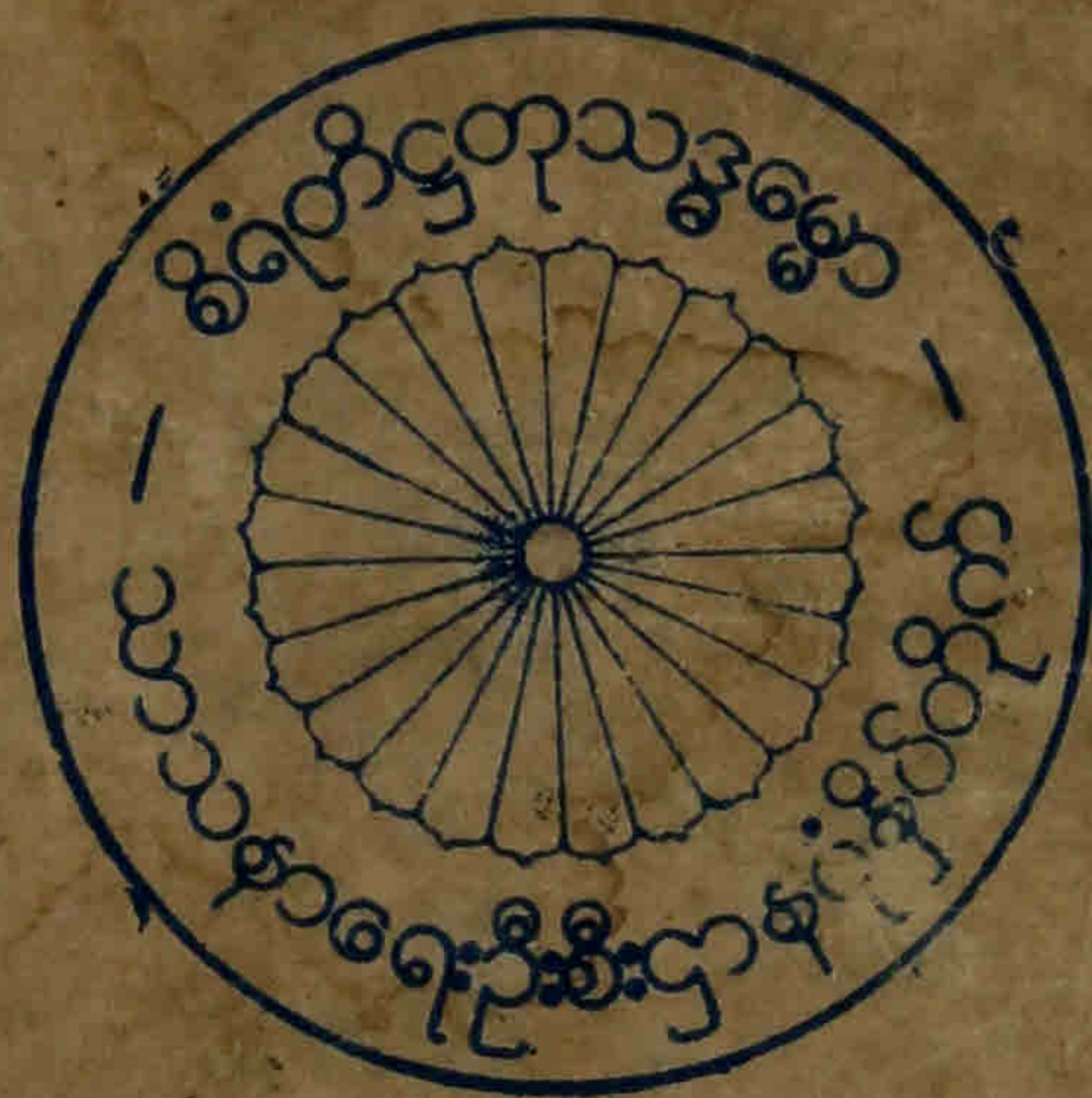

ရွှေတောင်မြို့

ကျီးသဲလေး ထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားပြုစုတော်မူသော

ဝိနိစ္ဆယပဏ္ဍိတသင်္ဂဏ

ပြည်ထောင်စု အိဂျယ်လစ်သမ္မတ ငြိန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ဖွဲ့စည်းတိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

၁၅၄၆

၂၉၄.၃၅

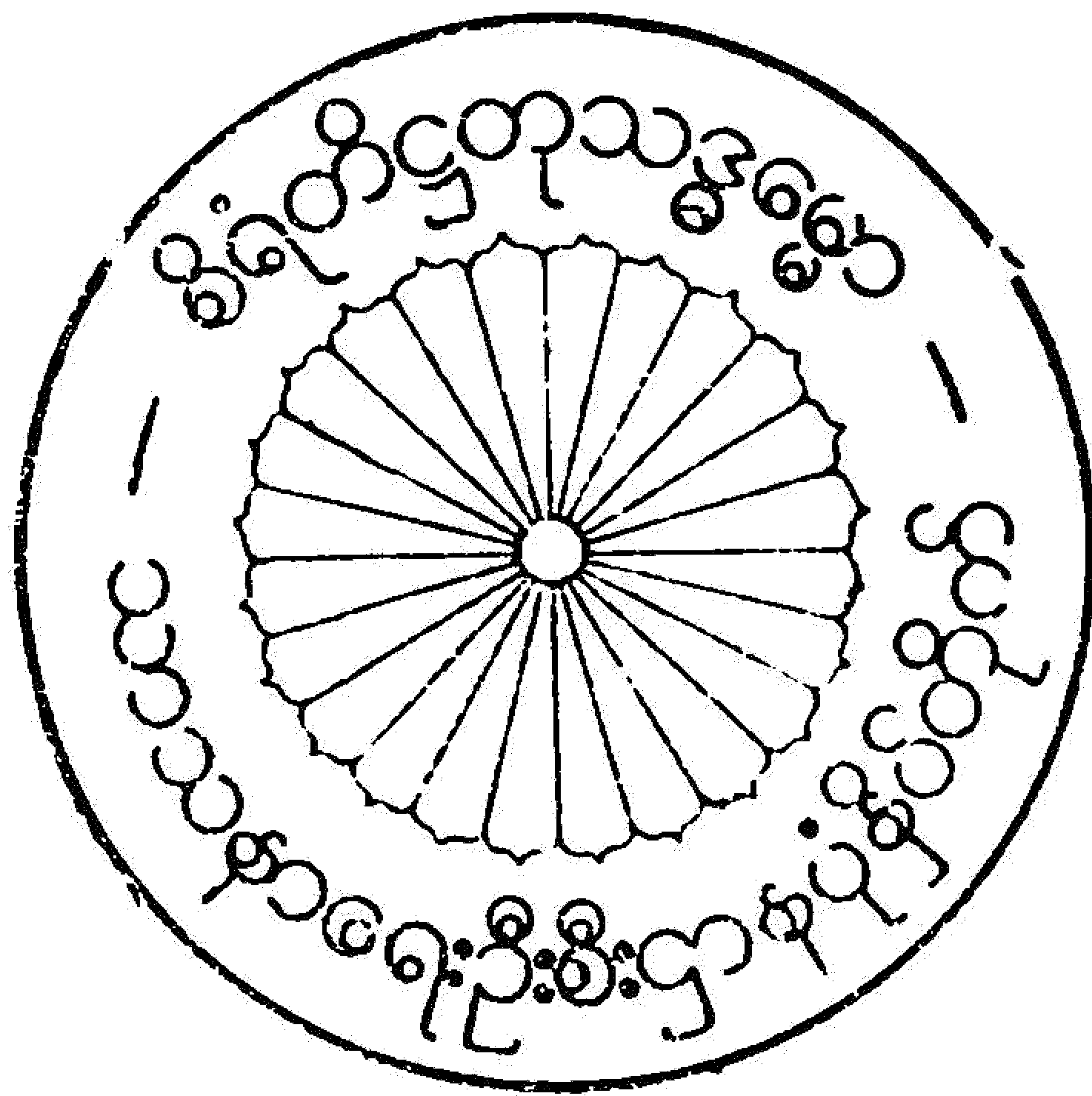
၁၈၄၃

ရွှေတောင်မြို့

ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားပြုစုတော်မူသော

ဝိနိစ္ဆယပဏာသနီ

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာတော်နှင့် ၂၅၂၅

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၃

၁၉၇၂

ဇော်ကျော်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇) က
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း

နိဒါန်း

အောင်မြင်ခြင်းကိုအလိုရှိသူများသို့

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်

အောင်မြင်ခြင်း။ ။ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတိုင်းပင်လျှင် အောင်ပန်းကို ဆင်မြန်းလိုကြသည်၊
အောင်ပွဲကို ဆင်နွဲ့လိုကြသည်။

ဤစကားရပ်၌ ပါဝင်သည့် အောင်ပန်း အောင်ပွဲဟူသည်တို့မှာ စကားအရာ အလင်္ကာ
သဘောဖြင့် ချောမောအောင် ရေးသားပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သိစေချင်သည့် လိုရင်း
အဓိပ္ပာယ်မှာမူကား “အောင်မြင်ခြင်း” ကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတိုင်းပင် အောင်မြင်ခြင်းကို အလိုရှိကြသည်ဟု ဆိုလိုရင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အောင်မြင်ခြင်းဟူသည်မှာလည်း လိုချင်တောင့်တ မှန်းဆရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း အပိတ်အပင်
အဆီးအတား အနှောင့်အယှက် မရှိပဲ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပေရာ စာရွှေသည် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတိုင်းဟူသော စကားတွင် ပါဝင်သည်ဟု
ဆိုခြင်းကို လက်မခံပဲ အောင်မြင်ခြင်းကို အလိုမရှိပါဟု ဆိုလျှင်ကား မည်သို့မျှ မပြောဆိုလိုပါ။
သို့သော်—

အကယ်၍များ စာရွှေသည် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတိုင်းဟူသော စကားအရတွင် ပါဝင်သော
ကြောင့် အောင်မြင်ခြင်းကို အလိုရှိပါသည်ဆိုလျှင် မူကား ဤဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း နိဒါန်းကို
ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန် လေးစားစွာ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ပါသည်။

ဇိနတ္ထထူး ခံယူထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်

ကိုယ်တော်တိုင် ဝန်ခံချက်။ ။ဇိန - ဟူသော အမည်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ အားထားကိုး
ကွယ် နေကြသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရား၏ အမည်တော်
ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း ဇိန-ဟူသော အမည်မှာ အောင်နိုင်သူဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်
ပါသည်။

ဇိန - ဟူသော အမည်သည် မိမိ၏ အမည်ဖြစ်ကြောင်း မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ကိုယ်တိုင်က
ဝန်ခံ မိန့်ဆိုတော်မူဘူးပါသည်။ ထင်ရှားစေရန် အနည်းငယ်ချဲ့၍ ဖော်ပြပါအံ့။

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် နေ့၌ သုံးလောက
ထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် တဌာန၌ ၇-ရက်စီဖြင့် ၇-ဌာန စံနေတော်

မူပြီး၍ ၄၉-ရက် ကြာသောအခါ တရားဦးဓမ္မစကြာ ဟောရန် မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကြွတော်မူရာ တွင် လမ်းခရီးအကြား၌ ဥပက အမည်ရှိ တက္ကတန်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ၍—

ငါ့ရှင် သင်၏ ဣန္ဒြေကိုသည် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ သင်၏ဆရာ မည်သူ ဖြစ်သနည်း။ သင်သည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း—

ဟု ဥပက တက္ကတန်းကမ်းမေးသည်။ ထိုအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က—

ဥပက...ငါသည် တရားအားလုံးကို လွမ်းမိုးသိမြင်သူဖြစ်၏။ တရားအားလုံးကို မငြိ တယ်ပဲ စွန့်ပယ်နိုင်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်သူဖြစ်၏။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်သူ ဖြစ်ပေရာ အဘယ်သူကို “ဆရာ” ဟုညွှန်းရအံ့နည်း။

ဥပက...ယုတ်မာသော အကုသိုလ် အာသဝေါတရား ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သော ငါ့ကဲ့သို့ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဇိန အမည်ရှိကြကုန်၏။ ငါသည်လည်း ယုတ်မာသော အကုသိုလ် အာသဝေါတရားတို့ကို အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဇိန အမည်ရှိ၏— ဟု ဖြေဆိုတော်မူသည်။ (ဝိနည်းမဟာဝါ၊ စာမျက်နှာ-၁၂။ ဤကျမ်း စာမျက်နှာ-၄၆။)

နတ်ကြီးများရှိခိုးခြင်း။ ။ မြတ်ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က “ငါ့အမည် ဇိန-ဖြစ်သည်” ဟု ဝန်ခံသည့်အတိုင်းပင်လျှင် ဓတရဋ္ဌ၊ ဝိရုဇ္ဈက၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရ အမည်ရှိ လောကပါလခေါ် ကမ္ဘာစောင့် နတ်ကြီး ၄-ပါးကလည်း မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အညီအညွတ် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ လာရောက်၍—

ဂေါတမနွယ်ဖွား ဇိန-အမည်ရှိ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြကုန်လော့၊ ဂေါတမနွယ်ဖွား ဇိန- အမည်ရှိ မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်တို့ ရှိခိုးကြပါကုန်၏။ အသိဉာဏ် ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့် စရဏ တရားနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဂေါတမနွယ်ဖွားမြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်တို့ ရှိခိုးကြပါကုန်၏ ဟူ၍ ရွတ်ဆိုရှိခိုးကြလေသည်။ (ပါထိကဝဂ္ဂ၊ နှာ-၁၆၀။)

ယင်းသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ ဝန်ခံချက် ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးလေးပါး၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု ရှိခိုးချက်တို့ကို ထောက်ထား၍ ဇိန-ဟူသော အမည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အမည်တော်ဖြစ်ပါ သည်ဟု ဤ နိဒါန်းအစကို မင်္ဂလာကောင်းအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပြဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇိန-ပုဒ်၏ အနက်ပွင့်ပြခြင်း။ ။ ဇိန-ဟူသော မြတ်စွာဘုရားအမည်တော်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဝိဂြိုဟ်ပြုမည်ဆိုလျှင်—

ပါပကေ အကုသလေ ဓမ္မေ ဇိနာတိ အဇိနိ ဇိနိဿတိတိ ဇိနော— ဟူ၍ ပါဠိသဒ္ဒါကျမ်းများသမိုင်းတွင် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သည့် ကစည်းသဒ္ဒါကျမ်း ဇိတော ဣန- သဗ္ဗတ္ထ-သုတ်၌ ပြဆိုထားသည့်အတိုင်း ဝိဂြိုဟ်ပြုရပေမည်။

ယင်း ဝိဂြိုဟ်ကို အနက်မြန်မာ ပြန်ဆိုမည်ဆိုလျှင်—

ပါပကေ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ အကုသလေ ဓမ္မေ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ဇိနာတိ၊ အောင်ဆုံး။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီး။ ဇိနိဿတိ၊ အောင်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇိနော၊ ဇိန အမည်ရှိ၏—

ဟူ၍ ပြန်ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤ ဝိဂြိုဟ်နှင့်အညီ ဇိန-ပုဒ်ကို ပုဒ်ခွဲမည်ဆိုလျှင်—

အောင်နိုင်ခြင်းအနက်ရှိသည့် ဇိ-ဓာတ်နောင် ကတ္တု သာဓန ကာလသုံးပါးကို ပြဆိုနိုင်သည့် ဣန-ပစ္စည်းသက်၍ (ဇိ+ဣန=) ဇိန-ဟု ပါဠိဝေါဟာရ ပုဒ်တခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ဇိန-ပါဠိကို သဒ္ဒတ္ထ-မြန်မာပြန်လိုမှု “အောင်နိုင်သူ” “အောင်ပွဲရှင်”ဟု ပြန်သင့်ပေသည်။

ယင်း ဝိဂြိုဟ် ပုဒ် ဓာတ် ပစ္စည်းတို့အရ ဇိန-ဟူသော ပါဠိဝေါဟာရသည် အောင်နိုင်သူဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေပေရာ ဘာတွေကိုအောင်နိုင်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းဖွယ် ရှိသောကြောင့် “မာရ်ငါးပါးနှင့် အောင်သင့် အောင်ထိုက်သမျှ ရန်သူကို အောင်နိုင်ပါသည်” ဟု ဖြေရပေမည်။ ယင်း အဖြေကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် ချဲ့ပြပါဦးမည်။

မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်ခြင်း

မာရ် အဓိပ္ပာယ်။ ။မာရ်-ဟူသည်မှာ မာရ-ဟူသော ပါဠိစကားကို မြန်မာမှုပြု၍ မာရ်-ဟု ပါဠိသက် ဝေါဟာရအဖြစ် မြန်မာစကားတွင် သွတ်သွင်းမွေးစားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း မာရ-ဟူသော ပါဠိစကားလုံးကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ထင်ရှားစေရန် “မာရေဟိတိ မာရော” ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုရသည်။ မာရေဟိ၊ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲတတ်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ မာရော၊ မာရ်မည်၏ ဟု အနက်ပြန်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မာရ=မာရ်-ဟူသည်မှာ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သော တရားဟူ၍ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ပါဠိအနွယ်ဝင် ဟိန္ဒူ ဘာသာမှာမူ ရိုက်ပါ သတ်ပါဟု ခိုင်းသောအခါ “မာရီ” ဟု ပြောကြသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေလောက၌ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သော မာရ ခေါ် မာရ်ကို ၅-မျိုးရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ယင်းတို့မှာ—

- ၁။ ဒေဝပုတ္တမာရ်=မာရ်နတ်သား။
- ၂။ ကိလေသမာရ်=အကုသိုလ်ကိလေသာတရား (၁၅၁၀)။
- ၃။ အဘိသင်္ခါရမာရ်= ပြုလုပ်စီရင်တတ်သည့် လောကီ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ တရား။
- ၄။ ခန္ဓမာရ်=လောကီခန္ဓာ ၅-ပါး။
- ၅။ မစ္စုမာရ်=သေခြင်းတရား—

ဟူသည့် တရားများဖြစ်သည်။

ယင်း မာရ် ၅-ပါးကို မြတ်ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့မှာပင် အကြွင်းအကျန် မရှိ ပယ်ရှားအောင်မြင်တော်မူပါသည်။

ထင်ရှားစေရန် ဆက်လက်၍ တခုစီ ဖော်ပြပါအံ့။

မာရ်နတ်ကို အောင်ခြင်း။ ။မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ နေဝင်ကာနီး အခါ၌ ဗောဓိပင်အနီး ရွှေပလ္လင်ထက်မှာ စံနေတော်မူစဉ် တသောင်း သောကြာဝဠာမှ နတ်ဗြဟ္မာများလာ၍ ပူဇော်နေကြပါသည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် လက်ဝဲ လက်ယာ ၁၂-ယူဇနာရှိ၍ နောက်မှ စကြာဝဠာတံတိုင်းအထိ များပြားကြီးမားလှစွာသော နတ် စစ်သည်များဖြင့် ချီတက်လာ၍ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်မှ ဖယ်ရှားရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ပြော၍စစ်တိုက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တည်နေရာမှ ဆံချည်တမျှင်စာမျှ မလှုပ်ရှားပဲ အောင်ပွဲဆင်နိုင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ မာရ်နတ်သားကို မြတ်စွာဘုရား နှိမ်နင်းအောင်မြင်ပုံ အပြည့်အစုံကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၃၁-မှစ၍ အကျယ်ဖတ်ရှု လေ့လာနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့ အောင်မြင်သောကြောင့် ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ရတော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကား ဒေဝပုတ္တမာရ်ကို အောင်ခြင်းတည်း။

ကိလေသမာရ်ကို အောင်ခြင်း။ ။ယင်းသို့ မာရ်နတ်သားကို အောင်နိုင်တော်မူပြီးနောက် ဆက်လက်၍ တရားတော်များကိုရှုမှတ်ပွားများတော်မူရာ— မကြာမီပင် မိုးသောက်ယံ၌ ကိလေသာရန်သူကို အောင်မြင်တော်မူပါသည်။

ကိလေသာ ၁၀-ပါး။ ။ကိလေသာဟူသည်မှာ ဆတ္တဝါတို့ကို ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက် ညှစ်နှိမ်းပင်ပန်း အောင် ပြုလုပ်တတ်သည့် အကုသိုလ် တရားဆိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း ကိလေသာတရားတို့သည်—

- ၁။ လောဘ=လိုချင်တပ်မက်မှု။
- ၂။ ဒေါသ=ကြမ်းတမ်းပြစ်မှားမှု။
- ၃။ မောဟ=အမှန်မသိမြင် မိုက်မဲမှု။
- ၄။ မာန=ထောင်လွှားတက်ကြွမှု။
- ၅။ ဒိဋ္ဌိ=အထင်အမြင် အယူအဆ လွဲမှားမှု။
- ၆။ ဝိစိကိစ္ဆာ=အမှန်မဆုံးဖြတ်နိုင်ပဲ ယုံမှားမှု။
- ၇။ ထိန=ပျင်းရိ ထိုင်းမှိုင်းလေးလံမှု။
- ၈။ ဥဒ္ဓစ္စ=မငြိမ်မသက် လှုပ်ရှားပျံ့လွင့်မှု။
- ၉။ အဟိရိက=မကောင်းမှုလုပ်ရန် မရှက်မှု။
- ၁၀။ အနောတ္တပ္ပ=မကောင်းမှုဖြစ်မှာ မကြောက်မှု—

ဟူ၍ အကျဉ်းအားဖြင့် ၁၀-ပါးရှိသည်။

ကိလေသာ ၁၅၀၀။ ။အကျယ်အားဖြင့်မူ ယင်း ကိလေသာ ဆယ်ပါးကို မှုတည်၍ ကိလေသာ၏ အာရုံဖြစ်သော ရုပ် နာမ်တရား ၇၅-ပါးနှင့် မြောက်ရသည်။ ၁၀×၇၅=၇၅၀။

ဤ၌-

- (က) ရုပ်တရားဟူသည်မှာ နိပ္ပန္နရုပ် ၁၈-ပါးနှင့် လက္ခဏာရုပ် ၄-ပါး၊ ပေါင်း-၂၂။
- (ခ) နာမ်တရားဟူသည်မှာ စိတ်-၁၊ စေတသိက်-၅၂၊ ပေါင်း-၅၃။
- (ဂ) ယင်း ရုပ်တရား ၂၂-နှင့် နာမ်တရား ၅၃၊ ပေါင်း ရုပ် နာမ်တရား ၇၅-ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြခဲ့သည့် ၇၅၀-ကို သန္တာန် ၂-ပါးဖြင့် မြောက်လျှင် $၇၅၀ \times ၂ = ၁၅၀၀$ -ဖြစ်သည်။

ဤ၌-သန္တာန် ၂-ပါးဟူသည်မှာ အတွင်းအဇ္ဈတ္တနှင့် အပ-ဗဟိဒ္ဓ ဖြစ်သည်။

ယင်း ကိလေသာ အကျဉ်း ၁၀-ပါး၊ အကျယ် ၁၅၀၀-ကို ပယ်ရှင်း အောင်နိုင်တော်မူကြောင်းကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၄၅-မှ ၅၂-အထိ၌ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်ဖြင့် သမာပတ် ၈-ပါးက ပယ်ပုံ၊ သမုစ္ဆေဒပဟာန်ဖြင့် မဂ်လေးပါးက ပယ်ပုံ၊ ပဋိပဿဒ္ဓိပဟာန်ဖြင့် ဖိုလ်လေးပါးက ပယ်ပုံများကို အကျယ် ရေးသားဖော်ပြထားပေသည်။

ယင်းသို့ ရှင်တော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကိလေသာတရားများကို ပဟာနသတ္တိ ၄-ပါးဖြင့် ပယ်ရှား အောင်နိုင်တော်မူခြင်းကြောင့် ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ခံယူရရှိပေသည်။ ရှင်တော်ဘုရား၏ ဟောပြည့်နှံကြားချက်ကို ခံယူလျက် အရိယာတပည့်သာဝက အဆက်ဆက်တို့က ယင်း ကိလေသာကို သမုစ္ဆေဒပဟာန် ပဋိပဿဒ္ဓိပဟာန် တို့ဖြင့် ပယ်သတ်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကလျာဏပုထုဇဉ် တပည့်သာဝက အဆက်ဆက်တို့ တဒဂ်ပဟာန် ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်တို့ဖြင့် ပယ်သတ်နိုင်ခြင်း တို့ကြောင့်လည်းကောင်း နည်းပေးသူ ဆရာသခင် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်သာလျှင် ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်တော်ကို ခံယူရရှိထိုက်ပေတော့သည်။ ဤသည်မှာ ကိလေသမာရ်ကို အောင်ခြင်းတည်း။

ကျန် မာရ် ၃-ပါးကိုအောင်ခြင်း။ ။ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒေဝပုတ္တမာရ်နှင့် ကိလေသမာရ်ကို အောင်ပြီးသည့်အခါ ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံဟူသော အဘိသင်္ခါရမာရ်ကိုလည်း အောင်မြင်တော်မူသည်။ နောက်ထပ် ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ချေ။

ခန္ဓာ ၅-ပါးဟူသော ခန္ဓမာရ်မှာလည်း ရှေးအတိတ်ဘဝက ဆည်းပူးခဲ့သည့် ကံအရှိန်ကြောင့် ဖြစ်ဆဲ ခန္ဓာ ၅-ပါးသာ ရှိတော့သည်။ နောက်ဘဝ အနာဂတ် ခန္ဓာဟူ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပဲ ခန္ဓမာရ်ကို အောင်မြင်တော်မူသည်။

သေခြင်းတရားဟူသော မစ္စုမာရ်အရာမှာလည်း ယခုလက်ရှိ ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းပြီးနောက် ထပ်မံ၍ ခန္ဓာမရှိသောကြောင့် သေခြင်းမစ္စုတရား မရှိတော့ပဲ မစ္စုမာရ်ကို အောင်နိုင်တော်မူပြီ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသောကြောင့် ဇိန-ဟူသောဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးတော်မူခဲ့ပေသည်။

အောင်မြင်ထိုက်သည့် ရန်သူများ

မာရ် ၅-ပါးအပြင်လည်း အောင်မြင်ရမည့် ရန်သူများ ဂျိပေသေးသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရားသည် အောင်စရာရှိသမျှ အောင်ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်း အောင်ရမည့် ရန်သူတို့ကား-

- ၁။ ပြိုင်ဆိုင်ယှဉ်တူ အနိုင်လုသည့်ရန်သူ၊
- ၂။ ဆန့်ကျင်နှောင့်ယှက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည့်ရန်သူ၊
- ၃။ ထိခိုက်ဖျားနာ မကျန်းမာမှု ရောဂါဘေးဒဏ်ရန်သူ၊
- ၄။ မရှိဆင်းရဲ မဲ့တေခြင်းရန်သူ-

ဟူသော ရန်သူကြီး ၄-မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း ရန်သူ ၄-မျိုး အောင်မြင်ပုံကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြ ပါအံ့။

ပြိုင်ဆိုင်ယှဉ်တူ အနိုင်လုသည့် ရန်သူကို အောင်မြင်ခြင်း

၁။ သစ္စကပရိဗိုဇ်။ ။ သစ္စကပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ပြိုင်ဆိုင်ယှဉ်တူသူ ဖြစ်သည်။ သူ သည် လောကဓေးရာ ဝတ္ထုပုံပြင် ဗေဒင်ဓမ္မသတ် အတတ်ပညာမျိုးစုံကို တတ်သည့်ပြင် အယူဝါဒပညာမှာလည်း အမိဘက်မှ ဝါဒငါးရာ၊ အဖဘက်မှ ဝါဒငါးရာ ပေါင်း ဝါဒတထောင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဇမ္ဗူဒီပါတကျန်းလုံး လှည့်လည်ပြီး အချေအတင် ပြောဆို ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ရာ အားလုံးကို နိုင်ခဲ့ သည်။ မြတ်စွာဘုရားထံ လာ၍ ပြိုင်သောအခါ အနိုင်မရပဲ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး တပည့်ခံရလေသည်။

ဤ အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံ အကျယ်ကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၂၅၄-မှစ၍ စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ရေးပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ဤအောင်ပွဲသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ရထိုက်သည့် အောင်ပွဲကြီးပင် ဖြစ်သည်။

၂။ ဒိဋ္ဌိဘုရားများကိုအောင်မြင်ခြင်း။ ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘုရားများသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပြိုင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေသူများဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် ဂေါတမဘုရားနှင့် တန်ခိုးပြိုင်လိုသည်ဟု သတင်းလွင့်ကြသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၀-နှစ်ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သာဝတ္ထိပြည်အနီး ကဏ္ဍမ မည်သော သရက်ပင်ရင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ယင်းဝါဆိုလပြည့်နေ့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေမီးအစုံအစုံသော တန်ခိုး တော်များကိုပြုပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွသွား ဝါကပ်တော်မူသည်။

ဤတန်ခိုးပြာဋိဟာများကို လောကသားအားလုံး တွေ့မြင် ဖူးမြော်ကြရပြီး မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုကြသည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများအားလုံး ပျောက်သုဉ်းသွားလေတော့သည်။

ဤမြတ်စွာဘုရား၏ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများကို အောင်နိုင်ပုံ အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၃၀၄-မှစ၍ အကျယ်ရေးသားထားပေသည်။ ဤအောင်ပွဲကို ထောက်ဆ၍ မြတ်စွာ ဘုရား ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ရနိုင်ကြောင်း သိသာပေသည်။

၃။ ဗကဗြဟ္မာကိုအောင်နိုင်ခြင်း။ ။ဤသက်ရှိ သက်မဲ့လောကကြီးကခုလုံးတွင် ဗြဟ္မာဘဝသည် အမြတ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်တရားဖြစ် သည်။ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း မရှိ ပကတိ အမြဲတည်နေသော နိစ္စ ဓုဝ တရားဖြစ်သည်ဟု မှားယွင်းစွဲလမ်းယူဆနေသည်ကို မြတ်စွာဘုရားကြွသွား၍ အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ဟောတော်မူပြီး အောင်မြင်တော်မူသည်။ အောင်မြင်တော်မူပုံအကျယ်ကို ဤကျမ်းစာမျက်နှာ ၃၇၃-မှစ၍ အပြည့်အစုံ ရေးသား ပြဆိုထားပေသည်။ ဤသို့ဗကဗြဟ္မာကြီးကို နှိမ်နင်းအောင်နိုင်ခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဇိန-ဟူသောဘွဲ့အမည်ကို ခံယူထိုက်သည့် အထောက်အထား တရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သစ္စကပရိဗိုဇ်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘုရားများနှင့် ဗကဗြဟ္မာကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် ပြိုင်ဆိုင်ယှဉ်တွဲအနိုင်လုသည့် ရန်သူများကို အောင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆန့်ကျင်နှောင့်ယှက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည့် ရန်သူကိုအောင်ပြင်ခြင်း

၁။ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးကို အောင်နိုင်ခြင်း။ ။အလွန်တန်ခိုးကြီး၍ ဒေါသမာန်ဖြင့် ခက်ထန်လှသော နန္ဒောပနန္ဒအမည်ရှိသော နဂါးကြီးကို မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် လက်ဝဲတော်ရံ အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား နည်းပေးညွှန်ပြ၍ ဆုံးမစေသဖြင့် အောင်မြင်တော်မူခဲ့သည်။

ဤနဂါးဆုံးမပုံအကျယ်ကို ဤကျမ်းစာမျက်နှာ ၃၆၉-မှစ၍ ဖော်ပြထားပေသည်။ ဤသို့ တန်ခိုးကြီးမားသော နဂါးကို ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ရခြင်း အကြောင်းများစွာမှ အကြောင်းတခု ဖြစ်ပေသည်။

၂။ အင်္ဂုလိမာလကိုအောင်မြင်ခြင်း။ ။အင်္ဂုလိမာလသည် ပဋိသန္ဓေတည်နေသည်မှစ၍ ဂြိုဟ်ဆိုးနက္ခတ်ဆိုးများနှင့်ယှဉ်၍ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးများပြကာ မွေးဖွားလာသည့်သန္ဓေဆိုး လူမိုက်ကြီးတဦးဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံလမ်းလေးခွဲမှနေပြီးခရီးသွားလာသူများကို သတ်သည်။ လူတယောက်သတ်ပြီးတိုင်း လက်ညှိုးတချောင်းဖြတ်ယူကာ ပန်းကုံးပမာ သီ၍ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသောကြောင့် ယင်းလူဆိုးကြီးကို လူအများက “အင်္ဂုလိမာလ”ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂုလိ=လက်ညှိုး+မာလ=ပန်းကုံးဖြစ်ရာ “လက်ညှိုးပန်းကုံးဝတ်လူဆိုးကြီး”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ မိဘမှညွှဲခေါ်သည့် နာမည်ရင်းမှာ “အဟိံ သက” ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလအား မိခင်ရင်းကို လိုက်သတ်မည့်ဆဲဆဲ အခါမှာ ကြွသွား၍ ဆုံးမတော်မူသည်။ အင်္ဂုလိမာလ ဓားကိုချ၍ ဘုရားကို ရှိခိုးရသည်။ မကြာမီ ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်။ မီးဖွားနိုင်သော အမျိုးသမီးကို အရှင်အင်္ဂုလိမာလ သစ္စာပြု ကုသပေးသောကြောင့် အမျိုးသမီးမှာ မီးဖွားနိုင်ပြီး မိခင်ရောကလေးပါ အသက်ချမ်းသာခွင့် ရသွားသည်။

ဤအင်္ဂုလိမာလအား မြတ်စွာဘုရား အောင်နိုင်တော်မူပုံကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၃၉၁-မှစ၍ အကျယ်ဖော်ပြထားသည်။ မီးဖွားခြင်း အန္တရာယ်ကင်းခြင်းစသည့် အကျိုးများကို ပေးနိုင်သည့် အရှင်အင်္ဂုလိမာလ ဂါထာကိုလည်း အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားပေသည်။

၃။ အာဠဝက ဘိလူး။ ။အလွန်ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်၍ တန်ခိုးကြီးမားသည့် နတ်ဘီလူး ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကို အသေသတ်ရန် လက်နက် ၉-ပါးကို အသုံးပြု၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ခိုက်သည်။

အာဠာကဘိလူး၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် မြတ်စွာဘုရား အသက်သေရန် မဆိုထားဘိ မွေးညှင်း တပင်မျှကိုပင် လှုပ်အောင် ပြုတ်အောင် မတတ်နိုင်ပဲ နောက်ဆုံး ဘိလူးကြီး အရှုံးပေးရသည်။ မြတ်စွာဘုရားက အောင်မြင်တော်မူသည်။

ဤအောင်ပွဲအကြောင်းကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၄၀၀-မှစ၍ ၄၁၂-အထိ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးချယ်ထားပေသည်။ ထိုသို့ ရန်ပြုတိုက်ခိုက်သူ နတ်ဘိလူးကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဇိန ဟူသော ဘွဲ့အမည်ထူးကို ရရှိတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

၄။ ဒေဝဒတ်ကိုအောင်နိုင်ခြင်း။ ။ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရန်အပြုလုပ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်ဖြစ်သည်။ မာရ်နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရန်လုပ်သူမှန်သော်လည်း “မြတ်စွာဘုရားအား ရန်ပြုသတ်နိုင်ရပါလိမ့်” ဟု ဆုတောင်းဆုယူ မပြုလုပ် ခဲ့ဘူးချေ။ ဘုရားဖြစ်မည့် ပစ္စိမာဝကျမှသာ ရန်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေဝဒတ်မှာမူကား.... သေရိဝဇာတ် ရွဲကုန်သည်ဘဝမှစ၍ “ဘဝဆက်တိုင်း သတ်နိုင်ရပါ လိမ့်” ဟု ဆုတောင်းပြီး ဘဝပေါင်းများစွာ ရန်ပြုလာသူဖြစ်ကြောင်း အပဒါန် အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ-၁၃၆-၌ ဖော်ပြထားပေသည်။

ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ညီတဝမ်းကဲ့လည်းတော်သည် ယောက်ဖလည်းတော်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် မဟာမာယာတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ ဒေဝဒတ်နှင့် ယသောဓရာ ဒေဝီတို့ကို သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကြီးနှင့် အမိတာဒေဝီတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် အမိတာ ဒေဝီတို့မှာ မောင်နှမအရင်းပင်ဖြစ်သည်။ မယ်တော် မဟာမာယာနှင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကြီးတို့မှာ မောင်နှမအရင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဒေဝဒတ်တို့သည် ညီအစ်ကိုတဝမ်းကဲ့ ၂-ထပ်တော်ရုံမျှမက ယောက်ဖလည်းတော်ကြပေသည်။ ဤအကြောင်းကို မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ ၃၃၆-နှင့် မဟာဝံသ ဒုတိယပိုင်း ဂါထာ ၂၁-တို့၌ ပြဆိုထားပေသည်။ ဤကျမ်းစာမျက်နှာ ၂၀-၌လည်း ရှုနိုင်ပါသည်။

ပဌမအကြိမ် မြားသမားကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် စနစ်တကျ ညွှန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရား အား သေကြောင်းကြံစည်သည်။ (ဤကျမ်းစာမျက်နှာ-၄၂၆။)

ဒုတိယအကြိမ် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်သို့ တောင်ပေါ်မှ ကျောက်လုံးကြီးကို မောင်းဆင်ပြီး လှိမ့်ချသည်။ (ဤကျမ်းစာမျက်နှာ-၄၂၇။)

တတိယအကြိမ် နာဠာဂီရိ အမည်ရှိ စစ်ဆင်ပြောင်ကြီးကို အရက်တိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား အား နင်းသတ်စေရန် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရင်ဆိုင်လွှတ်သည်။ (ဤကျမ်းစာမျက်နှာ-၄၂၈။)

ယင်းသို့ အမျိုးမျိုး သေကြောင်းကြံသော်လည်း မတတ်နိုင်ပဲ အရှုံးပေးရသည်။ မြတ်စွာဘုရားကသာ အောင်နိုင်တော်မူသည်။ ဤသို့စသည်ဖြင့် ဒေဝဒတ်က မြတ်စွာဘုရားအား ရန်ပြုသော်လည်း မထိရောက်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားကသာ အောင်နိုင်သည့် အကြောင်းများကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၄၁၆-မှ စ၍ လေ့လာ ဖတ်ရှုနိုင်ပေသည်။

ဤသည်တို့ကား မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆန့်ကျင်နှောင့်ယှက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည့် ရန်သူကို အောင်နိုင်ပုံများ ဖြစ်ပေသည်။

ထိခိုက်ဖျားနာ မကျန်းမာမှု ဘေးဒဏ်ရန်သူကို အောင်မြင်ခြင်း

၁။ ဝေသာလီဘေးကြီး ၃-ရပ်။ ။ ထိခိုက်မိခြင်း မကျန်းမာခြင်း ဘေးဒဏ်ရန်သူကို အောင်နိုင်သည့် သာဓကပြရမည်ဆိုလျှင် ဝေသာလီပြည် ဘေးကြီး ၃-ရပ်ကို ဦးစွာပြရမည်ဖြစ်သည်။ ဝေသာလီပြည်၌ ဖြစ်သည့် ဘေးကြီး ၃-ရပ်မှာ—

- ၁။ ကူးစက်သေပျောက်စေသည့် ရောဂါဘေး၊
- ၂။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး အစာရှားခြင်းဘေး၊
- ၃။ သူရဲ ဘီလူး ပူးကပ်နှိပ်စက်သည့်ဘေး—

ဟူသော ဘေးအန္တရာယ် ၃-မျိုးဖြစ်သည်။ ယင်းဘေးကြီး ဖြစ်ပေါ်သောအခါ ဝေသာလီပြည် အစိုးရသည် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပဲ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်လျှောက်ရသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ ကြွရောက်ပြီး ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်၍ ဘေးကင်းအောင် ပြုလုပ်တော်မူသည်။ ၇-ရက်အတွင်း ဘေးကင်းသည်။

ဤအကြောင်းကို သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော် (ခု-၁-၃၁၂-မှ) စ၍ ပါရှိသည်။

၂။ အရှင်မဟာကဿပ၏ရောဂါ။ ။ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်အကြီးဆုံး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မဟာကဿပ ထေရ်ကြီးသည် ဓုတင် ၁၃-ပါးကို ဆောင်တော်မူသည်။ ဓုတင်ဆောင်အရာ၌ အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး တေဒဂ္ဂဘွဲ့ကို ရရှိတော်မူသည်။

ထိုအရှင်မြတ်ကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ပိပ္ပလိလိဏ်ဂူ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တနေ့ သောအခါ မကျန်းမာ ဖျားနာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူပြီး ရောဂါအခြေအနေကို မေးမြန်းတော်မူသည်။ ရှင်မဟာကဿပက—

အရှင်ဘုရား မခံသာပါ၊ မမျှတပါ၊ ရောဂါက တိုး၍တိုး၍သာ နေပါသည်။ လျော့သည်ဟူ၍ မရှိပါဘုရား—

ဟု လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားကို ဟောတော်မူသည်။ တရားဆုံးသောအခါ အရှင်မဟာကဿပ ချက်ခြင်းပင် အကောင်းပကတိ ကျန်းမာသွားလေသည်။ (သံ ၃-၇၁။)

၃။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ရောဂါ။ ။ ဤ ရှင်မဟာကဿပ နည်းတူပင် လက်ဝဲတော်ရံ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် မကျန်းမာဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားပြီး ဗောဇ္ဈင်တရား ဟောသောကြောင့် ကျန်းမာသွားဘူးပေသည်။

ဤအကြောင်းကို မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ ၇၂-တို့၌ အကျယ်ပါရှိပေသည်။

ဤအတ္တပုတ္တိကို စွဲ၍ ယခုခေတ်တိုင်အောင် ကျန်းမာရေးအတွက် ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း နာယူခြင်း ပြုနေကြပေသည်။

ဤသည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား မကျန်းမာ ရောဂါဘေးရန်ကို အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၄။ ဒကာမ သုပ္ပဝါသာ။ ။မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ရတနာသုံးပါးကို အလွန် ကြည်ညိုသည့် ဇနီးမောင်နှံ ၂-ဦး ရှိသည်။ သူတို့သည် ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်းသံဃာအား ပစ္စည်း ၄-ပါး အလှူခံရန် ဖိတ်ကြားထားသည်။

တနေ့သောအခါ ရဟန်းတော်တပါးသည် ဝမ်းနုတ်ဆေးစားပြီး အသားဟင်းစားရန် လိုအပ်သောကြောင့် အသားဟင်းလှူရန် အလှူခံသည်။ ဒကာ မရှိသေးချိန်ဖြစ်ပြီး ဈေးသို့သွား၍ အသားရှာပါသော်လည်း မရသောကြောင့် ဒကာမ သုပ္ပဝါသာသည် မိမိ၏ပေါင်သားကို လှီးဖြတ် ကြော်ချက်ပြီး အစေခံအား လှူစေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်မူကား အိပ်ရာထဲ လဲနေရသည်။ ဒကာပြန်လာ၍ အကြောင်းစုံသိသောအခါ မိမိဇနီးအား ချီးကျူးသည်။ ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသိတော်မူသောအခါ အိမ်သို့ကြွလာပြီး ဒကာမကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်တော်မူသည်။ နေမကောင်း၍ မလာနိုင်ပါဟု ပြန်လျှောက်သော် “တုံ့ခေါ်ပြီးလာခဲ့ပါ”ဟု မိန့်တော်မူသော ကြောင့် အိပ်ရာမှထလျှင်ပင် အသားလှီးထားသည့် ဒဏ်ရာသည့် အသားကောင်းပကတိ ပျောက်ကင်းသွားသည်။ တရားလည်းဟောတော်မူသည်။

ဤအကြောင်းကိုထောက်၍ ရဟန်းများ လူသားမစားရန် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ဖော် မူသည်။ (ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော် စာမျက်နှာ ၃၁၀-မှ စ၍ ရှုပါ။)

ဤသည်တို့မှာ မြတ်စွာဘုရားရင်၏ မကျန်းမမာ ဖျော့ဝါးဒဏ် ရန်ကို အောင်နိုင်တော် မူသည့် အထောက်အထားများ ဖြစ်ပေသည်။

မရှိဆင်းရဲ မဲ့တေမှုရန်သူကို အောင်နိုင်ခြင်း

ဆင်းရဲမဲ့တေခြင်းသည်ရန်သူ။ ။ဆင်းရဲခြင်း မဲ့တေခြင်းသည် လောကသားကိုအား အလွန်နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲသည်။ ထို့ကြောင့် လောကသားတို့၏ ရန်သူအဖြစ် ယူဆ သတ်မှတ်ထိုက်သည်။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ပညာရှင်များ ထွန်းကားခဲ့သည့် ပင်းယခေတ်က ထင်ရှားသည့် ပညာရှိ အမတ်ကြီး မတုရန်ဗလပြုစုသော လောကနိတိကျမ်း၌—

- ပညာဗဟုသုတ မရှိသူ၏ ပါးစပ်သည် (ပြောစရာမရှိ) ဆိတ်သုဉ်း၏—
- ကလေးသူငယ်မရှိသော အိမ်သည် (ပျော်ဖွယ်ကင်းမဲ့) ဆိတ်သုဉ်း၏။
- မင်းမဲ့တိုင်းပြည်သည် (ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုမရှိ) ဆိတ်သုဉ်း၏။
- ဆင်းရဲမဲ့တေခြင်းသည် (အဖက်ဖက်မှ) ဆိတ်သုဉ်း၏—

ဟူ၍ ဆင်းရဲခြင်းအပြစ်ကို ဖော်ပြထားသည်။

မှန်လှပေသည် လောက၌ မရှိဆင်းရဲ မဲ့တေသူများသည် စားရေးစတ်ရေး နေထိုင်ရေး အောက်တန်းကျလှ၍ ပြည့်ဝစုံလင်ခြင်း မရှိကြပေ။ မသေရုံမျှသာ ဝတ်စားနေထိုင်ကြရသည်။ ပျော်ဖွယ်ရွှင်ဖွယ် နည်းပါးလှသည်။ တနေ့တနေ့ စားသောက်ရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေရသည်။ တဝမ်းဝ တခါးလှရန်ပင် ကြပ်တည်းခက်ခဲလှပေရာ လှူရေးဒါနိုးရေး ကုသိုလ်ရေးနှင့် ဝေးကွာ လှချေသည်။ မရှိလို့မလှူ၊ မလှူလို့မရှိ သံသရာလှည့်၍သာ နေတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက သာဝတ္ထိမြို့ကြီး၌ လူဦးရေ သန်း ၇၀-ရှိရာ သန်း ၅၀-မှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ သန်း ၂၀-မှာ ပုထုဇဉ်များဖြစ်သည်။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နံနက်ပိုင်း၌ ကျောင်းသို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းဘောဇဉ်ခဲဖွယ် လှူဒါန်းကြပြီး ညနေပိုင်း၌ ထောပတ်ဆီပျား တင်လဲများ ကပ်လှူကာ တရားနာကြကြောင်း မေ့ပဒအဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ ၂၂၀-၌ ဖော်ပြထားသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ထား၍ ကျောင်းသွားနိုင် တရားနာနိုင် လှူနိုင်အောင် ချမ်းသာပြည့်စုံသူများသာ အများအားဖြင့် အရိယာဖြစ်နိုင်သည်ကို သိသာပေသည်။

ကျန် သန်း ၂၀ သောသူတို့မှာ ကျောင်းသွားနိုင် တရားနာနိုင်အောင်ပင် အချိန်အားလပ်ခွင့် မရပဲ လှူရန်ဝေးစွာ ကိုယ်ဝမ်းစာအတွက် မနည်းကျိုးစားနေရသည့် ဆင်းရဲမဲ့တေသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မရှိဆင်းရဲ မဲ့တေခြင်းသည် အလွန်ဆိုးဝါးသော ရန်သူကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ရန်သူကြီးကို မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် လိုက်နာကျင့်သုံးဖွယ် နည်းဥပါယ်ကိုဟောခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးကံအားလျော်စွာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စောင့်ရှောက် မ, စ, ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တပည့်သာဝကတို့အား အောင်မြင်နိုင်ရန် သောင်ရွက်တော်မူသည်။

၁။ ကာဠဝလိယ ဆင်းရဲရာမှ ချမ်းသာခြင်း။ ။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကာဠဝလိယ အမည်ရှိ ဆင်းရဲသား လယ်သမား လင်မယားသည် အရှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းခံကြွလာသောအခါ စားရန်ပြုတ်ထားသော ဟင်းရွက်ရော ဆန်ပြုတ်ကို လောင်းလှူ၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ဆန်ပြုတ်ကို အလှူခံပြီး မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်ကပ်၏။ ရဟန်းသံဃာ အားလုံးကိုလည်း ဆက်ကပ်၏။ အပိုကို ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာသော ကာဠဝလိယအားလည်း ကျွေး၏။

“၇-ရက်အတွင်း ကာဠဝလိယသည် သဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဗျာဒိတ် ပေးသည်။ မကြာမီ ဆက်တိုက် ရွှေအိုးပေါင်းများစွာကို တူးဖော်ရရှိကာ ၇-ရက်အတွင်း သဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဤအကြောင်းကို ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၄-၌ ဖော်ပြထားသည်။ ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၂၃၈-မှ စ၍လည်း ပါရှိပေသည်။

၂။ မလ္လိကာ မိဖုရားဖြစ်ခြင်း။ ။ မလ္လိကာအမည်ရှိ ဆင်းရဲသည့် ပန်းသည်မကလေးသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖြစ်ပွား၍ မိမိစားရန် ထားသော ညလွန်သည့် ဂျုံမုန့်လုံးကိုလှူသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ယနေ့ပင် မိဖုရားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရလေသည်။

နောင်အခါ မြတ်စွာဘုရားအား ပိုင်ဘက်ကင်းသော ဒါနကြီးခေါ် အသဒိသဒါနကြီးကို ပေးလှူသည့် ဒကာမဖြစ်လာသည်။

ဤအကြောင်းကို မိလိန္ဒပဉ္စ ပါဠိတော် စာမျက်နှာ-၂၇၁။ ယင်း မြန်မာပြန် ၃၀၂-၌ ပါရှိပေသည်။ သံယုတ်အဋ္ဌကထာ ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ-၁၂၉-၌လည်း ပြဆိုထားသည်။

၃။ ကေသာဠကယောကျ်ား ချမ်းသာခြင်း။ ။ကေသာဠကဟူသည် ခါးဝတ်တထည်ဟုအဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။ဆင်းရဲလှသော ပုဏ္ဏားလင်မယား ၂-ဦးမှာ ခါးမှာဝတ်စရာ တထည်စီသာရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်းခြုံစရာမူ ၂-ယောက်လုံးမှ တထည်တည်းသာ ရှိသည်။ ကိစ္စရှိ၍ အပြင်သွားလျှင် တလှည့်စီသာ သွားရသည်။ ခါးဝတ်ထည်ကိုသာ ဝတ်၍ အိမ်မှာ တဦးနေခဲ့ရသည်။

လင်ယောကျ်ားသည် အပေါ်ရုံကိုခြုံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားတရားနာရင်း သဒ္ဓါတရား ဖြစ်သောကြောင့် တထည်တည်းသော အပေါ်ရုံကိုခါ၍ လှူချင်သည်။ လင်မယား ၂-ယောက်မှ တထည်သာရှိ၍လည်း နှမြောသည်။ သို့ဖြင့် လှူရကောင်းနိုး မလှူပဲနေရကောင်းနိုး စဉ်းစားကာ ညဉ့်ဦးပိုင်း ညဉ့်လယ်ပိုင်းကုန်သွားသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်သောအခါ အတင်းစွန့်၍ ယင်း တထည်သာရှိသော အပေါ်ရုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူလိုက်သည်။

ယင်း ကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် မကြာမီ ရက်အတွင်းမှာပင် အဝတ်အထည်^၃ များစွာနှင့် ဆင် ၄-ကောင်၊ မြင်း ၄-ကောင်၊ ခိုင်းစရာ ယောကျ်ား ၄-ယောက်၊ မိန်းမ ၄-ယောက်၊ ကျွန် ၄-ယောက် ရရှိပြီး ရွာကြီး ၄-ရွာကို အပိုင်စားရသည့် ရွာစားကြီးဖြစ်သွားသည်။

ဤအကြောင်းကို ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ-၁-မှစ၍ ပါရှိပေသည်။

ဤသို့လျှင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အထောက်အထား သက်သေဝတ္ထုများ အရ မြတ်ဗုဒ္ဓ ရှင်တော် ဘုရားသည်—

- ၁။ ဒေဝပုတ္တမာရ်၊
- ၂။ ကိလေသမာရ်၊
- ၃။ အဘိသင်္ခါရမာရ်၊
- ၄။ ခန္ဓမာရ်၊
- ၅။ မစ္စုမာရ်—

ဟူသော မာရ် ၅-ပါးကိုလည်း အောင်တော်မူခဲ့သည်။

- ၁။ ပြိုင်ဆိုင်ယှဉ်တု အနိုင်လုသည့် ရန်သူ၊
- ၂။ ဆန့်ကျင်နှောင့်ယှက်နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲသည့် ရန်သူ၊
- ၃။ ထိခိုက်ဖျားနာ မကျန်းမာ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်သူ၊
- ၄။ မရှိဆင်းရဲ မဲ့တေခြင်း ရန်သူ—

ဟူသော အောင်သင့်သော ရန်သူအမျိုးမျိုး တို့ကိုလည်း နှိမ်နင်းအောင်မြင်တော် မူခဲ့ပေရာ အောင်နိုင်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဇိန-ဟူသော သွဲ့အမည်ထူးကို ရရှိတော်မူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

ဤမှတစ်ပါးသော မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် အောင်မြင်ခဲ့ပုံများနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ညွှန်ကြားချက်တရားတော်အတိုင်း လိုက်နာကြသည့် တပည့် သာဝကတို့၏ အောင်မြင်ပုံများမှာ များစွာပင် ကျန်ရှိပေသေးသည်။ ဖော်ပြမည်ဆိုက များစွာ ဖော်ပြနိုင်သေးသည်။

သို့သော် ယင်းတို့ကို ဖော်ပြလျှင် နိဒါန်းက ကျမ်းရင်းထက် များသွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် မပြဆိုတော့ပဲ ဤမျှဖြင့်ပင် မြတ်စွာဘုရား အောင်နိုင်သူ အောင်ပွဲရှင်ဟု အနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့် ဇိန-ဟူသော ဘွဲ့အမည်ထူးကို ခံယူထိုက်ကြောင်း သိသာနိုင်ပြီဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ဇိနတ္ထပကာသနီ အဓိပ္ပာယ်

ပုဒ်ခွဲပြခြင်း။ ။ယခု စာရှုသူဖတ်နေသော ကျမ်းစာအုပ်၏ အပြင်မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း မျက်နှာဖုံးများကို လှန်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် “ဇိနတ္ထပကာသနီ” ဟူသော ဤကျမ်းအမည်စာလုံးကြီးများကို ထင်းကနဲ တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း ဇိနတ္ထပကာသနီကို ပုဒ်ခွဲမည် ဆိုလျှင် ဇိန+အတ္ထ+ပကာသနီ ဟူ၍ ၃-ပုဒ် ရှိကြောင်း တွေ့ရပါမည်။

ဇိနအနက်။ ။ယင်း ၃-ပုဒ်တို့တွင် ပဌမဆုံးပုဒ် ဖြစ်သည့် “ဇိန” ဟူသည်မှာ ဤနိဒါန်းအစတွင် အကျယ်ပြခဲ့သည့် “အောင်နိုင်သူ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် မြတ်စွာဘုရားပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတ္ထအနက်။ ။အတ္ထ-ဟူသည်မှာ အကြောင်းအရာ-ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ် ရရှိသည့် ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ-

ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊

စသည်၌ ပါသော အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို အတ္ထ+ဥပတ္တိ-ဟု ပုဒ်ခွဲပြီး

အတ္ထ=အကြောင်းအရာ

ဥပတ္တိ=ဖြစ်ပုံ

အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံဟု တပုဒ်စီ အနက်ပြန်ရပါသည်။

ထိုနှင့် အတူတူပင်လျှင် ဇိနတ္ထပကာသနီဟူသော အမည်၌ ပါသည့် ဒုတိယပုဒ် ဖြစ်သော အတ္ထသည်လည်း အကြောင်းအရာ ဟူသော အနက်၌ ဖြစ်ပါသည်။

ပကာသနီအနက်။ ။ပကာသနီ-ဟူသည်မှာ ထင်ရှားအောင် ပြဆိုခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဥပမာပြရလျှင် လောကမှာကိုယ်မှာရှိကြောင်း ပေါကြောင်း ကိုယ်တော်ကြောင်း သိကြောင်း စသည်များကို ပြောတတ်သူကို ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်မှာရှိသည် ပေါသည် ကိုယ်တော်သည် တတ်သည် စသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြတတ်သူကို ဖြစ်စေ၊ ဒီလူ အလွန် ပကာသန များသည်ဟု ပြောလေ့ ရှိကြ ပါသည်။ ဤ၌ ပကာသနဟူသည် ထင်ရှားအောင် ပြောမှု ထုတ်ပြမှုကို ဆိုလိုကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

ဤအတူပင် ဇိနတ္ထပကာသနီ၌ ပါဝင်သည့် တတိယ ပုဒ်ဖြစ်သော ပကာသနီသည် ထင်ရှား ပြခြင်း အနက်ကို ဟောပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဇိနတ္ထပကာသနိဟူသော အမည်၌ ပါရှိသည့် ၃-ပုဒ်၏ အစိတ်အစိတ် အနက်များမှာ-

ဇိန=မြတ်စွာဘုရား။

အတ္ထ=အကြောင်းအရာ။

ပကာသနိ=ထင်ရှားအောင် ပြဆိုခြင်း။

ဟု သိရပါသည်။ သုံးပုဒ်လုံးကို ပေါင်း၍ ဇိနတ္ထပကာသနိ-ဟု တပုဒ်တည်း ဖြစ်လာသောအခါ-

“ဇိနတ္ထပကာသနိ=မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာများကို ထင်ရှားအောင် ပြဆိုသော ကျမ်း”ဟု မြန်မာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရရှိပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိဘာသာဖြင့် ဇိနတ္ထပကာသနိ ဟူသော အမည်သည် မြန်မာဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အကြောင်းအရာကို ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြသော ကျမ်းဟု သိနိုင်ပါတော့သည်။

ယင်း ဇိနတ္ထပကာသနိဟူသော ပါဠိအမည်၏ မြတ်စွာဘုရားအကြောင်းအရာကို ထင်ရှားအောင် ပြသော ကျမ်းဟူသည် သဒ္ဒါရှိသည့်အလျောက် မြန်မာအနက်တိုင်း ပြဆိုသည့် သဒ္ဒတ္ထဖြစ်သည်။ ယင်းကို ယခုခေတ်သုံးစွဲနေသည့် အမည်ဝေါဟာရဖြင့် ပြနိုင်လျှင် ဝေါဟာရတ္ထဖြင့်လည်း ပြဆို သင့်သည်။ ထင်ရှားစေအံ့-

အတိစ္ဆထ-ဥပမာ။ ။ဤဥပမာ ပါဠိ၌ “အတိစ္ဆထ” ဟူသော ဝေါဟာရတခုရှိသည်။ အရှင် မောဂ္ဂလိပုတ္တတံသ၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သော အရှင်သိဂ္ဂဝ သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်ပေါက်၌ ဆွမ်းရပ်သောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက “အတိစ္ဆထ” ဟု ပြောလိုက်သော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။

ယင်း အတိစ္ဆထ-ကို (သဒ္ဒါနက်) သဒ္ဒတ္ထပြန်မည်ဆိုလျှင်-

အတိ=ကျော်လွန်၍ + ဣစ္ဆထ=အလိုရှိပါ-

ဟု အစိတ် အစိတ် အနက်ရပေသည်။ ယင်းကို ပေါင်းလိုက်လျှင်-

အတိစ္ဆထ=ကျော်လွန်၍ အလိုရှိပါ-

ဟူ၍ အပေါင်းအနက်ရပေသည်။

ဤသည်မှာ သဒ္ဒတ္ထ အနက်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်း အတိစ္ဆထကို “ကျော်လွန်၍ အလိုရှိပါ” ဟူသည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်တူညီသည့် သုံးစွဲနေကျ မြန်မာစကား တခုမှာ “ကန်တော့ဆွမ်း” ဖြစ်သည်။ ယင်း “ကန်တော့ဆွမ်း” သည် ဝေါဟာရတ္ထ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိလို “အတိစ္ဆထ” ကို “ကျော်လွန်၍ အလိုရှိပါ” ဟု ပြန်လျှင် သဒ္ဒတ္ထ ဖြစ်သည်။ “ကန်တော့ဆွမ်း” ဟု ပြန်လျှင် ဝေါဟာရတ္ထဖြစ်သည်။ (ဤ ဝတ္ထုအကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၅၃၂-မှာ ကြည့်ပါ။)

ဥပမာ ဥပမေယျ စပ်ဟပ်ပြခြင်း။ ။ဤ အတိစ္ဆထ ဥပမာ အတူပင်လျှင် ဇိနတ္ထပကာသနိ ဟူသော ပါဠိအမည်၏ မြတ်စွာဘုရား အကြောင်းအရာ ကို ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြသည့် ကျမ်းဟူသော သဒ္ဒတ္ထအနက်နှင့် တူညီသည့် ဝေါဟာရတ္ထကို

ပြဆိုရမည်ဆိုလျှင် “ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း” ဟူ၍ ပြရလျှင် သင့်မည်ထင်ပေသည်။ မှန်ပေသည် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရသည် မြတ်စွာဘုရားအကြောင်းအရာကို ပြဆိုသောကျမ်းဟု အဓိပ္ပာယ် ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ သမိုင်းမှတ်တမ်း

ဖော်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများဖြင့် ဇိနတ္ထပကာသနီ ဟူသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်း အရာကို ပြဆိုသည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိခဲ့ရပေပြီ။ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းဟုဆိုလျှင် ယင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများအကြောင်းကို လက်လှမ်းမီသမျှ ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြလိုပါသည်။ ယင်းသို့ပြရာ၌ မှတ်သားလွယ်ကူစေရန် ပါဠိဘာသာရေးကျမ်း၊ မြန်မာ ဘာသာရေးကျမ်းများကို တသတ်စီ ခွဲခြားဖော်ပြပါမည်။

ပါဠိဘာသာရေးကျမ်းများ။ ။ပါဠိဘာသာရေးကျမ်းများကို အစဉ်အတိုင်း ဖော်ပြရလျှင်-

- ၁။ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၊
- ၂။ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၊
- ၃။ ဇာတတ္ထကီ၊
- ၄။ သောဘတ္ထကီ၊
- ၅။ ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ၊
- ၆။ ဇိနစရိတ၊
- ၇။ တထာဂတုပ္ပတ္တိ၊
- ၈။ မဟာအဓိဋ္ဌာန်ဗုဒ္ဓဝင် -

ဟူ၍ ကျမ်း ၈-စောင်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

၁။ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်။ ။ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော် ဟူသည်မှာ မြန်မာတို့က ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပါဠိဘာသာဖြင့်မူကား ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိ ဟု အမည်ရှိပါသည်။ ယင်း ဗုဒ္ဓဝင်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ တောင်းပန်လျှောက်ထားသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာ ရသေ့ဘဝ၌ “ဧကန္တ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု နိယတဗျာဒိတ်ခံယူသည့် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား အကြောင်းအရာမှစ၍ ဘုရားပေါင်း ၂၄-ဆူ အကြောင်းများနှင့်တကွ ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော် ဘုရားရှင်တို့ထံ ဗျာဒိတ်ခံယူပုံ ပွင့်တော်မူပုံများကို ဖော်ပြထားပေသည်။

ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူအားဖြင့် အပဒါနပါဠိ (ဒုတိယတွဲ) ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိ၊ စရိယပိဋကပါဠိ ဟူ၍ ၃-ကျမ်း တွဲပြီး ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ စာပေလောက၌ (ခု-၄) ဟု အတိုကောက်ခေါ်သည်။ အရှည် အားဖြင့်မူ ခုဒ္ဒကနိကာယ် စတုတ္ထတွဲဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆဋ္ဌမူအရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၈၂-ရှိ ပေသည်။ ပါဠိဂါထာပေါင်း ၁၀၇၀-ရှိသည်။

၂။ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ။ ။ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်ကို အကျယ်ချဲ့၍ ဖွင့်ဆိုသော ကျမ်း ဖြစ်သည်။

အကျယ်ချဲ့သည်ဆိုခြင်းဖြင့် အဋ္ဌကထာ ထုံးစံအတိုင်း တိမ်မြုပ် အသိခက်သော ပါဠိ၏အနက် များကို ဖော်ထုတ်ပြခြင်းကြွင်းကျန်နေ၍ သိရန်လိုအပ်သော အဓိပ္ပာယ်များကို ထည့်သွင်းပြခြင်း၊ ပါဠိအကွဲအပြား အဓိပ္ပာယ် အကွဲအပြားများကို ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ပြခြင်းသည်ဖြင့် ချဲ့၍ ဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။

ပြုစုစီရင်သူမှာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ့ဝင်၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် “မဟာကဝိ” ဘွဲ့ခံ ကျမ်းပြု ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် သာသနာ့၌ အသုံးများ လှသော—

- ၁။ အဘိဓမ္မာဝတာရ အဋ္ဌကထာ၊
- ၂။ ဝိနယ ဝိနိစ္ဆယ အဋ္ဌကထာ၊
- ၃။ ဥတ္တရ ဝိနိစ္ဆယ အဋ္ဌကထာ၊
- ၄။ ဗုဒ္ဓဝံသ အဋ္ဌကထာ—

ကျမ်းကြီးများကို ပြုစုတော်မူခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။

ထို့ပြင် ပြုစုသည့် ကျမ်းများမှာ သာယာချောမွေ့သော ပါဠိကဗျာများဖြင့် သီကုံးရေးသား ပြုစုသည်က များပေသည်။ မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ့ဝင်၌ အရှင် အဿဗောသသည် ကဗျာရေးကောင်းသည့် ကျမ်းပြုဆရာကြီးအဖြစ် ကြားဝင်ဂုဏ်ယူကြသည့် နည်းတူပင် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ဝင်၌လည်း အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တသည်လည်း ပါဠိကဗျာများဖြင့် ရေးသားသော ကျမ်း များကို ပြုစုတော်မူသောကြောင့် “မဟာကဝိ” ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြပေသည်။

ဤ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာကျမ်းနိဂုံး၌ ကျမ်း၏အတိုင်းအတာကို နှစ်ဆယ့်ခြောက် (၂၆)ဘာဏဝါရ၊ ခြောက်ဘောင်ငါးရာ (၆၅၀၀) ဂန္ဓ၊ နှစ်သိန်းသုံးထောင် (၂၀၃၀၀၀) စာလုံးပေါင်းရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ ယခုခေတ် သုံးစွဲသည့် အတိုင်းအတာအရမူ ဆဋ္ဌမူအရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၃၅၄-ရှိသည်။

၃။ ဇာတတ္ထကီ ဗုဒ္ဓဝင်။ ။ ဇာတတ္ထကီ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းမှာ သီးခြားရေးသားသော ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းတဆူမဟုတ်၊ ဇာတ် အဋ္ဌကထာကျမ်း၏ နိဒါန်းသာဖြစ်ကြောင်း ပိဋကတ်တော်သမိုင်း စာမျက်နှာ-၁၀၄၊ စာပိုဒ်နံပါတ် ၁၂၆-၌၊ “ကေနိပါတ်ဇာတ် နိဒါန်းအဖွင့် အဋ္ဌကထာကို ဇာတတ္ထကီ အမည်မှည့်သည်” ဟု ပြဆိုထားပေသည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဒါန်းကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဘုရားရှင်၏ဖြစ်တော်စဉ်ကို သုမေဓာ ဘဝ ဒီပင်္ကံရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ နိယတဗျာဒိတ်ခံသည်မှစ၍ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ဒုတိယဝါ အရ၌ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးလှူဒါန်းသော ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အလှူခံပြီးသည်အထိ အသေး စိတ် ဖော်ပြ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်အထိ အကျဉ်းချုံး ဖော်ပြပြီး ဒူရေနိဒါန်း၊ အဝိဒူရေနိဒါန်း၊ သန္တိကေနိဒါန်းဟူ၍ အပိုင်း ၃-ပိုင်းခွဲခြား၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဇာတတ္ထကီ အမည်၏ မူရင်းပါဠိမှာ ဇာတတ္ထ ကိ ဖြစ်သည်။ ဇာတာ+အတ္ထ+ကိ-ဟု ၃-ပုဒ်ခွဲရသည်။

ဇာတာ=မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။

အတ္တာ=အကြောင်းအရာတို့ကား၊

ကိ°=မည်သို့နည်း (ဘယ်လိုလဲ)-

ဟု သဒ္ဒတ္ထ၊ အစိတ်စိတ် အနက်ပြန်ရပေသည်။ ဇာတတ္ထကိ°-ဟု ပုဒ်တခု ဖြစ်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်စဉ် အကြောင်းအရာကား မည်သို့နည်း-ဟု သဒ္ဒတ္ထအပေါင်း အနက် ပြန်ရပေသည်။ ဝေါဟာရတ္ထအားဖြင့်မူ ဗုဒ္ဓဝင်ဟူ၍ပင် ပြန်သင့်ပေသည်။

ယင်း ဇာတတ္ထကိ° မှ ပါဠိဂတိအတိုင်း ဇာတတ္ထကိ-ဟု ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်ပေသည်။ ပါဠိစာပေ၌ ဣံ-နှင့် ဤ-သည် လက်ခုပ် လက်ဝါး ပြောင်းလဲလေ့ရှိပေသည်။ သို့သော် အနက် အဓိပ္ပာယ်မှာ အတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ မပြောင်းပေ။

ဥပမာပြရလျှင်-

သိသပဝနနှင့် သိ°သပဝန (မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် စာမျက်နှာ-၃၈၃)

သိတိ° ကရိတံနှင့် သိတိ ကရိတံ (ဝိနည်းမဟာဝါ၊ စာမျက်နှာ-၄၀၅)

ဘိသနကနှင့် ဘိ°သနက (ဝိဘင်္ဂပါဠိတော် စာမျက်နှာ-၂၆၀)

တို့ကို ကြည့်လျှင် သိသာသည်။ ဤပုဒ်များ၌ ဣံ-နှင့် ဤ ပြောင်းလဲနေသည်။ ဤအတူပင် ဇာတတ္ထ ကိ° မှ ဇာတတ္ထ ကိ ဖြစ်လာသည်။

ထို့ပြင်လည်း ပါဠိအစဉ်အလာမှာ အချို့နေရာ၌ ကိ° မှ ကိ-ဟု ပြောင်းလာတတ်ပေသည်။

ဥပမာ ပြရလျှင်-

ကိဒိသော — ဘယ်လိုသဘောရှိသနည်း (ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ-၃၀၅)။
ဤ၌ ကိ°ဒိသောမှ ကိဒိသော-ဟု ဖြစ်လာသည်။ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၃၉-ရှုပါ။ ရူပသိဒ္ဓိ နှာ ၅၅-၈၈ လည်း ရှုပါ။

ကိဝစိရံ — ဘယ်လောက်ကြာပြီနည်း၊ (သံယုတ်ပါဠိတော် ဒုတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ-၄၈၉)။
ဤ၌ ကိ°ဝစိရံမှ ကိဝစိရံ ဖြစ်လာသည်။

ကိဝဒ္ဓရော — ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ (ပါရာဇိက ပါဠိတော် စာမျက်နှာ ၃၄၀)။
ဤ၌ ကိ°ဝဒ္ဓရောမှ ကိဝဒ္ဓရော ဖြစ်လာသည်။

ဤပုဒ်များ၌ ကိ° မှ ကိ ဖြစ်လာသည့်အတိုင်းပင် ဇာတတ္ထကိ° မှ ဇာတတ္ထကိ-ဟု ပြောင်းလဲ လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤဇာတတ္ထကိကျမ်းကို အဋ္ဌကထာဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဇောသ ပြုစုတော်မူသည်။ ဇာတ် အဋ္ဌကထာ ပဏယာ၌ နိဒါန်းအဖြစ် ဖော်ပြကားသည်။ ဆဋ္ဌအရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၁၁၀-ရှိသည်။

၄။ သောတတ္ထကီဗုဒ္ဓဝင်။ ။သောတတ္ထကီကျမ်းသည်လည်း ပါဠိဘာသာရေး ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း တဆူဖြစ်သည်။ ယင်းကျမ်းမှာ—

စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ နဝသင်္ချေယျ ဝါစကံ။
ကာယဝါစံ စတုချာတံ၊ ဗုဒ္ဓတ္ထ သ မုပါမုမိ—

ဟူသော ဂါထာကို မူထား၍

- (က) ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်ဖြင့်ကြံစည်သည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်း ၇-အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရား ၁၂၅၀၀၀-ဆူပွင့်သည်။
- (ခ) ဘုရားဖြစ်ရန် နှုတ်ဖြင့် ဆုတောင်းသည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်း ၉-အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရား ၃၇၅၀၀၀-ဆူပွင့်သည်။
- (ဂ) စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆုတောင်း၍ ပါရမီဖြည့်ရသည်မှာ ၄-အသင်္ချေ ကြာသည်။ ဘုရားပေါင်း ၂၇-ဆူ ပွင့်သည် သို့ကြော့မှ ဂေါတမဘုရားဖြစ်သည်—

ဟူသော အဆိုကို မူထား၍ အကျယ်ဖွင့်ဆိုပြုသည့် ကျမ်းဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်၌ အသုံးအစွဲများသော “သမ္ပုဒ္ဓေ” ဘုရားရှိခိုးမှာ ဤသောတတ္ထကီ ကျမ်းလာ အတိုင်း ရေးသားထားသော ဘုရားရှိခိုးဂါထာဖြစ်သည်။ ယင်းဂါထာ၌—

အဋ္ဌဝီသဉ္စ=ဘုရား ၂၇-ဆူဟူသည်မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် (ဂ) အမှတ်ပါ ၂၇-ဆူပင် ဖြစ်သည်။

ဒွါဒသဉ္စသဟဿကေ ပဉ္စသတသဟဿာနိ= ၅-သိန်း ၁-သောင်း ၂-ထောင် ဘုရားများ ဟူသည်မှာ... ဖော်ပြခဲ့သည့် (က)နှင့် (ခ)အမှတ်ပြု ၂-ခုပေါင်း ဘုရားများဖြစ်သည်။

ယင်းသောတတ္ထကီ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို အရှင်ဗုဒ္ဓဇောသ ပြုစုသည်ဟု ကျမ်း၏နိဂုံး၌ မှာထားသည်။ အဋ္ဌကထာဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဇောသအား အဋ္ဌသာလိနိကျမ်းရေးရန် တိုက်တွန်းတောင်းပန်သူမှာ ဗုဒ္ဓဇောသထေရ်ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌသာလိနိကျမ်း ပဏာမ၌ ပြဆိုထားသည်။ အဋ္ဌသာလိနိကျမ်းပြုသူမှာ မဟာဗုဒ္ဓဇောသအမည် ခံယူထားသောကြောင့် ကျမ်းပြုရန် တိုက်တွန်းသူကို စုဗုဒ္ဓဇောသဟု အမည်ပေးကြဟန်တူသည်။ ဗုဒ္ဓဇောသအကြီး ဗုဒ္ဓဇောသအငယ်ဟု ဆိုလိုသည်။

အဋ္ဌသာလိနိရေးရန် တိုက်တွန်းသူ ဗုဒ္ဓဇောသနှင့် သောတတ္ထကီကျမ်းပြုသူ ဗုဒ္ဓဇောသ တပါး တည်းပင် ဖြစ်သည်ဟု အစဉ်အလာ ပြောကြသည်။ လေ့လာရန် များစွာလိုပေသေးသည်။

သောတတ္ထကီအဓိပ္ပာယ်။ ။သောတတ္ထကီ-ဟူသော ဝေါဟာရကို သုဂတ+အတ္ထ+ကီ-ဟု ၃-ပုဒ် ခွဲရသည်။ ယင်းကို—

- သုဂတ=မြတ်စွာဘုရား၏။
- အတ္ထ=အကြောင်းအရာကား။
- ကီ=မည်သို့နည်း—

ဟု အနက်ပြန်ရသည်။ “မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာများကား မည်သို့ဖြစ်သနည်း”ဟု ဆိုလိုပေသည်။

သုဂတတ္ထကိ*မှာ ဝါစာသိလိဋ္ဌခေါ်၍ မချောမွေ့သောကြောင့် ကျမ်းပြုဆရာကိုယ်တိုင် သောတတ္ထကိဟု မိမိကျမ်းကို အမည်ပေးသည်။

ဘုရားဟော ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာတို့၌ မပါသော ကမ္ဘာပေါင်း ၇ အသင်္ချေ အတွင်း၌ ဘုရားပေါင်း တသိန်းနှစ်သောင်း ငါးထောင်ထံမှာ စိတ်ဖြင့် ဘုရားဖြစ်ရန် ဆုတောင်း ကြံစည်သည့် အကြောင်းအရာများနှင့် ကမ္ဘာပေါင်း ၉-အသင်္ချေအတွင်း၌ ဘုရားပေါင်း ငါးသိန်း ထံမှာ နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟ ဆုတောင်းခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများ ပါရှိသောကြောင့် သောတတ္ထကိ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို ပညာရှိထေရဝါဒ ဆရာတော်ကြီးများ အသုံးအစွဲ နည်းခဲ့ဟန် တူပေသည်။

ယင်း အကြောင်းကို ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း စာမျက်နှာ ၂-နှင့် ၃-တို့၌ စိစစ် ပြဆိုထား ပေသည်။

အထူးသဖြင့် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီးနောက် ပွင့်တော်မူမည့် ရင့်မာတကျိပ်ခေါ် ပါရမီရင့်ပြီး ဘုရားအလောင်းတော် ၁၀-ဦးအကြောင်းကို ဤကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာပြည် ဆရာစဉ်ဆက် “ရင့်မာတကျိပ်”ဟု ရေးသားပြောဆိုသည်မှာ ဤကျမ်းမှ အစပြု ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ တကယ်ယုံကြည်နိုင်ရန်အတွက် ဆက်လက်လေ့လာသင့်လှပေသည်။

သောတတ္ထကိကျမ်းသည် ရှေးက ပေမူအဖြစ်သာ တည်ရှိခဲ့သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၀-ခု နှစ်၌ ညောင်တုန်းမြို့ မျှောဟင်္သာတောရတိုက် စာချဘုန်းကြီး ဦးအာလောက (လူ့ဘဝအမည် ဦးအုန်းရွှေ)က နိဿယရေး၍ ပါဠိနိဿယတို့ပြီး သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဒီမိုင်းအရွယ်ဖြင့် ပါဠိစာမျက်နှာ -၈၉၊ နိဿယစာမျက်နှာ ၂၀၃-ရှိ၍ ပေါင်း စာမျက်နှာ ၂၉၂-ရှိသည်။

၅။ ဇိနာလင်္ကာရဋီကာဗုဒ္ဓဝင်။ ။ဇိနာလင်္ကာရဗုဒ္ဓဝင်၌ ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒီပင်္ကရာဘုရားမှစ၍ ၂၄-ဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြပြီး ဂေါတမဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသည်အထိ အပိုင်းကဏ္ဍ ပေါင်း ၂၀-ဖြင့် ခွဲခြားဝေဖန် ပြဆိုထားပေသည်။

အထူးသဖြင့် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ဖွင့်ဆိုရေးသားထားသည်မှာ အလွန်ပင်ကြည်ညို သဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသော မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်များကို ရှုတ်ဖတ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ပါဠိကဗျာတို့ဖြင့် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးထားသည်မှာ ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းအတွက် တောင့် တင်းသော အင်အားဖြစ်သည်။

ဆန်းကြယ်သည်မှာ န-အက္ခရာတလုံးတည်းဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသည့်ဂါထာ၊ သ-နှင့် ရ-အက္ခရာ ၂-လုံးတည်းဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသည့်ဂါထာ၊ လည်ချောင်းအရပ်ဟူသော ကဏ္ဍဌာန်၌ဖြစ်သော အက္ခရာတို့ ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသောဂါထာ၊ စာအက္ခရာစာလုံး ပဒ-အစုံအစုံပါဝင်ဖွဲ့ဆိုသော ယမကဂါထာ စသည်ဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ဖွဲ့ဆိုသောဂါထာများစွာ ဤကျမ်း၌ ရေးသားထားပေရာ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ဇိနာလင်္ကာရ အဓိပ္ပာယ်။ ။ဖော်ပြခဲ့သည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်တော်များ ပါဝင်သည့် ထူးခြားဆန်းကြယ် တင့်တယ်တော်မူသော ကဗျာ ဂါထာအဖွဲ့အနွဲ့တို့ဖြင့် အောင်ပွဲရှင် ဇိန-ဘွဲ့-ညွှန်ရ မြတ်စွာဘုရားအား တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤကျမ်းအမည်ကို ဇိနာလင်္ကာရဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဇိန=အောင်နိုင်သူ မြတ်စွာဘုရားကို+အလင်္ကာရ=တန်ဆာဆင်ခြင်းပြုသောကြောင့် ဇိနာလင်္ကာရ အမည်ရပေသည်။

ဤကျမ်းကို သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်မှ ၁၃၁၂-ခုနှစ်က ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။ ရှိုင်အရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၃၇၁-မျက်နှာရှိသည်။

၆။ ဇိနစရိတ ဗုဒ္ဓဝင်။ ။ဇိနစရိတကျမ်းကို သာသနာနှစ် ၂၀၃၀၊ ဝိဇယဗာဟုမင်းဆောက်လုပ်သည့် ဝိဇယဗာဟု ကျောင်းနေ သီဟိုဠ်ဘုန်းတော်ကြီး အရှင်သုမင်္ဂလ ပြုစုတော်မူသည်။

ပါဠိစကားပြေခေါ် စုဏ္ဏိယ အနည်းငယ်မျှသာ ပါ၍ ပါဠိ ကဗျာ ဂါထာပေါင်း ၄၇၃-ဂါထာပါဝင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ မင်္ဂလာဇေယျုံဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အရှင်သုမင်္ဂလထေရ်က သီဟိုဠ်စာလုံးမှ မြန်မာစာလုံး ပြန်ရေးပြီး ယင်းပါဠိကို မြန်မာနိဿယ ပြန်ဆိုတော်မူသည်။

ဒီခိုင်းအရွယ် စာမျက်နှာ ၁၇၁-ရှိသည်။ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင် ပုံနှိပ်တိုက်က မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၆-ခုနှစ်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

၇။ တထာဂတုပ္ပတ္တိဗုဒ္ဓဝင်။ ။တထာဂတုပ္ပတ္တိ-ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူပုံဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်အရ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းပင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ပုဂံပြည် အရှင်ဉာဏဂမ္ဘီ ပြုစီရင်သည်ဟု ပိဋကတ်တော်သမိုင်း စာပိုဒ်နံပါတ် ၃၄၈-ပါဠိစာပေစုထဲ၌ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေမူ စက္ကူမူအဖြစ် မတွေ့ရဘူးချေ၊ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ယူဆရပေသည်။

ယင်း တထာဂတုပ္ပတ္တိ ပါဠိကျမ်းကို ညောင်ရမ်းခေတ်၊ မင်းရဲကျော်ထင်လက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၄၆-ခု၌ အရှင်ဓမ္မနန္ဒ မြန်မာပြန်သည့် ပေမူရှိကြောင်း သိရသည်။ စက္ကူမူမရှိသေးပေ။ ၁၁၄၃-ခုနှစ် ကျမ်းပြီး တထာဂတဉာဒါနဒီပနီ အမည်ရှိ မြန်မာဘာသာရေး ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း ပဉ္စမတွဲအဆုံးနိဂုံးသတ်ခါနီး၌-

စတုဝိသတာသင်္ချေယျ၊ တထာသဠိစ ကောဋီယော။
ပါဏာသတသဟဿာနိ၊ ကော ဗုဒ္ဓေါ ပမေဝဇယိ-

ဟူသော ဘုရားတဆူပွင့်တိုင်း ၂၄-အသင်္ချေနှင့် ကုဋေ ၆၀-မျှသော သတ္တဝါများ အကျွတ်တရားရသည်ဟု ပြဆိုသော တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းလာ စကားကို ကိုးကားပြဆိုသည်ကို ထောက်ဆလျှင် ၁၁၄၃-ခု ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်တိုင် တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း ရှိသေးကြောင်း သိရှိရပေသည်။

၈။ မဟာအဓိဋ္ဌာန်ဗုဒ္ဓဝင်။ ။မဟာအဓိဋ္ဌာန်ဗုဒ္ဓဝင်မှာ မြန်မာပြည်ဖြစ် ပါဠိဘာသာဖြင့် ပြုစုထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်သည်။ ပါဠိဘာသာရေး ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ ထဲတွင် နောက်ဆုံးပေါ် ဗုဒ္ဓဝင်လည်းဖြစ်သည်။

ကျမ်းပြုဆရာသည် ဤကျမ်းကို ဉာဏ်အလတ်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်များ အရကျက် အာဂုံဆောင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကျမ်းအမည် အပြည့်အစုံမှာ “သစ္စာတော်ပြန်တမ်း သိဒ္ဓိလမ်းခေါ် မဟာအဓိဋ္ဌာန် တော်ကြီး ဘုရားရှိခိုးကျမ်း” ဖြစ်သည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ထံ နိယတဗျာဒိတ် ခံတော်မူပြီး ပစ္စိမဘဝ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအဖြစ်ရောက်သည်အထိနှင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝမှာ ဘုရား ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်အထိ ပြည့်စုံစွာရေးသားထားသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ချက် ၃၁-ချက်ကို ပါဠိစာခေါင်းထိုးပြီး တသတ်စီရေးသားထားသည်။ ပါဠိအသွား ညက်ညောချောမွေ့သည်။ စုက္ကိယခေါ် ပါဠိစကားပြေဖြင့် ရေးသားထားသည်။ ဤကျမ်း၌—

- (က) လောကီသိဒ္ဓိနှင့် လောကုတ္တရာသိဒ္ဓိပေါက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားခြင်း၊
- (ခ) ဤကျမ်းကို လောကီသိဒ္ဓိလမ်း ပေါက်မြောက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ရေးခြင်း၊
- (ဂ) ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူဝတ်ကြောင်မဟုတ်၊ ရဟန်းသာမဏေလည်းမဟုတ်ပဲ ဝေရဝိဇယ ဘွဲ့အမည်ခံယူသည့် ပရိဗိုဇ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်း—

တို့မှာ ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူပြီး ပြည်မြို့အနီး မြင်ဗဟုတောင်မှာ သီတင်းသုံးကာ တောရဆောက်တည်နေကြောင်း သိရှိရပေသည်။

ဤမဟာအဓိဋ္ဌာန်ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိကျမ်းကို ကျမ်းပြုဆရာကိုယ်ထိုင် နိဿယပြန်သည်။ ဒီမိုင်း အရွယ်ဖြင့် ပါဠိစာမျက်နှာ-၂၉၊ နိဿယစာမျက်နှာ-၉၉၊ ပေါင်း ၁၂၈-မျက်နှာရှိသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၆-ခုနှစ်တွင် သာသနာရေးဦးစီးဌာနပုံနှိပ်တိုက်က ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်။

မြန်မာဘာသာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ

မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများကို ရှာဖွေလေ့လာ ကြည့်သော အခါ—

- ၁။ တထာဂတဉာဏ် ဒီပနီကျမ်း၊
- ၂။ မာလာလင်္ကာရကျမ်း၊
- ၃။ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း၊
- ၄။ ဇမ္ဗူ မိတ်ဆွေ မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊
- ၅။ မူလ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၊
- ၆။ ၇-နေ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဘုရားရှိခိုး၊
- ၇။ သုဓမ္မဝတီ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု၊
- ၈။ ဝိုင်အမ်ဘီအေ ရုပ်စုံဗုဒ္ဓဝင်၊
- ၉။ ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်-

ဟူ၍ ကျမ်း ၉-စောင် တွေ့ရှိရပေသည်။ နိဒါန်းရေးသူ မတွေ့ဘူးသေးသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ လည်း ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ မတွေ့ဘူးသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများကို ထား၍ တွေ့ဘူးသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ အကြောင်းကို ဤနိဒါန်း၌ အကျဉ်းမျှ တင်ပြလိုပါသည်။

၁။ တထာဂတဥဒါန ဒီပနီ။ ။ ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းမှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၃-ခုနှစ်တွင် ဒီပဲရင်းမြို့ ဇေယျဝဇုန သူကြီးလှူသည့် ကျောင်း၌ သီကင်းသုံးနေတော်မူ သော သိရိသဒ္ဓမ္မာဘိလင်္ကာရ ဆရာတော် ရေးသားစီရင် တော်မူသော ကျမ်းဖြစ်သည်။

ဤကျမ်းအမည်၌-

၁။ တထာဂတ၊

၂။ ဥဒါန၊

၃။ ဒီပနီ-

ဟူ၍ ၃-ပုဒ် ပါဝင် ပေါင်းစပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်း၌-

- တထာဂတ-မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟူသော အနက်ကို ဟောသည်။
- ဥဒါန - မှာ အကြောင်းအရာဟူသော အနက်ကို ဟောသည်။
- ဒီပနီ - မှာ အလင်းပြဟူသော အနက်ကို ဟောသည်။

တထာဂတ ဥဒါန ဒီပနီ-ဟု ၃-ပုဒ် ပေါင်းလိုက်သောအခါ “မြတ်စွာဘုရား အကြောင်းအရာ အလင်းပြ ကျမ်း” ဟု သဒ္ဓတ္ထ အနက်ရရှိပေသည်။ ဝေါဟာရတ္ထဖြင့်မူ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းဟုပင် ပြန်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မွန်လှ၏။ တထာဂတဥဒါန ဒီပနီကျမ်း၌ မြတ်စွာ ဘုရား၏ အကြောင်းအရာများကို အကျယ် တဝင့် ဖော်ပြရေးသားထားသည်မှာ အလွန် ကြည်ညို ဖွယ်ရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိလှပေသည်။ ကျမ်း ပြု ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပိဋကတ် စာပေ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဒီကာ စသည်၌ နှံ့စပ်ကျမ်းကျင်သည်ကို ဤကျမ်း၌ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပေသည်။

သို့ပါလျက် ဤကျမ်းကို မြန်မာပြည်၌ အသုံးအစွဲ မများသည်ကို တွေ့ရ၍ အကြောင်းကို ရှာဖွေသောအခါ ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေ၌ မတွေ့ရသည့်အကြောင်းအရာ အချို့ကို ရေးသား ဖော်ပြထားသောကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ အကြိုက် နည်းပုံရသည်ဟု ငတူးထင်ရပေ သည်။ သာဓက ပုံစံအချို့ကို ဖော်ပြရလျှင်-

- (က) ဝသုန္ဒြေမြေစောင့်နတ်က ဆံရေညှစ်၍ မာရ်နတ်ပြေးရခြင်း၊
- (ခ) ဇမ္ဗူပတိမင်းကို မြတ်စွာဘုရား ချွေချွတ်ခြင်း၊
- (ဂ) နက္ခတ္တပရိစ္ဆေဒ ၁၀-ပါးကိုပြခြင်း-

စသည် တို့ကိုပင် ပြရမည်ထင်မိပေသည်။ အနည်းငယ်မျှ ချဲ့၍ပြပါအံ့-

(က) ဝသုန္ဒြေဆံရေညှစ်ခြင်း။ ။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ နေမဝင်မီ အချိန် ဗောဓိပင်ပေါ်၌ ဧည့်ပလ္လင်တော်၌ စံနေတော်မူစဉ် မာရ် နတ်ကလာ၍ “စစ်တိုက်သည်။ လက်နက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်သော်လည်း မထိရောက် သောကြောင့် ငါ၏ ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းပေး” ဟု စကားစစ်ထိုးပြောသည်။ အလောင်းတော်က “သင့် ပလ္လင် ဖြစ်ကြောင်း မည်သူသက်သေ ရှိသနည်း” ဟု မေးသည်။ မာရ်နတ်က သူ၏ စစ်သည် တော်များကို သက်သေခံခိုင်းသည်။ မာရ်စစ်သည်အားလုံးက သက်သေခံသည်။

တဖန် မာရ်နတ်က ပြန်၍ အလောင်းတော်အား “သင့်ပလ္လင်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူသက်သေရှိ သနည်း”ဟု မေးသည်။ အလောင်းတော်က “ငါ၏ ပလ္လင် ဖြစ်ကြောင်းကို ဂါဝေပုဏ္ဏရာဘဝ တုံးကအလှူကြီးများပေး၍ ရေစက်ချခဲ့သည့် ဤမြေကြီး သက်သေရှိသည်”ဟု ညွှန်ပြသောအခါ ညွှန်ပြရာအရပ်မှ မြေကြီးကိုခွဲ၍ မြေစောင်ဝသုန္ဒြေနတ်ထွက်လာပြီး သက်သေခံသည်။ “ထိုအခါ က ချခဲ့သည့် ရေစက်သည် ငါ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ထိ၍ စိုနေသည်မှာ ယခုတိုင်အောင် မခြောက်သေး”ဟု ဆိုကာ ဆံပင်မှ ရေကို ညှစ်ချလိုက်သောအခါ ထိုရေသည် မာရ်နတ်သား၏ နားတွင်းသို့ သံပူရေအသွင် ဝင်သောကြောင့် မာရ်နတ်ထွက်ပြေးရကြောင်း စသည်ဖြင့် ယင်း တထာဂတဥဒါနဒီပနီ-ကျမ်း ပဌမတွဲ၌ အကျယ်ရေးသား ဖော်ပြထားပေသည်။

ယင်းပြဆိုချက်မျိုး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓစာပေများ၌ မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် ရှေးဆရာတော် ကြီးများ သဘောမတွေ့ဖြစ်နိုင်စရာရှိပေသည်။ ဤအကြောင်းကို တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက ဆရာတော် အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ ပြုစုသော နောက်ဆုံးပေါ်ဖြစ်သည့် နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်၌လည်း မတွေ့မြင်မိချေ။ အကယ်၍သာ လေးစားလောက်သည့် ပါဠိကျမ်း တစောင်၌ ရှိလျှင် ဤမျှအရေးကြီးသော အကြောင်းကို မချန်ထားပဲ ဆရာတော် ထည့်သွင်း ရေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ဤ ဝသုန္ဒြေ မြေစောင့်နတ် ဆံရေညှစ်သည့် အကြောင်းကား မြန်မာပြည် ရှေးခေတ် သာသနာဝင်၌ တွင်ကျယ်ခဲ့ဟန်တူပေသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းများ၊ စာတိုက်သေတ္တာကြီးများ စသည်၌ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွ ပန်းချီရုပ်များကို များစွာပင် တွေ့မြင်ဘူးပေသည်။

(၁) ဇမ္ဗူပတိမင်းကို ချွတ်ခြင်း။ ။တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း တတိယတွဲ၌ ယင်း ဇမ္ဗူပတိ ချွတ်ခန်းကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြထားပေသည်။ အကျဉ်းချုပ် အဓိပ္ပာယ်မှာ ပဉ္စာလတိုင်းပြည်ကို အစိုးရသော ဇမ္ဗူပတိမင်းသည် အလွန် ဘုန်း တန်ခိုးကြီးသည်။ ဖွားမြင်စဉ်ကပင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အတိတ် နိမိတ်များ ပေါ်ပေါက်လျက် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ကို ပျံသွားနိုင်သော ခြေနှင်းစကြာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ မြေပေါ် မြေအောက် တယူဇနာမျှ အစိုးရသည်။

ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးသည်အလျောက် မာန ဒေါသလည်း ပြင်းထန် ထက်မြက်သည်။ သူ့အား မခစားသည့်မင်းရှိလျှင် ခြေနှင်းစကြာကိုလွှတ်၍ သတိပေးထိတ်လန့်စေပြီး ခစားစေသည်။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံ ခြေနှင်းစကြာ လွှတ်သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြောက်ရွံ့၍ မြတ်စွာဘုရားထံ ခညွတ်တောင်းပန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း မင်းကြီးအား သက်သာရာရစေ၍ ဒေါသ မာန ကြီးလှသော ဇမ္ဗူပတိမင်းကို သူ့ထက်လွန်ကဲ တန်ခိုးကြီးသော ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ဝတ်စားဆင်ယင် ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့် နှိမ်နင်းချေချွတ်တော်မူသည်။ နောက်ဆုံး ဇမ္ဗူပတိမင်း မာန ဒေါသ ပျောက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား တောင်းပန်ရှိခိုးပြီး ရဟန်းပြုသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို အစွဲပြု၍ ယခုခေတ်တိုင် ဘုရားရုပ်ပွားတော်များကို ရှင်ဘုရင်များ ပုံစံကဲ့သို့ မကိုဋ် သရဖူ စလွယ် အချွန်အတက်များ ဆင်ယင်၍ ကိုးကွယ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

ဤဝတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးကြီးသည်ကို ဖော်ပြနိုင်သော်လည်း ထေရဝါဒ ပိဋကတ် စာပေများ၌ မတွေ့မြင် မဖတ်ရှုရဘူးပေ။ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ၏ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သည့် နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်၌လည်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေ။

အသူးသဖြင့် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိသော ပါဠိဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်သော သောတတ္ထကီကျမ်းမှာပင် မတွေ့ရှိရပေ။ ယခုအခါ ပျောက်ကွယ်နေသေးသော ပုဂံခေတ် အရှင် ဉာဏဂမ္ဘီရေးသော တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းများ ရှိလေမည်လားဟု ထင်မိပေသည်။

ဤအကြောင်းအရာကိုလည်း ထေရဝါဒ သင်္ဂါယနာဝင် ပိဋကတ်ကျမ်းစာများကို လေးစား ရိုသေကြသည့် ရှေး ဆရာတော်များ နှစ်မြို့တော်မူကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိပေသည်။

(ဂ) နက္ခတ္တပရိစ္ဆေဒ ၁၀-ပါး။ ။ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော် အဖွင့် ဗုဒ္ဓဝံသ အဋ္ဌကထာ၌ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဝင် အပြီး၌ ဝေမတ္တခေါ် ထူးခြားချက်များကို ပြဆိုသည်။

ယင်းတို့မှာ-

- ၁။ အာယုဝေမတ္တ=ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်အပိုင်းအခြား ထူးခြားပုံ၊
- ၂။ ပမာဏဝေမတ္တ=အရပ်တော် အတိုင်းအတာ ထူးခြားပုံ၊
- ၃။ ကုလဝေမတ္တ=အမျိုးအနွယ် ထူးခြားပုံ-

စသည်ဖြင့် ထူးခြားပုံ ဝေမတ္တများကို ဂ-မျိုးသာ ပြဆိုထားသည်။ နောက်ထပ် ပြဆိုချက်မရှိချေ။ (ဗုဒ္ဓဝံသ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၃၄၈။)

တထာဂတဥဒါနဒီပနီ ပဉ္စမတွဲပြီးကာနီး၌မူ နက္ခတ္တပရိစ္ဆေဒ ၁၀-ပါးဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘယ်နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍ ဘာဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် ၁၀-မျိုး ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်း ပြဆိုချက်မှာလည်း ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ စသည်၌မရှိပဲ လောကီ ဗေဒင် ပညာဆန်ဆန် ရေးသားသည်ဟုယူဆ၍ လေးစားမှုနည်းခြင်း ဖြစ်လေသလားဟု စဉ်းစားရပြန်သည်။ ဤသည်မှာ ပညာရှိများ အသုံးအစွဲ နည်းခြင်း အကြောင်းကို ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤ တထာဂတ ဥဒါနဒီပနီကို ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်က အတွဲ ၅-တွဲခွဲ၍ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၉၅၈-ခုနှစ် ရိုက်သည်။ ၅-တွဲပေါင်းမှာ ရှိုင်အရွယ် စာမျက်နှာ ၁၄၁၅-ရှိသည်။

၂။ မာလာလင်္ကာရ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း။ ။ မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်ကို တုသိတာ နတ်ပြည်၌ အလောင်းတော် သေတကေတုနတ်သား ဘဝမှ ဘုရားဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်အထိ ရေးသားပြဆိုသည့်ကျမ်းဖြစ်သည်။ ရှေးဘုရား ရှင်များထံ ဗျာဒိတ်ခံယူပုံ စသည်မပါပေ။ ပစ္စိမဘဝဖြစ်ပျက်ပုံ အကြောင်းအရာ အချို့ကိုသာ ကြည်ညိုဖွယ် သဒ္ဒါတရားဖြစ်လောက်အောင် ရေးသားဖော်ပြထားပေသည်။ အတွဲ ၅-တွဲ ပိုင်းခြား ရေးသားထားပေသည်။

အတိတ်ကာလ ရှေး ဘုရားရှင်များထံ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့ပုံ၊ ပါရမီ ၁၀-ပါး၊ စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး၊ စရိယ ၃-ပါး ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့ပုံများ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ဒုက္ခရစရိယာကျင့်ပုံ အောင်မြင်သင့်သမျှ အောင်မြင်ပုံများကို အပြည့်အစုံ ရေးသားဖော်ပြခြင်းမရှိပေ။

မာလာလင်္ကာရဟူသော ကျမ်းအမည်ကို မာလာ+အလင်္ကာရဟူ၍ ပုဒ်ခွဲပြီး မာလာ=မြတ်စွာ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်များကို+အလင်္ကာရ တန်ဆာဆင်ယင် ရေးသားထားခြင်းဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရပေသည်။ ကျမ်း၏ နိဂုံးဂါထာကို အနက်ပြန်ရာတွင်—

မာလာလင်္ကာရ နာမိကော၊ ပါရမီတော် ဘုန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာသဖွယ်ဖြစ်၍
မာလာလင်္ကာရ အမည်ရှိသော—

ဟူ၍ ပြန်ဆိုထားပေသည်။

ဤကျမ်းကို ဒုတိယ မဲသီးဆရာတော် ကဝိဝံသာဘိဇေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ အရှင်ကဝိ ရေးသားတော်မူသည်။ သာသနာနှစ် ၂၃၄၂-ခု (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၆၀-ခု) တွင် ရေးပြီးကြောင်း နိဂုံး၌ ရေးသားထားပေသည်။

ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ခရစ်နှစ် ၁၉၆၁-ခုတွင် ရိုက်နှိပ်သည်။ ရှိုင်အရွယ် စာမျက်နှာ ၃၃၅-ရှိသည်။

၃။ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း။ ။ဇိနတ္ထပကာသနီ-ဟူသော ကျမ်းအမည် ရှင်းလင်းချက်ကို ဤနိဒါန်း အစ၌ ဖော်ပြရေးသားပြီး ဖြစ်သည်။ ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း၏ နိဂုံး၌ ကျမ်းပြီးသည့် ခုနှစ်အမှတ်အသားကို ဖော်ပြမထားချေ။ သို့သော် ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၉-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူပြီး ၁၂၂၆-ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း သိရပေရာ ဤခုနှစ်အတွင်းမှာ ပြုစုကြောင်းကိုကား မှန်းဆသိနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို သိရသမျှ မြန်မာဘာသာရေး ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတို့တွင် တတိယမြောက် ၃-နံပါတ်ကျမ်းအဖြစ် ဤနိဒါန်း၌ သတ်မှတ်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇိနတ္ထပကာသနီ ကျမ်းပြုဆရာတော်သည် မိမိ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို မပြုစုသေးမီ အခါက ပြုစုပြီးဖြစ်နေသည့် ၁၁၄၃-ကျမ်းပြီး တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းနှင့် ၁၁၆၀-ခုနှစ် ကျမ်းပြီး မာလာလင်္ကာရကျမ်းတို့ကို ကြည့်ရှုလေ့လာတော်မူပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်း ကျမ်း ၂-ဆူတို့မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အားနည်းချက်များ ရှိနေကြပေသည်။ ထင်ရှားအောင် ထပ်မံဖော်ပြရမည် ဆိုလျှင်—

- (က) တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းမှာ ထေရဝါဒပိဋကတ်စာပေများ၌ မပါရှိသည့် အကြောင်းအရာများ ထည့်သွင်းရေးသားထားခြင်းကြောင့် ကျယ်လွန်းခြင်း၊

(ခ) မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အရေးကြီးသည့် အောင်ပွဲ တရားပွဲ များကို မရေးသားပဲ ချန်လှပ်ထားသောကြောင့် ကျဉ်းလွန်းခြင်း - ဟူသော အားနည်းချက်တမျိုးစီ ရှိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျီးသဲ လေးထပ်ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျယ်လွန်းသော တထာဂတဥဒါနဒီပနီ ကျမ်းမှအားနည်းချက်ဖြစ်သော ထေရဝါဒပိဋကတ်တော်မှာ မပါရှိသည့်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအကြောင်း အရာများကို ပယ်နှုတ်၍ အလွန်မကျယ်လွန်းသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတဆူ ဖြစ်စေရန်လည်း နှလုံး သွင်းတော်မူပေလိမ့်မည်။ ကျဉ်းလွန်းသော မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ အားနည်းချက်ကို ပယ်ဖျက် သောအားဖြင့် လိုအပ်နေသော မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အောင်ပွဲများ တရားပွဲများကို ထည့်သွင်း ကာ အလွန်မကျဉ်းလွန်းသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတဆူ ဖြစ်စေရန်ကိုလည်း နှလုံးသွင်းတော်မူပေလိမ့် မည်။ ဤသို့ မကျယ်လွန်း မကျဉ်းလွန်း အလယ်အလတ်အား ဤဇိနတ္ထပကာသနီ အမည်ရှိ ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းကို ပြုစုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှန်းဆရပေသည်။ မှန်ပေသည်။ ကျမ်းပမာဏကို နှိုင်းစာ လိုက်လျှင် ရှိအရွယ်ဖြင့် - - -

- တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းမှာ စာမျက်နှာ ၁၄၁၅-ရှိသည်။
- မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ စာမျက်နှာ ၃၃၅-ရှိသည်။
- ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းမှာ စာမျက်နှာ ၈၂၀၊ ဆဋ္ဌအရွယ် ၅၇၂-ရှိသည်။

ဤသို့ စာမျက်နှာ အလယ်အလတ် ရှိသည်ကို ထောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကျမ်းပမာဏ အလယ် အလတ် ရှိသည်ကို သိနိုင်သည်။

အဓိပ္ပာယ် သဘောတရားဘက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းမှာ ပြဆိုသည့် ဝသုန္ဒြေ မြေစောင့်နတ် ဆံရေညှစ်ခန်း၊ ဇမ္ဗူပတိချွတ်ခန်း စသည် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေ၌ မပါရှိသော အကြောင်းများကိုလည်း ထည့်သွင်းရေးသားခြင်း မရှိချေ။ မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ မပါရှိသည့် ရှေးဘုရားရှင်တို့ထံ ပါရမီတော် ၁၀-ပါး၊ ဗုဒ္ဓခြင်းကြီး ၅-ပါး၊ စရိယ ၃-ပါး ဖြည့် ကျင့်ခဲ့ပုံများနှင့် အောင်ပွဲ တရားပွဲများကိုလည်း တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းလောက် မကျယ်ဝန်း သော်လည်း အသင့်အတင့် မှန်းမိနိုင်အောင် ထည့်သွင်း ပေးသားထားပေသည်။

တထာဂတဥဒါနဒီပနီနှင့် မာလာလင်္ကာရ ၂-ကျမ်းလုံး၌ မပါဝင်သည့် မှတ်သားဖွယ် ကောင်းသည့် အချက်အလက်များလည်း ပါဝင်ပေသည်။ အကျဉ်းချုပ်မျှ ဖော်ပြရလျှင် -

- (က) တင်ပြချက်၊
- (ခ) ကျမ်းညွှတ်ချက်များ၊
- (ဂ) ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊
- (ဃ) မှတ်ချက်များ၊
- (င) ကျမ်းညွှန်းများ။

စသည်တို့ကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ထည့်သွင်း ရေးသား ဖော်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထင်ရှားစေအံ့—

တင်ပြချက်။ ။စိန္တိတံသတ္တသင်္ချေယံ စသော သောတတ္ထကိကျမ်း အဆိုကို လက်ခံသင့်ကြောင်း အပဒါန်အဋ္ဌကထာကို ကိုးကား၍ ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၂-မှ စ၍ တင်ပြ ဆွေးနွေးထားပေသည်။

ကျမ်းညွှချက်။ ။သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ဆရာ ရသေ့ကြီး အမည်ကို ကာဠဒေဝီလ ရသေ့ကြီး ဟူသောအမည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ စသည်၌ ဖော်ပြသည်။ ဤကျမ်း၌လည်း ဤအတူပင် ကာဠဒေဝီလ ဟုပင် ဖော်ပြသည်။ သို့သော် သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၌ အသိတရသေ့ ဟု ဆိုသည်။ ဤသည်မှာ ငယ်မည်ကို စွဲ၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂-မျိုးကဲ့လဲ့ မှားယွင်းသည်ဟု မမှတ်စေရန် ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၂-၌ ကျမ်းညွှ ဖော်ပြထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြတ်စွာဘုရားမယ်တော် မဟာမာယာဒေဝီ နတ်ရွာစံသောအခါ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ နတ်သမီးဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းငယ်များ၌ ပြဆိုကြသည်။ နတ်သမီး မဟုတ် နတ်သားဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာကြီးများကို ကိုးကား၍ ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၄-၌ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ထားပေသည်။

မှတ်ချက်။ ။မောနေယျအကျင့် ကျင့်သူသည် ဘုရားတဆူပွင့်လျှင် တပါး ပေါ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ အမျိုးမှာ ၇-ရက် အသက်ရှည်သည်။ မဇ္ဈိမအမျိုးမှာ ၇-လ အသက်ရှည် သည်။ မုဒုအမျိုးအစားမှာ ၁၂-နှစ် အသက်ရှည်သည်။ ဤဂေါတမဘုရားလက်ထက် ပေါ်သော နာလကထေရ်သည် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ ၇-ရက် အသက်ရှည်သည်ဟု မှတ်ချက်ရေးသားထားသည်ကို ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၂-၌ တွေ့ရပေသည်။

ကျမ်းညွှန်း။ ။ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၈-၁၉-၌ အလောင်းတော် ပျော်စံရန် ရေကန်ကြီး ၄-ကန်ကို မြို့လေးမျက်နှာ၌ တူးထားကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရေးသားထား သည်။ ယင်းရေးသားချက်သည် အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာမှ ယူရေးကြောင်း ဤကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၉-၌ ကျမ်းညွှန်းထားပေသည်။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မှတ်သားဖွယ် ကျမ်းညွှချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ မှတ်ချက်၊ ကျမ်းညွှန်းများ မှာ ဖော်ပြမကုန်နိုင်အောင် ဤကျမ်းမှာ ပါဝင်ပေသည်။

ယင်းသို့ ကျမ်းအတိုင်းအတာဖြင့်ဖြစ်စေ အဓိပ္ပာယ်သဘောအားဖြင့် ဖြစ်စေ မှတ်သားဖွယ် အချက်အလက်များအားဖြင့်ဖြစ်စေ အလယ်အလတ်ကျ၍ ကောင်းမြတ်လှသောကြောင့် ပုံနှိပ် တိုက်ပေါင်း မည်မျှက အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ အုပ်ရေပေါင်းမည်မျှ ဖြန့်ချိခဲ့သည်ကို ဖော်ပြရန်ပင် မစွမ်းနိုင်အောင် ရှိပေတော့သည်။

သေချာသည့် တခုတည်းသောအချက်ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင်ကား သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်က ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း ဆဋ္ဌသံဂါယနာအရွယ်ဖြင့် အုပ်ရေ ၅၀၀၀-ကို ယခု ပထမ

အကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရိုက်နှိပ်သည်ကို ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ အကြောင်း ရေးပြီးမှ ဆက်၍ဖော်ပြပါအံ့။

၄။ ဇမ္ဗူမိတ်ဆွေ မဟာဗုဒ္ဓဝင်။ ။ဇမ္ဗူမိတ်ဆွေ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ဟူသော အမည်သည် စာပုံနှိပ်တိုက် ၏ အမည်ကဲ့စွာရှိမှည့်ခေါ်သော အမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးအမည် ရင်းမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်နိဿယသစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှေးက အရှင်သဒ္ဓမ္မဇောတနိဿယနှင့် အရှင် သာရဒဿိ နိဿယ ၂-စောင် ရှိဖူးသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်နိဿယသစ်ဟု အမည်ခံယူသည်။

ဤကျမ်းကို ရှေးနိဿယများကဲ့သို့ အနက်ယောဇနာရုံ မဟုတ်ပဲ စကားပြေလည်း ထည့်သွင်း ရေးသားထားသည်။ မန္တလေးခေတ်၌ ငါးခုံဆရာတော် အရှင်အာဒိစ္စဝံသ ပြုစုတော်မူသည်။ နှစ်ကျိပ်လေးဆူ ကဿပဗုဒ္ဓဝင်အထိသာ ပါရှိသည်။

ဇမ္ဗူမိတ်ဆွေစာပုံနှိပ်တိုက်က ၁၂၉၆-ခုနှစ်တွင် ပေမူမှ စက္ကူမူအဖြစ် ပုံနှိပ်သည်။ ပ-ဒု-တ ၃-တွဲ ခွဲ၍ ရိုက်နှိပ်သည်။ ရှိုင်အရွယ် စာမျက်နှာ ၆၈၀-ခန့် ရှိသည်။

၅။ မူလဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထုကျမ်း။ ။မူလဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းမှာ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ၊ သောတတ္ထကီ စသောရှေးဦးစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများကို ကြည့်ရှုပြီး အကျဉ်းချုပ် ရေးသားထားသည်ဟု ထင်ချပေသည်။ အကျဉ်းချုပ်လွန်းသောကြောင့်ပါသင့်သည့် မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ တော်တော်များများ ကြွင်းကျန်နေပေသည်။

အကယ်၍သာ ပါဠိမြန်မာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးများမှ ယူသင့်သမျှယူ၍ ပယ်သင့်သမျှပယ် ကျဉ်းသင့်သမျှကျဉ်းလိုက်မည်ဆိုပါလျှင် အားကိုးထိုက်သည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးတဆူ ဖြစ်လာနိုင် ပေသည်။

ယခု မူလဗုဒ္ဓဝင်မှာမူ ကျမ်းပြုသူအမည်၊ ကျမ်းဦးပဏာမ၊ နိဂုံးများမပါပဲ ၁၂၆၀-ပြည့်နှစ် ရေးပြီးကြောင်းသာ ပါရှိပေသည်။ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်မှ ခရစ်နှစ် ၁၉၅၈-မှာ ရိုက်နှိပ်သည်။ ရှိုင်အရွယ် စာမျက်နှာ ၁၇၀-ရှိသည်။

- ၆။ ခုနစ်နေ့ဗုဒ္ဓဝင်ဘုရားရှိခိုး။ ။ခုနစ်နေ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဘုရားရှိခိုးမှာ နေ့ ခုနစ်နေ့ ရှိရာတွင်—
 - ၁။ ကြာသပတေးနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေယူသည်။
 - ၂။ သောကြာနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်တော်မူသည်။
 - ၃။ တနင်းလာနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်တော်မူသည်။
 - ၄။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားသခင်အဖြစ်သို့ ရောက်သည်။
 - ၅။ စနေနေ့၌ မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသည်။
 - ၆။ အင်္ဂါနေ့၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူသည်။
 - ၇။ တနင်္ဂနွေနေ့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်တော် တေဇောဓာတ်မီးလောင် ကော်မူသည်—

ဟူသော နေ့စဉ်အလိုက် မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ ဖြစ်တော်စဉ်ကို ဘုရားရှိခိုး လင်္ကာစီကုံး၍ ထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်သည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားပြုစုတော်မူ၍ ခုနစ်နေ့ ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ်ကို တိတိကျကျ ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင်ဖော်ပြနိုင်ပေသည်။ လင်္ကာများချောမွေ့သာယာ၍ ကြည်ညိုဖွယ်အဓိပ္ပာယ် အလွန်ဆောင်ပေသည်။ ယင်းတို့—

- ဗုဒ္ဓဝင်လင်္ကာ ၇-ပုဒ်၊
- ဘုရားရှိခိုးလင်္ကာ ၁-ပုဒ်၊
- ဆုတောင်းလင်္ကာ ၆-ပုဒ်၊
- ပေါင်းလင်္ကာ ၁၄-ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဤခုနစ်နေ့ဗုဒ္ဓဝင် ဘုရားရှိခိုးလင်္ကာ ၁၄-ပုဒ်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဖြစ်တော်စဉ်ကို ကျဉ်းကျဉ်းဖြင့် လိုရင်းပါအောင် ရေးထားသော သာယာချောမွေ့သော လင်္ကာများဖြစ်ပေရာ ဗုဒ္ဓဘာသာအခြေပြုဖြစ်ရန် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း လေ့လာကျက်မှတ်ထားသင့်သည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း တဆူအဖြစ် မော်ကွန်း တင်ထားထိုက်လှပေသည်။

၇။ သုဓမ္မဝတီဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု။ ။ဗုဒ္ဓဝင်ကို နဘေထပ် ကာရန်မိသော စကားပြေဖြင့် သံပေါက်ကဗျာ ရှစ်လုံးဘွဲ့ကဗျာများတန်ဆာဆင်၍ ရေးသားထားသည်။ သုဓမ္မဝတီ စာပုံနှိပ်တိုက်က ရိုက်နှိပ်သောကြောင့် သုဓမ္မဝတီဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု-ဟု အမည်ပေးထားသည်။ တတိယ အကြိမ် ရိုက်နှင့် ဆဋ္ဌမအကြိမ်ရိုက် ၂-မျိုးတွေ့ရ၍ ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်ရာ ဘယ်အကြိမ်ရိုက် မှာမှ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် အမည် မတွေ့ရှိရပေ။

မကြာလွန်းလှသောအချိန်က ရေးသားပြုစုပြီး ရိုက်နှိပ်သည့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတဆူမှာ ကျမ်းပြု သူအမည် မဖော်ပြသည်မှာ စာပေရှင်များအတွက် စဉ်းစားတွေးတောရန် အကွက်တခု ဖြစ်နေ ပေသည်။ ရှိုင်းအရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၅၁၂-ရှိသည်။

၈။ ရုပ်စုံဗုဒ္ဓဝင်။ ။ရုပ်စုံဗုဒ္ဓဝင်ဟူသော အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ ဖြစ် တော်စဉ်များကို လက်ရာမြောက်လှသော သရုပ်ဖော် ပန်းချီရုပ်ပုံများဖြင့် ရေးဆွဲ ဖော်ပြထားပေသည်။

စာသားကို အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ရေးသား ပြီး ယင်း စာသားအရ သရုပ်ဖော် ပန်းချီပုံများကို နိုင်ငံကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘကြည်က ရေးဆွဲသည်။ ရုပ်ပုံပေါင်း ၅၆-ပုံပါရှိသည်။

ဤကျမ်းသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို ရုပ်ပုံများ ကြည့်ရှုပြီး သဘောပေါက်နားလည် ကာ အသဲစွဲအောင် မှတ်မိစေသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာပြု ကျမ်းတဆူဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကလျာဏ ယုဝ-ခေါ် ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်းကြီးက တာဝန်ခံ၍ ဖြန့်ချိသည်။

၉။ ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်။ ။ ဤဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းသည် ပေါ်ထွက်ခဲ့သမျှ ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းများတွင် နောက်ဆုံးပေါ်ထွက်သော ကျမ်းဖြစ်သော ကြောင့်နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ် ဟူသော မြန်မာစကားပုံအတိုင်း အစုံလင်ဆုံး အကြီးမားဆုံး အကောင်းဆုံး ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးဖြစ်သည်။

ဤ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးကို ယခု နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ အကျိုးတော်ဆောင်ချုပ် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ တံပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဆရာတော် အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ဘုရား အကြောင်းမှန်လျှင် အပ်ကျသည်မှ မကျန်အောင် ပြုစုတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေးက ရေးခဲ့သော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများ၏ ရေးသားချက်များမှ သင့်လျော်သည့် ဗုဒ္ဓ အကြောင်းများကို ပါဝင်စေလျက်၊ မပါဝင်သင့်သော အကြောင်းများကို ဖယ်ရှားပြီး ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာ အာစရိယဝါဒများကိုပါ ဖော်ပြလျက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရေးသားသည်ကို လေ့လာဖတ်ရှုရသည်။ ခဲရာခက်ဆင်များကို နောက်ဆက်တွဲအနုဒီပနီဖွင့်၍ ဖြေရှင်းရေးသားသည်။

ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးကို ပဌမတွဲ၊ ပဌမပိုင်း၊ ပဌမတွဲ ဒုတိယပိုင်း၊ ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲ၊ စတုတ္ထတွဲ၊ ပဉ္စမတွဲ၊ ဆဌမတွဲ၊ ပဌမပိုင်း၊ ဆဌမတွဲ ဒုတိယပိုင်းဟူ၍ အတွဲ ၆-တွဲ၊ ဒုပိရေ ၈-အုပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ရှိပြင်အရွယ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၄၆၀၃ ရှိသည်။

ဇိနတ္ထပကာသနိ ရိုက်နှိပ်ခြင်းအကြောင်း

မဟာဗုဒ္ဓဝင် အသုံးများခြင်း။ ။ ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးကား သာသနာတော် တဝက်၌ ဆဌသံဂါယနာ ဖွားဘက်တော်အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာသော ကျမ်းကြီးတဆူ ဖြစ်ပေရာ တတိုင်းလုံး တပြည်လုံး အုံးအုံးထအောင် ရဟန်းပညာရှိ လူပညာရှိများ ဝယ်ယူကြည့်ရှုကြပေသည်။ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း တခုတည်းကိုပင် ရိုက်နှိပ်၍ မနိုင်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့အတွဲများ စုံလျှင် နောက်အတွဲများ ကုန်နေတတ်၍ နောက်အတွဲများ စုံလျှင်လည်း ရှေ့အတွဲများ ကုန်နေတတ်ပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်သဖွယ် စုံကယ် ကုန်တယ်၊ ကုန်တယ် စုံတယ် ချာချာလည်နေတတ်ပေသည်။

မဟာဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်။ ။ ဤတွင် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် လိုက်လေသည်ဟု ထင်မှတ်ရအောင် သာသနာရေးဦးစီးဌာန အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်များ စိတ်သန္တာန်၌ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ကောင်းမြတ်လှသည့် အကြံအစည်တခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။ ယင်းမှာ—

ဤ ဗုဒ္ဓသာသနမဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးသည် အတွဲလည်း များသည်၊ တန်ဖိုးလည်း ကြီးမားသည်၊ လေးနက်သော အဓိပ္ပါယ်သဘောများလည်း ပါသည်၊ စကားလုံးနှင့် ဝါကျဖွဲ့ထုံးများလည်း အထက်တန်းကျ မြင့်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှင်များ ငွေကြေးပေါများသူများသာ ဝယ်ယူဖတ်ရှု နားလည်နိုင်သည်။

အကယ်၍များ အတွဲလည်း မများသည့်၊ တန်ဖိုးလည်း မများသည့်၊ ပေါ်လွင်သော အဓိပ္ပာယ်သဘောများ ပါသည့်၊ သိလွယ်သော စကားလုံး ဝါကျဖွဲ့ထုံးများဖြင့် အလယ်

အလတ်တန်းစား ရေးသားပြုစုထားသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီး၏ အကျဉ်းချုပ် သဘောဖြစ်၍ လူတိုင်း ဝယ်ယူဖတ်ရှု နားလည်နိုင်သော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတဆူ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေရပါမူ ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကို ပို၍ လူသိများပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပို၍ ထွန်းကားပွင့်လင်းလာနိုင်ပေမည် -

ဟူသော အကြံအစည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကြံအစည်အားလျော်စွာ ယင်းကြံစည်ချက်နှင့် ကိုက်ညီသည့် ရှေးက ရှိပြီးသော ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းများကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဤ ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရား ရေးသားပြုစုသည့် ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းသည် ယင်း ကြံစည်ရည်မှန်းချက်များနှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်။ ထို့ပြင်-

- (က) ကျမ်းပမာဏ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်း အလယ်အလတ်ဖြစ်သည်၊
- (ခ) ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေများနှင့် ဆန့်ကျင်သော သဘောအဓိပ္ပါယ်မပါ၊ သိသင့်သမျှ ဗုဒ္ဓအကြောင်းအရာများလည်း မကြွင်းမကျန် ပြည့်စုံစွာပါ၍ အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် အလယ်အလတ်စားပင် ဖြစ်သည်၊
- (ဂ) ဗုဒ္ဓသာသနာ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို အကျဉ်းချုပ်ရေးသားထားသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် တူညီသည်၊ အကျယ်နှင့် အကျဉ်းသာ ကွာခြားသည်၊
- (ဃ) တချိန်က မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ ပညာရေးဌာနက ကျောင်းသားလူငယ်များနှင့် သင့်လျော်ကိုက်ညီသောကြောင့် ကျောင်းသုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဘူးသည်-

ဟူသော အကြောင်းအင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို ဗုဒ္ဓသာသနာ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီး၏ ရှေးဦးသင်ကျမ်းအဖြစ်ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိရန် သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် စွမ်းအား။ ။ ထို့ပြင် အဓိကကျသော အကြောင်းတခုကို ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် ဤ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို ရေးသားပြုစုသူမှာ ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် အရှင်မုနိန္ဒာဘိဇေ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် သမိုင်းဝင်ကျမ်းများ ဖြစ်သည့်-

- စွယ်စုံကျော်ထင် အဖြေကျမ်း၊
- အစိန္တေယျ ဘုရားရှိခိုးကြီး၊
- မနောရထပူရဏီကျမ်း၊
- မဟာဝံသ မြန်မာပြန်ကျမ်း-

စသည့် များစွာသော ကျမ်းကြီးများကိုလည်း ပြုစုတော်မူခဲ့ပေရာ ဤသို့သော ကျမ်းပြုစုသည့် စွမ်းအားကို ထောက်ဆ၍လည်း ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းသည် ကောင်းမြတ်သော ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းတဆူ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်သောကြောင့်လည်း တိုင်းပြည်သို့ သာသနာပြု ကျမ်းတစောင်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဇိနတ္ထ (ဂ)-မ-သ-စ

ပြင်ဆင်မှုမ်းမံခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်နှင့်အညီ ရိုက်နှိပ်မည်ရှိသောအခါ ရှေးနှစ်ပေါင်း
တရာခန့်က ရေးသားထားသည့် ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်းကို ယခုခေတ်
လူသားများ ဖတ်ရှုလွယ်ကူစေရန် စာမူပြင်ဆင်မှုမ်းမံမှုပြုရသည်။

- ၁။ စာပိုဒ်ရှည်ကြီးများ အနေတော်ပိုင်းဖြတ်ခြင်း၊
- ၂။ ဆီလျော်သည့် ထိပ်ခေါင်းစီးများ တပ်ခြင်း၊
- ၃။ ဆီလျော်သည့် ဘေးခေါင်းစည်းများ တပ်ခြင်း၊
- ၄။ စာလုံး အဖြူ အမဲ၊ ပျံ့အကြီး အသေး ခွဲခြင်း၊
- ၅။ ဒေါင့်ကွင်း လက်သည်းကွင်းများ သုံးခြင်း၊
- ၆။ မာတိကာစဉ်များ ရေးထည့်ခြင်း၊
- ၇။ မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်များ ထည့်ခြင်း၊
- ၈။ နာမည်အက္ခရာစဉ်များ ထည့်ခြင်း၊
- ၉။ သိမှတ်ဖွယ် နိဒါန်းသွယ်ခြင်း—

စသည့် ခေတ်မီသော ပြင်ဆင်မှုမ်းမံမှုများ ပြုလုပ်၍ ဆဋ္ဌသံဂါယနာအရွယ်အစား စာအုပ်ကြီးဖြင့်
ရိုက်နှိပ်သည်။

ယခုအခါ၌ အဖက်ဖက်မှ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံအောင်မှုမ်းမံပြင်ဆင်ထားသော ဇိနတ္ထပကာသနိ
ကျမ်းကြီးသည် စာရှုသူ၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်းဟူသည် မြန်မာလိုအဓိပ္ပါယ်မှာ အောင်နိုင်သူ အောင်ပွဲရှင် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ အကြောင်းအရာများကို ပြဆိုသော ကျမ်းတဆူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဤနိဒါန်း၌ပင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းအမည်နှင့် လိုက်လျောညီစွာပင် အောင်ပွဲရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ အောင်ပွဲဆင်
တော်မှပုံ အကြောင်းအရာများနှင့် အောင်ပွဲဝင်ကျင့်စဉ်များကို အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့၍ ဖတ်ရှုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပုဒ် ရေးသားချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ဖော်ပြရလျှင် အောင်ပွဲရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
ရှင်တော်ဘုရား၏ ဒေဝပုတ္တမာရ် စသော အောင်သင့်သမျှ အောင်ပွဲရသည့် အကြောင်းအရာ
အပြည့်အစုံကို ဤကျမ်းစာမျက်နှာ ၃၁-စသည်၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်
ဖတ်ရှုနိုင်ပေသည်။

အောင်ပွဲရှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အောင်ပွဲဝင် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သော ပါရမီတော် ၃၀-ပါး၊ စွန့်ခြင်းကြီး
၅-ပါး၊ ဓရိယ ၃-ပါး၊ အင်္ဂါ ၄-ပါးရှိသော ဝိရိယ တရားစသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တရား ဗောဓိပက္ခိယ
တရားများအကြောင်းကိုလည်း ဤကျမ်းစာမျက်နှာ ၃၈-စသည်၌ ရေးသားထားသည်ကိုလည်း
ဖတ်ရှုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

လောကသဘာဝနည်းအရဆိုလျှင် ကတိုးစသော အမွှေးနံ့သာထုပ်သည် ပိုးပဝါ စသည်၌ ကတိုး စသည်၏ မွှေးရနံ့များ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်အောင် ကူးစက်တတ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏သုတ္တန် ဒေသနာနည်းအရဆိုလျှင် “ကြံစည်တွေးဆ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ထူးခြား ဆန်းကြယ် ကြီးကျယ်များပြားသည့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များ၌ ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားသူတို့မှာ ကြံစည်တွေးဆ၍ မရနိုင်လောက်သည့် ကောင်းကျိုး တရားများ ရရှိနိုင်သည်” ဟူ၍ အပဒါန်ပါဠိတော် ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ ၇၅၅ ဟောတော်မူသည်။

ထို့ပြင်လည်း “မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာကို ပွားများ ကြလော့၊ ယင်းဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများခြင်းကြောင့် စိတ်၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝကြကုန် လတ္တံ့” ဟူ၍လည်း အပဒါန်ကျမ်း ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ ၇၆၅-၅ ဟောကြားတော်မူချက် ရှိပေ သေးသည်။

အဘိဓမ္မာနည်းအရဆိုပြန်လျှင်လည်း- မြတ်စွာဘုရား အောင်ပွဲဆင်မှု ဂုဏ်တော်ကို သိရှိရပြီး စေတနာ သဒ္ဓါ ကြီးမားသည့် ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည် အားကိုးမှုစေတနာ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ အောင်ပွဲဝင် ကျင့်စဉ်များဖြစ် သည့် ပါရမီ ၁၀-ပါး၊ စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး၊ စရိယ ၃-ပါး၊ အင်္ဂါ ၄-ပါးရှိသည့် ဝိရိယစသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တရား ဗောဓိပက္ခိယတရားများ အပါအဝင် အဓိပတိ ဥပနိဿယ ဗလဝကမ္မ အာသေဝန အာဟာရ ဣန္ဒြိယ ဈာန မဂ္ဂစသော ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်း တပ်နိုင်သည့် ကုသိုလ်တရားကြီးများ ဖြစ်ပွား နိုင်သည်။ ယင်းကုသိုလ်တရားကြီးများ၌ ဆန္ဒ၊ ဝိရိယ၊ စိတ္တ၊ ပညာဟူသော အဓိပတိ ကိစ္စတပ်သည့် ဣဒ္ဓိပါဒ်စသောအကြောင်းပစ္စည်း တရားများ ပါဝင်ပေရာ အဆက်ဆက် အဆင့်ဆင့်ကျေးဇူးပြု သောကြောင့် လောကီလောကုတ္တရာ လိုရာရာအောင်မြင်မှုသိဒ္ဓိ အကျိုးပစ္စယုပ္ပန်တရားများ ဖြစ်ပေါ် ရရှိနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်း အထောက်အထားများကို အောက်မေ့ ဆင်ခြင်လျက် အောင်ပွဲရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်၏ ဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကို ပြဆိုရာ ဤဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို လေ့လာဖတ်ရှုကြသော စာရှုသူတို့အား အောင်ပွဲရှင်မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များကို ယုံကြည် အားကိုး ကြ၍ အောင်ပွဲဝင် ကျင့်စဉ်များကို ကြိုးစား အားထုတ် ကျင့်ကြံ ပြုလုပ်ကြပါလျှင် အမှန်မလွဲပင် အောင်ပန်းကို ဆင်မြန်းနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ အောင်ပွဲကို ဆင်နွှဲနိုင်ကြပါသိမ့်မည်ဟု အောင်သိဒ္ဓိ သိုက်ညွှန်းစာကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေသတည်း။

ဦးထွန်းလှိုင် (ဝိနယပါရဂူ)

ပရိယတ္တိသာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ ဝဋ်သကာ
သာသနဓဇ သိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ သိရောမဏိ
စေတိယင်္ဂဏ ပရိယတ္တိဓမ္မာစရိယ ဂဏဝါဏ

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ ပဌမပိုင်း	စာမျက်နှာ
	ပကာသ	၁
၁။	ဂေါတမဘုရားလောင်း ဆုပန်ခြင်း	၂
၂။	ဘုရားလောင်းနတ်သား ပဋိသန္ဓေယူခြင်း	၅
၃။	ကြည့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို ပြခြင်း	၅
၄။	ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်တော်မူခြင်း	၆
၅။	ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လေးအတတ်ကိုပြခြင်း	၁၆
၆။	ဆွေတော်မျိုးတော်အဆက်ကို ပြခြင်း	၂၀
၇။	ဘုရားလောင်းမင်းသားအား နိမိတ်ကြီးလေးပါးထင်ခြင်း	၂၀
၈။	ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း	၂၃
၉။	ဘုရားလောင်း ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၂၇
၁၀။	ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း	၃၀
၁၁။	မြတ်စွာဘုရား သတ္တသတ္တာဟ စံတော်မူခြင်း	၃၇
၁၂။	သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း တုရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း	၄၄
၁၃။	ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့အား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း	၄၉
၁၄။	နာဠကထေရ် မောနေယျအကျင့် ကျင့်ခြင်း	၅၉
ဒုတိယပိုင်း		
၁၅။	ယသ သဋ္ဌေးသား ရဟန်းပြုခြင်း	၆၄
၁၆။	ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်သုံးကျိပ်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း	၆၈
၁၇။	ဥရုဝေလကဿပ စသော ရသေ့ညီနောင်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း	၇၀
၁၈။	မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	၇၆
၁၉။	ရှင်သာရိပုတြာ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်းတို့ သိဉ္ဇည်းဆရာထံ ဆည်းကပ်ခြင်း....	၇၉
၂၀။	ရှင်သာရိပုတြာ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်းတို့ ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြုခြင်း	၈၁

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၁။	ရှင်ကောဏ္ဍည၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၈၇
၂၂။	ရှင်မဟာယသ, ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ, ဥရုဝေလကဿပတို့၏ ရှေးအကြောင်းကိုပြခြင်း	၉၀
၂၃။	ရှင်သာရိပုတြာ, ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ရှေးအကြောင်းကိုပြခြင်း	၉၄
၂၄။	မြတ်စွာဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	၁၀၀
၂၅။	ညီတော်နန္ဒမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း	၁၀၈
၂၆။	သားတော် ရာဟုလာမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း	၁၁၁
၂၇။	မြတ်စွာဘုရား ဝါဆိုစဉ်ကို အကျဉ်းပြခြင်း	၁၁၃

တတိယပိုင်း

၂၈။	သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း	၁၁၈
၂၉။	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၂၃
၃၀။	အရှင်ဘဒ္ဒိယ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၂၈
၃၁။	အရှင်အာနန္ဒာ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၃၀
၃၂။	အရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား အမြဲလုပ်ကျွေးခြင်း	၁၃၅
၃၃။	ရှင်ဥပါလိ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၄၀
၃၄။	အရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၄၈
၃၅။	ရှင်ရာဟုလာ, ရှင်ရဋ္ဌပါလထေရ်၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၆၆

စတုတ္ထပိုင်း

၃၆။	ရှင်ပိဏ္ဍောသမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၇၈
၃၇။	ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၈၁
၃၈။	ရှင်မဟာပန်, စူဠပန်ထေရ်နှစ်ပါးတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၈၆
၃၉။	ရှင်စူဠပန်ထေရ် ဉာဏ်ပညာထိုင်းမှိုင်းခြင်းအကြောင်းကို ပြခြင်း	၁၉၇
၄၀။	အရှင်သောဏမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၀
၄၁။	ရှင်ဥပသေနထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၈
၄၂။	ရှင်စုန္ဒထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၉
၄၃။	စိတ္တသုကြယ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၉
၄၄။	ဇောတိကသဌေး၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၉
၄၅။	ဇဋ္ဌိလသဌေး၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၉
၄၆။	ဇောတိကသဌေး ရဟန်းပြုခြင်း	၂၉၉
၄၇။	ကာကဝလိယသဌေးကြီး၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၉

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ပဉ္စမပိုင်း

၄၈။	သင်္ကာဝင်မင်းသမီး ငါးရာတို့နှင့် မိထွေးတော်ဂေါတမီ ရဟန်းပြုခြင်း	၂၄၂
၄၉။	မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၅၂
၅၀။	သစ္စကပရိဗိုဇ်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း	၂၅၄
၅၁။	ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ခေမာခိဖုရားတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၅၉
၅၂။	ဓမ္မဒိန္နာနှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၆၇
၅၃။	နန္ဒမာတာဥတ္တရာ၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၇၁
၅၄။	ရူပနန္ဒာမည်သော ဇနပဒကလျာဏီ ဘိက္ခုနီမ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၈၂
၅၅။	ဘဒ္ဒကဉ္စနာမည်သော ယသောဓရာခိဖုရား၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၈၈

ဆဋ္ဌမပိုင်း

၅၆။	ရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ် တန်ခိုးပြခြင်း	၂၉၂
၅၇။	အနာထပိဏ်သဌေး၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၂၉၆
၅၈။	မြတ်စွာဘုရား ကဏ္ဍမ္မသရက်ပင်ရင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူခြင်း	၃၀၄
၅၉။	တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောတော်မူခြင်း	၃၁၃
၆၀။	မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းတော်မူခြင်း	၃၁၇
၆၁။	ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမ၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၂၀
၆၂။	နကုလပိတာ, နကုလမာတာ သမီး ခင်ပွန်းတို့အကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၃၃
၆၃။	ဗောဓိမင်းသား၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၃၅
၆၄။	ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဝမ်းသို့ မာရ်နတ်ဝင်ခြင်း	၃၃၇

သတ္တမပိုင်း

၆၅။	ဃောသကသဌေး၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၄၁
၆၆။	သာမာဝတီမိဖုရား အကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၄၇
၆၇။	မာဂဏ္ဍီမိဖုရား၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း	၃၅၂
၆၈။	မြတ်စွာဘုရား ပါလိလေယျကတောသို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူခြင်း	၃၅၉
၆၉။	နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို ချွတ်တော်မူခြင်း	၃၆၉
၇၀။	ဗကဗြဟ္မာကို ချွတ်တော်မူခြင်း	၃၇၃
၇၁။	မြတ်စွာဘုရား ဒက္ခိဏဂိရိကျောင်း၌ ဝါကပ်တော်မူခြင်း	၃၇၇
၇၂။	မြတ်စွာဘုရား ဝေရဉ္စာပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူခြင်း	၃၈၀
၇၃။	သူစိလောမ, ခရလောမ ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့ကို ချွတ်တော်မူခြင်း	၃၈၅
၇၄။	အင်္ဂုလိမာလကို ဆုံးမတော်မူခြင်း	၃၉၁

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	အဋ္ဌမပိုင်း	
၇၅။	မြတ်စွာဘုရား အာဠဝကဘီလူးကို ချွတ်တော်မူခြင်း	၄၀၀
၇၆။	ဒေဝဒတ် သံဃာတော်ကို သင်းခွဲခြင်း	၄၁၆
၇၇။	ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်နှင့်တိုင်ပင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေခြင်း	၄၂၀
၇၈။	ဒေဝဒတ် ဘုရားရှင်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း	၄၂၆
၇၉။	ဒေဝဒတ်ကို မြေမျိုခြင်း	၄၃၀
၈၀။	အဇာတသတ် ဘုရားရှင်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်၍ သရဏဂုံတည်ခြင်း	၄၃၅
၈၁။	ဆရာဇီဝက၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၄၃၇
၈၂။	ဝေသာလီပြည် ပျက်စီးခြင်းအကြောင်းကို ပြခြင်း	၄၅၀

နဝမပိုင်း

၈၃။	ဝေဠုဝရွာ၌ ဝါကပ်တော်မူခြင်း	၄၆၃
၈၄။	ရှင်သာရိပုတြာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း	၄၆၅
၈၅။	အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း	၄၇၂
၈၆။	မာရ်နတ် ဘုရားထံသို့ကပ်၍ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူရန် တောင်းပန်ခြင်း	၄၇၅
၈၇။	မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း	၄၈၁

ဒသမပိုင်း

၈၈။	အရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာ ပဌမသံဂါယနာတင်ခြင်း	၅၁၇
၈၉။	ဘုရားရှင်ဓာတ်တော်ကို ရှင်မဟာကဿပနှင့် အဇာတသတ်တို့ ဌာပနာခြင်း	၅၂၅
၉၀။	ဒုတိယသံဂါယနာတင်ခြင်း	၅၂၇
၉၁။	မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်၏ အကြောင်း	၅၃၂
၉၂။	ဇာနက္ကပုဏ္ဏား၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း	၅၃၇
၉၃။	ဗိန္ဒုသာရမင်း၏ သားတော် ဓမ္မာသောကမင်းဆက်အကြောင်းကို ပြခြင်း	၅၄၂
၉၄။	အဇာတသတ်မင်း တည်ထားသော ဌာပနာတိုက်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြခြင်း	၅၅၂
၉၅။	ဥပဂုတ္တတိဿနာဂထေရ် မာရ်နတ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်း	၅၅၅
၉၆။	ယန္တရားဆရာကိုသတ်ရန် ဆက်သခြင်းနှင့် မဟိန္ဒမင်းသား သင်္ခမိတ္တာမင်းသမီးတို့ ရဟန်းပြုခြင်း	၅၆၀
၉၇။	ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ် တတိယသံဂါယနာတင်ခြင်း	၅၆၄
၉၈။	နိဂုံးကို ပြခြင်း	၅၇၁

ဝိနယပဏာသီရိ

ပဋ္ဌမပိုင်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

အနန္တ ကပ္ပသဗ္ဗိတ - ပါရမိနာ ဇိနဗ္ဗာဝံ။

ပတွာ တာရေသိ ဒမ္မကံ၊ သော ပါတု သာသနေ စိရံ။

ယော ဇိနော၊ အကြင် ငါးမာရ်အောင်တတ် သုံးလူ့ နတ်သည်။ အနန္တကပ္ပသဗ္ဗိတ-
ပါရမိနာ၊ ထောင်သောင်းသိန်းနေ အကုဋေတို့ဖြင့် တွက်ရေမသိ ဆုံးမရှိသော ကပ်ကမ္ဘာ ကာလ
ပတ်လုံး ဖြည့်ကျုံးဆည်းပူးတော် မူအပ်သော ဆယ်ပါးသုံးလိ ပါရမိတော်ကြောင့်။ ဇိနဗ္ဗာဝံ၊
ငါးမာရ်ပယ်ရှား ဘုရားအဖြစ်သို့။ ပတွာ၊ ရောက်တော်မူ၍။ ဒမ္မကံ၊ ဆုံးမထိုက်ရာ သတ္တဝါကို။
တာရေသိ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်အမြိုက် ထိုက်သင့်ရာရာ တိုက်ကျွေးကာဖြင့် သံသရာယဉ်ဘောင် ဝဲလယ်
ကောင်မှ ထုတ်ဆောင်ကယ်ငင် တင်တော်မူလေပြီ။ သော ဇိနော၊ ထိုငါးမာရ်အောင်ပြီး သုံးလူ့
ထီးသည်။ သာသနေ၊ ဆုံးမဟောကြား ဘုရားဩဝါ သာသနာတော်၌။ ဝါ၊ စတုပါရီ သုဒ္ဓိမြဲမြဲ
ဂန္ထရုရ ဝိပဿနဟု လမ်းမနှစ်ဖြာ သာသနာတော်၌။ စိရံ၊ အာယုဝဏ္ဏ သုခပဋိဘာန် မြဲမြဲ
ရှည်စွာ။ ဌိတတ္ထာယ၊ တည်စေခြင်းငှါ။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပါတု၊ တွင်း၊ ပနှစ်တန် ရန်မာရ်ခွာရှဲ
အမြဲစောင်မတော် မူစေသတည်း။

ပဋိညာဉ်

ဤဂါထာဖြင့် ဂန္ဓာရမ္မ သုံးပါးတို့တွင် အာသီသပုဗ္ဗက ဂန္ဓာရမ္မကို ပြု၍ ဆရာကြီး
'ဦးရန်ကင်း' အမည်ရှိသော ဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ပန်တော်မူ
သည်မှစ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော် အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူသည်တိုင်အောင်
ဝေနေယျတို့အကျိုးကို ဆောင်တော်မူလျက် လေးဆယ်ငါးဝါ တည်တော်မူသောအစဉ်ကို အစီ
အလှည့်မှန်ကန်စွာ ကျမ်းဂန်လာအတိုင်း မှတ်သိ လိုပါသည့် အကြောင်းနှင့် တောင်းပန် လျှောက်
ထားသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ အပဒါန်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဒီသနိကာယ်၊
မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ခုဒ္ဒကနိကာယ် အဝင်ဖြစ်သော ဝိနည်း
ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မပဒ၊ သုတ္တနိပါတ်၊ ဇာတ်ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၊

အနာဂတဝင်၊ မဟာဝင်၊ ဒီပဝင် အဋ္ဌကထာ၊ ဇာတတ္ထကီနိဒါန်း၊ သောတတ္ထကီ နိဒါန်း၊ တထာ-
ဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းတို့၌ ဆိုအပ်သော အဆုံးအဖြတ်ကို ညီညွတ် နှိုင်းဆကာ သင့်ရာ သင့်ရာခင်း၍
အကျဉ်းမျှ ပြဆိုပေအံ့။

၁-ဂေါတမဘုရားလောင်း ဆုပန်ခြင်း

ငါတို့ ဂေါတမ ဘုရားလောင်းသည်—

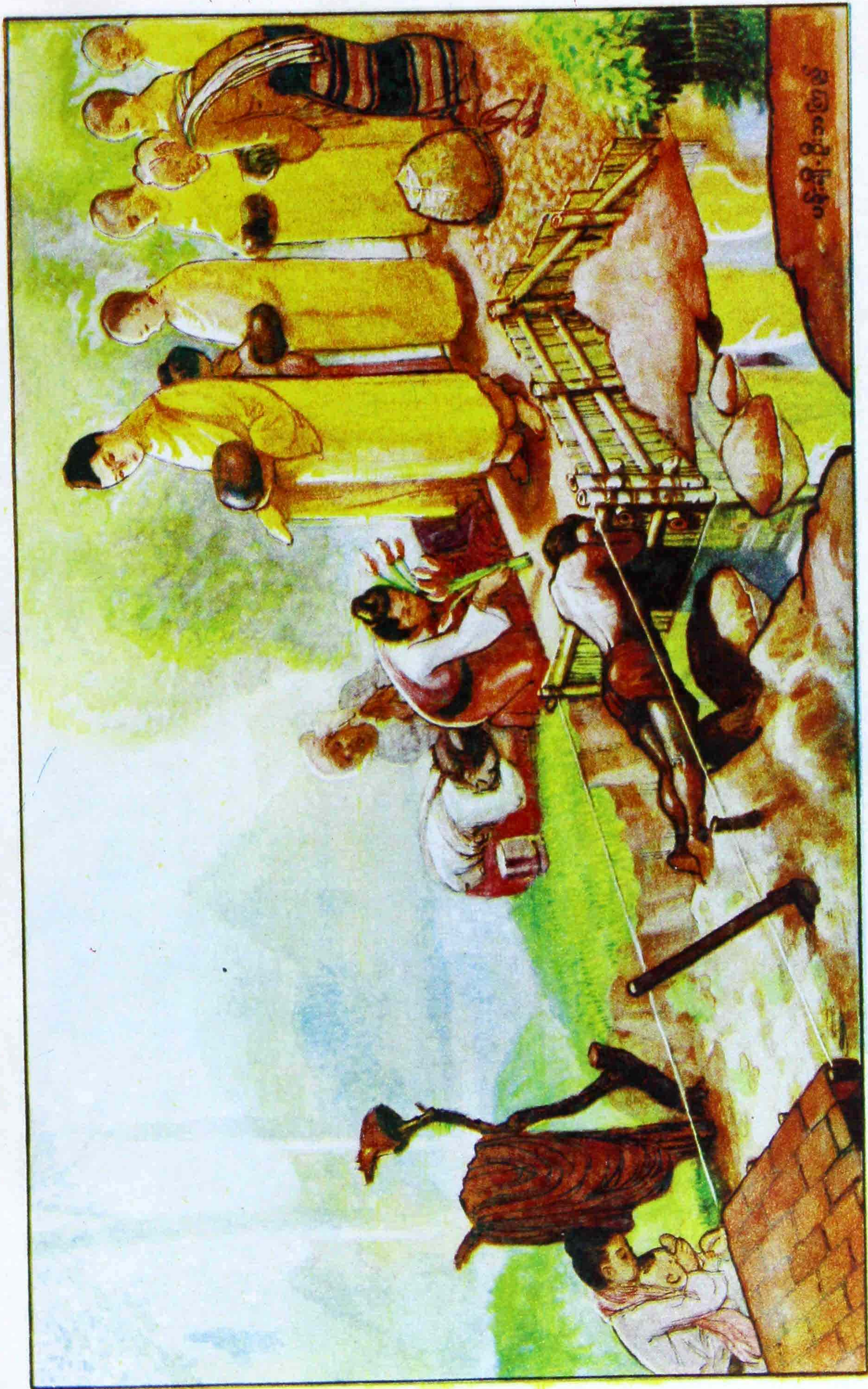
စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယံ၊ နဝသင်္ချေယံဝါစကံ။
ကာယဝါစံ စတုချာတံ၊ ဗုဒ္ဓတ္တံ သမုပါဂမိ—

ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ ဤရှေ့ဤမျှဟု တွက်ဆမှတ်သားခြင်းငှါ မတတ်ရာသော မဟာကပ်
ပေါင်း အသင်္ချေယုတို့တွင် နန္ဒ အသင်္ချေ၊ သုနန္ဒ အသင်္ချေ၊ ပထဝီ အသင်္ချေ၊ မဏ္ဍ အသင်္ချေ၊
ဓရဏီ အသင်္ချေ၊ သာဂရ အသင်္ချေ၊ ပုဏ္ဏရိက အသင်္ချေ တည်းဟူသော ခုနစ် အသင်္ချေအတွင်း၌
ပွင့်တော်မူကုန်သော ဗြဟ္မဒေဝ အစရှိကုန်သော တသိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ကုန်သော
ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးမြင်တွေ့ကြုံ ရသဖြင့် ဓမ္မဒေသနာကို ကြားနာရလေလျှင် ဘုရားဖြစ်ချင်သော
စိတ်တော်ရှိလှ၍ ဒသပါရမီ ငါးလီသော ပရိစ္စာဂတို့ကို တစ တစ ဖြည့်တော်မူလေသည်။
ထို့နောက် သဗ္ဗဘဒ္ဒ အသင်္ချေ၊ သဗ္ဗဖုလ္လ အသင်္ချေ၊ သဗ္ဗရတန အသင်္ချေ၊ ဥသဘက္ခန္ဓ အသင်္ချေ၊
ခန္ဓုတ္တမ အသင်္ချေ၊ မာဏိတ အသင်္ချေ၊ ဘဒ္ဒ အသင်္ချေ၊ ပဒုမ အသင်္ချေ၊ သဗ္ဗဘလ္လ အသင်္ချေ
တည်းဟူသော ကိုးအသင်္ချေထက်၌ ပွင့်တော် မူကြကုန်သော ပေါရာဏ သကျဂေါတမ အစရှိ
ကုန်သော သုံးသိန်း ရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင် ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့နှင့် တွေ့ကြုံပြန်လျှင်လည်း
ထိုဘုရားရှင်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် မြှောက်စား ပူဇော်ကာ တရားတော်ကို နာ၍
နောင်သောအခါ ငါလည်း ထိုသွင် လူတင်ယင်ရှား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်စေသော—ဟု နှုတ်ရော
စိတ်ပါ ပတ္တနာ၍ ပါရမီ သုံးဆယ် ငါးသွယ်သော ပရိစ္စာဂ စရိယတို့ကို နိစ္စကြိုးကုတ် အားထုတ်
တော်မူသဖြင့် ဆောက်ဦရင့်မာ၍ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

ထိုမှစ၍ သေလ အသင်္ချေ၊ ဘာသအသင်္ချေ၊ ဇေယျ အသင်္ချေ၊ ရုစိယအသင်္ချေ တည်းဟူသော
လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပွင့်တော်မူကြကုန်သော နှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်
တို့တွင် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားမှစ၍ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံရလျက် ဗောဓိသမ္ဘာရ အပေါင်းကို
ဖြည့်တော်မူကာ အစဉ်လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာဝယ် မဟာသမ္မတမင်း တကြိမ်၊ သုဒဏ္ဍနဝရ မနွာတ်
မင်း တကြိမ်၊ မဃဒေဝမင်း တကြိမ်၊ နေမိမင်း၊ တေမိမင်း၊ သိဝိရာဇ်၊ စန္ဒကုမာရ၊ မဟာဂေါဝိန္ဒ၊
အင်္ဂိတ္တိဗြာဟ္မဏ၊ သင်္ခါဗြာဟ္မဏ၊ နေဉ္ဇယ၊ သသရာဇ၊ ဟတ္ထိပါလ၊ ဘူရိဒတ္တ၊ စမေယျ၊ စူဠဗောဓိ၊
မဟိံသ၊ ရုရမိဂ၊ မာတင်္ဂ၊ ဓမ္မဇေ၊ ဇယဒိသ၊ သင်္ခါပါလ၊ ယုဓဉ္ဇယ၊ သောမနဿ၊ အယောသရ၊
သောဏဒန္တ၊ ကပိရာဇ၊ သစ္စယုဂ၊ ဝဇ္ဇပေါတက၊ မစ္ဆရာဇ၊ ကဏ္ဍဒီပါယန၊ မဟာသုတသောမ၊ သုဝဏ္ဏ-
သာမ၊ ဧကရာဇ၊ မဟာလောမဟံသ တကြိမ်စီအားဖြင့် သုံးဆယ်ငါးဇာတ်ဖြစ်တော်မူ၍ ဆောက်ဦ
ရင့်မာသဖြင့် ဝေဿန္တရာမင်း၏အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

စိန္တိတံ-ဂါထာရှင်းချက်

ဤ စကားအစဉ်၌ ဦးတင်၍ ပြအပ်သော “စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယံ” စသော ဂါထာ
သည် သံဂါယနာဝင်ရှိ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တို့၌ မလာ။ ဇာတတ္ထကီ သောတတ္ထကီနိဒါန်း

ပန်-ချီ-ပို-ဘ-အာ-မယ်

၁။ ဒီပကံရာမြို့တွင်ကုရာထံ ထူးသင်္ခင်တို့ကပြသောသို့သုသေခေရသို့ ပျာဒွိဝံယုခန့်။

ဤကျမ်းငယ်တို့၌သာ လာသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဤအတိုင်းယူချေသော်ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယာဓိကဟူသော သုံးဆူသော ဘုရားတို့ပါရမီ ဖြည့်တမ်းသည် အထူးအပြား မရှိ အသင်္ချေ နှစ်ဆယ်စီ အညီကျရာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ယသောဓရာမှာ ဘုရား လောင်း၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ရပါကြောင်းကို သုံးသိန်းခြောက်သောင်း သုံးရာ ရှစ်ဆယ် ခုနှစ် ကုဋေသော ဘုရားအပေါင်း၊ ခြောက်ဆယ် လေး ကုဋေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အပေါင်း၊ အသင်္ချေသော ရဟန္တာအပေါင်းတို့ထံ ဆုပန်ခဲ့ရသည်ဟု ကျမ်းဂန်လာလျက် ဘုရားမြတ်စွာ အလောင်းမှာမူ ဤမျှသာ မကလေရာသောကြောင့်လည်းကောင်း ယုတ္တိမရ မုချမယူသာ။ နောက်ဆရာတို့ ကြံစည်၍ ဆိုသောစကားသာ ဖြစ်ရာသည်ဟု ပညာရှိပြုသော အချို့ ဆရာတို့ ဆိုကုန်သည်။ ထိုဆရာတို့၏ စကားသည် ကျမ်းဂန်အများကိုလည်း မတိုင်းမထွာ၊ ယုတ္တိကိုလည်း မစာနာ၊ ပုဗ္ဗာစရိယကိုလည်း မညှာပဲ စိတ်ရှိတိုင်းသာ ဆိုရာရောက်မည် ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူလျှင် ထိုသူတို့ အပြစ်တင်ကြသော ဇာတတ္ထကီနိဒါန်း၊ သောတတ္ထကီကျမ်းကို အရှင်စူဠဗုဒ္ဓဘောသ စီရင်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တင်ပါသည်။ ထိုဆရာ လည်း အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာကို စီရင်တော်မူပါဟု မဟာဗုဒ္ဓဘောသထံ တောင်းပန်သော သံဂါယနာတင် ကျမ်းဝင်ဆရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဆရာ၏ ဂုဏ်ဝိသေသကို အဋ္ဌ- သာလိနိဋ္ဌိ—

ဝိသုဒ္ဓါစာရသီလေန၊ နိပုဏာမလဗုဒ္ဓိနာ။
ဘိက္ခုနာ ဗုဒ္ဓဘောသေန၊ သက္ကစ္စံ အဘိယာစိတော—

ဟု မိန့်သောကြောင့် သိရသည်။

ထိုသို့ ချီးမွမ်းထိုက်သော သီလ၊ ပညာ၊ သမာဓိ ရှိသော ဆရာသည် မှီခိုရာ သံဂါယနာဝင် ကျမ်းဂန်မရှိပဲ မိမိကြံစည်၍ အနာဒေယျ၊ သမ္မပ္ပလာပ စကားကို မရေးထားပေရာ။ ဤကျမ်းကိုမျှ မယူသာသော် ဆရာအဆက်ဆက်တို့ ဖွဲ့စီရင်အပ်သော “သမ္မုဒ္ဓေ” စသော ဂါထာတို့သည် အနာဒေယျဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပချည်းဖြစ်ရာတော့သည်။ ယင်းသို့ ယုတ္တိအဝိစာရဏ၊ ဂုရုဂါရယု ဖြစ်ရုံသာ မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဝစန ဖြစ်သော အပဒါန် ပါဠိတော်၊ ၎င်း၏ အဋ္ဌကထာတို့ကိုလည်း မမြော်ရာ ရောက်ချေသည်။ ထိုပါဠိတော်၌—

အဟမ္မိ ပုဗ္ဗဗုဒ္ဓေသု၊ ဗုဒ္ဓတ္တံ မဘိပတ္တယိံ ။
မနသာယေဝ ဟုတွာန၊ ဓမ္မရာဇာ အသင်္ခယာ—

ဟု ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား။ ။အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ အဟမ္မိ၊ ငါဘုရားသည်လည်း။ ပုဗ္ဗဗုဒ္ဓေသု၊ ရှေးရှေးသော ဘုရားသခင်တို့၏ အထံတို့၌။ မနသာယေဝ၊ စိတ်ဖြင့်သာလျှင်။ အဓိဋ္ဌိတံ၊ ဆောက်တည်သည်။ ဟုတွာန၊ ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်ကို။ အဘိပတ္တယိံ ၊ ဆုတောင်း ဖူးပြီ။ တေ၊ ထို ငါ ဆုတောင်းအပ်ကုန်သော။ ဓမ္မရာဇာ၊ ဘုရားအပေါင်းတို့သည်။ အသင်္ခယာ၊ ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်ရာကုန်ပြီ။

ဤသို့ ကိုယ်၊ နှုတ် နှစ်ပါးဖြင့် ဘုရားဆုကို မပန်မီက စိတ်ဖြင့်တောင့်တ၍သာ ပါရမီ ဖြည့်ရသောဘဝ အသင်္ချေ ရှိကြောင်း၊ ဘုရားအသင်္ချေနှင့် တွေ့ကြောင်းကို ဟောတော် မူသည်။

ယသောဓရာ အပဒါနံ၌ကား—

ဗြဟ္မဒေဝဉ္စ သမ္ပန္ဒံ၊ ပေါရာဏံ သကျဂေါတမံ။
အညေသံ လောကနာထာနံ၊ အဓိကာရံ ဗဟူ မယာ -

ဟူ၍ ဗြဟ္မဒေဝဘုရား လက်ထက်ကို အစပြု၍ လာသည်။ ၎င်းအပဒါနံအဋ္ဌကထာ၊ စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာတို့၌လည်း—

ဣဓ မဟာပုရိသော ဥပနိဿယသမ္ပန္နောဝ ဟောတိ၊ ပုရိမကေသုဗုဒ္ဓေသု ကတာဓိ-
ကာဓော၊ အယံ ပဌမော ဟေတု မဟာဘိနိဟာရာယ စသည်ဖြင့် လာသည်။

ယင်းသို့ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့ကို ထောက်လျှင် သုမေဓာဇာတ်သို့ မရောက်မီ ပါရမီဖြည့်ရသော ကာလကား အရှည်အလျားပင် ရှိ၏။ ယင်းသို့ ရှိကြားသော်လည်း ကပ်ကမ္ဘာများသောကြောင့် ဘုရားဆုကို တောင့်တသည့်တို့ ထိတ်လန့်ပေရာသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌကထာကြီးတို့သည် ဂန္ဓဘာရ ဖြစ်မည်ကြောင့်လည်းကောင်း ထင်စွာ မပြသည်ကို အရှင်စူဠဗုဒ္ဓဘောသ ထုတ်ပြုပြန်သည်ဟု ကြံဖွယ်ရှိသည်။ တကြောင်းလည်း မဟာအဋ္ဌကထာ၌ ကျယ်စွာသော စကားကို ချုံးရုံး၍ အဋ္ဌကထာ သစ်ကို စီရင်ကုန်သောကြောင့် ဒုရေနိဒါန်း ကြွင်းသည်ကို ထိုအရှင် သွင်းသည်ဟု ယူရန် ရှိသည်။ ဤအရာကို ငါတို့သာ ယုံကြည်၍ ကြံဆိုသည်မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓမတည့် ကျမ်းပြု ဆရာတို့၏ အာဘော်ကို သိလှသော အတ္ထယုတ္တိ မဟာဝေယျာကရဏ တိပိဋကဓရ သာသနဝိသောဓန ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာဂရဗုဒ္ဓိ မထေရ်မြတ်သည် စီရင်အပ်သော “သီမဝိသောဓန” ကျမ်း၌လည်း အရှင်စူဠဗုဒ္ဓဘောသ၏ ထိုဝါဒသည် အစလသုပုတိဋ္ဌိတ ဖြစ်၍ စင်စစ် မှတ်ယူကောင်းရကား ထိုဝါဒကို ထောက်ပံ့သောအားဖြင့် ရှေ့ဖျား အစဉ်—

အမှာကံ ကိရ ဘဂဝါ ဗြဟ္မဒေဗေဒံ အာဒိံ ကတှာ ယာဝ ပေါရာဏ သကျဂေါတမာ
မနောပဏိဓိဝသေန ကဋ္ဌဝါဟနဇာတကံ အာဒိံ ကတှာ ။ပ။ ဝုတ္တနယေန အသုရော
ဟုတှာ ဗုဒ္ဓတ္တံ စိန္တေန္တယေဝ သတ္တ အသချေယျာနိ ဝီတိဝတ္တာနိ၊ အနတိသုရော ဟုတှာ
ဝါစာမတ္တမေဝ နဝ အသချေယျာနိ ဝီတိဝတ္တာနိ၊ အတိသုရော ဟုတှာ ကာယဂံဝါစင်-
ဝသေန ပူရေန္တယ စတ္တာရိ အသချေယျာနိ ဝီတိဝတ္တာနိ-ဟု ဆိုတော်မူသည်။

အရှင်သီလဝံသ မထေရ်မြတ် စီရင်အပ်သော ဆုတောင်းခန်း၌လည်း—

‘ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေ၊ ကပ်လုံးကြေ၍၊ လူ့ဆွေမြတ်မွန်၊ အဖန်ဖန်လျှင်၊ နိဗ္ဗာန်ပျော်
မိန်း၊ အသိန်းသိန်းတည့်၊ ရှင်ဖိန်းပညာ၊ ပွင့်သောခါက၊ ဆိုရာမသီး၊ လုံ့လမိုးလျက်၊
မှုကြီးလုပ်ကြံ၊ သူမြတ်ထံ၌၊ အကမ္ဘာဘာ၊ လေ့လာစွာလျှင်’ -

စသည်ဖြင့် စပ်ဆိုတော်မူသည်။

ယင်းသို့ စိန္တိတံစသော ဂါထာသည် သံဂါယနာဝင်ကျမ်းတို့၌ မပါသော်လည်း သံဂါယနာဝင်ကျမ်းနှင့် မထူးမပြား စကားအဓိပ္ပါယ် ညီညွတ်သည်၊ ဆရာကောင်း

ဆရာမြတ်တို့ ယုံမှတ်သည် ဖြစ်ရကား ဇာတတ္ထကီ သောတတ္ထကီ ကျမ်းများကို ပေါ့စား မပြုသင့်ပေ။ ကျမ်းဆရာကို ရှိသေသဖြင့်လည်း ယုံကြည်စွာ မှတ်သင့်ပေသည်။

[အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာ၌ကား အာယုကပ်ပေါင်း ခြောက်ထောင်ငါးရာ ပါရမီ ဖြည့်သဖြင့် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့အဖြစ်သို့ ရောက်သော ဟူ၏။]

၂-ဘုရားလောင်းနတ်သား ပဋိသန္ဓေယူခြင်း

ထို ဝေဿန္တရာမင်းအဖြစ်မှ စုတေလေသော် တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် သေတကေတု အမည်ရှိ သော နတ်မင်းဖြစ်၍ နတ်တို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်လေးထောင်၊ လူတို့၏ အရေ အတွက်အားဖြင့် ငါဆယ်ခုနစ်ကုဋေခြောက်သန်းစေ့အောင် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ နေတော် မူသည်တွင် လူ့ခင်လူ့ခေတ်၌ အနှစ်တထောင်ကပင် လူတွင် ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော ဗုဒ္ဓကောလာဟလ ဖြစ်လေသော် စကြဝဠာတသောင်း၌ ရှိကုန်သော သိကြား၊ သုယာမ သန္တုသိတ၊ သုနိမ္မိတ၊ ဝသဝတ္တိ မဟာဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ငဲ့ညောင်း ရှုမြော်ကြကုန်သော် အလောင်းတော် နတ်သားကို မြင်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ လာကြကုန်လျက် “အလောင်းတော် နတ်သား...ဘုရားဖြစ်ချိန် တန်ပါပြီ၊ လူ့ပြည်သို့ သွား၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပါ။ သတ္တဝါအပေါင်း တို့ကို ကောင်းမြတ်သော အမြှိုက်ရေအေးဖြင့် တိုက်ကျွေးတော်မူပါ” ဟု နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်း တို့သည် တောင်းပန်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ တောင်းပန်ကြကုန်သော် အလောင်းတော် နတ်သား လည်း ဝန်ခံတော်မူပြီးပဲ ဘုရားဖြစ်ထိုက်သော ကာလ၊ ဖြစ်ရာဒီပ၊ ဖြစ်ရာအရပ်၊ ဖြစ်ရာအံ့သော အမျိုးအနွယ်၊ မယ်တော်၏ အာယုပရိစ္ဆေဒ တည်းဟူသော ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတို့ကို ကြည့် တော်မူ၏။

၃-ကြည့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို ပြခြင်း

ကြည့်ဟန်ကား-

- ၁။ လူတို့အသက် အသင်္ချေ နေသည်မှ တသိန်းတမ်း၏ အထက်တိုင်အောင်သော ကာလသည် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့ ကာလ ကွာဝေး၍ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဟောပြောသော်လည်း တရားကို မယုံကြည်ပေရာ၊ အကျိုးမဲ့သာ ဖြစ် လေရာသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတို့ ဖြစ်မြဲကာလ မဟုတ်ချေ။ လူတို့ အသက်တရာ နေသည်မှ ဆုတ်ယုတ်သောအခါလည်း သတ္တဝါတို့ ကိလေသာ ပြန့်ပြော၍ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရား အားကြီးရကား ဆုံးမဟောကြားသော တရားဒေသနာကို လိုက် နာ၍ မကျင့်လိုကုန်၊ အကျိုးမဲ့သာ ဖြစ်လေရာသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတို့ ဖြစ်မြဲ ကာလ မဟုတ်ချေ။ အသက်တသိန်းနေသည်မှ တရာတမ်းတိုင်ရုံသော ကာလသည်သာ လျှင် ဘုရား ဖြစ်ထိုက်သော အခါဖြစ်သည်။ ယခုလည်း လူတို့ အသက်တရာ ရှည်သော အခါဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်ပေသည်။
- ၂။ ဖြစ်ရာဒီပလည်း ဝိတ္တာရ အချင်းအားဖြင့် ယူဇနာ တသန်းနှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ့ ငါးဆယ် ကျယ်သော စကြဝဠာ၏ အတွင်း၌ သင်းပင်းငါးရာစီ ငါးရာစီ ဝန်းရံသော ကျွန်းငယ်နှင့်တကွ လေးရပ်သော ဒီပတွင် မြင်းမိုရ်တောင်မှ လက်ယာဝယ် ယူဇနာ တသောင်းရှိသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည်သာ ဘုရားမြတ်စွာတို့ ပွင့်ရာဒီပဖြစ်သည်။

၃၀။ တိုက်၊ နံရံ၊ တံခါး၊ တောင်ဖျား၊ တိမ်တိုက်တို့ မကွယ်မကော ဟင်းလင်းသာ ဖြစ်ကုန်သည်။

၃၁။ သတ္တဝါတို့ ခန္ဓာပျက်ကြော သေလွန်ရခြင်း မရှိကုန်။

၃၂။ သန္ဓေယူခြင်း ဖွားမြင်ခြင်း မရှိကုန်။

ဤသို့ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်။

မယ်တော်၌ ကြီးစွာသော အိပ်မက်ကို မြင်သည်

အိပ်မက်ကား “စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်း လေးယောက်တို့သည် မိဖုရားကို အိပ်ရာ သလွန်နှင့် ဟက္ခ ချီ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဆောင်ပြီးလျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဆေးဒန်း မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာ၏အပြင် အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အောက်၌ ချထား၏။ ထိုအခါ နတ်မိဖုရား လေးဦး တို့သည် လာကုန်၍ သီတာနဝတတ် ရေတို့ကို ချိုးစေပြီးလျှင် နတ်တို့၏ ပန်းနံ့သာ တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် ငွေတောင်ထွတ်ထက်ရှိသော ရွှေဗိမာန်သို့ ဆောင်၍ အိပ်စေပြန်၏။ ထိုအခါ ငွေသာခွာတောင်သို့သော ဆင်ပြောင်ရတနာသည် မြောက်အရပ်မှ လာ၍ မာယာမိဖုရား၏ လက်ယာနံပါးကို လှစ်၍ ဝင်သည်” ဟု မြင်မက်တော်မူ၏။

ထိုသို့ သန္ဓေယူသော အခါမှစ၍ ငါတို့ စကြဝဠာမှ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက် တို့သည် သန်လျက် လက်စွဲကုန်လျက် ရွှေနန်းကျက်သရေတိုက်၌ စောင့်လာကုန်သည်။ ထက်ငန်း ကျင်သော စကြဝဠာတသောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်လာ ကုန်သည်။ ယင်းသို့ သန္ဓေတည်နေသည်မှစ၍ မယ်တော်မိဖုရားသည် ယောက်ျားတို့၌ ညွတ်ငိုက် တပ်ငြိသော ရာဂရမ္မက်ဖြင့် နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိ အမြိုက်အတိဖြင့်ဝလျက် နှစ်သက်အပ်သော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံ၍ ခြေရံသင်းပင်းနှင့်သာလျှင် သန့်ရှင်းစွာ စံတော်မူ၏။ ကြည်စွာသော ပတ္တမြားရတနာ၌ သီသော သန္တာနီကြိုးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖန်တကောင်းအတွင်း၌ သွင်း ထားအပ်သော ပုလဲရုပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တရားဟောပလ္လင်ထက် ထိုင်နေသော တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း မယ်တော်ဇမ်းဝယ် ထက်ဝယ် ရှေးရှု နေတော်မူသည်ကို မယ်တော်နှင့် တကွ လူအပေါင်းတို့ ထင်မြင်ကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ သန္ဓေတည်နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့သော် ဆွေတော် မျိုးတော် မယ်တော် ခမည်း တော်တို့၏ နေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုသော ဆန္ဒဖြစ်၍ သိရီသုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး အား ကြားလျှောက်လေရာ ဒေဝဒဟပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏ အကြား ငါးယူဇနာရှိသော အရပ်ကို ခတ်အပ်သော တလင်းအသွင် သန့်စင်စွာ ညီညွတ်၍ ကြာသွတ်အိုး၊ ရေချမ်း၊ ကုန်း ထောက်၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ ကန္ဓား၊ ကုက္ကား၊ တံခွန် စသည်တို့ဖြင့် ခင်းကျင်း ပြုပြင် တန်ဆာဆင်၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဝန်းရံစေလျက် ရွှေထမ်းစင်စီးပြီးလျှင် ထွက်စေတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ထွက်ကြွ၍ ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟပြည်၏ အကြား၌ နှစ်ပါးသော ပြည်သူတို့ ဆုတ်ယူသုံးဆောင်ရာ သာယာနုပျို ကြည်ညိုဖွယ်ရှိလှသော လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောသို့ ရောက်၍ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လျက် သားငှက်ပိတုန်း အပေါင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော အင်ကြင်းပင်စည်ကို မြင်တော်မူလျှင် ပျော်ရွှင် ဝင်နား ကစားမြူးထူးလိုသော နှလုံးတော် ရှိလှ၍ ရွှေထမ်းစင်ထက်မှ သက်ဆင်းပြီးသော် အင်ကြင်းပင်အောက်သို့ ဝင်ကြွတော်မူ၏။

၂။ မယ်တော်မာယာ အိပ်မက် မြင်မက်ခန်း။

ယင်းသို့ ဝင်ကြွတော်မူပြီးလျှင် မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အခက်သည် ညွတ်လျက် ခံလှာ၏။ ထိုသို့ ခံလှာသော မင်္ဂလာ အင်ကြင်းခက်ကို ရပ်လျက် လှမ်းတော်မူလျှင် စကြဝဠာ တသောင်းသည် ကောင်းချီးပေးသကဲ့သို့ အေးအေးကြည်ကြည် ကျူးမြည်ရိုက်ဟည်းလျက် မြေကြီးတုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဥက္ကာပုံညှိုး မီးရှူးရောင်ဝေ လ၊ နေ ကြယ်စုံထွက်၍ တပြိုင်နက် ထွန်းလင်းခြင်း အစရှိသော သုံးဆယ့်နှစ်သွယ်သော အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသော တိတ်နိမိတ်တို့ကို ထင်ရှားစွာ ပြလျက် ကမ္မဇလေ လှုပ်လတ်သော် အထိန်းအယ မောင်းမကိုယ်လုပ်တို့အား အကြောင်းကို ကြား၍ ထိုအင်ကြင်းပင်၏ အပါးတွင် တင်းထိမ်အရံဖြင့် ကာရံခ၊ ယလျက် မစပြုပြင်ကုန်စဉ် “သန့်ရှင်းလွန်ကဲသော ပုလဲမှည့်ရတနာသည် အာကာတိမ်ညွန့်မှ မြူးကွန့်ထွက်ဆင်းသကဲ့သို့” သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ လက္ခဏာကြီး ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသော အလောင်းတော် မင်းသားကို မဟာ သက္ကရာဇ် ၆၈-ခု ဥတုဂိမ္မာနု ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့ နံနက် တချက်တီးအချိန် သိဟ်လင် ဗြိစ္ဆာစန်း ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် ဖွားမြင်တော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဖွားမြင်တော်မူလျှင် ကောင်းကင်ပြင်မှ ရေယဉ်နှစ်သွယ်တို့သည် မယ်တော်၏လည်းကောင်း၊ အလောင်းမင်းသား၏ လည်းကောင်း ချမ်းမြကြည်သာ ဝေဒနာမရှိစေခြင်းငှါ သက်ဆင်းသွန်းဖျန်း လာကုန်၏။ အလောင်းမင်းသားသည်လည်း တပါးသော သူတို့ကဲ့သို့ လိမ်းကျံရစ်ထွေး ညှပ်ကြေးသမ်မို့ခြင်း မရှိ ပကတိသွန်းသစ်သော ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်စွာ ဖွားမြင်တော်မူလာ၏။

ကြုံးဝါးသံ ၃-ခွန်း

ထိုအခါ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက်တို့သည် ရတနာ ရွှေကုန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်လျက်ခံလာကုန်၏။ ထို့နောင်မှ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် အလွန် မင်္ဂလာရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သော နုထွတ်ချောမြေ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံလာကုန်သည်။ ထို့နောင်မှ လူမင်းသား လေးယောက်တို့သည် အဖိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကြကုန်သည်။ ထိုသူတို့လက်မှ မြေကြီးထက်သို့သက်၍ အရှေ့ကို မျက်နှာမူလျက် ရပ်တော်မူသော် တခဲနက်သော စကြဝဠာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာ ထင်လာကုန်သည်။ အတိုင်းမသိ ရှိနေကုန်သော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်း “ သိန်းသောင်း ကုဋေဖြင့် တွက်ရေမဆုံး အလုံးစုံသော လောကဓာတ် ခေတ်သုံးရပ်အတွင်းတွင် အလောင်းမင်း နှင့်တူသောသူကား မရှိပြီ၊ အရှင်ထက် သာလွန်သောသူကို အဘယ်မှာ ရှာဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့ နည်း”ဟု ကောင်းချီးပေးကုန်လျက် ဦးယှက်တိုက်ကြကုန်သည်။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထီးဖြူအုပ်ကာလျက်၊ သုဃာမ နတ်မင်းသည် သားမြီးယပ်ခပ်လျက်၊ တပါးသော နတ်တို့သည် သန်လျက်၊ ခြေနင်း၊ သင်းကျစ် စွဲကုန်လျက် ကောင်းချီးကြွေးကြော် ပူဇော်ကြကုန်၏။ အလောင်း မင်းမြတ်လည်း အရှေ့အရပ်မှ မြောက်သို့ လှည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ဖဝါးသွား၍ မတ်မတ်ရပ်တန့် ပြီးသော်-

အဂ္ဂေါ ဟမသ္မိ လောကဿ၊
 ဇောဠော ဟမသ္မိ လောကဿ၊
 သေဠော ဟမသ္မိ လောကဿ-

ဟူ၍ သုံးခွန်းသော စကားဖြင့် ကြုံးဝါးတော်မူ၏။

[ထိုသို့သွားစဉ် မြင်ကုန်သော လူနတ် အပေါင်းတို့ကား အလောင်းမင်းသားသည် ဖွားတိုင်းသော ကိုယ်ဖြင့် သွားသည်ကို ဝတ်စား ဆင်ယင်လျက် သွားသကဲ့သို့ ငယ်သော အရွယ်ဖြင့် သွားသည်ကို တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ဖြင့် သွားသကဲ့သို့ ထင်ကြကုန်၏။]

ဖွားဖက်တော် ၇-ပါး

ဘုရားလောင်း ဖွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အမိတာ မိဖုရားတို့က ဘဒ္ဒကဉ္စနာ မင်းသမီးကို ဖွားမြင်သည်။ ဘထွေးတော် အမိတောဒန တွင်လည်း အာနန္ဒာ မင်းသားကို ဖွားမြင်သည်။ ဆန္ဒအမတ်၊ ကာဠုဒါယီ၊ ကဏ္ဍကမြင်းတို့လည်း ဖွားကုန်သည်။ မဇ္ဈိမဒေသမြေများအချာ၌လည်း မဟာဗောဓိပင် ပေါက်သည်။ ရွှေနန်းတော် အတွင်း၌ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး ပေါ်သည်။

ဆောင်။ ။ ကာဠုယသော်၊ ညီတော် ဆန္ဒ၊ ကဏ္ဍက၊ သောဏ္ဏ၊ ဗုဒ္ဓဟေ။
ဖွားဖက်တော်မြတ်၊ ခုနစ်ရပ်၊ မှတ်ကြ မျိုးလေးထွေ။

ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံးရှင်းချက်

ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးတို့တွင် သင်္ချာမည်သော ရွှေအိုး တလုံးသည် တဂါဝုတ် ပမာဏ ရှိသည်။ ငွေမည်သော ရွှေအိုးတလုံးသည် ယူဇနာဝက် ပမာဏ ရှိသည်။ ဥပ္ပလမည်သော ရွှေအိုးတလုံးသည် သုံးဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိသည်။ ပုဏ္ဏရိကမည်သော ရွှေအိုးတလုံးသည် တယူဇနာပမာဏ ရှိသည်။ အစောက်ကား နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသောမြေနှင့် တမျှတည်း ဖြစ်ကုန်သည်။

ယင်းသို့ အလောင်းမင်းသားကို ဖွားတော်မူပြီးသော် ပြည်ကြီး နှစ်ပြည်မှ ရောက်လာကြကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာဝန်းညီ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့ကြကုန်၏။

ပဌမ ရှိခိုးခံရခြင်း

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ ဆရာ သမာပတ် ရှစ်ပါးကိုရသော ကာဠုဒေဝိလမည်သော ရသေ့သည် မိမိနေရာ သင်္ချမ်းမှ နေ့သန့်တော်မူခြင်းငှါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွလည်လေသော် တာဝတိံသာ နတ်အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းအုတ်အော် ကြွေးကြော် ရှင်ပျလျက် “ကပိလဝတ်ပြည်ကြီး၏အရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားဝယ် ဘုရားလောင်း ဖြစ်သော သားကောင်းရတနာကို ရလာပေသည်။ ထိုမင်းသား ဘုရား-ဖြစ်သောအခါ ငါတို့ ဖူးရတော့မည်၊ တရားတော် နာရတော့မည်” ဟု ရုံးစုပြောကြား ကစားမြူးခုန်ကြသည်ကို မြင်၍ ကြောင်းအင်စုံစမ်း မေးမြန်းလေလျှင် နတ်တို့က အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ ကြားသိရသဖြင့် ထိုကာဠုဒေဝိလလည်း အားရဝမ်းသာစွာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ လျင်စွာ သက်ခဲပြီး၍ မင်းကြီးနန်းတော်သို့ ကြွရောက်လာ၏။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း စသော ပဋိသန္ဓာရကိုပြုပြီးသော် ရသေ့၏ အနီး၌နေ၏။ ကာဠုဒေဝိလ ရသေ့လည်း “ဒကာတော် မင်းတရား၌ ဘုရားလောင်း ဖြစ်သော သားကောင်းရတနာကို ယနေ့ ဖွားသည်ဟု တာဝတိံသာ နတ်တို့ ပြောစကားကို

ဝန်းချို. ဦး. ဆ. အ. အ. ဆ. ဆ.

၂။ လူ့မိန့်အင်ကြပ်း၌လျာဉ်းတေ၌တေ၌ ဘုရားအေးလေးသွင်းမြားစားတေ၌မူတေ၌။

ငါကြားသိရသောကြောင့် ဒကာတော်ထံ ငါလာသည်။ ဟုတ်မှန်ပါ၏လော” ဟု မေး၏။ မင်းကြီးလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြား၏။ “ထိုသားရတနာကို ငါရှုမြင်လိုသည်” ဟု ဆိုလေသော် သားတော်ကို ယူဆောင်ခဲ့စေ၍ မင်းကြီး၏ ရင်ခွင်၌ထားပြီးမှ ရသေ့အား ရှိခိုးစိမ့်သောငှါ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်စေသော် အလောင်းမင်းသား၏ ဖဝါးတော် အစုံသည် လျှပ်ခြည်စက်ကဲ့သို့ ပျံတက်၍ရသေ့၏ ဦးထိပ်ပြင်ထက်၌ တည်လေ၏။ ဤသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာဖြစ်သည်ကို မြင်လျှင် ရှင်ရသေ့သည် ထ၍ ညွတ်ကျိုး ရှိခိုးဦးတိုက်၏။ ဖခင်မင်းတရားလည်း သားတော်မြတ်ကို တုပ်ဝပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးလေသတည်း။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့ နိမိတ်ဖတ်ပုံ

ရွှေနောက် ကမ္ဘာလေးဆယ်စီ မြင်နိုင်သော ပုဗ္ဗေဒိဝါသ အနာဂတ်သဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုကာဠုဒေဝီလ ရသေ့လည်း ယနေ့ဖွားစသော ဘုရားလောင်း၏ လက္ခဏာ ကြီးငယ်ကိုမြင်လျှင် “စင်စစ်မချွတ် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့ သောသူမြတ်ကို ထက်ကြပ် ဖူးမြင်ရသည်” ဟု ရှင်ကြည်လှသော နှလုံးဖြင့် ပြုံးရယ်တော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ “ဤမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ ငါဖူးတွေ့ရပါအံ့လော” ဟု မိမိ၏ အာယုပရိစ္ဆေဒကို ဆင်ခြင်ပြန်လျှင် ဘုရားမဖြစ်ခင် သေလွန်၍ အထက် အရူပဘုံ၌ ဖြစ်လတ္တံ့ သည်ကိုသိ၍ “တွေ့ခဲလှစွာသော အစ္စရိယပုရိသကို တွေ့ရငြားလျက် ဘုရားဖြစ်သည် တိုင်အောင်မျှ ငါ မနေရပါ” ဟု မိမိ ကံကြမ္မာကို ငမ်းနည်း၍ သည်းစွာ ငိုပြန်၏။

ထိုအကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မေးလျှောက်လေသော် “ဒကာတော် မင်းကြီးသား၌ ဖြစ်ထိုက်သော အန္တရာယ်သည် စိုးစဉ်းမျှ မရှိပေ။ ကေနစင်စစ် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့ သူ မှန်ပေသည်။ ထိုသို့သောသူကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့်သာ ငါ ရယ်မိသည်။ ဤသို့ တွေ့ပါငြားလျက် ဘုရား ဖြစ်သောအခါ ငါ မဖူးမြင်ရပြီ။ တရားတော်ကို မနာရပြီ။ ဘုရားမဖြစ်မီ အကျိုးမဲ့ စုတေရမည်ကို မြင်၍ ငါ၏အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းသဖြင့် ငိုမိသည်” ဟု ပြောဆို၏။ မင်းတရားကလည်း “အကျွန်ုပ်သားသည် အဘယ်အရွယ်ရှိမှ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်သော် “သုံးဆယ့် ငါးနှစ်တိုင်မှ ဘုရားဖြစ်မည်” ဟု ဆို၏။

နာဠက ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုသို့ ပြောဟောကြပြီးမှ ကာဠုဒေဝီလ ရသေ့လည်း မိမိနေရာသို့ ကြွလေ၍ နှမတော်၏သား ဖြစ်သော နာဠကသူကြွယ်ကို ခေါ်ပြီးသော် “ငါတို့ နာဠက... သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားသည် သုံးဆယ့် ငါးနှစ် တိုင်လျှင် စင်စစ်မချွတ် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ တရားတော်ကိုနာ၍ ကျင့်သဖြင့် ချမ်းသာတကာတို့၏ အထုတ်အထိပ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရအောင် ယနေ့ပင် သင် ရဟန်းပြုလေလော့” ဟု တိုက်တွန်း၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် တူတော် နာဠကလည်း “ငါ ဦးရီးသည် အကျိုးမဲ့ကို မဆိုပေရာ၊ ကောင်းကျိုးရှိသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ယုံကြည်သည် ဖြစ်၍ ရှစ်ဆယ့် လေးကုဋေ ကြယ်ဝသော ရွှေငွေဥစွာ လယ်ယာကျွန်နွား သားမယားတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ထိုနေ့ပင် ရဟန်းပရိက္ခရာကို ဖွဲ့ရှာလျက် ဘုရားလောင်းရှိရာ အရပ်သို့ ရှိခိုး ရည်မှန်း၍ ရဟန်း ပြုလေ၏။

ထိုနာဠကကား ဘုရားပွင့်သောအခါ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားပြီးသည့်နောက် ခုနစ် ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဘုရားသခင်နှင့်တွေ့၍ မောနေယျအကျင့်ကို လျှောက်ထားပြီးလျှင်

ဘုရားရှင် ဟောကြားတိုင်း အားထုတ်၍ကျင့်သဖြင့် တခုသော ရွှေတောင်ကို မှီလျက် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေ၏။

မောနေယျအကျင့် ရှင်းချက်

ဘုရား တဆူတဆူတွင် မောနေယျ ကျင့်သူ တယောက်သာ ရှိမြဲ၊ ဤနာဠက မထေရ် ကား ဥက္ကဋ္ဌ ကျင့်သောကြောင့် ကျင့်သည့်နေ့မှ ခုနစ်လသာ အသက်ရှည်သည်။ မဇ္ဈိ ကျင့်သော် ခုနစ်နှစ်၊ မုဒုံကျင့်သော် တဆယ့်နှစ်နှစ် အသက်ရှည်သည်။

ကာဠဒေဝိလ ရသေ့အကြောင်း

ကာဠဒေဝိလ ရသေ့ကား- သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ ခမည်းတော် သီဟဟနမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသား ဖြစ်သော အသိတလုလင်တည်း။ သုဒ္ဓေါဒနမင်း ငယ်စဉ်အခါကပင် အတတ်သင် သော ဆရာဖြစ်၍ တနေ့မပြတ် မင်းသားအထံသို့ ကပ်၍ အတတ်သင်ရ၏။ သီဟဟနမင်း လွန်၍ သားတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်း ဘိသိက်ခံ၍ နန်းစံသောအခါ ထိုဆရာ အသိတကို ကာဠဒေဝိလ ဟူသောအမည်ဖြင့် ပုရောဟိတ်အရာ၌ ထား၏။ သာကီဝင်မင်းတို့ ဓမ္မတာသည် ဘိသိက်ခံသော အခါမှစ၍ မိဘမှ တပါးသောသူတို့အား ညွတ်တွား ရိုကျိုး ရှိခိုးမြဲ မဟုတ်ရကား သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားလည်း ဆရာဖြစ်သော ကာဠဒေဝိလပုဏ္ဏားအား ညွတ်တွား ရှိခိုးခြင်းကို မပြု၊ ပစ္စည်း ပရိကံ အထိုက်အလျောက် သာလျှင် ချီးမြှောက် ပေးကမ်း၏။ ထိုအခါ ဆရာ ကာဠဒေဝိလလည်း “ဤမင်းသားသည် မင်းမာန်ပွား၍ ငါ့အား ရိုသေခြင်း မရှိပြီ၊ ဤမင်းသား ရှိခိုးရအောင် ဤလူ့ဘောင်မှ ခွာရှောင်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးထံ ခွင့်ပန်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ မင်းကြီးလည်း “အရှင်မြတ်အား မပြတ် ဖူးမြင်လိုပါသည်။ ရဟန်းပင် ပြုသော် လည်း အကျွန်ုပ် ဥယျာဉ်၌သာ နေတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်အား သင်ကြားဆုံးမပါ” ဟု လျှောက်၏။ ကာဠဒေဝိလ ဆရာလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံလျက် မင်းကြီး ဥယျာဉ်၌နေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာ ကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် သမာပတ် ရှစ်ပါး၊ အဘိညာဉ် ငါးပါး တရားအထူးကို ရ၏။ ထိုသို့ ရသည်မှစ၍ မင်းအိမ်၌ ဆွမ်းခံလျက် ရံဖန်ရံခါ ဟိမဝန္တာတော၌၊ ရံဖန်ရံခါ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တို့၌ လှည့်လည်ကာ နေ့သန့်တော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်သော နေ့မှာ တာဝတိံသာတွင် နေလှည့်ကျသည်နှင့် ကြွတော်မူရာတွင် တာဝတိံသာနတ်တို့ မြူးထူး ချီးပခြင်းကို ကြားမြင်ရလေသတည်း။

[သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၌ကား- ငယ်မည်ကိုစွဲ၍ အသိတရသေ့ဟု ဆို၏။]

ပုဏ္ဏား ၈-ယောက်တို့ လက္ခဏာဖတ်ကြပုံ

အလောင်းမင်းသားကို ဖွားမြင်သည့်နောက် ငါးရက်မြောက်၌ အမည်မှည့်အံ့သော နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အလုံးစုံသော မင်းအိမ်တော်ကို အကျော်၊ ဇလပ်၊ ပပုတ်၊ စန္ဒကူး ဟူသော နံ့သာမျိုး လေးပါး ထူးပြားသော အခိုးအထုံတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ ပက်ဖျန်း၍ ဇလပ်ပန်း၊ မုလေး ပန်း၊ ပေါက်ပေါက်ပန်း၊ နေဇာ၊ မာလာကျီကျူ စသော ပန်းမျိုးတို့ကို ဖြိုးဖြိုးပြည့်မျှ ကြဲစေလျက် သားတော်ကို နံ့သာရေတို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်ချိုးလျက် ကိုးပါးသော ရတနာအစုထက် နေစေ၍ ဗေဒင်သုံးကျမ်း ကမ်းတဖက်ရောက် တတ်မြောက်စွာသော ပုဏ္ဏား တရား ရှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍

အဖျော်ယမကာ သနာထမင်းတို့ဖြင့် ကျွေးမွေးပြီးသော် ပူဇော်သက္ကာရအများ ဆောက်နှင်း၍ မင်းသား၏ လက္ခဏာ နိမိတ်ကို စစ်ဆေးမေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ တရား ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏား တို့တွင် ထင်ရှားတတ်မြောက်စွာသော ရာမ၊ ဓဇ၊ လက္ခဏ၊ ဇောတိမန္တ၊ ယည၊ သုဗောဓ၊ သုယာမ ဟူသော ပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့က လက်နှစ်ချောင်း မြောက်၍ “အရှင်သားတော်မြတ် သည် ကျွန်းရပ်လေးမည်ကို လှည့်လည် ပိုင်နှင်းသော စကြာမင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၏။ ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော သုဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားငယ် တယောက်မူကား “အရှင်သားသည် သုံးဆယ် နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ် အဖွယ် တဆယ်နှစ်ဖြာ တရားရှစ်ကွက်သော စက်တော်အစုံ ပါပေသည်။ သုံးဆယ်တဘုံဝယ် တစ်တယောက်သောသူမျှ အတုမရှိ အသဒိသအစစ် ဓမ္မရာဇ်ထွတ်ထား ဘုရားကေန ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ လူတို့ဘောင်တွင် တည်အံ့သောငှါ မဟုတ်ပါ” ဟု လက်ညှိုးတချောင်းကိုသာ မြောက်၍ ကြားလျှောက်၏။

[ထိုကောဏ္ဍညကား ပစ္ဆိမဘဝ၌ တည်သောသူ ဖြစ်၍ စင်စစ် သိနိုင်လေသတည်း။]

သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ အမည်မှည့်ပုံ

ထိုစကားကို ကြားလေသော် ခမည်းတော် မင်းတရားသည်လည်း “ငါ၏ သားသည် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆိုသော် အဘယ် အကြောင်းကို မြင်၍ လူ၏ ဘောင်တွင် မရှင်ပျော်ပဲ ရှောင်လွှဲ တောထွက်လတ္တံ့ နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားလည်း “အရှင်သားသည် ကြီးမား ရင့်မာသော ပါရမီသမ္ဘာ ပညာသတ္တိ ရှိပါသည်။ တဏှာရမ္မက် ငေါ်ငက်ခြင်း ကင်းပါလိမ့်မည်။ သူအို၊ သူနာ၊ သူဒေသ၊ ရဟန်း တည်းဟူသော နိမိတ်လေးပါးကို မြင်ဘိ၍ သတိသံဝေဂ ရသဖြင့် မုချဆက်ဆက် တောထွက်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားသော် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားသည်လည်း သား၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မနှစ်သက်၊ စကြာရတနာတို့ ရှေ့ဆောင်၍ နှစ်ထောင် ရံဝန်းသော ကျွန်းငယ်နှင့်တကွ ဒီပလေးမည်ကို လှည့်လည် ပိုင်နှင်း သော စကြာမင်းဖြစ်သည်ကို မြင်လိုရကား သားတော်၏ သံဝေဂရခြင်း အကြောင်းကင်းအောင် ပြည်တွင်း ပြည်ပ တဂါဝုတ်မျှသောအရပ်၌ အစောင့် အရှောက် ထားလျက် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းအသွင်ကို မြင်ရမည်ကို မဆိုထားဘိ၊ သတင်းစကားမျှ မကြားရအောင် ကြံ ဆောင် အားထုတ်တော်မူသတည်း။ မင်းသား၏ အမည်နာမကို ရွေးချယ်ကြကုန်သော် အလုံးစုံ သော လူနတ်တို့၏ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြီးငြိမ်း စေတတ်ရကား “သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ” ဟူသော အမည် ကို မှည့်ကုန်၏။ ထို မင်္ဂလာအခါ နေ့ရက်၌ စုဝေးလာသော မဟာ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့မှလည်း တယောက် တယောက်သော မင်းသားကို နှံ့ထားဆောက်နှင်း ကြရ၏။ အသောင်း အသိန်းမကသော အထိန်း အယ မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တို့ကိုလည်း အပ်နှင်းတော်မူ၏။ အတိုင်းမသိသော အခြံအရံနှင့် တကွ ကြီးပွားရ၏။ အလောင်း မင်းသားကို ဖွားမြင်တော်မူ သည်မှနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့ဝယ် မယ်တော် သီရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည် ဓမ္မတာ ဝန်အားဖြင့် အိပ်ပျော်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ များစွာသော အန္တရာယ် မတွေ့ပဲ စုတေခွဲပြီး သော် ဘုရားမယ်တော်တို့၏ ဖြစ်ရာ တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် သန္တုသိတ အမည်ရှိသော နတ်မင်း ဖြစ်လေ၏။

သန္တုသိတ နတ်သား ရှင်းချက်

အချို့သော ဆရာတို့ကား - 'မာတရံ ပမုခံ ကတွာ' ဟူ၍ အဘိဓမ္မာ အဋ္ဌကထာ လာသည်ကို ထောက်၍ နတ်မိန်းမအဖြစ်ဖြင့်ပင် မယ်တော် ဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်သည်။ မခု သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ဆရာသည် မယ်တော် ယောကျ်ား ဖြစ်ကြောင်းကို သံဂါယနာဝင် ကျမ်းတို့၌မလာ၊ ရှေးဆူတောင်းလည်း မပါ၊ ဓမ္မတာ သုံးဆယ်၌လည်း မဝင်၊ ထို့ကြောင့် နတ်မိန်းမပင် ဖြစ်သည် ဟူ၍ယူရန်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ယင်းသို့ ဆိုကုန်သော်လည်း ထိုဆရာ တို့ထက် ခိုင်ခံ့သော ထေရ်အာကထာ၌-

ဒေဝုပပတ္တိ ပန ပုရိသဘာဝေန ဝုတ္တာ-

ဟု လာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌-

မာတုဘူတပုဗ္ဗော သန္တုသိတဒေဝပုတ္တော-

ဟူ၍ လာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊

အဘိဓမ္မာဝတာရဋီကာ၌-

မာတုဒေဝပုတ္တော-

ဟု မိန့်သောကြောင့်လည်းကောင်း ထိုဆရာတို့၏ ဝါဒသည် အစလသုပ္ပတိဋ္ဌိတ မဖြစ်။ ဤသို့သောသံဂါယနာဝင် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌ ရှိပြီးဖြစ်၍ စင်စစ် ယောကျ်ားဖြစ်၏ဟု မှတ်အပ်သည်။ မယ်တော်ကိုလည်း ဒေဝဒဟပြည်သို့ယူဟန် အချို့သောစာငယ်များတွင် ဆိုသည်။ အဋ္ဌကထာကြီး၌ကား ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့ကြောင်းကို ဆိုသည်။

ဒုတိယရှိခိုးခံရခြင်း

မယ်တော် နတ်ပြည်စံခဲ့သော် မိထွေးတော် ဖြစ်သော မဟာ ပဇာပတိဂေါတမီ မိဖုရားသည် သားတော် နန္ဒမင်းသားကို နို့ထိန်းတို့အား အပ်နှင်း၍ အလောင်းမင်းသားကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် နို့တိုက်၍ မွေးမြူတော်မူ၏။ ဤသို့ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ဖွား၍ တလမြောက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းတရားသည်လည်း များစွာသော မူးမတ်ဗိုလ်ပါ အခြံအရံတို့နှင့် ထွက်စံ စံပယ်၍ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုတော်မူသည်။ ထိုအရပ်၏အနီး ကြီးစွာသော ဇမ္ဗုသပြေပင် ရင်းဝယ် ခင်းကျင်းကာရံ စီမံအပ်သော ကောင်းမြတ်သောနေရာ၌ အလောင်းတော်မင်းသားကို ထား ပေ၏။ အထိန်းအယ မိန်းမတို့လည်း မင်းကြီး၏ လယ်ထွန်သဘင်ကို ရှုမျှော်လျက် မေ့လျော့၍ နေစဉ်တွင် အလောင်းမင်းသားသည် သိပ်ထားသော နေထုထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော် မူပြီးသော် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းသဖြင့် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထို အလောင်းမင်းသား၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဇမ္ဗုသပြေပင်ရိပ်သည် နံနက်ကာလမှ စ၍ ညနေ မှုန်းစောင်းသည်တိုင်အောင် မပြောင်းမယွန်းပဲ ထီးဝန်းအုပ်သကဲ့သို့ တည်၏။ နို့ထိန်းမိန်းမ တို့သည် သတိရသဖြင့် တင်းထိမ်တောင်းသို့ ဝင်၍ ကြည့်ရှုကြသော် အလောင်းမင်းမြတ်၏ သမာပတ် ဝင်နေသော အခြင်းအရာကို မြင်၍ အလျင်တဆော သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား

လျှောက်ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း လျင်စွာလာ၍ ရှုမျှော်သော် သားတော်မြတ်၏ အခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် ရှင်ကြည် ညွတ်တုပ် လက်အုပ်ချီမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်တော်မူ၏။ ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက် သော ခမည်းတော်၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း။

အပျော်ကစားရန် ရေကန်တော်

ဤမှ သည် အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ ဘုရားလောင်း ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည် မူးမတ် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးတော်မူစေ၍ “ခုနစ်နှစ် ရှိသော သူငယ်တို့မည်သည် အဘယ်အမှုအရာကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတတ်ကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကိစ္စနှင့် မိဘ တို့ ချီးမြှောက်သဖြင့် တင့်တယ်ရာသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်း “ဤအရွယ်သို့ ရောက်သော မင်းသားတို့ မည်သည် ရေသဘင် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အလို့ ရှိတတ်ပါသည်။ ဤ အမှုဖြင့်လည်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်ပါသည်” ဟု လျှောက်ကြကုန်လျှင် ဖခင် မင်းတရားလည်း မြို့ပြုပြင်သော လက်သမားတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဤမည်သောဌာန၌ လှပကြီးကျယ်သော ရေကန်ကို စီမံပြုပြင်ကြလေကုန်” ဟု စေတော်မူ၏။

ထိုလက်သမားတို့လည်း ရေကန်နေရာကို တိုင်းတာစနစ်ကြပြီးသော် “ယနေ့ကား အကာလ ဖြစ်ပြီ၊ နက်ဖြန်နံနက်မှ ပြုလုပ်ကြကုန်အံ့” ဟု အိမ်သို့ပြန်လေသော် နေဝင်အခါ၌ သိကြားနေရာ ပဏ္ဍိကမ္မလာသည် တင်းမာဘိသဖြင့် အဋ္ဌပုတ္တိကို ရှုမျှော်သော် အလောင်းမင်းသား၏ ပျော် ပါးရန် ရေကန်ပြုလုပ်ကြောင်းကို သိ၍ ဝိသကြံနတ်သားကို သင်သွား၍ ဖန်ဆင်းချေဟု စေတော် မူ၏။ ထိုနတ်သားလည်း လျင်လျားစွာ လာပြီးသော် မြို့လေးမျက်နှာ၌ တဂါဝုတ်မျှလောက် ကျယ်သော ရေကန်ကို ဖန်ဆင်း၍ပေး၏။ ထိုရေကန်သည်ကား သန္တာရစ်၊ ပုလဲရစ်၊ ဥဿဖယား ရစ်၊ ပတ္တမြားရစ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲရစ်၊ ဝံသဇက်ရစ်၊ ရွှေဖလံနီရစ် တို့ဖြင့် ခုနစ်ဆစ် ခုနစ်ကန် တန် လျက် ပြီးပြီပြန်မျှ ရှိ၏။ ရေ၏အစ၌ လှပဖြူစင် ထိန်လွင်တောက်ပသော ရွှေသလဲ၊ ငွေသလဲတို့ သည် ကြဲဖြန့်ကာ တည်ကုန်၏။ ရတနာ ခုနစ်ပါးအတိပြီးသော အုတ် ကျောက်နံရံ သုံးတန် ဝန်း ပတ်လျက် ပြင်အထပ်မှ ရွှေပွတ်လုံး ရွှေပွတ်တိုင်တို့သည် အဆိုင် အဆိုင်ခြံရံကာ တည်ကုန်၏။ ပန်းစုံရုပ်စုံ ထည့်လုပ်အပ်သော သန္တာနီအဆင်းရှိသော စောင်းတန်းလှေကားတို့ဖြင့် ခင်းထား အပ်သော ရေဆိပ် ခုနစ်သွယ်တို့သည် ပတ်လည်ရံကာရှိကုန်၏။ ရွှေကြာသွတ်အိုးတို့ဖြင့် စိုက်ပျိုး စိထားဘိသကဲ့သို့ တဖို့တကန်စီ ပေါက်ရောက်သော ကြာမျိုး ခုနစ်ပါးတို့သည် ထွားထွားဖုံ ဖုံ အညွန့်အညောက် ပေါက်ရောက် ပြည့်စုံလျက် ငုံ့ကာပွင့်ကာ ရံခါမလပ် မပြတ်သော ရနံ့တို့ဖြင့် လှိုင်လျက် တကြိုင်ကြိုင် တကြူကြူ ဖြစ်၏။ ထိုကန်ဦး၌ ကွန်မြူးပုံသွားကုန်သော ကျေးငှက် အပေါင်းတို့သည်လည်း ပြောင်းကာပုံကာ တွန်သာရင့်ကြေးသော အသံတို့ဖြင့် တရံမပြတ် နတ်တူရိယာကဲ့သို့ သဗ္ဗယာစွာဖြစ်၏။

ထိုကန်မြတ်ဝယ် လှော်ခတ် ပျော်ပါးစေခြင်းငှါ ရတနာခုနစ်ပါး အတိပြီးသော လှေ၊ ဖောင်၊ ကတ္တူ၊ သရဂူ၊ သမ္ဗန်တို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်း ပြုထား၏။ ထိုဖောင်၊ လှေတို့တွင် ရွှေအတိပြီးသော လှေ၌ ငွေပြင့်ပြီးသော ထီးဖြူ ရာဇပလ္လင် ဥကင်ကနက်တင်လျက်၊ ငွေအတိပြီးသောလှေ၌ ရွှေပြင့် ပြီးသော ထီးဖြူ ရာဇပလ္လင် ဥကင် ကနက်တင်လျက် နှစ်သက်ဖွယ် မင်းဆောင်မင်းခမ်း ကျင်းပ ကာ ကောင်းစွာ စီမံပေ၏။ ဤသို့လျှင် လူတို့ရပ်၌ မမြင်စဖူး လွန်ကြူးတင့်တယ် အံ့ဖွယ်ရှိလှသော

နတ်ရေကန်ကို ညဉ့်သုံးယံအတွင်း၌ ဖန်ဆင်းခဲ့ပြီးမှ မိမိနေရာ နတ်ရွာသို့ ပြန်လေ၏။ နံနက်သော ကာလ လူတို့မြင်ကြကုန်သော် “အံ့ဩဘနန်း ရှုမခန်းသော ရေကန်သည် ညဉ့်သုံးယံအတွင်း အလို အလျောက် မြေပေါက်၍ ဖြစ်မြောက်လာပေသည်” ဟု အံ့ဩချီးပ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မင်းတရားလည်း အားရဝမ်းသာ ထွက်သွားကာ ရှုမျှော်၍ ငါ့သားတော် ဘုန်းကံကြောင့် နတ်ဖန်၍ ပေးလာသည်ဟု ဝမ်းသာလှရကား သားတော်အား ဆောက်နှင်း ပေ၏။ အလောင်းတော် မင်းသားလည်း နတ် သိကြား ကဲ့သို့ များစွာသော အခြွေအရံဖြင့် ရေကန် ဝယ် စံပယ် ပျော်ပါးတော်မူ၏။

[ဤကား အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ, အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာတို့၌လာသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။]

ရွှေနန်းပြာသာဒ် ၃-ဆောင်

ယင်းသို့ အစဉ်သဖြင့် ချမ်းသာစွာ ကြီးပွား၍ မင်းသားတဆယ် ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက် လတ်သော် ဘေးတော် ဘိုးတော် အဆက်ဆက်တို့သည် တကြိမ်ထရံမျှမစံစူး ထူးမြတ်လှသော ကာလသုံးစု ဥတုသုံးရပ်နှင့် လျော်သော ရမ္မ, သုရမ္မ, သုဘ အမည်ရှိသော ရွှေနန်းပြာသာဒ် သုံးဆောင်ကို တည်ထောင် ဆောက်လုပ်၍ ပေးအပ်တော်မူ၏။

ရမ္မပြာသာဒ်ကား ဘုံကိုးဆင့်ရှိသည်။

သုရမ္မပြာသာဒ်ကား ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသည်။

သုဘပြာသာဒ်ကား ဘုံကိုးဆင့်ရှိသည်။

ထိုပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့သည် အစောက်အားဖြင့် အပိုင်းအခြားမရှိမြင့်သည်။ အပြန်အား ဖြင့်ရွှေရံရှစ်သောင်းကျော် နေပျော်လောက်သည်။ အဆန်းအကြယ်အားဖြင့် ပြောပချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်အောင် တင့်တယ်သတည်း။

၅-ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လေးအတတ်ကိုပြခြင်း

သမီးတော်တောင်း ရာဇသံ

ဤရွှေနန်းသုံးရပ်ကို အပ်နှင်းတော်မူပြီးမှ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။ “ငါ၏ သားတော်မြတ်သည် လျှောက်ပတ်သော အရွယ်သို့ရောက်ချေပြီ။ အတိုင်းမသိသော မင်း မိဖုရားတို့ ခစားဝန်းရံလျက် နိုင်ငံ တိုင်းကားကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်စိမ့်မည်။ မယား သားတို့နှင့် ပျော်ပါးတပ်ငြိခြင်းရှိမှ သတိ သံဝေဂ မသက်၊ တောထွက်၍ ရဟန်းမပြုပဲ လူ့စည်းစိမ်၌ မွေ့လျော်ကာ စကြာမင်းဖြစ်သည်ကို ငါမြင်ရချိမ့်မည်။ စကြာမင်းအဖ ငါခံရချိမ့်မည်” ဟု ကြံရည်တော် မူပြီးသော် အသီးသီးသော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏အထံသို့ ရာဇသံရွှေပေနှင့် ဧလွတ်၍ သမီးရတနာ ပို့ဆက် လာရမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းတော်မူ၏။

ထိုရာဇသံကိုကြားသော် ဒေဝဒဟပြည်၊ ကပိလဝတ်ပြည်၌ ရှိနေကုန်သော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အစ ရှိကုန်သော အချိုသော ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏။ “ဤ

သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ပုဏ္ဏားတို့ မြှောက်စားသော စကားကိုမိ၍ ဂုဏ်မာန် တက်သဖြင့် မည်သည့် အတတ်ကိုမျှ မသင်မကြား၊ ကိုးစားယုံမှတ်လောက်အောင် အဋ္ဌာရသ သိပ္ပံတင် တခုခုမျှမတတ်ချေ၊ အဆင်းအဝါသာ လှပ၍ စွမ်းပကားပညာ ကင်းရကား မြိုင်တောင်း၌ ရောက်နေသော ပေါက်ပင်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချေသည်၊ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း မင်းတပါးတို့ အကယ်၍ ရန်မူလာက လဲဝါဂွမ်းကဲ့သို့ လွင့်ဖို့ရာသာ ဖြစ်ချေသည်၊ ငါတို့ ရင်သွေးကိုပေး၍ မလျော်” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုမင်းတို့ ဆိုလိုက်သောစကားကို မှူးမတ်တို့ ပြန်ကြား လျှောက်ထား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြားလေသော် သားတော်၏ အစွမ်းကိုလည်း မသိရသေးရကား ဘုရားလောင်းထံသို့သွား၍ မင်းတပါးတို့ ကဲ့ရဲ့လိုက်သော အကြောင်းကိုကြားပြီးမှ အဋ္ဌာရသသိပ္ပံကို သင်စိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်း ၏။ အလောင်းမင်းသားလည်း “သင်ကြားဖွယ်မရှိ၊ ပဋိသန္ဓေက တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ မည်သည့်အတတ်ကို ရှုလိုသည်ဟု မိန့်တော်မူပါ၊ ရှေ့တော်တင် ပြပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ယင်းသို့ လျှောက်ကြားသော် ခမည်းတော် မင်းတရားလည်း အားရ ဝမ်းသာတော်မူ၍ မင်းရင်ပြင်ဝယ် ကြီးကျယ်သော တလင်းမင်းကွန်းကို ပြုပြီးလျှင် ဗိုလ်တထောင် တင်ထိုက်သော လေးတော်ကို အပ်၍ လေးအတတ်ကို ပြစေ၏။

လေးအတတ်များကို ပြခြင်း

ထိုအခါ အလောင်းမင်းမြတ်သည်လည်း ကပိလဝတ်ပြည်တော်ဟူင် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကျော်စော ကုန်သော အက္ခဏဝေဓိ၊ ဝါလဝေဓိ၊ သရဝေဓိ၊ သဒ္ဓဝေဓိအမည်ရှိသော လေးသမားတို့ကို ခေါ်၍ မင်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေးပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်မူကား ပတ္တမြားပြောက်ဖြင့် ပြီးသော ချပ်မိန်ညှိ၊ မျဉ်းတို၊ မျဉ်းရှည် စသည်တို့ကို ဝတ်၍ နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် စိတပ်သော သင်းကျစ်မကိုဋ်ကို ဦးခေါင်း ၌စွပ်လျက် တခဲနက် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ချုပ်အပ်သော ခါးကြိုးကို ပန်း၍ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ရှိသော သားချိုလေးဝယ် သန္တာအဆင်းရှိသော ညှို့ဖြင့် ဖွဲ့လျက် မြအဆင်းကဲ့သို့သော တောင်ကို လွယ်ပြီး လျှင် မြေကြီးမှ ခွဲ၍ထွက်သော နဂါးလုလင်၊ စစ်သဘင်ကျင်းရာသို့ ထွက်သောသိကြားကဲ့သို့ ပရိသတ် လေးပါး၏အလယ်၌ တင့်တယ်စွာ ရပ်တော်မူပြီးလျှင် ယခင် လေးသမားကြီးတို့ကို လေးထောင့်ကန်ပမာ လေးမျက်နှာအရပ်က နေစေပြီးသော် မြားကမ်းသူနှင့်တကွ သုံးသောင်း သုံးသောင်းမျှလောက်သော မြားတို့ကိုအပ်၍ တညီတညွတ်တည်း ပစ်လွှတ်ကြကုန်ဟု ဆို၏။ ထို လေးသမားတို့ကလည်း “အရှင်သား...အကျွန်ုပ်တို့ အများကို မဆိုထားဘိ၊ တယောက်တည်း ပစ်သော မြားကိုမျှ တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ၊ ပြုတော် မမူပါလင့်” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အလောင်းမင်းသားက “ငါ့အား သင်တို့ မစိုးရိမ်လင့်၊ ကိုယ်စွမ်း ရှိသမျှသာ ပစ်လွှတ်ကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ မင်းကွန်း၏အလယ် ကျယ်လှသော အပြင်ဝယ် ရွှေခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရပ်တော်မူသည်။ လေးသမား တို့လည်း စွမ်းပကားရှိသမျှ အားထုတ်လျက် လျှပ်တပြက်လျှင် အချက် အရာအထောင် ရှိသမျှ စေလွှတ်ကြသည်။ လာသမျှသော မြားတို့ကို အလောင်းမင်းသားသည် ဝေရစိန်စဉ်းသွား တပ်သော မြားတစင်းဖြင့်သာ ဆီးကာပုတ်ခတ်၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ကျစေသည်။ ဤသို့ မြားအလာ ကို ဆီးကာဖယ်ရှားသော ‘သရပဋိကိပ္ပ’ အတတ်ကို ပြတော်မူရာတွင် ထက်ဝန်းကျင် မြေပြင် ပြည့်မျှ ရှုနေကုန်သော မင်းညီမင်းသား၊ ပုဏ္ဏား၊ သဌေးစသော ပရိသတ်တို့၏ ရင်ဘတ်လက်တီး အံ့ချီးပြောပသော အသံသည် မိုးယံအပြင်၌ တော်ပဲ့တင်ဟည်းလျက် မြေကြီးတုန်တုန်းမှုရှိ၏။

ထို့နောက်မှ ထိုလေးသမားတို့ နေရာ၌ စီစိုက်ထားအပ်သော ငှက်ပျောပင်တို့ကို တကြိမ်တည်း ပစ်အပ်သောမြားဖြင့် အားလုံးကိုမှန်စေပြီးမှ လက်တွင်းသို့ မြားကျလာသော 'စက္ကဝေခံ' အတတ်ကို ပြတော်မူသည်။ ထို့နောက် လျှပ်တပြက်ကို အချက် အသောင်းအသိန်း ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'အက္ခဏဝေခံအတတ်'၊ ခါးရမ်းသီး စသော အမှတ်ကို ချက်ရာမစပ် မှန်အောင်ပစ်ခြင်း၊ သားမြီးမွှေးမှင်ကိုလျက် ထက်ဝက်ထွင်းအောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'ဝါလဝေခံအတတ်'၊ ရှေ့ပစ်လိုက်သောမြားကို နောက်မြားဖြင့် မှန်အောင် ပစ်ခြင်း တည်းဟူသော 'သရဝေခံအတတ်'၊ မျက်စိဖြင့် မမြင်ပဲ အသံကို နားထောင်၍ မှန်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သဒ္ဒ္ဒဝေခံအတတ်'၊ ဤလေးပါးသော မြားရေးကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ဘန်းကဲ့သို့ မြားတန်း မပြတ်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရလဋ္ဌိအတတ်'၊ ကြိုးအစဉ်ကဲ့သို့ ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရရဇ္ဈအတတ်'၊ မြားပြာသာဒ် ဆင့်ကက်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရဂါသာဒအတတ်'၊ မြားစောင်းတန်း ဆင့်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရသောပါနအတတ်'၊ မြားကို မြားဖြင့် ဆီးကာအောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရပုဋ္ဌိဗာဟနအတတ်'၊ မဏ္ဍပ်အုပ်ကဲ့သို့ ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရမဏ္ဍပအတတ်'၊ မြားတံတိုင်း ဝိုင်းအောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရပါကာရအတတ်'၊ လေးထောင့်ကန်ကဲ့သို့ တည်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရပေါက္ခရဏီအတတ်'၊ ပဒုမ္မာပွင့်ချပ်ကဲ့သို့ မြားအုပ် အဆိုင်ဆိုင်တက်အောင် ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'သရပဒုမ္မအတတ်'၊ မြားမိုးရွာစေခြင်း တည်းဟူသော 'သရဝဿအတတ်'၊ မြားစက်ဝန်း သွားအောင် ပစ်ခြင်း တည်းဟူသော 'စက္ကဝိဒ္ဓအတတ်'၊ မြားချာတ် လည်အောင် ပစ်ခြင်း တည်းဟူသော 'သရအာဝဋ္ဌနအတတ်'၊ ဣသို့ သူတပါးနှင့် မဆက်ဆံသော တဆယ့် နှစ်ပါးသော မြားရေးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လက်တဆယ့် နှစ်သစ် ထူသော ရေသဖန်းပျဉ်ကို ထုတ်ချင်းထွင်းအောင် ပစ်ခြင်း၊ လက်ရှစ်သစ် ထူသော ပိတောက် နှစ်ပျဉ်ကို ထုတ်ချင်းထွင်းအောင် ပစ်ခြင်း၊ လက်လေးသစ် ထူသော ကြေးနီပြားကို ထုတ်ချင်း ထွင်းအောင် ပစ်ခြင်း၊ လက်နှစ်သစ် ထူသော သံပြားကို ထုတ်ချင်းထွင်းအောင် ပစ်ခြင်း၊ ပိုတရာ ဝန်တင်သော လှည်းကို နောက်မှရှေ့ ရှေ့မှနောက် ထွင်းပေါက်အောင်ပစ်ခြင်း၊ ကောက်ရိုး အပြည့် တင်သော လှည်းကို ထွင်းပေါက်အောင် ပစ်ခြင်း၊ သဲအပြည့် တင်သော လှည်းကို ထွင်းပေါက် အောင် ပစ်ခြင်း တည်းဟူသော ခုနစ်ပါးသော အားအဖွမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူသည်။

လေးပစ်ခန်းရှင်းချက်

ဤပမာဏကို ပြသော အရာဝယ် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌-

ဝိဒတ္ထိပဟလံ ဥဒုမ္မရပလကံ၊
 အဋ္ဌဂုံလဗဟလံ အယောပဋ္ဌံ၊

စတုရဂုံလဗဟလံ အသနပလကံ-

စသည်ဖြင့် တထွာထူသော ရေသဖန်းပျဉ်၊ လက်ရှစ်သစ်ထူသော သံပြား၊ လက်လေးသစ် ထူသော ပိတောက်နှစ်ပျဉ်တို့ကို ထွင်းအောင် ပစ်သည်ဟု ကျိတကျူ အနုက္ကမ လာသည်။

သရအင်္ဂဇာတ်၌ကား-

အဋ္ဌဂုံလဗဟလံ ဥဒုမ္မရပဒရံ၊ စတုရဂုံလဗဟလံ အသနပဒရံ။
 ဒုဂုံလဗဟလံ တမ္မပဋ္ဌံ၊ ဧကဂုံလဗဟလံ အယောပဋ္ဌံ-

ဟူသောပါဠိဖြင့် လက်ရှစ်သစ်ထူသော ရေသဖန်းပျဉ်၊ လက်လေးသစ်ထူသော ပိတောက် နှစ်ပျဉ်၊ လက်နှစ်သစ်ထူသော ကြေးနီပြား၊ လက်တစ်သစ်ထူသော သံပြားကို ပစ်သည် ဟူ၍ ယထာဏ္ဏမ လာသည်။ ဤအဗ္ဗကထာ နှစ်စောင်ကိုညှိ၍ ယုတ္တိရရာကို ဆိုလိုက်သည်။

ဤ ဗိုလ်တထောင်တင်သော လေးကို လက်ဝဲလက်ဖြင့်ချီ၍ လက်ယာလက်ဖြင့် ညှိကို ဖြန်းအပ်သော အသံသည် မိုးကြိုးပဲ့တင် လျှင်တော်ဟိန်း သကဲ့သို့ လန့်ကြမ်း ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်၍ ကပိလဝတ်ပြည်အလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၏။ ဝဇီရစိန်သွား တပ်အပ်သော မြားရတနာကို လက်ယာလက်ဖြင့်ဆွဲ၍ လက်ဝဲလက်သန်း အသည်းဖြင့် စဉ်းကို ခတ်အပ်သော အသံသည် ပဉ္စင်၊ ဒုမင်း၊ လင်ကွင်း၊ စည်းဆုပ်ကို တီးမှုတ်သောအခါကဲ့သို့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိ၏။ မြားတော်ကို ရေထဲသို့ လွှတ်သည်ရှိသော် လေးဥသဘတိုင်အောင် ရောက်သည်။ အထက်သို့ အစောက်ပစ်သော် ရှစ်ဥသဘတိုင်အောင် ရောက်သည်။ ဖိလာအားဖြင့် ပစ်သော် တယူဇနာအရပ်သို့ ရောက်သည်။ (ဤကား-ပကတိပစ်သော အစွမ်းတည်း။) အလိုတော်ရှိ၍ အားထုတ်တော်မူသော် စတုမဟာရာဇ် သို့ စေသော်လည်း ရောက်ရာ၏။

မင်းသားတို့တတ်အပ်သောပညာ ၁၈-ရပ် ပြခြင်း

ထိုမှတစ်ပါး မင်းသားတကာတို့ တတ်ရာသမျှသော ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ စက်မီး၊ မားဆင်၊ ကင်င်၊ လှံထိုး အစရှိသော အတတ်မျိုးအပေါင်းတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာပြသတော်မူ၏။ ယင်းသို့ မင်း အဆက်ဆက်တို့ လေ့ကျက်နိုင်မည်ကို မဆိုသားဘိ သတင်းစကားမျှ မကြားစူး ထူးမြတ်လွန်ကဲ အံ့အဲချီးမွမ်း၍မကုန် လူတို့ဘုံတွင် တစုံတယောက်သောသူမျှ ပြိုင်တူဖက်ယှဉ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ရာသော အဋ္ဌာရသသိပ္ပ အပေါင်းကို ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ဆန်းကြယ်စွာ ပြတော်မူ၍ ပြည်သူအပေါင်းတို့ မြင်ရလျှင် ကြည်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၍ ပုဆိုး မြောက်ခြင်း၊ ဦးရစ်မြောက်ခြင်း၊ ပန်းခေါက်ပေါက် ကြဲဖြန့်ခြင်း၊ ရွှေသလဲ ငွေသလဲ ကြဲခြင်း၊ ရင်သပ်လက်တီး ချီးမွမ်းအံ့ဩခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်သည်။ ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်တို့၌ နတ်တို့ ပန်းမိုး နံ့သာမိုး ရွာကုန်သည်။ လူနတ်အပေါင်းတို့၏ ကောင်းချီးပေးကြသော အသံသည် မိုးယံအပြင်ဝယ် တော်ပဲ့တင် ကျော်ဟည်းလျက် မြေကြီးပြိုမတတ် ရှိလေ၏။

[ဤကား-အကျဉ်းတည်း၊ အကျယ်ကိုလိုသော် စတ္တာလိသနိပါတ် သရဘင်္ဂဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ ယူပါကုန်။]

အဘိသိက်ခံ စည်းစိမ်တော်စံပုံ

ထိုအခါမှ မဟာဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းနှိမ်ချ ချီးပပြောကြားလျက် သားကောင်း၊ သမီးကောင်းနှင့် တကွ များစွာသော ပဏ္ဏာကာရကို ဆက်သလာကုန်သတည်း။ ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကလည်း ဘဒ္ဒကဉ္စနာအမည်ရှိသော မင်းသမီးကို အထိန်း အယ မိန်းမကိုယ်ရံနှင့်တကွ ပို့သလေသည်။ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်လျှင် အသီးအသီး ရွေး ကောက်တော်မူ၍ လေးသောင်းသော မောင်းမတို့နှင့် တကွ ဘဒ္ဒကဉ္စနာကို “ယသောရော ဗိဗ္ဗာဒေဝီ” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘိသိက်ခံ၍ အဂ္ဂမဟေသီထားတော်မူသည်။ ဤသို့လျှင် အလောင်း မင်းသား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြာသာဒ်သုံးခုဝယ် ဥတုအလှည့်အလှည့်အားဖြင့် ယောက်ျား

ကင်းလျက် စောင်း၊ ငြင်း၊ ဗတ်သာ၊ ခရာ၊ အငြိမ့် အစရှိသော အတီး၊ အက ခယမ်းစေပါးခြင်း တို့၌ မိန်းမအခြံအရံဖြင့်သာလျှင် ပျော်စံတော်မူ၍ တဆယ့်သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ရှိ၏။

၆-ဆွေတော်မျိုးတော် အဆက်ကို ပြခြင်း

ဆွေတော်မျိုးတော် အဆက်ကား - ကပိလဝတ်ပြည်ကို အစိုးရသော ဇယသေနမင်းသားတော် သီဟဟနမင်းနှင့် ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော အဉ္ဇနမင်းနှမတော် ဘဒ္ဒကဉ္ဇနာနှင့် စုံဖက် ရာတွင် ဖွားမြင် သည်ကား- သုဒ္ဓေါဒန၊ သုက္ကောဒန၊ ဓောတောဒန၊ သက္ကောဒန၊ အမိတောဒန သားတော်ငါးပါး၊ နှမတော် အမိတာ မင်းသမီး၊ ပါလိတာ မင်းသမီး သွီးတော် နှစ်ပါး ပေါင်း ခုနှစ်ပါးတည်း။

ဇယသေနမင်းသမီးတော် ယသောဓရာနှင့် အဉ္ဇနမင်းတို့ စုံဖက်ရာတွင် ဖွားမြင်သည်ကား - သိရိမဟာမာယာ မင်းသမီး၊ မဟာပဇာပတိဂေါတမီ မင်းသမီး၊ မောင်တော် ဒဏ္ဍပါဏိ၊ ညီတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓ ပေါင်း လေးပါးတည်း။

သီဟဟနမင်းသားတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းနှင့် အဉ္ဇနမင်းသမီးတော် သိရိမဟာမာယာတပါး၊ ညီမ တော် ပဇာပတိဂေါတမီတပါး သည်နှစ်ပါးနှင့် စုံဖက်ရာတွင် ဖွားမြင်သည်ကား- ညီမတော် ဂေါတမီတွင် ဇနပဒကလျာဏီနှင့် နန္ဒမင်းသားကို ဖွားမြင်ပြီးမှ အမတော် သိရိမဟာမာယာတွင် ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကုမာရကို ဖွားမြင်သည်။

သီဟဟနမင်းသမီးတော် အမိတာနှင့် အဉ္ဇနမင်းသားတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း စုံဖက်ရာတွင် ဖွားမြင် သည်ကား- သမီးတော် ဘဒ္ဒကဉ္ဇနာနှင့် မောင်တော် ဒေဝဒတ်ကို ဖွားမြင်လေသည်။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသားတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရနှင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းသမီးတော် ဘဒ္ဒကဉ္ဇနာတို့ စုံဖက် တော်မူပြန်၍ သက္ကရာဇ် ၉၇ ခု ဝါဆိုလတွင် သားတော်ရာဟုလာကို ဖွားမြင်သည်။
[ဤကား ဒီပဝင် စသည်၌ လာသော မဟာဆွေတော် အစဉ်တည်း။]

၇-ဘုရားလောင်း မင်းသားအား နိမိတ်ကြီးလေးပါး ထင်ခြင်း

သူအိုကို မြင်ရပုံ

ဤသို့ ရွှေနန်း သုံးရပ်ဝယ် နတ်စည်းစိမ်နှင့် မယွင်းဆော လူမင်း ချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ခံစား တော်မူ၍ သက်တော် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် သက္ကရာဇ်ကိုးဆယ့်ခြောက်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်စံတော်မူလိုသောစိတ် ရှိရကား ကိုးပါးဆော နဝရတ်ဖြင့် ခြယ်တပ်စီမံ သော ဝေဇယန် ရထားဝယ် ကုမုဒြာကြာချုပ်နှင့်အလား တူသော သိန္ဓောမြင်း လေးစီးကို ကစေလျက် မျူးမတ်ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ စစ်အင်္ဂါလေးပါးခင်းကျင်းလျက် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဥယျာဉ်တော်၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တုသိတာ နတ်အပေါင်းတို့သည် “အလောင်းမင်း၏ ရဟန်းပြုရာသော အချိန်သင့်ပြီ၊ သတိသံဝေဂရဒေဝာင် ငါတို့ပြတော့မည်” ဟု ကြံ၍ ဝေဇယန် ရထား၏ ရှေ့တူရှု၌ ဆံဖြူသွားကြော အရေတုန်တို့ အိုမင်းစွာသော သူ၏အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ပြု၏။ အလောင်းမင်းနှင့် ရထားမျူးကိုသာ မြင်စေသည်၊ တပါးသော ဗိုလ်ပါပရိသတ်တို့ မမြင်ရကုန်။ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူအိုကိုမြင်လျှင် ရထားမျူးကိုခေါ်တော်မူ၍ “အချင်းရထားမျူး... ဤ လမ်းဦး၌ ထူးကဲယိုယွင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းစွာ လာလတ်သည်ကား

အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ ရထားမှူးကလည်း “သူအိုဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ “ငါတို့လည်း ဤကဲ့သို့ အိုချီးမည်လော”ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် “အရှင်မင်းမြတ်...လေးကဓာတ် သုံးခွင်ဝယ် မြင်မြင်သမျှသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည်ကား အကြောင်းသုံးပါးကြောင့်ဖြစ်၍ ခေတ်ကာလ သုံးရပ်နှင့် ယှဉ်သော သစ်ပင် သစ်သီး၏ပမာ မာတာ ပိတ အမိရ၍ ကလလ ခေတ်ကာလ တည်နေပေါက်ဖွားသော လူအပေါင်းတို့သည် အကြောင်းသုံးပါးနှင့်ကြိုက်၍ အခိုက် အတန် သုံးရပ်ဖြင့် ပျက်စီးမြဲ ဓမ္မတာဖြစ်ချေသည်။ ဇာတိရှိက ဇရာရ၍ ဒုက္ခဗျာဓိ ပရိဒေဝ မရဏသဘော ရောက်သောဓမ္မတာ ဤအရာကို သူငါမလွတ် တွေ့တတ်ရကား ရှင်မင်းဖျားလည်း မရှားရှောင်သာ ဤခန္ဓာသည် အိုပါမည် ဆက်ဆက်ပင်ဘုရား”ဟု နားတော် လျှောက်သော် အလောင်းတော်မြတ်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုဆင်ခြင်လျက် ဘဝင်တုန်လှုပ် သည်းဆုတ်အေးမျှ ပူဆွေး ကြောက်လန့်တော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့ မဝင်ပဲ မြင်ရာအရပ်ကပင် ရထားဦးလည်၍ ရွှေပြည်ဗိမာန်သို့ ပြန်ဝင်တော်မူလေ၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီးလည်း ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် စိုးရိမ်တော် မူလှ၍ ရှေးကထားသော အစောင့်အရှောက်ထက် လျှို့ဝှက်အောင် ထပ်မံကာ တဂါဝုတ်တိုးခဲ့၍ ထားတော်မူလေ၏။

သူနာကို မြင်ရပုံ

ထို့နောက် လေးလမြောက်သောအခါ မင်္ဂလာဥယျာဉ်သို့ ထွက်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်၍ ထွက် တော်မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် သူနာအဟန်ကို ဖန်ဆင်း၍ပြုပြန်သဖြင့် ရထားမှူးအား ရှေးနည်း မေးတော်မူသော် “ဤသူနာကဲ့သို့ မချွတ်နာရဦးမည်”ဟု လျှောက်တင်၍ သိမြင်တော်မူလျှင် ယနေ့ နက်ဖြန်ပင် တွေ့ရအံ့သကဲ့သို့ သံဝေဂ ရှိတော်မူသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော် မင်း တရား သိပြန်လျှင် ယခင်ရှေးကထက် တဂါဝုတ်တိုးခဲ့၍ အစောင့်အရှောက်ထားတော်မူပြန်သည်။

သူသေကို မြင်ရပုံ

ထို့နောက် လေးလမြောက် တကြိမ် ထွက်တော်မူရာဝယ် ထိုတုသိတာနတ်တို့ပင် လူသေ အဟန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြုပြန်သဖြင့် တဖန် ရထားမှူးအား မေးတော်မူသော် “ဤသူသေကဲ့သို့ မသေမလွဲ အမြဲသေရပါဦးမည်”ဟု လျှောက်ထား၍ ကြားတော်မူလျှင်ပင် ယနေ့ နက်ဖြန်ပင် သေရမည်ကဲ့သို့သိ၍ အတိုင်းထက်အလွန် သံဝေဂ ရှိတော်မူသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော် မင်းကြီး သိပြန်လေသော် မှူးတော် မတ်တော်တို့အား စိစစ်မေးမြန်းတော်မူလျက် ရှေးကထား သော အစောင့်အရှောက်ထက် တဂါဝုတ် တိုးခဲ့ထားတော်မူပြန်သည်။

ရဟန်းကိုမြင်ရပုံ

ထို့နောက် လေးလမြောက် တကြိမ် ထွက်တော်မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် ရဟန်းအသွင်ကို ပြုသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မေး၍ သိတော်မူရသော် ရဟန်းအဖြစ်၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိတော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

[အသက်ရှည်သော ဘုရားလောင်းတို့မှာ အနှစ် တရာ တရာ ရှိမှ နိမိတ်တပါး တပါးကို မြင်သည်။ ငါတို့ ဘုရားလောင်းမှာ အသက်တိုသော ကာလ၌ဖြစ်၍ လေးလ တခါ မြင်ရသည်။]

သားတော်ဟုလာ ဖွားမြင်ခြင်း

ယင်းသို့ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာ ကျောက်ဖျာထက်ဝယ် ဧပယ်တော်မူပြီးမှ တန်ဆာဆင်ယင်လိုသောစိတ် ရှိလေသော် သိကြားနေရာ ပဏ္ဍိကမ္မလာသည် တင်းမာသော အကြောင်း ဖြစ်သဖြင့် အခွင့်ကို ရှုလေသော် အလောင်းတော်မြတ်သည် တန်ဆာဆင်ယင်လိုသောစိတ် ရှိကြောင်းကို သိ၍ ဝိသကြူ နတ်သားအား “သင် သွား၍ တန်ဆာဆင်ချေ” ဟု နေတော်မူလိုက်၏။ ဝိသကြူ နတ်သားလည်း မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်လာ၍ နတ်တန်ဆာတို့ကို ကောင်းစွာ ဆင်ယင်ပေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဘဒ္ဒကပ္ပနာ ဖိဖုရားသည် သားတော် မျက်နှာမြင်ကြောင်းကို လျှောက်လား၍ ကြားသိတော်မူသော် အလောင်းတော်မြတ်လည်း ကျဉ်းကျပ်သော နှလုံးတော်ရှိလှ၍ “လက် ရာဟု ဖမ်းသကဲ့သို့ မယားဟူသောအနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုတွင် ယခု သားထပ်မံ၍ နှောင်ဖွဲ့ပြန်တိသည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ထိုစကားကို သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သိတော်မူပြီးလျှင်လေသော် မြေးတော်ကို “ရာဟုလာ” ဟု မှည့်တော်မူ၏။

ကိသာဂေါတမိ ဥဒါန်းကျူပုံ

သိဒ္ဓတ္တမင်းလည်း ညချမ်းသောအခါ ဗိုလ်ပါအပေါင်း ဝန်းရံလျက် ဗိမာန်ရွှေနန်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းလမ်းမ၏အနီး ကြီးစွာသောအိမ်နန်းမှ ကိသာဂေါတမိသည် လေသာပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရှုသဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို မြင်လေသော် ရှင်လန်းသော စိတ် ရှိလှ၍—

နိဗ္ဗုတာ နန္ဒ သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နန္ဒ သော ပိတာ။
 နိဗ္ဗုတာ နန္ဒ သာ နာရီ၊ ယဿာယံ ဤဒိသော ပတိ—

ဟူသော ဥဒါန်းဖြင့် ချီးမွမ်းဆိုလင့်၏။

တို့ဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်သော်ကား— အို ခင်ပွန်းမတို့.....လောကဏ္ဍိရွာဝယ် ဘုန်းပညာ အသရေ အခြေအရံတို့ဖြင့် စံပယ်ဘင့်တယ်ခြင်း အမှု၌ အတုမရှိ အသဒိသဖြစ်သော သားတော်မြတ်၏ မိခင် ဖခင်သည် အလွန်သာလျှင် ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်း ရှင်လန်းပေအံ့သည်ဟကား၊ ဤကဲ့သို့သော လင်ကောင်းမယား ညာသား ငယ်ကြင်သည် အလွန်သာလျှင် ရှုမြင်မရဲ့ ယဉ်ခွဲပျော်ဖြန်း ငြိမ်းချမ်းလေအံ့သည်ဟကား ဟူလိုသည်။

ဤ ကိသာဂေါတမိ ဆိုအပ်သော ဥဒါန်းစကားကို အလောင်းမင်းသား ကြားကော်မူလျှင် “ပုထုဇဉ်သားဖြစ်သေးသော ဤလူ၏ အတ္တဘောကို မြင်သဖြင့် မိခင် ဖခင် ငယ်ကြင်မယားတို့အား ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်၏အံ့သည်မှာ အသို့ဖြစ်နိုင်ရာအံ့နည်း။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မီးငြိမ်းမှသာလျှင် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ ခုက္ခကင်းဝေးလျက် ဘေးအပေါင်းမှ ငြိမ်းနိုင်ရာသည်ဟကား၊ ထိုသို့ ငြိမ်းအောင်ဆောင်သော သားမှ နိဗ္ဗုတာ မည်ရာသည်ဟကား” ဟု ညာန်တော်ဖြင့် ယူ၍ ဤသူမ ချီးမွမ်းအပ်သော ထုတိမင်္ဂလာနှင့် မယွင်း ငြိမ်းချမ်းခြင်း သဘောကို ရှုရအောင် ယနေ့ပင်လျှင် ဤလူ့ခွင်မှ ထွက်၍ တောနက် မြိုင်ဝှမ်းဝယ် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗုတာကို ရှာမှီးတော့အံ့ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ လည်း ရစ်ဆင်သော အဖိုးတန်သိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို ထို ကိသာဂေါတမိအား ဆရာစားပြု၍ ပို့စေ၏။ ထိုမင်းသမီးကလည်း “သိဒ္ဓတ္တမင်းသားသည် ငါ့ကို မြင်၍သွားသဖြင့် ငါ့အား နှစ်သက် တပ်မက် မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၍

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပို့ရောက်လာသည်။ ယသောဓရာမှာမူကား သားဖွား၍အိုပြီ၊ ငါ့ကိုသိမ်းမြန်းက ငါ့မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရတော့မည်”ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မျက်နှာတရွှင်ရွှင်နှင့် စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။ ဤကိသာဂေါတမိကား ဘုရားလောင်း နှမတော်ပင်တည်း။

ဂ-ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း

သိဒ္ဓတ်မင်းသား သံဝေဂရတော်မူပုံ

အလောင်းမင်းမြတ်သည်လည်း ရွှေနန်းပြာသာဒ်သို့ တက်တော်မူ၍ ထီးဖြူကနက် ဖြန့်ကျက် လျက် ခင်းအပ်သော အသရေရှိသော မင်းနေရာထက်၌ တက်စံတော်မူလျှင် ထက်ဝန်းကွင် ရံခ၍ နေကြသော ကချေသည် မင်းသမီးတို့သည်လည်း အထူးထူးသော စည်၊ စောင်းငြင်း စသည်တို့ဖြင့် သီ၊ က၊ မှုတ်၊ တီးလျက် မငြီးငွေ့ကြောင်းကို ကောင်းစွာ ဖျော်ဖြေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ကိလေသ ၌ အာသ ကင်းတော်မူ၍ မပျော်ရွှင်ရကား ထိုခဏ၌ပင် စက်တော်မူ၏။ အတီး၊ အက မောင်းမ အပေါင်းတို့သည်လည်း စည်၊ စောင်းငြင်း တို့ကို ပိုက်၍ အိပ်စက်ကြလေသော် ရွှေနန်းတော်၌ ထွန်းမြဲဖြစ်သော နံ့သာဆီမီးသည် ထွန်းညီလျက်ပင် ရှိ၏။ ညဉ့်ဦးယံ လွန်သော် အလောင်းတော်မြတ် နိုး၍ နဝရတ် ကိုးပါးဖြင့် စီအပ်သော သလွန်တော် ထက်ဝယ် နေပြီးလျှင် အသီးအသီး အိပ်ကြကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင် အချို ရှုလျက်၊ အချိုဟေ က်လျက်၊ အချို စက်စက်ယိုသော အရိ အရည်ဖြင့် လိမ်းကျပျက်၊ အချို အံ့သွားကြဲတ်လျက်၊ အချိုယောင်ယမ်းကုန်လျက်၊ အချိုကား မိမိခံတွင်းကို ဟင်းလင်းဖွင့်ကုန်လျက် ထိုခံတွင်းမှ မကောင်းသော ရနံ့လှိုင်လျက်၊ အချိုကား ခါးဝတ် ကျွတ်ကုန်လျက် အိပ်စက်ကြ ကုန်သည်ကို မြင်၍ မြတ်သော ပြာသာဒ်အပြင်ကို မစင်ဘင်ပုပ် ဧကဆုပ်ဖွယ်သော သူကောင် တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်ခွင်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်တော်မူ၍ ကာဂေဏ်တို့၌ အတိုင်းတက်အလွန် ငြီးငွေ့တော်မူလျက် “နိပိစက်လေစွတက ၊ နိပိစက်လေစွတကား၊ အယုတ်တရား၌ ကာလရှည်လျား ပျော်ပါး၍သာ ငါနေမိချေ၏တကား”ဟု မြည်တမ်းလျက် ယခုပင် တောထွက်အံ့ဟု ကြံတော်မူ ပြီးသော် သလွန်ပေါ်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ တံခါးခံ၌ ခေါင်းစိုက်လျက် အိပ်သော ဆန္ဒအမတ်ကို နှိုးခေါ်၍ “ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို ယခု က-ချေ”ဟု စေတော်မူ၏။ ဆန္ဒအမတ်လည်း ဆီအပ်သော တန်ဆာတို့ကို ပိုက်လျက် မြင်းတင်းကုပ်သို့ သွား၍ မြင်းတော်ကို က-လေသော် ကဏ္ဍကမြင်းတော်က “ငါ့ကို အချိန်မဲ့က-ခြင်းသည် အလောင်းမင်းသား တောထွက်တော်မူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟုကြံ၍ အားသန်ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိရကား သည်းစွာ ဟိလေ၏။ ထိုဟိသံသည် ကပိလဝတ် ပြည်အလုံးကို လွှမ်း၍သွားသော်လည်း နတ်တို့ ပိတ်ပင်သောအားဖြင့် မည်သူ တယောက်မျှ မကြားကြကုန်။

သားတော်ရာဟုလားကို ကြည့်ရှုပြီး တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းမင်းမြတ်သည်လည်း ဆန္ဒအမတ်ကို စေလိုက်ပြီးလျှင် ဖွားမြင်သော သားတော် ရာဟုလာကို ရှုလိုသော အကြံတော်ရှိ၍ ယသောဓရာမိဖုရား စံမြန်းသော ရွှေနန်း ကျက်သရေ ဆောင်သို့ ဝင်၍ ကြည့်တော်မူလျှင် နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် တအမ္မဏမ္ပလောက သော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ရတနာသလွန်ပေါ်ငယ် သားတော်ရာဟုလား၏ ထိပ်ထက်၌ လက် ထား၍ စက်ပျော်သော ယသော် မိဖုရားကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ “ငါသည် သားတော်ကိုယူ၍ ကြည့်ပြန်သော် ယသော် မိဖုရား နိုး၍ အားကြီး ရည်ဆောင်သော ငါ၏ တောထွက်အံ့သောအကြံသည် မမြောက် ရှိချေတော့မည်” ဟု ကြံ၍ ရပ်လျက်သာ ကြည့်တော်မူပြီးလျှင် လျင်စွာပြန်ခဲ့၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏ အထံသို့ သွားပြီးသော် “ပွားဖက်တော် ကဏ္ဍက.... ယနေ့ ငါ့ကို ကူပုံလော့၊ သင့်ကိုမိ၍ သုံးလီသော အဝနှောင်ချိုင့်မှ ငါ ထွက်မြောက်လျှင် သုံးခွင်သောလောက၌ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ခေမာရပ်ခွင်သို့ ငါ တင်ပေးအံ့” ဟု ဆို၍ မြင်းတော်ကို လက်ဖြင့် သုံးကြိမ်သပ်ပြီးမှ အလျား တဆယ့်ရှစ်တောင် အရပ်ရှစ်အောင်ရှိသော ခရုသင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ ဖြူနစ်သော အဆင်းရှိသော ကဏ္ဍကမြင်းထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ငယ်ဖော်ဆန္ဒကို အမြီးကဆွဲစေလျက် သက်တော် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် သက္ကရာဇ် ၉၇-ခု ငါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ သန်းခေါင်ယံအခါ ဥတ္တရာသင်္ဃ နက္ခတ်နှင့် စန်းမြတ်ယှဉ်သော အခိုက်တွင် တောထွက်တော်မူ၏။ မြင်းခြေသံကို နိုင်ငံပြည်သားတို့ ကြားမည်ကို ကြောင့်ကြ၍ ခြေချတိုင်း ခြေချတိုင်း နတ်သားလေးယောက်တို့ လက်ဝါးဖြင့် ခံကုန်၏။

မာရ်နတ်မင်း တားမြစ်ပုံ

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် အမှတ်မဲ့ သားတော်ထွက်မည်ကို စိုးရိမ်၍ လုံခြုံစွာပြုလုပ်အပ်သော အရပ် တဆယ့်ရှစ်တောင် မြို့တံတိုင်းခိုင်းလျက် တံခါးရွက်တခုတခုကို ယောက်ျားတထောင်ဖွင့်မှ ပွင့်နိုင်သော တံခါးရွက် ပိတ်လျက်ရှိသည်ကို နတ်တို့ဖွင့်၍ အသင့်ပင် ထွက်တော်မူရ၏။ မြို့တော်မှ ထွက်မိလျှင်ပင် ဝသဝတ္တီနတ်ပြည်မှ မာရ်နတ်မင်းလာ၍ ခရီးဦးခွဲရပ်ပြီးသော် “သိဒ္ဓတ်မင်းသား... အဘယ့်ကြောင့် ဆင်းရဲရန်ကို ရှာကြံဘိသနည်း၊ ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် စကြာရတနာရောက် လိမ့်မည်၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် ရံဝန်းသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကို အုပ်ကွပ်စိုးမိုးရလိမ့်မည်၊ နန်းသို့ပြန်၍ စံတော်မူချေဦး” ဟု ဆို၍ တားလင့်၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် ဘုရားလောင်း ကလည်း “ဟယ်-မကောင်းသောမာရ်နတ်... ကျွန်းရပ် လေးမည်ကို လှည့်လည်နိုင်သော စကြာ ရတနာ ရောက်လိမ့်မည်ကို ငါ သိသော်လည်း မင်း၏အဖြစ်ကို အလိုမရှိပြီ၊ လောကီချမ်းသာကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့သာ ငါစွန့်မည်” ဆို၍ မတန်မရပ်ထွက်တော်မူသဖြင့် မြို့နှင့် သင့်ရုံ ကွာ လေသော် ဥက္ကာမုခ စသော အာဒိစ္စဝင် မင်းမျိုးတို့၏နေရာ မဟာကပိလဝတ်ပြည်ကို လည်၍ ကြည့်တော်မူလိုသောဆန္ဒဖြင့်စဉ် “အလောင်းမင်းမြတ်... ကြည့်ရှုဖွယ်မရှိပြီ၊ လှည့်လည်၍ပြအံ့” ဟု ဘိသကဲ့သို့ ရွှေတော်မှောက်ဝယ် အိုးထိန်းစက်သဖွယ် လည်၍ ရွှေပြည်တော်တည်လာ၏။

[ထို တည်ရာဌာနကို နေ့ခက်ကာလ၌ ကဏ္ဍကအနိဝတ္တနစေတီ တည်သတည်း။]

ဆံတော်ပယ်ခန်း

ဇဇိနနတ်မှ အစဉ်အတိုင်း ထွက်တော်မူလေသော် နတ်အပေါင်းတို့သည် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် ခြောက်သောင်း ခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ညှိထွန်းကုန်လျက် တပါးသော နတ်ဘို့သည် ကြွေငဏ္ဍာ တနားရေးအထိ မရေတွက်နိုင်သော မီးရှူးတို့ကို ညှိထွန်းကုန်လျက်၊ လေဝန်းဖြင့် ရွာသောမိုးပေါက်ကဲ့သို့ ပန်းနံ့သာ အသံအခိုးတို့ကို တဖြိုးဖြိုးကျစေလျက်၊ နတ်၌ ဖြစ်သော စည် စောင်းငြင်း တူရိယာတို့ဖြင့် သာယာစွာ မှတ်တီး၍ ကြီးမြတ်သော မင်္ဂလာ သဘင်ကို ဖြစ်စေလျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပူဇော်၍ လိုက်ကြကုန်သည်။ အလောင်းမင်းသည်လည်း အညှို့ချင်းတို့ ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသောခရီးကို လွန်၍ ရှစ်ဥသဘ ကျယ်သော အနောမာမြစ်ကို

တွေ့လေလျှင် “အချင်းဆန္ဒ...ဤမြစ်ကား အဘယ်အမည် တွင်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အနောမာမြစ်” မည်ပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ငါ၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် မယုတ်မာ၊ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နိမိတ်ယူ၍ မြစ်ကိုကူးစေသည်။ လေ၏ လျင်ခြင်းကဲ့သို့ မြင်းတော်ကဏ္ဍကလည်း ဆန္ဒအမတ်နှင့်တကွသော ဘုရားလောင်းကိုဆောင်၍ အနောမာမြစ်ကို ခုန်သဖြင့် ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းလည်း မြင်းမှဆင်းသက်၍ ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်ပြီးသော် ဆင်ဝတ်တော်မူသော တန်ဆာနှင့် မြင်းတော်ကိုအပ်၍ “နေပြည်တော်သို့ သင်တို့ ပြန်ကြလေ” ဟု စေတော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ မကိုဋ်နှင့် တကွသော ဆံကျစ်တော်ကို စွဲတော်မူသော သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍ “ငါသည် စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်မူ ဆံတော်သည် မြေသို့မသက်ပဲ အထက်ကောင်းကင်၌ တည်စေသော” ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ လွင့်မြောက်တော်မူသော် တယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်၏။ ထိုဆံတော်ကို မြင်သော သိကြားမင်းသည် တယူဇနာရှိသော ရတနာပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူ၍ တာဝတိံသာ၌ စူဠာမဏိ ပုထိုးတော်တည်၍ ကိုးကွယ်သတည်း။

ရဟန်းပြုတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းလည်း ဤကောင်းမြတ်သော ကာသိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့နှင့် မလျှောက်ပတ်ချေဟု အကြံတော် ဖြစ်လေသော် ကဿပ ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်က အဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာမင်းသည် ပရိက္ခရာ ရှင်ပါးနှင့်တကွသော ကြာသင်္ကန်းအစုံကို ယူလာ၍ ဤကြာသင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူပါဟု ကပ်၏။

ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကား--ကိုယ်ဝတ်, ဒုကုဋ်, သင်းပိုင်, ခါးပန်း, အပ်, ပဲကွပ်, သပိတ်, ရေစစ် ဤရှစ်ပါးတည်း၊ ဤပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးသည် ကမ္ဘာတည်စက ပုဗ္ဗနိမိတ်အဖြစ်ဖြင့် ပေါက်သောကြာပွင့်တွင် အစုံပါလာသည်။

ဘုရားလောင်းလည်း အဖိုး အတိုင်းမသိ ထိုက်သော ကာသိကရစ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့ကို ချွတ်၍ ထိုပရိက္ခရာ ကြာသင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ဃဋိကာရဗြဟ္မာလည်း လဲတော်မူသော ပုဆိုးကိုယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဆောင်ပြီးသော် အကနိဋ္ဌဘုံ၌ ကိုးပါးသော ရတနာအတိပြီးသော အုတ်တို့ဖြင့် ဒုဿစေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေသတည်း။

ဆန္ဒအမတ် ပြည်တော်သို့ရောက်ခြင်း

ထိုသို့ ရဟန်းပြုပြီးမှ ဆန္ဒအမတ်နှင့် ကဏ္ဍက မြင်းတော်သည် မပြန်ပါရမည့် အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်လျက် နေသည်ကို ဖျောင်းဖျေတော်မူ၍ “ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား သတင်းစကား ကြားသိရအောင် ပြန်ကြချေ” ဟု စေတော်မူသဖြင့် ပြန်ကြလေသော် အနောမာမြစ် တဘက်သို့ ရောက်လျှင်ပင် ကဏ္ဍက မြင်းသေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍက နတ်သား ဖြစ်လေ၏။ ဆန္ဒအမတ်လည်း မြင်းတော်ကို အနောမာမြစ် သဲခုံ၌ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးမှ ကကြိုး၊ တန်ဆာကိုထမ်းလျက် လမ်းတလျှောက်လုံးငိုယိုကာ ပြန်လာသဖြင့် နန်းတော်သို့ ရောက်သော် ခမည်းတော်, မယ်တော်, ယသောဓရာ စသော မောင်းမမိသံအပေါင်းတို့အား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ နန်းသူ နန်းသားအပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းညံ့မျှ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ဆွမ်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူပုံ

ဘုရားလောင်းသည် ထို ရဟန်းပြုရာ အရပ် အနီး၌ ကြီးစွာသော အနုပိယမာ်သော သရက် တော၌ ပဗ္ဗဇ္ဇသုခဖြင့် စံနေတော်မူ၍ ခုနစ်ရက် လွန်ပြီးသော် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးကို နေ့ချင်းသွား၍ ရာဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်လင်း၍ မြို့အလုံး ချောက်ချားသကဲ့သို့ အသုရာနတ်မင်းဝင်လာ၍ အသုရာပြည် ချောက်ချားသကဲ့သို့ ဘုရား လောင်း၏ အဆင်းတော်ကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင်ငမ်းသာ အံ့အားသရဲ ရှိကြ၍ ပြည်အလုံး ချောက်ချား၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ မြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လျှင် ပြာသာဒ်ပြင်ထက် ရပ်၍ လေသွန်ပြုကင်းဖြင့် မင်းကြီး ကြည့်တော်မူလတ်သော် “လူလော၊ နတ်လော၊ နဂါးလော၊ ဂန္ဓဗ္ဗလော အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ တကား၊ သွား၍ကြည့်ချေကုန်” ဟု မင်းချင်းတို့ကို စေတော်မူ၏။ အလောင်းမင်းသား ဆွမ်းခံပြီးလျှင် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့ရှေ့ ပဏ္ဍဝ တောင်ရိပ်သို့ကပ်၍ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်တော်မူပြီးသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့သောငှါ သပိတ်တော်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လျှင် အနိ အဖြူ အကြောင်အကျား အရောရောဆွမ်းကို မြင်တော် မူ၍ အူအသည်း ပြောင်းပြန်လန်၍ ပျို့အန်မည်ကဲ့သို့ ရှိတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို အလိုလို ဆုံးမတော်မူသည်ကား “သိဒ္ဓတ်မင်းသား...သင်သည် သန့်စင်ပျံ့မွှေးလှသော သလေး ထမင်းကို စွန့်ခွာ၍ ရလွယ်သော အာဟာရဖြင့် မျှတတင်းလျက် သေမင်းမတေ့ရာ ဘဝ၏ အဆုံးကို ရှာအံ့ဟု ရည်မှတ်၍ ကြီးမြတ်သောမင်း၏ ချမ်းသာကို စွန့်ခွာခဲ့သည် မဟုတ်လော၊ အပုပ် အတိပြီးသော ဤကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဘယ်ကြောင့် ရောင်ရဲခြင်းမရှိသနည်း” ဟု ဆုံးမလျက် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းလျှောက်ချက်ကို ဝန်ခံပြီ

ထိုအကြောင်းကို မင်းချင်းယောက်ျားတို့ မြင်သဖြင့် အလျင်ပြန်၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း ဆောစွာလာ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဟောကြ သဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား ဘုရားလောင်း၏ အဖြစ်ကို သိလေသော် “ပြည်တော် ထက်ဝက်ကို ပေးအပ်ပါမည်၊ အသက်အရွယ် ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့်၊ မင်းပြု၍ စံစားပါဦး” ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားလေသော် “အဆွေတော်မင်းမြတ်...ခံစားအပ်သော မင်း၏ ချမ်းသာသည် ရေပေါ်၌တက်သော ရေပြွန်၏ပမာ တသက်လျာမျှသာ ဖြစ်ချေသည်၊ ထို စည်းစိမ်ကိုမိမိ၍ ကိလေသာ ပွားသဖြင့် များသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ဖြစ်၍ သံသရာ၌ နစ်မုန်း ရခြင်း၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်ချေသည်၊ ထို့ကြောင့် ပြည်၏စည်းစိမ်ကို ဘင်အိမ်၌ လောက်၊ တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ ရှိရာ၍ ငါစွန့်ခွာ ထွက်ခဲ့သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို ကြားသော အခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ပြီးလျှင် “အရှင်သိဒ္ဓတ္ထ ... ဖြောင့်မတ်စွာသာ အားထုတ်ပါလော့၊ သို့ရာတွင် သင်ဘုရားဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

၁။ နှုတ်ကတော်က နေထိုင်ရာ

၉ ဘုရားလောင်း ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း

ပဉ္စဝဂ္ဂိ ၅-ဦးနှင့် တွေ့ခြင်း

ထိုအရပ်မှသည် အစဉ်ဆက်ဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် တခုသောတောအုပ်၌ လောကီဈာန်ကို စီးဖြန်း၍နေသော ကာလာမအမျိုး၌ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ ဈာန်သမာပတ်ကို နှိုးနှော၍ အားထုတ်သဖြင့် လောကီဈာန်ခုန်တန်ကို ရတော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ ဥဒက ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ အထက်ဈာန်ကို နှိုးနှော စီးဖြန်းပြန်သော် ရှစ်တန်သော သမာပတ်ကို ရတော်မူ၏။ “ဤ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့သည် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်း မဟုတ်ချေ၊ အကြောင်းကို ရှာဖွေဦးမှ ဖြစ်ချေမည်”ဟု အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၍ တဖန် ဥရုဝေလ တောအုပ်သို့ ကပ်တော်မူသည်။ ထိုတောအုပ်သို့ ရောက်သော် ဤအရပ်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းငှါ သင့်လှ စွာသော အရပ်ပေတည်းဟု နှလုံးပြု၍ နေတော်မူစဉ် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့နှင့် တွေ့လေ၏။

ထိုပဉ္စဝဂ္ဂိတို့၏ အကြောင်းကား—လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ အိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၍ သားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသားသည် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ အဆုံးအမ၌တည်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်”ဟု မှာခဲ့၍ ကံအားလျော်စွာ သေလွန်ကြကုန်၏။ ကောဏ္ဍညအနွယ် ဖြစ်သော သုဒတ္တပုဏ္ဏား တယောက်သာ အသက်ရှည်၍ တည်ရစ်သတည်း။ ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြု၍ ဥရုဝေလ တော အုပ်ကို ရောက်ပြီဟု ကြားလျှင် ကောဏ္ဍညနှင့်တကွ ပုဏ္ဏားသား လေးယောက်တို့သည် ရဟန်းပြု၍ ဥရုဝေလတောသို့ လာကြကုန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းနှင့် တွေ့ကြလေသတည်း။

[ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့၏ အမည်ကား—ကောဏ္ဍည, ဝပ္ပ, ဘဒ္ဒိယ, မဟာနာမ်, အသံဇိတည်း။]

ဒုက္ခရစရိယာကျင့်စဉ် လဲကျတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းလည်း ထိုပဉ္စဝဂ္ဂိတို့လျှင် အလုပ်အကျွေး ရှိသည်ဖြစ်၍ တနေ့လုံးကို ဆွမ်း တလုတ်ဖြင့်သာလည်းကောင်း၊ သစ်သီးတလုံးဖြင့်သာလည်းကောင်း၊ နှမ်းတစေ့ ဆန်တစေ့ဖြင့်သာ လည်းကောင်း နေ့ရက်ကိုလွန်စေခြင်း၊ အလျင်းပင် အဘာရကို မမှီဝဲပဲ ဖြတ်ခြင်း စသည်ကိုပြု၍ ကျင့်တော်မူသဖြင့် ကိုယ်တော် ကြုံလို့စွာရကား လက္ခဏာတော်ကြီး၊ လက္ခဏာတော်ငယ်များ ကွယ်ပျောက်၏။ အဘာရကို မှီဝဲခြင်း နည်းပါးသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလှရကား အာနာပါန ဈာန်ကို ဝင်စားသည်တွင် မဝင်စားနိုင်ပဲ စကြိုဦး၌ လဲတော်မူသည်။ ထိုသို့ လဲသည်ကို မြင်သော် စိတ်ကျွမ်းမဝင်သော နတ်တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံသွား၍ “ဆင်၏သားသည် ဘုရားမဖြစ်ရ ရှာပြီ၊ ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်စဉ်တွင် စကြိုဦး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းယင်း လဲ၍သေပြီ”ဟု ကြားကြ၏။ မည်းတော်လည်း အကြိမ်များစွာ နတ်တို့လာ၍ ကြားသော်လည်း “ဘုရားမဖြစ်ပဲ ငါ့သား မသေနိုင်”ဟု ယုံတော် မမူ။

ဆွမ်းခံ၍ မျှတတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ယင်းသို့ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ကျင့်တော် မူပြီ မှ “ငြိငြင်စွာသော အကျင့်ဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ရာ၊ သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာလည်း သဒ္ဓါလွန်လျှင် ကွန်သည်၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွံသည်၊ ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန်သည်၊ သမာဓိလွန်လျှင်

တုန့်သည်၊ သတိသာလျှင် လွန်သည်မရှိ လိုသည်သာ ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် အာဟာရကို မျှစေလျက် ကိုယ်လက်ဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိကို မျှတစေ တော့အံ့” ဟု ကြံလျက် ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခံအပ်သော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဘုဉ်းပေးရာတွင်မှ မဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်တို့သည် ပေါ်မြဲပြကတေ့ ဖြစ်ပြန်သတည်း။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ထွက်ခွါသွားကြပြီ

ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က “သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အလွန်ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သည်ကိုမျှ ဘုရားမဖြစ်နိုင်၊ ယခု အဘယ်မှာ ဖြစ်တော့အံ့နည်း” ဟု ဘုရားအလောင်းကို စွန့်ခွါ၍ တဆယ်ရှစ်ယူဇနာ ကွာသော ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ သွားကြကုန်သည်။ ထို့နောက်မှ ကိုယ်တော်တယောက်တည်း ကျင့်တော်မူ၍ လူတို့သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လဆန်း ၁၄-ရက် အင်္ဂါနေ့ ညဉ့်တွင် အိပ်မက်ကြီး ငါးအင်ကို မြင်တော်မူ၏။

အိပ်မက်ကြီး ငါးပါးကား—

- ၁။ မြေအပြင်ကို အိပ်ရာပြု၍ ယူဇနာ ငါးရာရှိသော ဟိမဝန္တာ တောင်ကို ခေါင်းအုံးလျက် အရှေ့ အနောက် သမုဒ္ဒရာ အပြင်ထက် လက်တော်ကို ထားပြီးသော် ခြေတော်အစုံကို တောင်သမုဒ္ဒရာ၌ ထားလျက် စက်တော် မူရသည်ဟု မြင်မက် သည်လည်း တပါး၊
- ၂။ ဝင်ရိုးပမာ သန္တာနီ အဆင်းရှိသော တိရိယမည်သော မြက်သည် ချက်တော်မှ ဖောက်၍ ဘဝင်သို့ ရောက်အောင် တက်သည်ဟု မြင်မက်သည်လည်း တပါး၊
- ၃။ အဆင်းဖြူသော ပိုးမျိုးသည် ခြေတော်မှ ပုဆစ်တိုင်အောင် လှမ်း၍ တက်သည်ဟု မြင်မက်သည်လည်း တပါး၊
- ၄။ အထူးထူးသော အဆင်းရှိသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် လေးမျက်နှာမှ လာကုန်၍ ခြေတော်ရင်းမှာ နေကုန်သော် အလုံးစုံ အဖြူချည်းသာ ဖြစ်သည်ဟု မြင်မက်သည်လည်း တပါး၊
- ၅။ ကြီးစွာသော မစင်တောင်ထက်သို့ တက်၍ စင်ကြံသွားသော်လည်း မစင် လိမ်းကပ်ခြင်း မရှိဟု မြင်မက်တော်မူသည်လည်း တပါး။

ဤငါးပါးသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်တော်မူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် “ငါသည် ယနေ့ စင်စစ် ဘုရားဖြစ်အံ့သည်” ဟု ကြံရည်ဆုံးဖြတ်၍ မိုးသောက်ယံ၌ ဆွမ်းခံသွားသော အချိန်ကို ငံ့လင့် ဘော်မူလျက် နံနက်စောစောကလျှင် လာတော်မူ၍ သေနနိဂုံး၏အနီး ကြီးစွာသော ညောင်ပင် ရင်း၌ ထွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင်ကို ဖြစ်စေလျက် နေတော်မူလင့်၏။

ယနာနို့ ဆွမ်းချက်ပုံ

ထိုအခါ၌ ကြိမ်ကြိုက်သော လာဘ်သည်ကား ဥရုဝေလတော၏အနီး သေနနိဂုံး၌ မဟာ- သေနမည်သော သူကြွယ်သမီး သုဇာဘာသည် အရွယ်သို့ ရောက်စ ကာလက ညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်၍ “အကျွန်ုပ်သည် အမျိုးတူသော ယောက်ျားနှင့် ပေါင်းမိကြ၍ အစစွာ သားယောက်ျားကို ရပါအံ့၊ အရှင်ရုက္ခစိုးအား တနှစ် တကြိမ် တသိန်းသောဥစ္စာကိုစွန့်၍ ပူဇော်ပါမည်၊ အကျွန်ုပ်အား

မ-စတော်မူပါ”ဟု ဆုတောင်း၏။ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံလျှင် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဗလိနတ်စာကို ပြုလိုပါရကား မဆွကပင် နွားမ တထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်း၍ ထိုတထောင်သော နွားကို ငါးစုပြု၍ ရှင်ရာသော နွားတို့၏နို့ ရည်ကို နှစ်ရာသော နွားတို့၌ တိုက်သည်။ ၎င်းနှစ်ရာကို ငါးစုပြုပြန်၍ တရာခြောက်ဆယ်သော နွားတို့၏နို့ ရည်ကို လေးဆယ်သော နွားတို့၌ တိုက်သည်။ ထိုလေးဆယ်ကို ငါးစုပြုပြန်၍ လေးစုသော နွားတို့၏ နို့ ရည်ကို ရှစ်ခုသော နွားတို့၌ တိုက်ပြန် သည်။ ထိုရှစ်ခုသော နွားတို့၏နို့ ရည်ဖြင့်သာ ဃနာနို့ ဆွမ်းချက်လေသော် အလောင်းတော်မြတ် ဘုဉ်းပေးရမည်ကို သိ၍ လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ ခုံလောက်၌ စောင့်လာကုန် သည်။ ဗြဟ္မာကြီးထီးဖြင့် ကာသည်။ သီကြားမင်းလည်း ထင်းထိုးသည်။ တသောင်းသော စကြဝဠာမှ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်သော နတ်ဩဇာတို့ကို ထည့်ကြကုန်သည်။

ဃနာနို့ ဆွမ်း ရှင်းချက်
 ပါရမီခန်း၌-

‘ငါးရာနွားကို၊ ကြိမ်များဖန်ဖန်၊ ရည်ပြန်တိုက်ပြီး၊ မကားကြီးတည်း၊ သင်းသီးရွစ်ခု၊ နို့နပ်ပြုလျက်’ ဆိုသည်မှာ-

သဟဿဂါဝီနံ လတာဝနေ စရာပေတွာ တတော ဂဟေတွာ ပဉ္စရာသိံ ကတွာ တိက္ခတ္တံ၊ ဘဇိတွာ အန္တေ အဋ္ဌဂါဝီနံ မရုရရသံ ဒုဟိတွာ -

ဟူသော သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၊

ခေနုသဟဿံ လဋ္ဌိမရဝနေ စရာပေတွာ တတော တိက္ခတ္တံ၊ ဝိဘာဂေန ပါယေတွာ-

ဟူသော ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၊ အပဒါန် အဋ္ဌကထာတို့နှင့် မညီ။ ကျမ်းတို့၌ နွားမတထောင်ဟု လာလျက် ငါးရာဟု မဆိုတန်။ ‘ငါးရပ်နွားကို’ဟု စပ်ရင်းစကားသည် အရေးအသား ပျက်၍သာ ရှိမည်ထင်သည်။

ဃနာနို့ ဆွမ်း အလှူခံခြင်း

ယင်းသို့ ထူးမြတ်သော နို့ ဃနာကို ချက်ပြီးမှ ပုဏ္ဏာ အမည်ရှိသော ကျွန်မကို “ငါတို့ ညောင်စောင့်နတ်မင်း နေရာကို သုတ်သင်ပါချေ”ဟု စေသဖြင့် ကျွန်မသွား၍ ကြည့်ရှုလေသော် ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ညောင်ပင်အလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့ လောက ဓာတ်ကို ရှေးရှုနေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့် ရှင်လှသောစိတ်ရှိလျက် မြက်မှိုက် တို့ကို သုတ်သင်ခဲ့ပြီးမှ အိမ်သို့လာ၍ သုဇာတာအား လျှောက်၏ “အရှင်မ...ယနေ့ ငါတို့အရှင် နတ်မင်းသည် ညောင်ပင်ရင်း၌ ကိုယ်ထင်ပြု၍ အတုမရသော အသရေဖြင့် စံတော်မူသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏။ လျင်စွာကြွ၍ ပူဇော်လော့”ဟု လျှောက်၏။ သုဇာတာလည်း ပုဏ္ဏာ အမည်ရှိသော ကျွန်မ၏ စကားကို ကြားသော် အားရဝမ်းသာလှသည်ဖြစ်၍ အသပြာ တသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်၌ အလုံးစုံသော ဃနာနို့ ဆွမ်းကိုထည့်၍ တခုသော ရွှေခွက်ကိုဖုံး၍ ယူဆောင်လေသဖြင့် ညောင်ပင်ရင်းသို့ရောက်၍ ဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်ပြန်လျှင် အထိုင်းထက်

အလွန်ပင် နှစ်သက်ရကား ရွှေခွက်ပါပူဇော်၏။ ထိုအခါ သံဋိကာရဗြဟ္မာလှူသော သပိတ်တော် ကွယ်ပြီးဖြစ်၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံတော်မူ၏။

[ဘုရားလောင်းတို့သည် ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့ အဖိုး တသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက် ရမြဲဓမ္မတာတည်း။]

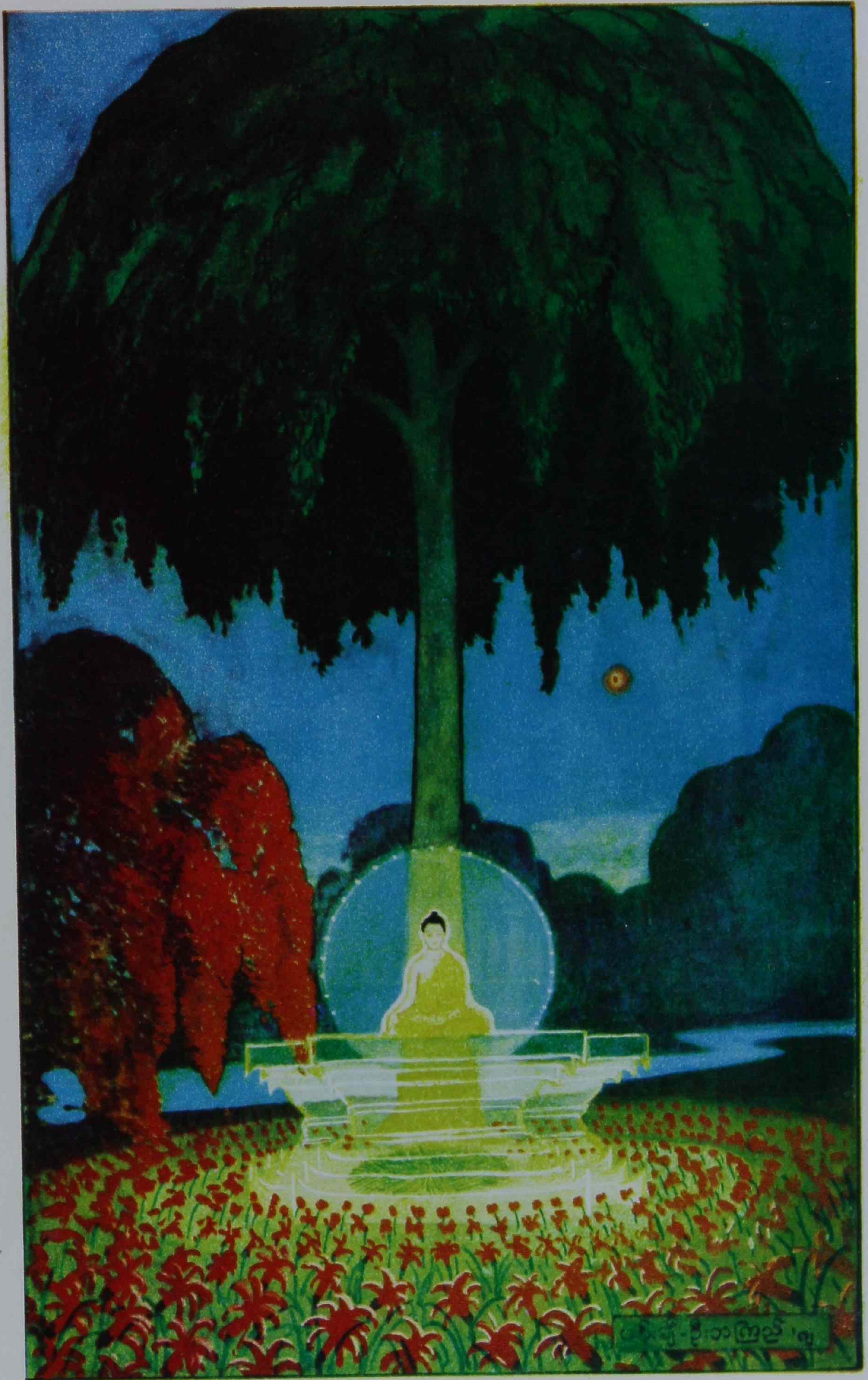
၁၀-ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း

ရွှေခွက်ကိုမျှောလိုက်သော်

ယင်းသို့ နို့ဃနာဆွမ်းကို ခံတော်မူပြီးလျှင် အနီးဖြစ်သော နေရဉ္စရာဖြစ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ ဘုရားလောင်းတို့ ရေချိုးမြဲဖြစ်သော သုပ္ပတိဋ္ဌိတမည်သော ဆိပ်၌ ရေချိုးတော်မူပြီးမှ ကမ်းခုံ စပ်ထက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ အရွှေအရပ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက် ထန်းသီးမှည့် ပမာဏရှိသော ဆွမ်းလှတ်ဖြင့် လေးဆယ့်ကိုးလှတ် ပရိဘုတ်တော်မူပြီးလျှင် “ငါသည် ယနေ့စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည် မှန်မူ ရေညာသို့ ဆန်စေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ရွှေခွက်ကို မျှောတော်မူလျှင် ရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်၍ မတ်မတ်ဆန်ပြီးမှ မြစ်လယ်သို့ ကျသောအခါ ရေညာသို့ အတောင်ရှစ်ဆယ်ခန့် ဆန်၍ မြုပ်လေသဖြင့် ကာဠနဂါးမိမာန်၏အပါး ရှေးဘုရားတို့ ရွှေခွက် သုံးလုံးကိုထိ၍ ထိုရွှေခွက်တို့ အောက်၌ တည်လေ၏။

အပရာဇိတပလ္လင်တော်

ဘုရားလောင်းလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ထိုနေရဉ္စရာဖြစ်၏ အနီးဖြစ်သော အင်ကြင်း ဘောဋ္ဌ နေ့သန့်၍ မူလကမ္မဋ္ဌာန်းဟု ဆိုအပ်သော ကာယဂတာသတိ ဘာဝနာကို ကောင်းစွာ စီးဖြန်း၍ ညချမ်းသောအခါ ကာဠနဂါးမင်းသည် “ဘုရား ခုတင်ခု ပွင့်ပေသည်” ဟု မြည်တမ်းသော ကောင်းချီးသံကို နှာခံ၍ ကုမ္ဘာ၊ ဂန္ဓဗ၊ နတ်၊ အသုရာ၊ ဗြဟ္မာ၊ သိကြားစသော နတ်တို့သည် စီမံဖန်ဆင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ရှစ်ဥသဘကျယ်သော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော နတ်လမ်းမဖြင့် မဟာဗောဓိရှိရာသို့ ကြွတော်မူသော် သောတ္တိယအမည်ရှိသော မြက်ထမ်းယောကျ်ားသည် လမ်း၌ ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံတော်မူ၍ မဟာဗောဓိပင်သို့ ကပ်ပြီးမှ တောင်အရပ်က ရပ်တော်မူလျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော မြေပြင် စကြဝဠာတို့သည် စောင်းထောင်လာဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်၍ “ဤအရပ်ကား ဘုရားဖြစ်ရာမဟုတ်” ဟု ကြံလျက် တဖန် အနောက်အရပ် မြောက်အရပ်ဘို့ကို အစဉ်အတိုင်းလည်၍ ရပ်တော်မူပြန်လျှင် မြေပြင် စကြဝဠာတို့သည် စောင်းထောင်၍သာ ထင်လာရကား ဘုရားဖြစ်ရာ မျက်နှာ မဟုတ်ချေသေးဟု ကြံတွေးကော်မူ၍ အရှေ့သို့ လည်၍ ရပ်တော်မူပြန်လျှင် မြေပြင် ကြွကြွခံရကား “ဘုရားဖြစ်ရာဌာန မှန်ပြီ” ဟု နှလုံးပြု၍ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အဖျားက ကိုင်၍ ကြံဖြန့်တော်မူလျှင် တဆယ့်လေးတောင် အပြန့်ကျယ်သော အပရာဇိတပလ္လင်ဖြစ်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွဲ နေတော်မူကာ အနားပါနုဇာန်ကို ဝင်စား၍ “ဘုရားမဖြစ်သမျှ ဤနေရာက ငါမထပြီ” ဟု စတုရင်္ဂဝီရိယဖြင့် နေတော်မူသော် သိကြားမင်းသည် တကြိမ်မှတ်လေလျှင် လေးလကြာမှ အသံစဲသော အတောင်တရာနှစ်ဆယ် ရှိသော ဝိဇယုတ္တရ မည်သော ခရုသင်းကို မှတ်လျက် ကာဠနဂါးမင်းသည် တထောင်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ကောင်းချီးပေးလျက် ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးဖြူမိုးလျက် သုဃာမနတ်မင်းကြီးကား

၆။ ဘုရားဖြစ်တော်မူခန်း။

သားမြီးယပ်ခတ်လျက်၊ သန္တုသိတနတ်မင်းကြီးကား ပတ္တမြားယပ်ဖြင့် ခတ်လျက်၊ ပဉ္စသိခ
 နတ်မင်းသည် ဥသျှစ်မှည့်အဆင်းရှိသော ဗေလဝပဏ္ဍုမည်သော စောင်းကိုတီးလျက်၊ များစွာသာ
 နတ်တို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ပူဇော်လျက် နေကြကုန်စဉ် ဝသဝတ္တိမာရ်နတ်
 မင်းလာ၍ လက်ဝဲ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ လက်ယာတဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ နောက်မျက်နှာက စကြဝဠာ
 တံတိုင်းထိ၊ အထက်ကို ကိုးယူဇနာရှိသော နတ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ ဝန်းရံလျက် ယူဇနာ
 တရဒါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်ထက်၌ စီး၍ အသီးသီး လက်နက်ကိုင်သော လက်ရုံး
 တထောင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် တိုက်ဖျက်လာသည်ကို ပါရမီတော်အဟုန်ဖြင့် နေမဝင်မီ အောင်တော်
 မူပြီးမှ ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရ၍ မိုးသောက်ထ
 အခါ စကြဝဠာတသောင်းလုံးကို တုန်လှုပ်စေလျက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှစ၍ အာနာပါန စတုတ္ထ
 ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေသည်တွင် အစဉ်အတိုင်း ရအပ်သော အာသဝက္ခယ
 ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာအပေါင်းကို ထောင်းထောင်းပိုင်းဖြတ်လျက် မဂ်လေးတန်ကို အစဉ်
 အတိုင်းရ၍ ထိုရအပ်သော မဂ်၊ ဖိုလ်ကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဝိထိ တဆယ့်ကိုးချက်၏
 အဆုံး၌ အလုံးစုံသော တရားကို သိတတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု
 ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အကုန် နေအရုဏ်တက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စန်းနှင့် ဝိသာခါ အကြိုက်တွင်
 လောကသုံးပါး၏ အထွတ်အထိပ် ဘဝိဿရ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ “အနေကဇာတိသံသာရံ”
 စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဤကား ဘုရားဖြစ်ခြင်း၌ အကျဉ်းဖြစ်သော အဓိပ္ပါယ်တည်း။

မကျဉ်းမကျယ် အဓိပ္ပါယ်

ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ရတော်မူခြင်းသည် အကြောင်းကင်းလျက် ရတော်မူသည် မဟုတ်၊ အားထုတ်
 စီးဖြန်းအပ်သော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းလျှင် အကြောင်းရင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း
 သော အခြင်းအရာ စသည်ကို ဤသို့ သိအပ်၏။ မဟာဗောဓိပင်၏ အောက်အပြင် ရှေ့ပလ္လင်
 ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွဲ နေတော်မူပြီးသောအခါ “ငါ၏ အရေ အကြော အသွေး အသားတို့သည်
 ခြောက်ကပ်၍ အရိုးစုမျှပင် ကြွင်းသော်လည်း ကြွင်းပေစေ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရသမျှ ဤထက်
 ဝယ်မှ မပြောင်းပြီ” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာသော သမ္မာဝါယာမ
 လုံ့လတော် နှိုးဆော်ချီးပင့်လျက် ထွက်သက်၊ ဝင်သက် နှစ်ပါးကို အာရုံပြု၍ မနောဒွါရဝိထိ
 များစွာဖြင့် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းတော်မူလျှင် ထင်စွာသော သမ္မာသတိသည်ဖြစ်၏။
 ထိုသတိဖြစ်ခြင်းကြောင့် မေ့လျော့ခြင်း၊ တေ့ဝေခြင်း ကင်းကွာလျက် ကာယပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ
 ဟူသော ကိုယ်၏ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရှုပဇာန်များ ရတော်မူပြီ

ထိုပဿဒ္ဓိ၏ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန် ပေါ့လျှံခြင်း ကင်းဝေးလျက် အာနာပါန အာရုံ
 မတုန်မလှုပ် မင်းတုပ် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ ခံခိုင်တည်ကြည်စွာသော သမ္မာသမာဓိသည် ဖြစ်၏
 ထိုသမာဓိ၏ အဟုန်ကြောင့် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့၌ စုံဖက် တိမ်းညွတ်တတ်သော ဆန္ဒ၊ ပြင်းပြစွာ
 တပ်သော ရာဂ၊ အလွန်အားကြီး ဖိစီးလိုလားတတ်သော ဆန္ဒရာဂ၊ မိန်းမယောက်ျား စသည်ဖြင့်-

ကြံခြင်း၊ ထိုမိန်း ၊ ယောက်ျားတို့၏ လက် ခြေ အင်္ဂါ မျက်နှာ ကိုယ်ပြင် ရုပ်သွင် သက်ရွယ်တို့၏ တင့်တယ်ဟန် မတင့်တယ်ဟန်ကို ကြံခြင်းအစရှိသော သက်ပွထုဂတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုဝတ္ထု ကာမ၊ ကိလေသာကာမကို မှီ၍ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း အစရှိသော ဗျာပါဒတရား၊ စိတ် စေတသိက်တို့၏ မခံမရံ လေးလံထိုင်းမှိုင်း ပျင်းရိခြင်း၊ ငိုက်မည်းခြင်း ဟူသော ထိနမိဒ္ဒတရား၊ မတည်မတံ့ ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ နှလုံးမသာခြင်း ဟူသော ဥဒ္ဒစ္စ ကုက္ကုစ္စ တရား၊ အာရုံ၏သဘာဝကို မုချာတ်ဆတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းဟူသော ဝိစိကိစ္ဆာတရား ဤငါးပါး သော နိဝရဏဓမ္မဘေးရန်ကို တွန်းလှန်ပယ်ခွါလျက် ထိနမိဒ္ဒကို နှိပ်စက်၍ သမ္မယုတ်တရားတို့ကို အာရုံသို့ တက်စေခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဝိတက်အင်္ဂါ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကို နှိပ်စက်၍ အာရုံသို့ တက်ပြီး သော သမ္မယုတ်တရား အလုံးစုံကို သုံးသပ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဝိစာရအင်္ဂါ၊ ဗျာပါဒကို နှိပ်စက်၍ အာရုံကို နှစ်သက်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ပီတိအင်္ဂါ၊ ဥဒ္ဒစ္စကုက္ကုစ္စကို နှိပ်စက်၍ နှစ်သက်အပ်သော အာရုံ၏အရသာကို ကောင်းစွာ ခံစားခြင်း လက္ခဏာရှိသော သုခအင်္ဂါ၊ ကာမတ္တန္တကို နှိပ်စက်၍ ယွင်းကွက်မလည် တည်ကြည်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော သမာဓိအင်္ဂါ ဤဈာန် အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရူပါဝစရကုသိုလ်ပဌမဈာန်သို့ ရောက်တော်မူလျက် မျက်မှောက် ပြုပြီးသော် ထိုပဌမဈာန်ကိုပင် ငါးအင်သော ဝသီဘော်တို့ဖြင့် ဝင်စားတော်မူလျက် ရှစ်ချက် သော ဝီထိ၏ နောက်၌ “ငါ ရမောက်ပြီးသော ပဌမဈာန်သည် ဘေးရန်ဖြစ်သော နိဝရဏ နီးလှချေသေး၏” ဟု ရှေးရှုတင်အပ် သုံးသပ်အပ်သော ဝိတက်၊ ဝိစာရကို ခွာလျက် အာနာပါနသို့ ရှေးရှုတော်မူပြန်လျှင် ထိုအခါ အင်္ဂါနှစ်ပါး၏ ကင်းခြင်းကြောင့် နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိ အတိပသန္တ ဖြစ်သော ပီတိ၊ သုခ၊ ကေဂ္ဂတာ ဈာန်အင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရူပါဝစရ ကုသိုလ် ဒုတိယ ဈာန်သို့ ရောက်တော်မူပြန်၏။

အရူပဈာန်များရတော်မူခြင်း

ထိုသို့ရောက်၍ ခြောက်တန်သော ဝီထိတို့ဖြင့် ဒုတိယဈာန် သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးမှ ထိုဒုတိယဈာန်၌ရှိသော ပီတိကို ခွာခြင်းငှါ အာနာပါနသို့ ရှေးရှုတော်မူပြန်လျှင် ယခင် ပီတိ တရားကင်းလျက် သန့်ရှင်း ထူးမြတ်သည်ဟု သမုတ်အပ်စသော သုခ၊ ကေဂ္ဂတာ ဈာန်အင်္ဂါ နှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော တတိယဈာန်သို့ ရောက်ပြန်၍ ငါးတန်သော ဝီထိတို့ဖြင့် တတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးမှ “ကာယိကသုခသည် သောမနဿ ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း၊ သောမနဿသည် ဆန္ဒဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ ဆန္ဒသည် ရာဂဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၍ စင်စစ် ရုန့်ရှင်းသေး၏ တကား” ဟု သုခကိုပယ်ခြင်းငှါ အာနာပါနသို့ ရှေးရှုတော်မူပြန်လျှင် ယခင် သုခမှ ကင်းလျက် အလွန် ဖြူစင်သန့်ရှင်း မလွင်းမမည် တည်ကြည်လှစွာသော ဥပေက္ခာ၊ ကေဂ္ဂတာဈာန်အင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်တော်မူပြန်၍ အလေ့အလာပြုအပ်စသော ဝသီဘော်ငါးတန်ဖြင့် ထိုဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးမှ ပဉ္စမဝီထိ၏ အချုပ်၌ ထိုစတုတ္ထဈာန်မှ ထုတ်တော်မူ၍ အရူပဘာဝ နာကို အာရုံပြုတော်မူပြန်သဖြင့် လေးတန်သော အရူပါဝစရဈာန်သို့ အစဉ်အတိုင်း ရောက်တော် မူသည်။ ထိုသို့ရောက်ပြီးသော် အသီးအသီးသော အရူပဈာန်ကို ငါးတန်သော ဝသီဘော်တို့ဖြင့် ဝင်စားတော်မူလျက် ရှစ်ချက်သော သမာပတ်ကို အလေးအမြတ်ပြုကာ လူးလာ ထက်အောက် မှောက်မှောက် လှန်လှန် ဧကန္တရိက၊ ဒုန္တရိက စသော နည်းအားဖြင့်လည်း ဝင်စားတော်မူ၏။

ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ရတော်မူပုံ

ထိုသို့ဝင်စားပြီးမှ စတုတ္ထဈာန် သမာပတ်၌ ဖြစ်သော ကောင်းမြတ် တည်ကြည်သော သတိ သမာဓိ၏ အစွမ်းကြောင့် အလွန် စင်ကြယ်ခြင်း၊ ဖြူစင်ခြင်း၊ ကိလေသာ ရာဂကို ဖျောက်ခြင်း၊ နူးညံ့ စွာဖြစ်ခြင်း၊ တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်း၌ စွမ်းနိုင်ခြင်း၊ စင်ကြယ်သော အာရုံ၌သာ တည်ကြည်ခြင်း၊ မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၊ လျင်သောစိတ်ရှိခြင်းတည်းဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောအဘိညာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော တရားဘို့ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အာလောက ကသိုဏ်းကို အာရုံပြု၍ ရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ဖြစ်သော ပါဒကဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူပြန်၍ ပါဒကဈာန်ဝီထိ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝီထိ၊ ၎င်းပါဒကဈာန်ဝီထိ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝီထိတို့နောက် ကျမြောက်သော အဘိညာဏ်ဝီထိဖြင့် မိမိသန္တာန် သူတပါးသန္တာန်၌ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ် အမည်အမျိုး အကျိုး အကြောင်း ပြောင်းဟန်ပြန်ဟန်ကို မကျန်ကုန်စင် သိမြင်တော်မူနိုင်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသ အတိတ်သ အမည်ရသော ပဌမဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကို ညဉ့်ဦးယံ၌ ရတော်မူ၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် ရတော်မူပုံ

ထို ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ဖြင့် ပုဗ္ဗန္တအလုံးကို ဖုံးလွှမ်းမြှေးယှက်တတ်သော အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမှိုက်တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်တော်မူ၍ သုံးဆူသောဘုံဝယ် တလုံလဲလဲ မြင့်မြဲလှစွာ ကမ္ဘာအသင်္ချေ လွန်လေသမျှ ဘဝရှေးရှေးက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိုယ်တော်၏ခန္ဓာ၊ ထိုခန္ဓာ၏ဖြစ်ရာဌာန၊ ခံစားရသော အာရုံ၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရသောသား၊ မယား၊ ဆွေမျိုး အစရှိသော ဒဗ္ဗသမ္ဘာရတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ဤမည်သောကမ္ဘာ၌ ဤမည်သော ဘုရားလောင်းသည် ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို စွန့်သဖြင့် ဤသို့ တောထွက်တော်မူ၍ ဤမည်သော ဗောဓိပင်ရင်း၌ ဤမည်သော ဝိပဿနာကို ရှုတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသဖြင့် ဤမျှသော သတ္တဝါတို့ကို ဤမည်သော တရားအမြိုက်ဖြင့် တိုက်ကျွေးတော်မူ၏ဟု စေ့ငုစဉ်လာ ဤကမ္ဘာမှသည် ပဋိလောမ ပြန်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးရှေးသော ကမ္ဘာမှသည် ဤကမ္ဘာ ရောက် တလျှောက်တည်းရှုအပ်သော အနုလောမ နည်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစဉ်အတိုင်း မလျှောက်မူ၍ သီဟောက္ကန္တိကာနုဿရဏဟု ဆိုအပ်သော ကေသရရာဇာခြင်္သေ့မင်း၏ ခုန်လွှား ခြင်းနှင့်တူစွာ လိုရာလိုရာကမ္ဘာအထက်၌ ပျက်ဟန် ဖြစ်ဟန်ကိုလည်းကောင်း တပြောင်း ပြန်ပြန် အဖန်ဖန်ရှုလျက် အကုဋေ မကသော သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသဖြင့် ညဉ့်ဦးယံ လွန်လတ် သော် သုံးဖော်သော ဘဝ၌ ဖြစ်ကြသော သတ္တဝါတို့၏ ဖုတ်ပဋိသန္ဓေ နေဟန်ကို တဖန် ရှုတော် မူအံ့ဟု စိတ်တော်ညွတ်ကာမျှဖြင့် ပရိကံအထူးမပြုရပဲ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ သုံးတန် သော ဝီထိတို့၏နောက် ကျမြောက်သော အဘိညာဏ် ဝီထိဖြင့် အတိပသန္တဖြစ်သော ပသာဒဝတ္ထု၊ ဟဒယဝတ္ထုရှိလျက် နတ်မျက်စိမက အဆအရာ သာလွန်၍ မြင်နိုင်သောတဆယ့်တပါးသော အညစ် အကြေးမရှိသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဟု ဆိုအပ်သော ဒုတိယဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကို သန်းခေါင်ယံ၌ ရတော်မူ၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခု၏စွမ်းအား

ဝိစိကိစ္ဆာ၊ အမနသိကာရ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဆမ္ဘိတတ္တ၊ ဥပ္ပဝ၊ ဒုဋ္ဌုလ္လ၊ အစွာရဒ္ဓဝီရိယ၊ အတိလိနဝီရိယ၊ အဘိဇပ္ပ၊ နာနတ္တသည်၊ အဘိနိဇ္ဈာယိတတ္တတည်းဟူသော တဆယ့်တပါးသော အညစ်အကြေးမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ အလွန်သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ထိုဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဏ်ဖြင့် အပရန္တ၊ ဣဒပ္ပဝယ-

တာ ဤနှစ်ပြာသော အစွန်း၌ ဖုံးလွှမ်းမြေးယှက်တတ်သော အဝိဇ္ဇာ တည်းဟူသော အမိုက် တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်၍ ရှုတော်မူသဖြင့် စုတေလတ္တံ့သော သတ္တဝါ၊ ပဋိသန္ဓေနေလတ္တံ့သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ သန္ဓေဇာတ်၊ အမိ၊ အဖ၊ သုခသမ္ပတ္တိ၊ ဣဿဂိုယ၊ ဘောဂ၊ ယသ စသော အားဖြင့် ယုတ်သော သတ္တဝါ၊ မြတ်သောသတ္တဝါ၊ အဆင်းလှသောသတ္တဝါ၊ အဆင်းမလှ သောသတ္တဝါ၊ ကြွယ်ဝသောသတ္တဝါ၊ ဆင်းရဲသောသတ္တဝါ၊ နတ်ပြည်သို့သွားသော သတ္တဝါ၊ လူ့ ပြည်၌တည်သောသတ္တဝါ၊ ငရဲသို့လားသော သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်ခြောက်ခွင်ဝယ် ဥယျာဉ် ရေကန် ဗိမာန် နန်းအိမ်၌ စည်းစိမ်ကြီးစွာကို ခံစားကာနေသော နတ်သမီး၊ နတ်သား၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤဗေဒုဒိပ်ကျွန်းမြေ လူနေ ဌာန၏အောက် အစောက်တသောင်းစီ ခြားကွာလျက် ကြီးစွာသော ဥမင်လိုက်တွင်းဝယ် ပြည့်တင်းစွာစွဲသော ပျားမဲ့၏သဖွယ် သိပ်နယ်စည်းကျပ်စွာ ဌာနရှစ်ရပ် မပြတ်မစဲ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံနေရရှာကုန်သော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း တပြောင်းပြန်ပြန် ရှုသဖြင့် အဏုမြူမျှမကြွင်း လက်ငင်း ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်သော ရူပါရုံအပေါင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကို တဖန် အခြေပြု သဖြင့် ယထာကမ္မူပဂအဘိညာဉ်၊ အနာဂတံသအဘိညာဉ် နှစ်ပါးကို ပွားစေတော်မူပြန်လျှင် ပဋိသန္ဓေ နေကုန်သော သတ္တဝါတို့တွင် ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါသည် တဏှာမောဟ၏ အကျိုး ဆက်တည်း၊ မြတ်သော သတ္တဝါသည် ပညာ၏ အကျိုးဆက်တည်း၊ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ သည် မေတ္တာ၏ အကျိုးဆက်တည်း၊ မလှသော သတ္တဝါသည် ဒေါသ၏ အကျိုး ဆက်တည်း၊ ကြွယ်ဝသော သတ္တဝါသည် အလောဘ၏ အကျိုးဆက်တည်း၊ ဆင်းရဲလှသော သတ္တဝါသည် လောဘ၏ အကျိုးဆက်တည်း၊ သုဂတိသတ္တဝါသည် သုစရိုက်၏ အကျိုးဆက်တည်း။ ဒုဂ္ဂတိ သတ္တဝါသည် ဒုစရိုက်၏ အကျိုးဆက်တည်း ဤသို့ စသည်ဖြင့် အကြောင်း ဖြစ်သော ကံကြမ္မာကိုလည်းကောင်း၊ ဤသတ္တဝါကား ဤစာရိတ္တရှိ၏၊ ဤဂတိသို့ လားရလတ္တံ့၊ ဤမည် သော ဆင်းရဲကို ခံရလတ္တံ့၊ ဤမည်စော ချမ်းသာကို စံရလတ္တံ့ - စသည်ဖြင့် အနာဂတ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့ သော အာရုံအပေါင်းကိုလည်းကောင်း ကျိုးကြောင်းကုန်စင် သိမြင်တော်မူ၏။

ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါး

ဤသို့ စုတူပပါဉာဏ်၊ ယထာကမ္မူပဂဉာဏ်၊ အနာဂတံသဉာဏ်လျှင် အခြံအရံရှိသော ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ရှုတော်မူ၍ သန်းခေါင်ယံလွန်မြောက်သဖြင့် မိုးသောက်ယံ သို့ ကျလတ်သော် ကိုယ်တော်၏ မပင်ပန်းခြင်း အကျိုးငှါ ထို တတိယ ယံ၏ သုံးဖို့တဖို့ခန့်မှ ကျိန်းစက်တော်မူ၍ ရှေးရှုပြီးသော စတုတ္ထဈာန်ကို တဖန်ဝင်စား၍ ထိုဈာန်မှ ထပြီးသော် ကိုယ်တော်၏လည်းကောင်း၊ စိတ်တော်၏လည်းကောင်း အမြဲမရှိသောသဘော၊ ဆင်းရဲသော သဘော၊ အတ္တဟု မှတ်ဖွယ်မရှိသော သဘောသို့ တင်ဘိ၍ ဝိပဿနာကို ကောင်းစွာရှေးရှု ပြုတော်မူလျှင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သော သမ္မသနဉာဏ်၊ သင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကို သိတတ်သော ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်၊ ဖြစ်ခြင်းတည်းဟူသော ဥပါဒ်ကို လွှတ်လျက် ပျက်ခြင်းတည်းဟူ သော တင်ကိုသာ ရှုသဖြင့် ယခု ယခု ချုပ်လတ္တံ့ သည်ကို မြင်တတ်သော ဘင်္ဂဉာဏ်၊ စိတ် စေတ သိက် စိတ္တဇရုပ် ပဋိသန္ဓေကမ္မဇရုပ် ဗာဟိရရုပ် အာဟာရဇရုပ် ဥတုဇရုပ် ပဝတ္တိကမ္မဇရုပ် တည်း ဟူသော သင်္ခါရတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းအလျှင် စသည်ကို အစဉ်မပြတ် ရောက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ရှိ၏ဟု သိသော ဘယဉာဏ်၊ ထိုတရားတို့၌ အပြစ်ကိုသိသော ဒေသိနဝဉာဏ်၊ အပြစ်ကို မြင်ပြီး၍ မြီးငွေ့စက်ဆုပ်တတ်သော နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ ထိုသင်္ခါရဝဋ်မှ ကင်းလွတ်လိုသောအဖြစ်ကို သိသော

မုစ္ဆိတုကမ္ပတာဉာဏ်၊ လွတ်နိုင်အံ့သော အကြောင်းကိုရှာ၍ ထိုသင်္ခါရတို့ကို တဖန် သိမ်းဆည်းခြင်း၌ သိဘတ်သော ပဋိသင်္ခါဉာဏ်၊ သိမ်းဆည်းမိသော သင်္ခါရတို့ကို အာသကံ မဖက် သက်သက် လျစ်လျူရှုတတ်သော သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားတို့နှင့်တကွ ဝိမောက္ခသုံးပါး၊ မဂ်ကိစ္စ တဆယ့်ခြောက်ပါးတို့အား လျော်သော အနုလောပဉာဏ် ဤဆယ်တန်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့်-

မဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီ

လင်းပျောက်ခဲ့စွာ သစ္စာလေးပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟုတော်မူ၍ လွမ်းယားပိတ်ပင်တတ်သော အဝိဇ္ဇာ ကုန်ရက်ကို ပယ်ရှားဖြတ်ခွာလျက် ဒုက္ခသစ္စာ၏ ပိဋကဋ္ဌ သင်္ခတဋ္ဌ သန္တာပဋ္ဌ ဝိပရိဏာမဋ္ဌ သဘာဝတရားတို့ကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း၊ သမုဒယသစ္စာ၏ အာယုဟနဋ္ဌ နိဒါနဋ္ဌ သံယောဂဋ္ဌ ပလိဗောဓဋ္ဌ သဘာဝလေးပါးတို့ကို ပယ်ရှား ဖြတ်ခွာခြင်း၊ နိရောဓသစ္စာ၏ နိဿရဏဋ္ဌ ဝိဝေကဋ္ဌ အသင်္ခတဋ္ဌ အမတဋ္ဌ သဘာဝ လေးပါးကို မျက်မှောက်ပြုထားခြင်း၊ မဂ္ဂသစ္စာ၏ နိယျာနဋ္ဌ ဟေတုဋ္ဌ ဒဿနဋ္ဌ အာဓိပတေယျဋ္ဌ သဘာဝ လေးပါးတို့ကို ပွားစည်း စေနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော ကိစ္စ လေးပါး၊ ကိစ္စ တဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ကို သိကြားမင်း၏ လက်နက် ငဒီရစီနီစက်ကဲ့သို့ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပြီးစေလျက် သောတာပတ္တိမဂ်စိတ်သည် ဒိဋ္ဌဂတသမ္ပယုတ် စိတ်လေးဖြော့၊ ဝိစိကိစ္ဆာတရားတို့ကို ပယ်ရှားတုတ်၍ မဂ်ဝိထိ အဖြစ်သို့ သက်၏။ ထိုမဂ္ဂါနန္တရဖိုလ်မှသည် ဥပနိဿယ ပစ္စည်းဆက်၍ သကဒါဂါမိမဂ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကိုလည်း အလုံလုံ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုနောက် ဆက်၍ ဝိပဿနာကို ရှုတော်မူလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အနာဂါမိမဂ်သည် ပယ်ဖျက်ထိုက်သော ဒေါသကို နိရဝသေသအားဖြင့် ငြိမ်းစေလျက် မဂ်ကိစ္စဖြစ်၍ ချုပ်၏။ ထိုမဂ္ဂါနန္တရဖိုလ်မှသည် ကာလမခြား တဏှာမခြားပဲ ဝိပဿနာတရားကိုသာ ပွားစေတော်မူပြန်လျှင် သုံးအင်သောမဂ်တို့ဖြင့် ပယ်ဖျက်၍ ကြွင်းသေးသော ဒိဋ္ဌဂတဝိပယုတ်စိတ် လေးခု၊ ဥဒ္ဓစ္စစိတ် တခုနှင့်တကွ တထောင့်ငါးရာမျှသော ကိလေသာ ရန်သင်းကို အကြွင်းမဲ့ ချုပ်စေလျက် အာသဝက္ခယဟု သမုတ်အပ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို မိုးသောက်ယံအကုန် နေအရုဏ်ထွက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ရ၍-

သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

မဂ္ဂါနန္တရဖိုလ်၏နောက် ကျမြောက်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဖလသမာပတ္တိဝိထိ၊ ဥေယျမမ္ပလျှင် အာရုံရှိသော မနောဒွါရဝိထိတို့ဖြင့် အပရိမာဏ ဆုံးဆထုတ်ဖွေ မရေတွက်နိုင်သော ဆအာသာဓာရဏ၊ စတုဝေသာရဇ္ဇ၊ ဒသဗလ၊ ဆ အဘိညာ၊ ဝိဇ္ဇာရှုစိဝ၊ စရဏ တဆယ့်ငါး တရားအပေါင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သင်းကျစ် ဓမ္မရာဇ်ထွတ်ဖျား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

[ဤကား-မကျဉ်း မကျယ် အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ အကျယ်ကို လိုသော် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ သာရတ္ထဒီပနီ စသည်တို့၌ ယူပါကုန်။]

ရှေ့ဉာဏ်နှစ်ပါး ရခဲ့၊ ကွယ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းချက်

[ဉာဏ်တော် သုံးပါးတို့တွင် ပုဗ္ဗေနိပါသဉာဏ်နှင့် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် နှစ်ပါးတို့သည် ရှေးတောထွက်တော်မူစ အခါ အာဠာရ ရသေ့၊ ဥဒက ရသေ့ တို့ထံ လောကီဈာန်

ကိုနည်းခံ၍ စီးဖြန်းသည့်ကာလ သမာပတ်ရှစ်ပါး၊ အဘိညာဏ် ငါးပါးတို့ကို ရသည်ဖြစ်၍ ထိုအဘိညာဏ်၌ ဝင်ပြီမဟုတ်လော၊ အဘယ်ကြောင့် ဤအခါမှ ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကို ရ၏ဟု ဆိုပြန်သနည်းဟူပူ-

ထိုတောလွှက်တော်ဗုဒ္ဓက အာဠာရ ရသေ့တို့ထံ လောကီဈာန်ကို ရစကပင် အဘိညာဏ်နှစ်ပါးကို ရ၏။

ရသော်လည်း အာလောက ကသိုဏ်းကို ပွားစေ၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ရူပါရုံကို မြင်သည်ရှိသော် ဤအဆင်းကား အဘယ်အဆင်းနည်းဟု ယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ထိုအလင်း ကွယ်ခဲ့၏။

အလင်းကို နှလုံးသွင်းသောကြောင့်သာ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်ဘိ၏။ မသွင်းသော် မဖြစ်ရာ ပြီဟု နှလုံးသွင်းခြင်းကို မပြုသော် အမနသိကာရဖြစ်ပြန်ခြင်းကြောင့်လည်း အလင်း တဖန် ကွယ်ခဲ့ပြန်၏။

အမနသိကာရ အားကြီး၍ အိပ်မေ့ ငိုက်မျဉ်းခြင်း များသောအခါ လွန်စွာ ထိနမိဒ္ဓ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း အလင်းတဖန် ကွယ်ခဲ့ပြန်၏။

တဖန် အားထုတ်၍ အလင်းကို ရပြန်သဖြင့် ဟိမဝန္တာ စသည်ကို ရှုလတ်သော် ထိုဟိမဝန္တာ သီဒါခနုန်ဝန် သတ္တရဘန် ဂိရိန် အာလိန်ငါးထပ်၌ တည်ကုန်သော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ် မုက္ခိုသ် တို့ကို မြင်ရခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ဥဗ္ဗိဂ္ဂ၊ ဆမ္ဘိတတ္တ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်း ကွယ်ခဲ့၏။

ဆိုသို့ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖျောက်၍ ရဲရင့်ခြင်း အဆင်ခြင် ပညာကို ဖြစ်စေပြန်လျှင် ထိုကောသလုံကို မှီ၍ ဗလဝပိတိ တည်းဟူသော စိတ်ပေါ်လွင်ခြင်း ဥပ္ပဝ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်းကွယ်ခဲ့၏။

ထိုဥပ္ပဝ မဖြစ်ရအောင် လုံ့လကိုလျော့ပြန်လျှင် ဝီရိယ လျော့ခြင်းကြောင့် ကိုယ်၏ လေးလံခြင်း ဒုဠုလ္လ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်းကွယ်ခဲ့၏။

လုံ့လလျော့ခြင်းကြောင့် ဒုဠုလ္လ ဖြစ်သည်တကားဟု လွန်စွာအားထုတ်သောအခါ အစွာရဒ္ဓဝီရိယ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်းကွယ်ခဲ့၏။

လုံ့လ လွန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်တကားဟု အားလျော့ပြန်လျှင် တွန့်တိုခြင်း အတိလိနဝီရိယ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်းကွယ်ခဲ့၏။

နတ်သမီးဗိမာန် စသည်ကို မြင်သောအခါ ငါလည်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသည်ဟု စုံမက် တပ်ငြိုခြင်း အဘိဇပ ဖြစ်ပြန်၍လည်း တဖန် အလင်းကွယ်ခဲ့၏။

ထိုနတ်သမီး၊ နတ်သားတို့၏ အရောင်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်းကိုသာ တပ်မက်၍ နှစ်သက်ခြင်း၊ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ အထူးထူးကြံခြင်း ဟူသော နာနတ္တသညီ ဖြစ်ပြန် ၍လည်း တဖန် အလင်း ကွယ်ခဲ့၏။

ထိုသို့ အထူးထူးသော အမှတ်သညာကို မဖြစ်စေပဲ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံကိုသာ ရှုအံ့ဟု နှလုံးပြုသဖြင့် အလွန်ရှုမောခြင်း၊ ကြံ့မိုင်ထိုင်းမိုင်းခြင်း အဘိနိဇ္ဈာယ်တတ္ထ ဖြစ်ပြန်သဖြင့် လည်း တဖန် အလင်း ကွယ်ခဲ့၏။

ဤသို့ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ အမနသိကာရ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဆမ္ဘိတတ္ထ၊ ဥပဝ၊ ဒုဠုလ၊ အစွာရဒ္ဓဝိရိယ၊ အတိလိနဝိရိယ၊ အဘိဇ္ဈေ၊ နာနတ္ထသညီ၊ အဘိနိဇ္ဈာယ်တတ္ထအားဖြင့် တဆယ်တပါးသော အညစ်အကြေးသည် မြေးယုက်ဖုံးကွယ်ရကား ဘုရားလောင်းသန္တာန်၌ မြဲမြံစွာမတည်ချေ။

ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်လွန်းစွာ၍ လက္ခဏာတော် ကြီး ငယ်တို့ ကွယ်သောအခါကပင် ဤဉာဏ်တို့လည်း ကွယ်ပြန်လေသည်။

ဤဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်သောအခါမှ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝိရိယနှင့် သမာဓိ မျှသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါကြောင့် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လေသတည်း။ ထို့ကြောင့် ဤနှစ်ယံ၌ အဘိညာဏ် နှစ်ပါးကို ရသည်ဟု ဆိုသတည်း။

ပဌမဈာန်၌ ရှစ်တန်သော ဝိထိ ဟူသည်ကား- ရှေးဦးစွာ ရသော အာဒိကမ္ပိက တဝိထိ၊ ဝိတက်ကို ဆင်ခြင်သည် ပစ္စဝေက္ခဏာ တဝိထိ၊ ဝိစာရကို ဆင်ခြင်သည် တဝိထိ၊ ပီတိကိုဆင်ခြင်သည် တဝိထိ၊ သုခကို ဆင်ခြင်သည် တဝိထိ၊ ဧကဂ္ဂတာကို ဆင်ခြင်သည် တဝိထိ၊ အပေါင်းကို ဆင်ခြင်သည် တဝိထိ၊ သမာပတ္တိ တဝိထိ ပေါင်း ရှစ်ပါးတည်း။ နောက်ကိုလည်း ဤနည်းအတူ ကြံလေ။ ပရမတ္ထအရာ၌ မလေ့လာဖူးသူအား နားပါး မူးမည်ကြောင့် အထူး အကျယ် မဆိုသတည်း။ ဤကား ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော်၊ ၎င်း အဋ္ဌကထာ၊ ၎င်း ဋီကာတို့၌ လာသော အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

၁၁-မြတ်စွာဘုရား သတ္တသတ္တာဟ စံတော်မူခြင်း

(၁) ယင်းသို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးလျှင် ဗောဓိပင်နှင့် လေးတောင်ကွာ အရှေ့ မျက်နှာ၌ တည်သော ထို ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဓမ္မကို အနုလောမ၊ ပဋိလောမအားဖြင့် ဆင်ခြင် ရှုကြံလျက် ကုဋေတသိန်း မကသော ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ သိကြား၊ သုယာမ၊ သန္တုသိတ၊ မဟာဗြဟ္မာ စသော နတ်တို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူသည်။ ထိုအရပ်သည် ပလ္လင်သတ္တာဟ မည်၏။

(၂) ထို့နောက် ရွှေပလ္လင်မှ ထတော်မူ၍ ဗောဓိပင်၏ အရှေ့မြောက်ယံ တဆယ့်လေးလံကွာ သော အရပ်၌ ရပ်တော်မူ၍ “ငါသည် ဤဗောဓိရပ်ခွင် ရွှေပလ္လင်ဝယ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရပေသည်တကား” ဟု မမှတ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော် မူရာ အရပ်သည် အနိမိသသတ္တာဟ မည်၏။

(၃) ထိုသို့ ပလ္လင်တော်ကို စိန်းစိန်းတည့်တည့် ကြည့်တော်မူသောအခါ နတ်တို့က “ဤ သိဒ္ဓတ္တမင်းသား ဘုရားအလောင်းတော်သည် စံပျော်ဖူးသည့် ရွှေပလ္လင်ကိုမျှ ခင်မင်တောင်တ ခြင်းမပြတ် ထပ်၍ပြုအပ်သော မဂ်ကိစ္စ ရှိချေသေးသည်” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအကြံကို သိမြင် တော်မူလတ်၍ နတ်တို့၏ သံသယကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ တယူဇနာမျှလောက်သော ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်၍ ရေအစုံ မီးအစုံထွက်စေခြင်း အားရှိသော ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြဘော်မူပြီးလျှင်

ကောင်းကင်မှသက်တော်မှု၍ ရှေ့ပလ္လင်နှင့်အနိမိသအကြား အတောင်နှစ်ဆယ်ရှိသော အရပ်ကို အလယ်ထား၍ တဘက် ငါးလံကွာ ဌာနတွင် အရှေ့မှသည် အနောက်သို့ အတောင်ခြောက်ဆယ် ရှိသော ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်းလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စင်္ကြံကြွတော်မူရာ အရပ်သည် ရတနစင်္ကမ သတ္တာဟ မည်၏။

(၄) ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်မှ အနောက်မြောက် အတောင်လေးဆယ် အကွာတွင် ရတနာခုနစ်ပါး အတိပြီးသော နတ်တို့ စီမံ ဖန်ဆင်းအပ်သော ရတနာရွှေအိမ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျက် ဂိနည်းပိဋကတ်၊ သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော် မူရာ မဟာပကရဏ ဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသို့ ရောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင် ကိုယ်တော်မှ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အမောင်း၊ ပြုံးပြုံးပြက်အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည် တော်တို့သည် ထွက်၍ အထက်အဖို့အားဖြင့် ဘဝဂ်တိုင်အောင်၊ အောက်အဖို့ အားဖြင့် သုံးပါး သော မြေထု၊ ရေထု၊ လေထုတို့ကို ဖောက်၍ အောက်ကောင်းကင်တိုင်အောင်၊ ဖိလားအားဖြင့် အနန္တ ကြေဝဋ္ဌာ တိုင်အောင် ပျံ့နှံ့စေလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူရာ အရပ်သည် ရတနသရသတ္တာဟမည်၏။

(၅) ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်မှ အရှေ့မျက်နှာ သုံးဆယ်နှစ်လံကွာ အဇမိလမည်သော ညောင်ပင်ရင်းသို့ ဘပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်မင်းသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းကြီး၏ ယုတ်သောအဖြစ်ကို ရှုကြည့်ပါသော်လည်း တစုံတခုမျှ ချော်ချွတ်သည်ကို မမြင် ချေ။ ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်ရလ၏ ဟု နှလုံးမသာဂိုလှ၍ ခရီးလမ်းမ၌ ငေးမှိုင်ကာ ထိုင်လျက် တဆယ့် ခြောက်ကြောင်းသော အရေးတို့ကို ငင်၍နေ၏။

မာရ်နတ်၏ တဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေး
ငင်ဟန် အကြံကား-

- (၁) ဤရဟန်းကြီးသည် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ပင် ဒါနပါရမီကို သူတထူးထက် ကြူးလွန်၍ ဖြည့်သောကြောင့် ဤရှေ့ပလ္လင်ကို ရပေသည်၊ ငါ ဤကဲ့သို့ မဖြည့်မိသောကြောင့် ဤရှေ့ပလ္လင်ကို မရချေ။
- (၂) သီလ ပါရမီ၊
- (၃) နိက္ခမ ပါရမီ၊
- (၄) ပညာ ပါရမီ၊
- (၅) ဝီရိယ ပါရမီ၊
- (၆) ဝန္တီ ပါရမီ၊
- (၇) သစ္စာ ပါရမီ၊
- (၈) မေတ္တာ ပါရမီ၊
- (၉) အဓိဋ္ဌာန ပါရမီ ၊
- (၁၀) ဥပေက္ခာ ပါရမီ၊

- (၁၁) ဓနပရိစ္စာဂါ
- (၁၂) အင်္ဂပရိစ္စာဂါ
- (၁၃) ပုတ္တပရိစ္စာဂါ
- (၁၄) ဘရိယပရိစ္စာဂါ
- (၁၅) ဇီဝိတပရိစ္စာဂါ
- (၁၆) စရိယတရား သုံးပါးတို့ကို သူတပါး နှောင့်ယှက်၍ မဖြစ်၊ အားသစ်၍သာ ပြုသောကြောင့် ဤရွှေပလ္လင်ကို ရပေသည်။ ငါ့ဤကဲ့သို့ မပြည့်မီသောကြောင့် လွန်ကဲစွာ မရချေ-

ဟု တဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးကို ငင်၍နေ၏။

မာရ်နတ်သမီးတော် ၃-ယောက်တို့ ဖြားယောင်းကြခြင်း

ထိုသို့နေရာဝယ် တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါမည်သော သမီးသုံးယောက်တို့က “ဖခင်...အဘယ့်ကြောင့် စိုးနှောင့်ပူဆာ မျက်နှာမရွှင် စားမဝင်ပဲ မြေတွင်အကြောင်းခြစ်၍ နေဘိသနည်း” ဟု မေးလေသော် “သမီးတော်တို့...ဤဂေါတမရဟန်းသည် ငါ့မိန်းမ၏ထားသော ရွှေပလ္လင်ဝယ် ငါ့အလျင် သူဘုရားလုပ်ချေပြီ။ ဤရဟန်းကြီး၏ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြံပါသော်လည်း မကြံနိုင်၍ တွေ့မိင်္ဂရ တော့သည်” ဟု အကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် သမီး သုံးယောက်တို့က “ဖခင်...မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါတို့ မိန်းမ မာယာအစွမ်းဖြင့် ဤရဟန်းကြီးကို ဖျောင်းဖျ၍ ဖခင်နိုင်ငံသို့ ပါအောင်ပြုအံ့” ဟု ဝန်ခံကြ၍ တယောက်ကား တဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်၊ တယောက်ကား တဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်၊ တယောက်ကား တကြိမ်သားဖွားပြီးသော မိန်းမအရွယ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာ ဆင်ပြီးလျှင် ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ပြုလုပ်လိုပါကြောင်း တောင်းပန်လာသည်ကို ပယ်ခွာတော်မူလျက်-

- (၁) ယဿ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊ ဇိတမဿ နော ယာတိ ကောစိ လောကေ။
တံ ဗုဒ္ဓံ မနန္တဂေါစရံ၊ အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။
- (၂) ယဿ ဇာလိနိ ဝိသတ္တိကာ၊ တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စိ နေတဝေ။
တံ ဗုဒ္ဓံ မနန္တဂေါစရံ၊ အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား- မာရမိတရော၊ မာရ်မင်း ရင်နှစ် သမီးချစ်တို့၊ ယဿ၊ အကြင် မြတ်စွာ ဘုရားအား။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်လှစွာသော ကိလေသာကို ကောင်းစွာ အောင်တော်မူ သည်ဖြစ်၍။ နာဝဇီယတိ၊ တဖန် မရှုံးနိုင်ပြီ။ အဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင် ပြီးသော ကိလေသာရန်သူကို။ လောကေ၊ လောကသုံးပါး၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံတယောက် သော သူသည်။ နော ယာတိ၊ တဖန် ထပ်ကာ ရန်မူလှအောင် မဆောင်နိုင်ချေ။ အပဒံ၊ တဏှာဟူသော အကြောင်းလည်း ကင်းထသော။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမထင် အကျန် မြင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်လျှင် အာရုံရှိထသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထို မြတ်စွာဘုရားကို။ ကေန ပဒေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ တုမေ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင် ကုန်လတ္တံ့နည်း။

မာရဓိတရော၊ မာရ်မင်းရင်နှစ် သမီးချစ်တို့။ ယဿ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား။
 ဇာလိနီ၊ ကွန်ရက်နှင့်လည်း တူထသော။ ဝိသတ္တိကာ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်၌ ခုံမင်ကပ်ငြိ
 တတ်ထသော။ ဟဏှာ၊ တဏှာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ တဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။
 ကုဟိဉ္ဇိ၊ တစုံတရာ အယုတ်မာသို့။ နေတဝေ၊ ဆောင်ခြင်းငှါ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်ရာ။
 အပဒံ၊ တဏှာဟူသော အကြောင်းလည်း ကင်းပြီးထသော။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမမြင်
 သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်လျှင် အာရုံရှိထသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထို မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧကေန ပဒေန၊
 အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ တုမေ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်
 လတ္တံ့ နည်း။

ဤဂါထာဖြင့် “ ကိလေသာရန်သူကို အောင်တော်မူသော အခြင်းအရာကို ပြလျက် သင်တို့
 ဈေးဝယ်သော အမှုအရာသည် ရာဂ ဒေါသ မောဟ အဘိဇ္ဈာ စသော အညစ်အကြေးမကင်း
 သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါသာလျှင် ဝမ်းသာနှစ်သက် စုံမက်လိမ့်မည်၊ ငါဘုရားသည်
 ကိလေသာတရားတို့ကို ပယ်ရှား အောင်မြင်အပ်ပြီဖြစ်၍ သုသာန်၌ စွန့်ပစ်အပ်သော သူကောင်ပုပ်
 ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်တော်မူသည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ တော်မူသဖြင့် နတ်သမီး သုံးယောက်တို့သည် “ လောက၌
 မြတ်သောအလှူကို ခံတော်မူထိုက်ပေ၏၊ ကောင်းသောအလားရှိပေ၏၊ လူ့အပေါင်းတို့ တပ်အပ်
 သော အရာ၌လည်း ဆုံးမတော်မူနိုင်ပေ၏” ဟု ဆို၍ မာရ်နတ်မင်းထံသို့ ပြန်ကြရလေကုန်၏။

ထို့နောက် ဟုံဟုက် မည်သော ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအထံသို့ လာ၍ “အရှင်ဂေါတမ...အဘယ်
 သို့သောသူသည် ဗြာဟ္မဏ မည်ပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်သည်တွင် “ပုဏ္ဏား...အကြင်သူသည်
 တဟုန်းဟုန်းတက်သော အမျက်ကင်းကွာလျက် သတ္တဝါတို့အား သနားချစ်ခင်ခြင်းလည်းရှိ၏၊
 ရာဂ စသော ကိလေသာတို့ကိုလည်း ပယ်ခွာ စွန့်ပစ်တတ်၏၊ မြတ်သည်ဟု သမုတ်အပ်သော
 ပုညကြိယာ ဝတ္ထုတို့၌သာ ပျော်၏၊ ထိုသူသာလျှင် မြတ်ရာသို့ သွားအံ့သည်ဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏမည်၏”
 ဟုပြောတော်မူသည်။ ဤသို့ မာရ်နတ်မင်း သမီးသုံးယောက်၊ ဟုံဟုက်ပုဏ္ဏားတို့အား တရားအမြိုက်
 တိုက်ကျွေးတော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူရာ အရပ်သည် အပေါလသတ္တာဟမည်၏။

(၆) ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်မျက်နှာ ငါးဆယ့် တလံကွာ (၀၁)
 နှစ်ဆယ့်ကိုးလံကွာတွင် မုစလိန္ဒာ မည်သော အိုင်၏အနီး ကျည်းပင်ကြီးအရင်း၌ သီတင်းသုံး
 နေတော်မူရာ စကြဝဠာတိုက်အလုံး နှံ့အောင်ရှာသော အခါမိုးကြီး စေ့သည်တွင် မုစလိန္ဒ နဂါး
 မင်းသည် မိမိ ဗိမာန်မှထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား တစုံတခုသော ဖြုတ်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲ စသည်တို့
 မထိပါးစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ အပူ၊ အချမ်း၊ လေကြမ်း၊ မိုးဖွဲတို့သည် မညှဉ်းဆဲစေခြင်းငှါ
 လည်းကောင်း၊ ရတနာအတိပြီးသော ဗိမာန်ကို ဖန်ဆင်းလျက် လှူခြင်းငှါ တတ်နိုင်လျက်
 လည်း မိမိကိုယ်ဖြင့် ကုသိုလ်ပြုခြင်းငှါ ကြီးစွာသော ကိုယ်ကိုဖန်ဆင်း၍ ဟပိုင်းတခုကို ပလ္လင်ခင်း
 ပြီးသော် ကိုယ်တော်ကိုခုနစ်ရစ် ပတ်ရံလျက် ဦးခေါင်းဘော်ထက်က ပါးပျဉ်းဖြင့် အုပ်မိုး၍ မိုးမ
 စုတ်ရအောင် တည်လာသည်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း နဂါးမင်း၏ အခွေထက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
 ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စား၍နေတော်မူသည်။ ခုနစ်ရက်စေ့၍ မိုးစဲသောကာလမှ နဂါးမင်းသည်
 လုလင်ယောင် ဖန်ဆင်းလျက် ရှေ့တော်၌ ရှိခိုး၍ နေလေသော်-

သုခေါ ဝိဝေကော တုဋ္ဌဿ၊ သုတဓမ္မဿ ပဿတော-

စသော ဥဒါန်းစကားဖြင့် “လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ပြီးသောရဟန္တာသည် လွန်စွာချမ်းသာ၏။ ထို့အတူ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၌ တိုက်ခိုက် ထိပါးတတ်သော ဒေါသ၏ ကင်းခြင်းသည် အလွန်ချမ်းသာ၏။ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ လိုက်စား တပ်ငြိတတ်သော ရာဂ၏ ကင်းခြင်းသည်လည်း အလွန်ချမ်းသာ၏။ ငါ ဟူသော မာန်ယစ်ခြင်းကိုခွါ၍ သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲပဲ သည်းခံခြင်းသည်လည်း အလွန်ချမ်းသာ၏”ဟု ဟောတော်မူရာ အရပ်သည် မုစလိန္ဒသတ္တာဟ မည်၏။

(၇) ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်မှ တောင်မျက်နှာ အလံလေးဆယ်ကွာတွင် လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်စေ့သောနံနက်၌ မျက်နှာသစ်တော်မူလိုသော အကြံတော်ဖြစ်လေသော် သိကြားမင်းသည် ကြဇုသီး၊ ကွမ်းရိုးဒန်ပူ၊ အနောတတ်ရေများကို ကပ်လှူလာ၍ သုံးဆောင်တော်မူပြီးစ အခါတွင် ရာမညတိုင်း ဥက္ကလာဇနပုဒ် ပေါက္ခရာတိမြို့မှ တပုဿ၊ ဘလ္လိက ကုန်သည် ညီနောင်တို့သည် ကုန်သွယ်ခြင်းငှါ လှည်းငါးရာနှင့် မဇ္ဈိမဒေသသို့ လာကြသည်တွင် ဘုရားရှင်ရှိရာ အရပ်သို့ ရောက်လေသော် မိမိတို့ အဆွေဖြစ်ဖူးသော နတ်က လှည်းကို မသွားနိုင်အောင် ချုပ်နှောင်၍ ဗလိနတ်စာ ပြုသောကာလ နတ်က ကိုယ်ထင်ပြုလျက် “လောကသုံးပါးတွင် အတုမရသော ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၍ ယခုလင်းလွန်းပင်ရင်း၌ သီးတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ သင်တို့အကျိုးစီးပွား များလှီမူကား တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ချေ”ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် အားရဝမ်းသာရှိ၍ မိမိတို့တွင် ပါသော ကြွက်ကျစ်မုန့်၊ ပျားဆုပ်မုန့်တို့ကို ယူ၍ကပ်လာ၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိကာရဗြဟ္မာလှူသော သပိတ်ဟော်သည် သုဇာတာ နို့ ဆွမ်း လှူစကပင် ကွယ်ခဲ့၍ “အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့်ခံသော် လျော်အံ့နည်း၊ နောင်တော် ဘုရားတို့သည် အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် ခံသနည်း”ဟု ရှုတော်မူသော် နောင်တော် ဘုရားတို့သည် သပိတ်တော်ဖြင့် ခံတော်မူကြသည်ကို မြင်၍ သပိတ်တော်ကို အောက်မေ့လျက် ထိုမုန့်ကို ခံလိုသော အကြံတော်ဖြစ်လေသော် စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် ဣန္ဒနီလာ ကျောက်ညိုဖြင့်ပြီးသော သပိတ်လေးလုံးကို ကပ်လာ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုသပိတ်ကို ခံတော်မူ။ ယင်းသို့ ခံတော်မူသော် ပဲနောက်အဆင်းရှိသော ကျောက်သပိတ်လေးလုံးကို လှူပြန်၏။ ထိုကျောက်သပိတ်ကို ခံတော်မူလျက် လေးလုံးသော သပိတ်ကို မိဋ္ဌာန်၍ နှိပ်လျှင် အနားရေး လေးခုရှိသော သပိတ် တလုံးတည်းဖြစ်သဖြင့် ထိုသပိတ်နှင့် ခံတော်မူ၏။ ထိုကုန်သည် ညီနောင်တို့အားလည်း-

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမီ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ-

ဟူသော ဒွေဝါစိက သရဏဂုံကို ပေးတော်မူသည်။ ဦးခေါင်းတော်ကို သုံးသပ်၍ ဆံတော်ဓာတ် တလက်ဆုပ်ကိုလည်း အပ်တော်မူလိုက်၏။ ဤအရပ်သည် ရာဇာယတနသတ္တာဟမည်၏။

သတ္တဋ္ဌာနရှင်းချက်

[ဤစကားစဉ်၌ ဗောဓိပင်နှင့် သတ္တဋ္ဌာန နေရာအရပ်မျက်နှာတို့ကား သံဂါယနာဝင် အဋ္ဌကထာကြီးတို့ ၌ တိုက်ရိုက် သေချာစွာ လာ၏။ အဝေး အကွာ တောင်တာလက်သစ်များကား မလာ၊ အာစရိယ ပရမ္ပရရေးထားကြသော ဗောဓိဝင်စာကိုယ် ဋီကာ၊

ဗောဓိဝိဘာဝနိစသော ကျမ်းငယ်တို့၌သာ လာသည်။ ယင်းသို့လာသော်လည်း စာတစောင်နှင့် တစောင် မညီကြ၊ ယုတ္တိရသည်ကို မှီ၍သာ ဆိုရသည်။ ထိုစကားရပ်တို့တွင် ပလ္လင်တော်သည် ဗောဓိပင်မှ အရှေ့မျက်နှာဟူသော စကားကို-

ပုရတ္ထိမဒိသာဘာဂံ ဂန္ဓာ ပစ္စိမာဘိမုခေါ အဋ္ဌာသိ၊ ပုရတ္ထိမဒိသာဘာဂေ ပန သဗ္ဗဗုဒ္ဓါနံ ပလ္လင်္ဂဋ္ဌာနံ အဟောသိ-

ဟူသော အပဒါန် အဋ္ဌကထာ၊ ၎င်းနည်းတူ လာသော ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၊ မဟာဝါ အဋ္ဌကထာတို့ကို မှီ၍ ဆိုသည်။

လေးတောင်ထွာ ခြား၏ ဟူသော စကားကို-

ဗောဓိဿ သမိပေ ဝိဒတ္တာဓိကစတုဟတ္ထဗန္ဓရေ ဌာနေ ပဝတ္တော ပလ္လင်္ဂော- ဟူသော ပရိတ်ကြီးဋီကာကို မှီ၍ ဆိုသည်။

တဆယ့်လေးတောင် အပြောကျယ်၏ ဟူသော စကားကို-

တာနိ တိဏာနိ အဂ္ဂေ ဂဟေတွာ စာလေသိ၊ တာဝဒေဝ စုဒ္ဒသဟတ္ထော ပလ္လင်္ဂော အဟောသိ-

ဟူသော အပဒါန် အဋ္ဌကထာ၊ ၎င်းနည်းတူ လာသော ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၊ ဇာတ် အဋ္ဌကထာ၊

စုဒ္ဒသဟတ္ထဝိတ္ထတံ တိဏသန္ဓာရံ-

ဟူသော ၎င်းအဋ္ဌကထာတို့ကိုလည်းကောင်း၊

ပထဝိတော အမုတ္တော ဟုတွာ သဏ္ဍတော-

ဟူသော မဏိဒီပပါဌ်၊

တိဏသန္ဓာရံ ပလ္လင်္ဂံ ၊ တံ ဘူမိတော ကေသဂ္ဂမတ္ထမိ ဥဒ္ဓံ န တေ-

ဟူသော မဓုသာရတ္ထဒီပနီ ပါဌ်ကို မှီ၍ ဆိုသည်။

အရုဏဝတိ သုတ်၌ကား-

တိဏသန္ဓာရံ သန္ဓရိတွာ စတုဒ္ဒသဟတ္ထပုမာဏော ပလ္လင်္ဂော ဥဋ္ဌဟိတွာ ပလ္လင်္ဂေ နိသိဒိတွာ -

စသည်ဖြင့် တဆယ့်လေးတောင် ပမာဏရှိသော ပလ္လင်ပေါက်သည်ဟု ဆို၏။ ဤ ဥဋ္ဌဟိတွာ ပါဌ်ကိုမှီ၍ ပရိတ်ကြီးဋီကာ ဆရာလည်း-

ပထဗျာ ဥဋ္ဌိတော သဗ္ဗရတနမယော စုဒ္ဒသဟတ္ထစုဝိတ္တာရော တဒနုက္ကလာ- ယာမော ဘူမိကဏ္ဍိကော အပ္ပရာဇိတပလ္လင်္ဂော-

ဟူ၍ အမြင့် အစောက် တဆယ့်လေးတောင် အပြန့်အကျယ် တဆယ့်လေးတောင်တို့နှင့် လျော်သော အလျား ရှိကြောင်းကို ဆိုသည်။ ထိုစကားများသည် ယခင်ကျမ်းများနှင့်

မလျော်။ ယင်းသို့ မလျော်လျက် ကျမ်းဂန် အရေးအခင်း၌ မြင်းပြေးသကဲ့သို့ ပဋိဘာန် ရှိတော်မူသော အရှင်သီလဝံသ ထေရ်မြတ်သည်-

ဗောဓိညောင်ရွှေ၊ ဗုဒ္ဓဟေအောက်၊ ဆန်းကြယ်ပေါက်သား၊ ရောင်တောက်ပလ္လင်၊
သမိုက်ပြင်ထက်-

ဟူ၍ အဘယ့်ကြောင့် စပ်ပြန်သနည်းဟူမူ လောက၌ ဆားဆပ်ပြာ ပေါက်သည် ဟူသော စကားကဲ့သို့ ဝေါဟာရမျှကို လိုက်၍ စပ်သည်ဟု ယူရမည် ဟူ၍ အဋ္ဌသာလိနီ ဂဏ္ဍိ၌ မိန့်၏။

အနိမိသသည် မဟာဗောဓိမှ အရှေ့မြောက် ဟူသော စကားကို-

ပလ္လင်တော ဤသကံ ပါစိနနိဿိတေ ဥတ္တရဒိသာဘာဂေ ဌတော-

ဟူ၍ အဋ္ဌကထာကြီး လေးကျမ်းနှင့်အညီ လာသည်ကို မှီ၍ ဆိုသည်။

“တဆယ့်လေးလံကွာ”ဟူသော စကားကို ယုတ္တိရသော စာဟောင်းမှတ်ပုံကို မှီ၍ ဆိုသည်။ ဗောဓိဝိဘာဝနီ၌ ပလ္လင် နှင့် အနိမိသ လေးလံကွာ ဟု ဆိုသည်။ သမိုင်း မှတ်ပုံတို့၌ တဆယ့်လေးလံကွာ ဆိုသည်။ ထိုစကားသုံးရပ်ကို စပ်၍ ညှိသော် အနိမိသနှင့် မဟာဗောဓိအကြား စင်္ကြံမဋ္ဌာန ခြားကား တဆယ့်လေးလံကွာ ဟူသော သမိုင်းစကား သာ သင့်မြတ်သည်ဟု ဆရာကြီးတို့ဆိုသည်။ ရတနာစင်္ကြံ ဟူသည်လည်း အမှတ်မဲ့ ဘုရားကြွတော်မူသည့်နေရာသာ မဟုတ်၊ နတ်တို့ဖန်ဆင်းအပ်သော ရတနာအတိပြီးသော စင်္ကြံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်-

ရတနစင်္ကြံမေတိ ဒေဝတာဟိ မာပိတေ ရတနမယေ စင်္ကြံမေ-

ဟု တေရသကဏ္ဍီကာ မိန့်သည်။

အလျား အတောင် ခြောက်ဆယ် ဟူသော စကားကို-

ပုထုလတော ပန ဒိယစုရတနံ ဒွိသု ငသေသု ရတနမတ္တံ အနုစင်္ကြံမံ ဒိသတော
သဋ္ဌိဟတ္ထံ မုဒုတလံ သမဝိပုဂ္ဂိဏ္ဍဝါဠုကံ စင်္ကြံမံ ဝတ္တတိ-

ဟူသော အဘိဓမ္မာ အဋ္ဌကထာကို မှီ၍ ဆိုသည်။

ရတနဒံရွှေအိမ် တည်ရာသည် ဗောဓိပင်မှ အနောက်မြောက်ဟူသော စကားကို -

စတုတ္ထေ ပန သတ္တာဟေ ဗောဓိတော ပစ္စိမုတ္တရဒိသာဘာဂေ ဒေဝတာ
ရတနသရံ မာပယိ သု-

ဟူသော အဋ္ဌကထာကြီး သုံးစောင်ကို မှီ၍ ဆိုသည်။

ဗောဓိပင်မှ အတောင်လေးဆယ်ကွာ ဟူသောစကားကို-

ဝေံ ဗောဓိသမိပေယေဝ စတ္တာရိ သတ္တာဘာနိ ဝိတိနာမေသိ-

ဟူသော အဋ္ဌကထာကြီးလေးစောင်၊

တတော ပစ္ဆိမဒိသာဘာဂေ ဒေဝတာ ရတနသရံ မာပယိံ သု-
ဟူသော မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၌ ‘တတော’ ၏ အရကို အနိမိသ၏ အကြား စက်မဋ္ဌာနကို စွဲ၍
အနုမာန အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မှတ်ပုံကိုမှီ၍ လည်းကောင်း ဆိုသည်။

ဗောဓိဝိဘာဝနီ၌ နှစ်ဆယ့် သုံးလံ ခြားသည်၊ ဗောဓိဝင်၌ အလံလေးဆယ် ခြားသည်၊
မှတ်ပုံ၌ သုံးဆယ်ခြားသည်ဟု ဆိုသည်။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်သည်ဟု အဋ္ဌကထာ အစောင်စောင်ရှိလျက် ဝိနည်း
သုတ္တန် တို့ကိုလည်း သုံးသပ်၏ ဟူသောစကားကို-

ဝိသေသတော စေတ္ထ အဘိဓမ္မပိဋကံ ဝိစိနန္တော သတ္တာဟံ ဝိတိနာမေသိ-
ဟူသော မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၏ သိဒ္ဓဗျုသိဒ္ဓိကို လည်းကောင်း၊

န ကေဝလံ အဘိဓမ္မမေဝ၊ ဝိနယသုတ္တန္တာနိပိ သမ္ပသိ-
ဟူသော သုမဂ်လဝိလာသိနိ ဋီကာသစ်ကို လည်းကောင်း မှီ၍ ဆိုသည်။

အဇပါလ ညောင်ပင်သည် ဗောဓိပင်မှ အရှေ့ဟူသော စကားကို-

ဗောဓိတော ပုရတ္ထိမဒိသာဘာဂေ သေ ရုက္ခော အဟောသိ-
ဟူသော ဝိနည်း အဋ္ဌကထာကို မှီ၍ ဆိုသည်။

ကြွင်းသော အဋ္ဌကထာ သုံးကျမ်း၌ အရပ်ညွှန်း မရှိ။ သုံးဆယ့်နှစ်လံကွာ ဟူသော စကားကို
ဗောဓိဝိဘာဝနီ စသော စာငယ် အစောင်စောင် ညီကြ၍ ဆိုသည်။

မုစလိန္ဒ ဌာနသည် ဗောဓိပင်မှ အရှေ့တောင် ဟူသောစကားကို-

မုစလိန္ဒမူလာတီ မဟာဗောဓိတော ပါစီနကောဏေ ဌိတာ မုစလိန္ဒမူလာ-
ဟူသော မဟာဝါ အဋ္ဌကထာကို မှီ၍ဆိုသည်။ ငါးဆယ့်တလံကွာ ဟူသောစကားကို ဗောဓိဝိဘာ-
ဝနီကို မှီ၍ ဆိုသည်။

သမိုင်း စာငယ်များမှာ နွားလားဥသဘ တတုန်ကွာ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သုံးဆယ့်ငါးလံ
ကွာ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ့်သုံးလံကွာ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုကြသည်။

ရာဇာယတန အရပ်ညွှန်းကို မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၌ လာသည်။ အလံလေးဆယ်ကွာ ဟူသော
စကားကို ကျမ်းငယ်များစွာ လာသည်ကို မှီ၍ဆိုသည်။ အချို့သမိုင်းမှာ တဆယ့်ငါးလံကွာ၊
အချို့မှတ်ပုံမှာ တဆယ့်တလံ ကွာဟု ဆို၏။ ဤကား ကျမ်းများမညီကြ၍ အပ္ပဿုတတို့အား
ဥပါရမ္ဘကင်းစိမ့်သောငှါ ပြဆိုလိုက်သည်။]

၁၂-သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်း တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ ပန်းပူဇော်၍ လျှောက်ထားပုံ

ဤသို့ သတ္တသတ္တာဟ စေတော်မူလျှင် လင်းလွန်းပင် မှသည် အဇပါလညောင်ပင်ရင်းသို့
တဖန် ကပ်တော်မူပြန်၍ နေတော်မူသောအခါ ဤသို့သော အကြံတော်ဖြစ်၏။ “ငါ သိအပ်

သော တရားတော်သည် မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မုန်ညင်းသီးကဲ့သို့ အလွန်သိမ်မွေ့ နက်နဲ မြင်နိုင်ခဲ၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒဓမ္မသည်လည်း ပံသုပထဝီ၏ အောက်၌ဖြစ်သော မြေဆီသြဇာ ကဲ့သို့ လွန်စွာ နက်နဲ ခက်ခဲလှ၏။ ဤလောက၌ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ပညာနည်းပါး၍ ကိလေသာ သာလျှင် များရကား စဉ်းစားခြင်း အလွန် နည်းပါးကြ၏။ ကာမဂုဏ် ငါးပါး၌သာ လိုက်စား ပျော်မွေ့ကြ၏။ ငါ ဟောငြားသော်လည်း တရားတော်ကို မမြင်နိုင်ကုန်ရာ၊ ငါ ပင်ပန်း ရုံသာ ရှိချိမ့်မည်” ဟု တရား မဟောလိုသော အကြံတော် ဖြစ်လတ်လျှင် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာ၌ ‘သဟဿက’ မည်သော ပဌမဈာနလာဘီ ရဟန်းသည် ဇုတေ၍ ပဌမဈာန်တံ၌ ဖြစ်လေသော သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း သိလေ၍ “နဿတိ ဝတ ဘော လောကော” ဟူသော စကားဖြင့် ကြွေးကြော်လျက် နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ဘုရားသခင်ထံ လာပြီးလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်လုံးမျှလောက်သော ရတနာပန်းကုံးဖြင့် ပူဇော်လျက်-

ဒေသေတု ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ ဓမ္မံ ဒေသေတု သုဂတော-

စသော ဂါထာဖြင့် “အရှင်ဘုရား...တရားဟောတော်မူပါ။ သတ္တဝါတို့အား တရားဟောရွတ် ချတ်ခြင်းငှါလျှင် ပါရမီ သုံးဆယ်ကို ဖြည့်တော်မူပါသည်။ ကိုယ်တော်ဘုရားမှ တရားမဟောချေ သော် ဘယ်သူလာ၍ ဟောပါအံ့နည်း။ ယခုအခါ မဂဓရစ်တိုင်း၌ ပူရဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုဓကစွာယန၊ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ၊ အဇိတကေသကမ္မလ၊ သိဉ္ဇည်း။ ဤ ခြောက်ယောက်သော သူတို့ သည် ဘုရားမဟုတ်ပဲလျက် ဘုရားဟု ဝန်ခံ၍ များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို လှည့်ပတ်လျက် မိစ္ဆာဝါဒ ကို ပြု၍နေကြချေပြီ။ အပါယ်လေးပါး တံခါးဟင်းလင်းပွင့်ချေပြီ။ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန် ဝင်ရန် တံခါး ပိတ်ချေပြီ။ တရားစည်ကြီး တီးတော်မူပါ။ အပါယ်တံခါး ပိတ်တော်မူပါ။ နတ်ရွာတံခါး ဖွင့်တော် မူပါ။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့အား တရားမိုးဖြင့် သွန်းဖြိုးတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုသို့တောင်းပန်လျှင် အာသယာနုသယ၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယုတ္တဉာဏ် တည်းဟူ သော ဘုရားရွှေမျက်စိဖြင့် ကျွတ်လတ္တံ့သောသူကို ရှု၍မြင်တော်မူသဖြင့် ပဋိညာဉ်ပေးတော်မူ၏။

တရားဟောရမည့်သူတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်း

ထို့နောက်မှ တရားဟောရအံ့သောသူကို ကြည့်တော်မူသော် “ကာလာမ အမျိုးဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် ပညာ အဆင်အခြင် လျင်လျားလှသည်။ တရား ဟောရသော် လျင်စွာ သိလတ္တံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ နတ်သားတယောက်သည် “အရှင်ဘုရား...အာဠာရ ရသေ့ သေလွန်၍ ခုနစ်ရက်ရှိချေပြီ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုရသေ့သေလွန်၍ အာကိဉ္ဇညာ- ယတန တံ၌ ဖြစ်သည်ကို မြင်တော်မူသော် “အာဠာရ ရသေ့သည် ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွ၊ ငါ့တရားကို နာရမှု ကိစ္စပြီးငြိမ်းလေရာ၏” ဟု အောက်မေ့လျက် ရင်ကို သပ်တော်မူ၏။

ထို့နောက်မှ အဘယ်သူအား တရားဟောရအံ့နည်းဟု အကြံတော် ဖြစ်ပြန်သော် ရာမ မင်း၏သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့ကို မြင်တော်မူ၍ စို ရသေ့အား တရားဟောလိုသော အကြံ ဖြစ်ပြန်လျှင် ယခင်နတ်က “ဥဒကရသေ့သည် ယမန်နေ့ သန်းခေါင်ယံတွင်ပင် သေလွန် ကြောင်း” ကို လျှောက်ပြန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဥဒကရသေ့ သေလွန်၍ နေဝသညာ- နာသညာယတနတံ၌ ဖြစ်သည်ကို မြင်တော်မူသော် “ဤရသေ့လည်း ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွ” ဟု လက်ခတ်ခတ်တော်မူ၏။

ဥပကဝတ္ထု

ထို့နောင်မှ တရားဟောရအံ့သောသူကို ရှုပြန်လျှင် တင်ပေဖူးသော ကျေးဇူးရှိသော ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ မြင်ပြီးမှ အပေါလ ညောင်ပင်ရင်း၌ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် စံတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလတ်သော် မဟာဗောဓိနှင့် ဂယာသီသ၏ အကြား၌ ဥပက အမည်ရှိသော တက္ကတန်းကို တွေ့၍ ထိုတက္ကတန်းက-

“ငါ့ရှင်...သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် နှစ်လို ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပေ၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် သပ္ပာယ် ပြည့်ဖြိုးလျက် ပြုံးပြုံးပြက်မျှ ထွက်ထွန်းသော အရောင်လည်း ရှိပေ၏။ အဘယ်သူကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုဘိသနည်း။ သင့်ဆရာ ကား အဘယ်သူနည်း။ သင်ကား အဘယ် အမည် ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း-

“ချစ်သား ဥပက... ငါကား ကိလေသာ ရန်သင်းကို နှိမ်နင်းဖျက်ဆီး၍ တည်သဖြင့် အလုံးစုံ ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော တရားအပေါင်းကို သိတော်မူ၍ တေဘူမက ဓမ္မခပ်သိမ်း တို့၌ လိမ်းကျံ ကပ်ငြိခြင်းမှ ကင်းတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရှား စွန့်ခွါ၍ တဏှာ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန် အောင်ဘုံကို အာရုံပြုဘိသဖြင့် ကိလေသာ အပေါင်းတို့မှ လွတ်၏။ ချစ်သား ဥပက.. စတုဘူမက ဓမ္မအလုံးစုံကို အလိုလိုသာ ငါသိ တော်မူရကား လောကသုံးပါး၌ ထင်ရှားပြစရာ ငါ့ဆရာသည် အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့ နည်း။ ငါ့အမည်ကား ငါးပါးသော မာရ်ကို ပယ်လှန်အောင်ဘိ၍ အနန္တဇိန မည်သတည်း”

ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ-

သဗ္ဗဘိဘူ သဗ္ဗဝိဒ္ဓဟမသ္မိ၊ သဗ္ဗေသု ဓမ္မေသု အနုပလိတ္တော။
သဗ္ဗံ ဇဟော တဏှာက္ခယေ ဝိမုတ္တော၊ သယံ အဘိညာယ ကမုဒ္ဓိသေယျံ-

အစရှိသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူလျှင် -

“အရှင်ဂေါတမ...ဟုတ်ရာပေ၏။ သို့ရာတွင် သင်ကား ယခု အဘယ်သို့ ကြံအံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။

“ချစ်သား ဥပက... သမုဒ္ဓရာ ဂင်္ဂါသဲလုံးမျှ ပွင့်ကုန်ကြသော ပုဒ္ဓတို့ ဓမ္မတာ ဓမ္မစကြာ ဟူသော တရားစည်ကြီးကို တီးတော်မူခြင်းငှါ ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီး မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့ ငါ ကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလေသော် -

“ဟုပေယျ အာဝုသော” ဟူသော စကားကို ဆိုလျက် ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် ခရီးလွဲ၍ ဝက် မည်သော ဇနပုဒ်သို့ သွားလေ၏။

ထို ဥပကသည် ဝက်ဇနပုဒ်၌ မုဆိုးရှာငယ် တခုကို မှီ၍ ဤရွာတွင် အကြီးဖြစ်သော ‘စဏ္ဍာမိ’ မုဆိုး၏ ကိုးကွယ် လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံလျက် ခြံစောင်ရန်း အတွင်းဝယ် ကျောင်းငယ် တခုဖြင့် နေ၏။ ထိုမုဆိုးဝယ် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှပစွာ ‘စာပါ’ ဟူသော သမီးငယ်တယောက် သာ ရှိ၏။

တရံရောအခါ စဏ္ဍာမိ မုဆိုးသည် ဝေးစွာသော သမင်တောသို့ သွားခြင်းငှါ ရိက္ခာ စားနပ် ပြင်ဆင်ပြီးသော် သမီး စာပါကို ခေါ်၍ “ငါတို့ဆရာ ရဟန္တာမြတ်ကို လျှောက်ပတ် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေးရစ်လော့၊ မမေ့ မလျော့စေနှင့်” ဟု မှာထ ခဲ့၍ များစွာသော အဖော် တို့နှင့် တောသို့ ဝင်လေ၏။

အာထွက်၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ရက် နံနက်သောအခါ ထိုစာပါလည်း ဆရာ ဥပက ရဟန်းအား ဆွမ်းပန်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာ ဆင်ယင်လျက် ဘောဇဉ်ခဲဖွယ် တို့ကို စီရင်ပြီးသော် ဆွမ်းစားနေရာအနီး၌ စောင့်နေ၏။

ဥပကလည်း ဆွမ်းစားကာလ အချိန်တန်လျှင် သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ပြင်ဆင်လျက် အိမ်သို့ သွား၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ နေပြီးသော် အနီးသို့ကပ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလာသော စာပါ၏ အဆင်းပြင်လျှာ အမူအရာအလုံးကို မြင်လျှင် အသေချေသော ဘဝက အဗ္ဗတ္တ- သန္တာန်၌ ကိန်းစက်သော ရာဂမီးသည် ညီးညီး ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ဘိရကား စားမိသော ဆွမ်းကိုမျှ မျို၍ပကျနိုင်၊ မေးပါးခိုင်ခိုင် ငေးမှိုင် ဝေနေောက်လှသဖြင့် ခွက်က ဆွမ်းကို သပိတ်၌ထည့်သွတ်၍ နေအပ်သောကျောင်းသို့ သွားပြီးသော် လျော်ရာအရပ်၌ ဆွမ်းကိုထားလျက် အိပ်ရာယက်၌ ပက်လက်တလန်းကြားနေပြီးလျှင် “ရှင်စာပါကို ငါရမ ချမ်းသာတော့မည်၊ မရချေလျှင် သည်နေရာက သေရွာသို့ လိုက်တော့မည်၊ စာပါကိုရလျှင် သည်ကထား၍ စံစားမည်” ဤသို့ စသည်ဖြင့် တဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးနေ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်၍ မုဆိုးပြန်ရောက်သောအခါ သမီးစာပါကို “ငါ့ဆရာအား ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးပါ၏လော” ဟု မေးလျှင် “ဖခင်ဆရာသည် အိမ်သို့ တနေ့သာလာ၍ ဆွမ်းဩဇာ ကိုမျှ မစားပဲ လျင်လျားစွာ ပြန်၏” ဟု ပြောပေသော် မုဆိုးလည်း ဆရာသည် ဝေဒနာရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍ ကျောင်းသို့သွားလေ၏။

ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ကိုယ်တွင် အဝတ်မကပ်၊ ပါးစပ်မှ တဖျစ်ဖျစ်မြည်၍နေသော ဥပကရဟန်း၏ အမူအရာကိုမြင်၍ “အရှင်ဘုရား...အဘယ်သို့ မချမ်းသာရှိသနည်း” ဟု မေး၏။

ဥပကလည်း အဘယ်စကားမျှ မပြန်ကြားပဲ ညည်းတူး မြည်တမ်းလျက် တဖက်မှသည် တဖက်သို့ပြန်၏။

မုဆိုးလည်း “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ကြားလော့၊ အားနာတော် မမူလင့်၊ လိုအပ်အမျှသော ဆန္ဒကို ပြည့်စုံစေအံ့” ဟု ဆိုသော် “အို...ဒါယကာ...ငါသည် သင်၏ သမီး စာပါကြောင့်ပင်လျှင် ဤဖြစ်အင်သို့ ရောက်ချေသည်၊ စာပါကိုမျှ ငါမရမူ ငါ့အသက် ရှည်မည်မဟုတ်ပြီ” ဟု ပြော၏။

မုဆိုးလည်း “အရှင်ရဟန်း...အကျွန်ုပ်သမီးစာပါကို ရခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှသည် မဟုတ်၊ လူလုပ်သောသူတို့ မည်သည်မှာ ပညာရှိမှ ဥစ္စာရသည်၊ ဥစ္စာရှိမှ ချမ်းသာရသည်၊ လုပ်ကျွေး နိုင်သော ကိုယ်စွမ်းပညာ၊ ဥစ္စာသာလျှင် ခဲယဉ်းပါသည်၊ အဘယ်အတတ် ပညာကို အကျွန်ုပ်ဆရာ တတ်ပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် “အသင်မုဆိုး....ငါကား အဘယ်အတတ်ကိုမျှ မတတ်ပါ။ သင်၏ အဖော်သာပြု၍ ရကစု သားငှက်ကို ထမ်းလျက် ဈေးလမ်း၌ ရောင်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏”ဟု ဆိုလေလျှင်-

“ရှင်ရဟန်း....အသိန်း အသန်းသော ဥစ္စာကို ရှာနိုင်၏ ဟူသော်လည်း အကျွန်ုပ် မနှစ် သက်၊ သင်ထွက်၍ ဝန်ခံသော အမှုကိုသာ နှစ်သက်ပါ၏။ ငါ့ပုဆိုးတပိုင်းကိုဝတ်၍ ယခုပင် အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့လော့”ဟု ခေါ်ပြီးလျှင် သမီးစာပါနှင့် ထိမ်းမြား၏။

ကာလရှည်လျားလေသော် သားတယောက်ကိုရ၍ ‘သုဘဒ္ဒ’ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုသူငယ် ငိုယိုသောအခါ အမိစာပါလည်း လွန်စွာ ငေါက်ငမ်းလျက် “သားထမ်းသမား၏ သား၊ မုဆိုးနောက်လိုက် လူထွက်မိုက်၏သား ငါ့အား အပူမရှာနှင့်” စသည်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ထိပါးကာ ဆို၏။ ရံခါ ရံခါ သားကျူးထွက်လည်း “နင့်ဘ ရှေးနှမ်း၊ ရဟန်းပေါ့ပျက်၊ ငါ့ကိုမက်၍၊ လူထွက်လာ သည်၊ ပညာပေတုံး၊ ထမင်းဖြုန်းသည်၊ ခေါင်းတုံးမဲ့၏သား” ဤသို့ အစရှိသော သားကျူး ခြင်းဖြင့် ပြက်ရယ်ဆို၏။

ထိုအခါ ဥပကလည်း “ငါ့ကို စာပါသည် ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ဟု ထင်မှတ်သလော၊ လောက ဓာတ်၌ ပြိုင်ဖက်မရ အနန္တဇိန အမည်ရသော ငါ့အဆွေ ဘုရားသည် ထင်ရှားစွာရှိ၏။ ထိုအဆွေထံ ငါပြန်၍ ရဟန်းပြုလျှင် သားတခုနှင့် ယခုပင် သင် မုဆိုးမ ဖြစ်တော့မည်”ဟု ကြိမ်းပလေ့ပြု၏။

စာပါလည်း ငါဆိုသောစကားကို ဤလူထွက်ကား ရှက်လည်းရှက်၏။ နားလည်းငြီးငွေ့၏ဟု နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကြိမ်ဖန်များစွာဆို၏။

ထိုသို့ ဆိုဖန်များသဖြင့် နားငြီးငွေ့လေလျှင် ရှင်စာပါအား မပန်ကြားပဲ ဘုရားရှိရာ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ သာဓတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် “ငါ့ရှင်တို့.... အနန္တဇိနသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း”ဟု မေး၏။ ရဟန်းတို့လည်း ဘုရားသခင်က ရှေးမဆွကပင် “အနန္တဇိနဟူသော အမည်ဖြင့် မေး၍ လာသောသူကို ငါ့ထံသို့ ဆောင်ခဲ့”ဟု မှာတော်မူရင်း ရှိသည်နှင့် ထိုဥပကကို ဘုရားထံသို့ ဆောင်၍ ပြကြလေ၏။

ဘုရားသခင်ကိုမြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်အား သိတော်မူပါသေး၏လော”ဟု လျှောက်၏။

“ဥပါသကာ...ငါ သိသေး၏။ ယခုအခါ သင် အဘယ်အရပ်မှာ နေသနည်း”ဟု မေးတော် မူလျှင်-

“အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်ကား ဝင်္ဂဇနပုဒ်၌ မုဆိုးသမက်ဖြစ်၍ နေပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်းဥပက.... အသက်အရွယ်လည်း ကြီးလှချေပြီ၊ ဤလလော၊ နောင်လလောဟု သေရအံ့သော ကာလကို တွေးတောရသော အခွင့်သို့ ရောက်ချေပြီ၊ အဆီ အသားမကပ်သော အမဲရွတ်ကို ဝါးသောသူ၏ပမာ ကာမချမ်းသာကို မြိန်နိုး၍ အကျိုးမဲ့ သေရ ချေမှု လူ၏အဖြစ်ကို ရတော့မည် မဟုတ်ချေ၊ သတိသံဝေဂဖြစ်ချိန်တန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား ဟုတ်မှန်ပေ၏”ဟု ဝန်ခံလေ၏။

“ဟုတ်မှန်လျှင် သင်ရဟန်းပြုနိုင်ပါအံ့လော”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား...ရဟန်းပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းပြုတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း လျင်စွာ ရဟန်းပြုတော်မူ၍ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူ၏။

ဥပကရဟန်းလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ပြီးမှ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေခဲသော် အဝိဟာဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေ နေလေ၏။ ထိုဘုံ၌ဖြစ်သော ခဏ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

မဟာဗောဓိ ရှင်းချက်

[အဝိဟာဘုံသို့ ရောက်ဆဲခဏ၌ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသော သူတို့ကား ဥပက၊ သလဘဏ္ဍ၊ ပုက္ကသတိ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ခဏဒေဝ၊ ဗဟုရန္တိ၊ ပိင်္ဂယ ဤ ခုနစ်ယောက်တည်း။ မဟာဗောဓိနှင့် ဂယာသီသကား သုံးဂါဝုတ် ကွာသည်။ မဟာဗောဓိနှင့် ဗာရာဏသီပြည်ကား တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ကွာသည်။ ရှေးဘုရားတို့ တရား ဓမ္မစကြာကို ဟောခြင်းငှါ မိဂဒါဝုန် သို့ ကြွသော် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွကုန်သည်။ ငါတို့ဘုရားမှာ ဥပက၏ အနာဂါမိ ဖြစ်လတ္တံ့သော ဥပနိဿယကို ရည်၍ ခြေဖြင့် ကြွတော်မူသည်။]

၁၃-ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူ၍ ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီးဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်တော်မူလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က မြင်စဉ်၌ ကတိကဝတ် ထားကြ၏။ “အရှင် ဂေါတမသည် ဘုရားအဖြစ်ကို ရခြင်းငှါ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်သည်။ မဖြစ်မီကပင် ဤအကျင့်မှ ထွက်၍ ဆွမ်း သင်္ကန်း များအောင် ရွာလျက် မြို့ရွာအရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်သည်။ အကျင့်ပျက်သသူ ဖြစ်သည်။ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည်ထားခြင်း စသော ဝတ်ကို မပြုကြလင့်”ဟု ကတိကဝတ်ကို ထားကြလင့်၏။

အနီးသို့ ရောက်သောကာလ ထားကြသော ကတိကဝတ်၌ မတည်နိုင်၊ ယိမ်းယိုင် တုန်လှုပ်သောစိတ် ရှိကြရကား ထားရင်း ကတိကဝတ်ကို ဖျက်၍ အချိုက သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူသည်။ အချိုက ခြေဆေးရေ တည်လင့်သည်။ အချိုက နေရာခင်းလင့်သည်။

ဤသို့ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ ခင်းအပ်သော နေရာထက် နေတော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်က “ငါကား ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီ။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိတော်မူပြီ။ သင်တို့အား အမြိုက်တရားကို ဟောကြားခြင်းငှါ ငါလာတော်မူသည်။ ရိုသေစွာ တရားနာကုန်လော့” ဟု တိုက်တွန်း၏။

ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က “ငါ့ရှင် ဂေါတမ... သင်သည် ငြိုငြင်လှစွာသော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကျင့်၍မှ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ မရောက်တုံသေး၏။ ယခုမူကား ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း စသော ပစ္စည်းကို များအောင် လုံ့လပြုကာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကို ရှာ၍ မြို့ရွာတိုင်း လှည့်လည်လျက် မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို အဘယ်မှာ ရချေအံ့နည်း။ သင် ဝါကြား၍ လှည့်ဖြားကာနှင့် ငါတို့ မယုံနိုင်ချေ”ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပယ်ရွာ၏။

ထိုသို့ ပယ်ရှားငြားသော်လည်း အပြစ်ထားတော်မမူ၊ များစွာသော ပရိယာယ် စကား ဖြင့် ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို သိစေတော်မူလျက် သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ည၌ နေဝင်စအချိန်တွင်—

ဒေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ -

အစရှိသော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အရှင် ကောဏ္ဍညသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါ တသောင်းသော လောကဓာတ်မှ စည်းဝေးသာသော နတ် ဗြဟ္မာ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ တို့သည်လည်း အကျတ်တရားကို ရလေကုန်သည်။ ဤ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသော အခါလည်း စကြဝဠာတသောင်း မြေအပေါင်းသည် ကောင်းချီးကျူးသကဲ့သို့ အထူးသဖြင့် တုန်လှုပ်သည်။ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်။

ဤ ဓမ္မစကြာ ဒေသနာကား ထိုနေ့ည၌ ပဌမယံအဆုံး မဇ္ဈိမယံအစ၌ ပြီးဆုံး သတည်း။

သာတာဂိရိနတ်နှင့် ဟေမဝဘနတ်တို့ အကြောင်း

ပစ္ဆိမယံသို့ ရောက်သောအခါ သာတာဂိရိနတ်၊ ဟေမဝဘ နတ်မင်းတို့သည် အသင်း အပင်းဖြစ်သော နတ်ဘီလူး စစ်သူကြီးတို့နှင့်တကွ တရားကိုနာအံ့သောငှါ ရောက်လာကုန် သတည်း။

ကဿပဘုရားလက်ထက်

ထို နတ်တို့၏ အကြောင်းကား- ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ရတနာ သုံးပါး အထံသို့ ကပ်နွဲ့ မှီဝဲလေ့ရှိသော အမျိုးကောင်းသား နှစ်ယောက်တို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်တော်မူရာ၌ တခဲနက်ဖြင့်သာ ကြွင်းရစ်သော မွေတော်ဓာတ် အပေါင်းတို့ကို ရှည်မြင့်စွာ တည်ပေးခြင်းငှါ ရတနာခုနစ်ပါး အတိုပြီးသော အုတ်တို့ဖြင့် စေတီတည်လုပ် ပြုစု၍ စေတီပြီးလတ် သော် သာသနာတော်၌ အလွန်စုံမက် မြတ်နိုးခြင်း ရှိရကား ဘုရားရွှေတော်၌ တပည့်ခံရသော သာဝကကြီးတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုကြ၏။

သာသနာပြုကြပုံ

ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရကြပြီးသော် သာသနာတော်၌ မှီဝဲရာ တရားကို ဆရာဥပဇ္ဈာယ်အား လျှောက် တောင်းမေးမြန်း၍ ဂန္ထဓရ၊ ဝိပဿနာဓရ နှစ်ဝင်္ဂကြောင်းကို သိလေလျှင် “ငါတို့ကား အသက် အရွယ် ငယ်သေး၏။ ပရိယတ် ဓမ္မဖြင့် ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်ပြီးမှ ဝိပဿနာဓရကို ဖြစ်စေ တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ ကျမ်းဂန် သင်ကြားခြင်းကို အားထုတ်သဖြင့် မရှည် မမြင့်မီပင် အဋ္ဌကထာ နှင့် တကူသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်၏။ အထူးထူးသော အာစရိယဝါဒ ဝိနိစ္ဆယ- ကထာမဂ္ဂတို့၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်၍ သာသနာတော်ဝယ် ထင်ပေါ် ကျော်စော၏။ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နည်းနာကို မှီလို၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ရောက်လာကုန်သော ရဟန်း တပည့်သားတို့သည် တပါး ဟပါး၌ ငါးရာစီ ငါးရာစီ အရံရှိကုန်၏။ ပရိသတ် လေးပါးတို့အားလည်း ဘုရားရှင် အဆုံးအမကို

ပြသညွှန်ကြားလျက် ဘုရားတဖန် ပွင့်ပြန်သောအခါကဲ့သို့ သာသနာတော်သည် လွန်စွာ ထွန်းလင်း၏။

အဂတိတရား လိုက်စားမိခြင်း

တရံရောအခါ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းလှသော အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ယှဉ်းယိုပျက်စီးသော သီလရှိသည်ကို သိလျှင် “ငါ့ရှင်...သင်ပြုသော အမှုသည် သာသနာတော်နှင့် မတန်ချေ” ဟု ဆိုဆုံးမ ပါသည်ကို ထိုအဓမ္မဝါဒီက “သင် အဘယ်သို့ သိသနည်း၊ အဘယ်ကိုမြင်သနည်း” စသည်ဖြင့် ပစ်လွှင့်ဖယ်ရှား၏။

ဓမ္မဝါဒီကလည်း “ငါ မသိသော်ရှိစေ၊ ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့ သိလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်က မိမိအမှုကို ကြောင့်ကြာသဖြင့် ထိုဆရာ နှစ်ဦးတို့၏ အထံသို့လာ၍ ပရိက္ခရာ စသည်ကို လှူပြီးလျှင် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ကို ရှိသေစွာ ဆောင်ရွက်၍ နှစ်သက်ကျွမ်းဝင်သော ကာလ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော သိက္ခာပုဒ်၌ ငြိစွန်းခြင်းကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းနှင့် ဝိဝါဒကလဟာရှိကြပါသည်၊ အကယ်၍ ဤရဟန်းသည် အရှင်တို့ထံ လျှောက်ကြားလာသော် တရားသက်တိုင်း ဆုံးဖြတ်တော် မမူပါလင့်” ဟု လျှောက်၏။

မထေရ်နှစ်ပါးတို့လည်း “တရားသက်လတ်မှု မဆုံးဖြတ်ပဲ နေခြင်းငှါ မဆိုက်ပေ” ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်အား တရားသက်တိုင်း ဆုံးဖြတ်တော်မူချေလျှင် တပည့်တော်သည် သာသနာ၌ တည်ရာ မရနိုင်ပြီ၊ အကျွန်ုပ် ပြုမိသော ကံကို အကျွန်ုပ် တာဝန်သာ ရှိပါစေလော့” ဟု အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ဖန် များသဖြင့် မထေရ်နှစ်ပါးတို့ သနားခြင်း ဖြစ်ရကား “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ထိုပဋိညာဉ်ကို ရလျှင် ယခင်အရပ်သို့ ပြန်၍ ဓမ္မဝါဒီထံ၌ လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်သော စကားကို ဆို၏။ ဓမ္မဝါဒီကလည်း “ဤရဟန်းကား မိမိအပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းစုံစမ်း၍ မှီငြမ်းကိုးစားရာ ဆရာကောင်း တွေဟန်ရှိချေပြီ၊ ဝိနည်းဓိုရ် ဆရာတို့အား ငါကြားလျှောက်တော့အံ့” ဟု ကြံလျက် မထေရ် နှစ်ဦးတို့ထံသို့ ဓမ္မဝါဒီလာ၍ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်၏ အခြင်းအရာကို လျှောက်ကြားသော် မထေရ် နှစ်ပါးတို့က စကားမဆိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ အဓမ္မဝါဒီက လာ၍ “ငါ၌ အပြစ်ရှိသည်ကို ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာများ သိလတ္တံ့ ၊ သင်ဆိုသော အမှုသည် ယခု သိပါစေတော့လော့၊ သဘောကောက်ကျစ်၍ ငါ့အပြစ်ကို သင်သာရွာဘိသည်” ဟု ကြမ်းတမ်းစွာဆို၏။ ထိုကာလ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့အား ဤသို့ လျှောက်ထား၏ “အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်၊ အဂတိမလိုက်ပါလင့်၊ တရားသက်တိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ၊ မဆုံးဖြတ်သော် သာသနာတော်၌ အညစ်အကြေးများပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။

ဝိနည်းဓိုရ် နှစ်ပါးလည်း မည်သို့သော စကားကိုမျှ မပြန် နေလေလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အလုပ်အကျွေးကို ခံရသူ ဖြစ်ပါလျက် သာသနာတော်၏ အညစ်အကြေး ဘေးရန် ဖြစ်မည်ကို မရှု၊ သဗ္ဗညုဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို မထောက်၊ တရားတော်ကိုလည်း မစောင့်ရှောက်၊ တယောက်သော ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ စောင့်ရှောက်ညွှာတာ၍ ဘုရားသာသနာတော်တည်း ဟူသော ရတနာစိုင်းကို ထုံးအိုင်၌ စွန့်ပစ်ဘိသည် တကား၊ ကဿပဘုရားသည် ငါတို့အား စွန့်ပစ်၍

ယနေ့ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူချေပြီ၊ ငါတို့ ကိုးကွယ်ရာ မရှိချေ”ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် သွားလေ၏။

နတ်ဘိလူးများဖြစ်ကြခြင်း

ထိုနေ့မှစ၍ မဒထရ်နှစ်ပါးတို့သည်ကား “သာသနာတော်ကို မငဲ့ကွက်၊ ဒုဿိလဒုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ ငဲ့ကွက်ရာရောက်ပေသည်”ဟု ကြီးစွာသောကုက္ကုစွရှိလျက် အသက်ထက်ဆုံးနှလုံးမသားခြင်းဖြစ်၏။ စုတေကြသောအခါ အထက်နတ်ရွာ၌ ဖြစ်ထိုက်သောကံ ရှိပါလျက် မိမိတို့ ကုက္ကုစွ နှိပ်စက်သော အားဖြင့် တယောက်ကား ဟိမဝန္တာတော၏ အတွင်း ဟေမဝတမည်သော တောင်၌ နတ်ဘိလူးစစ် သူကြီးဖြစ်၏။ တယောက်ကား မဇ္ဈိမဒေသအတွင်း သာတာဂိရိမည်သော တောင်၌ နတ်ဘိလူး စစ်သူကြီးဖြစ်၏။ ထိုသူတို့၏ ပရိသတ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့လည်း အလိုတူ ကျင့်ကြံသဖြင့် နတ်စစ် သူကြီးတို့၏ အထံ၌ အခြံအရံပင် ဖြစ်ကြကုန်သတည်း။ ထိုသူတို့၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ကျောင်းဒါယကာကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ဤသာတာဂိရိ၊ ဟေမဝတတို့သည် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့တွင် အကျုံးဝင်သော နတ်တို့ပေတည်း။ ထိုနတ်တို့ကား တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းငှါ တလ တလ၌ ရှစ်ခါ ဟိမဝန္တာတော၏ အတွင်း မန္တာကိနီ တောင်ရင်းဝယ် တင့်တယ်စွာ ပြုလုပ်အပ်သော ဘဂလဝတီ မည်သော မဏ္ဍပ်၌ နတ်အစည်းအဝေးကို ပြုမြဲမွေတာ ဖြစ်သတည်း။

ကတိကဝတ် ထားကြပုံ

ထိုသာတာဂိရိ၊ ဟေမဝတ တို့သည် နတ်အစည်းအဝေးသို့ ဝင်ရာ၌ အချင်းချင်း တွေ့ကြုံသိမြင် ကြ၍ ဤဘဝ ရှေးဘဝ ဖြစ်ရသော ဒေသများကို မေးမြန်းပြန်ကြားလျက် အဆအရာ ကြင်နာ စုံမက်ကြသဖြင့် ဤသို့သော ကတိကဝတ်ကို ထားကြ၏။ “အဆွေ ဟေမဝတသင်၏နေရာ ဟိမဝန္တာတောကား အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော တောပေတည်း၊ တစုံတရာ ထူးကဲစွာသော အကြောင်း ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အား ကြားပါလော့”ဟု သာတာဂိရိ-ကဆို၏။

ထို ဟေမဝတ-ကလည်း “သင်၏နေရာ မဇ္ဈိမဒေသအရပ်လည်း ဖြစ်သောသူတို့ နေရာပင် ဖြစ်သည်၊ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော အကြောင်းရှိလျှင် ငါ့အား ကြားလှည့်ပါ”ဟု ဆို၏။ ထို ကတိကဝတ်အားဖြင့် ဘုရား တဆူမှသည် တဆူအကြား မြေသား တယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ် တက် သည်တိုင်အောင်ပင် နတ်ဘိလူး အဖြစ်တွင်သာ တည်၍ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ၊ ဖွားတော်မူသောအခါ စသည်တို့၌ တသောင်းသော လောကဓာတ် တုန်လှုပ်လျက် ပုဗ္ဗနိမိတ် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ တင်သည်ကို မြင်ကုန်သော်လည်း ကာမဘော်ဖြင့် ပျော်မြူးခြင်း များသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ နိမိတ်များလည်း ရှည်လျားစွာ ဖေသည်သောကြောင့်လည်း ကောင်း ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ်နိမိတ်ဟု မသိလိုက်ကြကုန်။

သဗ္ဗညုတဘဏ်ကို ရေးသားအခါ မွှေးကြော တရားကို ဟောကြားတော်မူသောအခါမှ နိမိတ် ဩဘာတို့သည် ရှည်မြင့်စွာ တည်လတ်၍ နတ်နှစ်ယောက်တို့တွင် သာတာဂိရိ နတ်သည် ရှေးဦး စွာ သိသတည်း။

ယင်းသို့ သိသတ်သော် ဘုရားသခင်ထံတော်သို့ ကပ်၍ မမွှေးကြောတရားမြတ်၏ သာယာနက်နဲ ခက်ခဲသိမ်မွေ့လှစွာသော ကရားတော်ကို ကြားနာ၍ နေစဉ် “ငါ့အဆွေ ဟေမဝတသည် ဤ အစည်းအဝေးသို့ ပါလာလိမ့်မည်လော”ဟု တွေးတော ကြည့်မျှော်လျက် နာ၍ သမာဓိကို မရ

သောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ဓမ္မကို မရနိုင်လေ။ တရား ပြီးဆုံးသောအခါမှ “ငါ့အဆွေ ဟေမဝတသည် ဆန်းကြယ်လှသော တရားဓမ္မစကြာကို မနာရလေသေး၊ ရှေးက သားဖူးသော ကတိကဝတ် လည်း ရှိပေသည်။ ငါ့အဆွေကို ခေါ်ချေပြီးမှ အတူတကွလာ၍ တရားနာအံ့”ဟု ကြံလျက် မိမိ ဗိမာန်သို့ ပြန်၍ ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ဂဠုန်ယာဉ် စသည်တို့ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဘီလူးအရံ ငါးရာနှင့်တကွ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေးရှုထွက်၏။

ဟေမဝတနတ်မင်းလည်း မိမိနေရာ ဟိမဝန္တာ၌ အခါမဲ့ ပွင့်သောပန်း၊ တောက်ထွန်းသော ကြယ်လျှံ၊ လလျှံ၊ ရတနာလျှံတို့ဖြင့် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ လွန်ကဲ ထွေထွေးစွာ တောတောင်၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကိုမြင်၍ ရွှင်လန်းပျော်မွေ့စွာ ရှိရကား “ငါ၏အဆွေ သာတာဂိရိနတ် ကိုခေါ်၍ ကာမဘော်ဖြင့် ပျော်ပါးမြူးထူးအံ့”ဟု ကြံ၍ အခြံအရံ ငါးရာနှင့်တကွ သာတာဂိရိနတ် ကို ခေါ်အံ့သောငှါ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ရှေးရှုလာ၏။

ထိုနတ်စစ်သူကြီး နှစ်ဦးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အထက်၌ မျက်နှာရင်ဆိုင် ပေါင်းမိကြ၍ သာတာဂိရိနတ်က လာသောအကြောင်းကို မေးလေသော် ဟေမဝတ နတ်ကလည်း ထို အကြောင်းကို ကြားပေ၏။

နတ်ဘီလူးဘို့ ချီးမွမ်းသော ဘုရားဂုဏ်တော်များ

ထိုအခါ သာတာဂိရိ နတ်ကလည်း “ဤလောက၌ အသဒိသ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဂုဏ်ကျေးဇူး အပေါင်းတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်၍ ယနေ့ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောသဖြင့် အခါမဲ့ ပွင့်သောပန်း ထူးဆန်းသော အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ဖြစ်သတည်း”ဟု မုဒုပ္ပါဒကိုကြား၍ ဘုရားသခင်ထံသို့ ဟေမဝတကို ဆောင်လို၍-

အဇ္ဇ ပန္နရသော ဥပေါသထော၊ ဒိဗျာ ရတ္တိ ဥပဋ္ဌိတာ။
အနောမနာမံ သတ္တာရံ၊ ဟန္တ ပဿာမ ဂေါတမံ-

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်လျက်-

“အချင်းဟေမဝတ...နွယ်တာလ ပန္နရသီ တိထီရက်စေ့ ဤယနေ့ည ဤသမယကား လောကသုံးဘုံဝယ် တစုံတယောက်မျှ နှိုင်းထောက်ပြိုင်သူ အတူမမြော် တိလော်အဂ္ဂ အနုတ္တရမုနိ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဓမ္မစကြာ ဒေသနာကို ကောင်း စွာ ဟောတော်မူ၍ တသောင်းသော လောကဓားတို့မှ လာသော နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်း တို့၏ ကိုယ်ရောင် တန်ဆာရောင်ဘို့ဖြင့် တားပြောင်ပြောင်ထွန်းပလျက် နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်လှသော အခါတည်း။

အချင်း ဟေမဝတ ... အနောမသညာဖြင့် သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ဖြစ်သော ဓမ္မရာဇ် ထွတ်ဖျား ဘုရားဂေါတမကို အားရအောင် ဖူးမြော်၍ တရားတော်ကို နာကြားရန်အံ့” - ဟု ဆိုပေ၏။

သာတာဂိရိနတ်၏ စကားကို ဟေမဝတနတ် ကြားလျှင် “ဤသူကား မိမိဆရာ၏ သဗ္ဗညု အဖြစ်ကို ပြ၏။ သဗ္ဗညု ဖြစ်မည်ကား စင်စစ် ခဲယဉ်းသည်သာတည်း။ ပူရဏကဿပ စသော

သူတို့သည် သဗ္ဗညုဟု ဝန်ခံလျက် မိစ္ဆာဉာဏ်တရားဖြင့် လူများအပေါင်းကို အလွန်နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးကြ၏။ ယခုပြောပြန်သော ဂေါတမဘုရားသည် အကယ်၍ သဗ္ဗညုဖြစ်အံ့၊ စင်စစ် တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံရ၏၊ လက္ခဏာကို ငါ စုံစမ်းဦးအံ့”ဟု ကြံ၍-

ကစ္စိ မနော သုပဏိဟိတော၊ သဗ္ဗဘူတေသု တာဒိနော။

ကစ္စိ ဣဋ္ဌေ အနိဋ္ဌေ စ၊ သင်္ကပ္ပဿ ဝသိကတာ-

ဟူသော ဂါထာဖြင့်-

“အဆွေ သာတာဂိရိ...သင်၏ဆရာသည် ဗြဟ္မာ နတ် လူတို့၏ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်သော ‘ဘုရား’ ဟု သင်ကား ဆိုပေပြီ၊ ထို သင့်ဆရာသည် ကောင်းစွာ တည်တံ့သော စိတ်နှလုံး ရှိပါ၏လော၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ၊ သုခိတ သတ္တဝါ၊ ရှေ့သူဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်သော သတ္တဝါတို့၌ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း မရှိ ပကတိ အညီအညွတ် ဖြစ်သော တာဒိလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ အလုံးစုံသော ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံတို့မှ တုန်လှုပ်ကပ်ငြိ ထိပါးတတ်သော သင်္ကပ္ပရာဂ ဆန္ဒ ဒေါသ မောဟ တဏှာတို့ ကင်းကွာ ပါ၏လော”

ဟု မေး၏။

သာတာဂိရိလည်း မိမိဉာဏ်အား ဘုရား ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ သိ၍ အတိဝိတ္ထုဒရဖြစ်သော သဗ္ဗညုတ၏ ဂုဏ်ဝိသေသကို စိတ်ဖြာ၍ မပြနိုင်သေးကောင်း ဟေမဝတ၏ ပုစ္ဆာကို အစဉ်လျှောက် သဖြင့် မျက်မှောက် သိသမျှသော ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို ထုတ်ဖော်၍ ပြလိုကောင်း-

မနော စဿ သုပဏိဟိတော၊ သဗ္ဗဘူတေသု တာဒိနော။

အထော ဣဋ္ဌေ အနိဋ္ဌေ စ၊ သင်္ကပ္ပဿ ဝသိကတာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား - အချင်း ဟေမဝတ... သုံးလောကမျက်ရှု သဗ္ဗညု ဘုန်းမော်၏ နှလုံးတော်မြတ်သည်ကား အာရုံငါးပါး၌ လိုက်စား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ဂိရိဗဟို ငြင်းမိုရ် တောင်မင်းသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ခတ်သော်လည်း မညွတ်မယိုင် အမြဲ တည်နိုင်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော ဤ မြေဝသုန်သည် မတုန် မလှုပ်ပဲ အမြဲ တည်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကိလေသ၊ နွေ၊ မစွ၊ အဘိသင်္ခါရ အားဖြင့် လေးပါးသော အဇ္ဈတ္တမာရ်၊ ဒေဝပုတ္တ အစရှိသော ဗာဟိရမာရ် တို့ကို တိုက်လှန်ချိုးဖျက်၍ ယွင်းကွက်မရှိ ပကတိ ကောင်းမွန်စွာ တည်တော်မူ၏။ ဤသို့ တည်တံ့ခြင်းသည် ယခုဘဝ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်မှသာ မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓသမ္မာဒကို ဖြည့်စဉ် ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်ဆင်မင်း ဖြစ်သောအခါကပင် ပစ်သတ်လာသော မုဆိုးကို ငြိုးထားခြင်း မရှိ၊ မိမိအစွယ်ကိုပင် ဖြတ်၍ ပေးသေးသည်။ မဟာကပိလ မျှောက်မင်း ဖြစ်သေးအခါက လည်း သတ်ခြင်းငှါ ရိုက်ခတ်သော ပုဏ္ဏားကိုလျက် အမျက်မဆီး ခရီး ညွှန်ပြ လိုက်သေးသည်။ ဝိဓုရဇာစ် ဖြစ်စဉ်ကလည်း ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်မျှသော ကာဠ တောင်အောက်သို့ စောက်ထိုးပစ်ချသော ပုဏ္ဏက ဘီလူးကိုလျက် အမျက်မထား တရား ဟောတော် မူသေးသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကောင်းစွာထားအပ် ဖြစ်သော စိတ်တော် ရှိသည်ဟု သိအပ်သတည်း။ သုခိတ ဒုက္ခိတ စသည်များစွာ သတ္တဝါခပ်သိမ်း၌

မယိမ်းမယို ကိုယ်တော်နှင့် ညီမျှသော မေတ္တာစိတ်တော် ရှိခြင်း၊ ဣဋ္ဌာရုံ အနိဋ္ဌာရုံ အလုံးစုံတို့၌ ခုံမင် စွဲလမ်းခြင်းမရှိ ပကတိ သည်းခံတော်မူနိုင်ခြင်း၊ လာဘ အလာဘ ယသ အယသ စသော လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့၌ လှုပ်ရှားမရှိ ပကတိ သည်းခံတော် မူနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော တာဒိလက္ခဏာနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သက်ပုဏ္ဏ စသော တရားမှလည်း သမုဒ္ဒရာခြားသကဲ့သို့ လွတ်ရှားကင်းကွာတော်မူ၏။

ဟု ဖြေပေသော် ဟေမဝတလည်း ဒွါရတ္တယသုဒ္ဓိကို စိစစ်ပြန်ခြင်းငှါ-

ကစ္စိ အဒိန္နံ နာဒိယတိ၊ ကစ္စိ ပါဏေသု သညတော။
ကစ္စိ အာရာ ပမာဒမ္ပာ၊ ကစ္စိ ဈာနံ န ရိဉ္ဇတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- အဆွေသာတာဂိရိ...သင်၏ ဆရာသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ညှဉ်းဆဲကြောင်း ဖြစ်သော ပါဏာတိပါတ၊ လောဘ ရမ္မက်ဖြင့် ခိုးဝှက်ခြင်း ဟူသော အဒိန္နာဒါနမှ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်စည်းပါ၏လော။ လူတို့ မွေ့ လျော်ရာ ငါးဖြာသော ကာမဂုဏ် အာရုံတို့၌ ခုံမင်ငြိကပ် တပ်မက်မေ့၍ စိတ်ပျော်မွေ့သော မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒမှ ထမြောက်နိုင်ပါ၏လော။ မာတုဂါမစသော သတ္တဝါ၌ တဏှာရမ္မက်ဖြင့် နှစ်သက်လွန်ကျူး ညစ်ညူးခြင်းတည်း ဟူသော အဗြဟ္မစာရီ အကျင့်ညီမှ ဝသီအားဖြင့် ကင်းပါ၏လော။ နိဝရဏ ခြောက်ပါး တရားဝေးလံလျက် ဈာန်သမာပတ် မြတ်သည့် တရား ဘိညာဏ်များကို ပွားများစည်ပင်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်ပါ၏လော-

ဟု မေးမြန်းသော် အဆွေတော် သာတာဂိရိလည်း ပဋိဝစန ဂါထာဖြင့် ထင်ရှားစွာ ဖြေဆိုခြင်းငှါ-

န သော အဒိန္နမာဒိယတိ၊ အထော ပါဏေသု သညတော။
အသော အာရာ ပမာဒမ္ပာ၊ ဗုဒ္ဓေါ ဈာနံ န ရိဉ္ဇတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- အချင်းဟေမဝတ .. ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ဂေါတမကား ထို ပါဏာတိပါတ အဒိန္နာဒါန မိစ္ဆာကံတို့မှ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ယခုဘဝ၌သာ ကင်းကွာပေ သည် မဟုတ်၊ ရှေးရှေးသောကာလ ဘဝများစွာကပင် ရှောင်ခွါ ကင်းလွတ်တော်မူလှ၍ နိဂြောဓဗိဓ္မ အစရှိသော လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ်နှစ်သွယ်၊ ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာ တော်ငယ်တို့နှင့် တင့်တယ်ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဈာန်ဝိမောက္ခစသော တရားသည်လည်း ဘုရားဖြစ်မှ ပြည့်စုံသည် မဟုတ်၊ မယ်တော်ငမ်းမှ ဖွား၍ တလသား စဉ်ကပင် ဈာန် ဝင်စားတော်မူနိုင်သတည်း-

ဟု ဖြေပေသော် ဟေမဝတနတ်လည်း ကာယဒွါရ သုဒ္ဓိကို ကြား၍ အားရဝမ်းသာသဖြင့် ဝစီဒွါရသုဒ္ဓိကို တဖန် မေးပြန်လိုရကား-

ကစ္စိ မုသာ န ဘဏတိ၊ ကစ္စိ န ဝိဏဗျပုထော။
ကစ္စိ ဝေဘူတိယံ နာဟ၊ ကစ္စိ သမ္ပံ န ဘာသတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-အဆွေ သာတာဂိရိ...သင်၏ဆရာသည် သတ္တဝါတို့အား လှည့်ဖြား လိုခြင်းဖြင့် ချွတ်ယွင်းစွာ ဆိုတတ်သော မုသာဝါဒ၊ သူတပါးအား စိတ်ထားညစ်ညူး စေတတ်သော ဗျပ္ပထယုတ် ဖရုသဝါစာ၊ ညီညွတ်စွာသော သူနှစ်ပါးတို့၏ မေတ္တာ တရားကို ပျက်ပြားစေတတ်သော ပိသုဏဝါစာ၊ စီးပွားမဲ့သာ ဆိုရာဖြစ်သော သမ္မပ္ပလာပ ဤလေးဝသော ဝစီကံမှလည်း ပယ်လှန်စွန့်နိုင်ပါ၏လော-

ဟု မေးပြန်၏။ သာတာဂိရိနတ်သည်လည်း ပဋိဝစနဂါထာဖြင့် ကောင်းစွာ ပြောဆိုလိုရကား-

မုသာ ဗ သော န ဘဏတိ၊ အထော န ခိဏဗျပ္ပထော။
အထော ဝေဘူတိယံ နာဟ၊ မန္တာ အတ္ထံ သုဘာသတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား--အချင်း ဟေမဝတ...ငါ့ဆရာသည် မုသာဝါဒ၊ ဖရုသဝါစာ၊ ပိသုဏဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပတို့မှ ယခုဘဝ၌သာ ပယ်ခွါတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးရှေးသော ဘဝကပင် မြို့ကြေးမတင် ကင်းစင်တော်မူသောကြောင့် သလိပ် သည်းခြေ ပျောက်ပြေ စင်လင်း သန့်ရှင်းချေငံ ဗြဟ္မာသံကဲ့သို့ အလွန်အမင်း သန့်ရှင်းသော သိသာနာဖွယ် မပြယ်လုံးခဲ နက်နဲစေ့စပ် ပဲ့ပင်ထပ်သော အင်္ဂါရှင်ဖော် အသံတော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ တော်မူ၏။ ပညာဖြင့် လှမ်းမိုး၍ အကျိုးရှိသော စကားကိုသာ ဆိုတတ်သည့်အမှုကြောင့် ယခုအဖို့ဝယ် မည်သို့မသွေ ဖြစ်စေဆိုက ဖြစ်လာရသော သီဟနာဒဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူ၏-

ဟု ဖြေလတ်သော် ဟေမဝတနတ်လည်း တဖန်ထုတ်၍ မနောဒွါရိကသုဒ္ဓိကို စိစစ်ပြန်ခြင်းငှါ-

ကစ္စိ န ရဇ္ဇတိ ကာမေသု၊ ကစ္စိ စိတ္တံ အနာဝိလံ။
ကစ္စိ မောဟံ အတိက္ကန္တော၊ ကစ္စိ ဓမ္မေသု စက္ခုမာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-အဆွေ သာတာဂိရိ...သင်၏ ဆရာသည် ကိလေသာ၏ အာရုံ ကာမ ဂုဏ် ငါးပါး၌ လိုလား တောင်တခြင်းတည်းဟူသော အဘိဇ္ဈာမှ ကြဉ်နိုင်ပါ၏လော၊ စိတ်၏ ဖောက်ပြန် မှောက်လှန် နောက်ကျခြင်း တည်းဟူသော ဗျာပါဒကို ပင်စွန့် နိုင်ပါ၏လော၊ မာနကြီးကြွား မောဟပွား၍ ဖောက်ပြားစွာ အယူရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တရားမှ ပယ်ရှားနိုင်ပါ၏လော၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့၌ မပိတ်ပင် သိမြင်တတ်သော ပညာမျက်စိ ရှိပါ၏လော-

ဟု မေးပြန်၏။ သာတာဂိရိလည်း ပဋိဝစနဂါထာဖြင့် ထင်ရှားစွာ ပြောပြန်လိုရကား-

န သော ရဇ္ဇသိ ကာမေသု၊ အထော စိတ္တံ အနာဝိလံ။
သဗ္ဗမောဟံ အတိက္ကန္တော၊ ဗုဒ္ဓေါ ဓမ္မေသု စက္ခုမာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား- အချင်း ဟေမဝတ...ထို ငါ့ဆရာသည် ကိလေသာ ဆယ်ပါး တရား၏ အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ ခုံမင်ကပ်ငြိခြင်း ကင်းတော်မူလှသောကြောင့် ဝသပတ္တိ နတ်မင်း

သမီးတို့သော်မှ ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးရချေသည်။ နှလုံးတော် အနေလည်း အထွေအထူး ညစ်ညူး
နောက်ကျသော အရာသည် မည်သည့်အခါမှ မဖြစ်ဖူးပေ။ ခြောက်ဆယ်နှစ်ထွေသော
မိစ္ဆာအယူမှ ဖြူစင်တော်မူလှ၍ လောကသုံးခွင်ဝယ် မမြင်သောတရားကား မရှိ၊ သိမြင်
ပေသည်သာတည်း-

ဟု ဖြေလေသော် ဟေမဝတလည်း ဒွါရသုံးပါး၌ ဖြစ်ထိုက်သော ဒုစ္စရိတ၏ စင်ကြယ်ကာမ္ပဖြင့်
သဗ္ဗညုတဟု မခေါ်ဝေါ်လောက်ချေသေး၊ မေးခွင့်ရှိသမျှကို ငါမေးဦးအံ့ဟု ကြံ၍-

ကစ္စိ ဝိဇ္ဇာယ သမ္ပန္နော၊ ကစ္စိ သံသုဒ္ဓစရဏော။
ကစ္စိဿ အာသဝါ ခိဏာ၊ ကစ္စိ နတ္ထိ ပုနပ္ပဝေါ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား- အဆွေ သာတာဂိရိ...သင်၏ ဆရာသည် ဘုရားတကာ ပြည့်စုံရာ
သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး မြတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ နိဗ္ဗာန်သွားကြောင်း
ကောင်းစွာ တင့်တယ် စင်ကြယ်လှသော စရဏတရား တဆယ့်ငါးပါးနှင့် မခြားပြည့်စုံ
ပါ၏လော၊ အဝီစိမှ နေဝသညာနာသညာဘုံ လွှမ်းခြုံမိအောင် စီးဝင်တတ်သော
အာသဝေါဉာဏ်တို့သည် ကုန်ခန်းပါ၏လော၊ အသစ်သော ဘဝဝယ် တဖန် ပဋိသန္ဓေ
တည်နေခြင်းမှ ကင်းပါပြီလော-

ဟု မေး၏။ ထိုသို့ မေးပြန်သောအခါ သာတာဂိရိ-ကလည်း သင် မေးသမျှသော ကျေးဇူးဂုဏ်
သည် ပြည့်စုံသည်သာတည်းဟု ပြလို၍-

ဝိဇ္ဇာယ စေဝ သမ္ပန္နော၊ အထော သံသုဒ္ဓစရဏော။
သဗ္ဗဿ အာသဝါ ခိဏာ၊ နတ္ထိ တဿ ပုနပ္ပဝေါ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား- အချင်းဟေမဝတ...ငါ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊
ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ အာသဝက္ခယ တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဣဒ္ဓိဓိမ၊ ဒိဗ္ဗက္ခေ၊ ဒိဗ္ဗသေတ၊
ပရစိတ္တပဇာနန၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ၊ အာသဝက္ခယ၊ မနောမယိဒ္ဓိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်
တည်ဟူသော ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ သီလသံဝရ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရ၊ ဘောဇနမတ္တညူတာ၊ ဇာဂရိ-
ယာနုယောဂ၊ သတ္တသဒ္ဓမ္မ၊ စတ္တာရိဇျာန တည်းဟူသော စရဏတဆယ့်ငါးပါး တရား
အပေါင်းတို့နှင့်လည်း ကောင်းစွာ ပြည့်စုံတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော အာသဝေါ ကုန်ခန်း
လျက် သုံးခန်းသော ဘဝဝယ် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိုစွဲ မရှိပြီ-

ဟု ဖြေပေသော် ဟေမဝတလည်း အစ္စရိယ ဖြစ်သော ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ကြားနာရ၍
ဝမ်းသာနှစ်မြို့လှသောစိတ် ရှိရကား-

အဆွေ သာတာဂိရိ... ဤမျှသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပေလျှင် သင်၏ ဆရာသည် စကြာဠာ
လောကဓာတ်၌ နှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ ပုရိသထွတ်ဖျား ဘုရားသဗ္ဗညု အစစ်
မှန်ပေပြီ။ ဤ မြတ်စွာဘုရားကို သွား၍ဖူးမြင်ကုန်အံ့၊ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့-

ဟု ခေါ်ခြင်းငှါ-

ဧကီဇဗ် ကိသံ ဝီရံ၊ အပ္ပိဟာရံ အလောလုပံ။
 မုနိ ဝနသ္မိ စျာယန္တံ၊ ဧဟိ ပဿာမ ဂေါတမံ။
 သိဟံဝေကစရံ နာဂံ၊ ကာမေသု အနုပက္ခိနံ။
 ဥပသကံမ္မ ပုစ္ဆာမ၊ မစ္စုပါသပ္ပမောစနံ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆိုသတည်း။

အနက်ကား— သမ္မ၊ အဆွေ သာတာဂီရိ။ ဟန္တ၊ ယခု။ ဧဟိ၊ အမြန်လာလော့။
 ဧကီဇဗ်၊ ဟိမဝန္တာ မြိုင်ခန်းဝါ၌ ကောင်းစွာခိုမှီ သားဧကီကဲ့သို့ ညီညွတ်ဖွံ့ထွား
 ဆစ်လျားမမြင် အစဉ်စုရုံး စပါးဖုံးကဲ့သို့ လုံးဝန်းပြည့်ဖြိုးသော မြင်းခေါင်းတော်လည်း
 ရှိတော်မူထသော။ ကိသံ၊ ရှည်ခြင်းငါးမည် တိုသည်ကားလေး အသေးစတု မြင့်မ
 ခြောက်ဆင့် ဝန်းသင့်သည့်အရာ ဝန်းလှစွာသော အင်္ဂါကြီးငယ်၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်
 သင့်တင့်လှပသော အင်္ဂါလည်း ရှိထသော။ ဝီရံ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လလည်း ရှိတော်
 မူထသော။ အပ္ပိဟာရံ၊ တထပ်တည်းသာ ခန္ဓာတည်ရုံ မှီဝဲဟုန်ကြောင့် အကုန်ခေါင်းပါး
 သော အာဟာရလည်း ရှိထသော။ အလောလုပံ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ခြင်း မရှိထ
 သော။ မုနိ၊ မောနေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာထသော။ ဝနသ္မိ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တော
 အုပ်၌။ စျာယန္တံ၊ စျာန်ဝင်စားကာ မွေ့လျော်စွာထသော။ သိဟံဝ၊ သိန်းခတ် အသပြာ
 ကမ္မလာဟန် မှင်ဆံ့ရှိခြင်း ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသော နှလုံးတော်လည်း ရှိထသော။
 ဧကစရံ၊ ဝဲယာရှေ့နောက် ဖော်မလှောက်ပဲ တယောက်တည်းသာ ကျင့်လေ့ ရှိထသော။
 ဝါ-လောကဓာတ်၌ ပြိုင်ဖက်မပြု တဆူတည်းသော ယောက်ျားလည်း ဖြစ်ထသော။
 နာဂံ၊ ဘဝတပါး သွားလာခြင်းလည်း မရှိထသော။ ကာမေသု၊ ကိလေသာကမ၊
 ဝတ္ထုကမ ဤနှစ်ဝတို့၌။ အနုပက္ခိနံ၊ ဆန္ဒရာဂအားဖြင့် ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိထသော။
 ဂေါတမံ၊ ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို။ ပဿာမ၊ ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့။
 တံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဥပသကံမ္မ၊ ကပ်လတ်ရှို။ မစ္စုပါသပ္ပမောစနံ၊ သေမင်း၏
 ကျော့ကွင်းမှ လွတ်ကင်းရာဖြစ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးလျှောက်ကြကုန်အံ့။

ဤသို့ ချီးပ၍ ဘုရားအထံတော်သို့ သွားကြလေ၏။

[ဤနတ် နှစ်ဦးတို့ကား ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်ကပင် အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ
 ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်ဖူးသည် ဖြစ်၍ ဉာဏ်ကြီးလှသောကြောင့် ဘုရားဂုဏ်
 ကျေးဇူး အမြောက်ကို အချက်ကျကျ သိနိုင်လေသတည်း။]

ကာဠိအမျိုးသမီး သောတာပန်ဖြစ်ပုံ

နတ်စစ်သူကြီးတို့၏ အသီးအသီး ပြောဆိုကြသော ဘုရားကျေးဇူးတော်စကားကို ‘ကာဠိ’
 အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးတယောက်သည် ပြာသာဒ်သို့တက်၍ လေသွန်တံခါးကိုဖွင့်လျက်
 ကိုယ်ဝန်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို ဖျောက်ခြင်းငှါ ရပ်နေသောအခိုက်တွင် နားစိုက်ပိရို အစ၊ အလယ်၊
 အဆုံးတိုင်အောင် ကြားလျှင် “ဘုရားတို့ သဘောသည် ဤသို့သော ဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံ
 ပေသည်တကား”ဟု ဘုရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ပီဝိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုပီဝိဖြင့် နိဝရဏ

တရားကိုခွာ၍ ဝိပဿနာကို စီးဖြန်းလျှင် ထိုပြာသာဒ်ထက်၌ ရပ်လျက်ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

[ထို့ကြောင့် ထိုကာဠိအား ဘုရားသခင်သည် ဓုတဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည့် အကြောင်းကို နောက်မှ ဆိုလတ္တံ့။]

နတ်ဘိလူးတို့ သရဏဂုံ ပဉ္စသိတည်ပုံ

ထိုနတ်ဘိလူး စစ်သူကြီးသည်လည်း တထောင်သော နတ်ဘိလူးအပေါင်း ခြံရံလျက် ပစ္စိမယံ၌ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်ကုန်၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဖြင့် ထိုင်နေတော်မူသော ဘုရားရှင်၏အထံသို့ ကပ်၍ လက်အုပ်ချီလျက် “အက္ခာတာရံ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြု၍ ဆယ်ခုသော ပြဿနာတို့ကို လျှောက်ကုန်သည်တိုင် ဘုရားသခင်လည်း ဟေမဝတသုတ် ဒေသနာကို ဟောတော်မူပေ၏။ တရားတော်၏အဆုံး၌ ထိုနတ်စစ်သူကြီးနှစ်ဦးတို့သည် သောတာပန် တည်လေကုန်၏။ ကြွင်းကုန်သော နတ်ဘိလူးတို့သည် သရဏဂုံ ပဉ္စသိ တည်ကြကုန်သတည်း။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း

ထို့နောက် ဓမ္မစက္ကပာတ္တန သုတ်ကိုပင် အကျယ်တဖန် ဟောတော်မူပြန်သဖြင့် ၎င်းဝါဆို လပြည့်ကျော် တရက်နေ့ အရှင်ဝပ္ပသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သည်။ နှစ်ရက်နေ့ အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ သုံးရက်နေ့ အရှင်မဟာနာမ၊ လေးရက်နေ့ အရှင်အဿဇိ ယေရ်တို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကြကုန်သည်။ လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့၌ ငါးဦးသော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတော်မူသဖြင့် ငါးဦးလုံးပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤသို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြပြီးလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ထိုမိဂဒါဝုန်တော၌ပင် လှည့်လည်၍ ဓမ္မလျော်တော်မူ၏။

၁၄-နာဠကထေရ် မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း

လပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒေဝိလရသေ့၏တူဖြစ်သော နာဠကထေရ် ရောက်လာ၍ မောနေယျပဋိပတ်ကို ဟောကြားတော်မူသဖြင့် ကျင့်ရလေသည်။

အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းကား— ဒေဝိလရသေ့၏ နှမတော် ဖြစ်သော မန္တာနီပုဏ္ဏေးမ၌ နာဠက မည်သော တယောက်သောသားသည် ရှိသတတ်။ ထိုသတို့သားသည် အဆင်းလည်း လှ၏။ မိဘဘိုးဘွားတို့အားလည်း ရိုသေ၏။ အရွယ်ရောက်သောကာလ အမျိုးအနွယ် အရွယ်တူသော မယားရ၍ များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့၏ အရှင် ဖြစ်၏။

မောနေယျပဋိပတ်ကိုတောင်းပုံ

အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအားဖြင့် ဘုရားလောင်း ဖွားစကပင် အရှင်ဒေဝိလ၏ ဆုံးမသော စကားကြောင့် ဘုရားလောင်းကိုရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တခုသော တောအုပ်ကို မှီ၍နေ၏။ “ရေငုပ်ဖန်များက နားချိုတဲ့ရာသည်၊ နားချိုတဲ့၍ မကြားလျှင် တရားတော်မှ ရှုံးခြင်းသို့ ရောက်ရာချေသည်” ဟု နှလုံးပြု၍ အမျိုးတို့၏ စာရိတ္တဖြစ်သော ရေငုပ်ခြင်းကို ပယ်လျက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး စင်ကြယ်စွာသော အကျင့်ဖြင့် နေသည်တိုင် ဘုရားသခင်

ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူရာ၌ ကြားနာရသော သဟာယဖြစ်သော နတ်သား တယောက်သည် အရှင်နာဠကအား ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို ကြားလာ၍ သိသဖြင့် မိဂဒါဝုန်တော့ သို့လာပြီးသော် အထံတော်သို့ကပ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အတောင် ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သော အရပ်၌ တလျှပ်လျှပ် ပထွန်းသော ရောင်ခြည်တော်အဝန်းဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော ဘုရားသခင်ကို မြင်လျှင် ကြည်ရွှင်ရှိညွတ်လှသောစိတ် ရှိရကား “ငါ့ဦးရီး ဟောကြားတိုင်း ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်သည်မှန်ချေပြီ။ ဆင်းရဲကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ညာကို ကောင်းစွာညွှန်တတ်သော သူကို တွေ့ရချေပြီ တကား”ဟု အားရဝမ်းသာလျက် မောနေယျပဋိပတ်ကို သိခြင်းငှါ-

အနဂါရိယုပေတဿ၊ ဘိက္ခာစရိယံ ဇိဂိသတော။
 မုနိ ပဗြူဟိ မေ ပုဋ္ဌော၊ မောနေယျံ ဥတ္တမံ ပဒံ-

ဟူသော ဂါထာဖြင့်-

“သံသရာ၏ ကမ်းတဖက်သို့ ကူးမြောက်တော်မူပေသော အရှင်ဘုရား.... အိမ်ရာ မထောင် ရဟန်းဘောင်၌ ကျင့်ဆောင်သဖြင့် ဆွမ်းခံခြင်းကို မှီတင်း၍နေလင့်ပါသော အကျွန်ုပ်အား အလျင်အမြန် နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မောနေယျပဋိပတ်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူပါလော့-

ဟု လျှောက်၏။

မောနေယျအကျင့်ကိုဟောခြင်း

ယင်းသို့လျှောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း-

ချစ်သား နာဠက....ဤမောနေယျ ပဋိပတ်ကား ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီရှိမှသာ လျှင် ကျင့်နိုင်ရာသည်။ ပြုခြင်းငှါ အလွန်ခဲယဉ်းသော တရားတည်း။ သင်ကျင့်လိုမှကား ငါ ဟောကြားအံ့။ မှတ်သားနာယူ၍ ကောင်းစွာ အားထုတ်လော့ -

ဟု တိုက်တွန်းတော် မူလိုရကား-

မောနေယျံ တေ ဥပညိဿံ၊ ဒုက္ကရံ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ။
 ဟန္တု တေ နံ ပဝက္ခာမိ၊ သန္တမ္ဘဿု ဒဇ္ဇော ဘဝ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-

နာဠက၊ ချစ်သားနာဠက။ ဟန္တု၊ ယခု။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့စွာထသော။ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ လွန်၍ ကျင့်ရထသော။ ဝါ-ဖြစ်စေခြင်းငှါ ငြိုငြင်စွာ ကျင့်ရထသော။ မောနေယျံ၊ မောနေယျ ကျင့်ဝတ်ကို။ တေ၊ သင့်အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥပညိဿံ၊ သိစေအံ့။ တေ၊ သင့်အား။ နံ၊ ထိုမောနေယျပဋိပတ်ကို။ ပဝက္ခာမိ၊ ဟောပေအံ့။ တံ၊ သင်သည်။ သန္တမ္ဘဿု၊ ဝီရိယဖြင့် ထောက်ပံ့လော့။ ဒဇ္ဇော၊ မြဲမြံသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။

မောနေယျအကျင့်

ဤဂါထာဖြင့် နာဠကထေရ်အား သန္တမ္မန၊ ဒဠိဘာဝ အဖြစ်၌ တိုက်တွန်းတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ ပဋိပတ်အစဉ်ကို ထင်စွာပြတော်မူခြင်းငှါ-

သမာနဘာဂံ ကုဗ္ဗေထ၊ ဂါမေ အက္ကဋ္ဌဝန္တိတံ။
မနောပဒေါသံ ရက္ခေယျ၊ သန္တော အနုဏ္ဏတော စရေ-

အစရှိသော နှစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-

နာဠက၊ ချစ်သား နာဠက။ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ အက္ကဋ္ဌဝန္တိတံ၊ အမျက်ထွက်ငြား ထိပါးသောသူ၊ ကြည်ညွတ်ရိုကျိုး ရှိခိုးလာသော သူကို။ သမာနဘာဂံ၊ မုန်းချစ်မဟူ အတူအမျှ။ ကုဗ္ဗေထ၊ ပြုရာ၏။ မနောပဒေါသံ၊ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းသည်။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရာ၏။ အနုဏ္ဏတော၊ ဝမ်းမမြောက်သည်ဖြစ်၍။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဒါယေ၊ တော၌။ အဂ္ဂိသိခူပမာ၊ လောင်သောမီးလျှံနှင့် တူကုန်သော။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဥစ္စာဝစာ၊ ယုတ်ယုတ်မြတ်မြတ် ဖြစ်ကုန်သော စကားတို့ကို၊ နိစ္ဆရန္တိ၊ မြွက်ဆို့ ပြောကြားကုန်လျက်။ မုနိံ၊ ရဟန်းကို။ ပလောဘေန္တိ၊ စကားချိုသာ လှူဒါန်းပေးငြား လှည့်ပတ်သောအားဖြင့် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်တတ်ကုန်၏။ တာ၊ ထိုတောမီးပမာ လောင်တတ်စွာတုံ အာရုံငါးဝ မိန်းမအပေါင်းတို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ မာပလောဘယံ၊ မပျက်စီးစေကုန်လင့်။ ဝါ-မဖြားယောင်းစေကုန်လင့်။

မေထုနာ ဓမ္မာ၊ ယှဉ်ဖက် မြူးခန့် မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတော၊ ကြည်သည်။ ဘာ၊ ဖြစ်လော့။ အပရာပရေ၊ ထိုမှတပါးကုန်သော။ ကာမေ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတော၊ စွန့်၍၊ ပါဏေသု၊ ရန်မူသော သတ္တဝါတို့၌။ အဝိရုဒ္ဓေါ၊ မဆန့်ကျင်သည်။ ပါဏေသု၊ အဖော်ကျမ်းဝင် ကြင်နာသော သတ္တဝါတို့၌။ အသာရတ္ထော၊ တပ်မက်ခြင်း မရှိသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။ တသထာဝရေ၊ ပုထုဇဉ်သေကွဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ အသေကွဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို။ အဟံ ယထာ၊ ငါကဲ့သို့။ ဧတေ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဧတေ ယထာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဥပမံကတော၊ ထပ်တူဥပမာကိုပြု၍။ န ဟနေယျ၊ သူကို မထိပါးရာ။ န သာတယေ၊ မညှဉ်းဆဲရာ။

[ဤပါဠိတို့ဖြင့် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလနှစ်ပါးကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြတော်မူ၏။]

ပုထုဇဉ်နော၊ ပုထုဇဉ်သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပစ္စည်းလေးပါး၌။ သတ္ထော၊ ကပ်ငြိသည်ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပစ္စည်းလေးပါး၌။ ဣစ္စဉ္စ၊ မရသေးသည်ကို လိုချင်တပ်မက်သော ဣစ္စာကိုလည်းကောင်း။ လောဘဉ္စ၊ ရပြီးသည်ကို မဖိတ်မယို လိုချင်မက်မောသော လောဘကိုလည်းကောင်း။ ဟိတော၊ ပယ်စွန့်၍။ စက္ခုမာ၊ ဆင်ခြင်ခြင်း

ပညာစက္ခုရှိသည်။ ဟုတော့၊ ဖြစ်၍။ ဣမံ၊ ဤမောနေယျအကျင့်ကို။ ပဋိပဇ္ဇေယျ၊ ကျင့်ရာ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့ကျင့်သောသူသည်။ နရကံ၊ ငရဲသို့ဆောင်တတ်သော။ ဣမံ၊ ဤခိစ္ဆာဇီဝ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပစ္စယတဏှာကို။ တရေယျ၊ ကူးရာ၏။

[ဤဂါထာဖြင့် ကုလဒုသန အနေသန စသည်မှ ချီ၍ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိ သီလကို ပြတော်မူသည်။]

ဥိနောဒရော၊ လျသောဝမ်းရှိသည်။ မိဟာဟာရော၊ နှိုင်းယှဉ်ပိုင်းခြားအပ်သော အာဟာရရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အပ္ပိစ္ဆော၊ အလိုနည်းသည်။ အလောလုပေါ၊ မလျှပ်ပေါ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဣစ္ဆာယ၊ လိုချင်ခြင်းဖြင့်။ နိစ္ဆာတော၊ ဆာလောင်ခြင်းမရှိသည်။ အနိစ္ဆော၊ အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗုတော၊ ငြိမ်းပြီးသော ကိလေသာတည်းဟူသော ပူပန်ခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

မုနိ၊ မောနေယျအကျင့်ကို ကျင့်သော။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းသည်။ ပိဏ္ဏစာရံ၊ ဆွမ်းခံရွာသို့။ စရိတော၊ သွား၍။ ဘတ္တကိစ္စံ ဝါ၊ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုမူလည်း။ ကတော၊ ပြု၍။ ဝနန္တံ၊ တောသို့သာလျှင်။ အဘိဟာရယေ၊ ရှေးရှုသွားရာ၏။ ရုက္ခမူလသ္မိံ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ ဥပဋ္ဌိတော၊ ရပ်သည်ဖြစ်၍။ အာသန္နပဂတော၊ နေရာသို့ ကပ်လျက်။ နိသိန္နော၊ မလျောင်းမစက် ထက်ဝယ်ထိုင်နေသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဓုတင်မှတ်ချက်

[လူတို့နှင့် ဟောပြောခြင်းစသည်ကို မပြုပဲ တောထဲသို့ ကပ်၍ ရပ်လျက် ထိုင်လျက် သာ နေအပ်၏ ဟုလိုသည်။ ဤဂါထာဖြင့် ပိဏ္ဏပါတိက ဓုတင်၊ သပဒါနစာရီ၊ ကောသနိက်၊ ပတ္တပိုဏ်၊ ခလုပစ္ဆာ ဓုတင်တို့ကို သဘာဝအားဖြင့် ပြသည်။ တေစီဝရိက၊ ပံသုကုလ ဓုတင်တို့ကို သမာဒါနတ္ထအားဖြင့် ပြသည်။ အာရညကင်ဓုတင်၊ ရုက္ခမူဓုတင်၊ နိသဇ္ဇိဓုတင် တို့ကို နိတတ္ထအားဖြင့် ပြတော်မူသည်။ အဗ္ဗောကာသိက၊ ယထာသန္တတိံ၊ သောသာနိက ဓုတင်တို့ကိုလည်း အတ္ထာပတ္တိအားဖြင့် ပြတော်မူသည်။]

သော၊ ထိုဓုတင်တေရသကို ဆောင်ပြီးသော ရဟန်းသည်။ ဈာနပသုတော၊ အာရမ္မဏုပနိဇ္ဈာနဈာန်၊ လက္ခဏုပနိဇ္ဈာနဈာန်တို့၌ လေ့ကျက်သည်။ ဓီရော၊ ဝီရိယ ပညာ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဟုတော့၊ ဖြစ်၍။ ဝနန္တေ၊ တောအတွင်း၌။ ရမိတော၊ မွေ့လျော်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ရုက္ခမူလသ္မိံ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ လောကုတ္တရဈာနေန၊ လောကုတ္တရဈာန်ဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ အဘိတောသယံ၊ အလွန်နှစ်သက်ပေလျက်။ ဈာယေထ၊ ဈာန်ဝင်စားရာ၏။

တကော၊ ထိုသို့သော ရှေးရှုသွားသည်မှ။ ဥတ္တရိ၊ အထက်၌။ ရတျာဝိဝသာနေ၊ ညဉ့်ကို လွန်လတ်သည်ရှိသော်။ ဂါမန္တံ၊ ရွာတွင်းသို့။ အဘိဟာရယေ၊ အဘိသမာစာရိက ကျင့်ဝတ်ကို ဖြစ်စေလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်း၍ သွားရာ၏။ အဂ္ဂါနံ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ ဆွမ်းစားပါဟု ပင့်ခေါ်ခြင်းကို။ နာဘိနန္ဒေယျ၊ မနှစ်သက်ရာ။ ဝါ၊

မခံရာ။ ဂါမတော၊ ရွာမှ။ အဘိဟာရဉ္စ၊ ရှေးရှုဆောင်ခဲ့သော ဆွမ်းကိုလည်း။ နာဘိ-
နန္ဒေယျ၊ မခံရာ။

မုနိ၊ မောနေယျ အကျင့်ကို ကျင့်သော ရဟန်းသည်။ ဂါမံ၊ ရွာသို့။ အာဂမ္မ၊ ထောက်
၍။ ကုလေသု၊ ဒါယကာတို့၌။ သဟသာ၊ ဟက္ခဏေနောသဖြင့်။ န စရေ၊ မပြုကျင့်
ရာ။ ဆိန္နကထော၊ မပြောဟောလတ် ပြတ်သောစကားရှိသည်ဖြစ်၍။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။
ပယုတ္တံ၊ ပရိယာယ်ရိပ် နိမိတ်ဩဘာသနှင့် ယှဉ်သော။ ဘာသေသနံ၊ အစားအဝတ်
ရှာခြင်းနှင့် ဖပ်သော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ နဘဏေ၊ မဆိုရာ။

ဂါမံ၊ ရွာသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်သော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှသော
ဝတ္ထုကို။ လဒ္ဒေ၊ ရသည်ရှိသော်။ ယံ၊ အကြင်ဝတ္ထုကို။ အလတ္ထံ၊ ရအပ်ပြီ။ တံ၊ ထိုသို့
ရခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ အလဒ္ဒေ၊ စိုးစဉ်းမျှ မရသည် ရှိသော်။ ယံ နာလတ္ထံ၊
အကြင် အခြင်းဖြင့် မရ။ ဝေံ၊ ဤသို့မရခြင်းသည်လည်း။ ကုသလံ၊ ကောင်း၏။ ဣတံ၊
ဤသို့။ ဥဘယေနော၊ ရ၊ မရ နှစ်ပါးဖြင့်ပင်လျှင်။ တာဒိ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိသည်။
ဟုတု၊ ဖြစ်၍။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်ကဲ့သို့။ ဥပနိဝတ္တတိ၊ လျစ်လျူပြု၍ လွန်ရာ၏။

သ ပတ္တပါဏိ၊ သပိတ်ကိုပိုက်လျက်။ စရေန္တော၊ သွားသည်ရှိသော်။ သော ဘိက္ခု၊ ထို
ရဟန်းသည်။ အ မူဂေါ၊ မအပဲလျက်။ မူဂသမ္မတော၊ အ-၏ ဟူ၍ သမုတ်အပ်သည်။
အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အပ္ပဒါနံ၊ အနည်းငယ် လှူခြင်းကို။ န ဟိဋ္ဌေယျ၊ မရွတ်ချရာ။ ဒါ-
တာရံ၊ လှူသောသူကို။ နာဝဇာနိယာ၊ မထေမဲ့မြင်မပြုရာ။

[ဤမှတစ်ပါး ဟောတော်မူအပ်သော ပဋိပတ်ကား များသေး၏။ ကျမ်းလေးအံ့စိုး၍
မရေးချေပြီ။ အလိုရှိမှု သုတ္တန်ပါတ် ပါဠိတော်၌ ယူလေ၊ မောနေယျ ပဋိပဒါကို မနာရ
ဖူးသေးသူ များသောကြောင့် အမြက်မျှ ရေးလိုက်သည်။]

နာဠကလည်း ဘုရားဆုံးမသော သြဝါဒအတိုင်း မှတ်နာ၍ ငါကား တဖန် ဘုရားရှင်ကို
ဖူးမြင်ရမှု တဖန် တရားတော်ကို နာရပြန်မှု တဖန် မောနေယျပဋိပတ်ကို မေးလျှောက်ရပြန်မှု
ပေါ့တန် လျှပ်ပေါ်ရာ ရောက်ချေမည်ဟု နှလုံးပြုလျက် တခုသော တောအုပ်သို့ ဝင်ပြီးသော်
သစ်တပင်ရင်း၌ နှစ်ရက်မနေ၊ တရွာတွင် နှစ်ရက် ဆွမ်းမခံ၊ တတောမှသည် တတော သစ်တပင်
မှသည် သစ်တပင်၊ တရွာမှသည် တရွာသို့ လှည့်ပတ်ကာသာ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သဖြင့် ခုနစ်လ
တိုင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရ၍ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရ ကုန်သည်ကိုလည်း သိ၍ ရေချိုးပြီးသော်
သင်းပိုင်၊ ကိုယ်ဝတ်၊ ဒုက္ခ၊ ခါးပန်းတို့ကို ငိုသေစွာ ဝတ်ရုံလျက် ဘုရားရှိရာ မျက်နှာပြုလျက်
တခုသော ဆေးဒန်းမြင်းသိလာတောင်ကို မှီလျက် ထိပ်ထက် လက်အုပ်ကို ထား၍ ရပ်လျက်ပင်
ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွ၍ သဂြိုဟ်တော်မူ၏။

ပဌမပိုင်း ပြီးပြီ။

ဓုတိယပိုင်း

၁၅-ယသသဌေးသား ရဟန်းပြုခြင်း

ယသသဌေးသား စည်းစိမ်

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂိ ငါးဦးတို့အား တရားဟောရွတ် ချတ်တော်မူ၍ မိဂဒါဝုန် တော၌ နေတော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် သေနနိဂုံး၌ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ သဌေးကြီး သမီး နို့ဆွမ်းလှူသောသုဇာတာ၏ သားဖြစ်သော ယသလုလင်သည် စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသော အဆင်းအဝါလည်း ရှိ၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အပြင်အလျာလည်းရှိ၏။ များလှစွာသော စည်းစိမ် ဥစ္စာလည်း ရှိ၏။ ထိုသဌေးသားသည် သုံးပါးသောဥတုနှင့် လျောက်ပတ်သော ပြာသာဒ် သုံးဆောင်၌ တထောင့်ငါးရာမျှလောက်သော အတီး၊ အက၊ မောင်း၊ မိသံတို့ကို ခြံခံစားစေလျက် မိမိမှတစ်ပါး ယောက်ျားမရှိပဲလွန်ကဲကြီးမြတ်စွာသော ကမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစား၍နေသတည်း။

ထို သတို့သားအား တဥတုမှသည် တဥတုသို့ ပြောင်း၍ ဆောင်းစံသော ပြာသာဒ်မှ နွေစံသော ပြာသာဒ်သို့၊ နွေစံသော ပြာသာဒ်မှ မိုးစံသော ပြာသာဒ်သို့၊ မိုးစံသော ပြာသာဒ်မှ ဆောင်းစံသော ပြာသာဒ်သို့ ပြောင်းလတ်သောအခါ နတ်ကညာတို့ကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော မင်းမိန်းမတို့သည် အချိုကား စောင်း၊ ငြင်း၊ ပတ်သာ တူရိယာ တီးမှုတ်ကုန်လျက် အချိုကား သီချင်းသီကုန်လျက်၊ အချိုကား အလွန်ကဲ-မြူးကုန်လျက် ခြံရံ၍ လိုက်ကြသဖြင့် ပွဲသဘင်ကြီးစွာဖြစ်၍ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်း အုတ်အင် မြေပြင်ပြည့်မျှ ရှုကြကုန်သတည်း။

သံဝေဂဖြစ်ခြင်း

ဤသို့ ကြီးမြတ်သော လောကီချမ်းသာကို ခံစားလျက်နေစဉ် တနေ့သောအခါ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာတို့ဖြင့် စံပယ်ပျော်ပါးလျက် ယသ သတို့သားသည် စောစောကလျှင် အိပ်ပျော်၍ ပစ္စိမယံ အစ၌ နိုးလေသော် အခြေအရံ ဖြစ်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့သည် အချိုကား ရှုဟောက်၍ အာစောက်ခံတွင်း ဟင်းလင်းပွင့်ကုန်လျက် စက်ဆုပ်ဖွယ်သော အနံ့တို့ဖြင့် လှိုင်လျက်၊ အချိုကား ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးကျွတ်ကုန်လျက်၊ အချိုကား ဦးဆံဖားရား ကြဲကုန်လျက်၊ အချိုကား စောင်းကို ပိုက်လျက်၊ အချိုကား မုရိုးစည်လှယ်လျက် ပက်လက် ကားကား တလန်းကြားဖားသီ မှီလျက် ဖိလျက် ရှုပ်ယှက်ခတ်မျှ အိပ်စက်ကြသည့်ကို ညဉ့်သုံးယံလုံး ထွန်းညှိသော နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် မြင်လေလျှင် မရှင်မပျော် ညှိုးလျော် တုန်လှုပ်သော နှလုံးနှင့် ယူကျုံးမရရှိလျက်-

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပဿဋ္ဌံ ဝတ ဘော-

ဟူသော ဥဒါန်းကို ဆိုလျက် -

“အို-အချင်းတို့...အလုံးစုံသော ကိုယ်၏အဖြစ်သည် နှစ်သက်ခင်မင်ဖွယ် မရှိပဲလျက် တပ်ငြိစွဲလမ်းသဖြင့် ပင်ပန်းနှိပ်စက်လေစွတကား၊ ဤခန္ဓာငါးပါး၏အဖြစ်သည် အနှစ်

သာရ မရှိ၊ တစီးတွင်း၌ တက်သောအမြှုပ်ကဲ့သို့ ယုတ်မာလှစွာလျက် တဏှာ၏အဟုန်ဖြင့် စုံမက်ခြင်းပြင်း၍ ညည်းဆဲပူလောင်လေစွတကား”ဟု မြည်တမ်း၏။

စံတော်အိမ်မှ ထွက်ပြေးခြင်း

ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကို ဆိုပြီးလျှင် မိမိကိုယ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစား၍ ချောက်ချား ထိတ်လန့်ရကား အိပ်ရာ ညောင်စောင်းမှထ၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကို စီးလျက် ထွက်လေသဖြင့် အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လေလျှင် နတ်တို့သည် “သဌေးသား၏ ရဟန်းပြုခြင်း၌ တစုံတခုသော အန္တရာယ်သည် မဘွယ်မငြိ ရောသတည်း”ဟု တံခါးကိုဖွင့်လင့်၍ ပွင့်နှင့်လေသဖြင့် အသင့်ပင် ထွက်သွားရ၍ မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်ပြန်လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ နတ်တို့ဖွင့်ပြီးဖြစ်၍ အဆီးအတားမရှိ ထွက်သွားရဘိ၍ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုည၌ မိုးသောက်ယံ၌ ကျောင်းတော်မှ မနီးမဝေးဖြစ်သော လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော်မူစဉ် အဝေးမှလာသော ယသ သဌေးသားကို မြင်တော်မူလျှင် စင်္ကြံမှ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူလင့်၏။

သဌေးသားလည်း ဘုရားရှင်၏ အနီးသို့ရောက်လျှင် ယခင်ဆိုအပ်သော-

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပဿဋ္ဌံ ဝတ ဘော-

ဟူသော ဥဒါန်းစကားကို ကျူး၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ရှင်လှသော မျက်နှာတော်ဖြင့်-

ဣဒံ ခေါ ယသ အနုပဒ္ဒုတံ အနုပဿဋ္ဌံ၊ ဧဟိ ယသ နိသီဒ၊

ဓမ္မံ တေ ဒေသေဿာမိ-

ဟူသောစကားဖြင့်-

“ချစ်သား ယသ...ငါ ရအပ်သော အမြှုပ်နိဗ္ဗာန်သည် ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်အပ်သော သဘောမရှိ၊ ထိပါး နှိပ်စက်ခြင်းလည်း ကင်း၏၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ချမ်းသာတကာတို့၏ အထွတ်လည်း ဖြစ်၏၊ ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါတို့ ရောက်ခြင်းငှါမထိုက်၊ ကြီးမြတ်သော ပုညသမ္ဘာရရှိသော သူတို့၏ နေရာသာလျှင် ဖြစ်၏၊ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်အပေါင်း တို့၏ တည်ရာလည်း ဖြစ်၏၊ ချစ်သား ယသ...စင်ကြယ်လှသော သုခကို သင်အလို ရှိမှုကား လျင်စွာ လာလော့၊ ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို သင့်အား ငါ ဟောအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ခေါ်၍ မိန့်တော်မူလျှင် ယသ လည်း ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်း တို့ကိုချွတ်လျက် ဘုရားအထံသို့ ကပ်၍ ရိုသေစွာနေ၏။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီ

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူလျှင် ဖြူစင်သောအဝတ်ကို တပ်လှသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးတပ်ဘိသကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းလျက် ရုတ်ခြည်းပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သတည်း။

သားရဟန္တာ, အဖ ဥပါသကာ

ထိုအခါ ရှင်ယသ၏ အိမ်၌လည်း ယသ၏ မိခင် သဌေးမသည် နံနက် စောစောထ၍ ယသ သတို့သား၏ စံရာ ပြာသာဒ်သို့တက်၍ ကြည့်လေသော် သားကို မမြင်သဖြင့် ပူပင်လောင်ဆာ ဗျာပါဒကြီး ရင်တီးလက်ခတ် ရေရှုတ် မြည်တမ်းလျက် အဖ သဌေးအား အကြောင်းကိုကြား၏။ ယသ၏ ဖခင် သဌေးလည်း အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ မြင်းသည် တမန်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်ဘိ၏။ မိမိလည်း သား သွားလေသော ရွှေခြေနင်းရာကို အစဉ်မှီးသဖြင့် လိုက်လာသော် ထိုမိဂဒါဝုန် တောသို့ ရောက်လေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း သဌေးလာလတ်သည်ကို အဝေးကမြင်လျှင် အထံတော်တွင်ရှိသော ယသ သတို့သားကို ဝှက်ထားဦးမှ သင့်မည်ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ ယသကို မမြင်ရအောင် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းတော် မူ၏။

သဌေးလည်း ဘုရားရှိရာ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား သားပျောက်၍ ရှာလာ ပါသည်။ သတို့သားတယောက် လာသည်ကို မြင်ပါသလော” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “သင်သဌေး...ထိုင်ဦးလော့၊ ဤ အရပ်၌ပင် သင်၏သား ယသကို မြင်ရ လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သဌေးလည်း သားကိုမြင်ရအံ့ ဟူသော စကားကို ကြားလျှင် အားရ ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ကပ်၍ နေလေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဒါန ကထာ, သီလကထာ, သဂ္ဂကထာ, ကာမာဒိနဝ, သြကာရ, သံကိလေသ, နေက္ခမ္မာနိသံသ တည်းဟူသော အစဉ်သောတရား စကားကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သဌေးသည် သောတာပန်တည်လေ၍ “အရှင်ဘုရား၏ တရား ဒေသနာသည် အလွန်ကောင်းလေစွတကား၊ ခရီးမှားသော သူအား ဖြောင့်သားစွာ လမ်းညွှန် သကဲ့သို့လည်းကောင်း, ဖုံးမှောက် ဝှက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှစ်လှန်၍ ပြသကဲ့သို့လည်းကောင်း, အင်္ဂါလေးပါးရှိသော အမိုက်မှောင်၌ တန်ဆောင်မီးကို ထွန်းညှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်ပေ သည်။ အကျွန်ုပ်တို့ သိရပေသည်၊ ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကို လည်းကောင်း, တရားတော်ကို လည်းကောင်း, သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ် မှီခိုရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ။ အရှင်ဘုရား ဟောကြား ဆုံးမရာကို နာခံ၍ ကျင့်ပါတော့မည်” ဟု လျှောက်၏။ ထိုသဌေးကား လောကသုံးရွာ၌ ရှေးဦးစွာ တေဝါစိက သရဏဂုံတည်သော ဒါယကာတည်း။ ယသ သတို့သားလည်း အဖ သဌေးအား ဟောကြားသော တရားတော်ကို နာရ၍ လူဝတ်နှင့်ပင် ရဟန္တာ ဖြစ်လေသတည်း။

ဟေဘိက္ခု ခေါ်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏ “ယသလည်း အာသဝေါကုန်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်လေပြီ၊ အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်သို့ဝင်၍ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံစား ခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ၊ အဖ သဌေးကြီးလည်း သာသနာတော်ကို မဖျက်ဆီးရာပြီ၊ တန်ခိုးတော်ကို ငြိမ်းစေသော် သင့်၏” ဟု ကြံတော်မူ၍ သားအဖနှစ်ဦးတို့ ဤနေရာ၌ပင် ထင်မြင်စေ၏။ သဌေး လည်း အနီး၌ရှိသော ယသ သတို့သားကို မြင်လျှင် ရှင်လန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍

“ချစ်သား ... သင်၏အမိသည် စိုးရိမ်ခြင်းငိုကြွေးခြင်းကြီးစွာဖြစ်ချေသည်။ သင့်အမိအား အသက်ကို ပေးခြင်းငှါ အိမ်သို့ လိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ယသလည်း ဘုရားမျက်နှာတော်ကို မော်၍ ကြည့်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင် သဌေးသည် ငါဟောကြားသော သစ္စာတရားကို ထင်ရှား မြင်သကဲ့သို့ ယသ သတို့သားသည်လည်း တရားတော်ကိုမြင်ပြီ။ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့မှ လွတ်ပေပြီ။ ရှေးလူဖြစ်သော အခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို သဌေးကြားလျှင် အားရဝမ်းသာ လွန်စွာ ချီးပ၍ ငှားယသနှင့်တကွ ဘုရားသခင်အား နက်ဖြန်အလိုငှါ ဆွမ်းဖိတ်၍ အိမ်သို့ပြန်လေ၏။ သဌေးသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် အရှင်ယသလည်း ဘုရားအထံတော်တွင် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ ‘ဟေတိက္ခ’ ခေါ်တော် မူသဖြင့် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်၊ လူဝတ်လူစားတို့သည် ကွယ်ပ၍ ဘိက္ခုဘာသာသည် ပြည့်စုံလေသတည်း။

[ထိုအခါ သုံးရှာသော လောက၌ ခုနစ်ဦးသော ရဟန္တာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။]

ရှင်ယသ၏ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ

နက်ဖြန် နံနက်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရှင်ယသနှင့်တကွ သဌေးအိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဦးပေးပြီးလျှင် ရှင်ယသ၏ အမိ၊ မယားတို့အား အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြား တော်မူ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေလေ၏။

[ထိုသူတို့လည်း မိန်းမအပေါင်းတို့တွင် ရှေးဦးစွာ တေဝါစိက သရဏဂုံ တည်သောသူ တို့တည်း။]

ဤဗာရာဏသီပြည်၌ အဆက်ဆက်သော သဌေးကြီးတို့၏သားဖြစ်ကုန်သော အရှင်ယသ၏ လူက အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ၊ သုဗာဟု ပုဏ္ဏဇီ၊ ဂဝံပတိ ဟူသော လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ယသသည် ကြီးကျယ်လှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ လယ်ယာ သားမယားတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရဟန်းပြုလေပြီဟု ကြားလျှင် ဤသို့ ကြံကြ၏ “ရဟန်း အဖြစ်သည် စင်စစ် အကျိုးနည်းသည်ဖြစ်အံ့။ ငါတို့အဆွေ ယသသည် ကြီးမြတ်လှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခွာသန်း၍ ရဟန်းမပြုလေရာ၊ ထူးမြတ်လှသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံတွေး၍ ထိုသဌေးသား လေးယောက်တို့သည် အရှင်ယသထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဘုရားသခင် အထံတော်သို့ ပို့ပါမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်၏။ ရှင်ယသလည်း ထိုသူလေးယောက်တို့ကို ဘုရားရွှေတော်သို့ ဆောင်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ သွင်းတော်မူပါဟု လျှောက်လျှင် အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြား ပြသတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေပြီးမှ ‘ဟေတိက္ခ’ ခေါ်တော် မူ၍ လေးဦးလုံးပင် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေသတည်း။

ထို့နောင် ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော ရှင်ယသ၏ လူက အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ရှေးရှေးသော ဘဝက အ နာထသရီရကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသောကာလ၌ တကွ ဖြစ်ပွားကုန်သော သဌေးသား ငါးကျိပ်တို့သည် ရှင်ယသ၏ ရဟန်း ပြုခြင်း သတင်းစကားကို ကြားသိလေသော် “ငါတို့အဆွေ ယသသည် လူ့စည်းစိမ်ထက် ရဟန်း စည်းစိမ် ယုတ်ညံ့လျှင် ကြီးကျယ်များမြတ်လှသော ဥစ္စာရွှေငွေ အခြွေအရံကို စွန့်ပစ်၍ ရဟန်း ဇာတ်သို့ မဝင်လေရာ” ဟု မဟာမိတ်ဖြစ်လေသော ယသ သတို့သားကို အားကျသဖြင့် မိဘ

ဥစ္စာ သားမယားတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ ရဟန်းပြုကြသဖြင့် ဟေိ ဘိက္ခု ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

[ထိုအခါ သုံးရွာသော လောက၌ ခြောက်ကျိပ် တယောက်သော ရဟန္တာတို့ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ကြကုန်၏။]

ပထမ ဝါတော်

ယင်းသို့ ပဉ္စဝဂ္ဂိ အစရှိကုန်သော ခြောက်ကျိပ်ကုန်သော သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ထိုသူ တို့၏ မိဘ၊ ဆွေညာ ဒါယကာတို့အားလည်းကောင်း တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ နန္ဒိယ မည်သော ဥပါသကာသည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်း၌ ပထမဝါ ဆိုတော်မူသည်။

သံသနာပြု လွတ်တော်မူခြင်း

ထိုဝါကျွတ်လျှင် တပည့်ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “လူ့ပြည် နတ်ရွာ ဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် တလုံလဲလဲ တဝဲလည်လည် ကြီးရှည်သော နွားကို လှန်ထားဘိသကဲ့သို့ လှန်တံ့၌ ငြိယုက် ဖွဲ့နှောင်တတ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ တပ်ကြိုက် ခင်မင်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော ကျော့ကွင်းကို ရှင်းရှင်းကျွတ်အောင် ငါလည်း ချွတ်နိုင်ပေပြီ၊ သင်တို့လည်း ချွတ်နိုင် ပေပြီ၊ မကျွတ်လွတ်နိုင်ပဲ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ပျော်ပိုက်သော သတ္တဝါတို့သည် လှန်စွာ များလှ ကုန်သည်၊ ထိုသူတို့အား စီးပွားချမ်းသာကို ပြုခြင်းငှါ ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကိုယ်စီကိုယ်င သွားကြလေကုန်၊ ထိုဝဋ်ဆင်းရဲဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင် ဖျောင်းဖျ၍ တရားဟောကြ လေကုန်၊ ပါရမီရင့်မာ၍ ပညာကြီးသော သတ္တဝါလည်း ရှိပါလိမ့်မည်၊ ထိုသူတို့အား တရား ဟူသော မိုးဖြင့် နှိုးကြလေကုန်၊ ရဟန်းခွင်သို့ ဝင်လိုမူကား ငါဘုရားထံသို့ မခေါ်ပဲပင် သင်တို့ ရဟန်းပြုကြလေကုန်” ဟု သရဏဂုံ သုံးပါးဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်းကို ခွင့်ပေးတော်မူ၍ စေလွှတ်တော် မူ၏။

၁၆-ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိညီနောင်သုံးကျိပ်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း

ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း မိဂဒါဝုန် တောအရပ်မှသည် ဥရုဝေလတောသို့ ရှေးရှု ကြွတော် မူ၏၊ ထိုအခါ ခရီးအကြား၌ တောအုပ်တခုကိုတွေ့၍ ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် သစ်ပင်ကြီး ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သုံးကျိပ်မျှလောက်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ မင်းသားတို့နှင့် တွေ့တော် မူ၏။

ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ကြပုံ

ထိုမင်းသားတို့၏ အကြောင်းကား-ကောသလမင်းကြီး၏ သားဖြစ်ကုန်သော လှပတင့်တယ် သော အဆင်းအရောင် ရှိကုန်သော ပျိုမျစ် နုနယ်သော အသက်အရွယ်ရှိကုန်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ မင်းသား သုံးကျိပ်တို့သည် “မြို့ပြည်ရွာဝယ် လူများစွာတို့၏ အလယ်၌ ငါတို့ အလိုရှိတိုင်း ကာမ ဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားမြူးထူးလျှင် သူတထူး ကဲ့ရဲ့လေရာသည်၊ တောခန်းဝါ၌ နေရမူကား သူတ ပါးကို မငဲ့ကွက် မရှက်မကြောက်ရပြီ၊ ငါတို့ဆန္ဒရှိတိုင်းပင် ပျော်ပါးရတော့မည်” ဟု ကြံ၍ မိမိတို့၏

မယားနှင့်တကွ ထိုတောအုပ်ဝယ် စံပယ် ပျော်ပါးလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုသုံးကျိပ်တို့တွင် တယောက်သော မင်းသားသည် မယားမရှိ၍ အဆင်းပြင်လျှာ လှပသော ပြည့်တန်ဆာမ တယောက်ကို မယားပြု၍ ပျော်ပါးလေသော် တနေ့သ၌ မင်းသားအိပ်ပျော်သော အခိုက်တွင် အဖိုးထိုက်သော ဥစ္စာ ရတနာတို့ကို ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် ယူ၍ ပြေးလေ၏။ ထိုသို့ပြေးလေသော် အဖော်ဖြစ်ကုန်သော မင်းသား နှစ်ကျိပ်ကိုးယောက်တို့အား အကြောင်းကိုကြား၍ အားလုံး လိုက်လံ ရှာဖွေကြသော် သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...မိန်းမတယောက်ကို မြင်ပါသလော” ဟု မေး၏။

ရဟန်းပြုကြခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း “သင်မင်းသားတို့...အဘယ့်ကြောင့် မိန်းမကို ရှာကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် ယခင်အကြောင်းကို လျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားလည်း “သင်မင်းသားတို့... မယားကိုရှာခြင်းသည် မြတ်သလော။ သင်တို့၏ ကိုယ်ကိုရှာခြင်းသည် မြတ်သလော”ဟု မေးတော်မူ၏။ မင်းသားတို့လည်း “အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ကိုရှာခြင်းသည်ပင် မြတ်သည်ထင်ပါ၏ ဘုရား”ဟု လျှောက်ကြလျှင် “သင်မင်းသားတို့... မယားကိုရှာ၍ ပေါင်းဖက်ခြင်းမည်သည်ကား သူ၏အလိုသို့လိုက်ရခြင်း၊ ကိုယ့်အလိုသို့ပါအောင် သွေးဆောင်ရခြင်း၊ များစွာသော ဘဏ္ဍာကို ရှာမှီးသိမ်းဆည်းရခြင်း၊ သူ့ကို မပြတ် စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ မွေးကျွေးပြုပြင် သုတ်သင်ရခြင်း အစရှိသော ဆင်းရဲအပေါင်းတို့၏ အကြောင်းသာဖြစ်၍ သာယာအပ်သော ဆဘော နည်းပါးလျက် ချောက်ချားပူပန်ရခြင်းသာလျှင် များ၏။ အိပ်မက်တွင် စားရသော အရသာနှင့်တူ၏။ ထိုသူတို့ကို ကြည်ညိုယှဉ်နှို မှီဝဲရခြင်းသည်ကား အဆိပ်သီးကို စားရသည်နှင့်တူ၏။ မြွေ၏ခံတွင်း၊ မီးကျိုးတွင်း ဆင်းရဲသည်နှင့်လည်းတူ၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့ မည်သည်ကား လှည့်ဖြားတတ်သော မျက်လှည့်သည်နှင့် လည်းကောင်း၊ အာသာ ငမ်းငမ်း တမ်းယမ်းစေတတ်သော တံလှုပ်နှင့် လည်းကောင်း တူ၏။ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၏ အကြောင်း၊ အနာရောဂါရခြင်း၏ အကြောင်း၊ နှိပ်စက်တတ်သော ဘေးရန်ကိုခံရခြင်း၏ အကြောင်းသာဖြစ်၏။ လောဘ၊ ဒေါသ အစရှိသော အကုသိုလ် အစု ဒုစရိုက်တရား ပွားခြင်း၏အကြောင်း၊ အပါယ် လေးပါး လားရခြင်း၏ အကြောင်းသာဖြစ်၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဟူသမျှတို့သည် မာတုဂါမတို့ကိုမှီ၍သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မိန်းမတို့ကို ကြည်ညိုယှဉ်နှို မှီဝဲသောသူသည်ကား ယောက်ျားတကာတို့တွင် အယုတ်မာဆိုးတည်း”ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ-

မာယာ စေသာ မရီစီဝ၊ သောကော ရောဂေါ စုပဒ္ဒဝေါ။
ခရာ စ ဗန္ဓနာ စေသာ၊ သော နရေသု နရာဓမော-

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။
အနက်ကား -

သော၊ ဤမိန်းမသည်ကား။ မာယာ စ၊ သူ့မျက်စိအား လှည့်ဖြားတတ်သော မျက်လှည့်သည်နှင့်လည်းတူ၏။ မရီစီဝ၊ သားတကာကို အာသာငတ်ငတ် ရေဟုမှတ်၍ စွဲကပ်လိုက်လံ နှိပ်နှံ ရိနှမ်း ပင်ပန်းစေတတ်သော တံလှုပ်နှင့်လည်းတူ၏။ သောကော စ၊ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၏ အကြောင်းလည်းဖြစ်၏။ ရောဂေါ စ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ အနာဟူသမျှကို

ရခြင်း၏ အကြောင်းလည်းဖြစ်၏။ ဥပဒ္ဒဝေါ ၈၊ မင်း၊ ခိုးသူ စသော ဘေးရန်တို့ နှိပ်နှံခြင်း၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ခရာ ၈၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် စောင်မာန်ငြိုးထား ပျက်ပြားအောင်လည်း ညှဉ်းဆဲတတ်၏။ သော၊ ဤမိန်းမ မည်သည်ကား။ ဗန္ဓနာ ၈၊ ကွန်အုပ်သည့်ငှက် မြူးချက်ဝင်ငါး ပိုက်မိသားကဲ့သို့ မထွက်သွားနိုင်အောင်လည်း ချည် နှောင်ဖွဲ့ယှက်တတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ ဣတ္ထိံ ၊ မိန်းမကို။ နပုဋ္ဌိသေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ ပဋ္ဌိသေဝေယျ၊ ပေါင်းဖော် ယှဉ်နှံ မှီဝဲငြားအံ့။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ နရေသု၊ ယောက်ျားတကာတို့ တွင်။ နရာဓမော၊ ယောက်ျားယုတ်တည်း။

ဤသို့ ကာမာဒီနဝကို ပြတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြားတော်မူလျှင် မင်းသားတို့ သည် အချိုကား သောတာပန်၊ အချိုကား သကဒါဂါမ်၊ အချိုကား အနာဂါမ်တည်၍ ‘ဟေ တိက္ခာ’ ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကုန်၏။

[ထိုမင်းသား သုံးကျိပ်တို့ကား တုဏ္ဍိလဇာတ်၌ သေသောက်ကြူး သုံးကျိပ်ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် ပဉ္စဂီ၊ အဋ္ဌဂီ၊ ဒသသီတို့ကို ဆောက်တည်ကြ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ကို ရကြလေတည်း။]

၁၇-ဥရုဝေလကဿပ စသော ရသေ့ညီနောင်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း

ရှင်တထောင်တို့အကျင့်

ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ကို ထိုတောအုပ်၌ပင်ထားခဲ့၍ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုအရပ်မှ ဒေသစာရိ ကြွချီလေသော် ဥရုဝေလတောအုပ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ ဥရုဝေလ ကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပ ဟူသော ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးတို့ အကြီးအမှူး ပြု၍ မြစ်ကွေ့တခုတခုစီ မှီလျက် ရသေ့တထောင်တို့ နေကြကုန်၏။ ဥရုဝေလကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ ငါးရာ၊ နဒီကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ သုံးရာ၊ ဂယာကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ နှစ်ရာ အသီးသီးရှိကြ ကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ အယူဝါဒကား ကိလေသာ ခြောက်ခန်းမှ ရဟန္တာဖြစ်မည်၊ ကိလေသာ ခန်းအောင်ကိုလည်း ပင်ပန်းစွာ ကစားပျော်ပါးမှ တပါးသော အာရုံသို့ စိတ်မထွက် ရှိမည်ဟု နှလုံးပြု၍ နံနက်နေမထွက်မီ ရေ၌ဆင်း၍ မြူးထူးသည်၊ ဆွမ်းစားချိန်တန်မှ တက်၍ ဆွမ်းစားပြီး သော် ကျေးသား၊ ဇယ်ပုံ၊ တံကျစ်ခုံ စသော ကစားခြင်းတို့ဖြင့် ကစား၍ ကိုယ်ကို မီးကင်လျက် ပူပင်လှမှ ကိလေသာကို ရေမှာမျောအံ့ဟု ရေသို့ သက်ပြန်၍ အိပ်ချိန်တန်မှ တက်သတည်း။ ဤသို့သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ ကြာမြင့်ရှည်စွာ နေကြကုန်၏။

ညွှန်သည်မြတ်စွာဘုရား

ဘုရားသခင်လည်း ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့၏ သခမ်းသို့ ကပ်၍ “ကဿပ... သင်သည် ဝန်မလေးမှု ကျောင်း၏အနီး မီးတင်းကုပ်၌ တည်းပါရစေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ရဟန်းကြီး.... ငါကား ဝန်မလေး၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်မာန် တန်ခိုးကြီးသော နဂါး မင်းသည် နေ၏။ ထိုနဂါးသည် သင့်ကို ညှဉ်းဆဲလတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် မတည်းလင့်”ဟု ဆို၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ကဿပ.... ငါ့ကို နဂါး မညှဉ်းဆဲနိုင်ရာ၊ သင်ကသာ ခွင့်ပေးလော့”ဟု မိန့်

မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပ ရသေ့ကလည်း “နဂါးကို မကြောက်လျှင် နေလော့” ဟု အခွင့်ပြု၍ မီးတင်း ကုပ်သို့ ဝင်လျက် မြက်အခင်းထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေကာ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုပြု၍ နေတော်မူ၏။

နဂါးကို ဆုံးမပုံ

ထိုသို့ နေတော်မူသော ဘုရားကို နဂါးမြင်လျှင် အမှင်ရဲရဲ တောက်ဆဲသော မီးကဲ့သို့ ကြီးစွာ သော အမျက်ရန်ငြိုးဖြင့် အခိုးအလှုံကို လွှတ်၏။ ထိုနဂါးမင်း၏ မာန်ကို ချိုးလှန်တော်မူခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရားလည်း တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ နဂါး၏ အခိုးအလှုံထက် လွန်ကဲသော အခိုး အလှုံကို လွှတ်တော်မူ၏။ နဂါး, ဘုရား ထိုနှစ်ပါးတို့၏ အခိုးအရှိန်သည် ထိန်ထိန် ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှိ၏။ ရသေ့တို့လည်း မီးတင်းကုပ်ကို အဝေးက ဝန်းရံ၍ “အချင်းတို့... ရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှလေစွာ နဂါးမင်းသည် ညှဉ်းဆဲပေါက်သတ်၍ ယနေ့သေရှာလေတော့မည်” ဟု ဆိုတကြလေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ညှဉ်းသုံးယံပတ်လုံး ထိုနဂါးကို နှိမ်နင်းတော်မူ၍ နံနက်မိုးသောက် ရောက်လတ်သောအခါ နဂါးကို သပိတ်တော်၌ ထည့်ပြီးလျှင် “ငါ့အရှင် ဥရုဝေလ... ဤကား သင်တို့ နဂါးမင်းပင်တည်း” ဟု ပြတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပသည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ “ဂေါတမရဟန်းကား အဟုတ်အဟတ် တန်ခိုးကြီးပေ၏။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် စောင်မာန်တန်ခိုးကြီးသော နဂါးမင်းကိုလျက် နှိမ်နင်းနိုင်ပေ၏။ ငါတို့ ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာတည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

နတ်ဗြဟ္မာတို့ ခစားလာခြင်း

ဥရုဝေလ ကဿပသည်လည်း ဤသို့သော ဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကိုမြင်၍ ချစ်ခင်ကြည်ညို ရကား “ရဟန်းကြီး... ဤအရပ်၌ပင် အစဉ်နေပါလော့၊ ငါတို့အမြဲ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍ ဥရုဝေလ ကဿပ သခံမင်း၏ အနီး တော အုပ်ကြီး တခုတွင် နေတော်မူ၏။ ညှဉ်းသုံးယံသို့ရောက်သောအခါ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ တောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ကို ဖြစ်စေလျက် လေးမျက်နှာ သော အရပ်တို့မှ ခစားဖူးမြော်လာကုန်၏။ နံနက်မိုးသောက် ရောက်လာသောကာလ ဥရုဝေလ လည်း ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်၍ “ရဟန်းကြီး... ဆွမ်းစားချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍လည်း ပြီးပြီ၊ ကြွတော်မူပါလော့” ဟု ပင့်၍ လာခဲ့ကြသော် လမ်းတွင် ဤသို့ မေး၏ “ရဟန်းကြီး... သင်၏ထံ ၌ ညှဉ်းသုံးယံက မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာမှ နေလာကြသော သူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း” ဟု မေး၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ကဿပ... ထိုလေးယောက်သောသူတို့ကား စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့တည်း၊ ငါ့ဘုရားကို ကြားနားခြင်း ငှါလည်းကောင်း၊ ငါ့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါလည်းကောင်း ဆည်းကပ်လာကုန်သတည်း” ဟု မိန့် တော်မူလျှင် “ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးကြီးပေ၏။ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့ပင် ဝပ်စင်းလာရ ပေသည်၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုအကြံကို သိလျက် သည်းခံတော်မူ၍ ဥရုဝေလ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ထိုတော အုပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

နောက်တနေ့၌ ညဉ့်အခါ နတ်ရွာနှစ်ထပ်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ဝပ်စင်းခစားလာပြန်၏။ ဥရုဝေလလည်း နံနက်မိုးသောက် ထသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းစားပင့်ခဲပြီးလျှင် ခရီးအကြား၌ ရှေးနည်းမေးပြန်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ကဿပ... ယမန်နေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်အခါက ရောက်လာသောသွားကား သိကြားမင်းတည်း။ ငါတရားကို နာအံ့သောငှါ လည်းကောင်း၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း ဆည်းကပ်လာသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဥရုဝေလကလည်း “ရဟန်းကြီးကား သိကြားမင်းပင် ခစားလာရပေသည်။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေ၏။ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

နောက်တနေ့၌ ညဉ့်အခါ ဗြဟ္မာမင်း ခစားလာသည်ကိုလည်း ရှေးနည်းမေး၍ အကြောင်းကို မိန့်တော်မူလျှင် ဤနည်းပင် အကြံဖြစ်ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရား သိဟိဋ္ဌကြံပုံ

ဤသို့သော နည်းဖြင့် နေတော်မူ၍ ပြာသိုလပြည့်သို့ ရောက်သောအခါ များစွာသော အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓ တိုင်းသို့တို့သည် ကြီးစွာသော ပွဲလမ်းသဘင် ခင်းကျင်းလျက် ဥရုဝေလ ရသေ့တို့အား ပူဇော်လှူဒါန်းမြဲဖြစ်၍ အဖိတ်နေ့ကပင် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်နှီးဆော်လျက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအခါ ကဿပ ရသေ့သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ “နက်ဖြန် ငါတို့အထံသို့ ကြီးစွာသော ပူဇော် သက္ကာဖြင့် ဒါယကာတို့ ရောက်ကြလတ္တံ့ ၊ ရဟန်းကြီးသည် အလွန်လည်း အဆင်းလှသည်၊ တန်ခိုးလည်း ကြီးသည်၊ လူအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ကြီးကျယ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြခဲ့လျှင် မြင်သမျှသောသူတို့သည် အလွန်ကြည်ညိုကြလိမ့်မည်။ ငါတို့အား သဒ္ဓါ တရားပြတ်၍ ပူဇော် သက္ကာ နည်းလိမ့်မည်။ နက်ဖြန် ငါတို့အထံသို့ ရဟန်းကြီး မလာပါမူကား ကောင်းရာ၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုရသေ့တို့၏ အကြံကို သိတော်မူ၍ သဝဉ္စု-ခုနစ် ပြာသိုလပြည့်နေ့ နံနက် မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြွလတ်၍ အနောက်တတ်အိုင်၏ အနီး၌ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးခဲပြီးသော် နောင်သောအခါ သာသနာတော်၏ ထွန်းပရာဖြစ်မည်ကို မြင်တော်မူ၍ လင်္ကာဒီပ မည်သော သိဟိဋ္ဌကျွန်းသို့ ကိုယ်တော်တည်း ကြွတော်မူ၍ နတ် ဘီလူးတို့ကို နှိမ်နင်းလျက် သုမန နတ်မင်းအား ဆံတော်တလက်ဆုပ်မျှ ပေးအပ်ခဲ့၍ အရုဏ်မတက်မီ ပြန်ကြွသဖြင့် ဥရုဝေလ တောအရပ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ လပြည့်ကျော် တရက်နေ့ ဥရုဝေလရသေ့ ဆွမ်းစား ပင့်လာသောအခါ ပျူငှါစကားဖြင့် ဤသို့ ဆိုကြ၏ “ရဟန်းကြီး... ယမန်နေ့ သင် အဘယ့်ကြောင့် မလာသနည်း၊ ငါတို့ အလွန် တောင့်တ မျှော်ခေါ်ပါသည်။ ဆွမ်းဘောဇဉ် များစွာ ထားပါသည်။ သင်မလာနေဘိ၏” ဟု ဆိုလျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “ကဿပ... သင်သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်သည် မဟုတ်လော၊ သင်၏ စိတ်အကြံကို ဧကန် ငါ သိတော်မူ၍ ဥတ္တရကုရု မည်သော မြောက်ကျွန်း၌ ဆွမ်းခံတော်မူပြီးလျှင် စန္ဒကူးမြိုင်တွင် ဝင်၍ နေ့သန်းတော်မူသည်” ဟု စိတ်အကြံ ရှိတိုင်းကိုဖော်၍ မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမူ ကဿပ ရသေ့လည်း “ရဟန်းကြီးသည် အလွန်တန်ခိုးကြီး၏။ ပညာလည်း ရှိ၏။ ငါ ကြံတိုင်းကိုပင် သိပေသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ကဿပ ရသေ့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထို အရပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

ပံသုကူ ကောက်တော်မူပုံ

တနေ့သောအခါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ သေနန်ဂုံး ရွာမှ သဌေး ကျွန်မ ပုဏ္ဏာ၏ အသေကောင်ကို ထုပ်၍ပစ်သော ပိုက်ဆံလျှော် ပုဆိုးကိုတွေ့၍ အရိယဝံသ တရားကို ရှေးရှုလျက် တတုံ (တပြည်) မျှသောက်သောပိုးလောက်ကို ပယ်၍ ပံသုကူကောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီးပေးသဖြင့် ယေဝ်စက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၏။ ယင်းသို့ ပံသုကူ ကောက်ယူတော် မူပြီးသော် “ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖွပ်လျှော်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော်ဖြစ်လျှင် သိကြားမင်းလာ၍ လေးထောင့်ကန် တူးပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား... ဤရေကန်၌ ဖွပ်လျှော်တော် မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဖွပ်သောအခါလည်း မဟာပထဝီမြေကြီးသည် သည်းစွာ တုန်လှုပ်၏။ ဖွပ်လျှော်ပြီးလျှင် “ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ လှန်းရပါအံ့နည်း” ဟု အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၍ သိကြားမင်း သိလေလျှင် ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ ထားလာ၍ “ဤ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ လှန်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ လှန်းတော်မူပြီးသော် “ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်မှာ ဆဲရအံ့နည်း” ဟု အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၍ ရေခံတက်ပင် စောင့်နတ် သိလေလျှင် ရေခံတက်ကိုင်းကို ညှတ်စေ၍ “အရှင်ဘုရား... ဤတန်း၌ ဆဲတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက် “အဘယ်မှာ ဖြန့်ရအံ့နည်း၊ အဘယ်သို့ ဆိုးရည် ကျိုရအံ့တုံနည်း” ဟု အကြံတော် ဖြစ်လျှင် ကြံတော်မူတိုင်း ပြည့်စုံရအောင် သိကြားမင်းဖန်ဆင်း၍ ပေး၏။ ထိုည၌ ကုန်မြောက်၍ မိုးသောက်သော ကာလ ကဿပ ရသေ့လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ သွား၍ ဆွမ်းစားပင့်လေသော် ရေကန်၊ ကျောက်ဖျာ၊ ရေခံတက်ပင် စသည်တို့ကို မြင်၍ “ရှင်ကြီး ဂေါတမ... ရှေးကာလ၌ ဤအရပ်တွင် ရေကန်၊ ကျောက်ဖျာ မရှိစဖူး၊ ဤရေခံတက်ပင်လည်း မညှတ်စဖူး၊ ယခုအခါ ဘယ်သူ ပြုပြင်လာသနည်း” ဟု မေး၏။

ဘုရားသခင်လည်း ပံသုကူသင်္ကန်းကို ကောက်ယူသည်မှစ၍ အလုံးစုံဖြစ်လာသော အခြင်းအရာများကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော် ဥရုဝေလ ကဿပလည်း “ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေသည်၊ သိကြားမင်းသော်မှ ငြေရင်း အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သာမဏေကဲ့သို့ အမှုကြီးငယ်ကို ရှက်ဆောင်လာရပေသည်၊ အံ့ဖွယ်ရှိပေစွာ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ” ဟု ကြံ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုကဿပရသေ့တို့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ နေမြဲသော တောအုပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

ဇမ္ဗူ့သပြေသီးစသည်

နောက်တနေ့ နံနက် ဆွမ်းစားပင့်လာသော ကာလ “ကဿပ... သွားနှင့်လော့၊ ငါလာခဲ့အံ့” ဟု ဆို၍ ရသေ့ကို လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ဇမ္ဗူ့သပြေသီးကို ယူဆောင်ခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ ကြွလာသဖြင့် မီးတင်းကုပ်၌ နေတော်မူလင့်၏။ ကဿပရသေ့ မြင်လေသော် “ရှင်ကြီးဂေါတမ... ငါ့ရှင်သည် ငါတို့နောက်မှလာလျက် အဘယ်ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ရောက်သနည်း၊ ဘယ်ခရီးဖြင့်လာသနည်း” ဟု မေး၏။ “ကဿပ .. ငါသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဦး၌ ပေါက်ရောက်သော ဇမ္ဗူ့သပြေပင် အောက်ဝယ် သပြေသီးကို ကောက်ခဲ့၍ လာသဖြင့် ရှေးဦးစွာ မီးတင်းကုပ်သို့ ရောက်သတည်း၊ ကဿပ... သင်တို့ သပြေသီးကို မသုံးဆောင်ဖူးမှ ယူ၍သုံးဆောင်လော့၊ အလွန်ကောင်းမြတ်သော အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပရသေ့လည်း “ဤသပြေသီးသည် အကျွန်ုပ်တို့နှင့် မထိုက်ပေ၊ ရှင်ရဟန်းကြီးသည်သာ သုံးဆောင်လော့” ဟု လျှောက်၏။ “ဤ ရှင်ကြီးဂေါတမကား

စင်စစ် တန်ခိုးကြီးလှပေသည်။ ငါတို့ကို ရှေးဦးစွာ လွတ်လိုက်ပြီးမှ သပြေသီးကိုလည်း ဆောင်ခဲ့သေး၏။ ငါတို့အလျင်လည်း ရောက်သေး၏။ မကြံကောင်းဖွယ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာတည်း” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ကဿပရသေ့တို့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ နေတော်မူ၏။ နောက်တနေ့ ဆွမ်းစားပင့်လာသော ကာလ “ကဿပ... သွားနှင့်လော့” ဟု လွတ်လိုက်ပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကျွန်းဦးဇမ္ဗူ့သပြေပင်၏ အနီး သရက်ဖြူသီးကို ဆောင်၍ ရှေးနည်းအတိုင်း နေတော်မူလင့်သည်။ တနေ့သ၌လည်း ထို သပြေပင်၏ အနီး သျှိသျှားသီးကို ဆောင်၍ နေတော်မူလင့်သည်။ တနေ့လည်း ထိုသပြေပင်၏အနီး ကြဗုဗုသီးကိုဆောင်၍ နေတော်မူလင့်သည်။ တနေ့လည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ဆောင်ယူ၍ နေတော်မူလင့်သည်။ ဤသို့ အံ့ဖွယ်သရဲသော ပြာဋိဟာကိုပြု၍ မြင်သမျှကိုပင် “ရှင်ကြီးဂေါတမကား တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေ၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုရသေ့တို့၏အကြံကို ရှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့်သိလျက် သို့ဝှက်သည်းခံတော်မူကာ ထိုသတို့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး၍ နေမြဲ နေတော်မူ၏။

တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ပြတော်မူပုံ

တနေ့သောအခါ ထိုရသေ့တို့ မီးကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ ထင်းခွဲပါသော်လည်း မတတ်နိုင်ကြကုန်။ ထိုအခါ ဥရုဝေလ ကဿပက “ရှင်ကြီးဂေါတမသည် တန်ခိုးလည်း ကြီးလှ၏။ ငါ့ကိုလည်း ကြင်နာ၏။ ဤထင်းငါးရာကို ခွဲစေသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံ၍ ဘုရားထံသို့ သွား၍ လျှောက်ကြားလေသော် “ကဲ့စေသတည်း” ဟု ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူလျှင် ထင်းငါးရာလုံး တကြိမ်တည်း ဖြင့်သာ ကွဲကုန်၏။ ထိုထင်းကို မီးညှိပါသော်လည်း တောက်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပြန်လျှင် ဘုရားသခင်ကို လျှောက်ကြား၍ ဘုရားသခင်က “မီးညှိစေ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် တပြိုင်နက်ပင် တောက်ကုန်၏။ တောက်ပြီးသော မီးကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ပြန်လျှင် ဘုရားသခင်ကို လျှောက်ကြား၍ ဘုရားသခင်က “မီးငြိမ်းစေ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် တပြိုင်နက်ပင် ငြိမ်း၏။ ရေကစားရာမှ ချမ်း၍တက်လာလျှင် မီးလုံစိမ့်သောငှါ မီးမယ်ဖျူး ငါးရာတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်း၍ပေးတော်မူ၏။ ဤသို့သော ပြာဋိဟာကို မြင်လျှင် “ရှင်ကြီးဂေါတမကား ကြီးမြတ်သော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိပေသည်။ ထင်းငါးရာလည်း တပြိုင်တည်း ကွဲစေနိုင်သည်။ မီးကိုလည်း တောက်စေနိုင်သည်။ တောက်ပြီးသော မီးကိုလည်း ငြိမ်းစေနိုင်သည်။ မီးမယ်ဖျူး ငါးရာကိုလည်း တပြိုင်နက် ဖန်ဆင်း၍ ပေးနိုင်ပေသည်။ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲသော သူပါပေတည်း။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာတမင်” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဆောင်းလအခါ သည်းထန်စွာရွာသော မိုးကြီးရွာလတ်၍ အရပ် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေအယဉ်တို့သည် သွင်သွင်ဒီးဒီး စီးလတ်ကုန်၍ အလုံးစုံသော နေရာ မြေတို့ကို ရေလွှမ်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထို ရေပြင်အလယ်၌ စံပယ်တော်မူရာအရပ်ကို ရေမလွှမ်းစေပဲ သဲဖုတ်တထောင်းထောင်း လွင့်စေလျက် ထိုမြေပြင်တွင် စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။ ဥရုဝေလ ကဿပတို့သည် “ရှင်ကြီးဂေါတမသည် ရေ၌မျော၍ ပါလေပြီ။ ရေမှန်း၍ သေရှာတော့မည်။ မသေပါစေလင့်” ဟု တပည့်တို့ကို လျှင်စွာခေါ်၍ လှေလှော်ကာဖြင့် ဘုရားရှိရာ သွားလေသော် ရေအယဉ်၏ ထက်ဝန်းကျင် အလယ်ချက်၌ ဖုတ်ညက်တထောင်းထောင်း လွင့်သောမြေ၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော်မူသည်ကို

မြင်လျှင် “ရှင်ကြီးဂေါတမ....ရေ၌ မျော၍ လာသည်မှတ်ထင်၍ သင့်ကို ယူဆောင်ရအောင် ငါတို့ လာသည်၊ သင့်မှာ ရေမထိပဲ နေသည်တကား” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း မြေ အပြင်မှသည် ရသေ့တို့၏ လှေထက်သို့ ပျံတက်တော်မူပြန်၏။ ထိုအခါ ကဿပရသေ့က “ရဟန်းကြီး သည် စင်စစ်တန်ခိုးကြီးသည် မှန်ပေ၏။ အဝိညာဏကဖြစ်သော ရေမှ မညှဉ်းဆဲနိုင်ပဲ သဲသောင် ပေါ်၍ ခံရပေသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ တမင်” ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဥရုဝေလကဿပချွတ်ခန်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ဤရသေ့ကား ဤမျှလောက်သော တန်ခိုးတော်ကို မြင်၍မျှ လည်း မာနကိုမလျော့ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို ရဟန္တာပင် မှတ်ထင်လျက် ရှိချေသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂကို ယခုဖြစ်စေတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ “ချစ်သား ကဿပ....သင်၏ မာနကား ထောင်လွှား မြင့်စွင့်လေစွ၊ နေ့လ တို့၏ အရောင်သည် ငါ့ကိုယ်ရောင်ကဲ့သို့ မလင်းဟု နေမင်းကို ဂုဏ်ပြိုင် သော ပိုးမြည်မြူးမိုက်ကဲ့သို့ မိမိသန္တာန်၌ရှိသော ဉာဏ်အာနုဘော်ကိုလည်းမချင့်၊ ကိုယ်၏အကျင့်ကို လည်း မတက်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၏ အကြောင်းကိုလည်းမမြင်၊ သို့စင်မျှ ဖြစ်ပါလျက် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်ဟူ၍ ယုတ်မာသော အကြံဖြင့်သာလျှင် သင် နေဘိ၏တကား” ဟု မိန့်တော်မူသော် ကဿပရသေ့လည်း သတိသံဝေဂကိုရ၍ ဘုရားခြေရင်း၌ ဦးခေါင်းဖြင့်ဝပ်၍ “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ကဿပ....သင်သည် ရသေ့အများကို သင်ကြားပြသ ဆုံးမတတ်သော ဂဏပါမောက္ခ ဖြစ်ပေ သည်။ ငါ့အထံ၌ ရဟန်းပြုလိုလျှင် သင်၏ တပည့်များကို ပန်ကြားဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုကဿပရသေ့လည်း တပည့်တို့၏ အထံသို့ကပ်၍ စည်းဝေးပြီးလျှင် “အချင်းတို့....ငါသည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ အထံ၌ အဆုံးအမကိုခံ၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လိုပြီ။ ငါတို့စာရိတ္တသည် မဂ်၊ ဖိုလ်ရကြောင်း မဟုတ်ချေ။ သင်တို့ကြံအောက်မေ့ကြလော့” ဟု ဆို၏။ တပည့်တို့ကလည်း “အကျွန်ုပ်တို့လည်း ရဟန်းကြီးအထံ၌ အဆုံးအမကိုခံ၍ ရဟန်းပြုလိုသည်ကား ကြာမြင့်ပြီ။ ဆရာသည် အကယ်၍ ရဟန်းကြီးအထံ၌ အဆုံးအမခံသည်ဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့လည်း အဆုံးအမကို ခံပါအံ့” ဟု လျှောက်ကြ၍ တညီတညွတ်တည်း ဘုရားသခင်ထံ၌ ရဟန်းပြုရန် တောင်းပန်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း မှားယွင်းသော အကျင့်ကို ထင်စွာ ပြခြင်းငှါ—

န နဂ္ဂစရိယာ န ဇဋ္ဌာ န ပင်္ကံ၊ နာနာသကာ ထဏှိလ သာယိကာ စ။
ရဇော ဇလ္လ မုက္ခုဒ္ဓိကပ္ပဓာနံ၊ သောဓေန္တိ မစ္စံ အဝိတိဏ္ဏကခံံ —

အစရှိသော တရားဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော်မူသည်။

အဝိတိဏ္ဏကခံံ ၊ ရှစ်ပါးသောအရာ၌ သင်္ကာမကင်း ယုံမှားခြင်းကို မလွန်နိုင်သော။ မစ္စံ၊ သတ္တဝါကို။ နဂ္ဂစရိယာ၊ အငတ်မဆီး အချည်းနှီးကျင့်သော အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ ဇဋ္ဌာ-ဇဋ္ဌန၊ အိမ်ရာစွန့်ပစ် ဆံကျစ်ထိုး၍ တော၌ မွေ့လျော်သော ရသေ့အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ ပင်္ကံ- ပင်္ကေန၊ လူတို့ဓမ္မ ကိစ္စပယ်ရှား သွားကိုမျှစင် မသုတ်သင်ပဲ ညွှန်တင်အောင် ကျင့်သဖြင့် လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ နာနာသကာ-န အနာသကေန၊ ထမင်း

မစား ဖြတ်ထားသော အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ ထဏှိလသာယိကာ စ၊ ယဇ်ခုံထက်၌ အိပ်စက်၍ကျင့်သော အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ ရဇောဇလ္လံ၊ မြူဖြင့်ပြမ်းလျက် ညစ်ညမ်းသော ကိုယ်ရှိသော အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ ဥက္ကုဒ္ဓိကပ္ပဓာနံ၊ တုံးလုံးမစက် ရပ်လျက်မတည် သွားသည်မရှိ ပကတိ ဆောင့်ကြောင့်နေသော အကျင့်ဖြင့်လည်း။ န သောဓေန္တိ၊ မစင်ကြယ်စေနိုင်ကုန်။ တု၊ စင်စစ်သော်ကား။ သတ္တံ၊ ဝိစိကိစ္ဆာဟူသော ငြောင့်ကို။ ဟန္တာ၊ နတ်ပယ် ပိုင်းဖြတ်၍။ ဓမ္မေသု၊ ကုသိုလ် ဆယ်ပါး တရားတို့၌။ ဝါ-ဗောဓိပက္ခိယ တရားတို့၌။ ဝါယမန္တောဝ၊ လုံ့လပြုသောသူသည် သာလျှင်။ အမတဿ၊ အမြိုက်ခေါ်ဆို မဂ်ဖိုလ်တရား၏။ ဘာဂေါ၊ အဖို့ပေတည်း။

ဤသို့ အစရှိသော တရားကို ဟောကြားဆုံးမတော်မူ၍ ‘ဟေိ ဘိက္ခု’ ခေါ်တော်မူလျှင် ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ယင်းသို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီးသော် မီးမွှေးယောက်မ၊ သစ်သား သုံးခွ၊ ခြင်းတောင်း၊ တံချူ၊ တံကျစ်၊ ပြာစစ်၊ ထမ်းပိုး အစရှိသော ရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာကို ဂင်္ဂါ မြစ်၌ မျှောလိုက်လေ၏။

နဒီကဿပနှင့် ဂယာကဿပ

အောက်မြစ်ကျွေ၌နေသော နဒီကဿပလည်း ရေ၌မျှောလာသော ရသေ့ ပရိက္ခရာတို့ကို မြင်လေသော် ငါ့နောင်တော်၌ ရောက်ဆိုက်သော ဘေးအန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ တမန် စေလွှတ်သဖြင့် နောင်တော်များသည် ဘုရားရှင်ထံ အဆုံးအမခံ၍ ရဟန်းဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသော် ညီတော်အငယ် ဂယာကဿပအား အကြောင်းကိုကြား၍ ခေါ်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏ ပရိသတ်ဖြစ်သော ရသေ့ငါးရာတို့နှင့်တကွ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ခွင့်ပန်၍ ရဟန်းပြုကြ လေ၏။

[ဥရုဝေလ ကဿပ စသော ရသေ့တို့ကို ဆုံးမရာ၌ ပြာဋိဟာပေါင်းကား တထောင့် ငါးရာ့ခြောက်ပါး ရှိသတည်း။]

ဤရသေ့တထောင်ကို မြူမှောင်ပယ်သန်း၍ ရဟန်းဖြစ်စေတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတထောင် နှင့်တကွ ဥရုဝေလတောမှ ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဂယာသီသသို့ ရောက်တော်မူလျှင် ရွာ၏အနီး ကြီးစွာ သော ကျောက်ဖျာထက်၌ စည်းဝေး၍ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ဒေသနာ တော်၏အဆုံး၌ ရဟန်းတထောင်တို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသူတို့လည်း ‘ဟေိ ဘိက္ခု’ရဟန္တာ တို့ချည်းတည်း။

၁၈-မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း

ကဿပ-တို့ တပည့်ခံကြပုံ

ဂယာသီသ၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူ၍ “ဘုရားဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ပဌမ ကြွတော်မူပါ”ဟု ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားလျှောက်သောစကားကို နှလုံးထားတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူ၍ မြို့၏အနီး ကြီးစွာသော ထန်းတော ဥယျာဉ်သို့ ရောက်

တော်မူလျှင် ဥယျာဉ်၏အလယ် ကျယ်သော အရိပ်ရှိသော သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားလေလျှင် တသိန်းနှစ်သောင်းမျှလောက်သော မှူးမတ်၊ သဌေး၊ ပုဏ္ဏားတို့ ခြံရံလျက် အထံတော်သို့ကပ်လာ၏။ ထို တသိန်းနှစ်သောင်းသော မှူးမတ်၊ သဌေး၊ ပုဏ္ဏားတို့တွင် အချို့ကား မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုးလျက်၊ အချို့ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ တသက်လျာလုံး ယူကျုံးမှတ်ပိုက် အောက်မေ့ထိုက်သော စကားကို ပြောကြားကုန်လျက်၊ အချို့ကား အမျိုးအမည်ကို လျှောက်ကြား၍ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်ကုန်လျက် သင့်တင့်ရာ၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရောက်လာသမျှသော လူအပေါင်းတို့သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်ကြ၏ “ငါတို့ဆရာ ကဿပသည် ဂေါတမ ရဟန်းကြီးထံ နည်းခံ၍ ကျင့်ရလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် ရဟန်းကြီးဂေါတမသည်ပင်လျှင် ကဿပ ရသေ့တို့၏ထံ၌ နည်းခံ၍ ကျင့်ရလေသလော” ဟု တွေးတော ကြံစည်ခြင်းရှိကြ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုသူတို့၏အကြံကို သိတော်မူ၍ ဥရုဝေလ ကဿပကို ခေါ်တော်မူလျက်—

ကိမေဝ ဒိသ္မာ ဥရုဝေလဝါသိ၊
ပဟာသိ အဂ္ဂိံ ကိသကောဝဒါနော—

စသော ဂါထာဖြင့် မေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား—ဥရုဝေလ ဌာနပျော်မွေ့ တရားလေ့သည့် ရသေ့ ကဿပ....သင်သည် အကျင့်ဖြင့် ကြုံလိုသောကိုယ်ရှိသော ရသေ့ငါးရာတို့၏ ဆရာဖြစ်လျက် အဘယ်အကျိုးကိုမြင်၍ သင်တို့မပြတ် လေ့ကျင့်အပ်သော မီးပူဇော်ခြင်းကို စွန့်သနည်းဟု မေးတော်မူသတည်း။

ဤသို့ ဘုရားသခင် မေးတော်မူလျှင် ဥရုဝေလ ကဿပသည်—

ရူပေ စ သဒ္ဓေ စ အထော ရသေ စ၊
ကာမိတ္ထိယော စာဘိဝဒန္တိ ယညာ—

စသော ဂါထာဖြင့်—

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင် သခင်ဘုရား....လူအများတို့ ခံစားစုံမက် နှစ်သက်ကြသော ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဟူသော အလုံးစုံသော ဝတ္ထုကာမ၊ လှပတင့်တယ် ငယ်ရွယ်သော မိန်းမအတွေ့ သိမ်မွေ့သော ကိလေသာကာမ ဤနှစ်ဝသော လောကီချမ်းသာသည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကြောင့်သာ ပြည့်စုံ၏ဟု တပည့်စဉ်လာ ဆရာအဆက်ဆက်တို့ ဆိုမြှောက်ဟောပြောကြကုန်သည်။ ထိုအကျိုးကို မြတ်နိုးမှား၍ နှစ်ပါးသော ယဇ်ကြီး၊ ယဇ်ငယ်ကို ကိုးကွယ် ပူဇော်မိပေသည်။ ယခုမှာတုံ အလုံးစုံသော ထိုကာမ ချမ်းသာသည် ခန္ဓာဟူသော ဥပဓိတို့၌ ကပ်ငြိတတ်သော အညစ်အကြေးသာ ဖြစ်ချေသည်ဟု ဒေသနာတော်ကို မှီ၍ သိသဖြင့် ကျင့်မိသော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို စွန့်ပါသတည်း”

ဟုလျှောက်၏။

ထိုနောက်တဖန် ထပ်၍ မေးတော်မူပြန်လျှင် အရှင်ကဿပလည်း နေရာမှထ၍ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်လျက်—

“အရှင်ဘုရားကား ဟောကြားဆုံးမ ပြသပေသောဆရာ၊ အကျွန်ုပ်ကား တပည့်ပါ တည်း။ ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ မဝံ့ပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါမှ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ကဿပရသေ့တို့ ဘုရားရှင်ထံ တပည့်ခံ ကြောင်းကို သိသတည်း။ ထိုသို့ သိကုန်၍ ထိုရသေ့တို့အား ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသော အခြင်းအရာကို လွန်စွာ ချီးမွမ်းကြသော စကားစပ်တွင် “ကဿပ-စသောသူတို့ကို ယခုဘဝသာ ငါဆုံးမသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးသောဘဝ နာရဒရသေ့ ဖြစ်သောအခါ၌လည်း မိစ္ဆာဝါဒ ကင်း အောင် နှိမ်နှင်း ဆုံးမတော်မူဖူးပြီ” ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြု၍ ဂါထာ တရားကိုဆယ်ရှိသော နာရဒ ကဿပဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့်တကွ တသိန်းတသောင်းသော သူတို့သည် လည်း သောတာပန် တည်ကုန်သည်။ တသောင်းသောသူတို့ သရဏဂုံ တည်ကုန်သတည်း။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း နန်းတော်လှူခြင်း

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော ကာလကပင် ချင်ခြင်းငါးပါး ဖြစ်ပါသည်—

- (၁) ငါသည် ရွှေထီး ရွှေနန်းကို စိုးအုပ်၍ မင်းလုပ်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၂) ငါမင်းပြုသောအခါ ငါ၏ နိုင်ငံသို့ ဘုရားသခင် ကြွလာပါမူကား ကောင်းရာ ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊
- (၃) ဘုရားကြွလာသောအခါ၌ ငါဆည်းကပ်၍ တရားတော်မြတ်ကို နာရပါမူကား ကောင်းရာ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊
- (၄) မြတ်စွာဘုရား တရားဟောပြောတိုင်း ငါသိရပါမူကား ကောင်းရာ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၅) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သော အယူဝါဒ ကင်းကွာလျက် ဟုတ်မှန်စွာသော တရားလမ်း ကို ဖြောင့်တန်းစွာ လိုက်ရပါမူကား ကောင်းရာ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း—

ဤငါးပါးသော တောင့်တခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု အကျွန်ုပ်အား ငါးပါးသောဆန္ဒ ပြည့်စုံပါပြီ။ ဤယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။ နက်ဖြန် နံနက်လည်း သံဃာတော်နှင့်တကွ နန်းတော်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းအလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ ပြန်လေ၏။

မိုးသောက်သောကာလ ဆွမ်းကွမ်းနေရာ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် အမတ်တယောက်ကို ပင့်လျှောက် ၍စေ သံဃာတော် တထောင်နှင့်တကွ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လုလင်အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ရွှေတော်မူလာ၍ ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို လှစ်ဖော် ချီးမွမ်းခြင်းငှါ—

ဒန္တော ဒန္တောဟိ သဟ ပုရာဏဇဋ္ဌိလေဟိ။ပ။
ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ—

အစရှိသော ဂါထာဖြင့် သာယာစွာသီလျက် ကြွေးကြော်၏။ ထိုအသံကိုကြား၍ ပြည်သား ပြည် သူတို့သည် သောသောအူမျှ ပူဇော်ကြကုန်သတည်း။

ဘုရားသခင် နန်းတော်သို့ တက်တော်မူလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း စသော်ဝတ်ကို ရိုသေစွာ ဆောင်ရွက်လျက် မှန်မြတ်သော ဆွမ်းဘေးစဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တရားတော်မြတ်ကို နာပြီးသော် ကိန်းဝပ်တော်မူရန်အကျိုးငှါ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တွင်း၌ မင်း၏ နန်းတော်ကို အရံနှင့်တကွ ရေစက်သွန်းချ၍ လှူတော်မူ၏။ ရေစက်သွန်းချသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပင် စကြဝဠာဟိုက်ဘွေ ဤမြေနှစ်သိန်းသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်၏။

[မြေနှစ်သိန်းလည်း၊ ပျက်ကိန်းဘနန်း၊ ရှင်ဘုန်းတန်းကား— ဟူသကဲ့သို့ အဓိကသင်္ချာနည်းတည်း။]

ဘုရားသခင်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍ ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်းကို ကြားလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့တွင် အကျိုးဝင်သော အရှင်အဿဇိသည် လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား များသည်လည်းကောင်း၊ ရှင်ယသစသော မထေရ်တို့သည် လည်းကောင်း ရောက်လာကြကုန် သတည်း။

၁၉-ရှင်သာရိပုတြာ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အလောင်းတို့ သိဉ္ဇည်းဆရာထံ ဆည်းကပ်ခြင်း

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ

ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လည်း သိဉ္ဇည်းမည်သော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းသည် တပည့် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်နှင့် တကွ ထင်ရှားစွာ နေ၏။ ထိုပရိဗိုဇ်၏ အထံ၌ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ အလောင်း ဖြစ်ကြသော ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့သည် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်စီဖြစ်သော အခြံအရံနှင့်တကွ ရဟန်းပြုကြသတည်း။ ရဟန်းပြုကြောင်းကား—ဘုရားဖြစ်တော်မမူမီ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၏ မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ ဥပတိဿမည်သော ရွာကြီးတရွာ၊ ကောလိတမည်သော ရွာကြီး တရွာသည် ရှိ၏။ ထိုနှစ်ရွာတို့တွင် ဥပတိဿရွာ၌ ဥစ္စာအင်အား ကြီးမားပြည့်ဖြိုး၍ အမျိုး ခုနစ်ဆက်တိုင် ကြွယ်ဝလျက် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော ဝက်နွဲ့ မည်သော ပုဏ္ဏားသည် ရူပသာရီ မည်သော ပုဏ္ဏားနှင့် သင့်မြတ်၍ ထိုအရပ်ကို ကြီးစိုး အုပ်ချုပ်သတည်း။ ကောလိတရွာ၌လည်း ဤနည်းတူ ကြွယ်ဝသော သုဇာတ ပုဏ္ဏားသည် မောဂ္ဂလီ မည်သော ပုဏ္ဏားနှင့် သင့်မြတ်၍ ထိုကောလိတ အရပ်ကို အုပ်ကွပ် စိုးမိုးရသတည်း။ ထိုနှစ်ဦးသော ပုဏ္ဏားတို့သည် တမိဝမ်းဖွားကဲ့သို့ သားမယား ဆွေမျိုးနှင့်တကွ ချစ်ကြည်လေးမြတ်စွာ မဟာမိတ်ဖြစ်ကြ၍ တရံသောအခါ ဥပတိဿရွာ၌ ရူပသာရီ မည်သော ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေလေသော် အဆွေဖြစ်သော မောဂ္ဂလီ ပုဏ္ဏားမတွင်လည်း ထိုနေ့၌ပင် သန္ဓေ ရလေ၏။ ယင်းသို့ သန္ဓေရကြောင်းကို တဦးသည် တဦးအား သတင်းစကား ပြန်ကြားနှုတ်ဆက် ကြရကား ဂဗ္ဘံပရိဟာရကို တည်တမျှတည်း ထားကြကုန်သတည်း။ ဆယ်လလွန်၍ ဖွားလေသော် အဆင်းနိကာယ် တင့်တယ်လှစွာသော သားကောင်းရတနာချည်း ဖြစ်ကြ၍ သာရိပုဏ္ဏားမ၏ သားကို ဥပတိဿ အမည်မှည့်၏။ မောဂ္ဂလီ ပုဏ္ဏားမ၏သားကို ကောလိတ အမည်မှည့်၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ချစ်ကြည်နှူး

ထိုသူငယ်နှစ်ဦးတို့သည် အရွယ်သို့ ရောက်လေသော် ဗေဒင်အတတ်ကို သင်စေ၍ ဗေဒင်သုံး ကျမ်း၌ ကမ်းတဖက်ထောက် တတ်မြောက် လိမ္မာကြ၏။ မိမိဆရာမှ တပါးသောသူတို့သည် အယူ

ဝါဒစသည်နှင့် စပ်သော စကားကို နှီးနှောခြင်းငှါမျှ မဝံ့ကုန်။ အလုံးစုံသော လောကီသိပ္ပံ၌ လည်း အပြီးတိုင်၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်အား အမိအဖတို့သည် များစွာ ချီးမြှောက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဥပတိဿလုလင်သည် ဥယျာဉ်ကစား မြစ်နားကမ်းခွင် ပဲ့သဘင်သို့ ထွက်ဝင်မြူးထူးသော အခါ အရွယ်တူသော ပုဏ္ဏားလုလင်တို့သည် ရွှေထမ်းစင် ငါးရာစီးလျက် ခြံရံ၍ လိုက်ရကုန်၏။ ကောလိတ လုလင်လည်း မြင်းရထားစီးသော ပုဏ္ဏားလုလင်ငါးရာ ခြံရံလျက် လိုက်ရကုန်သတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ထက်ဝန်းကျင်သော ပြည်သူပြည်သားတို့ ပျော်ပါးခြင်းငှါ နှစ်စဉ်မပြတ် ပြုလုပ်အပ်သော တောင်ထွတ် သဘင်သည် ဖြစ်၏။ ထိုသဘင်သို့ မြူးရွှင်ရန် သွားသောအခါ ဥပတိဿ၊ ကောလိတ နှစ်ဦးတို့သည် မိမိတို့ ပရိသတ်ကို ရောနှောစေလျက် တနေရာတည်းနေ၍ ပဲ့သဘင်ရှုသဖြင့် ရွှင်သင့်သော အရာ၌လည်း အတူတကွ ရွှင်ကြသည်။ ပြောဆိုသင့်သောအရာ ၌လည်း အတူတကွ ပြောဆိုကြသတည်း။ မြူးထူးသင့်သောအရာ၌ အတူတကွ မြူးထူးကြသည်။

သတိသံဝေဂ ရကြပြီ

ဤသို့ နေ့ရှည်ရက်များ ပျော်ပါး ပေါင်းဖက်ကြသည်တွင် တရံသောကာလ ဥပတိဿ သတိ သားအား ကြီးပွားရင့်မာသော ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ “လောက၌ ဖြစ်ကြသော လူအပေါင်းတို့ကား ဖြစ်ကြောင်းအားဖြင့် အစာဟောင်း အတွင်းဝယ် ငြိတုယ်ကြီးပွားသော ပိုးလောက်အစုကဲ့သို့ အမိ၏ ဥတုသွေး အဖ၏သုက်ရည် ဤနှစ်ထွေသော အညစ်အကြေးကိုမှီ၍ ဖြစ်ရကား အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်၏။ မှီရာအားဖြင့် အမိစားသော အစာဟောင်း အစာသစ်တို့၏ အလယ်၌ နှစ်၍ တဆယ့်ရှစ်ထပ်အသာ အူခွေကြားဝယ် အိမ်ငယ် ကိုမှီ၍ တည်ရကား အလွန်ဆိုးဝါး ညစ်ညမ်း၏။ ဖွားမြောက်လာလည်း များလှစွာသော အနာ ရောဂါတို့သည် လွန်စွာနှိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရောဂါကင်းလျက် သန့်ရှင်းစွာ ကြီးပွားသောသူမှ လွန်စွာအဆုံး အနှစ်တရာခန့်သာ နေရချေသည်။ သေမင်း၏ ခံတွင်းသို့ ဆင်းရမည့်သူချည်း ဖြစ်ချေသည်။ မသေမီအကြား၌လည်း စားရန်၊ ဝတ်ရန်၊ နေထိုင်ရန်ကို ရှာကြံခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၊ မိဘ ဆွေဝါး သားမယားတို့ကြောင့် ဖြစ်သောဆင်းရဲ ဤဆင်းရဲအပေါင်းနှင့်သာ များစွာတွေ့ရချေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်၍ ပျော်မွေ့ရွှင်မြူးခြင်း မရှိပဲလျက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အားတက်ရွှင်လန်း ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပျော်နိုးရှာကြ ဘိလေသည်” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်လတ် ၍ ရှေးရှေးသော နေ့ကဲ့သို့ ပျော်မွေ့ရွှင်မြူးခြင်းမရှိ၊ ပကတိ ညှိုးခြောက်သော မျက်နှာဖြင့်လျှင် တောင်ထွတ်သဘင်ကို ရှု၏။ ထိုသို့ ညှိုးနွမ်းလေသည်ကို အဆွေကောလိတ မြင်လျှင် “အချင်း ဥပတိဿ...သင်သည် ရှေးအခါ တပါးကဲ့သို့ မြူးစားခြင်း အဘယ်ကြောင့် မရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဥပတိဿကလည်း မိမိကြံဆသော အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ ပဲ့သဘင်ပျော်ပါးခြင်း၌ အကျိုးမဖြစ် အနှစ်မရှိကြောင်းကို ပြော၏။

ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထိုစကားကို ကောလိတ ကြားလျှင် သံဝေဂရ၍ “အဆွေ...သင် မြင်အပ်သော သဘောတရား သည် ဖြောင့်သား ဟုတ်မှန်လေစွ၊ သို့ရာတွင် သေခြင်းသဘောတရား၊ ဆင်းရဲခြင်း သဘောတရား သည် ထင်ရှားရှိခဲ့သော် ထိုသေခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတို့၏ ကင်းလွတ်ရာ ချမ်းသာတရားလည်း ရှိတန် ပါ၏။ ငါတို့ရှာကြံကုန်အံ့” ဟု တိုင်ပင်၍ မိခင် ဖခင်တို့အား ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် မိမိတို့ အခြံအရံနှင့်

တကွ သိဉ္ဇည်းပရိမိုဇ် အထံသို့ လာ၍ ရဟန်းပြုကြ၏။ ထိုသူတို့ ရဟန်းပြုသည်မှစ၍ သိဉ္ဇည်း ဆရာ၌လည်း များစွာသော လာဘ်ပူဇော် အခြံအရံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဆရာထက်လွန် ပညာချွန်

ရဟန်းပြု၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ရှိလျှင် “သိဉ္ဇည်းဆရာ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် ဤမျှပင်တည်း” ဟု သိကြ၍ လောက၏ အစအဆုံးကို မမြင်သောကြောင့် မေးကြကုန်၏- “ဆရာ... ယခုပြသော နည်းနာမှတစ်ပါး ဆရာတို့ သိအပ်သော အနှစ်သာရရှိသော အတတ်သည် ရှိသေးသလော” ဟု မေး၏။ သိဉ္ဇည်းဆရာကလည်း “တပည့်တို့... မရိချေပြီ၊ ဤမျှကိုသာ ငါသိမြင်သတည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရှင်ဥပတိဿက ဤသို့ဆို၏- “အရှင်ကောလိတ... ဤမျှသော အကျင့်ဖြင့် အမြိုက်တရားကို မရပေရာ၊ ဤဆရာဝါဒကား အနှစ်သာရမရှိ၊ ဤဆရာကို မှီ၍သာနေသဖြင့် သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ရာ၊ ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် ကျယ်ဝန်းပါသေး၏၊ ထိုထို မြို့ရွာ၌ ပညာရှိဟု ကျော်စောသောသူတို့ကို ဖွေရှာ၍ စုံမ်းမေးမြန်းကြဦးအံ့၊ သို့ရာတွင် မူကား ငါတို့နှစ်ဦးတွင် အကြင်သူသည် တရားအထူးကို ရှေးဦးစွာမြင်အံ့၊ ထိုသူသည် တဦးအား ကြား စတမ်း” ဟု ကတိကဝတ် ထားကြ၏။

အမြိုက်တရားရှာကြပြီ

ထို့နောက်မှ မိမိတို့၏ ပရိက္ခရာကို မိမိတို့ဆောင်လျက် တပါးမြို့သို့ လှည့်လည်ပြီးလျှင် ပညာရှိ တို့ကို ရှာ၍ ပြဿနာမေးကြ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏ ပြဿနာကို တစုံတယောက်သော လူ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် မဖြေဆိုနိုင်ကုန်။ ထိုထိုရပ်ခန်း၌ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ ပြဿနာကို ထိုသူနှစ်ဦးသာ ဖြေဆို၍ လာရကုန်သတည်း။ ဤသို့အားဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကို လှည့်ပတ်၍ မတွေ့သဖြင့် နေရင်းဌာန သိဉ္ဇည်းဆရာအထံသို့ ပြန်လာကြ၏။

၂၀-ရှင်သာရိပုတြာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်းတို့ ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြုခြင်း

ရဟန်းတော်တို့ဣန္ဒြေ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းကို ခံတော်မူ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ပဉ္စဝဂ္ဂတို့တွင် အကျုံးဝင်သော အရှင်အဿဇိသည် နံနက်သောအခါတွင် သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်ပိုက်လျက် ငြိမ်သက် မြတ်မော့သော ဣန္ဒြေဖြင့် ရိုသေကြည်ညွတ်ဖွယ်ရှိသော ရှေ့သို့ တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း၊ တူရူကြည့်ခြင်း၊ တစောင်းကြည့်ခြင်း၊ ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း၊ သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း စသည်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။

အရှင်အဿဇိကို တွေ့ပုံ

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတြာ အလောင်းဖြစ်သော ဥပတိဿ ပရိမိုဇ်သည် မြို့တွင်းမှ ဆွမ်းစားပြီး ကျောင်းသို့ပြန်လာသည်နှင့် အနံ့နှင့်တွေ့မြင်လျှင် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏- “ဤအရှင်ကဲ့သို့ ယဉ်ကျေး ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေအမူအရာနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ငါမမြင်စဖူး၊ ထူးမြတ်တင့်တယ်ပေစွာ ဤလောကတွင် ဤအရှင်ကား အမြိုက်တရား၏ တည်ရာ ရဟန္တာသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သူသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းအထံသို့ကပ်၍

ကျင့်အပ်သော စာရိတ္တ နည်းဖြင့်ပြသော ဆရာတို့ကို ငါမေးရသော် ကောင်း၏”ဟု ကြံ၏။ ထို့နောက်မှ ဤသို့ကြံပြန်၏- “ယခုအခါ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ဆဲဖြစ်ပေသည်။ မေးမြန်းခြင်းငှါ အခါ မဟုတ်သေးချေ။ သူနည်းကို ခံလိုမှု သူ၏ပရိကံကို ပြုဦးမှ သင့်ချိမ်းမည်”ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ အရှင်အဿဇိ ကြွသောခရီးဖြင့် မနိုးမဝေးမှလိုက်၏။ ထိုအရှင်အဿဇိလည်း ဆွမ်းရပြီးသော် ဘုဉ်းပေးခြင်းငှါ သင့်တင့်စွာသော ဇရပ်တခုသို့ ကပ်၏။

ထိုသို့ ကပ်သည်ကိုမြင်လျှင် မိမိတွင်ပါသော ပရိဗိုဇ်တို့၏ အင်းပျဉ်ကိုခင်းလျက် ကရားမှရေကို ပေး၍ ဆွမ်းစားရေး၌ ပြုထိုက်သမျှသော အာဇရိယဝတ်ကို ပြု၍ အရှင်အဿဇိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးလျှင် ရှင်ပဝမ်းသာစွာ ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောဟောပြီးမှ ထိုဥပတိဿ-က-

“ငါ့ရှင်....သင်၏ဣန္ဒြေအမူအရာတို့သည် လွန်စွာနှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အဆင်းအသရေလည်း ရှိပေ၏။ သင်သည် အဘယ်ကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း။ သင်၏ဆရာကား အသူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားစကားကို သင်ကား နှစ်သက်သနည်း။ အဘယ်သူ၏ သြဝါဒကို သင် ရဘိသနည်း”-

ဟု မေး၏။

အရှင်အဿဇိလည်း-

“ငါ့ရှင်....ငါကား သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော နတ်နှင့်တကွသောလူတွင် အတုမရှိ အသဒိသပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုသတည်း။ ထိုဘုရားသည် ငါ၏ဆရာ ပေတည်း။ ထိုဘုရားသည် ဟောကြားအပ်သော တရားကိုသာ ငါနှစ်သက်၍ မိန့်မြွက်သော သြဝါဒကို ခံသတည်း”-

ဗုဒ္ဓဆိုပေသော်-

“ငါ့ရှင်....သင်တို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အသို့အယူရှိသနည်း။ မည်သို့သောတရားကို ဟောကြားသနည်း။ ငါ့အား ဟောပါလော့”-

ဟု ဆိုပြန်လျှင် အရှင်အဿဇိလည်း “ထိုပရိဗိုဇ် ရဟန်းတို့သည် သာသနာတော်၏ ရန်သူကုန်ရက် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကုန်သည်။ သာသနာတော်၏ နက်နဲကျယ်ဝန်းကြောင်းကို ဆိုဦးမှ သင့်မည်” ဟု အကြံရှိ၍-

“ငါ့ရှင်....ငါကား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်ပါသေး။ လေးပါးသော ဂမ္ဘီရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရားတော်ကို အကျယ်ဟောခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ စိုးစဉ်းမျှ သာ ဟောနိုင်ပါသေးသည်”-

ဟု ဆိုလျှင် ထိုဥပတိဿ-က-

“ငါ့ရှင်....ငါတို့ကား ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းခွင်ဝယ် ပညာအရာ၌ လွန်စွာ ကျော်စောသည့် တယောက်ပင်တည်း။ အရှင်၏ အစွမ်းအားရှိသမျှပင် ငါ့အားဟောပါလော့။ နည်းအရာ

နည်းအထောင်တို့ဖြင့် ကုန်အောင်ချဲ့ထွင်၍ သိမြင်ခြင်းငှါ အကျွန်ုပ် တာဝန် ရှိစေ သတည်း”-

ဟု ဆိုလျှင် အဿဇိလည်း-

ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တေသံ ဟေတုံ တထာဂတော။
အာဟ တေသဉ္စ ယော နိရောဓော၊ ဝေဝါဒီ မဟာသမဏော-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောပေ၏။

အနက်ကား-

ယေ ဓမ္မာ၊ အကြင်ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ အစရှိသော ဒုက္ခသစ္စာ တရားတို့ သည်။ ဝါ-ဒုက္ခဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိကာမ ဒုက္ခ အစရှိသော ဒုက္ခသစ္စာတို့သည်။ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တဏှာဟူသော သမုဒယသစ္စာလျှင် အမှန်ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုဒုက္ခ၊ သမုဒယသစ္စာနှစ်ပါးတို့၏။ ဟေတုံ၊ ဖြစ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း ချုပ်ရာ ချုပ်ကြောင်း ဖြစ် သော မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း။ တထာဂတော၊ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။ တေသဉ္စ၊ ထိုအလုံးစုံသော တရားတို့၏လည်း။ နိရောဓော၊ ချုပ် ရာကေန် နိဗ္ဗာန်တရားကို။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။ မဟာသမဏော၊ ရဟန်းမြတ်စွာ တို့ဆရာသည်။ ဝေဝါဒီ၊ ဤသို့အယူတော်ရှိ၏။ ဝါ-ဤသို့ ဟောတော် မူလေ့ရှိ၏။

[၎င်းဂါထာ၏ အနက် ယောဇနာနည်းကို မမိလျှင် နေတ္တိ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ-စသည် ကို မျှော်။]

သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီ

ဤဂါထာကို ဟော၍ နှစ်ပါဒကို ကြားရလျှင် အရှင်ဥပတိဿသည် နည်းတထောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ နောက်နှစ်ပါဒကို ဖလဋ္ဌာန်ဖြစ်မှ နာရသတည်း။

ဤဂါထာဆုံးလျှင် လေးအင်သောသစ္စာကို မြင်၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရား၏ ထရား ဒေသနာကို မပွားပါလင့်လော့၊ ဤမျှတည်းဖြင့် ဆိုင်းသင့်သော အကြောင်းသည် အကျွန်ုပ်၌ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာနေပါသနည်း” ဟု မေး၏။

အရှင်အဿဇိလည်း ဘုရားသခင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်တွင် ရှိကြောင်းကို ဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူလင့်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်မှာ အထက်က ကတိကဝတ် ရှိဖူးကြသော အဆွေတယောက် ရှိပါသည်။ ထိုအဖော်ကိုခေါ်၍ ဘုရားထံတော်သို့ လာပါအံ့” ဟု လျှောက်လိုက်၍ အရှင်အဿဇိ ကြွလေလျှင် အရှင်ဥပတိဿလည်း မိမိနေရာသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုသို့ လာသည်ကို ကောလိတပရိပိုင် အဝေးကမြင်လျှင် “အရှင် ငါ့အဆွေ၏ ဣန္ဒြေ အမှု အရာ တို့သည် ယနေ့ ထူးခြားစွာဖြစ်၏။ မြတ်သော တရားကို ကြားနာခဲ့ရသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ မေးရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံ၍ နေသည်နှင့် အနီးသို့ရောက်လျှင် “ငါ့ရှင်...သင် ယနေ့ကား နေ့တိုင်းတပါးထက် ထူးခြားစွာဖြစ်သော ဣန္ဒြေအမှုအရာရှိ၏။ လပြည့် လဝါ ထန်းမှည့်ညှာကဲ့သို့

သာယာ ရှင်လန်းသော မျက်နှာအဆင်းလည်းရှိ၏။ အကြောင်း အသို့နည်း၊ အမြိုက်တရားကို ကြားနာရပြီလော့” ဟုမေး၏။

ဥပတိဿလည်း အရှင်အဿဇိကို တွေ့သည်မှ စ၍ တရားကို နာရသည်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပြောင်း၍ပြော၏။

ကောလိတလည်း “သင်နာခဲ့ရသော တရားကို ငါ့အား ဟောပါ” ဟု ဆိုလေသော် “ယေ မော ဟေတုပ္ပဘဝါ” စသော ဂါထာကို ဟော၏။ ထိုဂါထာဒေသနာ၏အဆုံး၌ ကောလိတပရိဗိုဇ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးထံ သွားခွင့်ပန်

ထိုသို့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးလျှင် “ငါ့ရှင်...ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာနေ သနည်း၊ ဘုရားရှိရာသို့ လျင်စွာ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆိုပေသော် ဥပတိဿလည်း ဤသို့ဆို၏— “ငါ့ရှင်...ငါတို့လက်ဦးဆရာမြတ် အဿဇိဘော် ပြောသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေသတည်း။ သို့ရာတွင် ဤနှစ်ရာ့ ငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ငါတို့ ကို မှီ၍ပင် နေကုန်သတည်း။ ထိုသူတို့အားလည်း အကြောင်းကို ကြားဦးမှသင့်မည်” ဆို၍ ထိုပရိဗိုဇ်တို့အား ဘုရားထံသွားမည့် အကြောင်းကိုကြားလျှင် “အရှင်တို့နှင့် အတူလိုက်၍ ဘုရား အဆုံးအမကို အကျွန်ုပ်တို့လည်း ခံပါအံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို့နောက်မှ ဥပတိဿ၊ ကောလိတ နှစ်ဦး တို့သည် သိဉ္ဇည်းထံသွား၍ “အရှင်ဘုရား ...အကျွန်ုပ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်တရားကို ဟောကြားပြည့်စုံ စတ်သော ဆရာမြတ်ကို တွေ့ပါပြီ။ ဤလောက၏ အစ, အဆုံးကိုမြင်၍ အဝိဇ္ဇာ၏ စင်ခြင်းကို ပြုတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူပေပြီ။ တရားတော်သည်လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်သည်လည်းကောင်း ထင်ရှားဖြစ်ချေပြီ။ ဆရာတို့သည် အနှစ်သာရမရှိ အကာအတိ သာ ဖြစ်၍ စင်စစ် အချည်းနှီးသော အကျင့်ကို စွန့်ခွာလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံ ဆုံးမခံ၍ ကျင့် ရအောင် သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သိဉ္ဇည်းဆရာက “ငါသိသ် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌ ထင်ရှားသော ဂိုဏ်းဆရာ တယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အိုးစရည်းကြီးကို လက်ငင်အိုးပြုချင်၍ အမြင်မတော်သကဲ့သို့ သူတပါး လက်အောက်ခံ၍ မလျော်ကန်ရာပြီ။ ငါတို့ပရိသတ်လည်း များပါ၏။ ဆရာတပည့် သုံးဦးပင် ဤသံဃာအပေါင်းကို ဆောင်ကြအံ့။ သင်တို့လည်း မသွားလေလင့်” ဟု သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တားမြစ်၏။

ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကလည်း “ဤလောက၌ အတုမရှိ အသဒိသပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော ဘုရား ရှိကြောင်းကို လူအပေါင်းတို့သိလျှင် မည်သည့်သူမျှ ဆရာ့အထံသို့ ကျိုးနွံပူဇော်ခြင်းငှါ မရောက် ပေရာ၊ ဘုရားရှင်ထံသို့သာလျှင် ပန်းနံ့သာ လက်စွဲလျက် မှီဝဲဆည်းကပ်ကုန်လတ္တံ့။ အနှစ်မရှိ သော ဂုဏ်အရောင်ဖြင့် မတောင်လွှားနိုင်ပါလင့်” ဟု ဆို၏။

သိဉ္ဇည်းဆရာကလည်း “ချစ်သားတို့...ဤလူ့ ရွာ၌ ပညာရှိသောသူတည်း များသလော၊ မညာနည်းသောသူတည်း များသလော” ဟု မေး၏။

“ဆရာ....ပညာနည်းသောသူသာ များ၏”ဟု ဆိုပေသော်-

တပည့်တို့...ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါသည် ယုတ်မာသောခင်ပွန်းကိုသာ မှီဝဲသည်။ဆင်းရဲသော သတ္တဝါသည် ဆင်းရဲသော မိတ်ဆွေနှင့်သာ ယှဉ်နဲ့သည်။ မလိမ္မာသော သတ္တဝါသည် မလိမ္မာသော ဆရာကိုသာ မှီဝဲသည်။ ဤကား လူခဲတို့၏ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာတည်း။ ထို့အတူ ဤညာမဂ္ဂိဂုဏ်အထူးကို မသိတတ်သော သူသည် ငါတို့ထံသို့ လာလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် လာဘ်ပူဇော်နည်းမည်ကို မစိုးရိမ်လင့်၊ သင်တို့သွားလိုသော် သွားကြလေကုန်”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့လည်း မိမိတို့၏ ပရိသတ်ငါးရာကို ခေါ်၍ ဝေဠုငန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုထွက်၏။ သိဉ္ဇည်းဆရာ၏ တပည့်ဟောင်းတို့လည်း လိုက်ကြလေ၍ သံဃာမဂ္ဂိအချည်းနှီးသော ကျောင်းအာရာမတို့ကို ထို သိဉ္ဇည်းဆရာမြင်လျှင် ရင်ဝမှဆူ၍ သွေးပူအန်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် တပည့်ဟောင်းတို့သည် ပြန်၍ လုပ်ကျွေးရကုန်သတည်း။

ဘုရားထံမှောက် ဖူးမြော်ရောက်

မြတ်စွာဘုရားလည်း ပရိသတ်လေးပါးတို့အား တရားဟောလျက် နေတော်မူစဉ် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်စီသော ပရိပိုင်အခြံအရံနှင့်တကွ လာကြသော ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကို အဝေးက မြင်တော်မူလျှင် သံဃာတော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားတို့...ဥပတိဿ၊ ကောလိတဟူသော အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် ယခုလာကုန်ပြီ။ ဤသူနှစ်ပါးကား ငါဘုရား၏ တပည့်မြတ်အစုံဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူလင့်၏။ ဘုရားအထံတော်သို့ ရောက်လာလျှင် ခြေတော်ကိုဦးတိုက်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါ။ အသံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ကြလျှင် ဘုရားသခင်လည်း-

ထေ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စဒုထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ-

ဟု ဖော်ဘိက္ခု ခေါ်တော်မူ၍ တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာကို ရလျက် ရဟန်းဖြစ်ကြလေကုန်၏။ အရှင် ဥပတိဿ၊ ကောလိတမှတစ်ပါး ငါးဆူသော သူတို့သည် အစဉ်အတိုင်း သော မဂ်ကိစ္စဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

ရဟန္တာဖြစ်ကြပုံ

ထိုသူနှစ်ဦးတို့ကား ကြီးမားသော သာဝက ပါရမီဉာဏ်၏ ပရိကံ မပြည့်စုံသေးသောကြောင့် ရှေးရရင်း သောတာပန်၏ အဖြစ်ဖြင့်သာ တည်၏။ အရှင် ကောလိတသည် ရဟန်းဖြစ်သည့် နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဤရာဇဂြိုဟ်၏အနီး ကလ္လဝါဠုရွာကြီး၏အတွင်း သစ်ပင်ရင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းယင်း ငိုက်မျဉ်း၍နေစဉ် ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း ကောလိတ... သင်သည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို လွန်မြောက်ရာ အမြိုက်ချမ်းသာကို ဖွေရှာသောသူဖြစ်လျက် ထိုနု၊ မိဒ္ဓ၊ ပမာဒဟူသော မသူတော်တို့နှင့် အဘယ့်ကြောင့် ပေါင်းဖော်ပြန်သနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူသည်ကို နာရလျှင် သုံးအင်သော မဂ်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ အရှင်ဥပတိဿကား ရဟန်းဖြစ်ပြီးနောက် လခွဲမြောက်သော အခါ “သူကရခါတ” မည်သော လိုက်၌နေစဉ် ဘုရားသခင်သည် အရှင် ဥပတိဿ၏ တူ

ဖြစ်သော ဒီဃနာပရိပိုင်အား ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတော်မူရာဝယ် ကြားနာရ၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်သတည်း။

(ဤသို့ မဇ္ဈိမနိကာယ် မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ၌ လာသည်။)

အဂ္ဂသာဝက ရာထူးများရ

ဤသို့လျှင် အရှင် ဥပတိဿ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး၍ ထိုသည့်နေ့ပင် ဘုရားသခင်လည်း ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ တပည့်သံဃာတော် အားလုံးကို စုရုံးစည်းဝေးစေ၍ အရှင် ဥပတိဿကို “ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတြာ” ဟူသော အမည်နှင့် လက်ယာရံအဂ္ဂသာဝက အရာ၊ အရှင်ကောလိတကို “မဟာမောဂ္ဂလာန်” ဟူသော အမည်နှင့် လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကအရာ ထားတော်မူသည်။

ဩဝါဒပါတိမောက်

သမုဒ္ဒရာ ဂင်္ဂါသဲလုံးနှင့်အမျှ ပွင့်တော်မူကုန်သော အဆူဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ် ပြတော်မူကုန်မြဲ ဖြစ်သော-

ခန္တိ ပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ။
န ဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပဿာတိ၊ န သမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိဟေဌယန္တော။
သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ။
သဓိတ္ထပရိယောဒပနံ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။
အနူပဝါဒေါ အနူပဃာတော၊ ပါတိမောက္ခေ စ သံဝရော။
မတ္တညုတာ စ ဘတ္တသ္မိံ၊ ပန္နဉ္စ သဿနာသနံ။
အဓိစိတ္တေ စ အာယောဂေါ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ -

ဟူသော ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

အနက်ကား - တိတိက္ခာ၊ အားခုနစ်ပါးထက် ထက်သန်သော။ ခန္တိ၊ သည်းခံခြင်းသည်။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ တပေါ၊ အကျင့်တည်း။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ပရမံ၊ မြတ်၏ဟူ၍။ ဗုဒ္ဓါ၊ တို့သည်။ ဝဒန္တိ၊ ကုန်၏။ ပရူပဿာတိ၊ သူတပါးအား ထိပါးသတ်ဖြတ်တတ်သောသူသည်။ န ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်း မမည်။ ပရံ၊ သူတပါးကို။ ဝိဟေဌယန္တော၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်လေ့ ရှိသောသူသည်။ သမဏော၊ ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သောသူ မည်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

သဗ္ဗပါပဿ၊ အလုံးစုံသော အကုသိုလ်ကို။ အကရဏံ၊ မပြုခြင်းလည်းကောင်း။ ကုသလဿ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားကို။ ဥပသမ္ပဒါ၊ ဆည်းပူးခြင်းလည်းကောင်း။ ဂါ-ပြည့်စုံစေခြင်းလည်းကောင်း။ သဓိတ္ထ ပရိယောဒပနံ၊ မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်စွာထားခြင်းလည်းကောင်း။ ဧတံ၊ ဤတရားသည်လျှင်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်တည်း။

အနူပဝါဒေါ၊ သူတပါးအား စွပ်စွဲပြစ်ဖွဲ့ မကဲ့ရဲ့ခြင်း လည်းကောင်း။ အနူပဃာတော၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ ဥစ္စာ ဒဏ်သုံးဖြာဖြင့် လွန်စွာ မနှိပ်စက်ခြင်း လည်းကောင်း။ ပါတိမောက္ခေ စ သံဝရော၊ အာပတ်ခုနစ်ပုံကို စောင့်စည်းခြင်း လည်းကောင်း။ ဘတ္တသ္မိံ၊

အစာအာဟာရ၌။မတ္တညူတာ စ၊ အတိုင်းအရှည်ကို သိသောအဖြစ် လည်းကောင်း။ ပန္နဉ္စ သယနာသနံ၊ ရွာနီးကျောင်း၌ မနေခြင်းလည်းကောင်း။ အဓိဓိတ္တေ စ၊ ဂေါတြဘူ ဝေါဒါန် စျာန် မဂ်နှင့် ယှဉ်လတ်၍ လွန်မြတ်သော စံတံ၌သာလျှင်။ အာယောဂေါ၊ လွန်စွာလုံ့လ ပြုခြင်းလည်းကောင်း။ တေ၊ ဤတရားသည်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ သာသနံ၊ အဆုံး အမတော်တည်း။

ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကသန္နိပါတတည်း။

၂၁-ရှင်ကောဏ္ဍည၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ထိုအခါ အချို့သော သံဃာတို့က ဤသို့ အပြစ်တင်ကုန်သည် - “ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရား သည် မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဆွမ်းပေးသကဲ့သို့ ပြုတော်မူသည်၊ အကယ်၍ အဂ္ဂသာဝက အရာကို ပေး တော်မူလျှင် သာသနာသို့ ရှေးဦးစွာ ဝင်သော ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အားသော်လည်း ပေးသင့်ပါ၏၊ ထိုသူတို့ အား သနားတော်မမူပါသော် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဝင်သော ရှင်ယသ စသော ငါးကျိပ်ငါးယောက် သော သူတို့အားသော်လည်း သနားတော်မူသင့်ပါ၏၊ ထိုသူတို့ကိုမျှ မပေးလိုမှ သုံးကြိမ်မြောက် ဝင်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား ရဟန်းတို့အားလည်း ပေးသင့်ပါ၏၊ ထိုသူတို့ကိုမျှ မထားလိုမှ ဥရုဝေလ- ကဿပ စသော ရသေ့ညီနောင်တို့အားသော်လည်း သနားသင့်ပါ၏၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် ထိုသူတို့၏ မျက်နှာကို မညှာမလှည့် ကြည့်တော်မမူပဲ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသော ရှင်သာရိပုတြာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အား အဂ္ဂသာဝကအရာ၌ ထားတော်မူဘိသည်၊ အကြောင်းမသင့်” ဟု အပြစ်တင်ကုန်၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား

ထိုစကားကို အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် ကြားတော်မူလျှင် ဘုရားရှင်လည်း “သင်ချစ်သားတို့... ငါကား မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးသည်မဟုတ်၊ ရှေးရှေးသောဘဝက ထိုသူတို့ တောင်တ သောဆု ပြုကြသော ပါရမီအတိုင်းသာလျှင် အရာပေးတော်မူသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူ တို့၏ ရှေးပါရမီတို့ကို သိလိုပါကြောင်းနှင့် သံဃာတော်အပေါင်းထို့ လျှောက်တောင်းပန်ရာတွင် -

အညာတကောဏ္ဍညော ပန ဘိက္ခဝေ -

အစရှိသော ပုဗ္ဗကမ္မ စကားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကား - ချစ်သားတို့...ငါးဦးသော ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့တွင် အညာတ ကောဏ္ဍညသည် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရ အမည်တော်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား သည် လောကသုံးပါး၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားရှင်ကား လူတို့၏အသက်တသိန်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ကိုယ်ရပ်တော်ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏။ အရောင်တော်ကား တဆယ့်နှစ်ယူ ဇနာရှိ၏။ ထိုဘုရားရှင်သည် သဗ္ဗညူတ ဉာဏ်ကို ရပြီး၍ ဗောဓိအောက်ပြင် ရွှေပလ္လင်မှ ထတော် မူလတ်တော် ခြေတော်လှမ်း၍ ချရာ ချရာအရပ်၌ ကြီးစွာသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်တို့သည် အသင့် မြေမှထွက်၍ ခံလာ၏။ ထိုကြာပွင့်ချပ်ကား အလျား အတောင်ကိုးဆယ်၊ အနံ အတောင် ခြောက်ဆယ်ရှိ၏။ ဝတ်ဆံကား အတောင်သုံးဆယ်၊ အချက်ကား တဆယ့်နှစ်တောင်ရှိ၏။ ထိုကြာ၏အထက်၌ လက်ယာခြေတော်ကို ချတော်မူလျှင် တတုံ (တပြည်) မျှလောက်အေခ

ဝတ်မှုန်တို့လည်း မီးခိုးဟုန်ကဲ့သို့ တက်ကြွ၍ ကိုယ်တော်ကိုလွှမ်းမိုးမှ သက်၏။ လက်ဝဲခြေတော်ကို တဖန် ချပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်းအတူ ကြာပွင့်ပေါက်ပြန်၍ အလျောက်ခံလာသဖြင့် လက်ယာခြေတော်ကို ချီတော်မူလျှင် ယခင်ခံရသော ပထမကြာပွင့်သည် ကွယ်ပျောက်၍ အသစ်သာ ပေါက်လာပြန်သတည်း။ ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ဖဝါးလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းသာ ပဒုမ္မာကြာခံလာရသော ဂုဏ်ကြောင့် “ပဒုမ္မတ္တရ” ဟူသော အမည်တော်ဖြင့် ကျော်စောသတည်း။

အလှည့်ကျဆွမ်းလုပ်ကျွေးကြပုံ

ထို ဘုရားသခင်သည် သံဃာတသိန်းခြံရံလျက် လူအပေါင်းတို့ကို သင်္ဂြိုဟ် ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ထိုထို မြို့ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလာသဖြင့် ချက်တော်သို့ရာ ဟံသာဝတီပြည်သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ခမည်းတော်ဖြစ်သော အာနန္ဒာမင်းကြီးသည် ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း စသော အမှုကိုပြု၍ ဥယျာဉ်၏အတွင်း သန့်ရှင်းသောအရပ်၌ ကျောင်းတော်ကို ဆောက်၍ သီတင်းသုံးနေစေပြီးသော် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်၊ မှူးတော်၊ မတ်တော် အပေါင်းနှင့်တကွ တရားတော်ကိုနာ၏။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း ဓမ္မဒေသနာကို ကောင်းစွာဖြစ်စေ၏။ ဒေသနာ၏အဆုံး၌ အချို့သောသူတို့သည် သောတာပန်၊ အချို့သော သူတို့သည် သကဒါဂါမ်၊ အချို့ကား အနာဂါမ်၊ အချို့ကား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မင်းနှင့်တကွသော ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား တနေ့ကား မင်း၊ တနေ့ကား ဆင်းရဲသားအားဖြင့် အလှည့်ထား၍ လုပ်ကျွေးကြကုန်သတည်း။

တရားဦးနံာ၍ သိရန်ဆုတောင်း

ထိုအခါ အညာတ ကောဏ္ဍည၏ အလောင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်၌ ဂဟပတိမဟာသာလ အမျိုး၌ဖြစ်၏။ တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ပန်း၊ နံ့သာ လက်စွဲလျက် ကပ်လေသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း တပည့်သားတို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ရှေးဦးအစ တရားရသော ရဟန်းတယောက်ကို တေဒဂ် အရာထားသည်ကို မြင်သဖြင့် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ ရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား များစွာသောအလှကိုပေး၍ ငါ ဆုတောင်းအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ဘုရားသခင်နှင့်တကွ တသိန်းမျှလောက်သော သံဃာတို့ကို မိမိအိမ်သို့ပင့်ဖိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယာဂုဆွမ်းဖြင့် လှူဒါန်းလုပ်ကျွေး၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောအခါ သံဃာတပါး တပါးလျှင် အသပြားျားရာ ငါးရာထိုက်သော တိပိဝရိတ်သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးမှ ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ် ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည်တိုင်အောင် ဆင်းရဲကင်းသည်ဖြစ်စေသော၊ အရှင်ဘုရား သာသနာတော်ဝယ် ရှေးဦးစွာ တရားရ၍ တေဒဂ် ချီးပသော သာဇကမြတ်ကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ ရှေးဦးစွာ တရားကိုသိရပါလိမ့်သော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ စင်စစ်ပြည့်စုံလတ္တံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူလျှင် “အချင်းဥပါသကာ... ငါဘုရားနောက် ကမ္ဘာတသိန်းမြောက် ကျရောက်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် နတ်ဗြဟ္မာ တသွယ်ရှစ်ကုဋေတို့နှင့် တကွ ဓမ္မစကြာ တရားဦးကို နာရ၍ ရှေးဦးစွာ သိသဖြင့် “အညာတကောဏ္ဍည” အမည်ရှိသော တေဒဂ်ရသော သာဝကကြီး

ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။ သူ့ကြွယ်လည်း ထိုအခါမှစ၍ ဒါနသီလကို အားထုတ်လျက် အသက်ဆုံးသောအခါ နတ်ရွာ၌ ဖြစ်လေ၏။

ကောက်ဦးဒါနများ

ထိုမှသည် လူ့ပြည် နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာသာ အစဉ်လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက် သော် ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿိ ဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပစ္စန္ဒရစ် ရွာ၌ စူဠကာလ၊ မဟာကာလ အမည်ရှိသော သူ့ကြွယ်ညီနောင်နှစ်ဦးတို့သည် သလေးလယ် လုပ်ကြသည်တွင် ကောက်ပင်တို့ အဖုံးအလုံးတက်သောအခါ ကောဏ္ဍညအလောင်းဖြစ်သော ညီ စူဠကာလလည်း စပါးဖုံးကိုနှုတ်လျက် အရသာကို မြည်းမိသဖြင့် အလွန်ချိုမြိန်ရကား ဘုရားအမူးရှိသော သံဃာ တော်တို့အား ဤစပါးဖုံးအရသာကို လှူရသော် ကောင်း၏ဟု ကြံ၍ အစ်ကိုကြီးအား တိုင်ပင် ၏။ အစ်ကိုမဟာကာလလည်း ဆဲရေး၍ “ရှေးရှေးသောသူများပင် စပါးဖုံးကို လှူသည်ဟု သင် ကြားဖူးပါသလော၊ ငါ့စပါးကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ သင်မကြံလင့်” ဟု ဆို၏။ ယင်းသို့ ဆိုသော်လည်း ထိုအကြံကို အဖန်တလဲလဲ ညည်းညူသဖြင့် မဟာကာလ အမျက်ထွက်၍ လယ်ကို ဝက်ပြီးလျှင် “သင်၏ အဖို့ကို သင် အလိုရှိတိုင်း ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစူဠကာလလည်း အားရ ဝမ်းသာစွာ မိမိတာ၌ စပါးဖုံးကိုဆွတ်၍ လူအများတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် အခွံကို နှာစေ၍ ရေမရောပဲ နွားနို့၊ ထောပတ် ပျားသကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာရောနှောလျက် ကျက်စေပြီးသော် ဘုရားအမူးရှိ သော သံဃာတော်တို့အား လှူဒါန်းလှုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုံဦးပေးပြီးသော အဆုံး၌ “အကျွန်ုပ် သည် ဦးဦးဖျားဖျား စပါးဖုံးအလှူကို လှူရသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် နောင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ သော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံဝယ် သူတပါးတို့၏ ရှေးဦးစွာ တရားအရသာကို သောက်ရသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုပန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်တောင်းသော ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တရား အနုမောဒနာပြု၍ ကြွတော်မူ၏။ ထိုသူ၏ လယ်၌လည်း သလေးစပါး သည် ရိတ်ရာယူရာမထင်၊ သီးမြဲတိုင်းသီး၏။ ထိုသို့ရှိသည်ကို စူဠကာလ မြင်လျှင် အတိုင်းထက် အလွန်ပင် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ “ငါသည် လူ၏အဖြစ်ကို အရတော်စွာတကား၊ ကောင်းမြတ်သော အမှုကို ပြုမိပေသည်တကား” ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် မုန့်ဆန်းကာလ၌ မုန့်ဆန်းဦး အလှူကို လည်းကောင်း၊ ရိတ်သောကာလ ရိတ်ဦးအလှူကို လည်းကောင်း၊ အဆုပ် ပြုသောကာလ ဆုပ်ဦးအလှူကို လည်းကောင်း၊ လှိုင်းသောကာလ လှိုင်းဦးအလှူကိုလည်းကောင်း၊ နင်းသောကာလ နင်းဦးအလှူကို လည်းကောင်း၊ ချင့်သောကာလ ချင့်ဦးအလှူကို လည်း ကောင်း၊ ရောင်းသောကာလ ရောင်းဦးအလှူကို လည်းကောင်း၊ စားသောက်သောကာလ စားဦး အလှူကို လည်းကောင်း သံဃာတော်တို့ သုံးဆောင်လောက်အောင် လှူသတည်း။ ဤသို့ လှူငြား သော်လည်း စပါးအရသည် ယုတ်လျော့သည်မရှိ၊ အစ်ကိုကြီးထက်ပင် လွန်၍ရ၏။ ထိုအကြောင်း ကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ကြားသော် ရှင်တော်ဘုရားလည်း—

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ*၊ ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုမာဝဟတိ။
သောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏော၊ န ဒုဂ္ဂတိ* ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ—

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဓမ္မစာရီ*၊ တရားကို ကျင့်သောသူကို။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။
ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေး၏။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်

တရားသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ဆောင်ပေ၏။ သေ၊ ဤသို့ ချမ်းသာကို ဆောင်ခြင်းသည်ကား။ သုစိဏ္ဏေ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၏။ အာနိသံသော၊ အကျိုးဆက်တည်း။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို ကျင့်လေ့ ရှိသော သူသည်။ ပရမ္မရဏာ၊ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသော အလား သို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မလားရ။ (ဤကား ဒေသနာတော်၏ အနက်တည်း။)

ဤသို့ တနှစ်တည်းလုပ်သော လယ်၌ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အဦးသောအလှူကိုပေး၍ “တရားဦး ကို ရပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ “ဤသို့လျှင် အညာတ ကောဏ္ဍညသည် ရှေးကတောင်းခဲ့ ပူးသော ဆုထူးဝိသေသရှိရကား ထိုဆုအတိုင်းသာလျှင် ငါပေးတော်မူသတည်း၊ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ငါအရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂-ရှင်မဟာယသ, ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ, ဥရုဝေလကဿပတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ထို့နောက်မှ အရှင်ဝပ္ပ, အရှင်ဘဒ္ဒိယ, အရှင်မဟာနာမ, အရှင်အဿဇိတို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို လျှောက်ကြပြန်၍လည်း အသီးအသီး ဆုတောင်းကြသော အကြောင်းကို လှစ်ဖော်၍ ဟော တော်မူသည်။

အသုဘ ဘာဝနာ အထုံပါ

ထို့နောက် ရှင်ယသ အမှူးရှိသော ငါးကျိပ် ငါးဦးသော အရှင်တို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို မေးလျှောက် ကြပြန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သားတို့...ထို ငါးကျိပ် ငါးဦးသော သူတို့သည်လည်း တဆူ သော ဘုရားရှင်၏ သာသနာဝယ် ရဟန်းပြု၍ နောင်သောအခါ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ရပါလိ သော”ဟု ဆုတောင်း၍ ပါရမီကို ဖြည့်ကြ၏။ ဘုရားမဖြစ်သောခေတ်၌ ကြုံကြိုက်သောအခါ ကောင်းမှုဖြစ်ရာကို ပြုခြင်းငှါ ဖျေရှုကြံစည်ကုန်လျက် အဆွေအမျိုး အစုဖွဲ့၍ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သေသောသူတို့၏ အကောင်ကို ထင်း၊ တလား စသည်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်၏။ ထိုသူတို့လည်း တနေ့သောအခါ ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွ သေသော မိန်းမ၏ အလောင်းကို တွေ့၍ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှါ သုသာန်သို့ ဆောင်ပြီးသော် ရှင်ယသ၏အလောင်း အမှူးရှိသော ငါးယောက် သော သူတို့ကို သင်တို့သင်္ဂြိုဟ်ရစ်ဟု မှာခဲ့၍ ငါးကျိပ်သောသူတို့သည် ရွာသို့ ပြန်လေ၏။ ရှင်ယသ၏အလောင်း ယောက်ျားလည်း တံစူးဝဲဖြင့် ထိုမိန်းမ၏ အသေကောင်ကို ပြန်ကာ လှန်ကာ မီးဖုတ်ရာတွင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အဖြစ်ကို မြင်၍ မခင်မင်အပ် မနှစ်သက်အပ် မလေးမြတ်ထိုက်သော အသုဘရုပ်ပင် ဖြစ်ချေသည်ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကြွင်းသောသူ လေးယောက် တို့အားလည်း ပြေ ပြလျက် အသုဘတရားကို ပွားစေ၏။ ရွာသို့ပြန်သောအခါ ငါးကျိပ်သော ခင်ပွန်းတို့အားလည်းကောင်း၊ မိမိ၏မိဘ မယားတို့အားလည်းကောင်း အကြောင်းကိုကြား၍ အသုဘ ဘာဝနာကို ပွားစေလျက် မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်းဖြင့် ဆုတောင်းကြ၏။ နောက်နောက်သော ကမ္ဘာ၌ မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့် တွေ့သောအခါလည်း ဤဘာဝနာကို ပွားစေလျက် ဒါန၊ သီလ စသည်ကို အားထုတ်၍ ဤနည်းတူပင် ဆုတောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် ငါဘုရား ရွှေမှောက်တော်၌ ရှေးဆုတောင်းအတိုင်းသာ ဖြစ်လာကြကုန်သတည်း။ ငါဘုရားသည် မျက် နှာကို ကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သီလဆောက်တည်ခဲ့ကြပုံ

ထို့နောက် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားသုံးကျိပ်တို့၏ အကြောင်းကို လျှောက်ကြပြန်သော် “ချစ်သား တို့...ထိုသူတို့သည်လည်း ရှေးဘုရားတို့၏ အထံ၌ ရဟန္တာဖြင့်ရကြောင်းကို ဆုတောင်းပတ္တနာ ဖြင့် ပါရမီဖြည့်ကြကုန်၍ ငါဘုရားတုဏ္ဍိလဝက်မင်း ဖြစ်သောကာလ သုံးကျိပ်မျှလောက်သော သေသောက်ကြူးဖြစ်လာ၍ ငါ ဆိုးမသော တရားစကားဖြင့် ငါးပါးသော သီလကို အနှစ် ခြောက်သောင်းမျှလောက် စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူး၏။ ငါတရားစကားကို ကြားနာခဲ့ဖူး၏ဟု တုဏ္ဍိလ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍ ထိုသူတို့၏ ရှေးဆုတောင်းအဟောင်း ရှိတိုင်းသာ ဖြစ်လာကုန်သည်။ ငါဘုရား မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဖုဿဘုရားရှင်လက်ထက်

ထို့နောက် ဥရုဝေလ ကဿပတို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို မေးလျှောက်ကြပြန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား လည်း ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏ “ချစ်သားတို့...ဥရုဝေလ ကဿပတို့သည်လည်း ပဒုမုတ္တရ ဘုရား ရှင်၏ လက်ထက်တော်ကပင် ကတာခိကာရ ပူရိတပါရမီရှိလျက် အဆက်ဆက်သော ဘဝဖြင့် လာခဲ့ကြ၍ ဤကမ္မာမှ ပြန်၍ရသော် ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္မာထက်၌ တိဿအမည်ရှိသော ဘုရား၊ ဖုဿ အမည်ရှိသော ဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုနှစ်ဆူတို့တွင် ဖုဿဘုရားသခင်၏ ခမည်းတော်ကား မဟိန္ဒမင်း မည်၏။ ထိုမင်း၏ ညီတော် သားသည် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ သားသည် လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၏။ နှမတော်၏သားသည် အလုပ်အကျွေး ရဟန်းဖြစ်၏။ ထိုမဟိန္ဒမင်းကြီး၌ ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး သားတော်လည်း သုံးယောက်ရှိ၏။ ထိုသုံးယောက်တို့တွင် သားကြီး၌ အခြံအရံ သူရဲငါးရာ၊ သားလတ်၌ အခြံအရံ သူရဲသုံးရာ၊ သားငယ်၌ အခြံအရံ သူရဲနှစ်ရာ ရှိ၏။ ထိုသုံးယောက်တို့ကား ဥရုဝေလ ကဿပ ညီနောင်တို့၏ အလောင်းများတည်း။

ဖုဿဘုရားသခင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော် ခမည်းတော်ပြည်သို့ ကြွတော် မူလာသောအခါ ခမည်းတော် မဟိန္ဒမင်းလည်း ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ ငါးပါးသော ရှိခိုးခြင်း တို့ဖြင့် ရှိခိုးလျက် သားဘုရားကို တစိန်စိန်းရှု၍ ဤသို့ အကြံသည် ဖြစ်၏။ ငါ့သားပင် ဘုရား၊ ငါ့သား၏ စကားသည်ပင် တရား၊ ငါ့သားပင် သံဃာ ဤလူ့ရှာ၌ ငါ့ကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်ခြင်း အသရေနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသည် ရှေးရှေးသော ကာလ၌လည်း မဖြစ်ဖူးရာ၊ နောင် အခါလည်း မဖြစ်လတ္တံ့။ ငါကား ကောင်းမြတ်လှစွာသော လူမင်းအဖြစ်ကို ရပေသည် တကား”ဟု ကြံအောက်မေ့သဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလျက် အားရဝမ်းသာ မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် စကား ပြောဟောပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အား ဤသို့ နားတော် လျှောက်ပေ၏။ “သားတော်ဘုရား...အကျွန်ုပ်၏အသက်သည် အလွန်ရှည်သည်ဖြစ်ပါမှ အနှစ် ကိုးသောင်းခန့်သာ ရှည်ပါမည်။ ကြမ်းစွန်းဖျား၌လည်းကောင်း၊ ကမ်းပါးပြတ်၌လည်းကောင်း အိပ်ရသောသူကဲ့သို့ သေခြင်းသဘော နီးလှပါသည်။ အကျိုးရှိရှိ အသက်ရှည်လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သားဘုရားသည် သံဃာတော်နှင့်တကွ သူတပါးအိမ်ဝသို့ မကြမူ၍ ဖခင်၏ ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ဟူသော ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံတော်မူပါ။ ခမည်းတော်ကချည်း လုပ်ကျွေးပါရစေ”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဖခင်၏ဣန္ဒြေကို ငုံ့လင့်၍ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ တစုံတယောက်သောသူမျှ လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်းကို

မရကုန်။ မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့လည်း ခမည်းတော်အား နောင်တော် ဘုရားကို လုပ်ကျွေးပါရမည့် အကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ကြသော်လည်း အခွင့်မရကုန်။

ဘုရားကို လုပ်ကျွေးကြခြင်း

တစ်သောအခါ ဗစ္စန္ဒရစ်ရှာ၌ ကြီးစွာသော စစ်မက် ဘေးရန်ဖြစ်၍ သားတော်သုံးယောက်ကို စေတော်မူ၏။ သားတော်တို့လည်း ထိုရန်ကို ငြိမ်းစေပြီးသော် ခမည်းတော်ထံသို့ ပြန်လာ ကြ၏။ ထိုအခါ မဟိန္ဒမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူလှ၍ “ငါ့သားတို့အား လိုအပ်သော ဆုကို ငါပေးအံ့၊ သင်တို့ယူကြကုန်” ဟု ဆို၏။ ထိုမင်းသားတို့လည်း “တပါးသောဆုကို မလိုပါ၊ နောင်တော် ဘုရားကိုသာ အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပါရစေ” ဟု တောင်း၏။ မင်းကြီး လည်း “ငါ့သားတို့... ဤဆုကိုကား ငါမပေးနိုင်၊ တပါးသောဆုကိုသာ ငါပေးအံ့” ဟူ၍ ဆို၏။ သားတော်တို့ကလည်း “အရှင်မင်းကြီး... အသက်ထက်ဆုံး မပေးနိုင်လျှင် အနှစ် တသောင်းမျှသာ ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်း၏။ ဤမျှကိုလည်း ငါမပေးနိုင်ဟုဆိုလျှင် ထိုအောက် ယုတ်၍ ယုတ်၍ တောင်းသဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလတိုင်၏။ ခမည်းတော်လည်း ဝါတွင်းသုံးလမျှ ငါမပေးမူ ငါ့သား တို့သည် ငါ၏ရန်သူ ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု ကြံ၍ “အမောင်တို့သုံးယောက်တွင် တယောက် တလခန့်ရည်၍ ဝါတွင်းသုံးလကို ငါပေးတော့အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ အခွင့်ရလျှင် မင်းသားတို့ သည် မိမိတို့အိမ်သို့သွား၍ တရားသူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီစမာတို့ကိုခေါ်၍ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို အပ်နှင်းပြီးလျှင် “ဤဝါတွင်းသုံးလကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် ကိုးသောင်းနှင့်တကွ ငါတို့နှင့်ပါသော ပရိသတ်တို့အား ဗစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပြည့်စုံ လုံလောက်အောင် ထောက်ပံ့ လုပ်ကျွေးကြကုန်” ဟု ဆို၍ ထိုမင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် အခြံအရံတထောင်နှင့် တကွ ဘုရားအထံတော်သို့ လာ၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဆယ်ပါးသော သီလကို ဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်ထံ၌ နေကုန်၏။ ဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီစမာတို့လည်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက်သော ဝတ်ချက်သမားတို့ကို ရှာလျက် ယာဂု၊ ဆွမ်း၊ အဖျော် စသည် တို့ကို စီရင်လျက် နေ့စဉ်မပြတ် လုပ်ကျွေးသတည်း။

ထိုအခါ သံဃာအပေါင်း ကိုးသောင်းမျှစင် များလှသောကြောင့် ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်သူတို့ သည် မိမိတို့ သားငယ် သမီးငယ်တို့အား ယာဂုကြွင်း အုန်းကြွင်းမျှ မပေးမကျွေးရကုန်။ ချက်တိုင်း ချက်တိုင်းပင် ကုန်၍ လောက်ငရံသာရှိ၏။ ထိုသို့ မကြွင်း၍ မပေးကြရသော် သံဃာတော်တို့၏ အဦးအဖျားကို ဝှက်သား၍ သားငယ် သမီးငယ်တို့အား ပေးကုန်၏။ ထိုဝတ်ချက်သမားတို့သည် သံဃာတော်တို့အား လှူအပ်သော ဗစ္စည်းများကို သုံးစားပေးကမ်း သောကြောင့် သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ သံဃာတော်တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာဖြင့် လှူဒါန်း၍ “ဤသို့ ပြုရသော ဒါန သီလ ဘာဝနာ၏ အကျိုးအားဖြင့် နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ အရံ တထောင်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပါလိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုဘဝမှ စုတေကြ ကုန်သော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည်လှည့်လည်ကာ ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာ ပတ်လုံး စံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဥရုဝေလ ကဿပညီနောင် ရှင်တထောင်တို့ ဖြစ်လာကုန်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့ တောင်းသော ဆုအတိုင်းသာ ရကြကုန်သည်။ ငါ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ် ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကကုသန်ဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ

ထို မင်းသားတို့၏ တရားသူကြီးဖြစ်သော စချီသည် ယခုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်လာ၏။ ကျီစိုးသည် ဝိသာခဉပါသကာ ဖြစ်လာ၏။ ဝတ်ချက်သမားတို့သည် ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိအလားဖြင့် များစွာကျင်လည်ပြီးမှ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီး တောင်ကြီးငါးလုံးတို့၏အကြား၌ ကြီးမားသောကိုယ်၊ ငယ်သော ဦးခေါင်းရှိသော အရိုးစု ပြိတ္တာ၊ အသားစုပြိတ္တာ ဖြစ်လာကုန်၍ ကကုသန်ဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ ဖူးတွေ့ကြ လျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့အား အစာအာဟာရကို ဘယ်အခါမှ သုံးဆောင်ရပါအံ့နည်း”ဟု မေးလျှောက်ကြလျှင် ဘုရားသခင်လည်း “သင်တို့ ငါ့အား မလျှောက်ကြားကုန်လင့်၊ ငါလွန်သည့်နောက် မြေကြီး တယူဇနာ မြောက်သောအခါ ငါ၏ ညီတော် ကောဏာဂုံဘုရား ပွင့်လတ္တံ့၊ ထိုအခါမှ လျှောက်ကြကုန်”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ငံလင့်၍ နေကြရကုန်၏။

ကောဏာဂုံဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ

ကောဏာဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါလည်း ရှေးနည်းပင် လျှောက်ကြပြန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ငါ့လက်ထက်တော်တွင် သင်တို့ မလျှောက်ကြလင့်ဦး၊ ငါ၏နောက် မြေကြီးတယူဇနာ မြောက်သော ကာလ ကဿပ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားပွင့်လိမ့်မည်၊ ထိုအခါမှ လျှောက်ကြလေကုန်”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ငံလင့်၍နေကြရကုန်၏။

ကဿပဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ

ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကာလ ယခင်နည်းလျှောက်ကြပြန်လျှင် ဘုရားသခင်က ‘သင်တို့သည် ငါ့လက်ထက်တွင် မစားရ မဝတ်ရချေသေး၊ ငါလွန်သည့်နောက် မြေကြီးတယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ် မြေ က်သောအခါ ငါ၏ ညီတော် ဂေါတမမည်သော ဘုရား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ သင်တို့၏ အလျင်က အဆွေအမျိုးဖြစ်ဖူးသော တရားသူကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဗိမ္ဗိသာရမည်သော မင်းဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုသောအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူပေး၍ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် သင်တို့အား အမျှ ပေးဝေလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ သင်တို့ လောက်ငအောင် စားရ သောက်ရ ဝတ်ရလိမ့်မည်’ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရား တဆူနှင့် တဆူအကြား ကာလကိုပင် နက်ဖြန်သန်ဘက်ကဲ့သို့ ထင်၍ ရွှင်လန်း ဝမ်းသာ ကြကုန်၏။

ဂေါတမဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ

ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွရောက်သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား အလှူပေးသော ကာလ အမျှမဝေမိသဖြင့် ညဉ့်သော အခါ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ငါတို့ ရှည်မြင့်စွာ ငံလင့်၍ နေရပါလျက် ငါတို့အား အမျှ မပေးဝေပါ ဟု လွန်စွာသော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် နန်းတိုင်းသို့ဝင်၍ ရုပ်အသွင်ကို ပြသကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်လှသဖြင့် ဘုရားအထံတော်သို့ သွားရောက်လျှောက်ကြားလေလျှင် “မင်းကြီး...သင်၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ဖူးသော ပြိတ္တာတို့သည် ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး မှတ်သိပ်ခဲ့ကြ၍ ငါ့နောင်တော် ကဿပဘုရားထံ လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်က သင်မင်းကြီး အလှူပေး၍ အမျှဝေလတ္တံ့

သော အကြောင်းစကားကို ကြားတော်မူ၍ ထိုအခါမှ စ၍ တောင့်တကားနေသည်ကို သင် အလှူပေးသောအခါ အမျှမဝေပါသောကြောင့် ချမ်းသာမရ၍ မလှသော ရုပ်အသွင်ကို သင် မင်းကြီးအား ပြသတည်း” ဟု အထက်က နည်း အကျယ်ဖြစ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြ၍ “တိရောကုဋ္ဌ” သုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

[ဤအကြောင်းကား စကားပေ၍ သွင်းလိုက်သည်။]

၂၃-ရှင်သာရိပုတြာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ရှေးဒုးကြောင်းကိုပြခြင်း

သဋ္ဌေးသား ၂ ဦး

ထို့နောက်မှ သံဃာတော် အပေါင်းတို့သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး၏ အကြောင်းကို တောင်းပန် ကြပြန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း- သင် ချစ်သားတို့... နာကြကုန်လော့၊ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် တသချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ သာရိပုတြာသည် ပြာဟူဏ မဟာသာလ အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အမည်အားဖြင့် သရဒလုလင် အမည်ရှိ၏။ မောဂ္ဂလာန်သည် ဂဟပတိ မဟာသာလ အမျိုး၌ ဖြစ်၍ သိရိဝဇုန အမည်ရှိ၏။

အကြံဉာဏ်ပေါ်လာပုံ

ထိုသူ နှစ်ဦးတို့သည် မြေမှုန့်ကစားဖော် ဖြစ်၍ အလွန် ချစ်ကျမ်းဝင်ကြ၏။ အရွယ်ရောက် လတ်သော် သရဒလုလင်သည် ဖခင်လွန်သဖြင့် အမျိုးစဉ်ဆက်မှ လာသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ရ၍ တနေ့သ၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်လျက် ဤသို့ကြံ၏- “ငါသည် မျက်မှောက်သော ဤကိုယ်၏ အဖြစ်ကိုသာ သိချေသည်၊ တမလွန်ဘဝ ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို မသိချေ၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကား သေခြင်းတရားသည် မြဲ၏။ ထိုသို့သေသောအခါ ဥစ္စာ ရွှေ ငွေ ဆန် ရေ စပါးတို့ကို ဆောင်သွားယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သား၊ မယား ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့သည်လည်း ကောင်းအောင်လိုက်၍ မပြုပြင်နိုင်ချေ၊ မသေမီကာလက ပျော်နိုးကြသော ကာမ ချမ်းသာ သည်လည်း အနှစ်သာရ မရှိ၊ ထိုသို့ အနှစ်သာရမရှိပဲ မှီဝဲ ပျော်ပါးကာ နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ လူ့ဘောင်ကို ခွာသန်း၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၍ အဆွေဖြစ်သော သိရိဝဇုနအား ပြောကြား တိုင်ပင်၏။

သိရိဝဇုနလည်း “အဆွေ...ငါကား ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ သင်စွမ်းနိုင်က ပြုလေ လော့” ဟု ဆို၏။

ရသေ့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထိုအခါ သရဒလုလင်သည် အိမ်တွင်ရှိသမျှသော ဥစ္စာရတနာတို့ကို များစွာသော ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့အား စွန့်ခွဲ၍ တခုသော တောင်ကို မှီလျက် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ နေလေ၏။ ထိုသို့ သရဒလုလင် ရဟန်းပြုလေလျှင် မြော်မြင်လိမ္မာကုန်သော သူတို့သည် အတူလိုက်၍ တရွှေရွှေ ရဟန်းပြုကြကုန်သဖြင့် ခုနစ်နှစ်တိုင်လျှင် ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော ရသေ့တို့သည် ဖြစ်ကုန် ၏။ သရဒရသေ့လည်း တပည့်တို့အား ဈာန်အဘိညာဉ်တရားကို ရကြောင်းဖြစ်သော ကသိုဏ်း

ပရိကံကို ညွှန်ကြား၍ အားထုတ်စေသဖြင့် အလုံးစုံပင် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရကြ၏။

အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရား

ထိုအခါ မဇ္ဈိမဒေသ စန္ဒဝတီပြည်ဝယ် အနောမဒဿိမြတ်စွာ ဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော်ကား ယသဝါမင်း၊ မယ်တော်ကား ယသောဓရာ၊ မြောက်သားတော်ကား သုနန္ဒာ၊ ပွင့်ရာဗောဓိပင်ကား ဖောက်ကြံ့ပင်တည်း။ လက်ယာရံကား အရှင်နိသဘ၊ လက်ဝဲရံကား အရှင် အနောမ၊ အလုပ်အကျွေးကား အရှင်ဝရုဏ အမည်ရှိ၏။ လက်ယာရံ ဘိက္ခုနီမကား သုန္ဒရာ၊ လက်ဝဲရံကား သုမနာတည်း။ ထိုဘုရားကား လူတို့အသက်တသိန်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူသည်။ ကိုယ်အရပ်တော်ကား ငါဆယ်ရှစ်တောင် မြင့်သည်။ ကိုယ်တော်ရောင် တဆယ်နှစ်ယူဇနာရှိသည်။ ရဟန်းတသိန်း အခြံအရံရှိသတည်း။

သရဒရသေ့ထံ ကြွတော်မူပုံ

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ လောကကို ရှုတော်မူသော် တခုသော တောင်ခြေရင်း၌ တပည့်အပေါင်းနှင့် တကွနေသော သရဒ ရသေ့ ကိုမြင်၍ ထိုရသေ့တို့အား တရားတော်မိုး ရွာကြီးသွန်းဖျန်းလျက် ဗျာဒိတ်ပန်းကို ပေးကမ်းတော် မူခြင်းငှါ သာဝကတို့ကို မခေါ်ပဲ ကိုယ်တော်တည်းပင် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၍ သရဒ ရသေ့၏ အထံအပါး၌ ငှက်နားသကဲ့သို့ သက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော တပည့်ရ သေ့တို့သည် သစ်သီးအာဟာရကို ဆောင်ခြင်းငှါ တောသို့ဝင်ကြသဖြင့် သရဒ ရသေ့ တဦးတည်း သာရှိသတည်း။ သရဒရသေ့ လည်း အတိုင်းမသိသော လက္ခဏာတော်ကြီး၊ လက္ခဏာတော်ငယ်၊ အံ့ဖွယ် တဆယ်ရှစ်စုံ၊ ရောင်ဟုန်ခြောက်စိုင်တို့ဖြင့် တပြိုင်နက်ထွန်းပသော ဘုရားကိုယ်တော်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်လျှင် ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌လာသော လက္ခဏာကို အစဉ်မိုးသဖြင့် “ဤသို့သောသူ မြတ်ကား လောကဓာတ် အတွင်းမှ ပြိုင်ဘက်ကင်းမြောက် တယောက်တည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် ပေရာသည်။ အိမ်ယာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ ကိလေသာ မှောင်လွှမ်းလျက် ရှင်လန်းမွေ့ လျော်အံ့သောသူ မဟုတ်ပေဘု၊ သဗ္ဗညုဘုရားသာ ဖြစ်ပေရာ၏” ဟု ကြံဆကာ သိသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေတည်ခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်းစသော ဝတ်ကိုပြုပြင် လျက်၊ ငါးအင်သော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိသေ့စွာ ရှိခိုးလျက် သင့်တင့်သော အရပ်၌နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြော်ခြင်း

ထိုအခိုက်တွင် ခုနစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက်သော တပည့်ရသေ့တို့သည် မှန်မြတ် သော သစ်သီးကို ဆောင်၍လာကြကုန်သဖြင့် တင့်တယ်စွာ နေတော်မူသော ဘုရားရှင်နှင့် မိမိတို့ ဆရာကိုမြင်လေသော် ဤသို့ဆိုကြကုန်၏- “ဆရာ...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤလောကဓာတ်၌ ဆရာ ထက်လွန်မြတ်သောသူကား မရှိပြီဟု အောက်မေ့ပါကုန်သည်။ ယခုမှာ ဆရာပင် အမြတ်တနိုး ရှိခိုးရပြန်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ဆရာထက် လွန်မြတ်သလော” ဟု မေး၏။ သရဒ ရသေ့လည်း “ချစ်သားတို့...အသို့ဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ မှန်ညင်းစေ့နှင့် ယူဇနာ တသိန်းခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် မြင့်ခြင်းဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်ကို နှိုင်းစာဘိသကဲ့သို့ နှိုင်းခိုင်းခြင်းငှါ မထိုက် သောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ငါ့ကို နှိုင်းခိုင်းဘိသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား သုံးပါးသော လောကဝယ် အတုမရ အသ-

ဒိသဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားပေတကား။ ငါတို့ကား သာသနာ၏ အပ အရည်းမျှသာတကား” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရသေ့အပေါင်းတို့လည်း ဘုရားခြေရင်း၌ ဦးဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးကြကုန်၏။ သရဒ ရသေ့လည်း တပည့်တို့အား ဘုရားသခင်နှင့် လျှောက်ပတ် မှန်မြတ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်စေ၍ ရှိသေ့စွာ လုပ်ကျွေးပြီးသော် တရားတော်ကိုနာ၍ တဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ဥပမာ၊ ဥပဇေယျပြုလျက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ပူဇော်ချီးမွမ်း၏။

[ထိုဂါထာတို့ကား အပဒါန်ပါဠိတော်၌ လာကုန်သည်။]

သံဃာတော်များ ကြွလာခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့၏ လာခြင်းကို တောင့်တတော်မူ၏။ ထိုသို့ တောင့်တကြောင်းကို သိလေလျှင် သံဃာတော် တသိန်းနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့ ထောက်လာကြ၍ ဘုရားထံပါး၌ စားရိခိုးလျက်နေကုန်၏။ သရဒ ရသေ့လည်း တပည့်များကို “ဘုရားသခင်၏နေရာ၊ သံဃာတော်တို့၏ နေရာသည် လွန်စွာ နိမ့်သေး၏။ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော ပန်းနေရာဖြင့် ပူဇော်ရမူ ကောင်းရာ၏။ လျှင်စွာ အားထုတ်ကြကုန်” ဟု ဆိုလျှင် ထိုရသေ့တို့လည်း အားရဝမ်းသာ များစွာသော ပန်းပွင့်တို့ကို ဆောင်၍ ခင်းကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်၏ နေရာကား တယူဇနာမြင့်သည်။ အဂ္ဂသာဝကတို့ နေရာကား သုံးဂါဝုတ် မြင့်သည်။ မဟာသာဝကတို့နေရာကား ယူဇနာခွဲမြင့်သည်။ သံဃာတော်တို့၏ နေရာကား တဂါဝုတ်မျှ မြင့်သတည်း။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရသေ့ တို့အား များစွာသောကုသိုလ် ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ပန်းနေရာထက်၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူ၏။ ဘုရားသခင် သမာပတ်ဝင်စားကြောင်းကို သိလျှင် သံဃာတော်တသိန်းနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့လည်း သမာပတ် ဝင်စားကြသတည်း။ ထိုအခါ သရဒ ရသေ့သည် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံးပင် ဘုရားရှင်အား ပန်းထီးကာလျက် သစ်သီး အာဟာရကို မှီဝဲခြင်းမရှိ ပီတိချမ်းသာဖြင့် သာလျှင် နေသတည်း။

အဂ္ဂသာဝက ဆုပန်ပုံ

ဘုရားမြတ်စွာလည်း သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးလျှင် လက်ယာတော်တွင် ရှိသော နိသဘထေရ် မြတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရသေ့တို့အား ပန်းနေရာ အနုမောဒနာကို ပြုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ နိသဘထေရ်မြတ်သည်လည်း ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရောပြုမ်းလျက် ပန်းအနုမောဒနာကို ပြု၏။ ထိုနောက်မှ ဒုတိယ သာဝက ဖြစ်သော အနောမ ထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ယခင်နည်းတူ စေတော်မူ၏။ ထိုသို့ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို တရားဟောတော်မူစေသော်လည်း ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျှ မဂ်ဖိုလ် မရကြကုန်။ ထိုနောက်မှ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ထူးပြား ဆန်းကြယ်စွာသော အာကာသ ဂင်္ဂါကို လွှတ်ဘိသကဲ့သို့ မြတ်သောတရား ဒေသနာဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သရဒ ရသေ့မှတစ်ပါး ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော ရသေ့တို့သည် တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ ရဟန်းတို့ပရိက္ခရာတို့ကို ရလျက် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြကုန်၍ သရဒ ရသေ့မူကား နိသဘထေရ်မြတ်၏ တရားစကား ကြားနာရစဉ်ကပင် “ဤအရှင်ကဲ့သို့ နောင် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်ဝယ် ငါဖြစ်လို၏” ဟု စိတ်အကြံရှိ၍ သမာဓိကို မရနိုင်သောကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရောက်သတည်း။ တရားနာပြီးသော နောက်မှ သရဒရသေ့လည်း ဘုရားရှင်အား ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ပန်းထီး ပူဇော်ရသော ကောင်းမှု၊ သဗ္ဗညုတ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးရသော ကောင်းမှု၊ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ရိုသေမြတ်လေး လှုပ်ကျေးရသော ကောင်းမှု အစုစုတို့ကြောင့် အရှင်ဘုရား၏ လက်ယာရံဖြစ်သော နိသဘထေရ်ကဲ့သို့ နောင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ သော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာဝယ် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလိမ့်သော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ နောင် ပြည့်စုံအံ့သော အခြင်းအရာကို မြင်လျှင် ‘အချင်း သရဒ...ဤကမ္ဘာမှ စ၍ ရေသော် တသချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း လွန်သောကာလ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုကမ္ဘာ၌ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုမ်၊ ကဿပ ဟူသော ဘုရားသုံးဆူတို့ နောက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် သာဝက ပါရမီ တို့၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၍ ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတြာ ဟူသော အမည်ဖြင့် ကြေငြာ လျက် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ သင်၏ဉာဏ်သည် ပံသုပထဝီ မဟီမြူဏ်နှင့် မတူ နိုင်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့’ ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။ ဤသို့ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော် မူပြီးလျှင် ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။

မိတ်ဆွေကို တိုက်တွန်းခြင်း

သရဒ ရသေ့လည်း မိမိ တပည့်တို့ ရဟန္တာဖြစ်၍ ဘုရားသခင် နောက်တော်သို့ လိုက်ခြင်းငှါ အားထုတ်ကြသည်ကို မြင်လျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...အကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဗျာဒိတ် စကား ကြားတော်မူသော အကြောင်းကို အကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေဖြစ်သော သိရိဝစုန သူကြွယ်အား ကြားခွင့်သင့်သောအခါ ကြားကြပါလေကုန်” ဟု မှာဘိ၍ မိမိသည်လည်း ခရီးတကြောင်းဖြစ် သွား၍ အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်လေ၏။ သိရိဝစုန သူကြွယ်မြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား အရှင်အား မဖူးမြင် ရသည်မှာ ကြာလှပေပြီ၊ ဤသို့ ကြွတော်မူပါ၊ ဤနေရာ၌ နေတော်မူပါ၊ ဤပူဇော်သက္ကာရကို ခံတော်မူပါ” ဤသို့ စသောစကားဖြင့် မြတ်နိုးတနာ ပြု၍ တပည့်တို့ မပါလာသော အကြောင်းကို မေးလျှောက်၏။ သရဒ ရသေ့လည်း မိမိတို့ နေရာသို့ ဘုရားသခင် ကြွတော်မူသည်မှစ၍ ဗျာဒိတ်ရသည်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို မြွက်ကြား၍ “ငါကား လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကဆုကို ရပြီ၊ သင်သည်လည်း ငါနှင့် အတူမကွဲ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရမည့် အကြောင်းကို ဆုတောင်း၍ ပါရမီဖြည့်လော့” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် “အရှင် ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား ဘုရားသခင်နှင့်လည်း အကျွမ်းမဝင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ဘုရားသခင် ကြွအောင် မ,စ, တော်မူပါလျှင် စွမ်းနိုင်ပါသမျှ ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဆုတောင်းပါမည်” ဟု လျှောက် ၏။ သရဒ ရသေ့လည်း “ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရခြင်းငှါ ငါ့တာဝန် ရှိစေ၊ ပူဇော်သက္ကာရကိုသာ စီရင်လော့” ဟု ဆိုလျှင် ထိုသူကြွယ်လည်း ကြီးကျယ်စွာ သံဃာနှစ်သိန်းခန့် နေလောက်သော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်၍ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဟင်း အဖျော် ပူဇော်ရန် ပစ္စည်းများကို ခုနစ်ရက် ကာလ မျှလောက်အောင် ပြုပြင်စီရင်၍ ရသေ့အား ကြားလျှောက်၏။

သိရိဝဇ္ဇန ဗျာဒိတ်ရပုံ

သရဒ ရသေ့လည်း ဘုရားရှင်အား သံဃာတော် တသိန်းနှင့်တကွ ပင့်လျှောက်၍ ကြွရောက်တော်မူလျှင် “ဤသူကြွယ်အား သနားတော်မူသဖြင့် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး အလှူကို ခံတော်မူပါ။ တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူလျက် နံနက်တိုင်း ကြွ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ခုနစ်ရက်စေ့သောနေ့၌ သိရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်လည်း ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား တိစီဝရိတ် သင်္ကန်း ဆွမ်း အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်း၍ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အား ဤသို့ လျှောက်၏။ “အကျွန်ုပ်၏ အဆွေဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် နောင်ပွင့်လတ္တံ့သော ဂေါတမ ဘုရားသခင် သာသနာဝယ် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရလိုသောဟု ဆုတောင်း ၏။ အကျွန်ုပ်လည်း ယခုပြုရသော ဤပုညကောင်းမှုကြောင့် ထိုဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရပါလိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍ ပြည့်စုံအံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူလျှင် “ချစ်သား သိရိဝဇ္ဇန...ထို အရှင် ဂေါတမဘုရား ပွင့်သောအခါ သင်လည်း မဟာမောဂ္ဂလာန် အမည်ရှိသော လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၍ ထိုသူတို့အား တရား ဟောတော်မူပြီးလျှင် သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။

[ဤသည်လျှင် ရှင်သာရိပုတြာ, ရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့၏ အကြောင်းရင်းတည်း]

“ချစ်သားတို့...ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ငါ့သားတော်ကြီး နှစ်ဦးတို့အား ရှေး တောင်းခဲ့ဖူးသော ဆုအတိုင်းသာလျှင် ငါ ပေးတော်မူသည်။ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ ရှေးဆုတောင်းအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်၍ ဟောတော်မူလျှင် သံဃာတော် အပေါင်းတို့လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။

အနှစ်သာရတရား မသိနိုင်ကြောင်း

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်ကုန်၏- ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်အဿဇိထေရ် ဟောပြောသော ဓမ္မဒေသနာကို မှီ၍ သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားသာသနာ၌ အနှစ်သာရ ရှိသည်ကို သိ၍ သိဉာဏ်ဆရာ၏ အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “ဆရာ၏ အယူဝါဒ, ဆရာ၏ အကျင့် စာရိတ္တသည် အနှစ်သာရ မရှိချေ။ ဤမျှနှင့်သာ နေသဖြင့် သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရရာမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအထံတော်သို့ သွား၍ မြတ်သောတရားကို ကျင့်ကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ အထံတော်သို့ ခေါ်ပါသော်လည်း သိဉာဏ်ဆရာက “ငါအိုးစရည်းနှင့် တူချေသည်။ သူတပါးအောက်ဝယ် လက်ငင်အိုးငယ် ကဲ့သို့ ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ပညာရှိသော သူတို့သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွား၍ ဆည်းကပ်ကြလိမ့်မည်။ ပညာနည်းပါးသော သူတို့ကား ငါ့အထံသို့ ရောက်လတ္တံ့ ၊ သင်တို့ သွားလို့မူ သွားလေကုန်ဟု ဆို၍ နေပါသည် ဘုရား” ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အခွင့်အား လျှောက်ပတ်သော တရားဒေသနာကို ပြတော်မူခြင်းငှါ-

အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေ စာ သာရဒဿိနော။
တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား—သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလာနာ၊ ချစ်သား သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့။ အသာရေ၊ အကျိုးမပေးလတ္တံ့သည် ဖြစ်၍ အနှစ်မရှိသော အယူဝါဒ၌။ သာရမတိနော၊ အနှစ်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်လေ့ရှိကုန်သော။ သာရေ စ၊ အကျိုးပေးတတ် မြတ်သော အကျင့်စာရိတ္တ၌လည်း။ အသာရဒဿိနော၊ မမြတ်ဟူ၍ ယူလေ့ရှိကုန်သော။ တေ ဗာလာ၊ ထိုပညာရှိယောင် ဆောင်သော လူမိုက်တို့သည်။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ ကာမဝိတက် စသော မှားသောအကြံလျှင် အာရုံရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ သာရံ၊ အနှစ်ဆိုအပ် မြတ်သော သီလ သမာဓိ ပညာတရားကို။ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မရကုန်။

[ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော ပရိသတ်တို့သည် မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန် သတည်း။]

ရဟန်းတော်တို့ ရှုတ်ချခံရပုံ

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထင်ရှားကုန်သော အမျိုးသားကောင်းတို့သည်လည်း ဘုရားသခင် အထံတော်၌ များစွာပင် ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ယင်းသို့ ရဟန်းပြုကြကုန်သော် ပြည်သူပြည်သား တို့က “အရှင်ဂေါတမသည် သူလင်၊ သူသားကို ဖျောင်းဖျချော့မော့၍ နောက်လိုက် ဖြစ်အောင် ဆောင်ယူတတ်သည်။ ငါတို့အား သားမြေး မရှိစိမ့်သောငှါ ကျင့်သည်။ မိန်းမအမျိုးကို မုဆိုးမ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ကျင့်သည်။ လူမျိုးလူဆက် ပျက်စီးပြတ်ကင်း စိမ့်သောငှါ ကျင့်သည်။ ယခု သိဉ္ဇည်းဆရာတပည့် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်တို့ကိုလည်း မျက်ချိုသွေး၍ ဆောင်လေပြီ။ မာဂဓ တိုင်းသား ထင်ရှားကြွယ်ဝသော အမျိုးကောင်းသားတို့ကိုလည်း ရဟန်းပြု၍ သူ့နောက်လိုက် ခေါ်လေပြီ။ ငါတို့လင်၊ ငါတို့သားကိုလည်း ထိုနည်းအတူ ဆောင်ယူခေါ်ငင်လိမ့်မည်” ဤသို့စသည်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ကုန်လျက် လင်သားတို့ကို အသွားအလာ မရှိစေရ၊ အိမ်တံခါးဝကို ပိတ်လျက် ဆွမ်းလောင်းရုံ၊ ဖူးမြော်ရုံမျှ မထွက်ရအောင် ချုပ်နှောင်ကြကုန်၍ ရဟန်းတို့ လာသည်ကို မြင်လျှင်—

အာဂတော ခေါ မဟာသမဏော၊ မာဂဓာနံ ဂိရိဗ္ဗဇံ။
သဗ္ဗေ သဉ္ဇယေ နေတူာန၊ ကံ သု ဒါနိ နယံဿတိ—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် ကြွေးကြော်ကာ အပြစ်တင်ကုန်၏။

အနက်ကား—မာဂဓာနံ၊ မာဂဓတိုင်းသူတို့၏။ ဂိရိဗ္ဗဇံ၊ တောင် ငါးတန်သည် နွားခြံကဲ့သို့ ရံအပ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့။ မဟာသမဏော၊ လူကိုဖျက်ဆီးတတ်သော ရဟန်းကြီး သည်။ အာဂတော ခေါ၊ လာလတ်ပြီ။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သဉ္ဇယေ၊ သိဉ္ဇည်း ဆရာ၏ တပည့်တို့ကို။ နေတူာန၊ နောက်လိုက် ဖြစ်အောင် ခေါ်ဆောင်ပြီး၍။ ဒါနိ၊ ယခု။ ကံ၊ အဘယ်သူကို။ နယံဿတိ၊ ဆောင်လတ္တံ့ လည်း မသိ။

ကဲ့ရဲ့စကားချေပချက်

ရဟန်းတို့ကို ဤသို့ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၍ ဖရိုဖရဲဆိုသော စကားကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ချစ်သားတို့...ထိုကဲ့ရဲ့ကြသော စကားသည် ရှည်လျားစွာ တည်မည် မဟုတ်၊ သင်တို့၌ ယုတ်ရာသော အကြောင်းလည်း မရှိ၊ ထိုသူတို့ကို သတိရစေလိုမူကား ‘အာဂတော ခေါ’စသော စကားဖြင့် အပြစ်တင်သောအခါ သင်တို့ကလည်း-

နယန္တိ ဝေ မဟာဝီရာ၊ သဒ္ဓမ္မေန တထာဂတာ။
ဓမ္မေန နိယမာနာနံ၊ ကာ ဥဿုယာ ဝိဇာနတံ-

ဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဆိုလင့်ကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား—မဟာဝီရာ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိကုန်သော။ တထာဂတာ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ သဒ္ဓမ္မေန၊ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်မမူ သူတော်ကောင်းတရား၌ တည်သဖြင့်။ နယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ နိယမာနာနံ၊ ဆောင်ကုန်သော။ ဝိဇာနတံ၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့အား။ ဥဿုယာ၊ စောင်းမြောင်းငြူစူ ပြစ်ယူကျိုးမဲ့ ကဲ့ရဲ့ရခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဝါ-တနည်းကား။ ကာ= ကုအာ၊ စက်ဆုပ်အပ်စွာ အပါယ်ရွာသို့ လားရာသလျှင်ကတည်း။

[ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဆိုသောအခါမှ ပြည်သူတို့ ကဲ့ရဲ့ကြသော အသံသည် ငြိမ်းသတည်း။]

၂၄-မြတ်စွာဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း

ကိုးကြိမ် ဘုရားအပင့်ခိုင်းခြင်း

ယင်းသို့ လူနတ်တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဘုရားသခင် သီတင်းသုံးနေတော်မူကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြားသိလေသော် အမတ်တယောက်ကိုခေါ်၍ “အချင်းအမတ်...သင်သည် ယောက်ျားအခြံအရံ တထောင်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား၍ ငါ့စကားဖြင့် သားတော်ဘုရားကို ပင့်လျှောက်ချေ။ အရှင့်ခမည်းတော်သည် အိုမင်းသော အရွယ်သို့ ရောက်ချေပြီ၊ သားတော်ဘုရားကို မတွေ့ မမြင်သည်လည်း ကာလရှည်လေပြီ၊ မသေခင်ကို ဖူးမြင်လိုပါသည်။ မဖျားမနာ ကျန်းမာစဉ်က မွေးသည်ဖခင် ဖူးမြင်ရအောင် ကြွတော်မူပါဟု လျှောက်၍ ငါ့သား ဘုရားကို ပင့်ဆောင်ချေ”ဟု စေလိုက်၏။ ထိုအမတ်လည်း “ကောင်းပါပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ ဗိုလ်ရံတထောင်နှင့်တကွ သွား၍ ဘုရားရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ တရားနာခိုက်နှင့် ကြံ၍ ပရိသတ်စွန့်က တရားတော်ကို နာ၍ နေကြသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အစဉ်ပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သဖြင့် ရဟန်းပြုလိုကြောင်းကို တောင်းပန်ကြလေလျှင် ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ယင်းသို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသောအခါမှစ၍ အရိယာတို့သဘောသည် အလုံးစုံသော ကိစ္စ၌ လျစ်လျူရှုသည်သာ ဖြစ်ရကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မှာအပ်သော စကားကို မြတ်စွာဘုရားအား မလျှောက်ကြားပဲ နေလေကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း သွားလေသောအမတ်တို့ ပြန်ချိန်သင့်၍ မပြန်လာသော် လိမ်မာသော အမတ်တယောက်ကိုခေါ်၍ ရှေးနည်းအတူ စေပြန်၏။ ထိုအမတ်လည်း ဘုရား

အထံသို့ ရောက်လျှင် ယခင်သူတို့ကဲ့သို့ ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ကြ၍ ဘုရားသခင်အား ပလ္လောက်ကြားပဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ၏။

ကာဠုဒါယီ ပင့်ခွဲပုံ

ဤသို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် စေပါသော်လည်း သတင်းစကားမျှ မရောက်လာ၊ ဆိတ်ဆိတ်သာဖြစ်လေကုန်လျှင် ဖခင်သူဒွေဒနမင်းကြီးသည်လည်း “ငါ၏နန်းတော် နေပြည်တော်၌ ရှိကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ငါ၌ ချစ်ခြင်းပင် မရှိကြချေသောကြောင့် သတင်းစကားကိုမျှ မကြားလာကြကုန်၊ ယခုအခါ ဘယ်သူသာလျှင် ငါ့အား သတင်းစကားကို ကြားရအောင် ရွက်ဆောင်ပါမည်နည်း၊ ငါ့သားဘုရားကို ဖူးမြင်ရအောင် ပင့်ဆောင်နိုင်ပါမည်နည်း” ဟု မြည်တမ်းလျက် ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို ကြည့်လတ်သော် ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သော ကာဠုဒါယီ အမတ်ကိုမြင်၍ “အချင်း ကာဠုဒါယီ ...သင်သည် ငါ့သားဘုရားကို ဖူးမြင်ရအောင် ပင့်ဆောင် နိုင်ပါမည်လော” ဟု မေးလတ်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုရပါမူ တတ်နိုင်ပါ၏” ဟု လျှောက်ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း “အချင်း အမတ်...သင် ရဟန်းပြုလိုလည်း ပြုလေ၊ မပြုလိုလည်း မပြုပဲ နေစေ၊ ငါ့သားကိုသာ မြင်ရအောင် ကြံဆောင်ပါလေ” ဟု ဆို၏။ ကာဠုဒါယီအမတ် လည်း ဗိုလ်ပါတထောင်နှင့်တကွ သွားလေ၍ ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် ပရိသတ်တို့ အား တရားဟောတော်မူခိုက် ကြုံသည်နှင့် ပရိသတ်စွန့်က တရားနာလေလျှင် အခြေအရံ တထောင်နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်ကိုရ၍ ဖော်ဘိက္ခုချည်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ထိုသို့ ကာဠုဒါယီ ရောက်၍ ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်မြောက်ရှိလျှင် အလုံးစုံသော ဆောင်းဥတု ကုန်လေ၍ နွေဥတု အပြောင်း တပေါင်းလပြည့်နေ့ကြိမ်၍ ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ကာလသမယ ကိုချီးမွမ်း၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မှာလိုက်သော သတင်းစကားကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကိုချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွရောက်တော်မူပါမည့်အကြောင်း ကိုခွင့်တောင်းလျှောက်ထား၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား ခရီးသွားခြင်း ၌ ပြုထိုက်သော ဂမိယဝတ်ကို ပြည့်စုံစေလျက် မာဂဓတိုင်းသား သံဃာတသောင်း၊ ကပိလဝတ် မြို့သား သံဃာတသောင်း ခြံရံလျက် တပေါင်းလပြည့်ကျော် တရက်နေ့ပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ကပိလဝတ်ကြပုံ ရှင်းချက်

ဤအရာ၌ ကျမ်းဂန် လာတိုင်းယူရန် ခက်ခဲသည်ကား၊ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၌-

ယဒါ ပန သတ္တာ ဗုဒ္ဓေါ ဟုတ္တာ ဗာရာဏသီယံ ဣသိပတနမိဂဒါယေ ပထမဝသံ
ဝသိတာ ဝုတ္ထဝသော ပဝါရေတာ ဥရုဝေလယံ ဂန္ဓာ တတ္ထ တယော မာသေ
ဝသန္ဓော တေဘာဘိကဇဋိလေ ဒမေတာ ဘိက္ခုသဟဿပရိဝါရော ဖုဿမာသပုဏ္ဏ-
မိယံ ရာဇဂဟံ ဂန္ဓာ ဒွေ မာသေ တတ္ထ ဝသိ-

အစရှိသော ဥဒ္ဓေသ ပါဠိဖြင့် ဘုရားသခင်သည် ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ ပထမဝါ ကပ်တော်မူ၍ ဝါကျွတ်ပြီးသော် ပဝါရကာပြုတော်မူ၍ ဥရုဝေလသို့ ကြွတော်မူသည်၊ ထိုတောအုပ်၌ သုံးလနေတော်မူ၍ ရသေ့ညီနောင် ရှင်တထောင်တို့ကို ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတထောင် ခြံရံလျက် ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဥရုဝေလတောမှ ထွက်ကြွတော်မူ၍

ယူဇနာသုံးဆယ် ကွာခြားသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်
၌လည်း နှစ်လသာ နေတော်မူ၍ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ရောက်သောအခါ ကာဠုဒါယံ
ပင့်လျှောက်သော စကားဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ လပြည့်ကျော်တရက်နေ့ပင် ထွက်ကြ
တော်မူသည်ဟု ဆိုသောစကားသည် အထက်ဆိုလတ္တံ့ သော—

သုဒ္ဓေါဒနမဟာရာဇာ ပုတ္တော မေ ဆဗ္ဗဿာနိ ဒုက္ကရကာရိယံ ကတာ ငရမာ-
ဘိသမ္မောဓိံ ပတာ ပဝတ္တိတဝရ မေဓက္ကော ရာဇဂဟံ ပတာ ဝေဠုဝနဝိဟာရေ
ဝိဟရတိတိ သုတာ အညတရံ မဟာအမဗ္ဗံ အာမန္တေသိ။ ပ။ တေနေဝ နိယာမေန
နဝက္ခတ္တံ အမဓ္စေ ပေသေသိ။

ဟူသော စကားနှင့် ဆန့်ကျင်၏။ အသို့ ဆန့်ကျင်သနည်း ဟူမူကား—
ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ် ခရီးကွာရကား နှစ်လသွား
ခရီးဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နှစ်လသာ နေတော်မူတည်လျှင် ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း သတင်းစကားကို ကပိလဝတ်ပြည်က ကြားအံ့ရုံမျှ ရှိသေးသည်။
ခမည်းတော် မင်းကြီးလည်း သတင်းစကားကို ကြားရမှပင် အမတ်တို့ကို စေလွှတ်ရမည်။
ရှေးစေလိုက်သော အမတ်တို့ ပြန်ချိန်သင့်၍ မပြန်လာမှ ထပ်ဆင့်ကာ လွှတ်ပြန်ရမည်။
ဤသို့သောနည်းဖြင့် အမတ်ဆယ်ယောက်ကို ဆယ်ခေါက်လွှတ်မှ ဘုရားကြွတော်မူဇေ
သည်။ ထိုစေသောကာလ အမတ်တို့လည်း ဆဋ္ဌဘိည မဟုတ်ကြသေး၍ ယူဇနာခြောက်
ဆယ်မျှကို နှစ်လနှင့် ဆယ်ခေါက်မသွားနိုင်ရာ။ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု
ကြံရမည်လည်း ဘုရားသခင်က တန်ခိုးနှင့်စေကြောင်းကို အရိပ် အမြှောက်မျှမထင်၊ ဆယ်ပါး
သောတန်ခိုးတွင်လည်းမဝင်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ခြင်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းသည်။

ဥရုဝေလတောမှ သီဟိုဠ်ကို ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဘုရားကြွတော်မူကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိရံ
အဋ္ဌကထာ, သာရတ္ထဒီပနီ ဋီကာတို့၌—

ဘဂဝါ ကိရ အဘိသမ္မောဓိတော နဝမေ မာသေ ဖုဿပုဏ္ဏမဒိဝသေ ယက္ခာဓိ-
ဝါသံ လင်္ကာဒီပံ ဥပဂန္တာ—

ဟု လာသည်။

မဟာဝင် ဒီပဝင်တို့၌လည်း ဤနည်းတူပင်ဆိုကုန်သည်။

ထိုပြာသိုလပြည့်နေ့သည် အင်္ဂုတိုင်း, မဂဓတိုင်းသို့ ဥရုဝေလရသေ့တို့အား ကြီးမား
သော ပူဇော်သက္ကာပုံဖြစ်၍ ယနေ့ ရှင်ဂေါတမ ငါထံသို့ မလာမှ ကောင်း၏ ဟု ရသေ့တို့
အကြံရှိသည်ကို သိတော်မူ၍ မြောက်ကျွန်း၌ ဆွမ်းခံပြီးသော် အနောတတ်အိုင်နား၌
ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ စန္ဒကူးတော၌ နေ့သန့်တော်မူပြီးလျှင် ညချမ်းသောအခါ လင်္ကာဒီပသို့
ကြွတော်မူကြောင်းကို ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာ, တေရသကဏ် ဋီကာ စသည်တို့၌
လာသည်။

ထို့နောက်လည်း တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြ၍ ဥရုဝေလ၌ပင် နေတော်မူသေးသည်
ဖြစ်၍ “ပြာသိုလပြည့် ဥရုဝေလတောမှ ထွက်ကြတော်မူ၏” ဟူသောစကားတို့သည်
တပါး ကျမ်းဂန်နှင့်ညီ၍ ယုတ္တိမရနိုင်။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းကို ခံတော်မူသည့်နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်မြောက် နေ့ပင် ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ မြတ်စွာဘုရားထံ ရောက်ကြောင်းကိုလည်း ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊ အပဒါန် အဋ္ဌကထာတို့၌ လာသည်။

ဤသို့ ကျမ်းဂန်များစွာလာသည်ကို နှိုးနှောသော် ဥရုဝေလတောမှ ပြာသိုလပြည့် ကျော် ဆယ်ရက်နေ့တွင် ထွက်တော်မူ၍ ဆယ်တရက်နေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော် မူလျှင် ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းနှင့်တကွ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား နာရဒဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ၎င်းလက္ခယံနေ့ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ ရဟန်းပြုလာကြသည်။ တဆယ့်ငါးရက်မြောက် တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှ ရဟန္တာဖြစ်၍ ထိုနေ့ပင် သာဝကသန္နိပါတ်ကို ပြုတော်မူ၍ ပါတိမောက် ပြတော်မူသည်။ ထို့နောက်မှလည်း ကျွန်ထိုက်သော ဝေနေယျ တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျေးတော်မူ၍ ဤနှစ်ဝါဆိုပြီးမှ သက္ကရာဇ် ၁၀၄-ခုနှစ် တပေါင်းလတွင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူသည်ဟု ယူမှ ဗုဒ္ဓဝင်၊ ရာဇဝင်၊ အနာဂ- တဝင်၊ မဟာဝင်တို့ အစဉ်ကျန ညီညွတ်မည်။ ဉာဏ်စမ်းရှိတိုင်းမျှော်၍ ကြံတော်မူကုန်။

[ကျမ်းဂန်ကျန နိုင်နင်းလှ၍ မြန်မာ့တိုင်းအလုံး ကျော်စောသော အရှင်သီလဝံသ ထေရ်မြတ်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါကပ်ပြီးမှ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူကြောင်းကို ဆုတောင်းခန်း၌—

ဥရုဝေလ၊ ကဿပက၊ စသည့်ညီနောင်၊ ရှင်တထောင်အား၊ တိမ်မှောင်မိစ္ဆာ၊ ဒိဋ္ဌိ ခွာ၍၊ အရာနောက်တော်၊ ပါအောင်ခေါ်ပြီး၊ ပြည်ကျော်နဂိုရ်၊ ရာဇဂြိုဟ်တွင်၊ ရောက်တုံကျင်မှ၊ ဖူးမြင်လာရှောင်း၊ တသိန်းပေါင်းနှင့်၊ နှစ်သောင်းမကြွင်း၊ ဗိမ္ဗိမင်းကို၊ လင်းစေမျက်မှောက်၊ အမိုက်ပျောက်၍၊ ရောက်တုံထိုခါ၊ ဝါလနီးသော်၊ စောဓီးရှင်မွန်၊ ဝေဠုဝန်၌၊ တဖန်ပျော်မိန်း၊ ငြိမ်သက်ကိန်းသည်။ ။ ရှင်ဖိန်းမဂ်ဖိုလ် ပီတိတည်း။

ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာသို့မလိုက်၊ ရာဇဂြိုဟ်၌ ဝါဆိုကြောင်းကိုစပ်သည်။]

မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူပုံ

ယင်းသို့ ဘုရားကြွတော်မူလျှင် ကာဠုဒါယီ ထေရ်လည်း သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား သတင်း ကြားသိစေခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရား အလျင်ပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားလေ၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးရှေ့တွင် ထင်ရှားပြပေ၏။ မင်းကြီးလည်း ကာဠုဒါယီ မထေရ်ကိုမြင်လျှင် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိရကား “ငါ့သား ကာဠုဒါ...အမောင်တို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကဲ့သို့ပင် အသွင် အပြင်ရှိသလော၊ အသင်လိုပင် ကောင်းကင်ခရီးကို ပုံနိုင်သလော၊ ယခုအခါ ဘုရားအဘယ်မှာရှိ သနည်း” စသည်ဖြင့်မေးမြန်း၏။

ကာဠုဒါယီမထေရ်လည်း “ဒကာတော်မင်းကြီး...မီးပွားပမာဏရှိသော ပိုးမြည်မြူး၏ အရောင်နှင့် နေရောင်ကို ပုံဆောင်ခြင်းငှါ မထိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နွားဦးချိုနှင့် မြင်းမိုရ်တောင်ကို ပုံဆောင်ခြင်းငှါ မထိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ငါတို့မျှနှင့် ဘုရားအရုပ်အဝါကို အဘယ်မှာ နှိုင်းခိုင်းထိုက်မည်နည်း။ ဒကာတော်သား ဘုရားသခင်၏ အသွင်တော်ကား ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်ဘော် အဝန်းဖြင့် ထွန်းပလျက် တက်သစ်သော နေလုလင်တထောင်၏ အရောင် အသ ရေထက်လည်း ကဲထက်လွန်မြတ်၏။ ဣဿရိယစသော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး၊ လောကီတန်ခိုး

ရှစ်ပါး၊ လောကုတ္တရာတန်ခိုးရှစ်ပါး တရားအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုံးဆယ့်တတံ့တွင် တစုံတယောက်သောသူမျှ အတုမရ၊ အနန္တစကြဝဠာ ဝိသယာခေတ်ကုန်အောင်ကို မျက်တောင် တခတ် လှုပ်တပြက်မျှဖြင့်လည်း ကြွလည်ပြန်ခေါက် ရောက်တော်မူနိုင်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အစိန္တေယျဖြစ်သော ဂုဏ်တော်တန်ခိုးတော်ကို ချီးကျူးမြှောက်ကြား၍ ဘုရားသခင်သည် သင်မင်း ကြီးဖူးမြင်စေခြင်းငှါ သံဃာတော်နှစ်သောင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူလာပြီ။ ယနေ့ မည်သည့်စခန်းသို့ ရောက်ပြီ” ဟုကြား၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန်အားရတော်မူ၍ မထေရ်အား ဘောဇဉ် ငါးပါး တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးပြီးသော် သားတော်ဘုရားအလိုငှါ မှန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်၍ကပ်လှူပြီးသော် “သားတော် ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင်ကျွန်ုပ် နန်းတော်က ဆွမ်းကိုသာ ဆောင်၍လုပ်ကျွေးတော်မူပါ” ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်၏။ မထေရ် လည်း ထိုဆွမ်းကိုဆောင်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွ၍ ဘုရားသခင်အား ကပ်ပေ၏။ ဤသို့ သော နည်းဖြင့် ကာဠုဒါယီသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နန်းတော်မှ ဆွမ်းကိုဆောင်၍ လုပ်ကျွေး ရကား ခရီးအကြား၌ ဘုရားသခင်သည် ဘခင် မင်းကြီး၏ ဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူရ၏။

ထို့ကြောင့် ကာဠုဒါယီကို-

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခူနံ ကုလပုသာဒကာနံ ယဒိဒံ ကာဠုဒါယီ -
 ဟူ၍ “ကုလပုသာဒက တေဒဂ်” အရာ၌ ထားတော်မူသတည်း။

ဘုရား သခင်လည်း တနေ့ တယူဇနာစီ ကြွ၍ နှစ်လမြောက်သဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်သော သာကီဝင် မင်းတို့သည်လည်း ဘုရား သခင်နှင့် လျော်သောနေရာကို ရွေးချယ် စိစစ်၍ နိဂြောဓ သာကီဝင်မင်းသား၏ ဥယျာဉ် အလယ် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အရပ်၌ လျှောက်ပတ်ကောင်းမွန်စွာ ကျောင်းတော်ကို ဆောက်၍ လှူဒါန်းကုန်သဖြင့် ထိုနိဂြောဓာရုံ ကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။

တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြတော်မူခြင်း

သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်လည်း မာန်မာနကြွား၍ “ ဤသိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားကား ငါတို့တူ ငါတို့သားသာ၊ ငါတို့အောက်ငယ်စွာ၏။ ငါတို့ရဲ့ခိုးခြင်းငှါမထိုက်” ဟု နှလုံးပြု၍ ငယ်ကုန် ငယ် ကုန်သော သူတို့ကိုသာ ရွှေတင်၍ သွားစေပြီးသော် ကြီးသောသူတို့သည် နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၍ ရှိမခိုးပဲပင် ရွှေတော်တွင် ထိုင်နေကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မြင်တော်မူသော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ မာန်မာန ကျစ်မ့်သောငှါ စံတော်မူရာ ပလ္လင်ထက်၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ကောင်းကင်ထက်သို့ တက်တော်မူပြီးသော် လက်ယာခြေတော်ကိုဆန့်၍ စကြို ကြွတော်မူလျက် အထက်ကိုယ်တော်မှ မီးအလျှံ၊ အောက်ကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲဖဝါး တော်မှ မီးအလျှံ၊ လက်ယာဖဝါးတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ယာမျက်လုံးတော်မှ မီးအလျှံ၊ လက်ဝဲ မျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ်၊ ခံတွင်းတော်အပြင် နှာခေါင်းတော် အစဉ်တို့မှ မီး-ရေ အစုံအစုံ၊ အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်မှ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အမောင်း၊ အနက် ပြီးပြက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကို လှယ်ကာ လှယ်ကာ အဇဇာ ပြင်လုံးပြည့်မျှ ထွက်ထွန်းစေ လျက် အံ့ဖွယ်ဘနန်း ရှုမခန်းသော ယမိုက်ပြာဠိဟာကို ရတနာစကြိုထက်၌ ပြတော်မူ၍ သာကီ ဝင်မင်း အပေါင်းတို့၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖဝါးခြေမှုန့်ကို ကြဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်စေတော်မူ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့ မာနကျပြီ

ထိုသို့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်လျှင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍ “အရှင်ဘုရား...ဖွားတော်မူစက ဝေဝိလရသေ့၏ ထိပ်ထက်၌ ရွှေစက်စုံတင်သည်ကိုမြင်၍ ဖခင် တကြိမ်ရှိခိုးပါပြီ၊ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုသောအခါ ကြီးစွာသော ဇမ္ဗူ့သပြေပင်ရိပ်ဝယ် သိပ်ထားသည်တွင် သစ်ပင်အပေါင်း ပြန်ရိပ်ပြောင်းလျက် သားကောင်း စံနေသော သပြေပင်ရိပ်ပန်းသည် မယွန်းမရွှေ ပြကတေ့ တည်သည်ကို မြင်၍လည်း ဖခင် တကြိမ် ရှိခိုးပါပြီ၊ ဤယခုမှာ တခါတုံမျှ မကြုံစဖူး မမြင်ဖူးအောင် ထူးမြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ပါရ၍ ဖခင်ပူဇော်ပါသည်၊ ဤအခါကား သုံးကြိမ်မြောက်သော ရှိခိုးခြင်းပါတည်း” ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ မင်းကြီးရှိခိုးသည်ကိုမြင်လျှင် ချွံမခိုးပဲ နေဝံ့သောသူကား မရှိပြီ၊ အလုံးစုံ သော သာကီဝင်မင်း အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းနှိမ်ချလျက် ရှိခိုးကြကုန်သတည်း။ ဘုရားသခင်လည်း ကောင်းကင်မှ သက်၍ ရတနာပလ္လင်ထက်၌ စံတော်မူလျှင် ကောင်းကင်အလုံးမှချီ၍ ကြေးနီရည်ကဲ့သို့သော ပေါက္ခရာဝဿ မိုးကြီးရွာလတ်၍ အချိုသောသူကား စွတ်၏၊ အချိုသောသူကား မစွတ်။ ထိုသို့ စွတ်လိုသောသူကို စွတ်၍ မစွတ်လိုသောသူကား မစွတ်ရသော အခြင်းအရာကို မြင်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းချီးကျူး အံ့မူးပြောကြား ကုန်၏။ ထိုစကားစပ်တွင် ဘုရားသခင်လည်း ယခုသာလျှင် မဟာ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ မျက်မှောက်၌ ပေါက္ခရာဝဿမိုးကို ရွာစေသည် မဟုတ်သေး ရှေးသော ကာလ ဤနှစ်မှလျှင် တွက်ဆရေဖွဲ့သော် ငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ အနှစ် ခြောက်သန်းကျော် အကွာဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဖြစ်စဉ်ကလည်း ဤနည်းတူပင်ရွာသွန်းဖူးပြီဟု မြက်ချီတော်မူ၍ နာလိုသောသူ အပေါင်းတို့ တောင်းပန်ကြသော စကားစပ်တွင် ကဆုန်လပြည့်ကျော် တရက် အင်္ဂါနေ့ ညချမ်း သုံးချက်တီး အခါတွင် ဂါထာ ဟထောင်ကျော်ရှိသော ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

[ဇာတ်ဂဏ္ဍိတွင် ဆိုသောလသည် ဘုရားရောက်သည်နှင့် မမျှ၍ ပြင်လိုက်သည်။]

တရားဒေသနာကို နာပြီးသော် မဟာဆွေတော်အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းညွတ်ကျိုး ရှိခိုး ပြီးလျှင် အသီးသီးပြန်ကြကုန်၏။ တယောက်သောသူမျှ ဆွမ်းအလှူခံတော်မူပါဟု မပင့်မိကြကုန်။ ဖခင် မင်းတရားကြီးသည်လည်း ငါ့သားဘုရားသည် ငါ၏ နန်းတော်သို့သာ ဆွမ်းစားလာလတ္တံ့ဟု နှလုံးချင့်၍ မပင့်ပဲ ပြန်လေ၏။

ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်း

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုညဉ့်ကုန်လျက် နံနက်သောအခါ “များစွာသော နောင်တော် ဘုရားတို့သည် ဖွားတော်မူသော ပြည်သို့ ကြွသောအခါ ဖခင်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးကြကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ် အိမ်စဉ်လည်ပတ်၍ ဆွမ်းခံရပ်ကုန်သလောဟု ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် အိမ်စဉ်လည်ပတ်၍ ဆွမ်းခံရပ်တော်မူကြသော အဖြစ်ကိုမြင်၍ ငါဘုရားလည်း နောင်တော်များ၏ ပဋိပတ်ကို ချီးမြှောက်အပ်ပေသည်” ဟု နှလုံးပြုတော်မူ၍ သံဃာတော် နှစ်သောင်းနှင့်တကွ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းအပေါင်းနှင့် တကွ ကပိလဝတ်ပြည်အလုံး ရုန်းရင်းတက်မျှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လက်အုပ်ချီ၍ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြောကြ အံ့ဩကြကုန်သည်။ ထိုအသံကို ယသောဓရာမင်းသမီး ကြားလတ်သော် “မောင်တော်

မင်းသားသည် သိကြားမင်း၏ အသရေကဲ့သို့ ခြွေရွှေဝန်းရံလျက် ဆဒ္ဒန်ပြောင်သွင် ရွှေထမ်းစင်နှင့် အစဉ်သွားမြဲ ဖြစ်ပါလျက် ယခု ခွက်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံ၏ ဟူသည်မှာ တင့်တယ်ပါလိမ့်လော” ဟု နန်းပြုတင်းကို ဖွင့်၍ မျှော်လင့်လေသော် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်သည် တပြိုင်နက် ထွန်းလင်းလျက် သင်းကျစ်တော်ဖျားမှ ဖဝါးတော်အပြင်တိုင်အောင် မအံ့ဩနိုင်သော ဘုရား အသရေကိုမြင်၍ နရသီဟမည်သော ရှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် လွန်စွာချီးမွမ်းလျက် လွမ်းမော ဆုတ်လွတ် ကြည်ညွတ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် ပရိဒေဝသဘောဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ သွား၍ “အရှင်သားသည် သားမယား မိဖုရားမျှ အားမနာ၊ ဝမ်းစာရှာအံ့သောငှါ အိမ်တကာရွှေ၌ ရပ်၍ ရပ်၍သာ စားစရာကိုတောင်းသည် ကောင်းပါသလော” ဟု လျှောက်၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီး လည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင် တုန်ရင်ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိရကား ရုတ်ချည်းထ၍ ပုဆိုးစင်ကို လက်ဖြင့် မလျက် နန်းတော်မှ အဆောတလျှင် သက်ပြီးသော် သားတော်ဘုရား အနီး၌ ရပ်၍ “အရှင်ဘုရား...အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်အား အရှက်ခွဲပါသနည်း၊ အဘယ်အကျိုးကို မျှော်၍ တအိမ်တလုပ် ဝမ်းစာရှာဘိသနည်း၊ ဤနှစ်သောင်းမျှသော သံသာကို ဒကာတော် မကျွေးနိုင် ဟု ထင်ဘိသလော” ဟူ၍ လျှောက်၏။

ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ အရိယာဘဝ

ဘုရားသခင်လည်း “ဖခင်မင်းကြီး...ဤဆွမ်းခံသော အရာသည် ငါတို့ အနွယ်အဆက်မှ လာသဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ချီးမွမ်းအပ်သော အကျင့်ပေတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင် ဘုရား...မဟာသမ္မတမင်းမှ စ၍ ဘုရားဘိုးတော် သီဟဟနုမင်းတိုင် သုံးသိန်း သုံးသောင်း လေးထောင် ငါးရာ ခြောက်ကျိပ် ကိုးယောက်သော အနွယ်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အနွယ်မဟုတ် လော၊ ထိုမင်းအနွယ် အပေါင်းတို့တွင် တယောက်ကောင်းမျှ ဆွမ်းတောင်းစားသည်ကို အကျွန်ုပ် တို့ မကြားဖူးပါ” ဟု လျှောက်လေ၏။ “ခမည်းတော်မင်းကြီး...ဤမဟာသမ္မတမင်းမှ လာသော ရာဇပဝေဏီသည်ကား မင်းတရားတို့၏ အနွယ်သာတည်း။ ဒကာတော်သား ငါဘုရားမှ ရှေးဖျား လွန်လေ အသင်္ချေများစွာ ကမ္ဘာဘာက ဂင်္ဂါဝါဠု သံစုထပ်မျှ ပွင့်ကြကုန်သော သမ္ပုဒ္ဓရာဇာ စောမြတ်စွာတို့၏ မဟာဝံသ ဖြစ်ပေသည်၊ ထိုဘုရားတို့သည် ဖိတ်ကြားအပ်သော ဒါယကာမရှိမူ ဆွမ်းခံ၍သာ စားမြဲဓမ္မတာဖြစ်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ ခရီးအလယ်၌ ရပ်တော်မူလျက်—

ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ ဓမ္မံ သုစရိတံ စရေ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမိံ စ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဥတ္တိဋ္ဌေ၊ ဘုရား စဉ်လာ ကျင့်ရာ မချွတ် ဆွမ်းခံ ဝတ်၌။ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ မမေ့ မလျော့ရာ။ သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ် သော။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားမူရှိ ဗောဓိပက္ခိယ မြတ်ဓမ္မကို။ စရေ၊ အမြဲမကွာ ကျင့်ပေရာ၏။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်၍ ကျင့်လေ့ရှိသော သူသည်။ အသ္မိံ လောကေ စ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ ပရမိံ စ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ နေရ၏။

ထိုဂါထာ၏ အဆုံး၌ မင်းကြီး သောတာပန်တည်လေ၏။ ထိုသို့ သောတာပန်တည်ပြီးသော် မင်းကြီးလည်း သပိတ်တော်ကို လှမ်း၍ ရွှေနန်းပြာသာဒ်သို့ ပင့်လေ၏။ နန်းတော်သို့ တက်ပြီး လျှင် ခြင်္သေ့ခံသော ရာဇပလ္လင်ထက်၌ နေ၍-

ဓမ္မဉ္ဇရေ သုစရိတံ၊ န နံ ဒုစရိတံ စရေ-

အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူရာတွင် မင်းကြီး သကဒါဂါမ် တည်လေသည်။ မိထွေးတော် လည်း သောတာပန် တည်လေသည်။

ယသောဓရာတိုက်ခန်းကြ

ယင်းသို့ ရွှေနန်းဥကင် ရာဇပလ္လင်ထက်၌ ဟက်စံတော်မူလျှင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်လည်း လျှောက်ပတ် ကောင်းမွန်သော ဘောဇဉ်ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အဆုံး၌ အလုံးစုံသော မောင်းမမ်သံ ခြွေရုံကိုယ်လုပ်တို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်မျှ လာကြကုန်၍ ဘုရားရှင်အား ညွတ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်၏။ ယသောဓရာ ဗိမ္မာဒေဝီ သည် ပူဇော်ခြင်းငှါ မထွက်လာ၍ များစွာသော နန်းသူနန်းသားတို့က “သခင်မ ထွက်ကြ တော်မူ၍ သုံးလူ့ သခင်ကို ဦးတင်ပူဇော် ဖူးမြော်ပါလော့”ဟု လျှောက်ကြသော် “အကယ်၍ အကျွန်ုပ် ကျေးဇူးရှိသည်ကို ထောက်မြော်၍ သနားတော်မူပါလျှင် ကိုယ်တော်ဝင်၍ ကြွလာပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ကြွလာမှ ပူဇော်ပါတော့မည်”ဆို၍သာ နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို နန်းသူနန်းသားတို့က ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြားကြသော် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား သပိတ်ကို ကမ်းတော်မူ၍ နှစ်ဦးသောအဂ္ဂသာဝကတို့ကို ခေါ်တော်မူလျက် ယသောဓရာ မင်းသမီး၏နေရာ တိုက်ခွင်သို့ ဝင်တော်မူ၍ “ယနေ့ ယသောဓရာ မင်းသမီးကို အလိုရှိတိုင်း ရှိခိုးစေ၊ မည်သူ အားမျှ တခွန်းစကား မတားဆိုကြလင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ ရတနာ သလွန်ထက်၌ တက်စံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယသောဓရာ မင်းသမီးသည်လည်း ပန်းကြီး ခုံမင်စွာလာ၍ ခြေဖမ္မက်တော်ကို လက်ဖြင့်ပိုက်လျက် ဖမိုးတော်ထက်၌ မျက်နှာဦးခေါင်းကို ထား၍ ဖဝါးတော်မြတ်ကို နမ်းကာနမ်းကာ ခြင်းရာစကား ဘယ်သည်များမှ မကြားနိုင်စွာ မျက်နှာမျက်ရည် မဆည်နိုင်ပြီး ဖြိုင်ဖြိုင်စီးလျက် သက်ကြီးရှိုက်ငင် ဘဝင်ပြောင်းပြန် လန်လုမတတ် ဆံဖြင့်ပွတ်သပ် ပါးဖြင့်အပ်၍ အထပ်ထပ်ရှိခိုး လေသတည်း။

စန္ဒကိန္နရီဇာတ်တော်ဟောခြင်း

ထိုအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးက “အကျွန်ုပ်သမီးသည် သားကြီးဘုရားကို အလွန်စုံမက် နှစ်သက်လေးမြတ်ပေသည်။ သားဘုရား ထွက်သွားတော်မူသော်လည်း ရှိတော်မူစဉ်က ပြုပြင် ခယမြဲဖြစ်သော ဝတ်ကို မချွတ်မယွင်းစေရ၊ ညတိုင်းနေ့တိုင်း ပြုပေသည်။ သားဘုရားသည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ပြီ ဟု ကြားသည်မှစ၍ အကျွန်ုပ်သမီးလည်း ဖန်ရည်စွန်း သောအဝတ်ကိုသာ ဝတ်ပေသည်။ သားဘုရားသည် တထပ်သာစားသည် ဟု ကြားသည်မှ စ၍ အကျွန်ုပ်သမီးလည်း တထပ်သာစားပေသည်။ သား ဘုရားသည် မြတ်သောအခင်း နေရာကို ပယ်သည်ဟု ကြားသည်မှစ၍ နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌သာ အိပ်ပေသည်။ သား ဘုရားသည် ပန်းနံ့သာမျိုး အခိုးအထုံတို့၌ တပ်မက်ခြင်းမရှိဟု ကြားသည်မှစ၍ ပန်းနံ့သာ တို့၌ တပ်မက်ခြင်းကို မပြုပေ။ အဆွေ အမျိုးဖြစ်သော မင်းညီ မင်းသား သူတပါးတို့

မြောက်စား မြတ်လေးစွာ မွေးမြူပါအံ့ဟု သတင်းစကားကြားပါသော်လည်း တယောက်ကိုမျှ ပြန်၍မကြည့်ပေ။ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သမီးသည် စောင့်ထိန်းပေသည်”ဟု ချွေးမတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူး လျှောက်ထားရာတွင် “ယခုအခါ ဒကာတော်မင်းကြီးသည် စောင့်ရှောက် ထိန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သည်ကား အံ့ဖွယ်မရှိသေး။ ရှေးသော အခါ စန္ဒကိန္နရီဖြစ်သောအခါက ဆွေညာမိဘ စောင့်သူ မရှိပဲလျက် မိမိကိုယ်ကို မိမိ စောင့်သဖြင့် ကာလရှည်မြင့်စွာ ကြင်နာဘူးပြီ”ဟု စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ယင်းသို့ တရားဟောတော်မူပြီးသော် နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

၂၅-ညီတော် နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း

သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားလည်း ငါ့သားတော် အကြီးလည်း ရွှေထီးရွှေနန်း တိုင်းခန်းပြည် ထောင်ကို စိုးဆောင်အုပ်ကွပ်၍ လေးမြတ်စံပယ်ခြင်း တည်းဟူသော လူမင်းကို၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငြီးငွေ့သည် မှန်ချေပြီ။ နောင်သောအခါ ငါ့ရိုက်ရာကို အုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်စိမ့်သောငှါ သားတော်နန္ဒမင်းသားကို နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီနှင့် စုံဖက်၍ အိမ်ရှေ့နှင်းမည် ဟု ကြံ၍ စီမံခင်းကျင်းရှိသည်နှင့် ဘုရားသခင်ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ဥသျှောင်ထုံး မင်္ဂလာ၊ သင်းကျစ်ဆောင်း မင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြား မင်္ဂလာ၊ အိမ်ရှေ့ထီးဆောင်း မင်္ဂလာ ဤငါးဖြာသော မင်္ဂလာသဘင်သည် ဖြစ်၏။

ညီတော်မင်းနန် သပိတ်ထမ်းရပုံ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကော်၌ ထူးမြတ်သောမင်္ဂလာ တရားကို ဟောကြားပြီးသော် ညီတော် နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်တော်ကို ကမ်း၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရား၌ ရှိသေခြင်းပြင်းသဖြင့် သပိတ်တော်ကို သူတပါးအားလည်း မပေးဝံ့၊ ဘုရားရှင်အားလည်းမကပ်ဝံ့ပဲ ပခုံးထက် ထမ်းကာသာ နောက်တော်ကလိုက်၍ ရွှေနန်းရင်ပြင်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားသခင် ယူတော်မူလိမ့်သတည်း ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ရောက်၍မှ မယူပြန်လျှင် ဥကင်စောင်း တန်းရင်းသို့ ရောက်သော် ယူလတ္တံ့-ဟု ကြံပြန်၏။ ဤသို့ရောက်၍ မယူပြန်လျှင် မြင်ရတော်မမူဘိ၍ သတိမရသောကြောင့်သာ မယူသည် ဟု အောက်မေ့၍ နောက်တော်မှ လမ်းစောင်းတက်ကာ သံသာတော်တို့အား စကားပြောဟောကာ ဤဌာနသို့ ရောက်သော် ယူလတ္တံ့၊ ဤဌာနသို့ရောက်သော် ယူလတ္တံ့ စသည်ဖြင့် ကြံလျက် နောက်တော်ရံက သပိတ်ထမ်းပိုက်၍ တစိုက်စိုက် လိုက်ရလေ၏။

ဇနပဒကလျာဏီမှာလိုက်ပုံ

မင်းသမီးကား မောင်းမများက “သခင်မဖျား-မောင်တော်ကို သူ့နောင်တော် ရဟန်းက သပိတ်ထမ်းခေါ်ချေသည်”ဟု လျှောက်ကြားကြလျှင် ဇနပဒကလျာဏီသည် လျင်မြန်စွာထမော့၍ မောင်တော်၏ အမှုအရာကိုမြင်လျှင် ရင်အုံထဲ၌ ရေဝဲလှိုက်သကဲ့သို့ ရိုက်ရိုက်တုံ့မျှ ဆွတ်မောလှ၍ စီးကျသောမျက်ရည် ဖြည်အပ်သောဆံတို့ဖြင့် ငယ်သံငယ်မှုကို ဖြစ်စေလျက် “အရှင့်သား ရှည်လျားစွာ မနေပါလင့် လျင်စွာပြန်ခဲ့ပါလော့”ဟု လျှောက်လိုက်၏။ ထိုစကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ သည်းကြားဝမ်းပြင်၌ တံကျင်လျှိုသကဲ့သို့ပါ၏။

နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုရပြီ

မြတ်စွာဘုရားလည်း ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် “ညီတော်နန္ဒ...ရဟန်းပြုနိုင်ပါမည်လော” ဟုမေး၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရားရှင်၌ ရှိသေကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် “မပြုလိုပါ” ဟု မဆိုဝံ့ရကား “ပြုပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရှင်သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍ ညီတော်ကို ရဟန်းပြုစေ၏။

လူဝတ်လဲလိုကြောင်း

မင်းသားလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ထိုင်တိုင်း၊ နေတိုင်း၊ စက်မွှေတိုင်းပင် နှမတော်မှာလိုက်သော အသံကိုသာ ကြား၍ စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် နေသောအခါ၌ “ငါသည် သာသနာ၌ ချမ်းသာမရနိုင်ပြီ၊ လူထွက်၍ ထီးဆက်နန်းရာကို ခံစံတော့မည်” ဟု သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ပြောကြားလေသော် သံဃာတော်တို့လည်း ဘုရားသခင်အား နားတော်လျှောက်ကြ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ညီမင်းနန်ကို ခေါ်တော်မူလျက် “လူထွက်လိုသည်ဟု ငါကြားတော်မူသည်၊ မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ မှန်ကြောင်းကို လျှောက်လေလျှင် “ငါ့ညီခင်...သင် အဘယ် အကြောင်း အရာကြောင့် သာသနာ၌ မမွေ့လျော်ဘိသနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း “နှမတော် ငိုယိုကာနှင့် အမြန်ပြန်လာပါ ဟု မှာလိုက်သော စကားသည် အသည်းကြား၌ ချပ်လျက် ပါသကဲ့သို့ရှိ၍ နှမ်းရိညှိုးချိုး နှလုံးမရွှင်နိုင်ပါသောကြောင့် လူထွက်လိုပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “သင်ငြီးငွေ့လျှင် ဒေသစာရီ ချီတော်မူရာ ငါနှင့်လိုက်လှည့်” ဟု မိန့်တော်မူလျက် ညီတော်၏ လက်ရုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် မြိုင်စခန်းသို့ခေါ်၍ ကြွတော်မူ၏။

မျောက်အိုမနှင့် ဇနပဒကလျာ

တောခရီး၌ မီးလောင်ပြင်စု တခုသော သစ်ငုတ်တိုဝယ် အိုမင်းဆိုးရွား မေးပါးရှုံ့တူနဲ့ နှာလွန့်ဖြိုးဖြိုး အနိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် လူတိုင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော မျောက်မတခုကို မြင်လျှင် ထိုဘွင်ရပ်လျက် လက်ညှိုး ညွှန်တော်မူပြီးသော် “ဤသူကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ မျောက်မဖြစ်ကြောင်းကို နားတော်လျှောက်လျှင် “ထိုမျောက်မနှင့် ငါ့ညီနှမ ဇနပဒကလျာ ဤနှစ်ဖြာသည် ဘယ်သူက သာသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ညီတော်လည်း အလွန်ဝမ်းနည်းရကား သည်းစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် “ရဟန်းမင်းသည် ကိုယ်ချင်းမစာ မညှာမရှု ပြုတော်မူဘိသည်” ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်က “ငါ့ညီ သဘောကို သိလို၍သာ ငါကျီဆယ်သည်၊ စိတ်မငယ်နှင့်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်ကြွတော်မူ၏။

ဒေဝဓမ္မရာ လှကညာ

နတ်လမ်းမသို့ရောက်သောအခါ ဝေဇယန္တာ နန်းရင်ပြင်၌ အရှင်သိကြားမင်းအား ခစားအံ့သောငှါ တင့်တယ်စွာ တန်းဆာဆင်လျက် လာကုန်သော ခိုခြေအသွင် နီလွင်တောက်ပ အလွန်လှသော အဆင်း အရောင် ရှိကုန်သော ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော နတ်သမီး တို့ကို ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ကြသဖြင့် ပြတော်မူပြီးသော် “ညီတော်နန္ဒ .. ငါးရာမျှသော ဒေဝဓမ္မရာ နတ်ကညာ တို့သည် မူရာအင်ပြင် ကြန်အင်လက္ခဏာဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်ပါ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ အလွန် တင့်တယ် ချစ်ဖွယ်ရှိကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ယခုမြင်သော ဤနတ်ကညာတို့နှင့်

သာကီဝင် မင်းစစ် ညီချစ်နမ ဇနပဒကလျာဏီသည် ဘယ်သူသာ၍ ဆင်းဝါလွန်ကျူး အထူး တင့်တယ်ဘိသနည်း”ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ ညီတော်မြတ်လည်း “ရှေ့ဘုန်းတော်ရှင် သခင် ဘုရား ...ငါးရာမျှလောက်သော ဤနတ်သမီးတို့နှင့် စာနာပါမူ သာကီဝင်မ ဇနပဒကလျာဏီသည် မီးလောင်ရာ မြေအပြင်တွင် ယခင် ပြတော်မူခဲ့သော မျောက်အိုမနှင့်သာ တူပါတော့သည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား၏။

နတ်သမီးရည်မှန်း ကမ္မဋ္ဌာန်း

ဘုရားသခင်လည်း “ညီတော်နန္ဒ...ငါ့သာသနာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ဘိလော့၊ ဤနတ်သမီးများ သည် သင့်ထံသို့ ခစားစေတတ်သော အတတ်ပညာကို ငါပေးတော်မူအံ့”ဟု ဆို၍ ထိုနတ်ပြည်မှ ပြန်လည်တော်မူ၍ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့် စပ်သော တရား ဒေသနာကို ဂါထာဖွဲ့သီ၍ ပေးတော်မူသဖြင့် နေ့ညဉ့်မခြား ထိုင်လျက်သာလျှင် နတ်ကလျာတို့ လာအောင် ရည်မှန်း၍ စီးဖြန်း သရဇ္ဈာယ်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့က “ညီတော်မြတ် ဖြစ်၍ နတ်သမီး လာစေတတ်သော ဂါထာကို မြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော် မူပေသည်။ မင်းနန္ဒလည်း နတ်သမီးကို ရစိမ့်သောငါ့ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ ဤအကျင့်ဖြင့် နတ်သမီးကို ဝယ်မည်ဟု ကြံသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ” ဤသို့စသည်ဖြင့် ပြက်ရယ်ပြု၍ ကြံစယ်ကြသော် ညီတော်ရဟန်းလည်း အဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို ရှက်ရကား ကွယ်ဝှက်ရာ၌ နေ၍ စီးဖြန်း၏။

ရဟန္တာဖြစ်လေပြီ

ထိုသို့ စီးဖြန်းဖန် များသဖြင့် တရားတော်၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်သည် မျက်စိဝယ် မြင်သကဲ့သို့ ထင်ရကား များများမမြင်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ တဦးတည်းသော နတ်သည် ဘုရားထံသို့ ကပ်၍ “ဤ အရှင်မြတ်၏ ညီတော်ဖြစ်သော နန္ဒမင်းသားသည် အာသဝေါတရား လေးပါးမှ လွတ်ပေပြီ။ ဤလောက၏ အဆုံးကို မြင်ပေပြီ”ဟု နားတော် လျှောက်၏။ နန္ဒမင်း သားလည်း ထိုညဉ့်လွန်လျှင် ဘုရားသခင်ထံသို့ ကပ်၍ “နတ်သမီးများကို အကျွန်ုပ် မလိုပါပြီ။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဆုံးမရှိသော ဒုက္ခကို ရခြင်း၏ အကြောင်း၌သာလျှင် ပျော်ရွှင်နေမှားဘိ၍ ယခုမှသာ ဒေသနာဖြင့် ဖြောင့်စွာသောလမ်းကို မြင်ပေသည်။ သံသရာ၏ အဆုံးသို့ ရောက်ပေသည်။ မှောက်အပ်သော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်”ဟု သဗ္ဗညု၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်း၍ လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်သည် နတ်သမီးကို အလိုမရှိ ပါမူ ငါ၏ ဝန်ခံခြင်း ငြိမ်းတော့သည်”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ယဿ ကာမပင်္ကော တိဏ္ဏော—

စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အနက်ကား—ယဿ၊ အကြင် ရဟန္တာသည်။ ကာမပင်္ကော၊ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ညွှန် ပျောင်းကို။ တိဏ္ဏော၊ ကူးမြောက်ပြီ။ ကာမကဏ္ဍကော၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတည်း ဟူသော ဆူးငြောင်ကို။ မဒ္ဒိတော၊ ချီးနှိပ်အပ်ပြီ။ မောဟက္ခယံ၊ မောဟ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်ရောက်ပြီ။ သော၊ ထိုရဟန္တာ သည်။ သုခဒုက္ခေ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ၌။ န ဝေတိ၊ မတုန်မလှုပ်။

ဘာဝနာ၏ စွမ်းအား

ဤသို့ အရှင်နန္ဒ ရဟန္တာဖြစ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် မြောက်လျှင် သံဃာတော်တို့လည်း ဤသို့ မေးကြကုန်၏ “ငါ့ရှင်နန္ဒ...သင်သည် သာသနာ၌ လွန်စွာ ဆန့်ကျင်၏ ဟူသည်၊ ယခုမကား အသို့နည်း” စသည်ဖြင့် မေးကြကုန်သော် “အဆွေသံဃာတော်တို့...အကျွန်ုပ်သည် လူ၏ဘဝကို တောင်တခြင်း ကင်းပါပြီ” ဟု ပြော၏။ ထိုစကားကို မယုံစား၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်လေ သော် ဘုရားရှင်လည်း “သင်ချစ်သားတို့...နန္ဒမင်းသားသည် ရှေးရှေးသော နေ့များက ပျက် ပြားသော အမိုးအကာရှိသော အိမ်နှင့် တူသည်၊ ယခုမကား လွှမ်းထား လျှံစွာ မိုးကာပိတ်ဆို့ အပ်သော အိမ်နှင့် တူလေပြီ၊ ကိလေသာဟူသော နေပူလေပြင်း မိုးညှင်းပေါက်တို့သည် မဖောက် ထွင်းနိုင်ပြီ” ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ—

ယထာ အဂါရံ ဒုစ္ဆန္ဒံ၊ ဝုဋ္ဌိ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။
ဧဝံ အဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။ပ။—

အနက်ကား—ဒုစ္ဆန္ဒံ၊ ပျက်စီးဆိုးဟောင်း မကောင်းသော အမိုးရှိသော။ အဂါရံ၊ အိမ်ကို။ ဝုဋ္ဌိ၊ မိုးသည်။ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ ယထာ၊ ထွင်းဖောက်လေ သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ အဘာဝိတံ၊ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းမရှိသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂသည်။ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ၊ ထွင်းဖောက်နိုင်၏။

သုစ္ဆန္ဒံ၊ ကောင်းစွာမိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ အိမ်ကို။ ဝုဋ္ဌိ၊ မိုးသည်။ န သမတိ-န ဝိဇ္ဇတိ ယထာ၊ မထွင်းနိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ သုဘာဝိတံ၊ ရံခါမလပ် ပွားစေ အပ်သော ဝိပဿနာရှိသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂသည်။ န သမတိ- န ဝိဇ္ဇတိ၊ မထွင်းဖောက်နိုင်။

ဤ ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူရာဝယ် များစွာသော သူတို့သည် အကျတ်တရားကို ရကုန်သတည်း။

[မှတ်လွယ် စိမ့်သောငှါ ရှေ့မှာစပ်၍ ဆိုလိုက်သည်။]

၂၆-သားတော် ရာဟုလာမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း

သားတော်ကို အမွေတောင်းစေပုံ

ထို့နောက်မှ ခုနစ်ရက် မြောက်သောအခါ ရာဟုလာမယ်တော် ယသောဓရာ မိဖုရားသည် သားတော်ကို တန်ဆာ ဆင်ယင်ပြီးသော် ဘုရားသခင် အထံတော်သို့ အမွေတောင်းစေလို၍ “ချစ်သား...သုံးပါးသော လောကဝယ် အတုမရ အသဒိသစစ် ဖြစ်တော်မူ၍ နတ်လူအလုံးတို့ ညွတ်ရုံး ဦးခိုက်ကြကာ ရဟန္တာနှစ်သောင်း ခြံရံလျက် စံပယ်တော်မူသော ဤပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည် ကား အခြားမဟုတ်၊ သားမောင့်ဖခင် ကျေးဇူးရှင်တည်း၊ မွေးမိခင်နှင့် ရှေ့နန်းပြင်ဝယ် စံရှင် တော်မူသောကာလက တယူဇနာသုံးဂါဝုတ်မျှ ကြီးကျယ်လှသော ရှေ့အိုးလေးလုံးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရှေ့အိုးတို့သည် သားတော်ဖခင် တောဝင်သည်မှစ၍ မိခင်တို့ မမြင်ရကုန်၊ ဘယ်ရပ် ဘယ်ကွက် ဘယ်သူလက်၌ လျှိုဝှက်ခဲ့သည်ဟု မသိရပါ။ ငါ့သားမှာမူ အောင်ချောပြည်ကြီး ရှေ့ထီး ရှေ့နန်း သည်တိုင်းခန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးချုပ် ရှစ်ဖြူအုပ်၍ မင်းလုပ်ရမည့်သူ ဖြစ်ချေသည်။

ဘိုးတော် ဘွားတော် မယ်တော်တို့အား နှစ်, လ ရှည်လျား သင်ချစ်သားပင် စောင့်စား ကျွေးမွေးရလိမ့်မည်။ သားဟူသမျှသည် အဘ အမေ့ကို ခံရစမြဲဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင့်ဘဘုရားမှာ သွား၍ အမေ့ မောင်တောင်းချေလော့” ဟု စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ရာဟုလာ ရှင်ပြုရပုံ

ရာဟုလာမင်းသားလည်း ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူရာ အနီးသို့ကပ်၍ ဖခင်၏ ချစ်ခြင်း ဖြင့် ရဲတင်းရွှင်လန်းစွာ မိမိနှင့်လျော်ရာ များစွာသော စကားတို့ကိုဆိုလျက် ရပ်၏။ ဘုရားသခင် လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ ကြွတော်မူလေသော် နောက်တော်က ကပ်၍ သင်္ကန်းကို ငင်လျက် “ဖခင်ရဟန်းမြတ်... အကျွန်ုပ်အား အမေ့ သနားတော်မူပါ။ အဗညုစွာဟူက သားရမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု တောင်းကာ တောင်းကာ လိုက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း သားတော်ကို ပြန်လေတော့လည်း အမိန့်တော် မရှိ၊ မိမိ၏ အခြွေအရံများကလည်း ပြန်ပါဟု မဆိုဝံ့ကြ၍ ကျောင်းတော်သို့ တိုင်အောင် လိုက်ပါလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ငါ့သား ရာဟုလာ သည် ဥစ္စာအမေ့ကို အလိုရှိ၏။ ထိုဥစ္စာကား ဝဋ်တရား၌ ရှည်လျားစွာ ကျင်လည်ရကြောင်း မကောင်းသော အဆောက်အဦသာ ဖြစ်သည်။ မောင်ဖမြတ်စွာ ငါဘုရားသည် ကြိုးစားကုတ်ကင်၍ ရှာသဖြင့် မဟာဗောဓိပင် ပလ္လင်ရွှေဘုံ၌ အလုံးစုံ ရအပ်သော လောကုတ္တရ ဓမ္မအမေ့ကိုသာ ငါပေးတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အရှင် သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဤ ရာဟုလာ မင်းသားကို ငါအမေ့ သနားတော်မူလိုသည်။ ရှင်ပြုဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် ဆံရိတ်၍ သင်္ကန်းဝတ်ရ၏။ အရှင် သာရိပုတြာသည် သရဏဂုံ ပေး၏။ အရှင် မဟာကဿပသည် သြဝါဒဆရာဖြစ်၏။

ခွင့်မရက ရှင်ရဟန်းမပြုရ

ထိုသို့ သားတော်, မြေးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုလေလျှင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားသည် နှလုံး မသာ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားသခင်အထံသို့ လာပြီးသော် ဤသို့ နားတော် လျှောက်၏ - “သားတော်ဘုရားသည် ငယ်စဉ်ကပင် လေးဝသော နိမိတ်ကို မြင်၍ လူ့ ခွင့်၌ မပျော်မြန်းပဲ ရဟန်းပြုလိမ့်မည်ဟု ပုဏ္ဏားတို့ဖတ်သော နိမိတ်စကားကို ကြားသည်မှစ၍ ဖခင် နှလုံးမသာ လုံ့လကြီးစွာဖြင့် မခွာမထွက်နိုင်အောင် ဗိုလ်တထောင်နှင့်ပွင့်မှ ပွင့်နိုင်သောတံခါးတို့ ကိုထား၍ သုံးပါးသော ဥတုနှင့် လျောက်ပတ်သော ရွှေနန်း ပြာသာဒ်ငယ် ဝန်းပတ် ခညောင်း လေးသောင်း မျှလောက်သော မောင်းမ မိသံ, အလွန်အကျူး ထူးမြတ်သော မင်း၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ဖြင့် မြှောက်စား၍ အားထုတ် တားပါသော်လည်း သားဘုရားသည် အကျွန်ုပ် အား မငဲ့ကွက် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် ကြီးမားသော ဒုက္ခဝန်ကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်အောင် ရှိရပါပြီ။ သည်နှင့်မနေ နန်းလျာထားသော သား မင်းနန်းကို တဖန် ဆောင် ယူ၍ ရဟန်းပြုပြန်သောကြောင့်လည်း ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်ရပါသည်။ သားကြီး သားငယ် ပင် ရဟန်းဖြစ်စေကာမူ မြေးတော် ရာဟုလာ နန်းမှာကျန်ရစ်၍ ကေရာဇ်မင်းကောင်း ဘေး လောင်းတို့၏ အနှယ်မပျက် ထီးနန်းကနက်ကို စိုးဆက်စံမြန်းကာ စကြာမင်းအသရေကို ရှုမြင် ရပါမူ စိတ်က ဖြေနိုင်ပါ၏။ သို့ပါလျက် မြေးတော် ရာဟုလာကိုလည်း ဆောင်ယူ၍သာ ရဟန်း ပြုခဲ့၏။ ခမည်းတော်မှာ အရိုက်အရာ ခံမည့်သူလည်းမရှိ၊ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်

ပေါင်းကို အုပ်ဆောင်း စောင်မ နိုင်သူလည်း မရှိပြီ။ ရာဇပဝေဏီ အစီအလျဉ်ယုတ်၍ လူ့သစ် ငုတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား တရား သံဃာကို လွန်စွာ လေးမြတ်သောသူ ဖြစ် လျက် အတိုင်းထက်အလွန် ပွားဆင်းရဲ ကြေကဲ့သောနှလုံးရှိပါသည်။ သူတထူးတို့မှာ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။ အရှင်ဘုရား....မိဘများ၏ သားမြေးတို့၌ ချစ်ခြင်းသည် ရိုးတင်း ခြင်ဆီကိုထိလျက် တည်ပါသည်။” ။ ထိုသို့ လျှောက်လေလျှင် ဘုရားသခင်လည်း မင်းကြီးအား တရားစကား ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူ၍ ပဗ္ဗဇိဘသုတ်ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ ဖခင် မင်းကြီးလည်း ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏- “အရှင်ဘုရား....ကြီးမားသော အကျိုးပင် ရှိသော် လည်း မသိမမြင်သော မိဘတို့သည် စိတ်ကိုမသိမ်းနိုင်ရာ၊ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါမည်။ ယနေ့မှ စ၍ မိဘတို့ အနူးအညွတ် ခွင့်မလွတ်သော သားသမီးကို အရှင်ဘုရားယူ၍ ရဟန်းမပြုပါလင့်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ပြီးသော် -

န ဘိက္ခဝေ အနုညာတော မာတာပိတူဟိ ပုတ္တော ပဗ္ဗာဇေတဗ္ဗော။ ယော ပဗ္ဗာ-
ဇေယျ၊ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋ္ဌဿ -

ဟူသော သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

[ယသောဓရာ သားတောင်းလာသော အကြောင်းကို နောက်မှပြတော့အံ့။]

ခမည်းတော် အနာဂါမ် တည်ခြင်း

တနေ့သ၌ ဘုရားသခင်သည် နန်းတော်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ အပြီးတွင် ဖခင် မင်းကြီးက “အရှင်ဘုရား....ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်စဉ်က မထင်ရှားသော နတ်သားတယောက်သည် လာ၍ ရှင်မင်းကြီးသား ဘုရားမဖြစ်နိုင်ပြီ။ စကြိုဦးတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းစဉ် လဲ၍ အသည်းကဲ့သဖြင့် သေရှာပြီ” ဟု သုံးကြိမ် လေးကြိမ် ပြောဆိုလာသည်။ ထိုစကားကို အကျွန်ုပ်မယုံပါ။ ငါ၏သား သည် ဘုရားမဖြစ်ပဲကို မသေနိုင်ရာ ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ယခု မှန်ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို အောက်မေ့၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရား သခင်လည်း “ခမည်းတော် မင်းကြီး....ယခုဘဝ၌ ပါရမီရင့်လှပြီကို အဘယ်မှာ ယုံပေအံ့နည်း။ ပါရမီနုစဉ်သာ ဖြစ်သေးသော ရှေးလွန်လေပြီးသော ဘဝက မဟာဓမ္မပါလသဌေး ဖြစ်သော အခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် တူရာအရိုးကို ယူဆောင်၍ ပြသဖြင့် အသင့်သား သေပြီဟု အလီလီပြောခသော်လည်း မယုံကြည်ဖူးလေပြီ” ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြ၍ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး အနာဂါမ် တည်လေ၏။

၂၇-မြတ်စွာဘုရား ဝါဆိုစဉ်ကို အကျဉ်းပြခြင်း

ယင်းသို့ ခမည်းတော် မင်းကြီးအား သုံးပါးသောဖိုလ်၌ တည်စေပြီးမှ ဝါဆိုလတွင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ပြန်၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ သုံးဝါ ကပ်တော်မူသည်။ ထို့နောင် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို မဂ်၊ ဖိုလ် ခရီး၌ တည်စေတော်မူလျက် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောဝယ် စုလစ် မွန်းချွန်တပ်သော ဇရပ်ကျောင်း၌ ပဉ္စမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် မကုဋ္ဌတောင် ချောင်းတော၌ ဆဋ္ဌမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် တာဝတိံသာ နည်ပြည်ဝယ် ပင်လယ် ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ သတ္တမဝါ ဆိုတော်မူသည်။

ထို့နောင် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂိရိပြည် ဘဂ္ဂါသယဇနပုဒ်၏ အနီးဖြစ်သော ဘေသကလာ မိဂဒါဝုန် တော၌ အဋ္ဌမဝါ ဆိုးတော်မူသည်။ ထို့နောင် ဥတေနမင်း၏နေရာ ကောသမ္မိပြည်၌ ကောသမ္မက သဌေးတို့ ဆောက်လှူအပ်သော ဘောသိတာရုံ၊ ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ၊ ပါဝါရိကာရုံ ကျောင်းသုံးရပ်၌ နဝမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် ကောသမ္မိပြည်သား ရဟန်းတို့၏ ဝိဝါဒကို ဆုံးမခြင်းမှ ရှောင် တော်မူလျက် ပါလိလေယျက ဘောအုပ်၌ ပလလည်းဆင်မင်း၏ အလုပ်အကျွေးကိုခံ၍ ကိုယ်တော် တည်းပင်လျှင် အင်ကြင်းပင်အရိပ်၌ ဒသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် နာဠမည်သော ပုဏ္ဏားရှာ အနီး နာဠိကာရုံ ကျောင်းကြီး၌ ကောဒသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏား ပင့်ဖိတ် သည်ဖြစ်၍ ဝေရဉ္စတိုင်း၏ အနီး ကြီးစွာ ပေါက်ရောက်သော နဠေရု အမည်ရှိသော ဘီလူးသည် စောင့်ရှောက်အပ်သော တမာပင်ရင်း၌ ဒွါဒသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဝသဝတ္တိ မာရ်နတ် မင်းသည် ဘုရားသခင်ကို နှိပ်နင်းလိုသောဆန္ဒဖြင့် နေ့ ည၌ ကြည့်ရှု၍နေသဖြင့် အခွင့်ရလေရကား ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားနှင့်တကွ တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့ကို ဖိတား(တားမြစ်)၍ မေ့လျော့စေသဖြင့် ဘုရား ရှိသည်ကို သတိမရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိုးရေခေါင်းပါး၍ အစားအစာ လွန်စွာ ရှားပါး သောကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားနှင့်တကွသော သံဃာတော်ငါးရာတို့ လွန်စွာ ဆွမ်းပန်း ခေါင်းပါးကြသတည်း။

[ထိုအခါ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် လျှောက်သော အကြောင်းကို နောက်မှ ဆိုတော့အံ့။]

ထို့နောက် နတ်ဘီလူး အပေါင်းတို့အား တရားဟောရွတ် ချွတ်တော်မူ၍ စာလိယတောင်၌ တေရသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် အနာထပိဏ်သဌေးတို့ ပင့်လျှောက်သည်ကို ထော့က်တော် မူ၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စုဒ္ဓသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထိုအခါ လူတို့၏ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၇-ခု နှယ်တာ လဆန်း လေးရက်နေ့ နေလဲ တဖဝါးတွင် သံဃာတော်တို့ အတိုင်းမသိသော ပညတ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ကို ချီးမွမ်းကြသော စကားစပ်တွင် ဂါထာ တထောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မဟာဥမင် ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ထိုနှစ် တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း တရက် သောကြာနေ့ ညချမ်းအခါတွင် သံဃာတော်တို့ မဟာဘိနိက္ခမန ကို ချီးမွမ်းကြသော စကားစပ်ဖြစ်၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြုလျက် တရား နှစ်ဆယ့် လေး ဂါထာရှိသော မဟာဇနကဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ထို့နောက် နတ်တော်လဆန်း လေးရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည၌အခါ မဟာဘိနိက္ခမနကို ချီးမွမ်းကြသော စကားစပ် ဖြစ်၍ တရားသုံးဂါထာရှိသော တေမိ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ အကြား အကြား၌ ဟောတော်မူအပ်သော သုတ်၊ နိပါတ်၊ ဇာတ် ဒေသနာတော်ကား အပရိမာဏပင် ဖြစ်သတည်း။ ထို့နောက် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ကို သင်္ဂြိုဟ် ထောက်ပံ့တော်မူခြင်းငှါ ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ ပန္နရသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဤကျောင်းရာတွင် ဈာန် ချမ်းသာဖြင့် ရှေးသောအခါ ငါ နေဖူးပြီဟု မဟာကဏ္ဍ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

[ဗုဒ္ဓဝင် ဒေသနာတော်ကိုလည်း ဤ တဆယ့်ငါးဝါမြောက်မှ ဟောတော်မူသည်ဟု အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာ၌ ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၌ကား ပထမ ကြွတော်မူစဉ် ကပင် ဟောတော်မူသည် ဟူ၏။ နှစ်ကျမ်း မတူညီကြ။]

ထို့နောက် အာဠဝက ဘီလူး အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ကောင်းစွာ ချေချွတ်တော်မူလျက် အာဠဝပြည်၏ အနီး မဟာဝုန်ကျောင်းကြီး၌ သောဠသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောင် နတ်

ဘီလူးအပေါင်းတို့အား တရားရသကို ဝေငှတိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သတ္တရသမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ယောက်ဖတော် ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းကို ညီညွတ်၍ တောင်ပေါ်မှ ကျောက်ကို လှိမ့်ခြင်း၊ လေးဖြင့် ပစ်ခြင်း၊ နာဠာ့ဂီရိ ဆင်ကို လှုတ်ခြင်း စသည်ကို ပြုသည်။ သားတော် အဇာတသတ်မင်းကိုလည်း မည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကို သတ်စေသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကား သက္ကရာဇ် ၁၂၀-ပြည့်တွင် လွန်တော်မူသည်။ ထိုမင်းကား ဘုရားသခင်အောက် နှစ်နှစ်ငယ်သည်။ ထိုဝါ၌ အဇာတသတ်၊ ဒေဝဒတ်တို့ကို အကြောင်းစပ်လျဉ်းမိ၍ အသိတိ နိပါတ်၌ မဟာသုဝဇာတ်၊ ကပိရာဇဇာတ်၊ ဝါနရဇာတ်၊ သောမနဿဇာတ် အစရှိသော များစွာသော ဇာတ်တို့ကိုလည်း ဟောတော်မူသည်။ နယုန်လဆန်း လေးရက် တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလဲအချိန်တွင် ဂါထာ ကိုးဆယ်ရှိသော စန္ဒကုမာရဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ထို့နောင် နတ်ဘီလူးတို့ကို ဆုံးမတော်မူလျက် စာလိယတောင်၌ အဋ္ဌာရသမဝါ၊ ဧကုနဝိသတိမဝါ ဆိုတော်မူသည်။

ထို့နောင် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား တရား အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ ဝိသတိမဝါ ဆိုတော်မူသည်။ ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသည် ဖခင်ကို သတ်မိ၍ နှလုံးမသာ ချမ်းသာမရ ရှိလေသော် ဆရာဇီဝကကိမ္မိ၍ ဘုရားအထံတော်သို့ လာသဖြင့် တရားတော်ကို နာရသော် ဘုရားသာသနာတော်၌ လွန်စွာစုံမက်၍ မစက်မရက် မြတ်နိုးသဖြင့် ချီးပင့် ပူဇော်လေသည်။ များစွာသော သုတ်၊ နိပါတ်၊ ဇာတ်တို့ကိုလည်း ဟောတော်မူသည်။ ထို့နောင် ဝေနေယျ အများကို တရားရသ ဝေငှတော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်၏ တောင်မျက်နှာ ရှစ်ပယ်စာခန့်တွင် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မြတ်၌ ဧကဝိသတိမဝါမှ စ၍ တဆယ့်ကိုးဝါတိုင်တိုင် နေတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဝိသာခါဒါယိကာမမြတ်သည် ဆောက်လှူအပ်သော ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်မြတ်၌ စက္ကာလိသမဝါမှ စ၍ ခြောက်ဝါတိုင်တိုင် ဝါဆိုတော်မူသည်။ အဆုံးစွန်သော ကာလ၌ကား ဝေဠုဝရွာ၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။

၎င်းဝါဆိုစဉ်ကို လင်္ကာဖြင့်ပြအံ့-

ဝါဆိုစဉ်လင်္ကာ

သုံးလူ့သခင်၊ ငါးမာရ်သင်၍၊ ပလ္လင်ပတ်ရုံ၊ သတ္တဋ္ဌာန်ဝယ်၊ သတ္တာဟံဖွဲ့၊ စံပယ်ခဲပြီး၊ တဆယ့် ရှစ်ယူဇနာ၊ ထိုမှကွာသည့်၊ ဗာရာနဂရ၊ မိဂဒ္ဓ၌၊ နန္ဒိယဝိဟာ၊ ပထမ ဝါတည့်၊ ဒွါ၊ တိ၊ ဇယ၊ ရာဇဂဟံ၊ ဝေဠုဝန်ပျော်၊ ငါးသော် ဝေသာလီ၊ လိစ္ဆဝီ ဝိဟာ၊ ဆဝါ မကုဋ္ဌ၊ သတ္တမ ဝတိ သာ၊ အဋ္ဌာ ဘဂ္ဂ၊ နဝမ ကောသမ္မိ၊ သောသိ ရှေ့ဘုံ၊ ရဂုံ ပလလေယျ၊ ဒသမ တည့်၊ နာဠုပုဏ္ဏားရွာ၊ ကော ဒသဉ်၊ ဝေရဉ် ဗာရသ်၊ တောင်မြတ် စာလိယ၊ တေရသ တည့်၊ စုဒ္ဒသဝါ၊ သာဝတ် တောင်စွန်၊ ဇေတဝန်စံမိ၊ ကပိ ပန္နရသ်၊ ကျောင်းမြတ် နိဂြော၊ သောဋ္ဌသမိ၊ အာဠဝီတည့်၊ ဂီရိဗ္ဗဇ၊ သတ္တရသာ၊ ဆယ့်ရှစ်ဝါနှစ်၊ နဝါဒသ၊ စာလိယ ကပ်ဆို၊ ရာဇဂြိုဟ်ဝိသ၊ ဤထိုမျှကား၊ ပထမဗောဓိ၊ အနိယ ဝါ၊ နောင်လာတုက်ဖွဲ့၊ နှစ်ဆယ့် လေးတန်၊ ဇေတဝန် ပုဗ္ဗာ၊ လှည့်လည်ကာဖြင့်၊ ခေမာနီးသော်၊ ရွာကြီးဝေဠုဝါဝါတော် မျှ၍။ မဉ္ဇစက္ကာလီ၊ အသိတျာယု၊ တိုင်သမှုဖြင့်၊ ဤလူ့ သက္ကရာဇ်၊ အဋ္ဌ၊ ဇေ၊ ကော်၌၊

တတိယပိုင်း

၂၈-သင်္ကာဝင်မင်းသား ခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ ပတ္တမြားသင်းကျစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော် မင်းတရားနှင့်တကွ တသိန်း ကိုးသောင်းမျှလောက်သော မဟာဆွေတော်အပေါင်းတို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပြီး၍ ဝါဆိုခါနီးလတ်သော် ချက်တော်သို့ရာ မဟာ ကပိလဝတ်ပြည်မှသည် ပြန်လည်ထွက်ကြွကာ ဒေသစာရီ ချီတော်မူခဲ့၍ အနုပိယ အမည်ရှိသော ရွာနိဂုံးသို့ ရောက်သောအခါ လွန်စွာ ကျော်စောထင်ရှားသော သင်္ကာဝင် မင်းသားဖြစ် ကုန်သော အနုရုဒ္ဓါ၊ အာနန္ဒာ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ကိမိလ၊ ဘဂ္ဂ၊ ဒေဝဒတ်ဟူသော မင်းသားခြောက် ယောက်၊ ဥပါလိ အမည်ရှိသော ဆတ္တာသည် တယောက် ၏ ခုနစ်ယောက်သော သူတို့သည် ဘုရားနောက်တော်သို့ လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သတည်း။

သုဒ္ဓေါဒနမင်း အဆိုတင်သွင်းချက်

ပြုကြောင်းကား - သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားသည် ဘုရားကြွတော်မူသောနေ့ပင် သင်္ကာဝင် မင်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ၏သို့ ဆိုတော်မူ၏- “အမောင်တို့သည် ငါ့သား ဖွားဦးစကပင် ၏မင်းသားသည် အကယ်၍ အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌နေ၍ စကြာဝတေးမင်း စည်းစိမ်ကို ခံစားငြားအံ့၊ ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်သော မင်းညီမင်းသား ပရိသတ်ခြံရံကာ စကြာရတနာကို ရွှေညှန်း၍ လေးကျွန်းလုံးကို လည်စေအံ့၊ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်ငြားအံ့၊ မင်းညီမင်းသားဖြစ်သော ရဟန်းပရိသတ် ခြံရံလျက် နိုင်ငံ တိုင်းကားသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီလှည့်လည်စေအံ့ဟူ၍ အမောင် တို့ဆိုကြကုန်သည်။ ယခု ငါ့သားသည် ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူပြီ၊ အရင်းအချာ မဟာဆွေတော် ဖြစ်သော ရဟန်းတဦးမျှ မရှိကြသေး၊ ရှေးက ဝန်ခံသော ပဋိညာဉ်အတိုင်း တဦးတဦးသော အမျိုးမှ တယောက်တယောက်စီသော မင်းသားကို ဘုရားရှင်နောက်၌ ရဟန်းပြုကြစေကုန် လော့”ဟု ဆိုတော်မူ၏။

အနုရုဒ္ဓါ

ထိုအခါ မဟာဆွေတော်အပေါင်းတို့တွင် မင်းကြီးညီတော် သုက္ကောဒနမင်း၌ မဟာနာမ်၊ အနုရုဒ္ဓါ ဟူသော သားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ မင်းကား အဆင်းလည်းလှ၏၊ ဘုန်းကံလည်းကြီး၏၊ အလွန်လည်းသိမ်မွေ့ နူးညံ့၏၊ မရှိဟူသော စကားကိုမျှ မကြားစဖူး။ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တရံသောအခါ ဂုဏ်ဝါတူမျှသော သင်္ကာဝင် မင်းသားတို့နှင့် မုန့်လောင်းတမ်း အန်ကစားကြကုန်သော် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားလည်း မုန့်များ စွာရှားသည်ဖြစ်၍ မိခင်ထံ မုန့်တောင်းစေသော် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်သာ ပေးလိုက်၍ လေးကြိမ် မြောက် တောင်းသောအခါ မုန့်မရှိပြီဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုစကားကို တမန်ယောက်ျားသည်

မင်းသားအား လျှောက်လေသော် ငါ့မယ်တော်ပြောလိုက်သော မရှိမုန့်ကိုပင် တောင်းခဲ့ဟု မှာ လိုက်၏။ တမန်ယောက်ျားလည်း မင်းသားစေလိုက်တိုင်း လျှောက်လေသော် မယ်တော်ကလည်း ငါ့သားသည် “မရှိ” ဟူသော စကားကိုမျှ မကြားဖူးသောကြောင့် မုန့်အထူး ဖြစ်မည်ထင်၍ မှာလိုက်သည်။ ယခုကား “မရှိသည်ကို သိစေတော့အံ့” ဟု ကြံလျက် အချည်းနှီးသော ရွှေခွက်ကို အထက်က ဖုံးအုပ်၍ ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မင်းသား၏ ကုသိုလ်သမ္မာကြောင့် မြို့စောင့်နတ်တို့လည်း မနေသာ၍ နတ်ဩဇာဖြင့် ပြည့်သော မုန့်ယှက်တို့ကိုရွှေခွက်၌ ပြည့်အောင်ထည့်လိုက်၏။ အန်ကစားရာ မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်သော အခါ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ဖွင့်၍ကြည့်လျှင် အပြည့်ပါလာသော မုန့်တို့ကိုမြင်လျှင် ထိုမုန့်၏ အနံ့တို့သည် တမြို့လုံးပျံ့လှိုင်၍ တည်၏။ မင်းသားလည်း စားလိုသော အာသာဖြင့် လျှာထက်၌ တင်မိသော် ခုနစ်ထောင်သောအကြောမှ စိမ့်၍ နှစ်သက်ခြင်း အလွန်ဖြစ်ရကား ဤသို့ကြံ၏- “ငါ့မိခင်သည် ငါ့၌ ချစ်ခြင်းနည်းဘိ၏။ ဤ မရှိမုန့်ကို ယခုမှပေးလေသည်။ ယနေ့မှစ၍ မရှိ မုန့်ကိုသာ ငါ စားအံ့” ဟု ကြံ၏။ အိမ်သို့ပြန်သောကာလ မိခင်ရင်ခွင်ထက်၌ နေပြီးလျှင် “မိခင်...အကျွန်ုပ်အား ချစ်ပါ၏လော မချစ်လော” ဟု မေး၏။ မွေးမိခင်ကလည်း “ချစ်သား... အသို့ဆိုသနည်း၊ မျက်စိတဖက်သာ ရှိသောသူ၏ မျက်စိကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရင်တွင်း၌ရှိသော နှလုံးသားကဲ့သို့လည်းကောင်း အလွန်ချစ်ခင် စံမက်၏။ ဤလောက၌ မိဘတို့အား သားနှင့်တူ သော ချစ်ခင်သူကား မရှိပြီ” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ ချစ်ပါမူ အခါတပါး စားသောမုန့်ထက် အဆ အရာ သာ၍ ကောင်းမြတ်သော ဤ မရှိမုန့်ကို အဘယ့်ကြောင့် ယခုမှ ပေးပါသနည်း” ဟုဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် မယ်တော်ကလည်း မုန့်ယူလာသော ယောက်ျားကို “ငါကား ရွှေခွက် ချည်းသာ ပေးလိုက်လျက် ငါ့သားထံသို့ရောက်သောအခါ မုန့်ပါသလော” ဟု မေးလျှင် “အရှင်မ... အလွန် အနံ့အရသာရှိသောမုန့်တို့သည် ခွက်ပြည့်ပင် ပါပါသည်။ ဤ လူ့ရွာ၌ ရံခါမျှပင် ဤမုန့် ကဲ့သို့ အဆင်း အနံ့ သင်းပျံ့ကောင်းမုန့်သောမုန့်ကို အကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ရဖူးပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါမှ မိခင်ကလည်း “ငါ့သားသည် ဘုန်းရှိသော ယောက်ျားဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဆုတောင်း အကြောင်းကြီးစွာ ရှိလိမ့်မည်” ဟု အောက်မေ့၏။ မင်းသားလည်း “မိခင်... ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ် အား မရှိမုန့်ကိုသာ ပေးပါ” ဟု ဆို၏။ မုန့်စားလို၍တောင်းလျှင် မိခင်ကလည်း အချည်းနှီးသော ရွှေခွက်ကိုဖုံးလျက်သာ ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှသည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နတ်တို့မုန့်ကိုသာ သုံးဆောင်ရတိသတည်း။

ထမင်းဖြစ်ရာ မသိကြရှာ

အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် လျှောက်ပတ်သော အမျိုးသမီးနှင့် ထိမ်းမြား၍ ဥတုသုံးပါးနှင့် လျှောက်ပတ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ဝယ် ကြီးကျယ်မှုန်မြတ်သော နတ်စည်းစိမ်ကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ခံစားစေ၏။ မိုးဥတုရောက်လတ်သော် မိုးစံသော ပြာသာဒ်ဝယ် အောက်ထပ်သို့မျှ မဆင်းရာ ဒယာကျားကင်းလျက် စောင်း၊ ငြင်း၊ တူရိယာ၊ ပတ်သာ၊ တံပိုးစသော အတီးအက ခ-ယမ်းစေပါးခြင်းတို့၌ နတ်ကညာကဲ့သို့သော မင်းမိန်းမ ငါးရာရံလျက် ပျော်စံမြူး ထူးရ၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတု၌လည်း ထိုနည်းတူပင် ပျော်ရွှင်ရသည်ဖြစ်၍ ထမင်းဖြစ်ရာကိုမျှ မသိပဲ အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ အရှင်ဖြစ်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ တမံသောအခါ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားသည် ဘဒ္ဒိယမင်းသား၊ ကိမိလ မင်းသားတို့နှင့် ကစားပွဲထူးကြရာ “သင်တို့

ပညာရှိ၏ဟူသော် သင်တို့ နေ့တိုင်း စားသော ထမင်းသည် ဘယ်ကဖြစ်သည်ကို သိကြ၏လော” ဟူ၍ မေး၏။ ထိုအခါ ကိမိလမင်းသားသည် ကျီက စပါးကို ထုတ်လှန်းထောင်းဖွပ်၍ ချက်ပြုတ် သည်ကို မြင်ဖူးသောကြောင့် “ထမင်းသည် ကျီက ဖြစ်သည်” ဟု ဆို၏။ ထိုကားကိုကြားလျှင် ဘဒ္ဒိယမင်းသားက ထမင်းအိုးမှူးသည်ကို မြင်ဖူးသောကြောင့် “သင်ကား ထမင်းဖြင့်ရာကိုမျှမသိ၊ အဘယ်မှာ ပညာရှိ ဆိုရအံ့နည်း၊ ထမင်းမည်သည်ကား ထမင်းအိုးမှဖြစ်သတည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါက သည်းစွာ ရယ်ရွှင်လျက် “သင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် မသိကြ၊ ငါ့စကားကိုသာ အသက်ထက်ဆိုး မှတ်လေကုန်၊ ထမင်းသည်ကား ရွှေအိုးလှလှဝယ် ယောက်မနှင့်မေ့၍ ဖြစ် သတည်း” ဟု ဆို၏။

[ထိုသူတို့ကား မြင်ဖူးသမျှကို စွဲမှတ်၍ ထမင်းဖြစ်ရာ အရပ်ကား ဤသည်ပင်ဟု ထင်ကြလေသတည်း။]

ရဟန်းပြုရန် တိုင်ပင်ကြပုံ

ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းအားဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ဆိုသောစကားကို ကြားရသောအခါ မဟာနာမ် မင်းသားသည် ညီတော် အနုရုဒ္ဓါထံ သွား၍ “ညီဖွား အနုရုဒ္ဓါ...ငါတို့အမျိုးတွင် အကြင်တဦးဦး သောသူမျှ နောင်တော်ဘုရားထံလိုက်၍ ရဟန်းမပြုကြကုန်။ တပါးသောအမျိုးမှ ရဟန်းပြုကြ သည်ကား များလှလေပြီ။ သင်ရဟန်းပြုလိုမူလည်း ပြုလေ။ ငါသော်မူလည်း ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ-ကလည်း “ရဟန်းဟူသည်မှာ ဘယ်သို့ နေထိုင်ရ သနည်း” ဟု မေး၏။

“ငါ့ညီဖွား...ရဟန်းဟူသည် ဤလူ့ ဘောင်မှ စွန့်ရှောင်ပယ်ရှား၍ ဆံ့မှတ်ဆိတ်များကို ဖြတ်ပြီး လျှင် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက် သက်သက်သော သစ်သား ညောင်စောင်း၊ ကြိမ် ညောင်စောင်းတို့၌ တယောက်တည်းသာ လျောင်း၍ စားကောင်း သောက်ဖွယ် လိုသောအခါ ရွာတွင်းသို့ သပိတ်ပိုက်လျက် လာသဖြင့် ဆွမ်းခံကာ စားရ၏။ ဤကား ရဟန်းအဖြစ် တည်း” ဟု ကြားပေသော် “နောင်တော်...အကျွန်ုပ်ကား အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်၊ ဤမျှလောက် ကြမ်းတမ်းမှု ရဟန်းပြုနိုင်မည်မထင်၊ နောင်တော်သာ ပြုလို လျှင် ပြုပါလော့” ဟု ဆို၏။

လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် လူမှုကိစ္စ

ထိုအခါ မဟာနာမ် မင်းသားကလည်း “သင်ရဟန်းမပြုလိုသော် မိဘတို့၌ ပြုအပ်သော လူမှုကိစ္စကို လုံ့လပြု၍သာ ဆောင်ရွက်ပါလော့၊ ငါပင် ရဟန်း ပြုတော့အံ့” ဟု ဆိုပြန်၏။

“နောင်တော်...လူမှုကိစ္စဟူသည် အဘယ်သို့ပြုရသနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင် “ညီချစ်...ကောင်းစွာ မှတ်လော့၊ အရပ်ရပ်သော လူတို့ကိစ္စတွင် လယ်လုပ်ရသော အမှုတခု၌ ရှေးဦးစွာ လယ်ယာတီထွင် လျက် မြေကို ညက်အောင် ထွန်ယက်ရ၏။ ထွန်ယက်ပြီးသောအခါ ရွာသော မိုးရေကို တင်စေ ခြင်းငှါလည်း ကောင်းစွာ ကန်သင်းဆည်ရ၏။ ဆည်ပြီးမှ စပါး၊ ကောက်၊ ပဲမျိုးတို့ကို ကြဲရ၏။ ရေများသော် ဖောက်လှဲ၍ ရေနည်းသော် သွင်းရာ၏။ ကောက်ပင် ကြီးသောအခါ ကောင်းစွာ ယူ၍ စိုက်ရ၏။ စိုက်ပြီးသော် နွမ်းရော်ခြင်း မရှိရအောင် ရေကို သွင်းရာ၏။ ရေဟောင်းပုပ်သော် ထုတ်ဖောက်ပစ်၍ ရေသစ်သွင်းရာ၏။ အသီးအနှံဖြစ်သောအခါ စာငယ်ကျေးငှက်တို့ကိုလည်း ကန်ကွက် စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ကောက်မှည့်သောအခါ ကောင်းစွာငိုတ်၍ အလှိုင်းပြုရာ၏။ အလှိုင်း

ပြုပြီးမှ စု၍ နယ်ရာ၏။ နယ်ပြီးမှ ကောက်ရိုးအဖျင်းတို့ကို လွှင့်ရာ၏။ လွှင့်ပြီးမှ စည့်၊ ကျီ၊ တိုက်၊ ကြတို့ကို ပြု၍ ထားရာ၏။ ထားပြီးသောအခါ စင်ကြယ်စွာ ထောင်းဖွပ်၍ ဆန် ဖြစ်စေရာ၏။ ဤကား စားရန် ထမင်း၌ ပြုထိုက်သော အရေးတည်း။

ဝတ်ရန်ကိစ္စ၌လည်း ဤသို့ ပြုရာ၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာရခြင်းငှါ ကိစ္စ၌လည်း ဤသို့ပြုရာ၏။ နောင်နှစ်သောကာလ စားရကြောင်း၊ ဝတ်ရကြောင်းကိုလည်း ဤသို့ ကြံဆောင်ရာ၏။ လူမှု ကိစ္စကား ဆုံးပါးကုန်ခန်းသည်မရှိ၊ လုပ်ကြံဆောင်ရွက်စဉ်ပင် အသက်ဆုံး တုံးရချေသည်ဟု စေ့ငုစွာ ပြောဆိုဆုံးမသော် ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ-က “နောင်တော်...ယင်းသို့ ဖြစ်မှုကား ဤ လူ့ ဘုံတွင် ကာမဂုဏ်ဖြင့် မေ့လျော်၍ နေခြင်း၌ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ နောင်တော်ပင် လူ့ ဘောင်တွင် နေ၍ မိဘ ဆွေမျိုးတို့ကို လုပ်ကျွေး ပြုစုပါလော့၊ အကျွန်ုပ်မူကား ရဟန်းပြုလုပ်ပါ တော့အံ့” ဟု ဝန်ခံ၍ မယ်တော်ထံ ခွင့်တောင်းလေ၏။

ရဟန်းပြုရန် အဖော်ညှိပုံ

မယ်တော်ကလည်း “ချစ်သား အနုရုဒ္ဓါ... ငါတို့ ကိုးစားရာသည် အမောင်တို့ နှစ်ယောက် သာ ရှိချေသည်တကား၊ အသက်တမျှ အဆအရာ ကြင်နာစုံမက်သော သားပါတကား၊ သေ သဖြင့်မျှ ကွဲရခြင်းကို အလိုမရှိပဲလျက် ပကတိမျက်မြင် သင်နှင့် ငါတို့ ကျွေးကွင်းဖို့ကို ဘယ်သို့ ခွင့် လွှတ်နိုင်ချေအံ့နည်း” ဟု ဆို၍ ငိုမြည်တမ်း၏။ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားလည်း ဤနည်းတူ သုံးကြိမ် မြောက် ကြားလျှောက် ခွင့်ပန်သော် မယ်တော်က ပရိကပ္ပ စကားမျှဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဖျက်လို ရကား “ချစ်သား မောင်၏ အဆွေဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယ မင်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုမူကား ချစ်သားလည်း အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား လည်း ဘဒ္ဒိယ မင်းသားထံ သွား၍ ဖျောင်းဖျ သွေးငင်၏။

[ထိုဘဒ္ဒိယ မင်းသားကား သာကီဝင် မင်းတို့နေရာ ကောလိယမြို့ကို အုပ်စိုးသော မင်းတယောက်တည်း။]

“အဆွေဘဒ္ဒိယ...ငါကား အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ ဘောင်တွင် မရှင်မပျော်ပြီ၊ နောင်တော် ဘုရားထံလိုက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့၊ သို့ရာတွင် ငါမိခင်က “သင်ရဟန်းပြုမှ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်အံ့” ဟု ဆိုချေသည်၊ ထို့ကြောင့် “ငါ၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် သင်နှင့် စပ်၏၊ ငါ့ကို ကြင်နာမှု ငါနှင့်အတူ သင်ရဟန်းပြုပါ” ဟု ဆို၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အကြိမ်များစွာ ဆိုလှာသော စကားကို ဘဒ္ဒိယ မင်းသား ကြားလျှင် များစွာ ရဟန်းမပြုလိုသော်လည်း ထို အနုရုဒ္ဓါကို ကြင်နာလေးမြတ်လှ ရကား အားနာသဖြင့်ပင် “သင်၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အကယ်၍ ငါနှင့် စပ်ဘိမူကား နှစ်ယောက် အတူပင် သွား၍ ရဟန်းပြုကြအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အနုရုဒ္ဓါလည်း “အဆွေ ဘဒ္ဒိယ...ယနေ့ပင် လာလော့၊ မြတ်စွာဘုရား ကြံသွားသည်ကို အမှီလိုက်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် မြဲသော ပဋိညာဉ် မှန်သော စကားရှိရကား ဘဒ္ဒိယ မင်းသားလည်း အားနာ၍ သာ ဆိုသည်။ ရဟန်းပြုလိုသောစိတ် မရှိလှ၍ “အဆွေ...ခနစ်နှစ်မျှ ငါ့ကိုငံ့ပါဦးလော့” ဟု တောင်းပန်၏။ အနုရုဒ္ဓါကလည်း “ငါ မငံ့နိုင်” ဟု ဆိုလျှင် “ခြောက်နှစ်မျှ ငံ့ပါ၊ ငါးနှစ်မျှ ငံ့ပါ၊ တနှစ်မျှ ငံ့ပါ” ဤသို့ စသည်ဖြင့် လခွဲတိုင်အောင် တောင်းပန်၏။ ထိုသို့ တောင်းပန်ပါသော် လည်း အနုရုဒ္ဓါက “ကြာမြင့်လှသည် ငါမငံ့နိုင်” ဟု ဆို၏။ ဘဒ္ဒိယ-ကလည်း “ထိုမျှလောက် မငံ့

နိုင်လျှင် ပြင်ပရပ်ခြား သွားလေကုန်သော ညီတော်၊ သားတော်များ ရောက်ရုံ ခုနစ်ရက်မျှသာ ငံ့ပါလော့” ဟု ဆို၏။ အနုရုဒ္ဓါလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ပြန်ခဲ့ပြီးသော် မယ်တော်အား ဘဒ္ဒိယ မင်းသား ရဟန်းပြုဖော် ရကြောင်းကို ကြား၍ အားရဝမ်းသာ ငံ့လင့်၏။

သာကီဝင်မင်းသား ၆-ပါး

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး ညီတော် အမိတောဒနမင်း၏ သားဖြစ်သော အာနန္ဒာ သတ္တိသားကိုလည်း အရုရုဒ္ဓါမင်းနည်းတူ မိဘတို့ တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ကိမိလ၊ ဘဂ္ဂ၊ ဒေဝဒတ်တို့နှင့် တကွ အနုရုဒ္ဓါ၏ အထံသို့ ရောက်လာ၏။ ခုနစ်ရက်စေ့သော ကာလ ဘဒ္ဒိယ မင်းသားလည်း ရောက်လာ၍ သာကီဝင် မင်းမျိုးဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါ၊ အာနန္ဒာ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ကိမိလ၊ ဘဂ္ဂ၊ ဒေဝဒတ် ဟူသော မင်းသား ခြောက်ယောက် ဥပါလိ အမည်ရှိသော ဆတ္တာသည် တယောက် ဤခုနစ်ယောက်သော သူတို့သည် မင်းပွဲသဘင် ဥယျာဉ်ဝင်သော အခါကဲ့သို့ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဝန်းရံလျက် ဘုရားရှင်ကြွတော်မူသော ခရီးဖြင့် လိုက်လေ၏။ နိုင်ငံတပါးသို့ ရောက်သောအခါ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ မူးမတ် ပရိသတ်တို့ကို ပြန်စေ၍ ခြေဖြင့်သာ သွားကြ၏။ လမ်းခရီး၌ တောအုပ်ကြီးတခုကိုတွေ့လျှင် ကိုယ်တွင် ဆင်ယင်ဝတ်စားသော တန်ဆာရတနာတို့ကို ချွတ်၍ အထုပ်ပြုပြီးမှ ဥပါလိမည်သော ဆတ္တာသည်အား အပ်၏ “အချင်းဥပါလိ... ဤ တန်ဆာရတနာကိုမိမ့်၍ ငါတို့ ဘေးရန်အန္တရာယ် ရှိတော့မည်၊ သင် ဆောင်၍ အသက်မွေးလေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဥပါလိကလည်း “အကျွန်ုပ်သည် အရှင်သားတို့နှင့် ကောင်းတူ ဆိုးဖက် ပေါင်းလို၍ လိုက်လာပါသည်၊ မပြန်ရပါစေလင့်” ဟု တောင်းပန်၏။ မင်းသားတို့ကလည်း “ပြန်လော့၊ ပြန်လော့” ဟု သုံးကြိမ်ဆိုသော် အာဏာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ရကား ငိုယိုလျက် ပြန်သွားရ၏။

ဥပါလိ ဆတ္တာသည်

ထိုခဏ၌ တောအုပ်ကြီးသည် ကောင်းချီးကျူးဘိသကဲ့သို့ ထူးကဲစွာသော အသံသည် ဖြစ်၏။ ပြန်၍ အတန်ငယ် ရောက်သောအခါ ဥပါလိလည်း ဤသို့ ကြံပြန်၏- “ဤ သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့သည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်မာန်ဒေါသကြီး၏။ ဤ ဆတ္တာသည်ကား မင်းသားတို့ကို သတ်၍ ဆင်အပ်သော တန်ဆာတို့ကို ဆောင်၍လာသည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ငါ့ကို သတ်လတ္တံ့ ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာသော သာကီဝင် မင်းသားတို့လျက် ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို အလိုရှိသေး၏။ ငါမူကား သူတို့၏ ကျေးကျွန်မျှသာ ဖြစ်သည်၊ အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်း မပြုနိုင်ရှိအံ့နည်း၊ လိုက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ ဘဏ္ဍာထုပ်ကို သစ်ပင်၌ ဆွဲပြီးလျှင် “အကြင်သသူ တွေမြင်မှုကား ယူလေဘိလော့” ဟု ဆို၍ ပြန်ခဲ့၏။ မင်းသားတို့ထံသို့ ရောက်သောအခါ “အဘယ့်ကြောင့် ပြန်လာသနည်း” ဟု မေးသော် မိမိတွေးခေါ်၍ အကြံဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဏ္ဍာထုပ်ကို ပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရဟန်းပြုလိုကြောင်းများကို ကြား၍ မင်းသားတို့နှင့်တကွ ဘုရားအထံတော်သို့ သွားလေ၏။

ရဟန်းပြုကြပြီ

ဘုရားရှေ့မှောက် ရောက်သောကာလ မင်းသားတို့ကလည်း “အကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့သည် ဇာတိမာန်ဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာလှပါသည်၊ ရဟန်းဖြစ်သောအခါ ရိုသေရာဖြစ်အောင်

ဤ ဥပါလိကိုပင် ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၍ ဆတ္တာသည် ဥပါလိကိုပင် အလျှင် ရဟန်းပြုစေပြီးမှ မင်းသားတို့လည်း ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ရဟန်းဖြစ်ကြပြီးလျှင် ခရီးစဉ် အတိုင်း ကြွတော်မူ၍ ဣဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ဤဝါတွင်းပင် အရှင် ဘဒ္ဒိယသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့်တကွ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာဖြစ်၏။ အရှင် အနုရုဒ္ဓါကား ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ကိုရ၏။ အရှင် အာနန္ဒာကား သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အရှင် ဒေဝဒတ်ကား ပုထုဇဉ်၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘဂုထေရ်၊ ကိမိလထေရ်၊ ဥပါလိထေရ်တို့ကား နောင်သော အခါမှ ရဟန္တာဖြစ်ကြ၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခု တေဒဂ်ရ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ

အရှင် အနုရုဒ္ဓါထေရ်ကား ဝါကျွတ်သောကာလ ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အရှင် သာရိပုတြာ အထံ၌ လျော်ကန်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူပြီးသော် စေတီယတိုင်း ပါစီနဝံသမြို့သို့ သွား၍ ရဟန်း တရားကို အားထုတ်လေသော် ခုနစ်ပါးသော မဟာပရိသ ဝိတက်တို့ကို ကြံမိ၍ ရှစ်ခုမြောက်သော အကြံ၌ ကထိကထဖြစ်၍ အလွန်ပင်ပန်း၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်သိတော်မူ၍ အကြံကို ပြုည့်စေခြင်းငှါ ကိုယ်တိုင်ကြ၍ အကြံကို ဖြေဖျောက်ပြီးသော် လေးပါးသော ပစ္စည်း၌ ရောင့်ရဲ ခြင်း ဘာဝနာ၌ မွေ့လျော်ရာကိစ္စဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မဟာအရိယဝံသ ပဋိပတ်ကို ဟောတော်မူလေလျှင် ကင်းစင်သော အာသဝေါတရား ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့်တကွ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ သဝကသန္နိပါတ်ပြုတော်မူသော အခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို-

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဒိဗ္ဗစက္ခုကာနံ ဘိက္ခုနံ ယဒိဒံ အနုရုဒ္ဓေါ-
ဟူ၍ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

အနက်ကား - ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ ဒိဗ္ဗစက္ခုကာနံ၊ နတ်မျက်စိလား ဝေးခြားစွာဘိ တည်ရှိလေတုံ ရူပါနို့ကို ချက်ကုန်ထင်ထင် သိမြင်တတ်ကုန်သော။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ=ယော အယံ အနုရုဒ္ဓေါ၊ အကြင် အနုရုဒ္ဓါသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ၊ ဤ အနုရုဒ္ဓါသည်။ အဂုံ=အဂ္ဂေါ၊ လွန်ကဲ၏။

၂၉-ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

အပါကဋ္ဌသုကြယ်

ထို အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ရှေးပတ္တနာ ကောင်းမှုကား- ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်း ထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် အပါကဋ္ဌ-မည် သော သူကြွယ်တဦးသည် ညချမ်းအခါ ပန်းနံသာ လက်စွဲလျက် ကျောင်းသို့သွား၍ တရားနာကုန် သော သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွား၍ ဘုရားသခင် အထံသို့ ရောက်သော် ချီးမြှောက်အပ်သော အရာ အသူးရှိကုန်သော မင်း၊ အမတ်၊ သဌေး၊ သူကြွယ် ပရိသတ်တို့သည် ချပ်ကာ ချပ်ကာ နေရာ အသီးအသီး၌ နေကြ၍ အပါကဋ္ဌ သူကြွယ်မှာ ပရိသတ် စွန်းကသာ တရားတော်ကို နာ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပြီး၍ ဒေသနာတော်၏

အဆုံး၌ တဦးသော ရဟန်းကို ဖုံးလွှမ်းကွယ်ဝှက်သော အရပ်၊ ဝေးကွာသော အရပ်၌ တည်သော ရူပါရုံ၊ အသွန် သေးဖွဲ့ သိမ်မွေ့သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်နိုင်စွမ်းသော အရာ၌ တေဒဂ် ထားတော်မူ၏။

ဆုတောင်းခံပုံ

ထိုသို့ တေဒဂ် ထားသည်ကို မြင်လျှင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ အလွန်ရှိရကား ပရိသတ်တို့ သွားအောင် ငံ့နေ၍ ပရိသတ် ရှင်းသေ အခါမှ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ကပ်၍ “နက်ဖြန် သံဃာတော်နှင့် တကွ ကိုယ်တော်မြတ်သည် တပည့်တော် အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းခံတော်မူပါ” ဟု ပင့်ဖိတ်၍ နံနက်သေ့အခါ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်း၊ အဖျော်စသည်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။

ဤသို့သော နည်းဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကွမ်းလုပ်ကျွေးလျက် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ တိစိဝရိတ် သင်္ကန်း၊ ရဟန်း၏ ပရိက္ခရာတို့ကို သံဃာစေ့ ကပ်လှူပြီးသော် ဘုရားထံတော်သို့ ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကား ဤကောင်းမှု အကျိုးအားဖြင့် သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ စကြာ မင်း စသည်တို့၏ အဖြစ်ကို အလိုခရှိပါ။ ရှေးခုနစ်ရက်အခါက ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်အရာ၌ တေဒဂ်ရသော ရဟန္တာကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာတော်၌ အကျွန်ုပ်သည်လည်း တေဒဂ်ရ ရဟန္တာ ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဗျာဒိတ်ရခဲခြင်း

ဘုရားသခင်သည်လည်း အနာဂတံသ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကို မြင်တော် မူလျှင် “အချင်းအပါကဋ္ဌ...ငါပွင့်တော်မူရာ ဤကမ္ဘာမှအနောက် ကပ်တသိန်းလွန်မြောက်၍ ဘဒ္ဒ ကမ္ဘာသို့ ရောက်သောကာလ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် အနုရုဒ္ဓါ ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလျက် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် အရာ၌ တေဒဂ်ရ ရဟန္တာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စတား ကြားတော်မူ၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ရကြောင်း

သူကြွယ်ကလည်း “ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရကြောင်း၌ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရပါအံ့နည်း” ဟု မေးလျှောက်ပြန်သော် “ဆီမီးအလှူသည် ထိုဉာဏ်၏ အဆောက်အဦပင်တည်း” ဟု ဖြေတော်မူ၏။ ထိုသို့ ပြောဟောပြီးမှ တရားအနုမောဒနာကိုပြု၍ ကြွတော်မူ၏။

သူကြွယ်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားသက်တော်ထင်ရှား ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး သရဏဂုံ ပဉ္စသီ ကို အမြဲ ဆောက်တည်လျက် ဆီမီးဝတ် မပြတ်တည်၏။ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်သော ကာလ သရီရဓာတ်တော် အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာတည်စေခြင်းငှါ ခုနစ်ယူဇနာမျှလောက် တည်လုပ် အပ်သော ရှေ့စေတီကြီး၌လည်း ဆီမီးတိုင် တထောင်ဖြင့် ထွန်းညှိခြင်း ဝတ်ကို ပြု၏။ ထိုသို့ပြု လျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းအဖြစ် အကြိမ် တထောင်တိုင်အောင် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်မင်း၏ ဗိမာန်သည် အလုံတညီးညီး တောက် လောင်ပြီးသော မီး၏ အရောင်ကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင် ထွန်းပ၏။ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာမျှ လောက်သော အရပ်၌ တောက်ပြန့်နွံသော ကိုယ်ရောင်လည်း ရှိ၏။ ထိုမှသည် လူ့ပြည်သို့

လာပြန်သော် စကြာဝတေးမင်း၏ အဖြစ် အကြိမ်တရာ၊ ပဒေသရာဇ်မင်း၊ ဧကရာဇ်မင်း အဖြစ် ကား မရေမတွက်နိုင် ဖြစ်၏။ သုမေဓာ ဘုရားလက်ထက်သို့ ရောက်သော အခါ၌လည်း တဦးသော သူကြွယ်ဖြစ်၍ ဆီမီးနှစ်ထောင် ပူဇော်ပြန်သောကြောင့် သိကြားမင်းအဖြစ် အကြိမ်သုံးဆယ်၊ စကြာမင်းအဖြစ် နှစ်ဆယ်နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ရ၏။

ဤသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာ လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာဝယ် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကုဋေလေးဆယ်ကြွယ်ဝသော သဌေးမျိုး၌ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ဓာတုစေတီဝယ် ကြီးကျယ်သော ရွှေခွက်တို့၌ ထောပတ်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ ဆီမီးတထောင်ဖြင့် ပူဇော်၏။ ဤသို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ လွန်လေသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြန်၏။

အန္ဓဘာရဆင်းရဲသား

ထိုမှသည် လူ့ပြည်သို့ လာပြန်သော် တခုသော မကောင်းမှုကံကြောင့် ငါတို့ဘုရား မပွင့်မီ ဗာရာဏသီပြည်၌ပင် သုမန သဌေးကို မှီ၍ နေရသော သူဆင်းရဲတဦး၏ အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေလာ၏။ ဖွားမြင်သော ကာလ၌ ထမင်းအိုးထမ်း ယောက်ျား၏ သားဖြစ်သောကြောင့် အန္ဓဘာရ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ သုမနသဌေးကား ကိုယ်ထီး ကပဏာ မှီခိုရာမဲ့သောသူ၊ ဖုန်းတောင်း ယာစကာ၊ ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့အား တနေ့မပြတ် လှူဒါန်း ပေးကမ်းလေ့ ရှိ၏။

ဆွမ်းအလှူ

တရံလောအခါ ဥပရိဋ္ဌ မည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဦးသည် ဂန္ဓမာဒန တောင်၌ နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စားရာမှ ထတော်မူ၍ “ယနေ့ ဘယ်သူအား ငါ ချီးမြှောက်ရလတ္တံ့နည်း”ဟု ရှုတော်မူသော် ထို အန္ဓဘာရ သူဆင်းရဲကို ချီးမြှောက်အံ့ဟု ကြံလျက် ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူခဲ့၍ ထိုသူ၏ အိမ်၌ ရပ်လာ၏။ ထိုအခါ အန္ဓဘာရလည်း သဌေး အား လုပ်ကျွေးရန် ထင်း၊ ဟင်းရွက်အလို့ငှါ တောသို့သွား၍ ထိုဘောမှ ပြန်လာသဖြင့် အိမ်သို့ ရောက်ဆဲတွင် သပိတ်ချည်းသာ ပိုက်၍လာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင် ရှင်လှသော နှလုံးရှိ၍ “အရှင်ဘုရား... ဤတွင် ရပ်တော်မူပါဦး”ဟု လျှောက်၍ အိမ်သို့ဝင်ပြီးသော် မိမိမယားကို ခေါ်၍ “ရှင်မ...ငါတို့စားရန် ထမင်းကျက်ပြီလော”ဟု မေး၏။ မယားက ကျက်ကြောင်းကို ပြောသော် အဆောတလျှင် ခူး၍ သပိတ်ကို တောင်းပြီးလျှင် သပိတ်တွင် အပြည့်လောင်းပြီးမှ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအား ကပ်လှူ၏။

မယားအလိမ္မာနှင့် ဆုတောင်းခံပုံ

လိမ္မာသော မယားလည်း “ငါ့လင်ကား ပင်ပန်းစွာလာလျက် အစာကို မမက်ပဲ လှူပေသည်၊ အိမ်၌နေရစ်သော ငါမူကား အဘယ့်ကြောင့် မလှူနိုင်အံ့နည်း”ဟု ကြံလျက် မိမိဖို့ဖြစ်သော ထမင်းကိုလည်း ထိုအတူ သပိတ်၌ လောင်း၏။ ပြီးမှ အန္ဓဘာရလည်း သတိရပြန်၍ အပေါ် ကိုယ်ဝတ်ကို ခင်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤနေရာ၌ ထိုင်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ပြန်သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ထိုင်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ဤသို့ ရိုသေစွာ ဆွမ်း လုပ်ကျွေးပြီးမှ တရားအနုမောဒနာကို နှာပြီးသော် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှံကား

ရှေးဘဝက ဒါန၊ သီလ နည်းသောကြောင့် ယခု ဆင်းရဲလှစွာ သူတကာကို မှီ၍ နေရချေသည်။ ယခု ပြုသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရသေးသမျှ ဘဝခပ်သိမ်းတို့၌ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မတွေ့ မမြင်ရသည် ဖြစ်စေသော၊ အလိုရှိက ခဏခြင်းသာ ပြည့်စုံလာသည် ဖြစ်စေသော၊ ထမင်းဖြစ်ရာ ဌာနကိုမျှ မသိရအောင် သုခတရား ပွားစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း-

ဣစ္ဆိတံ ပတ္ထိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သကံပွါ၊ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ-

ဟူသောဂါထာဖြင့် အနုမောဒနာ ပြု၍ ကြွတော်မူ၏။

နတ်သမီး၏ကောင်းချီးသံ

ထိုခဏ၌ သုမန သဌေး၏ ပြာသာဒ်ထက်၌ ထီးချက်စောင့်နေသော နတ်သမီးသည်-

“အဟော ဒါနံ ပရမဒါနံ ဥပရိဋ္ဌေ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ” -

ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကောင်းချီးနုမော် သာဓုခေါ်၏။ ထိုအသံကို သုမနသဌေး ကြားလေ သော် “ငါသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ဖုန်းတောင်း ယာစကာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သော သူအပေါင်းတို့အား တနေ့မပြတ် လှူဒါန်းစွန့်ကြဲပါလျက် သင်သည် ရှေးက သာဓု မခေါ်၊ ယနေ့မှ အဘယ့်ကြောင့် သာဓုခေါ်သနည်း” ဟု မေး၏။ ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးကလည်း “သင်သဌေး၏ ဒါနကို ငါ သာဓုမခေါ်၊ အန္ဓဘာရသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လှူဒါန်းသော ကောင်းမှုကို အကျွန်ုပ် သာဓုခေါ်သည်” ဟု ဆို၏။

ကုသိုလ်ကို ရောင်း၍မရ

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သဌေးကလည်း “ငါသည် အရှည်အကြာ လှူဒါန်းပါသည်ကိုမျှ နတ် သာဓုမခေါ်ချေ၊ ဤ အန္ဓဘာရသည် တကြိမ်မျှပင် ပြုသော်လည်း ကောင်းမြတ်သော အလှူခံနှင့် ကြုံကြိုက်၍ အဖိုးထိုက်သော အကျိုးကို ရပေသည်၊ ငါဝယ်ယူ၍ရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံလျက် အန္ဓဘာရကို ခေါ်ပြီးလျှင် “သင် အဘယ်သူအား အဘယ်အလှူကို ပေးသနည်း” ဟု မေး၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူကြောင်းကို ပြန်ကြားသဖြင့် သိရလျှင် “သင်၏ဒါနကို ငါ့အား ရောင်းပါ၊ ငွေတသပြာကို ငါ ပေးမည်” ဟု ဆို၏။ ထိုအန္ဓဘာရ-ကလည်း “အရှင် သဌေးမင်း....တကြိမ်မျှပင် ပြုရသော ကောင်းမှုဖြစ်၍ မရောင်းလိုပါ” ဟု ဆိုသော် နှစ်သပြာ သုံးသပြာ၊ တရာ၊ တထောင် တိုင်အောင်ပေး၍ ရောင်းပါဟု တောင်းပန်၏။ “အကျွန်ုပ် မရောင်းလို” ဟု ဆိုသော် “မရောင်းလိုလျှင် သင်၏ကုသိုလ်အဖို့ကို ငါ့အား ဝေပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ အန္ဓဘာရ-ကလည်း “အရှင်သဌေး....အကျွန်ုပ်ဆရာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မေး၍ ပေးဝေသင့်မှု အကျွန်ုပ် ပေးဝေအံ့” ဟု ဆို၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါနောက်သို့ လိုက်လေ၏။ မိသောကာလ “အရှင် ဘုရား....အကျွန်ုပ် ပေးလှူသော ဒါနကို သုမနသဌေးက ငါ့အား အမျှပေးဝေပါဟု တောင်းပန် ပါသည်၊ အမျှပေးဝေသော် သင့်လျော်ပါအံ့လော” ဟု လျှောက်၏။

အမျှဝေကျိုး ကုသိုလ်တိုး

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ-ကလည်း “ဒါယကာ....သင်တို့အိမ်တွင် ညဉ့်အခါ၌ ထွန်းထားသော ဆီမီးကို သူတပါးတို့ မီးစာဖြင့် ကူးညှိလာအံ့၊ ထိုအခါ ရွှေးဦးစွာ ထွန်းထားသော ဆီမီးရောင်သည် နည်းပါး

ကုန်ခန်းသလော”ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား...မညှိုးမှီနိပါ၊ တိုး၍သာ တင့်တယ်ပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ “ဒါယကာ... ဤ အတူပင် သင်၏ ကုသိုလ်အဖို့ကို သူတပါးအား ပေးဝေငြားသော် လည်း ကုန်ခန်းလျော့ပါးသည် မရှိ၊ တိုး၍သာ ကုသိုလ်တရား ပွားများဘိသည်၊ ရဟန်းတဦးအား တသပိတ်သော ဆွမ်းကို လှူဒါန်းပြီးသော် လူတကျိပ်အား အမျှဝေခဲ့အံ့၊ ဆယ်သပိတ်ပင် လှူသည်မည်၏၊ တရာ တထောင်သော သူတို့အား အမျှဝေခဲ့အံ့၊ သပိတ်တရာ တထောင်ပင် လှူသည်မည်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူမဆို အလိုရှိသမျှကို ပေးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အန္ဓဘာရလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ရှိခိုး၍ အမြန်ပြန်ခဲ့ပြီးသော် သုမနု သဌေးကြီးအား အမျှ ပေးဝေ၏။ သဌေးကလည်း “ဤတထောင်မျှလောက်သော အသပြာကို ယူပါ”ဟု ပေးသော် “အကျွန်ုပ် မယူလိုပါ၊ အရှင်ကို ကြင်နာ၍ သဒ္ဓါခြင်းဖြင့်သာ ပေးဝေပါသည်”ဟု ဆို၏။ ထိုသဌေးကလည်း “သင် သဒ္ဓါတရားဖြင့် ငါ့အား အမျှပေးဝေသကဲ့သို့ ငါ သဒ္ဓါ၍ပင် ဤအသပြာတထောင်ဖြင့် ပူဇော်ပါသည်၊ ယူသာယူပါလော့”ဟု ဆို၏။

ဘုရင့်ထံမှောက် ခစားရောက်

ထိုအခါမှ အန္ဓဘာရလည်း အသပြာကို သိမ်းယူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ သဌေးထံ၌ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စ မရှိပြီ။ ဤသို့ ဖြစ်သော်လည်း အကျိုးဆက်မကုန်သေး၍ သုမနုသဌေးသည် ညချမ်းသောအခါ မင်းကြီးအထံသို့ ညီလာခံဝင်မြဲဖြစ်၍ ဝင်ခြင်းငှါ နောက်ပါလူကိုရှာသော် အန္ဓဘာရမှတစ်ပါး အခြားသူကို မတွေ့ရကား ထိုသူကိုပင် ခေါ်၍သွားရ၏။ မင်းကြီးအထံသို့ ရောက် လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးကလည်း သဌေးကို မကြည့်၊ အန္ဓဘာရကိုသာ လွန်စွာကြည့်ရှု၏။ သဌေး ကလည်း “အရှင်မင်းကြီး... ယနေ့ အဘယ့်ကြောင့် ဤသူကိုသာ ကြည့်သနည်း”ဟု မေး၏။ “ငါ မမြင်ဖူးသောကြောင့် ကြည့်သည်”ဟု ဆိုပေသော် “မမြင်ဖူး၍သာ ကြည့်အပ်သည်မဟုတ်၊ ဤ သူ၌ ကြည့်ထိုက်သော ကောင်းမှုလည်း ရှိပေသည်”ဟု လျှောက်လျှင် “သင်သဌေး... ဤသူ၌ ကြည့်ထိုက်သောကောင်းမှု အသို့ရှိသနည်း”ဟု မေးပြန်သော် အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူ သည်မှစ၍ မိမိက အသပြာတထောင် ပေးသည်တိုင်အောင်သော အကြောင်းကို လျှောက်၏။

သဌေးဘွဲ့ရ မဟာသုမနု

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း “ဤအန္ဓဘာရကို သင်သဌေးသာ ပူဇော်သင့် သည်မဟုတ်၊ ငါလည်း ပူဇော်သင့်ပေသည်၊ ကောင်းမြတ်သော အရာ၌ ထားသင့်ပေသည်”ဟု ဆို၍ လျှောက်ပတ်သောနေရာကို ရှာစေပြီးလျှင် အိမ်ရာကို ပြုပြင်စေသော် မြေညှိ ဒွန်းစဏ္ဍား တို့သည် ပေါက်တူးနှင့်ဆွဲ၍ ညှိကြသောကာလ ပေါက်တူးချသမျှ အရပ်၌ ရွှေအိုးကြီးတို့သည် လည်ချင်းမှီကာ ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအိုးတို့ကိုမြင်၍ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကြလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း “မြေမှဖြစ်သော ဥစ္စာသည် မြေရှင်ဖြစ်သော ငါနှင့်သာ ထိုက်သည်၊ ဖော်ယူချေ”ဟု စေလိုက်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း ယူမည်ဟု တူးဆွဲလျှင် မြေပြင်ဖြစ်မြဲဖြစ်၍ တဖန် ကြားလျှောက်ကြသဖြင့် “အန္ဓဘာရ၏ ဥစ္စာဟုဆို၍ ယူလေကုန်”ဟု မှာပြန်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မှာလိုက်တိုင်းဆို၍ ဖော်လေသော် မြေမှပေါ်သော မှိုင်ကဲ့သို့ အလုံးစုံသော ရွှေအိုးကြီးတို့သည် တက်လတ်ကုန်၏။ ထိုရွှေအိုးတို့ကို မင်းရင်ပြင်သို့ဆောင်၍ ပုံစေလျှင် ထန်းပင်သုံးဆင့် မြင့်သော ဟူ၏။

မင်းကြီးလည်း အမတ်တို့ကို ခေါ်၍ “ငါတို့နိုင်ငံတွင် ဤသူကဲ့သို့ ဥစ္စာကြွယ်ဝသောသူ ရှိသေး သလော” ဟု မေး၏။ မရှိကြောင်းကို လျှောက်ကြသော် “ယနေ့မှစ၍ ဤအန္တဘာရကို မဟာ သုမနသဌေး” ဟု ခေါ်ဝေါ်လေကုန်ဟု ဆို၍ သဌေးကြီးတို့၏ အဆောင်အယောင်ကို ပေးလေ၏။

[နိရောဓသမာပတ်မှ ထသော ဘုရား၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့အား လှူရမှု ထိုနေ့ပင် အကျိုးပေးမြဲတည်း။]

ဤမဟာသုမန သဌေးသည်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို များစွာပြုလျက် အသက်တိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းဖြစ်၏။ ထိုမှသည် လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာ လာသဖြင့် ငါတို့ဘုရား ဖြစ်အံ့သောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ညီတော် သုက္ကောဒန၏သား ဖြစ်လာသတည်း။

အနုရုဒ္ဓါ၏ဖခင် ရှင်းချက်

[အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ၌ကား—“အမိတောဒနဿ သက္ကဿ ဂေဟေ ပဋိသန္ဓိံ ဂဏှိ” ဟူ၍ လာသည်။ “အရှင်အာနန္ဒာလည်း အမိတောဒန၏သား၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလည်း အမိတောဒန၏သား ဖြစ်ခဲ့လျှင် ညီနောင် အရင်းအချာ ဖြစ်လေရာသည်။ အရင်းအချာ လည်း မဟာနာမ်နှင့် အနုရုဒ္ဓါ နှစ်ယောက်သာ ရှိကြောင်းကို စူဠဝါပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာတို့၌ လာသည်။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ တို့၌ အဖ အမည်ကို မဆို။ အမိတော ဒနကို နှစ်ဦးယူရမည်လည်း မင်း၏ ညီတော် ငါးယောက်တွင် တယောက်မဝင် ဖြစ်ရာသည်။ ယင်းသို့ ယုတ္တိမရပဲလျက် ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၊ အပဒါန် အဋ္ဌကထာ၌လည်း အင်္ဂုတ္တိုရ် နည်းသာ ဆိုကုန်သည်။ ပပဉ္စသုဒ္ဓါမည်သော မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၌လည်း ညီတော် သုက္ကောဒန၏သားဟု ဆိုသည်။ ရှင်ဗုဒ္ဓဘောသပြုချည်း ဖြစ်လျက် မညီမညွတ်ကြ။ ရှေ့ဝါဒ ကား ကျမ်းပင်များသော်လည်း ယုတ္တိမရသော စကားဖြစ်၍ မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာကို မှီကာ ဆိုလိုက်သည်။]

ဤကား အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။

၃၀-အရှင်ဘဒ္ဒိယ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ကုသိုလ်ပြုခဲ့ပုံ

အရှင်ဘဒ္ဒိယထေရ်၏ အကြောင်းကား—၎င်း ပဒုမ္မတ္တရဘုရား လက်ထက်တော်ဝယ် သူကြွယ် အမျိုး၌ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ တရားတော်နာသွားရာ၌ အမျိုးမြတ်သော ရဟန္တာတဦးအား ဥစ္စာကု လတေဒဂ် ထားတော်မူသည်ကိုမြင်၍ ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားထံတော်သို့ ကပ်၍ “ဤသို့ မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ကြောင်းကို အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်က “ဒါယကာ...သံဃာ့၏ နေရာပလ္လင်ကို လှူသဖြင့် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရာ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် သူကြွယ်လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ဆွမ်း၊ အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ အဖိုးများစွာထိုက် သော ညောင်စောင်းဝယ် တင့်တယ် ကောင်းမြတ်လှသော ကော်ဇောအခင်း၊ လဲဖြင့် သွတ်အပ်

သော မွေရာအခင်း၊ ခေါမတိုင်း ကောဠုမြေရ တိုင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော ရွှေချည်ဖြင့် ရက်အပ်သော အခင်းတို့ကို ခင်းလျက် မျက်နှာကြက် ဗိတာန်နှင့် တကွသော အိပ်ရာနေရာကို သံဃာတသိန်း စေ့အောင် ပူဇော်၏။

ဗျာဒိတ်တော်ရပုံ

ထိုသို့ ပူဇော်ပြီးသော် ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် ဤကောင်း မှုကြောင့် ဘဝများစွာ ဖြစ်လေရာ၌ ယုတ်မာသော အမျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်၍ မြင့်မြတ်သောအမျိုး ၌သာ ဖြစ်ရ၍ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာဝယ် ယခုအခါ ဥစ္စာကုလ တေဒဂ်ရသော အရှင်ကဲ့သို့ ထင်ရှားမြင့်မြတ်စွာ ဥစ္စာကုလ တေဒဂ်ရသော မဟာသာဝက ဖြစ်ရပါလိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ ပြည့်စုံအံ့သော အကြောင်းကိုမြင် သော် “အချင်း ဥပါသကာ...ပါရမီကိုသာဖြည့်လော့၊ ငါပွင့်တော်မူရာ ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကပ် တသိန်းမြောက်၌ ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ ဘဒ္ဒိယအမည်ရှိသော ဥစ္စာကုလ တေဒဂ်ရ မဟန္တာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ မဖြစ်မီအကြားလည်း သိကြာမင်း ခုနစ်ဆယ့်လေးကြိမ်၊ စကြာဝတေးမင်း ငါးဆယ့်တကြိမ်၊ ကေရာဇ်မင်း အကြိမ်တထောင်၊ ပဒေသရာဇ် ဒီပရာဇ်မင်းအဖြစ်ကား မရေတွက်နိုင် သဌေးသူကြွယ် မရေတွက်နိုင် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ဘဒ္ဒိယမင်းသားရဟန်းပြုပြီ

ယင်းသို့ ဗျာဒိတ်စကားကြားပြီးမှ တရား အနုမောဒနာပြု၍ ကြွတော်မူ၏။ သူကြွယ်လည်း အသက်အတိုင်းတည်နေ၍ စုတေသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ရွာ၌ သိကြားမင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ လှူပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာသာ ဥစ္စာကုလချည်းဖြစ်၍ ငါတို့ဘုရား လက်ထက်တော် တွင် ကပိလဝတ်ပြည်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ နှမတော်ဖြစ်သော ကာဠိဂေါဓာမည်သော မိဖုရား၏သား ဖြစ်လာသတည်း။ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ တဆယ့်ငါးယူဇနာ ရှိသောအရပ်၌ ပဒေသရာဇ်မင်း အဖြစ်ကိုရ၍ မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်နေစဉ် ယခင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းအားဖြင့် မင်းသား ငါးယောက်တို့နှင့် တကွ ရဟန်းပြုကြသတည်း။

ရဟန်းဖြစ်ပြီးသောကာလ ထိုဘဒ္ဒိယကား ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လျက် တောတောင် သစ်ပင်ရင်းစသော ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သောအခါ “ဪ—ချမ်းသာစွာ၊ ဪ—ချမ်း သာစွာ” ဟူသော ဥဒါန်းကို မပြတ် ဆိုလေ့ပြု၏။

တနေ့သောအခါ သံဃာတော်တို့ ကြား၍ ဘုရားသခင်အား လျှောက်လေသော် ဘဒ္ဒိယကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား ဘဒ္ဒိယ... တောဖျား တောင်ချောက် သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်းပင် သင်ဥဒါန်း ကျူး၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ မှန်ပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “သင် ဘယ်သို့သော အကျိုးဆက်ကို မြင်၍ ရှင်ရှင်လန်းလန်း ချမ်းသာစွာ ဟူသော စကားကို ဆိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဘဒ္ဒိယကလည်း “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ရှေး လူမင်းစည်းစိမ်နှင့် နေသောကာလ အိမ်တွင်း အိမ်ပမှလည်းကောင်း၊ မြို့တွင်း မြို့ပြင်မှ လည်းကောင်း အစောင့်အရှောက်ကို များစွာ ထားလျက် သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ဥယျာဉ်ဝင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုသောအခါ လွန်စွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပေပါသည်။ ကြက်သီး ဖြိုက်ဖြိုက် ချွေးကြီး

ဇိနတ္ထ ၉-ပ-မ သ-စ

အိုက်မျှ ကိုယ်၌ ကြောင့်ကြရပါသည်။ ယခု၌မူကား တယောက်တည်းပင် သွား၊ လာ၊ ရပ်၊ ထိုင် ခြင်းကို ပြုသော်လည်း ကြောက်ရွံ့မှု မရှိပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက်လှ၍ ‘အဟော သုခ’ ဟူသော ဥဒါန်းကို မြည်ဘမ်းမိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း—

ယဿဗ္ဗန္တရတော န သန္တိ ကောပါ၊
ဣတိ ဘဝါဘဝဉ္စ ဝိတိဝတ္ထော၊
တံ ဝိဂတဘယံ သုခိ ဝိဝေကံ၊
အသောကံ နာနုဘောန္တိ ဒေဝါ ဒဿနာယ—

ဟူသော ဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏။

အနက်ကား—ယဿ၊ အကြင် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဗ္ဗန္တရတော၊ ကိုယ်တွင်း၌။ ကောပါ၊ ငြိစွ နောက်ယှက် အမျက်စောင်မာန်တို့သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဣတိ ဘဝါ-
ဘဝဉ္စ၊ သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒ အစရှိသော မာန်တို့သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဣတိ ဘဝါဘဝဉ္စ၊
သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒ အစရှိသော ဒိဋ္ဌိ တရားကိုလည်း။ ဝိတိဝတ္ထော၊ လွန်နိုင်၏။
ဝိဂတဘယံ၊ ကင်းပြီးသော ဘေးရှိသော။ သုခိ၊ ချမ်းသာလည်း ရှိထသော။ ဝိဝေကံ၊
ကာယ၊ စိတ္တ ဝိဝေကလည်း ရှိထသော။ အသောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းလည်း မရှိထသော။ တံ၊
ထိုရဟန္တာ၏ စိတ်ကို။ ဒေဝါပိ၊ သူ၏ စိတ်ကို သိတတ်သော နတ်တို့သည်လည်း။ ဒဿနာယ၊
မြင်ခြင်းငှါ။ နာနုဘောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။

ဤဒေသနာ၏ အဆုံး၌ များစွာသော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရားကို မြင်ကုန်သတည်း။
[ဤကား အရှင် ဘဒ္ဒိယ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။]

၃-အရှင်အာနန္ဒာ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား

အရှင် အာနန္ဒာ၏ အကြောင်းကား— ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌
ပဒုမုတ္တရ ဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို ဘုရားရှင်ကား လူတို့၏ အသက်တသိန်းတမ်း၌
ပွင့်တော်မူသည်။ ဖွားဖော်မှုရာ ပြည်ကား ဟံသာဝတီပြည်မည်၏။ ခမည်းတော်ကား အာနန္ဒာ၊
မယ်တော်ကား သုဇာတာ မိဖုရား၊ ဘုရားလောင်း အမည်ကား ဥတ္တရကုမာရမည်၏။ ငါတို့
ဘုရားလောင်းကဲ့သို့ ရွှေနန်း သုံးရပ်ဝယ် နတ်မင်း၏ စည်းစိမ်ကဲ့သို့သော ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို
ခံစား၍ အနှစ်သုံးသောင်း ရှိသောအခါ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်ကြီး
လေးပါးကို မြင်၍ သံဝေဂ ဖြစ်သဖြင့် မြောက်သားတော် ဝသုလဒတ္တာ ဒေဝီတို့ သားတော်
ဥတ္တရ မင်းသားကို မျက်နှာမြင်သော နေ့၌ တောထွက်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက် ဒုက္ကရ စရိယာ
ကျင့်ပြီးသော် အင်ကြင်းဗောဓိ၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ သတ္တသတ္တာဟု လွန်၍
ဓမ္မစကြာတရား ဟောခြင်းငှါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသော် ခြေတော် ချတိုင်းချတိုင်းသော
အရပ်၌ ရထားလှည်းဘီး ပမာဏရှိသော ပဒုမာ ကြာပွင့်သည် မြေမှ ထွက်၍ ထွက်၍ ခံလာ၏။
ထိုသို့ခံလာသည်ကို စွဲ၍ ပဒုမုတ္တရ ဟူသော အမည်တော်သည် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားရှင်၏ လက်ယာရံ
အဂ္ဂသာဝကကား ဒေဝလထေရ်မည်၏။ လက်ဝဲရံကား သုဇာတထေရ်မည်၏။ တပည့်မိန်းမ
အစုံကား အမိတာထေရီ အသမာထေရီ မည်၏။ အလုပ်အကျွေးကား သုမနထေရ် မည်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့်

တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော်အားလည်းကောင်း၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အားလည်းကောင်း တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးချီးမြှောက်ခြင်းငှါ သံဃာတသိန်းခြံရံလျက် ဟံသာဝတီပြည်သို့ ကြွလာ၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုဘုရား၏ ညီတော်အငယ်ဖြစ်သော သုမနမင်းသားကို ခမည်းတော် အာနန္ဒာမင်းကြီးသည် ဟံသာဝတီပြည်မှ ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ် ကွာသော အရပ် တိုင်းကျပ်မြို့ငယ်၌ မြို့စားပေး၍ မင်းပြုရသတည်း။ ထို သုမနမင်းသားသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးအား လည်းကောင်း ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရံခါရံခါ ဟံသာဝတီပြည်သို့ လာရောက်စမြဲတည်း။ တရံသောအခါ မင်းကြီးနိုင်ငံ၌ ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်သည် မငြိမ်မဝပ်ဖြစ်၍ သားတော် သုမနမင်းသားကို “သင်သွား၍ ငြိမ်ဝပ်အောင် ပြုချေ” ဟု စေလိုက်၏။ မင်းသားလည်း ဖစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ သွား၍ ရန်သူတို့ကို ငြိမ်ဝပ်စေပြီးသော် ခမည်းတော်အထံသို့ တမန်စေလွှတ်၍ ငြိမ်ဝပ်ပါကြောင်းကို လျှောက်လိုက်၏။

မင်းကြီးလည်း အလွန် ဝမ်းသာစိတ် ရှိရကား “သားတော်ကို အမြန်ခေါ်ချေ” ဟု စေလိုက်၏။ အမတ်တို့လည်း မင်းသားအား လျှောက်ကြား ခေါ်ဆောင်ခဲ့၍ ခရီးအကြားသို့ ရောက်သောကာလ မင်းသားက ဤသို့ တိုင်ပင်၏ - “ခမည်းတော်သည် ငါ့အား နှစ်သက်စုံမက် မြတ်လေး၍ ဆုပေးခဲ့သော် အဘယ်ဆုကို ယူ၍ကောင်းမည်နည်း” ဟု တိုင်ပင်၏။

ထိုအခါ အချို့ အမတ်တို့ကလည်း ဆင်ရတနာကို ယူပါ၊ မြင်းရတနာကို ယူပါ၊ မြို့ရွာကို ယူပါ စသည်ဖြင့် ဆိုကြကုန်၏။ လိမ္မာသော အမတ်တဦးကမူကား “အရှင်သားတို့၌ ရတနာခုနစ်ပါးတွင် အဘယ်ရတနာမျှ ရခဲ့သည်မရှိပြီ၊ ဤလောကီရတနာဖြင့် အဘယ်မူ စံအံ့နည်း၊ လောကုတ္တရာ ရတနာကိုသာ ရခဲ့ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ခမည်းတော် ဆုပေးခဲ့သော် နောင်တော် မြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်ရမည့် ဆုကိုသာ ယူပါ” ဟု ဆို၏။

သုမနမင်းသားလည်း “ဤဆုကား ကောင်းလှပြီ၊ ဤအမှုကိုသာ ငါလည်း နှစ်သက်သည်” ဟု ဆို၍ လာခဲ့ကြသဖြင့် ဖခင် မင်းကြီးအထံသို့ ရောက်လျှင် ရှေ့တော်တွင် ရှိခိုး၍ နေ၏။ မင်းကြီးလည်း သားတော်မြင်လျှင် ရာဇပလ္လင်မှ သက်၍ ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်လျက် ရင်ခွင်ထက်ဝယ် နေစေပြီးသော် “သားတော် လိုသမျှဆုကို ငါပေးမည်၊ ယူလော့” ဟု ဆိုပေ၏။ မင်းသားလည်း ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ မြို့ ရွာ၊ ရွှေငွေကို အကျွန်ုပ်မလိုပါ၊ နောင်တော်ဘုရားကိုသာ အသက်ထက် ဆုံး လုပ်ကျွေးပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်း၏။ ခမည်းတော်ကလည်း “ချစ်သား-ဤဆုကိုကား ငါမပေးနိုင်၊ တပါးဆုကိုသာ ယူလော့” ဟု ဆိုပေ၏။ မင်းသားကလည်း “ခမည်းတော်- မင်းတို့မည်သည်ကား နှစ်ခုသော စကားကို ဆိုမြဲမဟုတ်ပါ၊ အကျွန်ုပ်လည်း ဤဆုကိုသာ လိုပါသည်” ဟု လျှောက်သော် ခမည်းတော်က “ချစ်သား...ဤဆုကိုသာ လိုတပြီကား ဝါတွင်း သုံးလမျှ ကိုးကွယ်လော့” ဟု ဆို၏။

အရှင် သုမနထေရ်

ထိုသို့ အခွင့်ရလျှင် သုမနမင်းသားကလည်း “နောင်တော်ဘုရား အလိုရှိမှလည်း ဖြစ်ပါမည်၊ အလိုတော် ရှိ-မရှိ သိရအောင် စုံစမ်းပါဦးအံ့” ဟု လျှောက်ကြား၍ ဘုရားကျောင်းတော်သို့

သွားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်၍ ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်၍ သီတင်းသုံးတော်မူသဖြင့် တရားရုံအပြင်၌ သံဃာတော် စည်းဝေးနေသည်ကိုသာ တွေ့၏။ မင်းသားလည်း သံဃာတော်တို့ထံကပ်၍ “မြတ်စွာဘုရားကို ယခုဖူးမြင်လိုပါသည်၊ ဖူးမြင်ရအောင် မ-စ-တော်မူပါ” ဟု လျှောက်လျှင် သံဃာတော်တို့ကလည်း “မင်းသား...ငါတို့ကား မလျှောက်ကြားဝံ့ချေ၊ ငံ့လင့်၍သာ နေဦးလော့” ဟု ဆိုကြ၏။ မင်းသားကလည်း “အရှင်ဘုရားတို့ မစွမ်းနိုင်လျှင် အဘယ်အရှင် စွမ်းနိုင်သနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သုမနထေရ်သာ ဤအရာကို စွမ်းနိုင်သည်” ဟု ဆိုလျှင် “ထိုအရှင်သည် အဘယ်တွင် ရှိပါသနည်း” ဟု မေး၍ သုမနထေရ်ထံ ကပ်ပြီးသော် “ဒကာတော်သည် ယခုပင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လိုပါသည်၊ အရှင်ဘုရား မ-စ-တော်မူပါ” ဟု လျှောက်လျှင် အရှင်သုမနလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မြင်စဉ်ပင်လျှင် မြေအပြင်ကို ငုပ်လျှိုး၍ သွားသဖြင့် ဘုရားစံရာ ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်လျက် “အရှင်ဘုရား... ညီတော်သုမန မင်းသားသည် ဘုရားသခင်ကိုယခု အလျှင် ဖူးမြင်လို၍ ရောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ဖူးမြင်လိုသော် နေရာတော်ကို ငင်းဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ထိုအရှင် သုမနလည်း ဘုရားရှင်၏ နေရာတော်ကို ဆောင်လျက် မြေကို ငုပ်လျှိုး၍ လာပြီးသော် သံဃာတော်တို့ ညီမူရာအပြင်၌ ခင်းထား၍ မင်းသားအား ဘုရားကြွလာလတ္တံ့ သော အကြောင်းကို ကြား၏။ မင်းသားလည်း ထိုသုမနထေရ်၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကို မြင်လျှင် ဤအရှင်ကား ကြီးမားသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိပေစွ၊ ဤအရှင်ကဲ့သို့ နောင် ဘုရားတို့အထံတွင် ဖြစ်ရမူကား ကောင်း၏ဟူသော အကြံသည် ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဂန္ဓကုဋိတိုက်မှ ထွက်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ စံပယ်တော်မူလာသော် ညီတော် သုမနမင်းသားလည်း ညွတ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုး ခ-ယလျက် ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ကပ်၍ လျှောက်ပတ်သောစကားကို လျှောက်ကြား ဟောပြောပြီးသော် “နောင်တော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ဂန္ဓကုဋိတိုက်တွင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်ကို ဖူးမြင်ရအောင် မ-စ-ပါ ဟု သံဃာတော်တို့အား ခွင့်တောင်းပါလျက်လည်း ဘယ်အရှင်မှ မလျှောက်ဝံ့ကြ။ ဤအရှင် သုမနသာ အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြင်ရအောင် ပြစွမ်းနိုင်ပေသည်၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ သာသနာ၌ ဤအရှင်သည် အလွန်အကျွမ်းဝင်ပေသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားအလုပ်အကျွေးဖြစ်ရန် ကောင်းမှုကံ

ဘုရားသခင်လည်း “ဤသုမနကား ငါဘုရားအား လုပ်ကျွေးသူဖြစ်၍ လေးပါးသောဆုကို ပေးသနားသဖြင့် ခွင့်ရကျွမ်းဝင်ရှိသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းသားကလည်း “အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုသဖြင့် နောင်ဘုရားတို့၏ အထံတွင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ အကျွမ်းဝင် ဖြစ်ရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်သော် “ညီတော် သုမန...ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့၏ ကံကိစ္စကို ရိုသေစွာ ဆောင်ရွက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုသဖြင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ရာ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်အား နောင်ဘုရားတို့အထံတွင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါရအောင် မ-စ ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် နက်ဖန်တပည့်တော်အလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု

ပင့်ဖိတ်၍ နေရာသို့ပြန်ပြီးသော် သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းရန်ကို စီမံပြုပြင်၏။ ဘုရားသခင်လည်း နံနက်သောအခါ သံဃာတသိန်းနှင့်တကွကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လှူဒါန်းလုပ်ကျွေးလျက် ခုနစ်ရက်မြောက် လတ်သော် ညီတော်မင်းသားသည် ဘုရားခြေရင်း၌ ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် မည်းတော်ထံ တောင်းပန် ခ-ယ၍ ဝါတွင်းသုံးလမျှ အရှင်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ခွင့် ရပါသည်။ ဤသုံးလကြာတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်၏အလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရှေးရှေးသော နောင်တော်ဘုရားတို့၏ ကျင့်စဉ်ကိုမြော်၍ သည်းခံတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် အခွင့်ပေးကြောင်းကိုသိလျှင် အရှင်ဘုရား.....အကျွန်ုပ်ကား စားသော မြို့ရွာသို့ပြန်၍ ကျောင်းအာရာမံ ပြုလုပ်ပါတော့မည်။ ပြီးစီး၍ ပင့်လျှောက်လာသော အခါ သံဃာတသိန်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၍ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ဖခင်မင်းကြီး အား ဘုရားသခင် ခွင့်ပေးတော်မူကြောင်းကို လျှောက်၍ ပူဇော်ကန်တော့ပြီးလျှင် ခရီးစဉ် အတိုင်း ပြန်လာ၍ တယူဇနာလျှင် ကျောင်းတဆောင်ကျစီ ဆောက်စေ၏။ ခရီးလမ်းကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ညီညွတ်စေလျက် တံခွန် ကုတ်ကားတို့ဖြင့် စိုက်ထား ခင်းကျင်းစေ၏။ နေရာမြို့သို့ ရောက်သောကာလ သောဏအမည်ရှိသော သဌေး၏ဥယျာဉ်ကို အသပြတသိန်းဖြင့် ငယ်ပြီး သော် ကမ္မိက လက်ခံတသိန်းပေး၍ တသိန်းသောအသပြာဖြင့် သစ်ဖိုး၊ ကျောက်ဖိုးပြုလျက် ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်၏။ ပြီးစီးသောကာလ ဖခင်မင်းကြီးထံ တမန်စေလွှတ်၍ ဘုရားကြွ တော်မူပါမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန်စေ၏။

ဘုရားနှင့်သံဃာကို လုပ်ကျွေးပုံ

ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော် တသိန်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၏။ မင်းသားလည်း ဘုရား ကြွတော်မူလာကြောင်းကို ကြားလျှင် တယူဇနာသော အရပ်က ခရီးဦးကြိုဆို၍ ထိုထိုသို့သော ပူဇော်ဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်လျက် ကျောင်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်လေ၏။ ကျောင်း အာရာမံတို့ကို ကပ်လှူပူဇော်ပြီး၍ ဝါဆိုခါနီးလတ်သော် ညီတော် သုမနမင်းသည် မိမိ သားမယားနှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့လာ၍ သံဃာတော်တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကို ကပ်လှူပြီးလျှင် မိမိအမတ်တို့ကိုခေါ်၍ ဤသို့ ဆို၏။ ဘုရားမြတ်စွာသည် ငါတို့ဌာနသို့ ဝေးမင်း လှလျက်ပင် ကြွတော်မူလာပေသည်။ ဘုရားတို့မည်သည်လည်း တဆူး၌သာ ဂရုပြုသည်။ အာမိသ စသည်၌ ဂရုပြုဘော်မမူ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဖန်ရည်စွန်းသော ပုဆိုးကိုဝတ်၍ ဒသသီလကို ဆောက်တည်ပြီးလျှင် ကျောင်းတော်တွင် နေ၍ လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုအံ့။ သင်တို့သည် စည့်၊ ကျီ၊ တိုက်၊ ကြ-၌ ရှိသမျှသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် တသိန်းသော သံဃာကို လုံလောက်စွာ လုပ်ကျွေးဘိလော့” ဟု ဆို၏။

အလုပ်အကျွေး ဆုတောင်းပုံ

ထိုနေ့မှစ၍ အမတ်တို့လည်း စီရင်အပ်သောအတိုင်း လုပ်ကျွေးပြုစုလျက် ဝါကျွတ်သော အခါ တသိန်းသော သံဃာတော်တို့အား အသပြာတထောင် တထောင်စီ ထိုက်သော တိစိဝရိတ် သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ကို ကပ်လှူ၏။ လှူပြီးသောကာလမှ ဘုရားခြေရင်းသို့ ကပ်၍ ပျပ်ဝပ် ရှိခိုးပြီး လျှင် “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်ကြိုမူလောက်ပြုရသော ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးအားဖြင့်သိကြား၊

စတုလောကပါလ, စကြာမင်းတို့၏ အဖြစ်ကို အလိုမရှိပါ။ ကိုယ်တော်မြတ် သာသနာ၌ အလွန် ချစ်ကျမ်းဝင်သော အရှင်သုမနကဲ့သို့ နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ လွန်စွာ ချစ်ကျမ်းဝင် သော ဘုရားသခင်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ပါစေသော”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသညဏ်ဖြင့် ကေန ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကို မြင်သော် “ညီတော် သုမန...ငါဘုရားနောက် ကပ်တသိန်းမြောက်၍ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ပေါ်သောအခါ သာကီဝင်မျိုးမှ ဂေါတမ အမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် မဟာဆွေတော် ဖြစ်သော အမိတောဒနမင်း၏ သားဖြစ်၍ ထင်ရှားကျော်စောစွာ ‘အာနန္ဒာ’ဟူသော အမည်ကို ရလျက် ဤ အရှင်သုမနကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဝလ္လဘ ဘုရားအလုပ်အကျွေး ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

သုမနမင်းသားလည်း ထိုဗျာဒိတ်စကားကို ကြားလျှင် “ဘုရားရှင်တို့၏ စကားမည်သည် ယွင်းပါး တိမ်းယိမ်းခြင်းမရှိ၊ စင်စစ်လျှင် ငါဖြစ်ရတော့မည်”ဟု ရှင်ကြည် စိတ်သန်လျက် ယနေ့ နက်ဖြန်ပင် အရှင်ဂေါတမဘုရား၏ သင်္ကန်း, သပိတ်, ပရိက္ခရာတို့ကို လွယ်လျက် နောက်တော်က လိုက်ရအံ့သကဲ့သို့ ထင်၏။ ထို ပဒုမုတ္တရဘုရား ပွင့်သောအခါ ငါတို့ဘုရားလောင်း သည် ဇဋ္ဌိလရသေ့ ဖြစ်၍ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံရ၏။ သုမန မင်းသားလည်း ဗျာဒိတ်ရသည်မှ စ၍ ဒါန, သီလ, ဘာဝနာကို လွန်စွာအားထုတ်လျက် ဂေါတမဘုရားလောင်း ဖြစ်သော ဇဋ္ဌိလ ရသေ့အားလည်း များစွာ ချီးမြှောက်လျက် အသက်အတိုင်းတည်၍ စုတေလေသော် တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှသည် လူ့ပြည်သို့လာ၍ စကြာမင်းအဖြစ် အကြိမ်တထောင်, နတ်မင်း အဖြစ် အကြိမ်တထောင်, ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ် အကြိမ်သုံးဆယ်, ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်မင်းအဖြစ် မရေမတွက်နိုင် ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် ကုသိုလ်များပြုပုံ

ဤသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်ကာသာ ကမ္ဘာတသိန်း တပေါင်းတည်းသာ များစွာ ဖြစ်ရ၍ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ တဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံလာ သော ရဟန်းတပါးအား သပိတ်ကို ဖွဲ့ခြင်းငှါ ကိုယ်၌ရုံလျက် ပါသော စုလျား ပုဆိုးကို ကပ် လှူ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ပင် ရွှေအိုးပဒေသာတို့၏ အရှင်ဖြစ်၏။ ထိုဘုရား လက်ထက် လည်း အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အားထုတ်၏ စုတေသောအခါ နတ်ရွာ၌ နတ်မင်း ခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်ပြီးသော် လူ့ပြည်သို့လာ၍ ဗာရာဏသီမင်းကြီး ဖြစ်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဂန္ဓမာဒန တောင်မှ ကြွလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးကျိပ် ရှစ်ပါးတို့အား ငါးဆယ်ရှစ်ဆောင်သော ကျောင်း ကန်ကို ဆောက်၍ ပူဇော်၏။

ဖွားဖက်တော်ဖြစ်ရပြီ

ထိုမှသည် တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူတကွ ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေနေလာသောအခါ မိမိလည်း အမိတောဒန သာကီဝင်မင်း အိမ်တွင် တချိန်တည်း ဖြစ်လာ၏။ ဖွားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်သောကာလ အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအားဖြင့် မင်းသား ငါးယောက်တို့နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြသတည်း။

၃၂-အရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား အမြဲ လုပ်ကျွေးခြင်း

အလုပ်အကျွေးမထေရ်များ

ဘုရားသခင်လည်း ဝါတော်နှစ်ဆယ် တိုင်အောင်ပင် အရှင်အာနန္ဒာအား ဥပဋ္ဌာကအရာ၌ မထားပဲ မမြဲသော လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်သာ လုပ်ကျွေးစေရ၏။ ရံဖန်ရံခါလည်း နာဂသမာလထေရ် လုပ်ကျွေးသည်။ ရံခါလည်း နာဂိတထေရ် လုပ်ကျွေးသည်။ ရံဖန်လည်း ဥပဝါနထေရ် လုပ်ကျွေးသည်။ ရံခါလည်း သုနက္ခတ္တရဟန်း လုပ်ကျွေးသည်။ ရံဖန်လည်း စုန္ဒသာမဏေ လုပ်ကျွေးသည်။ ရံခါ စုန္ဒထေရ်၊ ရံဖန်လည်း သာဂတထေရ်၊ ရံဖန်လည်း ရာဇထေရ်၊ ရံဖန်လည်း မေဃိယထေရ်တို့ လုပ်ကျွေးသတည်း။ ထိုမထေရ်တို့ လစ်လပ်သောအခါသာ ရှင်အာနန္ဒာ လုပ်ကျွေးရ၏။

လစ်လပ်ကြောင်းကား

တရံသောအခါ နာဂသမာလထေရ် အလုပ်အကျွေးပါလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလေ သော် ခရီးမ၌ လမ်းနှစ်ခွရီသည်ကို တွေ့လေလျှင် ဘုရားသခင်က လက်ယာလမ်းဖြင့် ကြွတော် မူလိုသည်။ ရှင်နာဂသမာလကလည်း လက်ဝဲလမ်းဖြင့် သွားလို၍ “အကျွန်ုပ် ဤလမ်းသို့ သွားလို ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ဤလမ်းဖြင့် မသွားလင့်” ဟု တားတော်မူ၏။ ထိုသို့ တားသော်လည်း မဆုတ်မနစ်ပဲ သွားခြင်းငှါ ဘုရားရှင်၏ ပရိက္ခရာကို မြေမှာချထားအံ့ဟု အားထုတ်၏။ ထိုကိုမြင်လျှင် ဘုရား သခင်က “ငါ့ထံသို့ဆောင်ခဲ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်တိုင် ဆောင်ယူပြီးလျှင် ကြွတော်မူ၏။ ထို နာဂသမာလထေရ်လည်း လက်ဝဲလမ်းဖြင့် သွားသော်ခရီး အကြားဝယ် ခိုးသားတို့နှင့် တွေ့၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို လှူပြီးလျှင် ထိုအရှင်ကိုလည်း ရိုက်တော်၍ ကဲ့ပြတ်သွေးယို ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုနာဂသမာလထေရ်လည်း “ဘုရားရှင်ကို မထောက်မညာ၍ ငါ့ယခု ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ချေပြီ” ဟု မြည်တမ်းလျက် ဘုရားနောက်တော်သို့ လိုက်လေလျှင် ဘုရားသခင်က “သင် အသို့ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ ခိုးသူနှိပ်စက်ကြောင်းကို လျှောက် လျှင် “ငါ့ရှင် နာဂသမာလ... ရှေးကပြုသောဝဋ်ရှိမှု မရှောင်လွဲသာ ခံရမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်ချေသည်။ ဝေနေယျတို့အား မေတ္တာကိုသာ ပွားလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တရံသောကာလ မေဃိယထေရ် လုပ်ကျွေးပြန်သောအခါ ပါစီနဝံသ မိဂဒါဝုန်တော ဇန္တု မည်သော ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ မေဃိယထေရ်သည် ဇန္တုမည် သော ရွာ၌ ဆွမ်းခံပြီးသော် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော သရက်တောက်မြင်၍ “အရှင် ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား ဤသရက်တော၌နေ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လိုပါသည်။ သပိတ် ပရိက္ခရာကို ယူတော်မူပါ” ဟု အပ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် တားမြင်လျက် မဆုတ်မနစ်ပဲ ယုတ်သောအကြံဖြင့် ချန်ရစ်၍ သရက်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍နေလေ၏။

အလုပ်အကျွေးလိုတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သောအခါ သံဃာတော် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့...ယခုအခါ ငါဘုရား သည် အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်ပြီ၊ အမြဲလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းရှိမှ သင့်တော့မည်။ ငါ၏

သာသနာဝယ် သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ-ဟု ဝန်ခံလျက် မကျိုးမနွံသော ရဟန်းလည်း ရှိချေသည်။ အချို့ သံဃာလည်း ငါနှင့်အတူ သွားအံ့ဟုလျက် အယူပြား၍ ခရီးတပ်း သွားလိသောအခါ ငါဘုရား၏ ပရိက္ခရာကို မြေမှာထား၍ သွားကြဘိသည်။ အချို့လည်း ဂရုမမူ မယူငင်ပဲ သေ့လွဲကုန်သည်။ အချို့ကလည်း ငါဘုရားကို ထောက်ထားမညာ လိုရာဝင်နေကြကုန်သည်။ အသိန်း၊ အသန်းမျှ သော တပည့်သံဃာရှိပါလျက် သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာကို ငါကိုယ်တိုင် လွယ်ရချေလျှင် သင်တို့ အပေါ် သူတော်ကောင်းတို့ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲလုပ်ကျွေးသော သူကို ငါလိုသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအမိန့်တော်ကို ကြားလျှင် တပည့်သာဝကတို့သည် ဓမ္မသံဝေဂ အလွန်ဖြစ်၍ ကြက်သီးတပြိုက်ပြိုက် ရှိကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာတို့ကို ပယ်တော်မူပုံ

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် နေရာမှထ၍ ငါးဝသော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့ ကဲ့သို့သော ပုရိသုတ္တမ အနုတ္တရ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးလိုသောကြောင့်သာ ကမ္ဘာ တသိန်း အလွန်ရှိသော တသခေါ် ကာလပတ်လုံး ပါရမီကို ဖြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်ကိုခံ၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပါသည်။ အရှင်မြတ်၏ သာသနာဝယ် အကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ ပညာကြီးသောသူ၊ အရာကြီးသောသူ မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော တပည့်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးထိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ် လုပ်ကျွေးပါအံ့” ဟု နားတော် လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ ...သင်သည် အကြင်အရပ် အကြင်နေရာ၌ နေ၏။ ထိုအရပ် ထိုနေရာသည် လေးဖြာသော ပရိသတ်တို့ဖြင့် မဆိတ်ညံ့။ သင်၏ ဆုံးမ ဩဝါဒသည် ငါဘုရား ဆုံးမဩဝါဒနှင့်တူ၏။ သင် ဟောကြားသော တရားသည် ငါဘုရား ဟောကြားသည်နှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သို့သော အဂ္ဂသာဝကသည် ငါဘုရားအား လုပ်ကျွေးဖွယ်ကိစ္စမရှိပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် အရှင်မောဂ္ဂလာန် လျှောက်ထားပြန်လျှင်လည်း ဤနည်းပင်ဆို၍ ပယ်တော်မူ၏။ ထို့နောက် အနုရုဒ္ဓါ၊ ဥပါလိ၊ ဘဒ္ဒိယ စသော အသိတိ မဟာသာဝကတို့သည် လုပ်ကျွေးပါမည့် အကြောင်းကို အသီးအသီး လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အခွင့်မပေးပဲ ပယ်တော် မူသည်သာတည်း။

အရှင်အာနန္ဒာအား အလုပ်အကျွေးခန့်အပ်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာကား ခွင့်မတောင်းပဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ၏။ သံဃာတော်တို့ကလည်း အရှင်အာနန္ဒာကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ ခွင့်တောင်းပါဟု တိုက်တွန်းကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း “ငါ့ရှင်တို့...တောင်း၍ရသော အရာ မည်သည်ကား သူရင်းငှါးကဲ့သို့သာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင် သည် အကျွန်ုပ်ကို မမြင်အံ့လော့။ အကယ်၍ နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်အံ့၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ... ငါဘုရားကို လုပ်ကျွေးလော့ဟု မိန့်တော်မူလတ္တံ့” ဟု ဆို၍သာ နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း “ချစ်သားရဟန်းတို့... အာနန္ဒာသည် ငါ ဘုရား ကိုလည်း အလွန် ချစ်ခင်၏။ သူတပါးတို့ထက်လည်း အားထုတ်ခြင်း ဝီရိယ လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤ အာနန္ဒာပင်

ကောင်းစွာအခွင့်သိ၍ ငါဘုရားအား လုပ်ကျွေးလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအမိန့်ကို ကြားသော် သံဃာတော် တို့ကလည်း “ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ....မြန်စွာထလော့၊ ဘုရားရှင်၌ အလုပ် အကျွေး အရာကို တောင်းပန်ပါလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် နေရာမှထ၍ ပဉ္စပတိဋ္ဌိတတို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် “ရွှေဘုန်းတော် ရှင် သခင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်အား လေးပါးသောဆုကို ပယ်၍ လေးသွယ်သောဆုကို သနားတော် မူပါမူ မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။ “သင်ပယ်လိုသော ဆုလေးပါးကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင်-

အရှင်အာနန္ဒာ ပယ်သော ဆုလေးပါး

- ၁။ အရှင်ဘုရား....ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရအပ်သော မှန်မြတ်သော ဆွမ်း, ကုမ်း ပစ္စည်းဖြင့် မချီးမြှောက်ခြင်းလည်း တပါး၊
- ၂။ မှန်မြတ်သော သင်္ကန်း-ပစ္စည်းဖြင့် မချီးမြှောက်ခြင်းလည်း တပါး၊
- ၃။ ကိုယ်တော်မြတ် ကျိန်းဝပ်သော ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သို့ဝင်၍ မအိပ်ရခြင်းလည်း တပါး၊
- ၄။ ဆွမ်းဖိတ်သော ဒါယကာတို့အိမ်သို့ အမြဲခေါ်၍ ကြွတော်မမူခြင်းလည်း တပါး၊

ဤလေးပါးသော ဆုကို ပယ်လိုပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ပယ်ရခြင်းအကြောင်း

“အဘယ်အပြစ်ကို မြင်၍ သင် ပယ်လိုသနည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား....များစွာ သော ရှင်, လူ, ရဟန်းတို့သည် ငြူစူခြင်းများ၍ သူတပါး၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုတတ်ပါသည်- အရှင်အာနန္ဒာကား ဘုရားချီးမြှောက်တော်မူသော ဆွမ်း သင်္ကန်းကို ရသောကြောင့်သာ လည်းကောင်း, ဘုရားနှင့်အတူတကွ တခန်း တနေရာတည်း အိပ်ရသောကြောင့်သာလည်းကောင်း, ဒါယကာတို့ ပင့်ဖိတ်ရာသို့ အတူမကွာ ပါရသောကြောင့်သာလည်းကောင်း, လုပ်ကျွေးပြုစုရသည်၊ ငါတို့ကို ဤကဲ့သို့ မချီးမြှောက်၍ လုပ်ကျွေးဖွယ် မရှိဟု ဆိုဘိရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဆုလေးပါးကို အကျွန်ုပ် ပယ်လိုပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ ‘ယူလိုသော ဆုလေးပါးကား အဘယ်နည်း’ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင်-

အရှင်အာနန္ဒာ ယူသော ဆုလေးပါး

- ၁။ အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ် ဝန်ခံ၍ နိမာန်အပ်သော ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါသော် လည်းကောင်း-
- ၂။ အနီးအဝေး မြို့ကျေးရွာက ရောက်လာကုန်လတ်သော ပရိသတ် လေးပါးသည် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လို၍ အကျွန်ုပ်ကိုကပ်သဖြင့် အကျွန်ုပ်လျှောက်လာလျှင် ဖူးမြင်ခွင့် ရပါသော်လည်းကောင်း-
- ၃။ အကျွန်ုပ်သည် အကြင်အခါ၌ တစုံတခုသော တရား၌ ယုံမှားခြင်းရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ ဆည်းကပ်၍ မေးလျှောက်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ ဆည်းကပ် ရပါသော်လည်းကောင်း-

၄။ ကွယ်ရာ အခြားတပါးဒေသ၌ ဟောတော်မူသမျှသော တရားစကားကို အကျွန်ုပ် အား ပြန်၍ ဟောကြားတော်မူပါသော်လည်းကောင်း -

အကျွန်ုပ် လုပ်ကျွေးပါအံ့၊ ဤလေးပါးသော ဆုကို ရလိုပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ဆု လေးပါး ယူရသော အကြောင်း

“အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုမြင်၍ လေးအင်သောဆုကို ရလိုသနည်း”ဟု မေးတော်မူ ပြန်လျှင် “အရှင်ဘုရား...သဒ္ဓါပသန္နရှိသော အမျိုးသားတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ပင့်ရန် အခွင့်မရ သောအခါ အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ၍ “အရှင်အာနန္ဒာ...မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းအလှူကို ခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်၍ ခွင့်မရခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ အဝေးမှရောက်လာသော ပရိသတ်တို့သည် ဘုရား သခင်ကို ဖူးမြင်လို၍ အကျွန်ုပ်သို့ ကပ်လာသောကာလ ဖူးမြင်ရအောင် မပြုနိုင်သော် လည်းကောင်း လူအပေါင်းတို့ ဤသို့ ဆိုဖွယ်ရှိပါသည်။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား အလွန်လုပ်ကျွေးခ-ယ လျက် ဤမျှသော အခွင့်ကိုမျှ ဘုရားမ စ တော်မမူပါ။ ဝဋ်တုံ့ရှိ၍သာ ပြုရှာ ရသည်”ဟု ဆိုပါလတ္တံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ခက်ခဲသောအရာ၌ သင်္ကာယနရှိ၍ ထိုသံသယကို ကင်းစိမ့်သောငှါ အထံတော်သို့ ကပ်လိုသောခဏ၌ ကပ်ခွင့် မရသော်လည်းကောင်း၊ တပါး သော သတ္တဝါအား ဟောကြားခဲ့သော တရားကို အကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ဟောကြားတော် မမူသည် ဖြစ်အံ့၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကွယ်ရာ၌ အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ၍ ‘အရှင်အာနန္ဒာ ဤ ဒေသနာကား သုတ်လော၊ ဝိနည်းလော၊ အဘိဓမ္မာလော၊ အဘယ်အရပ်၌ အဘယ်ဇာတ်၊ အဘယ်တရားကို ဟောကြားသနည်း’ စသည်ဖြင့် မေးလျှောက်သောကာလ မဖြေဆိုရရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ‘အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ သွားလေရာပါသော အရိပ်ကဲ့သို့ ဖဝါးခြေထပ် ထက်ကြပ် ပါသူဖြစ်လျက် ဘုရားဒေသနာကို ရှိသေစွာ မမှတ်ဘိ၊ သိသင့်လျက်မျှ မသိရှာလေ’ဟု သူတထူးတို့ ကဲ့ရဲ့လေရာသည်။ ထို့ကြောင့် “ဤဆုလေးပါးကို အကျွန်ုပ် ရလိုပါသည်”ဟု လျှောက်လေ၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “သင် အလိုရှိတိုင်းပင် ငါ ပေးတော်မူမည်”ဟု ဆုပေး၍ အလုပ် အကျွေး၏ အရာ၌ ဌာနန္တရဖြင့် ထားတော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဤ အလိုငှါ ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ဖြည့်ခဲ့သော ပါရမီအကျိုးသည် ပြည့်ဖြိုးစုံညီစွာ ဖြစ်သတည်း။

အရှင်အာနန္ဒာ ပြုစုလုပ်ကျွေးပုံများ

ဤသို့ ဥပဋ္ဌာက အရာဝိသေသကို ရသည်မှစ၍—

နံနက်သော ကာလ၌ ဘုရားထတော်မူမီ ထ၍ ဂန္ဓကုဋိဝဝယ် ဘုရားနေရာကို စင်ကြယ် စွာ တံမြက်လှည်းလျက် အထူ၊ အလတ်၊ အပါးအားဖြင့် သုံးပါးသော ဒန်ပူကို လည်းကောင်း၊ ရေအေး ရေကျက်အားဖြင့် နှစ်ပါးသော မျက်နှာသစ်ရေကိုလည်းကောင်း တည်ထား၍ မိမိကား မျက်နှာသုတ် ပုဆိုးဖြင့် နေလင့်၏။

မျက်နှာတော် သစ်ပြီးမှ ဘုရားနေရာ၌ စံပယ်တော် မူလာသော် ကောင်းစွာ ခြေ သုတ်ခြင်းကို ပြု၏။

ထ၍ စင်္ကြံကြသောအခါ မိမိနေရာသို့ လာ၍ ယာဂုကိုစီရင်ပြီးမှ ကပ်၏။

ဆွမ်းခံကြတော်မူလိုသော် ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးခြင်း၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ခေါက်၍ထားခြင်း၊ နေရာတော်ကို သိမ်းဆည်းခြင်းစသော ကိစ္စကို ပြုပြီးမှ သပိတ်တော်ကို လွယ်၍ လိုက်၏။

ပြန်လတ်သောအခါ နေရာကို ခင်းလင့်ခြင်း၊ သင်္ကန်းကို လှမ်းယူခြင်း၊ ယပ်လေခပ်ခြင်း၊ ဆွမ်း အဖျော်တို့ကို ကပ်ခြင်း စသော ကိစ္စကို ပြု၏။

ပစ္စာဘတ္တတိုင်လျှင် အစဉ်ကျိန်းတော်မူမြဲဖြစ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ခါလျက် တင့်တယ်စွာ နေရာခင်းထား၏။

မြတ်စွာဘုရား လျောင်းတော်မူလတ်သော် ယပ်လေခပ်ခြင်း၊ ခြေဆုပ်ခြင်း စသည် တို့ကို ပြု၏။

ဂန္ဓကုဋိမှ ထတော်မူသော် သုံးတော်ရေ သောက်တော်ရေ ဟုဉ်ထားခြင်း၊ နေရာ ခင်းခြင်း၊ တရားဟောပလ္လင် တည်ခြင်း၊ သံဃာတို့ စည်းဝေးရာ နေရာသတ်သင်ခြင်း စသည်ကို ပြု၏။

ညချမ်းသောကာလ ဒေသစာရီ ချီတော်မူရာမှ ပြန်လေသော် ခြေဆေးတော်မူရန်၊ သုံးဆောင်တော်မူရန်၊ ချိုးတော်မူရန်၊ ရေပူ ရေချမ်းကိုလည်းကောင်း ခြေသုတ်ပုဆိုး ခြေပွတ် အိုးခြမ်း ရေသန့်ပ သင်္ကန်းတို့ကိုလည်းကောင်း ထားလင့်၏။

ရေသပွယ်တော်မူလျှင် ချေးတန်းခြင်း စသော ပရိကံကို ပြု၏။

ညဉ့်မိုက်သောအခါ ဆီမီးညှိလှန်းခြင်း၊ လျောင်းတော်မူသော် ထူသောအရုံ ပါးသော အရုံဖြင့် လှမ်းခြင်း၊ ခြေလက် ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ယပ်လေခပ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် အရာမကသော ဝတ်တို့ကို တနေ့မပြတ် ပြုတော်မူသတည်း။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ သာဝက သန္နိပါတ်ကို ပြုသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် လည်း အရှင်အာနန္ဒာကို များစွာသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက အရာ၌ ထားပြီးသော်—

တေဒဂ် ၅-တန် ရှင်အာနန္ဒ

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဗဟုဿုတာနံ ဘိက္ခူနံ၊ သတိမန္တာနံ ဘိက္ခူနံ၊ ဂတိမန္တာနံ ဘိက္ခူနံ၊ ဓိတိမန္တာနံ ဘိက္ခူနံ၊ ဥပဋ္ဌာကာနံ ယဒိဒံ အာနန္ဒော—

ဟူ၍ တေဒဂ် ထားတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ ဣမသ္မိံ သာသနေ၊ ဤ ငါဘုရားသာသနာတော်၌။ ဗဟုဿုတာနံ၊ များသော အကြား အမြင် ရှိကုန်သော။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့် ဖြစ်ကုန် သော။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ သတိမန္တာနံ၊ သတိရှိကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ ဂတိမန္တာနံ၊ ပညာရှိကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ ဓိတိမန္တာနံ၊ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိရှိကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ တို့တွင်။ ဥပဋ္ဌာကာနံ၊ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော။

ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ-ယော ဧသော အာနန္ဒော၊ အကြင်အာနန္ဒာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တေ-ဧသော အာနန္ဒော၊ ဤအာနန္ဒာမည်ခေါ် ငါ့ညီတော်သည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊ ကဲလွန်၏။
ဤကိုရည်၍ ပါရမီခန်း၌—

ငါးခါတေဒဂံ၊ မိန့်မြှောက်သံတော်၊
ကောင်းချီးခေါ်သည်၊ ရှင်ကျော်မထေရ်၊
ညီတော်သည်လျှင်—

ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူလေသည်။

ဤကား အရှင်အာနန္ဒာ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။

၃၃-ရှင်ဥပါလိ၏ ငရှားအကြောင်းကို ပြခြင်း

သုဇာတပုဏ္ဏား

အရှင် ဥပါလိ အကြောင်းကား ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရ
ဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကပင် ဟံသာဝတီပြည်တွင် ဘေး၊ ဘိုး အစဉ်အားဖြင့် စင်ကြယ်သန်ရှင်း
သော သုဇာတ ပုဏ္ဏားသည်ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကုဋေရှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်၏။ များစွာသော
ဥစ္စာစပါးလည်းရှိ၏။ လက္ခဏာကျမ်း၊ ဣတိဟာသကျမ်းနှင့် တကွသော ဗေဒင်သုံးပုံ အလုံးစုံ
ကိုလည်း အာဂ္ဂံ ရွက်ဆောင်၏။ ထိုသို့ အမျိုး၊ ဥစ္စာ၊ ပညာကြီးမြတ်သော ဂုဏ်ကြောင့် ထိုပြည်၌
ရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်ရဟန်း၊ ဦးစွန်းတခုရှိသော တက္ကတန်း၊ ဂေါတမအနွယ်ဖြစ်သော တက္ကတန်း၊
ဗုဒ္ဓသာဝက အမည်ရသော တက္ကတန်း၊ ရသေ့ အယောင်ဆောင်သော တက္ကတန်း၊ သူလျှို ထိုထို
သော ရသေ့အရည်းတို့သည် ညွတ်ကျိုး ဦးနှိမ်ကာ ခြံရံ ပူဇော်လာရကုန်၏။ ထိုသို့ အပူဇော်ကို
ခံရလျက် ဇာတိမာန်၊ ဂုဏ်မာန်၊ ပညာမာန်တို့ဖြင့်ယစ်၍ ဘုရားမဖြစ်မီကပင် နေလင့်၏။

သုနန္ဒာရသေ့

တရံသောအခါ ထိုသုဇာတ ပုဏ္ဏားသည် သားမယားတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ
တို့ကိုအပ်နှင်းခဲ့၍ တောအရပ်သို့ ကပ်ပြီးသော် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသဖြင့်
လောကီဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကိုရ၏။ ထိုအခါ သုနန္ဒာရသေ့ ဟု တွင်၏။

ရသေ့ပြု၍ မမြင့်မီ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသဖြင့် ခမည်း
တော်အား တရားရသ တိုက်ကျွေးခြင်းငှါ သံဃာတသိန်းနှင့် တကွ ကြွတော်မူလာ၍ ခေမ မိဂဒါ
ဥယျာဉ်၌ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာမျှလောက်သော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောပြုလျက်
နေတော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ သုနန္ဒာရသေ့သည် ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ ဟိမဝန္တာမှ ဟံသာဝတီပြည်သို့ ကြွလာ
သည်နှင့် တင့်တယ်စွာ နေတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုမြင်လျှင် ကြည်လင်မြတ်နိုးလျက် ရှိခိုး
ပူဇော်၏။ ထိုသို့ ပူဇော်ပြီးလျှင် “ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူသော ဤနေရာကား အမိုးအကာ
လည်းမရှိ၊ လွင်တီးခေါင်အတိသာဖြစ်ချေသည်။ ပန်းနေရာဖြင့် ငါပူဇော်အံ့” ဟု ကြံမိ၍ ဟိမဝန္တာ၌
ပန်းနံ့သားတို့ကို လျင်စွာဆောင်ပြီးလျှင် အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် ပန်းမိုးမဏ္ဍပ်ကို ဖန်ဆင်းပေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဤမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တရားဟောတော် မူသဖြင့် ကုဋေ တသိန်းမျှလောက်သော သူတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကုန်၏။ ရှစ်ရက်မြောက် သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သဗ္ဗပါဠိက မည်သောရဟန္တာတဦးအား တရားဆုံးဖြတ်သော အရာ၊ ဝိနည်းကို ဆောင်ရွက်သောအရာ၌ သံဃာတသိန်းတို့ထက် ကဲလွန်၍ တေဒဂ် ထားတော် မူ၏။

ဗျာဒိတ်ခံရခြင်း

ထိုသို့ ထားသည်ကိုမြင်လျှင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်၍ “အကျွန်ုပ် ယခုပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံကြောင့် နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာဝယ် ဤသဗ္ဗ ပါဠိက ရဟန်းကဲ့သို့ ဝိနယဓရအရာ၌ တေဒဂ် ရသည်သာ ဖြစ်ရပါလိုသော ဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ပြည့်စုံလတ္တံ့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ “သင်ရသေ့ဤကမ္ဘာမှ နောက် တသိန်း မြောက်ကျသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဥပါလိ အမည်ရသော ဓမ္မဒါယာဒ၊ ဝိနယဓရ၊ သာသနာနုဂ္ဂဟ ပဉ္စမ သာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ကျောင်းနှင့်အာရာမ်လှူခြင်း

ထိုအခါ သုနန္ဒာရသေ့လည်း ဤသို့ ကြံပြန်၏ “ငါလူဖြစ်သောအခါက ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း စုထားခဲ့သော ရွှေ ငွေ ဥစ္စာကား အလွန်များစွာ ရှိ၏။ ထိုဥစ္စာကို အကျိုးရှိရာ၌ တည်အောင် ဘုရားရှင်၏ နေရာ ကျောင်းအာရာမ်ကို ပြုစေအံ့”ဟု ကြံ၍ သားမယားဖြစ်ဖူးသော သူတို့ထံ သွားပြီးသော် နှိုးဆော်ကြပ်မလျက် ဟံသာဝတီပြည်မှ အရှေ့ ကုန်လုပ်လေးတာ ငါးရာခန့် ကွာ သော အရပ်၌ သောဘနမည်သော ဥယျာဉ်ကို အသပြာတသိန်းဖြင့် ဝယ်လျက် လက်ခက်ကျွေး အသပြာတသိန်းပေးသဖြင့် တင့်တယ်ကောင်းမွန်စွာ ကျောင်းနေရာကို ပြုလုပ်၏။ ထိုကျောင်းကား များစွာသောစုလစ် မွန်းချွန်၊ ပြာသာဒ်ဝန်း၊ ပြာသာဒ်တို့ ထိုထိုသို့သော မှတ်တိုင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သံဃာတို့ စည်းဝေးရာမဏ္ဍပ်၊ ပြာသာဒ် ဦးပြည်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သစ်လိုက်၊ အုတ်လိုက်၊ ကျောက်လိုက်အားဖြင့် သုံးပါးသော လိုက်၊ ရပ် ထိုင် သွားလာရန် စင်္ကြံ ကြီး၊ ငယ် တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ်၊ ရေချိုးအိမ်၊ မီးတင်းကုပ် စသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း တင့်တယ် ပြည့်စုံစွာ ခြံရံအပ်၏။ ကျောင်း၏ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော ညောင်စောင်း၊ အင်းပျဉ်၊ ခုတင်၊ ဘုံလျှို ထိုထိုသော အသုံးအဆောင်တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ ထားပေ၏။ သံဃာတော်တို့အား တစုံတခုသော ဘေးအန္တရာယ်မျှ မတွယ်မငြိစေခြင်းငှါ ရှစ်မျက်နှာသော အရပ်မှ ဝန်းပတ် ခြံရံ လျက် တံတိုင်း မီးတား တို့ကိုလည်း ပြုပြင်ပေ၏။ သစ်သီးအာရာမ်၊ ပန်းအာရာမ်၊ ရေကန်၊ ရေတွင်း စသည်တို့ကိုလည်း စိုက်လုပ်ပြုပြင်ပေ၏။

ဆုတောင်းပတ္တနာ

ဤသို့ တင့်တယ် ဆန်းကြယ် ပြည့်စုံသော ကျောင်းအာရာမ်ကို ဖန်ဆင်းပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဘုရား သခင် အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လျှောက်ကြား ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်း၊ ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးသော် ပူဇော်လှူဒါန်း၍ မိမိရည်မှန်းသောဆုကို ပတ္တနာခြင်းငှါ-

ကီတော သတသဟဿေန၊ တတ္ထကေနေဝ ကာရိတော။
 သောဘနေ နာမ အာရာမော၊ သမ္ပုဋ္ဌိစ္စ တုဝံ မုနိ။
 ဣမိနာရာမဒါနေန၊ စေတနာပဏိဓိဟိ စ။
 ဘဝေ နိဗ္ဗတ္တမာနေဟံ၊ လဘာမိ မမ ပတ္ထိတံ—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏။

အနက်ကား—မုနိ၊ မောနေယျ ပဋိပတ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ သဟဿေန၊ တသိန်းသော အသပြာဖြင့်။ သောဘနာ နာမ-
 အာရာမော၊ သောဘနမည်တွင် ဥယျာဉ်ကို။ ကီတော၊ ဝယ်ရပါ၏။ တတ္ထကေနေဝ၊
 ထိုမျှလောက်သော သိန်းအသပြာဖြင့်လျှင်။ ဝိဟာရော၊ ကျောင်းကို။ ကာရိတော၊
 ဆောက်လုပ် ပြုပြင်ရပါ၏။ တံ၊ ထိုအလုံးစုံသော ကျောင်းအာရာမကို။ တဝ၊ အရှင်
 ဘုရားအား။ နိယျာတေမ၊ ဆောင်နှင်းပါကုန်၏။ တုဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ သမ္ပုဋ္ဌိစ္စ၊
 ခံတော်မူပါလော့။

အဟံ၊ သည်။ ဣမိနာရာမဒါနေန၊ ဤကျောင်းအာရာမ လှူရသော ဒါနကြောင့်
 လည်းကောင်း။ စေတနာပဏိဓိဟိ စ၊ ဆုတောင်းပတ္ထနာ စေတနာတို့ကြောင့်လည်း
 ကောင်း။ ဘဝေ ယုတ်၊ မြတ်၊ ကြီး၊ ငယ် အသွယ်သွယ် ဘဝ သံသာရ၌။ နိဗ္ဗတ္တမာနေ၊
 ဖြစ်သည်ရှိသော်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပတ္ထိတံ၊ တောင့်တအပ်သော ဆုကို။ လဘာမိ၊
 ရပါလို၏။

ရရှိမည့်ဆုများ

ဤသို့ ဆုတောင်းပတ္ထနာ၍ လှူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘဝ၊
 ရလတ္တံ့သော အကျိုးဆက်ကို ပြက်ပြက်ကုန်စင် သိမြင်တတ်သော အနာဂတ်သ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့်
 ရှုတော်မူ၍ အစဉ်အတိုင်း မြင်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော ပရိသတ်တို့အား သဒ္ဓါပသန္န ပွား၍
 ထင်ရှားသိစေခြင်းငှါ—

ယော သော ဗုဒ္ဓဿ ပါဒါသိ၊ သံဃာရာမံ သုမာပိတံ။
 တမဟံ ကိတ္တယိဿာမိ၊ သုဏာထ မမ ဘာသတော။
 ဟတ္ထိ အဿာ ရထာ ပတ္ထိ၊ သေနာ စ စတုရဂီနိ။
 ပရိဝါရေဿန္တိ မံ နိစ္စံ၊ သံဃာရာမသိဒံ ဖလံ။(လ)
 သဗ္ဗမေတ အဘိညာယ၊ ဂေါတမော သကျပုဂံဝေါ။
 ဘိက္ခုသံဃေ နိသိဒိတွာ၊ တေဒဂ္ဂေ ဌပေဿတိ—

ဟူသော တဆယ့်သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။—ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ သုမာပိတံ၊ ကောင်းစွာစီမံ ဖန်ဆင်း
 အပ်သော။ သံဃာရာမံ၊ ကျောင်းအာရာမကို။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဘုရားရှင်အား။ ပါဒါသိ၊ လှူဒါန်း
 ပူဇော်၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ လဘိတဗ္ဗံ၊ ရအပ် ခံစားအပ်သော။ ယံ ဖလံ၊
 အကြင် အကျိုးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ ဖလံ၊ ထိုအကျိုးကို။ အဟံ၊ ငါသည်။

ကိစ္စယိဿာမိ၊ ဟောကြားပေအံ။ ဘာသတော၊ ဟောကြားလတ္တံ့ သော။ မမ၊
ငါဘုရား၏။ ဝစနံ၊ စကားတော်ကို။ သုဏာထ၊ နာလင့်ကုန်။

သော၊ ထိုကျောင်းအာရာမ် လှူဒါန်းသော ဒါယကာသည်။ မနုဿေသု၊ လူ့ပြည်
တို့၌။ နိဗ္ဗတ္တမာနေော၊ ပဋိသန္ဓေ နေရာဘိသော်။ စတုရဂီနီ၊ အင်္ဂါလေးပါးရှိကုန်သော။
ဟတ္ထိ အဿာ ရထာ ပတ္တိသေနာ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည်ဟူသော ဗိုလ်ပ၊
အပေါင်းတို့သည်။ ဣမံ၊ ဤသူကို။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ပရိဝါရေဿန္တိ၊ ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ ဣဒံ၊
ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်။ သံသာရာမဿ၊ ကျောင်းအာရာမ် အလှူ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။

သဠိတူရိယ သဟဿာနိ၊ ငါးပါးတူရိယာ သင်္ချာရေရှောင်း ခြောက်သောင်းမျှ
လောက်တို့သည်လည်းကောင်း။ သမလင်္ကာတာ၊ အနီ၊ အပြာ၊ ချွေ၊ ငွေ၊ ဝါဖြင့်
တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ ဘေရိယော၊ မုဒိန်းတံပိုး မုရိုးအာလာမ် ပုစွန်မည်ရှောင်း
စည်ကြီးအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ဣမံ၊ ဤသူကို။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ပရိဝါရေဿန္တိ၊
တီးမှုတ် ကခုန် ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ ဣဒံ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်။ သံသာရာမဿ၊ ကျောင်း
အာရာမ် အလှူ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။

သမလင်္ကာတာ၊ သက်ရွယ်သင့်ရာ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ ဝိစိတ္တဝတ္ထာ ဘာရဏာ၊
ရှုမောစဖွယ် ဆန်းကြယ်သော အဝတ်လည်း ဝတ်ကုန်သော။ အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ၊
အလှူရဲ့ရဲ့ ပုလဲမြသား ခြယ်စီထားသည့် ပတ္တမြားနားတောင်းလည်း ဝတ်ကုန်သော။
အာဠာရပမ္ပာ၊ ကျယ်သောနဖူး ကော့မြူးသော မျက်တောင်လည်း ရှိကုန်သော။
ဟသုဠာ၊ ပြုံးရယ်ချိုသာ ဆိုတတ်စွာကုန်သော။ သုသညာ၊ သာယာသောအမည်
ဖွဲ့ချည်အပ်ကုန်သော။ တနုမဠိမာ၊ မကြီးသက်ရွယ် နုငယ်အလတ်သာ ဖြစ်ကုန်
သော။ ဆဠာသီတိ သဟဿာနိ၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော။ နာရိယော၊
မိန်းမတို့သည်။ ဣမံ၊ ဤသူကို။ ပရိဝါရေဿန္တိ၊ ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ ဣဒံ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း
သည်။ သံသာရာမဿ၊ ကျောင်းအာရာမ် အလှူ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။

တိံ သ ကပ္ပ သဟဿာနိ၊ ကမ္ဘာသုံးသောင်းတို့ပတ်လုံး။ ဒေဝလောကေ၊ နတ်ပြည်၌။
ရမိဿတိ၊ မွေ့လျော်ရလတ္တံ့။ ဒေဝိန္ဒော၊ နတ်တကာတို့ကို အစိုးရသော သိကြား
နတ်မင်းသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ သဟဿက္ခတ္တံ၊ အကြိမ်တထောင်။ ဒေဝရဇံ၊ နတ်မင်း
အဖြစ်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုရလတ္တံ့။ ဒေဝရာဇေန၊ နတ်မင်းသည်။ ပတ္တဗ္ဗံ၊ ရအပ်သော။
သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဘုန်း အာနုဘော်ကို။ ပဋိလဘိဿတိ၊ ရလတ္တံ့။
အနုနဘောဂေါ၊ မယုတ်သော စည်းစိမ်ရှိသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ ဒေဝရဇံ၊ နတ်မင်း
အဖြစ်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုရလတ္တံ့။

သဟဿက္ခတ္တံ၊ အကြိမ်တထောင်။ စက္ကဝတ္တိရာဇော၊ စကြဝတေးမင်းသည်။ ဟုတော၊
ဖြစ်၍။ ရဋ္ဌေ၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် ဝန်းဆောင်ပတ်ရံ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဘဝိဿတိ၊ စိုးမိုး
နိုင်နင်းရလတ္တံ့။ ဝိပုလံ၊ ပြန်ပြောစွာသော။ ပထဗျာရဇံ၊ ပဒေသရာဇ်၊ ကေရာဇ်မင်း
အဖြစ်ကို။ ဂဏနတော၊ ဂဏန်း သင်္ချာအားဖြင့်။ အသင်္ခယံ၊ မရေတွက်နိုင်အောင်။
ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဣတော၊ ဤ ငါပွင့်သော ကမ္ဘာမှ။ ပစ္စာ၊ နောက်ဖြစ်သော။
ကပ္ပ သတ သဟဿမိ၊ ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌။ ဩက္ကာက ကုလသမ္ဘဝေါ၊ ဥက္ကာကရာဇ်

မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော။ ဂေါတ္တေန၊ အနွယ်အားဖြင့်။ ဂေါတမော နာမ၊ အမြတ်တို့ထက် ကဲတက်လွန်စွာ မွန်မြတ်လှသောကြောင့် ဂေါတမအမည်ရှိသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရား သည်။ လောကေ၊ လောက သုံးပါး၌။ ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

တဿ၊ ထို သကျဝံသာ ဥက္ကာကရာဇ် မင်းစစ်နွယ်ဝင် အရှင်ဂေါတမ ဘုရား၏။ ဓမ္မေသု၊ တရားတို့၌။ ဒါယာဒေါ၊ အမွေခံသည်။ သြရသော၊ ရွှေရင်တော်ဖြစ် သားတော် စစ်သည်။ ဓမ္မနိဗ္ဗိတော၊ တရားတော်ကို ဖန်ဆင်းအပ်သည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ဥပါလိ နာမ၊ ဥပါလိဟူသော အမည်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သတ္ထုသာဝကော၊ ဘုရားတပည့်သည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့ ။ တဒါ၊ ထို ဥပါလိဖြစ်သော အခါ၌။ ဝိနယေ၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌။ ပါရမီ ပတော၊ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဌာနာ ဌာနေ စ၊ အရာဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌လည်း။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ်မာသည်ဖြစ်၍။ ဇိနသာ- သနံ၊ ဘုရားမြတ်စွာ သာသနာကို။ ဓာရေန္တော၊ ခုနစ်ဆယ်ရှစ်ဝါဆောင်ရွက်ရှာလျက်။ အနာ- သဝေါ၊ အာသဝေါ ကင်းလတ် ရဟန္တာမြတ်ဖြစ်၍။ ဝိဟရိဿတိ၊ နေရလတ္တံ့ ။ တေံ သဗ္ဗံ၊ ဤအလုံးစုံကို။ အဘိညာယ၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဖြင့်သိ၍။ ဂေါတမော နာမ၊ ဂေါတမ အမည် ရှိသော။ သကျပုဂံဝေါ၊ သာကီဝင်မင်းသား ယောက်ျားတို့မှတ် သုံးလှ ထွတ်သည်။ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌။ နိသီဒိတော၊ နေတော်မူ၍။ တေဒဂ္ဂေ၊ ဝိနယဓရ တေဒဂ်အရာ၌။ တံ၊ သင့်ကို။ ဌပေဿတိ၊ ထားလတ္တံ့ ။

ဤသို့ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူသည်ကို နာရလျှင် သုနန္ဒာ ရသေ့လည်း အလွန် ရှင်လန်း ငမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော ဥပမာ၊ ဥပမေယျတို့ဖြင့် ဘုရားကျေးဇူး ဘော်ကို ချီးမွမ်းလျက် မိမိ ဖြစ်လမ်းကိုလည်း ဥဒါန်းကျူးလျက် မျက်မှောက်တော်မူ ဖဲခဲ့၍ မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။

နန္ဒနမင်းသားဘဝ

ထိုအခါမှစ၍ ကုသိုလ်သမ္ဘာကို များစွာ ဆည်းပူးလျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေသော အခါ နတ်ရွာ၌ ဖြစ်၍ ဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသောအတိုင်း ခံစား၊ စံစားကာ အစဉ်သာ လျှင် လူ့ရွာ၊ နတ်ပြည် ကျင်လည်ခဲ့သဖြင့် ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ မပေါ်လာမီ ရှေးကမ္ဘာဝယ် ဘုန်းအာနုဘော် အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံသော၊ အတိုင်းမသိသော ဥစ္စာ အခြံအရံရှိသော၊ အဉ္စသမည်သော ဧကရာဇ်မင်းဖျား၏ သားကြီးရတနာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုမင်းသားကား နှစ်သက် စဖွယ် တင့်တယ်သော အဆင်းအဝါရှိလှ၍ 'နန္ဒနကုမာရ'ဟု အမည်တွင်၏။

ထိုနန္ဒနမင်းသားသည် ဥတုသုံးပါးနှင့် လျော်သောပြာသာဒ် သုံးဆောင်ဝယ် ကြီးကျယ်သော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရ၏။ ဥယျာဉ်ကစားသွားသောကာလ စသည်တို့၌ တသိန်းတသိန်းမျှသော ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ ရထားစီးသူရဲ၊ ခြေသည်သူရဲတို့သည် ခြံရံကာ လိုက်ကြရကုန်၏။ တသောင်းမျှလောက်ကုန်သော ကချေသည် မင်းမိန်းမ အပေါင်းတို့သည်လည်း စည်၊ စောင်း၊ ပတ်သာ၊ တူရိယာတို့ကို ဟီးမှုတ်၍ မငြီးငွေ့ကြောင်း ဖျောင်းဖျဖြေဖျော်ကာ လိုက်ရကုန်၏။

ယင်းသို့ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အာဏာ တန်ခိုးရှိရကား မင်းသားသည် ဇာတိ မာန်ဖြင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်၏။ သူယုတ် သူကောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း အထူးမသိ၊ မိမိ မာန်တံခွန်ကိုသာ အလွန် ထောင်လွှားလေ့ရှိ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပြစ်မှားပုံ

တရံသောကာလ ထိုနန္ဒနမင်းသားသည် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ များစွာသော အခြံအရံတို့နှင့် တကွ “သိရိက” မည်သော ဆင်တော်ကိုစီးလျက် ထွက်လတ်သော် မြို့၏အပ၌ စရဏ တဆယ့် ငါးပါး သံဝရလေးပါး တရားအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော “ဒေဝလ” မည်သော အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါသည် ရွှေမှလာသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လေ၏။ ထိုသို့ မြင်လျှင်ပင် “ငါ့သို့စင်သော ယောက်ျားမြတ်၏ မျက်နှာ၌ ရှေးရှုလာရာ သလော”ဟု ဒေါသ မာန်စောင်ရှိ၍ မိမိစီးသော သိရိက ဆင်ပြောင်ကို အချက်ထွက်အောင် ပြုသဖြင့် ချွန်းဖွင့်၍ လွှတ်လေသော် ဆင်ပြောင်ကြီး သည် တောမီးဟိန်းသကဲ့သို့ ကြောက်ကြမ်းဖွယ်သော အသံကို ဟစ်လျက် အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအား တိုးဝေ့ ညှဉ်းပန်း၏။ ထိုသို့ ညှဉ်းပန်းပြီးမှ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ကစားမြူးထူးပြီးသော် နန်းတော်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုအခါမှစ၍ နန္ဒနမင်းသားသည် ကြီးမားသော အရိယူပဝါဒကံကြောင့် သံကောက်ကို မျှိုမိသောငါး၊ လှံသွား၌ အိပ်ရသောသူကဲ့သို့ ပူပန်သောက ဗျာပါဒ အပုံသည် မီးဟုန်ကဲ့သို့ တောက်၍ တချောက်ချားချား မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ကိုယ်စိတ် နှစ်ဖြာပင် သက်သာ ရာမရရှိ၏။

သူတော်ကောင်းအား ပြစ်မှားပြစ်

ထိုအကြောင်းကို ဖခင် အဇ္ဈသ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လျှင် ဖခင် မင်းကြီးလည်း “ငါ့သားတော်မြတ်သည် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေပွေး မြွေဟောက် ကို ကောက်၍ ကိုင်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အလှံပြောင်ပြောင် လောင်သော မီးကြီးတွင်းသို့ ဆင်းဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အမှန်ယစ်သော ဆင်၏ စွယ်ပြောင်ကို ကိုင်ငင်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း မပြုကောင်း မပြစ်မှားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြစ်မှားမိချေသည်။ ဤသို့သော အမှုကို ပြုခြင်းသည် ပြစ်မှားရင်းသူသာလျှင် ပျက်စီးတတ်သည်မဟုတ်၊ အခြံအရံ တိုင်းနိုင်ငံ သားနှင့်တကွ ပျက်စီးရအံ့သော အကြောင်းဖြစ်သည်။ ငါတို့အထက်က မင်းပြုကြသော သုခမေ- လမင်း၊ ကောသလမင်း၊ သိဂ္ဂဝမင်း၊ သတ္တကမင်းတို့သည် ဤကဲ့သို့သော ရဟန်းကောင်း အား ပြစ်မှားဘိ၍ မိမိတိုင်းနိုင်ငံနှင့်တကွ ပျက်စီးကြဖူးလေသည်။ ထိုအရှင်မြတ်တို့သည် အကယ်၍ အမျက်ထွက်ကုန်ငြားအံ့၊ ငါတို့လူကို မဆိုထားဘိ ခြောက်ပါးသော နတ်ဘုံသော် လည်း အကုန်ပျက်သုဉ်းဘိရာ၏။ ယူဇနာရှစ်သောင်း လေးထောင် နက်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ သော်လည်း ခန်းခြောက်ဘိရာ၏။ ဤသို့သော အရာကို ပြေပျောက်စေခြင်းငှါ သူတပါးပြုနိုင်မည် မဟုတ်၊ ဤအရှင်မြတ်ကိုသာ လျင်စွာသွား၍ ပူဇော်ကန်တော့လော့”ဟု ဆို၏။

တောင်းပန်ဝန်ချခြင်း

ထိုစကားကို ကြားလျှင် နန္ဒနမင်းသားသည် အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းရှိရကား လူနေပြစ် သော ယူဇနာ သုံးထောင်၏ အတွင်း၌ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ပူဇော်ရန် ပန်းနံ့

သာလံကံစွဲကုန်လျက်စိုသောအဝတ်, စိုသောဆံ့ရှိသောကိုယ်ဖြင့် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ထံသို့သွားပြီးသော် ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်ခိုက်၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် လွန်ကျူး မိသော အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ။ ပစ္စုပ္ပန်, သံသရာ နှစ်ဖြာသော ဘဝ၌ ဒုက္ခကင်းကွာအောင် မေတ္တာတရားကို ပွားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆုပေးခြင်း

အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း “ဒကာ မင်းသား... ငါတမူကား ခြောက်ပါးနတ်ရွာ သုရာဂန္ဓဗ် နတ်နတ်တလွှား နဂါးဒါနောနှင့် တကွသော သူ့အပေါင်းတို့သည် ငါ့ဦးခေါင်းထက်၌ သန်လျက် လှံတံ နှင်တံ သံတူဖြင့် နှက်၍ အသက်ပင် ဆုံးစေကာမူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မာန်မူခြင်း အမျက်ထွက် ခြင်းကို ငါ မပြုပြီ။ အကုသိုလ် စေတနာကို ငါ ပယ်ပြီး ဖြစ်ရကား မီးသည် ရေ၌ မတည်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျိုးစေ့သည် ကျောက်ဖျာထက်၌စိုက်၍ မပေါက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပိုးရွှ သည် မီးကျိုးစဉ် မတည်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ သန္တာန်၌ စောင်မာန် ဒေါသ မတည်ချေ။ ကန်တော့ပေသော သူတို့အားလည်း တဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဥပဒ်, နှစ်ဆယ့် ငါးရပ်သော ဘေးသည် ကင်းဝေးလွင့်ကွာစေသတည်း။ ဣရိယာပုထ်လေးဖြာ၌ ချမ်းသာ ပွားစေသတည်း” ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဆုပေး၍ သက်သာရာကို ရစေပြီးမှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံ၍ ဟိမဝန္တာတောသို့ ကြွတော်မူ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ တေဒဂ်ရံ

နန္ဒန မင်းသားလည်း ထိုအခါမှစ၍ သံဝေဂ ဖြစ်သဖြင့် ဒါန, သီလကို အားထုတ်လျက် အိသက်အတိုင်းတည်၍ စုတေသောအခါ လူ့ရွာ နတ်ပြည် ကျင်လည်ပြီးမှ ငါတို့ဘုရား သာသနာ ဝယ် ထို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မထေမဲ့မြင် ပြုမိသော ကံကြောင့် အမျိုးမသန့်သော ဆတ္တာသည်၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်လာ၏။ ယခင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် မင်းသားတို့နှင့်အတူ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဘုရားသခင်က ဝိနည်းပိဋကတ်ကို အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ သင်စေ၍ တတ်မြောက် လိမ္မာသဖြင့် ဘာရုကစ္ဆကဝတ္ထု, အဇ္ဈက ဝတ္ထု, ကုမာရကဿပ ဝတ္ထုတို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် ညီညွတ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်လျှင် ဘုရားသခင်က များစွာ ချီးမွမ်းတော်မူ၍-

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဝိနယဓရာနံ ဘိက္ခုနံ ယဒိဒံ ဥပါလိ-
ဟူ၍ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

အနက်ကား - ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝိနယဓရာနံ၊ ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်သော။ မမ၊ ငါဘုရား ၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ ဥပါလိ၊ အကြင် ဥပါလိထေရ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ၊ ဤ ဥပါလိထေရ်သည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊ ကဲလွန်၏။

အရှင် ဥပါလိ၏ သြဝါဒများ

ထို အရှင် ဥပါလိလည်း ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ မြင်သောအခါမှ စ၍ များစွာသော လူ့အပေါင်းတို့အား ငါးဆယ့်လေးဂါထာတို့ဖြင့် သြဝါဒ ပေးစမှတ်ပြု၏။

[ဂါထာတို့ကား များသောကြောင့် သင့်ရုံမျှသာ ရေးတော့အံ့။]

သယမ္ဘုံ တံ ဝိမာနေတော၊ သန္တစိတ္တံ သမာဟိတံ။
တေန ကမ္မေနာဟံ အဇ္ဇ၊ ဇာတောမိ နိစယောနိယံ။ (ပ)

အဗ္ဘတိတာ စ ယေ ဗုဒ္ဓါ၊ ဝတ္တမာနာ အနာဂတာ။
ဓဇေနာနေန သုဇ္ဈန္တိ၊ တဿ ဇတေ နမဿိယာ။

ဘောန္တော၊ အိုလူများတို့။ အဟံ၊ ငါ ဥပါလိသည်။ ပုရေ၊ ရှေးဘဝ၌။ သန္တစိတ္တံ၊
ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော။ သမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်သော အကျင့်ရှိသော။
သယမ္ဘုံ၊ သစ္စာလေးဝ မြတ်ဓမ္မကို အလိုလို သိတော်မူသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုအရှင်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို။ ဝိမာနေတော၊ ပြစ်မှားမိ၍။ တေန ကမ္မေန၊ ထိုမကောင်းမှုကြောင့်။
အဇ္ဇ၊ ယခု။ အဟံ၊ ငါသည်။ နိစယောနိယံ၊ ယုတ်သော ဆတ္တာသည်အမျိုး၌။ ဇာတော၊
ပဋိသန္ဓေနေရာသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။

တုမော သင်တို့သည်။ ခဏံ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ခဏကို။ မာ ဝိရာဇေထ၊ မချွတ်မယွင်းကြစေ
လင့်။ ဟိ၊ ထိုစကားမှန်၏။ ခဏာတိတာ၊ ခဏကို လွန်ကုန်သော သူတို့သည်။ သောစရေ၊
လိမ္မာသောအခါ စိုးရိမ်စွာဖြစ်ရ၏။

သဒတ္ထေ၊ မိမိ အကျိုးစီးပွား၌။ ဝါယမေယျာထ၊ လုံ့လပြုကြကုန်။ ဝေါ၊ သင်တို့
သည်။ ခဏော၊ ဘုရားမြတ်စွာ ဖြစ်စဉ်ခါကို။ ပဋိပါဒိတော၊ ဒါန၊ သီလ စသည်ဥသို့
ပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ကုန်လသေး။

သာသနံ၊ ဘုရား အဆုံးအမတော်သည်။ ဧကစ္စာနံ၊ အချို့ကုန်သော သူတို့
အား။ ဝမနံ၊ ပျို့အန်စေတတ်သော ဆေးတည်း။ ဧကစ္စာနံ၊ အချို့ကုန်သော
သူတို့အား။ ဝိရေစနံ၊ ဝမ်းလားဆေးတည်း။ ဧကစ္စာနံ၊ အချို့ကုန်သော သူတို့အား။
ဟလာဟံလံ၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော။ ဝိသံ၊ အဆိပ်တည်း။ ဧကစ္စာနုဉ္စ၊
အချို့သော သူတို့အားကား။ ဩသဓံ၊ အမြိုက်ဆေးတည်း။

ပဋိပန္နာနံ၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဝါ-ကောင်းမြတ်စွာ ကျင့်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့အား။ ဝမနံ၊ ကိလေသာ မာရ်ကို အန်စေတတ်သော ဆေးတည်း။ ဖလဋ္ဌာနံ၊ ဖလဋ္ဌာန်
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဝိရေစနံ၊ ဝမ်းလား ဆေးတည်း။ ဖလလာဘီနံ၊ အကျိုးကို အလိုရှိ
ကုန်သော သူတို့အား။ ဩသဓံ၊ အမြိုက်ဆေးတည်း။ ဂဝေသီနံ၊ စီးပွားကို ရှာကုန်သော
သူတို့အား။ ပုညဓတ္တံ၊ ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေ
ကောင်းတည်း။

သာသနေန၊ ဘုရား ဩဝါသာသနာနှင့်။ ဝိရုဒ္ဓါနံ၊ ဆန့်ကျင်ကုန်သော သူမိုက်တို့အား။
ဟလာဟလံ၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော။ ဝိသံ ယထာ၊ အဆိပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဒဋ္ဌဝိသော၊ မျက်စောင်းရိပ်ကာ သတ္တဝါကို ဖွဲ့ပြာအသွင် လျင်စွာ သေစေတတ်သော
အဆိပ်ရှိသော။ အာသိဝိသော၊ မြေပွေး မြေဟောက်သည်။ တံ နရံ၊ ထိုသို့ဆန့်ကျင်
ဖမ်းငင်ဆွဲကိုင်သောသူကို။ ဈာပေတိ ယထာ၊ ကိုယ်လုံးကျွတ်အောင် လောင်စေသကဲ့သို့။
ဧဝံ တထာ၊ ထိုအတူ။ သာသနံ၊ သာသနာတော်သည်။ တံ နရံ၊ ထိုမထေမဲ့မြင် ဆန့်ကျင်
စွာသော သူကို။ ဈာပေတိ၊ ညက်ညက်ကြေအောင် လောင်စေတတ်၏။

သကိံ ပိတံ၊ တကြိမ် သောက်အပ်သော။ ဟလာဟလံ၊ အဆိပ်သည်။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေကို။ သကိံ၊ တကြိမ်။ ဥပရုန္တတိ၊ ဖြတ်ဘတ်၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ သော၊ ထိုပြစ်မှားတတ်သော သူမိုက်သည်။ ဝိရုဇ္ဈိတော၊ ဆန့်ကျင်စွာ ကျင့်မိသော်။ ကပ္ပကောဋီဟိပိ၊ ကမ္ဘာအကုဋေတို့ ပတ်လုံးလည်း။ ဥယျတိ၊ လောင်၏။

ခန္တိယာ၊ သည်းခံခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ အဝိဟိံသာယ စ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ မေတ္တာစိတ္တဝတာယ စ၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့် ဟက္ခသော လူကို။ သော ဗုဒ္ဓေါ၊ ထိုဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာသည်။ တရတိ၊ ကယ်ဆယ်တော်မူ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သံသာတော်တို့ကို။ အဝိရောဓိယာ၊ မဆန့်ကျင်အပ်ကုန်။

လာဘာလာဘော၊ ရခြင်း မရခြင်း၌။ န သဇ္ဇန္တိ၊ မကပ်ငြိကုန်။ သမ္မာနန ဝိမာနနေ၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ မမြတ်နိုးခြင်း၌။ န သဇ္ဇန္တိ၊ မကပ်ငြိကုန်။ ဗုဒ္ဓါ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ ပထဝီသဒိသာ၊ မြေကြီးနှင့် တူကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့ကို။ အဝိရောဓိယာ၊ မဆန့်ကျင်အပ်ကုန်။

ပန္နေ၊ ခရီး၌။ ဆဉ္စိတံ၊ စွန့်အပ်သော။ မိဠမက္ခိတံ၊ မစင်လိမ်းကပ်သော။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ရဘိသော်။ သိရသ္မိံ၊ ဦးခေါင်း၌။ အဉ္ဇလိံကတော၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို ပြု၍။ ဣသိဒ္ဓဇံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၏ တံခွန်ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍။ ဝန္တိတံ၊ ရှိခိုးအပ်ပြီ။

အဗ္ဘတိတာ၊ လွန်လေကုန်ပြီးသော။ ယေ ဗုဒ္ဓါ စ၊ အကြင် ဘုရားတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝတ္တမာနာ၊ ဖြစ်ဆဲကုန်သော။ ယေ ဗုဒ္ဓါ စ၊ တို့သည်လည်းကောင်း။ အနာဂတာ၊ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ကုန်သော။ ယေ ဗုဒ္ဓါ စ၊ တို့သည်လည်းကောင်း။ အနေနဇဇေန၊ ဤ သင်္ကန်း တည်းဟူသော တံခွန်ဖြင့်။ သုဇ္ဈန္တိ၊ စင်ကြယ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုသင်္ကန်းတို့ကို၊ နမဿိယာ၊ ရှိခိုးထိုက်ကုန်၏။

[သဝိညာဏကသန္တာန်ကို မဆိုထားဘိ၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော် သူမြတ်တို့၏ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော သင်္ကန်းကိုမျှ မြင်ရကုန်သော် ပူဇော်မြတ်နိုး ရှိခိုးရာ၏ ဟူလိုသည်။]

ဤကား အရှင်ဥပါလိ မပြတ်ဆုံးမသော ဩဝါဒတော်တည်း။

အပဒါန် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာတို့နှင့် ညီညွတ်၍ စီရင်အပ်သော အရှင်ဥပါလိ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။

၃၄-အရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

သဗ္ဗညုအထွတ် သုံးလူ နတ်သည် ကပိလဝတ်ပြည်မှ ပြန်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ စံနေတော်မူသောအခါ အရှင်မဟာကဿပ အလောင်းဖြစ်သော ပိပ္ပလိ လုလင်သည် သာသနာသို့ ဝင်၍ ရှင်ရဟန်း ပြုလာသတည်း။

ဝေဒေဟ ဥပါသကာ

ထိုအရှင်မဟာကဿပ၏ အကြောင်းကား- ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်း၏ အထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ဟံသာဝတီပြည်ကို အမှီပြုလျက် သားငှက် အပေါင်းတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ခေမာ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တိုင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အခါ ထိုဟံသာဝတီမြို့တိုင်းမှ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ဝေဒေဟ အမည်ရှိသော သူကြွယ် တဦးသည် ဘုရားရှင်ထံ နိယံရှိညွတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လေ့ရှိ၏။

ဓုတင် တေဒဂ်ရထေရ်

တရံသောအခါ ပန်းနံ့သာလက်စွဲလျက် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်ကိုဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်၏အနီး၌ နေ၏။ ထိုခဏ၌ တတိယ သာဝက ဖြစ်သော မဟာနိသဘ အမည်ရှိသော မထေရ်မြတ်သည် ဆည်းကပ် စားလာသည်ကို ပဒုမုတ္တရ ဘုရား သခင်သည်-

တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခုနံ ဓုတဝါဒါနံ ယဒိဒံ နိသဘော-

ဟူ၍ ဓုတင် တေရသကို ဆောင်သော တေဒဂ်အရာ၌ ထား၍ ချီးမြှင့်တော်မူ၏။

ဆွမ်းကျွေးပွဲမကြ

ထိုသို့ ချီးမြှင့်သည်ကို သူကြွယ် သိမြင်လျှင် ထိုအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒသည် ဖြစ်လတ်၍ ပရိသတ်တို့ သွားကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ကပ်၍ “နက်ဖြန် နံနက် သောအခါ သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ အရှင်ဘုရားသည် ဒကာတော်အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”ဟု ပင့်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ဥပါသကာ....သံဃာတော်ကား အလွန်များ၏။ မြောက်သန်းမျှစင် ရှိ၏။ အဘယ်မျှလောက်သော သံဃာဖြင့် ကြွလာရအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား....တပည့်သား သံဃာမှန်လျှင် ရှင်သာမဏေကိုမျှ မကြွင်း စေပဲ သံဃာ ခြောက်သန်းနှင့်ပင် ကြွတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ် ဝန်ခံတော်မူ၏။ ဥပါသကာလည်း မြတ်စွာဘုရား ဝန်ခံကြောင်းကို သိလျှင် အိမ်သို့ အလျှင် အမြန်လာ၍ လုပ်ကျွေးစရာ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ အချို၊ အချဉ် စီရင်ပြီးသော် သံဃာတော်တို့၏ နေရာကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်၏။ နံနက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက် ပင့်ဆောင်၍ ယာဂုဆွမ်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးသော် အထံတော်ပါး၌ နေ၏။

ထိုအခါ တတိယသာဝက ဖြစ်သော မဟာနိသဘ ထေရ်မြတ်သည် သပိတ်သင်္ကန်း ပြင်လျက် အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ၍ လာသည်ကို ဝေဒေဟ ဥပါသကာမြင်လျှင် လျှင်စွာလိုက်၍ “အရှင် ဘုရား.... သပိတ်ကို သနားတော်မူပါ။ ဤအိမ်သို့လည်း ကြွတော်မူပါ။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း ဤအိမ်၌ ရှိပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ မဟာနိသဘ ထေရ်သည်လည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြန်ကြားပဲ သွားမြဲတိုင်း သွားလေလျှင် သပိတ်တိုင်းသာ ဘောဇဉ်ငါးပါးဖြင့် ပြည့်စေလျက် လိုက်၍ ကပ်ရ၏။

ဓုတင်္ဂဓရ ဆုကိုပန်

ပြီးသောကာလ ဘုရားထံတော်သို့ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား...ဤ မဟာနိသဘထေရ်ကား ဘုရားသခင် ဤတွင်ရှိပါသည်။ အိမ်သို့ ကြွတော်မူပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ် ပင့်ဖိတ်ပါသော်လည်း မဝင် လိုပါ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ကိုယ်တော်မြတ်ထက် သာလွန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးရှိပါသလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်တို့ မည်သည်လည်း သူတထူး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို တစုံတခုမျှ ကွယ်ဝှက် ဝန်တိုသည် မရှိရကား ထိုနိသဘထေရ်၏ ကျေးဇူးစကားကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်းငှါ “ဥပါသကာ... ဤ မဟာနိသဘသည် အဘယ်မှာ ငါတို့မျှ ကပါအံ့နည်း။ ငါတို့ကား ပင့်ဖိတ်လာသော ဒါယကာတို့၏ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်၏။ ဤ နိသဘမထေရ်မြတ်ကား မသုံးဆောင်၊ ဆွမ်းခံ၍သုံးဆောင်သည်။ ငါတို့ကား ရွာ၏အနီးအပါးဖြစ်သောကျောင်း၌ နေ၏။ ဤ နိသဘမထေရ်ကား မနေပေ၊ တောကျောင်း၌သာ မွေ့လျော်ပေသည်။ ငါတို့ကား အမိုးရှိသောကျောင်းသို့ ဝင်သေး၏။ ဤနိသဘမထေရ်ကား မဝင်၊ ဟင်းလင်းအပြင်၌သာ နေသည်” ဤသို့စသည်ဖြင့် သန္တဒီ၊ သလ္လေခနှင့် တကူသော အရိယဝံသ ဓမ္မကျေးဇူးကို ချီးကျူးမိန့်ကြားတော်မူလျှင် ဝေဒေဟ ဥပါသကာလည်း အလှူအဝါနှင့်တကွ တောက်ပသော ဆီမီးဟောင်းတွင် ဆီထပ်၍ လောင်း သကဲ့သို့ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညို၍ “ဤပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့သာ နောက်နောက်သော ဘုရားရှင် တို့၏ သာသနာ၌ ဖြစ်ပါစေသောဟု ငါဆုပန်တော့အံ့” ဟု ကြံလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရှေးနည်းအတူ အလှူကြီးကိုပေး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သံဃာတော် ခြောက်သန်းတို့အား တပါး တပါးလျှင် အသပြာ တထောင်ထိုက်သော တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းကို ကပ်လှူပြီးလျှင် ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ဝပ်၍ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား သိကြားလိမ္မာသည်မှစ၍ စွမ်းနိုင်သမျှ ဖြည့် အပ်သော ကုသိုလ်စေတနာ၊ သံဃာတော် ခြောက်သန်းနှင့်တကွ ကိုယ်တော်မြတ်အား ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ဆွမ်း သင်္ကန်း ကပ်လှူသော စေတနာ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက်တို့ကို အလွန် သိမ်းဆည်းအပ်သော သီလပရိပူရဏ မေတ္တာသဟဂတ စေတနာ ဤစေတနာအပေါင်းတို့ကြောင့် လူကောင်း နတ်ကောင်းတို့၏ အဖြစ်ကို မလိုပါ။ နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ဤ မဟာနိသဘထေရ်ကဲ့သို့ အရာအထူးကိုရ၍ ဓုတင်္ဂဓရသကိုဆောင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ရှု၍ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်အံ့သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် ရှင်လှသော ဣန္ဒြေကိုထားလျက် “ချစ်သားဝေဒေဟ...ဤကမ္ဘာမှ နောက် တသိန်းမြောက် ကျသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် မဟာကဿပ အမည်ရလျက် ဓုတင်္ဂဓရသကို ဆောင်နိုင်သော တတိယ သာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၏။

ကေသာဋ္ဌက ဘဝ

ထိုအခါမှစ၍ ဥပါသကာလည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လွန်စွာ အားထုတ်လျက် ခန္ဓာ ပျက်သောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမှစ၍ လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည် ကာသာ ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ဤ ကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီဘုရား ပွင့်တော် မူသောအခါ ဗန္ဓုမတီပြည် သိမ်ငယ်သော ပုဏ္ဏားဆင်းရဲအမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ ထိုဘဝကား တခု

သော မကောင်းမှုကံကြောင့် အလွန်ဆင်းရဲ၍ ဟင်းရွက်ခူး ထင်းခွေဖြင့်သာ အသက်မွေးရ၏။ မိမိ၌လည်းကောင်း၊ မယား၌လည်းကောင်း ကိုယ်ဝတ် တထည်စီ၊ အပေါ်ရုံစုလျားမှာ တထည် တည်းသာ ရှိ၏။ ပုဏ္ဏားတို့ အစည်းအဝေးရှိ၍ လင်သွားရလျှင် မယားအိမ်တွင်းက မထွက်ဝံ့၊ ပုဏ္ဏားမတို့ အစည်းအဝေးရှိ၍ မယားသွားရလျှင် လင် အိမ်တွင်းက မထွက်ဝံ့ ဖြစ်၍ “ကေသာ ငှက်” ဟု အမည်ရ၏။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ခုနစ်နှစ်တကြိမ် တရားဟောတော် မူ၏။ ဟောချိန်နီးသောအခါ ပြည်ရွာတောတောင်စောင့်သော နတ်တို့သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံးကို လှည့်ပတ်၍ “မြတ်စွာဘုရား တရားဟောချိန်သင့်ပြီ၊ စည်းဝေးကြကုန်” ဟု ဆော်ကြား လျက် ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ ကေသာငှက် ပုဏ္ဏားလည်း ထိုသတင်း စကားကိုကြားလျှင် တရားနာလိုသော ဆန္ဒရှိ၍ မိမိ ပုဏ္ဏားမအား ဤသို့ ဆို၏- “အဆွေမ... တရားတော်ကို နာခြင်းငှါ ငါသော်လည်း သွားအံ့၊ သင်သော်လည်း သွားချေ” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားမ ကလည်း “အကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမမည်သည်ကား ညဉ့်အခါ သွား၍မသင့်ချေ၊ နေ့အခါမှ ကျွန်ုပ် သွားပါအံ့၊ ယခု အမောင်သာ သွားပေလော့” ဟု ဆိုပေသော် ထိုကေသာငှက်သည်လည်း ဝတ်စား ပြင်ဆင်လျက် ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ် လေးပါးတို့အား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာဟူသော တရားစကားအစဉ်ဖြင့် ကောင်းကင် မြစ်ကြီး စီးဘိသကဲ့သို့ နှစ်မြို့လောက်စွာ အင်္ဂါရွှစ်ပါးရှိသော အသံဖြင့် စိတ်ဖန်ကာ ဟောတော်မူ၏။

တထည်တည်းကိုပင်လှူ

ပရိသတ်စွန့်က နေ၍သာ တရားတော်ကို နာရသော ကေသာငှက်လည်း အဆအရာ ဝမ်းသာ နှစ်မြို့ခြင်းရှိ၍ ပီတိငါးပါးဖြစ်လျက် ပခုံးထက်၌ပါသော စုလျားပုဆိုးကို ပုံစုလျက် ဤဝတ္ထုကို ဘုရားရှင်အား လှူတော့အံ့ဟု ကြံ၏။ တဖန်လည်း ဤ စုလျားကိုပင် ငါလှူ၍ သွားခဲ့သော် ပုဏ္ဏားတို့ အစည်းအဝေးရှိသောအခါ ငါလည်း မဝင်ဝံ့၊ ပုဏ္ဏားမလည်း မဝင်ဝံ့ ရှိချိမ့်မည်။ နောက် တထည်ရမှပင် လှူတော့အံ့ဟု ကြံပြန်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါစိတ် တရံဖြစ်သည်ကို မစ္ဆေရစိတ် တထောင်မျှလောက် ဖျက်၍ ပခုံးထက်၌ တင်မြဲတင်ပြန်၏။ တဖန် လှူဦးမည်ဟု ကြံစည်ပြန်လျှင်လည်း ယခင်နည်းကဲ့သို့ စေးနဲ့စုံမက်သော မစ္ဆေရစိတ်သာ ကပ်ငြိ၍ မလှူမိပဲ ပဌမယံ၊ မဇ္ဈိမယံ လွန်မြောက်၍ ပစ္ဆိမယံသို့ ရောက်လေသော် မိမိကိုယ်ကို မိမိနှလုံးဖြင့် ဆိုဆုံးမသည်ကား “အချင်း ကေသာငှက်...သင်သည် ဤ တထည်မျှလောက်သော ပုဆိုးကိုလျက် မလှူရက်ဘိ သကဲ့သို့ အထက်အထက်သော ဘဝက မစ္ဆေရနောက်သို့ လိုက်လံကာ ဒါန ကောင်းမှုကို မပြုခဲ့သောကြောင့် ယခုဘဝ၌ ဆင်းရဲရသည် မဟုတ်လော့၊ နောက်နောက်သော ဘဝတို့၌လည်း ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲလိုသလော့၊ အဆောတလျှင် သင် လှူမှသာ ဒါန ဖြစ်တော့ မည်” ဟု တိုက်တွန်း ဆုံးမ၍ ပခုံးမှ စုလျားကို ချပြီးလျှင် ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ ထား၍ အားရဝမ်းသာစွာ လက်ယာ လက်ဖြင့် လက်ပမ်းပေါက် တီးလျက် “အောင်ပြီ” ဟု သုံးကြိမ်ဆို၏။

မပျက်မော့က် အကျိုးရပုံ

ထိုအသံကို ဗန္ဓုမ မင်းကြီး ကြားလေလျှင် “သင်ကား အဘယ်သူကို အောင်သနည်း” ဟု မေး၏။ ကေသာဋကလည်း “ညဉ့်ဦးယံ၌ အကြံဖြစ်သည်မှစ၍ မစ္ဆေရနှင့် သဒ္ဓါသည် အခါခါ စစ်သိုးကြရာတွင် ယုတ်မာသော မစ္ဆေရသည် ပစ္ဆိမယံမှ ရှုံးနစ်လျက် လှူနိုင်သည် ဖြစ်၍ ထိုမစ္ဆေရကို အောင်ပြီ ဆိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အားရဝမ်းသာ လွန်စွာချီးပ၍ တစုံမျှသော ပုဆိုးကိုပေး၏။ ကေသာဋကလည်း ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို မှီ၍သာ ရလာသော ဝတ္ထုဖြစ်ရကား ဘုရားနှင့်သာ ထိုက်ပေသည်ဟု ကြံ၍ တဖန် လှူပြန်၏။ ထိုသို့လှူသည်ကို မင်းကြီးသိပြန်လျှင် နှစ်စုံပင် ထပ်၍ ပေး၏။ ကေသာဋကလည်း ဘုရားအား လှူပြန်၏။ တဖန် လေးစုံလည်းကောင်း၊ ရှစ်စုံလည်းကောင်း ပေးပြန်လျှင်လည်း ယခင်ကဲ့သို့ အကုန်ပင် လှူ၏။ ထို့နောက် တဆယ့်ခြောက်စုံ ပေးလေသော် ဤကေသာဋကသည် “တဆ တဆ ရမှန်း သိ၍သာ လှူသည်ဟု လူတထူးတို့ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်ပေတော့မည်” ဟု ကြံမိ၍ မိမိအဖို့တစုံ မယားအဖို့ တစုံထား၍ အကြွင်းကို ဘုရားရှင်အား လှူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကေသာဋကသည် ဘုရားသခင်နှင့် အကျွမ်းဝင်ကြ၍ သရဏဂုံ သီလကိုခံလျက် ဘုရားရှင်ထံ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ် စေားသတည်း။

နောက်အလှူနှင့် အကျိုးကြီး

တရံသောကာလ ဆောင်းလအခါ မဟာဗန္ဓုမ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်ထံ တရားနာခြင်းငှါ လာရာဝယ် အသပြာ တသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာတစုံကို ပဋုဏ္ဏရာဇ်တိုင်းမှ ဆက်လာ၍ ရသဖြင့် ဘုရားထံပါးတွင် နေသော ထိုကေသာဋကအား ဤကမ္မလာအစုံကို အမြဲဝတ်ရုံ၍ တရားတော်ကို နာပါ။ ဘုရားရှင်အမှုကို ဆောင်ရွက်ပါဟု ဆို၍ ပေး၏။ ကေသာဋက-ကလည်း “ဤကောင်းမြတ်လှသော ကမ္မလာဖြင့် အပုပ်ကောင်သာဖြစ်သော ငါ၏ကိုယ်ကို ဆင်ယင်၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဘုရားအား လှူရမူ ဘဝဆက်တိုင်း ပါရ၏” ဟု ကြံ၍ ဘုရားစံရာ ဂန္ဓကုဋိဝယ် တထည်ကို အခင်းပြုလျက် တထည်ကို ဗိတာန် ကြက်၍ လှူ၏။

တနေ့သ၌ မင်းကြီး ကျောင်းတော်သို့ လာလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရောင်ခြည်ဟုန် သည် အစုံသော ကမ္မလာရောင်ဖြင့် ကူးယှက်ရကား ပြုံးပြုံးပြက်ထွန်းသော ပတ္တမြားတောင်ကို နေရောင် လရောင်ဖြင့် ဟပ်သကဲ့သို့ တလျှပ်လျှပ် တညီးညီး အံ့ချီးစဖွယ်ဖြစ်၍ နှစ်သက်ဝမ်းသာ စွာ “ဤကမ္မလာကို ဘယ်ဒါယကာ လှူပါသနည်း” ဟု လျှောက်မေး၏။ ကေသာဋက လှူကြောင်းကို ဘုရား မိန့်တော်မူသဖြင့် သိလေလျှင် “အရှင်ဘုရား... ဤကမ္မလာကို ကေသာဋကကို အကျွန်ုပ် ပေးပေသည်။ ကေသာဋကလည်း သင့်တင့်သော ဌာန၌ပင် ထားပေသည်” ဟု ဆို၍ ကြည်ညိုဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးမှ ထိုကေသာဋကကို ခေါ်၍ သံဃာတော်တို့၏ အလုပ် အကျွေး ပြုစီမံသောငှါ အသပြာတသိန်း ထွက်သော ရွာကြီး ရှစ်ရွာ၊ ရထားစီးကညာ ရှစ်ယောက်၊ ဆင်ပေါက်ရှစ်စီး၊ ကျွန်သီး ရှစ်အိမ်ထောင်၊ ရှစ်ဆောင်သော တိုက်ပြာသာဒ်၊ ရှစ်ရပ်စီသာ ဖြစ်သော ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားတို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ကေသာဋကလည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လွန်စွာ အားထုတ်လျက် အသက် ဆုံးသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

လင်၏သင်္ကန်းလျာလှူပုံ

ထိုမှသည် လူ့ပြည်နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာလာသဖြင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ကောဏာဂုံဘုရားနှင့် ကဿပ ဘုရား၏ အကြား၌ ဗာရာဏသီ ပြည်တွင် သူကြွယ်၏ အမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ အရွယ် ရောက်သောအခါ အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် နေ၍ တနေ့သ၌ တောကစား သွားလေသော် ရေနီး သော တောအုပ်တခု၌ နေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျောင်းကိုမြင်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်လေ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း သင်္ကန်းချုပ်လုပ်ရာ အနားပတ် မလောက်သဖြင့် ခေါက်ထားခြင်းငှါ ရုံးစုသည်ကို မြင်လျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...သင်္ကန်းမလောက်သလော” ဟု လျှောက်၏။ အနားပတ် တင်ရန် လိုကြောင်း ပြောဆိုလျှင် ကိုယ်တွင်ဝတ်သော ပုဆိုးကိုဖြတ်၍ လိုအပ်သမျှ သုံးတော် မူပါဟု လှူ၍ “အကျွန်ုပ်သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝငယ် တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံသည်သာ ဖြစ်ပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

မယား၏ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်

ထိုအခိုက်၌ သူကြွယ်အိမ်ဝယ် သူကြွယ်၏ မယားနှင့် သူကြွယ်၏ နှမသည် ငြင်းခုံ ခိုက်ရန် ဖြစ်၍ နေကြစဉ် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဦးသည် ဆွမ်းရပ်လာသတည်း။ ထိုသို့ရပ်လာသည်ကို မြင်က သူကြွယ်နှမသည် ရှိသမျှဆွမ်းကို ကပ်လှူပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤကောင်း မှုကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော ဘဝတို့၌ ဤမိန်းမမိုက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့ မိုက်သောသူကို လည်းကောင်း ယူဇနာတရာကပင် ကြဉ်ရှောင်ရသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုစကားကို သူကြွယ်မယားသည် တံခါးဝ၌ ရပ်ခိုက် ကြားသဖြင့် “ဤမိန်းမကား ငါ့ အကြောင်းကြောင့် ဆုတောင်းလေသည်၊ ဤမိန်းမ၏ ဆွမ်းကို အရှင်ကောင်း မသုံးဆောင်စေ အံ့” ဟု ကြံ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ သွား၍ သပိတ်ကို တောင်းလျက် ညွှန်ပျောင်းဖြင့် ပြည့်စေ၍ ကပ်၏။

ယောက်မကလည်း “ဟယ် အယုတ်မ...ငါ့ကိုမူကား သင်ဆဲလို့မူလည်း ဆဲ၊ ရေရွတ်လို့မူလည်း ရေရွတ်လော့၊ နှစ်သင်္ချေပတ်လုံး ဖြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသော အရှင်မြတ်၏ သပိတ်တော်ဝယ် အဘယ့်ကြောင့် ညွှန်ပျောင်းကို ထည့်ပါသနည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သူကြွယ်မယားလည်း သတိရ၍ လက်တော်မှ သပိတ်ကို တောင်းပြီး လျှင် “အရှင်ဘုရား...သည်မှာ ရပ်တော်မူပါဦး” ဟု တောင်းပန်၍ အမြန် သွားပြီးသော် သပိတ် တော်ကို ပွတ်ဆေး၍ မွှေးလှစွာသော နံ့သာရေတို့ဖြင့် ပွတ်ပြီးလျှင် နီလွင်ဝင်းဝါ မဟာလှေခါး ပွင့် အဆင်းနှင့် တူသော စတုမဂ္ဂအရသာဖြင့် ပြည့်စေလျက် သပိတ်တော်ကို ကပ်၍ “အကျွန်ုပ် ဤကောင်းမှုကြောင့် ရှု၍ မရောင့်ရဲနိုင်သော အဆင်းနှင့် ဘဝတိုင်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော် မူ၏။

တောကစားရာမှ သူကြွယ် ပြန်လာသော် အိမ်မှ ပြုလင့်သော ဒါနကို ပြောကြား၍ လင်အား အမျှဝေ၏။ သူကြွယ်ကလည်း သင်္ကန်း အနားပတ် ဖြည့်ခဲ့ရသော ဒါနကို အမျှဝေ၏။

နောက်ဘဝတွင် အကျိုးထင်

ထိုသူ နှစ်ဦးတို့သည် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေလေသော် အထက်နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ လှူပြည်သို့ လာ၍ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကုဋေရှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော သူကြွယ်၏ အမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ ထိုသူ၏ မယားလည်း ထိုနည်း ကြွယ်ဝသော သဌေးသမီးပင် ဖြစ်၏။

အရွယ်ရောက်သောကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ထိမ်းမြားကုန်သဖြင့် လင့်အိမ်သို့ ရောက်လေ သော် အဆင်းကို မြင်သဖြင့် လင်ယောက်ျားသည် သနား စုံမက်ခြင်း ရှိ၍ ကိုယ်ထိလက်ပါး စံစားခြင်းငှါ အနီးသို့ ချဉ်းလာသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပြစ်မှားခဲ့ဖူးသောမကောင်းမှုကံကြောင့် အရံအကာကို လှစ်ခွါ၍ ထားအပ်သော ဘင်ပုပ်စိုက်ကဲ့သို့ မကောင်းသော ရန်သည် လှိုင်၍ မကပ်နိုင်ရှိသဖြင့် မိဘတို့၏ အိမ်သို့သာ ပြန်၍ ပို့ရ၏။

ထို့အတူ သူကြွယ် ခြောက်ဦးတို့သည် အနူးအညွတ် တောင်းဆိုလာ၍ ထိမ်းမြားပါသော်လည်း အနီးသို့ ကပ်သောအခါ ရှုညွှန် မစင်နုံသာ လှိုင်၍ အတူ မနေနိုင်ဘိသဖြင့် မိဘတို့ အိမ်သို့သာ ပို့လာကြရလေသတည်း။

မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးရ

တရံသောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၍ တခဲနက် ကျန်ရစ်သော သရီရဓာတ်တော်ကို တယူဇနာမျှလောက်သော စေတီတည်ခြင်းငှါ မျှာ စွာသော ပြည်သူအပေါင်း တို့သည် ရွှေအုတ် ငွေအုတ် ပြုလုပ်ကြကုန်လျှင် ယခင်သဌေးသမီးသည်လည်း ဤသို့ ကြံ၏- “ငါသည် ခုနစ်ကြိမ်ပင် လင်၏ အိမ်သို့ ရောက်ပါလျက် ယုတ်မာသော အနံ့ဖြစ်၍ ပြန်ရချေ သည်။ အများနည်းတူ လူမလုပ်ရပြီ တကား၊ ကိုယ်ကို ပြုပြင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့ အံ့ နည်း”ဟု ကြံ၍ ဆင်ဝတ်သမျှသော တန်ဆာကို ရောင်းချ၍ ရွှေအုတ် ဝယ်ပြီးသော် စေတီတော် တည်ရာသို့ သွား၍ အကျွန်ုပ်အား တခုသော နေရာကို ချပါဟု တောင်းပန်၏။ အထက် ထီးချက် ခံရာ၌ စီ၍ ဆင်းလာသော ယောက်ျားလည်း ဤအဖျား၌ပင် စီချေလော့ ဟု ဆိုလျှင် ထိုသဌေး သမီးလည်း ဆေးဒန်းမြင်းသီလာကို နုံသာရေတို့ဖြင့် သွေးပြီးလျှင် လေးခိုင်သော ကြာလက် တို့ကို ယူ၍ ကိုယ်တိုင် တက်ပြီးမှ မြင်းသီလာညက်တို့ဖြင့် သရွတ်တင်၍ ယခင် ရွှေအုတ်တို့ကို စီပြီးသော် အပေါ်၌ ကြာလက်တို့ကို ဖိုက်၍ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးမှ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်ကာ ရိုသေစွာ ပူဇော်ပြီး၍ “အကျွန်ုပ်သည် ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန် ရသော ဘဝတိုင်အောင် လှိုင်လှသော စန္ဒကူးနံ့ကဲ့သို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ကိုယ်၏ အနံ့ ကြာဝတ်ကဲ့သို့ ပျံ့သော ခံတွင်း၏ အနံ့ ရှိသည်သာ ဖြစ်ပါစေသော”ဟု ဆုတောင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။

မျက်နှာပွင့်လင်းခဲပြန်ပြီ

ထိုခဏ၌ လက်ဦးစွာ ထိမ်းမြားသော သူကြွယ်သည် ထိုမိန်းမ ငယ်အား သတိရ၍ ငါက ပြန် ပို့သောသတို့သမီးငယ်သည် အဘယ်၌ နေသနည်းဟု မေး၏။ အချင်းအရင်းတို့ကလည်း သူမိဘ အိမ်၌ပင် နေပါသည်ဟု ပြောလျှင် “သင်တို့ သွား၍ ဆောင်ကြချေ”ဟု စေလိုက်၏။ တမန်တို့

ရောက်လာလျှင် “သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း” ဟု မေး၍ သဌေးစေလွှတ်ကြောင်းကို ကြားပေသော် “အမောင်တို့... အကျွန်ုပ် ဆင်ယင်သော တန်ဆာကို ဓာတုစေတီ၌ ပူဇော်ပြီးဖြစ်၍ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မလိုက်လိုပါ” ဟု ဆို၏။

ထိုအကြောင်းကို သဌေးအား ပြန်ကြားပေသော် “အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တန်ဆာကို ရလတ္တံ့ ဆို၍ ဆောင်ခဲ့” ဟု မှာလိုက်၏။ အချင်းအရင်းတို့လည်း မှာသည့်အတိုင်း ရထား ထက်၌ တင်ဆောင်ခဲ့၍ အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော အိမ်အလုံးသည် စန္ဒကူးနံ့ ကြာဝတ်နံ့ တို့ဖြင့် လှိုင်ပျံ့ဖုံးလွှမ်းလေ၏။

သဌေးသားလည်း ထိုသတို့သမီးအား ဆီးကြို၍ ကြည်ညိုဝမ်းသာ ဟောပြောပြီးလျှင် “သင်သည် ရှေးသောအခါ လွန်စွာ စက်ဆုပ်ဖွယ်သော ကိုယ်နံ့ရှိ၏။ ယခုမူကား အဘယ့်ကြောင့် စန္ဒကူးနံ့ ကြာဝတ်နံ့ တို့ဖြင့် လှိုင်ပျံ့သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်သား... အကျွန်ုပ်သည် ကဿပ ဘုရားမြတ်စွာ၏ ဘဏ္ဍာစေတီတော်ကို ပူဇော်ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် မကောင်းသော အနံ့ ပျောက်၍ ကောင်းသောအနံ့ ရောက်လာပေသည်” ဟု ပြောလေသော် သဌေးသားလည်း ဘုရားသာသနာမည်သည်ကား သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်မှုခိုရာ ဖြစ်ပေသည်။ အယုတ်မှသည် အမြတ် သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟု အလွန်ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါပသနဖြစ်၍ ထိုတယူဇနာမျှ လောက်သော စေတီကို ကမ္မလာနိအဆင်းရှိသော အုတ်တို့ဖြင့် ရံလျက် ကြွတံကြွလက် စိုက် အပ်သော ကြာသွတ်အိုး၊ မုခ်ထုတ်၊ တုရင်တို့ဖြင့် တင်လှူပူဇော်၏။ ထိုသူ နှစ်ဦးတို့သည် အသက် အတိုင်း နေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

နောက်တဘဝတွင်

ထိုမှတစ်ပါး စုတေလေသော် ဗာရာဏသီပြည်မှ တယူဇနာကွာသော အမတ်တို့၏ ရွာ၌ အမတ် ကြီးသား ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူ၏ မယားကား ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ သမီးဖြစ်၏။ သတို့သားသည် ဖွားစကပင် သန့်စင်လှပရကား လူအပေါင်းတို့ နှစ်သက်စဖွယ်ရှိလှ၍ နန္ဒိယ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ မင်းသမီးလည်း ရှု၍မငြီး ဆီမီးအဝါကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာသော အဆင်းအရောင်ရှိလှ၍ “ဘဒ္ဒကာ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ထို နန္ဒိယသတို့သားသည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုမြို့ရွာ၌ ကြီးစွာသော နက္ခတ်သဘင် သည်ဖြစ်၍ ထိုသဘင်၌ မျှင်မြူး ပျော်ပါးခြင်းငှါ မိခင်အား ဝတ်စားတန်ဆာကို တောင်း၏။ မိခင်လည်း အသပြာ တထောင်ထိုက်သော ပုဆိုးကို ပေး၏။ ပုဆိုးကို မြင်လျှင် “ဤပုဆိုးကား ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းလှသည်။ အကျွန်ုပ်ကား မဝတ်လို” ဟု ပယ်၏။ တထည်လဲကာ အသပြာ နှစ်ထောင်ထိုက်သော ပုဆိုးကို ပေးပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်းဆို၍ ပယ်၏။ ထို့နောက် အသပြာ တသောင်းထိုက်သော ပုဆိုးကို ပေးပြန်သော် “ဤ ခက်ချော် ကြမ်းတမ်းသော ပုဆိုးဖြင့် အဘယ် မှုစအံ့နည်း” ဟု ဆို၍ ပယ်ပြန်၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် မယ်တော်က “အမောင် နန္ဒိယ... သည်ထက်သာ၍ နူးညံ့ကောင်းမွန် သော ပုဆိုးကား ငါတို့အိမ်တွင် မဆိုထားဘိ ငါတို့နေရာ ဗာရာဏသီပြည်တွင်မျှ မရှိပြီ။ သင့်ဘုန်း နှင့်သာ ရွာကြံလေတော့” ဟု ဆို၏။ နန္ဒိယ သတို့သားလည်း “မိဘနှစ်ပါးတို့ အခွင့်ပေးပါလျှင် အကျွန်ုပ် ရွာပါအံ့” ဟု ခွင့်တောင်း၏။ မိခင်ကလည်း “ချစ်သား နန္ဒိယ... ယနေ့ပင် သင် ဗာရာ-

ဏသိပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုရ၍ ကြွယ်ဝသည်ကို ငါတို့မြင်လို၏။ ကြွသာ ကြွတော်မူ” ဟု ဆိုပေသော် ထိုနန္ဒိယ သတို့သားလည်း မိခင် ဖခင်တို့အား ရှိခိုး၍ ထွက်သွားလေသဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့၏အနီး မင်းကြီးဥယျာဉ်၏အလယ် ကျယ်သော မင်္ဂလာကျောက်ဖျာထက်၌ အိပ်လျက်နေလေ၏။

မိဘနှစ်ပါးတို့ကလည်း နန္ဒိယ သတို့သားသည်ထိုမှ ဤမှ သွားလာ၍ ဆွေမျိုးများ အိမ်၌သာ နေလတ္တံ့ ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ခပ်မဆိတ်နေ၏။

ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်လေပြီ

ထိုအခါကား ဗာရာဏသီပြည်၌ ပြည်ရှင်မင်းကြီးလွန်၍ ခုနစ်ရက်ရှိသဖြင့် သရီရ ဈာပနကို ပြုပြီးသော် မှူးမတ်၊ ပုရောဟိတ် စသော သူတို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ တိုင်ပင် စည်းဝေးကြလျက် “ငါတို့မင်းကြီးကား သမီးနန်းနွယ်သာ ရှိသည်။ ညီတော် သားတော်ဖြစ်သော နန်းမြစ် နန်းဆက် မရှိချေ။ မင်းမဲ့သောပြည် မည်သည်လည်း မတည်မတံ့ ရှိရာသည်။ ထို့ကြောင့် ရွေးသူဟောင်းများကဲ့သို့ ဖုဿရထားကို လွှတ်၍ မင်းဖြစ်ထိုက်သောသူကို ရှာကြံအံ့” ဟု ကြံ၍ စီမံပြုပြင်ကြပြီးလျှင် မင်္ဂလာရထား၌ ကုမုဒြာကြာချပ် အဆင်းကဲ့သို့သော သိန္ဓောမြင်း လေးစီးကလျက် သန်လျက်၊ ခြေနင်း၊ သင်းကျစ်၊ သားမြီးယပ်၊ ထီးဖြူ ဟူသော မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို တင်လျက် စစ်အင်္ဂါလေးပါး ခင်းကျင်း၍ ပြည်တွင်းပြည်ပရှိသော နတ်တို့ကို ပူဇော်ပသ၍ လွှတ်၏။ ထိုဖုဿရထားသည် မြို့အရှေ့တံခါးမှသည် ဥယျာဉ်သို့ ရှေ့ရွသွား၍ နန္ဒိယသတို့သား အိပ်နေရာ ကျောက်ဖျာကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၍ တည်လေ၏။

ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ပကတိ ဦးခေါင်းခြုံလျက် စက်နေသော သတို့သား၏ ဖဝါးအစုံကို လှစ်၍ ရှုလေသော် ဘုန်းတော်ကြီးအံ့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ ကျောက်ဖျာအပြင်မှ ဆင်းပြီးလျှင် “အချင်း အမတ်တို့...ဤမင်းမြတ်ကား ငါတို့ဗာရာဏသီပြည်ကို မဆိုထားဘိ၊ ငါးရာစီသော ကျွန်းငယ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ကျွန်းကြီးလေးရပ်ကို အုပ်ကွပ်စိုးမိုးနိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ များစွာသော မှူးမတ် အပေါင်းတို့သည် စည်၊ စောင်း၊ တူရိယာတို့ကို တညီတညာတည်း တီးမှုတ်စေလျက် ဦးရှက်တိုက်ကြကုန်၏။

နန္ဒိယ မင်းသားလည်း လွမ်းထားသော မျက်နှာကိုဖွင့်၍ “ဘယ်အခွင့်ကြောင့် ရောက်လာသနည်း” ဟု မေးတော်မူသော် ခြေတော်ရင်းသို့ ဗာရာဏသီပြည် ရောက်ပါကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ပင် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကိုပြု၍ မင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြားလျက် သုံးပါးသော အဘိသိက်ကို သွန်းကုန်၏။

သင်္ကန်းလျှာ လှူရကျိုး

ထိုအခါ များစွာသော မှူးမတ် မင်းဆွေ မင်းမျိုးတို့သည် အဖိုးတန်သိန်းထိုက်သော ဝတ်လဲပုဆိုးကို ဆက်လာ၏။ နန္ဒိယမင်း မြင်သော် “သင်တို့ ပုဆိုးကား အလွန် ရုန့်ရင်းစွာတကား” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်မင်းကြီး...ဤထက်သာသောအထည်သည် အကျွန်ုပ်တို့ပြည်၌ မရှိပြီ” ဟု လျှောက်ကြ၏။ “သင်တို့ အရှင်မင်းကြီးသည် ဤမျှလောက်သော ဝတ်လဲကိုပင် ဝတ်ဆင်ရသလော” ဟု မေးပြန်၍ မှန်ပါကြောင်းကို လျှောက်တင်သော် “သင်တို့မင်းသည် ဘုန်းကံကောင်းမှု

နည်း၍သာ ဤရုန့်ရင်းစွာသော ဝတ်လဲကို ဝတ်ဆင်ရသည်။ ငါမူကား မဆင်လို” ဟု ဆို၍ ရွှေကရားနှင့် ရေကို ဆောင်စေပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ မျက်နှာခံတွင်းကို သန့်ရှင်းတော်မူလျက် လက်ယာလက်ဖြင့် ရွှေကရားကို ကိုင်ပြီးသော် “သုံးဖော်သော လောက၌ ဝေနေယျအပေါင်းတို့ အား ကြီးမားသော ချမ်းသာကို ပေးနိုင်ခြင်းငှါ ငါကုသိုလ်ပြုခဲ့သည် မဟုတ်လော၊ ထိုအကျိုး သည် ယခု မျက်မှောက်ရောက်လာစေသော” ဟု ဆို၍ အရှေ့အရပ်သို့ သွန်းဖျန်းတော်မူလျှင် မြေအပြင်ကို ဝက်ဝက်ခွဲ၍ ဝတ်လဲပဒေသာတို့သည် ပေါက်လာကုန်၏။ ထို့အတူ တောင်၊ မြောက်၊ အနောက် အရပ်သို့လည်း သွန်းဖျန်းလေလျှင် လိုအင်ရှိသမျှ သီးသော ပဒေသာပင်ကြီးတို့သည် ရှစ်ပင် ရှစ်ပင်စီ ပေါက်၍ လေးမျက်နှာ၌ ပဒေသာ သုံးဆယ့်နှစ်ပင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၍ ထိုပဒေ သာပင်တို့မှ အသပြာ အတိုင်းမသိထိုက်သော နတ်ဝတ်လဲကိုသာလျှင် ဆွတ်ယူဆင်ယင်တော်မူ သတည်း။ ပြည်သူတို့ကိုလည်း အလိုရှိသမျှ ဆွတ်လှည့်ကြကုန်ဟု စည်လည်စေ၍ နေပြည်တော် နိုင်ငံသားတို့သည် ဗိုင်း ယက်ကန်းမျှ မဝင့်ရပဲ ပဒေသာပင်၌သာ ဆွတ်ကာ သုံးဆောင်ရကုန်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ထေရ်ငါးရာ

နန္ဒိယမင်းဖျားလည်း မိဖုရားနှင့်တကွ ဆောင်းအပ်သော ထီးဖြူရှိသော ဆင်ကျောက်ကုန်း ထက်သို့ တက်ပြီးသော် မြို့နန်းတော်သို့ဝင်၍ မင်းစဉ်စံမြဲဖြစ်သော ပြာသာဒ် အပြင်ထက် ထက် ဝန်းကျင် ရံခသော မင်း မောင်းမ တသောင်းခြောက်ထောင်နှင့်တကွ သိကြားမင်း စည်းစိမ် ကဲ့သို့သော မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ အနှစ်တသောင်းကျော်ရှိလတ်သော် တနေ့သ၌ ကြင်ဖော် ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကာ မိဖုရားအား ဤသို့ ဆို၏- “အချင်းမိဖုရား...ငါတို့ကား ရှည်လျားသော ဘဝက ပုညဝတ္ထုကို ပြုစုအားထုတ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ထူးမြတ်သော သုခကို ယခုဘဝ ရကြပေပြီ၊ နောင်သောအခါ သည်ကဲ့သို့ ချမ်းသာကို ခံစားပါရအောင် ယခုကလည်း ပုညအထူးကို ဆည်း ပူးမှသာ သင့်ချိမ်းမည်၊ လယ်မြေကောင်းသဖွယ် စင်ကြယ်သော သီလရှိသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို စူးစမ်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မိဖုရားလည်း မှူးမတ် မင်းချင်းတို့အား “သတင်းစကားကို နာ၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ ပေးလှူရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာကြကုန်” ဟု စေလွှတ်၏။ နှစ်လည်၍မျှ အလှူခံ မတွေ့လျှင် “ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အချည်းနှီး မရှိလေရာ၊ ပူဇော်ထိုက်သော ရဟန္တာတို့ လည်း ရှိတန်ရာ၏” ဟု ကြံ၍ လှူဒါန်းရန်ဖြစ်သော ဒါတဗ္ဗဝတ္ထုတို့ကို စီရင်ပြီးသော် မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့သည် ပြာသာဒ်သို့တက်၍ လေသာနန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၍ အရှေ့သို့ ရှိခိုးပူဇော်ကာ “ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဝယ် အကယ်၍ ရှိပါကုန်မူ အကျွန်ုပ်တို့အလှူကို ခံတော်မူလှည့်ပါ” ဟု လျှောက်၏။ အချိန်ကုန်၍ မကြာလာသော် ခရီးသွား ယာစကာတို့အား စွန့်ကြဲ၏။ နောက်တနေ့သောအခါလည်း ဤနည်း အတူ အလှူဝတ္ထုကို ပြင်ဆင်လျက် တောင်လေသာ နန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ပင့်ဖိတ် လျှောက် ထား၏။ နောက်တနေ့သောအခါလည်း အနောက်မျက်နှာ လေသာနန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ပင့်ဖိတ် လျှောက်ထား၏။ နောက်တနေ့သော အခါလည်း မြောက်အရပ်မျက်နှာ လေသာ နန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ပင့်ဖိတ် လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၌ နေကုန်သော ပဒုမဒေဝီမိဖုရား၏သား ဖြစ်ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးရာတို့တွင် နောင်တော်အကြီးဖြစ်သော မဟာပဒုမ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ညီတော် လေးရာ

ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်တို့အား စည်းဝေးခေါ်ဆောင်၍ အနောတတ်အိုင်၌ မျက်နှာဆေးပြီးသော် သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြင်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာ၍ ဗာရာဏသီပြည် မြောက်တံခါး၌ သက်ကြလေကုန်၏။ လူ့အပေါင်းတို့မြင်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကြွလာကြောင်းကို လျှောက်ကြ၏။

ဥယျာဉ်တော်တွင်းမှာ ပူဇော်ကာ

မင်း မိဖုရား နှစ်ပါးတို့သည် ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ပြာသာဒ်ထက် ပင့်တင်၍ ကြည်ရှင်ဝမ်းသာစွာ ယာဂုဆွမ်း အဖျော်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ တရားတော်ကို နာ၍ “အရှင်မြတ်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ဤပြည်၏ အနီး ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းဝယ် သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ အရှင်တို့အားလည်း လေးပါးသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် မပင်မပန်းရအောင်၊ အကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒါနု၊ သီလ ပွားများရအောင် အားထုတ်လျက် အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ကြပါရစေ” ဟု လျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ကောင်းပြီဟု ပဋိညာဉ်ကို ပေးလေလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ ငါးရာမျှလောက်သော ကျောင်း သခံမ်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရာ ဇရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးရာသော စင်္ကြံ၊ ငါးရာသော တံကဲပြင်တို့ကိုလည်းကောင်း စီရင်လှူဒါန်း၍ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ရံခါမပြတ် လုပ်ကျွေး၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြပြီ

နေ့ရက်ရှည်လျား၍ တရံသောအခါ ပစ္စန္နရစ်ရပ်ရွာ မငြိမ်မဝပ်ရှိ၍ ထိုကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ မင်းကြီးထွက်လိုသော် မိဖုရားကို ခေါ်၍ “သင်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း၌ မမေ့ မလျော့စေလင့်” ဟု မှာ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါး စီရင်လျက် ထွက်တော်မူ၏။ မိဖုရားလည်း ကျွေးမြဲတိုင်းသော ဝတ်ဖြင့် ကျွေးမွှေး၍ တနေ့သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အာယုသင်္ခါရသည် ကုန်လေခဲ့ရကား မဟာပဒုမ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဈာန်သမာပတ်ကို ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ဝင်စား၍ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ယူလေ၏။ ကြွင်းသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့လည်း ထိုနည်းအတူ ပရိနိဗ္ဗာန် ယူကြလေကုန်၏။ နံနက်ကာလတိုင်ဘိသော် မင်း မိဖုရားလည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမြဲသော နေရာ၌ ကောင်းစွာသန့်ရှင်း၍ ပန်းမွှေရာတို့ကို ခင်းပြီးလျှင် ဘောဇဉ် ငါးပါးဖြင့် ခင်းကျင်းလျက် စောင့်နေ၏။ အချိန်သင့်၍ မကြွလာလျှင် “အရှင်ကောင်းတို့အား သွား၍ရှုချေ” ဟု မင်းချင်းတို့ကို စေလိုက်သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်သော အဖြစ်ကို သိ၍ မိဖုရားအား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၏။

သံဝေဂရ ရဟန်းပြုကြ

မိဖုရားလည်း များစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် နန်းမှထွက်၍ နှစ်သက်ဖွယ်သော ထင်း တလားတို့ကို ပြုလျက် သင်္ဂြိုဟ် ဖုတ်ကြည်းပြီးသော် ဓာတ်တော်တို့ကို စေတီတည်လေ၏။ စေတီတည်ပြီးသောကာလ နန္ဒိယမင်းကြီးလည်း ပစ္စန္နရစ်ကို ငြိမ်ဝပ်စေရာမှ ပြန်လာသော် ဘဒ္ဒကာမိဖုရားသည် ခရီးကြိုဆိုရာ လျှောက်တင်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ပရိနိဗ္ဗာန် ယူကြောင်းကို သိလျှင် မြို့တွင်းသို့ မဝင်ပဲ ဥယျာဉ်အရပ်၌ ပြုအပ်သော ဓာတုစေတီတော်ကို ပူဇော်ဖူးမြင်၍ “ဧကောင်းကင် ပျံခြင်း၊ မြေလျှိုးခြင်း စသော တန်ခိုး အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဤအရှင်

တို့မှ သော်လည်း သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရချေသည်။ ငါတို့ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း” ဟု သတိသံဝေဂရ၍ သားအကြီးအား ထီးနန်း တိုင်းပြည်ကို အပ်ပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ ရဟန်းပြု၍ နေလေ၏။

မိဖုရားလည်း “မင်းကြီး ရဟန်းပြုခဲ့သော် နန်းတော်၌ ငါနေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်၍ ဥယျာဉ်တွင်ပင် ကျောင်းသင်္ခမ်း တခုဖြင့် ရဟန်းပြု၍ နေလေ၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ဈာန်၊ ဝိပဿနာကို ပွားစေလျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေသော အခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်လာကြသော်

ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့သောအခါ ထို နန္ဒိယ မင်းသားသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ မဂဓရစ်တိုင်း မဟာတိတ္ထ မည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ ကပိလ မည်သော ကဿပအနွယ် ဖြစ်သော မင်းပုဏ္ဏား၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလေ၏။ အမည်မှည့်သောအခါ လွန်စွာ ချစ်ဖွယ် ရှိသောကြောင့် ပိပ္ပလိဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ဘဒ္ဒကာ မိဖုရားလည်း မဒ္ဒရစ်တိုင်း သာဂလ မြို့၌ ကောသိယမည်သော မင်းပုဏ္ဏား၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေ၏။ အမည်မှည့်သော အခါ တင့်တယ်စွာသော အဆင်းအရောင် ရှိရကား ဘဒ္ဒကာပိလာနီ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

အိမ်ထောင်မပြုလိုပုံ

ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် အစဉ်သဖြင့် ကြီးပွား၍ ပိပ္ပလိ သတို့သားသည် အသက်နှစ်ဆယ်၊ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ တဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ သတို့သား၏ မိဘတို့သည် ဤသို့ဆိုကြကုန်၏- “ချစ်သားပိပ္ပလိ...ကျက်သရေရှိသော အရွယ်သို့ သင် ရောက်ပေပြီ၊ ဤငါတို့အမျိုးအနွယ်ကို ဆက်သွယ်ပြန်ပွားအောင် သင်ကား ဆောင်ရလတ္တံ့၊ သင် နှစ်မြို့သော သတို့သမီးကို ညွှန်ပြလော့၊ ငါတို့ဆောင်နှင်းမည်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပိပ္ပလိ လုလင်လည်း “မိခင် ဖခင်တို့...အကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို မဆိုပါလင့်၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းကို အလိုမရှိပါ၊ မိဘနှစ်လီ အသက်ရှည်သမျှကို အကျွန်ုပ် လုပ်ကျွေး၍ မိဘတို့ လွန်သော အခါ ရဟန်းပြုပါအံ့” ဟု ဆိုလေ၏။ လေး၊ ငါးရက်ကြာ၍ ထပ်ကာတဖန် တိုက်တွန်းပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်းပင်ပယ်၍ နှစ်သွယ်သောနားတောင်းကို ပိတ်၏။

ရွှေစင်ရုပ်ပမာ မိန်းမရွာ

ဤနည်းတူသာ အကြိမ်များစွာ ခြင်းရာပြညွှန်း၍ တိုက်တွန်းလေဘိသော် “မွေးမိခင်အား နားလည်းသာယာ ရှာလည်းမရ ဤကိစ္စကို နောင်မဆိုအောင်” ဟု နှလုံးပြု၍ ရွှေစင်နိက္ခတထောင်ကို မိန်းမယောင်ထုလုပ်ပြီးလျှင် စင်ကြယ်စွာပုတ်သပ်၍ ကောင်းမြတ်သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်လျက် “ဤရွှေရုပ်၏ အသွင်အပြင်နှင့်တူသော မိန်းမကိုရလျှင် အများနည်းတူ လူပြုပါတော့အံ့” ဟု ဆို၍ မိခင်အား ပြလေ၏။

မယ်တော်ကလည်း ငါ့သားသည် ဘုန်းကံရှိသော ယောက်ျားဖြစ်သည်၊ ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့ လှသောမိန်းမကို မရပဲမရှိရာဟု ကြံ၍ ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍ ပဏ္ဏာကာရပေးပြီးသော် ရွှေရုပ်ကို ရထားထက်၌တင်၍ “ဤရွှေစင်ရုပ်နှင့်တူသော မိန်းမကို ရှာကြလေကုန်” ဟု

စေလွှတ်၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း အမြို့မြို့ အပြည်ပြည်သို့ လှည့်လည်ရှာဖွေသည်ဖြစ်၍ မဒ္ဒရစ်တိုင်း သာဂလမြို့သို့ ရောက်သောအခါ လူတို့စုဝေးရာ ရေဆိပ်နား၌ ရွှေရုပ်ကိုထား၍ ပုဏ္ဏားတို့ သင့်တင့်စရာက ရှုမျှော်ကာ ငံ့နေကြ၏။

မိန်းမလှရတနာ

ညချမ်းသောအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မိန်းမသည် မိမိ၏ အရှင်မ ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကာပိလာနီကို နံ့သာရေတို့ဖြင့် ချိုးစေလျက် ဘဏက်တန်ဆာ ပန်းနံ့သားတို့ကို ဆင်ယင်ခဲ့ပြီးလျှင် မိမိရေချိုးခြင်းငှါ ရေဆိပ်သို့လာသော် ကောင်းစွာထားလင့်သော ထိုရွှေစင် ရုပ်ကို မြင်လေက “အရှင်မ...ဌာန မသင့်ရာသို့ အဘယ်ကြောင့် လာသနည်း၊ ယခု အမြန် ပြန်လော့” ဟု ဆိုလျက် လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်၏။ ရွှေရုပ်ကို ခတ်မိ၍ လက်နာသောအခါမှ ဘဒ္ဒကာ ပိလာနီ မဟုတ်မှန်းသိ၍ ရယ်ရှင်၏။

ထိုအခြင်းအရာများကို ပုဏ္ဏားတို့မြင်လျှင် “သင်၏ အရှင်မသည် ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့လှသလော” ဟု မေး၏။ အထိန်း ခုဇ္ဇာလည်း “အကျွန်ုပ်၏သခင်မသည် အဘယ်မှာ ဤရွှေရုပ်မျှ ကအံ့နည်း၊ အဆအရာ အဆအထောင်ပင် ကဲလွန်၏။ ရုတ်ခြင်းမြင်သော်သာ ရိုးရိပ်တူပါသည်။ အရှင်မ ကိုယ်ရောင်သည် တဆယ့်နှစ်တောင်ရှိသော တိုက်ခန်း၌ မီးထွန်းရခြင်းမရှိ၊ ပကတိသာ ထွန်းလင်း၏။ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ခုနစ်အိမ်ပြန့်အောင် ကိုယ်နံ့ မွှေးကြူ၏” ဟုဆိုပေသော် ရွှေရုပ်ကို ရထားထက်၌တင်ပြီးလျှင် “ဤတွင် ငါတို့အလို ပြည့်လတ္တံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအထိန်း ခုဇ္ဇာနှင့် အတူတကွ ကောသိယ ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ဝင်လေ၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပုံ

ကောသိယ ပုဏ္ဏားသည် “အဘယ်ဒေသမှ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် လာသနည်း” ဟုမေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “မဂဓတိုင်း မဟာတိတ္ထရွာ၌ ဥစ္စာကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိသော ကပိလပုဏ္ဏားသည် သားပညာရှိ ပိပ္ပလိလုလင်ကိုရ၍ ဂုဏ်ရည်မျှသော အမျိုးသမီးနှင့် ထိမ်းမြားအံ့ဟု ကြံပါ သော်လည်း အခါခါပစ်ပယ်၍ ဤဇမ္ဗူရစ်ရွှေရည်နှင့် တူမျှသော မိန်းမရမှ မိဘစကားကို နားထောင်ပါမည်ဟု ဆို၍ သားအလိုသို့လိုက်သဖြင့် လွတ်လိုက်၍ လာရပါသည်” ဟုလျှောက်၏။ ကောသိယ ပုဏ္ဏားလည်း “အမျိုးကောင်းသား ဘုန်းရှိသော ယောက်ျားပင် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်မတူ ရှိရတော့မည်လော” ဆို၍ ရွှေရုပ်နှင့်တကွသော ပုဏ္ဏာကာရကို သိမ်း၏။

သဝဏ်လွှာ လဲ၍ပို့ကြခြင်း

ထိုအကြောင်းကို ဘဒ္ဒကာပိလာနီ သိ ကြားလျှင် ပိပ္ပလိ သတို့သားအား တဝမ်းဖွားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်ဖြင့် ရောပြွမ်းခြင်းကိုကား အလိုမရှိလေ။ ထိုစေလိုက် သောပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏အရှင်ဖြစ်သော ကပိလပုဏ္ဏားအား “ရွှေရုပ်နှင့်တူသော သတို့သမီး ရကြောင်း” သတင်းစကားကို ကြားမှလိုက်ဘိ၍ ကပိလပုဏ္ဏားက သား-ပိပ္ပလုလိလင်ကို ပြောဆိုပေလျှင် “သို့စင်သော မိန်းမကိုကား မရနိုင်တန်ဟု ကြံစည်၍ ငါဆိုပါလျက် ယခု ရပြန်လာခဲ့သည်” ဟု နှလုံးမသာခြင်းရှိ၍ တနေ့သောအခါ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ နေပြီးလျှင် ရွှေပေဖြင့် သဝဏ်စာရေး၍ မှာလိုက်၏။ “အချင်း ဘဒ္ဒကာပိလာနီ... သင်တို့ အရိုး အမျိုး

အရွယ်တူမျှသော ယောက်ျားတပါးနှင့်သာလျှင် အိမ်ရာထောင်ခြင်းကို ပြုကုန်လော့၊ ငါတို့ မူကား လူတို့ဘောင်တွင် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အလိုမရှိ၊ မိဘနှစ်ပါးတို့ အနိုင်အထက် ထိမ်းမြား သော်လည်း ထွက်သွား၍ ငါ ရဟန်းပြုလိမ့်မည်၊ ယုံအခါ သင် နှလုံးမသာ ရှိလတ္တံ့”ဟု မှာလိုက်၏။

ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း ဤနည်းတူပင် “အရှင့်သားသည် အကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး ကောင်းမြတ်သော အမျိုးအနွယ် တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော သတို့သမီးနှင့်သာ အိမ်ရာကောင်မှုကို ပြုတော်မူလော့၊ ကျွန်ုပ်ကား လင်သားနေမှုကို အလိုမရှိပါ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကိုသာ တောင့်တပါ၏”ဟု သဝဏ်စာ ရေးပို့စေ၏။

သဝဏ်စာ ဆောင်ယူသော သူနှစ်ဦးတို့သည် ခရီးလမ်း၌ ဆုံမိ၍ “သင် ဘယ်ကိစ္စဖြင့် လာရ သနည်း”ဟု မေးလျှင် မင်းသား၏လုလင်က အကျွန်ုပ်တို့ အရှင့်သားသည် ဘဒ္ဒကာပိလာနီအား ဤသဝဏ်စာခွေကို ပို့ချေစေ၍ လာရသည်”ဟု ဆိုဘိ၍ မိမိ၌ပါသောစာကို ပြ၏။ ဘဒ္ဒကာပိ- လာနီ၏ တမန်ကလည်း ဤနည်းအတူ ပြောဆိုဘိ၍ မိမိဆောင်ခဲ့သောစာကို ပြ၏။ သဝဏ်စာ နှစ်ခုကို ဖတ်ပြီးလျှင် စေသူ လုလင်တို့သည် ရင်ခတ်လက်တီး ချိုးမွမ်းအံ့သြ၍ “သူငယ်နှစ်ဦး တို့၏ ဖြစ်အင်ကို သင်တို့ ရှုပါကုန်”ဟု ပြောဆိုကြပြီးသော် ပါလာရင်းကို တညီတညာတည်း “ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းလိုကြောင်း”ဟု ပြင်၍ အသစ် ကောင်းမွန်စွာရေးပြီးမှ ပေးကမ်းကြ၏။

ထိမ်းမြားလက်ထပ်အပြီး

ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် မိဘနှစ်ဦးသားနှင့် အကြား စေ့ဆော်သူတို့သည် သူငယ်နှစ်ဦးကို အလိုမရှိပင် ဖက်ယှဉ်ထိမ်းမြား၍ လင်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏။

ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည် ပိပ္ပလိသတို့သား၏ အိမ်သို့ရောက်သောနေ့ ဣမင်း ညစာ စားပြီးသော် သတို့သားသည် တခုသော ပန်းကုံးကို ကိုင်၍ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း တခုသော ပန်းကုံးကို ကိုင်၍ တပြိုင်နက် အိပ်ရာသို့ တက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်၏အကြား၌ တခုသောနေရာကိုထား၍ ပန်းကုံး အသီးအသီး သားပြီးလျှင် “သင်၏ ပန်းကုံးညှိုးက သင် ရာဂစိတ်ဖြစ်သည်ကို သိရလတ္တံ့၊ ငါ့ပန်းကုံးညှိုးခဲ့မှုကား ငါ ရာဂစိတ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိဘိလော့၊ ရာဂကြူးသောသတ္တဝါကို စွန့်ခွာ စတမ်း”ဟု ဆို၍ ပိပ္ပလိသတို့သားလည်း လက်ယာနံတောင်းဖြင့် စောင်းလျက် ဘဒ္ဒကာပိလာနီ လည်း လက်ဝဲနံစောင်းဖြင့် စောင်းလျက် ကိုယ်လက် မထိပါးစေရပဲ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး စက်မွေ့ကြ၏။ နေ့ကာလ၌လည်း ချယ်ရွှင်မြူးထူးခြင်းကိုမျှ မပြု၊ စားမှု၊ သောက်မှု၊ စီမံမှုတို့၌သာ အတူတကွဖြစ်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အဘ၊ အမိ ရှိသမျှကာလပတ်လုံး “လောကာမိသ”ဖြင့် ရောယှက်လျက် နှစ်သက်ခြင်းကို မပြု၊ အမှုခပ်သိမ်းကိုလည်း မစီမံ၊ မိခင်၊ ဖခင် တို့အား လုပ်ကျွေး၍သာ နေ၏။

ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ

မိဘတို့လွန်လေသော် ရွှေ၊ ငွေ စသော စည်းစိမ် အသုံးစုံကို စုရုံး၍ သိမ်းပိုက်ရ၏။ ထိုသူ တို့၏ ဘဏ္ဍာကား ရွှေ၊ ငွေ အသပြာပေါင်း ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ ရှိ၏။ တနေ့သ၌ ကိုယ်ကို ချေးတွန်း၍ ပစ်အပ်သော ရွှေမှုန့်သည် မဂဓရစ် ကွမ်းစားဖြင့် တဆယ့်နှစ်ကွမ်းစား ရ၏။ ယခု

လူတို့ ခေါ်ဝေါ်ကြသော တင်းဖြင့်ကား တဆယ့်နှစ်ပြည်ရှိ၏။ ကာလသုံးထေ့၌ ရေကိုယူခြင်းငှါ ကောင်းစွာပြုအပ်သော တဖက်ဆည်ကန်ကြီး ခြောက်ဆယ် ရှိ၏။ အမှုလုပ်သောသူတို့သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာမျှလောက်သောအရပ်၌ ပြည့်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ အနုရာဇမြို့ ပမာဏရှိသော ဆင်ထိန်း တဆယ့်လေးရွာ၊ မြင်းထိန်း တဆယ့်လေးရွာ၊ ရထားထိန်း တဆယ့်လေးရွာ ရှိ၏။

သံဝေဂရကြပုံ

ဤသို့ ကြီးကျယ်စွာသော ဥစ္စာ၊ စည်းစိမ်ကို သိမ်းပိုက်ရ၍လည်း တနေ့သောအခါ ပိပုလိ သည် များစွာသောလူအပေါင်းခြံရံလျက် တန်ဆာဆင်အပ်သော မြင်းရထားထက် စီးပြီးသော် အမှုလုပ်တို့ကို နှိုးဆော်ခြင်းငှါ လယ်လုပ်ရာသို့ သွားလေသော် ထွန်သွားခဲ့ရာမြေ၌ ပေါ်နေသော တီ၊ ပိုးရွှံ့ သတ္တဝါတို့ကို များစွာသော ကျီး၊ စွန်တို့ စားနေသည်ကိုမြင်လျှင် “ဤလယ်ပြင်၌ ကျီး၊ စွန်တို့ အဘယ်ကိုစားသနည်း” ဟု မေး၏။ “တီ၊ ပိုးရွှံ့စသည်တို့ကို ဖော်၍ စားပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “ဤမကောင်းမှုသည် အဘယ်သို့နှင့် စပ်သနည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “ဤလယ်မြေ၏ အရှင်နှင့်သာစပ်သည်” ဟု ဆိုကြသော် “ငါ့ကို မှီ၍ ဤသတ္တဝါတို့ ပျက်စီးရှာရပေသည်။ လူ့ဘောင်တွင် နေသောငါသည် အဘယ်မှာ ကောင်းမှုပွားနိုင်အံ့နည်း၊ ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်၊ ချမ်းသာကို ဘဒ္ဒအား ဆောက်နှင်းခဲ့၍ ယနေ့ပင် ငါ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ကြံလျက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ထိုသနော၌ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း များစွာသော အထိန်း မိန်းမ တို့နှင့်တကွ နှမ်းလုပ်ခင်း၌ နှမ်းကို သိမ်းကြရာဝယ် ကျီးတို့သည် ကပ်တယ်သော ပိုးတို့ကို စားကြသည်ကို မြင်လျှင် ကြောင်းအင် ခြင်းရာကို မေးမြန်း၍ “ဤနှမ်းခင်းအရှင်နှင့်သာ ဤမကောင်းမှုသည် စပ်၏” ဟု ဆိုကြသဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂရှိရကား ဤသို့ကြံ၏။ “ငါတို့ခန္ဓာသည် အလျားတလံ၊ အနံ့ နှစ်ထွာ၊ ဒုတထွာမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ရိက္ခာ တကွမ်းစား၊ အလွှား လေးတောင်ရှိက ကိစ္စ ငြိမ်းသင့်ရာလျက် ဇမ္ဗူဒီပါ ပြည့်ဘနန်းသော စီးပွား ဘဏ္ဍာကို ရ၍မျှလည်း ဆန္ဒမငြိမ်းနိုင်ကြချေ။ သေသောအခါလည်း တချင်ရှေးမျှ ပါသည်မဟုတ်။ ဤသူယုတ်အများတို့ ပြုသော မကောင်းမှု အပေါင်းသည် ငါတို့ခေါင်း၌သာ ဖြစ်ချေလျှင် သေစေတတ်သော အဆိပ်ဆေးကို ငွေတထောင် ပေး၍ ဝယ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်တကား၊ လူ့ဘောင်တွင်နေ၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အရှင် သားအား စီးပွားဘဏ္ဍာ ဟူသမျှကို အပ်၍ ယနေ့ပင် ငါ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ကြံလျက် အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။

ယင်းသို့ ပြန်လာ၍ မောင်နှံနှစ်ပါးတို့သည် ပြာသာဒ်အထက်သို့ ရောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်မှ စောင့်ရှောက်ကာ နေကြသော အလုပ်အကျွေးတို့သည် စကြဝတေးမင်းနှင့်သာ ထိုက်သော ဘောဇဉ် ခဲဖွယ်တို့ကို ပြင်ဆင်၍ ဆက်သလာကြကုန်၏။

ကိုယ်တိုင်ရဟန်းပြုကြပြီ

မောင်နှံနှစ်ပါးတို့သည် စားသောက်ခြင်း ပြီးလတ်၍ ပရိသတ်တို့ ရှင်းသောအခါ ဆိတ်ငြိမ် ရာသို့ ဝင်ပြီးသော် “အချင်းဘဒ္ဒါ...ငါ့အိမ်သို့သင်လာသောကာလ အဘယ်မျှလောက် ရှေ့ ငွေဥစ္စာ ပါသနည်း” ဟု မေး၏။ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း “အကျွန်ုပ် မိဘပေးလိုက်သော ဥစ္စာကား အသပြာ ငါးသန်းငါးသိန်း ပါပါ၏” ဟု ဆိုသော် “ထိုမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း ငါ၌ရှိသော

ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေသော ရွှေ ငွေဥစ္စာ၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ပြည့်မျှလောက်သော အမှုလုပ် လူသူ၊ အဆူခြောက်ဆယ်သော တဖက်ဆည်ကန်၊ တဆယ့်လေးတန်သုံးလီသော ရွာကြီး ဤအသီးသီးသော စီးပွား ဥစ္စာတို့ကိုလည်းကောင်း သင်သာ သိမ်းယူဘိလော့၊ ငါ တမူကား လူ၏ဘောင်တွင် မရှင်နိုင်ပြီ၊ ဤ ယနေ့ပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် ဘဒ္ဒကာပိလာနီကလည်း “အရှင့်သားသာ ဤ ချမ်းသာကို စွန့်ခွါလိုသည် မဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်လည်း ဤ လူ့ဘောင်ကို အလှုံ့ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးကဲ့သို့ မှတ်ထင်၍ ရဟန်းပြုချင်လှသဖြင့် အရှင့်သားကို မျှော်တ၍သာ နေပါသည်။ နှစ်ဦး သဘောပင် ညီညာမှုအတူ ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ အခြံအရံတို့ကို မသိစေပဲ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်၊ မြေညက်သပိတ်၊ ပရိက္ခရာတို့ကို အိမ်ဈေးမှ ဆောင်စေ၍ ထိုနေ့ညဉ့်ပင် တယောက်၏ ဆံကို တယောက် ပယ်ဖြတ်လျက် “ဤလောကဓာတ်၌ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် အကယ်၍ ရှိကုန်အံ့၊ ထိုအရှင်မြတ်တို့ကို ဆရာဟု ရသ်မှန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပြုပါသည်” ဟု ဆို၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ကြပြီးသော် ပြာသာဒ်ပေါ်မှ သက်၍ အရှေ့သို့ ရှေးရှုထွက်လေ၏။ အိမ်နေ ရွာသားတို့သည် တစုံတယောက်မျှ မသိကုန်။

ကျွန်များကိုတော်လှန်စေကြ၍

နံနက်သောအခါ ကျေးကျွန်တို့၏ ရွာကို မလွန်သေးသဖြင့် ထိုကျေးကျွန်တို့မြင်လျှင် သွင်ပြင် နိမိတ် အရိပ် အသံကိုဖမ်း၍ မိမိတို့အရှင်မှန်း သိရကား ခြေရင်း၌ ဝတ်တူးလျက် “အကျွန်ုပ်တို့ အား ကိုးကွယ်ရာမဲ့အောင် ပြုလေဘိသည်” ဟု ငိုမြည်တမ်းလျက် ဝန်းရံမြစ်တားကြ၏။ မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည်လည်း “ဆင်တို့ အလျောက်အလျား စီးပွားဖွေရှာသော်လည်း အနှစ်တရာတိုင်မျှ ငါ့ကျွန် အဖြစ်မှ မတော်လှန်နိုင်ရာ၊ ငါတို့ ယခု ခွင့်ပြုတော့အံ့၊ သင်တို့ အသီးအသီးသာ ဦးခေါင်းဆေး၍ အသက်မွေးကြ လေကုန်” ဟု ဆို၍ ထိုကျေးကျွန် အပေါင်းတို့ သောင်းသောင်းဖျဖျ ငိုကြွေးကြစဉ်ပင် အစဉ်အတိုင်း ထွက်လေ၏။

လမ်းခွဲကြလေသော်

တခုသော တောအုပ်သို့ ရောက်သော် ပိပ္ပလိမထေရ်သည် ပြန်၍ရှုသဖြင့် နောက်မှလိုက်သော ဘဒ္ဒကာပိလာနီကို မြင်လျှင် “ဤ အရှင်မဘဒ္ဒါသည် ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဝယ် အဘယ်သူမျှ မတူနိုင်သော မိန်းမ ရတနာ ဖြစ်ချေသည်။ ရဟန်းပြု၍လာသော ငါ၏နောက်၌ လိုက်စေ၍ မသင့်မလျော်ချေ၊ တစုံတယောက်သောသူ မြင်ခဲ့သော် ‘ဤသူတို့ကား ရဟန်းဖြစ်၍မျှ မပစ်ခွါနိုင်ချေသေး’ ဟု တွေးတော၍ ကဲ့ရဲ့ပေရာသည်” ဟု ကြံစည်လျက် သွားသဖြင့် နှစ်ပါးသော ခရီးလမ်းကြောင်းကို တွေ့သော် ခရီးလမ်းထိပ်ပေါ်၌ ရပ်လင့်၏။ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း ရှိခိုးကာဝပ်၏။

ထိုအခါ ပိပ္ပလိမထေရ်က ဤသို့ဆို၏ “အချင်းဘဒ္ဒါ...သင်သို့သော မိန်းမမြတ်သည် တကပ်ကပ် နောက်မှလိုက်သဖြင့် အခွင့် မလျော်ချေ၊ သူတထူးတို့ မြင်ခဲ့မှု ‘ဤသူတို့သည် ရဟန်းပြု၍မျှ လူမှုမကင်း၍ ကွေ့ကွင်းရခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သေးဟု တွေးတော ပြစ်မှား၍ အပါယ်သို့ လားဘိရာ၏။ ငါတို့ကိုမိမိ၍ သူတထူး အပါယ်လေးပါး မလားပါစေနှင့်၊ သင့်တင့်သော ခရီးဖြင့်သာ သင်သွားလေ၊ ငါလည်း ဤခရီးဖြင့် သွားတော့အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း ရပ်ကာနေသော ပိပ္ပလိမထေရ်၏ ခြေကိုဖက်၍ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်လျက် ငါးမည်သော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် “မြတ်နိုးစုံမက်စွာ ကမ္ဘာ တသိန်း၏ အထက်က တူစုံဖက်၍ ငှက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သစ်တကိုင်းဖျား နားပါရကြောင်းဖြင့် ဆုပန်တောင်းကာ ကြင်နာကျမ်းဝင်ခဲ့ကြသော မိတ္တသန္တဝ အဖြစ်သည် စင်စစ် ယနေ့ ပျက်ချေ ပြီ၊ ဤအရာတွင် အရှင်တို့ကား ယောကျ်ားဖြစ်၍ လက်ယာအရပ် မည်ချေသည်၊ လက်ယာ လမ်းမဖြင့် ကြွတော်မူ၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမသည် လက်ဝဲအရပ် မည်ရကား လက်ဝဲလမ်းဖြင့် သွားပါ အံ့” ဟု ဆို၍ မငိုမယို တကိုယ်တည်းသာ သွားကြ၏။

[ဘဒ္ဒကာပိလာနီ ရဟန်းပြုပုံ နောက်မှာပါသည်။]

ထိုသူနှစ်ဦးတို့ ခရီးခြား၍ သွားသောခဏ၌ စကြဝဠာတောင်နှင့် တကွသော ဤ မြေကြီး သည် “အသီးသီးရှိသော ဟိမဝန္တာ၊ သမုဒ္ဒရာ ရှစ်တန်၊ သတ္တရာဘန်၊ မြင်းမိုရ် ထိုထိုသော အစု အပုံကို မတုန်မလှုပ် ဆောင်ခြင်းငှါ ငါစွမ်းနိုင်၏။ မထေရ်နှစ်ဦးတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မတုန် မလှုပ် ဆောင်ခြင်းငှါ ငါမစွမ်းနိုင်ချေ” ဟု ဆိုလေဘိသကဲ့သို့ အတိုင်းမသိသော အသံကို ကြော်ညံ ထစ်ကြိုးလျက် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၏။ ကောင်းကင်အပြင် ထက်ဝန်းကျင်မှလည်း တော်ပဲ့တင် ရိုက်ကြိုးလျက် မိုးကြိုး ပြင်းထန်စွာ ထစ်၏။ လျှပ်စစ်မီးဝါ ဥက္ကာကြယ်ပျံတို့လည်း အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ဘနန်း ဖြစ်၏။

ဘုရားမြတ်စွာ ကြိုဆိုလာ

ဘုရားသခင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၏ ဂန္ဓကုဋ္ဌိ တိုက်တွင်း၌ သီတင်းသုံး တော်မူလျက်ပင် မိုးရိပ်ကောင်းကင် ပဲ့တင်တော်ဟည်းလျက် မြေကြီးတုန်လှုပ်သော အသံကို ကြားတော်မူ၍ “အကြောင်းဘယ်သို့ ရှိသနည်း” ဟု သမန္တစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူလေသော် “ပိပ္ပလိ- လုလင်နှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့သည် အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပယ်ခွာ၍ ငါဘုရား ကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုပြီးမှ လာလတ်ကြရာဝယ် မဟာမိတ် ဖျက်ကြလေသော အကြောင်း ကြောင့် ဤမြေ နှစ်သိန်း လေးသောင်းသည် ကောင်းချီးပေးသည်” ဟု သိတော်မူ၍ “ငါဘုရား လည်း ထိုသူတို့ကို ကြို၍ ချီးမြှောက်တော်မူအံ့” ဟု ကြံလျက် ခြွေရံသံသာ မခေါ် ကိုယ်တော် တည်းသာ သုံးဂါဝုတ်မျှသော အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာလန္ဒမြို့၏ အကြား၌ “ဗဟုပုတ္တက” မည်သော ပညောင်ပင်ရင်းဝယ် တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှသော အပရာဇိတ ပလ္လင်ထက်၌ တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကို အတောင် ရှစ်ဆယ်မျှလောက် သော အဝန်းဖြင့် တောက်ထွန်းကွန့်မြူးစေလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလင့်၏။

ထိုသို့ နေလင့်သော ဘုရားသခင်ကို အစဉ်သဖြင့် လာသော ပိပ္ပလိမထေရ် မြင်လျှင် “ဤအရှင် ကား သုံးခွင်လောက၌ အတုမရသော ဘုရားသာလျှင် ဖြစ်ရာပလေ၏။ ဤဘုရားအား ကိုးစား ရည်မှန်း၍ ငါ ရဟန်းပြုပေသတည်း” ဟု ရှင်ကြည်လှသော သဘောဖြင့် မြင်သောအရပ်မှစ၍ တုတ်ကု ရိုကျိုး ရှိခိုးပူဇော်ကာ—

သတ္တာ မေ ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ သာဝကောဟမသ္မိ—

ဟူသော စကားကိုဆို၍ ချဉ်းကပ်၏။

ရဟန်းတော်ဘဝ ရောက်ပြီ

မြတ်စွာဘုရားလည်း ငယ်မည်အားဖြင့် ပိပ္ပလိတွင်သည်ကို သိတော်မူသော်လည်း မိစဉ် ဖရိုး အမျိုးတို့၏ ဂုဏ်ဖြင့် ဖြစ်သော အမည်ဖြင့် ခေါ်တော်မူလိုရကား “ချစ်သား ကဿပ...သင်၏ ရှိသေ့တုပ်ဝပ်ခြင်း အမှုကို မြေအပြင်ဝယ် အကယ်၍ ပြုမိအံ့၊ ဤမြေကြီးသည် ပကတိ မတည် နိုင်လေရာ၊ ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်း မြေအပေါင်းသည် ထောင်းထောင်းကဲ့အက် မုန့်မုန့် ညက်၍ ပြိုပျက်ဘိရာ၏။ သီလ၊ ပညာ၊ သမာဓိ ဖြင့် နှိုင်းရှည့်ဖက်ပြိုင် မတူနိုင်သော ငါဘုရား သာလျှင် သင်၏ တုပ်ဝပ်ခြင်းကိုခံ၍ အန္တရာယ်မရှိ ဖြစ်လေသည်၊ ချစ်သား ကဿပ... ငါ့ရှေ့ တော်တွင် နေလော့၊ လောကုတ္တရာ တရားတည်းဟူသော အမွေကို ငါပေးအံ့” ဟု အမိန့်တော် ကြားလျက် သုံးပါးသော သြဝါဒဂါထာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမ၍ ဥပသမ္ပဒ အဖြစ်သို့ ရောက် စေ၏။

[ဤ မဟာကဿပကား ဥပသမ္ပဒါ ရှစ်ပါးတွင် သြဝါဒပဋိဂ္ဂဟဏူပသမ္ပဒါတည်း။]

သင်္ကန်းချင်းလဲ ငလျင်တော်လည်း

ယင်းသို့ ပဉ္စင်း ဖြစ်စေပြီးသော် နေတော်မူလင်သော ဗဟုပတ္တက ပညောင်ရိပ်မှ ထွက်လတ် ၍ ထိုအရှင်မဟာကဿပကိုပင် ပစ္စာသမဏ ပြုပြီးသော် ကြွတော်မူလေ၍ တဂါဝုတ်မျှတိုင် ရောက်သောအခါ သွားရာခရီးမှ ဖဲ၍ တခုသော သစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်လိုသော အချင်းအရာကို ပြ သော် အရှင်မဟာကဿပလည်း ပခုံးထက်မှာပါသော အသပြာ တထောင် ထိုက်သော ဒုက္ခကို လေးထပ်ပြု၍ ခင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုဒုက္ခထက် ထိုင်ပြီးလျှင် “သင်၏ ဒုက္ခသည် အလွန် နူးညံ့ပေစွာ” ဟု ချီးမွမ်းလျက် လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်၏။ အရှင်မဟာကဿပလည်း “ငါ့ဒုက္ခကို ဘုရားသခင် လက်တော်ဘင်၍ သုံးသပ် ချီးမွမ်းဘိသည်၊ ဝတ်ရုံတော်မူလိုသည် ဖြစ် လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ဤသင်္ကန်းကို သုံး ဆောင်တော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ် ကပ်လှူပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား ကဿပ... ငါ့အား ဒုက္ခကို လှူလျှင် သင် အဘယ်ကို ဆောင်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင် ဘုရား၏ သင်းပိုင်များကို သနားတော်မူပါလျှင် အကျွန်ုပ် သုံးဆောင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း ပခုံးတော်ထက်တွင်ပါသော ပိုက်ဆံလျှော် ဒုက္ခကို ပြလျက် “ချစ်သား ကဿပ... ဝတ်ရုံ၍ နွမ်းပြီးသော ဤဒုက္ခကို သင် ဆောင်နိုင်ပါအံ့လော့၊ ဤပုံသုက္ခ ဒုက္ခကို ကောက်သောအခါ မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ရေအဆုံးရှိသည်ကို ပြလျက် စက်ရဟတ်ကဲ့သို့ လည်သည်၊ နှစ်ဆယ်ခြောက်ဘုံ ရှိနေကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့ လွန်စွာ ကောင်းချီးပေးကြသည်၊ ရှေးရှေးသော ဘုရားရှင်တို့ မေ့တာ အရိယဝံသ တရားသို့ လိုက်သဖြင့် ငါ ကောက်ယူ သုံးဆောင် တော်မူသည် ဖြစ်၍ နုမ့်သိမ်ငယ်သော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်ရှိသော သူဘို့နှင့်ကား မဆိုက်ချေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ ရှင်မဟာကဿပအား ဒုက္ခကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရှင်မဟာ- ကဿပ၏ ဒုက္ခကို တင်၏။ ရှင်မဟာကဿပလည်း ဘုရားဒုက္ခကို ဆောင်၏။ ယင်းသို့ လဲ လှယ်၍ သုံးဆောင်သော ခဏ၌ အဘိညာဏကသာ ဖြစ်သော မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ကောင်းချီးကျူးသည့်ပမာ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ တုန်လှုပ်သတည်း။

ရဟန္တာဖြစ်၍ တေဒဂ်ရပုံ

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ကြံ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ရှင်မဟာကဿပ အား ခေါ်တော်မူ၍ ဓုတင်တေရသ ကျင့်ဝတ်ကို ဟော၏။ ရှင်မဟာကဿပလည်း ဥဿာဟပြု၍ ကျင့်လေလျှင် ပုထုဇဉ် အဖြစ်ဖြင့် ခုနစ်ရက်သာတည်၍ ရှစ်ရက် မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်၌ အရဟတ္တမဂ်ကို ရ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ဆဋ္ဌဘိည ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရှင်မဟာကဿပကို အကြောင်းပြု၍ ကဿပ သံယုတ် စသော ဒေသနာကို များစွာ ဟောတော် မူသည်။ ကိုယ်တော်နှင့်အမျှ ထား၍လည်း ချီးမြှောက်တော်မူသည်။ နောက် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ရောက်၍ သံဃာတော်တို့အား အရာအသီးသီး ထားတော်မူသောအခါ—

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကနံ ဓုတင်္ဂဓရာနံ ဘိက္ခူနံ ယဒိဒံ မဟာကဿပေါ—

ဟူ၍ ဓုတင်္ဂဓရာ တေဒဂ်ဖြင့် တတိယ မဟာသာဝက အရာ၌ ထားတော်မူသည်။ (အနက်ကား သိသာပြီ)

[ဤအရှင်မဟာကဿပကား ကုမာရကဿပ, ဥရုဝေလကဿပ တို့နှင့် ခြားနားစိမ့် သောငှါ မဟာကဿပဟု ခေါ်တော်မူသည်။]

ဤကား အရှင်မဟာကဿပ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။

၃၅-ရှင်ရာဟုလာ,ရှင်ရဋ္ဌပါလထေရ် နှစ်ပါးတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ရှင်ရာဟုလာနှင့် ရှင်ရဋ္ဌပါလထေရ် နှစ်ပါးတို့၏ အကြောင်းကား— ယခင် ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသော အခါ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ကုဋေလေးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော ဂဟပတိ မဟာသာလ အမျိုး၌ ဖြစ်ကြကုန်၍ အသက်အရွယ် ငယ်သောအခါက မိဘတို့သည် အမည်နာမ ဖြင့် တပ်မှတ်၍ မခေါ်ရက်ကြကုန်၊ မောင်, ဘ စသည်ဖြင့်သာ ခေါ်ကြကုန်၏။ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် လျှောက်ပတ်သော အမျိုးကောင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြား၍ စီးပွားဥစ္စာတို့၏ အရှင် ပြုစေ၏။

သဋ္ဌေး ၂-ဦး

မိဘတို့ လွန်သောအခါ ဘဏ္ဍာတိုက်စိုး စချီစမာ အစရှိသော သူတို့သည် ကမ္မည်း စာရင်းကို ပြလျက် “အဘေး, အဘိုးမှလာသော ဥစ္စာကား ဤမျှ, မိဘတို့၏ ဥစ္စာကား ဤမျှ ရှိသည်၊ ဤအလုံးစုံကို အရှင့်သားတို့ သိမ်းဆည်းလော့” ဟု အပ်နှင်းလာသည်တွင် မိမိတို့ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ လိုက်၍ ကြည့်ရှုပြီးသော် ဤသို့ကြံ၏။ “ငါတို့ ဘိုး, ဘေး, မိဘတို့သည် ဤမျှလောက် ရှေ့ ငွေ ဥစ္စာကို သိမ်းဆည်းကြလျက် တဘဝသို့ ပြောင်းသောအခါ တချင်ရွေးမျှ ပါအောင် မယူ ဆောင်နိုင်ကြချေ၊ ငါတို့ ရှေ့ ငွေပုံကို ကုန်အောင် စားသုံးအံ့ဟု ငုံ့လင့်၍လည်း မနေကြရ၊ ထိုမျှ လောက်သော ဥစ္စာသည် အိမ်မှာ တပုံပုံသာ ရှိရစ်ချေသည်၊ အကြင် ငါတို့လည်း သိမ်းဆည်း၍ စောင့်စားသဖြင့် ဘိုး, ဘေးများကဲ့သို့ သူတပါးဖို့သာ ပစ်ခါခဲရအံ့သည်ကား မချွတ်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဘဝတိုင်းပါအောင် ငါဆောင်ယူအံ့” ဟု ကြံပြီးသော် ငယ်ဖော်တဦးအား ညှိနှိုင်းပြောကြား၍ သဋ္ဌေးသားနှစ်ဦးပင် စိတ်ညီကြရကား မြို့တံခါးလေးဝဝယ် အလှူမဏ္ဍပ်ဆောက်၍ ရောက်လာ သမျှသော ရဟန်း, ပုဏ္ဏား, ခရီးသွားသူတို့အား ကျွေးမွေးပေးကမ်း၏။ ထိုအခါမှစ၍

ရှင်ရာဟုလာ၏ အလောင်းသည် အာဂတပါကသဋ္ဌေးဟု တွင်၏။ ရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ အလောင်းဖြစ်သော သူကြွယ်သည်လည်း အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ကပ်ရောက်သမျှသော အလှူခံတို့၏ လက်၌ ပါသော ခွက်ယောက်ကို ပြီးမောက်စွာ ပြည့်စေလျက် လှူတတ်ရကား အနဂ္ဂတပါကသဋ္ဌေးဟု တွင်၏။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် ကြည်နူးစုံမက်စွာ သွားလာနေထိုင်ရာ၌လည်း အတူတကွသာ ဖြစ်ကြ၏။

ရသေ့ကိုယ်စီ တွေ့ကြပြီ

တနေ့သ၌ နံနက်အခါကပင် တခုသော ပြုရာကိစ္စကြောင့် မြို့၏အပထို သွားကြလေသော် ဟိမဝန္တာမှ ဆွမ်းခံခြင်းငှါ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်လာသော ရသေ့နှစ်ဦးတို့သည် သဋ္ဌေးနှစ်ယောက်၏ အနီးသို့ ဆင်းသက်၍ သပိတ်သက်န်း ပြင်ပြီးလျှင် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ ထိုသို့ဝင်သည်ကိုမြင်သော် သဋ္ဌေးနှစ်ဦးသားတို့သည် တပါးသို့မသွားပဲ ရသေ့နှစ်ပါးတို့၏ နောက်သို့သာ ရှိခိုးကာ လိုက်ခဲ့၍ မိမိတို့ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် တယောက်တပါးစီ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြု၏။ ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်မပြတ် အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ” ဟု ပင့်ဖိတ်လိုက်၏။ ရသေ့တို့လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် ပြန်ကြကုန်၍ နေ့စဉ်မပြတ် ကြွလာ၏။

နဂါးဖြစ်လိုကြောင်း

တရံသောအခါ အာဂတပါက သဋ္ဌေး၏အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ရသေ့သည် ပူပန်ခြင်းကို ဖျောက်အံ့သောငှါ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သွားလေ၍ မိမိ၏အဘိညာဉ်တန်ခိုးအားဖြင့် သမုဒ္ဒရာရေကို ခွဲပြီးသော် ပထဝိန္ဒရမည်သော နဂါးဗိမာန်သို့ ဝင်၍ နေ့သန့်ခြင်းကို ပြု၏။ နက်ဖြန် ဆွမ်းခံကြွ၍ မိမိဒါယကာအား ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုသောကာလ “သင်သဋ္ဌေး၏ နေရာအိမ်သည် ပထဝိန္ဒရမည်သော နဂါးဗိမာန်ကဲ့သို့ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ကို ရစေသော” ဟု ဆုပေး၏။ ထိုအခါ သဋ္ဌေးကလည်း “ထိုနဂါးမင်း၏ စည်းစိမ်သည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ်ပါသနည်း” ဟု မေးသော် “ဒါယကာ ထိုနဂါးမင်း၏ ဗိမာန်ကား အပြန်အားဖြင့် ငါးယူဇနာ၊ အစောက်အားဖြင့် ခုနစ်ယူဇနာ ရှိ၏။ အလုံးစုံသော ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီး၏။ မရေတုက်နိုင်သော နဂါးလူလင်၊ နဂါးမင်းသမီးတို့သည် တီးမှုတ် ကခုန်လျက် ခြံရံရသည်ဖြစ်၍ လောက၌ အတုမမြင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်၏” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အာဂတပါက သဋ္ဌေးလည်း ထိုနဂါး၏ စည်းစိမ်၌ တိမ်းညွတ်သော စိတ်သည် ဖြစ်၏။

သိကြားမင်း ဖြစ်လိုကြောင်း

အနဂ္ဂတပါက သဋ္ဌေး၏ ဆရာရသေ့သည်လည်း ဆွမ်းစားပြီးသော် တားဝတီ သာသို့ သွား၍ နေ့သန့်သဖြင့် သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကို မြင်ရ၍ ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုသောကာလ “သိကြားမင်း စည်းစိမ်နှင့်တူသော နတ်မင်း၏ စည်းစိမ်ကိုရစေသော” ဟု ဆုပေး၏။ သဋ္ဌေးလည်း သိကြားမင်း နေဟန် ဗိမာန်စည်းစိမ်များကို မေးမြန်း၍ ဧဝံစွာ ပြန်ကြားသဖြင့် သိရသော် သိကြားမင်း စည်းစိမ်၌ တိမ်းညွတ်သောစိတ်သည် ဖြစ်၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် အသက်အတိုင်း တည်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုလျက် စုတေသောအခါ မိမိတို့ တပ်ရာဘုံသို့ ရောက်၍ တယောက်ကား ပထဝိန္ဒရ နဂါးမင်း ဖြစ်၏။ တယောက်ကား သိကြားမင်း ဖြစ်၏။

နဂါးဘဝတွင်

ထိုအခါ အာဂတပါက သဌေးသည် မိမိရအပ်သော နဂါးမင်း၏ ရုပ်အသွင်ကိုမြင်လျှင် မရွှင်မလန်း ဝမ်းပန်းကဲ့မျှ ဆင်းရဲသောနှလုံး ရှိလျက် “ငါသည်မလိမ္မာသော အဆွေခင်ပွန်း၏ ချီးမွမ်းသောစကားကို နားယောင်၍ တပ်ငြိမှားသဖြင့် ဖားဇိမ်း ငါးစိမ်းကိုစားလျက် ရင်ဖြင့် သွားရသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်ချေပြီ” ဟု မြည်တမ်း၏။ ထိုခဏ၌ လှပတင့်တယ်စွာ တန်ဆာ ဆင်ယင်အပ်သော နဂါး ကချေသည်တို့သည် လူ၏ အရုပ်အဝါကို ဖန်ဆင်းလျက် ကခြင်း၊ သိခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခြံရံဖြေဖျော်လာကြကုန်၏။ ထိုအခါမှ မိမိလည်း နဂါး၏ အရုပ်အဝါ ပယ်လျက် တင့်တယ်သော လူလင်၏ အဟန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပျော်ပါးသတည်း။

သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ရပုံ

တေရဋ္ဌ၊ ဝိရုဋ္ဌက၊ ဝိရုပက္ခ၊ ကုဝေရ စသော စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့သည် လခွဲတကြိမ် တာဝတိံသာသို့ တက်၍ နတ်သဘင်ကို ဝင်မြဲဓမ္မတာ ဖြစ်ရကား ထိုသဌေးမှ ဖြစ်သော ပထဝိန္ဒရ နဂါးမင်းလည်း ဝိရုပက္ခ နတ်မင်းကြီးနှင့် တကွ သိကြားမင်းအား စားခြင်းငှါ လိုက်လေသော် လူ့ပြည်က အဆွေ ဖြစ်ကြဖူး၍ သိကြားမင်း မြင်လျှင် သိသဖြင့် မိမိအပါးသို့ စားရောက်လာ သောအခါ “အဆွေ...သင် ယခု အဘယ်မှာ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။ နဂါးမင်းကလည်း “အရှင် မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်ကား ယုတ်ညံ့သော မိတ်ဆွေ၏ စကားကို တပ်မက် ယောင်မှားသောကြောင့် ရင်ဖြင့် သွားရသော နဂါးမျိုး၌ ဖြစ်ချေပြီ။ အရှင်မှာကား ကလျာဏမိတ္တကို အမှီရ၍ ကောင်း မြတ်သော ဘုံဘဝ၌ ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပေသည်” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် သိကြားမင်းကလည်း “အချင်းနဂါး...ဂတိယွင်းပါးကာဖြင့် နေရာ မဟုတ်သည်၌ ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးမသာ မရှိလင့်၊ ရှင်ရသေ့အား ပြုစုမှားခြင်းကို မပြုလင့်၊ ယခု အခါ လူတို့နေရာ ဟံသာတော်ပြည်ဝယ် ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူပြီ။ သတ္တဝါတို့အား ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ကယ်တင်နိုင်သောသူ မရှိပြီ။ သင်သွား၍ ဘုရားသခင်အား ပူဇော်လော့၊ တရား တော်ကို နာ၍ ငါ၏ နေရာကို တောင့်တလော့၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ပင် နတ်၏ ချမ်းသာကို ခံစား ကြကုန်အံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်းလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မိမိနေရာ နဂါးရွာ သို့ မပြန်ပဲ ဘုရားရှင် ထံသို့ သွားပြီးသော် “သံဃာတော်နှင့် တကွ နဂါးပြည်သို့ ကြွတော်မူပါ” ဟု ပင့်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း နဂါးမင်း၏ ဥပနိဿယကို မြင်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ် သည်းခံ တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်အားပူဇော်ပြီ

နဂါးမင်းလည်း ခွင့်ရကြောင်းကို သိသော် မိမိနေရာသို့ ပြန်၍ ခြွေရံပရိသတ်တို့နှင့် စည်းဝေ တိုင်ပင်လျက် လှူဒါန်း ပူဇော်ရန် ပရိကံတို့ကို ညဉ့်သုံးယံလုံး စီမံပြုပြင်၏။ နံနက် အရုဏ် တက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော သုမနထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ယနေ့ ဝေးသော ဆွမ်းခံရွာသို့ ငါ ကြွတော်မူမည်။ ပုထုဇဉ် သံဃာတို့ မပါစေပဲ ဆဋ္ဌဘိည ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုသာ လိုက်လာကြစေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သုမနထေရ်လည်း အမိန့်တော်ရှိတိုင်း အရိယာ ရဟန်းတို့ကိုသာ ခေါ်၍ ရွှေတော်၌ စည်းဝေးစေ၏။ အချိန်သင့်

လတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း သပိတ် သင်္ကန်း ပြင်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၍ သမုဒ္ဒရာရေထဲ၌ တည်သော ပထဝီနွရ နဂါးမင်း ဗိမာန်သို့ ဝင်လေ၏။

ထိုအခါ နဂါးမင်းလည်း များစွာသော ကချေသည် မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် ဘုရားရှင် အား ခရီးဦးကြိုဆို၍ နောက်ဖော်မှ လိုက်သဖြင့် သံဃာတို့၏ နောက်စွန့်၌ ပါသော ဘုရားသား တော်ဖြစ်သော ဥပရေဝတ သာမဏေ၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို မြင်လေလျှင် “ဘုရားသခင် သာ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသည်မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်၏ နောက်၌ ပါသော ဤသာမဏေ ငယ်စဉ်လျက်လည်း ကောင်းကင်ပျံခြင်း၊ မြေလျှိုးခြင်း စသော တန်ခိုးအရာ၌ လွန်စွာ အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပေသည်” ဟု ချစ်ကြည်စုံမက် နှစ်သက်လှသော စိတ်သည် ဖြစ်၏။

ဘုရားသားတော်ကို ကြည်ညို၍

ဘုရားသခင်လည်း ခင်းအပ်သော ရတနာပလ္လင်၌ နေတော်မူသောအခါ သံဃာတော်တို့သည် ဝန်းရံ၍ ထေရ်စဉ်အတိုင်း နေကြသော် သားတော်ဖြစ်သော ဥပရေဝတ သာမဏေ၏ နေရာသည် ဘုရားရွှေတော်သို့ ကျ၏။ နဂါးမင်းလည်း နတ်၌ ဖြစ်သော ယာဂု၊ ဆွမ်း စသည်တို့ဖြင့် ကပ်လှူ လုပ်ကျွေးပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို တကြိမ်၊ သာမဏေကို တကြိမ် လှည့်ကာ လှည့်ကာ ကြည့်လေသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကဲ့သို့ သုံးဆယ့်နှစ်ရပ်သော မဟာပုရိသလက္ခဏာ၊ အရာ မကသော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် ထက်ဝန်းကျင် ပြောင်ပြောင်လောင်လောင်သော ရွှေတန်ဆောင်းကြီးကဲ့သို့ တညီးညီး ထွန်းပစွာ တည်သော သာမဏေ၏ အသရေကို မြင်သဖြင့် အနိုးတင်ရှိသော ရဟန်းတဦးအား ဤသို့ မေး၏။ “ဤသာမဏေကား ဘုရားသခင်နှင့် သွင်ပြင် တူလှပါသည်၊ ပြစ်စွာဘုရားနှင့် အသို့ဟော်သနည်း” ဟု မေး၏။ ထိုရဟန်းကလည်း ဘုရားသား တော် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်ပေသော် “ဤအမျှင်ကား အလွန်မွန်မြတ်ပေစွာတကား၊ ဘုရားသခင် နှင့် အသွင် သဏ္ဍာန်သည်လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာကြီးငယ်၏ တင့်တယ်ဟန်သည်လည်းကောင်း တစ်တမျှတည်း ဖြစ်ပေသည်တကား၊ နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ငါလည်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ် ရအောင် ဆုတောင်းရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံ၍ ဘုရားထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်လည်း ဤသာမဏေငယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိုပါသည်၊ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုပါရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်း ပထဝီနွရ...အသီးဟူသမျှသည် မျိုးစေ့ကြောင့်သာ ဖြစ်သကဲ့သို့ အကျိုးတရား ဟူသမျှသည် အကြောင်းကြောင့်သာဖြစ်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ သည် ပတ္တနာသမျှသော ဆုကိုပင် ပြီးစေတတ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ဆုတောင်းခြင်း

နဂါးမင်းလည်း ထို တရားစကားကိုကြားလျှင် ကြေးမုံသဏ္ဍာန် အလှုံလက်သော ကြေးအုတ် တို့ကို ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ဆောင်စေ၍ ကျောင်းတော်၏ အတွင်း၌ ခင်းလှူပေ၏။ ပြီးသောကာလ ပဉ္စသီလကိုဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်အား တလ သုံးကြိမ် လုပ်ကျွေးပါရမည့် အကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်၏။ ထို့နောက်မှ ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာကြောင့် နောင် ဘုရားတို့ ပွင့်သောအခါ ဤ ဥပရေဝတ သာမဏေငယ်ကဲ့သို့ ဘုရားသားတော် အဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုပန်၏။

ဗျာဒိတ်ရလေပြီ

ဘုရားသခင်လည်း အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ ပြည့်စုံအံ့သည်ကို မြင်လျှင် အင်္ဂါ ရှစ်ပါးရှိသော အသံတော်ဖြင့် ခေါ်တော်မူ၍ “အချင်း ပထဝိန္ဒရ ... သင်သည် ယခုပြုသော ကောင်းမှုကံကြောင့် ဘဝသံသရာ၌ ကျင်လည်ရသောအခါ ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသော ဗိမာန် ၌ ပျော်စံရသော လေးကျွန်းသနင်း စကြာမင်းလည်း အကြိမ်တထောင် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ သိကြားမင်း လည်း ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်းလည်း အကြိမ်သုံးဆယ် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤကမ္ဘာမှ နောက် နှစ်ဆယ့်တကပ် မြောက်သောအခါ နတ်ရွာ ခြောက်ထပ်ကို ပိုင်သော ဝိမလမည်သော စဉ်းဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ သဗ္ဗေ၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ် အဖြစ်တို့မှာ မရေမတွက် သာပြီ ၊ ဤကမ္ဘာမှ နောက် တသိန်းမြောက်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ဥက္ကာကရာဇ် မင်းမျိုးမှ ဖြစ် သော ဂေါတမဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည် ၊ ထိုအခါ သင်သည် ဘုရားလောင်း မြောက် သားတော် ယသောဓမ္မဒေဝီ၏ ဝမ်း၌ စွဲလမ်း၍ “ရာဟုလာ” ဟူသော အမည်နှင့် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

သိကြားမင်းကို တိုက်တွန်းပုံ

ထိုစကားကို ကြားရသော် နဂါးမင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှ၍ ဘုရားနှင့် တကွ သံဃာတော်တို့အား ပူဇော်သက္ကာ ကြီးစွာ ပြုပေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ပြန်တော် မူခဲ့၏။ ထို့နောက် လခွဲမြောက်သောအခါ နဂါးမင်းသည် ဝိရူပက္ခ နတ်မင်းတို့နှင့်တကွ သိကြား ထံ သွား၍ ခစားကြလေသော် သိကြားမင်းက “အဆွေ ပထဝိန္ဒရ .. ဘုရားထံသွား၍ သိကြား ဆုကို တောင်းပြုလော” ဟု မေး၏။ “အကျွန်ုပ် ဆုမတောင်းပေ” ဟု လျှောက်သော် “အဘယ့် ကြောင့် မတောင်းသနည်း” ဟု မေးပြန်၏။ နဂါးမင်းလည်း “အရှင် သိကြားမင်း...အကျွန်ုပ် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါ သားတော်ဖြစ်သော ဥပရေဝတ သာမဏေကို မြင်၍ တပါး သောဆုကို မလိုချင်ပြီ ၊ ဤ အရှင်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိ၍ ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းဘိသတည်း ၊ ဘုရားသခင်လည်း သို့စင်သော ဗျာဒိတ်တော်ကို ကြား၏” ဟု စေ့ငှစွာ လျှောက်ထား၍ “အရှင်သိကြားလည်း ရှည်လျားဘဝ ဖြစ်သမျှ၌ အတူတကွသာ ကြုံကြိုက်၍ ကျွတ်ထိုက်သော ဘဝ ရောက်သောအခါ အတူတကွသာ ကျွတ်ရအောင် ဘုရားထံ သွား၍ ဆုတောင်းပါ” ဟု တိုက်တွန်းပြန်၏။

သိကြားမင်းအလှူနှင့် ဆုတောင်း

သိကြားမင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားလေသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ဘုန်းအာနုဘော် ကြီးမြတ်သော ရဟန်းတဦးအား သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတအရာ၌ တေဒဂ်ထားသည်ကို မြင်၍ ဤ အရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရအောင် ငါ ဆုတောင်းအံ့ဟု ရည်ရွယ်လျက် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နတ်၌ဖြစ်သော ဆွမ်း၊ ယာဂ၊ အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေးလျက် ခုနစ်ရက်စေ့သောကာလ မြတ်လှစွာသော ဧရာဝဏ်ဆင်ပြောင်ကို လှူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခံတော်မမူ။ ထိုသို့ မခံလျှင် ဆင်ကို အဖိုး ဖြတ်စေ၍ ထိုက်လတ်သောရတနာတို့ဖြင့် သံဃာတို့၏ နေထိုင် သုံးဆောင်ရန် ကျောင်းအာရာမကို ပြုလုပ်စေ၏။ ထို အာရာမကား ပြာသာဒ်ပေါင်း လေးသောင်း ငါးထောင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။

ဘုရားစံရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် ပြာသာဒ်၏ အထက်၌ကား တိမ်မီးခိုးအဆင်းရှိသော နတ်ဝတ်လဲကို ထီးဖြူပြု၍မိုးပေ၏။ အလုံးစုံ ဖန်ဆင်းပြီးသောကာလ ဘုရားရှင်အား ကပ်လှူပြီးသော် အထံတော်သို့ကပ်၍ “အရှင်မြတ်အား ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာကြောင့် နောင် ဘုရားရှင်တို့ သာသနာငယ် ဤ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ တေဒဂ်ရ ရဟန္တာကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

သိကြားမင်း ဗျာဒိတ်ရလေပြီ

ဘုရားသခင်လည်း အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် “အချင်းသိကြား...သင်ကား ငါဘုရားပွင့်သည့်နောက် တသိန်းမြောက်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် ‘ရဋ္ဌပါလ’ မည်သော ရဟန္တာဖြစ်၍ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ တေဒဂ်ကို ရလတ္တံ့ ၊ ထိုသို့မရောက်မီ အကြားလည်း နှစ်ပါးသော လူ့ရွာ၊ နတ်ဘုံ၌ ဆန်စုန်သွားလာလျက် သိကြားအဖြစ် အကြိမ်ငါးဆယ်၊ ဗကြားမင်းအဖြစ် အကြိမ်ငါးဆယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်အဖြစ် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းလည်း အလွန် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိလျက် မိမိနေရာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။

နောက်နောင်ဘဝ အတူဖြစ်ကြရ

ထိုသူ နှစ်ဦးတို့သည် အသက်အတိုင်းတည်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အားထုတ်လျက် စုတေ ကြသောကာလ ဘုရားဗျာဒိတ်ရသောအတိုင်း လူမင်းစည်းစိမ်၊ နတ်မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားကာ လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကိုးဆယ်တကမ္ဘာထက်၌ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသောအခါ ထိုဘုရား၏ ညီတော်ဖြစ်သော မင်းသား သုံးပါး၏ ပရိသတ်တို့တွင် ရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ အလောင်းသည် အလှူဒါန၌ ကြပ်မစီရင်ရသော အမတ်ဖြစ်လာ၏။ ရှင်ရာဟုလာ၏ အလောင်းကား သိကြားမင်း ဖြစ်လာ၏။

ပထဝိန္ဒရမင်းသားဘဝ

ထိုလူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလျက် အသက်အတိုင်းတည်၍ စုတေသောအခါ လူ့ရွာ နတ်ပြည် ကျင်လည်ကြကုန်၍ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ရှင်ရာဟုလာ၏ အလောင်း သည် ကိကီမင်း၏ သားကြီးဖြစ်လာ၏။ ရှေးက သညာအတိုင်း ပထဝိန္ဒရ မင်းသား ဟူသော အမည်ကို ရ၏။ ထိုမင်းသားအား နှမတော် ခုနစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုခုနစ်ယောက်တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော သင်္ခါဒီ မင်းသမီးကား ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏ အလောင်းတည်း။ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ ပထဝိန္ဒရမင်းသားသည် အိမ်ရှေ့အရာကိုရ၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၍ မိမိတိုင်းပြည်သို့ ကြွရောက်သောအခါ ထိုမင်းသမီး ခုနစ်ဦးတို့သည် အသီးအသီး တည်ထောင်၍ ခုနစ်ဆောင်သော ကျောင်းပရိဝုဏ်ကို ပြုလုပ်၏။

ထိုအခါ မောင်တော် ပထဝိန္ဒရမင်းသားက “သင်တို့ ဆောက်လုပ်သော ကျောင်းများမှ ငါ့အား တဆောင်ပေးပါ” ဟု တောင်း၏။ နှမတော်တို့ကလည်း “အရှင်သား...ဥစ္စာများသော သဋ္ဌေးဖြစ်လျက် မုဆိုးမလက်၌ ရှိသော အသပြာကို ချေးငှါးသကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် ပြုပါ သနည်း၊ မောင်တော်သည် ဤတိုင်းနိုင်ငံကို အစိုးရသော အိမ်ရှေ့မင်း မဟုတ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်

တို့သာ တောင်းသင့်ပါလျက် မောင်တော်က တောင်းခြင်းသည် သတင်းမျှ မဖွယ်ချေတကား၊ အခြားသာပြုတော်မူလော့”ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားမှ သတိရ၍ ပထဝိန္ဒရမင်းသားလည်း ငါးရာမျှလောက်သော ကျောင်းပရိဝုဏ်တို့ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။

ရာဟုလာဖြစ်လာပြီ

ဤသို့သော နည်းဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေခဲ့သော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားပွင့်အံ့သောအခါ နတ်ပြည်မှ စုတေလာ၍ ဘုရားလောင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်သော ယသေ့စရာ ဗိမ္မာဒေဝီ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲနေ၍ ဖွားသောကာလ ဘိုးတော် သုဒ္ဓေါဓန မင်းတရားသည် “ငါ့သား မှည့်လိုရာ အမည်ကို ဖွဲ့ချည်မည်၊ သားတော်ဖွားကြောင်းကို လျှောက်ချေ”ဟု အမတ်တယောက်ကို စေလိုက်၍ ဥယျာဉ်ကစားနေသော သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား ကြားလျှောက်သော် လ-ကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ ငါအား ညှဉ်းပန်းနှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုသော စကားကြောင့် မင်းသားကို ရာဟုလာ ဟု မှည့်၏။

အဆုံးမလွယ်ပုံ

အထက်ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအားဖြင့် ဘုရားရှင် သာသနာသို့ဝင်၍ ရှင်အဖြစ်ကို ရသောအခါ ခုနစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးရကား မြတ်စွာဘုရားလည်း သားတော်၏ သိက္ခာပုဒ်၌ မယုတ်မယိုစေခြင်းငှါ ရာဟုလောဝါဒသုတ် ဒေသနာဖြင့် မပြတ်ဆုံးမတော်မူ၏။ ရှင်ရာဟုလာလည်း နံနက်စောစွာက ထ၍ သဲကိုလည်း လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရားအထံမှ လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မဟာကဿပတို့၏ အထံမှလည်းကောင်း ဤသဲလုံးမျှလောက်သော သြဝါဒစကားကို ယနေ့ ပုပါမူကား ငါ့အား ကောင်းရာ၏”ဟု တောင့်တလေ့ပြု၏။ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ ဆုံးမသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကိုလည်း တဆံဖျားမျှ မတိမ်းပါးရအောင် ကျင့်၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို သံဃာတို့ သိလေ၍ တရားသဘင်၌ အရှင်ရာဟုလာအား များစွာချီးမွမ်းကြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း တရားဟောနေရာသို့ ကြွတော်မူလာ၍ အကြောင်းအရာကို မေးတော်မူသည်တွင် သံဃာတော်မြတ်တို့ကလည်း “အရှင်ရာဟုလာသည် ခုနစ်နှစ်သားသာ ဖြစ်လျက် သိက္ခာပုဒ်ကို အားထုတ်လိုသော သမ္မာဆန္ဒ ရှိလှပေသည်၊ အတုမရသော အဖကောင်းသား ပီပေသည်ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်း၍ နေပါသည်”ဟု နားတော်လျှောက်ကြသော် ကိုယ်တော် မြတ်ကလည်း “ချစ်သားတို့ ငါ့သားရာဟုလာသည် ယခုဘဝသာ ဆရာဆုံးမသော စကားကို ရိုသေစွာ မှတ်သား ကျင့်ဆောင်တတ်သည် မဟုတ် ပညာမရင့်သေးသော သမင်အဖြစ်ကပင် သွန်သင်ပြသသော ဆရာ့စကား၌ မှတ်သား ရိုသေခြင်းကြောင့် သေခွင့်သို့ရောက်လျက် အသက်မသေ လွတ်ဖူးလေပြီ”ဟု အကြောင်းကို ပြ၍ မိဂပေါတက ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဇာတ်ကား ကေနိပါတ်၌ အကျယ်လာ၏။]

သိက္ခာပုဒ်ကိုရိုသေပုံ

ခုနစ်နှစ် အရွယ်မှစ၍ တဆယ့်ရှစ်နှစ်ရွယ် ရှိသည်တိုင်အောင် ပြက်ရယ်သောစကားကိုမျှ ဆိုသောမည်သည် မရှိ။ မိမိ ဇာတိမာန်ဖြင့် ခက်ထန် တင်းမာခြင်းကိုလည်း ရံခါမျှမပြု။

ရဟန်းသံဃာတို့အား လူ သာမဏေတို့နှင့် တမိုးဟရံတည်းသော ကျောင်း၌ အရုဏ်တက်
 ဖောင် မအိပ်အပ်ဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်သောအခါ သံဃာဟော်တို့ကို ဤသောအားဖြင့်
 ရှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဝစ္စကုဋ်၌သာ ဝင်၍အိပ်နေသတည်း။ ဘုရားသင်တွေ့၍
 အကြောင်းကိုမေးသဖြင့် သိတော်မူသောအခါ များစွာသော ပရိယာယ်တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းတော်
 မူသည်။ တဆယ့်ရှစ်နှစ် အရှယ်ရောက်သောကာလ ဘုရားနောက်တော်က သပိတ်ပိုက်လျက်
 လိုက်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေနှင့် မသွေမြား သုံးဆယ့်နှစ်ပါး
 သော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့နှင့်
 ပြည့်စုံလျက် ပြီးပြီးပြန်မျှ ထွက်ထွန်းသော ရူပကာယဗ္ဗတ္တိကို မြင်သော် ထက်ဝန်းကျင်
 သော ပြည်သူ ပြည်သား ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် သဒ္ဓါပေမဖြင့် ဖူးမြင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်။
 တဏှာပေမသာလှိုင်၍ ယိမ်းယိုင် တုန်လှုပ်လျက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော ချီးမွမ်းသံ
 သည် ဖြစ်၏။

တေဒဂ်ရတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း မဟာရာဟုလောဝါဒ သုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ သက်တော်
 တဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်လုသော် သားတော်၏ ဉာဏ်ရင့်သောအဖြစ်ကို သိ၍ တခုပသာ တော
 အုပ်၌ နေဟော်မူလျက် ဣဒ္ဓရာဟုလောဝါဒသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ထိုဒေသနာအဆုံး၌
 အရှင်ရာဟုလာသည် တရားနာလာသော နတ် ဗြဟ္မာ ကုဋေတသိန်းတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့
 ရောက်၏။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်ကြသော နတ်တို့ကား မရေတွက်နိုင်
 သည်သာတည်း။

နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ သာဝကတို့အား ဌာနန္တရ ကြားသောအခါ
 ရှင်ရာဟုလာကို -

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ သိက္ခာကာမာနံ ဘိက္ခုနံ ယဒိဒံ ရာဟုလော-
 ဟူ၍ တေဒဂ် ထားတော်မူသည်။

အနက်ကား-ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သိက္ခာကာမာနံ၊ သိက္ခာသုံးပါးကို ဖြည့်ကျင့်လိုကုန်
 သော။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော။ ဘိက္ခုနံ၊
 ရဟန်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ ဟောအယံ ရာဟုလော၊ အကြင် ရာဟုလာသည်။
 အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ- ဒေသော၊ ဤရှင်ရာဟုလာသည်။ အဂုံ - အဂေါ၊ လွန်ကဲ၏။

[ဤကား အရှင်ရာဟုလာ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။]

ရဋ္ဌပါလသတို့သား

အရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ အလောင်းသည်လည်း ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အားဖြင့် လူ့ပြည်
 နတ်ပြည် ကျင်လည်ခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသော အခါ ကုရုတိုင်း ထုလ္လကောဋ္ဌိက
 မည်သော နိဂုံး၌ ရဋ္ဌပါလ အမည်ရသော သဋ္ဌေးအိမ်၌ ဖြစ်လာ၍ ဝိသာနုရက္ခဖြစ်သော
 သညာအားဖြင့် ရဋ္ဌပါလ သတို့သားဟူသော အမည်ကိုရ၏။ ထိုသတို့သားသည် များစွာ
 သော အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ကြီးပွား၍ အရှယ်သို့ရောက်သောကာလ မိဘတို့သည် အမျိုး

ကောင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြား၍ များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ နတ်၏စည်းစိမ်ကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစေ၏။

ရဟန်းပြုခွင့်မရသဖြင့် ဆန္ဒပြခြင်း

တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကုရုတိုင်းသို့ ဒေသစာရီချီတော်မူလာ၍ ထိုနိဂုံးသို့ ရောက်သောအခါ ရဋ္ဌပါလ သဌေးသားလည်း များစွာသောသူတို့နှင့်တကွ ဘုရားထံသို့လာ၍ တရားတော်ကို နာလေသော် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါတရားတက်ပွားခြင်း အလွန်ရှိရကား “အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းပြုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်၏ အမိအဘတို့ကို ခွင့်တောင်းဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အိမ်သို့ပြန်၍ မိဘတို့ထံ၌ ခွင့်တောင်း၏။ မိဘတို့ ကလည်း “ချစ်သား ရဲဋ္ဌပါလ - သင်ကား ငါတို့၏ တယောက်တည်းသောသား ဖြစ်ပါ၍ ကြင်နာစုံမက် အသက်အသွင် ထင်မှတ်ပါ၏။ သင်ရဟန်းပြုခဲ့မှ ဤလူ့ခွင့်၌ ငါတို့အသက်ရှည် မည်မဟုတ်ပြီ” ဟု ဆို၍ အကြိမ်ကြိမ်ဖျက်ဆီး၏။ သတို့သားလည်း အကြိမ်များစွာ တောင်းပန် ၍မျှ ခွင့်မရလေလျှင် အိမ်ဝ မြေပြင်၌ မှောက်ခုံအိပ်၍ “ရဟန်းမပြုရလျှင် ဤနေရာ၌ပင် ငါ သေတော့မည်” ဟု ဆို၍ အစာအာဟာရကို ဖြတ်လျက် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်နေ၏။ ဆွေမျိုးမိဘ စသည်တို့ တောင်းပန်လာငြားသော်လည်း စကားမပြန်ပဲသာ နေ၏။

ရဟန်းပြုရပြီ

ထိုအခါ မိဘတို့က “ငါတို့ အခွင့်မပြုချေမှ သေခြင်းသို့ ရောက်ချေတော့မည်။ ရဟန်းပြုမှုကား ငါတို့သားကို မြင်ရသေး၏။ ခွင့်ပေးတော့အံ့” ဟု တိုင်ပင်ကြ၍ “ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ...ထလော့၊ ထလော့၊ အမောင် စိတ်မှန်းတိုင်း ရဟန်း ပြုလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ ထိုအခါမှ နေရာကထ၍ အာဟာရကို စားလျက် ကိုယ်လက် ဖြည့်တင်းပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ကပ်၍ “အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းပြုတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရဟန်းပြုတော်မူ၍ ကာယဂတာသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းစေပြီးလျှင် ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ များမကြာမီပင် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော် ဘုရားထံတော်၌ ခွင့်ပန်၍ မိဘတို့အား တရားဟောခြင်းငှါ ထုလ္လကောဋ္ဌိကသို့ ဝင်၍ အိမ်စဉ် အတိုင်း ဆွမ်းခံလျက် လာ၍ မိဘတို့ အိမ်သို့ရောက်သော် ရပ်တော် မူလင့်၏။

ခေါင်းပါးသောအကျင့်

ထိုအခါ အစေအပါးဖြစ်သော ကျွန်မသည် ညစာက ကြွင်း၍ သိုးပြီးသော ထမင်းကို စွန့်ခြင်း ငှါ ထွက်လာသည်နှင့် ရှင်ရဋ္ဌပါလက မြင်လျှင် “န့မ...စွန့်ထိုက်သော ဝတ္ထုဖြစ်မှုကား ဤ သပိတ်၌ လောင်းလော့” ဟု ဆို၍ ခံယူပြီးလျှင် တခုသော နံရံကို မှီ၍ အမြိုက်သုခဘုတ် ကဲ့သို့ သိုးဆောင် ၏။ ထိုသို့ သိုးဆောင်လာသည်ကို ကျွန်မ မြင်လျှင် “ငါတို့အရှင်သားသည် ပျက်ပြားသော စိတ် ပင် ရှိလေသလော၊ မမြင်ဝံ့အောင် စွန့်စားလေဘိသည် တကား” ဟု ဆို၍ သဌေးကြီးတို့အား အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ သဌေးလင်မယားတို့လည်း လျင်စွာ လာ၍ သားကို ရှုပြီးသော် ငိုယို မြည်တမ်းလျက် ပြာသာဒ်ထက်သို့ ပင့်လေ၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ရှင်ရဋ္ဌ ပါလလည်း “ဒါယကာ-ဒါယိကာမကြီးတို့...ယနေ့ ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လူထွက်လာအောင် ဖျောင်းဖျကြပုံ

ထိုအခါ သဋ္ဌေးကြီးတို့က နက်ဖြန် အလို့ငှါ ဆွမ်းဖိတ်၏။ အရှင်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ပန်ခံ၍ ပြန်ခဲ့ပြီးမှ နက်ဖြန်သော ကာလ မိဘအိမ်သို့ သွား၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့ကလည်း သားကို လူထွက်စေ ချင်လှရကား များစွာသော ရွှေတိုက် ငွေတိုက်တို့ကို ဖွင့်လှစ်၍ “ဤမျှလောက်ကား အဘဥစ္စာ၊ ဤမျှလောက်ကား အမိဥစ္စာ၊ ဤ ရတနာ အပေါင်းကို ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း၍ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံစားပါဦးလော့” ဟု အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်၍ အခွင့်မရလေလျှင် ချွေးမနှင့် တကွ အရွယ်သင့်စွာ လှပသော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ကို တန်ဆာ ဆင်ယင်စေ၍ “သင်တို့ ဖျောင်းဖျ နားပါးချလျက် ငါ့သား လူထွက်အောင် တောင်းပန်ကြဦး” ဟု ဆို၏။

ထိုမိန်းမတို့သည် နတ်ကညာကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာ ဓာင်ယင် ဝတ်စားလျက် “အရှင်သား...များ လှစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ အရှင် ဖြစ်လျက် ခွက်လက်စွဲ၍ တောင်းစားသော အမှုအရာဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ဆင်းရဲခံပါသနည်း၊ နတ်သမီးကို ရအောင် ရည်နှုန်း၍ ရဟန်းပြုကြသည်မှာ နတ်ကညာတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက် ဘယ်လောက်သာ၍ လှပတင့်တယ်ပါသနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အား လည်း ကြင်နာ သနားတော် မူပါဦးလော့” စသည်ဖြင့် ခ,ယ လျှောက်ထားကြ၏။

တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ရှင်ရဋ္ဌပါလလည်း ကာမဂုဏ် ငါးပါး၌ မက်မော ယောင်မှားသော သူအများကို တရားညွှန်ပြ ဆုံးမတော် မူခြင်းငှါ—

ပဿ စိတ္တကတံ ဗိမ္ဗု၊ အဒုံ ကာယံ သမုဿိတံ။
အာတုရံ ဗဟုသင်္ကပ္ပံ၊ ယဿ နတ္ထိ ဓုဝံ ဌိတိ။
အစိရံ ဝတာယံ ကာယော၊ ပထဝီ အဓိသေဿတိ။
ဆုဒ္ဓေါ အပေတဝိညာဏော၊ နိရတ္ထံ ကလိင်္ဂရံ—

အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—စိတ္တကတံ၊ နှီးနှယ်ပုဆိုး ကြိုးဆေး ကြိုးမှားတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်အပ် သော။ ဗိမ္ဗု၊ ညဲမင်း (ချစ်ဖွယ် သတို့သမီး) ရုပ်နှင့်လည်း တူထသော။ သမုဿိတံ၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဓာတ်လေးဝတို့ဖြင့် စိုက်ဆောက် ပြုလုပ်အပ်သော။ ဝါ- ကေသာ၊ လောမာ စသည်သွယ်သွယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်တို့၏ စုဝေး ပေါင်းရုံးရာလည်း ဖြစ် ကသော။ အာတုရံ၊ ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာ ရောဂါ အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်း ပြင်းဝှန် နှိပ်စက်ဟန်ကြောင့် အလွန်နာကျင်စွာထသော။ ဗဟုသင်္ကပ္ပံ၊ များစွာသော ပြုပြင်ရန်လည်း ရှိထသော။ ဝါ—အယုတ်တရားကိုလည်း များစွာ ကြံတတ်ထသော။ အဒုံ ကာယံ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ပဿ၊ ရှုကြကုန်လော့။ ယဿ၊ အကြင်ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဓုဝံ၊ မြဲစွာ။ ဌိတိ၊ တည်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိတကား။

အယံ ကာယော၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်။ အစိရံ၊ မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင်။ အပေတ- ဝိညာဏော၊ ကင်းသော ဝိညာဉ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ နိရတ္ထံ၊ အကျိုးမရှိသော။ ကလိင်္ဂရံ၊

ဖွဲ့ကိုကဲ့သို့။ ဆုဗွေ၊ စွန့်ပစ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ပထဝိ'၊ မြေ၌။ အဓိသေသတိ ဝတ၊ အိပ်ရလတ္တံ့သည်တကား။

[ဟောသောတရားကို အပြည့်အစုံ လိုမှု မဇ္ဈိမနိကာယ် ရဋ္ဌပါလသုတ်၌ ယူလေ၊ ကျယ်အံ့စိုး၍ အမြွက်မျှသာ ရေးလိုက်သည်။]

ကောင်းကင်မှ ကြွတော်မူပုံ

ဤသို့ မိဘဆွေညာ များစွာသော မောင်းမတို့အား ကာမာဒိနပ လက္ခဏ သမ္ပန္နဖြစ်သော တရားကို ဟောကြားပြီးလျှင် “မိခင် ဖခင်တို့...အကယ်၍ ငါ့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာလျက် ငါဆိုတိုင်း လိုက်နာမည် ဖြစ်အံ့။ မိခင် ဖခင်တို့တွင် ရှိသော အကုဋေ မကသော ဤ ဥစ္စာ ရတနာတို့ကို ကြီးစွာသော လျှော်အိတ်ဖြင့် ထည့်သိပ်၍ လှည်း ရထားတို့ဖြင့် တင်လျက် ရေတွင် စွန့်ပစ် ချေလော့။ ဤဥစ္စာ၌ အာသာမပြတ် တပ်ငြိခြင်း တဏှာရမ္မက်ကို မဖြစ်စေလင့်။ ဥစ္စာဟူသည်ကား များစွာသော ဘေးရန်အပေါင်းကိုလည်း ရကြောင်း၊ တွေ့ကြောင်း၊ မကောင်းသော ဂတိဘဝသို့ လားရကြောင်းသာ ဖြစ်၏” ဟု ဆုံးမပြီးလျှင် ပလ္လင်ထက်မှ လျင်စွာထ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၏။

အမှာစကားချပ်

[အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူသနည်း ဟူမူကား ထိုရှင်ရဋ္ဌပါလ၏ အဖ သဌေးသည် “သားကြွလာသောအခါ အသာအယာ ဖျောင်းဖျ၍ ရလျှင်လည်း လူထွက်စေမည်။ မရလျှင်လည်း အတင်းပင် သင်္ကန်းကို ချွတ်၍ လူဝတ်လဲစေမည်” ဟု ကြံလျက် ခုနစ်တန်သော တံခါး၌ စောင့်နေသော သူတို့အား “သင်တို့ တံခါးကို မြဲမြံစွာ ပိတ်ကြကုန်၊ ငါ့သားထွက်လာလျှင် သင်္ကန်းကို ချွတ်၍ လူဝတ်လဲကြကုန်” ဟု မှာထား သောကြောင့် တံခါးလုံခြုံစွာပိတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံ၍ ကြွရ လေသတည်း။]

ရဟန်းပြုရခြင်း အကြောင်းများ

ယင်းသို့ ကြွ၍ ကောရဗျမင်းကြီး၏ နန်းတော်အတွင်း မိဂါဇိန် ဥယျာဉ်ပယ် မင်္ဂလာရှိသော ကျောက်ဖျာထက်၌ သက်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားသိလေသော် ဆောစွာလာ၍ သင့်တင့်စွာနေပြီးမှ ဤသို့ လျှောက်ထား၏- “ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ .. ဤ လူ့လောက၌ ရဟန်း ပြုကြသည်ကား အချို့သူမှာ အနာရောဂါ သည်းစွာနှိပ်စက်၍ အသက်မမွေးနိုင်ကြသောကြောင့် လည်း ပြုသည်၊ သားချင်းဆွေမျိုး ကိုးစားရာမရှိ ပျက်စီးဘိသောကြောင့်လည်း ပြုကြသည်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာမျှော်ရာမရ နှမ်းပါးလှသောကြောင့်လည်း ပြုကြသည်၊ မိဘနှစ်ပါး မယားသားကြီးတို့ ပျက်စီးသောကြောင့်လည်း ပြုကြသည်၊ သင့်မှာမူကား တစုံတခုသော ပျက်စီးကွေ့ကွင်း ဆင်းရဲ ခြင်းသည် မရှိပါလျက် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို စွန့်ခွဲ၍ အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းပြုပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ရှင်ရဋ္ဌပါလကလည်း “ဒါယကာမင်းကြီး... ပျက်စီးသောအမှုသည် တစုံတခုမျှ ငါ၌မရှိသေး သော်လည်း ပျက်စီးလတ္တံ့သော ဘေးကို တရားရေး ငါမြင်လင့်သတည်း၊ အကြင် လူ့ရွာ၌

ခန္ဓာငါးပါးကိုရကြသော သတ္တဝါဟူသမျှသည် နိစ္စ စုဝ သဘော မဟုတ်ချေ၊ ချုပ်ခြင်း၊ ဖြစ်ခြင်း နှင့်သာ စပ်ယှဉ်ရကား ပျက်စီးလတ္တံ့ သော ဗျသနသဘောသည် ထင်ရှား၏။ ထွက်သက် ဝင်သက် နှစ်ပါးသာ သတ္တဝါတို့ကို ကပ်၍ဆောင်၏။ မအိုရ၊ မနာရ၊ မသေရခြင်းငှါ မြစ်တားစောင့်ရှောက် အံ့သော သူလည်းမရှိ၊ ဒုဂ္ဂတိသို့ မလားရအောင် ကိုးစားပို့ခိုရာလည်း မရှိ၊ သုဂတိသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်တတ်သော အဖော်သဟာယလည်း မရှိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သားမယား စသော အဖော် ဟူသမျှသည် ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ပို့ဆောင်တတ်သော ကူးတုံ့သမားသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဤကာမဂုဏ်ကို တလုံလဲလဲ (အကြိမ်များစွာ) မြင့်မြဲရှည်စွာ ခံစားငြားသော်လည်း အားရခြင်း ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်နိုင်၊ နှံ့အိုင်သို့ ဆင်းစေတတ်သော တဏှာ၏ ကျွန်ချည်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအကြောင်းကို သိ၍ တောဘူမကဝဋ်၌ ငါ ငြီးငွေ့လှရကား မြတ်သောတရားကို ရှာခြင်းငှါ ငါ ရဟန်းပြုသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍-

ပဿာမိ လောကေ သဓနေ၊ မနုဿေ လဒ္ဓါန ဝိတ္တံ-

အစရှိသော တဆယ့်ငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

တေဒ ရတော်မူပြီ

ယင်းသို့ ကောရဗျ မင်းကြီးအား တရားဟောပြီးမှ ဘုရားအထံတော်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုသို့ တပါးသော ရဟန်းတို့ထက် သာသနာ၌ သဒ္ဓါတရား အားကြီးလှသောကြောင့် ထို ရဋ္ဌပါလကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ-

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတာနံ ဘိက္ခူနံ ယဒိဒံ ရဋ္ဌပါလော-
ဟူ၍ တေဒဂံ ထားတော်မူသည်။

အနက်ကား-ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတာနံ၊ သဒ္ဓါ၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သော။
မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့် ဖြစ်ကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့တို့။
ယဒိဒံ-ယော အယံ ရဋ္ဌပါလော၊ အကြင် ရဋ္ဌပါလသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ-ဧသော
ရဋ္ဌပါလော၊ ဤ ရဋ္ဌပါလသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊ ကဲလွန်၏။

ရှင်ရာဟုလာ,ရှင်ရဋ္ဌပါလတို့ ဗျာဒိတ်ရပုံရှင်းချက်

ဤမထေရ်နှစ်ပါးတို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို ဆိုရာ အပဒါန်အဋ္ဌကထာ၌ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်ထံ ဗျာဒိတ်ခံသောအခါ ရှင်ရာဟုလာမှာ နဂါးအဖြစ်မှ စုတေ၍ လူသဋ္ဌေး အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရှင်ရဋ္ဌပါလလည်း သိကြားမင်း အဖြစ်မှ စုတေ၍ လူသဋ္ဌေးအဖြစ်ဖြင့် ခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ အဂ္ဂိတ္တိရိ အဋ္ဌကထာ၌ကား နဂါးမင်း၊ သိကြားမင်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် ခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို အဋ္ဌကထာ နှစ်စောင်ပင် မညီကြ။ ပရိကပ္ပသိဒ္ဓိ အားဖြင့်ကား နှစ်ပါးသော ဘဝ၌ပင် ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်ရသည်၊ ဗျာဒိတ် ခံရသည်ဟု ယူဆရန် ရှိသည်။

ဤကား ရှင်ရာဟုလာ, ရှင်ရဋ္ဌပါလ မထေရ်တို့၏ အကြောင်း
အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

ဇိနုတ္ထပကာသနိကျမ်း တတိယပိုင်း ပြီးပြီ။

စတုတ္ထပိုင်း

ဝက္ခမာနံ ဣတော ပရံ၊ န ဒဿိတံ ကမေန တု။
အမုမ္မိ အယမာဝသေ၊ ကတ္ထစိ ယုတ္တိမာဂမံ။

အနက်ကား-ဣတော၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော တတိယ ပရိစ္ဆေဒမှ။ ပရံ၊ နောက်၌။
ဝက္ခမာနံ တု၊ ဆိုလတ္တံ့ သော စကားရပ်ကိုကား။ အမုမ္မိ၊ ဤမည်သောနှစ် သက္ကရာဇ်၌။
အာဝသေ၊ ဤသည့်ပြည်ရွာ ဝါဆိုခါ၌။ အယံ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သာသနာဂဇာတိ၊
သာသနာတော်သို့ ဝင်၏ဟူ၍။ ကမေန၊ အစဉ်အလာ မှန်ကန်စွာဖြင့်။ ဂန္ဓေသု၊
ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာ ကျမ်းဂန်တို့၌။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင်း။ န ဒဿိတံ၊ မပြုအပ်။
တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကတ္ထစိ၊ အချို့သောအရာ၌။ ယုတ္တိံ၊ အသင့်ကို။ ကတ္ထစိ၊ အချို့
သော အရာ၌။ အာဂမံ၊ တိုက်ရိုက်ညွှန်ပြ အာဂမကို။ သံသန္ဓိတော၊ နှီးနှော နှိုင်းစာ၍။
ဝက္ခံ-ဝက္ခာမံ၊ ပြဆိုပေအံ။

[ဝဇီရဗုဒ္ဓိ၌ ပြအပ်သော ပါဠိခြောက်ပါးတွင် သာဝသေသနယဖြင့် စီအပ်သော
ပါဠိဖြစ်၍ ပါဠိသေသနှင့်တကွ ယောဇနာသည်။]

၃၆-ရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ကေသရခြင်္သေ့မင်း

ဆအသာဓာရဏ၊ စတုဝေသာရဇ္ဇ၊ ဒသဗလ စသည်ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးတို့နှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်
မူသောအခါ ရဟန်း ပြုလာကြသော သာဝက အပေါင်းတို့တွင် အရှင် ပိဏ္ဍောလ၏
အကြောင်းကား-ဤ ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှား
ဖြစ်တော်မူသောကာလ ဤပိဏ္ဍောလ၏ အလောင်းသည် ဟိမဝန္တာတော၏အနီး တောင်ကြီး
တခုကို အမှီပြု၍နေသော ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ အမျိုး၌ဖြစ်၏။

ဘုရားမြတ်စွာ ဖူးမြင်ရပုံ

တရုံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပစ္စုသ သမယ၌ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျကို
ရှုတော်မူလတ်သော် ဉာဏ်တော် ကုန်ရက်၏အတွင်းသို့ ဝင်လာသော ကေသရရာဇာခြင်္သေ့၏
ဟေတုသမ္ပတ္တိကိုမြင်၍ “ခြင်္သေ့အား ယနေ့ ငါဘုရားသွား၍ တရားရေချမ်းဖြင့် ဆွတ်ဖျန်း
တော်မူအံ့” ဟု ကြွလျက် ဟံသာဝတီပြည်ခိုင်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူပြီးလျှင် အစဉ်သဖြင့် ကြွလာ၍
နံသာတော၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးမှ ညချမ်းသော အခါဝယ် ခြင်္သေ့နေရာ ရတနာရွှေဂူသို့ဝင်၍
ကောင်းကင်ပြင်၌ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေလျက် နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူလင့်၏။

ပန်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်း

ခြင်္သေ့မင်းလည်း အစာရှာသွားရာမှ ပြန်လာသော် ရတနာဂူတွင် ကောင်းကင်ပြင်၌ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို မြင်လျှင် ကြည်ရှင်ဝမ်းသာသော စိတ်ရှိလျက် “ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား တပါးသော သတ္တဝါသည် ငါ၏နေရာဂူခွင်သို့ မဝင်ဝံ့၊ မနေဝံ့ရာ၊ ယနေ့ လာသော ယောက်ျားမြတ်ကား အခင်းတည်ရာမရှိ၊ ပကတိ ဟင်းလင်းအပြင်၌ပင် ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေ၍ နေစွမ်းနိုင်ပေသည်။ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အမောင်း၊ အနက်၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော ရောင်ခြည်တော် အဝန်းဖြင့် တထိန်ထိန် တောက်ထွန်းလျက် နေဝန်းတထောင်ထွက်သကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ ဤသို့ သော အစ္ဆရိယ ပုရိသကို ဤလောကတွင် တခါမျှစင် ငါမမြင်စဖူး၊ ထူးမြတ်သော ဤယောက်ျား ကား အာဇာနည်လေးပါးတွင် အထွတ်အထိပ် ထားအပ်သော ယောက်ျားမြတ် ဇာနေယျ အနုတ္တရ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရာသည်။ ဤသူမြတ်အား အစွမ်းရှိသမျှ ပူဇော်ရမူ ကောင်းကျိုးများစွာ ဖြစ်ရာလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ မြိုင်သံတဝန်း၌ရှိသော ခရုပန်း၊ ကြမ်းပန်းကို ဆောင်၍ ညောင်စောင်း အလို့ငှါ ဖွဲ့နေတော်မူရာ ထက်ဝယ်ခိုက်အောင် ခင်းပေ၏။ ညဉ့်သုံးယံ ပတ်လုံးလည်း မအိပ်စက်ပဲ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လျက်သာနေ၏။ မိုးသောက်သောအခါလည်း ညှိုးလေပြီးသော ပန်းတို့ကို စွန့်ပစ်၍ အသစ်သော ပန်းနေရာကို ရှေးအတူသာ ခင်းပေ၏။

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးပူဇော်၍ ဂူ၌သာ အခါမပြတ် စောင့်နေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ခြင်္သေ့မင်းအား သင့်တင့်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြား ဆုံးမတော်မူပြီးသော် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်ကို တပြိုင်တည်း လွှတ်တော်မူလျက် လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၍ ပူဇော် သော ခြင်္သေ့မင်းအား လက်ယာလက်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီး၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သာ စံနေရာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာ၏။

သဌေးဘဝ ဗျာဒိတ်ရ

ခြင်္သေ့မင်းလည်း “တွေ့ခဲလှစွာသော အစ္ဆရိယ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ရလျက် နှစ်သက်ဝမ်းသာ ရှည်မြင့်စွာမှ ငါမလုပ်ကျွေးရပါ” ဟု လွန်စွာသော စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်ပွားလျက် ဘုရားရှင်နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဟူသော ဒုက္ခသည်နှိပ်စက်၍ အသက်အဆုံးတိုင်လေသော် ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ဥစ္စာ နှစ်ဆယ့်လေးကုဋေ ကြွယ်ဝသော မဟာသာလ အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေနေရ၍ အရွယ်ရောက်သော ကာလ ဘုရားအထံ၌ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ်ကုန်သော ဥပါသကာတို့နှင့် ပေါင်းမိ၍ ကျောင်း တော်သို့ သွားပြီးလျှင် တရားတော်ကိုနာ၍ ဥပါသကာအဖြစ်ကို ယူ၏။ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လေးပါးသောပစ္စည်းဖြင့် ဖိတ်မန်၍ နိယံမပြတ် ဒါန၊ သီလကို အားထုတ် ၍ “နောင် ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဝယ် သာဝက ပါရမီညာဏ်ကို လျင်မြန်ထုတ်ချောက် ရောက်ရလိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ပဒုမ္မတ္တရဘုရားလည်း နောင်လားကို မြင်တော်မူ၍ “သင်သည် ယခု ပြုစုဆည်းပူးအပ်သော ပုညကြောင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး အပါယဂတိသို့ မကပ်ပဲ လူ့ရပ်၊ နတ်ပြည်၌သာ ကျင်လည်ကာဖြစ်ရ၍ ဤကမ္ဘာမှနောက် ရှစ်ခုမြောက်သောကမ္ဘာ၌ ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော လေးကျွန်းသနင်း စကြာမင်းသည် ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ နောက်ရှည်

ကြာ သံသရာ၌ လူ့ရွာ၊နတ်ရပ် ဗြဟ္မာ့ဘာတ်၌ ကြီးမြတ်သော မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ ဘုရားဂေါတမ ပွင့်တော်မူသောအခါ ဘာရဒွါဇ အမည်ရှိသော ဣဒ္ဓိမန္တ သာဝကကြီးဖြစ်လတ္တံ့။ ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ဘာရဒွါဇလုလင်

ထိုအခါမှစ၍ ပိဏ္ဏောလ၏ အလောင်းဖြစ်သော သူကြွယ်လည်း ကြီးကျယ်စွာ ဒါန သီလကို အားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် ဘုရား ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဘုံသုံးရှာ၌ ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားပွင့်ချိန်နီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ဝယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလအမျိုး၌ ဖြစ်လာ၍ ဘာရဒွါဇ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ဣတိဟာသ၊ ကေဠုဘကျမ်းတို့နှင့် တကွသော ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတဖက်သို့ရောက်၍ ငါးရာမျှလောက်သော ပုဏ္ဏားလုလင်တို့ကို သွန်သင် ပြသလျက်နေ၏။

ပိဏ္ဏောလ ဘာရဒွါဇ

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မင်း၊ အမတ်၊ သဌေး၊ သူကြွယ်တို့ဝယ် ကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာကိစ္စရှိ၍ ဗြာဟ္မဏဘတ်အလို့ငှါ ဖိတ်မန်လာသည်ရှိသော် ထိုဘာရဒွါဇသည် အကြီး မိဘအရာ၌ တည်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မပ်သိမ်းသော သူတို့၏အလို့ငှါ ဆောင်လာသော ထမင်းကို မိမိသာလျှင် ဦးစွာခံယူ၍ ဝေဖန်၏။ အတန်ငယ်လျှင်ပေါ်သော သဘောရှိရကား မိမိသာ သူတကာထက် လွန်၍လည်း ယူလေ့ ရှိ၏။ ယာဂု အဘယ်မှာနည်း၊ ခဲဖွယ် အဘယ်မှာနည်း စသည်ဖြင့် မေးရှာ လေ့လည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပိဏ္ဏောလဘာရဒွါဇ ဟူသောအမည်သည် ဖြစ်သတည်း။

ထိုပိဏ္ဏောလ ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုတော်မူသောအခါ ဥပါသကာတို့နှင့် တကွ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ လိုက်လာ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော တရားတော်ကိုနာရလျှင် အားကြီးစွာသော သဒ္ဓါတရားသည်ဖြစ်၍ “အနှစ်မရှိသော ဤဗေဒင် ကိုမှီ၍ အသက်မွေးသဖြင့် အဘယ်အကျိုးနပ်အံ့နည်း၊ မြတ်လှစွာသော တရားကို ကျင့်ရအောင် သာသနာ၌ ငါ ရဟန်းပြုတော့အံ့”ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်ထံ တောင်းပန်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီပင် ဝိပဿနာကို လွန်စွာအားထုတ်၍ ဝိမုတ္တိသုခကို မျက်မှောက်ပြုရ သော ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ဆဋ္ဌဘိည ရဟန္တာ ဖြစ်သတည်း။

တေဒဂ်ရတော်မူခြင်း

ယဝံ သို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ သံကောက်တခုကို ကိုင်ပြီးလျှင် “အကြင် သူသည် မင်္ဂတရားဖိုလ်တရားတို့၌ ယုံမှားသံသယရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူကား ငါ့အား မေးလာဘိလော့”ဟု ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသော အသံကိုပြုလျက် တခုသော ပရိဝုဏ်မှသည် တခုသော ပရိဝုဏ်သို့ တကျောင်းမှသည် တကျောင်းသို့ လှည့်လည်၏။ တရံတခါ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ရွှေတော်၌နေ၍လည်း “ဤသာသနာတော်တွင် အကြင်ရဟန်းသည် မကုန်ခန်းသော ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုရဟန်းအား ကုန်ခန်းပြီးငြိမ်းအောင် ယခုပင် ငါပြုအံ့”ဟု ကြုံးဝါး လေ့ ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤပိဏ္ဏောလကို သာဝကတို့အား အသီးအသီး အရာထား သောအခါ—

တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝကာနံ သီဟနာဒိကာနံ ဘိက္ခုနံ ယဒိဒံ ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါ-
ဇော—

ဟု သီဟနာဒိက တေဒဂ် အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

[အနက်ကား လွယ်၏။ ဤ ပိဏ္ဍောလ ထေရ်၏ တန်ခိုး ဝိသေသကို အထက်မှာမှ ထင်စွာ ပြလတ္တံ့။]

ဤကား အရှင်ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွါဇ ထေရ်၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၃၇-ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်၏ အကြောင်းကား—ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသော အခါ ရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်၏ အလောင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် အသည် သူကြွယ်၏အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်၍ မပြတ် တရားတော်ကို နာ၏။

ကုသိုလ်ပြု၍ ဗျာဒိတ်ရ

တရံသောကာလ ရူပတင့်တယ် သပ္ပာယ်လှသော ရဟန်းတဦးသည် ကွန်မြူးကျယ်ဝန်း ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်သော ပဋိဘာန် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှင်ချစ်ဘုရား ဟောကြားတော် မူအပ်သော သင်္ခေပ ဒေသနာကို အထူးထူးသော နည်းနာဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ဖွင့်လှစ်၍ တပည့်တို့အား သင်ကြားပြသ သဖြင့် ပဒုမုတ္တရဘုရား ကြားသိတော်မူသော် သံဃာတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ထိုရဟန်းအား များစွာ ချီးမွမ်းလျက် တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော အာသာသည် လွန်စွာရှိလတ်ရကား မိမိအိမ်သို့ သွား၍ များစွာသော အလှူဝတ္ထုတို့ကို ပြုပြင် စီရင်ပြီးလျှင် ဘုရားသခင်နှင့် တကွသော သံဃာတော် အပေါင်းတို့အား ဆွမ်း၊ အဖျော်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တရားတော်ကို ကြားနာပြီးသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကျိန်းဝပ်တော်မူရန် အလို့ငှါ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်အပ်သော ရွှေသလွန် ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ကြက်အပ်သော ကွန်ရက်ဗိတန်နှင့် တကွသော ရတနာထီး၊ ရတနာ သားမြီးယပ် တို့ကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ပေးလှူ ပူဇော်ပေ၏။ ထိုသို့ပူဇော်ပြီးမှ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်လျက် “အကျွန်ုပ်သည် အားထုတ်၍ ပြုသော ဤဒါနစေတနာကြောင့် လူချမ်းသာ နတ် ချမ်းသာတို့ထက် ကဲလွန်မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို ယမန်နေ့က တေဒဂ်ရသော ရဟန္တာကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ ဌာနန္တရသို့ ရောက်၍ မျက်မှောက်စံရပါလိုသော”ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားသခင်လည်း ပြည့်စုံအံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍ “ဒါယကာ...သင်သည် ယခုပြု ရသော ဒါနကြောင့် သုံးဆယ်မျှလောက်သော အာယုကပ်ပတ်လုံး သုံးကုဋေခြောက်သန်းသော နတ်သမီး နတ်သားတို့ဖြင့် ခစားဝန်းရံလျက် စိုးစံပျော်ပါးရသော သိကြားမင်း အဖြစ်သည် ဖြစ် လတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာတရ မျှလောက်သော အရပ်၌ နှံ့စပ် ထွန်းပသော ကိုယ် ရောင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုမှသည် လူ့ပြည်သို့ သက်လာသော် စကြဝဠာ တိုက်အလုံးကို လွှမ်းမိုး အုပ်မိုး၍ အစိုးပိုင်သော ကိုယ်မှအရောင် ရှစ်တောင်သော အရပ်၌ မပြတ် ထွန်းပသော

ပဘဿရ-အမည်ရှိသော စကြာမင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့နောက်မပြတ် လူ့ ရပ် နတ်ရွာ လှည့်လည် ကာလျှင် ချမ်းသာငါးပါးကို ခံစားသုံးဆောင် ရလတ္တံ့၊ ဤကမ္ဘာမှ နောက် တသိန်းမြောက် ကျသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဥက္ကာကရာဇ် နွယ်မြစ်တော်ရိုး မင်းအမျိုးမှ ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသောအခါ မဟာကစ္စာယန ဟူသော အမည်ဖြင့် တေဒဂ်ရ သာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

နောက်ထပ်ကုသိုလ် များထိုထို

ထိုအခါမှ စ၍ သူကြွယ်လည်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော အသက် မွေးခြင်းဖြင့်သာ အသက်မွေး၍ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လွန်စွာ အားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေခဲ့သော် ဘုရား ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း လူနတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကာ လာခဲ့၍ ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကြွယ်ဝကုထံသော သဌေး အမျိုး၌ ဖြစ်၍ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော် တသိန်းတို့အား တိစိဝရိတ် သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်း ပူဇော်၏။

ကစ္စာယန ပုရောဟိတ်

ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကာလ သရီရဓာတ်တော်တို့ကို စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ကြသော အခါလည်း အသပြာတသိန်းထိုက်သော ရွှေအုတ်တို့ဖြင့် ဝီလုပ်ပူဇော်လျက် “ဤကောင်းမှုအကျိုး ဆက်ကြောင့် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝတို့၌ ဇမ္ဗူနဒ္ဒ ရွှေစင်ကဲ့သို့ မြင်၍မရောင့်ရဲ လွန်ကဲ သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၍ ထိုဘဝမှသည် တဖြစ်နှင့် တဖြစ် အကြား ကာလပတ်လုံး လူ့ ရပ်ရွာတို့၌သာ လူးလာစံစားလျက် ငါဘုရားပွင့်ချိန်နီးသောအခါ အဝန္တီတိုင်း ဥဇ္ဇေနီပြည်၌ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ မိတ်ဖြစ်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေလာ၏။ ဖွားသောကာလ ထွန်းသစ်သော ဇမ္ဗူရစ်ရွှေ၏ အရောင်အဝါကဲ့သို့ လွန်စွာထွန်းပသော ကိုယ်ရောင်ရှိရကား ငါတို့သားသည် မိမိအမည်ကို မိမိဆောင်၍ပင် လာသည်ဟု အမည်မှည့်သောအခါ ကဉ္စန သတို့သားဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သိက္ခာ၊ နိရုတ္တိ၊ အဘိဓာန၊ ဧကဋ္ဌာဘ ကျမ်းတို့နှင့် တကွသော ဗေဒင်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်စွမ်းလျက် ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်လိမ္မာသဖြင့် အဖလွန်သောအခါ ပုရောဟိတ်အရာကို ရသတည်း။ ထိုအခါ အနွယ်မှလာသော နာမဖြင့် ကစ္စာယန ဟူသော အမည် သည် ဖြစ်၏။

ဘုရားပင့် သွားရပုံ

တရံသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား ကုန်သည်များတို့သည် ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့သွား၍ ဖောက်ကား နှောင်းဝယ်ကြရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားရှိတော်မူကြောင်း၊ လူ့ နတ် တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူကြောင်း၊ မင်းနှင့် တကွသော ပြည်သူများစွာတို့ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြောင်း သတင်းစကားများကို ပြောကြားကြသဖြင့် စက္ကပဇ္ဇောတမင်း ကြားသိလေသော် မှူးတော် မတ်တော် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤသို့ တိုင်ပင်တော်မူ၏- “အချင်းတို့... ဤလောကဓာတ်အတွင်း၌ သတင်းစကားကို ကြားရရှိမျှလည်း အတိဒုလ္လဘ ကြုံခဲလှသော

လောကစက္ခု သဗ္ဗညုဓိပတိ မုနိအစစ် ဓမ္မရာဇ် ဘုရားဖြစ်ကြောင်းများကို ယခု ကြားသိရချေပြီ။ ထိုဘုရားကို ငါတို့ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်အောင် သွား၍ ပင့်ဆောင်ကြရမည်။ သည်အရာဝယ် ဘယ်သူသွားသဖြင့် အခွင့်လျော်တုံအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်မင်းကြီး ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အထံ၌ ပညာခံရှိသော ပရိသတ်တို့သာ တန်ခိုးရနိုင်ပါသည်။ ဘုန်းအာနုဘော် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အထံ၌ ဘုန်းကံရှိသော ပရိသတ်သာ ဝန်းပတ်ခြံရံနိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား “အားတော် ဆယ်တန်၊ ဉာဏ်တော် ဆယ်စုံ၊ ဂုဏ်တော် အစိန္တေယျ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ ကစ္စာယန ပုရောဟိတ်မှတစ်ပါး သွား၍ ပင့်ခေါ်ရာ၌ လျော်ကန်သူ မရှိပြီ” ဟု ဆိုကြ၏။

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းလည်း ထိုအရေးကို နှစ်သက်တော်မူ၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား “ဆရာ... သွား၍ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဆောင်ချေ” ဟု စေ၏။ ကစ္စာယနပုဏ္ဏားလည်း “အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုရပါမူ ပင့်ဆောင်နိုင်ရာ၏” ဟု ဆိုပေသော် “သင် အလိုရှိတိုင်းပင် ပြုလေ။ ဘုရားသခင်ကိုသာ ပါအောင်ပင့်လော့” ဟု အခွင့်ပေးတော်မူ၏။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီ

ထိုအခါ ဆရာပုဏ္ဏားလည်း ရေးခြားလိမ္မာ ပညာကြီးကျယ်သော ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဘုရားနေတော်မူရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့၏။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပရိသတ်လေးပါးတို့အား တရားဟောပြတော်မူခိုက်နှင့် ကြိမ်သဖြင့် ပရိသတ်အစွန်ကနေ၍ တရားတော်ကို နှာလေသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားရှစ်ဦးတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရ၍ “ဟေဘိက္ခု” ခေါ်တော်မူလျှင် လူဝတ်လူစား၊ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်တို့သည် ကွယ်ပ၍ ဣဒ္ဓိမယပတ္တစီဝရ ဖြင့် ဝဿသဠိက ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ မထေရ်ကဲ့သို့ ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရား ကတိပေးတော်မူခြင်း

မဟာကစ္စာယန မထေရ်လည်း မိမိ၏ကိစ္စ ပြီးမြောက်သော် တုဏှိဘောဖြင့်သာ မနေမူ၍ ကာဠုဒါယီ မထေရ်ကျော်သည် ပင့်ခေါ်သော အလားကဲ့သို့ ဘုရားသခင်ကို ဥဇ္ဇေနီပြည်ခွင်သို့ ကြွစေချင်သော အခြင်းအရာဖြင့် ကာလ၊ သမယ၊ ဒေသ ခရီးကို ချီးမွမ်း၍ နားတော် လျှောက်၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အခြင်းအရာကို သိတော်မူလျက် ငဲ့ကွက်အပ်သော အကြောင်းတပါးရှိမူ ဘုရားတို့ ဓမ္မတာသည် ကြရာ ကြွနှင့် သင့်လေငြားလည်း ကြွသွားမြဲ မဟုတ်ရကား “ချစ်သား ကစ္စာယန...သင်တို့သာလျှင် ရှေးဦးစွာ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ သွား၍ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒကို ကြားကြလေဦးလော့။ သင့်တင့်သောအခါမှ ငါကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင် ကစ္စာယန ဥဇ္ဇေနီပြန်ခန်း

ထိုအခါ မဟာကစ္စည်းထေရ်လည်း မိမိနှင့် အတူလာသော ရဟန္တာခုနစ်ဦးနှင့် တကွ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလေ၍ တေလပနာဠိ အမည်ရှိသော ခရီးအကြား နိဂုံးသို့ရောက်လျှင် င်၍ ဆွမ်းရပ်တော်မူ၏။

ဒီဃကေသာ အမျိုးသမီး

ထို နိဂုံး၌ နှစ်ဦးသော သဌေးသမီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို နှစ်ဦးတို့တွင် တယောက်ကား ပျက်ပြားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ရှိ၏။ အမိအဖတို့ လွန်လေသဖြင့် အထိန်းမိန်းမကို မှီ၍သာ ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးရ၏။ ထို သတို့သမီးကား အပြင်အလျာလည်း လွန်စွာ လှပ၏။ ရှည်သွယ်ကောင်းမြတ်သော ဆံရှိရကား ဒီဃကေသာ ဟု အမည်ရှိ၏။

တယောက်သော သတို့သမီးကား ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိ၏။ မိဘ ဆွေမျိုးတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အဆင်းပြင်လျာကား သင့်ရုံသာ ဖြစ်၏။ ဆံပင်လည်း မရှိ၍ နိကေသီ အမည်ရှိ၏။

ထို နိကေသီသည် ရှေးသောအခါက ဒီဃကေသာ၏ အထံ၌ “ဆံကို ဖြတ်၍ ရောင်းပါ” ဟု အသပြာတရာလည်းကောင်း၊ တထောင်လည်းကောင်း ပေး၍ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းသော်လည်း မရောင်း၍ မရချေ။

ဆံပင်ရောင်း၍ ဆွမ်းကပ်ပုံ

ထိုနေ့၌ကား မထေရ်ရှစ်ပါးတို့သည် နိကေသီ၏ အထံ၌ ဆွမ်းခံ၍မရသဖြင့် အိမ်စဉ်အတိုင်း ကြွ၍ ဒီဃကေသာ၏ အထံသို့ ရောက်လေလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...အကျွန်ုပ်အား သနားတော် မူသဖြင့် ဆွမ်းအလှူကို ခံတော်မူပါ။ ဤအိမ်ထက်သို့တက်၍ ဆိုင်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၍ မထေရ်တို့ တက်နေပြီးသော် အထိန်းမိန်းမကို ခေါ်၍ ဦးခေါင်းမှ ဆံတို့ကို ဖြတ်စေပြီးလျှင် “မိခင်...အကျွန်ုပ်တို့မှာ အလှူကောင်းမှု ပြုလုပ်ရန် ဥစ္စာလည်းမရှိပြီ။ ဤဆံတို့ကိုယူ၍ နိကေသီ အမည်ရှိသော သဌေးသမီးအထံ ရောင်းချချေ။ ရခဲသမျှသော အသပြာဖြင့် ဤမဟာထေရ်တို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအထိန်းမလည်း “ရှေးက ကြီးကျယ်စွာ ဥစ္စာစည်းစိမ်၏ အရှင် ဖြစ်လျက် သို့စင်မျှ ဆင်းရဲရချေသည်” ဟု လွန်စွာ သနားခြင်းဖြစ်လျက် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်၍ ဆံပင်ကို ထုပ်ပြီးလျှင် နိကေသီအထံသို့ သွား၍ ရောင်းလေ၏။

ထိုအခါ နိကေသီလည်း “ရှေး ငါတောင်းစဉ်အခါက မပေးမရောင်း၊ ယခုမှ ရောင်းလာသည်။ ကုန်တို့၏ သဘောသည် ဝယ်သူက ရှာရမှု လွန်စွာအဖိုးကောင်း၏။ ရောင်းသူကလာမှ အဖိုး ယုတ်ရာသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဆံသည် ဤမျှသာတန်၏” ဟု ဆို၍ ရှစ်အသပြာသော ငွေကို ပေးလိုက်၏။ အထိန်းမိန်းမလည်း ငေးလိုက်သမျှသော အသပြာတို့ကို ဆောင်၍ ဒီဃကေသာအား အပ်နှင်းလျှင် ချက်ခြင်းပင် ဘောဇဉ်ခဲဖွယ်တို့ကို ငယ်ယူပြုပြင်လျက် အရှင်မြတ် ရှစ်ပါးတို့အား လှူဒါန်း လုပ်ကျွေးစေ၏။

ယခုဘဝ ဆုတောင်းပြည့်ပုံ

မဟာကဗျည်း ထေရ်မြတ်လည်း အတိတ် အနာဂတ်ကို ဆင်ခြင်သော် ယခင်က ဒီဃကေသာ၏ ကြီးစွာသော ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူသဖြင့် ဆွမ်း ဘောဇဉ် ဘုဉ်းပေးပြီးသော် “သဌေးသမီး ဖြစ်သော ဒါယိကာမသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၍ အထိန်းမိန်းမက တိုက်ခန်းတွင် ရှိပါ ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ယခုပင် လာစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒီဃကေသာလည်း မဟာထေရ်မြတ်တို့အား တုံ့ဝပ်ရုံသေခြင်းဖြင့် ချက်ခြင်းပင် ထွက်လာ၍ မဟာကစ္စည်းထေရ်အား ဖူးမြင်သော် အတိုင်းထက်အလွန်ပင် ကြည်လင်သော သဒ္ဓါတရားသည် ဖြစ်ပွားတိုးတက်ပြန်၍ “ကျွန်ုပ်ပြုရသော ဤပုညကို မျက်မှောက်ဘဝပင် စံရပါလို့သော” ဟု ဆုတောင်း၏။

မထေရ်ရှစ်ပါးလည်း တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍ ထိုသူကို မြင်စဉ်ပင် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူလေ၏။ ဒီဃကေသာလည်း သဒ္ဓါဗလဝဖြင့် ပူဇော်လိုက်သော ခဏပင် ဖြတ်သမျှသော ဆံပင်တို့သည် ပြကတေ့ ဖြစ်ပြန်သတည်း။

မိဖုရားကြီးဖြစ်ပြီ

မထေရ်ရှစ်ပါးတို့လည်း ခကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားလေ၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ ရောက်လျှင် ကဉ္စန အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်၌ သက်လေ၏။ ဥယျာဉ်စောင့်ယောက်ျား မြင်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအထံသို့ သွား၍ အရှင်မင်းတရား၏ ဆရာ ကစ္စာယနပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းပြု၍ ယခု ရောက်လာသဖြင့် ဥယျာဉ်၌ရှိကြောင်းကို လျှောက်တင်၏။

စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းတရားလည်း အားရဝမ်းသာ များစွာသော မှူးမတ်အပေါင်း ဝန်းရံလျက် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လာ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...ယခု ဘုရား မြတ်စွာ အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးသော် “ဒကာတော်မင်းကြီး...ဘုရားမြတ်စွာသည် ငါတို့ ပြည်ရွာသို့ ကြွလာတော် မမူလိုသေး၊ ရှေးဦးစွာ ငါတို့ကို လွတ်လိုက်၍ လာရချေသည်” ဟု ကြားလျှင် “ဘုရားသခင် ဟောတော်မူအပ်သော တရားကို အကျွန်ုပ်အား ဟောတော်မူပါ လော့” ဟု တောင်းပန်၍ အတန်ငယ်သော တရားစကားတို့ကို ဟောကြားပြသပေ၏။

ထို့နောက်မှ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းကြီးလည်း “အရှင်ဘုရား...ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှလာသော် အဘယ်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရသနည်း” ဟု မေး၍ သဌေးသမီးနှစ်ဦးတို့၏ အခြင်းအရာကို စေ့စုံစွာ ပြောတော်မူလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည်လည်း နှီးရင်းခဲဖူးသော ကံဟောင်းပါသူဖြစ်၍ ဒီဃကေသာ၌ လွန်စွာတိမ်းညွတ်ခြင်းရှိရကား မထေရ်ရှစ်ပါးတို့၏ နေရာကို ကောင်းစွာစီမံပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ပြန်လာခဲ့၍ နက်ဖြန်နံနက်ပင် တေလပနာဠိနိဂုံး၌ နေသော သဌေးသမီး ဒီဃကေသာ ကို ဆောင်စေ၍ အဂ္ဂမဟေသိအရာ၌ ထားပေ၏။ ဒီဃကေသာလည်း ပတ္တနာလိုက်သောအတိုင်း မျက်မှောက်သော ဘဝ၌ပင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော မင်းမိဖုရား၏ စည်းစိမ်ကို ခံရလေ၏။

မိဖုရားဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီပင် ဒီဃကေသာ၌ အဆင်းအဝါနှင့်ပြည့်စုံသော သားကိုရ၍ အဘိုး ဖြစ်သော သဌေး၏နာမဖြင့် ဂေါပါလ မင်းသားဟူသော အမည်ကိုမူညှိ၏။

အရှင်ကစ္စာယနအား ကိုးကွယ်ပုံ

မိဖုရားလည်း အရှင်ကစ္စည်းထေရ်၌ အလွန်ကြည်ညိုရကား မင်းကြီးအား ပန်ကြား၍ ကဉ္စနဥယျာဉ်၌ အရှင်မြတ်နေရန်ဟု ကျောင်းအာရာမ် ကြီးကျယ်စွာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။ အရှင်မြတ်လည်း ဥဇ္ဇေနီ ပြည်အရပ်၌ နေကုန်သော လူအပေါင်းတို့အား တရားဟောပြု၍ အလွန်သော သဒ္ဓါပသန္နကို ဖြစ်စေလျက် ရဟန်းပြုလိုသော မိန်းမ ယောက်ျားတို့အားလည်း များစွာ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဥဇ္ဇေနီပြည်အလုံးကို ညွှတ်ရုံး ကြည်ညိုစေပြီးမှ အရှင် ကစ္စာယနလည်း ဘုရားရှေ့မှောက်တော်သို့ ပြန်လာသတည်း။

အရှင်ကစ္စာယနဟော ပါဠိတော်များ

ထိုမထေရ်ကား အဆင်းအဝါလည်း သူတကာထက်သာလွန်၍ သပ္ပာယ်၏။ လျင်သောပညာ၊ ထက်သောပညာ၊ နက်နဲသောပညာ၊ ထိုးထွင်းသော ပညာ၊ ကြီးကျယ်များပြားသော ပညာနှင့် လည်း ပြည့်စုံ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောကြားတော်မူအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံ၏ သံဝဏ္ဏနာ ဖြစ်သော သဒ္ဓါကျမ်း၊ နိရုတ္တိကျမ်း၊ နေတ္တိကျမ်း၊ ပေဋကောပဒေသကျမ်းတို့ကိုလည်း ဟောတော် မူ၏။

တေဒဂ် ရတော်မူပြီ

နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား အမြက်မျှဟောကြား အပ်သော မဓုပိဏ္ဍိကသုတ်၊ ကစ္စာယနပေယျာလ၊ ပါရာယနသုတ်တို့ကို အကျယ်ဖွင့်အပ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိအဖြစ်တင်—

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ သံခိတ္တေန ဘာသိတဿ ဝိတ္တာရေန အတ္ထံ ဝိဘဇန္တာနံ ဘိက္ခူနံ ယဒိဒံ မဟာကစ္စာယနော—

ဟု တေဒဂ် အရာ၌ ထားတော်မူ၏။ [အနက်ကား လွယ်၏။]

ဤကား ရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၃၈-ရှင်မဟာပန်၊ စူဠပန်ထေရ်နှစ်ပါးတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

အရှင်မဟာပန်နှင့် စူဠပန် မထေရ်မြတ်တို့၏ အကြောင်းကား—ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်၌ ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့၏ အလောင်းဖြစ်သော သူတို့သည်၊ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် သူကြွယ်ညီနောင်ဖြစ်ကြ၍ ဘုရားရှင်တရားတော်ကို နာသဖြင့် သာသနာ၌ သဒ္ဓါပသန္နရိရကား ဘုရားအထံ၌ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လေ့ ရှိသတည်း။

သူကြွယ်ညီနောင် ဗျာဒိတ်ရခြင်း

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းတဦးအား တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းအရာ၌လည်းကောင်း၊ ဇေတဝိဝဋ္ဌအရာ၌လည်းကောင်း ကဲလွန်စွာ သတ္တိရှိ သည်ဖြစ်၍ ဧတဒဂ်ထားတော်မူသည်ကို ညီ သူကြွယ်မြင်လေလျှင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အလှူကိုပေး၍ ဆုတောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ပြည့်စုံအပ်သော အကြောင်းကိုမြင်တော်မူ၍ ယခင်မထေရ်များကဲ့သို့ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို အစ်ကိုဖြစ်သော သူကြွယ်သိလေလျှင် ငါလည်း တဦးသော တေဒဂ်ရ သာဝကဆုကို ပန်အံ့ဟု ကြံလျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်လေသော် သညာဝိဝဋ္ဌအရာ၌ လိမ်မာ ကဲလွန်သော ရဟန်းတဦးအား ဧတဒဂ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်၍ ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကိုပေး၍ ရှေးသူတော်

ကောင်းတို့ကဲ့သို့ ဆုတောင်းပတ္တနာပြု၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ရှင်စူဠပန်၏ ဗျာဒိတ်ရပုံမှတ်ချက်

[ဤအရာဝယ် အပဒါန်ပါဠိတော်လာသည်နှင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ မညီကြ။ ပါဠိ တော်ကား—စူဠပန်၏ အလောင်းသည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ၏အနီး၌ နေသည်တွင် ဘုရားသခင်လည်း ကိုယ်တော်တည်း ကြွတော်မူလာ၍ နံ့သာတော၌ နိရောဓေမာပတ်ကို ဝင်စား၍နေသဖြင့် အသင့်ဖူးတွေ့ရလျှင် အဆအရာ သဒ္ဓါ ပသန္နရိရကား ဘုရားကိုယ် တော်မြတ်ကို အထပ်တရာရှိသော ပဒုမ္မာ ကြာထီးဖြင့် ဆောင်းမိုးပူဇော်၏။ သမာပတ်မှ ထမြောက်သောအခါလည်း များစွာသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တေဒဂ်ရ သာဝကဆုကို ပန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သားရသေ့...သင်သည် ဤပန်း ထီးကိုလှူရသော ဒါနကြောင့် နတ်မင်းအဖြစ်နှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးကြိမ်၊ စကြာမင်းအဖြစ် သုံးဆယ့်လေးကြိမ်၊ ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်မင်းအဖြစ် အကြိမ်များစွာဖြစ်ရ၍ ဂေါတမ ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ မဟာပန်၏ညီ စူဠပန်အမည်ရသော သာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူသည်ဟု လာ၏။ နှစ်သက်ရာ မှတ်လေကုန်။]

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်

ထိုကိုယ်၏အဖြစ်၌ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် ကြားတော်မူသော ဗျာဒိတ်တော် အတိုင်း လူ, နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားခဲ့၍ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ စူဠပန်၏ အလောင်းဖြစ်သော သူသည် မြာဟ္မဏ မဟာသာလ အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သောကာလ ကဿပဘုရားရှင် သာသနာ၌ သိက္ခာသုံးပါးကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်သော ရဟန်းဖြစ်လေ၍ အနှစ် နှစ်သောင်းပတ်လုံး သြဒါတကသိုဏ်းကို စီးဖြန်းလျက် ရဟန်းအပေါင်းတို့အားလည်း ဘုရားမုခ ပါဌ်ကို မပြတ်ပို့သကာနေ၏။ တရံသောအခါ ပညာထိုင်းမှိုင်းသော ရဟန်းတဦးအား များစွာ ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ပြုမိ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ထိုအဖြစ်မှ စုတေလေသော် နတ်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ လူ့ ပြည်၌လည်းကောင်း ပြောင်းကာ ပြန်ကာ ချမ်းသာစည်းစိမ်ကို ခံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော မဟာဓန သဋ္ဌေး၏ပြေး ဖြစ်လာ၏။ ဖြစ်သောအကြောင်းကား—

သဋ္ဌေးသမီးနှင့် ငယ်ကျွန်ရင်း

ဤသဋ္ဌေး၌ ယဉ်ကျေးနုနယ် တင့်တယ်လှပသော သမီးတယောက်သည်ရှိ၏။ ထိုသမီးသည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ အမျိုး, ဥစ္စာ, ဂုဏ်, အာနုဘော် တူမျှသောအမျိုးသားနှင့် ထိမ်းမြား ဆောင်နှင်းအံ့ဟု မိဘတို့သည် ပြောဆိုစေ့စပ်ကြသတည်း။

ထိုသို့စေ့စပ်စဉ်ပင် ယခင်သဌေးသမီးသည် မိမိ၏အိမ်၌ စာရင်းငှါး၍ နေလာသော ကျွန်
 ယောက်ျားနှင့် ယဉ်ကျေးရည်ငံကြ၍ “မိဘတို့ ပေးစားသောလင်ကို ငါမလို၊ သင့်ကိုသာ ငါလင်ပြု
 အံ့၊ ငါ့ကို သင်အလိုရှိရာသို့ဆောင်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကျွန်ယောက်ျားကလည်း “ငါတို့
 ကြောင်းလျားကို မိဘသဌေးများ သိလျှင် ငါ့အား မချွတ်သတ်ပေလတ္တံ့၊ အရပ်တပါးသို့သွား၍
 အသက်မွေးမှသာ ချမ်းသာရာရမည်” ဟု ကြံလျက် ထိုက်တန်ကောင်းမွန်သော ဥစ္စာနှစ်တို့ကို
 ခိုးယူစေဘိ၍ မိမိရောက်ပေါက်ဖူးသော ရွာငယ်တရွာသို့ ဆောင်ပြေး၍ မထင်ရှားသောအသွင်
 ဖြင့် နေလေ၏။

နှစ်, လရှည်ဝေးသော် သဌေးသမီး၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေစွဲလမ်းသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရင့်သော
 အခါ လင်ယောက်ျားအား ဤသို့တိုင်ပင်၏- “အမောင်...ငါ၏ ကိုယ်ဝန်ကား အတန်ရင့်မာ
 ချေပြီ၊ ဤအရပ်၌ ငါတို့နှင့် နီးစပ်သောအဆွေအမျိုးလည်း တစ်စုံတယောက်မျှမရှိ၊ ထိုသို့ မရှိသော
 ဒေသ၌ သားဖွားရချေမှု အမောင်သည် လည်းကောင်း၊ ငါသည် လည်းကောင်း အလွန်ဆင်းရဲ
 ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် မိဘတို့၏အထံသို့ ပြန်၍နေကြအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ လင်ယောက်ျားလည်း “မိဘထံသို့ ပြန်သွားရမူ သင်ကားမထောင်းတာ၊ ငါ့ကိုမူကား
 သတ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ သဌေးသမီးကလည်း “အမောင်...မိဘတို့မည်သည်ကား သမီး, သားတို့၏
 စီးပွားမဲ့ကို ပြုလေ့မရှိကုန်၊ အသက်တည်သမျှ မိဘတို့ မေတ္တာပြယ်ရိုးမရှိ” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို
 ကြားလျှင် လင်ယောက်ျားကလည်း မယား၏ အာဏာကို မဆန်သဘရကား နက်ပြန်သွားအံ့၊
 သန်ဘက်သွားအံ့ဟု နေ့ရက်ရှည်လျားအောင်သာ သွေးဆောင်နေ၏။

မဟာပန္နက

ထိုအခါ သဌေးသမီးလည်း “ဤယောက်ျားကား ငါ့အား မိဘထံသို့ မပို့ဝံ့သည်မှန်ပြီ၊ ဤသူ၏
 အလိုကို လိုက်၍သာ ငါနေသဖြင့် ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို တွေ့ရတော့မည်၊ ထို့ကြောင့် ငါချည်းပင်
 သွားတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ လင် အရပ်တပါးသို့သွားသော အခိုက်ဝယ် အိမ်၌ ပရိကံတို့ကို
 သိုမှီး၍ အိမ်နီးချင်း လူတို့ကို ပြောဆို မှာလား၍ မိဘတို့ရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့၏။

လင်ယောက်ျားလည်း ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာ၍ အိမ်၌ မယားကို မတွေ့လတ်သော် အိမ်နီး
 ချင်းတို့ကို မေး၍ မိဘထံသို့ ပြန်လေကြောင်းကို သိသဖြင့် အဆောတလျှင် လမ်းစဉ်အတိုင်း
 လိုက်လာ၍ ခရီးအကြား ရွာတခု၌ မှီလေ၏။ ထိုရွာသို့ ရောက်သောနေ့ပင် သဌေးသမီးလည်း
 ကိုယ်ဝန်ငမူးဖွား၍ နားရာဇရပ်၌ပင် ဥပဒ် ကင်းစင်အောင် နေရ၏။ ဖွားမြင်သော သတို့သားကို
 လည်း ခရီးသွားစဉ် ရသောကြောင့် ပန္နက ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ကိုယ်ဝန်မှ လ(ဖွားမြင်)ပြီးနောက် လင်ယောက်ျားလည်း ဤသို့ ဆို၏- “ရှင်မ...သင်သည်
 ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက်လိုသော ကိစ္စကြောင့် မိဘထံသို့ လာခဲ့ချေသည်၊ ယခု ချမ်းသာစွာ
 ထမြောက်ပြီ၊ သွား၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ငါတို့ နေရင်းဒေသကို ပြန်ကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍
 အလိုတူသဖြင့် မိမိနေရာသို့ ပြန်လာကြ၏။

စူဠပန္နက

နောက်တဖန် ကိုယ်ဝန်ပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်းအတူ အကြံဖြစ်၍ မိဘတို့ ရှိရာသို့ သွားခြင်းငှါ အခွင့်တောင်းပြန်သော် လင်ယောက်ျားလည်း မသွားရအောင်သာ ရက်ရှည်သွေး၍ နေ၏။ သဌေးသမီးလည်း ရှေးအတူ လာခဲ့၍ ခရီးအကြား ရွာသို့ ရောက်လျှင် တဖန် ဖွားမြင်ပြန်၏။ လင်ယောက်ျားလည်း ရှေးနည်းအတူ လိုက်လာ၍ ချမ်းသာစေကြောင်းဖြင့် ကောင်းစွာ ပြုစု၏။ ထို့နောက် ဖွားသောသားကိုလည်း ခရီးသွားစဉ်ပင် မျက်နှာမြင်ရကား စူဠပန္နက ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ သားငယ်မှ ထောက်၍ ရှေးဖွားမြောက်သော သားကို မဟာပန္နက ဟု ခေါ်ဝေါ်သတည်း။

မြေးနှစ်ယောက် အဘိုးထံရောက်

ထိုလင်မယားတို့လည်း သားငယ်နှစ်ဦးကို ယူ၍ မိမိတို့နေရာ ရွာသို့ပင် ပြန်၍ နေကြသဖြင့် မဟာပန်သည် ထိုမျက်နှာ မြေးသွား၍ ကစားနိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျေးရွာ၌ ရှိသော တပါးသော သူငယ်တို့သည် အဘိုးအဘွားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘကြီးဘထွေးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်ကို ကြားသော် မိခင်အား ဤသို့မေး၏-မိခင်...တပါးသော သူငယ်တို့မှာ အဘိုးအဘွား စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြရကုန်သည်၊ အကျွန်ုပ်တို့မှာ ခေါ်ဝေါ် စရာပင် မရှိ၊ မွေးမိခင်တို့၏ အဆွေအမျိုးသည် သေကျေပျက်စီး၍ ကုန်ဘိသလော”ဟု မေး၏။ မိခင်ကလည်း “ချစ်သား ပန္နက...ဤအရပ်၌ ငါတို့ မိဘ ဆွေမျိုးတို့သည် မရှိချေ၊ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ကား မဟာနေ အမည်ရှိသော သဌေးကြီးသည် သင်တို့၏ အဘိုးပင်တည်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဦးရီး၊ အရီး၊ ဘကြီး၊ ဘထွေး စသော သားချင်း ဆွေမျိုးတို့လည်း များစွာပင် ရှိကုန်၏”ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သား မဟာပန္နကလည်း “မိခင်...ထိုသို့ မိဘ ဆွေမျိုးတို့ များစွာ ရှိလျက် မိခင် ဖခင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မသွားပါသနည်း”ဟု မေးပြန်သော် မိမိတို့၏ အခြင်းအရာကို ထင်စွာ မကြားပဲ လှည့်စား၍သာ ပြောဆို၏။ သားငယ်တို့က အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်းတသလျက် ဘိုးဘွား ဆွေမျိုးတို့ထံ သွားရန် အခွင့်ကို တောင်းသော် သဌေးသမီးလည်း လင်ယောက်ျားကို ဤသို့ ဆို၏- “အမောင်...မိဘတို့ မည်သည်ကား အကယ်၍ အမျက်ရှိငြား သော်လည်း သားသမီး၏ အသားကို မစားပေရာ၊ ဤဝေးကွာသော အရပ်၌ နေမှု မိဘတို့ သေသဖြင့်လည်း အမေ့ဥစ္စာ ကင်းချေတော့မည်၊ ဤနှစ်ယောက်သော သားကို မိဘတို့အား ပြကုန်အံ့”ဟု ဆို၏။

လင်ယောက်ျားလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ အိမ်ထောင် ပရိကံတို့ကို သိုမှီးပြီးလျှင် မိဘ ဆွေမျိုးရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့ကြ၍ ရောက်သော် အိမ်သို့ မာင်ဝံ့ရကား မြို့တံခါးဝ၌နေ၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုသာ “ဤသူငယ်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် မိဘထံသို့ ပို့၍ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြောင်း ကို ကြားပါ”ဟု စေလိုက်၏။

မဟာနေ သဌေးလည်း သမီး၏ သတင်းစကားကို ကြားလျှင် “ဘဝများစွာ သံသရာဝယ် သူငါကစ မြင်သမျှပင် အဖ, အမိ မဖြစ်ဖူးသောသူ မရှိ ဖြစ်ဖူးကြသည်သာ၊ သို့ရာတွင် ဤ အယုတ်မာမကား ငါ့အား အလွန်ပြစ်မှားသည့်၊ ငါတို့၏ အရှက်ကို ခံသည်၊ ငါတို့မြင်သော

အရပ်တွင် မနေလာလင့်၊ ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုယူ၍ တပါးအရပ်မှာ အသက်မွေးလေ၊ မြေးနှစ်ယောက်ကိုသာ ငါတို့ထံ၌ ထားခဲ့လော့” ဟု ဆို၍ ဥစ္စာ ရှေ့ငွေတို့ကို ပို့စေ၏။ သဌေး သမီးလည်း သားနှစ်ယောက်ကို မိဘတို့၏အထံ၌ ထားခဲ့၍ သနားပေးကမ်းသမျှသော ဥစ္စာကို ယူပြီးလျှင် ယခင်နေရင်း ရွာသို့ပြန်၍ နေကြလေ၏။ ထိုအခါ မဟာပန်ကား ဆယ်နှစ်အရွယ်၊ စူဠပန်ကား ငါးနှစ်အရွယ်သာ ရှိ၏။

မဟာပန္နက ရဟန္တာဖြစ်ပုံ

သဌေးကြီးလည်း ဘုရားရှင်ထံသို့ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ်မြဲဖြစ်၍ ကျောင်းတော်သို့ သွားလေ သော် မြေးနှစ်ဦးကိုခေါ်၍ သွားသတည်း။ သူငယ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ဘုရားရှေ့မှောက်တော်၌ နေ၍ ဟောတော်မူသော တရားသံကို နာရဖန်များသဖြင့် ဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုလိုသော အကြံရှိသည်ဖြစ်၍ အဘိုးဖြစ်သော သဌေးကြီးအား အကြောင်းကိုလျှောက်ကြား ခွင့်တောင်း သော် သဌေးကြီးကလည်း သဒ္ဓါပသန္န ရှိသော ဥပါသကာပင်ဖြစ်ရကား “ချစ်မြေး ပန္နက... ဤလောက၌ ရှိရှိသမျှသော မိန်းမယောက်ျားပင် ရဟန်းဖြစ်ကြသည်ကို ငါမြင်လို၏။ ထို့ကြောင့် သင်စမ်းနိုင်ပါမူ မြန်စွာပင် ရဟန်းပြုလော့” ဟု ဆို၍ ထိုမဟာပန်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဘုရားအထံ တော်သို့ သွားလေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း “သဌေးကြီး...ဤသူငယ်ကို အဘယ်မှ ရအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်၏ သမီးမှဖြစ်သော မြေးစစ်အရင်းပါတည်း၊ ယခု ဤသူငယ်သည် အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်ဝယ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ် လည်း တဦးသော ပိဏ္ဏစာရိက ရဟန်းကိုခေါ်၍ “ဤသူငယ်ကို ရှင်ပြုလော့” ဟု စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းလည်း မဟာပန်အား တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုကြား၍ သရဏဂုံသုံးပါးဖြင့် ရှင်ပြု၏။ ရှင်အဖြစ်ကို ရပြီးသော် ဘုရားစကားတော်ဖြစ်သော ပိဋကတ်ကို မပြတ်သင်ကြား၍ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်သော် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရလေသတည်း။ ပဉ္စင်းဖြစ်သောကာလ ယောနိသော- မနသိကာရဖြင့် ပထဝီကသိုဏ်း စသည်၌ အားထုတ်၍ စတုက္က စတုတ္ထဖြစ်သော ရူပ, အရူပဈာန် တို့ကို အလွန် လေ့လာသဖြင့် ထိုသမာပတ်၌ သင်္ခါရအားဖြင့် သုံးသပ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

စူဠပန္နက ဉာဏ်ထိုင်း၍ အနှင်ခံရပုံ

ထိုသို့ ရောက်သောအခါ မိမိရအပ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့် လေ့လာပျော်မြူးလျက် ကြည်နူးနှစ်သက်လှရကား “ငါရအပ်သော ချမ်းသာတရားကို ငါ့ညီ စူဠပန်အား ပေးရသော် ကောင်း၏” ဟု ကြံပြီးလျှင် အဘိုးဖြစ်သော သဌေးကြီးအထံသို့ လာခဲ့၍ ညီ စူဠပန်ကို ဘုရား သာသနာတောင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုကြောင်းကို ကြား၍ သဌေးကြီးလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ စူဠပန်ကို ရဟန်းပရိက္ခရာနှင့် တကွ မဟာပန်ထေရ်ထံ၌ အပ်နှံ၍ ရှင်ပြုလေ၏။ ရှင်အဖြစ်ကို ရပြီးသော်—

ပဒ္မံ ယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊ ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝီတဂန္ဓံ။
အဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊ တပန္နမာဒိစ္စမိဝန္တလိက္ခေ—

ဟူသော ဂါထာကို သင်စေ၏။

အနက်ကား—ကောကနဒံ၊ ကောကနဒ အမည်ရသော။ ပဒ္ဒံ၊ ရွှေသားဝတ်ဆံ ချပ်ရံတရာ ပဒုမ္မာကြာသည်။ ပါတော၊ နေမင်းဂုဏ်ဖြင့် အရုဏ်တက်သော နံနက် အခါ၌။ ဖုလ္လံ၊ ကားကားလှတင့် ပွင့်သည်ဖြစ်၍။ အဝီတဂန္ဓံ၊ ထက်ဝန်းဒိသာ ယူဇနာတိုင်တိုင် သင်းကြိုင် ထုံပျံ့ ရနံ့မွှေးကြူခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုဂန္ဓံ၊ အေးချို ပျံ့လှောင်း ကောင်းသောရနံ့ ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝိရောစမာနံ၊ ထွန်းပစံပယ် လွန်တင့်တယ်သည်။ သိယာ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့ သို့။ အန္တလိက္ခေ၊ မင်းလွင် တိမ်ထပ် မြူလျှပ်စင်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းမာသ ကောင်းကင် ဝဉ္စံ။ တေဇသာ၊ တန်ခိုးရောင်ခြည် ထွန်းလည်ပြောင်ပြောင် ထိန်ထိန်လောင်သဖြင့်။ တပန္နံ၊ တောက်ပသော။ အာဒိစ္စံဣဝ၊ လေးကျန်းမှန်ကင်း ရှင်နေမင်းကဲ့သို့။ ဝိရောစမာနံ၊ ရောင်ခြည်ခြောက်သွယ် ထွန်းစံပယ်လျက် တင့်တယ်တော်မူထသော။ သုဂန္ဓံ၊ ခံတွင်း တော်နံ့ ကိုယ်တော်နံ့ဖြင့် သင်းပျံ့ အေးလှိုင် လွန်မွှေးကြိုင်တော်မူထသော။ အဝီတဂန္ဓံ၊ တသိန်းကုဋေ တွက်ရေစကြဝဠာ အနံ့ဖြာသော အာဏာတော်နံ့ ဂုဏ်တော်နံ့လည်း ရှိထ သော။ အဂီရသံ၊ ကိုယ်တော်မှ ပြီးပြီးပြန် ထွက်သော ရောင်ခြည်တော် ရှိသော မြတ်စွာ ဘုရားကို။ တံ၊ သင်သည်။ ပဿ၊ ရှုလော့။

ဤဂါထာကို သင်ပါသော်လည်း ရှေးသောဘဝ ကဿပဘုရား လက်ထက်တော်၌ ရဟန်းဖြစ် သောအခါ ပညာထုံသော ရဟန်းတဦးအား ကျီစားပြန်ရယ်မူပြုလျက် နှိပ်စက်ဖူးသော ဝိပါက် ကြောင့် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မဆိုထားဘိ၊ စကားအစဉ်ကို ပဌမပါဒဆုံး၍ ဒုတိယပါဒသို့ရောက်လျှင် သင်ခဲ့သော ပဌမပါဒ မေ့ရစ်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်လျက် အားသစ်၍သာ သင်အံ့ သရဇ္ဈာယ်သဖြင့် လေးလတိုင်တိုင် လွန်၍မှ ထိုဂါထာကို မရလေသော် နောင်တော် မဟာပန်လည်း ဤသို့ ဆို၏—“အချင်း စူဠပန္နက....သင်သည် လေးပုဒ်မျှသာရှိသော ဤဂါထာကို ဝါတွင်း လေးလ ပတ်လုံး သင်၍မျှမရ မမိချေ၊ သင်ကဲ့သို့သော သူသည် လူမည်ကာသာ ဖြစ်၍ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံလှသော ဘုရားရှင် သာသနာတော်နှင့် မထိုက်တန်ပေ၊ မြေနံ့ကျန်း၌ ရေသွန်း၍ မပေါက်သော မျိုးစေ့ကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့သော ဘဝသာ ဖြစ်ရချေသည်၊ ယနေ့ပင် လူထွက်၍ အသက်မွေးလေလော့” ဟု နှင်ထုတ်၏။

ယင်းသို့ နောင်တော်နှင့်သော ကာလ စူဠပန်လည်း သာသနာတော်မှ ရွှေ့လျောလိုသော စိတ်သည် မရှိ၊ မိမိဉာဏ် ကံကိုသာ ဝမ်းနည်းသဖြင့် ကျောင်းစွန်သို့ ထွက်၍ တရိုက်မက်မက် ငိုလျက်သာ နေသတည်း။

စူဠပန်၏ လူထွက်ရန်အကြံ

ထိုအခါ၌ ဆရာဇီဝကသည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အပင့်ရောက်လာသော် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ အတန်ငယ်သာနေခဲ့၍ မဟာပန်ထေရ်သည် ထိုအခါ သံဃာတော်တို့၌ ဆွမ်းညွှန်းဖြစ်ရကား ထိုအရှင်ထံသို့ ကပ်၍ “အရှင်မြတ်....ဘုရားရှင်နှင့် တကွ သော သံဃာတော်သည် အဘယ်မျှ ရှိသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “ငါးရာ ရှိသည်” ဟု ဆိုလျှင် “ထိုငါးရာသော သံဃာတော်အပေါင်းသည် နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဦးပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထို မဟာပန်ထေရ်ကလည်း “စူဠပန်ကိုထား၍ တပါးသော သံဃာတို့နှင့်တကွ ကြွလာအံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် စူဠပန်ကို ခြင်းပါသနည်းဟု မေးသော် “ဒါယကာ....

စူဠပန်ကား အလွန်လေးလံထိုင်းမိုင်း၏။ လေးပုဒ်သော ဂါထာကိုမျှ လေးလပတ်လုံး သင်၍ မတတ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် သူ့အလှူကိုခံခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ စူဠပန်လည်း မနီးမဝေးသော ဌာနတွင် ရှိသည်နှင့် နောင်တော် ဆိုသော စကားကို ကြားလျှင် “နောင်တော်ကား ငါ့အား ချစ်ခြင်း စုံမက်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိ စွန့်ပစ်သည် မှန်ပြီ။ ညီနောင် အရင်းအချာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါ့ကို မသနားမှု ငါ့ကိုးစားရာ အဘယ်မှာရှိတော့အံ့နည်း၊ ဤ သာသနာ၌ ရှည်မြင့်စွာနေ၍ အကျိုးမရှိရာပြီ၊ ဂိဟိဘာဝဖြင့်ပင် ဒါန၊ သီလကို အားထုတ်ရအောင် နက်ဖြန်နံနက်ပင် ငါလူထွက်တော့အံ့” ဟု ကြံလျက် ကျောင်းတံစက်အောက်၌ အိပ်နေ၍ မိုးသောက်သော ကာလ ကျောင်းမှ ဆင်းခဲ့လေသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုစူဠပန်၏ အခြင်းအရာကို ကုန်စင်စွာ သိတော်မူလင့်၍ လာအံ့သော လမ်းမတံခါးမုခ်ဝ၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော်မူ၏။ စူဠပန်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်လျှင် ခြေတော်ရင်းတွင်ဝပ်၍ ရှိခိုး၏။

အရှင်စူဠပန် ရဟန္တာဖြစ်ပုံ

ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သားစူဠပန်...အလွန်စောစွာလျက် အသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သင် လာဘိသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ စူဠပန်ကလည်း “တပည့်တော်သည် ပညာလေးလံလှသောကြောင့် နောင်တော်က နှင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ခြင်းငှါ လာပါတော့သည်” ဟု ငိုယိုလျက် နားတော် လျှောက်လေသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း စူဠပန်၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်တော်မူ၍ “ချစ်သား စူဠပန်...ငါသို့စင်သော သဗ္ဗညုဘုရား ထင်ရှား ရှိပါလျက် ပညာလေးလံရုံမျှနှင့် ရဟန်းဘဝကို အသို့စွန့်ရတုံအံ့နည်း၊ သင်၏ အစ်ကိုကား သူတပါးတို့၏ အာသယာနုသယကို မုချအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ်သည် မရှိ။ သင်ကား သာဝကဝေနေယျမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဝေနေယျဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပေတည်း၊ လျင်စွာလာလော့၊ ငါသင်ဦးအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ စူဠပန်၏လက်ကို ကိုင်ငင်ပြီးသော် ကျောင်းတော်ထက်သို့ ခေါ်ခဲ့၍ တန်ခိုးဖြင့် စီရင်လျက် ဖြူစင်စွာသော ပုဆိုးပိုင်းကို အပ်ပြီးမှ ဤအဝတ်ကို ပွတ်နယ်လျက်—

“ရဇော ဟရဏံ၊ ရဇော ဟရဏံ” ဟု စီးဖြန်းလော့—
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူခဲ့၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ပြင်ပြီးလျှင် တပါးဖြင့် ယုတ်သော ငါးရာသော သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ဆရာဇီဝက၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။

စူဠပန်လည်း ဘုရားမြက်ဟတော်မူသောအတိုင်း ပုဆိုးပိုင်းကို ဆုတ်နယ်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလေသော် ပုဆိုးပေါ်၌ ချေးညော် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သဖြင့် မကြာမြင့်မီပင် ညစ်နွမ်းခြင်းသို့ ရောက်သည်ကိုမြင်၍ “ဤ စင်ကြယ်စွာသော ပုဆိုးသည်လျက် ဥပါဒိန္နက ဖြစ်သော ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီ၍ ဤသို့ဖောက်ပြန်ခြင်းသည် ဖြစ်သေး၏။ ရူပကာယ ဖြစ်သော ဤခန္ဓာသည် မူကား ယှင်းပါးပျက်စီးတတ်သော ခယ၊ ဝယသဘော ကေနံတည်း၊ ဤ ငါ၏စိတ်စေတသိက်သည်လည်း ဤနည်းအတူသာဖြစ်၏” ဤသို့ စသည်ဖြင့် သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို လွန်စွာ ပွားစေလျက် လေးပါးသော ရူပါဝစရဈာန်ကိုရ၏။

ထိုကျွန်ကို အခြေပြု၍ သင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာရေးအားဖြင့် သုံးသပ်စဉ် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားသောကံ့ယံဖြင့် ကြွ၍ ဟောပြောသကဲ့သို့ သြဘာသဘုရားကို တန်ခိုး အားဖြင့် လွတ်တော်မူ၍—

ရာဂေါ ဒေါသော စ မောဟော စ၊ ရဇော ရေဏတိ ဝုစ္စတိ။
ရာဂဿဘံ'ဓိပစနံ၊ တေ ရဇံ ဇဟိတနာ။
ဘိက္ခဝေါ ဝိဟရန္တိ တေ၊ ဝိတရဇဿ သာသနေ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ရာဂေါ စ၊ ကပ်ငြိတတ်သော ရာဂကိုလည်းကောင်း။ ဒေါသော စ၊ ပြစ်မှား တတ်သော ဒေါသကိုလည်းကောင်း။ မောဟော စ၊ တွေဝေတတ်သော မောဟကိုလည်းကောင်း။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍လည်းကောင်း။ ရေဏတိ၊ မှန်နည်း ညစ်ကြေး ဟူ၍လည်းကောင်း။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ တေ နာမံ၊ ဤရဇော ဟူသော အမည်သည်။ ရာဂဿ၊ ရာဂတရား၏။ အဓိပစနံ၊ အမည်တည်း။ တေ ရဇံ၊ ဤရာဂ စသော မြူမှန် ညစ်ကြေးကို။ ဇဟိတနာ၊ စွန့်၍။ တေ ဘိက္ခဝေါ၊ ထို ရဟန်းတို့ သည်။ ဝိတရဇဿ၊ ကင်းသောမြူ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကုန်၏။

ဤသို့ ဟောတော်မူသော ဒေသနာကို ကြားရလျှင် သင်္ခါရတို့သည် ဉာဏ်အား ထင်သာ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး တရားအထူးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက် လေ၏။

အမှာစကားချပ်

[ဤ စူဠပန်ထေရ်ကား ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ဗြဟ္မဒတ် မင်းညှိုးဖြစ်၍ မြို့ကိုလှည့်သောအခါ နဖူးကချွေးယိုသောကြောင့် ဖြူစင်သော ပုဆိုးဖြင့် သုတ်၍ ညစ်ညူးသည်ကို မြင်လျှင် ဤဖြူစင်သော ပုဆိုးသည်လျက် ကိုယ်ခန္ဓာကိုမိ၍ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်ရချေသည်။ ဤ ငါ၏ကိုယ်ခန္ဓာကား အသာရက အနုတ္တ သဘော အနိစ္စသဘောသာတည်းဟု နှလုံးပြုလျက် အသုဘတရားကို ပူးစီးစေပူ၏။ ထို့ကြောင့် အဝတ်စကိုမိ၍ မဂ်ဖိုလ်ကို ရလွယ်လေသတည်း။]

အရှင်စူဠပန်၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုး

ဆရာဇီဝကလည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်း၊ ယာဂုတို့ကို ကပ်လှူ ခြင်းငှါ အားထုတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း သပိတ်ကို အပ်တော်မမူပဲ ကျောင်းတွင် သံဃာတဦး ကျန်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၏။ ဇီဝကလည်း တဦးသော ယောက်ျားကို “သင် သွား၍ ပင့်ချေ”ဟု စေလိုက်သော်—

ရှင်စူဠပန်က “ငါ့နောင်တော်သည် ကျောင်းတွင် သံဃာမရှိပြီဟု ဆိုသည်၊ ယခုအခါ သံဃာရှိကြောင်းကို ငါပြလိုက်အံ”ဟု ကြံ၍ စတုတ္ထဈာန် အဘိညာဉ်ကို ဝင်စားပြီးလျှင် ကျောင်းအာရပ် ပြည့်အောင် မျှလောက်သော သံဃာတော်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍နေ၏။

ထို သံဃာတော်တို့တွင် အချို့ရဟန်းကား သင်္ကန်းချုပ်လျက်၊ အချို့ရဟန်းကား သင်္ကန်းဖွပ်လျက်၊ အချို့ကား ဆိုးရည်ကျိုလျက်၊ အချို့ကား စာပေသရဇ္ဈာယ်လျက်၊ တဦးလေ့ကျက်သော ကိစ္စနှင့် တဦးကိစ္စသည် မတူရာ၊ အသွင်သဏ္ဍာန် ထူးခြားစွာ ဖန်ဆင်း၍နေ၏။

အပင့်သွားသော ယောကျ်ားလည်း များစွာသော ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် မည်သည့်အရှင်အား ပင့်ခဲ့ရမည်ဟု မသိနိုင်ရကား လျင်မြန်စွာပြန်လာ၍ “ဆရာဇီဝက...ကျောင်း၌ သံဃာတို့ကား အလွန်များ၏၊ အဘယ်အရှင်အား ပင့်ရမည်နည်း”ဟု မေးလျှင် ဘုရားသခင်ကြားတော်မူ၍ “ဒါယကာ...စူဠပန် အမည်ရှိသော ရဟန်းကို ပင့်ဆောင်ခဲ့လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ တဖန် ပြန်ရလေ၏။

စူဠပန်လည်း အသွင်သဏ္ဍာန် တူမျှအောင်ပင် ဖန်ဆင်း၍ နေပြန်သည်နှင့် ပင့်သော ဒါယကာက “အရှင် စူဠပန်...ကြွတော်မူပါ”ဟု လျှောက်လျှင် “ငါလည်း စူဠပန် တည်း”ဟု ရဟန်းတထောင်လုံးကပင် ဆိုကြ၏။ ထို ဒါယကာလည်း မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြပါဟု မလျှောက် တတ်ရကား ဘုရားရှင်ထံသို့ ပြန်၍ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ် သွား၍ ပင့်ပါသော် အလုံးစုံသော သံဃာကပင် “ငါလည်း စူဠပန်၊ ငါလည်း စူဠပန်”ဟု ပြောဆို ကြပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ဒါယကာ .. ပင့်ခေါ်သောအခါ ရှေးဦးစွာ ထူးသော ရဟန်းကိုသာ လျှင်စွာ သက်ကိုကိုင်၍ ပင့်ခဲ့လော့”ဟု မိန့်တော် မူလိုက်၏။ ထိုဒါယကာလည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်းသွား၍ လျှောက်ထား ကိုင်ငင်သော် သံဃာတော်တို့သည် ကွယ်ပျောက်၍ တယောက်တည်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ အပါပင့်ခဲ့၍ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဆွမ်း၊ ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း စူဠပန်ထေရ်အား “တရားအနုမောဒနာ ကို ပြုလော့”ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ ရှင်စူဠပန်လည်း ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသောအသံ ဖြင့် သုံးတန်သော ပိဋကတ်ကို အနှံ့အစပ် နှိုးနှောလျက် ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုပေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ငါးရာသော သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ကျောင်းသို့ပြန်၍ ကြွတော်မူ၏။

စူဠကသဌေးဝတ္ထု

ညချမ်းသောအခါ သံဃာတော်အပေါင်းတို့သည် တရားနာရာ ကျောင်း၌ ရုံးပေါင်းစည်းဝေး ကြလျက် “ငါ့ရှင်တို့...မဟာပန်ထေရ်သည် လေးသပတ်လုံး တဂါထာကို သင်၍မူ မဟတ်နိုင်သဖြင့် နှင်ထုတ်လိုက်ရသော စူဠပန်ကို သုံးလောကဆင်းကျစ် ဓမ္မရာဇ်ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားမြတ်စွာ သည် နေအရုဏ်တက် တနံနက်ဖြင့်သာ မဂ်ဖိုလ်ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ လေးထွေသော ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ ဆဋ္ဌဘိညဖြစ်အောင် သွန်သင်ပြသတော်မူနိုင်သည်၊ အလွန်အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ အနုတ္တရ ဓမ္မရာဇာ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်တို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ဝသုန္ဓရေ ဤမြေနှစ်သိန်းနှင့် နှုန်းသော် လည်း အဆုံးမရှိပေရာတကား”ဟု ဘုရားကျေးဇူးကော်ကို အံ့ဩချီးမွမ်း၍ နေကြကုန်သည်တွင် ဘုရားသခင်လည်း ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှ ကြွတော်မူလာ၍ “အဘယ်မည်သော ခြင်းရာစကားဖြင့် ပြောကြားစည်းဝေးကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍ သံဃာတော် အပေါင်းတို့က အကြောင်းကို

လျှောက်ပန်ဆင်သော် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း “ဤစူဠပန်အား ယခုဘဝ၌သာလျှင် ငါ မ,စတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးရှေးသောဘဝကလည်း မ,စတော်မူဖူးပြီ၊ ဤစူဠပန်လည်း ယခုဘဝ၌သာ ငါဆုံးမတိုင်း လိုက်နာ၍ လောကုတ္တရာစည်းစိမ်ကို ရသည်မဟုတ်၊ ရှေးရှေးသော ဘဝကလည်း သြဝါဒကို လိုက်နာ၍ ကြီးစွာသော လောကီစည်းစိမ်ကို ရဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်အကြောင်းကို ဖော်တော်မူ၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားလောင်းလည်း ဥစ္စာကြွယ်ဝသော စူဠကမည်သော သဌေးသည်ဖြစ်၏။ အလွန်လည်း လိမ္မာ၏။ ပညာလည်း ကျယ်ဝန်း၏။ အလုံးစုံသော နက္ခတ်နိမိတ် တိတ်တပေါင်တို့ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်၏။ ထို စူဠကသဌေးသည် တရံသောအခါ မင်းခစားရာမှပြန်လာသော် ခရီးမ၌ကျသော ကြွက်သေတခုကိုမြင်၍ နက္ခတ်ရှုပြီးလျှင် “ပညာမျက်စိရှိသော အမျိုးသားသည် ဤကြွက်သေကို အရင်းထား၍ စီးပွားရှာရမူ အသက်မွေးခြင်းငှါ ပြည့်စုံရာသတည်း” ဟု မြည်တမ်း၏။

ကြွက်သေတခု အရင်းပြု

ထိုစကားကို အနီးအပါး၌ရှိသော သူဆင်းရဲတယောက်ကြားလျှင် “ဤသဌေးကား ပညာ ကြီး၏။ အကြောင်းမသိပဲ မဆိုရာ” ဟု ယုံကြည်လှရကား ထိုကြွက်သေကိုယူ၍ တခုသော အိမ် ဈေး၌ ကြောင်စာအလို့ငှါ ရောင်းသော် သပြာကောင်း တချင်ရွေးမျှ ရ၏။ ထိုဥစ္စာဖြင့် တင်လဲ ကို ဝယ်ပြီးလျှင် ခရီးစခန်းမ၌ အေးလှသော ရေချမ်းဖြင့် တောမှ အရောင်းလာကြသော ပန်းသည်တို့အား အတန်ငယ် အတန်ငယ်ကမ်း၏။ ပန်းသည်တို့ကလည်း တဆုပ်တဆုပ်စီမျှသော ပန်းတို့ကိုပေး၍ ရသမျှသောပန်းတို့ကို ဈေး၌ရောင်းသောအခါ ဟသပြာသော ဥစ္စာကိုရ၏။ ထိုဥစ္စာဖြင့် တင်လဲကိုဝယ်ပြီးလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ ကမ်းပြန်၏။ ပန်းသည်တို့ကလည်း ပေးမြဲ ပေးခဲ့၍ ရသောပန်းကို ရောင်းသဖြင့် မရှည်မမြင့်မီပင် ရှစ်သပြာသောဥစ္စာကို ရ၏။ ထိုသူသည် စူဠက သဌေး၏ စကားကို မှီ၍ ကြံစည်ရကား စူဠန္တေဝါသိက ဟု တွင်၏။

ထို စူဠန္တေဝါသိကလည်း ရှစ်အသပြာရသောအခါ များစွာသော တင်လဲကိုဝယ်နိုင်ပြီ ဖြစ်၍ တွေ့ကြုံသမျှသော ကုန်သည်တို့အား လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ကျောင်း၊ နွားကျောင်း ဖြစ်သော သူတို့အား လည်းကောင်း တင်လဲရည်ဖြင့် ပေးကမ်း၍ အကျွမ်း မိတ်ဆွေဖွဲ့သတည်း။ ထိုသူတို့က လည်း “အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် အကျွန်ုပ်တို့အားကြားပါ” ဟု ဆိုကြ၏။

တရံသောအခါ သည်းထန်စွာသော လေသည် လာသည်ဖြစ်၍ မင်းဥယျာဉ်၌ သစ်ပင် သစ်ခက် တို့သည် များစွာကျိုးပျက်ကုန်၏။ ထိုအခါ စူဠန္တေဝါသိကလည်း ဥယျာဉ်မှူးအထံသို့ သွား၍ “သစ်ပင်သစ်ခက်တို့ကို အကျွန်ုပ်ရှင်းလင်းပါမည်၊ ထင်းကိုယူပါရစေ” ဟု ဆို၏။ ဥယျာဉ်မှူးက “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံလျှင် မြို့ပြင်၌ ကစား၍နေကြသော နွားကျောင်းသား သူငယ်တို့ကို ခေါ်၍ သိမ်းဆည်းစုရုံးစေကာ ကောင်းမွန်စွာ ထား၏။

နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် ကြာလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ အိုးတော်လုပ်သည် အိုးဖုတ်ခြင်းငှါ ထင်း ဝယ်လာသဖြင့် တဆယ့်ခြောက်သပြာတို့ကို ရ၏။ အရင်း ရှစ်သပြာနှင့် တကွ နှစ်ဆယ့်လေးသပြာ တို့ကို ရလေသော် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာ၌ ကြီးစွာသော တင်လဲရည်အိုးကို ထား၍ ဖောက်ကား ဆိုင်းဝယ်သမျှသော သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော မြက်ထမ်းယောက်ျားတို့

အားလည်းကောင်း ကျေးမွေး၏။ မြက်ထမ်းယောက်ျားတို့ကလည်း “အကျွန်ုပ်တို့အား များစွာ ကျေးဇူးရှိပေသည်။ အရှင်အလိုရှိလျှင် အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ကြားပါ” ဟု ဖိတ်၏။

တနေ့သောအခါ ကြည်းကြောင်းကို ခရီးသွားသော မိတ်ဆွေတို့က ဥတ္တရပထတိုင်းမှ မြင်း ကုန်သည် ငါးရာတို့ မြင်းရောင်းလာသော သတင်းစကားကို ပြောဆိုသော် ထိုစူဠန္ဒေဝါသိက လည်း မြက်ထမ်းယောက်ျား ငါးရာတို့ကို ခေါ်၍ “သင်တို့ နက်ဖြန် သူတပါးတို့ထံသို့ မသွားပဲ အကျွန်ုပ်အားသာ မြက်ကို ရောင်းပါ” ဟု ဆို၍ အလုံးစုံသော မြက်တို့ကို ဝယ်၏။ မြင်းကုန်သည်တို့ ရောက်လာသောကာလ တပါးဌာန၌ မရနိုင်သော် စူဠန္ဒေဝါသိက၏ အထံ၌သာ ဝယ်ရ၍ တထောင်မျှလောက်သော အသပြာတို့ကို ရ၏။

တရက် နှစ်ရက်ကြာလျှင် သမုဒ္ဒရာလမ်း ကူးသန်း သွားလာကြသော သူတို့က နက်ဖြန် သဘော ဆိုက်အံ့သော အကြောင်းကို ကြား၏။ စူဠန္ဒေဝါသိကလည်း “ဤသဘော၌ ပါသမျှသော အထုပ်အထည်ကို ဥပါယ်တံမဲ့ဖြင့် ဝယ်ယူအံ့” ဟု ကြံ၍ အဖိုးတန်သော လက်စွပ်တချည်ကို ဝယ် ပြီးလျှင် သဘောသူကြီး၏ မိန်းမထံသို့ လက်ဆောင်ပို့ရေ၍ “ပါသမျှသောဥစ္စာကို ဝယ်ပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်း၏။ သဘောသူကြီးကလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။ သဘောဆိုက်သော အခါ အရာမကသော သဌေးကုန်သည်တို့ အဝယ်လာကြသော် သဘောသူကြီးက “စူဠန္ဒေဝါသိက နှင့် ချိန်းချက်မိကြလေပြီ။ ဤသူကိုသာ ငါတို့ ရောင်းရအံ့။ အလိုရှိမှု ထိုသူ၏ အထံ၌သာ ပန်ကြား ကြကုန်” ဟု ဆို၏။

ထိုစူဠန္ဒေဝါသိကလည်း မြစ်ကမ်း၌ ချမ်းမြသာယာစွာ နေရာဆိပ်ကုန်း ဆောက်လုပ်၍ မဟာသာလ သူကြွယ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာ နေလင့်၏။ အရာမျှလောက်သော ကုန်သည်တို့လည်း စူဠန္ဒေဝါသိကကိုသာ အသပြာ တထောင် တထောင်စီ လက်ဆောင်ပေး၍ “အကျွန်ုပ် ဤမျှ ဤမျှသော ဘဏ္ဍာကို ဝယ်ပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်းကြသဖြင့် တသိန်းမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ရ၏။ သဘော၌ပါသော ဘဏ္ဍာတို့ကို အသီးအသီး ဝယ်စေပြီးလျှင် မိမိမှာ အသပြာ တသိန်းဖြင့် အလုံးစုံဝယ်၍ ရောင်းသော ကြေးကောင်း ထမ်ပိုး ကြွသဖြင့် နှစ်သိန်းမျှလောက်သော အသပြာ ကို ရသတည်း။

ကျေးဇူးသိတတ်၍

ဤသို့လျှင် ကြွက်သေတခု အရင်းပြု၍ လှယ်ပယ်သဖြင့် လေးလအတွင်းဝယ် နှစ်သိန်း မျှလောက်သော အသပြာတို့ကို ရလတ်သော် ငါသည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ဩဝါဒ ပေးသော စူဠက သဌေးကို မှီ၍သာ ရအပ်သည်။ ဤသဌေးအား ကျေးဇူးဆပ်အံ့ဟု ကြံ၍ ဟသိန်းသော အသပြာကို သဌေးထံသို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် “အရှင်သဌေး...ဤအသပြာကို အလို ရှိရာ သုံးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ စူဠကသဌေးကလည်း “သင် အဘယ်မှ ရ၍ ငါ့အား ပေးလာ သနည်း” ဟု မေးသော် သဌေးဆိုသော စကားကို အမှီပြုလျက် ကြွက်သေတခုကို ရောင်းသည်မှ စ၍ အသပြာ နှစ်သိန်း ရသည့်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်ပေ၏။

သဌေးကြီးဖြစ်ရပြီ

စူဠကသဌေးလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် အားရဝမ်းသာစွာ ဖြစ်၍ “ဤသူကဲ့သို့ ပညာ သတိ ဝီရိယရှိသော ယောက်ျားကား အလွန်ရှားပေသည်သာတည်း။ ပညာ သတိ ဝီရိယ ရှိရှိသာ

လည်း မဟုတ်သေး၊ သူ၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်သော ကတညုတ ကတဝေဒိ ဂုဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံပေသည်” ဟု ချီးမွမ်း၍ အရှယ်ရောက်ရုံသာ ရှိသော မိမိသမီးငယ်နှင့် ထိမ်းမြား၍ ဝတ်တူ ကိုယ်စား ပြုပေ၏။ စူဠကသဌေး လွန်သောအခါ သဌေးအရာကိုရ၍ ကြီးကျယ်လှသော စည်းစိမ်၏ အရှင် ဖြစ်သတည်းဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်ပြလျက်-

အပ္ပကေနာပိ မေဓာဝီ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏံ အဂ္ဂိံ ဝ သန္ဓမံ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဝိစက္ခဏော၊ ရောင်းဝယ်ကုန်သွယ်ခြင်း၌ မြော်မြင်လိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသော သူသည်။ အပ္ပကေနာပိ၊ အနည်းငယ်သာလည်း ဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊ အရင်း အိမ်ပါ ကိုယ့်ဥစ္စာဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိအစီးအပွားကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ ဖြစ်ပွား ကြီးမြင့်စေ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ကုလပုတ္တော၊ အမျိုးကောင်းသား သည်။ အဏံ၊ အနည်းငယ်သော။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ သန္ဓမံ၊ မှတ်သည်ဖြစ်၍။ တံ-အဂ္ဂိံ၊ ထိုမီးကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ-ဣ၊ ကြီးပွား စည်ပင်စေသကဲ့သို့တည်း။

ဤဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ “ချစ်သားတို့...ရှေးသောအခါ ထိုစူဠန္ဒေဝါ သိကသည် ယခု စူဠပန်ထေရ် ဖြစ်လာ၏။ စူဠကသဌေးသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။ ဆိုကြောင့် စူဠပန်ကို ယခုဘဝသာ လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်ကို ငါပေးတော်မူသည်မဟုတ်၊ ရှေးရှေးသော ဘဝကလည်း လောကီသုခကို ရစေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်း တော်မူ၏။

၃၉-ရှင်စူဠပန်ထေရ် ဉာဏ်ပညာထိုင်းမှိုင်းခြင်းအကြောင်းကို ပြခြင်း

“ချစ်သားတို့... ဤစူဠပန်ကား ယခုဘဝသာ ပညာနုံ့ သည်၊ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသည် မဟုတ်၊ ဘဝ ရှေးရှေးကလည်း လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းသည်သာတည်း။ ငါဘုရားလည်း ယခုဘဝသာ စူဠပန်၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည် မဟုတ်၊ ရှေးသောအခါကလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ တောင်းပန်လတ်သော် ရှေးအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

သဋ္ဌေသိ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ငါတို့ ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ငယ် ပညာ ကြီးကျယ် လှသော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်၍ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာကုန်သော ဆူတို့အား အတတ်ပညာကို သင်ကြားပြသ၍ နေသတည်း။ တစ်ခုသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ ဒန္ဓက မည်သော အမျိုးသားတဦးသည် အတတ်ပညာသင်ခြင်းငှါ ရောက်လာ၏။ ထိုဒန္ဓကသည် ဆရာ့ ထံသို့ ရောက်သည်မှစ၍ နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆည်းကပ်စားလျက် ဆရာအား ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးရေ တည်ခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ ချေးတန်းခြင်း၊ ယပ်ခပ်ခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်း သိမှီးခြင်း စသော ကိစ္စပပ်သိမ်းတို့၌ မပြတ်မလပ် ကြည့်ညွတ် ရှိသေစွာ ပြု၏။

ဒိသာပါမောက္ခဆရာလည်း ကျေးဇူးများစွာ ပြုပေသောသူ ဖြစ်ရကား သူတပါးထက် ဆထက်လေးမြတ်၍ အတတ်ပညာကို လွန်စွာ သင်သတည်း။ ထိုသို့ သင်သော်လည်း ပညာနုံ့လှ

ရကား တပုဒ် တဂါထာကိုမျှ သေချာစွာ မတတ်နိုင်ဖြစ်၏။ လေးနှစ်ပတ်လုံး သင်၍မျှ မတတ်သဖြင့် သင်အပ်သော သံပုဉ် အာလယ ကင်းရကား ပျင်းရိဆန့်ကျင်သည် ဖြစ်၍ မိဘထံသို့ ပြန်ခြင်းငှါ ဆရာအား ခွင့်တောင်းသော် ဆရာကလည်း “ဤသူသည် ငါ့အား အလွန်လေးမြတ်စွာ ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးပါလျက် တစုံတခုသော ပညာကိုမျှ မရသော် ပဏ္ဍိတသေဝန မင်္ဂလာ မပြည့်စုံရာ၊ အသက်မွေးခြင်းငှါ တခုသောဂါထာကို ငါသင်ဦးအံ့” ဟုကြံ၍ ဒန္တကလုလင်ကို တောအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင်-

သန္ဓေသိ နန္ဓေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ သန္ဓေသိ။
 အဟမ္မိ တံ ကာရဏံ ဇာနာမိ ဇာနာမိ-

ဟူသော ဂါထာကို အကြိမ်များစွာ သင်၏။

တပည့်က “အကျွန်ုပ် မြဲစွာ မှတ်မိပါပြီ” ဟု ဆိုသော် “ဤဂါထာကို အခါမပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လော့၊ သင်အသက်မွေးခြင်းငှါ တတ်ကောင်းရာလတ္တံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ တပည့် ဒန္တကလည်း ဆရာသင်သမျှသော ဂါထာကို ရှိသေစွာ မှတ်သား၍ ဆရာအား ပွဲလိုက်ပြီးမှ မိဘတို့နေရာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ မိဘတို့လည်း အတတ်သင်၍ ပြန်လာသည်ဟု မြတ်နိုးတနာဖြင့် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ကို ပြုပေ၏။

ဂါထာ၏စွမ်းအင်

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်ရှင်မင်းကြီးလည်း “ငါသည် ဤပြည်ကို တရားနှင့်အညီပင် မင်းပြုသည်၊ သို့ရာတွင် သတ္တဝါတို့၏ သဘောသည် မိမိ၌ရှိသော အပြစ်ကို မိမိမမြင် သူတပါးကသာ မြင်တတ် ချေသည်၊ ငါ၌ မကောင်းပြစ် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ပြည်ရွာသားတို့ ထင်ရှားစွာ မကဲ့ရဲ့ဝံ့ရာ၊ ဆိတ်ဆိတ် သာ ကဲ့ရဲ့၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ကြလတ္တံ့၊ မကောင်းပြစ်ကို သိမှသာလည်း ကောင်းအောင် ငါ ကျင့်နိုင်ရာ သည်၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏သမားကို အချင်းချင်းပြောဆိုရာ၌ ချောင်းမြောင်း၍ နားအံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် ထမင်းညစာ စားပြီးအချိန်ဝယ် တယောက်တည်းလည်၍ ဝှက်ကွယ်ရာဖြစ်သော အရပ်က ကပ်၍ကပ်၍ အိမ်စေ့နားထောင်သတည်း။

အတတ်သင်၍ ပြန်လာသော ဒန္တကတို့၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောကာလ အိမ်ရိပ်ကပ်၍ နားထောင်စဉ် ဥမင်တူးဖောက်၍ ခိုးတတ်သော လူတို့သည် ဤအိမ်၌ ဥစ္စာကို ခိုးယူအံ့ဟု လူဆံ့ရုံသော ဥမင်ကို တူးဖောက်၍ အိမ်အောက်မှ တက်ဝင်လေသော် ယခင် ဒန္တကလည်း အိပ်ရာမှနိုးလတ်၍ ဆရာသင်အပ်သော ဂါထာကို ကောင်းစွာ သရဇ္ဈာယ်၏။ ထိုအသံကိုကြားလျှင် ခိုးသူများလည်း ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့၌ပါသော လက်နက်ဥစ္စာကိုပင်၍ ပြေးကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မင်းကြီး စေ့စုံစွာမြင်လျှင် ဤအိမ်ရှင်ကား ထူးခြားကောင်းမွန်သော ပညာကို တတ်ပေစွာ၊ ငါသင်ရမှုကောင်း၏ဟု ကြံ၍ အိမ်ကို မှတ်ပြီးသော် နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။

အသပြောတထောင်ရပုံ

နံနက် မိုးသောက် ရောက်လတ်သော ကာလ ထိုဒန္တကကို ခေါ်စေလျက် “သင်ညဉ့်ဦးက အဘယ်အဟတ်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရာပေးလိုက်သော မန္တန်ကို ရွတ်အံ့ သရဇ္ဈာယ်ပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အတတ်သင်၍ပြု

လာသလော” ဟု မေး၏။ ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “သင်၏မန္တန်ကို ငါ့အားသင်ပါ” ဟု တောင်းပန်၍ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော နေရာ၌ နေစေပြီးသော် မင်းကြီးသည် နိမ့်ထုကနေ၍ ဂါထာကို သင်ယူ၏။ ထိုသို့သင်ယူပြီးမှ ဆရာ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ခြင်းငှါ အသပြာ တထောင်ဖြင့် ပူဇော်လိုက်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုမန္တန်ကို အလွန်ယုံမှတ်ရကား မပြတ် သရဇ္ဈာယ်၏။

လုပ်ကြံမှုကြီးပေါ်ပြီ

တရံသောအခါ စစ်သူကြီးသည် ပြည်စည်းစိမ်ကို တောင့်တသဖြင့် ရာဇဝလ္လဘ ဖြစ်သော ဆတ္တာသည်ကို ဤသို့ဆို၏။ “အချင်း ဆတ္တာသည်...သင်သည် မင်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ် မွေးတို့ကို သုတ်သင်သောအခါ လက်၌ပါသောခားဖြင့် မင်းကြီးအား သတ်ဘိလော့၊ ငါမင်းပြုရ လျှင် သင့်အား စစ်သူကြီးအရာကို ငါပေးမည်” ဟု ဆို၏။ ထိုဆတ္တာသည်လည်း ယုံကြည်ရကား “ကောင်းပဲပြီ” ဟု ငန်ခံ၍ မင်းကြီး၏ မှတ်ဆိတ် ဆံကို ပြုပြင်ရသောအခါ ထက်လှစွာသော ခားဖြင့် လည်ကို တချက်တည်း ဖြတ်အံ့ဟုကြံ၍ မင်းကြီးထံပါးသို့ကပ်လျက် လက်တဖက်ဖြင့် မေးကို မှ၍ လက်တဖက်က ခားကိုကိုင်၍ ရှယ်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက -

ဃဇ္ဇေသိ ဃဇ္ဇေသိ, ကိံကာရဏာ ဃဇ္ဇေသိ—

စသော ဂါထာကိုရွတ်၏။

ဆတ္တာသည်လည်း “ငါတို့၏ အကြံကို မင်းကြီးသိလေပြီတကား” ဟု အလွန်တကြားတုန်လှုပ် လျက် ကြက်သီး မွေးညှင်းထ၍ ကိုယ်မှ ဇောချွေးတို့သည် စီးယိုသဖြင့် ခြေရင်း၌ဝပ်၍ ရှိခိုး လျက် “အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ထားလျှင်လည်း ရှင်ရပါတော့မည်၊ သတ်လျှင်လည်း သေရပါတော့မည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ရာဇမာယာ၌ လိမ္မာတော်မူရကား “ငါ့အား ဘုန်းကံပညာရှိသောမင်း ဟူ၍ သင်မသိသလော၊ သင်၏ အမှုကို ထင်စွာဆိုမှ သင် ချမ်းသာရာ ရမည်” ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။

ဆတ္တာသည်ကလည်း “အကျွန်ုပ်၏ အကြံမဟုတ်ပါ၊ စစ်သူကြီးကသာ မင်းကိုသတ်ပါဟု အသပြာတထောင်ကိုပေး၍ တိုက်တွန်းသောကြောင့် အကျွန်ုပ် ကြံမိပေသည်” ဟု လျှောက်၏။

စစ်သူကြီးအား ပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်း

ထိုစကားကိုကြားသော် စစ်သူကြီးကိုခေါ်၍ မေးမြန်း စစ်ကြေးပြီးမှ ပြည်မှ နှင်ထုတ် လိုက်၍ “ငါ့ဆရာကို မှီ၍သာ ငါ စည်းစိမ်မပျက် အသက်မသေ ရှိပေသည်” ဟု နှလုံးထားလျက် ဒန္တက သတို့သားကို ခေါ်ပြီးလျှင် စစ်သူကြီးအရာ၌ ထားလေ၏။

ဤသို့ ဟဂါထာကိုမှီ၍ စစ်သူကြီးအရာကို ရသော ဒန္တကကား ယခုအခါ စူဠပန်ထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ဒိသာပါဒမာက္ခ ဆရာကား ငါဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ထို့ကြောင့် ‘စူဠပန်သည် ယခုမှသာ ဉာဏ်လေးသည်မဟုတ်၊ ရှေးကလည်း လေးဖူးပြီ’ ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းသော်မူ၏။

မထေရ်ညီနောင်တို့အစွမ်း

ဤမထေရ် ညီနောင်နှစ်ပါးတွင် မဟာပန်ထေရ်ကား အဂ္ဂပဇ္ဇာန်ကို အလွန်အားဖြင့် ငင်စား လေ့လာနိုင်သောကြောင့် ရူပသညာ စသည်ကို လည်စေခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အနိစ္စာနုပဿနာ

အစရှိသော ခုနစ်ပါးသော အနုပဿနာ၊ တဆယ့်ရှစ်ပါးသော မဟာဝိပဿနာတို့၌လည်းကောင်း၊ အင်္ဂသင်္ကန္တ အာရမ္မဏဝေဒ္ဓိတို့၌လည်းကောင်း လိမ္မာ၏။ ညီဖြစ်သော စူဠပန်ထေရ်ကား ရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ကို အလွန်အားဖြင့် ဝင်စားလေ့ လာနိုင်သောကြောင့် ရူပဈာန် သမာဓိစိတ်ကို တည်စေခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အာရမ္မဏသင်္ကန္တ အာရမ္မဏ ဝေဒ္ဓိတို့၌လည်းကောင်း အလွန်လိမ္မာ၏။ ဣဒ္ဓိဝိမ အဘိညာဉ်တရားကို ဝင်စားသောအရာ၌လည်း တပါးသော ရဟန္တာတို့ထက် သာလွန် လျင်မြန်၏။ တပါးသော ရဟန္တာတို့မှာ နိမ္မိတကာယကို ဖန်ဆင်းလိုကြသော် နှစ်ဦး သုံးဦး စသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ကိုယ်နှင့် အသွင်အတူအမျှကိုလည်းကောင်း၊ ဖန်ဆင်းနိုင်ကြကုန်သည်။ စူဠပန်ထေရ်မူကား တခုသော အာဝဇ္ဇန်းရှိသော အဘိညာဉ် တဝီထိဖြင့်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ တရာ၊ တထောင်တိုင်အောင် သော်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်နှင့်တသွင် တသဏ္ဍာန်တည်းသော်လည်းကောင်း၊ တပုံတခြား သဏ္ဍာန်ပြား အဆင်ကဲ့အောင်သော်လည်းကောင်း ဖန်ဆင်းနိုင်သတည်း။

တေဒဂ်ရတော်မူကြပုံ

ထို့ကြောင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ သာဝကတို့ကို အသီးအသီး အရာဌာန၌ ထားသောအခါ မဟာပန်ထေရ်ကို သညာဝိဝဇ္ဇတေဒဂ်အရာ၌၊ စူဠပန်ထေရ်ကို အဘိညာဉ်စိတ်ဖြင့် ပြီးသော နိမ္မိတကာယကို ဖန်ဆင်းနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် မြတ်သော နိမ္မိတ တေဒဂ်အရာ၊ စေတောဝိဝဇ္ဇတေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

ရှင်စူဠပန်, မဟာပန် မှတ်ချက်

[ဤ မဟာထေရ်တို့ကား ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒုတိယ တတိယ ဝါဆိုသော အခါမှစ၍ ရှင်ရဟန်း ဖြစ်ကြသဖြင့် နောင်တဖန် ကြွလာတော်မူပြန်မှ ကိစ္စ ပြီးမြောက်ကြသည်။ နှစ်ကာလ မြင့်သော်လည်း အမှတ်လွယ်အောင် တပေါင်းတည်းစပ်၍ ဆိုလိုက်သည်။ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောရာ၌ အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ နှစ်စောင်ပြတိုင်း ဆိုလိုက်သည်။ ပန္န-ဟူသောပုဒ်မှာ ခရီးဟောဖြစ်၍ ဒန္တဇ ဒုတိယက္ခရာ၊ ပဉ္စမက္ခရာ အဆင့်နှင့် ရေးသင့်သည်ဟု အဘိဓာန်ဋီကာ မိန့်၏။ အဋ္ဌကထာတို့မှာ မုဒ္ဒဇ ဒုတိယက္ခရာ၊ ပဉ္စမက္ခရာ အဆင့်နှင့် ရှိကြ၏။]

ဤကား စူဠပန်, မဟာပန်တို့၏ အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

၄၀-အရှင်သောဏမထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

အရှင်သောဏမထေရ်၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကား-ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် တသချေနှင့် ကမ္ဘာဘသိန်းမြောက်ကျသော ဝရကမ္ဘာ၌ အနောမဒဿိ အမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုကာလ အရှင်သောဏမထေရ်၏ အလောင်းသည် တဦးသော အမျိုးကောင်းသားဖြစ်၍ ဘုရားသခင်အထံ၌ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သတည်း။

ကုသိုလ်စုနှင့် ပဋ္ဌမဗျာဒိတ်

တရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင်၌သာ စင်္ကြံကြွတော်မူသည်ကို မြင်၍ “ပြည့်ရှင် မင်းနှင့် တကွသော လူအများတို့သည် မကြံမစည်မိသော အရာဝယ် ငါ ကုသိုလ်ပြုအံ့” ဟု ကြံလျက်

သစ်, ကျောက်, အုတ် အင်္ဂတေတို့ကို စုရုံးပြီးလျှင် ဘုရားသခင်ကြွတော်မူသော ဌာန၌ သံတောင် တရာမျှ အလျားရှိသော ရတနာစကြိုကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းပူဇော်၏။ အနုမောဒနာ ပြုသောကာလ ဘုရားအမှူးရှိသော သံသာတော်တို့အား ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့်တကွ လှူဒါန်းပူဇော်၍ တရားတော်ကို နာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ခံစားရလတ္တံ့သော အကျိုးဆက်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် သိမြင်စေခြင်းငှါ-

ယော သော ဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊ ဒီသသာလံ အဒါသိ မေ-

အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ထိုဂါထာတို့ကို မြန်မာပြန် ဖြေတင်သော်-အကြင်ဒါယကာသည် ငါ၏ လေးပါးသော ဣရိယာ ပုထ်ကို မျှတစေခြင်းငှါ ကြာရာဖြစ်သော ဤရတနာစကြိုကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။ သပရိ- ဝါရဒါနဖြစ်သော သုံးဆောင်စရာ ပရိက္ခရာတို့ကိုလည်း လှူဒါန်း၏။ သရဏဂုံ သီလတို့ကိုလည်း နိစ္စ ဆောက်တည်၏။ ထိုဒါယကာကား မျက်မှောက် လောကဓံ ပစ္စုပ္ပန်လည်း ကြံကြံသမျှသော ဣစ္ဆာသယတို့သည် ပြည့်စုံလတ္တံ့ ၊ ဧကဝါဘေးဒဏ် အန္တရာယ်မနှောင့် မကြောင့်မကြ သုခပွားစည် လျက် အသက်ရှည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဘဝပြောင်းစေ စုတေသောအခါ နတ်တို့ရှေးမှ ဝေဇယန္တာ ရထားဖြင့် သိကြားဆောင်ယူလာလတ္တံ့ ၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ရတနာ ခုနစ်သွယ်တို့ဖြင့် စီခြယ်မွမ်းမံအပ်သော ပြာသာဒ်ဗိမာန် ဝေဇယန်ဘုံကြီး၌ နတ်သွီး နတ်သား ဝန်းလျား ခယ ဖျောင်းဖျရိညွတ်သော နတ်မင်း၏ စည်းစိမ်ကို အကြိမ်အားဖြင့် မရေဝှက်သော ကမ္ဘာအားဖြင့် သုံးသောင်းပတ်လုံး ခံစားမွေ့လျော်ရလတ္တံ့ ၊ ထို့နောက် တွက်ဖွဲ့၍ နှစ်ဆယ့်ငါးကမ္ဘာတိုင်တိုင် နတ်တကာတို့ကို စိုးပိုင်သော သိကြားမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုမှ လူ့ရွာစုတေလသော် ယသောဓရာ သညာနာမ သမုတ်ကြသော စတုဒီပိဿရ စကြာဝတေးမင်း၏ အဖြစ်သည် ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုဤ အန္တရာဘဝ အဆစ်ဆစ်တို့၌လည်း ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ သဌေး၊ သူကြွယ် အဖြစ်သာ အကြိမ်များစွာ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ငါ့နောက်စဉ်ကာ ပွင့်လာကြကုန်သော ဘုရားတို့၏ အထံ၌ အလွန်သော ကုသိုလ်သမ္ဘာရကို ဆည်းပူးသဖြင့် လူ့နတ် ဗြဟ္မာ ဘုံသုံးရွာ၌ ကြီးကျယ်စွာသော ချမ်းသာ စည်းစိမ်ကို ခံစားရလျက် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဖြစ်သောအခါဝယ် ဥက္ကာကရာဇ် မင်းစစ်ကေနိ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုအနွယ်မှ ဆက်သွယ်ပွား၍ ဘုရားဂေါတမ လူ့ဘသင်းကျစ် ဖြစ်သောအခါ ထို ဒါယကာသည် သာဝက ပါရမီဉာဏ်၏ အဆုံးသို့ ရောက်လတ္တံ့ဟူ၍ အနုမောဒနာဖြင့် ဗျာဒိတ် စကား ကြားတော်မူ၏။

[ပါဠိဂါထာကို လိုလျှင် အပဒါန် ပါဠိတော်မှ ယူလေ။]

ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုနှင့် ဒုတိယဗျာဒိတ်

ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားလျှင် အားရဝမ်းသာစွာ သဒ္ဓါတရား တိုးတက်ပွားများခြင်း ရှိရကား ဒါန၊ သီလ၊ အစရှိသော ကုသိုလ်ကံကို အလွန်အားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည် လူ့ရွာ၌ မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်စကား ကြား တော်မူတိုင်း လူ့နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခံစားခဲ့ရ၍ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော် မူသောကာလ ဟံသာဝတီပြည်ကြီးဝယ် ကြွယ်ဝကုံထံသော သီရိဝိဇ္ဇာ အမည်ရှိသော သဌေးဖြစ်

လာ၏။ အချွယ်သို့ ရောက်သောအခါ တရားတော်ကို နားရ၍ သာသနာ၌ သဒ္ဓါခြင်း ရှိရကား ဘုရားသခင်အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လှူဒါန်းလုပ်ကျွေး၏။

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတရား၌ အလွန်အားထုတ်သော ရဟန်းတဦးအား များစွာ ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ တေဒဂ် အရာ၌ထားသည်ကို မြင်လျှင် ဤအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ ရှိရကား ဘုရားသခင်နှင့် တကွသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးပေး၍ “ယမန်နေ့ တေဒဂ်ရသော ရဟန္တာကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့ သာသနာ၌ ဖြစ်ပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော ဓမ္မဒေသနာဖြင့် ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူခဲ့သတည်း။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု

သီရိဝဇ္ဇန သဗ္ဗေလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာ လွန်စွာအားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုလေ့လေသော် လူ့ပြည်နတ်ရွာ၌ ကမ္ဘာတသိန်းပတ်လုံး ကျင်လည်ခဲ့ရ၍ ကဿပဘုရား နိဗ္ဗာန်လားသည့်နောက် ထားတော်မူအပ်သော သာသနာ ကုန်သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် သူကြွယ်အမျိုး၌ ဖြစ်လာ၍ မဟာသာလဟူသော အမည်ကိုရ၏။ ထိုမဟာသာလ သတို့သားသည် ငါးရာမျှလောက်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် အတူတကွသာလျှင် သွားလာ လှည့်ပတ်လေ့ ပြု၏။

တရံသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဦးသည် ဗာရာဏသီပြည်ကို အမှီပြု၍ ဝါကပ်လိုသဖြင့် ဝါဆိုကျောင်းအလိုငှါ ဂင်္ဂါမြစ်၌ မျောလာသော သစ်၊ ဝါး၊ ကြိမ်၊ နွယ်တို့ကို ဆယ်ငင်ရုံးစုံ၍နေ၏။ ထိုသို့နေသည်ကို မဟာသာလ သတို့သားမြင်လျှင် ငါးရာသော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် တကွ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအထံသို့ ကပ်၍ အရှင်မြတ် အဘယ်အလိုငှါ ရုံးစုပါသနည်း” ဟု မေး၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကလည်း ‘ဒါယကာ...ငါတို့ရဟန်းမည်သည်ကား ဝါတွင်းကလ၌ ဝါဆိုကျောင်းကို ရခြင်းငှါ အပ်၏’ ဟု ပြောလျှင် “အရှင်ဘုရား...ယနေ့ကား မပြီးရာပြီ၊ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ် ဆောက်ပါအံ့ သန်ဘက်ခါသာကြွလာ၍ အလှူခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ထိုဒါယကာအား ချီးမြှောက်ခြင်းငှါပင် ကြွလာသည်ဖြစ်၍ “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

မဟာသာလလည်း အိမ်သို့ရောက်လျှင် အကျွမ်းဝင်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ညီညွတ်၍ လျှောက်ပတ်သော ဌာန၌ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသခံမ်း၊ နေ့သန့်ရာ၊ ညဉ့်သန့်ရာတို့ကိုလည်း ကောင်း စကြို၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ် တဲကွန်းတို့ကို လည်းကောင်း စောင်ရန်း မီးတားတို့ဖြင့် ခြံရံကာ ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်ပေး၏။ ပြီးလျှင် ဆွမ်း ယဇဂု စသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြင်ဆင်လျက် အရှင်ကောင်း၏လာခြင်းကို မျှော်လင့်ကာ နေ၏။ အချိန်းအချက် စေ့၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြွလာလျှင် ဘေးဇဉ် ငါးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့ကို ပေးလှူပူဇော်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်ကောင်းသခင် ကျောင်းသို့ဝင်သောအခါ “မြို့လွှာဖြင့် လိမ်းကပ်ခြင်း မရှိစေသတည်း” ဟု မိမိအပေါ်ရုံဖြစ်သော အသပြာ တသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာနီကို ခြေအခင်းပြုပေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တက်၍ ထိုင်တော်မူလျှင် ယခင် ကမ္မလာနီ၏ အရောင်ဖြင့် ဟပ်၍ လျှပ်စစ်တိမ်မီးခိုးကဲ့သို့ တညီးညီးကောက်လျက် အလွန် နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်၏။

ဆုတောင်းခဲ့ခြင်း

ထိုသို့ ဟင်္ဒတယ်သည်ကိုမြင်လျှင် သာရှင် ဝမ်းမြောက်လှသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “အကျွန်ုပ် သည် ဤသို့ပြုရသော ကုသိုလ်သမ္ဘာရကြောင့် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝတို့၌ လယ်ခေါင်

ရန်းပန်းကဲ့သို့ တပ်စွမ်းလှပသော လက်ခြေအဆင်းရှိသည်ဖြစ်စေသော၊ အကြိမ်တရာဖတ်သော ဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့ နှုထွတ်သိမ်မွေ့သော ကိုယ်အသားအရေ ရှိသည်ဖြစ်စေသော၊ လျှပ်စစ်တိမ်တောင် ကဲ့သို့ကိုယ်ရောင် ထွန်းပသည် ဖြစ်စေသော” ဟု သုံးပါးသော ဆုကို ပတ္တနာ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ဝါတုင်းသုံးလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးပြုစုလျက် ဝါကျွတ်သော အခါ အသပြာ တသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာသင်္ကန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်၏။ ပဝါရဏာပြုပြီး သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

သာကီဝင်မင်းပျိုးဖြစ်လာပုံ

မဟာသာလလည်း ထိုဘဝ၌ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်မင်းအဖြစ်ကိုရ၏။ ဤသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာ လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာဝယ် ကောဒသမမြောက်သော မဟာသမ္မကမင်းမှ စ၍ နှစ်သိန်း ငါးသောင်း နှစ်ထောင်ငါးရာ ငါးကျိပ် ငါးယောက်သော မင်းတို့၏ နောက်၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဥက္ကာကရာဇ် အမည်ရှိသော မင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထိုမင်းကား ကြီးမားသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိ၏။ စကားပြောလျှင် ခံဘွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင် တောက်၏။ ကိုယ်အဆင်းအင်္ဂါ သည်လည်း လွန်စွာ တင့်တယ် ထွန်းပ၏။

ထိုဥက္ကာကရာဇ်မင်း၌ ဟတ္ထာ၊ စိတ္တာ၊ စန္ဒာ၊ ဇာလိနီ၊ ဝိသာခါ ဟူ၍ မိဖုရား ငါးယောက် ရှိသ တည်း။ ထိုငါးယောက်တို့တွင် အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်သော ဟတ္ထာ မိဖုရား၌ သားတော်လေးပါး၊ သမီးတော် ငါးပါးအားဖြင့် ကိုးယောက်သော သားတော် သမီးတော်တို့ကို ရသတည်း။ သား တော် လေးပါးတို့၏ အမည်ကား ဥက္ကာမုခမင်း၊ ဘဒရမင်း၊ ဝဏ္ဏမင်း၊ ဟတ္ထိနီမင်းတည်း။ သမီး တော်တို့၏ အမည်ကား အနုပိယာမင်းသမီး၊ သုပိယာမင်းသမီး၊ အာနန္ဒာမင်းသမီး၊ ဝိစိတ္တာမင်း သမီး၊ သေနာမင်းသမီး ဤငါးပါးတို့တည်း။ ဤသားတော် သမီးတော် ကိုးယောက်တို့ကို ဖွားမြင် ပြီးလျှင် ဟတ္ထာမိဖုရားသည် အနိစ္စ ရောက်တော်မူ၏။ ဥက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးလည်း စိတ္တာမိဖုရားကို အဂ္ဂမဟေသီ ထားတော်မူပြန်၏။ ထား၍ များမကြာမီ စန္ဒာ အမည်ရှိသော သားကို ဖွားမြင် သတည်း။

တရံသောအခါ ဥက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် လက်ညှိုး၌ နှုကိုက်သော ဝေဒနာ ကပ်၍ စက်တော်မခေါ်ရ ရှိလတ်သော် စန္ဒာမင်းသား၏ မယ်တော် မိဖုရားသည် ခံဘွင်း၌ ထား၍ အိပ်သ ဖြင့် အာဇေသင့်၍ ပြည်ပုပ် ထွက်လေသော် မင်းကြီးနိုးတော်မူမည် စိုးရကား ထိုပြည်ပုပ်ကို မထွေးပဲ ဝမ်းထဲသို့ မျိုချ၏။ နံနက်သ၌ ဝေဒနာသက်သာ၍ အခြင်းအရာကို မေးသဖြင့် အကြောင်း ကို သိတော်မူလျှင် “သင်မိဖုရားကဲ့သို့ ငါ့အား ချစ်ခင်သူ မရှိပြီ၊ သင်လိုသော ဆုကို ငါပေးအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မိဖုရားလည်း “တပါးသောဆုကို အကျွန်ုပ်မလိုပါ သားတော် စန္ဒာကိုသာ အရှင် မင်းကြီး၏ အရိုက်အရာကို ခံပါစေ” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း သားတော်အကြီးတို့ ရှိပေ သည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ပယ်တော်မူလျက် လျှောက်ဖန်များသဖြင့် “မိဖုရား တောင်းသော ဆုကို ယူလော့” ဟူ၍ ပေးတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ပေးပြီးသော် သားတော်လေးပါးတို့ကို ခေါ်၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “ငါ့သားတို့ ရှိလျက်ကို မိဖုရားသည် စန္ဒာ သတို့သားကို မင်းပြုပါစေ ဟူသောဆုကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းသော ကြောင့် ငါပေးမိချေပြီ၊ ဤငါ့အပါးတွင် နေသဖြင့် အန္တရာယ်များအံ့သော အကြောင်းကို

ငါမြင်သည်၊ မင်္ဂလာပြုသော ဆင်၊ မြင်း၊ ကျေးကျွန်တို့ကို ထား၍ ငါ့သားတို့ အလိုရှိသမျှသော ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားကို ယူ၍ အရပ်တပါးသို့ သွားကြလေကုန် ငါမရှိမှ လာ၍ မင်းပြုကုန်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သားတော်တို့ကလည်း ခယ ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ ငါးဦးသော နှမတော်တို့ကို ခေါ်ပါရမည့်အကြောင်းဖြင့် ခွင့်တောင်း၏။

မြို့သစ်တည်ကြပြီ

ခမည်းတော်လည်း အခွင့်ပေးပြီးသော် အမတ်ကြီး ရှစ်ယောက်နှင့် တကွသော အထူးထူးသော ပေးဖွယ် ကမ်းဖွယ်တို့ကို ပေးတော်မူ၍ သားတော် သမီးတော်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၏။ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့လည်း အရှင်သားတို့နှင့် အဘူ လိုက်မည်ဟူ၍ သုံးရက်ပတ်လုံး အစဉ်မပြတ် လိုက်ကြကုန်သည်။ ဗိုလ်ပါအထူးကား သုံးယူဇနာ ရှိသတည်း။

ထိုမင်းသားတို့လည်း “ထိုမျှလောက်သော ရဲမက် ဗိုလ်ပါကို မြင်လျှင် သို့စင်သော ပရိသတ်နှင့် မည်သည့်တိုင်းနိုင်ငံမဆို နှိမ်နင်းလျှင် မခံနိုင်လေရာ၊ သို့သော်လည်း သူပြည်ကို ငါ့ပြည်မူ၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ဇမ္ဗူဒီပါဝယ် မိုးမြေကျယ်သေးသည် ဖြစ်ရကား လွတ်လပ်သော မြေယာ၌ ငါ့ဘို့ ပြည်တည်၍ နေတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ ပြည်ဘည်ဆောင်ရာ ရှာကြလေသော် ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော် ကပိလပုဏ္ဏားသည် ကြယ်ဝစွာသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ နေသော အင်ကြင်းတောအုပ်ကို တွေ့လေသတည်း။

ထိုတောအုပ်၌ ရောက်သော မြက်နွယ်ချုံတို့သည်ကား လက်ယာရစ် လည်လျက် အရွှေ့မုက်နှာ သို့သာ ညွတ်သော အကိုင်းအဖျား ရှိကုန်၏။ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား အစရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်၊ ဆတ် တို့ကို သတ်စားအံ့ဟု လိုက်လာသော် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ချစ်ခင်စုံမက်၍ အမျက်ပြေသဖြင့် သင့်တင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကပိလ ရှင်ရသေ့လည်း “ဤသို့သော ဂုဏ်ကို မြင်၍ ဤမြေအရပ်ကား အလွန်မြတ်သော ဘူမိနက်သန်ပေတည်း” ဟု သင်္ခမ်းပြု၍ နေ၏။ ထိုရသေ့ကား ဘူမိဇာလမည်သော မန္တရားကို အပြီးတိုင် တတ်တော်မူ၏။ ထိုမန္တရား၏ အာနုဘော်ကား မြေထဲ၌လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌လည်းကောင်း အကောင်ရှစ်ဆယ်တိုင်အောင် ရှိရှိသမျှသော အကျိုးအပြစ်ကို သိသတည်း။

ဥက္ကာမုခ မင်းသားတို့လည်း ကပိလ ရှင်ရသေ့ကိုတွေ့၍ မြို့ရာမြေ ရှာကြောင်းကိုလျှောက်လျှင် ရှင်ရသေ့ကလည်း “ဤအရပ်ကား မြတ်သော ဘူမိနက်သန်ပေတည်း၊ ဤနေရာ၌ ဧနုရသော သူတယောက်ကို အထောင်အသောင်းသော ဗိုလ်ပါတို့ ကြောက်ရွံ့ရလတ္တံ့၊ ဤ ဇမ္ဗူဒီပံ၌ ထီးစိုက်နန်းဆောက် ဖြစ်သော ပြည်စုတွင် အတုမရှိသော ပြည်ကြီးဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ငါ့သင်္ခမ်းကို တောဝှမ်းတခု၌ ဆောက်ထား၍ သင်မင်းသားတို့ ငါ့သင်္ခမ်းရာ၌ နေ၍ ပြည်တည်လေကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းသားတို့လည်း ရှင်ရသေ့ဆိုတိုင်း မယုတ်မလွန်ပြု၍ ပြည်တည်ကုန်၏။ [ထိုပြည်သည် ကပိလရသေ့ကိုစွဲ၍ ကပိလဝတ်ဟု တွင်သတည်း။]

သာကီဝင်အမည်

ပြည်တည်၍ နေထိုင်ပြီးလျှင် အမတ်ကြီး ရှစ်ယောက်တို့လည်း ဤသို့ ကြံကုန်၏- “မင်းသားကိုသည် အချွယ်သို့ ရောက်လတ်တော်မူကြကုန်ပြီ၊ ခမည်းတော်ထံမှ ဖြစ်သော် ကြင်ဖော်စုံကြပြီ၊

ယခုမှာ ငါတို့ဝန်ပင် ဖြစ်တော့သည်” ဟု ကြံ၍ မင်းသားတို့အား ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏-
 “အရှင်သားတို့နှင့် ထိုက်တန်သော မင်းသမီးကပါးကို မရသာပြီ၊ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက်
 တော်မူသဖြင့် နှမတော်ငါးဦးတွင် အကြီးဖြစ်သော အနုပိယာကို အမိအရာထား၍ နှမတော်
 လေးပါးနှင့် သင့်မြတ်မှု အနွယ်တော်သန့်ရှင်းနိုင်ပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းသားတို့လည်း
 အမတ်တို့ လျှောက်ထားတိုင်း နာယူသဖြင့် နှမတော်လေးပါးနှင့် မောင်တော်လေးပါးတို့သည်
 အသီးအသီးသင့်မြတ်ကြသတည်း။ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော် ဥက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးကြားတော်
 မူလျှင်-

သကျာ ဝတ ဘော ရာဇကုမာရာ-

ဟူသော စကားဖြင့် ငါ့သားတော် လေးယောက်တို့သည် အမျိုးအနွယ်ကို စင်ကြယ်အောင်
 စောင့်ရှောက်နိုင်ပေစွတကားဟု ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

[ထိုစကားကိုခွဲ၍ ကပိလဝတ်ပြည်၌ နေကုန်သော မင်းမျိုးတို့သည် သဘင်္ဂီဝင်ဟု
 တွင်ကုန်သတည်း။]

သောဏသဋ္ဌေသားစည်းစိမ်

ဤသဘင်္ဂီဝင်မင်းတို့၏ အဖဖြစ်သော ဥက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ စုတေ
 လေသော် လူ့ပြည်နတ်ရွာ၌ များစွာကျင့်လည်ခဲ့ပြီးမှ ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မူအံ့သော အခါ
 ကာလ စမ္မာနဂိုရ်ပြည်ဝယ် ဥပသေဋ္ဌိအမည်ရှိသော သဋ္ဌေအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေလာ၏။

ထိုအခါမှစ၍ သဋ္ဌေအိမ်၌ များစွာသော လာဘ်ပူဇော် သက္ကာတို့သည် ရောက်လာကုန်၏။
 ဘဏ္ဍာတိုက်တို့၌ ထားအပ်သော ရွှေ ငွေ ရတနာတို့သည်လည်း လွန်စွာတိုးတက် ပွားစီးကုန်၏။
 ဖွားမြင်သော အခါကာလ၌လည်း စမ္မာနဂိုရ် ပြည်အလုံးသည် အုံးအင်းတက်မျှ ပူဇော်သက္ကာရ
 တို့ကို ပြုကြကုန်သတည်း။ အမည်မှည့်အံ့သော နေ့သို့ ရောက်သောကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့သည်
 ငါတို့သားကား ဇမ္ဗူဒိပ်တလွှား၌ တိုင်းစား နှိုင်းရှည် အပ်သောသူမရှိ၊ မီးကျိုးခဲကဲ့သို့ ရဲရဲ
 ပြောင်ပြောင် လောင်လုဘနန်းသော ဇမ္ဗူရစ် ရွှေရုပ်ကို သွန်းလုပ်ဘိသကဲ့သို့ တင့်တယ်သော
 အဆင်းအရောင်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိအမည်ကို မိမိပင် ဆောင်သောသူဖြစ်ရကား သောဏသတို့သား
 ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏။ ထိုသတို့သား၏ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး အပြင်တို့သည် နီလွင်
 တပ်စွန်းသော လက်ခေါင်ရန်းပန်းကဲ့သို့ ထူးဆန်းတင့်တယ်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြိမ်တရာဖတ်သော
 ဝါဂွမ်းစုပမာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့စွာသော ကိုယ်အတွေ့သည်လည်းဖြစ်၏။

ထိုသောဏသတို့သားသည် အရွယ်အဆင်းအားဖြင့် သင့်တင့်ကောင်းမြတ်သော ခြောက်ကျိပ်
 လေးယောက်မျှလောက်သော အထိန်းအယ မိန်းမကိုယ်လုပ်တို့နှင့်တကွ ချမ်းသာစွာကြီးပွားရ၏။

ဆန်မွှေးစီမံပုံ

ထမင်းစားခြင်းကိစ္စ၌ ဤမျှလောက်သော အသရေသည်ဖြစ်၏။ ပယ်ခြောက်ဆယ်မျှလောက်
 သော မြေအကွက်ကို ညက်ညောစွာ ထွန်ပြီးသော် ပကတိရေ၊ နံ့သာရေ၊ နို့ရည်ဟူသော
 ရေသုံးပါးတို့ဖြင့် အကြိမ်များစွာ သွန်းလောင်း၍ ကောင်းမြတ်နူးညံ့လှသော သလေးစပါးတို့ကို
 စိုက်ပြီးလျှင် ယခင် ရေသုံးပါးတို့ဖြင့် ဖျန်းလျက် အဖုံးအလုံး တက်သောအခါ ကျေးဇူးတို့မလာ

စိမ့်သောငှါ ရတနာချည်ဘို့ဖြင့်ပြီးသော ကွန်ရက်တို့ဖြင့် အုပ်မိုးလျက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ဖျာတို့ဖြင့် ကားရံ၍ စောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့နှင့်တကွ ထားပေ၏။ ကောက်မှည့်သော အခါ နံ့သာမျိုး လေးပါးတို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းလျက် အသိန်းအသန်းမျှလောက်သော ယောက်ျားတို့သည် သီးနှံဖျားကိုသာ ရိတ်ယူပြီးသော် ကြီးစွာသော တလင်း၌ ခြောက်စေ၍ ကျီသွင်းသောအခါ လုံခြုံစွာသောနံရံ၌ အင်္ဂတေ သရွတ်တို့ကို မံပြီးမှ စတုဇာတိက ဖြစ်သော နံ့သာမှုန့်တို့ကို ခံလျက် အထက်၌ သလေးနှံတို့ကို ထားကုန်၏။ ဤသို့ နံ့သာမှုန့်တထပ် သလေးနှံတထပ် စီ၍ ကျီပြည့်သောအခါ လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားလျက် သုံးနှစ်လည်မှ စပါးကျိကို ဖွင့်ယူသော် နတ်ကဏ္ဍရူပန်းကဲ့သို့ မြို့အလုံးလွှမ်း၍ ကြိုင်လှိုင်၏။

ထိုသလေးစပါးကို ထောင်းဖွပ်သောအခါ ကွာသော ဖွဲ့နွဲ့ကြမ်းတို့ကို သေသောက်ကြူးတို့သည် သေအိုး၌ ဖြူးခြင်းငှါ ယူကုန်၏။ ကျိုးသော ဆန်ကဲ့တို့ကို အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မိန်းမယောက်ျားတို့သည် စားသုံးရကုန်၏။ မကဲ့မဖျ လှပကောင်းမွန်သော ဆန်တို့ကိုသာလျှင် ရတနာဖြင့် ပြီးသော တောင်း၌ထည့်၍ အကြိမ်တရာ ဆေးပြီးသော် ကြိုက်ကြိုက်ဆူသော ရေ၌ တကြိမ်နှစ်၍ ရေစစ်ပြီးမှ ရွှေခွက်၌ထား၍ ကြိုက်ကြိုက်ဆူသော ထောပတ်၊ ဆနာ၊ ပျားသကာတို့ဖြင့် သွန်းလျက် အငွေ့ဖြင့် နပ်စေပြီးမှ ငွေလင်ပန်းထက်၌ ခူး၍ သဌေးသား၏ အထံသို့ ဆောင်၏။

စည်းစိမ်ရှင်ဘဝ

သတို့သာလည်း မျှလောက်ရုံသာ စားပြီးလျှင် နံ့သာတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ရေဖြင့် ခံတွင်းကို ဆေး၍ မွှေးလှစွာသော နံ့သာဆီတို့ကို ပွတ်လိမ်းလျက် အသပြာတသိန်း ထိုက်သော ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ သားရဲရုပ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော သားမွှေးလက်လေးသစ်၊ ရှစ်သစ်ရှိသော ကော်ဇောအခင်း၌သာ စကြိုလူးလာ သွားပြီးမှ ရတနာ သလွန်ထက်၌ အိပ်စက်ပေ၏။

ထိုအခါ လက်ဝဲလက်ယာမှ တရာတရာစီသော မိန်းမကညာတို့သည် ရတနာ ခြယ်တတ်သော ရွှေယပ် ငွေယပ်တို့ဖြင့် တလွဲလွဲခပ်ကုန်လျက် အတိုင်အဖောက် သီချင်းကောက်၍ လျှောက်ကြရကုန်၏။

ဤသို့ ကြီးကျယ်စွာသော ချမ်းသာစည်းစိမ်ကိုသာ ခံစံကာ ကြီးပွားရကား ထို သောဏသက္ကံသား၏ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး အပြင်၌ ပတ္တမြားနားတောင်းဝယ် လက်ယာရစ်လည်၍ တည်သော ကြာခြည်၏သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ အလွန်တင့်တယ်သော မွှေးညှင်းတို့သည် ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ တစုံတယောက်သော အထိန်း အယ မောင်းမကျွေးကျွန်တို့အား မျက်မာန် ပွားသော အခါ “ငါမြေကို နင်းအံ့” ဟု ဆို၍ ခြိမ်းခြောက်သတည်း။ ထို သောဏသက္ကံသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ဥတုသုံးပါးနှင့် လျော်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ကို တည်ထောင် ပြုစု၍ တခုခုသော ပြာသာဒ်၌ နတ်ကညာကဲ့သို့ အဆင်းအဝါ လှပသော မိန်းမ ငါးရာ ငါးရာ အရံဖြင့် စံစားရသတည်း။

ဘုရားပွင့်မြို့ ဟူသော သတင်းစကား

ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စံနေတော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မိမိနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော ထို သောဏသက္ကံသား ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်စေခြင်းငှါ-

တထာဂတော လောကေ သမုပ္ပန္နော-

စသော ဂါထာကို ရတနာရွှေပေဖြင့် ရေးသား၍ သတင်းစကား ကြားစေ၏။

သတို့သားလည်း “ဘုရား” ဟူသော အသံကို ကြားရလျှင် အားရဝမ်းသာစွာ ဖြစ်၍ ရှစ်သောင်းမျှလောက်သော ဂါမိယ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ဘုရားအထံတော်သို့ လာခဲ့၏။ အထံတော်သို့ ရောက်၍ တရားတော်ကို နာရလျှင် သာသနာ၌ သဒ္ဓါခြင်း အလွန်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အခွင့်တောင်း၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း သောဏ.. အမိအဖတို့သည် အနူးအညွတ် ခွင့်မလွှတ်သော သားကို ဘုရားရှင်တို့ ရဟန်းပြုတော်မမူကုန်” ဟု ပယ်တော်မူ၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် သောဏသတို့သားလည်း မိဘတို့၏ ထံသို့ ပြန်လေ၍ ဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းပြုလိုပါကြောင်းဖြင့် အခွင့်တောင်း၏။ မိဘ သဌေးတို့ကလည်း “ချစ်သား သောဏ ..သင်ကား ငါ့ကိုတော့ တယောက်တည်းသော သားတည်း၊ အလွန်လည်း ချစ်ခင်စွာ၏။ နှစ်လိမ့်မက် အသက်ပမာ ငါတို့ အောက်မေ့ကုန်၏။ သေမင်းခွဲမှ မလွဲစသာ ကွဲရပါအံ့၊ ငါတို့ မျက်မြင် သက်ရှင်ပင်လျှင် သင်ချစ်သားကို အသို့ခွင့်ပေးနိုင်အံ့နည်း” ဟု ဆိုသော် ထို သောဏလည်း ခယ ရှိသေစွာ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ခွင့်တောင်း၏။ မိဘတို့ကလည်း အဆအရာလွန်စွာ ပိတ်ပင်လေသော် ရှင်သုဒိန်ကဲ့သို့ နုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထမင်းအာဟာရကို မစားပဲ အိပ်ရာ၌ အလျားမှောက်၍ “ရဟန်းမပြုရမူ ဤဌာန၌ပင် သေတော့အံ့” ဟု နေ၏။ မိခင် ဖခင်တို့က ပုံပြင် နည်းနာဖြင့် များစွာချော့မော့ပြောဆိုသော်လည်း မတုန်မလှုပ်ပဲ နေလေလျှင် “သင် အလိုရှိတိုင်း ပြုပါလော့” ဟု ခွင့်ပေးရ၏။

ထိုအခါမှ အားရဝမ်းသာ ထ၍ ထမင်း အာဟာရတို့ဖြင့် ကိုယ်လက် ဖြည့်တင်းလျက် သုံးရက် လေးရက်ခန့် ရှိသော် ရှင်တော်ဘုရားအထံသို့လာ၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

[ရဟန်းပြုရာ ဝိတ္တာရစကားကိုလို့မူ ဝိနည်းပါဠိတော်မှာ ယူလေ။]

ယင်းသို့ ရဟန်းပြုပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရှိကုန်သော အရှင်သောဏ၏ လူက အဆွေအမျိုးဖြစ်ကုန်သော သဌေး သူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သံဒိဋ္ဌ သမ္ပတ္တ ဖြစ်ကုန်သော ခင်ပွန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆည်းကပ်ပူဇော်လာကုန်၏။ သိမ်မွေ့ သပ္ပာယ် တင့်တယ်လှသော အဆင်းအရောင်ကို ရှုလိုကြသော သူတပါးတို့သည်လည်း တိုးတေ့ မအားမျှ လာကြကုန်သတည်း။

ထိုအခါ အရှင်သောဏသည် ဤသို့ကြံ၏။ “များစွာသော သူတို့သည် ငါ့ထံသို့သာ လာကြသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကို စီးဖြန်းရာတွင် အခွင့်မရနိုင်ပြီ၊ ဤအပုပ်၌ ငါနေ၍ မင်္ဂုလ်ချမ်းသာကို အဘယ်မှာ ရချေအံ့နည်း၊ လူတို့စက်ဆုပ်သော ယင်းတိုက်တော သုသာန်သို့သွား၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်မှသာ ငါ၏ကိစ္စ ပြီးမြောက်တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ ဘုရားထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူပြီးလျှင် မြို့နှင့် မနီးမဝေးသော ယင်းတိုက်တော သုသာန်သို့ သွားလေ၏။ ထိုသို့ ရောက်သောအခါ “ငါကား အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏၊ လောကီချမ်းသာကို ခံစားလိုသဖြင့် ထို့ထက် လွန်မြတ်သော လောကုတ္တရာ ချမ်းသာသို့ မရောက်နိုင်ရာ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ပင်ပန်းစေလျက် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် အိပ်ခြင်း ဣရိယာပုထ်ကိုပယ်၍ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း

ဖြင့်သာလျှင် ဘာဝနာကို ပွားစေ၏။ ရုပ်ပင်ပန်းသောကာလ ထိနမိဒ္ဓ ဖြစ်လာလျှင် ထိုထိနမိဒ္ဓကို ဖျောက်ခြင်းငှါ စင်္ကြံသွားဖန်များသဖြင့် ခြေဖဝါ နှစ်ဘက်တို့သည် ဖူးရရှူးထ၍ ပေါက်ပြဲကဲ့အက် ကုန်ရကား စင်္ကြံသွားရာဖြစ်သော မြေတလင်းသည် ခြင်းခြင်းနီမျှ သွေးတို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး

ဤသို့သာလျှင် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး လွန်စွာ အားထုတ်ပါသော်လည်း ဈာန်သမာပတ် မြတ်သော တရားတို့၏ အရိပ်နိမိတ်ကိုမျှ မထင်သောကြောင့် ဤသို့ ဆင်ခြင်ပြန်၏။ “သူတပါးတို့သည် ရဟန်းတရားကို အလွန်အားထုတ်၏ ဟူသော်လည်း ငါတို့နှင့် တူရုံမျှသာရှိရာသည်၊ သို့စင် အားထုတ်ပါလျက် ဩဘာသမျှ ငါ့အား မထင်နိုင်ချေ၊ အကျဉ်းပြုလျှင် အကျယ် မြင်သော ဥက္ခဋ္ဌိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အကျယ်ဟောကြားမှ တရားကိုသိတတ်သော ဝိပဇ္ဇိတညူပုဂ္ဂိုလ်၊ တခုသောပုဒ်ကို ဥဒ္ဓေသ၊ နိဒ္ဓေသ၊ ပဋိနိဒ္ဓေသအားဖြင့် ဖွင့်၍ပြုမှ သိစွမ်းနိုင်ကြသော နေယျပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောသမျှသာ မှတ်နိုင်စွာသော ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် လေးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ် စုတင် ငါသည် ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်ရာလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းပြု၍နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း၊ လူထွက်၍ ကြီးမြတ်သော လောကီစည်းစိမ်ကိုပင် ခံစားဦးအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအကြံကို ဘုရားသခင်သိမြင်တော်မူ၍ ထိုနေ့ ညချမ်းသော အခါဝယ် သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ယင်းတိုက်တော သုသာန်သို့ ကြွတော်မူလေ၍ မြေပြင်အလုံး၌ ခြင်းခြင်းနီသော သွေးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံသည်ကို မြင်တော်မူလျှင် အရှင်သောဏ မထေရ်ကိုခေါ်စေ၍ အခြင်းအရာကို မေးပြီးမှ မတင်းမလျော့ပြု၍ တီးသော စောင်းဥပမာဖြင့် ဩဝါဒပေးခဲ့၍ ကျောင်းသို့ပြန်ကြွတော်မူသည်။ အရှင် သောဏလည်း ဘုရားဆုံးမတော်မူတိုင်း ဝီရိယနှင့် သမာဓိ၊ သဒ္ဓါနှင့် ပညာကို မျှစေလျက် အားထုတ်တော်မူသဖြင့် မရှည်မြင့်မီပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါး တရားအထူးနှင့်တကွသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပေ၏။

ထို အရှင်သောဏကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ သာဝကဘို့ကို အရာဌာနအသီးအသီး ထားတော်မူသောအခါ အာရဒ္ဓ ဝီရိယ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

ကောဠိဝိသ မှတ်ချက်

[ဤအရှင်သောဏကား အထွတ်အဖျားရောက်သော စည်းစိမ် အခြံအရံရှိသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်၍ ‘ကောဠိယသသောဏ’ဟု အမည်တွင်သတည်း၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ၌ကား ကောဠိဝိသဟူ၏။ တရားစာတို့၌ ထမင်းဖြစ်ရာကိုမျှ မသိသော အနုရုဒ္ဓါမထေရ်၊ လက်ခြေ၌ အမွှေးရောက်သော သောဏုတ္တရ မထေရ်ဟု ရေးကြသည်ကား အမည်မှားစွ။]

၄၁-ရှင်ဥပသေနထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

တရား စစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတြာ၏ ညီတော် သုံးဦးတို့တွင် အရှင်ဥပသေန၏ အကြောင်းကား ပဒုမုတ္တရဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် သူကြွယ်တဦးဖြစ်၍

ရှေးအရှင်တို့၏ အလောင်းများကဲ့သို့ ဘုရားအထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားတော်မြတ်ကို နာသဖြင့် သရဏဂုံပဉ္စသိ၌ တည်၏။

ကုသိုလ်နှင့် ဆုတောင်း

တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရုသော တောအုပ် တောင်ဝှမ်း၌ နေ့သန့်တော်မူသည်ကို ထိုသူကြွယ်သည် တောလည်သွားသည်နှင့် မြင်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော တောအုပ်၌ရှိသော မဟာလှေခါးပန်းတို့ကို ဆွတ်ခြေ၍ ဘုရားရှင်၏ နေရာတော်ကိုလည်း ခင်း၏။ ပန်းထီးပြု၍လည်း မိုးကာ၏။ မြို့သို့ ပြန်သောအခါ များစွာသော ဆွေမျိုးတို့အား နှိုးဆော် တိုက်တွန်း၍ ဆွမ်း အဖျော်တို့ကို စီရင်လျက် ဘုရားသခင်နှင့် တကွသော သံဃာတော် အပေါင်းတို့အား ဆွမ်း လောင်းခြင်းကို ပြု၏။ မိမိအိမ်၌လည်း ရှစ်ပါးသော သံဃာတော်တို့ကို ပင့်၍ အမြဲ ဆွမ်းလုပ် ကျွေး၏။ တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တဦးသော သံဃာအား သမန္တပါသာဒိက တေဒဂ် အရာ၌ ထားသည်ကိုမြင်၍ “ဤ အရှင်ကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ ဖြစ်ရပါလိမ့်သော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ယခင်ထေရ်ကဲ့သို့ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူသတည်း။

နောက်ဆုံးဘဝ ရဟန်းပြုပုံ

ထိုအဖြစ်မှ စုတေခဲသော် ယခင်ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုအရင်းကြောင့် နတ်တကာတို့ကို ပိုင်နင်း သော နတ်မင်း၏အဖြစ် အကြိမ်သုံးဆယ်၊ စကြဝတေးမင်း၏အဖြစ် နှစ်ဆယ်တကြိမ်၊ ပဇေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ သဌေး၊ သူကြွယ်တို့၏ အဖြစ်သည် မရေမတွက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့၍ ငါတို့ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး နာဠန္ဒမည်သော ရွာကြီး၏ တံခါး၌ ဝက်နွဲ့ပုဏ္ဏား၏ မယား သာရီမည် သော ပုဏ္ဏားမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလာ၍ ဖွားသောအခါ ဥပသေနဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗေဒင်သုံးပုံကိုသင်၍ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသတည်း။ အစ်ကိုကြီးဖြစ် သော ရှင်သာရီပုတြာသည် ရဟန်းပြု၍ အဂ္ဂသာဝကကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်လျှင် နောင်တော်၌ ကြင်နာသောအားဖြင့် ဘုရားကျောင်းတော်သို့ တလတကြိမ် လာသတည်း။ တရားတော်ကို နာသဖြင့် သာသနာ၌ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပွားလေ၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် ဝင်၍ရဟန်းပြုလေ၏။

တပည့်ကြောင့် ကဲ့ရဲ့ခံရပုံ

ယင်းသို့ ရဟန်းပြု၍ တဝါရလျှင်ပင် ငါသည် ဘုရားသာသနာတော်၌ အရိယာဖြစ်သော ပရိသတ် ကို ပွားစေအံ့ဟု နှလုံးထား၍ တဦးသော အမျိုးကောင်းသားအား ရဟန်းပြု၍ပေး၏။ ထို ဆရာ တပည့် နှစ်ဦးတို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းငှါ လာခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား အား ရှိခိုးပူဇော်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ဧမးအပ်သော ပဋိသန္ဓာရ စကားတို့ကို မြွက်ကြားတော်မူပြီး၍ “ချစ်သား ဥပသေန...သင်ကား အဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ နှစ်ဝါ ရကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “သင်နှင့် အတူပါသော ရဟန်းကား အဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း၊ သင်နှင့် အသို့စပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ တဝါသာရကြောင်း၊ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သား ဥပသေန...သင်၏ အစီးအပွား ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်တရားကို မရှာပဲ လျင်စွာ ပရိသတ် ပွားစေခြင်းငှါ အဘယ်ကြောင့် လှည့်လည် ပါဘိသနည်း။ သင်ကား သူတပါး ဆုံးမထိုက်သေးသော သူသာ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သူတပါးကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ အားထုတ်သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ထိုအခါမှစ၍ အရှင်ဥပသေနလည်း “ငါ့အား ဘုရားသခင်သည် ပရိသတ်ကိုမိ၍ ယခုကဲ့ရဲ့တော် မူချေသည်။ နောင်သောအခါ ပရိသတ်ကိုမိ၍ပင် လပြည့်ဝန်းနှင့်တူသော ရွှေမျက်နှာတော်ဖြင့် အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းကိုရအောင် ငါ လုံ့လပြုအံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် ဘုရားသခင်ကို ပူဇော်ခဲ့၍ မိမိနေရာသို့ ပြန်လာ၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် မမြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါမှစ၍ မိမိအထံသို့ ဆည်းကပ်လာသော ဥပါသကာ ဥပါသိကာမတို့အား ကာမာဒိနဝ, နေက္ခမ္မာနိသံသ စသော တရားတို့ကို ဆန်းကြယ်စွာ ဟောကြား၏။

တပည့်ကြောင့် ချီးမွမ်းခံရပုံ

ထိုအရှင်ကား ကြီးမားမြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော တရားစကားကို ဟောကြား ပြသတတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း အရှင် ဥပသေန၏ တရား၌ ကြည်ညိုသောအားဖြင့် များစွာသောသူတို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်သတည်း။ ပြုတိုင်းပြုတိုင်းသော သူတို့အားလည်း “ငါကား အာရညကင် ဓုတင်ဆောင်သည်၊ သင်တို့လည်း အာရညကင်ဓုတင်ဆောင်ကြပါမူ ငါ့ထံ၌ ရဟန်းပြုလော့ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါသည် သပဒါနဓုတင် ဆောင်သည်၊ သင်တို့လည်း ငါ့ကဲ့သို့ ဆောင်ကြပါမူ ငါ၏အထံ၌ ရဟန်းပြုလော့” ဟူ၍လည်းကောင်း ဓုတင် တေရသတို့၌ အသီးသီး ပန်ခံစေပြီးမှ ရဟန်းပြုပေးသတည်း။ မိမိသည် ဆယ်ငါပြည့်၍ ထေရသမ္မုတိကို ရသောအခါ ဝိနည်းဒေသနာကို ဝါစုဂ္ဂတပြုလျက် အလုံးစုံသောသူတို့အား ပဉ္စင်းခံစေကုန်၏။ ယင်းသို့ ပဉ္စင်းခံစေ၍ အခြံအရံဖြစ်သော ရဟန်းတပည့် ငါးရာမျှရှိလတ်သော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ကျောင်းတော်သို့ လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်လည်း ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၍ ဘိက္ခု သံဃာအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် “ချစ်သားတို့...ငါဘုရားသည် လခွဲကာလပတ်လုံး ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ အလုံ့ရှိတော်မူ၏။ ဆွမ်းဆောင်သော ရဟန်းမှ တပါးသော ရဟန်းသည် ငါဘုရားကို မဖူးမြင်စေအပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဖူးမြင်လာငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်စေ” ဟု ကတိကဝတ်တား၍ ဘုရားကိန်းအောင်းတော်မူသော အခါတွင် အရှင်ဥပသေနမထေရ် ရောက်လာသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဝင်၍ ဖူးမြင်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း အရပ်ရပ်ရှိသော အာလာပ သလ္လာပ စကားကို ဆိုတော်မူပြီး၍ တဦးသော ရဟန်းငယ်အား “သင့်သည် ခေါင်းပါးသော ပံသုကူသင်္ကန်းကို အဘယ်ကြောင့် ဆောင်သနည်း” ဟု မေးတော် မူသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက ငါ့ကဲ့သို့ဆောင်မှ ငါ၏အထံ၌ ရဟန်းပြုရမည်ဟု ပညတ်သောကြောင့် တပည့် သံဃာ ငါးရာလုံးပင် အရှင်ဥပသေနကဲ့သို့ အာရညကင်ဓုတင် ဆောင်ရပါသည်။ သောသာ- နိကဓုတင်ဆောင်ရပါသည်။ အဗ္ဗောကာသိကဓုတင်, ရုက္ခမူဓုတင်, နိသင်္ဃဓုတင်, တေစီဝရိကဓုတင်, ပံသုကူဓုတင်, ပိဗ္ဗုပါတိကဓုတင်, သပဒါနစာရိက ဓုတင်, ဧကောသနိကဓုတင်, ပတ္တပိုဏ်ဓုတင်, ခလုပစ္ဆာဓုတင်, ယထာသန္တတိဓုတင်တို့ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ဂရုဂါရဝ အားဖြင့် ဆောင်ရပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်တင်သော် ဘုရားသခင်လည်း ရှင်လှသော မျက်နှာတော်ဖြင့် သုံးကြိမ်သာစုခေါ် ၍ ကောင်းချီးပေးတော်မူသည်။ ထိုအရှင်အား ကျေးဇူးစကားဖြင့် များစွာ ချီးမွမ်းတော်မူသည်။ ယင်းသို့ ချီးမွမ်းပြီးမှ အရှင်ဥပသေနအား သမန္တပါသာဒိက တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသတည်း။

[ဤကား အကျဉ်းသာတည်း၊ အကျယ်ကိုလိုမူ ဝိနည်းပါဠိတော်၌ ယူပါကုန်။]

၄၂-ရှင်စုန္ဒထေရ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ကုသိုလ်နှင့် ဗျာဒိတ်ရပုံ

အရှင်စုန္ဒထေရ်၏ အကြောင်းကား ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကိုးဆယ့်ခြောက်ကမ္ဘာ ထက်၌ သိဒ္ဓတ်အမည်ရှိသောမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောကာလ အရှင်စုန္ဒ၏အလောင်း သည် တဦးသော ဥပါသကာဖြစ်၍ သရဏဂုံ ပဉ္စသီလကို ဆောက်တည်လျက် နံနက်၊ နေ့၊ ညဉ့်ပင် ဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်သတည်း။ တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ထူးပြားသော ဒါနဝတ္ထု ဖြင့် လှူဒါန်းချီးမြှင့်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ကြီးကျယ်လှသော ပန်းစေတီကို ပြု၍ ပူဇော်၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း လှူအပ်သော ဒါန၏ အကျိုးဆက်ကို မြက်ကြားတော်မူ ခြင်းငှါ--

ဒိဗ္ဗဂန္ဓံ ပဝါယန္တံ၊ ယော မေ ပုပ္ဖဂ္ဂိယံ အဒါ။
တမဟံ ကိတ္တယိဿာမိ၊ သုဏာထ မမ ဘာသတော -

စသောဂါထာတို့ဖြင့် ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

အနက်ကား—ယော၊ အကြင်ဒါယကာသည်။ ဒိဗ္ဗဂန္ဓံ၊ နတ်၏ရန်ကို။ ပဝါယန္တံ၊ လှိုင်စေ တတ်သော။ ပုပ္ဖဂ္ဂိယံ၊ ပန်းစေတီကို။ မေ၊ ငါဘုရားအား။ အဒါ၊ လှူပြီ။ တံ၊ ထိုလှူ ခြင်း၏အကျိုးကို။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ကိတ္တယိဿာမိ၊ ကြားပေအံ့။ ဘာသတော၊ ဟောတော်မူသော။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏာထ၊ နာလင့်ကုန်။

အယံ ပေါသော၊ ဤယောကျ်ားသည်။ ဣတော၊ ဤလူ၏ ဘဝမှ။ စုတော၊ စုတေ ခဲ့သော်။ ဒေဝသင်္ဃပုရက္ခတော၊ နတ်သမီး နတ်သားအပေါင်း ခြံရံလျက်။ ဇာတိပုပ္ဖဟိ၊ မုလေးပန်းတို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ပြွမ်းလျက်။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿတိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ ပုညကမ္မဘာဝိတံ၊ ကောင်းမှု ကံကြောင့် ဖြစ်သော။ ဘဝနံ၊ ဘုံဟု သမုတ်အပ်သော။ ဥပ္ပိဓံ၊ အစောက်မြင့်သော။ သောဝဏ္ဏဉ္စ၊ ရွှေဖြင့်ပြီး သည်လည်း ဖြစ်သော။ မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော။ ဗျမ္၊ ရတနာ ဗိမာန်သည်။ ပါတု ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့။ ။

သော၊ ထိုသူသည်။ စတုသတ္တတိက္ခတ္တံ၊ ခုနစ်ဆယ့် လေးကြိမ်တိုင်တိုင်။ ဒေဝရဇံ၊ နတ်မင်းအဖြစ်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုရလတ္တံ့။ အစ္ဆရာဟိ၊ ပျူငှါဆန်းကြယ် သက်ရှယ်မကြီး နတ်သမီးအပေါင်းတို့ဖြင့်။ ပုရက္ခတော၊ ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ သမ္ပတ္တိံ၊ နတ်၏ စည်းစိမ်ကို။ အနုဘောဿတိ၊ အစဉ် ခံစားရလတ္တံ့။ တိသတံ၊ အကြိမ်သုံးရာတိုင်တိုင်။ ပထဗျာရဇံ၊ ကေရာဇ်မင်းသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ ဝသုဓံ၊ မြေပြင်ပတ်ကုံးကျန်းအလုံးကို။ အာဝသိဿတိ၊ စိုးမိုးပိုင်ချုပ် မင်းလုပ်ရလတ္တံ့။ ပဉ္စသတ္တတိက္ခတ္တုဉ္စ၊ ခုနစ်ဆယ့် ငါးကြိမ် တိုင်တိုင် လည်း။ စက္ကဝတ္တိ၊ စကြာရွှေတည် လေးကျန်းလည်သော မန္တာတ်မင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ဒုဇ္ဇယော နာမ၊ ရန်ခဲပဲတို့ အောင်ခဲလှ၍ ဒုဇ္ဇယအမည်ရှိ သော။ မနုဘာမိပေါ၊ လူတို့သနင်း စကြာမင်းသည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ သကကမ္ပံ၊

မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံကို။ အပသိတော၊ မှီလျက်။ တံပညံ၊ ထိုကုသိုလ် အကျိုးကို။ အနုဘော-
 တ္တာန၊ ခံစား စံစားခဲ့၍။ ဝိနိပါတံ၊ အပါယ်လေးရွာသို့။ အနာဂန္နာ၊ မလားမူ၍။ မနု-
 သတ္တံ၊ လူ၏ အဖြစ်သို့။ ဂမိဿတိ၊ လားလတ္တံ့။ ဟိရညဿ၊ ငွေအသပြာ၏။ ကောဋိသ-
 တာနမ္ပိ၊ ကုဋေအရာတို့ဖြင့်လည်း။ အနုပုကံ၊ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သော။ ဝါ-ကောဋိသတ-
 မနုပုကံ၊ ကုဋေ ငါးရာ ခြောက်ဆယ်သာမျှ အနုပုကမ်း။ နိစိတံ၊ ဘိုးဘေးစဉ်လျက် ခုနစ်
 ဆက်မီ ရှစ်ဆယ်စီလျှင် အညီ ဆည်းပူး၍။ နိဟိတဓနေ၊ လက်မထိသီး သိမ့်ပိုက်ထုပ်
 မြှုပ်သော ဥစ္စာရှိသော။ ယောနိမ္ပိ၊ ပြာဟုဏေ၊ ပုဏ္ဏားအမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။
 ဝင်္ဂန္တဿ၊ ဝင်္ဂန္တ ပုဏ္ဏား၏။ သာရိယာ၊ သာရိပုဏ္ဏားမ၏။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သော။
 သြရသော၊ ရင်၌ ဖြစ်သော။ မိမာ၊ ပညာရှိသော။ သုတော၊ သားသည်။ ဘဝိဿတိ၊
 ဖြစ်လတ္တံ့။

[ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌ အရှင်သာရိပုတြာ၏ မိဘတို့၌ ဥစ္စာကုဋေ ငါးရာခြောက်
 ဆယ် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘိုးဘေးခုနစ်ဆက်မှ ရှစ်ဆယ်စီ ရှစ်ဆယ်စီလာ၍ ငါးရာ
 ခြောက်ဆယ် ဖြစ်ဖွယ်ရှိ၏။ ဤကို ထောက်ဆ၍ ကောဋိသတမနုပုကံကို အဓိပ္ပါယ်ထွ
 ယောဇနာသည်။]

သော၊ ထိုဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။
 အဂီရသဿ၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာ၌။ စူဠစူဠောတိနာမေန၊
 စူဠစူဠဟူသော အမည်ဖြင့်။ သတ္ထုသာဝကော၊ ဘုရားတပည့်သည်။ ဟေဿတိ၊
 ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

သော၊ ထိုစူဠစူဠသည်။ သာမဏေရောဝ သမာနော၊ ခုနစ်နှစ်ငင် ရှင်သာမဏေပြုလေ
 ၍။ ခိဏာသဝေါ၊ ရဟန္တာသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ သဗ္ဗာသဝေါ၊ အလုံးစုံသော
 အာသဝေါ တရားတို့ကို။ ပရိညာယ၊ သိ၍။ အနာသဝေါ၊ အာသဝေါမရှိပဲ။ နိဗ္ဗာယိဿတိ၊
 ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူလတ္တံ့။ ။

နောက်ဆုံးဘဝ

ဤဒေသနာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလတ်သော် ထိုစူဠစူဠ၏
 အလောင်းဖြစ်သော ဥပါသကာသည်လည်း သဒ္ဓါတရား အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်၍ အသစ် အသစ်
 သော ကုသိုလ် သမ္မာရတို့ကို များစွာ ဆည်းပူးလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသောအခါ
 မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသော ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း လူ့ပြည်နတ်ရွာ၌ ချမ်းသာစည်း
 စိမ်ကို ခံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီးဖြစ်သော
 နာဠန္ဒရွာကြီး၌ ဝင်္ဂန္တအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏မယား သာရိမည်သော ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ
 နေ၍ ဖွားသောကာလ ဥပတိဿ၊ ဥပသေနဟူသော သားကြီးနှစ်ယောက်၊ ဇာလာ၊ ဥပဇာလာ၊
 သီသဇာလာ ဟူသော သမီးသုံးယောက်တို့၏ နောက်မှ ဖွားမြောက်လာ၍ ငယ်သောသား ဖြစ်ရ
 ကား စူဠစူဠ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ထိုစူဠသတို့သားလည်း အစဉ်အတိုင်း ချမ်းသာကြီးပွား၍ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ
 နောင်တော်နှစ်ဦး အစ်မသုံးဦးတို့သည် ဘုရားရှင်သာသနာ၌ ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြလေကုန်ရကား

ကျောင်းသို့မပြတ် သွားစေမည်ပြု၏။ တရံသောအခါ နောင်တော် ရှင်သာရိပုတြာက ‘ညီချစ်စုန္ဒ... သင်သည် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန်းပြုလို၏လော’ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ‘နောင်တော်တို့ကို ကြင်နာသော အားဖြင့်ပင် ရဟန်းပြုချင်ပါ၏’ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ဆင်အပ်သော တန်ဆာတို့ကို ချွတ်စေ၍ ဦးခေါင်းကို ရေစွတ်စေပြီးလျှင် ဆံပင်ကို သန့်ရှင်း၏။ ထိုသို့ ဆံခိုတ်သောအခါ ကေသာ၊ လောမာ စသော တစပဉ္စကကို သင်စေ၍ ဆံပင်အမွှေးတို့၏ ဝဏ္ဏသဏ္ဍာနု၊ ဓာတုအာကာရ စသည်ကို ပြောဟောတော်မူလျှင် သံသရာဘဝက ဥပနိဿယ ကြီးသည့် ဖြစ်၍ တရားရှစ်ပါးသော တဏှာအဖေးတို့သည် ပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ စုန္ဒသာမဏေသည် နောင်တော် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော အရှင် သာရိပုတြာ အား နိယံမပြတ် ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေး၏။ တရံတခါဝယ် မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ရေနှေး ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ မျက်သစ် ဒန်ပူကပ်ခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေး ပြုစုသတည်း။ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်သောအခါ ဥတ္တိစတုတ္ထ ကမ္မဝါစာဖြင့် ရဟန်းပြု၍ သဗ္ဗညုသာသနာ၌ ထင်ရှားစွာသော သာဝကမြတ် ဖြစ်သတည်း။

ရှင်စုန္ဒ မှတ်ချက်

[ဤ စုန္ဒထေရ်ကား တေဒဂ်ရ သာဝကတိုင် မပါ။ အသီတိသာဝကတိုင်သာ ပါသည်။ ၎င်းတို့ညီဖြစ်သော အရှင်ရေဝတကား ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဝိသတိမဝါ ဆိုတော်မူသောအခါမှ သာသနာသို့ ဝင်ရောက်ဟန်ရှိသည်။ ဤမှတစ်ပါး များစွာသော မထေရ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြဆိုလျှင် လိုရင်းမကျ ဂန္ဓဂရ ဖြစ်ရာသောကြောင့် ထင်ရှားစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ ပြဆိုလိုက်သည်။]

၄၃-စိတ္တသုက္ကယ်၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ကုသိုလ်နှင့် ဗျာဒိတ်ရပုံ

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ဘုရားရှင်ထံသို့ ဆည်းကပ်ကြသော ဥပါသကာအပေါင်းတို့တွင် စိတ္တသုက္ကယ်၏ အကြောင်းကား ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောကာလ စိတ္တသုက္ကယ်၏ အလောင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် သိမ်ငယ်သော အမျိုး၌ဖြစ်၍ တရံသောကာလ ဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်လေသော် အထံတော်၌ ပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးလျှောက် ပြောဟောကာ နေသော တေဒဂ်ရ ဓမ္မကထိက သဌေးတဦးကိုမြင်၍ “အရှင်သဌေး၏ ကုသိုလ်ကံကား ကြီးမားမြင့်မြတ်ပေစွ၊ ငါတို့လောကတွင် ဤသူ တောင်တစရာပင်မရှိ၊ အတိုင်းမသိသော ရှေ့ငွေ ဥစ္စာ၊ အတိုင်းမသိသော သား မြေး ကျေးကျွန်တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အံ့ဩစဖွယ် တင့်တယ်သော အဆင်းအဝါ ဆန်းကြယ်လိမ္မာသော ပညာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားသခင်ကိုလျက် ကျွမ်းဝင် ရောပြုမ်းနိုင်၏။ ဤသဌေးကဲ့သို့ နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ငါလည်းဖြစ်ရအောင် ပုညအထူးကို ဆည်းပူး၍ ဆုတောင်းအံ့” ဟု ကြံလျက် သံဃာတို့၏ အာရာမိကိုလည်း သုတ်သင်ပြင်ဆင်၏။ သံဃာတို့၏ အလိုရှိသမျှသော ကိစ္စခပ်သိမ်းကိုလည်း ရွက်ဆောင်၏။ အားတန်အင်မျှသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကိုလည်း ပြုစုလှူဒါန်း၏။ သရဏဂုံ ပဉ္စသီကိုလည်း ဆောက်တည်၍ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် “အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပြုရသော ပုညအစုံကြောင့် ယခု တေဒဂ်ရသော ဓမ္မကထိက ဒါယကာကဲ့သို့ နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်၌ ဖြစ်ပါစေသော” ဟု

ဆုတောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ပြည့်စုံလတ္တံ့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြား တော်မူ၏။

နောက်ထပ်ကုသိုလ်ပြုပုံ

ထို သူဆင်းရဲလည်း ထိုဘဝ၌ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် ကာမသုဂတိ ခုနစ်ဘုံ၌ ဆန်၊ စုန် လှည့်လည်ကာဖြစ်ရ၍ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ တခုသော ရွာငယ်၌ မုဆိုးအိမ်ဝယ် ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ ဖွားမြောက်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သား ငါး ဖေ့ရှာ ခြင်းငှါ တောသို့ သွားလာလှည့်ပတ်လေသော် တခုသောတောင်ဝှမ်း၌ ရဟန်းတရားကိုအားထုတ် ၍နေသော မထေရ်တဦးကိုမြင်၍ အရှင်မြတ်အား ဆွမ်းအဖျော်ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းမှု ကောင်း မြတ်သောအကျိုး ဖြစ်ရာ၏ဟု ဖြောင့်တန်းစွာသော သဒ္ဓါစိတ်သည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်ပြီးလျှင် ယမန်နေ့ကဆောင်ခဲ့၍ ကင်ငါးသော သားဟင်းမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ တကွမ်းစားသော ဆန်ကိုလည်းကောင်း ချက်၍ ထိုသို့ချက်စဉ် ဆွမ်းခံဝင်လာသော ရဟန်းတဦးကိုလည်း အတန်ငယ် ခူး၍ လှူပြီးလျှင် တပါးစာသော ဆွမ်းနှင့် ဟင်းကိုပြင်၍ ယခင်တောသို့ လာခဲ့၏။ ခရီးအကြား၌ ထူးခြားတင့်တယ်စွာသော ပန်းတို့ကို မြင်ပြန်သော် အရှင်မြတ်၏နေရာ၌ ဤပန်းတို့ကို ခင်းရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍ ဆုတ်ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ယခင်ရဟန်း၏ နေရာ၌ ကောင်းစွာခင်းလှူ၏။ ယူခဲ့သော ဆွမ်းနှင့်ဟင်းတို့ကိုလည်း ကပ်လှူပေ၏။

ယင်းသို့ ကပ်လှူပြီးသော် “အကျွန်ုပ်သည် ဤ နှစ်သက်ဖွယ်သော သားဟင်းမျိုးနှင့် တကွ သော ဆွမ်းပန်းနေရာတို့ကို ကပ်လှူရသော ပုညကြောင့် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝတို့၌ တထောင်မျှလောက်သော ပဏ္ဏာကာရတို့ကို ရလတ်စေသတည်း။ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ပန်းမိုးတို့သည် ရွာစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုရဟန်းလည်း ဒါယကာ၏ သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိကို ဆင်ခြင်လျက် ပဉ္စသီလတို့ကိုပေး၍ ဒုတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်စေပေ၏။ မုဆိုးသားသည် လည်း ထိုအခါမှစ၍ ဒုစူရိတတို့ကိုပယ်ပစ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ကို အားထုတ်လျက် အသက်ကုန် သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဖြစ်သောခဏ၌ ပုဆစ်ဒူးကျုံ့မျှလောက်သော နတ်ပန်းမိုးတို့သည် ရွာကုန်၏။ ထိုနတ်သားသည် တပါးသော နတ်သားတို့ထက် လွန်မြတ်သော အဆင်းအဝါ ပညာခွန်အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ယင်းသို့ အားဖြင့် ဘုရား တဆူမှသည် တဆူ၏ အကြား ကာလပတ်လုံး နတ်ပြည် လှူပြည် ကွင်လည်ကာ လာခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ဖြစ်တော်မူအံ့သောကာလ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ် ပြည်တွင် မစ္ဆိကာသဏ္ဍ မည်သော မြို့ဝယ် ငါးဆယ်လေးကုဋေ ကြွယ်ဝသော သဌေးအမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ ဖွားသောကာလ ပုဆစ်ဒူးနစ်ကျုံ့မျှလောက်သော ပန်းမိုးသည် ဆန်းကြယ်စွာ ရွာပေ၏။ အမည်မှည့်သောကာလ အမိအဖတို့လည်း ငါတို့သားကား ကြီးမားသော ဘုန်းကံ ရှိ၏။ မိမိ၏အမည်ကို မိမိပင်ဆောင်၍လာပေသည်ဟု နှလုံးပြု၍ စိတ္တ သတို့သားဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုစိတ္တ သတို့သားသည် အရွယ်သို့ရောက်၍ အိမ်ရာကျသောအခါ အဖသဌေးလွန်သဖြင့် ထို မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့၌ သဌေးကြီးအရာကို ရ၏။

ဘုန်းကြီးကိုးကွယ်ပုံ

ငါတို့ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၍ ဥရုဝေလတော၌ နေတော်မူသော အခါကပင် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့တွင် အကျုံးမဝင်သော မဟာနာမ်ထေရ်သည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍမ္ပိသို့ ကြွရောက်၍ စိတ္တသဋ္ဌေးမြင်လျှင် ထိုအရှင်၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုရကား ဆွမ်းအဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေး၍ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် ထိုအရှင် မဟာနာမ်အား တောင်းပန်၍ အမ္မဋ္ဌက မည်သော ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းကန် ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းပြီးသော် “အကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ အမြဲဆွမ်းဆောင်ပါ” ဟု လျှောက်ထား၏။

မဟာနာမ်ထေရ်လည်း သူကြွယ်အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ အနုမောဒနာ ပြုသောအခါ အာယတန ခြောက်ပါးကိုသာ စိတ်ဖြာခွဲခြမ်း၍ ဟောပေ၏။ တရားတော်ကို နာရလျှင် စိတ္တ သဋ္ဌေးလည်း ရှေးရှေးသော ဘဝက သုံးသပ်ဖူးသော သင်္ခါရတရား ရှိသောသူဖြစ်၍ မကြာမြင့် မီပင် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

တရံသောကာလ စိတ္တ သူကြွယ်သည် ထိုမဟာနာမ်ထေရ်အား “ထူးပြားသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်သော် မဟာနာမ်ထေရ်လည်း အရိယာတို့၏ အစွမ်း သတ္တိကို သိစေခြင်းငှါ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြ၏။ ထိုသို့ ပြပြီးမှ ဤဒေသ၌ ငါနေသဖြင့် မသင့်ပြီဟု နှလုံးထား၍ အရပ်တပါးသို့ ကြွလေ၏။

တရံသောအခါ ဣသိဒတ္တထေရ် ကြွလာ၍လည်း ရှင်မဟာနာမ်ကဲ့သို့ တောင်းပန်၍ ကိုးကွယ်၏။ ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် ဆန်းကြယ် နက်နဲ ခက်ခဲ သိမ်မွေ့သော ပုစ္ဆာကို ကြံမိ၍ ဣသိဒတ္တ ထေရ်အား လျှောက်ကြားလေသော် အထွေထွေသော ပုံပြင်နည်းနာဖြင့် စိတ်ဖြာခွဲခြမ်း၍ ဖြေပေ၏။ ဖြေပြီးလျှင် အစဉ်သော လောကီ လောကုတ္တရာ စကားတို့ကို ပြောကြားကြသော စကားစပ်တွင် ရှင်ဣသိဒတ္တ၏ လူငါ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော အကြောင်းကို သိ၍ အတိုင်းထက် လွန်စွာသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ချီးမြှောက်ပူဇော်၏။ ထိုအခါ ဣသိဒတ္တလည်း ဤအရပ်တွင် ငါနေသဖြင့် မသင့်ချေပြီဟု အရပ်တပါးသို့ ကြွသွားပြန်လေ၏။

ထို့နောင် သုဓမ္မထေရ် ကြွလာပြန်လျှင် ယခင် မထေရ်တို့ကဲ့သို့ တောင်းပန်၍ အမ္မဋ္ဌကဥယျာဉ်၌ ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးစေ၏။ ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် စံပယ် တော်မူသောကာလ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟူသော အဂ္ဂသာဝက နှစ်ဦးတို့သည် တထောင်မျှလောက်သော ရဟန်းအခြံအရံတို့နှင့်တကွ မစ္ဆိကာသဏ္ဍသို့ ကြွလေသဖြင့် အမ္မဋ္ဌကာ- ရာမသို့ရောက်လေသော် စိတ္တသူကြွယ်သည် သတင်းကိုကြား၍ ထိုအရှင်တို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် ပူဇော်ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကို နာပါရစေဟု ခွင့်တောင်း၏။

အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ဒါယကာ...ငါတို့ကား ရှည်သောခရီးကို လာရသဖြင့် ပင်ပန်းစွာ ဖြစ်၏။ အတန်ငယ်သော တရားကိုသာ နာလော့” ဟု ဆို၍ ထိုသူနှင့်လျှောက်ပတ်သော ပရမတ် တရားကို ဟောကြား၏။ သူကြွယ်လည်း တရားကိုနာရလျှင် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါမှ စ၍ သာဝက နှစ်ဦးတို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြု၍ တနေ့ သုံးကြိမ် သုံးကြိမ် ဆည်းကပ်၏။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဝန်တိုပုံ

တနေ့သောအခါ သံဃာတထောင်နှင့် တကွသော သာဝကနှစ်ပါးတို့ကို “အကျွန်ုပ်အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”ဟု ပင့်လျှောက်၍ ကျောင်းနေဖြစ်သော သုဓမ္မထေရ်အားလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းငှါ ပင့်၏။ ထိုအခါ သုဓမ္မထေရ်ကား ငါ“နေဝါသိက” ရဟန်းဖြစ်လျက် နောက်မှ ငါ့ကိုပင့်သည်၊ ငါ့ထံသို့ကား ဆယ်ရက်တကြိမ်၊ လခွဲတကြိမ်သာ ဆည်းကပ်သည်၊ သာဝကနှစ်ဦးတို့အား တနေ့ သုံးကြိမ် ဆည်းကပ်၍ ကြီးမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုသည်ဟု ဣဿာမစ္ဆရိယဖြင့် ဒေါသဖုံးလွှမ်း၍ နှလုံးမသာ ရှိရကား “ငါမကြွလို့”ဟု ဆို၏။ ပင့်သော ဒါယကာသည် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သော်လည်း “တပါးမှာ ငါဆွမ်းရှာမည်”ဟူ၍သာနေ၏။ နံနက်သောကာလ စိတ္တသုကြွယ်လည်း သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးရန် ကောင်းမွန်စွာသော ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို ပြင်ဆင်၍ နေလင့်၏။

သုဓမ္မထေရ်လည်း နံနက်သောအခါ အဂ္ဂသာဝကတို့အား ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာကို ငါသွား၍ ရှုအံ့ဟု ကြံလျက် သပိတ်သင်္ကန်းကိုပြင်၍ သုကြွယ်အိမ်သို့ ရှေးဦးစွာလာလတ်၏။ စိတ္တသုကြွယ်လည်း “အရှင်ဘုရား... ဤသို့ ကြံတော်မူပါ၊ ဤနေရာ၌ နေတော်မူပါ”ဟု လျှောက်သည်ကို “ငါကား နေခြင်းငှါမလာ၊ ပူဇော်သက္ကာကို ကြည့်ခြင်းငှါသာ လာသည်”ဟု ဆို၍ ထိုထိုခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ကြည့်ရှုပြီးမှ စိတ္တသုကြွယ်အား နှမ်းကြပ်မုန့်သည်အမျိုးကို ယိုးကိုး၍ ဆိုသောစကားဖြင့် ရှုတ်ချလိုရကား “ဒါယကာ... သင်ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာသည် အလွန် များပြားပေစွာ၊ သို့ရာတွင် နှမ်းကြပ်မုန့်တမျိုးကား မပါချေ”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သုကြွယ်ကလည်း “အရှင်သုဓမ္မ... အရှင်ကား တခဏမျှပင် နား၍ ရှုသော်လည်း အကုန်အစင် မြင်တတ်သော ကျီးငှက်နှင့်တူပေ၏”ဟု ဆို၍ ခြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

ဒကာကိုကန်တော့ရပုံ

သုဓမ္မထေရ်လည်း လွန်စွာ အမျက်ထွက်၍ အိမ်ထက်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးသော် “ဤသုကြွယ် ကျောင်း၌ ငါမနေပြီ”ဟု မိမိပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ လာခဲ့သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သော် ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်လေ၏။

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မေးတော်မူ၍ စိတ္တသုကြွယ် ဆိုအပ်သောစကား၊ မိမိဆိုအပ်သောစကားကို နားတော် လျှောက်ပင်သော် “သင်သည် ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါပသန္နကို ယုတ်မာသော ဣဿာမစ္ဆရဖြင့် ဖျက်ဆီးဘိ၏။ ထိုအပြစ်ကား သူတပါး၌ မထင်၊ သင်ရဟန်းအားသာ ဖြစ်သည်”ဟု ဆို၍ ပဋိသာရဏိယကံကို ပညတ်တော်မူသည်။ ထိုကံကို ပြုပြီးမှ စိတ္တသုကြွယ်အား သွား၍ ကန်တော့ချေဟု စေလိုက်၏။

သုဓမ္မထေရ်လည်း ဘုရားအာဏာတော်ဖြင့် လာခဲ့၍ သုကြွယ်အား “သည်းခံပါ”ဟု တောင်းပန်၏။ သုကြွယ်ကလည်း “အကျွန်ုပ် သည်းမခံလိုသေး”ဟု ဆို၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပယ်သဖြင့် ဘုရားထံသို့ ပြန်ရလေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်လည်း ဤရဟန်းကား ပင်ပန်းစွာ သွားလာရမှ ခက်ထန်သော မာန်စောင် ကျချိမ်မည်ဟု ရည်မှတ်လျက် သည်းခံလတ္တံ့သော အကြောင်းကို မသင်ကြားပဲ “သွား၍ တဖန် ကန်တော့ချေ”ဟု လွှတ်တော်မူပြန်၏။ သုကြွယ် ထံသို့ရောက်၍ ရှေးနည်းအတူ “ငါ့အား သည်းခံပါ”ဟု ဆိုလျှင် ထိုသုကြွယ်ကလည်း “ရှင်ပင့်

အပြစ်ကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံလို၊ ဘုရားကိုသာ လျှောက်လော့”ဟု ဆိုသဖြင့် တဖန် ဘုရားထံသို့ ပြန်ရပြန်၏။

အထင်ကြီးသူ၏ အပြစ်များ

အထံတော်သို့ ရောက်၍ သူကြယ် သည်းမခံပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားသုဓမ္မ...ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား ငါ၏ကျောင်း၊ ငါ၏နေရာ၊ ငါ၏ ဒါယကာဟု အမှတ်ပြု၍ မာနတရား၊ ဣဿာတရားတို့ကို မပွားစေအပ်၊ အကယ်မှတ်မှားသဖြင့် ထိုတရားကို ပွားစေသောသူအား ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်သော ကိလေသာတို့သည် လွန်စွာ ပွားစီး ကုန်၏”ဟုမိန့်တော်မူ၍—

အသန္တံ ဘာဝံ နမိစ္ဆေယျ၊ ပုရေက္ခာရဉ္စ ဘိက္ခုသု။
အာဝါသေသု ဣဿရိယံ၊ ပူဇာ ပရကုလေသု စ။
မမေဝ ကတ မညန္တု၊ ဂိဟီ ပဗ္ဗဇိတာ ဥဘော။
မမေဝါတိဝသာ အဿ၊ ကိစ္စာကိစ္စေသု ကိသ္မိဉ္စိ။
ဣတိ ဗာလဿ သင်္ဂပေါ၊ ဣစ္ဆာ မာနော စ ဝခုတိ—

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—သုဓမ္မ၊ ချစ်သား သုဓမ္မ။ ဣဝ၊ ဤငါ့ဘုရား သာသနာတော်၌။ ယော ဗာလော၊ အကြင် ရဟန်းမိုက်သည်။ အဿဇ္ဈေ၊ မိမိ၌ သဒ္ဓါတရား မရှိပဲလျက်။ သဒ္ဓေါတိ၊ သဒ္ဓါတရားရှိပေ၏ ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ စ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ဒုဿိလော၊ မိမိ၌ သီလသိက္ခာ ပြည့် စုံစွာရှိပဲလျက်။ သီလဝါတိ၊ သီလရှိ၏ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ အပ္ပဏတော၊ နည်းသော အကြား အမြင်ရှိလျက်။ ဝါ-ပိဋကတ်နည်းနာ အရာရာ၌ လေ့လာဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိပဲလျက်။ ဗဟုဏတောတိ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိ၏ ဟူ၍။ ဝါ-လေ့လာဆောင်ရွက်ခြင်း ရှိ၏ ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ စ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ အဝိဝိတ္တော၊ ကိလေသာစိတ် မဆိတ်ညံ့သည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ ဝိဝိတ္တော၊ ဆိတ်ညံ့၏ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ စ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ကုသိဘော၊ ရဟန်းတရားကို အားထုတ် ခြင်း၌ ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းသည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ အာရဒ္ဓဝီရိယောတိ၊ အားထုတ် သောလုံ့လရှိ၏ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ သည်။ ဇာနာတု၊ တည်း။ ဣတိ စ၊ လည်းကောင်း။ အနုပဋ္ဌိတဿတိ၊ မထင်သော သတိရှိသည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ ဥပဋ္ဌိတဿတိတိ၊ ထင်သောသတိရှိ၏ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ တည်း။ ဣသံ စ၊ လည်းကောင်း။ အသမာဟိတော၊ သူတော်ကောင်း တရား၌ မတည်ကြည် သည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ သမာဟိတောတိ၊ တည်ကြည်၏ ဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ စ၊ လည်းကောင်း။ ဒုပ္ပညော၊ အသိပညာ မရှိသည်။ အခိဏာသဝေါ၊ မကုန်ခန်းသော အာသဝေါရှိသည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။

ပညာဝါတိ၊ ပညာရှိ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း။ ခိဏာသဝေါတိ၊ အာသဝေါကုန်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ မံ၊ ကို။ ဇနော၊ လူသည်။ ဇာနာတု၊ သိစေသတည်း။ ဣတိ စ၊ လည်းကောင်း။ အသန္တံ၊ မိမိ၌ ထင်ရှားမရှိသော။ နံ ဘာဝံ၊ ထိုဂုဏ်ကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိတတ်ချေ၏။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘိက္ခုသု၊ ရဟန်းတို့၌။ ပုရေက္ခာရဉ္စ၊ အခေါင်အဖျား ရှေ့သွားအမှု၏ အပြစ်ကိုလည်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိတတ်၏။ အာဝါ- သေသု စ၊ သံဃာ့အာရာမံ ကျောင်းကန် ခပ်သိမ်းတို့၌လည်း။ သယမေဝ ဝိစာရိတော၊ မိမိသာလျှင် စီရင်ပေးကမ်းပိုင်သည်။ ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ ဣဿရိယံ၊ အစိုးရခြင်းကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိတတ်၏။ ပရကုလေသု စ၊ မိဘ ဆွေမျိုးမှတစ်ပါး အခြားသော ဒါယကာ ဒါယိကာမဘို့သည်လည်း။ ပူဇာ၊ ပူဇော်သက္ကာရကို။ မယုမေဝ၊ ငါ့အားသာလျှင်။ ဒဒေယျု၊ ပေးလှူကုန်မှုကား။ အညေသံ၊ ငါမှတစ်ပါး ရဟန်းများတို့အား။ န ဒဒေယျု၊ မလှူကုန်မှုကား။ အဟောဝတ၊ ဩော်-ကောင်းရ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိ တတ်၏။

ဝိဟာရာနိ စ၊ ကျောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဥပေါသထာဂါရာနိ စ၊ ဥပုသ်အိမ်တို့ကို လည်းကောင်း။ အညာနိ၊ တစ်ပါးကုန်သော။ ဒဗ္ဗသမ္ဘာရာနိ စ၊ အဆောက်အဦတို့ကို လည်းကောင်း။ မမေဝ ကတံ၊ ငါပြု၏ ငါ့ကိုမှီ၍ပြု၏ ဟူ၍သာလျှင်။ မညန္တု၊ အောက်မေ့ စေကုန်သတည်း။ ဣတိ သင်္ကပ္ပေါ၊ ဤသို့သောအကြံသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဂိဟီ စ၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇိတာ စ၊ ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးသော သူတို့သည်။ ကိသ္မိဉ္စ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ကိစ္စာ- ကိစ္စေသု၊ ကိစ္စကြီးငယ်တို့၌။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ အတိဝသ၊ အလိုလိုက်ရကုန်သည်။ အသု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဗာလဿ၊ ရဟန်းမိုက်၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံ သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ ဗာလဿ၊ ထိုရဟန်းမိုက်အား။ ဣစ္ဆာ စ၊ ရမ္မက်တဏှာ ကိလသာသည်လည်းကောင်း။ မာနော စ၊ ထောင်လွှားခြင်းဟူသော မာန်ကိုးပါးသည် လည်းကောင်း။ ဝခုတိ၊ တနေတခြား တိုးပွားစည်ပင်၏။ ကုသလာ၊ ကုသိုလ်တရား တို့သည်။ န ဝခုန္တိ၊ မပွားကုန်။

[အဓိပ္ပါယ် ထင်စိမ့်သောငှါ အဋ္ဌကထာပါဌ်ကို သွင်း၍ ယောဇနာသည်။]

သုဓမ္မထေရ် ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ

သုဓမ္မထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသော သြဝါဒကိုကြားလျှင် ဘုရား သခင်အား ရှိခိုးခဲ့၍ အဖော် ရဟန်းတစ်ဦးနှင့်တကွ မစ္ဆိကာသဏ္ဍသို့လာ၍ စိတ္တဒါယကာ၏ မြင်ရာ အရပ်၌ အာပတ်ကို ကုစားပြီးမှ “ငါ့အပြစ်ကို သည်းခံပါ”ဟု တောင်းပန်၏။ စိတ္တသူကြွယ်လည်း “အရှင်ဘုရား၏ အပြစ်ကို အကျွန်ုပ် သည်းခံပါတော့မည်၊ အကျွန်ုပ် ဆောက်လုပ်သောကျောင်း၌ နေ၍ အကျွန်ုပ် အလှူကိုခံပါ”ဟု လျှောက်၏။ သုဓမ္မထေရ်လည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ အဗ္ဗဋ္ဌကကျောင်း၌ နေပြီးလျှင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်သဖြင့် မမြင့်မီပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

စိတ္တသုတ္တန် ဘုရားဖူးသွားပုံ

စိတ္တသုတ္တန်လည်း “ငါကား မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ရပဲလျှင် တရားတော်ကိုမှီ၍ သုံးလီသော မဂ်ဖိုလ်၌ တည်ပေပြီ။ ဤသို့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို ယခု ငါသွား၍ ဖူးမြင် တော့အံ့။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ထံ လက်ချည်း သွားသဖြင့် မသင့်ပေရာ” ဟု များစွာသော ဆီ၊ ဆန်၊ ထောပတ်၊ ပျားသကာတို့ကို ငါးရာသော လှည်းတို့ဖြင့် တင်ပြီးသော် “ငါတို့မြို့တွင် ဘုရား သခင်အထံသို့ လိုက်လိုကုန်ကြသော ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် ငါရိက္ခာကိုသာ စားသဖြင့် ငါနှင့် လိုက်လှည့်ကုန်လော့” ဟု စည်လည်စေ၍ သုံးထောင်မျှလောက်သော ပရိသတ်နှင့်တကွ လာခဲ့ ကြ၏။

ထိုအခါ မစ္ဆိကာသဏ္ဍာနှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အကြား ယူဇနာ သုံးဆယ်မျှလောက်သော ခရီးဝယ် အသီးအသီး နေကုန်သော ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး စသော နတ်တို့သည် တယူဇနာလျှင် တဆောင် တဆောင်စီသော တဲကုန်းမဏ္ဍပ်ကိုပြု၍ အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် ကြိုလင့်ကာ ပေးကမ်းကြ၏။ ထိုမျှလောက်သော ခရီးပတ်လုံး မိမိ၏ အိမ်ကပါသော ခဲဖွယ် ဘေးဇဉ်တို့ကို တစုံတယောက်သော သူမျှ မသုံးဆောင်ရကုန်၊ နတ်တို့၏ ပဏ္ဍာကာရကိုသာ သုံးဆောင်ရကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် တနေ့လျှင် တယူဇနာသွား၍ တလစေ့သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်၍ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လေသော် ထိုခဏ၌ ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မှ ပုဆစ် ဒူးနစ်မျှသော ပန်းမိုးသည် ရွာလတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုသူတို့ အဇ္ဈာသယကို သိတော်မူ၍ သဠာယတန၊ သံယုတ္တ ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားကျောင်းတော်ရင်း၌ နေလျက် သံဃာ တော်အပေါင်းနှင့် တကွသော မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်း၊ ယာဂု၊ အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေး လျက် နံနက်တကြိမ်၊ ညဉ့်တကြိမ် ဘုရားတော်ကို နာလျက် လခွဲကာလပတ်လုံး နေသတည်း။

စိတ္တသုတ္တန်သည် ကြီးကျယ် များပြားလှသော ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင် ခြင်းငှါလာသည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ကြားလျှင် များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာကို ယူလျက် သုတ္တန်၏ အသရေကိုရှုခြင်းငှါ လာကြကုန်သဖြင့် ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲစသော အဆောက်အဦ တို့သည် အတိုင်းမသိ ပြည့်စုံသည်သာဖြစ်၏။ စိတ္တသုတ္တန်လည်း လခွဲလွန်သောအခါ လှည်းငါး ရာ၌ ပါသမျှသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဘုရားအဖူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လှူဒါန်းခဲ့၍ မိမိနေရာ မစ္ဆိကာသဏ္ဍာမြို့သို့ ပြန်လာ၏။ ဝန်မပါသော လှည်းတို့ဖြင့် ပြန်လာသည်ကို နတ်တို့က မြင်လျှင် ကုသိုလ်ရှင်ဖြစ်သော ဤသုတ္တန်အား အချည်းနှီးသောလှည်းတို့ဖြင့် မပြန်သင့်ပေဟု တော၌ အရှင်မဲ့သော ရွှေ၊ ငွေတို့ကို ယူဆောင်၍ လှည်း၌တင်သဖြင့် လာစဉ်ကထက်ပင် ပြည့်လေ၏။

သဒ္ဓါသီလတို့နှင့် ပြည့်စုံရကျိုး

ထိုအကြောင်းကို များစွာသော လူတို့ သိကြား၍ အလွန် ချီးမွမ်းသော စကားဖြင့် ဘုရား ရှင်အား နားတော်လျှောက်သော် ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လျှောက်ပတ်သော တရား စကားကို ဟောကြား ပြသတော်မူခြင်းငှါ—

သဓဒ္ဓါ သီလေန သမ္ပန္နော၊ ယသော ဘောဂသမပ္ပိတော။

ယံ ယံ ပဒေသံ ဘဇတိ၊ တတ္ထ တတ္ထေဝ ပုဇိတော—

ဟူသော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဘောဇ္ဇော၊ အို သူကော်ကောင်း အပေါင်းတို့။ သဓဒ္ဓါ၊ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်၌ ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော။ သီလေန၊ အကျင့်သီလနှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော။ ယသော၊ အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဘောဂသမပ္ပိ-
တော၊ လောကီဥစ္စာ လောကုတ္တရာဥစ္စာ ရတနာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ကုလပုတ္တော၊ အမျိုး သားသည်။ ယံ ယံ ပဒေသံ၊ အကြင်အကြင် အရပ်သို့။ ဘဇတိ၊ ဆည်းကပ် သွားလာ၏။ တတ္ထ တတ္ထေဝ၊ ထိုထိုအရပ်၌သာလျှင်။ ပုဇိတော၊ နတ်လူကကာတို့ ပူဇော်သက္ကာကို ခံရသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဧတေဟိ၊ ထိုသဒ္ဓါ သီလတရားတို့နှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံအောင်။ ဥဿာဟေထ၊ အားထုတ်ကုန်လော့။

လူ့ ဘဝဖြင့် တေဒဂ်ရသု

စိတ္တသုကြွယ်သည်လည်း ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်၍ ပြန်သည်မှစ၍ ငါးရာမျှလောက်သော ဗုဒ္ဓသာဝက ဥပါသကာတို့နှင့်တကွ လှည့်လည်ကာ ဒါန၊ သီလကို အားထုတ်နေသတည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုဒါယကာကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ အသီးအသီး တေဒဂ် ထား တော်မူသောအခါ ဤစိတ္တသုကြွယ်ကို ဓမ္မကထိက တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ပါရမီခန်း၌—

ငါးရာငါးရာ၊ အရံပါသား၊ ထိုခါသင်းမှူး၊ သီတင်းဦးဟု၊ မည်ထူးခေါ်လောက်၊ ခုနစ် ယောက်တွင်၊ လက်မြောက်တွင်ကျယ်၊ စိတ်သုကြွယ်နှင့်၊ လူဝယ်လူဆန်း၊ မာန်ဖြင့် ကျန်းသား၊ မြတ်မှန်းမသိ၊ ရှင်မုနိအား၊ ပြစ်မှားရှေးဦး၊ စားမှူးမှူးဝယ်၊ ဘီလူး အာဠဝက၊ လှူ၍ရအေး။ အာဠဝကရွာစား၊ မင်း၏သားလျှင်၊ ရှည်လျားကြီးပြင်း၊ မိုက်မျက်ကင်း၍၊ သီတင်းဦးကြီး၊ မည်သီးထင်စွာ၊ ထိုအခါ၌၊ ဟတ္ထာဠဝက၊ ခေါ်တွင် ကြအံ့—

ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။

အမှာစကားချုပ်

[ဤစိတ္တသုကြွယ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြရာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဘုရား စံနေတော်မူသောအခါ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ၊ သံယုတ် အဋ္ဌကထာတို့၌ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် နေတော်မူခိုက် ရောက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသုံးကျမ်းလုံးတွင် အရှင်ဗုဒ္ဓဘေသာသ စကားချည်းဖြစ်လျက် မညီညွတ်ကြ။ ယုတ္တိကို ဆသော် ဓမ္မပဒ၌ ပမာဒလေခ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဟတ္ထာဠဝကမင်းသားအကြောင်းမှာ အထက်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။]

၄၄-ဇောတိကသဋ္ဌေး၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းမျှ မကမူ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံးသိမျှ ဘုန်းရှိသောသူကား ဇောတိက၊ ဇဋိလ၊ မေဏ္ဍက၊ ကာကဝလိယ၊ ပုဏ္ဏ ဟူသော သဋ္ဌေးကြီး ငါးဦးရှိသတည်း။

သူကြွယ်ညီနောင်

ထို ငါးဦးတို့တွင် ဇောတိကသဋ္ဌေး၏ အကြောင်းကား ရှေး လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာ၌ ဗာရာဏသီပြည်ငယ် သူကြွယ်ညီနောင် နှစ်ဦးတို့သည် ကြီးစွာသော ကြံ့ခင်းကို ပြုလုပ်ကြ၏။ တနေ့သ၌ ညီဖြစ်သော သူကြွယ်သည် ကြံ့ခင်းသို့ သွားလေ၍ အိမ်သို့ ပြန်လတ်သောအခါ မိမိအလို့ငှါ လည်း တချောင်း၊ အစ်ကို အလို့ငှါလည်း တချောင်း အားဖြင့် နှစ်ချောင်းသော ကြံ့တို့ကို ဖြတ်၍ ထိုဖြတ်ရာမှ အရသာကို မယိုထွက်စိမ့်သောငှါ ဖက်တို့ဖြင့် လုံခြုံစွာ ထုပ်စည်း၍ ယူခဲ့၏။

[ထိုအခါကား အသီးအပင်တကာတို့ပင် သြဇာရှိသော ကာလ၌ ဖြစ်၍ ကြံ့ရည်တို့ကို ညှစ်၍ မယူရာ အရင်းမှလည်းကောင်း၊ အဖျားမှလည်းကောင်း ဖြတ်၍ မှောက်လတ်သည် ရှိသော် အလုံးစုံသော အရသာတို့သည် ဓမကရိုက်မှကျသော ရေကဲ့သို့ အကြွင်းမဲ့ ဆင်းလာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဖက်တို့ဖြင့် ထုပ်၍ ယူရသတည်း။]

ကြံ့လှူရကျိုး

သူကြွယ်ငယ်လည်း ထိုကြံ့နှစ်ချောင်းကို ကောင်းစွာ ဆောင်၍ လာလတ်သော် ဂန္ဓမာဒန တောင်၌ နေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် သမာပတ်မှ ထပြုံး၍ ချီးမြှောက်ထိုက်သောသူကို ရှာလျက် ကြံ့တော်မူလာသည်နှင့် အသင့် ဖူးမြင်ရလေလျှင် အလွန် ရှင်လန်းသော သဒ္ဓါတရားသည် ဖြစ်လတ်၍ မိမိကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးကို ခင်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤနေရာ၌ ထိုင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူသဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ အလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်တော်မူ၏။ သူကြွယ်အား သပိတ်ကို အပ်လျှင် မိမိအလို့ငှါ ပါသော ကြံ့ချောင်း မှ အရည်ကို လောင်း၍ သပိတ်ကို ပြည့်စေပြီးမှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကပ်လှူ၏။ အရှင်မြတ်လည်း အားရဝမ်းသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် အတိုင်းထက်အလွန်ပင် သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပြန်၍ အစ်ကိုဖို့ရာ ပါလာသောကြံ့ကိုလည်း “သူမလှူခဲ့ပါမူ ငါအဖိုးပေးတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ တဖန် သပိတ်၌ လောင်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် အဦးအဖျားထူးပြားမွန်မြတ်လှစွာသော ဤကြံ့ရည်ကို လှူရသော ပုညစေတနာဟုန်ကြောင့် လူ့ ဘုံနတ်ရွာ ဖြစ်လေရာ ဘဝတို့၌ ကောင့် တတိုင်း ပြီးမြောက်သည် ဖြစ်စေသော၊ နောင်သောကာလ အရှင်မြတ်တို့ ရအပ်သော တရား ကိုလည်း ရသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုပတ္တနာ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း “ဒါယကာ တောင်းသော ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေသော” ဟု ဆုပေး၍ သူကြွယ်မြင်စဉ်ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မိမိနေရာ ဂန္ဓမာဒန တောင်သို့ ကြွလေပြီးသော် သီတင်းသုံးဖော်ဖြစ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးရာတို့အား ဆိုကြံ့ရည်ကို လှူပေ၏။

သူကြွယ်လည်း ထိုအံ့ဩဖွယ်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ဖူးမြင်ရလျှင် အတိုင်းထက်အလွန်ပင် ရှင်ပျမ်းသာခြင်း ရှိလျက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သော် အစ်ကိုသူကြွယ်က “သင် အဘယ်သို့ သွာ

သနည်း”ဟု မေး၍ ကြံခင်းသို့ သွားကြောင်းကို ပြောလျှင် “သင် အဘယ်ကြောင့် ကြံမယူခဲ့ သနည်း”ဟု ဆို၏။ ထိုညီသူကြွယ်ကလည်း “အစ်ကိုအလို့ငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ် အလို့ငှါ လည်းကောင်း နှစ်ချောင်းသောကြံကို ဆောင်ခဲ့သည်တွင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် ခရီးမှာ တွေ့ကြ ၍ အကျွန်ုပ် လှူလိုက်ပေသည်။ ထိုအရှင်လည်း တချောင်းသော ကြံရည်ကို ရွှေတွင် ဘုဉ်း ပေး၍ တချောင်းသော ကြံရည်ကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဆောင်ပြီးသော် ငါးရာသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့အား ကျွေးမွေး၏။ အစ်ကိုသည် ကုသိုလ်အဖို့ကို လိုလျှင်လည်း ယူတော်မူ၊ အဖိုးကို လိုလျှင်လည်း အကျွန်ုပ် ပေးပါအံ့”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အစ်ကိုကလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ငါးဖြာသော ပီတိသည် ဖြစ်လျက် “အသက်ထက်ဆုံးနေ၍မျှ ပြုရခဲစွာသော ဒါနကို ငါ့ညီပြုရပေသည်။ အဘယ်မှာ အဖိုးလိုအံ့နည်း၊ ကုသိုလ်အဖို့ကိုသာ ငါယူအံ့၊ မျက်မှောက်တွင်ပင် ထိုအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါလိုသော”ဟု ဆုပတ္တနာ၏။

နောက် တဘဝ

ထိုညီနောင် နှစ်ဦးတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် တနေ့ထက်တနေ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွား၍ များပြား ကြီးကျယ်သော ချမ်းသာကို ခံစားလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည် ခြောက်ရွာ၌သာ လူးလာ စုန်ဆန် ဖြစ်၍ ဝိပဿီဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဗန္ဓုမတီပြည်ဝယ် တဦးသော သူကြွယ်မျိုး၌ ညီနောင်ပင် ပဋိသန္ဓေနေလာ၏။ ဖွားသော ကာလ အစ်ကိုအကြီးအား သေန ဟူသော အမည်ကို၊ ညီငယ်အား အပရာဇိတ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ အရွယ်သို့ရောက်၍ သားမယား အိမ်ရာကျသောအခါ ထိုသူ၏ ဘုန်းကြမ္မာကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၏ အရှင် ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်သည် ခမည်းတော်အား ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ဗန္ဓုမတီပြည်သို့ ကြွလာ၍ များစွာ သော ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ထရားနာခြင်း၊ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း ပြုကြသော ကာလ သေန သူကြွယ်သည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ပြင်လျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်၍ တရားတော်မြတ်ကို နာလေ သော် ရှင်တော်ဘုရားသည်လည်း ထိုသူ၏ပါရမီအား လျောက်ပတ်သော ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာ၊ ကာမာဒိနဝ၊ နေက္ခမ္မာနိသံသ တည်းဟူသော အစဉ်သော တရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူသဖြင့် သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ကြည်ညိုခြင်း ပြင်းစွာရှိရကား တရားတော်၏ အဆုံး၌ ဘုရားရှင်ထံသို့ကပ်၍ ရဟန်းပြုလိုပါကြောင်းဖြင့် ခွင့်တောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်၌ ပန်ကြားထိုက်သော ဆွေမျိုးညာတိရှိမူ ပန်ကြားဦး”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသေန သူကြွယ်လည်း ကျောင်းမှပြန်ခဲ့ပြီးသော် ညီ အပရာဇိတကို ခေါ်၍ “ငါ့ညီချစ်... အမျိုးခုနစ်ဆက်မှ ဆင်းသက်၍လာသော ဤ ငါ၏အိမ်၌ရှိသော ဥစ္စာနှစ်ကို သင်ယူဘိလော့၊ ငါမူကား ဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့”ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ညီ အပရာဇိတ-ကလည်း “နောင်တော် အသို့ဆိုသနည်း၊ မိဘနှစ်ပါးတို့ လွန်လေသော် နောင်တော် ကိုပင် ဖခင် မိခင်လုပ်၍ အကျွန်ုပ် ကိုးကွယ်ရပါသည်တကား၊ အကျွန်ုပ်အား ကိုးစားရာမဲ့ မပြုပါ လင့်၊ များစွာသော ဥစ္စာနှစ်ကို စွန့်ပစ်မခွါ စောင်မကာလျှင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကိုသာ အား ထုတ်ကာ နေပါလော့”ဟု ငိုယိုလျက်တောင်းပန်၏။ အစ်ကိုသေန-ကလည်း “ငါ့ကို မကန့်ကွက်လင့်၊ ငါ့ညီသာလျှင် ဤဥစ္စာကို သိမ်းရုံး၍ ခံစားရစ်လော့”ဟု ဆို၍ ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို ယူပြီးလျှင်

ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ဂန္ဓကုဋိလှူရကျီး

ညီ အပရာဇိတသည်လည်း နောင်တော် ရဟန်းပြုသည်မှစ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် တို့အား များစွာအလှူကြီးကို ဝေး၍ တရားတော်ကို နာသဖြင့် ဥပါသကာမြတ်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ တရံသောအခါ ထိုအပရာဇိတသည် နောင်တော် မဟာသေနမထေရ်အား ဤသို့ လျှောက်၏- “အရှင်ဘုရားတို့သည် ဘဝသုံးပါးမှ ထွက်လွတ်ပေပြီ၊ အကျွန်ုပ်မှာ ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ချေသေး၊ နောင် လွတ်မြောက်ခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းမှုကို ယခုပြုလိုပါသည်၊ အကျွန်ုပ်နှင့်လျော်သော ကောင်းမှုကို ကြားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ နောင်တော် မထေရ်မြတ်ကလည်း “အချင်း အပရာဇိတ အလွန် ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ သင်သည် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာစီးပွား များလှိမ္မကား ဘုရားမြတ်စွာ၏ ကိန်းငယ် တော်မူရာ ဖြစ်သော ဂန္ဓကုဋိတို့ကို ဆောက်လုပ်လော့” ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ညီဒါယကာလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အထူးထူးသော သစ် ကျောက်၊ အုတ်၊ အင်္ဂုတတို့ကို စုပြီးလျှင် သစ် သည်တိုင်၌ အချိုကို ရွှေ့ရင့်စီသည်၊ အချိုကို ငွေ့ဖြင့် စီသည်၊ အချိုကို ပတ္တမြားဖြင့်၊ အချိုကို ပုလဲဖြင့်၊ အချိုကို ကျောက်မျက်ရဲဖြင့် စီသည်။ ဤသို့ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီအပ်သော ရွှေသည်တိုင်တို့ကို စိုက်၍ အထက်၌ ရွှေပြားအုတ်ကြွပ် တို့ဖြင့် မိုးလျက် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မှလည်း ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီခြယ်သော နံရံတို့ကို ကာလျက် နှစ်ဂါဝုတ်ကျယ်သော ဂန္ဓကုဋိကို ဆောက်လုပ်၏။ ထိုမှသည် တဂါဝုတ်စီ ချဲ့ပတ်၍ ကောင်းမြတ်စွာသော တံတိုင်းမီးတားကို ပြုပြီးလျှင် အာရာမ်အတွင်းမြေပြင်၌ ငွေ့ပြားအခင်း ကဲ့သို့ အုတ် အင်္ဂုတတို့ကို ပြေပြစ်စွာ ပြုလုပ်၏။ အာရာမ်၏ ထက်ဝန်းကျင်မှလည်း ပန်း သစ်ပင် အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာ စိုက်ထား၏။ တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ ကြီးကျယ်စွာသော ရေကန် လေးခုတို့ကို တူး၍ ထူးမြတ်သော ရေတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၏။ ကျောင်းတော်၏ အနီး အပါး၌လည်း ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော တံခွန်လုံး၊ တံခွန်ပြားတို့ကို ဆွဲထား စိုက်ဆောက် ပေ၏။ ကျောင်းတော် အချက်၌လည်း ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် အုပ်လွှမ်းကာ သန္တာဖြင့်ပြီးသော အထွတ် တို့ကိုတပ်၍ အထောင့်အထောင့်သော အရပ်တို့၌ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ကြာသွတ်အိုး၊ နီလာ ရိုးတပ်သော ရတနာပန်းခိုင်တို့ကို အပြိုင်အပြိုင်ပြုလုပ်၏။ ကျောင်းတော်လက်ရန်း အမှမ်းခြင်ပိတ် စသည်တို့၌လည်း ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ထူးပြားဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်အပ်သော အရုပ်အပေါင်း တို့သည် သောင်းသောင်းခြံရံလျက် ကဟန်၊ ခုန်ဟန်တည်ကုန်၏။ ဘုရားသခင် ဝင်တော်မူသော ကာလ ရောင်ခြည်တော် ထူး၍ တောက်ပစိမ့်သောငှါ အသပြာတသိန်းထိုက်သော ပတ္တမြား၊ နှစ်သိန်း သုံးသိန်း စသည် ထိုက်သော ပတ္တမြား၊ အလျားလေးတောင်၊ လုံးပတ် သုံးထွာရှိသော မနောမယပတ္တမြားတို့ကိုလည်း နေရာတော်ပါး၌ တည်ထားစီမံ၏။ ကျောင်း အာရာမ်တွင်း၌လည်း ဆီးသီး၊ သျှိသျှားသီးပမာဏရှိသော ရွှေ ငွေ ကျောက် သံ ပတ္တမြားတို့ကို ပုဆစ်ဒူးကျံမျှ ကြဲဖြန့် ပေ၏။

ယင်းသို့ ကျောင်းဆောက်လုပ်သောကာလ မိမိနုမ၏သားဖြစ်သော အပရာဇိတအမည်ရသော တူတော် သဋ္ဌေးသည် “ဦးရီးတော်ပြုသော ကောင်းမှု၌ အကျွန်ုပ်လည်း တစုံတခုဝင်ပါရစေ” ဟု

ခွင့်တောင်းသော် “ငါ့ကျောင်း အာရာမိ၌ သင်မဝင်လင့်၊ ပြုလိုသော် အခြားသာ ပြုလုပ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထို့အတူ အပရာဇိတလည်း အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်တောင်း၍ ခွင့်မရလေရကား ကျောင်းတော်ဦး၌ သံဃာတော်တို့၏ စည်းဝေးရန် ဆိတ်ရပ်ခံသော ဇရပ်ကို ရတနာခုနှစ်ပါး တို့ဖြင့် ခြယ်တပ်လျက် ကောင်းမြတ်စွာ ဆောက်လုပ်၏။

[ထိုသူကား ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ မေဏ္ဍကသဌေးအလောင်းပင်တည်း။]

ထို အပရာဇိတ ဒါယကာလည်း ကြီးကျယ်ကောင်းမြတ်လှစွာသော ကျောင်းတော်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးလျှင် အစ်ကို မဟာသေနမထေရ်အား လျှောက်ကြား၏။ မဟာသေန ထေရ်လည်း ဘုရားရှင် ထံတော်သို့ကပ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ကိုယ်တော်မြတ်အား ရည်မှတ်၍ အပရာဇိတမည်သော ညီ ဒါယကာသည် နေရာ ကျောင်းတော်အလို့ငှါ ဆောက်လုပ်ပါမည်၊ ထို ဒါယကာအား သနားတော်မူသဖြင့် ကျောင်းအလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟုလျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြံတော်မူလေ၍ ကျောင်းသို့ တက်သော အခါ အဖိုးများစွာထိုက်သော ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ကိုမြင်လျှင် ကျောင်းတော်တွင်းသို့မဝင်ပဲ တံခါးမုခ်တွင်သာ ရပ်တော်မူ၏။ ဒါယကာက “ဝင်တော်မူပါ” ဟု အကြိမ်များစွာ လျှောက်လေလျှင် ဘုရားသခင်က အရှင်မဟာသေနအား ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုမထေရ်လည်း အလိုတော်ကို သိသဖြင့် “သင်၏ကျောင်း၌ အဖိုးထိုက်သော ရတနာတို့ကား အလွန်များ၏၊ ထိုရတနာတို့ကို အကျွန်ုပ် အစောင့်အရှောက် ထားပါအံ့ဟု လျှောက်လေလော့” ဟူ၍ သင်၏။ ဒါယကာလည်း မဟာသေနထေရ် သင်တိုင်း လျှောက်သောအခါမှ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ယုံမှားက အပါယ်လားတတ်ကြောင်း မှတ်ချက်

ရတနာတို့၏ အစောင့်အရှောက်ကို ဘုရား အဘယ့်ကြောင့် အလိုရှိသနည်းဟူမူကား ယုတ်ယုတ်မြတ်မြတ်သော လူအများတို့သည် ငါဘုရားအား ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အခါခပ်သိမ်း ရောက်ကုန်လတ္တံ့ ။ ထိုသူတို့သည် အဖိုးထိုက်သော ရတနာကို ယူသွားခဲ့လေသော် ငါဘုရားလည်း မတားမြစ်စကောင်း၊ ကျောင်း၌ ယုံယွင်းသောအခါ ဤကျောင်း ဒါယကာသည် ငါဘုရားအားလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်တို့အားလည်းကောင်း ယုံမှား ယိုးကိုး၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့သဖြင့် အပါယ်လားကြောင်း မကောင်းမှု အစုသည် ဖြစ်ခဲ့ရာ၏ဟု နှလုံးပြု၍ အစောင့်အရှောက်ကို အလိုရှိတော်မူသတည်း။

ကျောင်းဒါယကာဖြစ်သော အပရာဇိတ သဌေးလည်း ဘုရားသခင်အား ကျောင်းတော်ကို ကပ်လှူပြီးသော် အချင်း ယောက်ျားတို့ကိုခေါ်၍ တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ လေးယောက် လေးယောက်စီသော အစောင့်အရှောက်တို့ကိုထား၏။ ဘုရားသခင်အထံသို့ ဆည်းကပ်ဖူးမြော် ပူဇော်လာကုန်သောသူတို့တွင် အချို့လည်း ကိုယ်ကြွယ်ဝလတ္တံ့ ၊ အချို့လည်း လျစ်လျူသာ ရှိလတ္တံ့ ၊ အချို့လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာလတ္တံ့ ၊ ထိုသူတို့သည် ဤကြံအပ်သော ရတနာတို့ကို လက်ဖြင့်သာ ကောက်ယူမှု အလိုရှိသမျှ ယူစေ၊ ခါးပိုက်၊ အိတ်ထောင်၊ တင်း၊ တောင်း၊ အုတ်၊ ခွက်တို့ဖြင့် ယူသော်သာလျှင် သင်တို့ မြစ်တားဘိလော့ ဟု ဆို၏။

ဇောတိကအလှူမှတ်ချက်

ထိုသဋ္ဌေးအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏ “ဘုရား ရတနာ၌ သဒ္ဓါသော သူတို့ သည်ကား ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ၊ တရားတော်ကို နာခြင်းငှါ၊ အလှူကောင်းမှု ပြုခြင်းငှါ သက်သက်ပင်လာကုန်လတ္တံ့ ၊ မသဒ္ဓါသော သူတို့မူကား ဥစ္စာကိုလိုချင်သော လောဘဖြင့်သာ လာကုန်လတ္တံ့ ၊ ရောက်သောအခါ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် ဒုက္ခ၏ ကင်းလွတ်ခြင်းကို မြင်ပါစေသတည်း” ဟု နှလုံးပြု၍ ဤရတနာတို့ကို လက်ဖြင့်ပါသမျှ ယူစေဟု ခွင့်ပြုသတည်း။]

ထိုအခါ နီးရာ ဝေးရာမှ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ကျောင်းကို ရှုခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း လာကြကုန်၍ အိမ်သို့ပြန်သောကာလ ပရိဝုဏ်ထဲ၌ ကြံအပ်သော ရတနာတို့ကို ကောက်ယူကုန်၏။ အပရာဇိတ သဋ္ဌေးလည်း လျော့ပါးသမျှသော အရပ်၌ ထပ်၍သာ လောင်းစေ၏။ ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရင်း၌လည်း ရောင်ခြည်တော်ကို နှိုင်းစံခြင်းငှါ သခွားသီးပမာဏရှိသော အဖိုး အနုဋ္ဌထိုက်သော ပတ္တမြားရတနာကို ထားပေ၏။ ထိုပတ္တမြားကြောပင့်လည်း ဘုရားသခင်၏ ရောင်ခြည်တော်တို့သည် အထူးသဖြင့် တောက်ပတင့် တယ်သည် ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့ပင် ဖူးမြင်၍ မရောင့်ရဲနိုင်သော အသရေတော် ဖြစ်သတည်း။

ပစ္စည်းမပျောက်ရန်ဆုတောင်း

တနေ့သ၌ တယောက်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လိုသကဲ့သို့ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဘုရား ခြေတော်ရင်းသို့ ကပ်ပြီးသော် ပရိသတ်ရှင်းခိုက်တွင် အဖိုး အနုဋ္ဌထိုက်သော ပတ္တမြားရတနာကို ခိုးယူလေ၏။ ကျောင်းဒါယကာ သဋ္ဌေးလည်း ပတ္တမြား မရှိသည်ကိုမြင်လျှင် စိတ်ကြည်လင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား အလွန်တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဂန္ဓကုဋီကို ရစ်၍ ပုဆစ် ဒူးကျံမျှလောက် သော ရတနာတို့ကို ကြံဖြန့်ရာ လာသမျှသောသူတို့ ကျူးယူသည်ကိုမျှ နှလုံးမသာမရှိပါ။ အလွန် သာလျှင် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခုမူကား အရှင်ဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်ကို ထောက်ပံ့ခြင်းငှါ ထားသော ပတ္တမြားရတနာကို ဤ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဏ္ဏားသည် ဝှက်သွားခိုးယူလေ ခြင်းကြောင့် နှလုံးသာ ရှင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း ‘ဥပါသ- ကာ...ရှေးဆုတောင်း မပါသောကြောင့် သင်၏ဥစ္စာကို သူတပါး ယူနိုင်လေသည်၊ ယခု ဆုတောင်းလော့’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သဋ္ဌေးလည်း “အရှင်ဘုရား...ယနေ့မှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝ တိုင်အောင် ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၌ အကျွန်ုပ်ရအပ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ငါးဖြာသော ရန်သူတို့သည် လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်စေသော၊ မြိတ်ဆာချည်မျှင်ကိုမျှ အကျွန်ုပ် မပေးက အရာမကသော မင်း၊ အရာမကသော ခိုးသူတို့သည် လုယူ၍မရသည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုပန်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း သင်တောင်းသောဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေသောဟု အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

ထို အပရာဇိတသဋ္ဌေးလည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဂန္ဓကုဋီတော်ကို ပူဇော်ပွဲအလိုငှါ ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်းသော သံဃာတို့အား ကိုးလပတ်လုံး ယာဂု ဆွမ်း အဖျော်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အဆုံး နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား တိစိဝရိတ် သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော် ပေ၏။ အငယ်ဆုံးသံဃာတို့ ရအပ်သော သင်္ကန်းသည်ပင် အသပြာ တထောင် ထိုက်သတည်း။

နောက်ဆုံးဘဝ

ဤသို့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကိုသာ များစွာ အားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသောအခါ လှူပြည် နတ်ရွာ၌ ကြီးကျယ်စွာသော လှူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ခံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မူအံ့သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တဦးသော သဌေးအိမ်ဝယ် ပဋိသန္ဓေ နေလာ၍ ကိုးလနှင့် တစ်ဆယ့် ငါးရက် လွန်သဖြင့် ဖွားမြင်သတည်း။

ဖွားသော နေ့မှာပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အလုံး၌ ရှိကုန်သော လက်နက် အသုံးအဆောင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ကိုယ်တွင် ဆင်အပ်သော တန်ဆာ ရတနာတို့သည် လည်းကောင်း လွန်စွာ တောက်ပကုန်သည်ဖြစ်၍ တခဲနက်သော အရောင်အလျှံသည်ဖြစ်၏။ အဘ သဌေးလည်း ထိုနေ့ နံနက်၌ မင်းခစားခြင်းငှါ သွားလေလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက ယနေ့နံနက် လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာ အရောင်တို့သည် တောက်လောင် ထွန်းပလတ်သည်ကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...မစိုးရိမ်လင့် အကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် အရှင်တို့၏ ကျွန်ယောက်ျားကို ဖွားမြင်သတည်း”ဟု လျှောက်သော် “အချင်းသဌေး...သင်၏ သားကား ထူးခြားလှလေစွာ၊ သူခိုးသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ လော၊ ငါ၏စည်းစိမ်ကို လုယက်အံ့သော မင်းလျှာသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ ဧလာ”ဟု မေးပြန်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး.. ထိုသို့ ဖြစ်အံ့သောသူမဟုတ်၊ မုဗ္ဗသမ္ဘာရရှိ၍ အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ကောင်းစွာ ခံစားအံ့သော သူတည်း”ဟု လျှောက်ဆို၏။ “ထိုသို့ဖြစ်တပြီးကား သင်၏ သားကို ကောင်းစွာ မွေးဘိလော့”ဟု ဆို၍ နို့ဖိုးအလို့ငှါ တထောင်တထောင်သော အသပြာကို နေ့တိုင်း မင်းကြီးက ပေးပေ၏။ အမည်မှည့်သောအခါ လက်နက်တန်ဆာတို့သည် လွန်စွာ တောက်ပသော ပဝတ္တ နိမိတ်ကြောင့် ဇောတိက ဟူသော အမည်ကိုမူည့်၏။

ထူးဆန်းသောအိမ်

အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ အရွယ်ရောက်သော ကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ဇောတိကသတို့ သား၏ နေရာ အိမ်ရာကို ပြုပြင် ဆောက်လုပ်ခြင်းငှါ ဘူမိနက်သန် ရှာလတ်သော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ သံကြားမင်းသည် ပဏ္ဍုကမ္မလာ တင်း၍ အကြောင်းကို ရှုမြင်လျှင် လက်သမား၏ အသွင်ဖြင့် လာခဲ့၍ “အဘယ်ကို ရှာသနည်း”ဟု မေး၏။ လူလက်သမားတို့က ဇောတိက၏ အလို့ငှါ အိမ်ရာ စီရင်ကြောင်းကို ဆိုလျှင် “သင်တို့ ဖဲကြကုန်၊ သင်တို့ ပြုအပ်သော အိမ်၌ အရှင် ဇောတိကသည် အဘယ်မှာ နေထိုင်ပေအံ့နည်း၊ ငါပြုလုပ်အံ့”ဟုဆို၍ တဆယ့်ခြောက်မင်း ပယ် မြေအရပ်ကို သတ်မှတ်ခြားနားလေသော် မြေဌာနသည် ၀.၁၈.ခြင်း၇ ကသိုဏ်းဝန်း အပြင် ကဲ့သို့ သန့်စင် ညီညွတ်စွာ ဖြစ်၏။

ထို့နောက်မှ ဤမြေဌာန၌ ရှေးက ပြုဖူးသော ကောင်းမှုနှင့် လျော်ကန်အောင် ဘုံဗိမာန် ပေါက်လော့”ဟု ဆိုပြန်လျှင် မြေအပြင်ကို ခွဲဖောက်၍ ရတနာခုနစ်ပါး အတိ ပြီးသော ဘုံခုနစ် ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ထူးမြတ်စွာ ပေါက်လာပေ၏။

ထို့နောက်မှ တံတိုင်းရာတို့ကို လှည့်ကာ သားနားပြန်လျှင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ တဂါဝုတ်စီ ကျယ်သော ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်တို့သည် ပတ်ပတ် ဝန်းရံကာ တံခါး လေးမျက်နှာနှင့် တကွ ပေါ်လာကုန်၏။

“ထိုတံတိုင်းတို့၏ အကြား၌ ထူးပြားသော အဆောက်အအုံတို့သည် ဖြစ်စေကုန်သတည်း” ဟု ကြည့်ရှုသားနားပြန်လျှင် လိုအင်ရှိသမျှ သီးသော ပရိက္ခရာပဒေသာပင်ကြီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရှေးကောင်းမှု အင်အားကို ထင်ရှားပြခြင်းငှါ ထန်းလုံးပမာဏရှိသော ကြံပဒေသာပင်တို့သည် လည်းကောင်း စိကာစိကာ ပေါက်လာပေကုန်၏။ ပြာသာဒ်လေးထောင်၏ အနီး၌လည်း တဂါဝုတ် နှစ်ဂါဝုတ် သုံးဂါဝုတ် တယူဇနာကြီးသော ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးတို့သည် ပေါက်လာကုန်၏။ ခုနစ်ထပ်သော တံတိုင်းတို့၏ တံခါး လေးမျက်နှာတို့တွင် ပဌမ တံခါးမုခ်ဝ၌ ယမကောလိမည် သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ တထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ ဒုတိယ တံခါးမုခ်ဝ၌ ဥပ္ပလမည်သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ နှစ်ထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ တတိယ တံခါး မုခ်ဝ၌ ဝဇီရမည်သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ သုံးထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ စတုတ္ထ တံခါးမုခ်ဝ၌ ဝဇီရ ဗာဟု နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ လေးထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ ပဉ္စမ တံခါးမုခ်ဝ၌ ကသန္ဒကမည်သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ ငါးထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ ဆဋ္ဌမဖြစ်သော တံခါးမုခ်ဝ၌ ကဋ္ဌမည်သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ ခြောက်ထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်၏။ သတ္တမဖြစ်သော တံခါးမုခ်ဝ၌ ဒိသာပါမုခ်မည်သော နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံ ဖြစ်သော နတ်ဘီလူးခုနစ်ထောင်နှင့် တကွ စောင့်ရှောက်ပေ၏။

ယင်းသို့ တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်၊ လေးရပ်သော ရွှေအိုး၊ ပဒေသာပင်တို့နှင့် တကွ ရတနာမယ ပြာသာဒ်သည် မြေမှ ပေါက်လတ်သော အခြင်းအရာကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားတော်မူလေလျှင် ဇောတိက သတို့သားအား အဆက်ဆက်သော သဋ္ဌေးကြီးတို့၏ ဆောင်းမြဲဖြစ်သော ထီးဖြူကို ဆောက်နှင်းပေ၏။

မြောက်ကျွန်းသူဇနီး

ထိုသဋ္ဌေးနှင့် ရှေးကောင်းမှု ပြုဘက်ဖြစ်သော မိန်းမသည် ဥတ္တရကုရုကျွန်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ အရွယ်သို့ရောက်သဖြင့် နတ်တို့ ဆောင်ခံ၍ ပြာသာဒ်၏ အချက် ကျက်သရေရှိသော တိုက်၌ ထား လာ၏။ ဤမိန်းမကား အကြိမ်တရာ ဖတ်အပ်သော လဲဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့ နုထုတ်သိမ်မွေ့လှရကား တူလကယ် အမည်ရှိ၏။ ထိုမိန်းမ၌ တကွမ်းစားသောဆန်နှင့် ဇောတိပါသာဏ မည်သော မြခနောက် သုံးလုံးသာ ပါသတည်း။

ထိုတကွမ်းစားသော ဆန်ကို ရွှေအိုး၌ ထည့်၍ မြခနောက်ထက် တင်လျှင် တဏှာခြင်းပင် အငွေ့ခြောင်းခြောင်းတက်၍ ကျက်နပ်သဖြင့် အငွေ့တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။ ထိုထမင်း စားလိုသမျှ သောသူတို့ ခူးသော်လည်း ယောက်မရာ မထင် ပြည့်မြဲပင် ပြည့်သတည်း။ ပါသော ဆန်တကွမ်း စားကို အလိုရှိမှု လှည်းတရာဖြင့် တိုက်သော်လည်း မကုန်။ ထိုသူနှစ်ပါးတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး စား၍မျှ မကုန်သောဟူ၏။ ထမင်းချက်သော အခါ၌လည်း ထိုနည်းတူ အလိုလိုပင် အငွေ့တက်၍ ကျက်လေ၏။ ချက်သောကာလ ဇောတိပါသာဏ ကျောက်တို့၏ ဧဝင်ဟုန်ကြောင့် မြင်ကုန် သော သူတို့သည် မီးပုံမီးလျှံကဲ့သို့ ထင်ဆတည်း။

“ဇောတိကအား ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် မြေမှပေါက်လာကုန်၏” ဟူ၍ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ ထင်ရှားလတ်သော် များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ရေကြောင်း ကြည်းကြောင်းဖြင့် လာ၍ ရှုကြကုန်သည်။ ထို လာတိုင်း လာတိုင်းသော သူတို့အားလည်း

မြောက်ကျွန်းမှပါသော ဆန်တကွမ်းစားဖြင့်သာ ချက်၍ ကျွေးမွေး၏။ ပဒေသာပင်၌ ဆင်ယင် အပ်သော အဝတ်တန်ဆာ ဘဏ္ဍာအသုံးအဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တဂါဝုတ်ရှိသော ရွှေအိုး ကြီးမှ မီးကျီးခဲကဲ့သို့သော ရွှေဆိုင် ရွှေတုံးတို့ကို လည်းကောင်း အလိုရှိသမျှယူ၍ ပြန်စေ၏။ ယူလေရာရာ ရွှေအိုး ပဒေသာပင်တို့၌လည်း ယူရာမထင် ပြကတေ့ပင် ဖြစ်ပြန်၏။

ဘုရင်ကြည့်ရှုလာပုံ

တရံသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသူ အပေါင်းတို့ သောင်းသောင်းညံ့မျှ အံ့ဩကြသော ကောင်းချီးသံကို ကြား၍ ဇောတိကသဌေး၏ ဘုံဗိမာန်ကို ရှုမြင်လိုသော ဆန္ဒ သည်ဖြစ်၍ ဇောတိက၏အဖ သဌေး ကိုခေါ်ပြီးလျှင် “သင့်သား ပြာသာဒ်သို့ သွား၍ ရှုကြအံ့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုသဌေးလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဇောတိကသဌေးထံသို့ တမန်စေ လိုက်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း များလှစွာသော စစ်သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ထွက်ကြွတော်မူ ၍ ပြာသာဒ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေးဦးစွာ မုခ်ဝ၌ အမှိုက်သိမ်းခြင်းငှါ စောင့်နေသော အမျိုး ကျွန်မသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လက်ကို ကမ်းလင့်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုမိန်းမ၏ အသွင်မူရာ တန်ဆာအဝတ် လျှောက်ပတ်လှသောကြောင့် ဇောတိက၏ မယားပင်ဟု ထင်မှတ်လျက် ရှက်နိုး ရကား လက်ဖျားကိုမှ မလှမ်းဝံ့ရှိ၏။

ထိုကတည်းက တက်လေပြန်လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ ဒုတိယ၊ တတိယ စသော တံခါးမုခ်တို့၌လည်း စောင့်နေသော မိန်းမတို့သည် လက်လှမ်းလင့်ကြသည်ကို မင်းကြီးက ဇောတိက၏ မယားဟု ထင်မှတ်လျက် လက်ကိုမှ မပေးဝံ့ရှိသတည်း။

သတ္တမမုခ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဇောတိကလည်း ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ နောက်တော်မှ လိုက်၍ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာဖွင့်ကာပြလျက် လှည့်လည်၍ ရှုစေ သော် တခုသော ပတ္တမြားညိုဖြင့်ပြီးသော တိုက်ခန်းသို့ရောက်၍ အောက်သို့ကြည့်လေလျှင် အသူ တရာနက်သော ချောက်ကဲ့သို့ထင်၍ “ရှင်ဇောတိကသည် ငါ့ကိုသတ်ခြင်းငှါ ဤနက်စွာသောချောက် ကို ထားသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အောက်မေ့လျက် ပြာသာဒ်ထက်၌ပင် ခြေမလှမ်းဝံ့ပဲ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ ရပ်၏။ ထိုသို့ရပ်သည်ကို မြင်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး... ဤကား တွင်းမဟုတ်၊ အကျွန်ုပ် ၏ နောက်မှ ကြွတော်မူပါ” ဟု ဆို၍ ဇောတိကသည် ရွှေမှတက်၍ သွား၏။

ထိုအခါ အဇောတသတ် မင်းသားသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိ၏။ မင်းကြီးလက်တော်ကို ဆွဲလျက် ပါသည်နှင့် ဤသို့ ကြံ၏ - “ငါ၏ဖခင် မင်းကြီးသည် အလွန်မိုက်ပလေစွာ မိမိ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော သဌေးသည် ရတနာခုနစ်ပါး အတိပြီးသော ပြာသာဒ်ဖြင့်နေလျက် မိမိမှာ သစ်သားဖြင့်ပြီးသော အိမ်၌ နေရှာဘိသည်။ ငါသာ မင်းဖြစ်မှုကား ဤ ဇောတိကကို သတ်၍ ပြာသာဒ်ကို ယူအံ့” ဟု ကြံအောက်မေ့၏။

ထမင်းကျေးပွဲ

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း အထက်ပြာသာဒ်သို့ လှည့်ပတ်၍ ရှုစဉ်ပင် နံနက်စာ စားချိန်တန်လေ ၏။ ရှင်သဌေးလည်း “အရှင်မင်းကြီး... နံနက်စာ သုံးဆောင်တော်မူခြင်းငှါ ဤသို့ကြပါ” ဟု

လျှောက်၍ တဆယ့်ခြောက်လုံးသော နံသာရေတို့ဖြင့် ချိုးစေပြီးသော် ရတနာအစုဖြင့် ပြီးသော အခင်းနေရာ၌ ကောင်းစွာနေစေ၍ အသပြာတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ဖြင့် လက်တော်ကို ပွတ်သပ်ခြင်းငှါ ပျော့ပျောင်းသော နို့ဆန်ကို ကပ်လာ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း စားတော်ထမင်းပင်ဟု မှတ်၍ စားခြင်းငှါ အားထုတ်သည်ကို မြင်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး...ဤကား စားတော်မူရန် မဟုတ်ပါ။ လက်သုံးသပ်တော်မူရန်ဖြစ်ပါ သည်” ဟု လျှောက်၍ နောက်မှ ဧည့်စင်တသိန်းထိုက်သော မနောလင်ပန်းဖြင့် မြောက်ကျွန်းသူ၏ အိုးမှ ဖြစ်သော နတ်သုခဘုတ်နှင့်တူသော ထမင်းဩဇာကို ကောင်းစွာဆက်ပေး၏။

မင်းကြီးလည်း အရသာ၏ မှန်မြတ်ခြင်းကြောင့် အလွန် စားတော်မူလိုသော်လည်း “အရှင် မင်းကြီး .. ဤမျှဖြင့်ပင် တန်တော်မူပါ။ ထို့ထက်သာ၍ သုံးဆောင်တော်မူလျှင် အစာမကျေနိုင် ရှိပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးကလည်း “အချင်းဇောတိက...ဤထမင်းမျှကို အဘယ် ကြောင့် အလေးပြု၍ ဆိုသနည်း” ဟု မိန့်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ် အလေးပြု၍ဆိုသည် မဟုတ်။ ဤအိမ်၌ နေကုန်သော သူခပ်သိမ်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ရောက်လာသမျှသော ဧည့်သည် အာဂန္တုတို့အားလည်းကောင်း ဤထမင်းကိုသာ ကျွေးမြဲဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မင်းကြီးတို့ သည် နန်းတော်သို့ ပြန်သောကာလ ယမန်နေ့က ဇောတိကသဋ္ဌေးသည် ကျွေးအပ်သော အာဟာရကြောင့်ပင် မအီမသာ ငါ ရရှိသည်ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူမည်ကိုသာ အကျွန်ုပ် ကြောက် ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း စားတော်ပွဲကို ယူစေ၍ နံသာဖြင့် ထုံအပ်သော ရေကို သုံးတော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ရာဇပရိဝါရဖြစ်သော ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့အားလည်း ဤထမင်းကို သာ ကျွေးမွေးပေး၏။

မီးရောင်မမြင်ဖူးပုံ

ထမင်းစားပြီးသော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ချီးမွမ်းအံ့ဩကာ ချမ်းသာသော စကားကို ပြောကြားလျက် “အချင်း ဇောတိက .. သင်၏အိမ်၌ စည်းစိမ်ရှင်မသည် မရှိသေးသလော” ဟု မေး၏။ သဋ္ဌေးကလည်း “မြောက်ကျွန်းသူ သဋ္ဌေးမသည် ကျက်သရေတိုက်ခန်း၌ ရှိပါ၏။ အရှင်မင်းကြီးတို့ ကြွလာတော်မူသည်ကို သူမသိ၍သာ မဖူးမြင်လာပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်၏ ကြင်ဘက်ဖြစ်သော သဋ္ဌေးမကို ငါမြင်လိုသည်” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဇောတိကလည်း သဋ္ဌေးမ အထံသို့ သွားလေ၍ “စည်းစိမ်ရှင်မ... ငါတို့ မင်းကြီးသည် ယခု ငါတို့အိမ်သို့ ကြွလာ၏။ သင်လည်း ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မသင့်ပါသလော” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်သဋ္ဌေး...မင်းဟူသည်ကား အဘယ်သောသူနည်း” ဟု မေး၏။ “ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့်တကွ ငါတို့ကို အစိုးရသော သူပေတည်း” ဟု ပြောသော် သဋ္ဌေးကတော်က နှလုံးမသာသော အခြင်း အရာကို ကြားလျက် “ဪ ငါတို့ကား ရှေးကောင်းမှုပြုသောအခါက သဒ္ဓါတရား ချိုတဲ့သော အမှုကြောင့် ယခုဘဝ၌ သူတပါးအစိုးရသော ဌာနအတွင်းဝယ် ဆင်းရဲစွာ ဖြစ်လာလေဘိ သည်” ဟု မြည်တမ်း၍ “မင်းကြီးထံ၌ အကျွန်ုပ် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု မေး၏။ သဋ္ဌေး ကလည်း “ရတနာစီတပ်သော ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့် ခတ်လှည့်လော့” ဟု ဆိုလျှင် ထိုသဋ္ဌေးမလည်း နေရာမှထ၍ မင်းကြီးအား ယပ်ခတ်လာ၏။

ထိုသို့ ယပ်ခတ်ကာ နေစဉ် မင်းကြီး၏ ဘောင်းတော်မှ အနံ့လေသည် သဌေးမ၏ မျက်စိကို ခတ်မိလေသောကြောင့် မျက်ရည်တို့သည် တွေ့တွေ့ စီးဆင်းကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို မင်းကြီး မြင်လျှင် “ရှင်ဇောတိက...မိန်းမတို့ မည်သည်မှာ ပညာအလွန်နဲ့၏။ ငါ၏စည်းစိမ်ကို မင်းကြီး ယူလေအံ့ဟု တွေးတောကြောက်ငြင်၍ သင်၏သဌေးမ ငိုဟန်ရှိချေသည်”ဟု ဆိုသော် သဌေးကလည်း “အရှင်မင်းကြီး တွေးသည့်အတိုင်းမဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်၏ သဌေးမကား ပကတိသော မီးရောင် ဆီမီးရောင်တို့ကို မမြင်စဖူး။ ပတ္တမြားရောင်ဖြင့်သာ လျှင် သွားလာခြင်း၊ စားသောက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြု၏။ အရှင်မင်းကြီးကား ဆီမီးရောင်ဖြင့် နေတော်မူသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအရောင်နှင့် စပ်သော အဝတ်တို့မျှကြသော လေဟုန်ခတ်သောကြောင့်သာ မျက်ရည်ယိုပါသည်”ဟုလျှောက်၏။

ဇောတိကလက်ဆောင်

မင်းကြီးကလည်း “ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ငါတို့ကား ဆီမီးရောင်၌သာ နေပေသည်”ဟု ပြောလျှင် “အရှင်မင်းကြီး...ယနေ့မှစ၍ ပတ္တမြားရောင်ဖြင့်သာ အခါခပ်သိမ်းနေတော်မူပါ”ဟု လုံးပတ် သုံးထွာရှိသော သခွားသီးပမာဏမျှလောက်သော ပတ္တမြားရတနာကို ဆက်ပေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း ငါ၏ အဆွေဖြစ်သော ဇောတိက၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်ကား ဤကမ္ဘာလုံး ပြောမဆုံးအောင်ပင် ကြီးကျယ်မြတ်ထွတ်ပေစွာကားဟု အံ့ဩလျက် နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။ ဤကား ဇောတိကသဌေး၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကထာ အမြက်တည်း။

[ရဟန်းဖြစ်ကြောင်းကို နောက်မှာမှ ဆိုလတ္တံ့။]

၄၅-ဇဋ္ဌိလသဌေး၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ဇဋ္ဌိလသဌေး၏ အကြောင်းကား ဗာရာဏသီပြည်၌ နှစ်ဆယ့် လေးကုဋေ ကြွယ်ဝသော သဌေးသမီးတဦးသည် အဆင်းလှသည်ဖြစ်၍ မိဘတို့သည် အလွန် လေးမြတ်ရကား တဆယ် ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ပြာသာဒ်မ၏ အထက် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မိန်းမတယောက်နှင့်သာ နေစေ၏။

ဇဋ္ဌိလ၏မိခင်

တနေ့သောအခါ လေသာပြုတင်းပေါက်ကို လှစ်သတ်၍ ကောင်းမြတ်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်လျက် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကာ နေသည်တွင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားလာသော ဝိဇ္ဇာဓိရံ တဦးသည် မြင်၍ ကြင်နာစုံမက်ခြင်း ရှိရကား လေသာနန်းတံခါးဖြင့်ဝင်၍ သဌေးသမီးနှင့် ယဉ်ပါးမိကြသတည်း။

ယင်းသို့ယဉ်ပါးဖန်များသဖြင့် သဌေးသမီး၌ ကိုယ်ဝန်ရလေသော် အထိန်းမိန်းမက “အရှင်မ... ဤဖောက်ပြန်ခြင်းကား အကြောင်းအသို့နည်း”ဟု မေး၍ ဝိဇ္ဇာဓိရံယေး ကျားနှင့် ယဉ်ပါးမိသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်းကို ပြောလျှင် “အရှင်မ... ထိုသို့ဖြစ်စေကာမူ သူတထူးအား မကြားသိစေလင့်”ဟု ဆို၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေကြ၏။ နေ့လစေ့သောအခါ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သား ငယ်ကိုဖွား၏။ သဌေးသမီးလည်း “အထိန်းမ... ဤဖွားသောသူငယ်ကို အိုးသစ်ဝယ် ထည့်ပိတ်၍ အိုး၏အဝ ပြင်ပခပ်သိမ်းတို့၌ ပန်းခိုင် ပန်းကုံးတို့ကိုရံလျက် ခေါင်းဖြင့်ရွက်သွား၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌

စွန့်ချေ၊ သူတပါးမေးသောအခါ ငါတို့အရှင်မ၏ နတ်ပူဇော်ခြင်း ကိစ္စတည်းဟူ၍ဆိုလေ”ဟူ၍ စေလိုက်၏။

ဇဋိလအမည်

ထိုကျွန်မလည်း သွန်သင်တိုင်းစီရင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်တွင်မျှောလေ၏။ ထိုအိုးသည် အစဉ်အတိုင်း မျှောလေ၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ရောက်လေသော် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်၌ မိန်းမနှစ်ဦးတို့သည် ရေချိုး၍နေခိုက် ကြိမ်သည်နှင့် မျှောလာသောအိုးကို မြင်လျှင် တယောက်သောမိန်းမက “ဤအိုးကား ငါ့အိုးတည်း”ဟု ဆို၏။ တယောက်ကလည်း “အိုး၏အတွင်း၌ပါမူ ငါ၏ဥစ္စာတည်း”ဟု ဆို၍ အိုးကို ဆယ်ယူကြပြီးလျှင် ကြည့်လတ်သော် အဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော သူငယ်ကိုမြင်၍ အလျင်အိုးကိုမှတ်သော မိန်းမက “ဤသူငယ်ကို ငါရသင့်သည်”ဟု ဆို၏။ ပါသော အရာဝတ္ထုကို မှတ်သောမိန်းမကလည်း “ငါသာ ရသင့်သည်”ဟု ဆို၍ ငြင်းခုံခိုက်ရန် ဖြစ်ကြသော် တရား ဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်သို့သွား၍ တရားသူကြီးတို့အား လျှောက်ကြားလျှင် တရားသူကြီးတို့သည် မဆုံး ဖြတ်နိုင်ရကား မင်း၏ အထံသို့သွား၍ အကြောင်းကို လျှောက်ကြား၏။

မင်းကြီးလည်း အခြင်းအရာကိုမေးပြီးမှ “အိုးကိုမှတ်သော မိန်းမက အိုးကိုရစေ၊ အိုး၌ပါ သော ဝတ္ထုကို မှတ်သောမိန်းမကသာ ဤသူငယ်ကိုရစေ”ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ထိုသူငယ်ကို ရသော မိန်းမကား အရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမဖြစ်၍ ဤသူငယ်ကို အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ငါ့ဆရာ၏အထံ၌ ရဟန်းပြုစေအံ့ဟုကြံ၍ ကောင်းမွန်စွာလုပ်ကျွေး၏။ အမည်မှည့်သောအခါဝယ် သတို့သားငယ်ကား ဖွားစသောအခါကပင် ကင်ပွန်းရေစင်ဖြင့် သုတ်သင်ဆေးကြောခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ဦးခေါင်း၌ရောက်သော ဆံတို့သည် ရောယှက် တွန့်လိမ်ကာ တည်ကုန်ရကား ဇဋိလ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

အရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ် စောင့်ရှောက်ပုံ

ထိုဇဋိလသည် ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ မဟာကစ္စည်းထေရ်သည် အိမ်သို့ကြွလာ၍ “ဥပါသိကာမ...ဤသူငယ်ကို အဘယ်မှရသနည်း”ဟု မေး၍ ရသော အခြင်းအရာကို စေ့စုံစွာ လျှောက်ကြားလျှင် “သင်၏သားကား ဘုန်းရှိသောသူတည်း၊ ကောင်းမွန်စွာ မွေးလော့”ဟု ဆို၍ ထိုသူငယ်အား သရဏဂုံ ပဉ္စသီလကိုပေး၏။ ဥပါသိကာမလည်း “ဤသူငယ်ကို အရှင်ဘုရားထံ တော်တွင် ရှင်ရဟန်းပြုလို၍သာ အကျွန်ုပ်မွေးမြူပါသည်၊ အလိုရှိရာဆောင်၍ ရှင်ရဟန်းပြုတော် မူပါ”ဟု အပ်နှံ၏။ မထေရ်မြတ်လည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ ကျောင်းသို့ ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆင်ခြင်လတ်သည်ကား “ဤသတို့သားသည် ကြီးမားသော ဘုန်းကံပါရမီရှိ၏။ ဂီဟိသမ္ပတ္တိကို ခံစားပြီးမှ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလတ္တံ့ ၊ ယခုကား ငယ်နုစွာသေး၏။ ရှေးကကံ၏အဟုန်ကို စိတ် ကုန်အောင် ခံစား စံစား စေဦးလော့၊ ဉာဏ်ရင့်လောက်သောအခါမှ ငါယူ၍ ရဟန်းပြုတော့ အံ့”ဟု ကြံလျက် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ဆောင်လေပြီးလျှင် မိမိ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သူကြွယ် တဦးအထံ၌ အပ်နှံထား၏။

ထိုဒါယကာလည်း မဟာကစ္စည်းထေရ်၌ ရှိသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ကို သနားသောအားဖြင့်လည်းကောင်း မိမိသားကဲ့သို့ သနားစုံမက်စွာ လူရေးလူရာ၌ လိမ်မာ ပွန်းတီးအောင် သွန်သင်၍ ကျွေးမွေးသဖြင့် တဆယ့် နှစ်နှစ်တိုင်အောင်ပင် ကြာမြင့်၏။

တရံသောအခါဝယ် သူကြွယ်သည် ရွာတပါးသို့ သွားခွင့်ရှိ၍ ဇဋ္ဌိလသုဇယ်အား “ဤဝတ္ထုကား ဤမျှထိုက်၏။ ဤမျှလောက် အဖိုးကိုရလျှင် ရောင်းချနှင့်ဘိ” ဟု မှာထား၍ သွား၏။ ထိုသို့ ဇဋ္ဌိလသည် စောင့်ရှောက်ရသောအခါ မြို့ရွာ၌စောင့်နေသော နတ်တို့သည် ကုန်ဝယ်လိုသော သူခပ်သိမ်းအား လှည့်ပတ်သွေးဆောင်၍ ဆိုင်သဖြင့် တထိုင်တည်းတွင်ပင် အထောင်အသောင်း မျှလောက်သော အထုပ်အထည်တို့ကို ရောင်းရ၏။ တဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလပတ်လုံး စုထားအပ် သော ဘဏ္ဍာကို တနေ့ချင်းဖြင့်သာ ကုန်အောင်ရောင်းပေး၏။

သူကြွယ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဆိုင်၌ဘဏ္ဍာတို့ကို မမြင်၍ “သင်ချစ်သား ဤဘဏ္ဍာတို့ကို အသို့ပူသနည်း” ဟု မေးလျှင် “အရှင်သူကြွယ်တို့ မှာခဲ့တိုင်း အကျွန်ုပ်ရောင်းနှင့်ပါသည်” ဟု ဆို၍ အသပြာတို့ကို အပ်နှင်း၏။ သူကြွယ်လည်း အလွန်ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်ရကား “ငါ့သား ဇဋ္ဌိလသည် အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်သော ယောက်ျားပေတကား” ဟု ချီးမွမ်း၍ မိမိအိမ်၌ နားထွင်း မင်္ဂလာဆောင်ချိန်တန်သော သတို့သမီးငယ်နှင့်ထိမ်းမြား၍ တခုသောအရပ်၌ အိမ်ကိုဆောက်လုပ် ၍ ပေး၏။

ဇဋ္ဌိလသဌေးကြီးဖြစ်လာခြင်း

ထိုဇဋ္ဌိလ လင်မယားတို့သည် အိမ်သို့ တက်သောကာလ အိမ်တံခါးဝ၌ အတောင်ရှစ်ဆယ် မျှရှိသော ရွှေတောင်ကြီးသည် မြေမှပေါက်လာ၏။ ထိုအကြောင်းကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ကြားသိ သော် ထိုဇဋ္ဌိလအား သဌေးကြီးတို့၏ ဆောင်းမြဲဖြစ်သော ထီးဖြူကိုဆောင်းစေဟု စေလွှတ် တော်မူ၏။

ကာလရှည်ဘိသော် ထိုဇဋ္ဌိလသဌေးအား သားသုံးယောက်တို့ကိုရ၍ သားတို့အရွယ်ရောက် သောအခါ မိမိသည် ရဟန်းပြုလိုသော အာသာဖြစ်သဖြင့် “ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ငါနှင့်အတူ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာ ရွှေငွေရတတ်သည့် ရှိလေမှုကား ငါရဟန်းပြုအံ့၊ မရှိမှုကား လူ၏ဘောင် တွင် ပျော်ရွှင်ဦးအံ့” ဟု ကြံလျက် အချင်းယောက်ျားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ရွှေဖြင့်ပြီးသော အုတ်၊ ရွှေလှံတံ၊ ရွှေသန်လျက်၊ ရွှေခြေနင်းတို့ကို ပေးအပ်၍” အရပ်ရပ်သော မြို့ပြနိုင်ငံသို့ ရောင်း ဟန်ပြု၍ လှည့်လည်လေကုန်၊ ငါနှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိသသူကိုတွေ့မှုကား ငါ့အား ပြန်ကြားလှည့်ကုန်” ဟု ဆို၍လွှတ်လိုက်၏။

မေဏ္ဍက သဌေးသားစည်းစိမ်

ထိုယောက်ျားတို့သည် အစဉ်အတိုင်း သွားလေ၍ ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ရောက်သောကာလ မေဏ္ဍက သဌေး၏ သတင်းကို ကြား၍ ထိုသဌေးထံဝင်လေလျှင် မေဏ္ဍကသဌေးလည်း “ငါ့သားတို့သည် အဘယ်အလိုငှါ လာကုန်သနည်း” ဟု မေး၍ တစုံတခုကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ငါ့အိမ်နောက်တွင်ရှိသော ဝတ္ထုကို ကြည့်လေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုယောက်ျားတို့ လည် သွား၍ ကြည့်ကြလတ်သော် ရှစ်မင်းပယ်စာမျှသော မြေအပြင်၌ ဆင်ကြီး မြင်းကြီးပမာဏ ရှိသော ရွှေဆံတံရုပ် တို့သည် ကျောချင်း ထိကာ ထိကာ တည်သည်ကို မြင်၍ ရင်တီးလက်မ အံ့သြကြပြီလျှင် မေဏ္ဍကသဌေးထံသို့ ဝင်ပြန်၏။ သဌေးကလည်း “ငါ့သားတို့သည် တစုံတခုကို ကြည့်ရှုလို၍လာသော် မြင်ခဲ့ပါ၏လော့” ဟု မေး၏။ မြင်ခဲ့ရကြောင်းကိုလျှောက်လျှင် “သင်တို့ အလိုရှိမှု ထမ်းနိုင်သမျှယူလေ” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုသူတို့ရောက်သောကာလ ဇဋိလသဋ္ဌေးကလည်း အမောင်တို့ လှည့်လည်ရာ၌ ငါကဲ့သို့ ရတတ်သောသူကို တွေ့ခဲ့ပါ၏လောဟုမေး၏။ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကအမည်ရှိသော သဋ္ဌေးကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ လွန်စွာများပြားကြောင်းကို လျှောက်လျှင် အလွန်ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမှတစ်ပါး ငါနှင့်တူသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိသောသူသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ရှိဦးမည်လောဟု တွေးတောဆင်ခြင်ပြန်၍ အဖိုးတသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာကို အပ်ပြီးလျှင် “အမောင်တို့ ဤကမ္မလာကို ရောင်းအံ့သော အခြင်းအရာဖြင့် ငါကဲ့သို့ ဥစ္စာကြွယ်ဝသောသူကို ရှာကြချေဦး”ဟု လွှတ်ပြန်၏။

ဇောတိကသဋ္ဌေးစည်းစိမ်

အချင်းယောက်ျားတို့သည် အစဉ်သဖြင့် သွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သောကာလ ဇောတိကသဋ္ဌေး၏ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးသော အရပ်တွင် သစ်ခြောက်တို့ကို စုရုံးပြီးသော် မီးထည့်၍ နေကြကုန်၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့က “အဘယ်အလို့ငှါ မီးပုံပါသနည်း”ဟု မေးသော် “ငါတို့သည် ဤကမ္မလာတထည်ကို ရောင်းလို၍ လာပါသည်။ ဝယ်မည့်သူကဲ့ပင် မတွေ့၍ ခိုးသူတို့ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မီးတိုက်၍ သွားတော့မည်အကြံနှင့် မီးပုံသည်”ဟု ပြောလျှင် “ငါတို့အရှင် ဇောတိက၏အိမ်သို့ သွား၍ရောင်းချေ။ ကျေးကျွန်အလို့ငှါ ယူကောင်းရာ၏”ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသူတို့လည်း ဇောတိကထံသို့ ဝင်လေသော် ရှင်ဇောတိကက “သင်တို့ကမ္မလာသည် အဘယ်မျှ ထိုက်သနည်း”ဟု မေး၏။ တသိန်းထိုက်ကြောင်းကိုပြော၍ ပါသောကမ္မလာကိုပြုလျှင် တသိန်းမျှလောက်သော အသပြာကို ပေးစေ၍ “တံခါးမုခ်ထွက်၌ တံမြက်ချေး သိမ်း၍နေသော ကျွန်မတယောက်အား ဤကမ္မလာကို ပေးချေ”ဟု ထိုသူတို့ ရှေ့တွင် စေလိုက်၏။ ကျွန်မလည်း ထိုကမ္မလာကိုမြင်လျှင် ရင်ဝကိုလက်ဖြင့်ထု၍ ငိုပြီးမှ ဇောတိက၏ ခြေရင်းသို့လာ၍ “အရှင်သဋ္ဌေး ကျွန်တော်မအား ယွင်းမှားသော အပြစ်ရှိခဲ့သော် ပုတ်ခတ်ဆုံးမတော်မူပါလော့၊ ဘုန်းကံမဲ့သော သူတို့၏ သို့ ဆောင်ရာဖြစ်သော ကမ္မလာကြမ်းကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော်မအား သနားပါသနည်း၊ ဤကဲ့သို့သော ကမ္မလာကို တခါမျှ မဝတ်ရဖူးပဲလျက် အဘယ်သို့ ဝတ်နိုင်ရုံနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ရှင်ဇောတိက ကလည်း “ချစ်သမီး၊ သင့်အား ဝတ်ရုံစိမ့်သောငှါ ငါပေးသည်မဟုတ်၊ ခြေသုတ်ပုဆိုးအလို့ငှါသာ ပို့လာပါစေသည်။ ခြေသုတ်ခြင်းမျှ မတတ်နိုင်သလော”ဟု ဆို၏။ ထိုကျွန်မလည်း “အရှင်ကပေးလျှင် မသုတ်ချင်သော်လည်း သုတ်ပါရတော့မည်”ဆို၍ ယူလေ၏။

သားတို့ကိုအမွေပေးပုံ

ထိုသို့သောအခြင်းအရာကို ကမ္မလာသည်တို့မြင်ရသော် ရင်တီးလက်မ အံ့ဩကြလျက် မိမိတို့ဌာနသို့ပြန်လေ၏။ ရောက်သောကာလ ဇဋိလသဋ္ဌေးက “အမောင်တို့ အသိနည်း၊ ငါကဲ့သို့ ကြွယ်ဝသော သူကို တွေ့ခဲ့သေး၏လော” ဟု မေးပြန်လျှင် “အရှင်သဋ္ဌေး—အရှင်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် အဘယ်မှာ ပြောစလောက်အံ့နည်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဇောတိကသဋ္ဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကား ဤသို့သဘောရှိ၏”စသည်ဖြင့် အလုံးစုံသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပေးသော် ဇဋိလသဋ္ဌေးလည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိလျက် မိမိသည် ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ကြံပြီးသော်

သားသုံးယောက်တို့ကို ခေါ်၍ ဝဇီရစိန်အသွားတပ်သော ရွှေဖြင့် ပြီးသော ပေါက်တူးကို သားကြီးအား အပ်ပြုလျှင် “ဖခင်၏ အိမ်နောက်တွင်ရှိသော ရွှေတောင်ကို ပေါက်ချေ”၏ဟု ဝေ၏။

သားကြီးလည်း သွား၍ ပေါက်သော် ကျောက်ဖျာအပြင်ကဲ့သို့ တင်းမာစွာ တည်၏။ ထို့နောက် သားလတ်အား သွား၍ ပေါက်ပြေလျှင် ထိုနည်းတူပင် တည်လေ၏။ ထို့နောက် သားငယ်အား သွား၍ ပေါက်စေသော် မြေစိုက်ကို ခွဲသကဲ့သို့ ရွှေခဲ အတုံးအတုံးကို မရ၍ အပ သဌေးလည်း သားတို့ကို ခေါ်ပြီးသော် “သားကြီး သားလတ်တို့၏ အလို့ငှါ ဤရတနာရွှေ တောင်သည် မပေါက်၊ ငါ၏လည်းကောင်း၊ ငါ့သားငယ်၏လည်းကောင်း အလို့ငှါသာ ပေါက် လာပေသည် အမောင်တို့မှာ ညီငယ်ပေးသမျှကို မှီ၍ အသက်မွေးရစ်ကုန်၊ ငါ့သားငယ်သာ လျှင် ငါ၏စည်းစိမ်ကို သိမ်းယူရစ်” ဟု အပ်ပေးပြီးမှ ဇဋ္ဌိလသဌေးသည် ဘုရားသခင်အထံသို့ သွား ၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းဖြစ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာလျှင်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ငါးရာသော သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ဇဋ္ဌိလမထေရ်၏ သားအိမ်သို့ ရောက်လာသော် သားသုံးယောက်တို့လည်း အဆ အရာသဒ္ဓါမြတ်နိုးလျက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အခွင့်ကို လျှောက်ကြား၍ လခဲ ပတ်လုံး ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ တရားတော်ကို နာ၏။

ထိုအခါ သံဃာတော်တို့က ဤသို့မေးကြ၏။ “ငါ့ရှင် ဇဋ္ဌိလ...သင် ရှေးက နေဖူးသော အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံရချေသည်။ သင်၏ သားမယား တို့၌လည်းကောင်း၊ အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှ လောက်သော ရွှေတောင်ကြီး၌လည်းကောင်း တပ်ငြိခြင်း၊ စုံမက်ခြင်း အာသာသည် မဖြစ် သလော” ဟု မေးလျှင် “ရှင်ပင်တို့...အကုန်ပင်သည် ဤလောကီချမ်းသာ၌ သာယာမက်မော တတ်သောတဏှာသည် မရှိပြီ” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုစကားကို သံဃာတို့ မယုံသဖြင့် လောကသနင်း တရားမင်းအား နားတော်လျှောက်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း -

ယောဓ တဏှံ ပဟန္တာန၊ အနာဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။
တဏှာဘဝပရိက္ခိဏံ၊ တမဟံ ပြုမိ ပြာဟ္မဏံ—

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဣဓ၊ ဤငါဘုရားသာသနာတော်၌။ တဏှံ၊ အာရုံခြောက်ပါး၌ ကျက်စားတတ်သော တဏှာကို။ ပဟန္တာန၊ ပယ်ဖျောက်၍။ အနာဂါရော၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်း၌ ကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေ၊ ကျင့်၏။ တဏှာဘဝ ပရိက္ခိဏံ၊ ကုန်ပြီးသော တဏှာ၊ ကုန်ပြီးသော ဘဝရှိသော။ တံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ပြာဟ္မဏံ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ပြုမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

ဤဒေသနာ၏ အဆုံး၌ များစွာ ကုန်သော သူတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြ ကုန်၏။

ဇဋိလ၏အတိတ်မှတ်ချက်

ဤဇဋိလသေရ်သည် ငယ်သောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်၌မျှောသည်ကို အဘယ်ကြောင့် ခံရသနည်း၊ သားကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် အဘအမေဖြစ်သော ရွှေတောင်ကို အဘယ်ကြောင့် မရထိုက်သနည်း ဟူမူကား ဤဇဋိလသဌေး၏ အလောင်းသည် ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ရွှေပန်းထိမ်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားအထံတော်၌ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သတည်း။ ကဿပဘုရား နိဗ္ဗာန်လားတော်မူသောကာလ ကြွင်းရစ်သော ဓာတ်တော်တို့ကို ရှည်မြင့်စွာ တည်စေခြင်းငှါ များစွာသော သူတို့သည် ဥစ္စာအသပြာ စုရုံး၍ စေတီတော်တည်ကြရာဝယ် မြောက်မုခ်မုက်နှင့် တဖျာခန့်သော ရွှေသည် မလောက်ရှိ၏။ ထိုသို့မလောက်သည်ကို ရဟန္တာတဦးမြင်လျှင် စေတီတွင်ပြုလုပ်သော ပန်းရံတို့အား “မြို့တွင်းသို့ ငါသွား၍ ဒါယကာရှာဦးမည်၊ သင်တို့ဆိုင်းလင်ကုန်” ဟု ဆို၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏အိမ်သို့ တက်၍ရပ်၏။ ပန်းထိမ်သည်လည်း “အဘယ်အလို့ငှါကြွလာသနည်း” ဟု လျှောက်သော် “ယခုလုပ်သော ဓာတုစေတီတော်၌ ဒါယကာတို့ တာဝန်ခံ၍ လုပ်သောမုခ်ဝ၌ ရွှေမလောက်သောကြောင့် နှိုးဆော်ခြင်းငှါလာသည်” ဟု ဆိုလျှင် ရွှေပန်းထိမ်သည်လည်း မိမိ၏မယားနှင့် အချင်းများ၍ နှလုံးညစ်ညူးခိုက် ကြိမ်သည်နှင့် “အရှင်ဘုရားတို့ စေတီကိုဂင်္ဂါမြစ်၌သာ မျှောဘိလော့ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို မယားကြားလတ်သော် “အမောင်သည် အကျွန်ုပ်အား အမျက်ထွက်ငြားက အကျွန်ုပ်ကိုသာ ပုတ်ခတ် ဆဲရေးပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ်ကြောင့် ဆဲရေးပါသနည်း” ဟု ဆိုလျှင် လင်ယောက်ျားလည်း သတိသံဝေဂကို ရ၍ ကြွလာသော အရှင်မြတ်အား ပူဇော် ကန်တော့၏။ ရဟန္တာကလည်း “ဒါယကာသည် ငါ့အားပြစ်မှားသည်မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓသရီရဖြစ်သော ဘုရားကိုသာ ပြစ်မှားရှာချေသည်၊ ဘုရား၌သာပူဇော်ကန်တော့လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ပန်းထိမ်သည် ဒါယကာကလည်း “အဘယ်သို့ ကန်တော့ရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်သော် “ဓာတ်တော် ဌာပနာ တိုက်တွင်း၌ ရွှေပန်းခိုင်သုံးခုကိုပြု၍ ကန်တော့လော့” ဟု နည်းပေး၏။ ပန်းထိမ်သည်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မီးလျှံကဲ့သို့ တောက်ပသော ဇမ္ဗူရစ်ရွှေတို့ကို ပန်းခိုင်ပြုလုပ်သောကြောင့် သားသုံးယောက်တို့တွင် သားကြီးကို ခေါ်လတ်သော် အဘသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ပြစ်မှားသည်၊ အကျွန်ုပ်ကား မပြစ်မှား ထို့ကြောင့် အဘ သာလျှင် ပြုပါတော့လော့” ဟုဆို၍နေ၏။ သားအလတ်ကိုခေါ်ပြန်သော်လည်း ယခင် ကဲ့သို့သာ ဆို၍နေ၏။ သားအထွေးကို ခေါ်သော ကာလ “မိဘတို့၏ကံကိစ္စ ဟူသမျှသည် သားသမီးတို့ တာဝန်ပေတည်း” ဟု ဆို၍ မငြိုမငြင် အတူပင်လုပ်ဆောင်၏။ တထွာစီမြင့်သောရွှေပန်းခိုင်ပြီးသောအခါ ဓာတ်တော် ဌာပနာသော တိုက်တွင်း၌ စီစိုက်၍ စိုသောဆံ၊ စိုသောပုဆိုးတို့ဖြင့် ရှိသေစွာရှိုခိုးလျက် ပူဇော်ကန်တော့၏။ စေတီ၌ ပြည့်သောရွှေတို့ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာချပေ၏။ ဤသို့ ပြစ်မှားပြောဆိုခဲ့ဘူးသော ဝစီကံကြောင့် ဇဋိလသည် ခုနစ်ဘဝတိုင်တိုင် ရေ၌မျှောသည်ကို ခံရသတည်း။ သားကြီး နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း

အဖ၏ ပြုရန်ဝန်ကို မကူဖူးသောကြောင့် အဖ၏ အမွေဖြစ်သော ရွှေတောင်ကြီးကို မထိုက်ကြလေသတည်း။]

ဤကား ဇဋိလသဌေး၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

၄၆-ဇောတိကသဌေး ရဟန်းပြုခြင်း

ယခင်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဇောတိကသဌေးသည် ဘုရားမြတ်စွာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူစကပင် ဘုရားသခင် အထံတော်သို့ကပ်၍ တရားတော်ကို နာသဖြင့် မြတ်သော ဥပါသကာ အဖြစ်ကိုယူသတည်း။ ထိုအခါမှစ၍ ပဉ္စသီမေဓကို နိစ္စသုံးစွဲလျက် တလ, တလလျှင် ရှစ်ရက်, ရှစ်ရက်သော နေ့တို့၌ အဋ္ဌင်္ဂဥပုသ်ကို ဆောက်တည်သတည်း။

အဇာတသတ်မင်း စစ်ရှုံးခြင်း

ကာလရှည်လျား၍ ဘုရားမြတ်စွာ ဝါတော် နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်နှင့် အပေါင်းအဖော်ရ၍ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်ပြီးလျှင် ထီးနန်းတိုင်းပြည်ကို သိမ်းအုပ်ရုံမင်းလုပ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဇောတိကသဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငါလုယက် သိမ်းယူအံ့ဟု ကြံ၍ နိုင်ငံတော်အတွင်းဝယ် စစ်ခင်းရေးရာ၌ လိမ္မာသော အမတ်သူရဲကြီးတို့ကို ရုံးစုစီရင်၍ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ထွက်လေသဖြင့် ဇောတိက သဌေး၏ ပြာသာဒ်ပါးသို့ ရောက်လတ်သော် ပတ္တမြားတံတိုင်း၌ ဆင်မြင်း ဗိုလ်ပါ အခြံအရံနှင့် တကွသော မိမိစစ်သည်၏ အရိပ်ထင်သည်ကိုပင် ရှင်ဇောတိကသည် ငါ့အား စစ်ထိုးခြင်းငှါ ဗိုလ်ပါနှင့် ထွက်သည်ဟု ထင်မှတ်၍ အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ပဲ အဝေးကသာ ဝန်းရံကာနေ၏။

ထိုနေ့၌ သဌေးကြီးလည်း ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်ဖြစ်၍ နံနက် စောစောကပင် ဘုရားသခင်နေတော်မူရာ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားတော်ကိုနာလျက် ချမ်းသာစွာ နေလေသတည်း။ ထိုသို့ စစ်ထိုးအံ့သောငှါ ဝန်းရံလာနေသော အဇာတသတ်မင်းကို ပဌမတံခါး မှုခွဲ၌ စောင့်နေသော ယမကောဠိမည်သော နတ်ဘီလူးသည် မြင်လျှင် စစ်သည် ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ထွက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကို ပြုလျက် “ယခု ဝန်းရံသည်ကား အသူနည်း၊ ငါတို့ အရှင်ကို ဘယ်သို့မှတ်ထင်၍ စစ်ခင်းကျင်း လာသနည်း၊ လာသမျှကို တယောက်မျှ မကြွင်းအောင် ချက်ခြင်း သေစေအံ့” ဟု ခြိမ်းခြောက်လျက် တိုက်ဖျက်လေလျှင် အဇာတသတ်မင်း စစ်သည်တို့သည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ပရမ်းပတာ ပြေးလေကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းလည်း မြင်းစီး၍ တယောက်ထည်းသာ ပြေးလာသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ ဝင်လေသော် အထံတော်၌ တရားနာ၍နေသော ဇောတိကသဌေးမြင်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး...အဘယ်အလို့ငှါ ကြွရောက်လာသနည်း” စသည်ဖြင့် ပျူငှါပြု၍ နေရာမှ ထလင့်၏။ မင်းကြီးကလည်း “သင်သဌေးသည် ကျေးကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ငါနှင့် စစ်ထိုးစိမ့်သောငှါ မှာထားစီရင်ခဲ့၍ အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းတော်၌ ဥပုသ် ဆောက်တည်ဟန်, တရားနာဟန်ပြု၍ နေပါသနည်း”ဟု မေး၏။

ဇောတိကပစ္စည်း လှ၍ မရပုံ

သဋ္ဌေးကလည်း “အကျွန်ုပ်မသိပါ။ အရှင်မင်းကြီးသာ အကျွန်ုပ်ကို အဘယ်အလိုငှါ စစ်ထိုးကြပါသနည်း” ဟု မေးသော် “သင်၏ ဗိမာန်ပြာသာဒ်ကို အလိုရှိ၍ပင် ငါစစ်ထိုးပေသည်” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် မပေးလိုငြားက ပြာသာဒ်ကို မဆိုထားဘိ မြတ်ဆာချည် မျှင်အဖျားကိုမျှ တထောင်မျှလောက်သောမင်း၊ တထောင်မျှလောက်သော ရန်သူတို့သည် လုယူ၍ မရပေရာ” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်သဋ္ဌေးသည် ငါ၏ဥစ္စာကို ငါသာအစိုးရသည် ဟု ထင်မှတ် သလော” ဟု ဆို၍ ကြုံးဝါး၏။ သဋ္ဌေးကလည်း “အရှင်မင်းကြီး သိလိုမှုကား “အကျွန်ုပ်လက်၌ ဝတ်ဆင်သော လက်စွပ်ကို ချွတ်တော်မူစမ်းလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထ၍ချွတ်သည်။ မကျွတ်နိုင်လေ။ ထိုမင်းကား ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်လျက် အထက်သို့ခုန်သော် တဆယ့်ရှစ်တောင်၊ ရပ်လျက်ခုန်သော် အတောင်ရှစ်ဆယ် ကိုကျော်နိုင်၏။ အသွားခုန်သော် တဥသဘရောက်နိုင်၏။ သို့လောက်စဉ် အင်အားကြီးသောသူ ဖြစ်လျက် လက်၌ ဝတ်ဆင်သော လက်စွပ် ကွင်းနှစ်ဆယ်တို့တွင် တကွင်းကိုမျှ ထ၍လည်းကောင်း၊ ထိုင်၍လည်းကောင်း ပြောင်းပြန် လူးလည်းလျက် ချွေးစက်စက်ကျအောင် ချွတ်၍မရနိုင်ရှိ၏။

ထိုအခါ သဋ္ဌေးကလည်း “အရှင်မင်းကြီး....ဝတ်လဲကို ဖြန့်တော်မူ၊ အကျွန်ုပ်ပေးပါအံ့” ဟု ဆို၍ လက်ကိုမြှောက်၍ စောင်းသော် လက်ဆယ်ချောင်း၌ ဝတ်ဆင်သော လက်စွပ်နှစ်ဆယ် တို့သည် ဓမကရိုဏ်မှ ရေလွတ်သကဲ့သို့ ကျွတ်၍ ကျလေကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီးမှ “အရှင်မင်းကြီး သိတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်၏ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ် သဒ္ဓါသဖြင့် မပေးက အသောင်း၊ အသိန်းမျှ သော မင်းတို့သည် စစ်ခင်း၍ ယူငြားသော်လည်း မရပေရာ” ဟု ဆိုပြီးသော် မင်းကြီးပြုအပ်သော အမှုအရာဖြင့်ပင် လွန်စွာထိတ်လန့်သော သံဝေဂရှိသည်ဖြစ်၍ “အရှင်မင်းကြီး ...ဤစည်းစိမ်ကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါပြီ၊ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။

ရဟန်းပြု၍ ပစ္စည်းများ ကွယ်ပြီ

အဇာတသတ်မင်းလည်း ဤသဋ္ဌေး ရဟန်းပြုခဲ့သော် ပြာသာဒ်နှင့်တကွသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကိုငါယူအံ့ဟု ကြံ၍ တကြိမ် တောင်းပန်သော စကားဖြင့်ပင် “သင်ရဟန်းပြုလိုသော် ပြုလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ သဋ္ဌေးလည်း အားရဝမ်းသာ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၍ ဇောတိကမထေရ် ဟု ထင်ရှားစွာ ဖြစ်သတည်း။

ဤသို့ ဇောတိက အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသောနေ့ပင် အလုံးစုံသော ရွှေအိုး ရွှေအိမ် ပဒေသာပင် တို့သည် ကွယ်လေကုန်၏။ တူလကာရီ အမည်ရှိသော မြောက်ကျွန်းသူ သဋ္ဌေးမကိုလည်း နတ်တို့ဆောင်၍ ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့ ပို့ကြလေကုန်သတည်း။

[ရဟန်းပြုသောကာလဝေးကွာသည်ကို သိသာစိမ့်သောငှါ အဋ္ဌကထာမှ ဇဋိလ ဝတ္ထု ခြားလျက် ပြထားသောကြောင့် ဤ၌ ခြား၍ ဆိုလိုက်သည်။]

ဤကား ဇောတိကသဋ္ဌေး၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၄၇-ကာကဝလိယ သဌေးကြီး၏ ရှေးအကြောင်းကိုပြခြင်း

ဆင်းရဲလှပုံ

ကာကဝလိယသဌေး၏ အကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ဆင်းရဲစွာသော ပုဏ္ဏား လင်မယား နှစ်ဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးတို့တွင် လင်ပုဏ္ဏားသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နံနက်စောစွာက တောသို့ သွားလေ၍ ထင်းခွေခွဲပြီးလျှင် မြို့တွင် ရောင်းချ၍ တကုမ်းစား မျှသော ဆန်ကို ရသဖြင့် မွန်းတည့်နီးအခါမှ အိမ်သို့လာ၍ နံနက်စာထက်ဝက် ညဉ့်စာထက်ဝက် ထား၍ စားရ၏။ မယားပုဏ္ဏားမလည်း သူတပါးအိမ်၌ စပါးထောင်း ဆန်ဖွပ်ငှါး၍ သနားပေးကမ်းသမျှသော ဥစ္စာကို ဟင်းလျာတို့ပြု၍ ကြွင်းကျန်သည်ကို စုပြီးမှ အဝတ်တန်ဆာ ဝယ်ရ၏။ ထိုသူတို့၏ အိမ်၌ကား ဖားစရာ ထမင်းမျှ မကြွင်းကျန်သည်သာ များသောကြောင့် ကျီးငှက်မျှမနားလို့၊ ကျီးငှက်တို့ကို အစောင့်လွတ်ရကား ကာကဝလိယ ပုဏ္ဏဟု ခေါ်စမှတ် ပြုကြ၏။

တရံသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ချီးမြှောက်အပ် သော ဝေနေယျတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင် ကာကဝလိယ သူဆင်းရဲ လင်မယားတို့ကို မြင်လျှင် “ဤသူတို့ကား ရှေးပြုဖူးသော ကံဟောင်းရှိလျက် တခုသော မကောင်းမှု နှိပ်စက်သော ကြောင့် ဖုံးဝှက်အုပ်ထားသော မီးကဲ့သို့ မကြီးပွားနိုင် ရှိချေသည်။ ငါသွား၍ ချီးမြှောက်ရမှု ဒိဋ္ဌဓမ္မပင် သုခသမ္ပတ္တိကို ရရာ၏” ဟု ကရုဏာ ဉာဏ်တော်သက်သဖြင့် နံနက်အခါ၌ ဆွမ်းခံ ကြွလာတော်မူ၏။

စိတ်တူသော ဇနီးမောင်နှံ

သူဆင်းရဲမလည်း လင်ယောက်ျား အလို့ငှါ ထတ်ထတ်သော ယာဂုကို ချက်ပြီးလျှင် ခရီးမကို မျှော်လျက် နေသဖြင့် သပိတ်ပိုက်ကာ ရပ်လာသော အရှင်သာရိပုတြာကို မြင်လျှင် ကြည်လင် ညက်နူးလှသော သဒ္ဓါတရား ရှိသည်ဖြစ်၍ “ရှေးရှေးသော နေ့တို့၌ အရှင်ကောင်းကို မြင်လျှင် လည်း အိမ်တွင် အလှူဝတ္ထုမရှိ၊ ဝတ္ထုရှိခိုက်ဖြစ်လျှင်လည်း အရှင်ကောင်းကို မတွေ့ရ၊ ယနေ့ မူကား အလှူဝတ္ထုလည်း ပြည့်စုံ အရှင်ကောင်းနှင့်လည်း ကြုံပေသည်။ ဤအခါမှ ငါမလှူချေမှု အဘယ်မှာ ဒါန ဖြစ်နိုင်တော့အံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ အရှင်မြတ် အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ပဉ္စပတိဋ္ဌိတ ဘို့ဖြင့် ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား သနားတော်မူပါသဖြင့် အကျွန်ုပ်အလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ သပိတ်တော်၌ ယာဂုအိုးကို မှောက်၍ လောင်းပေ၏။ ထိုသို့ လောင်းပြီးမှ “ဤပုညကြောင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မပင် ဒုက္ခကင်းလွတ်ရပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ဒါယိကာမတောင်းသော ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေ” ဟု ဆုပေး၍ ကြွတော်မူ၏။ ထင်းခွေရာမှ ပုဏ္ဏားပြန်လာသော အခါလည်း ထိုအခြင်းအရာကို ပြန်ကြားက လင်မယားနှစ်ဦးပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကြသတည်း။

ထမင်းပိုမသွားဝံ့ကြပုံ

ထိုနေ့၌ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း ရထားစီး၍ မြို့ကိုလှည့်ရာတွင် သုသာန်ပြင်၌ တံကျင်လျှို၍ ထားသော ယောက်ျားတဦးသည် သေခြင်းသို့ မရောက်သေးသည်နှင့် မင်းကြီးလာသည်ကို

မြင်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်အား မသေမီ ထမင်းတနပ်စာနှင့် ရေတမုတ်မျှ သနားတော် မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုသူအား အလွန်သနားတော်မူလှ၍ ငါ့တွင် ယခုထမင်း မပါလာပြီ၊ နန်းတော်သို့ ကျသော အခါမှ ပို့စိမ့်မည် ဆို၍ သွားလေသဖြင့် နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါလည်း များစွာသော ကချေသည် မောင်းမတို့ ခုယ ဖျော်ဖြေသည့် ကိစ္စ ကြောင့် မေ့လျော့သဖြင့် နေဝင်သောကာလ သတိရလတ်သော် မင်းချင်းတို့ကို ခေါ်၍ “ငါ ဝန်ခံတော်မူခဲ့သော ကတိရှိပေသည်၊ သုသာန်ပြင်၌ တံကျင်လျှို၍ထားသော ယောက်ျား၏ အထံသို့ ထမင်းနှင့် ရေကို ပို့ပါချေ”ဟု စေ၏။

မင်းချင်းတို့လည်း မည်သူမျှ မသွားဝံ့ကြ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား မြို့တံခါး ထန်း နှစ်ပင်၌နေသော ဒီဃတာလ အမည်ရှိသော ဘီလူးကို “နေဝင်သည်မှစ၍ အရုဏ်တက်၎င်း တိုင်အောင် မြို့တံခါးမှထွက်သောသူ ဝင်သောသူတို့ကို သင် ဖမ်းယူ၍ စားဘိလော့”ဟု မင်းကြီး အပိုင်စားပေး၍ ထား၏။ ထို့ကြောင့် မသွားဝံ့ကြသတည်း။

မယ်ကာက ထမင်းဖို့သွားပြီ

ထိုအခါမင်းကြီးလည်း ကတိပျက်မည်ကိုစိုး၍ “သုသာန်သို့ သွားဝံ့သော သူကို အသပြာ တထောင်ပေးမည်”ဟု စည်လည်စေသော် ကာကဝလိယ သူဆင်းရဲမ ကြား၍ ငါသွား၍ ပို့ချေအံ့”ဟု လင်ယောက်ျားကို တိုင်ပင်လျှင် “ရှင်မ သွား၍ ဘီလူးစားခဲ့သော် ငါကား အသို့ အသက်ရှင် နိုင်တော့အံ့နည်း၊ ကိုယ်ပင် ဆင်းရဲငြားသော်လည်း ငါတို့လင်မယား အတူနေ ရမူ စိတ္တသုခ ရှိပါသေး၏။ အသင်မှ သေချေမှု လူ့ပြည်တွင် ငါ မနေနိုင်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာ ကို မမက်ပါလင့်”ဟု ဆို၏။ သူဆင်းရဲမကလည်း “မကြောင့်ကြလင့်၊ ဘီလူး မစားရအောင် ငါကြံ့နိုင်၏” ဟု ဆို၍ မင်းကြီးထံသို့ ရောက်လေလျှင် “ကျွန်တော်မ သွား၍ပို့ပါမည်”ဟု ဝန်ခံ၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန်ဝမ်းသာလျက် တယောက်စာထမင်းကို ခွက်တွင်း၌တည့်၍ ရေအိုးနှင့် တကွ ပေး၏။ သူဆင်းရဲမကလည်း “မင်းလက်ဆောင်ပီစွာ ဤထမင်းကို မနောလင်ပန်းဖြင့် ထည့်၍ သနားတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးက လျှောက်တိုင်း ပေးလေလျှင် လင်ပန်းကို ရွက်၍ တဘက်ကို ခါးပန်းလျက် ရေခွက် ရေအိုးတို့ကို ဆွဲပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းထွက်သွား၍ တံခါးဝသို့ရောက်လတ်သော် ထန်းပင်၌ နေသော ဒီဃတာလ ဘီလူးသည် ကိုယ်ထင်ပြလျက် “ဟယ် မိန်းမ...သင်ကား ငါ့အစာဖြစ်ပြီ ရပ်လော့၊ ရပ်လော့”ဟု ဆို၏။

သတင်းပို့ခဲ့ပုံ

ထိုအခါ သူဆင်းရဲမကလည်း ‘အမောင် ဒီဃတာလ သူတပါးကို စားခွင့် ရသော်လည်း ငါ့ကို သင်မစားပိုင်ချေ၊ သင်သည်လည်း ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ အမှုထမ်း ကျေးဇူးခံ၊ ငါလည်း မင်းကြီး၏ တမန်တော်ဖြစ်သည်၊ ငါ့စကားကို မယုံသော် ငါ့တွင်ပါသော မနောလင်ပန်းကို ကြည့်ဦးလော့’ ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဒီဃတာလ ဘီလူးကလည်း ဟုတ်ရာပေ၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့မင်းကြီး တမန်တော်ဖြစ်လျှင် တမန်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံရာပေလတ္တံ့၊ ငါမှာလို

သောသတင်းစကားကိုလည်း မှာထားလိုက်အံ့ဟု ကြံလျက် “တမန်ဇိနမ မင်းကြီးက စေလွှတ်မှု သွားလော့၊ ငါ၏သတင်းစကားကိုလည်း ကြားခဲ့စေချင်သည်”ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကိုကြား ရအံ့နည်း” ဟု မေးလျှင် “သုသာန်ပြင်၏အနီး မန်ကျည်းပင်ကြီး ခုနစ်ပင်၌ စောင့်နေသော သုမန နတ်မင်းကြီးအား သင် နတ်မင်း၏သမီး ဒီဃတာလ၏ မယားဖြစ်သော ကာလီ မည်သော နတ်သမီးဝယ် စင်ကြယ်လှပသော သားကောင်းရတနာကို ယနေ့ မျက်နှာမြင် ပါကြောင်းကို လျှောက်လိုက်ပါသည်ဟု ကြားပါလေ”ဟူ၍ မှာလိုက်၏။

သူဆင်းရဲမလည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် တံကျင်လျှိုထားသောသူအား စားဖွယ်သမင်းနှင့် ရေကိုပေးပြီးလျှင် မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ လာ၍ ဒီဃတာလ မှာလိုက် သောအတိုင်းကို ကြားလေ၏။

နတ်တို့ မ, စ, ခြင်း

သုမန နတ်မင်းကြီးလည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်ရကား ထင်ရှားစွာသော ကိုယ်ကိုပြုလျက် “သုတမင်္ဂလာ စကားကို ငါ့အား သင်လျှောက်လာသည်၊ သင့်ကို ငါဆုပေးမည်၊ ငါမန်ကျည်း ပင်ခုနစ်ပင်တွင် တပင်တပင်စီ အရင်း၌ ရွှေအိုး နှစ်လုံးစီ ရှိသည်ကို နံနက်အခါ လာ၍ဖော် လှည့်လော့”ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုသူဆင်းရဲမလည်း သုမန နတ်မင်းကြီးအား ရှိခိုးလျက် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ လာခဲ့ ပြီးလျှင် မြို့ဝင် တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ဒီဃတာလ၏ နေရာ ထန်းပင်သို့ကပ်၍ “အရှင် နတ်မင်း အရှင်မှာလိုသော သတင်းစကားကို အကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ပါပြီ၊ အရှင်ယောက္ခမ သုမန နတ်မင်းက ကောင်းမြတ်လှသော သုတမင်္ဂလာကို အခါမဲ့ ငါ့အား ကြားလာပေသည် ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိလှ၍ ကျွန်တော်အား များစွာသော ရွှေအိုးတို့ကို ဆုပေးလိုက်ပါ သည်”ဟု ပြန်ဆိုသော် ဒီဃတာလလည်း ငါ့ယောက္ခမပင် ဤမျှဆုပေး ပေသည်၊ ငါစေရင်း သူကား ထိုထက်အဆသာ၍ ပေးဖွယ်ရှိသည် ဟု ကြံလျက် “နက်ဖြန် ငါ့သန်းပင်ရင်း၌လည်း ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးကို တူးယူလှည့်လော့”ဟု ဆိုလိုက်၏။

သဌေးကြီးဖြစ်ပြီ

ထိုမှသည် အစဉ်အတိုင်း ဝင်လာ၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏အထံသို့ ရောက်သောအခါ ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် အကြောင်းမျိုးစုံကို လျှောက်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း အလွန်အားရလျက် ခိမိကပေးလိုက်သော အသပြာ တထောင်ထုပ်ကိုလည်း အပ်ပေ၏။ နံနက်အခါ များစွာသော မင်းချင်းတို့နှင့် တကွ နတ်တို့ကပေးအပ်သော ရွှေအိုးတို့ကို ဖော်စေ၍ မင်းရင်ပြင်၌ စုပုံပြီး သော် အမတ်ကြီးတို့ကို တိုင်ပင်တော်မူ၍ “ဤမျှလောက်သော ရွှေရတနာ ရှိပေက သဌေး၏ အရာဌာနကို ရသင့်ပေပြီ”ဟု ဆိုပြီးလျှင် သဌေးတို့၏ ဆောင်းမြဲသော ထီးကိုပေးပေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကာကလိဝယ သဌေး ဟု တွင်သတည်း။

ထိုလင်မယားတို့သည် သူတပါး၏ အိမ်ကြား၌သာ အိမ်ငယ်နှင့် နေကြရ၍ နေရာဌာန လည်း မရသေးရကား မင်းကြီးအား အိမ်ထုကို တောင်းလေလျှင် ပျက်စီးလေသော သဋ္ဌေးတဦး၏ အိမ်ထုကို ပေး၍ ချုပ်ပျောင်းတို့ကို သုတ်သင်လျက် အိမ်ဆောက်ခြင်းငှါ တွင်းတူး လေသော် တူးတိုင်း တူးတိုင်းပင် ရှေ့အိုး၊ ငွေအိုးတို့သာရ၍ အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့သည် ဖြစ်သတည်း။ ထိုကာကဝလိယ သဋ္ဌေးလင်မယားတို့သည်လည်း ငါတို့ကား အရှင်သာရိပုတြာ၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပေသည်ဟု ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့၍ တနေ့တနေ့ဝယ် ငါးရာမျှလောက်သော သံဃာတော်မြတ်တို့အား မပြတ် လုပ်ကျွေးလေသတည်း။

အမှာစကားချပ်

ဤ ကာကဝလိယအကြောင်းကား ပပဉ္စသုဒ္ဓနီမည်သော မဇ္ဈိမနိကာယ် အဋ္ဌကထာ ကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်တွင် လာသည်။ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာတို့၌ ရှစ်မဟာကဿပဟူ၍ ဆို၏။ မေဏ္ဍက သဋ္ဌေး၏ အကြောင်းမှာ ဝိသာခါ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြရာ အထက်မှာမှ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း စတုတ္ထပိုင်း ပြီးပြီ။

ပဉ္စမပိုင်း

ဣဿရိယ စသော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး၊ လောကီတန်ခိုး ရှစ်ပါး၊ ကျေးဇူးတော် တဆယ့် ရှစ်ပါး တရားအထူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သုံးလူ့ ထွတ်ဖျား ဘုရားသခင်သည် ပဉ္စမဝါဝယ် ဝေသာလီပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူသော အခြင်းအရာကို ဝေသာလီပြည်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိမှစ၍ ပြဆိုပေအံ့-

၄၈-သာကီဝင်မင်းသမီး ငါးရာတို့နှင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီ ရဟန်းပြုခြင်း

လိစ္ဆဝိမင်းမဂ္ဂါ

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ မိဖုရား ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေ စွဲလမ်းသဖြင့် မင်းအား အကြောင်းကို ကြားလတ်သော် များစွာသော အခြံအရံ အစောင့်အရှောက်တို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ဆယ်လစေ့သဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရင့်သောအခါ သားဖွားရာအိမ်သို့ ဝင်လတ်သော် ဘုန်းကံရှိသော သူတို့အား နံနက်ထ၌ သားဖွားမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်ရကား မိဖုရားကြီး၏ သားသည်လည်း ကြီးမားသော ဘုန်းပါရမီရှိသောသူဖြစ်၍ မည်းညစ် ကင်းပျောက် မိုးသောက်ထ အခါဝယ် လယ်ခေါင်ရန်းပန်း အဆင်းကဲ့သို့ ခြင်းခြင်းနီသော သားတစ်စိုက်ကို ဖွား၏။ တပါးသော မိဖုရားငယ်တို့မကား လှပတင့်တယ်စွာ သတို့သားကို ဖွားကုန်၏။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် ဤသို့ကြံ၏-“ငါ၌ သားစိမ်းတစ် ဖွားသော အကြောင်းကို မင်းကြီးသိလေက ငါ့အား ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ခြင်းကို သော်လည်း ပြုရာသည်၊ စည်းစိမ်အသရေကို သော်လည်း လျှော့ရာသည်၊ မင်းကြီးမသိမီ စွန့်တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ တခုသော အိုးသစ်၌ သားတစ် ကို ထည့်သွင်း၍ မင်းတို့ ဝတ်ဆင်သော လက်စွပ်ဖြင့် တံဆိပ် ဖွဲ့ခတ်လျက် ဂင်္ဂါမြစ်ရေအလယ်၌ မျှောလေ၏။ လူတို့လက်မှလွတ်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မှ နတ်သည် စီရင်ဖန်ဆင်းလျက် “ဤအိုး၏အတွင်း၌ ကြီးမားသော ဘုန်းပါရမီရှိသော ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီး၏ သားတော် သည် တည်သတည်း” ဟု ဆေးဒန်းမြင်းသီလာဖြင့် အကွရာတံဆိပ် ရေးမှတ်လျက် မပြတ် စောင်ကြေ သဖြင့် လှိုင်းတံပိုးစသော ဘေးဘျမ်း ဒုက္ခမငြိ မထိတင်ပဲ အစဉ်အတိုင်း မျှောလေ၏။

ထိုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်၏ အကြော၌ ကျွဲ နွားမွေးမြူသော လူတို့၏နေရာ ရွာငယ်တခုကို အမှီပြု ၍ ရသေ့တဦးသည် နေ၏။ ထိုရသေ့သည် နံနက်ထခါ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သက်လတ်သော် အထက်မှ မျှောလာသော အိုးကို မြင်၍ ပုံသုက္က ဖင်မှတ်သဖြင့် ကူးခပ်ဆယ်တင်၍ အိုးတွင်ပါသောအကွရာ အမှတ်နှင့် လက်စွပ်တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြီးသော် အိုးပေါ်မှ အဖုံးကို ဖွင့်၍ ရှုလေလျှင် နုထွတ် သိမ် မေ့စွာ သန္တာအဆင်းကဲ့သို့သော သားတစ်စိုက်ကို မြင်၏။

ထိုအခါ ရသေ့သည် ဤသို့ကြံ၏-“ဤသားတစ်ကား ဆိုးညစ်နံ့လှောင်း မကောင်းသော အနံ့လည်းမရှိ၊ ပုပ်လည်းမပုပ်၊ ဥတုဇရုပ်သာ ဖြစ်သော သားတစ်မျှ မဟုတ်ရာ၊ ရှေးကြမ္မာ နှိပ်နင်း

သဖြင့် မပွင့်မပွားသေးသော သူငယ်သာ ဖြစ်ဘိရာသည်၊ ငါသိမ်းမွေးရသော် ကောင်း၏”ဟု ကြံ၍ မိမိနေရာသင်္ခမ်းသို့ဆောင်ပြီးလျှင် သန့်စင်ချမ်းမြေ့သော နေရာ၌ ထား၍ စောင့်စား ကြည့်ရှု၏။

လခွဲကာလလွန်လျှင် ယခင်က သားတစ်စိုင်းသည် နှစ်ခုဖြစ်၏။ ရှင်ရသေ့လည်း ချမ်းမြေ့ မွေးကြူ သော ပန်းရွက်ကြား၌ အိုးကို ထားပေ၏။ လခွဲတဖန်လွန်ပြန်လျှင် တခု တခုသော သားတစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက် အထက်ဦးခေါင်းအားဖြင့် ငါးဖြာသော ခက်မတို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထို့နောက် လခွဲတဖန် လွန်ပြန်သောကာလ သားတစ် တခုမှသည် လှပတင့်တယ် စင်ကြယ်စွာ သွန်းလုပ်သော ရွှေရုပ်တုကဲ့သို့ နုထုတ်လှပသော သတို့သားငယ်သည် ဖြစ်၏။ တခုသောသားတစ် မှလည်း ထိုနည်းလှပသော သတို့သမီးငယ်သည် ဖြစ်၏။

ရှင်ရသေ့လည်း ထိုသူငယ် နှစ်ယောက်တို့ကို မြင်လျှင် ရင်မှ ဖွားသော သားကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ရကား မိမိ လက်ချောင်းမှ နို့ ရည်ကို ဖြစ်စေ၏။ ဆွမ်းခံရွာမှ နို့ဆွမ်းရလာလျှင် လည်း မိမိမှာ ဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေး၍ သူငယ်တို့အား နို့ ရည်ကို တိုက်ပေ၏။ ထိုသူငယ်တို့၏ ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်လေသမျှသော အစာအာဟာရသည် မြခွက် ဖန်ခွက် အတွင်း၌ တည်သော ရေကဲ့သို့ သက်လေသောအတိုင်းပင် အပြင်က မြင်ရလေသတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ထိုသူငယ်တို့သည် ကာကွယ်မြှေးယှက်သော အရေအလွှာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ချုပ်အပ်စပ်အပ်သကဲ့သို့ နုဖပ်တုန့်လိပ်သော အရေအလွှာရှိသည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း လိစ္ဆာဓိ ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ရှင်ရသေ့သည် အဆောတလျှင် ရွာသို့ဝင်၍ ဆွမ်းခံပြီးသော် အမြန်ပင် ကျောင်းသို့ဝင်၍ ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေး စောင့်ရှောက်၏။

ဝဇ္ဇီတိုင်း

ထိုသို့သော ဗျာပါရကို ရွာသူ ဒါယကာတို့ သိကြလျှင် “အရှင်ဘုရား... ရသေ့ရဟန်းတို့အား သားငယ် မွေးမြူခြင်းကိစ္စသည် ကြောင့်ကြကြီးတခုပင် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသူငယ်တို့ကို အပ်တော် မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့ မွေးမြူပါမည်။ အရှင်မြတ်မှာ ရဟန်းတရားကိုသာ အားထုတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ ရှင်ရသေ့ကလည်း “ဤအရေးကား သင့်၏။ ဤသူငယ်တို့ကား ကြီးမားသော ဘုန်းပါရမီ ရှိ၏။ မမေ့မလျော့ မွေးမြူကြကုန်။ အရွယ်ရောက်သော ကာလ သင်းတို့ မောင်နှမကို ထိမ်းမြား၍ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား ငါးပါးသော ဂေါရသတို့ဖြင့် နှစ်သက်စေလျက် မြို့ရွာ မြေအဖို့ကို တောင်း၍ မြို့တည်လေကုန်။ ယင်းသို့ တည်ပြီးသော် ငါ့သမီး ငါ့သားနှစ်ပါးကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းလေကုန်။ သင်တို့အား ရှည်မြင့်စွာ ကောင်းကျိုး မင်္ဂလာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုပေ၏။

ရွာသူကြီးလည်း အိမ်သို့ပြန်၍ နက်ဖြန် နံနက်ဆောအခါ ခရီးကို ညီညွတ်စွာ ညှိ၍ ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြဲဖြန့်ပြီးသော် တံခွန် ကုက္ကား မုလေးပွားတို့ဖြင့် စိုက်ဆောက်၍ စည် စောင်း ပတ်သာ တူရိယာမှတ်တီးလျက် ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာနှင့်လာ၍ မင်းသား မောင်နှမတို့ကို ဆောင်ယူ၍ မွေးမြူပေ၏။ သူငယ်နှစ်ပါးတို့သည် ကစား မြူးထူးနိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သူငယ်ဖော်ချင်းနှင့် ဂုံညင်း၊ ကျေးသား စသည်ဖြင့် ကစား

ကြရာဝယ် ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ၍ ပုတ်ခတ်သောအခါ တပါးသူငယ်တို့ နာကျင်၍ ငိုယိုကြလျှင် မိဘဘို့က “ဤမောင်နှမကား မိဘမရှိပဲလျက် ငါတို့သားကို ညည်းဆဲကလူ ပြုဘိသည်၊ ချင်းတို့နှင့် အပေါင်းအဖော် မပြုကြလင့်၊ ကြည်ကြကုန်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို အစွဲပြု၍ ထိုအရပ်သည် ဝဇ္ဇီတိုင်း ဟု တွင်သတည်း။

ဝေသာလီပြည်

ထိုမင်းသားငယ်တို့ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူကြီးသည် ရသေ့ဆုံးမလိုက်သော အတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်ရှင် မင်းကြီးအား များစွာသော ပဏ္ဏာကာရဖြင့် နှစ်သက်စေပြီးမှ ယူဒနာ တရာမျှလောက်သော မြေအရပ်ကို ခွင့်တောင်း၍ လူတို့နေရာ မြို့ရွာ တည်ထောင်၏။ မင်းသားတို့ နေစိမ့်သောငှါလည်း သုံးဂါဝုတ် ပမာဏရှိသော အရပ်ကို ကျုံးမြောင်း တံတိုင်း တို့ဖြင့် ရစ်ဝိုင်းကာရံလျက် အတန်တန်သော တိုက်ရုံးပြာသာဒ်တို့ကို တည်လုပ်ပြုစု၏။ မင်းသား မောင်နှမတို့ကိုလည်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ ထို အရပ်ကို မင်းပြုစိမ့်သောငှါ အဘိသိက် သွန်းပေ၏။

မင်းသားတို့လည်း မင်းအဖြစ်ကိုရလျှင် ဤသို့ ကတိကဝတ်ထားကြ၏—“တပါးသောအမျိုးမှ မင်းမိန်းမကိုလည်း မယူဆောင်အံ့၊ ငါတို့အမျိုးမှ ပွားစီးသော မင်းသမီးကိုလည်း တပါးသော မင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို မပြုအံ့” ဟူ၍ ကတိကဝတ် ထားကြ၏။

ထိုအစစသော မင်း၏ မိဖုရား၌ မိန်းမ ယောက်ျား အစုံအားဖြင့် တဆယ့်ခြောက်ကြိမ် ဖွား၍ သားသမီး သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် ရ၏။ ထိုသားသမီးတို့အားလည်း မိဘအလားကဲ့သို့ ထိမ်းမြားပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်း အစုံအစုံစီ တဆယ့်ခြောက်ကြိမ်လည်း ဖွားသဖြင့် မင်းညီ မင်းသားတို့သည် အလွန် ပွားစီးကုန်၏။ ကာလရှည်လတ်သော် မြို့တွင်းမြို့ပြင် မြေပြင်အနှံ့ မဆန့်နိုင်အောင် ဗိုလ်လူအများ ပွားတိုးစည်ပင်ရကား အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တဂါဝုတ်စီပတ်၍ တထပ် မြို့တည်ရ၏။ ထို့နောက်တဖန် မြင့်ရှည်ပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်း တိုးပွားသဖြင့် လေးပါး သော အရပ်မျက်နှာ၌ တဂါဝုတ်စီ ချဲ့ပတ်၍ တထပ် မြို့တည်ရပြန်သတည်း။ ယင်းသို့ ချဲ့၍ချဲ့၍သာ သုံးဂါဝုတ် မြို့တည်လတ်ရကား ထိုအရပ်ကို ဝေသာလီပြည် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပညတ်ကြ၏။

ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်ပြီ

ဤ ဝေသာလီပြည်သည် ငါတို့ဘုရားထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောအခါ ပြန်ပြောစည်ပင်စွာဖြစ်၏။ ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ကျိပ် ခုနစ်ယောက်သော မြို့စားထီးဆောင်း မင်းအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ကျိပ် ခုနစ်ယောက်သော အိမ်ရှေ့မင်း၊ စစ်သူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီစမာတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆယ့် ခုနစ်ဆောင်သော ပြာသာဒ်ရှည်၊ ထိုမျှလောက်သော ပြာသာဒ်တို၊ ထိုမျှလောက်သော တရားရုံး၊ ထိုမျှလောက်သော စုလစ်မွမ်းချွန် တပ်သောဇရပ်၊ ထိုမျှလောက်သော ဥယျာဉ် အာဗုဒ္ဓိ ရေကန် ရေတွင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ မရေတွက်နိုင်သောလူနေအိမ်ခြေတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။

ထိုဝေသာလီပြည်သည် တရံသောအခါ မိစ္ဆာဝါဒီ ရှိကုန်သော သူတို့၏ အယူဝါဒ စကားဖြင့် နှောင့်ယှက် ချောက်ချားလေရကား မိုးရေဆွံ့ ရှား၍ ကောက်ပဲစပါးတို့သည် သီးနှံမထွက်

ရိုးတံချက်သာ ဖြစ်သဖြင့် လူ့အပေါင်းတို့သည် ခေါင်းပါး ငတ်မှုတ်ကြကုန်၏။ အနာရောဂါ များစွာ နှိပ်စက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သေလွန်လေလျှင် တစ္ဆေ ဘုတ် ပြိတ် အဟိတ် ဘီလူးတို့ဖြစ်သည် များကုန်၏။ သေသော သူကောင်တို့၏ အပုပ်နံ့ကိုမိ၍ ဘီလူးတို့သည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်သဖြင့် ရှင်သောသူတို့ကိုလည်း ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်လေရကား လူ့အများတို့သည် အဟိဝါတမည်သော ကူးနာယဉ်းနာ ရောက်၍ သေပျောက် ပျက်စီးကြကုန်၏။

ထိုသို့ မှတ်သိပ်ခြင်းဘေး၊ ဘီလူးဘေး၊ အနာရောဂါဘေး တည်းဟူသော ဘေးသုံးပါးနှိပ် စက်လေသော် ဝေသာလီပြည်သားတို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ အထံသို့ကပ်ကုန်၍ ဤသို့လျှောက် ကြ၏- “အရှင်မင်းကြီးတို့... ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဝေသာလီပြည်သည် ရှေး ဘေး ဘိုး ဘတို့၏ လက်ထက်မှစ၍ ဆွေခနစ်ဆက်တိုင်အောင် မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲလွန်မင်းသော ဘေးသုံးပါးတို့သည် ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အရှင်မင်းကြီးတို့ တရားမစောင့်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ တရားစောင့်တော်မူပါကုန်” ဟု လျှောက်ကြ၏။ ထိုအခါ မင်းပြုသောသူတို့ကလည်း “ငါတို့ မတရားသော အပြစ်ကို စိစစ်ရှာဖွေကြပါကုန်၊ မည်သည့်အရေးအခင်း၌ ယိုယွင်းကျင့်မှား သည်ဟု ထင်ရှားမြင်လျှင် စင်ကြယ်ကောင်းမွန်အောင် ငါတို့ပြုပါမည်” ဟု ဝန်ခံ၏။ ပြည်သားတို့ လည်း တရားစီရင်သော မင်းကွန်းလွတ်ရုံးစသည်တို့၌ စုဝေး၍ မင်းတို့၏ မတရားသော အပြစ်ကို စိစစ်ရှာဖွေပါသော်လည်း စိုးစဉ်းမျှမမြင်ကုန်၊ ထိုသို့မမြင်လေသော် ငါတို့ပြည်၌ ဤသုံးပါးသော ဘေးသည် အဘယ်သို့ ငြိမ်းချမ်းပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ အချိုသော သူတို့က “ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မက္ခလိဂေါသာလမည်သော ဘုရားသည် လူ့အပေါင်းတို့အား တရားရေးအေး တိုက်ကျေးလျက် ရှိသည်၊ ထိုဘုရားကိုပင့်၍ တရားနာရမှု ငြိမ်းချမ်းရာ၏” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချိုသော သူတို့ကလည်း “ပူရဏကဿပကို ပင့်ဆောင်မှု ငြိမ်းရာ၏” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချိုကလည်း ပကုဏေစွာယနကို၊ အချိုကလည်း နိဂဏ္ဌဆရာကို၊ အချိုကလည်း သိဉ္ဇည်းဆရာကို ပင့်ရမှု ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော် ကို သိကုန်သော အချိုသော သူတို့ကလည်း “လောကသနင်း တရားမင်းဖြစ်တော်မူသော ဘုရား သခင်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်လည်းကြီး၏၊ ပစ္စုပ္ပန် အတိတ် အနာဂတ်၌ ဖြစ်သော အကျိုး အကြောင်းကိုလည်း သိမြင်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားကို ပင့်ဆောင်ရလျှင် ဤဘေး ငြိမ်းလတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ရတနသုတ်တော်စွမ်းရည်

ထို နောက်စကားကို ပြည်သူပြည်သားတို့နှင့်တကွ လိစ္ဆဝီမင်းတို့နှစ်သက်ကုန်၍ “အချင်းတို့... ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်း” ဟု မေး၏။ သတင်း စကားကို ကြားသိသောသူတို့ကလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေတော်မူကြောင်းကို ပြောလျှင် “ဘုရားသခင်ကို ငါတို့ပင့်ခေါ်သော် ကြွတော်မူပါလတ္တံ့ လော” ဟု မေးပြန်၏။ ထိုသူတို့ကလည်း “ဘုရားတို့ခမ္မတာသည် သတ္တဝါတို့အား အလွန်သနားခြင်းရှိသည်၊ လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားများ စေခြင်းငှါသာလျှင် ဖြစ်တော်မူသည်၊ ထို့ကြောင့် ကြွတော်မူရာပါ၏၊ သို့ရာတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှင်ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဝပ်စင်းခယ နေ့ညဆည်းကပ် မပြတ်ကိုးကွယ်လျက်ရှိချေသည်၊ ထိုမင်းကလည်း အခွင့်ပေးမည်၊ မပေးမည်ကို မသိနိုင်” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် လိစ္ဆဝိမင်းကြီးလည်း “ယင်းသို့ တပြီးကား ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ပန်ကြားပြီးမှ ဘုရားသခင်ကို ပင့်လေကုန်”ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်သော လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့ကို အခြံအရံနှင့်တကွ များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းထံ စေလွှတ်၏။ မင်းသားနှစ်ယောက်တို့လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းအား များစွာသော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်တို့ကို ဆက်သ၍ ဝေသာလီပြည်၌ ဘေးဖြစ်သောအကြောင်းကိုကြား၍ “အရှင် မင်းဖျား...ဘုရားသခင်ကို အကျွန်ုပ်တို့ပြည်သို့ ကြွအောင် ပင့်၍ ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကလည်း “မင်းသားတို့...ဘုရားသခင်ကို ငါမဆိုင်ပေ၊ သင်တို့အလျောက်သာ ပင့်လျှောက်ပါတော့”ဟု ခွင့်ပေး၏။

ယင်းသို့ အခွင့်ရလျှင် မင်းသားတို့လည်း ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်၍—“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်တို့ ဝေသာလီပြည်သည် ဧက၊ အမနုဿ၊ ဒုဗ္ဗိက္ခ ဟူသော ဘေး သုံးပါး နှိပ်စက်၍ ပျက်လုဘနန်း ရှိပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ် ကြွပါမှ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရာ ရတော့မည်”ဟု နားတော်လျှောက်ကုန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဆင်ခြင် ရှုမြင်သော် ငါ ကြွတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည်သူတို့အား ရတန သုတ်တရားကို ဟောကြားတော်မူလျှင် ဘေးသုံးပါးလည်းငြိမ်းလတ္တံ့ ၊ ကုဋေတသိန်းသော စကြ ဝဋ္ဌာ၌ အာဏာစက် နှလတ္တံ့ ၊ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ မင်္ဂုလ်ချမ်းသာကို ရလတ္တံ့ ၊ ဟု မြင်တော်မူ၍ “ငါ ကြွမည်”ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဘုရားသခင် ဝန်ခံတော်မူကြောင်းကို ကြားလျှင် ဘုရားသခင်ထံသို့ လျှင်စွာလာ၍ အခြင်းအရာကို စုံစမ်းပြီးသော် “ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးကို အကျွန်ုပ် သုတ်သင် ပါဠိမည်၊ ငုံ့လင့်တော်မူပါဦး”ဟု လျှောက်၏။

ယင်းသို့ လျှောက်ပြီးမှ နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့၍ “ဘုရားသခင်သည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော် မူလတ္တံ့ ၊ လမ်းခရီးကို သုတ်သင်ကြကုန်အံ့”ဟု ပြည်၌ စည်လည်စေ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ဂင်္ဂါ မြစ်အကြား ငါးယူဇနာသော တောအရပ်ကို ညီညွတ်စွာ သုတ်သင်ပြီးသော် တယူဇနာလျှင် ကျောင်းကြီး တဆောင် တဆောင်စီဆောက်၍ လမ်းတလျှောက်၌ ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြဲ ဖြန့်လျက် ကုက္ကား၊ တံခွန်၊ ဗိတာန်၊ ရာဇမှတ်၊ ကြာသွတ်အိုး၊ ငှက်ပျောပင် စသည်တို့ကို စိုက်စေ ၍ လမ်း၏အသရေရှိသောအခါမှ မြတ်စွာဘုရားအား ကြွအံ့သောအခါကို လျှောက်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း သံဃာတော်ငါးရာ ခြံရံလျက် တရက် တယူဇနာစီ ဖြန့်ချိထွက်ကြွတော်မူ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဘုရားသခင်အား ထီးဖြူ နှစ်စင်း၊ သံဃာတော်တို့အား ထီးဖြူ ၀.၀င်း စီ ဆောင်းစေလျက် အခြေအရံနှင့်တကွ နောက်တော်မှလိုက်၍ ဆွမ်း၊ အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော် လုပ်ကျွေး၏။ ငါးရက်တို့ဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ ရောက်လေသော် အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ စီရင်အပ်သော ရွှေလှေ၊ ရွှေဖောင်တို့ကို ပြုပြင်စေလျက် ဝေသာလီပြည်သား လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့အားလည်း ဘုရားသခင်ကြွလာ၍ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ကြောင်းကို စေလိုက် ၏။ လိစ္ဆဝိမင်းတို့ကလည်း “နှစ်ဆတက် ပူဇော်ကြကုန်အံ့”ဟု ဝေသာလီပြည်နှင့် ဂင်္ဂါမြစ်အကြား သုံးယူဇနာသော ခရီးကို ညီညွတ်စေ၍ ရွှေသလဲ၊ ငွေသလဲ ကြဲဖြန့်လျက် ယူဇနာဝက်၌ ကျောင်း ကြီး တဆောင်စီ ဆောက်၍ ပေါက်ပေါက်၊ ဆီမီး၊ ထီးဖြူ၊ တံခွန်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ပူဇော် လျက် ခရီးဦး ကြိုဆိုလာကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း နှစ်စင်းသော လှေတို့ကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီးသော အပေါ်၌ မဏ္ဍပ် ပြာသာဒ် ဆောက်၍ ပန်းဆိုင်၊ ကြာယပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ရတနာပလ္လင်တင်ပြီးသော် ပလ္လင်ပေါ်၌ ဘုရားသခင်ကို ကိန်းဝပ်စေလျက် သံဃာတော်တို့အားလည်း လျှောက်ပတ်သောလှေ၌ တင်၍ ပဉ္စင် တူရိယာ တီးမှုတ်လျက် ပို့စေ၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း လည်ပင်းအတိုင်း အရှည် ရှိသော ရေသို့ ဆင်းလျက် “ကိုယ်တော်အရှင်မြတ် ကြွလာသည် တိုင်အောင် ဂင်္ဂါမြစ်နားတွင် သာ ဒကာတော် စောင့်နေပါမည်” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် ဖောင်တော်၏ ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ် ၌ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နဂါး အသုရာ အာကာသစိုး ဘုမ္မစိုး နတ်တို့ သည်လည်းကောင်း တံခွန်၊ ဆီမီး၊ ထီးဖြူအထပ်ထပ်တို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပူဇော်ကုန်သတည်း။ ယင်းသို့ ပူဇော်သကွာကို ခံလျက် တယူဇနာကျယ်သော ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူး၍ ဝေသာလီပြည်ဘက် သို့ ရောက်တော်မူလျှင် လိစ္ဆဝီမင်းသည် လည်ပင်းနှစ်လောက်သော ရေသို့သက်၍ နှစ်ဆတက်သော ပူဇော်သကွာဖြင့် ကြိုဆိုလာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ဖဝါးချတော်မူလျှင်ပင် အရပ်ကိုးခွင် ထက်ဝန်းကျင်မှ လျှပ်စစ်တိမ်မီးခိုးတို့သည်တောက်၍ ပေါက်ကွဲသောမည်သော မိုးကြိုး သည် ရွာ၏။ စွတ်လို့သောသူသာ စွတ်သည်၊ မစွတ်လို့သောသူကား မစွတ်။ ဝေသာလီပြည် မြေအပြင်၌ လည်မျှလောက်သော ရေအယဉ်သည် စီးလတ်၍ အပုပ်အစပ်ဟူသမျှတို့သည် ရေ၌ မျောသဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူလာ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်လတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ခြင်းငှါ နတ်ရွာ နှစ်ထပ်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် သင်းပင်း ကျေးကျွန်ဖြစ်သော နတ်မင်းကြီးတို့နှင့်တကွ ခစားဆည်းကပ်လာရကား များစွာသော ဘုတ်၊ ပြိတ်၊ ဘီလူးတို့သည် ထွက်ပြေးရလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း မြို့တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူ၍ ညီတော်အာနန္ဒာကို ခေါ်ပြီးသော် ရတနသုတ် ဒေသနာတော်ကို ကောင်းစွာသင်စေ၍ “ဘုတ်၊ ပြိတ်၊ ဘီလူးတို့ နောင် မဝင်နိုင်စိမ့်သောငှါ မြို့ရစ်မျက်နှာမှ ရံဝိုင်းသော တံတိုင်းသုံးထပ်၏ အကြား၌ အရံအတားကို ပြုလေ” ဟု မိန့်တော် မူ၏။ အရှင် အာနန္ဒာလည်း ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ရုတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပေ၏။ ထိုဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ဘေးတို့သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာ ပြေပျောက်ကုန်၏။ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်း အကျွတ်တရားကို ရကုန်၏။

နဂါးပြည်၌ တရားဟောခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း ဝေသာလီပြည်၌ လခွဲသာ နေတော်မူ၍ ပြန်ကြွသောအခါ ဝေသာလီ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် နှစ်ဆတက်သော ပူဇော်သကွာဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သို့ရောက်အောင် ပူဇော် လျက် ပို့ကြကုန်သည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်၌နေသော နဂါးမင်းတို့သည် ဤသို့ ကြံကြကုန်၏—“လူနတ်တို့ကား မြတ်စွာဘုရားကို များစွာ ပူဇော်ကြရလေပြီ၊ ငါတို့မူကား မပူဇော်ရချေသေး၊ အရေးအခွင့် သင့်သော ယခုအခါတွင် ငါတို့ပြည်သို့ ရောက်အောင် ပင့်ဆောင် ကြအံ့” ဟု ကြံ၍ အလှည့်ညီညီ ယိုစီးဘနန်းသော လှေ၊ ဖောင်၊ လှော်ကားတို့ကို တန်ဆာဆင်ပြီး လျှင် ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်းသို့ကပ်လျက် “အရှင်ဘုရား.....ဒါယကာတို့အား သနားချီးမြှောက်

တော်မူပါသဖြင့် ရတနာ လှေ၊ ဖောင်ထက်သို့ တက်ကြွတော်မူပါ” ဟု ပင့်၍ နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ပြီး လျှင် ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော် ငါးရာနှင့်တကွ နဂါးပြည်၌ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး အမြိုက်တရားဟောကြား ပြသတော်မူလျက် နံနက် ဆွမ်းစားပြီး အခါမှ လူ့ရွာသို့ ပြန်တော်မူခဲ့၏။ ထိုအခါ အာကာသစိုး ဘုမ္မစိုးမှစ၍ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ထီး၊ တံခွန် အဆင့်ဆင့် ဆောင်းလျက် ကောင်းချီး ကြွေးကြော် ပူဇော်ကြကုန်သတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဘက်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ကမ်း၏အနီးတွင် စောင့်နေသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး လည်း ဝေသာလီမင်းတို့ထက် နှစ်ဆတက် ပူဇော်၍ ကျောင်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်လေ၏။ ဝေဠု ဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ တပည့် သံဃာတော် အပေါင်းတို့သည် တရားနာရာကျောင်း၌ စည်းဝေးကြပြီးလျှင် ဘုရားသခင် ဘုန်း၊ အာနုဘော် ကြီးတော်မူကြောင်း အတိုင်းမသိသော ပူဇော်သက္ကာကို ခံရကြောင်းများကို ပြောကြားချီးမွမ်း၍ နေကုန်သော် ကိုယ်တော်မြတ်သည် လည်း ကြွတော်မူလာ၍ “အဘယ်မည်သော ခြင်းရာ စကားကို ပြောကြား၍ နေကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသော် သံဃာတော်တို့ကလည်း အလုံးစုံသော အကြောင်းစကားကို ရွှေနှားတော် လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း “ချစ်သားတို့...သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ကြွသွားလေရာ ဝယ် အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲထူးမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာကို ခံရခြင်းသည်ကား ဘုရားတို့၏ ဘုန်း၊ အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်၊ ဂဠုန်၊ နဂါး၊ သိကြား၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့၏ ဘုန်း၊ အာနုဘော် ကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ရှေးသောဘဝ သင်္ခပုဏ္ဏား ဖြစ်သောအခါ သုသိမ မည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဓာတုစေတီတော်ကို ပူဇော်ချီးမြှောက်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ပုည သမ္ဘာရ အဆောက် အဦကြောင့် ဤမျှလောက်သော ပူဇော်သက္ကာကို ငါ ခံရသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ သင်္ခဗြာဟ္မဏ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

[ယင်းသို့ ဝေသာလီပြည်မှပြန်၍ တဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆိုတော်မူသော ဝါသည် စတုတ္ထဝါနှင့် ဆိုင်သည်။]

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးပရိနိဗ္ဗာန်စံပုံ

မြတ်စွာဘုရားလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စတုတ္ထဝါ ပြည့်တော်မူလျှင် သံဃာတော်အပေါင်းတို့ အား ဂမိကဝတ်ကို နှိုးဆော်တော်မူ၍ ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် လိစ္ဆဝိမင်းတို့၏ နေရာ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၍ မြို့ အနောက်မျက်နှာ တဂါဝုတ်ကွာသော အရပ်တွင် လျှောက်ပတ် တင့်တယ် ကြီးကျယ်စွာ ပြုလုပ်အပ်သော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော အရပ်၌ တန့်ရပ် မှီတင်း သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်သား မင်းအများတို့သည် သတင်းစကား ကြားသိကုန်၍ ဘုရားရှင် ထံသို့ မြန်စွာလာပြီးလျှင် “ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤအရပ်၌ ဝါကပ် သီတင်းသုံးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၍ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်ကြားကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ် ဝန်ခံ တော်မူ၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံတော်မူလျှင် ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အားရငမ်းသာစွာ သံဃာတော်တို့

နေရန် ကျောင်းကန် ဇရပ် မဏ္ဍပ် ကနား တရားသဘင် တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နေ့သန့်ရာ ညဉ့် သန့်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရာ လိုက်သာ ဥမင်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြုပြင်လှူဒါန်းကုန်၏။

ယင်းသို့ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ တလကျော်ရှိလျှင်ပင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရား၌ ကြီးမားသည့်ထန်စွာ ရောဂါကပ်လာ၍ “သားတော်ဘုရားကို သွား၍ ပင့်ချေ”ဟု အမတ် တယောက်ကို စေလိုက်သဖြင့် ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြားလျှင် ဖခင်မင်းကြီးအား ချီးမြှောက်လိုသော စိတ်တော် ရှိသည်ဖြစ်၍ အမှုသစ် ပြုလုပ် ကုန်သော သူတို့၏ ဝတ္ထုကံကို စိမ့်စိမ့်သော်ငှါ အချိုသံသာကို ဝေသာလီပြည်၌ ထားခဲ့၍ ငါးရာ သော သံသာတော်တို့နှင့်တကွ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။ နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းသို့ ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ပင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း သိအပ်သော တေဘူမကဓမ္မကို သင်္ခါရသို့ တင်၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်သဖြင့် ဖြန့်အုပ်သော ထီးဖြူအောက်ဝယ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဖခင်မင်းတရားကြီး၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်တင့်တယ်စွာ တန်ဆာ ဆင်ယင်လျက် နန်းဥကင် အချက်ဝယ် စကြာဝတေးမင်း၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သော နည်း အားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်တော်မူ၏။ သရီရဈာပနကိစ္စ ပြီးဘိ၍ နိဂြောဓာရုံကျောင်းဝယ် စံပယ်တော်မူ သောအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီမိဖုရားသည် သားတော်ဘုရား၏ထံသို့ကပ်၍ လေးမြတ်ရိုကျိုး ရှိခိုးပြီးသော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....သားတော် မြတ်သည် ပညတ်ဟောပြ ဆုံးမအပ်သော သာသနာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ မာတုဂါမတို့သည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ခွါရှောင်ပယ်သန်း၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ မယ်တော်မှ စ၍ မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြုတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ဘိက္ခုနီမ သာသနာ

ဘုရားသခင်လည်း “မယ်တော်....ငါဘုရား၏ သာသနာ၌ မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မသင့်၊ ပြုသဖြင့်လည်း ရှည်မြင့်စွာ မစင်ကြယ်ရာ၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းအဖြစ်၌ မနှစ်သက်လင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မယ်တော်ဂေါတမီလည်း ဤသို့သော စကားဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက် ကြား၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ တောင်းပန်ပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်သနားတော်မမူ၍ ဆာပူလှိုက်လဲ ဆင်းရဲငြိုငြင်သော နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရ တ-သ ငိုယိုကာ ဘုရားမြတ်စွာကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၍ ပူဇော်ပြီးမှ နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။

ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ကပိလဝတ် ပြည်တော်ဝယ် မွေ့လျော်သမျှ နေခဲ့၍ ဝေသာလီပြည်သို့ တဖန် ပြန်တော်မူလာသဖြင့် မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရဇရင်တွင်းဝယ် သီတင်း သုံး နေတော်မူသတည်း။ ထိုအခါ မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် သားတော် ဘုရားထံ ရဟန်းပြုရန် တောင်းပန်၍ ခွင့်မရဘိရကား မိမိအလိုလိုပင် ဆတ္တာသည်တို့ကို ခေါ်၍ ဆံကိုဖြတ်စေပြီးသော် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဆီးလျက် သာကီဝင်မင်းသမီးအပေါင်းနှင့် တကွ ဘုရားကြွတော်မူရာ သတင်းနာ၍ လိုက်လာသဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားရှင် ရှိရာ မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ကပ်၍ ကျောင်းတော်မြတ်၏ တံခါးဝယ် ခရီးပြင်းစွာ လာခဲ့

ရခြင်းကြောင့် ခြင်းခြင်းနိမ့် စီးကျသော သွေးရှိသော ဖဝါး၊ မြူသား အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ကိုယ်တို့ဖြင့် ပြင်းပြစွာ ငိုယိုလျက် နေလတ်၏။

ထို ငိုသံကို အရှင်အာနန္ဒာ ကြားသဖြင့် အပါးသို့လာ၍ ရှုလတ်သော် မယ်တော်မိဖုရား၏ အခြင်းအရာ ပူဆာပင်ပန်းသော အပြစ်ကို မြင်၍ “ကျေးဇူးရှင် ဒါယိကာမ...အဘယ်ဆန္ဒ မပြည့်ဝ၍ ဤမျှလောက်စင် ရှိက်ငင်ငိုယိုဘိသနည်း၊ ဝေးလံကြမ်းတမ်း ဤသည့်လမ်းက ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ ဘယ်ခြင်းရာကြောင့် လာဘိသနည်း” ဟု မေး၏။ မယ်တော်မိဖုရားလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ...သားတော်ဘုရား၏ သာသနာဝယ် မယ်တော်နှင့်တကွ မာတုဂါမတို့သည် ရဟန်းအဖြစ် ကို ရလိုပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခွင့်တောင်းခြင်းငှါ လာပါသတည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အရှင်အာနန္ဒာကလည်း “မယ်တော်...ထိုသို့ ရဟန်းပြုလိုတပြီးကား နောင်တော်ဘုရားကို အကျွန်ုပ်သွား၍ နားတော်လျှောက်ဦးအံ့၊ ဤအရပ်၌ပင် ဆိုင်းနှင့်လော့” ဟု ဆို၍ ဘုရားသခင်ထံ ကပ်လေပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...မယ်တော် ဂေါတမီ မိဖုရားသည် မိမိဆံဖျားကို မိမိအလိုလိုဖြတ်ပယ်လျက် သာသနာတော်ဝယ် ရဟန်းပြုလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ဖဝါးမှ သွေးဒီးဒီး ယိုစီး ကွဲပြတ်အောင်လာ၍ မြူလွှာ လိမ်းကျံသော ကိုယ်ဖြင့် ငိုယိုရှိက်ငင် မမြင်ဝံ့မျှ ရှိလျက် ကျောင်းထွက်တံခါးဝ၌ နေလာပါသည်။ အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါအံ့၊ ကိုယ်တော်မြတ်သည် သိအပ်သော သာသနာဝယ် မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အခွင့်ပေး တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ...ငါဘုရား၏ သာသနာ၌ မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြု စေသဖြင့် မသင့်မလျော်ချေ၊ အကယ်၍ ပြုစေမူကား ရှည်လျားစွာ မစင်ကြယ်ရာ၊ ထို့ ကြောင့် မာတုဂါမတို့ ရဟန်းပြုခြင်းကို သင် အလိုမရှိလင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဤနည်းဖြင့်သာ သုံးခါ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် လျှောက်ထားလျက် ဘုရားခွင့်ပြုတော် မမူလေသော် မယ်တော်၏ ဂုဏ်ကို ချီးပ၍ ခွင့်ရအောင် တောင်းလိုရကား ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏—“ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဘုရား...ကိုယ်တော် မြတ်သည် သိအပ်၊ ရအပ်၊ ဆုံးမအပ်သော သာသနာ၌ မာတုဂါမတို့သည် ရဟန်းဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်ပါသလော၊ ထိုသူတို့ကို ရဟန်းပြုသဖြင့် မြတ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တို့ကို လည်းကောင်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါသလော။ အကယ်၍ ထိုဘုရားတို့ကို ရခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါသည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုခြင်း ငှါ အခွင့်ပေးတော်မူသင့်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား...မယ်တော်ဂေါတမီ မိဖုရားသည် ကိုယ်တော် မြတ်အား များသောကျေးဇူးရှိပေသည်၊ ငယ်ကတည်းက ထိန်းယ ချိပိုးလျက် မြတ်နိုးတနာ ပြုပေသည်၊ နို့ ရည်ကျွေး၍ မွေးမြူပေသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဝမ်းဖြင့်လွယ်သော မယ်တော် ရင်းနှင့် ထက်အောက်ဆင်းသော မိထွေးချစ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ မယ်တော်ရင်းထက် တိုးတက် ကဲ၍ ဆင်းရဲခံရသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှလောက်စင် ကျေးဇူးရှင်ကို သခင်ဘုရား ခွင့်မသနားက နောက်သားနှောင်လာ လူများစွာတို့ မာတုဂုဏ် ဝိသေသကို မနှိုင်းဆဲ ရှိပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်မြတ်ကို ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ....ငါ၏မယ်တော် မိဖုရားသည် ရှစ်ပါးသော ဂရုဓမ္မကို အသက်တည်သမျှ မကျူးလွန်ရအောင် နိစ္စပြည့်စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ငါခွင့်ပေးတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ရှစ်ဖြာသော ဂရုဓမ္မတို့ကို ဘုရားထံတော်၌ သင်နာခဲ့ပြီးသော် မယ်တော်အထံသို့ လာ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော ဂရုဓမ္မကို ညွှန်ပြလိုရကား “ဝဿသတမဘိက္ခုကံ” စသော ဂါထာကို ဆို၏။ ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား -

ဂရုဓမ္မတရား ရှစ်ပါး

- ၁။ မယ်တော်....အဝါတရာရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် ယနေ့ပြုစသော ရဟန်းယောကျ်ားအား ညွတ်တွားရိုသေရခြင်း၊
- ၂။ ရဟန်းယောကျ်ားကင်းသော ကျောင်းရပ်၌ ဝါမကပ်ရခြင်း၊
- ၃။ လခွဲတကြိမ် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား နှစ်ပါးသော ဓမ္မတို့ကို တောင်းပန်ရခြင်း၊
- ၄။ ဝါကျွတ်သောအခါ ဥဘတော သံဃာ၌ ပဝါရဏာ ပြုရခြင်း၊
- ၅။ ပက္ခမာနတ်ကို နှစ်စဉ်မပြတ်ကျင့်ရခြင်း၊
- ၆။ သိက္ခမာန် အဖြစ်၌ နှစ်နှစ်တိုင်အောင် တည်ပြီးမှ ဥဘတော သံဃာ၌ ဥပသမ္ပဒကံ ဆောင်ရခြင်း၊
- ၇။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပရိယာယ်စကားမျှဖြင့်လည်း မဆဲရေးမမြည်တမ်းရခြင်း၊
- ၈။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ဟောကြားဆုံးမတိုင်း လိုက်နာရခြင်း—

ဤရှစ်ပါးသော ဂရုဓမ္မတို့ကို လုံ့ လအားထုတ်၍ မယုတ်မယိုရအောင် အသက်တည်သမျှ ကျင့်ပါအံ့ဟု ဝန်ခံပါလျှင် သာသနာတော်ဝယ် မယ်တော်တို့ ရဟန်းဖြစ်တော့မည်ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဂေါတမီ မိဖုရားလည်း အားရဝမ်းသာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ....ဤရှစ်ဖြာသော ဂရုဓမ္မကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ မယ်တော်လည်း ကျင့်ပါအံ့၊ သာကီဝင်မင်းသမီးတို့ကိုလည်း ထို့အတူ ကျင့်ပါစေအံ့” ဟု ဝန်ခံ၏။ ယင်းသို့ ဝန်ခံသော အခြင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ....မာတုဂါမတို့သည် ရဟန်းအဖြစ်ကိုရ၍ ဂရုဓမ္မ ရှစ်ပါးကို အားထုတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါဘုရား၏ သာသနာသည် မာတုဂါမတို့၏ ဘောင်၌ အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး တည်ရစ်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြုကြစေလော့” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၍ ဘိက္ခုနီ ဥပသမ္ပဒကံကို တဖန် ပညတ်တော်မူသတည်း။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ မိဖုရားသည် ငါးရာသော သာကီဝင် မင်းသမီးတို့နှင့်တကွ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကုန်၏။ မယ်တော်လည်း ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဘုရားသခင်ထံသို့ ကပ်၍ လျှောက်ပတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်လျက် အစဉ်အတိုင်း အားထုတ်သဖြင့် လောကုတ္တရာတရား၏

အထွတ်သို့ ရောက်၏။ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့ကား နန္ဒကောဝါဒ သုတ်ကို ဟောတော်မူသော အဆုံးမှ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

[အကျယ်ကိုလိုမူ စူဠဝါပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့မှ ယူပါကုန်။]

၄၉-မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ဆုတောင်းနှင့် ဗျာဒိတ်

ထိုမိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ ရှေးအကြောင်းကား-

ပဒုမုတ္တရဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ မထင်ရှားသော အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေနေရ၍ သင့်သော အရွယ်သို့ ကျသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်လျက် တရားတော်မြတ်ကို နာသတည်း။

တရံသောကာလ ဘုရားမိထွေးတော်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ဘုရားထံ ရင်းသို့ ကပ်လာသော် ရှင်တော်ဘုရားသည် ရတ္တညူတေဒဂ်အရာ၌ ထား၍ မြောက်စား ချီးမြှင့် သည်ကို မြင်သဖြင့် ဤအရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ တော်တို့အား အလှူကြီးကို ပေး၍ “နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာဝယ် ဤ ဘိက္ခုနီမကဲ့သို့ ဘုရား၏ မိထွေးတော် ဖြစ်ပါစေသော၊ တေဒဂ်ကို ရစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြည့်စုံလတ္တံ့ သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် “သင်သည် ငါဘုရား ပွင့်တော်မူရာ သာရကမ္ဘာ၏ နောက် ကပ်တသိန်းမြောက် ကျသော ဘဒ္ဒ ကမ္ဘာ၌ ဥက္ကာကရာဇ် နေမြစ် နွယ်ရိုးမှ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ အမည်ရသော ဘုရား မိထွေးတော်ရင်း ဖြစ်၍ အစ်မတော်၏ သား ဘုရားအလောင်းကို ကောင်းစွာ နို့ ကျွေး၍ မွေးရလတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော် မူ၏။

ကျွန်မကြီးဘဝ

ထိုအခါမှစ၍ ထိုဒါယိကာမလည်း ဒါန၊ သီလကို များစွာပြုလျက် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှတဖန် စုတေပြန်သော် ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေငါးဆယ် ကြွယ်ဝသော သဌေးအိမ်ဝယ် ငါးရာသော သူ့စားတို့၏ အကြီးဖြစ်သော ကျွန်မ သည် ဖြစ်၏။ ဇေဋ္ဌကဒါသီ အမည်ရှိ၏။ ထို ငါးရာသော ကျွန်မတို့ကား မိမိလင်သားတို့နှင့် ဟက္ခ တအိမ်တွင်နေ၍ နေ့အခါ အရှင်အမှုကို ဆောင်ရွက်ရာသဖြင့် ညဉ့်အခါမှ မိမိတို့ကိစ္စကို ပြုလုပ်ရ သတည်း။

တရံသောအခါ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ နေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးဦးတို့သည် ဝါလနီးသောအခါ ဝါဆိုရာကျောင်းကို ပြုလိုလှရကား ဟတ္ထကံအလို့ငှါ ဗာရာဏသီသဌေးအိမ်သို့ ကြွလာသတည်း။ ထိုအခါ ဇေဋ္ဌကဒါသီအမည်ရှိသော ကျွန်မကြီးသည် ရေအိုးကို ရှက်လျက် မြစ်ဆိပ်သို့ သွားခိုက် ကြုံ၏။ သဌေးကြီးလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ကြွလာသော အကြောင်းကို မေးမြန်း၍ “ကျောင်း သင်္ခန်းပြုရန် ဟတ္ထကံ အလို့ငှါ လာသည်” ဟု ပြောဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့... အကျွန်ုပ်ကား အားလပ်သော အခွင့်ကို မရပါ။ သင့်တင့်ရာ၌ ရပ်ပါဦးလော့” ဟု ဆို၍ ကန်တော့လိုက်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း မြို့၏အပသို့ ထွက်ခဲ့ကြသော် မြစ်မှရေခပ်၍ ပြန်လာသော ဇေဋ္ဌကဒါသီနှင့် တွေ့၍ “အရှင်ဘုရားတို့...မကြာမီပင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လျက် ယခုပင် ထွက်လာပေသည်၊ အကြောင်းအသို့နည်း” ဟု လျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကလည်း ဝါကပ်ရန် ကျောင်းခံခြင်းငှါ ကြွလာကြောင်းကို ဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...ရခဲ့ပါ၏လော” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ “ဒါယိကာမ... ငါတို့မရခဲ့ချေ၊ သင့်တင့်ရာ၌ပင် ရှာဖွေဦးအံ့” ဟု ဆိုသော် “ကိုယ်တော်မြတ်တို့၏ ကျောင်းကို အစိုးရသောသူတို့သာ ပြုထိုက်ပါသလော၊ ဆင်းရဲသော သူတို့ကား မပြုထိုက်ပါသလော” ဟု လျှောက်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကလည်း “ဒါယိကာမ...မည်သူမဆို ပြုလိုသမျှပင် ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရား... ယင်းသို့ တပြီးကား ကျောင်းကို အကျွန်ုပ် အားထုတ် ပြုပြင်ပါအံ့၊ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ” ဟု လျှောက်လိုက်၏။

မိမိအိမ်သို့ပြန်လာ၍ ရောက်သောအခါ ငါးရာသော ကျွန်မတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ “ရှင်မတို့သည် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်လိုကြ၏လော မလွတ်လိုလော” ဟု မေး၏။ ထိုမိန်းမတို့လည်း “အခွင့်ရမူ ယခုပင် လွတ်ချင်ပါ၏” ဟု ဆိုလျှင် “သင်တို့ ရှေးက ဟုပညာအထူး ဆည်းပူးသမှု မပြုခဲ့ရ၍ ယခုဘဝ၌ သူတပါးကျန် ဖြစ်သည်မဟုတ်လော၊ ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုဥစ္စာ ရတနာသာ လျှင် ငါတို့ကို တော်လှန်အောင် ပြုပေလတ္တံ့ သည်တကား၊ ယင်းသို့ဖြစ်၍ ကျောင်းပြုပြင်ရန် ဟတ္ထကံရှာလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား နက်ဖြန်အလိုငှါ ငါ ဆွမ်းဖိတ်ခဲ့အပ်ပြီ၊ သင်တို့၏ လင်တို့ကို ကြည်လင်စေကြောင်း ဖျောင်းဖျာပြောဆို၍ ကျောင်းကို ပြုပြင်စေကုန်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုမိန်းမတို့လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မိမိတို့လင် တောဝင်ရာမှ ပြန်လာသောကာလ ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုကြ၏။ လင်ယောက်ျားတို့ကလည်း အားရဝမ်းသာစွာ သဒ္ဓါသောစိတ် ဖြစ်၍ ဇေဋ္ဌကဒါသီ၏ အိမ်၌ စုဝေးကြကုန်၏။ မိုးသောက်ထ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကြွလာသော် မွန်မြတ်စွာသော အာဟာရတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ရှေး ရှိရင်းကျောင်းရပ်ကို မေးမြန်းပြီးလျှင် အသီးအသီးသော အဆောက်အဦတို့ကို ယူငင်၍ ပြုပြင်လုပ်ဆောင်ကြဆတည်း။

မိမိတို့က ထပ်မံ၍လည်း စင်္ကြံ၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ တဲကွန်း၊ နေ့ညသန့်ရာ စသည်တို့ကို ဆောက်လှူ၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အလှည့်အလည်ထား၍ နှစ်ပါးသောပစ္စည်းတို့ဖြင့်လည်း လုပ်ကျွေးပူဇော်ကြကုန်၏။ ဝါလကျွတ်သောအခါ တရာ၊ တရာစီ စုဝေးဘိ၍ တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ကြ၏။ ရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ဂန္ဓမာဒန တောင်သို့ ကြွလေကုန်၏။

ယက်ကန်းသည်မဘဝ

ထိုသူတို့လည်း အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုဇေဋ္ဌကဒါသီသည် နတ်ပြည်မှတခါ စုတေလာသော် ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီးအပါး ငါးရာသော ယက်ကန်းသည်တို့တွင် အကြီးဖြစ်သော ယက်ကန်းသည်အိမ်၌ ဖြစ်လေ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သော အခါ ကြွယ်ဝစွာသောလင်၏ အိမ်သို့ ရောက်၍ ထွန်းတောက်သော စည်းစိမ် ကျက်သရေဖြင့် လှူ ပြည်၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

တရံသောအခါ ပဒုမဝတီမိဖုရား၏ သားဖြစ်ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့် တွေ့ကြိမ်ရ၍ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ကိုးကွယ်လုပ်ကျွေးပေ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာသာ ကမ္ဘာတသိန်းပတ်လုံး စံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူခါ နီးလတ်သော် ဘုရားဘိုးတော်ဖြစ်သော အဉ္စနမင်းကြီး၏ ကြင်ဖော် ယသောဓရာ ဝမ်းဝယ် စွဲလမ်း ဖြစ်ထွန်းလာသတည်း။ အမည်မှည့်အံ့သောအခါ လက္ခဏာဖတ်သော ပုဏ္ဏားတို့က “ဤမိန်းမငယ် သည် အကယ်၍ သားယောကျ်ားကိုဖွားမှု စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ မိန်းမဖွားမှုကား စကြဝတေးမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကို အစွဲထား၍ မြတ်သော သမီး၊ သား တို့၏ အရှင်ဖြစ်ရာသောကြောင့် မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမီ ဟူသော အမည်ကို မှည့် ၏။ အရှယ်သို့ ရောက်သောကာလ အစ်မတော် သိရီမဟာ မာယာနှင့်တကွ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ကိုပင် ကပိလဝတ် ပြည်ရှင်ဖြစ်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်းအား ဆောက်နှင်းကြသတည်း။

ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် နတ်ပြည်မှလာ၍ မာယာ မိဖုရားကြီး၏ဝမ်း၌ စွဲလမ်းတော်မူလျှင်ပင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနသည် ညီမတော် ဂေါတမီကို အဂ္ဂမဟေသီအရာ၌ ထားတော်မူ၏။ ထား၍ များမကြာမီပင် နန္ဒမင်းသားကို မျက်နှာမြင်သတည်း။ ထိုနောက်မှ အစ်မတော် သိရီမဟာမာယာ တွင် ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်၌ နတ်ပြည်စံလေသော် ညီမတော်ဂေါတမီ မိဖုရားသည် နန္ဒမင်းသားကို နို့ထိန်းတို့အား အပ်နှင်း၍ မိမိမှာ ဘုရားလောင်းကိုသာ ကောင်းစွာ နို့ကျွေး၍ မွေးမြူပေ၏။

[ယခင် ဆိုအပ်ပြီးသော အစဉ်အလာအားဖြင့် ဘုရားရှင်အထံ၌ တောင်းပန်၍ ရဟန်း ပြုလေသဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားရှင်ရောက်သောကာလ ပတ္တနာပြုခဲ့ဖူး သော ကုသိုလ်ကံအဆက်နှင့် ရတ္တညူ တေဒဂ်ကို ရလေသည်။]

အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၌—

အမှောက် သတ္တု နိဗ္ဗတ္တိတော ပုရေတရမေဝ ဒေဝဒဟနဂရေ မဟာသုပ္ပဗုဒ္ဓဿ ဂေဟေ ပဋိသန္ဓိ ဂဏှိ၊ ဂေါတမီတိဿာ နာမံ အကံသု-ဟု ရှိ၏။

ဤကား ခိထွေးတော် ဂေါတမီ၏အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၅၀-သစ္စကပရိပိုင်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း

ဘုရားမြတ်စွာသည် ဤဝေသာလီပြည်၌ နေတော်မူသောအခါပင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသော သစ္စကပရိပိုင်ကို အောင်တော်မူသော အကြောင်းကား—

နိဂဏ္ဌမောင်နှံ

ဘုရားပွင့်တော်မမူမီကပင် ဝေသာလီပြည်ဝယ် ကြွယ်ဝသော အမျိုးသားတယောက်သည် တပြည်ရပ်ခြား သွားလာဘိ၍ နိဂဏ္ဌအယူရှိသော သူတို့၏ထံ၌ ကပ်နွဲ့၍ သင်ကြားသဖြင့် ငါးရာ သော ဝါဒကိုတတ်လျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းပြင်၌ ထင်ရှားသမျှသော မြို့တို့သို့ လှည့်ပတ်၍ မိမိ

နန္ဒကောင့်ထောင့်မြို့၌ ငွေကြေး ဖြန့်ချိပေးခြင်း

မြန်မာ့အလင်း

သင်အပ်သော ဝါဒကို ပြောပြ ချေတင်နိုင်သောသူကို မတွေ့သဖြင့် နေရင်း ဝေသာလီပြည်သို့ ပြန်လာ၍ များစွာသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့အား သင်ကြားပြသကာ မင်းဆရာပြု၍ နေသတည်း။

တရံသောကာလ နိဂဏ္ဌအယူရှိသော ပရိပိုင်မတဦးသည်လည်း ဤနည်းအတူ ငါးရာသော ဝါဒကိုတတ်၍ အရပ်ရပ်သော မြို့သို့လှည့်လည်လာသဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်လတ်သော် လိစ္ဆဝီမင်းတို့က “အဘယံအလို့ငှါ လှည့်လည်လာသနည်း” ဟု မေး၍ “ ငါနှင့်အတူ အယူဝါဒနှင့် စပ်သော ပြဿနာကို ပြောဆိုတင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူကို ရွာလာသည်” ဟု ဆိုလျှင် “ ငါတို့ ပြည်တွင်ရှိသော နိဂဏ္ဌဆရာနှင့် ဝါဒပြိုင်စိမ့်မည်” ဟု ဆို၍ မင်းရင်ပြင်၌ တွေ့မြင်ကြစေပြီးသော် နှီးနှော မေးဖြေစေသည်။ တဦး၏ ပြဿနာကို တဦး မဖြေနိုင် ရှိ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့က ဤသို့ ဆိုကုန်၏— “ဆရာနှစ်ပါးပင် ပညာရှိချည်း ဖြစ်ကြပေသည်၊ အတူနှစ်စုံ ပေါင်းစုံနေငြားက ငါတို့ဝေသာလီပြည် အပါးသို့ တပါးမြို့ရွာမှ ပညာရှိတို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ရာပြီ၊ ထို့ကြောင့် အတူတကွ နေကြပါလော့” ဟု တောင်းပန်၍ အထိုက်အတန် မြှောက်စားလျက် ထိမ်းမြားပေးကုန်၏။

နမလေးယောက်

ထိုနိဂဏ္ဌနှစ်ဦးတို့သည် ကာလမြင့်ရှည်လတ်သော် ‘သဇ္ဈာ’ အမည်ရှိသော သမီးတယောက်၊ ‘လောကာ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘ဂေါစရာ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘အာစာရတ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘သစ္စက’ မည်သော သားတယောက်အားဖြင့် ငါးယောက်သော သူတို့ကို ရ၏။ ထိုငါးယောက်တို့တွင် သမီးလေးယောက်တို့သည် အမိမှလာသော ဝါဒငါးရာကို ကောင်းစွာသင်ယူ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့က ဤသို့ ဆိုကုန်၏— “ချစ်သမီး တို့...ငါတို့အမျိုး၌ ဖြစ်ကြသော မိန်းမတို့တွင် အကြင် တစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မိဘတို့က ရွှေငွေဥစ္စာ သုံးဆောင်ရာ စသည်ကိုပေး၍ လင်၏အိမ်သို့ ပို့ရပေးသေးသောသူမည်သည် မရှိ၊ မိမိ၏ ဝါဒတည်းဟူသော အတတ်ဖြင့် အရပ်ထက်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်၍ အကြင်သူသည် ဤအယူ ဝါဒကို ပြောပြနိုင်မည်နှင့်နိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူအား ကိုယ်ကိုဆောင်နှင်းလျက် ခြေရင်းအလုပ် အကျွေးပြု၍ နေရာ၏၊ အကြင် ရဟန်းသည် နှိမ်နင်း ဖြေရှင်းနိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ နည်းခံ၍ ရဟန်းပြုရာ၏၊ ဤကား ငါတို့အနွယ်မှလာသော အကျင့်တည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် သမီးလေးယောက်တို့ကလည်း “မိမိတို့ ထုံးနည်းအတိုင်းသာ အကျွန်ုပ် တို့ ကျင့်ပါအံ့” ဟု ဝန်ခံ၍ ပရိပိုင်တို့၏ သဏ္ဌာန်ကို ယူပြီးသော် “ ဤဇမ္ဗူကျွန်းမြေကား သပြေပင် တည်းဟူသော တံခွန်ဖြင့် အလွန် ထင်ရှားသတည်း” ဟု နှလုံးပြု၍ ဇမ္ဗူသပြေခက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် အသီးအသီးသော မြို့ရွာ နိဂုံးအရပ်သို့ လှည့်ပတ်ကြလေ၏။ အကြင် မြို့ရွာသို့ ရောက်သောကာလ ရွာတံခါးဝ၌ မြေကိုလည်းကောင်း၊ သဲကိုလည်းကောင်း စုပုံလျက် သပြေ ခက်ကို စိုက်ပြီးလျှင် “အကြင်သူသည် အယူဝါဒဖြင့် ငါတို့ကို တင်ဆိုနိုင်ငြားအံ့၊ ထိုသူသည် ဤစေတီကို ဖျက်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ ထားခဲ့ပြီးမှ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သတည်း။ ဤသို့သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ လှည့်နှစ်ကြာ ရွာဖွေ လှည့်လည်လေ၏။

[သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားသခင်ရောက်သောအခါ ပရိပိုင်မ လေးယောက်တို့ ရောက် လာ၍ အရှင်သာရိပုတြာနှင့် တွေ့သဖြင့် ဘိက္ခုနီမဖြစ်ကြောင်းကို နောက်မှဆိုတော့အံ့။]

သစ္စကပရိဗိုဇ်

ထိုသူမတို့၏ မောင်အငယ်ဖြစ်သော သစ္စကမူကား အဖမှလာသော ဝါဒ ငါးရာ၊ အမိမှ လာသော ဝါဒ ငါးရာကို ကောင်းစွာ သင်ဆောင်၍ တထောင်မျှသော ဝါဒကို တတ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး လောကီ ဗာဟိရကဖြစ်သော ဝတ္ထုပုံပြင် ဗေဒင် ဓမ္မသတ်ကို တတ်သဖြင့်လည်းကောင်း အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ပညာရှိဟု ထင်ရှားလျက် လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား သင်ကြားဆုံးမကာ ဤဝေသာလီပြည်၌ပင် နေသတည်း။ ဤသစ္စကပရိဗိုဇ်သည် “ငါ၏ဝမ်း၌ ရှိသော ပညာကား အလွန်များ၏၊ ဆန်စပါးတည့်သော အိတ်သည် ပြည့်သိပ်လွန်းသော ကာလ ပေါက်ကျသကဲ့သို့ ငါ့ဝမ်းလည်း ပညာအလွန် ပြည့်လွန်းရကား မခံနိုင်ပဲ ကွဲပေါက်ဘိရာသည်” ဟု ဝမ်းကွဲမည်ကို စိုးသောကြောင့် သံပြားဖြင့် ရစ်ပတ်၍သာ နေလေ့ သွားလေ့ရှိ၏။

ဝါဒတင်ရန်အကြံ

ထိုသစ္စကသည် ဘုရားသခင် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သည်မှ စ၍ “ရှင်ဂေါတမကို ဝါဒဖြင့် ငါတင်ဆိုမည်၊ သို့ရာတွင် ထိုအရှင်၏ဝါဒကို သိရမှသာလျှင် ငါတင်နိုင်ချိမ့်မည်၊ သို့ဖြစ်၍ အရှင် ဂေါတမ၏ဝါဒကို သိရအောင် ပြုဦးအံ့” ဟု ကြံ၍ နေသည်နှင့် တစ်ချိန်အခါ ရှင်သာရိပုတြာ၏ ဆရာဖြစ်သော အဿဇိမထေရ်သည် အိမ်စဉ်လည်လျက် ကြွသည်ကို သစ္စကပရိဗိုဇ် မြင်လေသော် “ဤရဟန်းကား ဘုရားဂေါတမ၏ သာဝကကြီးပင်တည်း၊ မိမိဆရာ၏ ဝါဒ၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မေးရမူ ရှင်ဂေါတမ၏ အယူကို ငါသိရာ၏” ဟု ကြံ၍ အမြန်လိုက်လာ ပြီးလျှင် “အရှင်ရဟန်း...သင်တို့ဆရာ ဂေါတမသည် အဘယ်ဝါဒဖြင့် ဆုံးမပြောဆိုလေ့ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။

အရှင် အဿဇိကလည်း ဤသစ္စကသည် မိစ္ဆာဝါဒ၌ တည်သောသူ ဖြစ်ချေသည်၊ ပရိယာယ် စကားဖြင့် မသင့်ရာ၊ နိပ္ပရိယာယဒေသနာဖြင့် လွန်စွာ ချောက်ချားစေအံ့ဟု ကြံ၍ “ဒါယကာ... ဤ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကား ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်ကြိုက်သော သတ္တဝါတို့၏ ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဉ်တရားကား အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောသာတည်း ဟူ၍ အယူရှိ၏၊ တပည့်တို့အားလည်း ဤသို့ပင် ဟောကြား ဆုံးမလေ့ရှိ၏” ဟုဆိုလျှင် ထိုသစ္စကလည်း “ရှင်ဂေါတမ၏ အယူမကျသော အဖြစ်ကို ငါသိပြီ၊ ဤဝါဒကို အစပြု၍ပင် အပြစ်တင်တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ အိမ်သို့ ပြန်ပြီးသော် မိမိတပည့်ဖြစ်သော လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့၏ထံသို့ သွား၍ ဤသို့ ကြုံးဝါး ပြောဆို၏- “မင်းသားတို့...ဤလောက၌ ငါပညာရှိသော သနစ်ကို သင်တို့အသိ ဖြစ်တော့သည်၊ ယခု အသီးအသီး ပညာကြီး ပညာကျယ် အသွယ်သွယ်ရောက်လာသမျှ ဆရာများ သည် ငါ့စကားတခွန်းအမေးကိုမျှ မခံနိုင်ကုန်၊ ငါ၏ဝါဒအတင်ကို ပြေပြစ်အောင် ချေဆိုနိုင်သော သူကား လူတို့ဘုံတွင် တစ်တယောက်မျှ ငါမမြင်၊ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဆိုသော သူပင်လည်း ငါနှင့်ကြိုက် တုန်လှုပ်ရမည်၊ ငါမေးရက ဇောချွေးပြန်ရမည်၊ လူတို့ကို မဆိုထားဘိ၊ သစ်ပင် များမှ တုန်လှုပ်ရသေးသည်။ မင်းသားအပေါင်းတို့...ယခု လောကတွင် ရှင်ဂေါတမသည် ဘုရားဟု မိမိပြုလျက် သုံးလူ့ဆရာ သူလုပ်သည်၊ ထိုဘုရားကား ဘုန်းတန်ခိုးသာ ကြီးမားသည်၊ အယူဝါဒ၌ ကျနမည်ဟု ငါမထင်၊ ထို ရှင်ဂေါတမကို ဝါဒဖြင့်တင်၍ ရယ်ချင်ဖွယ် အရှက်ရအောင် ငါမေး၍ ပြမည်၊ ပရိသတ်အလည်တွင် ရှုံးစေ၍ နှလုံးမသာ မျက်နှာမလှအောင် ဝါဒဖြင့် ငါ

ကျီစယ်မည်၊ သင်တို့ မင်းသား လူအများနှင့် ဘုရားဂေါတမထံသို့ ငါသွားရာ လိုက်လာကြကုန်” ဟု ခေါ်၏။

ထိုအခါ အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့က သစ္စကဆရာပင် သာလွန်၍ တတ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဝါဒအားဖြင့် နှိပ်နင်းနိုင်မည်လော၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကမင်း ဆရာသစ္စကကို ဝါဒတင် နိုင်လိမ့်မည်လောဟု တွေးတောပြောဆိုကြ၏။ အချို့သော မင်းတို့ကလည်း “ဘုရားဂေါတမကို ပြိုင်၍ နိုင်ရိုးမရှိချေ၊ သစ္စကဆရာဝယ် ဘယ်ဗြဟ္မာ ဘယ်သိကြား ဘယ်နတ်များက စွဲကပ်၍ တတ်နိုင်ချေအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ငြားသော်လည်း ပညာရှိ နှစ်ပါး၏ တရားနှိုးနှောသံကို နာခံရအောင် လိုက်ကြမည်ဟု ဆို၍ လာကြ၏။

ပြဿနာမေးပြီ

သစ္စက ဆရာလည်း ထမင်း နံနက်စာ စားပြီးသော် များစွာသောမင်း၊ ဆင်းရဲသား ပုဏ္ဏားပရိသတ် ခြံရံလျက် ဝေသာလီမြို့မှထွက်၍ ဘုရားရှင်နေရာ မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ကပ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်သော အခါကပင် မေ့တာ ဝင်စားမြဲဖြစ်သော မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ တသေခင်းသော စကြဝဠာတိုက်၌ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့ကို သမန္တစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူလျှင် ယခင် သစ္စကပရိဗိုဇ်၏ အခြင်း အရာကို ကုန်စင်စွာ သိတော်မူလင့်၍ ပြုသင့်သမျှသော ပုရောဘတ္တကိစ္စကို ပြည့်စုံစေပြီ သော် ကျောင်းတော်မှ မဝေမနိုး ကြီးစွာသော သစ်ပင်ရိပ်အတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

သစ္စကလည်း ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ရောက်၍ ဘုရားသခင်ကို မြင်လေသော် သံသာတော်တို့အား “ဘုရားဂေါတမသည် အဘယ်ငှာနှင့် ရှိသနည်း” ဟု မေးမြန်း၍ “နေ့သန့်ရာ သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်” ဟု ပြောလျှင် ထိုသစ်ပင်သို့ ကပ်လေ၏။ အထံတော်သို့ ရောက်သောကဒလ ချမ်းမြေ့သာယာသော အလ္လှာပ သလ္လှာပကားကို လျှောက်ကြား ပြောဆို၍ နေကြ၏။

ထိုသို့နေပြီမှ သစ္စက ဆရာသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်အား အခွင့် သနားပါလျှင် ပြဿနာတခုကို မေးလိုပါသည်။ ထိုပြဿနာကို ဖြေတော်မူအံ့လော့” ဟုလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း အချင်း အဂ္ဂိဝေဿန ပြဿနာဖြေရသော အရာဝယ် ငါ၌ ဝန်လေးသော မည်သည်မရှိ၊ အလိုရှိသမျှကိုပင် မေးလော့” ဟု ခွင့်ပေးတော်မူ၏။

ထိုသို့ အခွင့်ရသောအခါ ဆရာ သစ္စကလည်း အထက်က အရှင် အဿဇိဖြေသေ ပြဿနာ၌ ဝါဒကို တင်လိုရကား “အရှင် ဂေါတမ တပည့်သာဝကတို့ကို အဘယ်သို့ ဆို မတော်မူသနည်း၊ တပည့်သားတို့အား မှတ်သုံးသိစေခြင်းငှါ အဘယ် ဒေသနာဖြင့် အနုသာသနီကို ပြုပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားမြတ်စွာအဖြေ

ဘုရားသခင်လည်း အရှင် အဿဇိ ဖြေသော အတိုင်းပင် ဖြေတော်မူ၏—

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စံ၊ ဝေဒနာ အနိစ္စာ၊ သညာ အနိစ္စာ၊ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ ဝိညာဏံ အနိစ္စံ၊ ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ၊ ဝေဒနာ အနတ္တာ၊ သညာ အနတ္တာ၊

သင်္ခါရာ အနတ္တာ၊ ဝိညာဏံ အနတ္တာ၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ။—

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား—အချင်း အဂ္ဂိဝေဿန ...တပည့် သာဝကတို့အား ငါတုရား ဆုံးမလေ့ပြုသော အနုသာသနိမူကား—

ချစ်သား ရဟန်းတို့— လောက၌ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟု သမုတ်ကြသည်ကား ခန္ဓာငါးပါး၏အစုသာဖြစ်သည်။ ထို ငါးပါးတို့တွင် အကြင် နှစ်ဆယ်ရှစ်ပါး ရုပ်တရား တို့၏ အပေါင်းဖြစ်သော ရူပက္ခန္ဓာသည်လည်း မြဲစွာတည်သော သဘောမရှိ။ မိမိကိုယ်လည်း မဟုတ်ချေ။ ဝေဒနာသုံးပါး၊ ဝေဒနာငါးပါး၊ ဝေဒနာခြောက်ပါး တရားအစု ဖြစ်သော ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်လည်း မြဲစွာ တည်တတ်သော သဘောမရှိ။ မိမိကိုယ်လည်း မဟုတ်။ သညာနှစ်ပါး၊ သညာခြောက်ပါး တရားအစုဖြစ်သော သညာက္ခန္ဓာသည် လည်းကောင်း။ ဖဿ စေတနာ စသည်ဖြင့်ပြားသော ငါးဆယ်သော စေတသိက်ဟု ဆိုအပ်သော သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်လည်းကောင်း။ စိတ်တခုယုတ် ကိုးဆယ် အကျယ် တရားနှစ်ဆယ် တပါးဟု ဆိုအပ်သော ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သည်လည်းကောင်း။ မြဲစွာ တည်တတ်သော သဘောမရှိ။ မိမိ၏ ကိုယ်လည်းမဟုတ်။ ဒုက္ခရှစ်ပါး၊ ဒုက္ခတဆယ်နှစ်ပါး တို့သာသက်ဝင်ရာ ရှိချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤခန္ဓာ၌ အာသာ ငမ်းငမ်း စွဲလမ်း တပ်မက် ခြင်းကိုဖြစ်စေလင့်၊ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ငါတုရား ဆုံးမလေ့ ပြုသတည်း”ဟု ဖြေတော်မူသော်—

ဝါဒတင်ပြီ

အယူတိမ်းလှသော သစ္စကလည်း သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာကို ပုံဆောင်ကာ ပယ်လိုရကား “ဘုရားဂေါတမ... အရှင်ကဲ့သို့ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန်ကြံ၍ ဆုံးမသော် ဤလောက၌ ဝိပဿနာ ချည်း ဖြစ်ရာသည် တကား၊ မြေမှ ပွားစီးသော သစ်ပင်သည် မြေကြီးသာလျှင် တည်ရာမှီရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့သည်လည်း ခန္ဓာငါးပါး၌ တည်၍သာလျှင် ချမ်းသာဆင်းရဲကို ခံစားရသည်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်ရသည်။ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ဖွေရှာကြရ သည်မဟုတ်လော။ မပျက်စီးသေးသောကာလ၌ အတ္တဟု ထင်ရှားရှိပါလျက် သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာဟု ပြောပြခြင်းသည် အဘယ်သို့ သင့်ချေတုံအံ့နည်း”ဟု ဆို၏။

သစ္စကကို ချည်မိတုပ်မိပြီ

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်း အဂ္ဂိဝေဿန ... ဤငါးဝသော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ် ဟူ၍ပင် သင် အလိုရှိသလော”ဟု မေး၏။ သစ္စကလည်း “အရှင်ဂေါတမ... အကျွန်ုပ်သာ ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ အယူရှိသည် မဟုတ်။ ဤပရိသတ်လေးပါး လူအများပင် မှတ်ထင် ခေါ်ဆိုကြပါ၏”ဟု ဆိုသော် “သူတပါးအပေါ်၌ သင် ပစ်၍ မတင်လင့်၊ သင်၏အယူကိုသာ ထင်စွာ ဖြေဆိုလော့”ဟု တိုက်တွန်းတော်မူပြန်၏။ သစ္စကလည်း လွဲချခြင်းငှါ မတတ်သာရကား “ဘုရားဂေါတမ... အကျွန်ုပ်လည်း ဤ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ်ဟု အယူရှိပေသတည်း”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ရှင်လှသောမျက်နှာဖြင့် “ဆရာ အဂ္ဂိဝေဿန... ဤငါးဝသော ခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ်ပင်ဟု သင်ဝန်ခံသော် တဖန် သင့်ကို ငါမေးဦးအံ့။ အကြင် ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် မိမိပိုင်သော နိုင်ငံအတွင်း၌ နှိပ်နင်း ကွပ်ညှပ်ထိုက်သူ ကိုလည်း နှိပ်နင်း ကွပ်ညှပ်ခြင်းငှါ၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သော သူကိုလည်း နှင်ထုတ်ခြင်းငှါ၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သော သူကိုလည်း ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ၊ အစိုးရ၏ မဟုတ်လော”ဟု မေး၏။ “အစိုးရသည် မှန်၏”ဟု ဝန်ခံလျှင် “သင်၏ ရုပ်တရားသည် မတင့်တယ်သောအားဖြင့် ငါမဖြူလို၊ ကြည်ညိုနှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်လှပသည် ဖြစ်လို၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆံဖြူ သွားကြော သားရေ တွန့်တို အိုခြင်းသို့ မရောက်ပဲ တဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှယ်သာ တည်ပါလို၏ ဟူ၍လည်းကောင်း သင်၏ အလိုသည် ဖြစ်၏။ ထိုအလိုအတိုင်း သင်၏ရုပ်ကို လိုက်စေခြင်းငှါ အစိုးရပါ၏လော”ဟု မေး၏။

အကျပ်အတည်းကျပုံ

ထိုအမေးကို ကြားသောအခါ ဆရာသစ္စကလည်း အကယ်၍ ငါ၏ရုပ်သည် ငါ၏အလိုသို့ လိုက်၏ဟု ဖြေချေသော် ဝေသာလီမင်း အပေါင်းထ၍ “ဆရာ့ရုပ်သည် ငါတို့ကဲ့သို့ လှပတင့်တယ် ပါစေလော့”ဟု ဆိုရာ၏။ အလိုသို့မလိုက်ပေဟု ဆိုချေလျှင်လည်း အရှင်ဂေါတမ၏ အနတ္တဟူသော စကားသည် ဆိုပိုင်၍ ငါ့ကိုနိုင်ဘိလေသည်ဟု စဉ်းစားလျက် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “သစ္စက...ဤဝါဒကို သင်ချေဆိုဦးလော့”ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက် တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်ရွာ နှစ်ထပ်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ဘီလူးအသွင် ဖန်ဆင်းလျက် သံတင်းပုတ်တို့ဖြင့် နှက်အံ့သကဲ့သို့ ရှယ်လျက် “ဟယ် သစ္စက အဘယ့်ကြောင့် မေးတော်မူသည်ကို မလျှောက်ဆိုသနည်း”ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်လာသော သိကြားကို ဘုရားသခင်နှင့် သစ္စကတို့သာ မြင်ရသတည်း။

သစ္စကကြီးအရှုံးပေးရပြီ

ထိုအခါ ဆရာ သစ္စကလည်း ဆိတ်ဆိတ် မနေဝံ့ရကား “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား မှားခြင်ကြီး မှားပေပြီ။ အရှင်၏ဝါဒကို အသက်ရှည်သမျှ ယုံမှတ်ကိုးကွယ်ပါတော့မည်”ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ငါးပါးသော ခန္ဓာ တို့၌ ပုစ္ဆာပြဿနာထား၍ လေးပါးသော နက်နဲခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဓမ္မဒေသနာကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ၏။ တရား တော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရားကို မြင်သတည်း။

[ဂန္ထဂရု ဖြစ်ရာသောကြောင့် အကျဉ်းသာ ရုံး၍ သတ်ရသည်။ စေ့စုံစွာသိလိုမှု မဇ္ဈိမနိကာယ်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ မဟာသစ္စက စူဠသစ္စကသုတ်တို့၌ ယူပါကုန်။]

၅၁-ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ခေမာမိဖုရားတို့၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ဤသို့ သစ္စကပရိပိုင် စသောသူတို့အား ဘုရားဟောရွတ် ချွတ်တော်မူကာ ဝေသာလီပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါကျွတ်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ တဖန်ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ဘုရားမြတ်စွာသည်

ဝေသာလီပြည်မှ ပြန်လည်တော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင် တောင်ညာဒေဝီဖြစ်သော ခေမာမိဖုရားသည် တရားတော်မြတ်ကို နာရ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသဖြင့် ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်သတည်း။

ထိုမိဖုရား၏ အကြောင်းကား ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမ္မတ္တရာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောကာလ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ကြွယ်ဝထင်ရှားစွာ ဥစ္စာ နှစ်ဆယ့်လေးကုဋေ ရှိသော သဋ္ဌေးသမီး ဖြစ်၏။ တနေ့သောအခါ သုဇာတ' အမည်ရှိသော အဂ္ဂသာဝကမထေရ်သည် ဆွမ်းခံကြွလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ကြည်ရှင်ရိုညွတ်သောစိတ် ရှိရကား မိမိအိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်း ဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် “အရှင်မြတ်...အကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို အလိုမရှိပါ။ အရှင်မြတ်တို့ ရအပ်သောတရားကို ရလိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ သုဇာတထေရ်က လည်း “ဒါယိ ကာမ...ငါတို့ရအပ်သော တရားကိုရလိုလျှင် ဘုရားသခင်အထံသို့သာ ဆည်းကပ် ပါတော့လော” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတန်ငယ်သော တရားစကားကို ဟောကြားပြီးမှ ကြွတော် မူလေ၏။

ဆုတောင်းနှင့် ဗျာဒိတ်တော်

သဋ္ဌေးသမီးလည်း နက်ဖြန် နံနက်သောကာလ ဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်ကုန်သော သူတို့နှင့် အတူ တပေါင်းတည်း ကျောင်းသို့လိုက်လာ၍ တရားတော်မြတ်ကို နာရလျှင် အဆအရာသာလွန်၍ သဒ္ဓါတရားဖြစ်သဖြင့် ပြန်နစ်သောကာလ မိဘတို့အား ပန်ကြားပြီးသော် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေး၍ တရားတော်မြတ်ကို နာ၏။ အဆုံးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကြီးမားသော ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ‘နန္ဒာ’ အမည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအနုမောဒနာ ပြုစေ၍ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့ ရင်သပ်လက်တီး ကောင်းချီးပေးကြကုန်လေသော် ရှင်တော်ဘုရားသည်လည်း ထိုနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမ အား အဂ္ဂသာဝိကာ အရာ၌ထား၍ မဟာပညာ တေဒဂ်ကို သနားတော်မူ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ခေမာ၏ အလောင်းဖြစ်သော သဋ္ဌေးသမီး မြင်လေသော် ဤအရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်ရအောင် ငါ ဆုတောင်းအံ့ဟုကြံ၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြေတော်ရင်းသို့ ဦးတိုက် ပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား...ဒကာတော်မသည် ဤမျှလောက်သော ကုသိုလ်အစုကို ပြုရသော စေတနာကြောင့် နောင် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားသခင်တို့၏ သာသနာဝယ် ပညာကြီးကျယ်သော ဘိက္ခုနီမဖြစ်၍ အဂ္ဂသာဝိကာအရာကို ရပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားမြတ်စွာသည် အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြည့်စုံအံ့သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် “အချင်း ဒါယိကာမ...ကုသိုလ် သမ္ဘာရကိုသာ များစွာဆည်းပူးလော့၊ ငါပွင့်တော်မူရာ ဤသာရကမ္ဘာ၏ နောက်တသိန်းမြောက်ကျသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဥက္ကာကရာဇ် နေမြစ်နွယ်ရိုးမှ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ သင်သည် ခေမာ အမည်ရသော အဂ္ဂသာဝိကာမြတ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါမှစ၍ သဋ္ဌေးသမီးလည်း ကြီးစွာသော ဥဿာဟဖြင့် ဒါန သီလ ဘာဝနာကို လွန်စွာ ဖြည့်ကျင့်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သမီးဖြစ်၏။

ထိုမှတဖန် ခန္ဓပြန်သောအခါ ယာမာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုယာမာမှသည် တုသိတာ၊ တုသိတာ မှသည် နိမ္မာနရတီ၊ နိမ္မာနရတီမှသည် ဝသဝတ္တီ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှတဖန် ပြန်လာခဲ့၍ လူ့ရွာ၌ဖြစ်လေသော် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြဝတေး မန္တာတ်မင်းမြတ်တို့၏ မိဖုရားသာလျှင် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ရ၏။

ဝိပဿိဘုရားရှင်လက်ထက်

ဤသို့လူ့ပြည် နတ်ပြည် လှည့်လည် စုန်ဆန်ကာ လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာမှသည် ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ ထက်၌ဝိပဿိဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသော အခါ မဟာသာလ သဌေးသမီး ဖြစ်လာ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ ဘုရား အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဥပါသိကာမတို့နှင့် ပေါင်းဖော်၍ တရား တော်ကို နာရလေလျှင် ဘုရားရှင် သာသနာ၌ သဒ္ဓါသော စိတ်ရှိရကား များစွာသော စည်းစိမ် ခြွေရံကို ပယ်သန်း၍ ရဟန်းပြုလေသတည်း။

ယင်းသို့ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဘုရားသခင် ဟောတော်မူအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံ သင်ဆောင်လျက် တထောင်မျှလောက်သော ဘိက္ခုနီမတို့အား သင်ကြားပြသ၍ ဓမ္မကထိကကြီး ဖြစ်သတည်း။ ထိုမှတထွေ စုတေလေသော် တုသိတာ နတ်ပြည်ဝယ် ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီးဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော နတ်ချမ်းသာ ကိုခံစားပြီးမှ လူ့ပြည်သို့တဖန် လာပြန်သောအခါလည်း သာသနာ ၌ ရဟန်းပြုခဲ့သော ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် လူ့ဘုံတွင် မနှိုင်းအပ် ထူးမြတ်၍ အဆင်းလှခြင်း၊ ပညာ ကြီးခြင်း၊ အသံသာခြင်း၊ ဥစ္စာများခြင်း၊ အခြွေအရံများခြင်း၊ သားမြေးကျေးကျွန်တို့ ကြောက်ရွံ့ ရိုသေခြင်း၊ လင်ရဘိလည်း မိမိအလိုသို့သာ လိုက်ရခြင်း၊ အမိတမျှ နှမထပ်တူ ကြည်ဖြူရိုသေခြင်း တည် ဟူသော အကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော သဌေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့၏ မိဖုရား ကြီးသာ ဖြစ်ရ၍-

ကောဏာဂုံဘုရားလက်ထက်

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကောဏာဂုံ ဘုရားလက်ထက်တော်ဝယ် ကုဋေငါးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော ဗာရာဏသီ သဌေးကြီး၏ သမီးသုံးယောက်တွင် ခေမာ အမည်တွင်သော သတို့သမီးဖြစ်လာ၏။

ဓနုဇ္ဇာနီ အမည်ရှိသော အစ်မတယောက်၊ သုမေဓာ အမည်ရှိသော အစ်မတယောက် ဤနှစ်ယောက်တို့နှင့် အတူတကွ ဘုရားတပည့်ဖြစ်သော သံဃာတော်တို့၏ နေရာ ကျောင်းကန်၊ အာရာမံ၊ ဥယျာဉ် စသည်ကို ပြုပြင် လှူဒါန်းကြ၏။

ကဿပဘုရားလက်ထက်

ထိုမှတဖန် စုတေပြန်၍ ခြောက်တန်သော နတ်ရပ်ဝယ် နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ လူ့ပြည်သို့လာ၍ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကိကီမင်း၏ သမီး ခုနစ်ယောက်တို့တွင် သမဏီ အမည်ရသော အစ်မအကြီးဆုံး ဖြစ်လာ၏။

မင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့၏ အမည်ကား -

- (၁) ခေမာ၏ အလောင်းဖြစ်သော သမဏီလည်း တယောက်၊
- (၂) ဥပ္ပလဝဏ်၏ အလောင်းဖြစ်သော သမဏဂုတ္တာလည်း တယောက်။

- (၃) ပဋ္ဌာစာရီ၏ အလောင်းဖြစ်သော ဘိက္ခုနီလည်း တယောက်၊
- (၄) ကုဏ္ဍလကေသီ၏ အလောင်းဖြစ်သော ဘိက္ခုဒါယိကာလည်း တယောက်၊
- (၅) ကိသာဂေါတမီ၏ အလောင်းဖြစ်သော ဓမ္မာလည်း တယောက်၊
- (၆) ဓမ္မဒိန္နာ၏ အလောင်းဖြစ်သော သုဓမ္မာလည်း တယောက်၊
- (၇) ဝိသာခါ၏ အလောင်းဖြစ်သော သင်္ဃဒါသီလည်း တယောက်၊

ဤ ခုနစ်ယောက်တို့တည်း။

ထို မင်းသမီး နှစ်ပါးတို့သည် ဘုရားသခင် အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလိုသော ဆန္ဒရှိ၍ မိဘတို့အား ခွင့်တောင်းလတ်သော် ခမည်းတော်၊ မယ်တော် နှစ်ဦးတို့က ခွင့်မပြုကြသဖြင့် လူမိန်းမအဖြစ်၌ပင် တည်လျက် အနှစ် နှစ်သောင်းရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် တို့အား လေးပါးသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးလျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ထိုမှတစ်ပါး စုတေလာသော တာဝတိံသာပြည်၌ ဖြစ်၍ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်ချိန်နီးသော အခါ မဇ္ဈိမဒေသဝယ် သာဂလပြည်မြတ်၌ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီး ဖြစ်လာ၏။

မင်းသမီးကို ဖွားသောခဏ၌ သာဂလ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့အား မကောင်းသော ဘေးဥပဒ် စွဲကပ်သော ရောဂါတို့သည် ကင်းကွာ စင်ကြယ်လေရကား ခေမာ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ဇမ္ဗူဂြိုဟ်ရွှေကို ခုနစ်ထွေသော ရတနာတို့ဖြင့် စီလျက် ပန်းချီ၊ ပန်းပုကို ရေးထု၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မြင်သမျှသော ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် နှစ်မြို့ လေးမြတ်လျက် မရပ်တည်နိုင် မှူးမှိုင်တွေဝေလောက်သော အရေအဆင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရားဂြိုဟ်ပြည်ကို အစိုးရသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ဆောက်နှင်းသင့်မြတ်ကြသဖြင့် အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီမဟာနာ၏ ချမ်းသာစည်းစိမ်ကို ခံစားရလေသတည်း။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်ဝယ် စံပယ်တော်မူလာ၍ သုံး လေးဝါ တိုင်အောင်ပင် ဘုရားသခင်သည် အဆင်းလှသောသူတို့၏ အဆင်း၌ အပြစ်ကို တင်ဖွဲ့၍ ကဲ့ရဲ့တော် မူတတ်သည်ဟု ကြားရကား ငါအားလည်း အဆင် လှခြင်း၌ အပြစ်ကိုရှာ၍ ကဲ့ရဲ့ဘိရာသည်ဟု အဆင်းအဝါ၌ ယစ်သောမ နှုဖြင့် ဘုရားထံသို့ ' ဖူးမြင်ခြင်းငှါမျှ မသွားသတည်း။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် ဤသို့ ကြံ၏။ " ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား အသက်ဆံဖျား ထား၍ ကိုးကွယ်လုပ်ကျွေးသော ဥပါသကာမြတ် ဖြစ်သည်။ ငါကဲ့သို့သော မင်း၏ မိဖုရားသည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မသွားပဲ နေသော် မလျော်ကန်ပေ။ အာဏာဖြင့် စေကလည်း ပြည်သူပြည်သားတို့ မိဖုရားအား ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။ တခုသော ပရိယာယ်ဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ရောက်စေအံ့" ဟု ကြံ၍ ရတု၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ သီချင်း ဖွဲ့တတ်ကုန်သော

သူတို့အား ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၏ တင့်တယ် သာယာဟန်ကို သိကုံး၍ နှလုံးမွေ့လျော်ခြင်း ရှိအောင် ခေမာမိဖုရားကြီး ကြားလောက်ထု၍နေ၍ သီလေကုန်ဟု စေတော်မူ၍ ထိုသူတို့ သည်လည်း—

ရမ္မံ ဝေဠုဝန် ယေန၊ န ဒိဋ္ဌံ သုဂတာလယံ။
န ဒိဋ္ဌံ နန္ဒနံ တေန၊ ဣတိ မညာမသေ မယံ။
ယေန ဝေဠုဝန် ဒိဋ္ဌံ၊ နရနန္ဒန နန္ဒနံ။
သုဒိဋ္ဌံ နန္ဒနံ တေန၊ အမရိန္ဒ သုနန္ဒနံ။
ဝိဟာယ နန္ဒနံ ဒေဝါ၊ ဩတရိတွာ မဟီတလံ။
ရမ္မံ ဝေဠုဝန် ဒိဋ္ဌံ၊ န တပေန္တိ သုဝိမ္ဗိတာ။
ရာဇပုညေန နိဗ္ဗတ္တံ၊ ဗုဒ္ဓပုညေန ဘူသိတံ။
ကော ဝတ္တာ တဿ နိဿေသံ၊ ဝနဿ ဂုဏသဉ္ဇယံ။—

ဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ သိပေ၏။

ထိုဂါထာတို့၏ အနက်ကား။ ။ သဟာယကာ၊ အိုခင်ပွန်းတို့။ ယေန၊ အကြင်သူ သည်။ ရမ္မံ၊ ပန်းရက်ခြွေသုံးပျားပိတုံး ကျေးဇူးကံ ထွေးကာယုက်၍ နှစ်သက် မွေ့လျော် ဖွယ်လည်း ရှိထသော။ သုဂတာလယံ၊ ဘုရားမြတ်စွာ စောသတ္တာ၏ ဣရိယာလေးဖော် မျှတတော်မူရာလည်း ဖြစ်ထသော။ ဝေဠုဝန် ဝေဠုဝန်ခေါ် ဥယျာဉ်တော်ကို။ န ဒိဋ္ဌံ၊ ရောက်ပေါက်ကိုယ်ထင် မမြင်ရလေ။ တေန၊ ထိုသူသည်။ နန္ဒနံ၊ နတ်သိကြားတို့ ပျော်ပါး စံရာ နန္ဒဝန်မည်တွင် နတ်ဥယျာဉ်ကို။ န ဒိဋ္ဌံ၊ မမြင်ရသည် မည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ မညာမသေ၊ မှတ်ထင်ကုန်၏။

ယေန နရေန၊ အကြင်ကံညွှန် လူ့တံခွန်သည်။ နရနန္ဒနံ၊ လူအပေါင်းတို့ နှစ်လို စဖွယ် တင့်တယ်စွာထသော။ နန္ဒနံ၊ နတ်တို့ရပ်ဌာန် နန္ဒဝန်လည်း မလွန်နိုင်အောင် လှိုင်သောရနံလည်း ရှိထသော။ ဝေဠုဝန်၊ ဝေဠုဝန်ခေါ် ဥယျာဉ်တော်ကို။ ဒိဋ္ဌံ၊ ပေါက် ရောက်ကိုယ်ထင် မြင်သည်ဖြစ်အံ့။ တေန၊ ထိုသူသည်။ အမရိန္ဒ သုနန္ဒနံ၊ မအိုမသေ နေပေတတ်ငြား နတ်သိကြားတို့ ကစားရွှင်ပျရာလည်း ဖြစ်သော။ နန္ဒနံ၊ နန္ဒဝန်မည်တွင် နတ်ဥယျာဉ်ကို။ သုဒိဋ္ဌံ၊ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ချောက် ရောက်၍ ထင်းထင်းမြင်သည် မည်၏။

ဒေဝါ၊ နတ်ရွာပျော်ပါး နတ်အများတို့သည်။ နန္ဒနံ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို။ ဝိဟာယ၊ စွန့်ခွဲ၍။ မဟီတလံ၊ မြေအပြင်သို့။ ဩတရိတွာ၊ သက်လာကြကုန်၍။ ရမ္မံ၊ နှလုံး မွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရှိထသော။ ဝေဠုဝန်၊ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို။ ဒိဋ္ဌံ၊ မြင်ကုန်၍။ သုဝိမ္ဗိတာ၊ ငါတို့နတ်ပင် မမြင်ဖူးအောင် ထူးဆန်းပေစွာ သာယာလှဟု အံ့ဩကြကုန်လျက်။ န တပေန္တိ၊ ရောင့်ရဲမပြေ ပျော်ကြပေကုန်၏။

ရာဇပုညေန၊ ငါတို့သနင်း မင်း၏ဘုန်းတော် အာနုဘော်ကြောင့်။ နိဗ္ဗတ္တံ၊ ကောင်း စွာ ဖြစ်ထသော။ ဗုဒ္ဓပုညေန၊ ဘုရားရှင်ဂုဏ် ဘုန်းတော်ဟုန်ဖြင့်။ ဘူသိတံ၊ ဝင်ထယ် လှစွာ တန်ဆာဆင်အပ်ထသော။ တဿ ဝနဿ၊ ထိုဥယျာဉ်၏။ နိဿေသံ၊ အကြွင်းမဲ့

သော။ ဂုဏသဉ္ဇယံ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းကို။ ကေသ၊ အဘယ်သူသည်။ ဝတ္တာ၊ ရတုကဗျာ လင်္ကာသချို ဖွဲ့ဆိုနိုင်ပေအံ့နည်း။

ခေမာချုတ်ခန်း

ဤသို့သော ဂါထာဖြင့် များစွာသော နန်းသူ နန်းသား ယောက်ျား မိန်းမတို့ ကျူးသီချီးမွမ်းကြသော အသံကို ကြားသော် ခေမာမိဖုရားသည် ဤသို့ကြံ၏ “ငါတို့ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်သည် ရှေးယခင်ကဲ့သို့ သာမည မဟုတ်ရာပြီ။ သီချင်း ကဗျာ လင်္ကာ ရတုပြုလျှောက်အောင်ပင် ဥယျာဉ်၏ အသရေ ဖြစ်ဟန် ရှိချေသည်။ ငါသွား၍ ရှုရသော် သင့်၏” ဟု ကြံ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဥယျာဉ်ကစား ထွက်သွားလိုကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထား၏။ မင်းတရားကလည်း “သင် မိဖုရား ဥယျာဉ်သို့သွားမူ ဘုရားသခင်ကို ဝင်၍ ဖူးမြော်ခဲ့လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မိဖုရားကလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်မခံပဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ရှိခိုး၍ လာခဲ့၏။

မင်းကြီးလည်း အနီးအပါး၌ နေသော မူးမတ်တို့အား “မိဖုရားသည် ဥယျာဉ်သို့သွားလျက် ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ပဲ ပြန်ခဲ့မူ မင်းဒဏ် ဖြစ်စေအံ့” ဟု မှာလိုက်၏။ မိဖုရားလည်း များစွာသော အခြေအရံတို့နှင့် တကွ ထွက်ကြလေ၏။ တနေ့ပတ်လုံး ဥယျာဉ်တော်၌ ပျော်ပါး ရှင်လန်းလျက် ဥယျာဉ်သို့သွားအခါ နန်းသို့ ပြန်လာမည်ဟု စီမံသော် ခြေရံမူးမတ်တို့က “အရှင်မ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက အကျွန်ုပ်တို့အား မှာတော်မူလိုက်ချေသည်။ ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ပဲ ပြန်လာချေသော် မင်းဒဏ်ရာဇဝတ်ကို ဆက်ဆက် ခံရတော့မည်” ဟု လျှောက်ကြ၏။ ခေမာမိဖုရားလည်း မင်း၏ အာဏာကို မဆန်သာခြင်းကြောင့် ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ဝင်လေ၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအလုံးစုံကို အကုန်သိတော်မူ၍ ထိုသူနှင့် လျှောက်ပတ်သော တရားစကားကို ဟောကြားခွင့်ရအောင် လူနှင့်မမျှ နတ်ထက်လှသော မိန်းမကညာကို ရတနာအတိစီသော ယပ်ဖြင့် ခပ်စေလျက် ခြေတော်ရင်း၌ ဖန်ဆင်း၍ ထားလင့်၏။

ခေမာမိဖုရားသည်လည်း ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ယပ်ခပ်၍နေသော မိန်းမငယ်ကို မြင်လျှင် “ဤလူ့ခွင်ဌာနဝယ် ငါ့ထက်သာ၍ အဆင်းအဝါ လှပသော မိန်းမမည်သည် မရှိပြီဟု ငါ ထင်ပေသည်။ ယခုမြင်ရသော ဤမိန်းမနှင့်စာမူ ငါ၏အဆင်းသည် ရွှေဟင်္သာနှင့်လင်းပြိုင်ကိုကဲ့သို့ မဆက်မဆံမူ၍ သူ၏ အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းငှါမျှ မတန်ဖြစ်ချေသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဆင်းအဝါကိုမှီ၍ ငါ့မာန်တက်ခြင်းသည် ပျက်လေစွတကား” ဟု နှလုံးပြုလျက် တစိုက်မက်မက် ကြည့်ရှုကာ နေ၏။

ယင်းသို့ နေသောခဏ၌ပင် ထိုမိန်းမငယ်လည်း အရွယ်ကြီးပွား၍ သားတယောက်မိ၊ နှစ်ယောက်မိ သဏ္ဍာန်သည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ကြာလတ်သော် မဆံဖြူညွှန်းကြော အရေတုန်တို အိုသောအရွယ်သို့ရောက်၍ မှည့်မည်း အပြောက်အပြောက် ထလျက် ပါးစပ်မှ အရိအရည်တို့သည် ယိစီးကုန်၏။ ထို့နောက် အတန်ကြာလတ်ပြန်က ယပ်နှင့်တကွ ဘုရားခြေရင်း၌ပင် လဲ၍ တညည်းတွားတွား နာဘိ၏။

ထိုသို့သော ဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်သောအခါ ခေမာမိဖုရားလည်း ကြီးမား ရင့်မာသော ပါရမီရှိသူ ဖြစ်ရကား ဤသို့သော ယထာဘူတဉာဏ်သည် ဖြစ်၏ “နှစ်သက် ရှုချင်ဖွယ် တင့်တယ်ခြင်း၏ အထွတ်သို့ရောက်သော ဤမိန်းမ၏ ကိုယ်သည် ထိုထိုသို့သော သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖောက်ပြန်

ပျက်စီးရဘိသကဲ့သို့ ငါ၏ခန္ဓာသည်လည်း ယင်းယိုဖောက်ပြန်၍ ကေန်ပျက်စီးလတ္တံ့ သည်တကား၊ မှောက်မှား ယင်းချွတ်သော အယူဝါဒဖြင့် ငါ မာနထောင်မိချေသည်တကား” ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ကြက်သီး တပြိုက်ပြိုက် ဆူလှိုက်ဘနန်းသော သံဝေဂသည် ဖြစ်၏။

တရားဟောတော်မူပြီ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ခေမာမိဖုရားအား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူခြင်းငှါ-

အာတုရံ အသုစိံ ပူတိံ၊ ပဿ ခေမေ သမုဿယံ။
ဥဿရန္တံ ပဿရန္တံ၊ ဗာလာနံ အဘိနန္ဒိတံ။
အသုဘာယ စိတ္တံ ဘာဝေဟိ၊ ကေဂ္ဂံ သုသမာဟိတံ။
သတိံ ကာယဂတာ တျတ္ထု၊ နိဗ္ဗိဒါ ဗဟုလာ ဘဝ။ ပ ။
ယေ ရာဂရတ္တာ နုပတန္တိ သောတံ၊ သယံ ကတံ မက္ကဋ္ဌကောဝ ဇာလံ။
တေမ္ပိ ဆေတုာန ပရိဗ္ဗဇန္တိ၊ န ပေက္ခိနော ကာမသုခံ ပဟာယ-

ဟူသော တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ခေမေ၊ ခေမာမိဖုရား။ အာတုရံ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ ဘေးရောဂါတို့ဖြင့် ကျင်နာတတ်ထသော။ အသုစိံ၊ အညစ် အကြေးတို့၏ စုဝေးရာဖြစ်၍လည်း မစင်ကြယ်ထသော။ ပူတိံ၊ ညှီငေါစက်ဆုပ် ပုပ်နံ့အတိသာ လှိုင်ထသော။ ဣမံ သမုဿယံ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို။ ပဿ၊ စေ့စေ့စာနာ ရှုစပါလော့။ ဥဿရန္တံ၊ ဒွါရကိုးခွင် ထက်ဝန်းကျင်မှ မစင်အတိသာ ယိုစီးထသော။ ပဿရန္တံ၊ ဖောက်ပြန်ထွေထွေး ရူးမူးဖွယ်လိ ညစ်ကျိအပေါင်း၏ ကိန်းအောင်းရာလည်း ဖြစ်ထသော။ သမုဿယံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို။ ဗာလာနံ၊ အဆင်အခြင် ပညာမဲ့ငြား လူ့အများတို့သည်။ အဘိနန္ဒိတံ၊ အလွန် စုံမက် နှစ်သက်ယောင်မှားအပ်လေ၏။

ခေမေ၊ ခေမာ။ တဿှာ၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ ဣမံ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို။ အသုဘာယ၊ မတင့်တယ်ဟူ၍။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဘာဝေဟိ၊ နေ့ညဉ့်မသွေ ဖြစ်ပစေလော့။ ကေဂ္ဂံ၊ တခုတည်းသော အာရုံရှိသော။ သုသမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဘာဝေဟိ၊ ပွားစေလော့။ တေ၊ သင်၏။ သတိံ၊ သတိသည်။ ကာယဂတာ၊ ကေသာ၊ လောမာ စသည်၌သာ ကျမ်းလေ့လာသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေလော့။ ဗဟုလာ၊ များစွာ။ နိဗ္ဗိဒါ၊ ငြီးငွေ့သည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။

ဣဒံ ယထာ၊ ဤ ငါမြင်ရသော မိန်းမငယ်ကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တေ၊ ထိုငါ၏ ကိုယ်သည်။ ဝိပလ္လတိ၊ ဖောက်ပြန်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနသိကရောဟိ၊ နှလုံးသွင်းလေလော့။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ အဇ္ဈဟန္တု၊ အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း။ ဗဟိဒ္ဓါ စ၊ အပသန္တာန်၌လည်းကောင်း။ နန္ဒိံ၊ နှစ်သက်ခြင်း တဏှာကို။ ဝိရာဇယေ၊ ကင်းစေလော့။

အနိမိတ္တဉ္စ၊ အနိစ္စသညာကိုလည်း။ ဘာဝေဟိ၊ ပွားစေလော့။ မာနာနုသယံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအဝဋ်၌ ကိန်းအောင်းသော မာနကို။ ဥဇ္ဇဟ၊ စွန့်ခွါလော့။ တတော မာနာဘိသမယာ၊ ထိုမာန်ကို စွန့်ခြင်းကြောင့်။ ဥပသန္တာ၊ ကိလေသာမီး ပြီးငြိမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ စရိဿသိ၊ သွားရလတ္တံ့။

ခေမေ၊ ခေမာမိဖုရား။ မက္ကဋကော၊ ပင့်ကူသည်။ သယံ ကတံ၊ မိမိပြုအပ်သော။ ဇာလံ၊ ကွန်ရက်အမျှင်ကို။ အနုပတတိ ဣဝ၊ အစဉ် တစိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့။ ရာဂရိတ္တာ၊ ရာဂရမ္မက်ဖြင့် နှစ်သက် တပ်ငြိကုန်သော။ ယေ နရာ၊ အကြင်လူတို့သည်။ သယံ ကတံ၊ မိမိပြုအပ်သော။ သောတံ၊ ရာဂ အယဉ်သို့။ အနုပတန္တိ၊ အစဉ်တစိုက် လိုက်ရကုန်၏။ တေမိ၊ ထိုရာဂတဏှာ ကိလေသာ အယဉ်ကိုလည်း။ ဆေတွာန၊ ဖြတ်၍။ အနုပေက္ခိနော၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းကုန်သည် ဖြစ်၍။ ကာမသုခံ၊ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ ပရိဗ္ဗဇန္တိ၊ ကျင့်ကုန် ဘိရာ၏။

ဣရဟန္တာမ

ဤသို့ ဟောကြားသော တရားဒေသနာကို ကြားနာရလေလျှင် ခေမာ မိဖုရားလည်း တဆယ့်ခြောက်ပါးသော ယုံမှားခြင်း ကင်းကွာလျက် သောတာပတ္တိမဂ်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း ရသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မြတ်စွာဘုရားအား ကြံမှား အောက်မေ့မိသော အပြစ်ကို ကန်တော့ခြင်းငှါ—

နမော တေ သဗ္ဗဒဿာဝိ၊ နမော တေ ကရုဏာကရ။
 နမော တေ တိဏ္ဏသံသာရ၊ နမော တေ အမတံ ဒဒ။—

အစရှိသော ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။တရားခပ်သိမ်းကို မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား—အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အား ညွတ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ မဟာကရုဏာ၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား— သံသရာ တည်းဟူသော ဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ် ကူးမြောက်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား—လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ခေမာအမြိုက် နိဗ္ဗာန်ဆိုက်အောင် ဆောင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား—အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အား ကံသုံးပါးဖြင့် ညွတ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရှုံးခြင်းကြီး ကြီးမားလျက် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို မအပ်မရာ ထင်၍ ဖူးမြင်ခြင်းငှါမျှ မရောက်ပဲ နေမိချေသည်။ ဤအပြစ်ကိုလည်း သည်းခံတော်မူပါ။ ဒကာတော်မကိုလည်း မစ ချီးမြောက်တော် မူပါဟု လျှောက်၏။

ယင်းသို့ လျှောက်ပြီးမှ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကို ဆင်ခြင်သော် ရဟန္တာဖြစ်သော လူတို့ မည်သည်ကား ထိုဖြစ်သည့်နေ့ပင် ရှင်ရဟန်းသော်လည်း ပြုရာ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤ၌ ငါမြင်စွာနေသဖြင့် မသင့်ချေ။ မင်းကြီးအား ပြန်၍ ခွင့်ပန်ဦးအံ့ဟု ကြံလျက် မြန်စွာ နန်းတော်သို့ ဝင်လာ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ထွန်းလင်း တင့်တယ်စွာ အရိယာတို့၏ ဣန္ဒြေဖြင့် လာလင့်သော မိဖုရားကိုမြင်လျှင် ဆင်ခြင်မိလေ၍ “အချင်း ခေမာ...ယနေ့ သင် ဥယျာဉ်သို့သွားသော် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခဲ့ပါ၏လော့” ဟု မေး၏။ မိဖုရားကလည်း “အရှင် မင်းတရား...ဘုရားသခင်ကို

အရှင်တို့ ဖူးမြင်ရခြင်းသည်ကား ကြီးမားသောအကျိုးမရှိ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဖူးမြင်ရခြင်းသာ လှန်စွာသော အကျိုးရှိချေသည်။ အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ပင် ရဟန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်ရအောင် ချီးမြှောက်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ခေမာထေရီဘိက္ခုနီ

ဗိုဗ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ရတနာအတိမ္မင်းသော ရွှေထမ်းစင်ဖြင့် ဆောင်စေ၍ တထောင်မျှလောက်သော ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုပေ၏။ ရဟန်းပြုပြီးသောအခါ ခေမာထေရီဟု ထင်ရှားလျက် များစွာ ကျယ်ဝန်းသော ပညာရှိရကား အဂ္ဂသာဝိကာ အရာ၌ ထားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောကာလ ဘိက္ခုနီမတို့အား အရာအသီးအသီး ချီးမြှောက် တင်ထားသောအခါ ထိုခေမာထေရီကို—

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝိကာနံ မဟာပညာနံ ဘိက္ခုနီနံ ယဒိဒံ ခေမာ—
ဟူ၍ မဟာပညာ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူ၏။

ဤကား ခေမာမိဖုရား၏ အကြောင်းတည်း။

ဝေသာလီဝါမှတ်ချက်

ဤမိဖုရား၏ ရဟန်းပြုသောနှစ် ဝါကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ၌ တိုက်ရိုက် မလာသော်လည်း ဝေသာလီ၌ ပါဆိုတော်မူမှ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဥပသမ္ပဒါကို ထပ်မံ၍ ခွင့်ပြုတော်မူသော အတ္ထုစွာယာ, “သုဝဏ္ဏ သိဝိကာယ ဘိက္ခုနီဥပသယံ ဥပနေတော ပဗ္ဗာဇေသိ” ဟူသော အဋ္ဌကထာဂမ ဤနှစ်ဝကိုမိ၍ ယုတ္တိယသောကြောင့် ပြဆိုလိုက်သတည်း။ ဤခေမာထေရီ၏ အဖက် အဂ္ဂသာဝိကာဖြစ်သော ဥပ္ပလဝဏ်ကား သာဇတ္ထိပြည်သို့ ရောက်မှ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ရောက်မှ ပြဆိုတော့အံ့။

၅၂-ဓမ္မဒိန္နာနှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီတို့၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ယင်းသို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် စံပယ်တော်မူသောအခါ ဓမ္မဒိန္နာ အမည်ရသော သဌေးမသည် ဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းပြုလာသတည်း။ ထို ဓမ္မဒိန္နာ၏ အကြောင်းကား—

ဆုတောင်းနှင့်ဗျာဒိတ်တော်

ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသောကာလ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် သူကြွယ်တဦးကဲ့မိ၍ အသက်မွေးရသော အမျိုး ကျွန်မတယောက်သည် မိမိအိမ်သို့ ဆွမ်းရပ်လာသော သုဇာတ အမည်ရှိသော အဂ္ဂသာဝက ထေရ်မြတ်အား မပြတ် ဆွမ်းကွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလေ့ပြု၏။

တရံသောကာလ ဘုရားအထံသို့ ကပ်သော် သံဃာတော်တို့၏ အလယ်၌ ပညာကြီးကျယ်သော ဘိက္ခုနီမတဦးအား တေဒဂ်အရာ ထား၍ ချီးမြှောက်တော်မူသည်ကို မြင်၍ ဤဘိက္ခုနီမကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ ငါလည်း ဖြစ်ရအောင် ဆုတောင်းအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်သုဇာတ ထေရ်အား အကြောင်းကို လျှောက်ကြား၍ ဘုရားအမျှးရှိသော သံဃာတော်

တို့အား စွမ်းနိုင်သမျှ ဒါနကောင်းမှုကို ပြုလျက် “ဤကုသိုလ် အကျိုးအားကြောင့် နောင် ပွင့်လတ္တံ့သော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာဝယ် မဟာပညာတေဒဂ်ကိုရသော ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်ပါစေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘဝများစွာသံသရာ

ထိုမှ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည်လူ့ ရွာ၌ စုန်ဆန်ကာ ဖြစ်ရ၏။ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသော ကာလ ဘုရားညီတော်ဖြစ်သော မင်းသုံးပါးတို့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော တရားသူကြီး၏ မယားဖြစ်၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာတော် နှစ်သောင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဆီးလျက် ဒသသီလဖြင့် နေကုန်သော မင်းသား သုံးဦးတို့အားလည်းကောင်း လုပ်ကျွေး ပြုစုရ၏။ တခုသော ဝတ္ထုကို အလိုရှိ၍ တောင်းလာမှု ကြည်ဖြူသောစေတနာဖြင့် နှစ်ခု သုံးခုသာ ပေးလေ့ရှိ၏။ ဤသို့သော စေတနာဖြင့် ထိုမိန်းမသည် ဒါနသီလကို လွန်စွာ အားထုတ်လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေပြန်သောအခါ နတ်ပြည် လူ့ ရွာ၌ လူးလာစုန်ဆန်ဖြစ်ရ၍ ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးခုနစ်ယောက် တို့တွင် သုခမ္မာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးဖြစ်လာ၍ အစ်မညီမတို့နှင့် အတူတကွ ကဿပဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား ကျောင်း အာဇာနည် ရေကန် ရေတွင်းတို့ကို လှူဒါန်း ပူဇော်၏။ အနှစ် နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံးလည်း မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံး ဆောက် တည်၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ထိုဘဝမှ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားကြီးအဖြစ် အကြိမ်ငါးဆယ် သဌေး သူကြွယ် ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်မင်းတို့၏ မိဖုရားကြီးအဖြစ် အကြိမ် များစွာဖြစ်၍ ငါတို့ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ကုဋေနှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော သဌေးအမျိုး၌ ဖြစ်လာ၍ ဓမ္မဒိန္နာဟူသော အမည်ကိုမူည့်၏။ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သူငယ်ချင်း အတတ်သင်ဖက်ဖြစ်သော ‘ဝိသာခ’ အမည် ရှိသော သဌေးနှင့် ရည်ငံသင့်မြတ်ကြသဖြင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရသတည်း။

ထိုသဌေး ဝိသာခကား ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် အတူတကွ ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွစကပင် ဖူးမြင်ရ၍ ဓမ္မဒေသနာကို နာသဖြင့် သောတာပန် အဖြစ်၌ တည်သတည်း။ ထို့နောက် ကာလ ရှည်လျား၍ တပါးသောအခါ တရားတော်ကို နာရပြန်လျှင် အနာဂါမ်အဖြစ်ကို ရပြန်၏။ ထို သဌေးသည် အနာဂါမ်ဖိုလ်ကို ရသည့်နေ့ အိမ်သို့ ပြန်လတ်၍ ပြာသာဒ်မ၏လှေကား စောင်းတန်း ဦးသို့ ရောက်သောအခါ သဌေးမဖြစ်သော ဓမ္မဒိန္နာလည်း အခါခပ်သိမ်း ကြုံမြဲဖြစ်၍ ချစ်စဖွယ် သော အမူအရာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆီး၍ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် လက်ကို ကမ်းလင့်၏။ သဌေးလည်း ကမ်းသောလက်ကို မဆန့်လှမ်းပဲ ကိုယ်စွမ်းဖြင့်သာ ထက်လတ်၍ ပြာသာဒ်အတွင်းသို့ ဝင်လတ်၏။

ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာလည်း မှန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ပြုပြင်စီမံလျက် သဌေးထံသို့ ဆောင်ပြီးသောအခါ ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေး၏။ သဌေးလည်း အေးကြောင်း၊ ပူကြောင်း

ကောင်း-မကောင်း စသည်၌ မည့်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုပဲ အာဟာရကို သုံးဆောင်၍သာ နေ၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာလည်း ရှေ့ယောက်မကိုကိုင်ပြီးလျှင် အနီး၌စောင့်နေလျက် ဤသို့ကြံ၏— ‘ဤ သဌေးသည် ယနေ့တပါးမှပြန်လတ်၍ ပြာသာဒ်သို့ တက်မည်ပြုသောအခါ ငါလက်ကမ်းလည်း လှမ်းမယူ၊ ယခုမှလည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မကြားမဆို၊ စားဖွယ်ကိုသာ စား၍နေခဲ့သည်။ ငါ့အား အဘယ်အပြစ်ဖြင့် မနှစ်သက် အမျက်ရှိပါလိမ့်မည်နည်း’ ဟု ကြံဆကာနေ၏။

သဌေး ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဓမ္မဒိန္နာလည်း သာယာချေငံသောစကားဖြင့် “အရှင့်သား... အကျွန်ုပ်အား အဘယ်အပြစ်များကြောင့် စကားမဆိုပဲ နေပါသနည်း” ဟု မေးသော် သဌေး ဝိသာခလည်း “ဓမ္မဒိန္နာ... နှလုံးမသာယာအပ်သော သင်၏အပြစ် မရှိပေ၊ ယနေ့ ငါသာလျှင် ထူးကဲလှစွာသောတရားကို ရ၍ ရှေးကကဲ့သို့ တဏှာသန္တတဖြင့် မရှင်မပျနိုင်ပြီ၊ သင်၏အိမ်ငယ် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစံ၍ ငါမနေလိုပြီ၊ ရှင်မသာလှင် အိမ်တွင်း၌ ရှိသမျှပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်း၍ ခံစားရစ်လော့၊ မိတ်ဆွေအသစ် လိုသည်ဖြစ်လည်း သင် နှစ်သက်သမျှသော ဥစ္စာကိုဆောင်သွား၍ ပျော်ပါးသသူထံမှာ နေလေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဓမ္မဒိန္နာကလည်း “အရှင့်သား... အသို့သော စကားကိုဆိုသနည်း၊ အရှင်တို့ထွေး၍ ပျိုအန်ခဲ့သော တံတွေးပေါက်ကို အကျွန်ုပ် ကောက်၍ အဘယ်အကျိုးငှါ မျိုပါတော့အံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်ကိုသာ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ လျင်စွာခွင့်ပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဝိသာခသဌေးလည်း ကောင်းချီးကြွေးကြော်ကာ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏အထံသို့သွား၍ အကြောင်းကို လျှောက်ကြားပြီးမှ သဌေးမဖြစ်သော ဓမ္မဒိန္နာကို ရတနာထမ်းစင်ဖြင့် ဆောင်ယူ၍ ဘိက္ခုနီမတို့၏ကျောင်းသို့ ပို့လေ၏။ ဓမ္မဒိန္နာလည်း လူ၏အရှင်အဝါကို ပယ်သန်း၍ ရဟန်းပြု ပြီးသော် ဤသို့ကြံ၏။ “ငါ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဝိသာခသုကြွယ်သည် အိမ်၏အလယ်၌နေလျက်သာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၏ လွတ်စဲဆုံးခန်းခြင်းကို ပြုနိုင်သေးသည်၊ ငါမူကား ရဟန်းပြု၍မှ ဒုက္ခ၏ အဆုံးသို့မရောက်သဖြင့် မသင့်ပေရာ၊ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်ဦးအံ့” ဟု ကြံလျက် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်ထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်မတို့... အကျွန်ုပ်သည် လူသူရောပြွမ်းသော ဤအရပ်ခန်းငါ၌ မမေ့လျော် နိုင်ပါ၊ ရွာငယ်ကျောင်းသို့သွား၍ ထားကို အားထုတ်ပါဦးအံ့” ဟု လျှောက်ကြား၏။ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော ဘေရီတို့လည်း ထိုဓမ္မဒိန္နာကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်စွာသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြု လာသူဖြစ်၍ တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား မိမိတို့ပါ ရွာငယ်ကျောင်းသို့သွား၍ နေရလေ၏။

ထိုဓမ္မဒိန္နာလည်း ရွာငယ်ကျောင်းသို့ရောက်၍ မကြာမီပင် အတိတ်ဘဝက ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ် ကြံ၍ ထုံအပ်၊ လှေအပ်၊ နှိပ်နယ်အပ်သော သင်္ခါရတရားရှိသူ ဖြစ်ရကား လေးပါးသော ပဋိသမ္ဘိဒါ တို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီလည်း ဤသို့ကြံပြန်၏။ “ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးငှါသာ ဤအရပ်သို့လာသည်၊ ယခုမှာ ငါ၏ကိစ္စပြီးမြောက်ပြီ၊ ဤတွင်နေ၍ အဘယ် အကျိုးရှိတော့ အံ့နည်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လည်၍ နေရမူ များလှစွာသော ငါ၏အမျိုးတို့သည် ငါ့ကိုအမှီပြု၍ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး ပွားများလတ္တံ့၊ ငါ့ဆရာ ထေရီများလည်း ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် မပင်ပန်းလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လာ၏။

ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်ဖူးသော ဝိသာခသဌေးလည်း ဓမ္မဒိန္နာထေရီ ရောက်လာပြီဟု ကြားလျှင် “ဤရဟန်းမကား တောသို့သွား၍ များမကြာမီပင် ပြန်လာချေသည်၊ သာသနာတော်၌ပင်

မဓမ္မလျော်ခြင်း ဖြစ်လေသလော”ဟု တွေးတောကြံဆလျက် ညချမ်းသောအခါ ကျောင်းသို့ လာပြီးလျှင် “ဆန့်ကျင်သော အကြောင်းကို တိုက်ရိုက်မေးသဖြင့် မသင့်ချေ၊ လေးထွေသောမဂ်၌ ခဲခက်သော ပြဿနာကို ငါမေးတော့အံ့”ဟု ကြံ၍ ခန္ဓာငါးပါးဝယ် တဆယ် ခြောက်ပါးသော ကိစ္စဖြင့် သိထိုက်သမျှသော လက္ခဏာကိုမေး၏။ ထေရီမလည်း မေးသမျှသော ပြဿနာ၌ ကြာရိုးကို သန်လျက်ဖြင့်ပိုင်းသကဲ့သို့ မဆိုင်းမရပ်ပဲ ဖြေပေ၏။ ယင်းသို့ ဖြေပြီးမှ “ဝိသာခ ဒါယကာ.... တရားတော် မည်သည်ကား လေးပါးသော ဂမ္ဘီရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံချေသည်။ ငါဖြေသောတရားကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ကြား၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် ဆက်ဆံညီညွတ်မှုကား မှတ်သား ပိုက်ကျုံး လေလော့”ဟု မှာဆို၏။

ထိုသဌေးလည်း ဖြေသောအတိုင်းမှတ်သား၍ ဘုရားရှင်အထံ၌ လျှောက်လေလျှင် ဘုရားသခင် လည်း “ဒါယကာ...ငါ၏သမီးတော်ဖြစ်သော ဓမ္မဒိန္နာသည် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်ကုန် သော ခန္ဓာတို့၌ မြေးယုက် လွမ်းကာသော အဝိဇ္ဇာကုန်ရက်ကို ပယ်ဖျက်စွန့်ခွာလေပြီ၊ တဏှာ ဟူသော အကြောင်းအားဖြင့် တပြောင်းပြန်ပြန် သံသရာ၌ကျပ်လည်ခြင်း မရှိပြီ၊ ဤပုစ္ဆာကို ငါဘုရားအား လျှောက်ပန်ငြားသော်လည်း ဤအတိုင်းသာ ငါဖြေလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍-

ယဿ ပုရေ စ ပစ္စာ စ၊ မဇ္ဈေ စ နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ။
 အကိဉ္ဇနံ အနာဒါနံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဂဟပတိ၊ သူကြွယ်။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ ပုရေ စ၊ ရှေးအတိတ်ဖြစ်သော ခန္ဓာငါးရပ် ဓာတ် အာယတန တို့၌လည်းကောင်း။ ပစ္စာ စ၊ လာလတ္တံ့သော ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်တို့၌လည်းကောင်း။ မဇ္ဈေ စ၊ အလယ်ဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာ၌ လည်းကောင်း။ ကိဉ္ဇနံ၊ တဏှာအားဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းဟုဆိုအပ်သော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရသည်။ ဝါ၊ ပိတ်ပင်ရစ်ပတ် မြှေးရှက်တတ်သော အဝိဇ္ဇာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အကိဉ္ဇနံ၊ ကြောင့်ကြခြင်းလည်း မရှိထသော။ အနာဒါနံ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းလည်း မရှိထသော။ တံ၊ ထိုသူကို။ ဗြူ ဟူဏံ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

ဤဒေသနာကို ဟောပြီးမှ ဓမ္မဒိန္နာထေရီအား ပညာကြီးသော အခြင်းအရာဖြင့် များစွာ ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီလည်း ဘိက္ခုနီအပေါင်းတို့တွင် ထင်ရှား လှသော ဓမ္မကထိကလည်း ဖြစ်၏။ နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဓမ္မဒိန္နာကို-

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝိကာနံ ဓမ္မကထိကာနံ ဘိက္ခုနီနံ ယဒိဒံ ဓမ္မဒိန္နာ-
 ဟု ဓမ္မကထိက တေဒဂ်အရာ၌ထား၍ မြှောက်စား ချီးမြှင့်တော်မူသတည်း။

(ဤကား ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။)

ဘဒ္ဒကာပိလာနီ ရဟန်းပြုပုံ

အရှင်မဟာကဿပ၏ လူက အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့သော ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည်လည်း ရှေး၌ဆိုအပ် ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အားဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့လာကြရာ နှစ်မြာသောခရီးလမ်းကို တွေ့သည်တွင်

ပိပ္ပလိလုလင်ကလည်း လက်ယာလမ်းကို လိုက်သွား၍ ဘုရားနှင့် တွေ့လေသည်။ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ မူကား လက်ဝဲလမ်းကိုလိုက်၍ အစဉ်အစိုက်လာခဲ့သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားသခင် လည်း မာတုဂါမတို့၏ ရဟန်းဖြစ်မှုကို ခွင့်ပြုတော်မမူသေး၍ ဘိက္ခုနီမတို့ မရှိသေးရကား မြတ်သော တရားရှိသောသူကို ရှာဖွေသော် ထိုပြည်နှင့် မဝေးမနီး ကြီးစွာသော ပရိဗိုဇ်မတို့၏ ကျောင်းတိုက်ကို မြင်၍ ထိုသို့ဝင်ပြီးလျှင် ရှင်ရဟန်းပြုလိုကြောင်းဖြင့် တောင်းပန် ခယလျက် ပရိဗိုဇ်ရဟန်းမ ပြု၍ နေ၏။

အကြင်အခါ၌ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် ဘိက္ခုနီအဖြစ်ကို ရလာ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟုကြားလျှင် များစွာသော ပရိဗိုဇ်မတို့နှင့်တကွ လာ၍ ပုစ္ဆာပြဿနာကို နှီးနှောကြ သဖြင့် ဘုရားတရားတော်ကို ကြားနာရလေသော် သာသနာတော်၌ အနှစ်သာရရှိကြောင်းကိုသိ၍ ထိုမဟာပဇာပတိ ထေရီအထံ၌ပင် တောင်းပန်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းပြု၍ မကြာ မြင့်မီပင် သင်္ခါရတရားတို့၏ အခြင်းအရာကို လေးဖြာသောမဂ်တို့ဖြင့် ဖြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ သတည်း။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးလျှင် အဘိညာဉ် တရားတို့ကို မပြတ်ပွားစေသဖြင့် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၌ အလွန်အကဲပင် မြော်မြင် လေ့လာနိုင်၏။ ထို့နောက် ဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက် သောအခါ ဤ ဘဒ္ဒကာပိလာနီထေရီကို -

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝိကာနံ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိနံ ဘိက္ခုနီနံ ယဒိဒံ ဘဒ္ဒကာ-
ပိလာနီ-

ဟု တေဒဂ်အရာဖြင့် ချီးမြှင့်တင်ထားတော်မူသတည်း။

ဘဒ္ဒကာပိလာနီထေရီ၏ အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိအမြောက်တည်း။

၅၃-နန္ဒမာတာဥတ္တရာ၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

နန္ဒမာတာဥတ္တရာ ဟူသော ဥပါသိကာမ၏ ရှေးအတိတ် အကြောင်းကား- ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်၌ ဝါဆိုတော်မူသောအခါ ဤ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ကုဋေငါးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော သုမန အမည်ရှိသော သဋ္ဌေးအိမ်ဝယ် လယ်ယာလုပ်မှုဖြင့် သူရင်းငါးပြု၍ နေရသော ပုဏ္ဏ အမည်ရှိသော သူဆင်းရဲတယောက်သည် ရှိ၏။ ထိုသူဆင်းရဲ၏ မယားဖြစ်သော ဘာရိတာ၌ ဥတ္တရာ အမည်ရှိသော သတို့သမီးကို ရသတည်း။

ပုဏ္ဏသဋ္ဌေးကြီးဖြစ်ပုံ

တရံသောအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် နှစ်စဉ် ပျော်ပါးမြဲဖြစ်သော နက္ခတ်သဘင် အချိန်နှင့် ကြုံ၍ အလုံးစုံသော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နက္ခတ်သဘင် ပျော်ရွှင်ကစားကုန်အံ့ဟု ကြွေးကြော်ကြသော အသံကို သုမနသဋ္ဌေး ကြားလတ်သော် နံနက် စောစွာ လာလတ်သော ပုဏ္ဏ သူရင်းငါးကိုခေါ်၍ “အချင်းပုဏ္ဏ ယနေ့ သင်တို့သည် နက္ခတ် သဘင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကြအံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ် လုပ်မြဲယူမြဲတိုင်းသော အခဖြင့် လယ်ထွန်ကိုစွဲ ပြုအံ့လော” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏသူဆင်းရဲကလည်း “အရှင်သဋ္ဌေး...အကျွန်ုပ်တို့မှာ ဥစ္စာ စည်းစိမ် ရှိသော သူတို့ကို မတူသာချေ၊ ယနေ့ လုပ်ခွင်တွင် မဝင်ငြားက နက်ဖြန် စားစရာမရှိပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ အဘယ်မှာ နက္ခတ်သဘင် ပျော်ရွှင်နိုင်အံ့သနည်း ထွန်နှင့်နွားကို နားပါလျှင် ယခုပင် လယ်သို့ သွားပါအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် သုမန သဌေးလည်း ပေးမြဲတိုင်းသော အခက်ပေး၍ ထွန်နှားတို့ကို အပ်ပေ၏။ ပုဏ္ဏသုရင်းငှါးလည်း ထွန် နှားကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် အိမ်ရှင်မ ဘာရိတာကို ခေါ်၍ “ရှင်မ...ယနေ့ ငါ လယ်သို့သွား၍ များစွာပြီးအောင် ထွန်အံ့၊ နေ့တိုင်းထက် အဆသာ၍ ငါ့အား ထမင်းပို့လာလော့” ဟု မှာပြီးမှ လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာလည်း နံသာတော၌ နိရောဓသမာဇတ်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝင်တော်မူပြီး၍ ထိုနေ့နံနက်၌ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးသော် “ငါသည် ယနေ့ အဘယ်သူအား ချီးမြှောက်ရအံ့နည်း” ဟု ကြည့်ရှုလေလျှင် ထွန် နှားငင်၍ လယ်ပြင်သို့ လာသော ပုဏ္ဏသုဆင်းရဲကို မြင်လေ၍ “ဤပုဏ္ဏအား ငါချီးမြှောက်အဖြင့် ကြီးမြတ် ကြွယ်ဝထိုက်သော ရှေးပါရမီ၊ ဤဘဝ၌ ရအပ်သောတရားနှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော မပြည့်စုံပါ၏လော” ဟု တွေးတော ဆင်ခြင်ပြန်လျှင် စုံလင် ညီညွတ်စွာရှိ၍ သမ္မတ္တိလေးပါးကို လျင်လျားစွာ ရအပ်သော အကြောင်းကို မြင်၍ သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာကို လွယ်ပြီးသော် လာတော်မူခဲ့၍ ပုဏ္ဏသုဆင်းရဲလုပ်သော လယ်ကန်သင်း၌ ရေတွင်း၏အနီး ချုံကြီးတခုကို ရှု၍ ရပ်လင့်၏။

ထိုသို့ ရပ်သည်ကို ပုဏ္ဏသုဆင်းရဲ မြင်လျှင် ကြည်ရှင်ဝမ်းသာစွာ သဒ္ဓါတရားသည် ဖြစ်လတ်၍ အရှင်မြတ်ကား မျက်သစ်ဒန်ပူ အလို့ငှါ ရပ်လာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံပြီးသော် အနီးသို့ ကပ်လေ၍ ငါးရပ်သော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုးလျက်နေလာ၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း ကိုယ်တွင် ပါသော သပိတ် ရေစစ်တို့ကို ထုတ်အပ်၏။ ပုဏ္ဏလည်း မျက်နှာသစ်ရေကို ခတ်၍ ကောင်းမြတ်သော ဒန်ပူနှင့်တကွ ကပ်ပေ၏။

အရှင်မြတ်လည်း ကပ်သော ရေဒန်ပူကို ခံယူသုံးဆောင်ပြီးလျှင် ဆင်ခြင်တော်မူသည်ကား “ဤပုဏ္ဏတို့သည် သူတပါး၏ အိမ်နောက်ဖေး၌သာ နေရရှာချေသည်။ အကယ်၍ ချင်းတို့အိမ်သို့ သွားသော်လည်း ချင်းမယား ငါ့ကို မဖူးမြင်ရရာ၊ ထမင်းပို့လာသောအခါမှ လမ်းမတော့စေတော့အံ့” ဟု ကြံလျက် အတန်ငယ် ဆိုင်းတော်မူပြီးသော် ခရီးစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူလေ၍ ထိုပုဏ္ဏ၏ မယားဖြစ်သော ဘာရိတာလည်း ထမင် အဖျော်တို့ကို သင့်လျော်စွာ စီရင်၍ လင်၏ ထံသို့ ပို့ခြင်းငှါ လာခဲ့သော် ခရီးအကြား၌ အရှင်သာရိပုတြာကို မြင်၍ ဆင်ခြင်လတ်သည်ကား “ရှေးရှေးသော နေ့တို့၌ ဤအရှင်မြတ်တို့ကို တပ်အပ်ကိုယ်ဆင် ငါတွေ့လျှင်လည်း ကိုယ်တွင် လှူဒါ မပါပဲ ရိခဲ့သည်။ ကိုယ်တွင် လှူဒါ ပါသောအခါလည်း ပက်ပင်းပါ မတွေ့ခဲ့ ဖြစ်သည်။ ယခု မူကား အလှူဝတ္ထုလည်း ငါ၌ပါ၏။ အရှင်ကောင်းကိုလည်း တွေ့ကြုံရ၏။ ဤအခါမှ မလှူရမူ ငါ့အား အဘယ်မှာ ကုသိုလ်ဖြစ်တော့အံ့နည်း” ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေရင်း၌ ထမင်းခွက်ကို ချ၍ ပဉ္စပတိဋ္ဌိတတို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် “ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဒကာမအား သနား ကယ်မတော်မူသဖြင့် ကောင်းဆိုး ယုတ်မြတ်မဟု ဤဆွမ်းအလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ ခွက်မှ ထမင်းကို သပိတ်အတွင်းသို့ လောင်း၏။ ထမင်း တဝက်ခန့်ရောက်လျှင် အရှင်မြတ်လည်း “တန်ပြ” ဟု သပိတ်ကို ဖုံးစေ၏။

ထိုအခါ ဘာရိတာလည်း “အရှင်ဘုရား...ဤဆွမ်းကား တယောက်စာမျှ ဝလောက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချန်၍ထားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ။ ဒကာတော်မအား ဤလောက်ဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းကိုမပြုပါလင့်၊ တမလွန်ဖြင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ အကြွင်းမဲ့လောင်းပြီးမှ “ဤကောင်းမှု၏ အာနိသံသကို ဒိဋ္ဌဓမ္မ၌ပင် ခံစားရပါလို၏” ဟု ဆုတောင်း၏။ အရှင် သာရိ

ပုတြာလည်း “ဒါယိကာမ တောင်တတိုင်း ပြည့်စုံစေ” ဟု ဆို၍ ရပ်လျက်ပင် တရား အနုမောဒနာ ပြုပြီးမှ ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုဘာရိတာလည်း အိမ်သို့တဖန် ပြန်ပြီးသော် ဆန်, ဟင်းရွက် တို့ကို ရှာ၍ ကောင်းစွာ ချက်ပြီးမှ လင်ပုဏ္ဏထံသို့ ပို့ခြင်းငှါ လာ၏။

ထိုပုဏ္ဏလည်း ရှစ်မင်းပယ်မျှလောက်သော လယ်အရပ်သို့ လှည့်ပတ်ကာထွန်ပြီး၍ အလွန် မောပန်း ဆာမုတ်ရကား နွားတို့ကို သင့်ရာ၌ လံဘိ၍ မိမိမှာ လယ်ကန်သင်းကို ခေါင်းစိုက်လျက် အိပ်နေ၏။ မယား ဘာရိတာ အနီးသို့ရောက်လျှင် “လင်မောင်ပုဏ္ဏသည် အာဟာရဆာမုတ် ခြင်းဖြင့် ငါ့အား အမျက်ထွက်၍ နှိပ်စက် ခြိမ်းမောင်းလျှင် ယခင်ပြုခဲ့သော ဒါနသည် ငါ့အား လည်းကောင်း၊ သူ့အား လည်းကောင်း အကျိုးမရှိ နိရတ္တကသာ ဖြစ်ဘိရာသည်၊ ရှေးဦးစွာ အကြောင်းကိုကြားအံ့” ဟု ကြံ၍ အသံကြားလောက်သော ဌာနသို့ရောက်လျှင် “ချစ်လင်ပုဏ္ဏ... အကျွန်ုပ်သည် ယနေ့စောစွာကပင် ထမင်းအစာ ဆောင်၍ လာသည်ကို အရှင်သာရိပုတြာနှင့် လမ်း ခရီးမှာ တွေ့ရ၍ ပါသမျှကို ကပ်လှူလိုက်ပြီးမှ အိမ်သို့ တဖန်ပြန်၍ ချက်ရသဖြင့် နေမြင့်ချေသည်၊ အကျွန်ုပ်၏အပြစ်ကို သည်းခံပါ၊ သင့်အစာကို လှူလိုက်ရသော ဒါန အထူးကိုလည်း ကြည်နူးဝမ်း မြောက်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် လင်မောင်ပုဏ္ဏလည်း အားရဝမ်းသာ သဒ္ဓါတိုးပွားလျက် “နံနက် အခါကပင် ငါလည်း ဤရှင်ချစ်အား မျက်သစ်ဒန်ပူ ကပ်လှူလိုက်ရပါသည်၊ သင် အမျှသာ ယူလော့” ဟု ပျူပျူငှါငှါပြောဆို၍ ပါသော ထမင်းကို စားကြ၏။ ထိုသို့ စားပြီးလျှင် ပင်ပန်း ခြင်း မပြေလတ်ရကား မယား ဘာရိတာ၏ တင်ထက်၌ ခေါင်းစိုက်၍ အိပ်ပြန်၏။

ထိုအခါ မိမိထွန်ယက်ခဲ့သော လယ်ယာမြေတပြင်လုံးသည် ထွန်ကျစ်စာမှစ၍ ရွှေတုံးအတိ ဖြစ်လျက် လျှပ်စစ်တိမ်မီးရောင်ကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင် ထွန်းတောက်၏။

မောင်ပုဏ္ဏလည်း အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဖြစ်လာသော ရွှေတို့ကို မြင်၍ “အိမ်ရှင်မ...ထ၍ မျှော်စမ်းဦးလော့၊ ငါမောပန်းစွာ ထမင်းအစာကို စားရာ၌ မျက်စိလည်သဖြင့်ပင် ထင်လေသ လော၊ အလုံးစုံသော လယ်မြေတွင် ရွှေအတိပင်မြင်ခဲ့၏တကား” ဟု ဆိုသော် ထိုဘာရိတာကလည်း “အကျွန်ုပ်လည်း ရွှေအတိသာမြင်ပါ၏” ဟု ပြောလျှင် ဆောစွာထ၍ ကျုံးပြီးမှ ထွန်တုံး ထက်၌ ရိုက်နှက်ထုချေ၍ စမ်းသဖြင့် ရွှေစစ်မှန်းကို သိလေက မယားဘာရိတာကိုခေါ်၍ “အိမ်ရှင်မ...အမြန်လာ၍ ရှုပါဦးလော့၊ ရှေးရှေးသောအခါက ငါတို့ စိုက်ပျိုးအပ်သော မျိုးပဲ ဗီဇသည် သုံးလေးလကြာမှ စားသုံးရသည်။ ယခုအရှင်သာရိပုတြာ၏ အထံ၌ အတန်ငယ်မျှ မျိုးချ စိုက်ပျိုးအပ်သော ကုသိုလ်မျိုးစေ့ သည် ကာလမရွေ ယနေ့ပင်ပွားစီး၍ အတိုင်းမသိ သီးပေသည်၊ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ငါထွန်ခဲ့သမျှမြေကြီးသည် ဆီးကင်းခန့်မျှမကျန်ပြီ၊ အလွန်နီသော ရွှေစိုင် ရွှေခဲသာ ဖြစ်တော့သည်” ဟု ဆို၏။

ထိုဘာရိတာကလည်း “ဤမျှလောက်သောဥစ္စာကို ငါတို့ဖုံးလွှမ်း၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ရာ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ကြားမှသင့်မည်” ဟု တိုင်ပင်လျက် ဘာရိတာတင်ပါသော ထမင်းခွက်ကို ရွှေဖြင့်ပြည့်စေပြီး၍ မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း “အကြောင်းအသိရှိသနည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်မင်းမြတ်...ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့ထွန်အပ်သော လယ်ယာမြေရပ်အလုံးသည် ရွှေတုံးရွှေခဲအတိသာ ဖြစ်လာပါသည်၊

ဆောင်ယူခြင်းငှါ များစွာသော လှည်းတို့ကို လွှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးက “သင် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း၊ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဘိသနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင် “အကျွန်ုပ်ကား ပုဏ္ဏအမည်ရှိသော သူရင်းငှါးပါတည်း။ နံနက်သောအခါက ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အရှင်သာ ခိုပုတြာအား မျက်သစ်ရေ ဒန်ပူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တထပ်စာသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း လှူဒါန်းပူဇော်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးကလည်း “သင်တို့ အရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းသော ဒါန၏ အကျိုးဆက်ကို မျက်မှောက် ပင် ခံစားရချေတော့မည်” ဟု ဆို၍ မင်းချင်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ယခုပေါ်သော ရွှေရတနာတို့ ကို များစွာသော လှည်းတို့ဖြင့် ဆောင်ယူချေ” ဟု စေတော်မူ၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ သွား၍ များစွာသော ရွှေအထုကို မြင်လျှင် “ငါတို့အရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဘုန်းတော်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ဥစ္စာပေတည်း” ဟု ဆို၍ ကျုံးယူကြ၏။ လက်သို့ရောက်သောအခါ မြေအတိသာ ဖြစ်ပြန်သတည်း။

ထိုအကြောင်းကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ကြားပြန်လျှင် “သင်တို့ အဘယ်သို့ ဆို၍ ကျုံးသနည်း” ဟု မေး၍ “အရှင်မင်းကြီး၏ ဥစ္စာဟု ဆို၍ ကျုံးပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “ငါ၏ဥစ္စာ မဟုတ်ပေ၊ ပုဏ္ဏသူဆင်းရဲ၏ ဥစ္စာဟု ဆို၍သာ ကျုံးလေ” ဟု စေတော်မူ၏။ မင်းချင်း တို့လည်း မှာလိုက်သော အတိုင်းဆို၍ ကျုံးသောအခါမှ ရွှေဇာတိရ၍ လှည်းတို့၌ အပြည့်တင်ပြီး သော် မင်းရင်ပြင်သို့ ဆောင်၍ ပုံထားသည်။ အစောက်အားဖြင့် အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်သတည်း။

မင်းကြီးသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ “ငါတို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် အဘယ်သူ၏ အိမ်၌ ဤမျှလောက်သောရွှေ ရှိသနည်း” ဟု မေး၍ မရှိပါကြောင်းကို လျှောက်ကြလျှင် “ပုဏ္ဏ ကား သဌေး၏ အရာဌာနကို ရသင့်ပေပြီ” ဟု ဆို၍ ထိုထိုသို့သော သဌေးကြီးတို့၏ အစီးအနင်း အဆောင်အရွက်ဖြစ်သော ထီး စည်နှင့် တကွ ပေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏ ကလည်း “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သူတပါးအိမ်ကိုသာ မှီ၍ နေရပါသည်။ လျှောက်ပတ်သော အိမ်ကို သနားတော်မူပါဦး” ဟု လျှောက်တင်လေသော် “သင်တို့ နှစ်သက်သော အရပ်၌ နေလေလော့” ဟု အခွင့်ပေး၍ ရှေးသဌေးဟောင်းတို့ နေရာတခုကို သုတ်သင်၍ နေရ၏။ ထိုပုဏ္ဏ သဌေးကား လေးငါးရက် ပတ်သုံး အိမ်ကို ပြုပြင်ပြီးသော် သဘင်ကြီးစွာ ခံလျက် တပြိုင်နက်ပင် အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ၊ သမီးဥတ္တရာ၏ နားထွင်းမင်္ဂလာတို့ကို ပြုလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကို ပေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အစဉ်သော စကားဖြင့် တရား အနုမောဒနာ ပြုတော်မူသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သုံးယောက်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သဌေးလင်မယားတို့သည် ဘုရားသင်အားလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်တို့အားလည်း ကောင်း စား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုလျက် သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ကြသတည်း။

သမီးဥတ္တရာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ

တရံသောကာလ မိမိတို့မှီ၍ နေခဲ့ရသော သုမန သဌေးကြီးက သမီးဥတ္တရာကို သားနန္ဒနှင့် ထိမ်းမြားလိုပါကြောင်းဖြင့် တောင်းလာ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏ သဌေးက “ဤ သုမနကား ဘုရား

တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မသိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီး ဖြစ်သည်။ ငါ့သမီး ဥတ္တရာကား ရတနာ သုံးပါးနှင့် ကင်း၍ မနေနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ငါ့သမီးကို ထိုသူ၏ သားနှင့် မထိမ်း မြားလို” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ များစွာသော အဆွေခင်ပွန်း သဌေးတို့ကလည်း “အဆွေပုဏ္ဏ... ယောက်ျားဟူသမျှသည် တဘဝလုံး ဤကဲ့သို့ချည်း အယူရှိသည် မဖြစ်ရာ၊ သင်သည် ဤသူမနု သဌေးအိမ်ဝယ် ကပ်တွယ် မှီတင်းသဖြင့် ရှည်မြင့်စွာ နေရပူပေးသည်။ မိတ်ဆွေ၏ အဖြစ်ကို မဖျက်ပါလင့်၊ သင့်သမီး ဥတ္တရာကို မဟာမိတ် ဆက်လက်မိအောင် သုမနု သဌေးသား နန္ဒအား ပေးပါလော့” ဟု ဆိုကြ၏။

သဌေးပုဏ္ဏလည်း အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ကြသော စကားကို အားနာသဖြင့် “ကောင်းပါ ပြီ” ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြီးမှ အချိန်အချက် ရက်နီးသောအခါ သမီး ဥတ္တရာကို ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်၍ အခြံအရံနှင့်တကွ နွယ်တာလပြည့်နေ့၌ သုမနု သဌေးအိမ်သို့ ပို့ရလေ၏။ ထိုသူမနု သဌေးလည်း ချွေးမ ဥတ္တရာ ရောက်လာသော နေ့ပင် မိမိသားနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကို ပြုပေ၏။ သတို့ သမီး ဥတ္တရာလည်း လင့်အိမ်သို့ ရောက်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်မြောက် ရှိလျှင် မိမိလင်ကို ရိုသေစွာ ခ-ယ၍ “အရှင့်သား... အကျွန်ုပ်ကား မိဘတို့အိမ်၌ နေသောကာလ လဆန်းပကွ၌ လေးရက်၊ လဆုတ်ပကွ၌ လေးရက်အားဖြင့် ရှစ်ပါးသော ဥပုသ်နေ့တို့၌ အဋ္ဌင်္ဂဥပုသ်ကို ဆောက်တည် မြဲဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားသခင်ကိုဖူးမြင်၍ တရားတော်ကို နာမြဲဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း အရှင့်သား သည် အကျွန်ုပ်အား ခွင့်သနားပါလျှင် ရှေးကာလ ပြုမြဲတိုင်းသော ကုသိုလ်ကို ပြုလိုပါသည်” ဟု ခွင့်တောင်း၏။ လင် နန္ဒသဌေးကလည်း “သင့်အား ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။

ထိုနောက် အဖန်ဖန် ခွင့်တောင်းပြန်သောကာလ “သင်တို့ဆရာ ဂေါတမကို ခ-ယ ဝပ်တွား သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ပူဇော်လှူဒါန်းသဖြင့် ဥစ္စာကုန်ခန်းရုံသာ မဟုတ်လော၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ပါသဖြင့် ကာမ ချမ်းသာမြတ်သည် လစ်လပ်ရုံသာ မဟုတ်လော” ဟု ဆို၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ယင်းသို့လျှင် ရှင်မ ဥတ္တရာသည် လင့် အိမ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ တစုံတခုသော ဒါန၊ သီလကိုမျှ မပြုရပဲ နှစ်လခွဲတိုင်တိုင် ရှိလေသော် မဇ္ဈလျော်ခြင်းဖြင့် ပြင်းစွာနှိပ်စက်သော နှလုံးရှိရကား မိဘ သဌေးတို့၏ အထံသို့ တမန်စေလိုက်၏။

စာတွင် မှာလိုက်သည့်စကား

ကြီးမားသော ကျေးဇူးအရှင် မိခင် မွေးမိဘတို့... အကျွန်ုပ်ကို ယုတ်ညံ့၊ သိမ်ဖျင်း၊ ကျဉ်းကျပ်စွာသော ဤ နှောင်အိမ်အတွင်း၌ အဘယ်ကြောင့် ပို့သွင်းပါသနည်း၊ ဆင်းရဲ လှသော သူနုပုတို့၏ အထံဝယ် တသက်ပတ်လုံး ကျွန်စားရင်းဖြင့် သွတ်သွင်း၍ အပ်သော် လည်း မြတ်၏ဟု ထင်ပါသေး၏။ ဤမျှလောက်စင် အမြင် အကျင့် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိအမျိုး၏ အိမ်သို့ပို့ခြင်းကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်နိုင်ပါ။ ဤအိမ်ကို လာသည်မှစ၍ ယနေ့ ထက်တိုင်အောင်ပင် ဘုရားသခင်နှင့် သံဃာတော်တို့အား ခစား လုပ်ကျွေးရမည်ကို မဆိုသာ၊ ဖူးမြင်၊ ပူဇော်ရုံကိုမျှ အခွင့်မရပါ-

ဟု မှာလိုက်၏။

အငါးမယား သိရိမာ

ထိုစကားကို အဖဖြစ်သော ပုဏ္ဏသဌေးကြားလျှင် “ငါကား မှားခြင်းကြီးမှား၍ ငါ့သမီးအား နှလုံးဆင်းရဲစွာ ရှိရှာလေပြီ” ဟု အလွန်သော သနားပင်ပန်းခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ အကြံရ၍ တသောင်း ငါးထောင်မျှလောက်သော အသပြာကို ထုတ်ပေးပြီးလျှင် သမီးဥတ္တရာကို ဤသို့ မှာလိုက်၏- “ချစ်သမီး...ဤ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သိရိမာ မည်သော ပြည့်တန်ဆာမသည် မိမိကိုယ်ခဖြင့် အသက်မွေး၏၊ တနေ့ တနေ့၌ အသပြာတထောင် တထောင် ပေး၍ ပျော်ပါးရ၏၊ ထိုသိရိမာ ကိုငါ့၏ သင့်လင်အား လုပ်ကျွေးစေ၊ သင်မူကား အလိုရှိသမျှ ဒါနု၊ သီလကို အားထုတ် ၍ နေလေ” ဟု မှာလိုက်၏။

ဥတ္တရာလည်း မှာသော တမန်တို့ ရောက်၍ ဖခင်မှာလိုက်သော စကားကို ကြားလျှင် အားရ ဝမ်းသာစွာဖြစ်၍ သိရိမာ အမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာမကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အဆွေမ...ငါကား ဤနှစ်လခွဲမျှလောက်ကို ဥပုသ်ဆောက်တည်လိုပါသည်၊ သင်မူကား ဤ တသောင်း ငါးထောင် သော အသပြာကိုယူ၍ ငါ၏လင်သဌေးကို လုပ်ကျွေးရစ်ပါ” ဟု ဆို၏။ သိရိမာလည်း “ကောင်း ပါပြီ” ဟု ဝန်ခံလျှင် မိမိလင်ဖြစ်သော သဌေးအထံသို့ ဆောင်၍ “အမောင်သဌေး...ဤမိန်းမ ငယ်ကား အကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းမတည်း၊ ဤလခွဲကာလကို အကျွန်ုပ်ကိုယ်စား အရှင့်သားကို လုပ်ကျွေးပါလတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားသခင်၏ တရားတော်ကို နာ၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာ နေပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်း၏။ လင်သဌေးလည်း အဆင်းပြင်လျှာနှင့် ပြည့်စုံသော သိရိမာ ကို မြင်လျှင် ချစ်ခင်တိမ်းညွတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ “ကောင်းပြီ” ဟု ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။

ယင်းသို့ အခွင့်ရလျှင် ဥတ္တရာလည်း များစွာသော ကျွန်မတို့နှင့် တကွ အထူးထူးသော ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြုထားလျက် ဘုရားသခင်အထံတော်သို့ကပ်၍ “ကိုယ်တော်မြတ်သည် တပည့် သံဃာ ငါးရာနှင့်တကွ ဤလခွဲကာလကို သူတပါးအိမ်သို့ မကြွမူ၍ ဒကာတော်မအိမ်၌သာ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ” ဟု ပင့်ဖိတ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍ တနေ့မခြား ထိုဥတ္တရာ ၏ အိမ်၌သာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဥတ္တရာလည်း တရားတော်ကိုနာ၍ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီးလျှင် တခုသော ပြာသာဒ်အပြင်၌သာ ကောင်းစွာနေလေ့ ပြုသတည်း။

ငါကျွတ်လပြည့် အဖိတ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှင်မဥတ္တရာလည်း များစွာသော ကျွန်မတို့ နှင့် တကွ စဖိုအိမ်ထဲ အသွယ်သွယ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ပြုပြင်လုပ်ဆောင်လျက် နေသည် နှင့် လင်ဖြစ်သော သဌေးလည်း လေသွန် တံခါးဝ၌ရပ်၍ ရှုသဖြင့် စားမှု၊ သောက်မှုကို ပြုပြင်နေသော ဥတ္တရာကိုမြင်လျှင် “ဤကျွန်ယုတ်မကား အလွန်မိုက်မဲလေစွတကား၊ ကြီးမား မြင့်မြတ်လှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကာ မနေလိပဲ ဤစဖိုအိမ်ထဲဝယ် ပြာ၊ အိုးမဲ အဆိမ်းလိမ်းကပ်သော ကိုယ်ဖြင့် ပြိုက်ပြိုက်စီးယိုသော ချွေးရှိအောင် ဆင်းရဲလျက် ဦးပြည်းဖြစ် သော ရဟန်းဂေါတမတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ ချက်ပြုတ်၍ နေဘိတကား” ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် သည်းစွာရယ်၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်လေ၏။

သိရိမာယုတ်မာပုံ

ထိုသို့ ရယ်ရှင်သည်ကို သိရိမာမြင်လျှင် “အရှင်သဌေးသည် အဘယ်ကိုမြင်၍ ရယ်ဘိသနည်း” ဟု ထို လေသွန်တံခါးဖြင့် ရှုလတ်သော် ဥတ္တရာကိုမြင်၍ “ငါ့လင် သဌေးကို ဤမိန်းမသည်

ဖျောင်းဖျက်ဆီးဟန်ရှိသည်” ဟု ကြံဘိ၍ မိမိ၏ ဇင်္ဂမာရိယ၏အဖြစ်ကို မဆင်ခြင်ပဲ စည်းစိမ်ရှင် ကဲ့သို့ မာန်ကြွ၍ ထာဝရစည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်သော ဥတ္တရာကို ကြီးစွာ ရန်ငြိုးထားလျက် ထောပတ် ချက်ရာသို့ သွား၍ ယူပြီးလျှင် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ထောပတ်ရည်ကျက်ဖြင့် ဥတ္တရာ၏ အထက်၌ သွန်းလောင်းအံ့သောငှါ မှတ်ဖြင့်ယူ၍ လာ၏။

ဥတ္တရာလည်း ထိုသို့လာသည်ကို မြင်လျှင် “ဤခင်ပွန်းမ သိရိမာကား ငါ၏ ကျေးဇူးသခင် ဖြစ်သည်။ ငါ့လင် သဌေးကို သူလုပ်ကျွေးပေးသောကြောင့်သာ ဒါန သီလ ဘာဝနာကို ငါပြုခွင့် ရပေသည်။ ယူဇနာ တသန်း နှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ့ငါးဆယ် ကျယ်သော စကြဝဠာနှင့် သိရိမာ၏ ကျေးဇူးကို စာသော် စကြဝဠာကား ကျဉ်း၏။ သိရိမာ၏ ကျေးဇူးသာ ကျယ်ဝန်း၏။ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့် သိရိမာ၏ ကျေးဇူးကို စာသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကား နိမ့်သေး၏။ သိရိမာ၏ ကျေးဇူးကား မြင့်မြတ်၏။ ထို့ကြောင့် သိရိမာကို ငါအမျက်မရှိသင့်ပေ။ အကယ်၍ အမျက်ရှိ ချေအံ့၊ ယခုလောင်းသော ထောပတ်ရည်သည် ငါ့ကို လောင်စေသတည်း။ အကယ်၍ အမျက် မရှိမူကား ချမ်းအေးစွာသော နံသာရည်ပျောင်းကဲ့သို့ သွန်းလောင်းတိုင်း အေးစေသတည်း” ဟု မနောအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ခံလင့်ကော နေ၏။

သိရိမာလည်း ယူလာခဲ့သော ထောပတ်ကျက်ဖြင့် ဥတ္တရာ၏ဦးခေါင်းထက်၌ သွန်းလောင်း သော် မေတ္တာအာနုဘော်အဟုန်ကြောင့် တစုံတခုမျှ ပူခြင်းသည် မရှိ၊ ပကတိသော ရေချမ်းဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။ သိရိမာလည်း “ဤထောပတ်ကား အယူနှေး၍ အေး မြဟန် ရှိသည်။ တဖန်လာ၍ ငါလောင်းဦးအံ့” ဟု ကြံလျက် မြန်စွာသွား၍ ခပ်ယူပြီးလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ လာပြန်သော် ဥတ္တရာ၏ ကျွန်မတို့က မြန်စွာထ၍ “ဟယ်မိန်းမယုတ်...သင်သည်ကား ကမ်းနား သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဇင်္ဂမသာဖြစ်လျက် ငါတို့အရှင်မကို ဘယ်မာန်ဖြင့် နှိပ်စက်ဘိသနည်း” ဟု ဆို၍ ဆံထုံးကို ငင်လျက် အိမ်ပြင်၌ လှဲပြီးလျှင် သည်းစွာ ပုတ်ခတ်ကြကုန်၏။

ထိုကိုမြင်သောအခါ ဥတ္တရာလည်း လျင်စွာထ၍ “ငါ့ခင်ပွန်းကို မပြုကြပါလင့်” ဟု မြစ်တား၍ ပုတ်ခတ်မိသော ဒဏ်ရာများကို ဆီနံ့သာဖြင့် ကောင်းစွာ သုတ်လိမ်းပေး၏။ ထိုအခါမှ သိရိမာ လည်း မိမိ၏ ဗာဟိရ မိန်းမ၏ အဖြစ်ကို သိ၍ “ငါသည် ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုမိချေသည် တကား၊ လင်ယောကျ်ားရယ်ကာမျှဖြင့် မရွေ့ရ ဣဿာဖြစ်၍ စင်စစ်သုတော်ကောင်းမကို ပြစ်မှားပေသည်တကား၊ သူ့အား ငါဝန်မချမူ ငါဦးခေါင်းသော်လည်း ခုနစ်စိတ် ကဲ့ဘိရာ၏” ဟု ကြံ၍ လွန်စွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ဥတ္တရာ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်း ဦးတိုက်ပြီးလျှင် “အရှင်... အကျွန်ုပ်ပြုမိသော အပြစ်ကို သည်းခံပါ” ဟု တောင်းပန်၏။

သိရိမာ သောတာပန် ဖြစ်ပြီ

ထိုအခါ ဥတ္တရာကလည်း “အဆွေ သိရိမာ...ငါကား အဖရှိသော သမီးပေတည်း။ ငါ၏ အဖဖြစ်သော ဘုရားသခင်က သည်းခံစေလိုလျှင် သင့်ကို ငါသည်းခံအံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ ထို သိရိမာကလည်း “အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်နှင့်လည်း အကျွမ်းမဝင်ပါ။ အသို့ တောင်းပန် ရပါအံ့နည်း” ဟုဆိုလျှင် ဘုရားသခင်သည် နက်ဖြန် နံနက်ပင် ငါတို့အိမ်သို့ ကြွလာလတ္တံ့။ ထိုအခါ သင်သဒ္ဓါသမျှသော အရာဝတ္ထုဖြင့် ပူဇော်၍ တရားတော်ကို နာပြီးမှ အပြစ်ကိုပြု၍ တောင်း ပန်လော့” ဟု သင်ပေး၏။ သိရိမာကလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အခြံအရံဖြစ်သော

မိန်းမ ငါးရာတို့နှင့်တကွ အိမ်သို့သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်ဆောင်ယူခဲ့၏။ နံနက် အရုဏ်တက်၍ ဘုရားကြွလာတော်မူသောအခါ မိမိ၏အလှူဒါနကို ဥတ္တရာအားအပ်၍ ကပ်လှူလုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဘုရားသခင် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဥတ္တရာ အမည်ရှိသော ခင်ပွန်းမအား ယမန်နေ့က ဤမျှသော အပြစ်ကို ပြုမိပေသည်။ ထိုအပြစ်ကို လွတ်စိမ့်သောငှါ ကန်တော့ပါသော်လည်း ကိုယ်တော်မြတ်က သည်းခံစေမှ သည်းခံအံ့ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအပြစ်ကို သည်းခံစေတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သိရိမာအား သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားခြင်း၌ ကြီးမားသော အပြစ်ရှိသည်ကို ဟောတော်မူ၍ ဥတ္တရာကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ချစ်သမီးဥတ္တရာ... သိရိမာသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ထောပတ်နှင့် လောင်းလာသောကာလ အသို့ နှလုံးရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ ဥတ္တရာကလည်း “ဒကာတော်မကား သိရိမာကြောင့် ဒါနသီလကို ပြုခွင့်ရပေသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးခွင့်ရပေသည်။ တရားတော်ကို နာရပေသည်။ ဤသိရိမာကား ငါ၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပေသည်။ စကြဝဠာ ကောင်းကင် မြေပြင်မက ကြီးကျယ်လှသော ဂုဏ်သခင် ဖြစ်ပေသည် ဟု သိရိမာကို လွန်စွာချစ်ကြည်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့်သာ ခံနေပါသည်” ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ဥတ္တရာအား သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ဟု သုံးကြိမ် ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍-

အက္ကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ၊ အသာဓံ သာဓုနာ ဇိနေ။
 ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊ သစ္စေနာလိကဝါဒိနံ-

ဟူသော ဂါထာကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-ဥတ္တရာ၊ သမီးမြတ်စွာ ဥတ္တရာ။ ကောဓံ၊ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန် စောင်မာန် အမျက်ကြီးသောသူကို။ အက္ကောဓေန၊ အမျက်မကူ ကြည်ဖြူသာယာ မေတ္တာ စကားဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။ အသာဓံ၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သော အကျင့်ရှိသော သူကို။ သာဓုနာ၊ နူးညံ့စင်ကြယ် တင့်တယ်ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။ ကဒရိယံ၊ ဝန်တိုစဉ်းလဲ စေးနွဲ့ချုပ်ချယ်သောသူကို။ ဒါနေန၊ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း အော်အမ်း ထောက်ပံ့သော အမှုဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။ အလိကဝါဒိနံ၊ ချွတ်လွဲဖောက်ပြန် မမှန်စကား မုသားဆိုတတ်သောသူကို။ သစ္စေန၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန် သောစကားဖြင့်။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။

ဤသို့သော ဒေသနာကို ဟောကြား၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူလျှင် သိရိမာလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ များစွာသော တရားနာပရိသတ်တို့လည်း အကျွတ်တရားကို မြင်ကြကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ သိရိမာလည်း သောတာပန်အဖြစ်ကို ရပြီသော် ရှင်တော်ဘုရားအား နက်ဖြန် အလို့ငှါ မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်အား သနား ဟော်မူပါသဖြင့် တပည့် သံဃာတော်ရှစ်ပါးကို ဤအိမ်၌ မပြတ်ဆွမ်းရပ်ပါစေ” ဟုခွင့်တောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ပဋိညာဉ်ပေးတော်မူ၍ ရှစ်ဦးသော သံဃာတော်တို့ကို အလှည့်အလည်

လွတ်တော်မူသတည်း။ သိရိမာလည်း တဆယ့်ခြောက်သပြာဖြင့် ဝယ်ချမ်းလျက် ဆွမ်းဘောဇဉ် တို့ကို ပြုပြင်လှူဒါန်း၏။ ဆွမ်းခံလာသော သံဃာတော် ရှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါး၌ ရအပ်သော ဆွမ်း စသော အာဟာရသည် သုံးလေးပါးပင် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ လောက်၏။

လှပသော သိရိမာ

တနေ့သ၌ သိရိမာ၏အိမ်၌ ဆွမ်းခံလာသော ရဟန်းတပါးသည် သုံးယူဇနာ ကွာခြားသော အရပ်သို့ သွားလေသော် တဦးသော သံဃာ့ထေရ်၏ အထံသို့ဝင်၍ ကြောင်းအင်စုံစမ်း မေးမြန်း ပြောဆိုကြသောအခါ သိရိမာ၏ ရုပ်ဝါဟန်ပန် ကြန်ပုံ လက္ခဏာကား ဤသို့ သဘောရှိ၏။ နတ်နှင့် တကွသော လူတွင် အတူမရအောင် လှပယဉ်ကျေး၏။ သို့စင်မျှလောက်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့်လည်း နေ့စဉ်မပြတ် လှူပေ၏။ ကောင်းမြတ်သောဆွမ်းကို ရသောထက်လည်း သိရိမာကို မြင်ရခြင်းသည် အဆအရာ သာလွန်၍ မြတ်၏—ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပြောပြ ချီးမွမ်း လေလျှင် ထို သံဃာ့ထေရ်ရဟန်းသည် အသိန်းအသန်းမကသော ဘဝသံသရာက ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်း၌ ကိန်းဝပ်၍နေသော ကိလေသာမီးသည် တဦးဦး တောက်လာ၍ သိရိမာကို တခါ စင်မျှ မမြင်ဖူးပဲလျက် နှလုံးထဲသို့ ရောက်လာသော သတင်းစကားဖြင့် ချောက်ချားရိပွတ်လျက် မရပ်မတည်နိုင်ရှိ၍ ထိုသိရိမာကို ငါသွား၍ ရှုအံ့ဟုကြံလျက် မြန်စွာလာခဲ့၏။ ရောက်သောအခါ သိရိမာ၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းခံစားရောက်ကျသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ သံဃာ့ထေရ်ပြု၍ ကြွလာ၏။

ထိုနေ့၌ သိရိမာလည်း ရောဂါနှိပ်စက်ဘိ၍ ပကတိသော ကိုယ်ဖြင့် မတည်နိုင်ရကား ဆင်ယင် သော တန်ဆာတို့ကို ချွတ်၍ နှမ်းပါးသော ကိုယ်ဖြင့်သာ အိပ်နေ၏။ သံဃာတို့ ကြွလာသည်ကို ကျွန်မတို့မြင်၍ သိရိမာအား လျှောက်ကြားသော် “ငါကား မထကြွနိုင်ပြီ၊ သင်တို့သာလျှင် ရှေးအခါကဲ့သို့ ယာဂု ဆွမ်း ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းပါလော့”ဟု ဆို၍ ထိုကျွန်မတို့ပင် ပြုပြင်လုပ်ကျွေးရသတည်း။ မထေရ်တို့ကြွခါနီးလတ်သော် ပူဇော်ရိုးခြင်း ငှါ သိရိမာကို ကျွန်မတို့သည် မ-စ-ပိုက်ချီ၍ ဆောင်ခဲ့၏။ သိရိမာလည်း ရိနှမ်းပင်ပန်းစွာသော ကိုယ်ဖြင့် ရှိသေစွာ ရှိခိုးသည်ကို သံဃာ့ထေရ်မြင်လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ရာဂဇိတ်သည် ဖြစ်လတ်၍ “ဤမိန်းမမြတ်ကား လျှောက်ပတ်တင့်တယ်လေစွ၊ နှိပ်စက်သောရောဂါဖြင့် တန်ဆာ မဆင်ယင်ပဲပင် ဤမျှလောက်သော ရှုဖွယ်ရှိသေး၏၊ ရှေးကောင်းမွန်သော အခါကမူ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပေအံ့နည်း”ဟု ကြံဆလျက် တရိုက်မက်မက် ပြန်ခဲ့၍ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဆွမ်း ဘောဇဉ်ကိုမျှ မသုံးဆောင်နိုင်၊ ငေးမှိုင် တွေဝေစွာဖြစ်၏။ သိရိမာလည်း ထိုညနေချမ်းအခါ၌ပင် ဝေဒနာအဟုန်ဖြင့် ကံကုန်လေ၏။

အသုဘတရားတော်

ထိုသို့ ကံကုန်ကြောင်းကို ဗိမ္ဗိသ . ရမင်းကြီး ကြား၍ ဘုရားသခင်အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဆရာဇီဝက၏ နှမအငယ်ဖြစ်သော သိရိမာသည် ကြမ္မာကုန်ချေပြီ”ဟု လျှောက် လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “အသင်မင်းကြီး...သိရိမာ၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖုတ်ကြည်းခြင်းကို မပြုလင့်၊ သုသာန်အပြင်၌သာ ကျီး၊ လင်းတစာ မဖြစ်အောင် တားရမှု များစွာ အကျိုးရှိ ရ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း ဘုရားမိန့်တော်မူသောအတိုင်း သုသာန်၌ထား၍

လေးငါးရက်ရှိသော် နံစော်ညှိလှောင်း မကောင်းသော ရနံ့သည်ဖြစ်၍ ဖူးဖူးရောင်သော ကိုယ်၌ ထိုထိုသို့သော အပေါက်မှ ပိုးလောက် အစုတို့သည် ယိုစီးကျထွက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို “အိမ်စောင့်သာချန်ထား၍ သိရိမာအား သွား၍ ကြည့်ရှုကြချေကုန်၊ မရှုသောသူအား ရှစ်သပြာသောဒဏ်ကို ခံရလတ္တံ့” ဟု စည်လည်စေလေ၏။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြ၍သိရိမာကို ရှုတော်မူ ပါဟုပင့်စေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း တပည့်သံဃာတို့အား အကြောင်းကို ကြားတော် မူ၏။ ထိုအခါ သိရိမာကို မြင်သဖြင့် ပူပန်စွာဖြစ်သော ရဟန်းကြီးသည် လေးငါးရက်တိုင် အောင်ပင် ဆွမ်းဘောဇဉ်ကိုမစားပဲ သပိတ်၌ထားသော ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့သည် ပုပ်သိုး၍ အကျိုးမဲ့ဖြစ်သဖြင့် သီတင်းသုံးဖော်တို့ တရားပြလျက် ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုပါသော်လည်း မနာယူ၊ ဘယ်အာဟာရကိုမျှမစားပဲ ညောင်စောင်းကြား၌ အလျားမှောက်၍သာ နေသည်ကို သံဃာတော်တို့က “သိရိမာအား ယခု သွား၍ရှုရမည်ဟု ဘုရားအမိန့်တော်ရှိသည်” ဆိုလျှင် ထိုရဟန်းကြီးက လျင်စွာထ၍ “အဘယ်ကို ပြောကြသနည်း” မေး၍ “သိရိမာအား ငါတို့ သွား၍ ရှုရမည်” ဟု ပြောသော် အဆောတလျင်ထ၍ သပိတ်မှ ဆွမ်းကိုစွန့်ပြီးလျှင် သင့်ရာ၌ ထား၍ “ယခုပင် သွားကြအံ့” ဟု အားရဝမ်းသာဆို၍ လိုက်လာ၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း တပည့် သံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူလာ၍ သိရိမာ၏လက်ယာ နံပါး၌ ရပ်တော်မူ၏။ ဘိက္ခုနီမ ပရိသတ်၊ လူပရိသတ်တို့လည်း အထပ်ထပ် ငန်းရံကာ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းကြီးအား ခေါ်တော်မူ၍ “ဒကာတော်မင် ကြီး... ဇီဝက၏ နှမငယ်ဖြစ်သော ဤသိရိမာကား ရှေးသောအခါ သပြာမည်မျှ ထိုက်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “တနေ့ တနေ့တာကိုပင် အသပြာတထောင် ထိုက်ပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “ယခုအခါ ဤသိရိမာကို အသပြာတထောင်ပေး၍ အဘယ်သူ ဝယ်ယူအံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “အရှင်ဘုရား... ယခုအခါ အသပြာတထောင်ကို မဆိုထားဘိ၊ သက်သက်အားဖြင့် ပေး၍မျှ မယူ ကြလို့ပါပြီ” ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လျှောက်ပတ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြား ပြသတော်မူခြင်းငှါ-

ပဿထ ဘိက္ခဝေ မဟာဇနဿ ပိယံ မာတုဂါမံ၊ ဣမသ္မိံ ယေဝ နဂရေ သဟဿံ
ပုဗ္ဗေ လဘိံ သု-

အစရှိသောစကားဖြင့် မြက်ကြားတော်မူ၍-

ပဿ စိတ္တကတံ ဗိမ္ဗံ၊ အဒံ ကာယံ သမုဿိတံ။
အာတုရံ ဗဟုသင်္ကပ္ပံ၊ ပာဿ နတ္ထိ ဓုဝံ ဌိတိ-

ဟူသော ဓမ္မပဒ ဂါထာကိုလည်း ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဘိက္ခဝေ၊ သံသရာဘေးကို ရှုလေ့ရှိကုန်သော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့။ မဟာဇနဿ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား လူအများသည်။ ပိယံ၊ ချစ်ခင်လေးမြတ် နှစ်သက်အပ်သော။ မာတုဂါမံ၊ မာတုဂါမကို။ ပဿထ၊ ရှုကြပါကုန်လော့။ ဣမသ္မိံ ယေဝ နဂရေ၊ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ပင်လျှင်။ ပုဗ္ဗေ၊ အသက်ရှင်စဉ် ရှေးယခင်၌။ ကေဒိဝသံ

တနေ့၌။ သဟဿံ၊ တထောင်မျှလောက်သော အသပြာကို။ ဒတွာ၊ ပေးမှလျှင်။
 လဘိံသု၊ ရပေကုန်၏။ ဣဒါနိ ပန၊ ယခုမူကား။ မုဓာ၊ အဖိုးမကျ သက်သက်မျှလျှင်။
 ဂဏှန္တောပိ၊ ယူလိုသော သူသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိချေပြီ။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။
 ခယဝယပုတ္တံ၊ ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်သော။ နာမရူပံ၊ နာမ် ရုပ် အစုကို။
 ပဿထ၊ ရှုကြကုန်လော့။

စိတ္တကဘံ၊ အဝတ်တန်ဆာ ဖုံးလွှမ်းကာဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုစင်သော။ ဗိမ္ဗံ၊
 သဏ္ဍာန်ထူလုပ် အရုပ်နှင့်လည်း တူထသော။ သမုဿိတံ၊ အရိုးသုံးရာ ကြော ကိုးရာဖြင့်
 ဖွဲ့ကာ စိုက်ဆောက်အပ်ထသော။ အာတုရံ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ ဘေးရောဂါဖြင့် ကျင်
 နာ တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ရှိထသော။ ဗဟုသကံပုံ၊ များသော အကြံလည်း ရှိထသော။
 ဝါ၊ များစွာ ဖောက်ပြန် ကြံစည်နှစ်သက် တပ်မက် ငြိတယ်ခြင်းလည်း ရှိထသော။
 အဒုကာယံ၊ ဤ ခန္ဓာကိုယ်ကို။ ပဿ၊ ရှုကြပါလော့။ ယဿ၊ အကြင် ရုပ်နာမ် နှစ်ဖြာ
 စုဝေးရာဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဓဝံ၊ မြဲမြံကြာရှည်စွာ။ ဌိတိံ၊ တည်ခြင်းသဘောသည်။
 နတ္ထိ၊ မရှိချေတကား။

နန္ဒမာတာနှင့် ဥတ္တရာ

ဤဒေသနာကို ဟောတော်မူသော အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော ပရိသတ်တို့သည်
 အကျွတ်တရားကို မြင်ကြကုန်သတည်း။ ထိုအခါ ဥတ္တရာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော သဌေးသား
 နန္ဒသည်လည်း ဘုရားဟောပြသော တရားစကားကို ကြားရ၍ သတိသံဝေဂ ရသဖြင့် “ဥတ္တရာမ
 သည် ငါ့အား အလွန် ကျေးဇူးရှိပေသည်၊ သူ့ကိုအမှီပြု၍ ဆင်းရဲအပေါင်း၏ ကင်းရာလမ်းကို
 မြင်ရပေသည်” ဟု နှလုံးထား၍ ဥတ္တရာမအား အလွန်သော ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်ရှိသေခြင်း
 ရှိသဖြင့် အမိအရာ၌ တင်၍ “သင် ဆုံးမတိုင်း လိုက်နာပါးတော့မည်” ဟု ဝန်ချ၍ ပေါင်းဖက်ကြ
 သတည်း။ ထိုအခါမှစ၍ ဥတ္တရာလည်း “နန္ဒမာတာ” ဟု အမည်တွင်သတည်း။

အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ, ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာတို့၌—

နန္ဒမာတရံ နာမ ဥတ္တရံ ဈာယိနံ အဂ္ဂဋ္ဌာနေ ဌပေသိ—

စသည်ဖြင့် ‘နန္ဒမာတာ’ မည်သော ‘ဥတ္တရာ’ ဟု တယောက်တည်းဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌ကား—

နန္ဒမာတာ စ ဥတ္တရာ၊ အဂ္ဂါ ဟေဿန္တုပါသိကာ—

ဟူ၍ အဂ္ဂသာဝိကာအစုံ ဟောတော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ, အပဒါန်အဋ္ဌကထာ, ဇိနာလင်္ကာရ ဋီကာ တို့၌လည်း နန္ဒမာတာလည်း
 တယောက်, ဥတ္တရာလည်းတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ဆိုသည်။ အရှင်သီလဝံသ အကျော်
 စီရင်တော်မူအပ်သော ပါရမီခန်း၌လည်း—

နန္ဒမာတာ၊ ဥတ္တရာဟု၊
 ဒကာမိန်းမ၊ တက္ကနုစုံ၊
 တရားယုံလည်း၊ ဥဿံပရိသတ်၊

လေးပါးမှတ်လျက်၊ ချေချွတ်ပဲ့တွင်၊
မည်ရည် ထင်အံ့၊ သဘင် ဟလင်း၊
ဤသူခင်းသည်...ခပင်း စုံစုံစေ့စေ့တည်း—

ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ မှတ်ချက်

[ရှေးရှေးသော ဘုရားတို့ လက်ထက်လည်း အဂ္ဂသာဝက ရဟန်းယောကျ်ားအစုံ၊
ရဟန်းမိန်းမအစုံ၊ အဂ္ဂသာဝက ဥပါသကာ ယောကျ်ားအစုံ၊ ဥပါသိကာ မိန်းမ အစုံချည်း
ဖြစ်ရကား ငါတို့ဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝိကာလည်း နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သင့်သည်။ သို့ဖြစ်လျက်
ပုဏ္ဏသဌေး၏ သမီး ဥတ္တရာမှတစ်ပါး နန္ဒမာတာ မည်သော ဥပါသိကာမကား ကျမ်းများစွာ၌
မလာမတွေ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဥတ္တရာကို နန္ဒမာတာဟူသော အမည်နှင့် သာမာဝတီ၏ ဆရာ
ဖြစ်သော ခုဇ္ဇုတ္တရာကို ဥတ္တရာ ဟူသော အမည်နှင့် ဆိုသည်ဟု ယူမှ ယခင်ပါဠိတော်၊
အဋ္ဌကထာ၊ ဇီကာတို့နှင့် ညီညွတ်ကြတော့မည်။]

**၅၄-ဂ္ဂပနန္ဒာမည်သော ဇနပဒကလျာဏီ ဘိက္ခုနီမ၏
ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း**

ဂ္ဂပနန္ဒာ အမည်ရသော ဇနပဒ ကလျာဏီ ဘိက္ခုနီမ၏ ရှေးအကြောင်းကား - ပဒုမုတ္တရဘုရား
ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောကာလ ဤဂ္ဂပနန္ဒာ ၏ အလောင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်၌ ကြွယ်ဝလှ
စွာသော မဟာသုခ သဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့
သွား၍ တရားစောင့်ကို နာသဖြင့် ဥပါသိကာမအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ဗျာဒိတ်တော်

တရံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်ဝင်စားခြင်း၌သာ လွန်စွာမွေ့လျော်သော ဘိက္ခုနီမ
တဦးအား တေဒဂ်အရာ၌ထား၍ မြောက်စားတော်မူသည်ကို မြင်သဖြင့် ဤအရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်ရ
အောင် ငါဆုတောင်းအံ့ဟု ကြံလျက် သံသားတို့၏ ကျောင်းအာရုံမိကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။
ဆွမ်းသင်္ကန်းတို့ဖြင့်လည်း လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ အိမ်သို့ ရောက်လာကုန်သော အလှူခံတို့အားလည်း
များစွာပေးလှူ စွန့်ကြဲ၏။ ကုသိုလ်ပြုတိုင်း ပြုတိုင်းလည်း “ဈာနဘိရတ တေဒဂ်ရသော ထေရီမ
ကဲ့သို့ နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ဖြစ်ရပါလိုသော”ဟု ဆုတောင်း၏။

ပဒုမုတ္တရဘုရားလည်း ရှေးရှေးသောသူများကဲ့သို့ နောင်လားကို ရှုတော်မူ၍ ပြည့်စုံလတ္တံ့
သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် “အချင်း ဥပါသိကာမ...သင်သည် ယခုပြုရသော ပုည ပတ္တနာဝိသေသ
ကြောင့် ဘဝများစွာ သံသရာဝယ် ချမ်းသာသော အမျိုး၌သားဖြစ်၍ သားယုကမ္ဘာ၏ နောက်
တသိန်းမြောက်အကျ၌ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဖြစ်သောအခါ ဥက္ကာကရေဇိ နွယ်မြစ်တော်ရင်း မင်းကိုဇာတိမှ
ဂေါတမအနွယ်ရှိသောဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ယိုအခါ သင်သည် ဘုရားသခင်၏
နမ ဇနပဒကလျာဏီအမည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမဖြစ်၍ ဈာနဘိရတ တေဒဂ်ကို ရလာတ္တံ့”ဟု
ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ဥပါသိကာမလည်း အနှစ်တသိန်း ကာလပတ်လုံး ဘုရားသခင်အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းကြီး၏ မိဖုရားသည် အကြိမ်တထောင်ဖြစ်၏။ ထိုမှသည် တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်မင်းကြီးတို့၏ မိဖုရားသည် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်၏။ ထိုမှသည် နိမ္မာနရတီ၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိဘုံတို့၌ အလုံးစုံသော နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။ ထိုမှတဖန် လူ့ပြည်သို့လာပြန်သော် ကျွန်းရံနှစ်ထောင်နှင့်တကွ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာဝတေးမင်း၏ မိဖုရား အကြိမ်တထောင် ဖြစ်ရ၏။ ပဒေသရာဇ်၊ ကေရာဇ်မင်းတို့၏ မိဖုရားဖြစ်သည်ကား မရေမတွက်နိုင်ပြီ။

ယင်းသို့ လူ့ပြည် နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာ လာခဲ့၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ကောဏာဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် မင်းကြီး၏ မိဖုရားဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့၏ မှီခိုရန် ကျောင်း၊ ကန်၊ ပြာသာဒ်၊ ဇရပ်၊ ဥမင်တို့ကိုလည်း ပြုပြင်လှူဒါန်း၏။ သီတင်းသီလတို့ကိုလည်း နိစ္စမပြတ် ဆောက်တည်၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

ထိုမှတဖန် စုတေပြန်သော် လူ့ဌာန နတ်ပြည် ကျင်လည်ခဲ့၍ ငါတို့ဘုရား ဖြစ်တော်မူချိန် နီးသောအခါ မယ်တော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ၏ဝမ်း၌ စွဲလမ်းသန္ဓေ တည်နေ၍ ပွားမြင်လာသတည်း။ အမည်မှည့်သောအခါ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၏ နှစ်လိုစုံမက်ဖွယ် တင့်တယ်လှပသော အဆင်းအရောင်ရှိရကား ‘ရူပနန္ဒာ’ ဟူသောအမည်ကို မှည့်၏။

[ထိုမင်းသမီးကား ဘုရားအလောင်းထက် သုံးနှစ်ကြီးသည်၊ နန္ဒမင်းသားကား ငါးရက်ကြီးသည်။]

မင်းသမီးလည်း အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ လွန်စွာထွန်းပသော အပြင်အလျာဖြင့် ငါးဖြာသော ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံရကား ယသောဓရာမှ တပါးသော မိန်းမတို့သည် မမျှမယှဉ်နိုင်ပဲ လွန်ကဲသော အဆင်း အသရေ ရှိသည်ဖြစ်၍ ‘ဇနပဒကလျာဏီ’ ဟူသောအမည်ဖြင့် သမုတ်လျက် ကြီးစွာသောနန်းပြာသာဒ်၌ လျှောက်ပတ်တင့်တယ် အရွယ်တူမျှသော မင်းမိန်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်သမီးကဲ့သို့ ကြီးမြတ်သော လူမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရသတည်း။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ

အထက်က ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း ဘုရားသခင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွလည် စံနေတော်မူသောအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားက “ငါ့သားတော်အကြီးသည် ရွှေထီးရွှေနန်းကို စိုးအုပ်တော်မူ၍ မင်းမလုပ်သည် မှန်ပြီ။ သားတော် မင်းနန္ဒကိုသာ ဘေးလောင်းတော် ဥက္ကာမုခတို့ကဲ့သို့ မောင်ရင်းနှမ စုံဖက်၍ ငါ့အရိုက်အရာကို ခံစေအံ့” ဟု ကြံပြုလျှင် ကြီးစွာသော မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို စီရင်စဉ် ဘုရားသခင်က နန္ဒမင်းသားကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းပြုတော်မူလေသော် နှမဟော် ဇနပဒသည် မောင်တော်ဘုရား၌ များစွာ မကြည်မသက် ရှိတော်မူ၏။

ရဟန်းမ ပြုပြီ

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေသည့်နောက် မယ်တော်ဂေါတမီ မိဖုရားလည်း ငါးရာသော သာကီဝင် မင်းသမီးတို့နှင့်တကွ ဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းပြုလေသော် သမီးတော် ဇနပဒကလျာဏီသည် ဤသို့အကြံဖြစ်၏- “ငါ၏မောင်တော်အကြီးဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လည်း သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်နှင့်တူသော မင်း၏စည်းစိမ်ကို ပယ်သန်း၍ ရဟန်းပြုတော်မူသဖြင့် သဗ္ဗညုတအစစ် ဓမ္မရာဇ်မှန်ကု ဖြစ်တော်မူပြီ။ ငါတူရင်းချာ ရာဟုလာသည်လည်း စကြာမင်း ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘုန်းတန်ခိုးရှိလျက် ထိုစည်းစိမ်ကို မငဲ့ကွက်ပဲ ဘုရားဘက်သို့ ပါချေပြီ။ ငါကိုးစားရာ တအူချာဆင်း လင်ရင်းဥပရာဇ် ဖြစ်တော်မူသော မောင်တော် မင်းနန္ဒလည်း ငါ့အားမညာမပြန် လာပဲ ရဟန်းပြုကာ နေရှာလေပြီ။ ဤအပေါ်တွင် မယ်တော်ဘုရား ငါ့ထိပ်ထားလည်း သူ့သားများအသွင် ရဟန်းခွင်သို့ ဝင်လေပြီ။ ဤနန်းမ၌ ငါချည်းသာနေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိတော့အံ့နည်း၊ ယခုပင်သွား၍ မယ်တော်များနှင့် အတူမကွာ နေတော့အံ့” ဟု ကြံ၍ အခြွေအရံ ဖြစ်သော ကိုယ်လုပ် မောင်းမတို့နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့၍ ရောက်သောအခါ မယ်တော် ထံမှပင် လူဝတ်ဖြင့် နေ၏။

ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက် ရှိသောအခါဝယ် မယ်တော် ဂေါတမီလည်း ဤသို့ဆုံးမ၏- “ချစ်သမီး... သင်သည် မြတ်လှစွာသော သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့၌ဖြစ်၍ မောင်ချစ်ဘုရားသို့ အတူလိုက်သော အဆင်း ရှိ၏။ ကြင်ဖော်ရင်း ဖြစ်သော မင်းနန္ဒနှင့်လည်း အတူတကွ မနေရပဲ နန်းပွဲသဘင်ဝယ် အဘယ်ကြောင့် တယောက်တည်း နေချင်ဘိသနည်း၊ အရွယ်ကောင်းခြင်းသည် အိုမင်းရင့်ရော် ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ တင့်တယ်သော အဆင်းပြင်လျာသည် အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခြင်းလျှင် အဆုံး ရှိ၏။ အသက်ဟူသော ဇီဝိတိန္ဒြေသည် သေမင်းဟူသော မှန်သူလျှင် အဆုံးရှိ၏။ အညစ်အကြေး တို့၏ စုဝေးရာဖြစ်သော ဤကိုယ် တင့်တယ်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လောကသုံးဘုံဝယ် တစ်တယောက်သောသူမျှ အတူမရသော ရူပကာယသမ္ပတ္တိ ဣဿရိယ သီရိ ကာမ စသည်ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မောင်တော်ဘုရားကိုသာ ရှုမားပါလော့၊ သို့စင်တေဇော် အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော မောင်တော်ထိပ်ပန်းမှ ရဟန်းပြုပေးသေး၏တကား” ဟု ပြောဆို ဆုံးမ သော် ဇနပဒကလျာဏီလည်း သာသနာ၌သဒ္ဓါကြည်ညွတ်သောစိတ်ဖြစ်၍ မယ်တော်ထံ၌ ရဟန်း ပြုလေ၏။

ဇနပဒကလျာဏီချစ်ခန်း

ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီးသော် “မောင်တော်ဘုရားသည် လှပသော အဆင်းရှိသော သူ၏ ကိုယ် ခန္ဓာကို အပြစ်ရှာ၍ ကဲ့ရဲ့တတ်သည်။ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနုတ္တသဘော၊ အသုဘသဘောသို့ ဟင်၍ ရှုတ်ချတတ်သည်ဟု အဆင့်စကားကြား၍ ငါ၏ အဆင်းကိုလည်း အပြစ်ဖွဲ့၍ ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့သည်” ဟု စိုးရိမ်ရကား ဘုရားအထံတော်သို့လည်း မချဉ်းကပ်။ မိမိနေအပ်သော ကျောင်းအနီးအပါးသို့ ဘုရားကြွလာလျှင်လည်း ပုန်းရှောင်ကွယ်ဝှက်၍သာ နေ၏။ ဘိက္ခုနီမတို့ ဘုရားထံ၌ သြဝါဒခံ အလှည့်ကျလျှင် မိမိ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုသာ စေလွှတ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း နှမတော် ရူပနန္ဒာ၏ အဆင်းအင်္ဂါကိုမိ၍ မာန်ယစ်သော အခြင်းအရာကို သိတော်မူသဖြင့် ဘိက္ခုနီမ သံဃာတို့သည် သြဝါဒခံ အလှည့်ကျသောနေ့၌ “သူတပါးကို မစေ

လွတ်လင့်၊ ကိုယ်တိုင်လာ၍ သြဝါဒခံစေ၊ မခံလာသော် ပါစိတ်အာပတ်သင့်စေ”ဟု ပညတ်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ရူပနန္ဒာလည်း အာဏာတော်ကို မဆန်ဝံ့ရကား နောက်အလှည့်ကျသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ သြဝါဒခံ လာရ၏။ လာသော်လည်း တပါးသော ဘိက္ခုနီမတို့၏ နောက်က သာ ကွယ်ဝှက်ကာ နေသတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း နှမတော် ဇနပဒ၏ မာနတည်းဟူသော တံခွန်ကို တွန်းလှန်ချိုးဖျက်တော် မူခြင်းငှါ လူ့ရှာနတ်ခွင်၌ မမြင်ဖူးအောင် ထူးဆန်းလှပသော မိန်းမငယ်၏ သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်း တော်မူ၍ ခြေရင်း၌ ရွှေယပ် ငွေယပ်တို့ဖြင့် ယပ်ခတ်လျက် နေစေ၏။ ထိုဖန်ဆင်းသော မိန်းမကို ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ မြင်ရသတည်း။

ရူပနန္ဒာလည်း ထိုမိန်းမငယ်ကို မြင်လျှင် ကြံဆင်ခြင်လတ်သည်ကား-ဤ လောက၌ ငါ့ထက် သာ၍ အဆင်းအဝါလှသူ မရှိပြီဟု ငါထင်ပေသည်။ ဤမိန်းမနှင့် ငါ့ကိုစာမူ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ မင်း၏ အပါး၌ သွားလာသော မြေခွေးငယ်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချေသည်။ အံ့ဖွယ်သရဲ မမြင်ဖူးမြဲသော အဆင်း အဝါကို မြင်ရပေသည်။ ဤလူ၏ မျက်စိကို ရခြင်းသည် အကျိုး ရှိပေစွတကား၊ မောင်တော်ဘုရားလည်း သို့လောက်စင်မျှ လှပတင့်တယ်သော မိန်းမ၏ အလုပ်အကျွေးကို ခံသေး ၏တကား၊ ငါ မှားသောနှလုံးဖြင့် ပုန်းရှောင်နေမိပေသည်ဟု ကြံအောက်မေ့ လေ၏။

ထိုသို့ကြံစဉ်တွင်ပင် ဖန်ဆင်းသော မိန်းမသည် ဘုရားအထံမှခွါ၍ ရူပနန္ဒာ၏ အနီးသို့ ကပ်လာ သော် အလွန်ကြင်နာစုံမက် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိရကား “တမဟံ ဟေိ သုဘဂေ”စသော ဂါထာ ဖြင့် ပျူငှါလင့်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-“ဖွံ့ထွားမွေ့ညက် ပြီးပြန်အရောင် လောင်ဘနန်းမျှ တင့်တယ်လှပသော ညီမချစ်...သင်ကဲ့သို့မူ ငါတို့လူတွင် တခါစင်မျှ မမြင်ဖူးပေ၊ ရူးမူးစရာ သင်ကလျာ သည် ဘယ်ရွာ ဌာနေ ဘယ်ကနွယ်စစ် ဖြစ်ပေသနည်း၊ မြင်ကတည်းက အဆအရာ ကြင်နာပါ၏၊ ငါ၏ရင်ခွင် တင်အပြင်၌ မုဟုတ်မျှစင် ရွှင်ပမြူးကာ စက်လှည့်မာလော့”ဟု ခေါ်ဆို၏။ ထိုနိမိတ်မိန်းမလည်း ပိယပါစာဖြင့် သာယာစွာ တုံ့ပြန်လျက် ရင်ခွင်ထက်၌ အိပ်စက်တုံ့လေ၏။ ယင်းသို့ အိပ်ခိုက်တွင် နဖူးပြင်၌ ဝက်ခြင်အနာသည်ပေါက်၍ တောက် သစ်စမီးကဲ့သို့ တခဏချင်း ကြီးပွားသဖြင့် တညည်းတွားတွားသောကိုယ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုမှတဖန် ပွားစီးပြန်သဖြင့် အလွန်ကြီးကျယ်သော အိုင်းအမာသည် ဖြစ်၍ အညစ် အကြေး ပြည်သွေးအတိ ယိုစီးလျက် ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်ဖွယ်သော အပုပ်နို့သည် လှိုင်လာ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း အိုဆာကြုံချောက်လျက် မွဲပြောက် အမျိုးမျိုး နံရိုးပြိုင်းရရိုင်းထလျက် ခံတွင်းမှ သွေးပြည်တို့သည်လည်း အန်ကုန်၏။ မျက်နှာနှုတ်ခမ်းလည်း ရောင်ရမ်းတက် ကြွ၍ ဥဒ္ဓုမာတက ဝိနိလက လက္ခဏာသည် ဖြစ်၏။ ထိုနိမိတ် မိန်းမသည် အလွန်တုန် ယင် ဘဝင်ဆူလှိုက် ရှူရိုက် ပန်းမောလျက် မမြင်ဝံ့ဖွယ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံလျက် အဖန်တလဲလဲ မြည်တမ်းသည်ကား-

အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုက္ခေ၊ နာခြင်း အိုခြင်းဟူသော ဆင်းရဲဖြင့်။ ဒုက္ခိတာ၊ ပင်ပန်း ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ၊ ဆင်းရဲဝေဒနာတို့သည်။ ဖုသယန္တိ၊ ပြင်း စွာနှိပ်စက်ကုန်၏။ မဟာဒုက္ခေ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲအလယ်၌။ နိမဂ္ဂါ၊ မှန်းနစ်သည်။

အမှီ၊ ဖြစ်၏။ သခါ၊ အိုခင်ပွန်းမ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်ပါလော့။

ဤသို့ သနားစွာလှယ်လှယ်ပယ်ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းတသသောအခါ ရူပနန္ဒာလည်း လွန်စွာ သော ကရုဏာစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မြေဆိပ်ဖြင့် လတ်တလော ဖမ်းသော သားကို ပိုက်ဖြား၍ မြည် တမ်းသော မိခင်ကဲ့သို့ ရင်တီးလက်မ တသ မြည်တမ်းခြင်းငှါ “ကုဟိ” ဝဒနသောဘံ တေ” စသော ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အနက်ကား - သုဘဂေ၊ အလွန်တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သော သတို့သမီး။ တေ၊ သင်၏။ ဝဒန သောဘံ၊ တင့်တယ်သော မျက်နှာသည်။ ကုဟိ၊ အဘယ်မှာနည်း။ တေ၊ သင်၏။ တုဂ္ဂ နာသိကာ၊ ပန်းဆိုင်၊ ပုံသင့် မြင့်သော နှာခေါင်းသည်။ ကုဟိ၊ အသို့ဖြစ်ဘိသနည်း။ တေ၊ သင်၏။ တမ္ပဗိမ္မဝရောဠ၊ နိမြန်းလှစွာသော ကျီးအာသီးမှည့်နှင့် တူသော နှုတ်ခမ်း သည်။ ကုဟိ၊ အသို့ခွါ ဖြစ်ရှာဘိသနည်း။ တေ၊ သင်၏။ ဝဒနံ၊ ကြာတိုက်သဖွယ် မွှေး ကြွယ်လှသော ခံတွင်းသည်။ ကုဟိ၊ ဂတံ၊ အဘယ်သို့ သွားရှာဘိသနည်း။ သသိနိဘံ၊ ပန္န ရသီ ရက်ဆီပြည့်ထွန်း လဝန်းသဖွယ် လွန်တင့်တယ်သော။ ဝဏ္ဏံ၊ အရောင်အဆင်းသည်။ ကုဟိ၊ အဘယ်သို့သာ ပျောက်ပါဘိသနည်း။ ကမ္မဂ္ဂိဝါ၊ ရွှေမုရိုးစည်နှင့် တူသော လည် သည်။ ကုဟိ၊ ဂတာ၊ အဘယ်သို့သာ ဖြစ်ရှာသနည်း။ ဒေါလောလုလ္လာဝ၊ ရွှေယောဉ် လွဲသကဲ့သို့ တနွဲ့နွဲ့ တင့်တယ်သော။ တေ၊ သင်၏။ ကဏ္ဍာ၊ နားနှစ်ဖက်တို့သည်။ ကုဟိ ဂတာ၊ အဘယ်သို့သာ သွားရှာလေသနည်း။ ဝေဝဏ္ဏံ၊ ရှေးနှင့်မတူ အမူဖောက်ပြန် မှောက်လှန်သော အဆင်းသို့။ သမုပါဂတာ၊ မကြာမျက်မှောက် ရောက်ခဲ့ပြီတကား။

မကုဠာခါရကာကာရာ၊ ဖြူနှစ်ရင့်မုံ ပန်းငုံသီးနု သဏ္ဍာန်ရှိကုန်သော။ ပယောဓရာ၊ ရင်ဦး ရဟနာ ပန်းနှစ်မှာတို့သည်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကလိကာဝ၊ သီးရင့်တမျှ ရှုံ့ တွဲတွဲ တွဲ အိခွဲကုန်ပြီတကား။ ပဘိန္ဒာ၊ ပေါက်ပြဲပျက်စီးကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပူတိကုဏပါ၊ အကောင် ပုပ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင်သည်။ ဒုဠဂန္ဓိတ္တံ၊ မကောင်းသော အနံ့ရှိသည်၏ အဖြစ်သို့။ အာဂတာ၊ ရောက်ရှာခဲ့ပြီတကား။

ဝေဒိမဇ္ဈာဝ၊ ရွှေပွတ်တိုင်သဖွယ် တင့်တယ်လှစွာသော။ သုဿောဏီ၊ ပန်းစီးသဖွယ် တင့်တယ်သော ခါးသည်။ သူနာဝ နိတကိဗ္ဗိသာ၊ စည်သို့တဖြောင့် တောင့်တင်းကြမ်းမာ ၏။ အမဇ္ဈာရိတာ၊ မစင်ဖြင့် ပြည့်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်၏။ ရူပံ၊ အဆင်းသည်။ အဟော အသဿတံ၊ အော်...မမြဲချေစွာတကား။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သရီရသဉ္ဇာတံ၊ ကိုယ်ကိုမိ၍ဖြစ်သော။ ပူတိဂန္ဓံ၊ ပုပ်နံ့ တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်သော။ ဘယာနကံ၊ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော။ သုသာနမိဝ၊ သူကောင်ဖုတ်သော သုသာန်ပြင်ကဲ့သို့။ ဗိဘတ္တံ၊ မတင့်တယ်လေစွာတကား။ ယေ ဗာလာ၊ အကြင်သူမိုက်တို့သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင် မတင့် တယ်သောကိုယ်၌။ သုဘံ ဣဝ၊ တင့်တယ်လှပသကဲ့သို့။ ပဿိယ၊ ထင်မှတ်ရှုစား၍။ ရမန္ဓေ၊ မွေ့လျော်ယောင်ယမ်းကုန်ဘိ၏။

တရားနာရပြီ

ဇနပဒ ကလျာဏီလည်း ဤဂါထာတို့ဖြင့် လွန်စွာ မြည်တမ်း ဆိုတလျက် ထိုမိန်းမ၏ အပါးမှ ချီ၍ “ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် စင်စစ်မုချ ဖြစ်ရအံ့သည်တကား၊ ဤသို့ဖြစ်လျက် အဆင်းအရောင်ကို မှီ၍ ငါ မာန်ယစ်မိသည်တကား၊ မှားခြင်းကြီး မှားလေစွ၊ မောင်ကြီးဘုရား သည် ဤသို့သောတရားကို မြင်တော်မူ၍ ဇမ္ဗူတသောင်း မြေညောင်းမတတ် ခံစားအပ်သော နတ်မင်း စည်းစိမ်ကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပယ်ခွါသန်း၍ ရဟန်းပြုပေသည်တကား၊ ဘုရား ဘုန်းခေါင်ကို ငါရှောင်ကွင်းခြင်းသည် ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွတကား” ဟု ဖောက်မေ့လျက် ဘုရားရွှေမျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်၍ ကြည့်၏။

ထိုသို့ ကြည့်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “နမတော် ဇနပဒ...ယခုရအပ်သော ငါတို့ ခန္ဓာကား ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာသော ဘေးရောဂါတို့ဖြင့် နာကျင်တုန်လှုပ်ခြင်း ရှိ၏။ အပုပ် အဖပ် မပြတ် သော အညစ်အကြေးတို့၏ စုဝေး ပေါင်းရုံးရာလည်း ဖြစ်၏။ ယုတ်မာသော အကုသိုလ် တရား တို့၏ ပွားစီး စည်ပင်ရာလည်း ဖြစ်၏။ မြေသေကောင်ကို လှောင်သော အိုးကဲ့သို့ ပုပ်သိုးသော အနံ့ အတိသာ လှိုင်၏။ ထိုသို့သော ခန္ဓာကိုယ်ကို သူမိုက်တို့သာလျှင် အလွန်စွဲမက် နှစ်သက်တပ်ငြိ ခြင်း ရှိ၏” ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ-

အာတုရံ ကုဏပံ ပူတိံ၊ ပဿ နန္ဒေ သမုဿယံ -
အစရှိသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူသည်။

ထို့နောက်မှ နိမ္မိတဖြစ်သော မိန်းမသည် ဖူးရောင် ပေါက်ပြဲ အက်ကဲ့ ယိုကျသော အရေအသား ရှိလျက် အရိုးအတိသာ ထင်စွာ ဖြစ်ပြန်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည်ကို ရူပနန္ဒာ မြင်သော် မရွံ့သော နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရ သံဝေဂဖြစ်ခြင်း ရှိလျက် မိမိကိုယ်၌လည်း ထိုအတူ ငြီးငွေ့ရွံ့ရှာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သည်ကို ဘုရားသခင် သိမြင်တော်မူ၍-

အဠိနံ နဂရံ ကတံ၊ မံသလောဟိတလေပနံ။
ယတ္ထ ဇရာ စ မစ္စု စ၊ မာနော မက္ခော စ ဩဟိတော-

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား - ရူပနန္ဒေ၊ ရူပနန္ဒာ သညာမည်ခေါ် နှမတော်။ အယံ ကာယော၊ ဤ ခန္ဓာကိုယ်သည်ကား။ အဠိနံ၊ သုံးရာသော အရိုးတို့ဖြင့်။ ဥဿာပေတွာ၊ စိုက်ထောင်၍။ နဂရံ၊ မြို့ကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ မံသလောဟိတလေပနံ၊ တလက်ဆွမ်းမျှသော သံသရဏ သွေး၊ တတုံမျှလောက်သော အသံသရဏသွေး၊ စိုစွတ်သော သားတစ်ကိုးရာတို့ဖြင့် လိမ်း ကျကာ တည်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ခန္ဓာကိုယ်၌။ ဇရာ စ၊ အိုခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မစ္စု စ၊ သေခြင်းသည်လည်း ကောင်း။ မာနော စ၊ ထောင်လွှားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မက္ခော စ၊ သူကျေးဇူးကို ခြေခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဩဟိတော၊ တည်၏။

ထိုမှတစ်ပါး “စရံ ဝါ ယဒိ ဝါ တိဠုနိသိန္ဓော ယဒိ ဝါ သယံ” အစရှိသော သုတ်ဒေသနာ ကိုလည်း ဟောတော်မူ၏။

ရဟန္တာဖြစ်၍ တေဒဂ်ရပုံ

ဤသို့သော ဒေသနာကို ကြားနာရလျှင် နှမတော် ရူပနန္ဒာလည်း ပါရမီ ရှိသည့် ဖြစ်ရကား အားသစ်သော ဝိပဿနာဇော၏ နောက်၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ တပါးသော ဘိက္ခုနီမတို့သည်လည်း အကျွတ်တရားကို ရကြသည် များ၏။ ယင်းသို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော် ဆုံးမတော်မူသော သြဝါဒကို ခံလျက် ရူပဈာန်၊ အရူပဈာန်တို့၌သာ လွန်စွာ အားထုတ်ရသဖြင့် ဈာနလာဘီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် သာလွန် ထူးမြတ်စွာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သော အခါ ထို ရူပနန္ဒာကို ဈာယိနိတေဒဂ် အရာ၌ ထားတော်မူသတည်း။

ဇနပဒကလျာဏီဝတ္ထု မှတ်ချက်

ပါဠိတော်၌ ထင်စွာလာသည်ကို အဋ္ဌကထာ ဆရာတို့ မဖွင့်ကြ၊ အနုတ္တာနကိုသာ ဖွင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဋ္ဌကထာတို့၌ သင်္ခေပသာရှိသည်၊ ထိုအတိုင်းသာ ဆရာစဉ်ဆက် ရေးသားပြောဆိုကြရကား ဇနပဒကလျာဏီ၏ ဝတ္ထုသည် မပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အပဒါန် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မပဒ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာနှင့် နှိုးနှောကာ ပြဆိုလိုက် သည်။ ။ တနည်းတွေ့နှင့်၊ လေ့ လေ့ ရမ်းရမ်း၊ လျှာသရမ်း၍၊ ချီးမွမ်းခြေဆောင် မမူရာ။

ဤကား ဇနပဒကလျာဏီ ထေရီမ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၅၅-ဘဒ္ဒကဉ္စနာမည်သော ယသောဓရာ မိဖုရား၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ဗျာဒိတ်ရခဲပုံနှင့် နောက်ဆုံးဘဝ

ဘဒ္ဒကဉ္စနာ အမည်ရှိသော ရာဟုလာ မယ်တော် ယသောဓရာ မိဖုရား၏ အကြောင်းကား ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် သင်္ခေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပွင့်တော်မူကြသော ဗြဟ္မဒေဝ အစရှိသောဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက်တော်ကပင် ငါတို့ဘုရားသခင် အလောင်းတော်နှင့် တွေ့ကြုံကြ၍ “ပိယသံဝါသဖြင့် ဘဝအဆက်ဆက် မပျက်သောမေတ္တာဖြင့် ပါရမီဖြည့်ရ၍ အတူတကွပင် ဘဝအထွတ် တိုင်စေသော” ဟု မနောပဏိဓိ ရှိကြသည်နှင့်အညီ ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ သမျှ အပရိမေယျဘဝတို့၌ အတူတကွသာ ဖြစ်ရသည်များ၍ သူတပါးအား မယားပြုစေခြင်းငှါ စွန့်ခွာပေးလှူသော ဘဝလည်း ကုဋေ အထောင်မက၊ ကျွန်ပြုစေခြင်းငှါ စွန့်ခွာပေးလှူသော ဘဝလည်း ကုဋေ အထောင်မက၊ မှတ်သိပ်သောသူတို့အား စားရန်အလို့ငှါ ပေးလှူသော ဘဝ လည်း ကုဋေ အရာမက၊ အသက်ကို လှူသောဘဝ၊ လက် ခြေ အင်္ဂါ နား နှာခေါင်းတို့ကို လှူစေ သော ဘဝလည်း ကုဋေ အရာမက၊ ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာ ပရိကံတို့ကို မကြွင်းမကျန် လှူရသော ဘဝ၊ အားတန်အင်မျှသာ လှူရသော ဘဝလည်း အသင်္ချေ၊ ယင်းသို့ ရှည်လှစွာသော သံသရာ၌ ဘုရားလောင်းအကျိုးငှါသာ ခံနိုင်ခဲ့စွာသောဒုက္ခကို ခံလျက် အဆက်ဆက်လာကြသဖြင့် ငါတို့ ဘုရားလောင်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဖြစ်သောအခါ ရမ္မဝတီပြည်၌ သုမိတ္တာ အမည်ရှိသော သတို့ သမီးဖြစ်၍ ကြာရှစ်လက်တို့ကို ဘုရားလောင်းအား ကမ်းသဖြင့် ရည်မှန်းခဲ့ဖူးသော အတိုင်းပင် ပတ္တနာပြု၍ ပါရမီဖြည့်ကြသဖြင့် ပဒုမုတ္တရဘုရား လက်ထက်တော်သို့ ရောက်သောအခါ နိယတ

ဗျာဒိတ်ကိုရ၍ သတသဟဿကပ်ပတ်လုံး လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် ကျင်လည်ခဲ့သဖြင့် ငါတို့ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူပင် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင် တောင်ညာဒေဝီဖြစ်သော မိဖုရား၏ ဝမ်း၌ စွဲလမ်းတည်နေ၍ ဘုရားလောင်း ဖွားသည့်နေ့ပင် ဖွားမြင်လာသတည်း။

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ

အမည်မှည့်သောအခါ အကြိမ်တရာ လှော်ပြီး ဦးပြီးသော ရွှေဇမ္ဗူရစ်ကို နတ်ဖြစ်ပန်းချီတို့သည် ပီပြင်စွာ ပြုလုပ်ရေးထားသကဲ့သို့ အလွန် လှပတင့်တယ် စင်ကြယ်ကောင်းမြတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံရကား အဒ္ဓကဉ္စနာ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ဆည်းခဲသမျှသော ကုသိုလ်ကံဟောင်းသည် တပေါင်းတည်းစု၍ ပေးသောဘဝ ဖြစ်သောကြောင့် ကာမလောကဓာတ်ဟု ဆိုအပ်သော နတ်ရပ်ခြောက်မည် လူ့ပြည်တဝန်း ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ် အသွယ်သွယ်သောဌာန၌ ဘုရားလောင်းမှတစ်ပါးသော ယောက်ျား မိန်းမဟူသမျှတို့သည် တူမျှတန်၏ဟု နှိုင်းစံ ဖက်ယှဉ်စရာမရှိ။ အဘိက္ကန္တိယ သိရီသောဘဂ္ဂ ဖြစ်သော လူ နတ် တို့ အဆင်းကို လွန်၏။ မနေ့မယဖြစ်သော မဏိဇောတိရသ် ကျောက်မြတ်ရတနာကဲ့သို့ လွန်စွာ ထွန်းလင်းသော ကိုယ်အဆင်းအရောင်နှင့် လည်း ပြည့်စုံ၏။ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့နှင့်တကွသော သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့သည်လည်း သောင်းသောင်း ကြွေးကြော် အံ့ဩ ချီးကျူးလျက် အထူးသဖြင့် မြတ်နိုး တနာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တသောင်းမျှလောက်သော အထိန်းအယ မိန်းမ အခြွေအရံတို့ကို ဆောက်နှင်းပေ၏။ ယင်းသို့လျှင် အစဉ်အတိုင်း ချမ်းသာစွာ ကြီး၍ မင်းသမီး တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကုမာရနှင့် စုံဖက်ကြသတည်း။

သားတော်လူထွက်ရန်စီမံပုံ

အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသော အစဉ်အားဖြင့် ဘုရားသခင် သာသနာတော်၌ မယ်တော် ဂေါတမီ မိဖုရား၊ ယောက်မတော် ဇနပဒကလျာဏီတို့သည် ဘိက္ခုနီမပြုကြလေသော် ယသောဓရာ ဗိမ္မာဒေဝီလည်း ဤသို့ကြံ၏- “ငါတို့သခင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန စောမြတ်လှလည်း အဝကေန ငြိမ်းလေပြီ။ နန်းရိုး ဥပရာဇ် ဖြစ်တော်မူသော နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရားဖက် ပါချေပြီ။ ထို့နောက် နန်းလျာရည်စူးပါသော ရာဟုလာမင်းစစ် ငါ့ရင်နှစ်ကိုလည်း ရှင်ချစ်ဘုရား ယူလေပြီ။ ဤကဲ့သို့သာ ရဟန်းပြုကြလျှင် ဘေးလောင်းတော် ဥက္ကာမုခ မင်းမှစ၍ ပြုစုတည်ထောင်ခဲ့သော ဤ ကပိလဝတ်ပြည်ကြီး ရွှေထီးရွှေနန်းသည် စိုးမြန်းဆက်ခံသူ ဆုံး၍ သုဉ်းဖျဉ်း ပျက်စီးလေရာသည်။ ယင်းသို့ ပျက်စီးလေသော် ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် ဆောင်းလွန်နှေ့စဉ်ရောက်သော ကြာကဲ့သို့ တနေ့တပါးသာ ညှိုးငယ်လေရာသည်။ ငါလည်း မင်းမိန်းမသာ ဖြစ်၍ မင်းမူခြင်းငှါ မသင့်သေး။ ငါ့ရင်သွေး ရာဟုလာကိုသာ ဘုရားထံမှ တောင်း၍ ထီးဆောင်းဘိသိက်ခံစေအံ့ဟုကြံ၍ အခြံအရံဖြစ်သော မောင်းမ မှူးမတ်တို့နှင့်တကွ ရထားစီး၍ ဘုရားထံသို့လာခဲ့၏။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ကိုယ်တော်၏ အစီးအပွားကိုသာ ကျင့်ဆောင်တော်မမူပါနှင့်။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွား၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အစီးအပွားကိုလည်း ကျင့်တော်မူပါ။ ယခု အကျွန်ုပ်တို့၏ ကပိလဝတ်ပြည်သည် ရောင်ခြည်မဲ့သော ကျောက်၊ အတောက်အခိုး

မဲ့သော မီးကဲ့သို့ ထီးဆောင်းနန်းနေ သူဦး၍ ပြည်လုံးဂုဏ်သရေ မဲ့ချေပြီ၊ အကျွန်ုပ်သား ရာဟုလာကို သာသနာမှ ထွက်၍ ထီးဆက်နန်းရံကို ဆက်ခံအုပ်စိုးစေမှ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းနှင့် တကွသော ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ကိုးစားမှီတင်းရာ ရှိပါတော့မည်၊ သို့ဖြစ်၍ ရာဟုလာသတို့သားကို အကျွန်ုပ်အား ပေးတော်မူပါ၊ ဘေးတော် ဘိုးတော်တို့၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစံပါစေ”ဟု နားတော်လျှောက်၏။

တရားနာရပြီ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း “အချင်း ဘဒ္ဒကဉ္စနာ... ငါဘုရားကား ကိုယ်တော်၏ အစီးအပွား ကိုသာလည်း ကျင့်တော်မမူ၊ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို သာလည်း ကျင့်တော်မမူ၊ အလုံးစုံသော ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်ကုန်သော လူ့နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းကိုပင် ရင်သွေး ရာဟုလာနှင့်မခြား သနားစုံမက်တော်မူသဖြင့် ထိုသူတို့၏ အစီးအပွား ကိုပင် ငါကျင့်တော်မူ၏၊ သင်လျှောက်ထားသော အရေးကား သားတော် ရာဟုလာ၏ ချမ်းသာစီးပွား ကြောင်းလည်းမဟုတ်၊ သင်၏ ချမ်းသာစီးပွားကြောင်းလည်း မဟုတ်၊ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစီးအပွားလည်း မဟုတ်၊ ယုတ်ညံ့စွာသော ဤလောကီစည်းစိမ်ကို ခံစံသဖြင့် သံသရာဝဋ်၌ ဆီပွတ်ယန္တရားကဲ့သို့ သွားလာ ကျင်လည်ရခြင်း၏ အကြောင်းသာဖြစ်၏၊ မင်း၏ ချမ်းသာ မည်သည်ကား ကာမဂုဏ်ဟူသော ရန်သူငါးပါးတို့သည် ချောက်ချား တုန်လှုပ်စေအပ် သည်ဖြစ်၍ ဒေါမနဿ၊ ပဋိသ၊ အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒစသော သူရဲတို့သည် ခြိမ်းမဲ ထောင်လွှားသဖြင့် ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်တရားတို့သည် ပွားစီးစည်ပင်သဖြင့် မျက်မြင်ဘဝ၌ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ အညထာဘာဝ ဘယဘောရဝုပ္ပါဒ အလာဘ စသော ဒုက္ခတရားတို့သည် များစွာဖြစ် လာကုန်၏၊ စုတေမြောက်သော နောက်နောက်သော ဘဝ၌လည်း အပါယဒုက္ခကို ခံရခြင်း၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဤလူ့ဘုံ၌ ကာမဂုဏ်ဟူသော အမှိုက်ကို စု၍ ကိလေသာ ဟူသော မီးကိုမွှေးသဖြင့် တခြေးခြေး တပြောင်ပြောင် တောက်လောင် ပျက်စီးခြင်း အကျိုးကို သာ ဖြစ်ရာသည်မဟုတ်လော၊ သံသရာက ပါရမီ ဖြည့်ဖက်ဖြစ်သော ငါဘုရားနှင့်လည်းကောင်း၊ သားရာဟုလာ မဟာဆွေတော် မျိုးတော်တို့နှင့်လည်းကောင်း စုပေါင်းမကွာ ခေမာဘူမိ သိရိပဝရ ပြည်မနိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ လိုက်ရအောင် ဤလူ့ဘောင်မှ ခွါသန်း၍ ငါ၏သာသနာ၌ ရဟန်း သာ ပြုဘိလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန္တာဖြစ်၍ တေဒဂ်ရပုံ

ယင်းသို့ ဆန်းကြယ်စွာသော ကာမာဒိနဝ၊ နေက္ခမ္မာနိသံသ ဓမ္မကထာကို ကြားနာရလေလျှင် ဘဒ္ဒကဉ္စနာမိဖုရားလည်း လေးပါးသော သစ္စာကိုမြင်၍ ဘုရားသခင်အား ညွတ်တူးပူဇော် ခဲ့ပြီးသော် ကျောင်းတော်မှ သက်ခဲ့၍ အခြံအရံဖြစ်သော မောင်းမတို့နှင့်တကွ ဇနပဒကလျာဏီ ထေရီ၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ ရဟန်းဖြစ်သော အခါမှစ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် မမြင့်မီပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါး တရားအထူးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ သာသနာ၌ ဘဒ္ဒကဉ္စနာထေရီဟု ထင်ရှားစွာ ဖြစ်သတည်း။

ထိုဘဒ္ဒကဉ္စနာသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်အရာ၌ တပါးသော ရဟန္တာတို့ထက် ကဲလွန်စွာမြင်နိုင်၏။ ပဋိလောမအားဖြင့် ပြန်၍ရေသော် တသင်္ချေ၊ နှစ်သင်္ချေ၊ သုံးသင်္ချေ၊ လေးသင်္ချေ တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေသော ကလ၌ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ဘဝအစုကိုလည်း တခုခုသာ အာဝဇ္ဇန်းရိသော ဝီထိစိတ်အစဉ်ဖြင့် တပြိုင်နက် မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒကဉ္စနာကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သော အခါ မဟာဘိညာတေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

ပုဗ္ဗေနိဝါသနှင့် ပါရမီဖြည့်သက် မှတ်ချက်

တဆူ တဆူသော ဘုရားရှင် သာသနာ၌ မဟာဘိညာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကား လေးပါးရှိသတည်း။ ငါတို့ဘုရားရှင် သာသနာ၌လည်း အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး၊ အရှင်ဗာကုလ တပါး၊ ယသောဓရာထေရီတပါး ဤလေးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာလျှင် အသင်္ချေသော ကပ်ကမ္ဘာကာလ၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှသော ခန္ဓာအစဉ်ကို မြင်သိနိုင်သည်။ တပါးသော ရဟန္တာတို့မှာ လွန်စွာသော အပိုင်းအခြားဖြင့် ကမ္ဘာတသိန်းမျှသာ သိမြင်နိုင်သတည်း။

အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ၌ ကမ္ဘာတသိန်းထက်က ပွင့်သော ပဗ္ဗုတ္တရဘုရား လက်ထက် တော်က အစပြု၍ဆိုသော်လည်း အပဒါန် ပါဠိတော်၌ပင် -

ဗြဟ္မဒေဝဉ္စ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ ဂေါတမံ သကျနာယကံ။
အညေသံ လောကနာထာနံ၊ သင်္ဂမံ တေ ဗဟံ မယာ-

အစရှိသည်ဖြင့် သင်္ချေနှစ်ဆယ်ထက်က ပွင့်ကုန်ကြသော ဗြဟ္မဒေဝဘုရား လက်ထက်မှစ၍ စုံဖက်ကာ ပါရမီဖြည့်၍ ဆုတောင်းခဲ့ကြောင်းကို ဖောတော်မူပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအဋ္ဌကထာ၌ နိယတဗျာဒိတ် ရသည်ကို ရည်၍သာ ဆိုသည်ဟု မှတ်ရာ၏။ ဤမှတပါး များစွာသော ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီတို့၏အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြလျှင် ဂန္ဓဂရု ဖြစ်ရာသော ကြောင့် လျစ်လျူသာ ရှုရတော့သည်။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း ပဉ္စပိုင်း ပြီး၏

ဆဋ္ဌမပိုင်း

၅၆-ရှင်ပိဏ္ဏောလမထေရ် တန်ခိုးပြခြင်း

ဘုရားမြတ်စွာသည် ဝေသာလီပြည်မှသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ ခေမာ၊ နန္ဒမာတာ၊ ယသောဓရာ စသော သူတို့အား အမြိုက်တရား ဟောကြား ကယ်ချွတ်တော် မူပြီးမှ ဆဋ္ဌမြောက်သော ဝါဝယ် ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် မနီးမဝေး ဖြစ်သော မကုလတောင် ချရားတော၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သဌေးသည် ကျေးကျွန် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွား၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပိုက်ကွန် ရံတားလျက် ရေကစားလေသော် ရေ၏အညာ ဟိမဝန္တာတေ့မှ ကျမောလာသော စန္ဒကူးသစ်သည် မြစ်ကွေ့ ချောင်းကောက် ကျောက်ဆောင် ကမ်းစွန်း တို့၌ ရေဟုန်ဖြင့် တွန်းတိုက်၍ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်လျက် သဲခုံကျောက်ဖျာတို့၌ များစွာ သွေးပွတ်သဖြင့် အကာမရှိ အနှစ်အတိသာ တိတိဝန်းဝန်းဖြစ်လျက် ဂင်္ဂါမြစ်အယဉ်ဖြင့် မျော၍ ပိုက်ကွန်၌ ငြိလာသတည်း။

သဌေးလည်း ထိုသစ်ကိုယူစေ၍ ခုတ်ရွှေစူးစမ်းသော် အဖိုးများစွာထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ် အဖြစ်ကိုသိ၍ မိမိအိမ်သို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုသဌေးလည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့်လည်း မယဉ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိသို့လည်း မသက်ဝင် ဆင်ခြင် တိုင်းစာ ယုံမှား သံသယများသူ ဖြစ်ရကား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော စန္ဒကူးနှစ်တို့သည် ငါ၏အိမ်၌ အလွန်များစွာရှိပြီ။ ဤစန္ဒကူး နှစ်ဖြင့် လောကစီးပွားကို မပြုပဲ တခုသော သံသယကို ကင်းစေတော့အံ့။ ဤလောက၌ ဘုရားရဟန္တာဖြစ်ကြသည်ဟု ပြောဆို၍ ဂိုဏ်းဆရာလုပ်ကြသည်ကား အလွန်များကုန်ပြီ။ အကယ်၍ ရဟန္တာဖြစ်လျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်ရာ၏။ ယခု သိသာအောင် ငါ စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံလျက် သပိတ်သဏ္ဌာန်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် ဝါးအဆက်ဆက်တို့ဖြင့် စိုက်ထောင် ၍ အတောင်ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော ကောင်းကင်၌ ဆွဲထား၍ ထိုအပါး၌ တံဆိပ် အက္ခရာကို ထင်စွာရေးထားပေ၏။ စာကား—

ငါတို့လောက၌ ဘုရားရဟန္တာ ဖြစ်သောသူ အကယ်၍ ရှိမူကား ကောင်းကင်မှ ပျံလာ၍ ငါထားသော သပိတ်ကို ယူလှည့်ကုန်၊ အကယ်၍ ယူနိုင်မူကား သား မယား ဆွေမျိုးနှင့်တကွ နှိမ့်ချပျပ်ဝပ်လျက် အသက်ထက်ဆုံး ငါ လုပ်ကျွေးအံ့—

ဟု ရေးထား၏။

ထိုအခါ ပူရဏကဿပဆရာသည် သဌေးထံသို့ လာ၍ “ဒါယကာ...ငါကား တပည့် ငါးရာတို့အား ဆုံးမသင်ကြား၍ ဘုရားပြုနေသည်ကို သင်တို့ မျက်မြင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသပိတ်ကား ငါ့အား ထိုက်တန်၏။ ငါ့ကိုလှူလော့”ဟု ဆို၏။ ထိုသဌေးကလည်း “ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွ၍ ယူနိုင်မူ ယူပါလော့”ဟု ဆိုလိုက်၍ ရှက်သော ကိုယ်ဖြင့်သာ ပြန်ရ၏။

တနေ့သ၌ နာဠပုတ္တ အမည်ရှိသော တက္ကတန်းသည် မိမိတပည့်တို့ကိုခေါ်၍ ‘သဌေးအား သင်တို့သာ၍ ဆိုချေကုန်၊ ငါတို့ဆရာကား အရေးအရာကြုံလျှင် ကောင်းကင်သို့ ကြွသည်ကို ငါတို့အမြင်ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ဤသပိတ်ကား ငါတို့ဆရာအား လျှောက်ပတ်၏၊ သို့ရာတွင် ပမာ.၈ မမူလောက်သော ဤသပိတ်မျှ အကြောင်းဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မပျံပေရာ၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုမှု ငါတို့ဆရာကိုသာ လှူလော့ဟု ဆိုချေကုန်’ဟူ၍ စေလိုက်၏။

တပည့်တို့လည်း ဆရာစေလိုက်တိုင်း ပြောလေသော် သဌေးကလည်း “ထွေထွေရာရာ မပြောလာနှင့်၊ ကောင်းကင်ဖြင့်သာ ပျံ၍ယူစေကုန်”ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ နာဠပုတ္တ ဆရာသည် မိမိကိုယ်တိုင်လာလိ၍ တပည့်တို့ကို ဤသို့ သညာပေး၏။ “ငါကား ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ ယူမည့်အဟန်ပြုမည်၊ သင်တို့ကား ဤသစ်သားသပိတ်မျှနှင့် ကြီးကျယ်လှသော အာနုဘော် ကို ဆရာမပြုပါလင့်၊ ဆရာရအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၏ ကျေးဇူးလက္ခဏာကို လွန်စွာ လျှို့ဝှက် အပ်ပါသည်”ဟုဆို၍ ငါ့ကိုဆွဲလင့်ကုန်ဟု အမှတ်ပေး၍ သဌေးအိမ်သို့လာပြီးသော် “သဌေးကြီး.... သင်၏ သပိတ်ကား ငါမှတစ်ပါး သုံးဆောင်ထိုက်သူ မရှိပြီ၊ ဤသပိတ်ကို ငါအားသာ လှူလော့၊ အနည်းငယ်မျှသော အကြောင်းဖြင့် ကောင်းကင်ပျံခြင်းကို သင် အလိုမရှိလင့်”ဟု ဆို၏။

သဌေးလည်း “အကျွန်ုပ် စကားပြင်၍ မဆိုပြီ၊ အလိုရှိလျှင် ကောင်းကင်သို့သာ ပျံ၍ယူ” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုအခါ နာဠပုတ္တ ဆရာလည်း “ငါ ယခုပင် ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ယူမည်၊ ဖဲကုန် ရှားကုန် ကြည့်ကြကုန်”ဟု ဆို၍ အိမ်မှ ဆင်းသွားပြီးလျှင် သပိတ်အနီး၌ ရပ်၍ ကိုယ်ဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ပြင်ဆင်ပြီးသော် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်မည်ဟု လက်တဖက်ကို မြှောက်၍ အောက်ခြေတဖက် ကြွ၏။ ထိုခဏ၌ တပည့်တို့ ဝန်းအုံကြ၍ “ဆရာ...အသို့ပြုဘိနည်း၊ ဤသပိတ် ငယ်မျှ အကြောင်းဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မပျံပါလင့်” ဟု ဆရာမှာတိုင်းဆို၍ ကြွသော ခြေကို ဆွဲကြ၏။ ထိုသို့ပြုပြီးသောအခါ အနီးသို့လာ၍ ဩဠာကုန်သော ပရိသတ်တို့တွင် အချို့သော သူတို့ကလည်း “ဤဆရာကား ပြနိုင်ရာလတ္တံ့”ဟု သံသယရှိကုန်၏။ အချို့ကား မပြနိုင်မည်ကို သိ၍ ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ နာဠပုတ္တလည်း “သဌေးကြီး.. ငါ ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်သောအကြောင်းကို သင် သိကောင်းရာပြီ၊ ငါပျံမည်ဟု ကြံလျက် တပည့်တို့ အခွင့်မပေးကြသောကြောင့် မပျံရပါ၊ သပိတ်ကိုသာ ငါအား လှူဘိလော့” ဟု ဆို၏။ ရာဇဂြိုဟ်သဌေးကလည်း “ကောင်းကင်သို့ မပျံ သမျှကို မရချေရာ”ဟု ဆို၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်သာ ပြန်ရ၏။

ထို့နောက်မှ ပကုဏေစွာယန၊ ကေသကမ္မလ အစရှိကုန်သော တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သည် အသီးအသီး လာ၍ ထွေထွေရာရာ ပြောဆို တောင်းရမ်းကုန်လျက် ခြောက်ရက်တိုင်တိုင် ရှိလေ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၏ နံနက်တွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်ပိဏ္ဏောလ နှစ်ပါးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်အံ့သောငှါ ကြွလာ၍ မြို့တံခါးအနီး ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာ ထက်၌ သင်္ကန်း သပိတ်လျက်နေစဉ် မြို့တွင်းသို့ဝင်သော သေသောက်ကြူးတို့သည် ဤသို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုကြကုန်၏။ “အချင်းတို့...ငါတို့ပြည်ရွာဝယ် ဘုရားရဟန္တာဟု အသီးအသီး ပြောဆိုလျက် မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ကြသောသူများ အလွန်များ၏၊ ငါတို့ သဌေးထားသော သပိတ်ကို ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍ ယူနိုင်သောသူကား တလူမျှပင် မပေါ်လာ၊ ဤလူ့ရွာ၌

ဘုရားရဟန္တာ မရှိသော အဖြစ်ကို စင်စစ် ယခုသိရပြီ၊ ဤအခါမှစ၍ ရဟန္တာဟု ဝါလာငြား သော်လည်း နားမထောင်လိုပြီ” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က “ငါ့ရှင် ပိဏ္ဍောလ...ဤသူတို့ကား ဘုရားရှင် သာသနာကို ဂွမ်းဝါထုပ်ကဲ့သို့ ရှုတ်ချပစ်လှင့်ချေပြီ၊ သို့အရာကို ငါတို့ကြားသိလျက် သတိမချုပ် အမှတ်မဲ့သာ နေချေသော် သုံးဆွေသော ရတနာ၌ သတ္တဝါတို့သည် ကြီးစွာသော ယုံမှားခြင်း ဖြစ်၍ သံသရာမြစ်၌ မှန်းနစ်သူ များကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် သင်သည် ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၍ ထားသော သပိတ်ကို ယူပါ” ဟု ဆို၏။

အရှင်ပိဏ္ဍောလ ကလည်း “အရှင်မြတ်ကား ကြီးမားသော တန်ခိုးရှိကုန်သော သူတို့ထက် အဆ အရာအထောင်မက သာလွန်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည်၊ ကေသရာဇာခြင်္သေ့ရှိလျက် တိဏ၊ ကာဠတို့ မဟောက်သင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်၊ အရှင်မြတ်သာ ကြွ၍ ယူတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း “ငါ့ရှင်သာ ယူချေ” ဟု တိုက်တွန်းပြန်လျှင် အရှင်ပိဏ္ဍောလလည်း အဘိညာပါဒက ဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍ အလျား သုံးဂါဝုတ်၊ အနံ သုံးဂါဝုတ်ရှိသော ကျောက်ဖျာကြီးကို ခြေမတော်ဖျားဖြင့် ညှပ်ယူပြီးသော် ရာဇဂြိုဟ် မြို့ပေါ်ထက်၌ ဟင်္သာငှက် ဝဲသကဲ့သို့ တလူးလာလာ စကြံကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူတို့လည်း ကျောက်ဖျာဖြင့် မြို့အလုံးကို ဖုံးအုပ်အံ့သကဲ့သို့ ထင်၍ အတွင်းအပြင် နေကုန်သော လူတလွှားပင် ပြေးသွားအုန်းအင်း ရုန်းရင်းခတ်ကုန်လျက် “ငါတို့ ထိပ်ထက်သို့ ဤကျောက်ဖျာကျ၍ သေရကုန်လတ္တံ့” ဟု အလွန်ကြောက်လန့်ခြင်း ဖြစ်ကြ ရကား အချို့လည်း အိမ်အောက်ကြားသို့ ဝင်ကုန်သည်၊ အချို့လည်း တွင်း၊ ကျင်းသို့ ဆင်း၍ ဝပ်ကုန်သည်၊ အချို့လည်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကြကုန်သည်၊ အချို့လည်း သစ်ငုတ်စိုက်၍ လာကုန်သည်၊ အချို့လည်း ထိပ်ဦးထက်ဝယ် ဗန်းငယ်ဖြင့် ဖုံးကုန်သည်၊ ခုနစ်ပတ်ရစ်၍ စေ့သော အခါ ကျောက်ဖျာကို ထွင်းဘိ၍ မိမိကိုယ်ကို ထင်ရှားစေ၏။

ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း အရှင်ပိဏ္ဍောလကို မြင်လျှင် “သခင်ပိဏ္ဍောလ...သခင်၏ကျောက် ဖျာကိုမြဲမြံစွာ ဆွဲတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ပိ၍ စိစိမကြေပါစေလင့်” ဟု တောင်းပန်လျက် ဦးရှက်တိုက်ကြကုန်၏။ ပိဏ္ဍောလ မထေရ်လည်း မြို့ထိပ်၌ ရပ်လျက် ကျောက်ဖျာကို ခြေဖြင့် ခတ်လေသော် မိုးကြိုးပဲ့ဝင် ငလျင်တော်ဟိန်းသကဲ့သို့ လန့်ကြိမ်း ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံသည်ဖြစ်၍ တည်မြဲတိုင်းနေရာသို့ ကျစေပြီးမှ သဌေးကြီးအိမ်ထက်၌ ယန်းခုနစ်ဆင့်မြင့် သော ကောင်းကင်ဖြင့် ရပ်တော်မူ၏။

သဌေးကြီးလည်း အရှင်ပိဏ္ဍောလကိုမြင်လျှင် မြေအပြင်ဝယ် ရင်ဖြင့်ဝပ်၍ “အရှင်မြတ် ဆင်းသက်တော်မူပါ အကျွန်ုပ်တို့၏ အလှူကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၍ ဆင်းသက် သောအခါ ကောင်းမြတ်သော နေရာ၌ နေစေပြီးလျှင် စန္ဒကူးသပိတ်ကို ချစေ၍ စတုမဓုအရသာ ဖြင့် ပြည့်စေလျက် အရှင်ပိဏ္ဍောလအား ကပ်လှူ၏။ မထေရ်မြတ်လည်း သပိတ်ကိုဆောင်၍ ကျောင်းသို့ကြွလေသော် သီတင်းသုံးဖော်ဖြစ်သော မထေရ်တို့တွင် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေခိုက်ဖြစ်သောကြောင့် ပြသောတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မမြင်ရကုန်၊ ထိုမမြင်ရသော

မထေရ်တို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်၍ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အားလည်း တန်ခိုးတော်ကို ပြပါဦး”ဟု တောင်းပန်၍ တဖန်ရှေးနည်းပင် ပြရပြန်၏။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော လူရဟန်းအပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးပေးကုန်လျက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သောအသံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအသံကို မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူလျှင် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဖြင့် သိတော်မူလျက်ပင် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ ဤကြော်ငြာသော အသံကား အဘယ်အသံနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်ပိဏ္ဏောလ၏ အခြင်းအရာကို စုံစေ့စွာ လျှောက်ကြားလျှင် အရှင်ပိဏ္ဏောလကို ခေါ်တော်မူ၍ “သင်သည် ဤသို့သော အမှုကို ပြသည်မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ၍ “မှန်ပါကြောင်းကို” နားတော်လျှောက်တင်သော် “ငါ့ရှင်ပိဏ္ဏောလ သင်သည်ဤ သပိတ်ငယ်မျှသော အကြောင်းအရာဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ပြာဠိဟာကို ပြသနည်း”ဟု အပြစ်တင်တော်မူ၍ ထိုစန္ဒကူးသပိတ်ကို အစိတ်စိတ် ခွဲစေပြီးမှ သံသာတို့အား မျက်စဉ်းမှန်ကြိတ်စေခြင်းငှါ ဝေတော်မူ၍ “ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးဟူသော အကြောင်းမျှဖြင့် အရဟဒ္ဒဇ ဖြစ်သော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို မပြရ”ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူသော အကြောင်းကို တိတ္ထိတို့ကြားလျှင် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်သား သံသာတို့ကား မိမိအသက်ပင်သေကြေသော်လည်း ပညတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို မလွန်ကျူးကုန်၊ ရဟန်းဂေါတမလည်း မိမိပညတ်သော သိက္ခာပုဒ်တော်ကို မိမိပင်အလွန်ထိန်းသိမ်းတတ်သည်။ ယခုအခါ ငါတို့အခွင့်ရပြီဟု ကြံအောက်မေ့လျက် မြို့လေးမျက်နှာကို လှည့်လည်၍ ပြောဟောကြသည်ကား “လူအများတို့...ငါတို့ကား မိမိရအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို စောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်၍ ဤ သစ်သားသပိတ်ဟူသော အကြောင်းမျှဖြင့် တန်ခိုးပြာဠိဟာကို မပြကုန်၊ ရဟန်းဂေါတမ၏တပည့် သာဝကတို့သည် ပညာမဲ့ကြသောကြောင့် သပိတ်ငယ်မျှသော အကြောင်းဖြင့် ကောင်းကင်ပျံခြင်းကို ပြု၏။ မိမိတို့ဆရာက တားမြစ်ဆုံးမရပြီ၊ ဂေါတမ ဆရာကား ပညာ အတန်ရှိ၍ သတိရသောကြောင့် ရခဲ့သော သပိတ်ကို ခွဲစေသည်။ အကယ်၍ သင်တို့သိလိုမူ ရဟန်းဂေါတမ တန်ခိုးပြလျှင် ဆယ်ဆထောင်ရာ ထို့ထက်သာ၍ ငါတို့တန်ခိုးပြမည်၊ နှစ်ဦးဆိုင်၍ ပြိုင်သည့်ပွဲမှ သူသာ ငါသာ ဘုန်းဇေတဇာကို ရှုကြပါလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုစကားကို အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကြားလေသော် ဘုရားထံတော်သို့လာ၍ “မြတ်စွာဘုရား...ကိုယ်တော်မြတ်သည် သာဝကတို့အား ပြာဠိဟာ ပြခြင်းကို ပညတ်တော်မူ၏ ဟူသည် မှန်သလော”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း မှန်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤပညတ်တော်ကား တိတ္ထိများကို အားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ချေပြီ၊ ချင်းတို့ အခွင့်သာ၍ လွန်စွာပြောဆိုကြကုန်သည်။ အရှင်ဘုရားနှင့် တန်ခိုးပြိုင်၍ ပြမည်ဟု ကြုံးဝါးကြကုန်သည်။ အသို့ ပြပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “မင်းကြီး... တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းစိမ့်သောငှါ တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြစေလိုသော် ငါကိုယ်တိုင်ပင် ပြအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရားတို့မှာ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူပြီ မဟုတ်လော့”ဟု လျှောက်ပြန်လျှင် “မင်းကြီး...ပညတ်သည်မှန်၏။ ပညတ်သော်လည်း ငါ၏ အကျိုးငှါ မပညတ်၊ သာဝကတို့၏ အကျိုးငှါသာ ပညတ်တော်မူသည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...မိမိကား မကျင့်ပဲ သူတပါးကို ကျင့်စေသော် လျော်ပါတဲ့အံ့လော့”

ဟု လျှောက်ပြန်လျှင် သင်မင်းကြီး...သင့်အား ငါ မေးဦးအံ့၊ သင်အစိုးပိုင်သော နိုင်ငံတိုင်း၌ မင်း၏ ဥယျာဉ်တို့သည် ရှိကုန်၏လော” ဟု မေး၍ ရှိကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ထိုဥယျာဉ်၌ သစ်ပင် သစ်သီးတို့ကို သူတပါး စားသုံးဖျက်ဆီးသော် အသို့ ပညတ်အံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင် ဘုရား...သူတပါးတို့ သုံးစားဖျက်ဆီးသော် မင်းဒဏ်ပေးပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်မင်းကြီး သုံးစားဖျက်ဆီးရာ၌ အသို့ ပြုသနည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “ဒကာတော်မှာ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်၍ သုံးစား သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖျက်ဆီးသဖြင့် လည်းကောင်း အပြစ်မရှိပါ” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်မင်းကြီး အား အပြစ်မရှိသကဲ့သို့ က.လသမယကို သိမြင်တော်မူသော ငါဘုရားအားလည်း သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ခြင်းကြောင့် မလွန်ကျူးရသောမည်သည် မရှိ၊ သာဝကတို့သာ မလွန်ကျူးရာသည်၊ ထို့ကြောင့် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါ ပြတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ “ကောင်းလှပါပြီ ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား၍ ပြန်လေ၏။

ထိုစကားကို အဆင့်ဆင့်ပွားသဖြင့် တိတ္ထိများ ကြားလေလျှင် ဤသို့ဆိုပြန်၏ “ရဟန်းဂေါတမ သည် သာဝကတို့အား ပြန့်ပွားကျော်စောသော ဂုဏ်သတင်း မဖြစ်ရအောင် တန်ခိုးပြခြင်းကို မြစ်တား၍ မိမိသာပြမည်ဟု ဆိုသည်၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် ရဟန်းဂေါတမကို သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်မှားကြလေသည်” ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ထိုသို့ ကဲ့ရဲ့ဖန်များသဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကြားလေ လျှင် ဘုရားသခင်ထံတော်သို့ လာ၍ “မြတ်စွာဘုရား...တိတ္ထိတို့သည် အရှင်မြတ်အား များစွာကဲ့ရဲ့ ကြချေပြီ၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို အဘယ်အခါမှ ပြတော်မူအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ဤလမှသည် လေးလလွန်သဖြင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ပြတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အဘယ်အရပ်၌ ပြတော်မူအံ့နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်လျှင် “ပြည့်ရှင်မင်းကြီး...ရှေးရှေးသော နောင်တော်ဘုရားတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်ကို မှီ၍သာ ယမိုက် ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူကုန်မြဲဖြစ်သည်၊ သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားလည်း ရှေးနောင်တော်များ ထုံးစံကို မလွန်စကောင်းပေ၊ သာဝတ္ထိပြည်ကို အမှီ၍သာ ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ထိုစကားကို ကြားရမှ စိတ်ချ၍ နန်းတော်သို့ ပြန်၏။

ထိုစကားကို တိတ္ထိတို့ကြားကြကုန်လျှင် ဥပါယ်တမျှ၌ဖြင့် ကြံဆင်ခြင်၍ ဘုရားသခင်ကြွတော် မူတိုင်း နောက်ကလိုက်ကြကုန်၏။ လူတို့က “အဘယ်ကြောင့် လိုက်ကြသနည်း” ဟု မေးလျှင် “ရှင်ကြီးဂေါတမကို ငါတို့နှင့် တန်ခိုးပြိုင်မည်ဆိုသဖြင့် ထွက်ပြေးအံ့သည်ကို စိုးရိမ်၍ လိုက်သည်” ဟု ပြောကြကုန်၏။ ပြည်သူပြည်သား လူအများတို့လည်း ပြတော်မူသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါတို့ကိုယ်ထင် ဖူးမြင်ရအောင် လိုက်ကြကုန်အံ့” ဟု စည်းဝေး တိုင်ပင်၍ နေကြ၏။ ထိုအခါတွင် မြတ်စွာဘုရားလည်း အနာထပိဏ်သဋ္ဌေး ပင့်လာ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူသတည်း။

၅၇-အနာထပိဏ်သဋ္ဌေး၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

အနာထပိဏ် သဋ္ဌေး၏ အကြောင်းကား—သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် အဆွေခုနစ်ဆက်တိုင်တိုင် ဖြိုးခိုင် ကြွယ်ဝသော သုဒတ္တ အမည်ရှိသော သဋ္ဌေးသည် ရှိ၏။ ထိုသဋ္ဌေးသည် သက်မွေးခဲကပ် မှတ်ငတ် ဝမ်းလျှကုန်သော ဖုန်းတောင်းယာစကားတို့အား စားဖွယ်ထမင်းဖြင့် တနေ့မပြတ် ပေးကမ်းတတ် သောအလေ့ ရှိသောကြောင့် အနာထပိဏ်က-ဟု တွင်သတည်း။

ဘုရားဟု ကြားရပုံ

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေသော ဝိသာလသဋ္ဌေး၏နမ သိရီသုမန နှင့် သင့်မြတ်ကြသဖြင့် အမျိုးယောက်ဖ တော်စပ်၏။ ယင်းသို့ တော်စပ်ရကား ထိုသူတို့အား အကြောင်းပြုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား စီးပွားရှာလိုသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း နှစ်နှစ် တခေါက်၊ သုံးနှစ်တခေါက် ရောက်မြဲဓမ္မတာ ဖြစ်သတည်း။

တရံသောအခါ ထိုအနာထပိဏ် သဋ္ဌေးသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာရောက် သော် အမျိုးယောက်ဖဖြစ်သော ဝိသာလသဋ္ဌေးအိမ်သို့ ဝင်၏။ ထိုသဋ္ဌေးလည်း နက်ဖြန်အလို့ငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းဖိတ်သည်ဖြစ်၍ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရန် အလို့ငှါ များစွာသော ကျေးကျွန် အမှုလုပ်တို့နှင့်တကွ အဖျော်ယမကာ ဆွမ်း ယာဂုတို့ကို စီမံပြုပြင်ကာ နေ၏။ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးအား အလ္လာပ သလ္လာပ စကားမျှ မပြောဖြစ်လေ။

အနာထပိဏ် သဋ္ဌေးလည်း ဤသို့ ကြံ၏။ “ငါ၏ယောက်ဖ ဝိသာလသည် ရှေးအခါက ငါ့ရောက်လာမှု များစွာသောကိစ္စတို့ကို စွန့်ထား၍ ငါ့အား ပျူငါ့ပြုမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုမူကား ကျေးကျွန်များနှင့် စားရေး သောက်မှုကိုသာ စီရင်ကာ နေခဲ့၏။ ဤသဋ္ဌေးကား ငါ့အား သုတ်မာန် ဒေါသခံ၍ ရန်ငြိုးမှုလေသလော၊ သို့မဟုတ်ငြား သမီး သားပင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ အခါနှင့် ကြုံလေသလော၊ ဗိမ္ဗိသာရ ပြည်မသနင်း မင်းသော်မူလည်း သူ၏အိမ်သို့ လာမည့်အခါနှင့် ဆုံလေသလော”ဟု တွေးတောလျက် နေလင့်၏။ ဝိသာလသဋ္ဌေးလည်း အရေးပြီးသောအခါ အနာထပိဏ်ထံသို့လာ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ များစွာပြောဆို၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်ကလည်း “အချင်း ဝိသာလ...သင်သည် အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ဗျာပါရ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးလေသော် “အဆွေ အနာထပိဏ်...အစိန္တေယျ အပ္ပမေယျ လောကသင်းကျစ် ဓမ္မရာဇ်မှန်ကူ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ယခု ငါတို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူ နတ် တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေး စံနေတော်မူသည်။ ထိုဘုရားရှင်နှင့် သင်္ဃာတို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ တရားတော်ကိုနာခြင်းငှါ ငါ၏အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းမြတ် စွာသော ဆွမ်း ယာဂုကို ပြုပြင်စီမံသတည်း”ဟု ပြောပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သဒ္ဓါတက်ပွား ခြင်းဖြင့် “အချင်း ဝိသာလ...ဘုရား ဟူသော သတင်းစကား ကြားရရုံလည်း အတိဒုလ္လဘ ရခဲတောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့လျက် စောရဲဘုရားရှိကြောင်းများကို ကြားသိရ၍ အဆအရာ ဝမ်းသာ၏။ ငါတို့၏ လူအဖြစ်ကို ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်လှလေစွ၊ ငါ့အား ယခု သဗ္ဗညုထံ အမြန်ပို့ပါ။ ဖူးမြင်လိုပါသည်”ဟု တောင်းပန်၏။ ဝိသာလကလည်း “အချင်း အနာထပိဏ်...ယနေ့ကား အချိန်မဟုတ်ပြီ။ နက်ဖြန်နံနက် နေစက်ထွန်းတောက် မိုးသောက် သောအခါ စောမြတ်စွာသည် ငါတို့အိမ်သို့ ကြွလာလတ္တံ့။ ထိုအခါမှ အားရအောင်ပင် သင် ဖူးမြင်လော့”ဟု ဆိုပေ၏။

အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးလည်း “နံနက်အခါတွင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင် တွေ့ကြုံရအံ့ သည်တကား”ဟု ငါးပါးသော ပီတိဖြင့် ထုံလျက် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့၍အိပ်လေသော် သန်းခေါင်ယံ ကျော်လျှင် မပျော်နိုင်ခြင်းဖြင့် “လင်းပြီ”ဟု မှတ်ထင်၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် ထမှူး၍ တတိယယံသို့ ရောက်လာသောအခါ ထင်စွာသော အလင်းရောင်သည် ဖြစ်သဖြင့် ‘အရုဏ်တက်ပြီ

ထင်၍ အလျင်တဆော ထွက်သွားသဖြင့် သိဝက မည်သော မြို့တံခါးသို့ ရောက်လေသော် တံခါးကိုစောင့်သော နတ်တို့က ဖွင့်လင့်သဖြင့် အသင့်ပင် ထွက်ရ၏။ မြို့မှထွက်မိလျှင် ယခင် အလင်းရောင်သည် ပျောက်၍ အမှိုက်အတိရောက်လာ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ကိုယ်ခက်ထရော်ရှိခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းတို့သည် ဖြစ်၍ “ပြန်နစ်နေဦးအံ့”ဟု ကြံလတ်သော် မြို့တံခါးပေါက်၌ စောင့်နေသော သိဝကမည်သော နတ်သားသည် မိမိကိုယ်ကိုဝှက်ထား၍ ထင်ရှားသော အသံဖြင့်—

သတံ ဟတ္ထိ သတံ အဿာ၊ သတံ အဿတရီ ရထာ။
 သတံ ကညာ သဟဿာနိ၊ အာမုတ္တ မဏိကုဏ္ဍလာ။
 ဧဿ ပဒဝိတိဟာရဿ၊ ကလံ နာဂ္ဂတိ သောဠသိံ —

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား—ဘော ဂဟပတိ၊ အို-ရှင်သဋ္ဌေး။ အာမုတ္တ မဏိကုဏ္ဍလာ၊ ကောင်းစွာ စွပ်အပ်သော ပတ္တမြားစီမြွာ တန်ဆာရှိကုန်သော။ သတံ သဟဿာနိ၊ တသိန်းကုန်သော။ ဟတ္ထိ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် လည်းကောင်း။ သတံ သဟဿာနိ၊ တသိန်းကုန်သော။ အဿာ၊ မြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ သတံ သဟဿာနိ၊ တသိန်းကုန်သော။ အဿတရီ-ရထာ၊ အဿဘိုရ်မြင်း က, သော ရထားတို့သည် လည်းကောင်း။ အာမုတ္တ မဏိကုဏ္ဍလာ၊ အလှူရိုးရဲ လည်၌ဆဲသော ပုလဲသွယ်ပျောင်း မြနားတောင်းလည်း ဆင်ကုန်ထသော။ သတံကညာသဟဿာနိ၊ အသိန်းမျှသောမိန်းမကညာတို့သည်လည်းကောင်း။ ပရိဝါရေတွာ၊ ခြံရံ၍။ ဌိတံ၊ တည်သော။ ရဇ္ဇသိရီ၊ မင်း၏အသရေသည်။ ဝိဟာရံ၊ ဘုရားနေရာကျောင်းတော် သာသို့။ ဂစ္ဆန္တဿ၊ သွားသော။ တဝ၊ ရှင်သဋ္ဌေး၏။ ဧဿပဒဝိတိဟာရဿ၊ ဖဝါး တလှမ်း တလှမ်း၌ ဖြစ်သော စေတနာကို။ သောဠသိံ၊ တဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်သည် ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဧကကလံပိ၊ တစိတ်ရှိခန့်မျှလည်း။ နာဂ္ဂတိ၊ မေီလာ။ ဝါ၊ အဖိုး မထိုက်။ ဂဟပတိ၊ ရှင်သဋ္ဌေး။ အဘိက္ကမ၊ ရှေ့သို့တက်လော့။ နော ပဋိက္ကမ၊ နောက်သို့ မဆုတ်လင့်။ တေ၊ သင်၏။ ဂမနံ၊ သွားခြင်းကား။ အဘိက္ကန္တံ၊ အလွန် နှစ်လိုဖွယ်ရှိ၏။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်၏။

ဤဂါထာဖြင့် သုံးခါ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဟစ်ကြွေး၍ ကောင်းချီးပေးလေသော် သဋ္ဌေး အနာထပိဏ်လည်း စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းပျောက်လျက် ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ရောက်အောင်ပင် အစဉ်သဖြင့် သွားလေ၏။

သောတာပန်တည်ပြီ

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း လွင်တီးခေါင်အရပ်၌ စကြိုကြွ၍ နေတော်မူသည်နှင့် အဝေးမှ လာသော အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးကို မြင်လျှင် ကျောင်းတော်အပြင်သို့ တက်၍ မြတ်သော ဘုရား နေရာ၌ နေတော်မူလင့်၏။ သဋ္ဌေးလည်း အထံတော်သို့ ကပ်၍ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် အထပ်ထပ် ရှိခိုးလေသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း “အချင်း သုဒတ္တ သင်၏လာခြင်းကား စောစွာတကား”ဟု ငယ်မည်ဖြင့် ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်တော်မူ၏။

သဋ္ဌေးလည်း အတိုင်းထက် အလွန်ပင် ရွှင်လန်းဝမ်းသာသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ တသက် ပတ်လုံး ကျင့်သုံးမှတ်ပိုက် အောက်မေ့ထိုက်တော စကားကို လျှောက်ကြား ပန်ထွာ၍ နေသည် တွင် ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြား ဆုံးမတော်မူ၍ ကြည်ဖြူနူးညံ့ သောအခါ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူသဖြင့် ထိုအနာထပိဏ် သဋ္ဌေးသည် ရှေးဦးစွာ သောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအားလည်းကောင်း၊ ဝ.ရားတော် သံဃာတော်တို့ အားလည်းကောင်း ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ပြု၍ ဥပါသကာ၏ အဖြစ်ကို တောင်းပန်လျက်—

သောဟံ ဘန္တေ ဘဂဝန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မဉ္စ ဘိက္ခုသံဃဉ္စ၊
ဥပါသကံ မံ ဘဂဝါ ဓာရေတု၊ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သရဏံ ဂတန္တိ—

ဟူသော စကားဖြင့် သရဏဂုံကို ယူ၏။

အနက်ကား—ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ ရောက်ပါ၏။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော် ကိုလည်းကောင်း။ ဘိက္ခုသံဃဉ္စ၊ ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်း သို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ ရောက်ပါ၏။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အဇ္ဇတဂ္ဂေ၊ ယနေ့မှစ၍။ ပါဏုပေတံ၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး။ သရဏံဂတံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်း သို့ ရောက်သော။ ဥပါသကံ၊ ဒါယကာဟူ၍။ ဓာရေတု၊ မှတ်တော်မူပါလော့။

ထို့နောက်မှ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား နက်ဖြန် အလို့ငှါ ဆွမ်းဖိတ်၍ ဝန်ခံ တော်မူလေသော် ကိုယ်တော်မြတ်ကို သုံးပတ် လကျော်ရစ်လည်၍ ပူဇော်ခဲ့ပြီးမှ ဝိသာလသဋ္ဌေး အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ ဘုရားကြွတော်မူ၍ ဝိသာလသဋ္ဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းဘုဦးပေးပြီးသော် တရားဟော တော်မူသောအခါလည်း ကောင်းစွာနာယူရ၏။ ဝိသာလသဋ္ဌေးလည်း အရေးပြီးသောအခါ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးအား မေးမြန်း၍ ဆွမ်းဖိတ်ခဲ့ကြောင်းကို သိလျှင် “သင်ကား ခရီးသွား အာဂန္တုသာ ဖြစ်သည်၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ပူဇော်လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ရာ၊ အကျွန်ုပ်အဖို့သာ ဖြစ်စေလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအနာထပိဏ်သဋ္ဌေးကလည်း “အချင်း ဝိသာလ....ဤမျှလောက်သောကိစ္စကို ပြုပြင်ဆောင် ရွက်ခြင်းငှါ ငါစွမ်းနိုင်၏၊ သင်တို့အား လွှဲခြင်းငှါ မသင့်” ဟု ဆိုပေ၏။ ထို့အတူ နိဂုံး၌နေကုန် သော မိတ်ဆွေ သဋ္ဌေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် လည်းကောင်း ခွင့်တောင်း ပြောဆိုသော်လည်း ထိုအတူပင် ပယ်ရှား၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ပူဇော် လုပ်ကျွေးရန် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို မိမိတင်ပါသော ပရိသတ်နှင့်သာလျှင် ပြုပြင်စီမံ၍ နက်ဖြန် နံနက်သောအခါ ဝိသာလသဋ္ဌေး၏ အိမ်၌ပင် ဆွမ်း-ကွမ်းနေရာကို ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်၍ ဘုရား သခင်နှင့် တကွသော သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးသတည်း။

ဘုရားကို ပင့်ခဲ့ပြီ

ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးမွေး၍ တရားတော်ကို နာပြီးသော် “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း အကျွန်ုပ် အား သနားတော်မူပါသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ကြွလည်၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါ” ဟု ပင့်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း ဥပါသကာ....ငါဘုရားကား သုံးပါးသောဘဝ၌ ကျင်လည်သမျှသော

ဝေနေယျတို့၏ အကျိုးငှါ ပါရမီဖြည့်တော်မူသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူတို့၏ အကျိုးငှါသာ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ ထိုထိုခန်းဝါ၌ လှည့်လည်ကာ နေတော်မူမည်၊ သို့ရာတွင်ကား ဘုရားတို့ဓမ္မတာသည် လူနှင့် မပြုမ်းသော တောခန်းဝါ၌သာ မွေ့လျော်စွာသဘည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သဌေးလည်း ဤသို့သော အမိန့်တော်ကိုကြားလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သိပါပြီ၊ သင့်မြတ် ရာ၌သာ နေရာကျောင်းကန်ကို စီမံ ဆောက်လုပ်ပါတော့မည်” ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားသခင် လည်း အစဉ်သော ဓမ္မဒေသနာဖြင့် အနုမောဒနာပြု၍ ကြွတော်မူ၏။

အနာထပိဏ်သဌေးလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပြုဖွယ်ကိစ္စဟူသမျှကို ပြီးဆုံးစေ၍ မိမိနေရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လေသော် အဆွေခင်ပွန်းအများ ရှိသသူဖြစ်ရကား ခရီးအကြား မြို့ကျေးရွာ တို့၌ သဟာယဖြစ်သော သူတို့ကို ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း စည်းဝေးစေ၍ အသပြာတသိန်း တသိန်းစီ ပေးပြီးမှ သင်တို့ကျေးရွာ၌ ကျောင်းတဆောင် ဆောက်ပါဟု မှာဆို၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် သာဝတ္ထိပြည် လေးဆယ့် ငါးယူဇနာသော ခရီးကို တယူဇနာလျှင် တကျောင်းစီ တကျောင်းစီ ဆောက်စေ၍ သွားလေသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားကိန်းဝပ်ခြင်းငှါ သင့်ရာအရပ်ကို ရှာလတ်သော် မြို့၏ အနောက် တောင် မျက်နှာ တကောသ ကွာသောအရပ်ဝယ် ဇေတမင်းသား စိုက်လုပ်အပ်သော ဥယျာဉ်ကို မြင်၍ “ဤဥယျာဉ်ကား လူတို့နှင့် ဝေးလည်းမဝေး၊ နီးလည်းမနီး အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံ သည်။ သူတော်ကောင်းတို့ နှစ်သက်မွေ့လျော်ဖွယ် တင့်တယ်သော အရပ်လည်းဖြစ်သည်။ နေအ ခါလူတို့နှင့် မပြုမ်း၊ ညဉ့်အခါ လူသံမကြား အခါခပ်သိမ်း စည်းဝေးစေသော သူတို့၏ကြွေးကြော် သံမရှိ၊ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ဘုရားမွေ့လျော်တော်မူလတ္တံ့ ၊ ဤဥယျာဉ်ကိုဝယ်၍ ကျောင်းဆောက် တော့အံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် ဇေတမင်းသားထံသို့ကပ်၍ “အရှင်သား... ဤဥယျာဉ်၌ ဘုရားရှင်နေရာ ကျောင်းဆောက်လိုပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား ရောင်းပါ” ဟု ဆိုရာ ထိုမင်းသားကလည်း “အဖိုး အဘယ်မျှ ပေးမည်နည်း” ဟု မေးသော် လိမ္မာသော အမတ်တယောက်ကိုခေါ်၍ “ဤဥယျာဉ်အား အဘယ်မျှ အဖိုးတန်သနည်း” ဟု မေး၏။ ဥယျာဉ်မြေဝယ် ငွေခွက်အပြည့်ခင်း၍တန်၏” ဟု ဆိုသော် ထိုအမတ်ဆိုတိုင်း ငွေကိုလည်းဖြင့် တိုက်စေ၍ မြေပြင်အပြည့်ခင်းသော် တဆယ့်ခြောက်ပယ်ကျယ် သော မြေ၌ ငွေအသပြာ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေဝင်၏။ “ထိုမျှလောက်ကိုပင် ပေးပါမည်” ဟု ဆိုလေ သော် ဇေတမင်းသားလည်း ထိုအသပြာတို့ကိုသိမ်း၍ “ဥယျာဉ်ကို သင်အလိုရှိတိုင်းပြုလော့” ဟု ပေး၏။

သဌေးလည်း ထိုအခါမှစ၍ များစွာသော အမှုလုပ်လက်သမားတို့ကို ငှား၍ သစ်၊ ကျောက်၊ အုတ်၊ အင်္ဂတေတို့ကို ရုံးစုစေ၏။ စုဝေးပြီးလျှင် တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ငွေအသပြာကို ဓမ္မစရိတ် ထုတ်လျက် ဆောက်လုပ်ပြုပြင်လေသတည်း။

ဇေတဝန်မှတ်ချက်

ထိုကျောင်းတော်ကား ဘုံအားဖြင့် သုံးဆင့်ရှိ၏။ တဆင့် တဆင့်သော ဘုံဆောင်၌ တထောင် တထောင်မျှလောက်သော တိုက်ခန်းရှိ၏။ ဂန္ဓကုဋိ၊ သလာကကုဋိ၊ ကောသမ္ပက...

ကုဋိ၊ ကရေရီကုဋိ တည်းဟူသော ကုဋိလေးလုံးတို့ဖြင့် တင်တယ်၏။ တထောင် မျှလောက်သော ပြာသာဒ်အရံလည်းရှိ၏။ များလှစွာသော စင်္ကြံ၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ ဂူ၊ လိုဏ်တို့ကိုလည်း ခြံရံကာ ဆောက်လုပ်ပေ၏။

ထို့ကျောင်းတော်ကား သိကြားနေရာ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်ကဲ့သို့ ထူးမြတ်ဆန်းကြယ် ရှုဖွယ် ဘန်နန်းဖြစ်၏။ လက်သမား တထောင်တို့သည် ကိုးလတိုင်အောင် ဆောက်မှ ပြီးမြောက်သတည်း။

ဇေတဝန်မှတ်ချက်

[အကျယ်ကိုသိလိုမှု—စူဠဝါ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ ဒီဃနိကာယ်၊ မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၌ ရှုလေ။ အချို့မှတ်ပုံများ၌ သစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ကြောင်း၊ ထုတ် လျောက်တိုင်ဝ မည်မျှရှိကြောင်းကို ဆို၏။ ထိုအတိုင်း ကျမ်းဂန်မတွေ့ချေ။]

ယင်းသို့ ဆောက်လုပ်ပြီးသောအခါ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးလည် လိမ္မာသော သူကြွယ်တဦးအား ယောက်ျားအခြံအရံနှင့်တကွ ဘုရားထံတော်သို့စေလိုက်၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း သာဝတ္ထိ ပြည်၌ အရှည်သဖြင့်သီတင်းသုံးတော် မူရအံ့သော အကြောင်း၊ အတိုင်းမသိသော ဘုရားကျေးဇူး တော်၏ ကျော်စော ပျံ့နှံ့အံ့သောအကြောင်း၊ များစွာသော ပြည်သူပြည်သားတို့အကျတ်တရားကို ရလတ္တံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အနည်းငယ်သော သံဃာတော်တို့ကို ထားပြီးလျှင် လေးအင်သော သံဃာပရိသတ် ခြံရံလျက် ထွက်ကြွတော်မူ၍ တယူဇနာ တယူဇနာ လျှင် တကျောင်း တကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း တည်းခိုတော်မူကာ ဒေသစာရီ ကြွချီလာသဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့အနီးသို့ ရောက်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင်ကြွလာကြောင်းကို အနာထပိဏ် သဋ္ဌေးကြားလျှင် မယား ဆွေမျိုးတို့ကို စုရုံး၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ပြုပြင်စေပြီးလျှင် သားကြီးဖြစ်သော မဟာကာလကို ဝတ်စား တန်ဆာ ကောင်းစွာဆင်ယင်စေလျက် ငါးရာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ပဉ္စရူပ တံခွန်ကို ကိုင်စေ လျက် ထွက်၍ ကြိုစေ၏။

ထို့နောက်မှ စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါဟူသော သမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ငါ ရာ ငါးရာမျှလောက် သော သတို့သမီးအခြံအရံနှင့် ရွှေမြို့တာ၊ ငွေမြို့တာအိုးတို့ကို ရွက်စေ၍ လက်မှ ပန်းပေါက်ပေါက် ကိုင်စေလျက် ထွက်၍ ကြိုရကုန်၏။

ထို့နောက်မှ သီရိသုမန မည်သော သဋ္ဌေးမယားသည် ငါးရာမျှလောက်သော အရွယ်တူမိန်းမ တို့နှင့်တကွ ရေပြည်အိုး၊ ရေဖလား ရွက်စေလျက် ထွက်၍ ကြိုရကုန်၏။

ထို့နောက်မှ အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးသည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သဋ္ဌေးငါးရာတို့နှင့်တကွ အစာ မကြေသေးသော ပုဆိုးတို့ကိုဝတ်ကုန်၍ ပန်းနံ့သာအဖျော် လက်စွဲကုန်လျက် ထွက်၍ကြိုဆိုကုန်၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း များလှစွာသော ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာ ဟူသော ပရိသတ်လေးပါး ဝန်းရံကာ ရတနာဂူမှထွက်သော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညချမ်းဆည်းဆာဝယ် တိမ်ဝါလျှပ်ရောင်ဖြင့် တောက်ပသော ဣန္ဒနီလာတောင်မင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဝိုးဝင်းထိန်ပြောင် ရောင်ခြည်တော်အဝန်းဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပသော ဘုရား အသရေကိုဆောင်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ တက်တော်မူ၏။

ကျောင်းရေစက်ချပဲ့

ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ နှစ်ရက်မြောက်သောအခါ အနာထပိဏ်သဌေးလည်း သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ ပါသမျှသော ပရိသတ်တို့အား ထူးပြားမွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လှုပ်ကျွေးပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...ဤကျောင်း ကို အသို့ဆို၍ လှူအပ်ပါသနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ဤသို့ပြုပြင်” ဟု သွန်သင်တော်မူပြီးမှ—

ဣမံ ဇေတဝနဝိဟာရံ အာဂတာနာဂတဿ စာတုဒ္ဓိဿဿ
ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ ဘိက္ခုသံဃဿ ဒေမ—

ဟု ဆို၍ ရေစက်ကို ဘုရားလက်တော်၌ လောင်းစေ၏။

အနက်ကား—မဟာကာရုဏိက၊ ကြီးမြတ်သော ကရုဏာ၏ တည်ရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား။ ဣမံ ဇေတဝန ဝိဟာရံ၊ ဤဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော။ အာဂတာနာဂတဿ၊ ရောက်ဆဲ ရောက်လတ္တံ့ သော။ စာတုဒ္ဓိဿဿ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တည်သော။ ဘိက္ခုသံဃဿ၊ ရဟန်းသံဃာတော်အား။ ဒေမ၊ လှူဒါန်းပူဇော်ပါကုန်၏။

ယင်းသို့ လှူစေပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဝတ္ထုနှင့် လျှောက်ပတ်စွာ တရားအနု မောဒနာပြုလို၍ “သီတံ ဥဏှံ ပဋိဟနတိ” အစရှိသော ဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

သဌေးလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သပရိဝါရ ဒါန ဖြစ်စေခြင်းငှါ များစွာသော ရှင်၊ လူ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး လေးပါးတို့အား တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ရွှေ ငွေ ဥစ္စာတို့ဖြင့် စွန့်ကြဲလှူဒါန်းကာ ကြီးစွာသော သဘင်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသဌေး၏ ကျောင်းပူဇော်ပွဲကား ကိုးလတိုင်တိုင်ရှိမှ ပြီးသတည်း။

ဘုရားသခင်ကို တင်လှူသောနေ့မှစ၍ သဌေးအိမ်၌ တနေ့မပြတ်လှူဒါန်းအပ်သော ဒါတဗ္ဗတို့ ကား ငါးရာမျှလောက်သော စာရေးတံဆွမ်း၊ စာရေးတံ ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှ လောက်သော ပက္ခိကဆွမ်း၊ ပက္ခိက ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော အိမ်ဦး၌ ကျွေးအပ်သော ဓုရဘတ်၊ ဓုရ ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော အာဂန္တုကဆွမ်း၊ အာဂန္တုက ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော ခရီးသွားလိုသော ရဟန်းတို့အား လှူအပ်သော ဂမိကဆွမ်း၊ ဂမိက ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော သူနာရဟန်း တို့အား လှူအပ်သော ဂိလာနဘတ်၊ ဂိလာန ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးရာမျှလောက်သော သူနာကို လှုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတို့အား လှူအပ်သော ဂိလာနုပဋ္ဌာကဘတ်၊ ဂိလာနု ပဋ္ဌာက ယာဂုတို့ကို လည်းကောင်း တည်ကျွေးလှူဒါန်းကာ ငါးရာမျှလောက်သော အိပ်ရာ၊ နေရာတို့ကို တနေ့မပြတ် အိမ်ဦးရပ်၌ ခင်းထားအပ်သတည်း။ ဘုရားသခင်အား ခစားခြင်းငှါ တနေ့သုံးကြိမ် ကျောင်းတော်သို့ သွားရာ၌လည်း အလှူဝတ္ထုမပါပဲ သွားဖူးသော မည်သည်မရှိ အိမ်တံခါးမိခံ၌ စောင့်နေသော နတ်သမီး မြစ်တား၍မျှလည်း မယူမနာ လွန်စွာ အားထုတ် သောကြောင့် နောက်သောအခါ၌ “ဒါနပတိ” အရာ၌ တေဒဂ်ထား၍ ဘုရားချီးမွမ်းတော်မူရ သတည်း။

အဝိဇဟိတဋ္ဌာန

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာဝယ်—

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ သုစိတ္တ မည်သော သဌေးသည် ရွှေအုတ် တို့ဖြင့် ခင်းဝယ်၍ တယူဇနာကျယ်သော သံဃာ့အာရာမကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းသည်။

သိခီဘုရားပွင့်တော်မူသောကာလ သိရီဝဇ္ဇနမည်သော သဌေးသည် ရွှေထွန်သွားဖြင့် ခင်းဝယ်၍ သုံးဂါဝုတ်ကျယ်သော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ်သည်။

ဝေဿဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ သောတ္တိယ မည်သော သဌေးသည် ရွှေပြား အခင်းဖြင့် ဝယ်၍ နှစ်ဂါဝုတ်ကျယ်သော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ်သည်။

ကကုသန်ဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ အစူတမည်သော သဌေးသည် ရွှေအုတ်ဖြင့် ခင်းဝယ်၍ တဂါဝုတ်ကျယ်သော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းသည်။

ကောဏာဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ ဥဂ္ဂအမည်ရှိသော သဌေးသည် ရွှေလိပ်ရုပ် အခင်းဖြင့်ဝယ်၍ နှစ်ကောသ ကျယ်သော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းသည်။

ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ သုမင်္ဂလ အမည်ရှိသော သဌေးသည် ရွှေထွန်တုံးအခင်းဖြင့်ဝယ်၍ တကောသ ပမာဏရှိသော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ် လှူဒါန်းသည်။

ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ကား ငယ်မည်အားဖြင့် သုဒတ္တ အမည်ရှိသော ဆင်းရဲသော သူဖုန်းစားတို့အား စားရန် ထမင်းဖြင့် ထောက်ပံ့တတ်စွာ၍ အနာထပိဏ် အမည်ရှိသော သဌေးမြတ်သည် တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော အသပြာဋေ အခင်းဖြင့်ဝယ်၍ တဆယ့်ခြောက်ပယ် ပမာဏရှိသော သံဃာ့ အာရာမကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာကား ဘုရားတကာတို့ ဖွန့်ခွါမြဲမဟုတ်သော အဝိဇဟိတဋ္ဌာနတည်း။

မင်းပယ်မှတ်ချက်

သက်တော်ရှည်သော ဘုရားရှင်တို့လက်ထက်၌ ကျောင်းတော်ကြီး၌ အာရာမနေရာ ကျယ်သည်။ “မင်းပယ်” ဟူသော စကား၌ ဆယ့်တစ်စိတ်ဝင် ဇလားသည် တအမ္ဗဏ မည်၏။ ထိုအမ္ဗဏဖြင့် လေးအမ္ဗဏ မျိုးကြဲလောက်သော အရပ်ကို တပယ်ဟူ၍ အဘိဓာန် စာကိုယ်ဋီကာ၌ ဆိုသည်။ တင်းနှင့်ချင့်သော်လည်း ဆယ့်တတင်းကျဖြစ်သည်။ တောင် တာကို ကျမ်း၌မဆို၊ စတုရန်း တခုခုနှစ်ဆယ့်ငါးတောင်ကို တပယ်ဟူ၍ သင်္ချာပကာသက ကျမ်း၌ဆိုသည်။ မျိုးဝင်ကိုမဆို။ ယင်းသို့ မဆိုသော်လည်း စပါးတတင်း အစေ့ သုံးသန်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကို ဆယ့်တခုမြောက်၍ တလက်သစ်ခြား ကြဲလျှင် မျိုးဝင် ဆယ့်တတင်းဖြစ်ရာသည်။ ထိုစတုရန်း တခုခုနှစ်ဆယ့် ငါးတောင်ကို ခုနစ်တောင်တာဖြင့် ချင့်သော် ရှစ်ဆယ့်ငါးတာဖြစ်သည်။

တဆယ့်နှစ်တောင်တာနှင့် စတုရန်း ဆယ်တာကို တပယ်ဟူ၍ ဂဏန်းကျမ်း၌ ဆိုသည် မျိုးဝင်ကိုမဆို၊ လက်သစ် နှစ်ဆယ့် ရှစ်သစ် တောင်နှင့် ခုနစ်တောင်တာ၊ စတုရန်းအတာ နှစ်ဆယ်ကို တပယ်ဟူ၍ ရှေးစာဟောင်း ရှိသည်။ ယင်းသို့ နာနာဒေသဝေါဟာရဖြစ်၍ မညီညွတ်ကြသည်တွင် သင်္ချာပကာသက၌ ဆိုအပ်သော တရား ခုနစ်ဆယ် ငါးတောင်၊ ခုနစ်တောင်တာနှင့် နှစ်ဆယ်ငါးတာ ရသော လေးအဓမ္မာ မျိုးကြဲရာအရပ်သည် တပယ် မည်၏ဟူသော စကားသာလျှင် သင်္ဂါယနာဝင်ကျမ်းဂန်တို့၌ ညီညွတ်သည်။ ၎င်းပကတိ ပယ်ထက် မင်းပယ် တပြန်ကြီးသည် ဆိုသောကြောင့် ခုနစ်တောင်တဖြင့် စတုရန်း အတာ ငါးဆယ်သည် မင်းပယ် တပယ် မည်၏။ ထိုမင်းပယ်ဖြင့် ရှစ်ပယ်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာ ဟု မှတ်ရာသည်။ စတုရန်းတွင် တမျက်နှာလျှင် ခုနစ်တောင်တာနှင့် အတာကိုးရာရှိ၏။

၅၇-မြတ်စွာဘုရား ကဏ္ဍမ္မသရက်ပင်ရင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကို အလှူခံပြီးလျှင် သာသနာသို့ ဝင်လာသော ဥပ္ပလဝဏ်၊ မလ္လိကာ အစရှိသော မာတုဂါမတို့အား လည်းကောင်း၊ ကောသလမင်းကြီး၊ ဇဠအနာ ထပိဏ် အစရှိသော ဥပါသကာတို့အား လည်းကောင်း တရားရသကို ဝေငှတိုက်ကျွေးတော်မူ၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၀ - ပြည့် ဝါဆိုလ ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ကြွတော်မူစဉ်ကပင် အတူ လိုက်လာကြသော တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့၏ တပည့် အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ဒါယကာတို့ကို နှိုးဆော်ဟောပြော၍ တသိန်းမျှလောက်သော မျိုးရိက္ခာကိုရသဖြင့် လိမ္မာသော လက်သမား တို့ကို ငါး၍ ရှားသည်တိုင်တို့ဖြင့် ကြီးစွာသော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်ပြီးသော် ကြာညိုပန်းတို့ဖြင့် မိုးစေ၍ “ငါတို့ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြအံ့” ဟု အရပ် အနွံ သတင်းလွှင့်ပြီးလျှင် မီးပုံး၊ မီးပန်းစသည် ဖြင့် စီရင်၍နေကြသတည်း။

ထိုအကြောင်းကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး ကြားလျှင် ဘုရားသခင် အထံတော်သို့ကပ်၍ “မြတ်စွာဘုရား....တိတ္ထိတို့သည် တန်ခိုး ပြအံ့ဟု မဏ္ဍပ် ဆောက်ချေပြီ၊ အကျွန်ုပ်လည်း အရှင် ဘုရားအလို့ငှါ မဏ္ဍပ် ဆောက်လုပ်ပါမည်၊ အဘယ်အရပ်မှာ ဆောက်ရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “မင်းကြီး....မဆောက်လင့်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရားမှာ ဒကာကို ထား၍ အဘယ်သူ ဆောက်လုပ်တော့အံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။ “သိကြားမင်း၊ ဆောက်လုပ် လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား....အဘယ်အရပ်၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူအံ့နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ကဏ္ဍမ္မအမည်ရှိသော သရက်ပင်ရင်း၌ ပြတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူသော် “အဘယ်နေ၌ ပြတော်မူအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်အရပ်မှ ဖူးမြော်ရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၍ “ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ငါပြတော်မူမည်၊ ထက်ဝန်းကျင်သော မြေပြင်ကပင် သင်တို့ စည်းဝေး ဖူးမြော် ကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအမိန့်တော်ကို ကြားရလျှင် ကောသလမင်းကြီးလည်း အသီးသီးသော မြို့ရွာနိုင်ငံသို့ သဝဏ် စာခွေဖြင့် စေတော်မူ၏။

တိတ္ထိတို့သည်လည်း“ဘုရားသခင်သည် သရက်ပင်ရင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြအံ့”ဟူသော စကားကို ကြားလျှင် များစွာသော အလုပ်အကျွေးတို့ကိုခေါ်၍ တယူနာအတွင်း၌ ရှိရှိသမျှသော သရက်ပင်တို့ကို ခုတ်ထွင် ဖျက်ဆီးစေသည်။ အယုတ်သဖြင့် ထိုနေ့၌ ပေါက်သော သရက်ပင်မျှလည်း မကြွင်းရသော ဟူ၏။

အံ့ဩဖွယ် သရက်ပင်

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ဝါဆိုလပြည့်နေ့သို့ ရောက်သော အခါ နံနက်စောစောကပင် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ကောသလမင်း၏ ဥယျာဉ်စောင့်ဖြစ်သော ကဏ္ဍအမည်ရှိသော သူသည် မိမိဥယျာဉ် သရက်ပင်ဝယ် ခါချဉ်အံ့အတွင်း၌ ကြွင်းရစ်သော သရက်ဖြူသီး တလုံးကိုရ၍ မင်းကြီးအား ဆက်ခြင်းငှါ ဆောင်၍ လာခဲ့သော် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့၍ “ယနေ့ မင်းကြီးအား ဤသရက်သီးကို ငါဆက်ရသော် တဆယ့်ခြောက်သပြာမျှသာ ရရာသည်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လှူရမူ ဘဝသင်္ချေပတ်လုံး မဆုံး မကုန်နိုင်သော အကျိုးဖြစ်ရလတ္တံ့” ဟု ကြံလျက် ဘုရားလက်တော်သို့ ကပ်အံ့သောအခြင်းအရာကိုပြုလျှင် ဘုရားသခင်လည်း အရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့ လှူအပ်သော သပိတ်ကို အိတ်မှထုတ်၍ လက်တော်သို့ကပ်လျှင် ယခင်သရက်သီးကို သပိတ်ဖြင့် ခံတော်မူ၏။

ယင်းသို့ခံပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်အနီး၌ပင် ရပ်တော်မူသော် ညီတော် အာနန္ဒာလည်း ပခုံးထက်ပါသော သင်္ကန်းတော်ကို ခင်းပေး၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုခင်းအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် ယခင်သရက်သီးကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဘုဉ်းပေးပြီး၍ သရက်စေ့ကို ထိုဥယျာဉ်စောင့်အား “ဤနေရာ၌ စိုက်လော့” ဟု အပ်တော်မူ၏။

ဥယျာဉ်စောင့်လည်း မိန့်တော်မူတိုင်း စိုက်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း စိုက်ရာမြေထက်၌ လက်ဆေးတော်မူ၍ ဆေးရေမြေသို့ကျလျှင်ပင် မီးပုံမှသက်သော မီးအခိုးကဲ့သို့ ဖြိုးဖြိုးလုံးလုံး ထွန်ကုံးရှည့်လောက်သော အညောက်အကိုင်း အခက်တို့သည် ဖြာဖြာထွက်၍ ပွားတက်လတ်သဖြင့် တခဏခြင်းတွင်ပင် အစောက်အားဖြင့် သံတောင် ငါးဆယ်၊ အကျယ်အပြန့်အားဖြင့် သံတောင်တရာရှိသော ငါးဖြာသော ခက်မ၊ တရာ့ငါးဆယ်သော ခက်သေး၊ မွေးလှစွာသော အရွက်အပွင့်အသီးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သရက်ပင်ကြီးသည်ဖြစ်၏။ နောက်တော်သို့ လိုက်လာသော သံသာတော် အပေါင်းတို့လည်း ထိုအပင်၌သီးသော သရက်သီးကို စားရကုန်၏။

အစောင့်ထားပုံ

ထိုသို့ဖြစ်သော အံ့ဖွယ်သရဲကို ကဏ္ဍအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်စောင့် ယောက်ျားမြင်လျှင် သာ ရှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ဥဗ္ဗေဂါပီတိကိုရ၍ ခုန်ကမ္ပိုးထူးလျက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အိမ်စဉ်အတိုင်း ကြွေးကြော်၍ မင်းကြီးနန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

ကောသလမင်းကြီးလည်း သရက်ပင် ဖြစ်လာသော အကြောင်းကို ကြားလျှင် အလွန်အားရ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ကို သွား၍စောင့်ရှောက်ချေဟု စေလိုက်ပြီးလျှင် “နန်းတော်တွင်ရှိသော မင်းသမီး၊ မင်းသား၊ မိဖုရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မှူးမတ်၊ သေနာပတိတို့ ကိုလည်းကောင်း ဘုရားမြတ်စွာပြာဋိဟာပြသည်ကို ထွက်၍ကြည့်ကြကုန်” ဟု နှိုးဆော်ပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားကြသဖြင့် ပြာဋိဟာပုံကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ အဝေးမှလာ၍ နေလင့်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း အချင်းချင်း ပြောဆိုခေါ်ငင်ကြဘိ၍ သာဝတ္ထိပြည်အလုံးသည် ရုန်းရင်းတက်မျှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံသည် ဖြစ်၏။

သရက်ပင်ကို စောင့်နေကုန်သော သေသောက်ကြူးတို့သည်လည်း သရက်ပင်မှ ကြွေကျသော အသီးတို့ကို စားပြီးသော် ရှုမျှော် ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လာကုန်သော တိတ္ထိတို့အား စားဖတ်အစေ တို့ ဖြင့် ပစ်ခတ်ကုန်လျက် “ဟယ်...တိတ္ထိတို့.. ငါတို့ဆရာ ဂေါတမနှင့် တန်ခိုးပိုင်၍ ပြမည်ဟု သင်တို့ ကြုံးဝါးကြကုန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုမျှသော အထူးအကဲကို ငါတို့ မမြင်ရကုန်၊ မြို့တွင်း မြို့ပြင်၌ သရက် ပင်အပေါင်းသာလျှင် သင်တို့ ဖြုန်းတီး၍ ပြုန်းတီးလေဘိသည်” ဟု ခြိမ်းမောင်းဆဲရေးကြကုန်၏။ တိတ္ထိတို့လည်း အလိုလိုပင် ရှက်ကြောက်ရကား မိမိတို့ ဆောက်သော မဏ္ဍပ်၌ စုဝေးကာ နေကုန်၏။

ထိုအခါ နတ်ရွာနှစ်ထပ်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် လေနတ်သားကိုခေါ်၍ “မလျော် သော အကြံရှိသော တိတ္ထိတို့၏ မဏ္ဍပ်ကို လေမုန်တိုင်းဖြင့် ခတ်၍ ဖျက်ဆီးလော့” ဟု စေပေ၏။ လေနတ်သားလည်း သိကြားမင်း အာဏာတော်အတိုင်း အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်လေဘက်သော လေပြင်းကို လာစေ၏။ ထို့နောက်မှ နေနတ်သားကို ခေါ်၍ “တိတ္ထိတို့၏ အပေါ်၌သာ လွန်စွာ နှိပ်စက်၍ ပူလော့” ဟု စေ၏။

ထို့နောက် မိုးနတ်သားကိုခေါ်၍ “လွန်ကဲသောမိုးကြီးကို ရွာစေဘိလော့” ဟု စေ၏။ ထို နတ်သားတို့လည်း သိကြားမင်း စေလိုက်တိုင်း ပြုဘိ၍ တိတ္ထိအပေါင်းတို့မှာ တည်းခိုရာမရ မြေမှ တက်သော ဖုတ်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော ကိုယ်တွင် ရွာစိုသော မိုးပေါက်ကြောင့် နွားပြောက် မြင်း ကျားကဲ့သို့ ဆိုးရွားညစ်ညမ်းသော ကိုယ်ကာယရှိသည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်တို့အမြင်ကိုမျှ မခံဝံ့ ပြေးလွှဲပုန်းရှောင်ရလေကုန်၏။

ပူရဏကဿပ သေဆုံးပုံ

ထိုအခါ ပူရဏကဿပ ဆရာ့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော လယ်လွန်ယောက်ျား တယောက်သည် “ငါ့ဆရာတို့ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြသည်ကို ဖူးမြင်အံ့” ဟု ကြံလျက် နံနက်စောစွာကပင် လယ်ထွန် ရာမှ နွားကိုလွှတ်လိုက်ပြီးသော် ကြိုးနှင့်ထမင်းအိုးကို ဆွဲ၍ လာခဲ့၏။ ရွှေတူရွှေမှ ပူရဏကဿပ ဆရာ လျင်စွာပြေးလာသည်ကို မြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား...အဘယ်မှာ တန်ခိုးပြတော်မူအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာပါသည်။ ယခု အဘယ်ဌာနသို့ ကြွတော်မူအံ့နည်း” ဟု မေးလျှောက် ၏။ ကဿပဆရာကလည်း “ဒါယကာ...ပြာဋိဟာကို ဖူးမြင်လိုလျှင် ငါ၏ကိုယ်ကိုသာကြည့်လော့၊ အသော့ သင့်ကြိုးနှင့်အိုးကို ငါ့အား ပေးပါ” ဟု ဆို၍ ကြိုးနှင့်အိုးကို တောင်းယူပြီးလျှင် လည်တွင်ရစ်ဆွဲ၍ မြစ်ရေဝဲကြီး၌ ဆင်း၍ သေလေ၏။ ထိုသေသော ခဏ၌ပင် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေသတည်း။

ပဏာမတန်ခိုးတော်

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာသောမြေအရပ်၌ ခြေရာစပ်မျှ ပရိသတ်တို့ စည်းဝေး ရောက်လာကြသည်ကို မြင်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော စကြဝဠာတိုက်အလုံးကို ဖုံးကွယ်ခြင်းမရှိ ပကတိ မြင်စေတတ်သော လောက ဝိဝရဏတန်ခိုးကို ဖွင့်တော်မူ၍ ယူဇနာဝက် ပမာဏမြင့်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ အရှေ့စကြဝဠာမှ အနောက်စကြဝဠာ ခိုက်အောင်သော ရတနာစကြိုကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍ ထိုနေ့ မှန်းတိမ်းသောအခါဝယ် ရတနာဂူမှထွက်သော ရွှေခြင်္သေ့ မင်းကဲ့သို့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်မှထွက်၍ ရတနာစကြိုဦး၌ ရပ်တော်မူ၏။

ဥပါသိကာမ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ

ထိုအခါ ဃရဏီအမည်ရှိသော ဥပါသိကာမသည် ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား...အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သမီးကောင်း ရှိပါလျက် ကိုယ်တော်မြတ် အပင်ပန်းမခံသင့်ပါ။ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို အကျွန်ုပ်ပြပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သမီး...သင်သည် အဘယ်သို့သော တန်ခိုးကို ပြအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...တခုသော စကြဝဠာတိုက်အပြင်ကို ရေအယဉ်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ အကျွန်ုပ် ကြက်မငယ်သဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် အနောက်စကြဝဠာမှ ငုပ်၍ အရှေ့စကြဝဠာ နား၌ ပေါ်ပါမည်၊ ၎င်းအရှေ့ စကြဝဠာမှငုပ်၍ အနောက်စကြဝဠာနား၌ ပေါ်ပါမည်၊ တောင်စကြဝဠာမှငုပ်၍ မြောက်စကြဝဠာနား၌ ပေါ်ပါမည်၊ မြောက်စကြဝဠာမှငုပ်၍ တောင်စကြဝဠာနား၌ ပေါ်၍ ပြပါအံ့၊ ထိုသို့ပြသည်ကို လူတို့မြင်ရလျှင် “ဘုရားသမီးတော် ဃရဏီ ဥပါသိကာမလည်း ရေကြက်မအသွင်ဖြင့် သို့စင်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြနိုင်ချေသည်။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်မူကား အဘယ်မှာ ဆိုစရာရှိတော့အံ့နည်း” ဟု အံ့ဩချီးပူ၍ တိတ္ထိတို့ ပြေးရပါလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း “ချစ်သမီး ဃရဏီ...ဤသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို သင်ပြနိုင်သော အခြင်းအရာကို ငါ သိတော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ဤမျှစွာသော ပရိသတ် အစည်းအဝေးကို သင်၏ အလို့ငှါ ငါ ဖွဲ့တော်မူသည်မဟုတ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဃရဏီဥပါသိကာမလည်း ငါထက် လွန်၍ တန်ခိုးပြနိုင်သော သာဝကကား များစွာရှိပေသေးသည်ဟု ရှား၍ နေလေ၏။

ဥပါသကာ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ

ဘုရားမြတ်စွာလည်း သာဝကအပေါင်းတို့အား ကြည့်ရှုတော်မူ၍ “သင်တို့ကား အသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြနိုင်ကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူသော် စူဠအနာထပိဏ် အမည်ရှိသော အနာဂါမ်တည် သဋ္ဌေးသည် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်လျက် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သမီးကောင်းရကနာ ရှိပါလျက် ကိုယ်တော်မြတ် အပင်ပန်းမခံသင့်ပါ။ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို အကျွန်ုပ် ပြပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ “အဘယ်သို့ သင် ပြအံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗြဟ္မာမင်း၏ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ကို ဖန်ဆင်း၍ လေပြင်း မိုးကြိုး၏ အသံနှင့် တူသော အသံဖြင့် လောကဓာတ်ကို လှမ်းမိုးအောင် လက်ပန်းပေါက် တီးပါအံ့၊ ထိုအသံကို ပရိသတ်တို့ကြားလျှင် များစွာထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ‘ဘုရားသားတော်ငယ်

ဖြစ်သော စူဠအနာထပိဏ် သဋ္ဌေးသည်လျှင် ဗြဟ္မာကြီး၏ အဟန် ဖန်ဆင်း၍ တန်ခိုးပြနိုင် ချေသေးသည်။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်မူကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ”ဟု အံ့ဩချီးမွမ်းကြ၍ တိတ္ထိတို့ ပြေးရလတ္တံ့”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “သင်၏ တန်ခိုးပြနိုင်သော အဖြစ်ကို ငါ သိတော်မူ၏။ ဤသုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်တို့ကား ငါ ဘုရားကိုသာ ရည်၍ စုဝေးလာချေသည်။ သင် ရှား၍သာ နေဘိဦး”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သာမဏေ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ

ထို့နောက်မှ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တဖြစ်သော ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော စိရအမည်ရှိသော သာမဏေ သည် ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ “အကျွန်ုပ်လည်း ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်သောအားဖြင့် တန်ခိုးပြပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။ “အသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သင် ပြအံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား မြင်းမိုရ်၊ စကြဝဠာ၊ သီဒါ၊ သတ္တရဘန် တောင်ရုံ၊ သမုဒ္ဒရာတို့ကို ဤအရပ်သို့ ဆောင်၍ အစဉ်အတိုင်းထားပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဟင်္သာမင်းသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်း၍ ထိုထို အရပ်မှ ထွက်လျက် မငြိုမယှက် ပျံပါအံ့။ ထိုအခါ များစွာသော လူအပေါင်းတို့မြင်လျှင် ‘ဘုရား သခင်၏ မြေးတော်ငယ်ဖြစ်သော စိရသာမဏေစင်လျက် ဤသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြနိုင် ချေသေးသည်။ ဘုရားကိုယ်တော်မှာ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း’ဟု ချီးပ၍ တိတ္ထိတို့ ပြေးရကုန်လတ္တံ့”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်၏ တန်ခိုးပြနိုင်သော အခြင်းအရာကို ငါ သိတော်မူ၏”ဟု ဆို၍သာ ခွင့်မပေးပဲ နေတော်မူ၏။

ထို့နောက် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ခိဏာသဝဖြစ်သော ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော စုန္ဒသာမဏေသည် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ အထပ်ထပ် ရှိခိုးလျက် “အကျွန်ုပ်လည်း တခုသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။ “အသို့ပြအံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းဦး၌ ပေါက်ရောက်သော အစောက် ယူဇနာ တရာရှိသော ဇမ္ဗူ သပြေပင် ကြီးကို အသီးအပွင့်နှင့် တကွ နုတ်အမ်း၍လာပြီးလျှင် များစွာသော လူပရိသတ်တို့အား ကြီးမား ကောင်းမြတ်လှသော ဇမ္ဗူ သပြေသီးကို စားပါစေအံ့။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ပင်လယ် ကသစ်ပင်ကြီးကိုလည်း ဤနည်းတူ ထမ်းယူခဲ့၍ ကသစ်ပန်းကို လူအများတို့အား ဝေပါအံ့။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ပရိသတ်တို့ မြင်ကုန်၍ ‘ဘုရားရှင်၏ မြေးတော်ငယ် ဖြစ်သော စုန္ဒ သာမဏေ စင်လျက် ဤသို့သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြနိုင်ချေသေးသည်။ ဘုရား ကိုယ်တော်မှာ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း’ဟု အံ့ဩချီးပ၍ တိတ္ထိတို့ ပြေးရကုန်လတ္တံ့”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရား သခင်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဆို၍ ပယ်တော်မူ၏။

ဘိက္ခုနီမ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ

ထို့နောက်မှ ‘ဥပ္ပလဝဏ်’ အမည်ရှိသော အဂ္ဂသာဝိကာ ဘိက္ခုနီမသည် ခြေတော်ရင်း၌ဝပ်၍ နားတော်လျှောက်ပြန်သည်—“အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်လည်း တခုသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။ “အသို့ပြအံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် စကြဝကေးမင်း၏ အဟန် ဖန်ဆင်း၍ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာပြည့်လောက်သော ပရိသတ် အခြံ အရံနှင့်တကွ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် လာ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက်ပါမည်”ဟု

လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သမီး ဥပ္ပလဝဏ်...သင်၏ အာနုဘော်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ဤသုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာသော ပရိသတ်ကား ငါဘုရား၏ အကျိုးငှါ သာ ဖွဲ့လာချေသည်” ဟု ဆို၍ ပယ်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ

ထို့နောက်မှ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်သော အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည် ရှေ့တော်၌ဝပ်၍ “အရှင်ဘုရား...ဤလောက၌ မိဘတို့၏အရေးအရာသည် သားကြီးတို့၏တာဝန်သာ ဖြစ်ရာသကဲ့သို့ ဆရာတို့၏ အရေးအရာသည်လည်း တပည့်ကြီးတို့၏ ဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အရေးအရာသည်လည်း တပည့်ကြီးဖြစ်သော အကျွန်ုပ်တို့ ဝန်သာ ဖြစ်ပါသောကြောင့် တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို အကျွန်ုပ်ပြပါရစေ” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်...သင်သည် အဘယ်သို့သော တန်ခိုးကို ပြလို သနည်း” ဟု မေးတော် မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် နှစ်ပြန်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို ခံတွင်းသွားကြား၌ ထား၍ သခွါး ဖရုံကဲ့သို့ ညက်ညက် ကြေအောင် ဝါးပါအံ့။ ထိုမှတပါးလည်း ဤစကြဝဠာသား သတ္တဝါများကို လက်ဝါးတဖက်၌ နေစေ၍ ဤမြေကြီးကို နှီးဖျာသင်ဖြူးကဲ့သို့ လိပ်လျက် လက်ချောင်း၏အကြား၌ ထားပါအံ့။ ဤမှ တပါးလည်း ရထားလှည်းဘီး စက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ မဟာပထဝီကို လည်စေပြီးလျှင် မြေကြီးအောက်၌ တည်နေသော မြေလွှာဩဇာကိုယူ၍ ဗိုလ်လူအများ သုံးစားပါစေအံ့” ဟူ၍ လျှောက်၏။ “ထိုမှတပါး ချစ်သား အဘယ်သို့ ပြနိုင် အံ့နည်း” ဟု မေးပြန်လျှင် “အရှင်ဘုရား... ဤစကြဝဠာ၌ နေကုန်သော သတ္တဝါများကို လက်ဝါးတဖက်၌ နေစေ၍ အစိုင်အတိပြီးသော မြင်းမိုရ်တောင်ကို ထီးရိုးပြုလျက် ဤစကြဝဠာမြေကြီးကို ထီးရွက် တပ်ပြီးလျှင် ထီးလက်စွဲသော ရဟန်းကဲ့သို့ လက်တဖက်ဖြင့်သာကိုင်၍ လူမြင်လောက်သော ကောင်းကင်ယံ၌ စင်္ကြံသွား၍ ပြပါ အံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်...သင်၏ အစွမ်းအာနု ဘော်ကို ငါသိတော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ဤသုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကား ငါဘုရားကို ရည်မှတ်၍သာ စုဝေးလာချေသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့အခါကား ငါဘုရား၏ သဘင်တော်သာ ဖြစ်ရာသည်။ သမုဒ္ဒရာဂင်္ဂါသဲမျှပွင့်ကုန်ကြသော နောင်တော်ဘုရားတို့ပင် အစဉ် ပြတော်မူမြဲလည်း ဖြစ်သည်။ သင် ချစ်သားတို့ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမားသော်လည်း ငါဘုရား၏ ဝန်ကို မရွက် ဆောင်နိုင်ရာ၊ ယခုသာလျှင် ငါဘုရား ဆောင်ထိုက်သောဝန်ကို သင်တို့ မဆောင်နိုင်သည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသောဘဝ နန္ဒီဝိသာလ နွားမင်းဖြစ်သော အခါကလည်း မဆောင်နိုင်ကြသည်သာ တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန် တောင်းပန်သော စကားစပ်တွင် နန္ဒီဝိသာလ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဈာန်ဝင်စားပုံ

ထို့နောက်မှ ဘုရား မြတ်စွာလည်း ရတနာ စင်္ကြံသို့ တက်တော်မူ၍ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ ရှိသော လူပရိသတ်တို့၏ အလယ်ချက် အထက်ကောင်းကင်၌ ရပ်တော်မူပြီးလျှင် စတုတ္ထဈာန်ကို

ဝင်စားတော်မူ၍ ထက်ဝန်းကျင်သော ကိုယ်တော်မှ မီးအလုံ့ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ တေဇော ကသိုဏ်းကို အာရုံပြုလျက် ပစ္စဝေက္ခဏာဇော သုံးကြိမ် လေးကြိမ်၊ ရေအယဉ် ဖြစ်စိမ့်သောငှါ အပေါက်သိုဏ်းကို အာရုံပြုလျက် ပစ္စဝေက္ခဏာဇော သုံးကြိမ် လေးကြိမ်၊ အရှိန်အလုံ့နှင့် တကွသော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ဖြစ်စိမ့်သောငှါ နီလာဒိကသိုဏ်းကို အာရုံပြု၍ ပစ္စဝေက္ခဏာဇော သုံးကြိမ် လေးကြိမ်အားဖြင့် များစွာသော ဝီထိစိတ်တို့ကို ဖြစ်စေတော်မူလျှင် ယခင် ပစ္စဝေက္ခဏာ သမာပတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့်—

ရေမီးအစုံ တန်ခိုးတော်အဖုံဖုံ

အထက်အဖို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှ မီးဟုန်သည် တောက်လတ်၍ လောကဓာတ် တသိန်း ထစ်ခြမ်းပဲ တင် သံရှင်ကြည်းဟည်း မြေကြီး ခုန်လှိုက် အစုံကြိုက်သော ယမိုက် တော်သံကို ဖြစ်စေလျက် ဘဝင်တိုင်အောင် တပြောင်ပြောင် ဟက်လေ၏။ အောက် အဖို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှလည်း ရေအယဉ်သည် သွင်သွင် ဒီးဒီး ယိုစီးထွက်ဖြာလျက် စကြဝဠာနရန်း ရစ်သန်းဖြိုးနှက် မိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့ အောက်ထက်အုပ်လွှမ်း တင်းကျမ်း နှစ်မြုပ် သဲသဲရုတ်မျှသော ရေအယဉ်သည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တဖန် အောက်ကိုယ်တော်မှ မီးအလုံ့သည် ထွက်ပြန်လေသော် အထက်ကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ ရှေ့အဖို့ ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှ မီးအလုံ့ တောက်ပြန်လတ်သော် နောက်အဖို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော် မှ ရေအယဉ်သည်ဖြစ်၏။ နောက်ကိုယ်တော်မှတဖန် မီးအလုံ့တောက်လတ်သော် ရှေ့ကိုယ် တော်မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ လက်ယာမျက်လုံးတော်မှ မီးအလုံ့ထွက်လတ်သော် လက်ဝဲမျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ လက်ဝဲမျက်လုံးတော်မှ မီးအလုံ့ ထွက်လတ် သော် လက်ယာမျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ်သည် စီး၏။ လက်ယာနားအတွင်းမှ မီးအလုံ့ ထွက်လတ်သော် လက်ဝဲနားတွင်းတော်မှ ရေအယဉ်သည် စီး၏။ လက်ဝဲနားတွင်းတော်မှ မီးအလုံ့ထွက်လတ်သော် လက်ယာနားတွင်းတော်မှ ရေအယဉ်သည် စီး၏။

ဤအတူ လက်ယာနှာခေါင်းတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ဝဲနှာခေါင်းတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲနှာခေါင်းတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ယာနှာခေါင်းတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ယာပခုံး တော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ဝဲပခုံးတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲပခုံးတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ယာ ပခုံးတော်မှရေအယဉ်၊ လက်ယာ လက်ခုံးတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ဝဲလက်ခုံးတော်မှ ရေ အယဉ်၊ လက်ယာနံပါးတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ဝဲနံပါးတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ယာခြေ တော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ဝဲခြေတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲခြေတော်မှ မီးအလုံ့၊ လက်ယာ ခြေတော်မှ ရေအယဉ်၊ အစဉ်သော ခြေချောင်း လက်ချောင်းတို့မှ မီးအလုံ့တော်ထွက်လတ် သော် ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော်ကြားတို့မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ အကြား အကြားတို့မှ မီးအလုံ့ဖြစ်သည်ရှိသော် ခြေချောင်း လက်ချောင်းတို့မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ အချို အချိုသော မွှေးတွင်းတော်တို့မှ မီးအလုံ့ဖြစ်သည်ရှိသော် အချို အချို သော မွှေးတွင်းတော်တို့မှ ရေအယဉ်သည် ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသော ကိုယ်မှသည် ညိုသော ရောင်ခြည်တော်၊ ရှေ့သော ရောင်ခြည်တော်၊ နီသော ရောင်ခြည်တော်၊ ဖြူသော ရောင် ခြည်တော်၊ မောင်းသော ရောင်ခြည်တော်၊ ပြုံးပြုံးပြက် ရိုးရိုးရက် တခဲနက်သော ရောင်

ခြည်တော်တို့သည် နေခြည်ပျက်ထွန်းသော ညချမ်း ဆည်းဆာဝယ် လွန်စွာတောက်
လောင်သော ရွှေတန်ဆောင်းကြီးမှ ဆီမီးအလျှံကဲ့သို့ ပျံ့ကာပျံ့ကာ ထွက်၍ အထက်
ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် တက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကိုယ်တော်ပွား နိမ္မိတ ဗုဒ္ဓတဆူကို ကိုယ်တော်နှင့် အသွင်
တူ ဖန်ဆင်း၍ ကိုယ်တော် စင်္ကြံကြွလတ်သော် နိမ္မိတဘုရားသည် လျောင်း၏။ ကိုယ်တော်
ရပ်သည်ရှိသော် နိမ္မိတဘုရားသည် စင်္ကြံကြွပေ၏။ ကိုယ်တော်ထိုင်ဘိသော် နိမ္မိတဘုရား
သည် ရပ်သော်လည်းရပ်၏။ လျောင်းသော်လည်း လျောင်း၏။ နိမ္မိတဘုရားသည် ထူးပြား
နက်နဲသော ပြဿနာကိုမေး၍ ကိုယ်တော်မြတ် ဖြေတော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံရာ အသာဓာရဏ ဖြစ်သော ယမကပါဠိ-
ဟာရိယဉာဏ်ဖြင့် ရတနာစင်္ကြံ ထက်မိုးယံဝယ် တပြောင်းပြန်ပြန် အဖန်ဖန် ကြံ၍ပြတော်မူပေ၏။
ထိုအခါဝယ် ကိုယ်တော်မှ ထွက်သော မီးအလျှံ ရေအယဉ်တို့သည် စပ်ယဉ်နေပြွမ်းခြင်းမရှိပဲ
တကွဲတခြားစီသာ ထွက်လေ၍ အထက်အဖို့အားဖြင့် နေဝသညာနာသညာယတနဘုံ တိုင်အောင်
ဖီလာအားဖြင့် ယူဇနာ တသန်း နှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ့ ငါးဆယ်ကျယ်သော စင်္ကြံဝဠာ
အနားရေး တိုင်အောင် တပြိုင်တည်း ထွက်၍ တလက်လက် တထိန်ထိန် တည်လေကုန်၏။ ဘုရား
သခင်လည်း တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူလျက်ပင် အကြားအကြား၌ လူအပေါင်းတို့အား
တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောကြားသော တရားတော်ကို နာရသဖြင့် အကုဋေမကသော
သတ္တဝါတို့သည် ဓမ္မာဘိသမယကို ရကြလေကုန်သတည်း။

တာဝတိံသာကြွတော်မူပြီ

ဘုရားသခင်လည်း ဤသို့သော တန်ခိုး ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူပြီးလျှင် “အဘယ်အရပ်၌
ဝါကပ်တော်မူရအံ့နည်း၊ ရှေးရှေးသော နောင်တော်ဘုရားတို့သည် တန်ခိုးပြပြီးသော အဆုံးဝယ်
အဘယ်အရပ်၌ ဝါကပ်တော်မူကြသနည်း”ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူသော် တာဝတိံသာ နတ်
ပြည်၌ ဝါကပ်၍ မယ်တော်နတ်သားအား တရားဟောတော်မူကြသော ဘုရားတို့ဓမ္မတာကို
မြင်တော်မူသဖြင့် ထိုဝါဆိုလပြည့်နေ ညချမ်းဆည်းဆာဝယ် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တက်ခြင်းငှါ
လက်ယာခြေတော်ကို ချီတော်မူလျှင် ယူဇနာ လေးသောင်းနှစ်ထောင် မြင့်ခြင်းဆောင်သော
ယုဂန္ဓုရ်တောင်ထိပ်သည် ဦးညိတ်ညွတ်ပြားလျက် ဖဝါးတော်အောက်တွင် ခံလာသည်။ ထိုတောင်
ထိပ်၌ လက်ယာခြေတော်ကို ချပြီး၍ လက်ဝဲမှ တဖန်ချီပြန်လျှင် ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေး
ထောင်နှစ်ပြန်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်သည် မီးမျှဉ်းသော ကြိမ်ညောက်ကဲ့သို့ ခြေတော်
အောက်သို့ ညွတ်လျက် ခံလာသည်။

ဤသို့ ဘုရားမြတ်စွာ ကြွလာတော်မူသည်ကို သိကြားမင်းမြင်လျှင် မိမိထံတွင်ရှိသော
နတ်မှူးမတ်တို့နှင့်တကွ ခရီးဦးကြိုဆိုလာ၍ မြတ်စွာဘုရား နောက်တော်မှ လိုက်လျက်ပင် ဤသို့
ကြံဆင်ခြင်၏- “ဘုရားသခင်သည် ငါတို့တာဝတိံသာ နတ်ရွာ ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာထက်၌
ဝါကပ်တော်မူလိုယောင် ရှိသည်။ အကယ်၍ စံနေတော် မူခဲ့သော် ဤ ကျောက်နေရာသည်
ဗုဒ္ဓါသနုဖြစ်၍ နတ်အများတို့သည် လက်ဖျားမျှ မတင်ဝံ့ကုန်ရာ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကား
တဆယ်ရှစ်တောင်သာ ရှိသည်။ ဤ ပဏ္ဍုကမ္မလာကား အလျားအားဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်၊

အနံအားဖြင့် ယူနေရာ ငါးဆယ်၊ အထုအားဖြင့် တဆယ့်ငါးယူနေရာရှိသည်။ ဤသို့ နေရာ ကျယ်ဝန်းစွာလျက် အနည်းငယ်၌သာ နေသဖြင့် တပြင်လုံး သုဉ်းလေတော့မည်” ဟု အကြံပြု၏။ ထိုအကြံကို ဘုရားသခင် သိမြင်တော်မူ၍ ဒုက္ခသင်္ကန်းဖြင့် ကျောက်ဖျာကို လွှမ်းလေသော် သင်္ကန်းတော်သာလျှင် ကျော်လွန်၍ ကျဘိ၏။ ထို့နောက် ကျောက်ဖျာထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ရှစ်ရပ်မျက်နှာဝယ် ကျောက်ဖျာတပြင်လုံး ပြည့်စေလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသတည်း။

လူအများ စောင့်စားနေကြပုံ

ဤသို့ ဘုရားမြတ်စွာသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကုန်လည် တက်ကြွတော်မူလေလျှင် လူ့ မြေအပြင်၌ ယမိုက်ပြာဠိဟာပွဲသို့ စည်းဝေးရောက်လာကုန်သော လူဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့သည်လည်း ကောင်းကင်သို့ ကြည့်မျှော်၍ ရှင်တော်ဘုရားကို မမြင်သဖြင့် ပူပင်ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိရကား လူစုများရာသို့ ပြေးကူး၍ တဦးမှသည် တဦးကို စူးစမ်းမေးမြန်းကြကုန်၏- “အချင်းတို့...မြတ်စွာ ဘုရားသည် အာကာသ စကြိုထက် ခေါက်ပြန်လူးလာ ခုတင်ခါဝယ် ပြာဠိဟာပြုပြီးလျှင် ယခု ဘယ်သို့ဝင်၍ စံရှင်တော်မူလေသနည်း၊ စိတ္တကုဋ်တောင်၊ ကေလာသတောင်၊ ယုဂန္ဓိရံ တောင်တို့ သို့ပင် ရှောင်တခင် ကြွတော်မူလေသလော၊ နေဝန်း၊ လဝန်းတို့သည် အနောက်ကျွန်း အတ္ထ တောင်သို့ ရောက်၍ ကွယ်ပျောက်လေသကဲ့သို့ ပကတိကိုယ်တော် ကွယ်လေပြီတကား” ဟု မြည် တမ်းလျက် မေးမြန်းကြကုန်၏။

ထိုခါ အချိုသော သူတို့ကလည်း “လောကသနင်းသည် တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းအံ့ဟု ကြီးမား သော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြမိ၍ ရှက်နိုးဘိရကား တပါးသော ပြည်နိုင်ငံသို့ ဈာန်ဖြင့် ကြွတော်မူသည် ထင်၏” ဟု ဆိုကြကုန်သည်။ အချိုသော သူတို့ကလည်း တပည့်သားတော်တို့ သာ သိနိုင်ရာသည်ဟု ကြံ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မေးလျှောက်ကြကုန်သည်။ ထိုသို့ လျှောက် ကြသော် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိသိမြင်ငြားသော်လည်း အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ဂုဏ် ထင်ရှားစိမ့် သေ ငှါ “နတ်မျက်စိကဲ့သို့ သိမြင်သော အရာ၌ မြတ်စွာဘုရားမှ တေဒဂ်ထားရသော အနုရုဒ္ဓါ ထေရ်ကို မေးကြကုန်” ဟု တိုက်တွန်း၏။ ဒါယကာတို့လည်း အရှင်အနုရုဒ္ဓါထံ သွား၍ လျှောက် ထားကြသော် အရှင်အနုရုဒ္ဓါကလည်း “ဒါယကာတို့.. မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့ ရွာဝယ် ဝါကပ် ဝါဆုံတော်မူလို၍ မြင်းမိုရ်တောင်သို့ တက်ကြွတော်မူသည်။ ယခုသုဒဿနမြို့ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာထက် တင့်တယ်စွာ စံပယ်တော်မူသည်” ဟု မိန့်ဆိုပေ၏။ ထိုစကားကို ကြားမှပင် ပရိသတ်လေးပါးလည်း အားရ ဝမ်းသာဖြစ်၍ “ဘယ်အခါမှ လူ့ဘုံရွာသို့ ကြွလာတော်မူလတ္တံ့ နည်း” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါကလည်း “ဝါတုင်း သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံးတော်မူ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့် နေ့တိုင်မှ ကြွတော်မူလတ္တံ့” ဟု ဆိုပေသော် ထိုပရိသတ်အများလည်း “ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင် ရသမျှ ဤပြည်က မပြန်အံ့” ဟု ကြံကြပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့၏ အနီးဝယ် အသီးအသီးသော သစ်ခက် တဲကို ပြု၍ နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏တဲကား မှီဝဲရံသော အမိုးအကာမှ လုံစွာ မရှိကုန်၊ အချိုကား ဟင်းလင်းအတိသာ ဖြစ်ကုန်၏။ သို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဘုရားရှင်၌ ခင်မင်ရိညွတ်သော အကျိုး ဆက်ကြောင့် ကိုယ်လက်ကျင်နာ ရောဂါဘေးဘျမ်း မသန်းမငြိကုန်။ မြေအခင်းသည်လည်း သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။

၅၉ - တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း ပြာဠိဟာမပြုမီကပင် အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကို မှာဆိုတော်မူလင့်သည်ကား “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် ...ဝန်းရံစုဝေးလတ်သော ဤပရိသတ်အပေါင်းတို့အား ငါ၏ကိုယ်စား သင် တရားဟောရစ်လော့၊ စူဠအနာထပိဏ်သဌေးသည် သင်တို့အား လုပ်ကျွေးချီးမြှင့်လတ္တံ့” ဟု မှာတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကား အရံသံဃာများနှင့် တကွ စူဠအနာထပိဏ် သဌေးသည် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့လျက် ရောက်လာသမျှသော ဗိုလ်လူပရိသတ် တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးပေသတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက် ဖျာထက်၌ စံပယ်တော်မူသောအခါဝယ် တာဝတိံသာနတ်အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်း အုတ်အော် ကြွေးကြော်ကာ လာကြကုန်သည်။ အထက်အထက်သော နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့မှလည်း ထိုအသံကို ကြားလေ၍ မယ်တော်ဖြစ်ဖူးသော သန္တုသိတ နတ်သားနှင့်တကွ အင်္ကျီရ၊ ဣန္ဒက စသော များစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ ရောက်လာကြကုန်၏။ ဤ စကြဝဠာမှ နတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ ကောင်းချီး ကြော်ငြာသောအသံကို ကြားသဖြင့် တပါးသော စကြဝဠာတသောင်း၌ နေကုန်သော နတ် ဗြဟ္မာ အများတို့သည်လည်း “ဘုရား ယခု နတ်ရွာသို့ ကြွလာတော်မူပြီ၊ တရားရသကို ငါတို့သောက်ရအောင် သွားကြကုန်အံ့” ဟု တဦးမှတဦးကို ဆင့်ကူးခေါ်ငင်၍ ထိုညဉ့်ပင် ရောက်လာကြကုန်သတည်း။

အင်္ကျီရနှင့် ဣန္ဒက

ဘုရားသခင်၏ ထက်ဝန်းကျင်သောအရပ်မှ နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ သောင်းသောင်း ဝန်းရံကာ နေသော်လည်း မိမိတို့၏ကိုယ်ရောင် တန်ဆာရောင်တို့သည် မပြောင် မလင်းနိုင်ကုန်။ ဘုရားသခင်၏ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည် ခြောက်ဆိုင်တို့သည်သာလျှင် တပြိုင်တည်း ထွန်းလင်းကုန်၏။ ထိုပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သန္တုသိတ နတ်သားသည် ဘုရားသခင်၏ လက်ယာနံပါးတော်၌ နေ၏။ ထို၏အနီး၌ ကြီးသော တန်ခိုးရှိသော ဣန္ဒက နတ်သားသည် နေ၏။ ဘုရားသခင်၏ လက်ဝဲနံပါးမှာကား အင်္ကျီရနတ်သားသည် နေ၏။ ထိုနှစ်ဦး တို့တွင် အင်္ကျီရနတ်သားသည် တန်ခိုးကြီးသော နတ် ဗြဟ္မာတို့ ရောက်လာသော အခါ မိမိနေရာမှ တရွေ့ရွှေ နောက်သို့ဆုတ်ရသဖြင့် ဘုရားမှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ကွာလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်သားနှစ်ဦးတို့၏ ကုသိုလ်အထူးအပြားကို အများသိစေလို၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏- “အချင်း အင်္ကျီရနတ်သား...သင်သည် ရှေး လူ့ပြည်၌ နေသောအခါ မဇ္ဈိမဒေသကို အုပ်စိုးရသောမင်းဖြစ်၍ အနှစ်တသိန်းမျှပတ်လုံး တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ် ကို ခံလောက်ချင်း စပ်စေလျက် အလှူကြီးကို ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော့၊ သို့ဖြစ်လျက် ယခုအခါ အဘယ့်ကြောင့်သာလျှင် ငါဘုရားနှင့် ဝေးခြားရာက သင်နေသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ အင်္ကျီရနတ်သားသည်လည်း “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား များစွာသော အလှူကို ပေးပါသော်

လည်း သာသနာတော်၏အတွင်းနှင့် မကြုံသဖြင့် သရဏဂုံ ပဉ္စသီတည်သော အလှူခံမြတ်ကိုမျှ မရပါ။ ညံ့စွာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ လှူရ၍ အကျိုးပေးနည်းလှသောကြောင့် တန်ခိုး ကြီးသော နတ်တို့လာလျှင် ချောင်ခွာ၍ နေရပါသတည်း” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ထို့နောက် ဣန္ဒကနတ်သားကို ခေါ်၍ မိန့်တော်မူပြန်သည်ကား “အချင်း ဣန္ဒကနတ်သား.... သင်သည် ရှေး လူဖြစ်သောအခါ ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ ဆွမ်းခံရာ၌ တထပ်စာသော ဆွမ်းကို လှူဒါန်းဖူးသူဖြစ်လျက် ယခုအခါ သင် နေရာမှ မထမကြပဲ ငါ့အနီး၌ အဘယ်ကြောင့် နေနိုင် သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဣန္ဒကနတ်သားလည်း “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် သော ဒါနကိုပင် ပြုရသော်လည်း ရှင်တော်ဘုရား သာသနာတော်၌ မြတ်လှစွာသော သီလဝန်၊ ဂုဏဝန် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အလှူခံနှင့် ကြုံ၍ ပြည့်စုံထူးမြတ်သော အကျိုးရှိပေရကား သူတပါးကို ခန့်ညားကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ ပကတိ နေနိုင်ပါသတည်း” ဟု နားတော်လျှောက်ပေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုနတ်သားတို့အား သက်သေထား၍ တရားဩဝါဒကို ညွှန်ပြတော်မူခြင်း ငှါ—

ဝိစေယျ ဒါနံ ဒါတဗ္ဗံ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ။
ဝိစေယျ ဒါနံ သုဂတပ္ပသတ္တံ၊ ယေ ဒက္ခိဏေယျာ ဣမ ဇီဝလောကေ။
ဧတေသု ဒိန္နာနိ မဟပ္ပလာနိ၊ ဗီဇာနိ ဝုတ္တာနိ ယထာ သုခေတ္ထေ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဝိစေယျ၊ အလှူခံမြတ် ရွေးချယ်လတ်၍။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးလှူအပ်၏။ ယတ္ထ ပဋိဂ္ဂါဟကေ၊ အကြင်မြတ်သော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ ကြီးသော အကျိုးရှိ၏။

ဝိစေယျ ဒါနံ၊ မြတ်ထက်မြတ်ရာ ရွေးချယ်ရှာ၍ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေးလှူရသော ဒါနကို။ သုဂတပ္ပသတ္တံ၊ ဘုရားမြတ်စွာ အရိယာတို့ လွန်စွာ ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏။ ဣမ ဇီဝလောကေ၊ ဤအသက်ရှည်သော လူ၏ဘောင်၌။ ယေ ဒက္ခိဏေယျာ၊ အကြင် သီလဖြူစင် အလှူခံတတ် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧတေသု၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၌။ ဒိန္နာနိ၊ ပေးလှူရကုန်သည် ရှိသော်။ မဟပ္ပလာနိ၊ ကြီးကျယ်များမြတ်သော အကျိုးရှိကုန်၏။ ယထာ၊ အဘယ်သို့ နှိုင်းစာဘိရာသနည်း ဟူမကား။ သုခေတ္ထေ၊ ဩဇာလေးနက် အလွန်ထက်သော လယ်မြေကောင်း၌။ ဝုတ္တာနိ၊ စိုက်ပျိုးအပ်ကုန်သော။ ဗီဇာနိ၊ မျိုးစေ့တို့သည်။ မဟပ္ပလာနိ ယထာ၊ အသီးအနှံ အလွန်များစွာ ထွက်လာကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။ တိဏဒေါသာ၊ မြက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ အယံ ပဇာ၊ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းကိုလည်း။ ဣဂဒေါသာ၊ ဣဂသည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ ဒေါသဒေါသာ၊ ဒေါသသည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ မောဟဒေါသာ၊ မောဟသည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ ဣစ္ဆာဒေါသာ၊ အလိုရမ္မက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝိတရာဂေသု၊ ရာဂကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝိတဒေါသေသု၊ ဒေါသကင်းသော

ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝိတမောဟေသု၊ မောဟကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဝိတက္ကစ္ဆာသု၊ အလိုရမ္မက် ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူခြင်းသည်။ မဟပ္ပလံ၊ ကြီးသော အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ပြစ်၏။

[ဤသို့ နတ်သားနှစ်ဦးတို့ကို မေးတော်မူသော အသံ၊ နတ်တို့က လျှောက်ထားသော အသံ၊ တရားဟောတော်မူသော အသံတို့ကို လူ့နိုင်ငံဌာနမှ အတိုင်းပင် ကြားနာရ ကုန်သတည်း။]

အဘိဓမ္မာဒေသနာ

ဤသို့ တရားဟောပြီးလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ဆင်ခြင်တော်မူလတ်၍ “ဤနတ်တို့ကား ကြီးမားသော ဉာဏ်အမြင် ရှိကုန်၏။ သိမ်မွေ့နက်နဲ မြင်နိုင်ခဲ့သော ပရမတ္ထတရားနှင့်သာ လျော်၏။ ထိုတရားတို့ကို ကြားနာရမှ ငါ-ဟူသော မာန၊ တောင်တခြင်းတဏှာ၊ မိစ္ဆာဉာဏ် ကုန်ခန်း၍ မဂ်လမ်း ဖိုလ်လမ်းကို မြင်လွယ်မည်”ဟု ကြံတော်မူလျက်—

ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ—
အစရှိသော အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူသတည်း။

လူ့ ပြည်ဆွမ်းခံကြခြင်း

ယင်းသို့ တရားဟောလျက် အထက်နတ်ရွာ၌ ဝါဆိုတော်မူသော ကာလ ဥပါဒိန္နက စတုဇ ရုပ်သာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်ခန္ဓာတော်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် မျှတ နိုင်သနည်းဟူမူကား လူတို့ရွာ၌ အခါအချိန်ကို မှတ်တော်မူ၍ ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ နေဝန်းတက်ချိန် သင့်လတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သွင်ပြင်ဟန်ပန် အသံရုပ်ဝါ ရည်တူမျှသော နိမ္မိတဘုရားကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍ “ငါ၏ကိုယ်စား ဤဘုရားသည် ဤမျှလောက်သော တရားကို ဟောကြား စေသတည်း”ဟု မိန့်တော်မူလျက် ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာ၌ ကောင်းစွာ ထားခဲ့ပြီးသော် ကိုယ်တော် အစစ်မူကား သင်္ကန်း သပိတ်ပြင်လျက် သက်ခဲ့ပြီးမှ ဟိမဝန္တာတော အနောက်တတ် အိုင်၏ အနီး နံ့သာပင်ကြီးအရင်းဝယ် ခင်းအပ်သော ဆေးဒန်း မြင်းသီလာကျောက်မြေ၌ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၌ နေကြသော နတ်နဂါးတို့သည် နာဂလတာမည်သော ကွမ်းရိုးဒန်ပူကို ကပ်လာကုန်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုဒန်ပူကို ခံတော်မူ၍ အနောက်တတ်အိုင်သို့ သက်လျက် မျက်နှာခံတွင်းကို သန့်ရှင်းတော်မူပြီးသော် ထိုကျောက်ဖျာပေါ်၌ ရပ်တော်မူကာ တိမ်နီလာ အဆင်းနှင့်တူသော အလွန်နီမြန်းသော သင်္ကန်းအစုံကို ဝတ်ရုံသပ္ပာယ်တော်မူပြီးမှ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ ကပ်လှူအပ်သော ပတ္တမြားညိုဖြင့် ပြီးသော သပိတ်ကို ဆောင်တော်မူလျက် မြောက်ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြတော်မူ၏။ ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားတို့သည်လည်း ဘုရားဟူ၍ အမှတ်မရှိ၊ မိမိတို့ကိုးကွယ်အပ်သော နတ်မင်းဟု မှတ်ထင်လျက် ကြည်ရွှင်ဝမ်းသာစွာ နတ်သုခာ ကဲ့သို့သော ဆွမ်းကို လှူဒါန်းပူဇော်ကုန်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း မျှလောက်ရုံသော ဆွမ်းကို ရလျှင် မြောက်ကျွန်းမှ ပြန်တော်မူခဲ့၍ အနောက်တတ်အိုင်၏ အနီး၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ကြီးစွာသော စန္ဒကူး နံ့သာတောသို့ ဝင်၍ နေ့သန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာသည် နံသာတော၌ ဘုရားစံပယ် တော်မူသည်ကို မြင်၍ လျင်စွာလာပြီးသော် ခြေတော်ကို ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ သုံးရေသောက်ရေ တည်ခြင်း၊ ယပ်လေခတ်ခြင်းစသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ ဆည်းကပ်စားလာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ...ငါ ယနေ့ကား ဤမျှလောက်သော တရားကို နတ်တို့ အား ဟောကြားခဲ့သတည်း”ဟု အကျဉ်းအားဖြင့် မိန့်ကြားနည်းပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာလည်း မဟာပညတိကပ္ပဂိုဏ်းဖြစ်၍ နည်းအမြောက်မျှ သင်နာရလျှင် ကမ်းစွန်မှ ရပ်တည်ကာ သမုဒ္ဒရာကို ညွှန်ပြသကဲ့သို့ ဟောတော်မူသမျှ တရားကို အကျယ်အားဖြင့် မြင်လေ သတည်း။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုတွင် နေ့သန့်၍ ညချမ်းသောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တက်ပြီးလျှင် အစဉ်သောတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

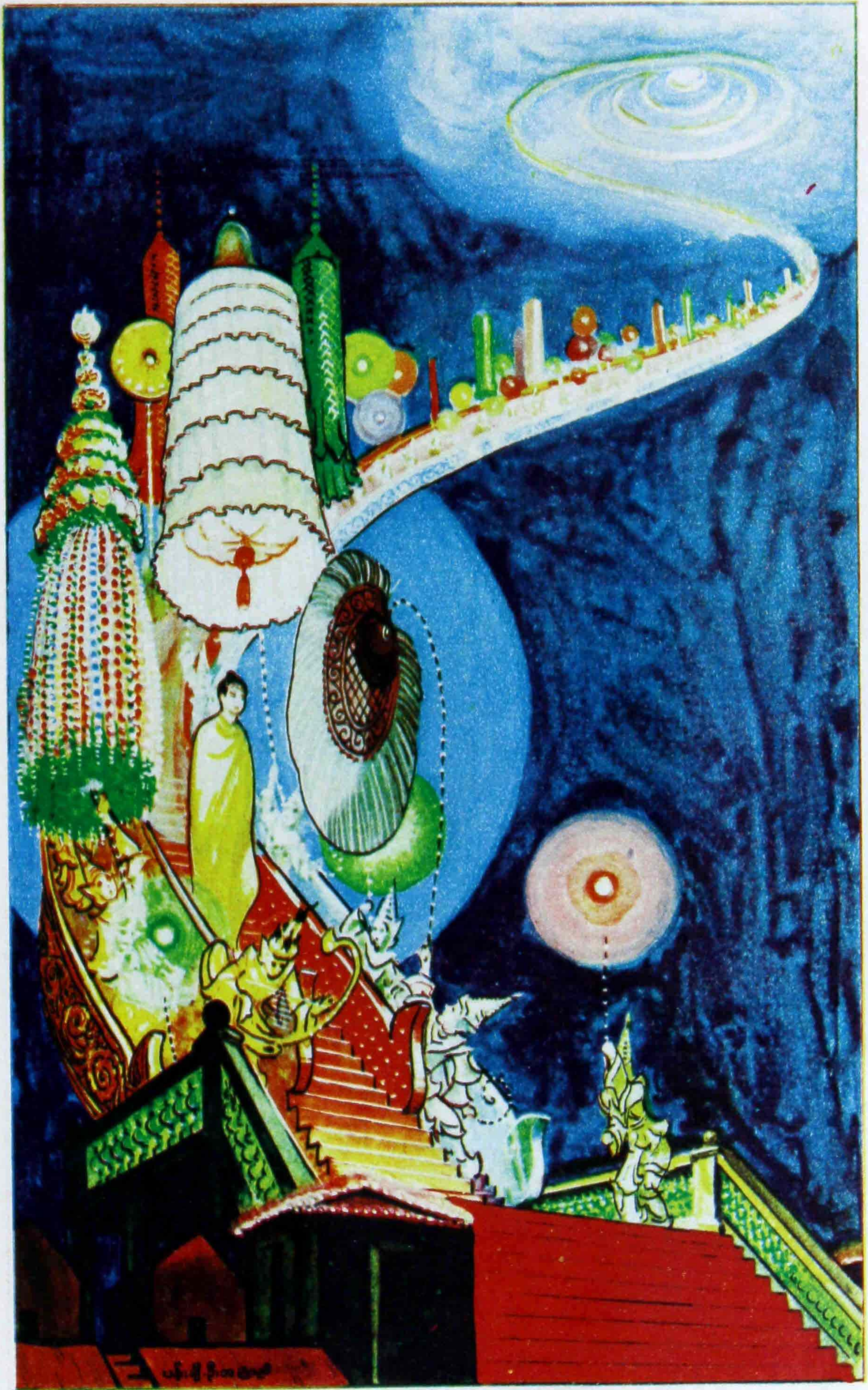
ဤသို့ ဘုရားမြတ်စွာ လူ့ပြည်သို့ လာလျက် ဆွမ်း၊ သြဇာမီတင်းကြောင်းကို တရားနာ နတ်အပေါင်းတို့တွင် တန်ခိုး၊ ပညာကြီးသော နတ်တို့သာ သိကုန်သည်။ တန်ခိုးငယ်သော နတ်တို့ မသိကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ ကိုယ်တူရုပ်ပွားထားခဲ့သော နိမ္မိတဘုရားနှင့် ကိုယ်တော်စစ် ဘုရားသည် အသွင် သဏ္ဍာန်၊ အသံအမူအရာဖြင့် ထူးပြား ကွဲလွဲခြင်း မရှိ၍ မသိနိုင်လေသတည်း။

လူ့ပြည်အဘိဓမ္မာ

အရှင်သာရိပုတြာလည်း မြတ်စွာဘုရားထံမှ သင်ခဲ့ရသော အဘိဓမ္မာကထာမဂ္ဂကို မဇ္ဈိမဒေသသို့ ဆောင်လာ၍ မိမိ၏တပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းငါးရာတို့အား သင်ကြားပို့ချပေ၏။ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ဘုရားသခင် နေ့စဉ်မပြတ် နည်းပေးအပ်သော ပရမတ္ထ ဒေသနာကို ထိုတပည့် ရဟန်းတို့အားလည်း နေ့တိုင်း သင်ကြားလေရကား နတ်တို့ရွာဝယ် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဟော၍ ပြီးဆုံးခြင်း၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် တပည့် ငါးရာတို့အား သင်ကြား၍ ပြီးဆုံး ခြင်းသည် တနေ့တရက် တပြိုင်နက်ပင် ဖြစ်၏။

ထို ရဟန်းငါးရာတို့ကား ကဿပ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ လင်းနို့သားဖြစ်ကုန်၍ တခုသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌ တွဲလဲနေကြရာ အဘိဓမ္မာကို ဆောင်ကုန်သော ရဟန်းခုနစ်ဦး တို့သည် စကြံသွားလျက် တရားသရဇ္ဈာယ်သော အသံကိုကြား၍ တရားဟူသော အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ်စွာ နာကြကုန်၏။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ထိုအဖြစ်မှ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုနတ်သားတို့သည် ဘုရားတဆူမှ တဆူ၏အကြား ကာလပတ်လုံး လူ့ပြည်နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာ စံစား၍ ငါတို့ဘုရား ပွင့်သောအခါ နတ်ပြည်မှ လာ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်လာကြသဖြင့် ဘုရားသခင် တန်ခိုးပြသည်ကို မြင်လျှင် အဆအရာ သဒ္ဓါပသန္နပွား၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ထံပါး၌ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းငါးရာတို့ကို သင်စေခြင်းငှါ အရှင်သာရိပုတြာအား ဘုရားနည်းပေး တော်မူသတည်း။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းအားဖြင့် ဘုရားမြတ်စွာသည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားတော်မူလေ၍ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ကုဋေ ရှစ်သန်း မျှလောက်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်လေကုန်၏။ မယ်တော် နတ်သားလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

၈။ တာဝတိံသာမှ သင်္ကဏ္ဍဂိုဏ်းသို့ ဆင်းတော်မူခန်း။

၆၀-မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းတော်မှုခြင်း

လူ့ပြည်ဌာန၌ စုဝေးနေကြသော သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာမျှလောက်သော ပရိသတ်တို့ သည်လည်း သီတင်းကျွတ်လဆန်း ရှစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်လတ်သော် သားတော် မောဂ္ဂလာန်၏ အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ လူ့ရွာသို့ ဘုရားကြွလာအံ့သော နေ့ရက် နီးချေပြီ၊ ဘယ်ဆီနိုင်ငံ ရပ်ဌာနနယ်ကွက်သို့ ဆင်းသက်တော်မူမည်ကို မသိရပါ၊ အရှင် ကြံရေးသာ ဖြစ်ပါတော့သည်” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

သင်္ကဏ္ဍကို သတ်မှတ်ပြီ

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း “ဤအရာကား ငါ၏ ဝန်ပင်ဖြစ်ပေသည်” ဟု ဆိုပြီးမှ မြေကြီးကို ငုပ်လျှိုး၍ သွားခြင်းငှါ အဓိဋ္ဌာနိဒ္ဓိကိုပြုပြီးလျှင် သာဓတ္ထိပြည်၏ အနီးဝယ် မြေကြီးအတွင်းသို့ သက်ဝင်၍ အစဉ်အတိုင်းသာလျှင် ဖြူစွာသော ပတ္တမြား၌တည်သော ပိုးနီကြီးကဲ့သို့ အမျိုးလေးပါး လူတလွှားတို့ကို ထင်ရှားမြင်စေလျက် မြင်းမိုရ်တောင်အလယ်ချက်ဖြင့် တက်ကြွလေ၏။ လူတို့ သည်လည်း “အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပျံတက်လေသည်ကား တယူဇနာခန့် ရောက်ပြီ၊ နှစ်ယူဇနာခန့် ရောက်ပြီ” စသည်ဖြင့် ပြောပြလျက် ကြည့်မျှော်ကြကုန်၏။ မြင်းမိုရ်ထိပ်သို့ရောက်သော် ဘုရား ခြေတော်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်ရွက်လျက် ပေါ်ထွက်လတ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ လက်အုပ်ချီကာ ထိုင်ပြီးသော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော တရားမင်းဘုရား... များစွာ စည်းဝေးကုန်လတ်သော လူပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် ကိုယ်တော်မြတ်အား ထက်ကြပ် ဖူးမြင်ရမှ သာလျှင် နေရင်းဌာနသို့ ပြန်ကြနိုင်ပါမည်၊ ဤနတ်ရွာမှ ဆင်းသက်မည့် ကာလ၊ ရပ်ဌာနကို ယခုက သိလိုပါသည်။ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်... သင်၏ နောင်ကြီးဖြစ်သော သာရိပုတြာသည် အဘယ်ပြည်ရွာ၌ ဝါကပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား... သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်၌ ဝါကပ် ပါသည်” ဟု လျှောက်ကြားလျှင် “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်... ငါဘုရားသည်လည်း ဤနေ့မှ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်၏ တောင်တံခါး ရင်းဝယ် ဆင်းသက်တော်မူအံ့။ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် ထိုအရပ်သို့ လာစေကုန်လော့။ သင်တို့၏ နေခိုရာ သာဓတ္ထိပြည်မှသည် သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်ကား ယူဇနာအားဖြင့် သုံးဆယ်ခြား၏။ ယင်းသို့ ခြားသော်လည်း လူအများတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာ မယူဆောင်ပဲ ဥပုသ် သုံးဆဲသော သူတော်ကောင်းတို့သည် သွားမြဲကျောင်းသို့ တရားနာသွားသကဲ့သို့သာလျှင် လျှင်စွာ သွားလေကုန်” ဟု ပရိသတ်တို့အား အကြောင်းစကားကို သင်ကြားလေဘိလော့” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်ရွက်၍ မြင်းမိုရ် တောင်မှ သက်ခဲပြီးသော် ဘုရား မှာတော်မူတိုင်းသော စကားကို ပရိသတ်တို့အား ကြားပေ၏။ သာဓတ္ထိပြည်သားတို့နှင့်တကွ စည်းဝေးလင့်ကြသော လူအပေါင်းတို့လည်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ညှိနှိုင်းကြလျက် လဆန်း ကိုးရက်နေ့ပင် သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်သို့ ရှေးရှုလျက် ထွက်လေကုန်၏။

လောကဝိဝရဏတန်ခိုး

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သိကြားမင်းအား ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏—“အချင်း သိကြားမင်း....သင်တို့ နတ်ရွာဝယ် ငါပြုအပ်သောကိစ္စ ပြီးပြီ၊ လူ့ပြည် ခရီးသို့ ယနေ့ ငါ သက်တော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် သိကြားမင်းလည်း အချင်းအရင်းဖြစ်သော နတ်တို့အား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ သုဒဿနမြို့ တောင်တံခါးမှသည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်တောင်တံခါးဝတိုင်အောင် လောင်အပ်သောလှေကားကဲ့သို့ရှည်လျားကြီးကျယ် ရှုဖွယ်ရှိလှသော ပတ္တမြားစောင်းတန်းကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ထို၏အနီး၌လည်း ရွှေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်းတသွယ်၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်းတသွယ်ကို တင့်တယ်စွာ ဖန်ဆင်းပေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း သုဒဿနမြို့ထိပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ ပီတိသောမနဿတရားကို ပွားစေခြင်းငှါ လောကဝိဝရဏမည်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော် မူလို၍ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူလျက် အထက်သို့ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ အောက်သို့ တဖန် ကြည့်တော်မူပြန်၏။

လူ့ပြည်ကြဟော်မူပုံ

ထိုသို့ ကြည့်တော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးတော်ကြောင့် အဝီစိမှသည် အထက် ဘဝဂ်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော လောကဓာတ်သည် ပွတ်အပ်သော ကြေးမုံပြင်ကဲ့သို့ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသည်ဖြစ်၍ ဖင်းလင်း တပြင်တည်းသာ ဖြစ်လေ၏။ မြေ၌တည်သော လူတို့ကလည်း နတ်ပြည်ခြောက်ရွာ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်နှင့်တကွ သြကာသအလုံးစုံကို အကုန်မြင်ရ၏။ နတ်တို့ကလည်း လူ့တို့ပြည်မှသည် အဝီစိကျအောင် ရှိသမျှသော ရူပါရုံတို့ကို အကုန်မြင်ကြ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထက်ဝန်းကျင် အတောင်ရှစ်ဆယ်စီရှိသော ဌာနသို့ နီလ၊ ပီတ စသော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်ကို တပြိုင်တည်း ဖျက်ထွန်းစေလျက် ကေတုမာလာဟုဆိုအပ်သော ရတနာဦးထိပ်မှ သိင်္ဂီနိက်ဇမ္ဗူရစ် ချက်သစ်သော ရွှေစိုင်နှင့်တူသော ရောင်လျှံတော် မကိုဋ်ကို ဘဝဂ်ခိုက် တောက်ပ စေလျက် သီနေရှု ထိပ်ဖျားမှသည် ပတ္တမြားစောင်းတန်းဖြင့် သက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာ မင်းကြီးတို့သည် ရွှေထီး၊ ငွေထီး၊ သန္တာထီးတို့ဖြင့် အသီးသီး မိုးကာလျက် ဗြဟ္မာပရိသတ် အပေါင်းနှင့်တကွ လက်ယာရွှေစောင်းတန်းဖြင့် သက်ကုန်၏။ သုံးကျိပ်သုံးပါးသော သိကြားမင်းတို့ သည်လည်း အချိုကား ရွှေတံခွန်၊ ငွေတံခွန်၊ ပုလဲတံခွန်တို့ကို ကိုင်ကုန်လျက်၊ အချိုကား ဝိဇယုတ္တရ မည်သော ခရုသင်းကို မှုတ်ကုန်လျက်၊ ပဉ္စသိခနတ်သားလည်း ဦးညှော် ငါးခုရှိသော မကိုဋ်ကို ဆောင်းလျက် ဗေလုဝမည်သော နတ်စောင်းကိုတီး၍ မငြီးငွေ့ဖွယ်သော အသံဖြင့် ပူဇော်လျက်၊ မာတလိနတ်သားလည်း စာမဒီသားမြီးယပ်ဖြင့် တလွဲလွဲခတ်လျက် နတ်ဂန္ဓဗ္ဗအပေါင်းနှင့်တကွ လက်ဝဲငွေစောင်းတန်းဖြင့် သက်ကုန်၏။ ယင်းသို့ ရှုဖွယ်မရဲ ထူးကဲလွန်မြတ်သော ဘုရားသခင်၏ အသရေတော်ကို ရှုမျှော်လင့်ကုန်သော လူ့အပေါင်းတို့ မြင်ရလျှင် အဆအရာ ဝမ်းသာနှစ်မြို့ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ချီးမွမ်းအံ့ဩကုန်လျက် သောသောရုတ်ရုတ် အုတ်အုတ်ကျက်မျှ ပူဇော်ကြကုန်၏။ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်အပုံတွင် တစုံတယောက်မျှ ဘုရားဆုကို မတောင်းသောသူ မည်သည် မရှိ၊ ဆုတောင်းကြသည်ချည်းတည်း။

နတ်ချစ် တရားတော်

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း နတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းခြံရံလျက် ဆင်းသက်တော်မူ၍ သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည် တောင်တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူလျှင် အရှင်သာရိပုတြာလည်း တပည့် သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ လာလတ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်၌ ဦးဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...သုံးပါး သောဘုံဝယ် တစုံတခုသောဝတ္ထုဖြင့်လည်း နှိုင်းတုစာနာခြင်းငှါ မအပ်၊ လူ နတ် အပေါင်းတို့၏ မျက်စိ အရသာကို ရှုဖွယ်ရာဟူသမျှထက် အဆအရာ အဆအထောင်၊ မကသော ဘုရား အသရေတော်ကို ဖူးမြော်ရပေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤလူ့ဘဝကို အရတော်ပေစွာ၊ ကိုယ် တော်မြတ်အား နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးပေ ကုန်စွာ” ဟု ချီးပ၍ လျှောက်ကြား သည်တိုင် ဘုရားသခင်လည်း အရှင် သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍—

ယေ စျာနပ္ပသုတာ ဓီရာ၊ နိက္ခမ္မပသမေ ရတာ။
ဒေဝါပိ တေသံ ပိဟယန္တိ၊ သမ္မုဒ္ဓါနံ သတိမတံ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသတည်း။

အနက်ကား—သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ။ ယေ ဓီရာ၊ အကြင်ဘုရား အစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ စျာနပ္ပသုတာ၊ အာရမ္မဏူပနိဇ္ဈာနဈာန် လက္ခဏူပနိဇ္ဈာနဈာန် တို့၌ ငါးတန်သော ဝသိဘော်တို့ဖြင့် ရှင်ပျော် လေ့လာခြင်း ရှိကုန်၏။ နိက္ခမ္မပသမေ၊ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုစျာနံ သမာပတ် ကျေးဇူးမြတ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သတိမတံ၊ သတိရှိကုန်သော။ သမ္မုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရား သခင်တို့အား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း။ ပိဟယန္တိ၊ ချစ်ကြည်မြတ် နိုးကုန်၏။

ဤဂါထာ၏အဆုံး၌ တကုဋေ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အမြိုက်အရသာကို သုံးရလေကုန်သတည်း။

[ဘုရားမြတ်စွာသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သက်၍ လက်ယာခြေတော်ကို ချရာ ဖြစ်သော ဤသင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည် တောင်တံခါးဝသည်လည်း ဘုရားတကာတို့ စွန့်ခွာမြဲ မဟုတ်သော အဝိဇ္ဇာတဋ္ဌာန ပင်တည်း။]

တရားတော်ဂမ္ဘီရဖြစ်ပုံ

ဘုရားသခင်လည်း ထိုတံခါးဝတွင် ရပ်တော်မူ၍ ရှင် လူ အပေါင်းတို့အား တရားရသကို သောက်ကြစေခြင်းငှါ ပုထုဇဉ်တို့၏ အရာဖြစ်သော ပြဿနာကို စည်းဝေးလာသော ပုထုဇဉ်တို့ အား မေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် သောတာပန်တို့၏ အရာဖြစ်သော ပြဿနာကို သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်တို့၏ အရာဖြစ်သော ပြဿနာကို ထိုသကဒါဂါမ် အနာဂါမ်တို့အား မေးတော်မူ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း မိမိတို့အရာ ဖြစ်သော ပြဿနာကို ဖြေဆိုနိုင် ကုန်၍ အထက် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အရာဖြစ်သော ပြဿနာကို မဖြေဆိုနိုင်ကုန်။ ထို့နောက်မှ အရှင် မောဂ္ဂလာန် အရှင်သာရိပုတြာတို့အားလည်း ဘုရားတို့၏အရာဖြစ်သော ပြဿနာကိုမေးတော်မူ၍ ထိုအရှင်နှစ်ဦးတို့ မဖြေနိုင်လေလျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မျက်နှာကို လှည့်လည်ကာ မျှော်တော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော ပုထုဇဉ် အရိယာ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းထက်၌ လက်အုပ်ကို ချိတ်တင်၍ “အရှင်ဘုရား...သုံးပါးသော ဘုံရပ်၌ အရှင်မြတ်၏ ပြဿနာကို ဖြေနိုင်အံ့သော သူသည် မထင်ပြီ။ အရှင်ဘုရားပင် ဖြေတော်မူပါမှ သတ္တဝါတို့ ကြားနာရပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သာရိပုတြာကား ဤပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှါ ပင်ပန်း၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း နည်းပေးတော်မူလတ်က မချွတ် ဖြေနိုင်လတ္တံ့” ဟု ကြံတော်မူ၍ ခန္ဓာ အာယတန စသည်တို့နှင့် ရောယှက်သော နည်းအမြွက်ကို ပြတော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း နည်းနာ ဥပဒေသကိုရလျှင် ဗုဒ္ဓဝိသယဖြစ်သောပြဿနာကို နည်းနာ အရာ အထောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဟောမြွက် ဖြေဆို၏။

ထို့နောက်မှ စည်းဝေးကြသော ပရိသတ် အများတို့အား တရားတော်၏ဂမ္ဘီရအဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏—“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် လောကုတ္တရာ အထွတ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ တကမ္ဘာ ကာလပတ်လုံး ရှာသော မိုးရေမိုးပေါက်ကို ဤမျှလောက်ကား သမုဒ္ဒရာ၌ ကျ၏။ ဤမျှလောက်ကား မြင်းမိုရ် သတ္တရာဘန် ကျန်းရံမြေပြင်၌ ကျ၏ဟု ကာလမကြာ ရေတက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ သို့စင်ပညာရှိစပါလျက် ဒေသနာတော်၏ အနက်ကို နည်းအမြွက်မျှ မရလျှင် မဖြေဆိုနိုင်ရုံချေသည်” ဟု နားတော် လျှောက်တင်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားလည်း အရှင်သာရိပုတြာအား ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ “ပရော သဟသံ” စသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်တို့ရှာ၌ ဝါကပ်တော်မူသော အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြွက်တည်း။

၆၁-ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမ၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ဘုရားမြတ်စွာသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်မှ တရားရကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့တွင် အရှင်ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမ၏ အကြောင်းကား-ရှေး ပဒုမုတ္တရာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသော အခါ သမုဒ္ဒရာကမ်းယံ ဟိမဝန္တာတောစပ်၌ ရေနတ်နဂါးမျိုးတို့ နေသည်တွင် အရှင်ဥပ္ပလဝဏ်၏ အလောင်းလည်း မဟောရမည်သော နဂါးမင်းကြီး၏ မြေကံသား ဝိမလာဒေဝီမည်သော နဂါးမဖြစ်သတည်း။ ထိုဝိမလာဒေဝီကား ငါးရာမျှလောက်သော နဂါးမ အခြံအရံတို့ဖြင့် ကဲလွန်သော ကာမချမ်းသာကို ခံစားကာ နေ၏။

ဆုတောင်းမှုနှင့် ဗျာဒိတ်တော်

လူတို့ပြည်ရွာဝယ် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အကြောင်းကိုကြားလျှင် မင်းနှစ်ပါးတို့သည် နဂါးအခြံအရံနှင့်တကွ လာကုန်ကြ၍ ခယပူဇော်ကာ သံဃာတော်နှင့်တကွသော ဘုရားသခင်အား နဂါးပြည်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ကြွရောက်တော်မူသောအခါ ငွေသာခွာ သံပြင်၌ ရတနာပလ္လင် ခင်းပြီးလျှင် ကြီးကျယ်စွာသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ပြုလုပ်၍ နတ်သုခာ ဆွမ်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်၏။ ရှင်တော်ဘုရားလည်း နဂါးတို့၏ အလှူကို ခံယူသုံးဆောင်တော်မူပြီးသော် သင့်လျော်သော တရားစကားကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူပြီးမှ နဂါးမ ဝိမလာဒေဝီ၏ ဥပနိဿယ သမ္ပတ္တိကို မြင်သဖြင့် ရှင်ပဝမ်းသာ သဒ္ဓါအထူး လွန်ကြူးတက်ပွားစေခြင်းငှါ အဂ္ဂသာဝိကာဖြစ်သော

ဘိက္ခုနီထေရီကို ခေါ်တော်မူ၍ အသုတရာ ကြီးမြင့်စွာသော ဗြဟ္မာ၏ သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းခြင်း၊ သမုဒ္ဒရာရေပေါ်၌ လူးလာ စကြိုကြွခြင်း၊ နေဝန်း လဝန်းကို ဒုက္ခစွန်းကြား၌ဆောင်၍ စကြဝဠာ တောင်ကို လှည့်လည်ခြင်းစသော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို များစွာပြစေ၏။

ယင်းသို့ ပြသည်ကို နဂါးမ ဝိမလာဒေဝီမြင်လျှင် ဤအရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ အားကြီး ရကား သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသောသီလကို ခံယူ၍ ပူဇော်ဖွယ် အထူးထူးတို့ဖြင့် ဘုရား အံ့မှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ပူဇော်လှူဒါန်း၏။ နဂါးပြည်၌ဖြစ်သော “အရုဏ” မည်သော ကြာပန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်၍ “နောင်သောအခါ ဤပန်း၏ အရောင်အဝါကဲ့သို့ လှပစွာသော ကိုယ်အသွင်လည်း ရှိစေသော၊ ဤတန်ခိုးကြီးသော ထေရီမကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ သာဝိကာမလည်း ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော တရားကို ဟောကြားဆုံးမ၍ နဂါးပြည်မှ ပြန်လည်တော် မူခဲ့၏။ နဂါးမ ဝိမလာလည်း ထိုအခါမှစ၍ နဂါးအဖြစ်ကို ငြိငွေလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ကုဋေလေးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော သဌေးသမီး ဖြစ်လာ၍ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဆည်းကပ်၍ မပြတ်သရဏဂုံသီလကို ယူလျက် အလှူကြီး အကြိမ်များစွာ ပေး၏။

ကိကီမင်းသမီးဘဝ

တရံသောအခါ များစွာသော ပရိသတ်နှင့်တကွ တရားနာကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အပါးတွင်ရှိသော ဘိက္ခုနီမဘဦးအား အထူးသဖြင့် တန်ခိုးကြီးသောအရာ၌ တေဒဂ်ထား၍ မြှောက်စားသည်ကို မြင်လျှင် “ဤ အရှင်မကဲ့သို့ ဣဒ္ဓိမန္တ တေဒဂ်ရသည် ဖြစ်ရပါလိုသော” ဟု ဆုတောင်း ပတ္တနာပြန်၏။ ထိုသဌေးသမီးလည်း ကြီးကျယ်သော ကုသိုလ်ကံကို ပွားစေလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည် လူ့ရွာ၌ လူးလာ စုန်ဆန် အဖန်ဖန် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ကိကီမင်းကြီး၏ သမီး ခုနစ်ယောက်တို့တွင် သမဏဂုတ္တာမည်သော မင်းသမီး ဖြစ်လာ၏။ ထိုဘဝ၌ လည်း အနှစ်နှစ်သောင်းမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားအဆုံးအမတော်ကို နာ၍ သရဏဂုံ သီလကို ကျင့်ဆောင်လျက် သံဃာတသောင်းတို့ မှီဝဲရန် ကျောင်း၊ ကန်၊ ပရိဝုဏ်ကို လှူဒါန်း၏။ ထိုအ ဖြစ်မှ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ နတ်ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

သူဆင်းရဲမ သင်္ကန်းလှူပုံ

ထိုမှ စုတေသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်တွင်းဝယ် သူဆင်းရဲ တဦး၏ သမီးတဦး ဖြစ်လာ၏။ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ များစွာသော ပြည်သူအပေါင်းတို့ ကောင်းမြတ်သော ပန်းဝတ် တန်ဆာကို ဆင်လျက် နက္ခတ်သဘင် ရှင်မြူးကြသည်ကို မြင်၍ ဝတ်ချင်စိတ်ရှိလှရကား မိဘတို့ အား “တထည်မျှသော ပန်းဝတ်ကို ဝတ်ပါရစေ” ဟု တောင်း၏။ မိဘတို့ကလည်း “ချစ်သမီး...ငါတို့ကား အလွန်နွမ်းပါး၏။ စားရုံ ဝတ်ရုံမျှကို ပင်ပန် စွာ ကြံစည်ရချေသည်။ ပန်းဝတ်တန်ဆာကို အဘယ်မှာ ပေးနိုင်အံ့နည်း။ ဝတ်ဆင်လိုက ကြွယ်ဝသောသူ၏ထံ၌ ကျွန်ခံ၍ ဝတ်လေ” ဟု ဆိုလျှင် ထိုသို့သမီးလည်း သဌေးကြီးတဦး အထံ၌ သုံးနှစ် စာရင်းနှံ၍ ကျွန်ခံ လေ၏။ အမှုကြီးငယ်၌ ဥပါယ်မခို ရိုသေစွာ ရွက်ဆောင်ဘိရကား ထိုမိန်းမငယ်အား ဘဌေး

လင်မယားတို့သည် သနားခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးနှစ် မစေ့မီပင် သန့်စင် ချောမွတ်သော ပန်းဝတ်တစ်ကို ပေးလိုက်၏။ သူငယ်မလည်း မိဘတို့အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၍ ခရီးအကြား၌ ရေကန်ကို မြင်လျှင် ရေသန့်စင်ပြီးမှ ပန်းဝတ်သစ်ကို ဆည်းအံ့ဟု ကြံ၍ ရေကန်၌ ရေချိုး၏။

ထိုအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကဖြစ်သော ရဟန္တာ တဆူသည် ခိုးသားတို့ သင်္ကန်းကို လုယက်သည်ဖြစ်၍ သစ်ခက်ကို ဖုံးကာလျက် ကြွလာသည်ကိုမြင်လျှင် “ဤအရှင်ကား ခိုးသားတို့ သင်္ကန်းကိုလုယူသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ငါလည်း ရှေးရှေးသော ဘဝက ဒါနမဲ့ခဲ့သောကြောင့် တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တိုင်အောင် ပန်းဝတ်တထည်ကိုမျှ မဝတ်ဆင်ရ၊ တောင့်တောင့်တတ ရှိရချေသည်။ ယခု ငါလည်း ထိုနည်းအတူ အလှူကောင်းမှု မပြုငြားက ဘဝနောင်လာ ဆင်းရဲ စွာပင် ဖြစ်ချေမည်။ ထို့ကြောင့် သုံးနှစ်ကျန်ခံမှ ရခဲ့သော ဤပန်းဝတ်ကို အရှင်မြတ်အား ငါ ကပ်လှူအံ့” ဟု ကြံ၍ ရေကန်မှ တက်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကိုသနားသဖြင့် ဤပုဆိုး အစုံကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု ကပ်၏။ ရဟန္တာမြတ်လည်း ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်တော် မူလေလျှင် ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်သော အရောင်အဝါသည်ဖြစ်၏။ ဒါယိကာမငယ်လည်း သပ္ပာယ်သော အဆင်းအဝါကို မြင်သဖြင့် ရှင်လန်းလှသော စိတ်ရှိလျက် လက်အုပ်ချီးပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤသင်္ကန်းလှူရသော အကျိုးအားဖြင့် ရှည်လျားဘဝ နောက်ကာလတို့၌ လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သော အရောင်အဝါနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်ရပါလိုသော၊ အကျွန်ုပ်ကို မြင်ငြားက ယောက်ျားတကာ ဧဝတနာပျံ့ပျူး ၍ ရှူးမူးတိမ်းညွတ်သည် ဖြစ်စေသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ရဟန္တာမြတ်လည်း လျှောက်ပတ်သော တရားဒေသနာတော်ဖြင့် အနုမောဒနာပြု၍ ကြွလေ၏။

သိဝိဇာတ်တော်

သူငယ်မလည်း မိဘတို့ထံသို့ ပြန်ခဲ့လျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည်၌ တကြိမ်ဖြစ်ပြီးမှ သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပုရမြို့ကြီးဝယ် ကုဇေရှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော ‘တိရိတဝစ္ဆ’ မည်သော သဌေးကြီး၏ သမီးရတနာ ဖြစ်လေ၏။ ငယ်သောအခါကပင် မြင်မြင်သမျှသော မိန်းမယောက်ျားတို့သည် တိမ်းပါး ရှူးမူးမတတ် လေးမြတ်စဖွယ် တင့်တယ်သော အဆင်းအရောင် ရှိရကား ဥမ္မာဒန္တိဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ဥမ္မာဒန္တိအလှ

ထိုသတို့သမီးလည်း ချမ်းသာစွာ ကြီးမြောက်၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိလတ်သော် ပကတိသော လူတို့၏အဆင်းကို လွန်လတ်၍ နတ်သမီးအလားကဲ့သို့ ဖွံ့ထွား နုထွတ် ချောမွတ် ပြေပြစ်သော အဆစ်အမျက် ခြေလက်အင်္ဂါ မျက်နှာရင်ဝ လှပကောင်းမြတ်သော ကိုယ်အပြင် အလျာရှိရကား ယောက်ျားတကာတို့ မြင်ရလျှင် ကိလေသာ မာန်ဝင်၍ ခင်မင်နှူးညွတ် သည်းပွတ် လှိုက်ဆူလျက် သုခုယစ်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ တိမ်းပါးရှူးသွပ်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပုရပြည်၌ မင်းပြုတော်မူ၏။ ဘထွေးတော်၏သား အဘိပါရကကား စစ်သူကြီးဖြစ်၏။

တနေ့သောအခါ ဥမ္မာဒန္တိ၏ အဖဖြစ်သော တိရိတဝစူ သဌေးသည် သိဝိရာဇ်မင်းထံသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်အိမ်တွင် အရှင်တို့နှင့်သာ ထိုက်တန်သော မိန်းမရတနာသည် ဖြစ်လာပါ၏။ လက္ခဏာကြန်အင်ကို စုံစမ်း၍ နန်းတော်သို့ ဆောင်ပါလော့” ဟု လျှောက်ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ကြန်အင်လက္ခဏာ၌ လိမ္မာသော ဆရာပုဏ္ဏားတို့ကို သွား၍ ရှုချေဟု စေလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း သဌေးအိမ်သို့ ရောက်လျှင် ဖခင်သဌေးက ကျေးမွေးအပ်ရာ မွန်မြတ်စွာသော ဃနာထမင်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့ ၎င်းမင်းစားစဉ် အခါဝယ် ဥမ္မာဒန္တိ သတို့သမီးလည်း ညီးရရီးသော တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် အချိုအချဉ် ကပ်အံ့သောငှါ အနီးသို့ ချဉ်းလာသည်ကို မင်းဆရာပုဏ္ဏားတို့ မြင်လျှင် ဘဝင်လိုက်ဆူ သည်းအူ ပြောင်းပြန် မျက်ဆံ ချာချာလည်လျက် မတည်မရပ်နိုင်ပဲ ထမင်းပွဲအပါးတွင် အချိုပုဏ္ဏားလည်းလဲ၏။ အချိုပုဏ္ဏားလည်း စားခြင်းငှါယူသော ထမင်းလုတ်ကို ထိပ်ထက်၌တင်၏။ အချိုပုဏ္ဏားလည်း လက်ကတီးကြားသို့ ထမင်းလုတ်ကိုသွင်း၏။ အချိုပုဏ္ဏားလည်း နှုတ်မေးသားကိုကိုက်၍ ငိုက်ဆိုက်နေ၏။ ဤသို့ပုဏ္ဏားအားလုံး ရုန်ရင်းတက်မျှ ရူးကြလေသည်ကို ဥမ္မာဒန္တိမြင်လျှင် ပြည်ရှင်မင်းကြီးက ငါလက္ခဏာကို ရှုစိမ့်သောငှါ စေငြားသော်လည်း ဤပုဏ္ဏားရူးတို့သည် မစူးစမ်းနိုင်ရပြီဟု ကြီးဖြင့်ငင်၍ အိမ်ပြင်သို့ထုတ်စေ၏။

စစ်သူကြီးကတော်

ပုဏ္ဏားတို့လည်း သတိရသောအခါ လျင်စွာ မင်းအိမ်သို့ပြန်ခဲ့၍ ဥမ္မာဒန္တိအား ရန်ငြိုးထားသဖြင့် “အရှင်မင်းဖျား...ကြားတော်မူသော မိန်းမရတနာသည် အဆင်းအဝါကား တင့်တယ်၏။ မိဖုရားပြုခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်၊ မမြတ်သောမိန်းမတည်း” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်းပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကိုယုံ၍ ဥမ္မာဒန္တိအား ဂရုမမူ မသိမ်းယူပဲ နေလေ၏။ သဌေးလည်း မင်းမယူကြောင်းကိုသိလျှင် အဘိပါရက စစ်သူကြီးအား ဆောက်နှင်းလေ၏။ စစ်သူကြီးလည်း “အလွန်ရခဲသော မိန်းမရတနာကို ရလာပေသည်” ဟု နှလုံးထားလျက် အခေါင်အဖျား မြောက်စားချီးပင့်၏။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်အခါ ထိုပြည့်ရှာ၌ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်သဘင်သည် အစဉ်ခံကြမြဲ ဖြစ်သတည်း။ အဘိပါရက စစ်သူကြီးလည်း ထိုအခါ မိမိစားသော မြို့ကျေးရွာသို့ သွားခြင်းငှါ အခွင့်ကြုံလာ၍ ဥမ္မာဒန္တိအား ဤသို့မှာထား၏-“မြောက်သား ဥမ္မာဒန္တိ...ဤသဘင်အတွင်း၌ ငါတို့မင်းကြီးသည် ရထားစီး၍ ပြည်ကို လှည့်လည်လတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ သင်၏အဆင်းအဝါကို ထင်စွာမပြုလင့်၊ ပြသဖြင့်ကား ငါနှင့်သင် မပေါင်းရ ရှိလတ္တံ့” ဟု မှာခဲ့၏။ ဥမ္မာဒန္တိကလည်း “အရှင်မစိုးရိမ်လင့်၊ သွားခွင့်ရှိရာ ကောင်းစွာသာသွားလေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။ မိမိစိတ်၌ကား “ထိုမင်းဖျားသည် ပုဏ္ဏားမိုက်တို့ ကုန်းတိုက်သောစကားဖြင့် ငါ့အား မိန်းမယုတ်ထင်မှတ်သည်၊ ယုတ်မြတ်သည့်အဖြစ် ငါ့သနစ်ကို စင်စစ်ကိုယ်တွေ့ ယနေ့ပင် သိမြင်စေအံ့” ဟု ကြံလျက် ကျေးကျွန်တို့အား “ဤအိမ်ပါးသို့ ရထားစီးနင်း၍ မင်းကြီးရောက်လာလျှင် ငါ့အား ကြားကုန်လော့” ဟု မှာထား၏။

သိဝိရာဇ်ကို ဖမ်းစားပုံ

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးလည်း တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ အရှေ့လောကဓာတ်မှ လဝန်းထွက်မြူးသော ညဉ့်ဦးယံအချိန်ဝယ် အိမ်စဉ်ထွန်းညှိသော ဆီမီးရောင်ကိုခံလျက် ခြေရံများစွာ မပါပဲ မင်္ဂလာရှိသော မြင်းရထားကိုစီးလျက် ခရီးမဖြင့် ကြွတော်မူလာ၍ ဥမ္မာဒန္တိ၏အိမ်သို့ ရောက်လေ၏။

ကျွန်မတို့ကလည်း မှာထားတိုင်းလျှောက်၍ သိလျှင် ဥမ္မာဒန္တိသည် ကိန္နရီမကဲ့သို့ လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ်သော အမူအရာဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်လျက် အိမ်မှသက်ပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ အပါးသို့ကပ်၍ နတ်၏ရနံ့ကဲ့သို့သော ကိုယ်နံ့ကို သင်းပျံ့မွှေးထုံစေလျက် ရထားထက်ဟု ရွှေခွက်ဖြင့် ပန်းဝတ်ကိုကြဲလိုက်၏။

သိဝိဘုရင်ရှူးရပြီ

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးလည်း အနီးသို့ရောက်လာသော ဥမ္မာဒန္တိကိုမြင်လျှင် နတ်သမီးထင်လျက် ခင်မင်တိမ်းညွတ်ဘိ၍ သဘာဝကို မတန်စားနိုင်ရကား ရထားမှူးကိုခေါ်၍ “ရှုမျှော်စဖွယ် တင့်တယ်လှသော ဤအိမ်ကား ဘယ်သူအိမ်နည်း၊ နတ်၏သဖွယ် ဤမိမယ်ကား ဘယ်သူဇနီးဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။ ရထားမှူးကလည်း “အရှင်မင်းမြတ်...ဤအိမ်ကား စစ်သူကြီး အဘိပါရက၏အိမ်တည်း၊ ဤမိန်းမငယ် အရွယ်ရောက်စအခါကပင် အရှင်ထံ၌ လျှောက်ပန်လာသော ဥမ္မာဒန္တိ ကျော်ညီ တွင်ထ မိန်းမလှတည်း၊ ပြည်မသခင် မယူချင်သောကြောင့် အရှင်ကျွန်သီး စစ်သူကြီးသည် ဇနီးပြုရလေသတည်း” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင် မြင်းမိုရ်ဖျားမှ လျှောက်လာသော အသူရာ၊ အသပြာတသိန်းမှ ရှူးသောယောက်ျားကဲ့သို့ နှလုံးသားမှဆူ၍ သည်းအူ ပြေ င်းပြန် လန်ဘနန်းမျှ ပင်ပန်းတုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိရကား “ရထားမှူး...ယနေ့ ငါ့နက္ခတ်သဘင် မရွှင်လိုပြီ၊ ရထားကိုလှည့်လော့” ဟု ဆို၍ ထိုအရပ်ကပင် ပြန်လည်တော်မူ၏။

နန်းတော်သို့ ရောက်ဘိသော် သိရိသယန ပလ္လင်မထက် ပက်လက်တစောင်း ပြန်ပြောင်းအိပ်ကာ-

ဥမ္မာဒန္တိ နတ်တညီသည် ဒေဝီငါ့မှာ ဖြစ်သင့်စွာလျက် ယုတ်မာမိုက်မဲ ပုဏ္ဏားမဲ့တို့ကြောင့် လုံ့ရချေသည်၊ လူတို့ဘုံတွင် မကြုံဖူးဘိ အံ့ဖွယ်ရှိသော ဣတ္ထိရတနာ လာဘ်များစွာမူ ငါ ရှူးဘိသည်။ ကံကောင်း မကွာ သိကြားလာ၍ ငါ့အား ယခု ဆုပေးငြားအံ့၊ တပါးဆုကို မယူလိုပြီ၊ ဥမ္မာဒန္တိဒေဝီကိုသာ ရလိုပါ၏ဟု ငါ့ဆုယူအံ့” ။

ဤသို့စသည်ဖြင့် တ-သ ရေရွတ်လျက် ရှူးသွပ်ပျံ့လွင့်ခြင်းသို့ရောက်၏။ မှူးမတ်အများ မိဖုရားတို့သည် ခစားမေးမြန်းကြပါသော်လည်း မည်သည့်အခြင်းအရာကိုမျှမပြန် ဟိန်းသံ ဟဲသံ ညည်းတွားသံနှင့်သာ မာန်တသုန်သုန်နေ၏။

အဘိပါရက တရားပြပုံ

စစ်သူကြီးအဘိပါရကလည်း ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာ၍ ခြင်းရာစကား ဖြစ်ကြောင်းလျားကို ကြားသိရလျှင် မင်း၏ထံသို့ဝင်၍ “အရှင်မင်းကြီး...အဘယ်ရောဂါ ကပ်ရောက်လာ၍ ပူဆာတော်မူဘိသနည်း၊ အဘယ်ဆန္ဒ မရသောအား စားတော်မခေါ် စက်မပျော်ပဲ တအော်ဟစ်ဟစ် တဖျစ်ဖျစ်ဖြင့် နှမ်းညစ်တော် မူဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်အား ကြားတော်မူပါလော့၊ ပြည်ကြီးသခင် လိုချင်သမျှ ကြောင်းကိစ္စကို တခဏခြင်း ပြည့်စုံစေအံ့” ဟု လျှောက်ကြား၏။

မင်းကြီးလည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြန်ပဲ နေမြဲသာ နေကော်မူလေလျှင် မင်းရင်ပြင်မှ ထခဲ့၍ မိမိ၏ အချင်းတယောက်အား စေ့စုံစွာ မှာထား၍ ဗလိနတ်စာ ပြုမြဲဖြစ်သော ညောင်ပင်ကြီး

အခေါင်းတွင်း၌ ဝင်၍နေစေ၏။ စစ်သူကြီးလည်း မင်း၏ အထံသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ အမတ်တယောက်ကို ဤသို့ ဆို၏- “အို အမတ်...ငါတို့မင်းမြတ်၌ ကပ်ငြိသော အန္တရာယ်ကို ဘယ်သို့ဟု မသိသာ ဖြစ်သည်၊ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့မူကား သိကြားတန်ရာ၏၊ ငါတို့အရှင် သည် နှစ်စဉ်မပြတ် ပူဇော်လတ်သော ညောင်ပင်ကြီးသို့သွား၍ ရုက္ခစိုးနတ်အား အကြောင်းကို မေးချေ”ဟု စေလိုက်၏။ ထိုအမတ်လည်း စစ်သူကြီးစေတိုင်း သွား၍ မေးလေသော် ညောင် ခေါင်းတွင် နေသော ယောက်ျားက “သင်တို့မင်းအား တပါးသော ရောဂါမရှိ၊ အဘိပါရက၏ မြောက်သားဖြစ်သော ဥမ္မာဒန္တီကိုမြင်၍ ခင်မင်တိမ်းညွတ်သဖြင့် ရူးသွပ်လေသည်၊ ဥမ္မာဒန္တီကိုရမူ ကား လျင်လျားစွာ ချမ်းသာရလတ္တံ့ ၊ မရချေမူ သေလတ္တံ့”ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအမတ်လည်း လျင်လျားစွာ ပြန်ခဲ့၍ စစ်သူကြီးအား ရုက္ခစိုးပြောလိုက်တိုင်း ပြန်ကြားသော် မင်း၏အထံတော်တွင် နေလင့်သော စစ်သူကြီးကလည်း “အရှင်မင်းမြတ်... ဖြစ်လတ်သော အခင်း အရာကို မျှီသိပ်ကာ သိုဝှက်ငြားသော်လည်း နတ်များတို့ သိကြလေပြီ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဥမ္မာဒန္တီကို အလိုရှိမူ သိမ်းယူတော်မူလော့၊ ဤမိန်းမမျှနှင့် ဒုက္ခကြီးစွာ မဖြစ်ပါစေလင့်”ဟု လျှောက်တင်၏။

သိဝိမင်းကြီးသတိရပြီ

ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း “ငါ၏ အတ္ထုပ္ပတ်ကို နတ်တို့ပင် သိလေပြီ”ဟု ရှက်ခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်း ပြင်းရကား ချက်ချင်းထ၍ “စစ်သူကြီး...ငါသည် ပြည်သူဦးကင် မင်းစင်ဖြစ်လျက် ထာဝရနိုင်ငံသို့ သက်၍ သင့်ချစ်ဖက်ကို ဖျက်ပေတုံအံ့၊ လုံးစုံပြည့်သား လူအများတို့သည် ငါ့အားရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ကြ ၍ အဓမ္မမူ မင်းခိုးသူဟု ဆိုယူအံ့သည် မချွတ်တည်း၊ ငယ်စဉ်ကစ မေ့ညီစေ ကျင့်ခဲ့စေလျက် ယှဉ်းသွေဖောက်ပြန်၍ သည့်ကံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တွင်း ဂုဏ်နံ့ကင်း၍ ပါယ်တွင်းနှင့်မည် မချွတ်တည်း၊ မိဘ ဘေးဘိုး ကျင့်ရိုးမဟုတ် အကျင့်ယုတ်ကြောင့် မင်းဒုဿီလ မင်းပါဗဟု တိုင်းမပြည်လုံး စုရုံးပြောပ ဥဒါန်းရမည် မချွတ်တည်း၊ သို့အရာကြောင့် ငါတမူကား သင့်မယား၌ တမ်းပါးမိ သော်လည်း သတိပညာ ထားပါသမူ တရားရှုလျက် ငါမလုယက် ချစ်မဖျက်ပြီ၊ အသက်ရှည်စွာ သင်နှင့်သာလျှင် ကောင်းစွာပေါင်းဖက်ကြလော့”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အဘိပါရကစစ်သူကြီးလည်း မင်းကြီးနှင့်တူသော သူမြတ်ကား လောကဓာတ်၌ ရှားပေစွာ ချီးပအံ့ဩ၍ တရားဟောပြီးလျှင် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုသူတို့ ကား အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေဘိသော် မိမိကံအားလျော်စွာ လားကြရလေ၏။

[ဤဇာတ်၌ သိဝိရာဇ်မင်းကြီးကား ဘုရားအလောင်း၊ စစ်သူကြီးကား အရှင်သဒ္ဓိ- ပုတြာဇ်အလောင်း၊ ဥမ္မာဒန္တီကား ဥပ္ပလဝဏ်၏ အလောင်းတည်း။]

လယ်သူမဘဝ

ဥမ္မာဒန္တီသည်လည်း ဤအဖြစ်မှ စုထေလေသော် နတ်ပြည်၌ တကြိမ်စံပြီးမှ တဖန် လူ့ပြည် သို့ သက်လာသော် ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီးဖြစ်သော ရွာငယ်၌ လယ်လုပ်၍ အသက်မွေးသော သူဆင်းရဲမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ မိဘတို့၏ အငုတ်အရင်းဖြစ်သော လယ်ကို လုပ်ရ၏။

တနေ့သ၌ မိမိ၏လယ်ကို စောင့်ခြင်းငှါ အိမ်မှလာခဲ့သော် သွားရာခရီး၏ လမ်းအကြား၌ ကားကားပွင့်နေသော ပဒုမ္မာကြာအိုင်ကို မြင်သဖြင့် ထိုအိုင်သို့ သက်ဆင်း၍ ကြာရွက် ငါးရာ၊ ကြာပွင့်ငါးရာတို့ကို ဆွတ်ယူလာ၍ လယ်စောင့်ရာတဲသို့ ရောက်သော် ကောက်နှံတို့ကိုယူ၍ ပေါက်ပေါက်ပွင့် ငါးရာတို့ကို ဖောက်လှော်ကာ နေ၏။

ထိုအခါ၌ နိရောဓသမာပတ်မှ ထသစ်စ ဖြစ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတဦးသည် ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ ကြွလာ၍ နေရာအနီးသို့ ရောက်သည်ကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင်လှသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ငါးရာသော ပေါက်ပေါက်ပွင့်တို့ကို ထို အရှင်သပိတ်တော်၌ လောင်းပြီးမှပဒုမ္မာကြာပန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ လှူလိုက်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြွ၍ အတန်ငယ်ခရီးကျလျှင် လယ်စောင့်မိန်းမလည်း ဤသို့ကြံ၏။ အရှင်ရဟန်း တို့ကား ကြာပန်းကို အလိုမရှိကုန်ရာ၊ ငါပန်ရသော်ပင် ကောင်း၏ဟုကြံ၍ မြန်စွာလိုက်ပြီးလျှင် အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်တော်၌ပါသော ကြာပန်းတို့ကို လှမ်းယူ၏။ မိမိလက်သို့ရောက်လျှင် ဆင်ခြင်ပြန်သည်ကား ဤအရှင်များသည် လိုလားသည်မှလည်းဖြစ်စေ၊ မလိုလားသည်မှလည်း ဖြစ်စေ ငါလှူရချေလျှင် ဒါနကြီး ဖြစ်တော့သည်တကား၊ ငါမှား၍ ယူမိပြန်သည်ဟု တဖန် သပိတ်ထက်၌ ထားပြီးသော် ရှေ့တော်၌ဝပ်၍ ရှိခိုးပြီးမှ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ဤကြာ ပန်းကို လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကံ စေတနာကြောင့် တမလွန်ဘဝ ဖြစ်သမျှ၌ ဖဝါးချရာ မြေမျက်နှာထက် ပဒုမ္မာကြာ ထွက်ခံလာသည် ဖြစ်စေသော၊ ပေါက်ပေါက်လှူရ ထိုပုညကြောင့် အရှင်ကဲ့သို့သော သားကောင်းငါးရာကို ရပါလိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် လည်း အနုမောဒနာပြု၍ ကြွတော်မူ၏။

လယ်စောင့်မိန်းမလည်း ထိုဘဝမှ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကြာပန်းလှူခဲ့သော အကျိုးဆက်ကြောင့် ဖဝါးလှမ်းတိုင်းသော အကွက်၌ လှည်းဘီးစက် ပမာဏရှိသော ပဒုမ္မာကြာတို့သည် ပေါက်ကာ ပေါက်ကာ ခံလာသဖြင့် ပဒုမဝတီနတ်သမီး ဟု ထင်ရှား၏။

ပဒုမဝတီဘဝ

ထိုမှစုတေခဲ့ပြီးသော် ဟိမဝန္တာတောင်စပ်ဝယ် ကြီးကျယ်သော ကြာအိုင်ကို အမှီပြု၍ တခု သောကြာငုံတိုင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေလာ၏။ ထိုကြာအိုင်ကိုမှီ၍နေသော ရသေ့တဦးသည် နံနက်အခါ ၌ မျက်နှာသစ်ခြင်းငှါ ကြာအိုင်သို့ သွားလေသော် တပါးသောကြာတို့ များစွာပွင့်ကြလျက် မပူ မပွင့်သော ကြာငုံကြီးတခုကိုမြင်လျှင် “ဤကြာပင်၌ တစ်ခုတခုသော အကြောင်းဝိသေသ ရှိရာချေသည်” ဟု ကြံလျက် ရေသို့သက်၍ ကြာပွင့်ကိုကိုင်၏။ ထိုခဏ၌ ပူပူကားကား ဖွားရား ပွင့်၍ ကြာတိုက်တွင်း၌ အိပ်လျက်ပါသော သူငယ်မကို မြင်၏။

ထိုသို့မြင်လျှင် ရှင်ရသေ့လည်း သမီးဟူသော အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ်ချစ်ခင်လျက် ကြာနှင့် တကွ ကျောင်းသို့ဆောင်၍ ညောင်စောင်းထက်၌ ထားပြီးသော် အဓိဋ္ဌာန်သော အာနုဘော် ဖြင့် လက်ချောင်းမှ နို့ကိုဖြစ်စေလျက် ရှိသေစွာ မွေးမြူ၏။ သတို့သမီးငယ်သည် ထိုမှ ဤမှ သွားနိုင်သောအခါ ဖဝါးလှမ်းရာ လှမ်းရာ၌ ပဒုမ္မာကြာပွင့်တို့သည် မြေမှထွက်လင့်၍ ခံလာကုန်၏။

ကိုယ်အဆင်းအဝါလည်း ပဒုမာကြာဝတ်၏အလှူ၊ ကုက္ကံမံ၊ ဝတ်မှုန်စုကဲ့သို့ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ် လျောက်ပတ်လျက် နတ်သမီးအသွင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ပဒုမဝတီ ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်း ခေါ်ဝေါ် သမုတ်၏။

အဖ ရသေ့လည်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သစ်သီးကြီးငယ် ရှာဆောင်ခြင်းငှါ တောသို့ဝင်လေ သော် ကျောင်းသင်္ခမ်းအတွင်း၌ တယောက်ချင်းသာ ကျန်ရစ်၏။ ထို ပဒုမဝတီသည် အရွယ်သို့ ရောက်၍ တနေ့သောအခါ လူတို့ရွာမှ တောလာမုဆိုးတဦးသည် ခရီးလွန်၍ ထိုအရပ်သို့ရောက် လေသဖြင့် တယောက်ချင်း သင်္ခမ်းတွင်း၌ နေလင့်သော ပဒုမဝတီကို မြင်လျှင် “ငါတို့လူ့ ခွင်ဝယ် မမြင်စဖူး ထူးမြတ်တင့်တယ် အံ့ဩဖွယ်သော ဤသတို့သမီးကား လူသားစစ်ပင် ဖြစ်လေသလော၊ ဂဠုန် နဂါး သိကြား ဂန္ဓဗ္ဗ နတ် ယက္ခတို့ပင် ရွှင်ပျခြင်းငှါ တောခန်းဝါသို့ လာလေသလော၊ အကယ်၍ လူဖြစ်ဘိက မိဖဆွေညာ ရှိတန်ရာ၏။ ငါသိအောင် စုံစမ်းဦးအံ့” ဟု ကြံ၍ မြင်တန် သော အချက်မှ သစ်ခက်တဲဖြင့် နေလင့်၏။

အဖ ရသေ့ကြီးသည် တောမှသစ်သီးရှာ၍ ပြန်လာသည်ကိုမြင်လျှင် သတို့သမီးသည် သင်္ခမ်းမှ ဆင်းသက်၍ အဖလက်၌ပါသော ရသေ့ ပရိက္ခရာတို့ကို လှမ်းယူလျက် ကျောင်းသို့တက်သော အခါ နေရာခင်းခြင်း၊ ခြေသုတ်ခြင်း၊ ယပ်ခတ်ခြင်း စသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြု၏။

အောင်သွယ်မုဆိုးကြီး

ထိုသို့ပြုသည်ကို မုဆိုးမြင်ရမှ ကေန္တ လူဇာတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုသိ၍ ရသေ့ထံကပ်လေသော် ရှင်ရသေ့လည်း ထိုမုဆိုးအား စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ကို ကျွေးမွေးပြီးလျှင် “သင်သည် လူတို့ ပြည်သို့ ပြန်သောကာလ ငါ့သမီးရှိကြောင်းကို သူတပါးအား မပြေ ကြားပဲ နေနိုင်ပါအံ့လော” ဟု မေး၏။ မုဆိုးကလည်း “အဘယ်အကျိုးရှိ၍ သူတပါးအား အကျွန်ုပ်ပြောပါအံ့နည်း” ဟု ဆို၍ ရသေ့အား ရှိခိုးပြီးသော် ခရီးအစဉ်ကိမှတ်၍ ပြန်လာသဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့သို့ရောက်သော် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် အားရဝမ်းသာစွာ မှူးမတ် ဗိုလ်ပါတို့ကို ခန့်ရံ၍ မုဆိုးလျှင် ခရီးညွှန်ရှိလျက် ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ရသေ့ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လတ်သော် သစ်တပ်မြို့ တည်၍နေ၏။ ယင်းသို့ တည်နေပြီးမှ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်သော ရဟန်းပရိက္ခရာ တို့ကို ရှင်ရသေ့အား ကပ်လှူပြီးလျှင် ခင်မင်လောက်စွာသော ပျူငှါစကားဖြင့် လျှောက်ကြား ပြောဆိုပြီးမှ “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ရသေ့... အရှင်ထံ၌ ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်ကန် သော ဝိသဘာဝ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိကြောင်း ကြားသိရ၍ အကျွန်ုပ် လာပါသည်။ ထိုမိန်းမငယ်ကို အကျွန်ုပ်အား သနားဆောက်နှင်းတော်မူပါ” ဟု တောင်း၏။ ရသေ့ကလည်း “မင်းကြီး.... ငါ့သမီးဝယ် ဆွေခိုးမျိုးပါး ကိုးစားမည့်သူ လူတဦးမျှမရှိချေ။ ပြည်ကြီးသနင်း မင်းမည် သည်လည်း ဝန်းလည်းခြွေရုံ မိသံမောင်းမ များစွာလှ၏။ သူကဖျက်ပြား ကုန်းချောငြားအံ့၊ မင်းဖျား အရှည် မချစ်ရာ၊ စာနာ တိုင်းစားတတ်သူ ရှား၏။ သနားသော်ကြင် မုန်းလျှင် ပြစ်လျောက် မထောက်မညာ ပြုတတ်စွာသော မင်းသာ များ၏။ သို့အရာကြောင့် ငါ့သမီးကို မင်းကြီးအား ဆောက်နှင်းရန် ခက်သည်” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် “အရှင်ဘုရား...စိုးရိမ်တော်မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်ထံသို့ကျလျှင် သူတထူး မနှိပ်စက်ရအောင် အဂ္ဂမဟေသိပ္ပပါအံ့” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုသို့ဝန်ခံမှ ရသေ့ကလည်း ပဒုမဝတီကို ခေါ်၍ သင့်လျော်သော သြဝါဒဖြင့် ဆုံးမသွန်သင်ပြီးလျှင် မင်းကြီးအား ဆောက်နှင်းပေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ပဒုမဝတီကိုရလျှင် အဖရသေ့၏ နှလုံးကို ပြည့်စေခြင်းငှါ တောခန်းဝါဠာပင် ရတနာအစုထက်ထား၍ မိဖုရားကြီးတို့၏ အဘိသိက်ကို သွန်းပြီးမှ နေရာထီးနန်းသို့ ပြန်လာ၏။

သားတော်ငါးရာ

ဗာရာဏသီမင်းလည်း ပဒုမဝတီကို ရသည်မှစ၍ ကြွင်းသော မိန်းမတို့အား မကြည့်မရှု ပဒုမဝတီနှင့်သာ စံပယ်ကာနေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာသော မိဖုရားမောင်းမတို့သည် ပဒုမဝတီကို ငြူစူကြကုန်လျက် ဖျက်ဆီးလိုသည်ဖြစ်၍ “အရှင်မင်းကြီး ဤပဒုမဝတီကား လူသားဇာတိ မဟုတ်၊ မနုဿစစ်ဖြစ်သောသူတို့မှာ ဖဝါးချရာရာ၌ ကြာခံလာရသည်ဟု တရံတခါမျှမကြား ရဖူးချေ၊ နတ်ဘီလူးတို့၏ အမျိုးသာလျှင် ကြာခံလာကြောင်းကို ထုံးဟောင်းကြားဖူးချေ သည်၊ ထို့ကြောင့် အရှင်မိဖုရားကား လူသားဇာတိမဟုတ်၊ နာနာရုပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းကာနေ သောနတ်၊ ဘီလူးမသာ ဖြစ်သည်၊ အကျွန်ုပ်တို့ သူနှင့်အတူ မနေဝံ့ပါ၊ အကျွန်ုပ်တို့ ငါးရာကို ပစ်ခွာတော်မူလိုလျှင်လည်း ပစ်ခွာတော်မူ၊ ပဒုမဝတီကို ပစ်ခွာလိုလျှင်လည်း ပစ်ခွာတော်မူ” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ယင်းသို့ အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်သော်လည်း မင်းကြီး စကားမပြန်ပဲ နေမြဲသာ နေတော်မူသတည်း။

နှစ်လ ရှည်လျှားလတ်သော် မိဖုရား ပဒုမဝတီ၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်စွန်သည် ပုန်ကန် သောင်းကျန်းသည်ဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းစေခြင်းငှါ မင်းကြီး ကြံသွားသည်ရှိသော် မိဖုရားကို နန်းတော်၌ ထားခဲ့ရ၏။ ငါးရာသော မောင်းမတို့သည် ပဒုမဝတီ၏ အလုပ်အကျွေးမိန်းမကို တန်ဖိုးများစွာ ပေးပြီးလျှင် “သင်၏ အရှင်မ သားဖွား သောအခါ ဖွားလာသောသားကို ငါတို့အားအပ်၍ သစ်တုံးပြတ်တခုကိုသာ သားပြု၍ထားပါ” ဟု မှာဆို၏။ ထိုအလုပ်အကျွေးမိန်းမလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် အရံသင့် ပြုထား၏။

ပဒုမဝတီ မိဖုရားလည်း များမကြာမီပင် မဟာပဒုမ မင်းသားကို ဖွားမြင်၍ စဉ်သမျှသော ကိုယ်ဝန်၏ အညစ်အကြေး သွေးပေါက်တို့၌ လေးရာ့ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်သောသူတို့သည် သံသေဒဇ ငြိတုယ်ကြ၍ ငါးရာမျှသော မင်းသားတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလုပ်အကျွေး မိန်းမလည်း ထိုငါးရာမျှသော သားတို့ကိုပင် မောင်းမ ငါးရာတို့အား ပေးအပ်၍ သစ်တုံး ပြတ်တခုကိုသာ သွေးဖြင့် လိမ်းကျံကာ ထား၏။

မိဖုရားလည်း မိန်းမောရာမှ သတိရသော် အလုပ်အကျွေးမိန်းမကို ခေါ်၍ “အကျွန်ုပ် ဖွားသောသား အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလျှင် အရှင်မသားကား ဤသစ်တုံးပင်တည်း” ဟု ပြ၏။ ပဒုမဝတီလည်း နှလုံးမသာ ရှက်နိုးစွာ၍ “လျင်စွာ ခွဲပစ်ဘိလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအလုပ်အကျွေးမိန်းမကလည်း အကျိုးလိုလှသော အဟန်ဖြင့် “မြန်စွာပယ်ရှား၍ သူတပါး မသိစေလင့်” ဟု နှုတ်ပိတ်၏။

မိဖုရား ရာထူးမှကျပုံ

သားငယ်ကိုယူကြသော မောင်းမငါးရာတို့သည်လည်း အသီးအသီး ပန်းထိမ်သည်ထံ လွှတ်၍ ကြုတ်ကိုပြုစေပြီးသော် ထိုကြုတ်၌ သူငယ်ကိုသိပ်၍ တံဆိပ်ရေးမှတ်ကာ ကောင်းစွာ သိုဝှက်ထားကြ၏။ မင်းကြီး ပစ္စန္ဒရစ်ငြိမ်ဝပ်စေရာမှ ပြန်လာသော် နက္ခတ်သဘင်အခါနှင့် ကြိမ်ခြင်းကြောင့် မြို့တွင်းသို့မဝင်ပဲ မြို့ပြင်၌သာ ယာယီတဲကွန်းဖြင့် ပွဲလမ်းသဘင်ပြု၏။

ထိုအခါ ငါးရာသောမောင်းမတို့သည် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ပဒုမဝတီမိဖုရား၏ သစ်တုံး မွေးကြောင်း၊ ဘီလူးမဖြစ်ကြောင်းများကို လျှောက်ထားပြောဆိုကြ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကို ယုံကြည်ရကား မိဖုရားကို နန်းမှနှင်ထုတ်လေ၏။ ထိုမိဖုရားလည်း ဘဝတပါးက ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံဆိုးသည် အကျိုးပေးခွင့်ကြံမြဲလေ၍ မင်းအိမ်က ဆင်းလာသည်က စ၍ ဖဝါးချတိုင်း ချတိုင်း ပေါက်မြဲသော ကြာပဒုမာတို့သည် မပေါက်လာကုန်၊ နတ်၏ရောင်ဝါ ကဲ့သို့ ထွန်းပစွာသော ကိုယ်ရောင်တို့သည် ကွယ်၍ တင့်တယ်ရုံမျှသာ ရှိ၏။

ထိုသို့ ညှိုးနွမ်းလျက် လမ်းငယ်အကြားဖြင့် သွားလေသော် ပြည်တော်၏ အထောင့်၌ နေသော သူအိုမတဦးသည် မြင်၍ ချစ်ခင်မငြီး သမီးကဲ့သို့ မှတ်ရကား လာလတ်သောအကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ ပဒုမဝတီကလည်း “မိခင်...အကျွန်ုပ်သည် ခရီးသွား အာဂန္တုပါတည်း၊ တည်းခိုခြင်းငှါ ရှာ၍လာပါသည်”ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သမီး...ယင်းသို့ဖြစ်တပြီးကား မိခင်အိမ်၌ နေလော့”ဟု ဆို၍ သမီးထပ်တူ မွေးမြူသိမ်းပိုက်လေ၏။

ကံကောင်းပေါ်လာပြီ

မင်းသားငယ်တို့ကို ဝှက်ထားသောမောင်းမငါးရာတို့သည်လည်း တညီတညွှာတည်းမင်းကြီးအား လျှောက်ကုန်သည်ကား “အရှင်မင်းဖျားသည် ထွက်သွားတော်မူသောအခါ အောင်မြင် လွယ်စိမ့်သောငှါ ဂင်္ဂါနတ်တို့ကို မပြတ်ဝပ်ညောင်း၍ ဆုတောင်းပူဇော်နှင့်ပါသည်။ ယခု အောင်မြင်လာသောအခါ ဗလိနတ်စာမပြုပါရသေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ နှုတ်ကြွေးမတင်ရအောင် ဂင်္ဂါသဘင် ရွှင်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းလည်း ထိုမောင်းမတို့၏စကားကို လိုက်နာ၍ ဂင်္ဂါသဘင်ကို စီရင်လေ၏။

ထိုအခါ ငါးရာသော မောင်းမတို့သည် မိမိတို့ဝှက်ထားသော ကြုတ်တို့ကို မျှော်ခြင်းငှါ ကိုယ်ဝတ်တန်ဆာဖြင့် ဖုံးကွယ်လျက် ရေသို့သက်၍ မျှောလေကုန်၏။ ထိုကြုတ်တို့သည် ရံကာ၍ နေသော ပိုက်ကွန်၌ငြိမ်သဖြင့် မင်းကြီးရေမှတက်၍ ပိုက်ကွန်ကို ဖော်သောအခါ ပါလာကုန်ရကား မင်းအား ဆက်လေကုန်၏။

မင်းလည်း ကြုတ်ကိုဖွင့်စေသော် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော မင်းသားငယ်တို့ကိုမြင်၍ ကြုတ်တွင် ပါသော အက္ခရာတံဆိပ်တို့ကို ရှုပြန်သော် “ဘုန်းကံကြီးမား ဣမင်းသားတို့ကား မိဖုရား ပဒုမဝတီ၏ဝမ်းမှ ဆင်းသော ဗာရာဏသီမင်း၏ သားတော်တို့တည်း”ဟူသော တံဆိပ်ကိုမြင်၏။

[တံဆိပ်ကား-မောင်းမငါးရာတို့ ကြုတ်တွင်းသို့သွင်းသည့် နေ့ပင်နောင်တွေ့သောအခါ မင်းကြီးသိစိမ့်သောငှါ သိကြားလာ၍ ရေးလေသတည်း။]

ဗာရာဏသီမင်းကြီးလည်း မိမိသားရင်းအဖြစ်ကို သိလေသော် ရိုးတွင်းခြင်ဆီစိမ့်မျှ နှစ်သိမ့်လေးမြတ်စွာလျက် မဟာပဒုမ မင်းသားကို ချီယူ၍ ကလူဖက်ရမ်းပြီးမှ မူးမတ်တို့အားလည်း ကြွင်းသော သားငယ်တို့ကို ထိန်းစေလျက် ခပ်သိမ်းသော ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ မြို့နန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။ ရောက်သောအခါ အသပြာထောင်ထုပ်ကို ဆင်လည်ကုပ်၌ ဆွဲစေလျက် “ပြည်ထဲပြည်ပ ပဒုမဝတီကို ရှာဖွေမေးမြန်းလေကုန်၊ အကြင်သူကား မိဖုရားကိုပြုနိုင်ပေအံ့၊ ထိုသူအား ဤအသပြာထုပ်ကို ပေးလေလော့” ဟု အမတ်တို့ကို စေလိုက်၏။

မင်းချင်းတို့လည်း မင်းကြီးဆိုတိုင်း ရှာဖွေမေးမြန်းကြလေသော် မိဖုရားတည်းနေသောအိမ်သို့ ရောက်၍ ထိုသူတို့ ကြော်ငြာသောစကားကို ပဒုမဝတီကြားလျှင် “မိခင်... ဤဆင်၏ လယ်ကုပ်၌ ပါသော အသပြာထုပ်ကို ယူချေလော့၊ မင်းချင်းတို့က ပဒုမဝတီကို သိ၏လော့ဟု မေးလျှင် ငါ့သမီးသည် သိ၏ဟု ဆိုလေလော့” ဟု စေ၏။

သူအိုမကလည်း “သမီး... မပြုနိုင်သော် မခက်လော့” ဟု ဆို၍ မယူပဲနေလျှင် “မိခင်... မစိုးရိမ်လင့်၊ အသပြာထုပ်ကိုသာ လျှင်စွာယူချေ” ဟု စေန်များသဖြင့် သူအိုမ လိုက်၍ယူသော် မင်းလူ မူးမတ်တို့သည် သူအိုမနှင့်တကွ လိုက်လာ၍ အိမ်မှာနေလင့်သော ပဒုမဝတီမိဖုရားကို မြင်လေလျှင် ဦးတင်တုပ်ကွ ရှိညွတ်ကြလျက် အိမ်အိမ်ပြင် တန်ဆာဆင်ပြီးမှ ပြည့်ရှင် မင်းကြီးအား တွေ့ကြောင်းကို လျှောက်ကြား၏။

မြို့တော်ဝင်ခန်း

မင်းလည်း နန်းတော်မှသည် ပဒုမဝတီနေသော အိမ်ဝတိုင်အောင် ရတနာခုနစ်ပါးကို တံတားခင်းပြီးမှ အသီးအသီးသော ပန်း၊ ထီး၊ တံခွန်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ စိုက်ထားလျက် မင်္ဂလာရှိသော ရထားဖြင့် နန်းတော်သို့ တင်ဆောင်၏။ မိဖုရားလည်း ရထားမစီးမူ၍ ပြည်သူတို့အား မိမိဘုန်း အာနုဘော်ကို မြင်စေခြင်းငှါ ခြေဖြင့်သာ လာလတ်သော် ဖဝါးချရာချရာ ဌာန၌ လှည်းဘီးပမာဏရှိသော ပဒုမာကြာသည်ထွက်ကာထွက်ကာခံလာ၍ ဖဝါးချီသောအခါမှ ထိုကြာကွယ်လေသတည်း။

မိဖုရားလည်း များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွလာ၍ နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင် လမ်းအစဉ်၌ ခင်းသမျှသော အဝတ်တန်ဆာ ရတနာ ရွှေငွေတို့ကို မွေးမြူပေသော သူအိုမအား အပြုပြင်ပေး၏။

မင်းကြီးလည်း ယခင် ငါ ရာသော မောင်းမတို့ကို ပဒုမဝတီအား ကျွန်အလိုငှါ ပေး၏။ မိဖုရားလည်း ထိုမောင်းမတို့သည် မကောင်းကြံ၍ ကျွန်ခံရကြောင်းကို ပြည်သူအပေါင်းတို့ သိစေခြင်းငှါ မြို့လေးမျက်နှာ၌ စည်လည်စေပြီးမှ မင်းကြီးအား တောင်းပန်၍ တော်လှန်စေပြီးသော် မိဖုရားကြီးမှာ မဟာပဒုမမင်းသားကိုသာမေး၍ ကြွင်းသော မင်းသားငယ်တို့ကို ထိုမောင်းမငါးရာတို့အား မွေးမြူစေ၏။ မင်းသားတို့ ကစားနိုင်သောအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗာရာဏသီမင်းလည်း နန်းတော်တွင်း၌ သန့်ရှင်းသော ရေကန်၊ ပန်းအာရာမံ၊ ဥယျာဉ်ကိုပြု၍ ပျော်ပါးစေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထေရ်ငါးရာ

မင်းသားတို့အရွယ် ရောက်၍ တနေ့သောအခါ ကစားရာ ရေကန် ကြာတို့သည် နံနက်ပွင့်စအခါ လွန်စွာ တင့်တယ်လှပလျက် ညချမ်းအခါ ညှိုးလျော်လာသည်ကိုမြင်လျှင် “ကြာပင်၊ ကြာပွင့်

တည်းဟူသော အနုပါဒိန္နက ရုပ်သည်မျှလည်း ဝယပတ္တ အနိစ္စသဘောဖြစ်သေး၏။ ဥပါဒိန္နက ဖြစ်သော ငါတို့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာမှာမူ အဘယ်မှာ လွန်နိုင်တော့အံ့နည်း”ဟု ဝိပဿနာရှုကြလျက် ထိုခဏ၌ပင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ ကြားပွင့်၏အချက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ငြိမ်သက်စွာနေသည်ကို အခြွေအရံ ဖြစ်သော လူတို့မြင်လျှင် “အရှင့်သားတို့...နန်းတော်သို့ သွားချိန်တန်ပြီ၊ ရေကန်မှ တက်တော် မှုကြလော့”ဟု လျှောက်၏။ သို့လျှောက်ငြားသော်လည်း စကားမပြန်ပဲ နေလျှင် ဖခင် မင်းကြီး အား အကြောင်းကို လျှောက်ကြား၍ “ငါ့သားတို့ နေလိုတိုင်းနေစေ၊ သင်တို့သာ စောင့်ရှောက် လေ”ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ညဉ့်သုံးယာမ စောင့်နေ၍ နေအရုဏ် တက်သောအခါ “အရှင့်သားတို့ နေ့တပါးရောက်ချေပြီ၊ နန်းသို့ တက်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်ကြားလျှင် “အသင်မင်းချင်းတို့ ငါတို့ ကား မင်းသားမဟုတ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်ပြီ”ဟု ဆိုပေ၏။

“မင်းချင်းတို့ကလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမည်သည် ဤကဲ့သို့မဟုတ်၊ မုတ်ဆိတ်ဆံကို ပယ်ရိတ်၍ သပိတ် သက်နိုး ရဟန်းပရိက္ခရာ အစုံနှင့်ဖြစ်သည်။ အရှင့်သားတို့ ဝန်လေးစွာသော စကားကို မဆိုကြ လင့်”ဟု လျှောက်လျှင် ထိုအသွင်သို့ ညွတ်သောစိတ်ရှိလျက် မိမိတို့ ဦးခေါင်းတို့ကို မိမိလက်ဖြင့် သုံးသပ်သော် လူဇာတ်၏အသွင်သည် ကွယ်ပ၍ ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့်တကွ ရဟန်းအသွင်ကို ရကုန် ၏။ ယင်းသို့ ရဟန်းဖြစ်ကြပြီးသော် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံ၍ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကြွလေကုန်၏။

လယ်သူမဘဝ

ပဒုမဝတီမိဖုရားလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားရသော် “ငါသည်ကား သားအများမွေးရပါ လျက် ငါ၏ထံ၌ တယောက်မျှမရှိ၊ နိပုတ္တကဖြစ်ချေပြီ”ဟု လွန်စွာ စိုးရိမ်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်လျက် စိတ်ညစ်သော ဝေဒနာဖြင့် ကြမ္မာကုန်လေသော် ရုဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီးဖြစ်သောရွာငယ်၌ လယ်လုပ်သူကြီး၏ သမီးပင် ဖြစ်ပြန်လေ၏။ အရွယ်သို့ရောက်၍ အိမ်ရာပြုကြသောအခါ မိဘတို့ စဉ်လာဖြစ်သော လယ်ကိုလုပ်ဆောင်ရ၏။

တနေ့သ၌ မိမိသား ဖြစ်ဖူးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးရာတို့တွင် ရှစ်ဦးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာသည်ကိုမြင်၍ လင်ယောက်ျားအား ဤသို့ဆို၏။ “အရှင်...ကောင်းကင် ဖြင့် ကြွလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှုစမ်းလော့၊ ထိုရဟန်းတို့အားပင့်၍ ဆွမ်းလှူကြကုန်အံ့”ဟု ဆို၏။ လင်ယောက်ျားကလည်း ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ရဟန်းငှက်မည်ကုန်၏။ အဘယ်ငှာန၌ သက်ကြမည်မသ်”ဟု ဆို၏။

ထိုခင်ပွန်းနှစ်ဦးတို့ ပြောကြစဉ်ပင် အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ကောင်းကင်မှ သက်လာ၍ နေရာအနီး၌ပင် တည်ကုန်လျှင် လယ်ရှင်မိန်းမကလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ပင့်၍ နီလင့်သော ဆွမ်း ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် “အရှင်မြတ် ရှစ်ပါးသည် နက်ပြန်လည်း အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ”ဟု ဖိတ်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကလည်း “ဒါယိကာမ လုပ်ကျွေးအံ့သော ဆွမ်းကို လည်းကောင်း၊ နေရာကိုလည်းကောင်း ရှစ်ပါးဖို့သာရှိစေ၊ ကုသိုလ်စေတနာ ပြန်ပွားအောင် ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကြွလာအံ့”ဟု ဆို၍ ပြန်ကြလေ၏။

နောက်မိုးသောက်သောအခါ ရှစ်ဦးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် အကြွင်းလေးရာ့ ကိုးကျိပ် နှစ်ပါးတို့အား “သင်တို့အမိဖြစ်ဖူးသော ဒါယိကာမအား ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ တပါးသော နေရာသို့ ဆွမ်းရှာမကြမူ၍ ငါတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကုန်”ဟု ဆို၍ ထိုငါးရာလုံးပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာ၏။

ဒါယိကာမလည်း မှာခဲ့သမျှသော ဆွမ်း ကွမ်း နေရာကိုသာ စီမံ၍ထားသည်နှင့် ငါးရာသော ရဟန်းတို့ရောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေရာပြခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း မိမိတို့ တန်ခိုးအားဖြင့် အိမ်ကိုလည်းကောင်း နေရာကိုလည်းကောင်း ပွားစေ၍ ငါးရာလုံးပင် ထေရ်စဉ်အားဖြင့်နေကြ၏။ ဒါယိကာမကလည်း ရသမျှသောဆွမ်းကို ပြင်ဆင်သော် ရှစ်ဦးသော ရဟန်းကို ရည်မှန်း၍ပြုထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်သည် တိုးပွား၍ ငါးရာလုံးပင် လောက်ပေ၏။

ဆွမ်းကျွေးပြီးသောအခါကြာညိုလက်တို့ကိုလှူ၍ ဒါနိုး၍ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားကိုနာပြီးသော် “အကျွန်ုပ်သည် ယခုအားထုတ်သော ပုညကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်သမျှ နောက်ဘဝတို့၌ ကြာညိုပွင့်ချပ် ကဲ့သို့ လျှောက်ပတ် တင့်တယ်သော ကိုယ်အဆင်းရှိသည် ဖြစ်ပါစေသော၊ အရှင်မြတ်တို့ ရအပ် သော တရားအထူးကိုလည်း ရပါလိုသော”ဟု ဆုတောင်း၏။ ပြီးသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကြွလေကုန်၏။

နောက်ဆုံးဘဝ

လယ်ရှင်မိန်းမလည်း ထိုဘဝမှ အသက်တိုင်းနေ၍ စုတေ လေသော် နတ်ပြည်၌ တကြိမ်ဖြစ် ပြီးမှ ငါတို့ဘုရားပွင့်ချိန်နီးသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ကုဋေတရာ့ခြောက်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝ သော သဌေးအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေနေလာ၏။ ဖွားသောအခါ ကြာညိုတိုက်၏ အတွင်းရောင်နှင့်တူ သော ကိုယ်အဆင်း ရှိကား ဥပ္ပလဝဏ် ဟူသော အမည်ကိုမည်၏။ ကိုယ်၏ရနံ့လည်း ကြာညို နံ့ ကဲ့သို့ သင်းပျံ့မွှေးထုံ၏။

ထိုမိန်းမငယ်သည် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် မြင်မြင်သမျှသော ယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ချီးပ အံ့ဩ၍ အဆင့်ဆင့်ပြောသဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး ကျော်စောရကား တရာ့တပါးသော ထီး ဆောင်းမင်း အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း စည်းစိမ်ကြီးကျယ်သော သဌေးသူကြွယ်တို့သည် လည်းကောင်း အောင်သည် (သွယ်) တမန်ဖြင့် ဖခင်သဌေးထံ ဥပ္ပလဝဏ်ကို တောင်းလာကြ ကုန်၏။

ထိုကာလအပသဌေးသည် ဤသို့ကြံ၏ “ငါသည် ဤသမီးတယောက်မျှနှင့် တောင်းဆိုလာကြ သော မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သဌေးတို့၏ နှလုံးကို ပြည့်စေခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရာ၊ ငါ၌လည်းကောင်း၊ သမီး၌ လည်းကောင်း၊ ရန်ကင်းကြောင်းဖြစ်သော ဥပါယ်ကိုပြုအံ့”ဟု ကြံပြီးသော် သမီးကိုခေါ်၍ “ချစ် သမီး သင်သည် ဤလူ ဘုံဝယ် ကာမဂုဏ်ဖြင့် မရွှင်မြန်းပဲ ရဟန်းပြုနိုင်ပါအံ့လော့”ဟု မေး၏။

ဥပ္ပလဝဏ်ကလည်း ပစ္စိမာဘဝ၌ တည်သူ ဖြစ်ရကား အဖမဆိုမိကပင် ရဟန်းပြုချင်သောဆန္ဒ ရှိလှ၍ “ဖခင်...အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုနိုင်ပါ၏။ သာသနာသို့ လျင်စွာသွင်းပါလော့”ဟုဆိုလျှင် မိခင် ဖခင်တို့လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရတနာထမ်းစင်ဖြင့် တင်လျက် ဘိက္ခုနီမတို့၏ ကျောင်းသို့ ဆောင်၍ ရဟန်းပြုပေ၏။

ရဟန္တာမိန်းမဖြစ်ပြီ

ထေရီမလည်း ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီ စာတုဒ္ဒသီ ဥပုသ်နေ့နှင့်ကြုံ၍ ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီး ထွန်းလှည့်ကျသဖြင့် ထွန်းညှိရလေသော် ပြောင်ပြောင်လောင်သော ဆီမီးရောင်ကို အာရုံ စောလျက် တေဇောကသိုဏ်းကို ရှုသဖြင့် ရှစ်ဆင့်သော ရူပ, အရူပဈာန်သို့ ရောက်ပြီးသော် ဝသီဘော် ငါးတန်ဖြင့် ထိုဈာန်ကို ဝင်စားပြီးမှ ၎င်းဈာန်ကို ပါဒကပြုလျက် ရှုအပ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မဂ်လေးတန်ကို တဏှာမခြားပဲရ၍ ရဟန္တာမိန်းမဖြစ်လေ၏။

အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် ဣဒ္ဓိဝိစစသော အဘိညာဉ်တို့သည် သူမယှဉ်နိုင် အောင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင်တန်ခိုးပြအံ့သောအခါ၌ ရဲရင့်စွာ ဝန်ခံပေ၏။

(ထိုအကြောင်းကြောင့် နောက်နှောင်းသောအခါဝယ် တန်ခိုးကြီးသောအရာ၌ တေဒဂ် သနား၍ အဂ္ဂသာဝိကာ အရာ၌ ထားတော်မူသည်။)

ဤကား ဥပုလဝဏ်ထေရီမ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

[ထေရီအပဒါန် ပါဠိတော်, ၎င်းအဋ္ဌကထာ, အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာတို့၌ လာ၏။ ဤမှတစ်ပါး သော ရဟန်းယောကျ်ား, ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြဆိုလျှင် အထက်စကားဆက် ကွာမည် ကြောင့် ပေယျာလထားတော့မည်။]

၆၂-နကုလပိတာ, နကုလမာတာ သမီးခင်ပွန်းတို့ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း သက်ဿနဂိုရ်ပြည် တောင်တံခါးဝ၌ စည်းဝေးကြကုန်သော ပရိ သတ်အပေါင်းတို့အား တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတော်မူပြီးလျှင် သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် နိုင်ငံအသီးသီး ပြည်ကြီးအရပ်ရပ်ကို လှည့်ပတ်ကာ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသဖြင့် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂိုရ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့၏တောင်မျက်နှာ ဖြစ်သော ဘေသကလ တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ဆွေမျိုးဘဝနိုး၍ ချစ်ကြပုံ

ထိုအခါ သံသုမာရဂိုရ်မြို့၌ အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင် ကြွယ်ဝသော နကုလပိတာ နကုလမာတာ အမည်ရှိသော သူကြွယ်ကြီးသမီးခင်ပွန်းနှစ်ဦးတို့သည် ဘုရားကြွလာကြောင်းကို ကြား၍ မြို့သူ မြို့သားအပေါင်းနှင့်တကွ ဖူးမြော်ကြခြင်းငှါ လာလေသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်လျှင် မိမိတို့ ရင်မှဖွားသောသားဟူသော အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ်ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ရကား သူကြွယ်လင် မယားတို့သည် ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်လျက် အထင်ထပ်ခိုခိုးပြီးမှ “သားမြတ်ဘုန်းခေါင် သား တော်မောင်သည် ဤမျှလောက်ကြာသော ကာလပတ်လုံး မိခင်ဖခင်တို့အား ပယ်မှားစွန့်ခွါ၍ အဘယ်မှာနေဘိသနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ အိုမင်း၍ သေခြင်းနီးလှသော ယခုကာလမှပင် သားဘုရားကို မြင်ရတော့သည်။ မိဖနှစ်ပါးတို့အား သားဘုရားသည် သနားစုံမက်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ပြုဘိသည်” ဟု ငိုယိုကာ လျှောက်ဆို မြည်တမ်း၍ အတူပါလာသော သား သမီးတို့အား “ဤဘုရားမြတ်ကား

သမီးတို့၏ မောင်ဖွားတည်း၊ သားကြီးတို့၏ ညီတည်း၊ သားငယ်တို့၏ အစ်ကိုတည်း”ဟု ညွှန်ပြလျက် “သားဘုရားသည် နက်ဖန် သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ ဖခင်တို့၏ အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာ ဝန်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ သံဃာတော်တို့လည်း “ငါတို့မြတ်စွာဘုရားသည် အသမ္ဘိန္ဒူဝတ္တိယ ဖြစ်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်း သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကြီးတို့၏ သားတော်စင်စစ် ဖြစ်ကြောင်းကို တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ လူနတ်ဗြဟ္မာ ဟူသမျှတို့ပင် သိကြသည်ချည်းဖြစ်လျက် ဤသူကြွယ် လင်မယားသည် သားဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပြန်သည်။ ထိုအရာကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဆိတ်ဆိတ်သာ သည်းခံတော်မူသည်။ ဘယ်သို့အကြောင်းရှိလေသနည်း”ဟု ပြောဆိုကြ၏။

တရားစကား နာကြားကြပြီ

ထိုစကားကို ကြားတော်မူလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ရှင်လှသော ဣန္ဒြေဖြင့် နေတော်မူလျက် “ချစ်သား ရဟန်းတို့...ဤနကုလမည်သော သူကြွယ်သည်ကား ရှေးသောကာလ ဘဝမခြား ငါးရာပတ်လုံး ငါဘုရား၏ ဖခင်စစ်လည်း ဖြစ်ဖူးပေပြီ၊ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဘထွေးစစ်လည်း ဖြစ်ဖူးပေပြီ၊ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဘကြီးစစ်လည်း ဖြစ်ဖူးပေပြီ၊ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဦးရီးစစ်လည်း ဖြစ်ဖူးပေပြီ။ ဤသူကြွယ်မလည်း ဘဝမခြား ငါးရာမျှစင် မိခင်စစ်လည်း ဖြစ်ဖူးပေ၏။ မိထွေး မိကြီး၊ အရီးစစ်လည်း အဖြစ်ငါးရာ ဖြစ်ရှာဖူး၏။ နှစ်ဦးကိုပေါင်းစပ်သဖြင့် ဘာလေးထောင်တိုင်တိုင် သူတို့လက် တွင်းသာငါဘုရားသည် ကြီးပွားရလေသောကြောင့် ငါ့အားချစ်ခြင်းအလျှင်သည် အစဉ်မပြတ် လေရကား ငါဘုရားကို သားဟူသော အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ်ချစ်ခင်ကြ သတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္န ဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ရှေးဘဝ၌ မိဘ ပေါက်ဖော်တော်စပ် ကျမ်းဝင် ဖြစ်ဖူးအင်ကြောင့် လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်လှသောကြောင့် လည်းကောင်း။ ဧဝံ-ဣမိနာ၊ ဤအကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့်။ တံ ပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဥပ္ပလံဝ ယထာ၊ ညွှန်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေကိုလည်းကောင်း မှီ၍ဖြစ်သော ကြာကဲ့သို့တည်း။

ဤမှတစ်ပါးလည်း များစွာသော ဒေသနာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ သူကြွယ်သမီးခင်ပွန်းနှစ်ဦးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။ ကြွင်းသော ပရိသတ်အများတို့လည်း တရားရသကို သောက်ရလေကုန်သည်။ ဤသူကြွယ်နှစ်ဦးတို့သည် ပင့်ဖိတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်လည်း ဘဂ္ဂဘိုင်း သံသုမာရဂိရိမြို့ ဘေသကလတောအုပ်၌ အဋ္ဌမဝါ ဆိုတော်မူသတည်း။

နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဤနကုလပိတာ၊ နကုလမာတာတို့ကို သာသိကအရာ၌ တေဒဂ်ဏားတော်မူသတည်း။

ဇရာ-ဗောဓိမင်းသား၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ယင်းသို့ သံသုမာရဂိရိ၌ ဘုရားနေတော်မူသောအခါ သံသုမာရဂိရိပြည်ကို အစိုးရတော်မူသော ဗောဓိမင်းသားသည် စိတြဝေဒကီလက်သမားအား မိမိ၏နေရာအလို့ငှါ နန်းပြာသာဒ်ကို ဆောက်လုပ်စေသော် လက်သမားသည် ဆန်းကြယ်သော အကြံဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ရကား တပါးတိုင်းနိုင်ငံ၌ တရံတဆစ်မျှ မဖြစ်စေဘဲ ထူးဆန်းလှစွာ အာကာတ်မံညွန့်သို့ ပျံကွန်ဘနန်း အံ့ဩ၍ မခန်းသော ကောကနဒအမည်ရှိသော နန်းပြာသာဒ်ကို ပြုလုပ်၍ ပေး၏။

မကောင်းကြံက မကောင်းခံရ

မင်းသားလည်း ထိုပြာသာဒ်ကို မြင်လျှင် ရှင်ပျဝမ်းသာလျက် “ဆရာလက်သမား...သင်သည် တပါးမြို့ရွာ၌ မင်းတို့အလို့ငှါ ဤငါ၏ ပြာသာဒ်ကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်ဆန်းကြယ်သော ပြာသာဒ်ကို ပြုလုပ်ဖူးပြီလော ယင်းသို့-ဟုတ် ဉာဏ်စွမ်းထုတ်၍ သင် လုပ်ဦးအတတ်ပင်လော”ဟု မေး၍ လက်သမားလည်း “တပါးမြို့ရွာ၌ မပြုစဖူး လက်ဦးအတတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်လျှင် မင်းသားသည် ဤသို့ ကြံ၏—“ဤလက်သမား ရှိချေငြားက တပါးသော မင်းသားတို့သည် ဤကဲ့သို့သော ပြာသာဒ်ကို ပြုစေလတ္တံ့ ၊ ထိုအခါငါ၏ ပြာသာဒ်သည် ထူးမြတ်အံ့ဩဖွယ် မဖြစ်ရာပြီ၊ ပြာသာဒ်ပြီးလျှင် လက်သမားကို သတ်သော်လည်းသတ်အံ့၊ လက်ကိုသော်လည်း ဖြတ်အံ့၊ မျက်စိကိုသော်လည်း ဖောက်အံ့”ဟု ကြံ၍ တိုင်ပင်၏။

မိမိထံ၌ နိယံခစားသော သိဉ္ဇဝလုလင်အား ပြောကြား တိုင်ပင်၏၊ သိဉ္ဇဝလည်း ထိုစကားကို ကြားရသော် ငါတို့မင်းသည် မှားယွင်းသော အကြံကို ကြံချေပြီ၊ ဤလက်သမားနှင့် တူသူလည်း ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းပြင်ဝယ် ဘယ်တိုင်မျှ မရှိချေ၊ အတတ်ပညာ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်ပေသည်၊ ထို့ကြောင့် ဆရာကို မသေအောင် ငါကြံအံ့ဟု ကြံလျက် လက်သမားထံသို့ လာပြီးလျှင် “ဆရာ... ငါတို့မင်းသည် လက်ငင်းမျှကိုသာမြော်၍ မလျော်သော အမှုကို ပြုလို၏၊ ပြာသာဒ်ကိစ္စ ပြီးပြီလောဟု မေးလျှင် မပြီးသေးဆို၍သာ ဆရာ ချမ်းသာကြောင်းကို ရှာလော့”ဟု ဆို၏။

ထိုလက်သမားလည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ ပြာသာဒ် စီရင်ဖွယ် ပြီးပြီလောဟု မင်းသား မေးသောအခါ “မပြီးသေးပါ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စအများပင် ကြွင်းပါသေးသည်၊ ရှေးရှေး မင်းတို့သည် တရံတဖန်မှ မစံရဖူးသည်ကို အရှင်သားစံရအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြုပါအံ့၊ သစ်သား လောက်အောင် ပေးတော်မူပါ၊ သို့ရာတွင် လူသူ အကြည့်အလာများလျှင် ကိစ္စလပ်လျားပါလိမ့်မည်၊ ထမင်းပို့အံ့သော အကျွန်ုပ်မိန်းမမှတစ်ပါး အခြားသူ မဝင်ရအောင် ပိတ်ပင်ထားတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းသားလည်း “ကောင်းပြီ၊ သင့်ဉာဏ်စွမ်းရှိတိုင်း ပြုလေ”ဟု ခွင့်ပေး၏။

ဂဠုန်ယာဉ်ပျံ

လက်သမားလည်း ထိုခန့်မှစ၍ ပိုလာသမျှသော သစ်ကို မိမိသားမယားနှင့်ထကူ နေလောက်အောင် ဂဠုန်ရုပ်ကို ပြုလုပ်၏၊ ယန္တရားစက်နှင့် တကွသော ငှက်ရုပ်ပြီးလျှင် “အိမ်တွင်ရှိသမျှသော ဝတ္ထုပရိကံကို ရောင်း၍ ရွှေ ငွေ ဘဏ္ဍာနှင့် သားသမီးတို့ကိုသာ ယူ၍လာခဲ့”ဟု မယားအား မှာထားပြီးသော် သိုမှီးထိုက်သမျှသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ထည့်၍ သားမယားနှင့်ထကူ ငှက်၏ အတွင်းသို့ ဝင်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံပြေးလေ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် “လက်သမား ပြေးလေပြီ ပြေးလေပြီ” ဟု စိစိကျက်ကျက် ကြွေးကြော်လျက် ကြည့်မျှော်ကုန်စဉ် ယခင်လက်သမားတို့လည်း ဟိမဝန္တာ၏ အနီးသို့ သက်၍ လူတို့ကို စုဝေးပြီးလျှင် မြို့ကြီးတည်ထောင်၍ နေလေ၏။ ထိုမြို့ကား ကဋ္ဌဝါဟန မြို့ဟု တွင်၏။

သားသမီးမရနိုင်ကြောင်း

သံသုမာရဂိရိမြို့၌ ဗောဓိမင်းသားလည်း “ပြာသာဒ်ထီးနန်း သိမ်းမြန်းစံပယ်အံ့” ဟု ကြံ၍ ကောင်းမွန်တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ပြီးသော် အသီးအသီးသော နံ့သာဆိုင်၊ ပန်းဆိုင်တို့ကို ဆွဲထားလျက် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်အား ဆွမ်း အလှူငှါ ပင့်ဖိတ်၏။ ထိုအခါ များစွာသော မိဖုရား မောင်းမတို့သည် “ငါတို့၌ အကယ်၍ သားကို လည်းကောင်း၊ သမီးကို လည်းကောင်း ရလတ္တံ့ သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤပုဆိုးကို ဘုရားသခင်နင်း၍ ကြွတော်မူလတ္တံ့ ၊ အကယ်၍ မရမူကား မနင်းပဲ ကြွလတ္တံ့” ဟု ရည်မှတ် အဓိဋ္ဌာန်လျက် တံခါးခုံမှစ၍ ပြာသာဒ်အပြင်တိုင်အောင် ကိုယ်ဝယ်စုလျားကို ခင်းထားကြကုန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း နန်းဥကင်သို့ဝင်ကြ၍ များလှသောပုဆိုးအခင်းကိုမြင်သော် ဝင်တော်မမူပဲ တန့်ရပ်၍ နေတော်မူ၏။

ဗောဓိမင်းသားလည်း ခရီးဦးကြိုဆိုကာ “ဝင်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားသျှင် ဘုရားသခင် လည်း ဝင်တော်မမူပဲ အရှင် အာနန္ဒာကိုသာ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် အာနန္ဒာက “ဒကာတော် မင်းသား...ပြာသာဒ်အပြင်၌ ခင်းထားသော ပုဆိုးတို့ကို သိမ်းထားလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုဆိုးခင်းအားလုံးကို သိမ်းရုံးပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း နန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ပလ္လင်ထက်၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာဗောဓိ မင်းသားနှင့် တကွသော မိဖုရား မောင်းမတို့သည် အထံတော်သို့ကပ်၍ ရိညွတ်ပူဇော်ပြီးမှ သရဏဂုံ ပဉ္စသီကို ယူကြ၏။ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ပြီးသောအခါ မဟာဗောဓိ မင်းသားက “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် အကျွန်ုပ်ခင်းအပ်သော ပုဆိုးနေရာကို အဘယ့်ကြောင့် နင်းတော်မမူပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “သင် မင်းသားနှင့် တကွသော မိဖုရား မောင်းမတို့သည် အကယ်၍ ငါတို့ အား သားကို လည်းကောင်း၊ သမီးကို လည်းကောင်း ရသည်ဖြစ်လတ္တံ့ မူကား ဘုရားနင်းစေ သတည်း၊ မရလတ္တံ့ မူကား မနင်းစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ စီမံခင်းထားသည် မဟုတ်လော့” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဟုတ်ပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “သင်မင်းသား၌ သားသမီးမရရာသည်ကို သိစေခြင်းငှါ ငါ မနင်းသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းသားကလဲည်း “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကံများကြောင့် သားသမီး မရရာ သနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်ပြန်လျှင် “သင် မင်းသားသည် လည်းကောင်း၊ မိဖုရားသည် လည်းကောင်း အခြားမဲ့ဘဝက ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကံအားကြီး၍ သားသမီးမရရာသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အဘယ်သို့သော မကောင်းမှုပါနည်း” ဟု လျှောက်ပြန်လျှင် “သင်မင်းကြီးသည် ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ခုနစ်ရာသော လူအပေါင်းတို့သည် စုဆောင်း၍ သင်ဘော်သွားကြ လေသော် တရံသောအခါ ကြီးစွာသော လေမုန်တိုင်းနှင့်တွေ့၍ သင်ဘော်ပျက်လေသဖြင့် လူတို့

သေကြေပျက်စီးကြကုန်၏။ ထိုအခါ သင်မင်းသားနှင့် မိဖုရားအလောင်း သဘောသူကြီးကတော် နှစ်ဦးသာလျှင် ကံထူးထောက်မရွံ့ ပျဉ်တချပ်ကို အမှီရလျက် ကျွန်းငယ်တခုသို့ ရောက်ကြလေ သတည်း။ ထိုကျွန်းငယ်ကား ငှက်အများတို့၏ မှီခိုရာဖြစ်သော သစ်ပင် ကမ်းပါး ချုံတောကြား တို့၌ များစွာသော ငှက်သိုက်ငှက်ဥတို့သည် ရှိကုန်၏။ သဘောသူကြီးမောင်နှံတို့လည်း စားသောက် ရန် ရှာကြသော် များစွာသော ငှက်ဥတို့ကို တွေ့မြင်၍ ရွှင်ပျမ်းသာ စားသောက်ကာနေလေ၏။ ဤသို့ ရှေးမကောင်းမှုကံကြောင့် ယခုဘဝ၌ သားသမီးမရရာသတည်း။ ဒါယကာမင်းသား... အရွယ်သုံးပါးတွင် အကြင်သူသည် ပဌမအရွယ်၌ ပါဏာတိပါတ စသော မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဖူးအံ့၊ ဘဝသစ်ဖြစ်သောကာလ ငယ်စဉ်ကပင် ရောဂါဗျာဓိ ကပ်ငြိနှိပ်စက်ခြင်း၊ အသက်တိုခြင်း၊ သား သမီး မရခြင်း စသည်ဖြင့် ချို့တဲ့စွာဖြစ်၏။ ဒုတိယအရွယ်သို့ရောက်မှ ပြုခဲ့မှုကား ဒုတိယအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ချို့တဲ့စွာဖြစ်၏။ တတိယအရွယ်ရောက်မှ ပြုခဲ့မှုကား ထိုနည်း တတိယအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ချို့တဲ့စွာဖြစ်လတ်၏။ ထို့ကြောင့် ချို့တဲ့ခြင်းကို အလိုမရှိကုန်သော သူတော် တကာတို့သည် အရွယ်သုံးပါး၌ပင် ကာယဒုစရိုက် တရားတို့ကို မြစ်တား စောင့်ရှောက်ကုန်ရာ၏” ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ-

အတ္တာနုဉ္ဇေ ပိယံ ဇညာ၊ ရက္ခေယျ နံ သုရက္ခိတံ။
 တိဏ္ဏမညတရံ ယာမံ၊ ပဋိဇဂ္ဂေယျ ပဏ္ဍိတော -

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်၊ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပိယံ၊ ချစ် အပ်၏ဟူ၍။ စေ ဇညာ၊ အကယ်၍ သိသည်ဖြစ်အံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ ချစ်သည်ရှိသော်။ နံ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို။ သုရက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာစောင့်အပ်သော ဒုစရိုက်တရားကို။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရာ၏။ တီသု ဝယေသု၊ အရွယ် သုံးပါးလုံးတို့၌။ အရက္ခန္ဓော၊ မစောင့်နိုင်ခဲ့သော်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောအမျိုးသားသည်။ တိဏ္ဏံ၊ သုံးပါးကုန်သောအရွယ်တို့တွင်။ အညတရံ၊ တပါးပါးသော။ ယာမံ၊ အရွယ်ကို။ ပဋိဇဂ္ဂေယျ၊ ကောင်းစွာ စောင့်စည်းရာ၏။

ဤတရားတော်၏အဆုံး၌ ဗောဓိမင်းသားသည် သောတာပန် တည်လေသည်။ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့လည်း မြတ်သော တရားကို ရကုန်သတည်း။

၆၄-ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဝမ်းသို့ မာရ်နတ်ဝင်ခြင်း

ယင်းသို့ သံသုမာရဂိရိမြို့၌ ဘုရားသီတင်းသုံးတော်မူသောအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်သည် တခုသော တောင်စောင်းကျောင်း၌ နေတော်မူ၍ တနေ့သ၌ လွင်တီးခေါင်၌ စကြိုသွားစဉ် အရှင် မြတ်၏ ဝမ်းတွင်းသို့ မာရ်နတ်ဝင်လာ၍ အစာကျက်အိမ်၌ စွဲနေ၏။

မာရ်နတ်ကို နှင်ထုတ်ပုံ

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း “ငါ၏ဝမ်းသည် ယနေ့ကား လေးလှ၏။ အသို့ ကိစ္စရှိအံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ စကြိုမှ သက်ပြီးသော် ညောင်စောင်းပေါ်ထက်၌ အိပ်နေ၍ အစာကြေ မကြေကို ဆင် ခြင်လျှင် မာရ်နတ်ဝင်နေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ “ဟယ်...မာရ်နတ်ယုတ်...သားကိုညှဉ်းဆဲက အဖကို

ညှဉ်းဆဲသည် မည်သကဲ့သို့ ဘုရားသခင်တပည့်ကို ညှဉ်းဆဲငြားက ဘုရားကိုညှဉ်းဆဲသည် မည်ရ ကား ဘုရားတပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲလင့်၊ သင်သည် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး အဆုံးမရှိသော ဆင်းရဲကို မခံလိုလင့်၊ ထွက်ဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်လည်း “ဤရဟန်းသည် ငါ့ကို မသိပဲလျက် ထွက်လော့ဟု ဆို၏၊ တပည့်ကို မဆိုလင့်ဦး ကိုယ်ပင့်ဆရာဖြစ်သော ဘုရားသော်မှလည်း ငါ့ကို ဆောစွာ မသိရာ၊ တပည့် ဘယ်မှာ သိနိုင်ပါ အံ့နည်း” ဟု ကြံလျက် မထွက်ပဲနေလေလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း “ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်... သင့်ကို ငါသိသည်သာတည်း၊ ထွက်လော့” ဟု ဆို၏။ မာရ်နတ်လည်း ဤရဟန်းသိ၍ပင် ဆိုချေ သည်ဟု ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ခံတွင်းမှထွက်၍ ကျောင်းတံခါးရွက်ကို မှီကာနေ၏။

တရားစကား ဟောကြားခြင်း

ရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း “မာရ်နတ်သား.... သင့်ကို ငါမြင်၏၊ မမြင်ဟု မထင်လင့်” ဟု ဆိုပြီးမှ ဤမာရ်နတ်သည် အလွန်ပြစ်မှားလိုသည်ဖြစ်၍ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသောဌာနသို့ ဝင်၍နေတိ၏။ သတိမမူသောအခါ နှိပ်စက်လေရာလတ္တံ့၊ သို့ရာတွင် ဆွေညာသင်္ဂဟ ဆိုသည်ရှိသော် မနူးညံ့ သောသူမည်သည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဆွေမျိုးစပ်သဖြင့် ဤမာရ်နတ်ကို နူးညံ့စေအံ့ဟု ကြံလျက်-

ဒုဿိမာရ်နတ်ဝတ္ထု

မာရ်နတ်....ရှေးအခါ၌ ငါသည် ဒုဿိမည်သော မာရ်နတ်ဖြစ်ဖူး၏၊ ငါ၏နမကား ကာလီ အမည်ရှိ၏၊ ထိုကာလီ၏ သားကား သင်ဖြစ်ရကား သင်သည် ငါ၏တူအရင်းပင်တည်း။ ထိုအခါ လူတို့ရှာ၌ ကကုသန်ဘုရားထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရား၏ လက်ယာရံကား ဝိဓုရ၊ လက်ဝဲရံ ကား သဉ္ဇိဝတည်း။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၌ ဒုဿိမည်သော ငါသည် လွန်စွာငြိုးထားလျက် ပြစ်မှားလို သည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်စသည်တို့၌ စွဲဝင်၍ ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း ကောင်း ဆဲရေးစေသည်၊ ရဟန်းတို့ကို ချောက်ချားစေသည်၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစေသည်၊ လူတို့ကိုယ်၌ မဝင်မှု၍ ရဟန်းတို့၏အနီးတွင် ဝိသဘာဂအာရုံကို လူတို့မြင်စေသည်၊ ရဟန်းတို့သည် ဆောင်းကို ယူ၍ ငါးဆောင်းဘိသကဲ့သို့ ညှတ်ကင်းကိုယူ၍ ငှက်ထောင်ဘိသကဲ့သို့ မာတုဂါမနှင့် အတူတကွ ဆိတ်ကွယ်ရာဌာန၌ နေကြဘိသကဲ့သို့ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ နေရာ၌ ပျိုမျှစ်စွာသော ယောက်ျားကို ထားဘိသကဲ့သို့ လူတို့ကို ထင်စေသည်။ ကျောင်းသို့လာကုန်သော မိန်းမယောက်ျားတို့သည် ရဟန်း တို့နှင့် မသင့်မလျော်သော အမှုအရာကိုသာ မြင်ကုန်ရကား တပါးသူတို့အားလည်း ပြောဆို၍ ရဟန်းတို့ကို ကြည်ညိုခြင်း ပျက်ကုန်၏။ “သီလမဲ့သော ရဟန်းတို့ကို လျှူဒါန်း၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ဆဲရေး ရေရွတ်ကြကုန်၏။ ယင်းသို့ များစွာသော မကောင်းမှုကို ပွားစေ၍ လူတို့ သေသောအခါ ငရဲရွာ၌သာ ဖြစ်ကုန်၏။

မာရ်နတ်ရန်တား မြတ်တရား

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားတို့.. ဒုဿိမည်သော မာရ်နတ်သည် လူတို့ကိုလှည့်ပတ်၍ သံဃာတော်တို့ကို ဖျက်ဆီးချေသည်၊ သင်တို့သည် စိတ် ဖောက်ပြန်ခြင်းကို မဖြစ်စေကုန်လင့်၊ အကယ်၍ ဖောက်ပြန်မှုကား မာရ်နတ်သားသည် အခွင့်ရ လေရာ၏၊ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးကိုသာ ပွားများ၍နေကုန်လော့” ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။ ရဟန်း

တို့လည်း ဆုံးမတိုင်းကျင့်၍ ရဟန္တာဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒုဿီမည်သော မာရ်နတ်သည် ကြံလတ်ပြန်သည်ကား “ဤရဟန်းတို့သည် ချိုတဲ့အောင် ပြုလျက်ပင် စိတ်မပျက်ကြ၊ သေသော ကလ နိဗ္ဗာန်ကို ရကုန်သည်၊ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ဝိပလ္လာသ ဖြစ်စေဦးအံ့”ဟု ကြံ၍ လူတို့မြင် ရာ၌ ရဟန်းတို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့် သွားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ သင်္ကန်းချုပ်နေဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထင်မြင်စေ ပြန်၏။ လူတို့သည် ရဟန်းတို့၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကိုမြင်သဖြင့် အလွန်လျှင် ကြည်ညိုရကား ညဉ့်နေ့မခြား များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ကပ်လာလျှုဒါန်းလာကုန်၏။ ယင်းသို့ ရှိသေစွာ ပူဇော် သက္ကာရပြုသောသူတို့ သေလေလျှင် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သည် များကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သာတို့ ။ ဒုဿီမည်သော မာရ်နတ်သည် တိုက်တွန်းအပ် သည်ဖြစ်၍ လူတို့ မြတ်နိုးတနာ လွန်စွာ ပူဇော်ကြကုန်သည်၊ အသုဘသညာကို များစွာရှုကြ ကုန်၊ အာဟာရ၌ ပဋိကူလသညာ ရှိစေကုန်၊ သင်္ခါရလောက၌ အနာဘိရတ်သညာကို ဖြစ်စေ ကုန်”ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့လည်း ဆုံးမတိုင်းကျင့်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

မာရ်နတ် ယုတ်မာပုံ

မာရ်နတ်သည် ရဟန်းတို့ လာဘ်၌ မက်မောစိမ့်သောငှါ အားထုတ်ပါသော်လည်း လိုရာမကျ ခွင့်မရသည်ဖြစ်၍ ဒေါသသည်းထန်စွာလျက် “ငါကြံသည်ကို မမြောက်ရှိရာသလော”ဟု ကကုသန် ဘုရားသခင်နှင့် အရှင်ဝိဓုရထေရ် ဆွမ်းခံကြွလာရာဝယ် ရွာသူ ရွာသားငယ်တယောက်၏ ကိုယ်ကိုမှီ၍ ဝင်ပြီးလျှင် အရှင်ဝိဓုရ၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်စေ၏။ လက်ယာရံ ဖြစ်သော အရှင် ဝိဓုရထေရ်မြတ်လည်း အရေအသား ကွဲပြတ်၍ အရိုးစပ်ကို ထိလျက်တည်သော ကျောက်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ယိုစီးသော သွေးရှိလျက်ပင် ဘုရားရှင်နောက်တော်မှ လိုက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကဲ့သို့သော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍ “ဤ ဒုဿီမာရ်နတ်သည် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု၏ ပမာဏကို မစာနာ၊ အတိုင်းထက်အလွန်သာ ပြုသည်တကား”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မာရ်နတ်လည်း ဘုရားကြည့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အထက် နတ်ဘုံသို့ပြေး၍ ရောက်လျှင် မရှည်မြင့်ခင် စုတိ၍ အဝီစိငရဲကြီး၌ ခံရလေ၏။

ငရဲသဘော

ထိုငရဲသည် ဆဖဿာယတနိက မည်သော ငရဲ၊ သင်္ကံသမာဟတ မည်သော ငရဲ၊ ပစ္စတ္တဝေဒနီယမည်သော ငရဲအားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏။

ထိုသုံးပါးတို့တွင် စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ၊ မန-တည်းဟူသော ခြောက်ဒွါရ တို့၌ အသီးသီးတွေ့ရ ခံရသော ဝေဒနာ ခြောက်ပါး၏ အကြောင်းဖြစ်သော ငရဲသည် ဆဖဿာယတနိက ငရဲ မည်၏။

ငရဲသို့ကျလျှင် သုံးဂါဝုတ်မျှသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ထန်းလုံးပမာဏ ရှိသော ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတံစို့ဖြင့် ထိုးလျက်ခံရသော ငရဲသည် သင်္ကံသမာဟတ ငရဲ မည်၏။

သံတံစုံ နှက်ခြင်းကား ငါးရာသော ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲခံထိုက်သောသူကို သံပူမြေထက်၌ ပက်လက်အိပ်စေပြီးသော် ရဲရဲညီသော သံတံကျင်ကို ရင်မှစ၍ ဦးခေါင်းသို့ကျအောင် နှက်ကုန်သည်။ ငါးရာသော ငရဲထိန်းတသင်းတို့ကလည်း ရင်ဝမှသည် ခြေဖျားသို့ ကျအောင် နှက်ကုန်သည်။ ထိုသံတံစုံ အဖျားသည် အနှစ်ငါးရာတိုင်မှ ခေါင်းမှလည်းကောင်း၊ ခြေမှလည်းကောင်း ထွက်သတည်း။

ဤသို့လျှင် လွန်စွာသော ဒုက္ခကို အနှစ်တသိန်းမျှ ကာလပတ်လုံး ငါခံခဲ့ရ၏။ “ဟယ်... မာရ်နတ်ယုတ်... သင်သည်လည်း သင့်ဦးရီးဖြစ်သော ဒုဿီ မာရ်နတ်ကဲ့သို့ မကြံစည်အပ်သော အကြံကိုကြံ၍ မပြစ်မှားတန်သော ဘုရား၊ သံဃာတို့အား ပြစ်မှားခြင်းသည် မြင့်ရည်စွာသော ကာလပတ်လုံး အဆုံးမရှိသော ငရဲဘေးကို ခံရလတ္တံ့ သည် သာတည်း” ဟု ဆိုလျှင် ထိုမာရ်နတ်လည်း နှလုံးမသာ ထိတ်လန့်စွာလျက် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်လေ၏။

ဤသို့လျှင် ဤကမ္ဘာတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကကုသန်ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဒုဿီမည်သော မာရ်နတ်ဖြစ်၍ ရဟန္တာကို သတ်ခြင်းတည်းဟူသော အနန္တရိယကံကို ပြုမိ၍ အဝီစိငရဲ၌ ကျက်ပြီးမှ ငါတို့ဘုရား သာသနာ၌ ရဟန္တာ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်လာရပြန်သည်။

အနန္တရိယကံအကျိုး မှတ်ချက်

[ထို့ကြောင့် သံဃဘေဒကမ္ပ တပါးသော အနန္တရိယကံတို့သည် တကမ္ဘာပတ်လုံး ခံရသည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသင့်သည်။ တကမ္ဘာဟူသော စကားကိုလည်း အန္တရကပ်ကိုသာ ရည်၍ဆိုသည်ဟု သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၊ ဝိမတိဝိနောဒနီဋီကာ တို့၌ မိန့်၏။]

ယင်းသို့ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂိရိမြို့၌ ဝေနေယျတို့၏ အကျိုးငှါ အဋ္ဌမဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါကျွတ်သောအခါ မဟာမဏ္ဍလဖြင့် ဒေသစာရိကြွချီတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သော် စံနေတော်မူ၏။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း ဆဋ္ဌပိုင်း ပြီးပြီ။

သတ္တမပိုင်း

၆၅-သောသကသဋ္ဌေး၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ ပတ္တမြားမှန်ကူ ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုရှင်စောသည် ကောသမ္မိပြည်၌ နဝမဝါဆိုတော်ပူသော အကြောင်းကား ဤသို့တည်း- ငါတို့ဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်း၏ မြောက်မျက်နှာ ဖြစ်သော မလ္လာတိုင်း၌ လူအပေါင်းတို့သည် ယဉ်းအနာဖြင့် နှိပ်စက်၍ တဦးတဦးသော သူ၏ အိမ်၌ပင် တကျိပ် လည်းကောင်း၊ နှစ်ကျိပ် လည်းကောင်း၊ သုံးကျိပ် လည်းကောင်း၊ အိမ်လုံးကျွတ်လည်းကောင်း သေကြေ ပျက်စီးကြကုန်၏။ အရပ်တပါးသို့ ပြေး သွားသော သူသည်သာလျှင် ချမ်းသာရာ ရကြသတည်း။

ရှေးဘဝအကြောင်း

ထိုအကြောင်းကို ကြားဖူးသူ တဦးသည် မိမိ၏ မယားသားနှင့်တကွ တိုင်းတပါးသို့ သွား ခြင်းငှါ ရိက္ခာစားနပ် ပြင်ဆင်လျက် နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့သော် လူဆက်ပြတ်သော တောခရီးသို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ ဝါသော ရိက္ခာ ကုန်သည်ဖြစ်၍ သစ်ဥ သစ်ဖုကို စားလျက် သွားရသဖြင့် လင်မယားနှစ်ဦးပင် အားအင်ကုန်ခန်း၍ ပင်ပန်းကြရကား ပါသော သားငယ်ကို အမိတလှည့်၊ အဖတလှည့် ချီဆောင်ကြသည်တွင် အဖယောကျ်ားသည် ဤသို့ ကြံ၏- “ဤခရီးကား ရှည်လျားသေးစွာ၊ ဘယ်လောက်ကြာမှ မြို့ရွာဒေသကို တွေ့ရအံ့လည်း မသိ၊ ငါတို့မောင်နှံလည်း အားခွန် ကုန်ခန်းလှပြီ၊ ဤ သားငယ်ကို တွယ်တ၍ ဆောင်ယူသဖြင့် မသင့်ချေ” ဟု ကြံလျက် မိမိချီယူလှည့် ကျသောအခါ ရေရှာဟန်ဖြင့် နောက်ချန်ပြီးမှ ချုံကြီး တခု၏ အောက်၌ သားငယ်ကို ထားခဲ့၏။ လျင်စွာလိုက်သွား၍ မယားနှင့် တွေ့သောကာလ “ငါ့သားဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလျှင် “ချုံအောက်တွင် ပစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သားငယ် မိခင်ကလည်း သည်းစွာငိုလျက် “သားကို ဆောင်ယူပေးပါ” ဟု ဆို၏။ ထိုယောကျ်ားကလည်း “သားကိုယူ၍ ဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အသက်ရှည်စွာ တို့ချမ်းသာမှု သားရ ပါလိမ့်မည်” ဟု ဆို၏။ မိန်းမကလည်း “အမောင်ကား အလွန်စိမ်းကားရက်စက်၏၊ ကိုယ့်အသက် ကိုသာလျှင် ခင်မတ်ရမှန်းသိ၏၊ အမောင်သွားလော့၊ အကျွန်ုပ် သားငယ်ကို သေအတူ ရှင်အတူ ယူခဲ့ပါအံ့” ဟု ဆို၍ သားငယ်ကို ပြန်၍ယူ၏။ ထိုသူလည်း အတူပင် ယူ၍ လာပြန်ကြ၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ပင် လင်ယောကျ်ားသည် သားငယ်ကို ပစ်ခဲ့ဖူး သည်ကို အမိသာလျှင် ပြန်ကာပြန်ကာ ယူ၍လာသဖြင့် တောကန္တာရမှထွက်၍ နွားမွေးမြူသော လူတို့ရွာသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုရွာသားတို့လည်း ရေမရောသော နို့၊ ညနာထမင်းကို သုံးဆောင်ကြသော အခါနှင့် ကြိမ်ရကား ခြောက်ပိန်မှတ်သိပ်စွာ လာသော သမီးခင်ပွန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်သနား ကြသဖြင့်

များစွာသော နို့ထမင်းကို ကျွေးမွေး၏။ မိန်းမကား မျှတရုံသာ စားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ် မထင်၊ လင်ယောက်ျားမူကား များစွာ စားလေ၍ အစာမကြေခြင်းကြောင့် ထိုညဉ့်ပင် သေလွန်လေ၏။ သားအမိနှစ်ယောက်မူကား ထိုသူတို့ရွာ၌ပင် မှီတင်းကာနေရ၏။

ခွေးလိမ္မာကလေး

သေသော ယောက်ျားလည်း မိမိစားသော အာဟာရ၌ လည်းကောင်း၊ သားမယား၌ လည်းကောင်း ငြိတုယ်လျက်သေလေရကား ထိုနှားမွေးသော လူတို့၏အိမ်၌ပင် တခုသော ခွေးမ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ ခွေးဖြစ်လေ၏။ ထိုခွေးကား ရုပ်ဝါသဏ္ဍာန်လည်း လှပ၊ ပြော ဆိုသမျှသော လူ၏စကားကိုလည်း နားလည်လိမ္မာလေလျှင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သော လူတို့သည် အလွန် စုံမက်ကုန်၏။

ထိုခွေးရှင်ယောက်ျားသည် တရံသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဦးကို ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီး သော် မိမိတို့၏ချွာအနီး၌ နေစိမ့်သောငှါ တောင်းပန်၍ တခုသော တောအုပ်၌ ကျောင်း ဆောက်၍ ထား၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံသို့ တရံတရံသွားသော် ခွေးကို ခေါ်၍ သွား၏။ သားရဲမြေ ကင်း ။ ရှိရာသို့ ရောက်လျှင် ကျောက်ခဲ လှံတံတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းကို ပြု၏။

ခွေးလည်း လူပြုသမျှသော အမှုအရာကို မှတ်သား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံသို့ ရောက်သောအခါ ဒါယကာလည်း ဤသို့ လျှောက်၏ - “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့မည်သည်ကား အလွန်ကိစ္စများ၏။ ဤခွေးကား လူ၏ဘာသာ၌ လိမ္မာပါ၏။ အကျွန်ုပ် မလာနိုင်သောအခါ ဤခွေးကို လွှတ်လိုက်ပါအံ့။ ခွေးလာသောအမှတ်ဖြင့် အရှင်မြတ် ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၍ တရံသောနေ့၌ “အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား သွား၍ပင့်ချေ” ဟု ခွေးကို စေလိုက် လျှင် လမ်းစဉ်ဖြင့်လာ၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်၏။ အရှင်မြတ်လည်း ခွေးလာသော အမှတ်ဖြင့် ငါ့အား ပင့်လတ်သည်ဟုသိ၍ မိမိ၏ ပရိက္ခရာကိုဆောင်လျက် ကြွလာ၏။

ခရီးအကြားသို့ ရောက်လျှင် မိမိသခင်နှင့်လာသောအခါ အသံပြုရာအရပ်ကို မှတ်၍ သစ် ကျား သားရဲတို့ ပြေးလွှဲစေခြင်းငှါ ကျယ်စွာသောအသံကို ပြု၏။ အရှင်မြတ်လည်း ခွေး၏ အလိုကိုသိ၍ စုံစမ်းခြင်းငှါ ခရီးမဟုတ်ရာသို့ ကြွလျှင် ခွေးက ရွှေသို့တက်၍ ခရီးမှန်ဘက်ကို သွား၏။ အရှင်မြတ် လမ်းမှန်သို့လိုက်မှ နောက်က လိုက်မြဲလိုက်၏။

အရှင်မြတ် အိမ်သို့ရောက်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ခွေးအား ကောင်းစွာကျွေးမွေး၏။ ထိုသို့ ကျွေးမွေးခြင်းကြောင့်လည်း ခွေးသည် အတိုင်းထက်အလွန်ပင် အရှင်မြတ်၌ ချစ်ခင် ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤသို့သော နည်းဖြင့် မိုးဥတုပတ်လုံးနေ၍ ဝါကျွတ်သော အခါ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း “ဟိမဝန္တာသို့ သွားတော့အံ့” ဟု ဒါယကာတို့အား ပြောကြားလျှင် နွားကျောင်းလူမျိုး တို့လည်း မြတ်နိုးစုံမက်သော စိတ်ဖြင့် တိစိဝရိတ်သင်္ကန်း၊ ရဟန်း အသုံးအဆောင်တို့ကို လှူ၍ စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်ပို့ကြ၏။

နတ်သားဖြစ်ပြီ

ခွေးလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ မပြန်လာအံ့သော အကြောင်းကိုသိလျှင် ပူပင်လှိုက်လှဲသော ရင်ကဲ့ နာဖြင့် သေလွန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားအဖြစ်ကို ရလေ၏။

ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် လာစဉ်က ခြင်္သေ့ သစ်ကျားတို့ကို ရှားစေခြင်းငှါ ကျယ်စွာသော အသံကို ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် စကားပြောတိုင်းပြောတိုင်း တာဝတိံသာ နတ်ရွာအလုံး ကြားလောက်သော အသံရှိသောကြောင့် သောသကနတ်သား ဟူသော အမည်ကိုရ၏။

နောက်ဆုံးပေ

ထိုနတ်သားသည် နတ်ပြည်၌ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေခဲ့သော် ကောသမ္မိပြည်၌ တဦးသော ပြည့်တန်ဆာမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလေ၏။ ဆယ်လစေ့၍ ဖွားမြင်သောအခါ ပြည့်တန်ဆာ မလည်း “ငါတို့အား သားမွေးမြူသဖြင့် မသင့် မလျှောက်ပတ်ချေ” ဟု နှလုံးပြုလျက် တံမြက်ချေး စွန့်ရာအရပ်၌ သားငယ်ကို ပစ်ထားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကောသမ္မိသဌေးအိမ်မှ အမှုလုပ်ကိုင်သော ယောက်ျားတဦးသည် စောစောထလျက် မိမိအိမ်သို့ သွားရာလမ်းခရီး၌ ကျီးငှက်တို့ ဝန်းရံလျက်နေသော သူငယ်ကို မြင်သဖြင့် ချစ်ခင် စုံမက်သော စိတ်ရှိရကား မိမိအိမ်သို့ သူငယ်ကိုပို့ပြီးမှ သဌေးအိမ်သို့လာ၏။

ကောသမ္မိသဌေးကြီးလည်း ထိုနေ့ညဉ့်ဦးကပင် မင်းခစားခြင်းငှါ သွားရာဝယ် မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို တွေ့၍ ယနေ့ နက္ခတ်ကောင်း၏လော၊ မကောင်းလောဟု စောကြောသော် “အရှင်သဌေး...ယနေ့ကား အလွန်နက္ခတ်ကောင်း၏။ ယနေ့ညဉ့်ဖွားသော သားကား ငါတို့ ကောသမ္မိပြည်ဝယ် သူမဆွယ်နိုင်သော သဌေးကြီးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။

သဌေးကြီးမွေးစားပြီ

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သဌေးကြီးလည်း “ဤပုဏ္ဏား၏ စကားသည် ယွင်းပါးဖူးသည်မရှိ၊ ငါ၏ သဌေးမ၌လည်း ရင့်သော ကိုယ်ဝန်ရှိ၏။ ယနေ့ဖွားအံ့လော၊ မဖွားအံ့လော” ဟု တွေးတောကာ လာလတ်၍ မိမိသဌေးမကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသော် မဖွားသောအဖြစ်ကိုသိ၍ သတိမူကာ အိပ်နေ ပြီးမှ နံနက်ကာလ၌ “ယနေ့ည ဘယ်သူ့အိမ်ဝယ် သူငယ်ဖွားသနည်း၊ ရှာကြကုန်” ဟု ကျေးကျွန် အမှုလုပ်တို့ကို စေလိုက်၏။

ကျေးကျွန်တို့ ရှာဖွေမေးမြန်း၍ သူငယ်ကိုတွေ့သဖြင့် သဌေးအား ကြားလေသော် သဌေးက ထိုအမှုလုပ်ကိုခေါ်၍ “သင်ရသောသားကို ငါ့အားပေးပါ” ဟု တောင်း၏။ အမှုလုပ်ကလည်း “အကျွန်ုပ် မခပေးနိုင်ပါ” ဟု ဆိုလျှင် “သင်ကား တထောင်မျှလောက်သော ဥစ္စာကို ယူ၍ သူငယ်ကို ငါ့အား ရောင်းလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအမှုလုပ်လည်း ဥစ္စာပါးသူ ဖြစ်ရကား သဌေးအား ရောင်းလေ၏။

သဌေးလည်း သူငယ်ကိုရလျှင် သောသက ဟူသော အမည်ကိုပေး၍ မွေးမြူပေ၏။ “ငါ၏ သဌေးမ၌ အကယ်၍ သားမိန်းမ ရတုံအံ့၊ ဤသူငယ်နှင့် ထိမ်းမြား၍ သားသမက်ပြုအံ့၊ သား ယောက်ျားမူကား ဤသူငယ်ကို သေစေအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ သူငယ်ရ၍ လေး၊ ငါးဖျက် ရှိလျှင်ပင် သဌေးမလည်း သားကိုဖွားမြင်လေ၏။

သေကြောင်းကြံစည်ခံရပုံများ

ထိုအခါ သဋ္ဌေးကြီးက ဘောသကကို သေစေလို၍ အထိန်းမိန်းမကိုခေါ်ပြီးလျှင် “နွားတို့ထွက် ချိန်နီးသောအခါ ခြံဝ၌ ထားချေ”ဟု စေ၏။ အထိန်းမိန်းမလည်း သဋ္ဌေးဆိုတိုင်း ထားလေ သော် နွားအုပ်ကြီးသည် ဦးစွာလာ၍ တပါးနွားတို့ မထိပါးစိမ့်သောငှါ စောင့်ရှောက်ကာ နေ လေ၏။ ထိုသို့နေသည်ကို နွားကျောင်းသားမြင်လျှင် “ဘုန်းရှိသောသူငယ် ဖြစ်ချေသည်”ဟု ကောက်ယူ၍ မွေးမြူလေ၏။(၁)

ထိုအကြောင်းကို သဋ္ဌေးသိပြန်သော် နွားကျောင်းသားထံ၌ တဖန် အသပြာတထောင်ဖြင့် ဝယ်ယူပြန်၍ သုသာန်တစ်ခု ပစ်လေ၏။ ထိုအခါ သုသာန်၏အနီး၌ ကျက်စားသော ဆိတ်မကြီး တကောင်သည် သူငယ်အား မကြာ မကြာ လာ၍နို့တိုက်၏။ ဆိတ်ကျောင်းသား ယောက်ျား လာ၍ တွေ့မြင်လေလျှင် “ဤသူငယ်ကား ဘုန်းကံရှိသောသူ ဖြစ်ရာသည်။ တိရစ္ဆာန်စင်လျက် ဤသူငယ်၏ ကျေးဇူးကို သိပေသည်”ဟု နှလုံးပြုလျက် ကောက်ယူ၍ မွေးမြူလေ၏။ (၂)

ထိုအကြောင်းကို သဋ္ဌေးကြီးသိလျှင် တဖန် အသပြာတထောင်ဖြင့် ဝယ်ယူပြန်၏။ သူငယ် အိမ်သို့ရောက်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်မြောက်လျှင် တယောက်သော လှည်းမှူးသည် လှည်းအစီး ငါးရာ နှင့်တကွ မြို့သို့ဝင်လာအံ့သည်ဟုကြား၍ “ဤဘောသကအား လှည်းသွားရာ ခရီးမ၌ ပစ်ချေ”ဟု စေလိုက်၏။ ကျွန်ယောက်ျားတို့ ပစ်ထားခဲ့ရာ၌ ရှေးဦးစွာသောလှည်းသည် သူငယ်အနီးသို့ရောက် လျှင် နွား နောက်သို့ အလန့်တကြားဆုတ်သည်နှင့် လှည်းသမား ဆင်း၍ကြည့်သဖြင့် သူငယ်ကို မြင်လျှင် “ဘုန်းအင်ကြီးမြတ်သော သူငယ်တကား”ဟု အားရဝမ်းသာ ယူ၍မွေးမြူလေ၏။ (၃)

ထိုအကြောင်းကို သဋ္ဌေးကြီးသိပြန်သော် တဖန် အသပြာ တထောင်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီးမှ မြို့နှင့် မနီးမဝေး ဖြစ်သော တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ချစေ၏။ ထိုချရာဌာန၏ အောက်၌လည်း ကျူထရံ သည်တို့ တည်းခိုရာဖြစ်သော ဇရပ်တဆောင် ရှိသည်နှင့် ထိုဇရပ်ထက်သို့ ကျလေသော် သူငယ်၏ ဘုန်းအာနုဘော်ကြောင့် ဇရပ်အမိုးသည် အကြိမ်တရာဖတ်သော ဝါဂွမ်းစိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ခံလင့်၏။ ကျလာသောအသံကို ကျူထရံသည် သားအဖကြား၍ ကြည့်ရှုလေလျှင် သူငယ်ကိုမြင်၍ “လူတူင် အထူး မကြုံဖူးသော သူငယ်တကား”ဟု အားရဝမ်းသာ ယူ၍ မွေးမြူပေ၏။ ထိုအကြောင်းကို သဋ္ဌေးကြီး သိပြန်လေသော် တဖန် အသပြာ တထောင် ပေးယူ၍ မွေးမြူပြန်၏။(၄)

[ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ်ပစ်သည်ကို ခံရခြင်းသည်ကား ရှေးဘဝ၌ သားသူငယ်ကို လမ်းဝယ် ပစ်ထားခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှု အကျိုးတည်း။ စွန့်ပစ်လေရာဝယ် အန္တရာယ် မရှိနိုင်ခြင်း သည်ကား ခွေးဖြစ်သောအခါ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခရီးအန္တရာယ်ကို ပယ်ရှားခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုအကျိုးတည်း။]

သဋ္ဌေးကြီးလည်း လေးကြိမ်တိုင်ပစ်၍ မသေနိုင်မှ ဘောသကကို မိမိသားနှင့်အတူ မွေးမြူ၍ ကြီးစေ၏။ သူငယ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ညီအကိုဟူသော အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ်စွာ ဖြစ်ကြ၏။ မိမိသားရင်းကိုကား အတတ်ပညာသင်စေ၏။ ဘောသကကိုကား မသင်စေ။

သူတပါးမကောင်းကြံ ကိုယ်ခံရ

သူငယ်နှစ်ဦးတို့ အရွယ်သို့ရောက်သောကာလ အဖသဋ္ဌေးသည် ဤသို့ကြံပြန်၏- “ငါ့သားသည် ပျက်ငြားအံ့သော အန္တရာယ် မရှိပြီ၊ ဤဘောသကကို ထားချေက ငါ့သား သဋ္ဌေးကြီး မဖြစ်

နိုင်ရာ၊ ဤဘောသကကို သေစေမှ သင့်မည်”ဟု ကြံ၍ မိမိအိုးထိန်းသည်ထံသို့ သွားပြီးသော် “အချင်းယောက်ျား...ငါ့အိမ်တွင် ဖွားသော သတို့သားတဦးသည် အထူးသဖြင့် ယုတ်မာ၏။ ငါတို့ ရန်သူဖြစ်အံ့ ဟူ၍လည်း ပညာရှိတို့ ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသူငယ်ကို သင့်ထံသို့ လွှတ်ပါမည်။ သင် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပါ”ဟု ဆို၏။ ထိုအိုးထိန်းယောက်ျားကလည်း နားနှစ်ဖက်ကို အုပ်၍ “အကျွန်ုပ် မဝံ့ပါ”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သဋ္ဌေးကြီးကလည်း “ဤလောက၌ တံစိုးလက်ဆောင် မည်သည်ကား ချစ်လှစွာ သော လင်မယားကိုသော်လည်း ကဲ့ပြားစေတတ်၏။ ထိုသူအား တံစိုးပေးမှသာ ငါ၏ကိစ္စ ပြီးလွယ်မည်”ဟု ကြံ၍ “ငါ့ရန်သူကို ပယ်ရှားလျှင် သင့်အား အသပြာ တထောင် ပေးပါမည်”ဟု ဆိုသော် ထိုအိုးထိန်းသည်လည်း “ကောင်းပါပြီ၊ ဤမည်သော နေ့ရက်တွင် အကျွန်ုပ်ထံသို့ လွှတ်လိုက်လော့”ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုသဋ္ဌေးကြီးလည်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၍ ချိန်းချက်သော နေ့သို့ ရောက်လတ်သော် ဘောသကကို ခေါ်၍ “ချစ်သား.. ငါတို့အား အိုးများစွာ လိုချေသည်။ ဤမည်သော အိုးထိန်းထံ သွား၍ ငါတို့အဖမ္မာတိုင်း ပြုပါဟု ဆိုချေ”ဟူ၍ စေလိုက်၏။

ဘောသကလည်း အိမ်မှဆင်း၍ သွားလေသော် ခရီးအကြား သူတပါးအိမ်ရိပ်၌ သဋ္ဌေးသား ရင်းသည် ဂုံညင်းကစား၍နေရာ များစွာ ရှုံးသည်နှင့် ဘောသကလာသည်ကို မြင်လျှင် “အစ်ကို... ကျွန်တော့် ဘက်က ကူညီပါ”ဟု ဆို၏။ “ငါ မကူသားသေး၊ အရေးကိစ္စနှင့် ဖခင် စေလိုက်သည်။ ဤမည်သော အိုးထိန်းအိမ်သို့ သွားရဦးမည်”ဟု ဆိုလျှင် “အစ်ကို...ထိုသူအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားပါ မည်။ ကျွန်ုပ်ရှုံးသမျှကို ရနှင့်အောင်သာ ဂုံညင်း ထိုးရစ်ပါ”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘောသကလည်း အဖမ္မာလိုက်သော စကားကို ညီငယ်အား ပြန်ကြားလိုက်၍ မိမိသည် ဂုံညင်းခွင်သို့ ဝင်နေ၏။

သဋ္ဌေးသားလည်း အိုးထိန်းအိမ်သို့ သွား၍ မှာလိုက်သော စကားကို ပြောလေလျှင် အိုးထိန်း သည်လည်း အိမ်တွင်းသို့ သွင်း၍ သူငယ်ကို ခုတ်စဉ်းပြီးမှ အိုးဖို၌ သိမ်း၍ မီးဖုတ်လေ၏။ ဘောသကလည်း ကစားရာ၌ များစွာ ဂုံညင်းကိုရ၍ “ငါ့ညီ လာခဲ့လှသည်”ဟု အိုးထိန်းအိမ်သို့ လိုက်သော်လည်း သူငယ်ကို မမြင်မတွေ့သဖြင့် အိမ်သို့ လျှင်စွာ ပြန်လာခဲ့၏။

သဋ္ဌေးလည်း ဘောသကကိုမြင်လျှင် “သင် အိုးထိန်းအိမ်သို့ မသွားသလော”ဟု မေး၏။ ဘောသကလည်း “အကျွန်ုပ်သွားရာ လမ်းတွင် ညီငယ်ကို တွေ့၍ ကိုယ်စား သွားပါရစေဆို၍ သွားလေသည်”ဟု အကြောင်း အလုံးစုံကို ပြန်ကြား၏။ သဋ္ဌေးလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင် ရင်တွင်းမှ ဆူတက်လျက် ဦးခေါင်းထက်၌ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော မြေကြီးဖြင့် ဖိစီး သကဲ့သို့ ထင်၍ အလျင်တဆော ထပြီးလျှင် အိုးထိန်းသည်သို့ ပြေး၍ “ဆိုင်းပါဦး၊ ဆိုင်းပါဦး” ဟု ဆို၏။ ထိုအိုးထိန်းကလည်း “အရှင်မှာခဲ့သော ကိစ္စ ပြီးလင့်ပြီ”ဟု ဆိုသော ထိုစကားကို ကြားလျှင် သဋ္ဌေးကြီးအား ကြီးမားစွာသော စိတ်ဒုက္ခသည် ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘောသကနှင့် ထမင်းလည်း အတူမစား၊ ခရီးလည်း အတူမသွား။ “ငါ့သားသည် ချင်းကြောင့်ပင် သေရသည်”ဟု ရန်ငြိုးထားလျက် သတ်ခွင့်ကိုသာ ကြံ၏။

သဌေးသမီးကိုရပုံ

တရံသောအခါ ကမ္မည်းစာ ရေးပြီးသော် ယောသကကို ခေါ်၍ “ချစ်သား—ဤမည်သော ရွာတွင် ဖခင်၏ အမှုလုပ်သော သူသည် ရှိ၏။ ထိုသူအား ဤစာကို ပေးချေ၊ ခရီးအကြား၌ ဤမည်သောရွာတွင် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော သဌေးအိမ်သို့ ဝင်၍ ထမင်းစားလေ၊ စာကို မူကား မည်သူအားမျှ မပြုလေနှင့်” ဟု စေလိုက်၏။

ယောသကလည်း အဖစေလိုက်တိုင်း လာခဲ့၍ ရွာငယ်နေ သဌေးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုသဌေးက “လုလင်...အဘယ်မှလာသနည်း၊ သင် အသူ၏ သားနည်း” ဟု မေးလျှင် “အကျွန်ုပ် ကား ကောသမ္မိပြည်၌ နေသော သဌေးကြီး၏ သားပါတည်း၊ ဖခင်စေလိုက်သော ကိစ္စကြောင့် လာရပါသည်” ဟု ဆိုသော် ထိုသဌေးကလည်း ငါ့အဆွေ၏သား ဖြစ်ပေသည်ဟု ကြင်နာစုံမက် ခြင်း ရှိလျက် မိမိသမီး၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မိန်းမကို ခေါ်၍ ခြေဆေးခြင်း၊ ခြေဆုပ်နယ် ခြင်း ကိစ္စကို ပြုစေလျက် နေရာကို ကောင်းမွန်စွာ ခင်းပြီးမှ ထမင်း စသည်တို့ကို ကျွေးမွေး၍ အိပ်နေစေ၏။

ထိုအလုပ်အကျွေးမိန်းမလည်း သဌေးသမီးအထံသို့ ဝင်လေသော် “ရှင်မသည် အဘယ်ကြောင့် ပြင်ပ၌ ကြာမြင့်စွာ နေသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မ...အရှင်ဖခင်၏ အဆွေဖြစ်သော ကောသမ္မိ သဌေးကြီး၏ သားသည် အိမ်သို့ရောက်လာသောကြောင့် အာဂန္တုကဝတ်ကို ပြု၍နေရသဖြင့် ကြာမြင့်ပါသည်၊ ယောက်ျားတကာတို့တွင် ဤလုလင်ကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးလှပသောသူကို ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးပါ” ဟု လျှောက်၏။

သဌေးသမီးလည်း လေးကြိမ်မြောက်သော ဘဝကပင် ဤလုလင်၏ ခင်ပွန်းမ ဖြစ်ဖူးရကား ထိုသူ၏သတင်းကို ကြားရလျှင် တန်နား ဖြေဆည်ခြင်းငှါ မစွမ်း၊ စွဲလမ်းခြင်း ဝေဒနာသန်လျက် ကျန်မနှင့်အတူလာ၍ အိပ်ပျော်ရာအနီးသို့ကပ်၍ နေသော် လုလင်၏ပုဆိုး၌ ထုပ်လျက်ပါသောစာကို မြင်၍ မနိုးစေပဲ စာကိုဖြေ၍ဖတ်သဖြင့် သတ်စိမ့်သောငှါ ပါးလိုက်သောစာဖြစ်ကြောင်းကို သိသော် မိမိ သိမ်းယူဝှက်ထားလျက် တပါးသော ကမ္မည်းစာကို ရေး၍ ထည့်လိုက်၏။

စာတွင်ကား—

ကြားမှာလိုက်သည် အမှုလုပ်၊ ဤသည့်ရွာ၌နေသော ငါ့အဆွေ သဌေးအိမ်ဝယ် အရွယ်ရောက်သောသမီးရှိကြောင်းကို ငါကြားသိသည်ဖြစ်၍ သားရတနာကို ငါလွှတ်လိုက် သည်၊ ရောက်လျှင် သင်သည် ငါ၏ကိုယ်စားပြု၍ ထိုသူ၏သမီးနှင့် ထိမ်းမြားပါလေ၊ ငါအစိုးရသော မြို့ရွာမှ တရာ တရာစီသော ဆင် မြင်း ကျွဲ နွား ရွှေ ငွေ ဝတ္ထုကို ရုံးစု၍ ချီးမြှောက်လေ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုပြီးသောအခါမှ ငါ၏ထံသို့ စာပြန်လိုက်—

ဟု အမှာစာရေး၍ ရှေးအနေကျအောင် စည်းနှောင်၍ ထားပေ၏။

ယောသကလည်း မိုးသောက်သောအခါ အိပ်ရာမှထ၍ သဌေးအား ခွင့်ပန်၍ သွားပြန်သဖြင့် စေလိုက်သော အမှုလုပ်ထံသို့ရောက်၍ သဝဏ်စာကိုပြသော် အမှုလုပ်ကလည်း “ငါ့အရှင် သဌေး သည် ရင်သွေး သားကြီးကို ချီးမြှောက်စေခြင်းငှါ ငါ၏အထံသို့ စေလိုက်သည်တကား” ဟု ကျေးရွာသားတို့၌ ရထိုက်သော ဘဏ္ဍာကို ရုံးစု၍ ရွာငယ်သဌေးအား အကြောင်းကြားပြီးလျှင်

ယခင်သတို့သမီးနှင့် ထိမ်းမြားလေ၏။ ပြီးစီးသောကာလ အဖဖြစ်သော ကောသမ္မိသဌေးထံသို့ သဝဏ်စာရေး၍ မှာလိုက်၏။

သဌေးကြီး ကြားသိလျှင် မိမိရင်မှ ပူပင် တောက်လောင်ခြင်းပြင်းလျက် ခံတွင်းမှ သွေးအန်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဤဝေဒနာဖြင့် ငါပင် သေရသော်လည်း ငါ့အမေ့ဥစ္စာကို ယောသက မရစိမ့်သောငှါ ငါ ဆိုခဲ့မည်ဟု ကြံ၍ “ချစ်သား ယောသကသည် ဖခင်ထံသို့ အမြန် ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု မှာလိုက်၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် လျှင်စွာသွားမည်ဟု ကြံစည်သော် အိမ်ရှင် ဖြစ်သော သဌေးသမီးက “ငါ့လင်သည် ငါ့ကိုမိမ့်၍သာ ဤသို့သော ချမ်းသာကိုရလျက် ချင်းအဖ ပေးသည်ဟု မှတ်ထင်၍ သွားချင်ပြန်တိသည်။ မသွားဖြစ်အောင် ငါ မြစ်ဦးအံ့” ဟု ကြံ၍ “အကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါမည်။ ရွှေလမှ သွားအံ့၊ နောက်လမှ သွားအံ့” ဟု သွေးဆောင်၍သာ နေ၏။

ကောသမ္မိသဌေးကလည်း “ငါ့ သားကား ကြာမြင့်လှ၏။ ဖခင်အသက်ရှင်စဉ် မြင်ရပါအောင် လျှင်စွာလာပါ” ဟု မှာပြန်၏။ ထိုစကားကြား၍ သွားအံ့ဟု ကြံသောအခါ မယားကလည်း “အမောင် ယောသက...ဤ ကောသမ္မိသဌေးကား အမောင်၏ ဖခင် မဟုတ်၊ အမောင်အား သတ်စိမ့်သောငှါ အမှု ခုပ်တံသို့ စေလိုက်ရာ ကမ္မည်းစာကို ကျွန်ုပ်ဝှက်ထား၍ တပါးသောစာကို ထည့်လိုက်သဖြင့် ဤ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တကွ အကျွန်ုပ်ကို ရသည်။ မောင်အဖ ဆောက်နှင်း၍ ရသည် မဟုတ်၊ မောင်အဖ ပေးလိုက်ရင်းစာကား ဤသည်ပင်တည်း” ဟု ပြ၍ “ယခုလည်း ငါတို့ အား သားစစ်မဟုတ်သည်ကို ပြောဆိုခြင်းငှါ မှာလိုက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် စောင့်၍သာ နေဦး၊ သေချိန်နီးသောအခါမှ ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ နေကြ၏။

သဌေးကြီးဖြစ်ရပြီ

“သဌေးလည်း ရောဂါကြီးပွား၍ သေဝပါးနီးပြီ” ဟု ကြားလျှင် သမီး ခင်ပွန်းနှစ်ဦးပင် ကောသမ္မိပြည်သို့ သွားလေ၍ သဌေးအား ပြုစု မ-စ-လျက် သေသောကာလ သရီရ ဈာပနာကို စီမံဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် သဌေးအနီး၌ ရှိကုန်သော သူတို့အား တံစိုးပေး၍ သဌေး၏ သားမင်း အဖြစ်ကို ပြောဆိုစေ၏။ ကောသမ္မိမင်းကြီးသည်လည်း ထို ယောသကအား အဖ၏ စည်းစိမ်ကို ပေး၍ သဌေးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ သဌေးမက ဤသို့ ဆို၏—“အရှင်ယောသက...ဤဘဝ၌ အမောင်လည်း အဝဇာတ ဖြစ်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်လည်း ဥစ္စာနည်းသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ ရှေးကပြုသော ကောင်းမှု၏ အာနိသင် ကြောင့်သာ သို့စင်သော ချမ်းသာကို ရလာပေသည်။ နောက်နောက်သော ဘဝတို့၌ ဤကဲ့သို့ မနှမ်းပါးရအောင် ဒါန၊ သီလ စသော ကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု တိုင်ပင်၏။ သဌေးကလည်း “ကောင်းလှပြီ” ဟု ဝန်ခံလျက် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တထောင်စီသော ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ အလှူ ဝတ်ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

၆၆-သာမာဝတီ မိဖုရားအကြောင်းကို ပြခြင်း

ထိုအခါ ဥတ္တရာအမည်ရှိသော နတ်သမီးသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ထိုသဌေးမောင်နှံတို့၏ အထိန်းဖြစ်သော မိန်းမ၏ ဝမ်း၌ တည်နေလာ၏။ ဖွားမြင်သောအခါ အတန်ငယ် ကုန်းသော

ကလည်း ဘောသကသဋ္ဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “လင်ရှိသည် မရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ငါ့အား ဆောက်နှင်းလို့ မဆောက်နှင်းလို့သော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သဋ္ဌေးအား စုံစမ်းချေ”ဟု အမတ်တို့ကိုစေ၏။

အမတ်တို့လည်း သဋ္ဌေးကြီးသမီးအား မင်းလိုသောအကြောင်းကို ကြားလျှင် သဋ္ဌေးလင်မယားက “ဤသာမာဝတီမှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်တို့ရှုစားရန် သမီးမရှိပြီ၊ ဤသမီးကိုသာလျှင် အသက်ပမာ ချစ်ရပါ၏။ ပြည်ရွာသနင်း မင်းမည်သည်ကား မိဖုရားမောင်းမ များစွာလှ၏။ ဆောက်နှင်းရသော်လည်း ငါ့သမီးကို ရန်သူတို့၏အလယ်၌ မထားနိုင်”ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုစကားကို မင်းအား ပြန်လျှောက်လေသော် ဥတေနမင်းက “ယင်းသို့ တပြီးကား သဋ္ဌေးကြီး လင်မယားကို အနီးအပါးအိမ်၌ နေစေ၍ သမီးနေသောအိမ်ကို မင်းအိမ်ဟု တံဆိပ်ခတ်လော့”ဟု အမတ်တို့ကို စေလိုက်၏။ အမတ်တို့လည်း မင်းအာဏာအတိုင်း စီမံလေ၏။

သာမာဝတီလည်း ကစားရာမှပြန်လာ၍ အိမ်မှာခတ်နှိပ်သော တံဆိပ်လက်မှတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိဘတို့ အိမ်ပြင်၌နေသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်လျှင် “မိခင် ဖခင်တို့... အဘယ့်ကြောင့် အိမ်ပြင်၌နေရသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်ဝယ် ဘယ်သူတံဆိပ်ခတ်သနည်း”ဟု မေး၏။ သဋ္ဌေးမောင်နှံတို့ကလည်း “ချစ်သမီး... ဥတေနမင်းကြီးသည် သမီးတော်ကို တောင်းလာဘိ၍ မိဘတို့က ရန်သူများလှသော မင်းအိမ်သို့ မထည့်နိုင်ပါဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် မင်းတံဆိပ်တို့ကို အိမ်မှာ ကပ်လာသတည်း”ဟု ပြောလျှင် “မိခင် ဖခင်တို့... အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ ရန်သူများသောမင်းထံ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ သမီးတယောက်တည်း မထားနိုင်ပါ။ အခြံအရံငါးရာနှင့်တကွ ထားရပါမူ ထားလိုပါ၏ဆိုသော် မလျော်ပါလော့”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သဋ္ဌေးလင်မယား ကလည်း “သမီး၏ အလိုကို မသိသေး၍သာ ဤသို့ ဆိုနှင့်ပါသည်။ သဘောမျှပါမူကား ဤစကားဖြင့် မင်းအားလျှောက်တော့အံ့”ဟု ဆို၍ မင်းကြီးထံ၌ သံတော်ဦးတင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း “သင်းပင်း ငါးရာသာမက တထောင်မျှ ခြွေရံပါသော်လည်း ငါဝမ်းမြောက်၏” ဟု ဆိုလျက် မင်္ဂလာရှိသော နေ့ရက်အခါ၌ အရံငါးရာနှင့်တကွ သာမာဝတီကို နန်းတော်သို့ဆောင်၍ ခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့၏ အထွတ်အဖျားဖြစ်သော မိဖုရားကြီးအရာဖြင့် ရာဇာဘိသိက်ခံ၍ စံနန်းပြာသာဒ် တဆောင်၌ ထားပေ၏။

သဋ္ဌေးသုံးဦး ကျွတ်တမ်းဝင်ခြင်း

ဤကောသမ္မိပြည်၌ ဘောသကသဋ္ဌေးနှင့်တကွ ပေါင်းဖက် ကြသော ကုက္ကုဒ္ဓ အမည်ရှိသော သဋ္ဌေး၊ ပါဝါရိက အမည်ရှိသော သဋ္ဌေးကြီး တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုသဋ္ဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် ဘဝကူးကောင်းရန်ကို ရည်၍ ရသေ့ငါးရာတို့အား နှစ်စဉ် လှုပ်ကျွေးမြဲဖြစ်သတည်း။ ထိုရသေ့ငါးရာတို့လည်း မိုးလေးလအခါ မြို့ရွာအနီး၌နေ၍ ဆောင်း၊ နွေ ရှစ်လအခါဝယ် ဟိမဝန္တာ၌ နေကြ၏။

တရံသောအခါ ထိုရသေ့ငါးရာတို့သည် ဟိမဝန္တာမှ လာကြကုန်သော် တခုသောကန္တာရခရီး၌ ရေသိပ်ခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တခုသော ညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ပြီးသော် “ဤညောင်စောင့် နတ်မင်းသည် ငါတို့ ဆင်းရဲကိုမြင်သဖြင့် ကြည်လင်အေးမြသော ရေကို

လျှာပါမူကား ချမ်းသာရရာ၏”ဟု လွန်စွာ တောင့်တလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုစကားကို ညောင်စောင့်နတ် ကြားသဖြင့် မိမိအသွင်ကို ထင်ရှားပြုပြီးသော် အဖျော်ယမကာနှင့်တကွ လိုသမျှသော ပစ္စည်းကို မိမိလက်မှ ယိုထွက်စေ၍ လုပ်ကျွေး၏။

ရသေ့ ငါးရာတို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အံ့ဩကြလျက် “သင်နတ်သားကား ကြီးမားသော ဘုန်းအာနုဘင်္ဂါပေစွာ အဘယ်ကောင်းမှုပြုခဲ့ရ၍ ဤမျှသော ပစ္စည်းကို ရသနည်း”ဟု မေး၏။ နတ်ကလည်း “အရှင်ရသေ့တို့...လောကသုံးဘုံ၌ အလုံးစုံတို့ထက် မြတ်တော်မူသော ဘုရားသခင်သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၍ ယခုအခါ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း စံနေတော်မူသည်။ ထိုကျောင်းဒါယကာ အနာထပိဏ် သဌေးသည် လုပ်ကျွေးပြုစုလျက် တရက်မပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပေသည်။ ထိုသဌေးကား သား၊ မြေး၊ ကျေးကျွန်နှင့်တကွ တလလေးသီတင်း၌ မယွင်းမယုတ် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကိုပြုသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ထိုသဌေးအိမ်ဝယ် လယ်လုပ် သူရင်းငှားပြု၍ နေ့ထက်ဝက်မျှ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခဲ့ရဖူးသော ကောင်းမှု သံဃာတို့၏ ကံကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော ကောင်းမှုတို့ကြောင့် စုတေသော ကာလ ဤမျှလောက်သော နတ်တို့၏ ချမ်းသာကို ရပါပေသတည်း”ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ရသေ့ ငါးရာတို့လည်း နှစ်လိုဝမ်းသာလျက် ထိုနေရာကပင် ဘုရားရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလိုသော ဆန္ဒသည် အလွန်ဖြစ်ကြသော်လည်း “ကောသမ္မိပြည်မ၌ ငါတို့အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် ကျေးဇူးကြီးမားလှပေသည်။ ထိုဒါယကာတို့အားလည်း ဘုရားပွင့်တော်မူကြောင်းကို ကြားပြီးမှ ငါတို့သွားတော့အံ့”ဟု ကြံ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ရောက်လျှင် သဌေးကြီးသုံးဦးတို့က အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် မြတ်နိုးတနာကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဆရာရသေ့တို့က ဤသို့ဆိုပေ၏-“ဒါယကာတို့...သုံးရွာသော လောက၌ အဂ္ဂပုဂ္ဂလ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်သည် ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ စံနေတော်မူသတတ်။ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့ ယနေ့ပင်သွားကုန်အံ့”ဟု ဆိုပေ၏။ သဌေးသုံးဦးတို့က “အကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်ပါကုန်အံ့၊ ငုံ့ပါဦး”ဟု ဆို၏။ “လိုက်လိုလျှင် သင်တို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ လိုက်လာကြလော့၊ ငါတို့ကား ယနေ့ပင်သွားတော့အံ့”ဟု ပန်ကြားလျက် ဘုရားရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ဘုရားထံသို့ရောက်လျှင် ရဟန်းပြုကြသဖြင့် မကြာမြင့်မီပင် ရဟန္တာဖြစ်ကြကုန်၏။ သဌေးသုံးဦးတို့လည်း လှည်းငါးရာတို့ကို ပြင်ဆင်၍ အစဉ်လိုက်လာသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်သော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အနီး၌ ခိုမှီးရန် မဏ္ဍပ်တဲကွန်းဖြင့် နေလျက် ဘုရားထံသို့ကပ်၍ တရားတော်မြတ်ကို နာရလျှင် ဒါယကာ သုံးဦးလုံးပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဒါယကာသုံးဦးတို့လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကိုပေးလျက် တဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး နေပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့ ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွလည်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်ပင်၍ အခွင့်ပေးတော်မူလျှင် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ ပူဇော်သက္ကာရပြုပြီးမှ မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်လာကုန်၏။ ကောသမ္မိပြည်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားသခင်ပျော်ရွှင်တော်မူအံ့သော ဌာနကို ဆင်ခြင်၍ မိမိတို့ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းကြီးတဆောင်စီ ပြုလုပ်ကြ၏။

ကျောင်းတော် ၃-ဆောင်မှတ်ချက်

[သောသကသဌေး ဆောက်လုပ်သောကျောင်းသည် သောသိတာရုံတွင်၏၊ ကုက္ကုဋ္ဌ သဌေးဆောက်လုပ်သောကျောင်းသည် ကုက္ကုဋ္ဌာရုံတွင်၏၊ ပါဝါရိကသဌေးဆောက်လုပ် သောကျောင်းသည် ပါဝါရိကာရုံတွင်၏။ သဌေးကြီးတို့လည်း ကျောင်းအာရာမပြီးစီးသော် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ထံသို့ တမန်စေလွှတ်လိုက်၏။]

၆၇-မာဂဏ္ဍိမိဖုရား၏ ရှေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

ဘုရားသခင်သည်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းခြံရံလျက် ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွတော်မူလာ သော် ခရီးအကြား၌ မာဂဏ္ဍိယ ပုဏ္ဏား၏ အရဟတ္တဖိုလ်ရအံ့သော အကြောင်းကို မြင်သဖြင့် ခရီးအစဉ်ကိုပစ်၍ ကုရုရစ်တိုင်း၌ ကမ္မာသဒ္ဓမ္မမည်သော နိဂုံးသို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုရွာ၌ မာဂဏ္ဍိယ မည်သော ပုဏ္ဏားဝယ် အဆင်းပြင်လျှာ ပြည့်စုံစွာသော မာဂဏ္ဍိ မည်သော သမီးငယ်သည်ရှိ၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့လည်း သမီးနှင့်လျော်သော ယောက်ျားကိုရှာလျက် လှည့်လည်ကာနေသတည်း။

သမီးကို ရဟန်းနှင့် ပေးစားလိုပုံ

ဘုရားရောက်၍ ဆွမ်းခံတော်မူသောအခါ၌ မာဂဏ္ဍိယပုဏ္ဏားလည်း ရွာ၏အပ၌ ညဉ့်သုံးယံ ပတ်လုံး မီးပူဇော်ခြင်းကို ပြုပြီးမှ စောစောကလျှင် ရွာတွင်းသို့ဝင်လာသည်နှင့် ဘုရားသခင်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့လေလျှင် ပုဏ္ဏားက ဤသို့ကြံ၏—“ငါသည် ရှည်မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး ငါ့သမီး နှင့်အသွင်တူမျှသော လုလင်ယောက်ျားကို ရှာပါငြားသော်လည်း တဦးသားမျှ မတွေ့နိုင်ချေ၊ အဆင်းလှပသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ရဟန်းမဟုတ်ကြ၊ ငါ့သမီးကိုလည်း ရဟန်းနှင့်သာ ထိမ်းမြား လို၏၊ ဤရဟန်းကား ငါ့မှန်းသည်နှင့် သင့်လှလေစွ၊ အဆင်းလည်း အလွန်လှ၏၊ နှုံညံ့ပြေပြစ် သော ဣန္ဒြေလည်းရှိ၏”ဟု ကြံ၍ မြန်စွာ အိမ်သို့လာခဲ့၏။

[ဤပုဏ္ဏားကား ပရိဗိုဇ် ရဟန်း၏ အနွယ်မှ ဖြစ်ပွားသောသူဖြစ်၍ သမီးကိုလည်း ရဟန်းနှင့် ထိမ်းမြားခြင်းငှါ အလိုရှိသတည်း။]

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ရှင်ပုဏ္ဏားမကို ခေါ်၍ “ငယ်ဘော်မ...သင်၏သမီးကို လျင်မြန်စွာ တန်ဆာဆင်လော့၊ ဤလူ့ခွင်၌ မမြင်ဖူးမျှ တင့်တယ်လှသော ဗြာဟ္မဏဇာတ် ရဟန်းမြတ်ကို ထက်ကြပ် ငါတို့တွေ့ခဲ့သတည်း။ ထိုအရှင်အား သင်၏သမီးကို ဆောက်နှင်းရအောင် လိုက်ကြ ကုန်အံ့”ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားမလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင် သမီးကို တန်ဆာဆင်၍ လျင်စွာ လိုက်ကြလေ၏။ ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ပုဏ္ဏား တွေ့ရာအရပ်တွင် တံဆိပ်ခတ်သကဲ့သို့ မြတ်သော ခြေတော်စုံကို နှင်း၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူသည်နှင့် အသင့်မတွေ့မြင်လျှင် “သင်တို့ ကြာမြင့်စွာပြု၍ မတွေ့ရသည်”ဟု ပုဏ္ဏားမအား ဆဲရေးမြည်တမ်းလျက် စုံစမ်းမျှော်ခေါ်သော် နှင်းနှိပ်တော်မူခဲ့သော ခြေရာကိုမြင်၍ “အိမ်ရှင်မ...ရှုလော့ ရှုလော့၊ ဤခြေရာကား ထိုယောက်ျား ၏ ခြေရာပင်တည်း”ဟု ပြ၏။

ခြေရာလက္ခဏာ

ပုဏ္ဏားမလည်း ခြေရာကိုမြင်လျှင် ငါ့လင် ပုဏ္ဏားကား မိုက်အားကြီးလေစွတကား မိဘတို့ သင်ခဲ့သော ဗေဒင်၏အနက်ကိုမျှ မချင့်တွက်နိုင်ချေတကား၊ ဤခြေရာသည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရား ကင်းလွတ်ရှားသော ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ရာသာလျှင် ဖြစ်ရာလတ္တံ့” ဟုကြံ၍ သံဝေဂဖြစ်စိမ့်သောငှါ-

ရတ္တဿ ဟိ ဥက္ကဋ္ဌိကံ ပဒံ ဘဝေ၊
ဒုဋ္ဌဿ ဟောတိ သဟသာနုပိဋ္ဌိတံ၊
မူဠဿ ဟောတိ အဝကဗျိတံ ပဒံ၊
ဝိဝဋ္ဌတ္ထဒဿ ဣဒမိဒိသံ ပဒံ-

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ ပြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ရတ္တဿ၊ တပ်စွမ်းခြင်း ရာဂများသောသူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌိကံ၊ အလယ်ကောက်ငြား ဆောင့်ကြားရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုဋ္ဌဿ၊ ဒေါသများသောသူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ သဟသာနုပိဋ္ဌိတံ၊ အဆောတလျှင် နှိပ်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မူဠဿ၊ တွေဝေမှောက်မှား အမိုက်များသော သူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ အဝကဗျိတံ၊ ငင်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ရွှေခြေနှင်းရာ ပမာတမျှ ညီစွာကျလျက် တယုဂ္ဂရစ်ကွက် စက်တော် အစုံဖြင့် မှတ်အပ်သော။ ဣဒံ ပဒံ၊ ဤခြေရာသည်ကား။ ဝိဝဋ္ဌတ္ထဒဿ၊ ဝဋ်သုံးကွင်းမှ လွတ်ကင်းသန့်စင် ဘုရားရှင်၏။ ပဒံ၊ ခြေတော်ရာပေတည်း။ တဝ၊ သင်၏။ ဓီတရံ၊ သမီးကို။ မာ ရုစိဿတိ၊ မနှစ်သက်လတ္တံ့။ ။

သမီးကိုပယ်၍ တရားဟောခြင်း

ဤ ဂါထာကိုဆောင်၍ “အမောင်သည် ပညာနည်းပါး အမြင်မှား၍ ဤ ယောက်ျားအား သားသမက် ပြုလိုသည်။ အမောင်သမီးကို ကြည်ညိုအံ့သောသူ မဟုတ်တကား” ဟု ဆိုလျှင် လင် ပုဏ္ဏားကလည်း “မိန်းမဖြစ်လျက် ဂုဏ်မာန်တက်၍ နှုတ်ထွက်ကြမ်းစွာ မဆိုပါနှင့်” ဤသို့ စသည် ဖြင့် အချင်းချင်း ငြင်းခုံ၍နေစဉ် ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ မြို့တွင်းမှ ထွက်ကြွတော်မူလာ၍ မာဂဏ္ဍီယပုဏ္ဏားတို့ အနီးသို့ရောက်လျှင် အိမ်ရှင် ပုဏ္ဏားမအား များစွာ ငေါက်ငမ်း၍ “ဤရဟန်းပင် ငါ့မြင်လိုက်သော သူတည်း” ဟု ပြ၍ ဘုရားအနီးသို့ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင် ရဟန်း... အကျွန်ုပ်သည် နံနက်ကပင် အရှင်ကိုမြင်၍ ချင်ခင်လှလျက် မျှော်တဖေ့ရှာ နေလင့်ပါ၏။ မာဂဏ္ဍီ အမည်ရှိသော ကျွန်ုပ်သမီးသည် ကျွန်းကြီးဇမ္ဗူ တသောင်းငူ၌ ဘယ်သူမျှ မတူနိုင်သော မိန်းမ တနာ ဖြစ်ပါ၏။ ဆင်းဝါတူငြား အရှင်အားသာ ပေးလိုပါ၏။ မာဂဏ္ဍီကို အလိုရှိမူ ယူတော်မူ ဝါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ပုဏ္ဏားကို တရားသံဝေဂ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ-

ဒိသ္ဿာန တဏှံ အရတိဉ္စ ရာဂံ-

အစရှိသောဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗုဒ္ဓကလေ၊ ဘုရားဖြစ်ဦးစကာလ၌။ မာရ-
 ဓိတရော၊ မာရ်မင်းသမီး ဖြစ်ကုန်သော၊ သုဂ္ဂပါ၊ အလွန်ရှုဖွယ် ရှိကုန်သော။ တဏှာ စ၊
 တဏှာမည်သော နတ်သမီးသည်လည်းကောင်း။ အရတိ စ၊ အရတိမည်သော နတ်သမီးသည်
 လည်းကောင်း။ ရာဂါ စ၊ ရာဂါမည်သော နတ်သမီးသည်လည်းကောင်း။ တော၊ ဤ
 သုံးယောက်သော သူတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပါရိစရိယာယ၊ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး
 ပြုခြင်းငှါ။ ယာစန္တိ၊ တောင်းပန်လာကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုနတ်သမီးတို့ကို။ ဒိဿာနပိ၊ မြင်၍
 မျှလည်း။ မေထုနသ္မိံ၊ နှစ်ဦးရှက်ဆံ့ ပျော်မြူးကုန်သော မေထုန်အကျင့်၌။ ဆန္ဒော၊
 အလိုသည်။ န ဟောတံ၊ ငါ့အား မဖြစ်။ အပိ၊ ယင်းသို့လျက်။ မုတ္တကရီသပုဏ္ဏံ၊ ကျင်ကြီး
 ကျင်ငယ် အတိပြည့်သော။ ဣဒံ၊ ဤ သင်၏သမီးကို။ ကိမိဝ ဆန္ဒသိ၊ အဘယ်မှာ အလို
 ရှိတော့အံ့နည်း။ နံ၊ ထိုသင်၏ သမီးကို။ ပါဒါပိ၊ ခြေဖြင့်လည်း။ သမ္ပုသိတံ၊ ထိခြင်းငှါ။
 န ဣစ္ဆေ၊ ငါ အလိုမရှိ။

ဤစကားဖြင့် ပယ်ရှား၍ ကာမာဒီနဝ တရားကို ဟောကြားတော်မူလျှင် ပုဏ္ဏား သမီးခင်ပွန်း
 နှစ်ဦးတို့သည် အနာဂါဒိဖိလ်၌တည်၍ သမီးမာဂဏ္ဍီကို ညီဖြစ်သော ပုဏ္ဏားအား အပ်နှံလျက်
 ဘုရားထံ၌ ရဟန်းပြုကြသဖြင့် မကြာမြင့်မီပင် ရဟန္တာ ဖြစ်လေကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီအငြိုးထားပုံ

မာဂဏ္ဍီလည်း “ဤ အရှင်ဂေါသမသည် ငါ့ကို အလိုမရှိမူ ငါ မလိုဟူသော စကားမျှကိုသာ
 ဆိုသင့်ပါလျက် ရှုရှာဖွယ်သော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော မိန်းမအား ခြေဖျားနှင့်မျှ
 မထိလိုဟု ငါ့ကို ပြစ်ဖဲ့၍ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ဘိသည်တကား၊ ရှေးကံများ ထောက်ပံ့၍ မြင့်မြတ်သောသူ
 ငါဖြစ်မူကား ဤဘုရားကို ငါ နှိပ်စက်အံ့”ဟူ၍ ရန်ငြိုးထား၏။

များမကြာမီ မာဂဏ္ဍီလည်း ကောသမ္ဗိပြည် ဥတေနမင်း၏ မိဖုရား အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ငါးရာ
 သော အခြံအရံနှင့်တကွ တဆောင်သော ပြာသာဒ်၌ စံစားရ၏။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ဒေသစ ရီ ကြွချီတော်မူ၍ ကောသမ္ဗိပြည်သို့ရောက်လျှင်
 ယခင် သဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာတို့ဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ကြည်ညို
 ဝမ်းမြောက်စွာ ပင့်လျှောက်၍ မိမိတို့ ဆေ က်လုပ်သော ကျောင်းကြီးတို့ကို အသီးအသီး လှူဒါန်း
 ပူဇော်ကုန်၏။ ယင်းသို့ လှူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်အား ဆွမ်းဖိတ်၍ ပြန်ကြကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားသည် ဘုရားရောက်လာကြောင်းကို ကြားလျှင် အရှက်အကြောက် မရှိသော
 သေသောက်ကြူးတို့အား များစွာ တံစိုးပေး၍ “အိမ်ဈေး လမ်းဝ သံဃာတော်တို့ကြွတိုင်း
 ဆဲရေးကြကုန်”ဟု မှာထား၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံဝင်
 တော်မူလျှင် အိမ်စဉ်လပ်ရာမှ နေသော သေသောက်ကြူး အများတို့သည် အထူးထူးသော
 ဆဲရေးခြားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီး
 သော မြတ်စွာဘုရား...ဤပြည်သားတို့သည် ပျားသကာငါးတိုင် မစင်စွန့်သော ခွေးကဲ့သို့အတေး
 အဆေးရှိ မိမိတို့အပြစ်ကို မိမိတို့ရှာလျက် မြတ်စွာဘုရားအားလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်တို့အား

လည်းကောင်း မောင်းမဲဆဲရေးလှပါကုန်သည်၊ ဤပြည်အတွင်း၌ သီတင်းသုံးခြင်းငှါ မလျော်ပါ၊ တပါးမြို့ရွာသို့ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ...ငါဘုရားတို့မည်သည်ကား ရှစ်ပါးသော လောကဓံ တို့ဖြင့် ဖောက်ပြန်ဘုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကုန်၊ ဤအလုံးစုံသော ဆဲရေးသံသည် အလွန်အားဖြင့် ခုနစ်ရက်သာ ကည်လတ္တံ့၊ အပြစ်မရှိပဲ ဆဲရေးကြသော ချင်းတို့၏ စကားသည် ချင်းတို့၏ ဦးဖျား၌သာ ကျလတ္တံ့၊ သင်တို့ကား နှလုံးမရှိလင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သဌေးကြီး သုံးဦးတို့လည်း ဘုရားရောက်သည်မှစ၍ တလတိုင်တိုင်အလှူကြီးပေး၍ မိမိတို့လုပ် ကျွေးပြီးသော် “ရှင်တော်ဘုရားကား လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးငှါ ဖြစ်တော်မူပေသည်၊ ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့လည်း လုပ်ကျွေးကြပါစေဦး” ဟု ကြံ၍ ကောသမ္မိပြည်သားတို့အား နှိုးဆော်ဖိတ် ကြား၏။ များစွာသော ပြည်သူတို့လည်း အကြောင်းသင့်ရာဖွဲ့၍ အလှည့်အလှည့် အလှူပေးကြ ကုန်၏။

ခုဇ္ဇုတ္တရာ ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ

တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပန်းသည်တဦး၏အိမ်၌ အလှူခံကြတော်မူစဉ် သာမာ- ဝတီ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ရှစ်သပြာတို့ဖြင့် ပန်းဝယ်ခြင်းငှါ လာလတ်သော် အိမ်ရှင်တို့ကခေါ်၍ အလှူတော်ညီညာပြုစေပြီးမှ ဆွမ်းကျွေးကြ၍ ကိစ္စပြီးသောအခါ တရား တော်ကိုနာသည်ဘွင် ဘုရားသခင်လည်း မင်းပါးနေသူတို့နှင့်လျော်သော ဓမ္မကထာကို ဦးစွာညွှန် ကြားပြီးမှ တရားဟောတော်မူလျှင် ခုဇ္ဇုတ္တရာလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုခုဇ္ဇုတ္တ- ရာသည် ရှေးရှေးသောနေ့တို့၌ ပန်းဝယ်ခြင်းငှါ ဆောင်လာခဲ့သော ရှစ်သပြာတို့တွင် မိမိအလိုငှါ လေးသပြာကို ဝှက်ထား၍ မိဖုရားအလိုငှါ လေးသပြာဖြင့်သာ ပန်းဝယ်၏။

ထိုနေ့၌ကား သစ္စာလေးပါးကိုမြင်၍ ဝှက်ချင်စိတ်မရှိရကား ရှစ်သပြာလုံးဖြင့် ပန်းဝယ်၍ များစွာဆောင်လာသည်ကို သာမာဝတီမြင်လျှင် “မိခင်ဥတ္တရာ... ယနေ့ အကျွန်ုပ်အား အချစ်တိုး ပွား၍ များစွာသောပန်းတို့ကို ဆောင်လာခဲ့သလော” ဟု မေး၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာလည်း ဟုတ်မှန်စွာ အကြောင်း အလုံးစုံကို ပြန်ကြား၍ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရကြောင်း၊ အမြိုက်တရားကို ရခဲ့ ကြောင်းတို့ကို ပြော၏။

သာမာဝတီတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ပုံ

ထိုအခါ သာမာဝတီကလည်း “မိခင်...သင်ရခဲ့သော တရားကို ငါ့အား မျှပါ” ဟု ဆိုလျှင် ထိုထို မင်းမောင်းမတို့ကလည်း လက်ဝါးဖြန့်ကာဝင်၍ “မယ်ရှင် ရခဲ့သော တရားကို ငါတို့အား လည်း ပေးပါ ပေးပါ” ဟု တောင်းကြ၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာကလည်း “ရှင်မတို့ ကျွန်ုပ်ရခဲ့သော တရား သည် လက်ဝါးဖြင့် ခံကောင်းသော ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ဝိသုဒ္ဓိနတ်မြတ်၏စကားကို နားဖြင့်နာ၍ နှလုံးဖြင့်သာ မှတ်ခဲ့ရပါ၏၊ နာကြားလိုမှု ကိုယ်တော်မြတ်ဟောသော အခြင်းအရာဖြင့် ကျွန်ုပ် ဟောပါအံ့၊ ပါရမီဉာဏ်ရှိကြမှု အမြိုက်ဓမ္မကို ရပါလတ္တံ့” ဟု ဆိုသော် ထိုမိဖုရားတို့လည်း “ဟောပါ၊ ဟောပါ” ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။

ထိုခုဇ္ဈတ္တရာလည်း သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မိဖုရား မောင်းမတို့ကို နိမ့်ရာမှ ရှိခိုးကာနေစေလျက် မိမိကား မြင့်ရာမှနေပြီးလျှင် ဘုရားရှင် ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားကို အစဉ်အားဖြင့် ဟောပေ၏။ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော မိဖုရား ငါးရာတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ခုဇ္ဈတ္တရာကို အဓိအရာ၌တင်၍ “မိခင်သည် ဘုရားသခင် ဟောတော်မူသော တရားကိုနာယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ဟောကြားသင်ပြကာနေလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ ခုဇ္ဈတ္တရာလည်း မိဖုရားငါးရာတို့ တောင်းပန်တိုင်း ပြုပေ၏။

ခုဇ္ဈတ္တရာမှတ်ချက်

ထိုခုဇ္ဈတ္တရာကား တရားတော်ကို တကြိမ်နာလျှင် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံးကို မှတ်သားမိ၍ သူတပါးတို့အား ဟောကြားနိုင်သတည်း။ ယင်းသို့ ပညာကြီးလျက် အဘယ့်ကြောင့် သူကျွန်ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား—ရှေးကဿပဘုရားရှင် သာသနာ၌ ဥပါသိကာမဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူးသော ခဟန်းမိန်းမ တဦးအား စေခိုင်းမိသော မကောင်းမှုကံကြောင့် သူကျွန်အဖြစ်ဖြင့် အဖန်ငါးရာ ဖြစ်သတည်း။ အဘယ်ကြောင့် ခါးကုန်းသနည်း ဟူမူကား ရှေး ဗာရာဏသီမင်း၏ သမီးတော် ကျွန်မ ဖြစ်သောအခါ မင်းအိမ်သို့ ကြွလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါး၏ သွားဟန်၊ လာဟန်ကို ပြက်ရယ်ရန် ပြု၍ ပြုဖူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ခါးကုန်းခြင်း ဖြစ်သတည်း။ အဘယ်ကြောင့် ပညာကြီးသနည်း ဟူမူကား ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ သမီး ကျွန်မဖြစ်သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရှစ်ဦးတို့အား ဆင်စွယ်လက်ကောက်တို့ကို သပိတ်ခြေ အလို့ငှါ လှူဘူးသော ကောင်းမှု သူတထူးအား ကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ကြားဖူးသော ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ပညာကြီးကျယ်လေသတည်း။

သာမာဝတီအမှူးရှိသော မောင်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ ဘုရားသခင်အား နေ့စဉ်မပြတ် ဆည်းကပ် ပူဇော်လိုကြသော်လည်း ဥတေန မင်းကြီးသည် သဒ္ဓါတရား မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကြွက်ကျစ်မုန်ခြမ်း တပွင့်ပန်းကိုမျှ လှူဒါန်းခြင်း၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မပြုရကုန်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင် အိမ်စဉ် ဆွမ်းခံတော်မူရာ၌ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လေသာပြုတင်းပေါက်မှ မလောက်သဖြင့် နံရံကို ဖောက်၍ ဖူးမြော်ကြရကုန်၏။

မာဂဏ္ဍိကုန်းတိုက်ခြင်း

တရံသောအခါ မာဂဏ္ဍိသည် လှည့်လည်၍ လာသည်တွင် ထိုအပေါက်တို့ကို မြင်က “မယ်ရှင်တို့... ဘယ်အလို့ငှါ ဤအပေါက်တို့ကို ဖောက်ကြသနည်း” ဟု မေး၏။ “ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ဖောက်ကြပါသည်” ဟု ပြောဆိုကြလျှင် ထိုမာဂဏ္ဍိလည်း ငါ့ရန်သူဖြစ်သော ရှင်ဂေါတမ၏ အလုပ်အကျွေးမတို့ကို မကြာမီ သိစေရမည်ဟု ကြံ၍ ပြန်လေပြီးသော် မင်းကြီး မိမိအဆောင်သို့ လာသောအခါ “သာမာဝတီတို့သည် အရှင်မင်းမြတ်အား ကြည်ညွတ်၍ ချစ်ခင်ခြင်း မရှိကြကုန်၊ ခရီးမဖြင့် သွားသော ဘုရားဂေါတမကိုသာ ကြင်နာစုံမက်ကြ၍ ခ-ယ ဖူးမြော်ကုန်သည်၊ ရှင်မင်းဖျားသည် သတိထားတော်မူ၊ ကျွန်ုပ်စကားကို မယုံလျှင် ချင်းတို့ တိုက်နံရံတွင် ကြည့်လော့” ဟု ဆို၍ ကုန်းချော၏။

ဥတေနမင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောသော်လည်း မယုံကြည်၊ အဆောင်လည်၍ ရောက်သော အခါ ဖောက်ကြသော အခြင်းအရာကို မေးစစ်၍ ဖြစ်တိုင်း လျှောက်တင်ကြသော် ဒေါသမရှိပဲ ဖောက်မိသော အပေါက်တို့ကိုသာ ပိတ်စေ၍ လေသွန်တံခါးတို့ကို များစွာ ပြု၍ ပေး၏။ မာဂဏ္ဍိလည်း ထိုစကားဖြင့် မင်းအမျက် မပွားကြောင်းကို သိလျှင် တဖန် လျှောက်တင်ပြန်၏ အရှင်မင်းကြီး... သာမာဝတီတို့သည် စည်းစိမ်သခင်ဖြစ်သော လင်၏ ကျေးဇူးကိုမသိ၊ ကျေးဇူးမရှိသော ရှင်ဂေါတမ၏ ဂုဏ်ကိုသာ များစွာ ချီးမွမ်းလေ့ပြု၏။ အရှင်အား ချစ်ခင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင် ချစ်-မချစ်ကို သိချင်မှု မင်းကြီးအကျိုးငှါ ရှစ်ခုသော ကြက်တို့ကို သတ်ပြီးချက်၍ ပို့လာစေဟု စေတော်မူစမ်းလော့” ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း မာဂဏ္ဍိဆိုတိုင်း ကြက်တို့ကို ပို့စေသော် သာမာဝတီတို့ကလည်း “အရှင်ဖြစ်သော ကြက်တို့ကို ဘယ်သို့ ချက်ရအံ့နည်း” ဟု ဆို၍ နေလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းချင်းတို့က ပြန်လျှောက်လာလျှင် မာဂဏ္ဍိကလည်း “အရှင်ဂေါတမ၏ အကျိုးငှါ ချက်၍ ပို့ပါစေ” ဟု လျှောက်ပြန်၏။

မင်းလည်း မာဂဏ္ဍိသင်တိုင်း စေပြန်လျှင် မာဂဏ္ဍိ၏ တံစိုးကို ရသော မင်ချင်းတို့သည် အကြား၌ သတ်၍ ပို့သည်နှင့်သာ သာမာဝတီတို့လည်း ကောင်းစွာချက်၍ ဘုရားထံသို့ ပို့ပေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ကြားလာလျှင် မာဂဏ္ဍိက “အရှင်မင်းကြီး၊ သိတော်မမူသေးလော့” ဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့ လျှောက်ငြားသော်လည်း သာမာဝတီတို့အား အမျက်မထွက်၊ ချင့်တက် စဉ်းစား၍သာ နေ၏။

ဥတေန မင်းဖျားလည်း မိဖုရားတဦးတဦး၏ ပြာသာဒ်၌ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်စီ စံမြဲဖြစ်ရကား တရံသောအခါ မာဂဏ္ဍိသည် မိမိ၏ ပြာသာဒ်မှ သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်သို့ မင်းကြီး ကူးလိုလတ်သော် ဆောင်တော်မူမြဲသော ဟတ္ထိကန္တ မည်သော စောင်း၏ အတုင်း၌ အဆိပ်ပြင်းသော မြေဟောက်ငယ်ကို ထည့်၍ လုံစေပြီးလျှင် “အရှင်မင်းကြီး....သာမာဝတီကား ဘုရားဂေါတမ၏ အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ချင်း ပြာသာဒ်သို့သွားမှု သတိထားတော်မူပါ” ဟု မှာလိုက်၏။

သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်၌ ခုနစ်ရက်စေ့၍ မိမိထံသို့ ပြန်လာသော် စောင်းတော်ကို ကိုင်၍ လှုပ်ရှားသဖြင့် သွင်းထားသောမြေသည် ထွက်လာ၏။ မာဂဏ္ဍိလည်း အလန့်တကြား ဟစ်အော်လျက် “ကံတော်ရှိသေး၍သာ အသက်ချမ်းသာသည်၊ သာမာဝတီတို့ သတ္တိကို သိတော်မူပြီလော့” ဟု ဆို၏။

ဥတေနမင်း လေးနှင့် ခွင်းပုံ

ထိုအခါ ဥတေနမင်းလည်း ပြင်းစွာအမျက်ထွက်၍ ချက်ခြင်းခေါ်စေပြီးလျှင် ကြီးစွာသော လေးကို တင်လျက် အဆိပ်ယှဉ်သောမြားဖြင့် ပစ်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ သာမာဝတီအမှူးရှိသော မောင်းမင်းထံတို့လည်း သတ်အံ့သော အမှုအရာကိုမြင်လျှင် မင်းကြီးအား မေတ္တာစိတ်ကို ပွားစေလျက် ဂုဏ်တော်အရံအတားဖြင့် နေ၏။

မင်းကြီးလည်း လေးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ပစ်လျက် မြားမသက်နိုင်ပဲ မျက်နှာ ရင်ဝတို့မှ ချွေးများစွာ ကျလာသော် သာမာဝတီကလည်း “အရှင်မင်းမြတ်...တပါးရပ်သို့ ပစ်လွှတ်တော်မူဦးလော့” ဟု လျှောက်၏။ မင်းလည်း ပြကတေ့သော မြေပြင်သို့ ပစ်လွှတ်သောအခါ မြားလျှင်စွာ သွားသည်ကိုမြင်လျှင် ဆင်ခြင်မိသည်ကား အသက်မရှိသော လေးမြားမှ မိဖုရား၏ ကျေးဇူးဂုဏ်

ကို သိသေးလျက် အသက်ရှိသောငါသည် မသိရာ ရောက်ပေသည် တကား” ဟု ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိလျက် မိမိနေရာမှသက်၍ ရေချိုးပြီးလျှင် သာမာဝတီကို ပခုံးထက်တင်၍ “ရှင်မိဖုရားသည် ငါ့အား သည်းခံပါလော့၊ မာဂဏ္ဍိ၏ ကုန်းစကားကြောင့် ငါ ပြစ်မှားမိချေသည်” ဟု မြတ်နိုး တနာပြုလျက် တောင်းပန်၏။ “ယနေ့မှစ၍ သင်တို့အလိုရှိတိုင်း ဘုရားရှင်အား ဖူးမြင်ခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်း၊ တရားနာခြင်းတို့ကို ပြုကြကုန်” ဟု ခွင့်ပေး၏။ များစွာသော အစောင့်အရှောက် တို့ကိုလည်း ထား၏။

ထိုအခါ သာမာဝတီက ဤသို့လျှောက်၏- “အရှင်မင်းကြီးလည်း ဘုရားမြတ်ကို ဆည်းကပ် တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အား တရားပြသ ဆုံးမအံ့သော ရဟန်းတဦးကိုလည်း ခွင့်တောင်း၍ပေး တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဥတေနမင်းကြီးလည်း ဆိုသောစကားအတိုင်း ဘုရားရှင်ထံကပ်၍ တရားတော်မြတ်ကို နာပြီးလျှင် “နန်းတော်သို့ဝင်၍ သင်ပြနိုင်သော ရဟန်းတဦးကို ပေးတော် မူပါ” ဟု တောင်းပန်သဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ရလေရကား မိဖုရားတို့အား သင်ကြားပြသရ၏။ မိဖုရားငါးရာတို့လည်း တလဟခါ အရှင်အာနန္ဒာကို ငါးရာသော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၏။

[ထိုအရှင်အာနန္ဒာကား ရှေးသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘဦးအား ငါးရာသောပုဆိုးပိုင်း နှင့် တကွ အပ်ကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့ဖူးသော ပုညကြောင့် ဤဘဝ၌ ငါ ရာသောသင်္ကန်း တို့ကို အကြိမ်ငါးရာတိုင်တိုင် အလှူခံရသည်၊ ပညာလည်း ကြီးကျယ်လှသတည်း။]

မာဂဏ္ဍိလည်း တဖန်ကြံပြန်၍ မိမိ၏အထံသို့ မင်းကြီးရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ လျှောက်၏။ မင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အခြွေအရံ မှူးမတ်တို့ကို စီမံခင်းကျင်း စေ၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိက မိမိ၏ဘထွေးကို ခေါ်ပြီးလျှင် “မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သောအခါ မင်းကြီး၏အာဏာဆို၍ သာမာဝတီတို့၏ပြာသာဒ်ကို ကောက်ရိုးပတ်၍ မီးတိုက် ဘိ” ဟု မှာ၏။ မင်း၊ မိဖုရားတို့ ဥယျာဉ်သို့သွားကြသော် ပုဏ္ဏားလည်း များမကြာမီ မာဂဏ္ဍိ မှာခဲ့တိုင်း မီးတိုက်သဖြင့် ထိုညဉ့်ပင် မိဖုရားငါးရာတို့ ကြမ္မာကုန်လေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဥတေနမင်းကြားလျှင် ပရိယာယ်စကားဖြင့် “ငါ့အား သာမာဝတီတို့ ပြစ်မှားသည် များလှပြီ၊ မိဘတို့အား ထောက်ထား၍သာ ငါ အပြစ်မပြုနေသည်၊ ယခု ငါ့အလို ပြည့်အောင် ဘယ်သူ ကြံဆောင်ပေလိမ့်နည်း၊ ကြံပေသူအား ဆုများစွာ ငါ ပေးလိမ့်” ဟု ဆိုသော် ထိုမာဂဏ္ဍိလည်း အဟုတ်နှစ်သက်သည်ထင်၍ “ကျွန်ုပ်ပင် ကြံပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်သော အခြင်းအရာဖြင့် သင့်ဆွေမျိုးဟူသမျှကို ဆုလာဘ်ကြီးစွာ ငါ ချမည်၊ စည်းဝေးကြစေ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို အားရဝမ်းသာလျက် မာဂဏ္ဍိလည်း ဆွေမျိုးတော်သမျှ လူ့အပေါင်းတို့ကို စုဆောင်းခေါ်စေပြီးလျှင် မင်းကြီးအားပြပေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုသူတို့ကို အစေ့အငှ တွင်းတူး ကြစေ၍ လည်ပင်းရှိမျှ မြှုပ်ပြီးလျှင် မီးတိုက်၍ သံထွန်သွားဖြင့် ထွန်စေ၏။ မာဂဏ္ဍိကိုကား အသားကို မှမ်းပြီးလျှင် ဆီအိုးကင်းဖြင့် ကြော်စေ၏။ ဤသို့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပြစ်မှား မိသော် အကျိုးဆက်ကို မျက်မှောက်တွင် ခံရမြဲ ဓမ္မတာတည်း။

သာမာဝတီတို့ ကံမှတ်ချက်

သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မိဖုရား ငါးရာတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မီးတိုက်ခံရလေ သနည်း ဟူမူကား ဘုရားမပွင့်မီ ဗ ရာဇသီပြည်၌ မင်းကြီး၏ သမီးတော် အခြေအရံ ဖြစ်ကြ၍ တရံသောအခါ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကစားရာမှ ချမ်း၍တက်ကြလတ်သော် နိဇေဓ သမာပတ် ဝင်စား၍နေသော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ကျောင်းရှိသော တောအုပ်ကို မီးတိုက် ကြ၏။ ကျောင်းနှင့်တကွ မီးလောင်လေ၍ ရွှေတုံးကဲ့သို့နေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို မြင်လျှင် “ငါတို့အရှင်မင်းကြီး၏ ဆရာပေတကား၊ မင်းကြီးကြားသိလျှင် ငါတို့အားရာဇဝတ် ပေးလတ္တံ့” ဟု ထိတ်လန့်ကြသဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား သေစိမ့်သောငှါ ထပ်မံကာ မီးတိုက် ပြန်၏။ ထိုအရှင်မြတ်ကား သမာပတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကိုယ်တော်၌ အန္တရာယ် မရှိချေ။ ဤသို့ ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲ၌ခံပြီးမှ ကြွင်းကျန်သော အကျိုးဆက်အားဖြင့် တပြိုင်နက် မီးတိုက်ခံရလေသတည်း။

ထို့နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ ဝပည့်တို့အား အရာထားတော်မူသောအခါ သာမာဝတီကို မေတ္တာဝိဟာရီ တေဒဂ်အရာ၌၊ ခုဇ္ဈတ္တရာကို ဗဟုသုတ တေဒဂ်အရာ၌ ထား၍ မြှောက်စားတော်မူသည်။ ဤဥတ္တရာကား သာဝိကာမ တဦးပင်တည်း။

၆၈-မြတ်စွာဘုရား ပါလိလေယျကတောသို့

တပါးတည်း ကြွတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း သဋ္ဌေးကြီးသုံးယောက်တို့ ဆောက်လှူအပ်သော ကျောင်းကြီးသုံးရပ်၌ နဝမဝါ ကပ်တော်မူ၍ ဝါပြည့်သော အခါလည်း ထိုကျောင်းတို့မှာပင် လှည့်လည်ကာ စံပယ် တော်မူ၏။

ရဟန်း ၂-ပက္ခကဲ့ပုံ

ထိုအခါ သောသိတာရုံ ကျောင်းအာရာမ်တွင်း၌ သင်းပင်းငါးရာစီရသော ဝိနယဓရထေရ် တဦး၊ ဓမ္မကထိကထေရ် တဦး အားဖြင့် နှစ်ပါးသော မထေရ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဝိနယဓရထေရ် ကား သုတ် အဘိဓမ္မာကို သင့်ရုံသာလေ့လာ၍ ဝိနည်းဒေသနာကို အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ ဆောင်၏။ ဓမ္မကထိကထေရ်ကား ဝိနည်းကို သင့်ရုံသာ လေ့လာ၍ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာကို အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ ဆောင်၏။

တရံသောကာလ ဓမ္မကထိကထေရ်သည် ဝစ္စကုဋ်သို့ တက်လတ်သော် သန့်သက်ခွက်၌ ရေကြွင်း ထား၍ ဆင်းခဲ့၏။ ထို့နောက် ဝိနယဓရထေရ်တက်၍ သန့်သက်ရေကြွင်းကို မြင်သဖြင့် ပြင်သို့ ထွက်လာသော ဓမ္မကထိကထေရ်ကို ခေါ်၍ “ငါ့ရှင်...သင်အဘယ့်ကြောင့် သန့်သက်ခွက်၌ ရေ ကြွင်းထားခဲ့သနည်း၊ အာပတ်သင့်သည်ကို မသိသလော” ဟု မေး၏။ ဓမ္မကထိကလည်း “ကျွန်ုပ် သိပါ၏၊ သတိလျော့၍သာ ရှိရစ်ပါသည်” ဟု ဆိုသော် “ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင် အနာပတ္တိပေတည်း” ဟု ဆို၏။ ဓမ္မကထိကလည်း “ငါ့အား အာပတ်မသင့်” ဟု အယူရှိ၏။

ထို့နောက် ဝိနယဓရထေရ်သည် မိမိတပည့်များနှင့် စကားစပ်မိရာတွင် “ဆရာ ဓမ္မကထိက ကား ဒါယကာတို့အား တရားဟောဖို့ကိုသာ လေ့လာသည်၊ သိက္ခာပုဒ်၌ အာပတ်သင့်သည်၊

မသင့်သည်ကိုမျှ မသိ” ဟု ပြော၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တပည့်တို့က ဓမ္မကထိက၏ တပည့်တို့ကို မြင်လျှင် “သင်တို့ဆရာသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်၌ အာပတ်ကိုမျှ မသိ” စသည်ဖြင့် နှိပ်၍ဆိုကြ၏။

ဓမ္မကထိက၏ တပည့်တို့လည်း မိမိတို့၏ ဆရာကို ပြောဆိုလျှင် “ဝိနည်းဓိုရ်ကား ရှေးအခါ အာပတ်မသင့်ဟု ဆိုပြီးလျှင် ယခုအခါ အာပတ်ရှိသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ မလိုတိုင်းအပြစ်ရှာသော မုသာဝါဒီအလဇ္ဇီ သူယုတ်တည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မပေါင်းလင့်” ဟု ဆင့်ဆို၏။ ထိုစကားကို တပည့်များ ကြားပြန်လျှင် ခိုက်ရန်ငြင်းခန်ခြင်း ပွားစီးကြ၏။

ထိုအခါ ဝိနယဓရကလည်း သဟဓမ္မိကဖြစ်သော သံဃာတို့ကိုရုံးစု၍ ဓမ္မကထိကအား အာပတ္တိ အဒဿနနှင့် ဥက္ခိတ္တက ကံကံထား၏။ ဓမ္မကထိကကလည်း အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီတို့ ထားသော အဓမ္မကံကို ဆံခြမ်းမျှ မဖြုန်ဟု တပုံတစုသော သံဃာဖြင့် ခြားနား၍နေ၏။

လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ ကဲ့ပြီ

ထိုအခါ ထိုသံဃာတို့၏ ပစ္စယ ဒါယကာတို့လည်း သူ့ ဆရာ၊ ငါ့ဆရာ မှတ်သား၍ ကဲ့ပြားကြ၏။ သြဝါဒခံသော ဘိက္ခုနီမတို့လည်း နှစ်စုကဲ့၏။ လူတို့ကိုစောင့်သော ကိုယ်စောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုနတ်တို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘုမ္မစိုး ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ထို၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော အာကာသစိုးနတ် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း လူမှစ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာ ဟူသမျှတို့သည် နှစ်ကဲ့ နှစ်ဝါဒရှိကြကုန်လျက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော ငြင်းခုံခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမထေရ် နှစ်ပါးတို့၏ တပည့်သံဃာတော်တို့လည်း ဆွမ်းခံရာ၊ ဆွမ်းစားရာ၊ သုသာန်ရှုရာ ရွာ တွင်းရွာပ ဟူသမျှ၌ တွေ့ကြုံကြလတ်သော် မလျှောက်ပတ်သော စကားတို့ဖြင့် တဦးအား တဦးအပြစ်မူလျက် ငြူစူခြင်း၊ မောင်းမဲခြင်း စသော ခိုက်ရန်ကို ပြု၏။

မြတ်ဘုရား တရာ ဟော၍ စေ့စပ်စေပုံ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း တပည့်သံဃာတို့ ကဲ့ပြားကြောင်းကိုကြား၍ သံဃာတို့အား စည်းဝေးစေပြီးသော် “ချစ်သာ တို့...သင်တို့သည် တဦးသည် တဦးအား ငြိုးထားရန်ရှာခြင်းကု မပြုကုန်လင့်။ သင့်တင့်ညီညွတ်စွာ ကမ္မာကမ္မဟူသမျှ၌ တဝတည်း ဖြစ်ကြစေလော့။ သေခြင်း၏ ကင်းရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကိုရှာလျှင် ငါ၏ သာသနာဝယ် မေတ္တာနှင့်သာ နေကုန်လော့” ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုအခါ အဓမ္မဝါဒီ တဦးက “အရှင်ဘုရား...ငုံလင့်တော်မူဦးလော့။ ကိုယ်တော်မြတ်သည် အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာ ကိုသာ ခံစားကာ နေတော်မူပါ။ ခိုက်ရန်ဖြင့် ဖို့အရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့တာဝန် ရှိပ'စေ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်ပင် အကျိုး အပြစ်တင်ပြ၍ ဆုံးမတော် မူသော်လည်း မလိုက်နာ ငြင်းဆန်၍သာ နေကုန်သော သံဃာတို့ကိုခေါ်၍ မိန့်တော် မူသည်မှာကား “ချစ်သား ရဟန်းတို့...ခိုက်ရန်ပြုခြင်း မည်သည်ကား ကောင်းကျိုးစီးပွားမရှိ၊ မိမိ၏လည်းကောင်း၊ သူတပါး၏လည်းကောင်း ဘုန်းကျက်သရေ ခြွေရွှေချမ်းသာ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

လဠုကိကဇာတ်

ရှေးသောအခါ ငယ်စွာသော နှံ့စုတ်ငှက်ကိုဖက်၍ ရန်ဆောင်သဖြင့် ဆင်ပြောင်စင် လျက် အသက်ဆုံးရဘူးလေပြီ၊ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ကို မရှောင်၍ တထောင်မျှသော ငုံးတို့ သည် ပျက်ပြုန်း သေကြေကြဘူးပြီ၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် လဠုကိကဇာတ် ဝဋ္ဋဇာတ် တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဟောပြု၍ ဆုံးမငြားသော်လည်း “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ကြောင့်ကြမဲ့သာ နေတော်မူပါ၊ ခိုက်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ပါတည်း” ဟု သံဃာတို့ လျှောက်ကြပြန်လျှင် ဘုရား သခင်လည်း-

ဒီဃာဝု ကုမာရဇာတ်

“သင် ချစ်သားတို့... နားထောင်ဦးလော့၊ ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကောသလတိုင်းကို အစိုးရသော ဒီဃီတိမင်းအား စစ်ထိုးလေသော် ကောသလမင်းသည် ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါအားနည်းရကား ဆီးကာ တိုက်လှန်၍ မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် နိုင်ငံထီးနန်းကို စွန့်ပြီးလျှင် မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားသည် မထင်မရှားသော အသွင်ဖြင့် ပြေးခဲ့၍ ပရိဗိုလ်တို့၏အဝတ်ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဗာရာဏသီ ပြည်စွန်းဖြစ်သော အိုးထိန်းသည်တို့ထံ၌ နေလေ၏။

ထို ဗာရာဏသီမင်းလည်း ကောသလတိုင်း၌ သိမ်းယူထိုက် သမျှသော ဆင်၊ မြင်း ဥစ္စာကို သိမ်းယူပြီးလျှင် စီးနင်း အုပ်ချုပ်အံ့သောသူကို ထား၍ မိမိပြည်သို့ပြန်လာ၏။ တရံသောကာလ ဒီဃီတိ ကောသလမင်း၏ မိဖုရားဝမ်းငယ် သားငယ်ရှိလေလျှင် အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော စစ်သည်အပေါင်းကို ရှုလိုခြင်း၊ သန်လျက်ဆေးရေကို သောက်လိုခြင်း တည်းဟူသော ချင်ခြင်းနှစ်ပါးသည် ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကို လင်ဖြစ်သော ကောသလမင်းကြီးအား ကြားပေသော် မင်းကလည်း “ရှင်မိဖုရား... ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောအခါဝယ် ဘယ်မှာ ရချေနိုင်အံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုမိဖုရားကလည်း “ဤချင်ခြင်းတို့မျှ မရမူ ကျွန်ုပ်သေရအံ့သည်” ဟု လျှောက်သော် မင်းကလည်း “ငါ ကြံဦးအံ့” ဟု ဆို၍ ရှေးကအဆွေဖြစ်ကြဘူးသော ဗာရာဏသီမင်း၏ ပုရောဟိတ်ကို ဆိတ်ဆိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ထိုချင်ခြင်းရှိသော အကြောင်းကိုကြား၏။ ပုဏ္ဏားလည်း “မိဖုရားကို မြင်လိုပါသည်” ဆို၍ ထိုမိဖုရားကိုပြုလျှင် ညွတ်ခဦးတိုက်လျက် “ဤဝမ်း၌ကိန်းသော သူငယ်ကား ဘုန်းပညာကြီးမား၍ ဘိုးဘွား မိဘတို့ ရိုက်ရာဖြစ်သော ကောသလနိုင်ငံကို ကေန မင်းပြုအံ့သော သူပေတည်း၊ ရှင်မိဖုရား၏ ဆန္ဒကို ကျွန်ုပ် ပြည့်ဝစေအံ့” ဟု ဝန်ခံ၍ ပြန်ခဲ့ပြီးသော် ဗာရာဏသီမင်း၏ အထံသို့ ကပ်၍ “အရှင်မင်း မြတ်၏ စစ်သည်တို့ကို မမေ့ လျော့လင့်၊ ရန်သူက ကြောက်ငြင်စိမ့်သောငှါ ဗိုလ်ပါ တို့ကို စစ်ရေးကျင့်စေရမည်၊ လက်နက်တို့ကို ထက်စွာသွေး၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ဆေးစေရ မည်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးကလည်း “ဆရာပင် စီရင်လော” ဟု ခွင့်ပေး၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်လည်း စစ်သည်တို့ကို တန်ဆာဆင်၍ မြို့ပြင် မြို့တွင်း၌ ခင်း ကျင်း လှည့်လည်စေလျက် သန်လျက်တို့ကို ဆေးစေ၏။ ကောသလမင်း၏ မိဖုရားလည်း ထိုစစ်သည်တို့ကို ရှုလျက် သန်လျက်ဆေးရည်ကို သောက်မှ ချင်ခြင်း ငြိမ်းသတည်း။

ဆယ်လစေ့၍ ဖွားလာသောအခါ ဘုန်းပညာနှင့် ရှည်စွာ ပြည့်စုံလတ္တံ့ ဖြစ်၍ ‘ဒီဃာဝု’ဟူသော အမည်ကိုမူည့်၍ ထိုမင်းသား အရွယ်သို့ ရောက်သော ကာလ ဖခင် မင်းကြီးသည် ဤသို့ကြံ၏ ‘ဤဗာရာဏသီမင်းသည် အပြစ်မရှိပဲ ငါတို့စည်းစိမ် ချမ်းသာကို လုယူဖျက်ဆီးဘိသည်။ ဤပြည်၌ ငါတို့နေကြောင်းကို သိကာ မချွတ်သတ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် သားနှင့် ငါအတူနေခြင်းငှါ မသင့်’ဟု ကြံ၍ မြို့ပြင်ဖြစ်သော ဆရာ့ထံ၌ နေစေ၏။

တနေ့သ၌ ကောသလမင်း၏ ဆတ္တာသည်လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ခစားသောအခါ “ဤ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ပရိပိုဇ် အသွင်ဖြင့် ကောသလမင်း နေလာကြောင်းကို ပြောလျှင် ရုတ်ခြင်း ခေါ်ငင်၍ သုတ်သင်လေ”ဟု သူသတ်တို့ကို စေ၏။ သူသတ်တို့လည်း မင်းမိဖုရားနှစ်ဦးကို ကြီးတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ခရီးတကြောင်းမှသည် တကြောင်းသို့ ကူး၍ အဆူးရှိသော ကြိမ်တို့ဖြင့် ဒဏ်ခတ်လျက် သုသာန်အရပ်သို့ ဆောင်လေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝု သတို့သားသည် မိဘတို့အား ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မြို့သို့ လာသည်နှင့် ရာဇဝတ်ခံရသော မိဘတို့အဖြစ်ကိုမြင်လျှင် ပူပင်ခြင်း အလွန်ရှိသော်လည်း သူသိမည်စိုးရိမ်ကာ ဣန္ဒြေမဖောက်မပြားပဲ အပါးကသာ လိုက်၏။ ယင်းသို့ လိုက်လာသော ဒီဃာဝု သတို့သားကို မြင်လျှင် ဖခင် ကောသလမင်းစောသည်လည်း ဩဝါဒပေးခြင်းငှါ-

ပဿ ခေါ တံ တာတ ဒီဃာဝု၊ ဒီဃံ ပဿ မာ ရဿံ။
န ဟိ တာတ ဒီဃာဝု၊ ဝေရေန ဝေရာ သမ္ပန္နိ၊
အဝေရေန ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရာ သမ္ပန္နိ-

ဟူသော ပါဠိကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား- ချစ်သား ဒီဃာဝု...အရှည်ကိုသာ ရှုလော့၊ အတိုကို မရှုလင့်၊ ဤလူ့ဘောင်၌ ရန်ထောင်တတ်သော ရန်သူကို ရန်တုံ့မှုသဖြင့် ငြိမ်းခြင်းသဘော မရှိချေ၊ မေတ္တာဝေမှသာလျှင် ရန်ငြိမ်းရာသော သဘောတည်း-ဟူလိုသည်။

ထိုစကားကို အာဏာသားတို့ ကြားလျှင် “ကောသလမင်းသည် သေခြင်းနီးသောကြောင့် ရူးသလော”ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုမင်းကလည်း “ငါမရှူးပါ၊ ပညာရှိတို့ သိစိမ့်သောငှါ ဆိုပါသည်”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုမှ စဉ် သတ်ရာ သုသာန်သို့ရောက်၍ မင်းမိဖုရား နှစ်ယောက်ကိုပင် လေးပိုင်း ဖြတ်ပြီးလျှင် အစောင့်အကြပ် ထားပြီးမှ လူများတို့ ပြန်လာ၏။ ဒီဃာဝု သတို့သားသည်လည်း အစောင့်ထားသော သူတို့ကို သေရည်တိုက်၍ မေ့လျော့စေပြီးမှ မိဘတို့ အလောင်းကို သဂြိုဟ်၏။

ကိစ္စ ပြီးစီးသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား ရန်တုံ့ပြုခြင်းငှါ မြို့တွင်းသို့ လာ၍ ဆင်ထိန်းထံမှာ နေ၏။ ညဉ့်အခါ သာယာသော အသံဖြင့် သီချင်းသီ၍ စောင်းကိုတီး၏။

မင်းကြီးလည်း စောင်းသံကိုကြားသဖြင့် ဆင်ထိန်းအား မေးစစ်ပြီးသော် ဒီဃာဝုကို ခေါ်၍ အပါးတော်တို့နှင့် ခစားစေ၏။ သတို့သားလည်း မင်းခွင့်စိုးရာ၌ လိမ္မာကျေပူန် လှသဖြင့် မမြင့်မီပင် မင်းကျမ်းဝင်သော သူယုံ သူကောင်း ဖြစ်၏။

တရံသောအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် တောကစားခြင်းငှာ ဒီဃာဝုကို တိုင်ပင်၍ ရထား မြင်း ဆင် စီရင်စေ၏။ သတို့သားလည်း ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် မင်းကြီး အားတင်၍ အကြင်ခရီးဖြင့် သွားသော် မင်းချင်းအများတို့ မလိုက်နိုင်ရာ၊ ထိုခရီး ဖြင့်သာ နှင်လေ၍ ဝေးမြေ တောအုပ်သို့ ရောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန်မောပန်း ရကား “ချစ်သား ဒီဃာဝု ရထားကို ရပ်ဦးလော့၊ အပန်းပြေရုံမျှ ငါ အိပ်ပါရစေ” ဆို၍ ထိုဒီဃာဝု၏ ရင်ခွင်ထက်၌ အိပ်စက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝု သတို့သားလည်း ဤသို့ကြံ၏ “ဤမင်းကား ငါတို့၏ တိုင်းနိုင်ငံနှင့် တကွ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လုယက် ဖျက်ဆီးရုံမက ငါ့အမိ ငါ့အဖတို့ကို သတ်၍ မရေမတွက် အပ်သော အဖြစ်ကိုပြု၏။ ယခု ငါ့အလှည့် ကြုံပြီ။ ဤမင်းကို သတ်၍ တိုင်းရပ်ထီးနန်းကို ယူတော့အံ့ဟု ကြံ၍ သန်လျက်ကို အအိမ်မှနှုတ်၍ ခုတ်အံ့ဟုရွယ်စဉ် ဆင်ခြင်ပြန်သည်ကား “ငါ့ဘ မင်းဖျားသည် ‘ချစ်သား ဒီဃာဝု...အရှည်ကိုရှုလော့၊ အတို့ကို မရှုလင့်၊ သူပြု သောရန်ကို တုံ့ပြန်၍ ပြုသဖြင့် ရန်မငြိမ်းနိုင်ရာ’ ဟု မှာခဲ့သောစကား ရှိချေသည်။ အကယ် ၍ ဤမင်းကို ငါသတ်မှု မွေးဘမြတ် အာဏာကို ကျော်နင်းရာ ရောက်ချိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍ သန်လျက်ကို အအိမ်သို့ သွင်းပြန်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စွဲကိုင်သော သန်လျက်ကို အအိမ်မှထုတ်တုံ့ စွပ်တုံ့ပြုစဉ် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ချက်ခြင်း အိပ်ရာမှလှန်၍ ထ၏။ ဒီဃာဝုက “အရှင် မင်းကြီး...အဘယ့်ကြောင့် ထသနည်း” ဟု မေးသော် ငါ၏ ရန်သူဖြစ်သော ကောသလ မင်းကြီး၏ သားသည် ငါ့အား သတ်မြင်းငှါ သန်လျက်ချီကာ လာသည်ဟု ငါ အိပ်မက် မြင်သောကြောင့် ထသတည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝုက ထတည့်ပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို လက်တဖက်ဖြင့်နှိမ်လျက် လက်တဖက်ဖြင့် သန်လျက်ကိုချီ၍ “ဒီဃိတိ ကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝု ဟူသည် ငါ မဟုတ်လော့၊ သင် မင်းကြီးသည် ငါတို့၏ ထီးနန်းတိုင်းပြည်ကို လုယက်ရုံသာ မက ငါ့မိ ငါ့ဖအသက်ကို နှိပ်စက်သတ်ညှစ်ဘိသည်။ ထိုအပြစ်ကို စင်စစ်ခံရစေမည်” ဟု ခြိမ်း၏။ မင်းလည်း အလွန်ကြောက်လန့်ရကား “ချစ်သား ဒီဃာဝု...ငါပြုမိသောအပြစ်ကို သည်းခံလျက် ငါ့အသက်ကို ပေးပါ” ဟု တောင်း၏။

ဒီဃာဝုလည်း “သင်မင်းကြီးအား မသတ်ပဲထားက ငါ့အား သင်သတ်ချေတော့မည်။ သတ္တဝါတို့ ဓမ္မတာလည်း သူ့အသက်ထက် ကိုယ့်အသက်ကို စုံမက်ရမဲ့ ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သင်မင်းကြီးအား မထားသာပြီ” ဟု ဆိုသော် ထိုမင်းကြီးကလည်း “ချစ်သား ဒီဃာဝု...ငါပြုသောကံ ငါသို့ပြန်၍ မျက်မာန်သင်၌ မဝင်ထိုက်ပေ။ အသေမသတ် ငါ့ကို လွှတ်မှု ပြည်ရပ်တိုင်းခန်း နန်းပါ ထီးပါ ငါပေးပါအံ့။ တသက်လျားတွင် သက်သင်ဟု ထင်ပါအံ့” ဆို၍ သစ္စာပြု၏။

ဒီဃာဝုကလည်း သန်လျက်ကိုချ၍ မိမိကြံသမျှ အလုံးစုံကိုပြန်ပြောလျက် အသက်လွတ် ခွင့်ကို ပေး၏။ ဤသို့ သစ္စာထားပြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြ၍ မိမိနန်းတော်သို့ ရောက်သော် သမီး တော်နှင့် ထိမ်းမြား၍ ဘိုးဘရိုက်ရာဖြစ်သော ကောသလတိုင်းကို မင်းမူစေ၏။

“ချစ်သားရဟန်းတို့...ဤသို့လျှင် ရှေးပညာရှိတို့သည် မိဖုရားကိုသတ်၍ တိုင်းရပ်ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်း လုယက်သော သူကိုစင်လျက် ရန်ဖက်မပြန် သည်းခံကုန်သေး၏။ သင်တို့မူကား အမြိုက်တရားကို ရှာခြင်းငှါ ငါ၏ သာသနာသို့ ဝင်ကြလျက် အနည်းငယ်သော ကိစ္စဖြင့် ကလဟ ဝိဝါဒပွား၍ အဘယ့်ကြောင့် သံဃာကဲ့ပြားစေဘိသနည်း။ အမျက်ကင်းသော ငါဘုရား၏ သာသနာ၌ မေတ္တာဝိဟာရဖြင့်သာ ညီညွတ်စွာ ဖြစ်စေကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပလလည်းတောသို့ ကြွတော်မူပြီ

ယင်းသို့ ဆုံးမသော်လည်း “ကိုယ်တော်မြတ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ စံတော်မူပါ အဓိကရုဏ်းမှာ တပည့်တော်တို့ တာဝန်တည်း” ဟု သံဃာတို့က နားတော်လျှောက်ပြန်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “ဤသံဃာတို့ကား ငါ့စကားကိုမူ မလိုက်နာချေပြီ၊ ဤသူတို့နှင့် ယှဉ်တွဲလျက် ဆင်းရဲစွာနေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ငါတပါးတည်းသာ နေအံ့” ဟု ကြံ၍ ခြွေရုံ သံဃာတို့အား မပန်ကြားပဲ ဆွမ်းခံသွားရာမှသာ ထွက်ခွာတော်မူခဲ့၍ ကောသမိပြည်မှ ခုနစ်ယူဇနာခန့်ကွာသော ပါလိလေယျကရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထိုရွာကို မှီ၍နေသော ဘဂုထေရ်အား ကေစာရိယ ဝတ်တရားကို ဟောကြားပြီးသော် ပါစီနဝံသမည်သော မိဂဒါဝုန်တောခွင်ဝယ် ချစ်ခင်ညီညွတ်စွာနေသော ရဟန်းသုံးဦးတို့အား သမဂ္ဂသံဝါသ၏ အကျိုးတရားကို ဟောကြားပြီးမှ ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ဝင်၍ အင်ကြင်း ပင်ကြီးရင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ပလလည်းဆင်မင်းဆည်းကပ်ပုံ

ဤတောအုပ်၌နေသော “ပါလိလေယျက” မည်သော ဆင်ပြောင်တစီးသည် “ငယ်ငယ်ကြီး ကြီးသော ဆင်မ ဆင်ရွေ့တို့ဖြင့် ဖောပွမ်း၍ နေရခြင်းကား ဆင်းရဲလှ၏၊ အဖျားပြတ်ပြီးသော မြက်၊ ကျိုးပြီးသော သစ်ခက်တို့ကိုသာ စားရ၏၊ ဆင်ငယ်တို့ မွေ့နှောက်၍ နောက်ကျသော ရေကိုသာ သောက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတစီးတည်းသာ နေအံ့” ဟု ရံရွေ့မှခဲ့၍ လာသဖြင့် တင့်တယ်စွာ နေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို မြင်လျှင် “ဤအရှင်ကား တပါးတည်း နေထိုင်သော သူ မဟုတ်ပဲလျက် တပါးတည်းနေခြင်းသည် ငါကဲ့သို့ အပေါင်းအဖော်နှင့် မမွေ့လျော်ပဲ ခဲ့၍လာ သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်ထံ ကပ်ပြီးလျှင် ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်းပါလိလေယျက...သင်ကား ငါနှင့်အလားတူစွာ အပေါင်းအဖော် နှင့် နေခြင်းမည်သည်ကား များစွာသော ဆင်းရဲခြင်းရှိ၏၊ မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာလိုသော သတ္တဝါသည် လိမ္မာနူးညံ့သော ခင်ပွန်းကောင်းကိုမရမူ တယောက်တည်းသာ နေရာ၏” ဤသို့ စသော တရားကို ဟောကြားတော်မူလျှင် ဆင်လည်း အတိုင်းထက်အလွန်ပင် ချစ်ခင်ကြည်ညို ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ တနေ့မပြတ် မြတ်စွာဘုရားအား သုံးရေ သောက်ရေတည်ခြင်း ပန်းမွေရာခင်းခြင်း၊ ပန်းဟောင်းကို နှာမောင်းဖြင့် တံမြက်လှည်းခြင်း၊ သစ်ခက်ခြောက်တို့ကို မီးပွတ်၍ပုံခြင်း ဆွမ်းခံကြသော် ကိုယ်တော်၏ နောက်မှ ပရိက္ခရာကို နှာမောင်းဖြင့်ဆောင်၍ ရွာဝတိုင်အောင် လိုက်ခြင်း၊ ရွာမှထွက်ခါ ပရိက္ခရာကို လှမ်းယူခြင်းစသော အာဘိသမာဓာရိက ဝတ်တို့ကို တနေ့ မချွတ်ပြု၏။ ညဉ့်၌ ဘုရားသခင် ကျိန်းစက်တော်မူသောအခါ ကြီးစွာသော တုတ်လှိုင်ကန်ကို နှာမောင်းဖြင့်ကိုင်လျက် စိုင်၊ ပြောင်၊ ကြံ့၊ ဆင်၊ သမင်၊ သစ်၊ ကျားတို့ကို မြစ်တားခြင်းငှါ တောအုပ်ကို လှည့်လည်ကာနေ၏။ အရုဏ်တက်သောကာလ မျက်သစ်တံပူ ကပ်ခြင်းစသော ဝတ်တို့ကိုပြု၏။

မျောက်ငယ်ဒါနပြုပုံ

ဤသို့ ဆင်မင်းပြုသည်ကို တခုသော မျောက်ငယ်မြင်လျှင် “ဤဆင်သည် ငါ့ကဲ့သို့ တော တီရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် နှစ်သက်ရိုသေစွာ မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးပေးသည်။ ငါလည်းကောင်းမူ ပြုအံ့” ဟုကြံ၍ ပျားများပျံပြီးသော ပျားအုံကိုယူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်အား ကပ်လှူ၏။ ဘုရား ဘုဉ်းပေးအံ့လော မဘုဉ်းပေးအံ့လောဟု တွေးတော၍ ကြည့်နေစဉ် ဘုရား ဘုဉ်းပေးသည်ကို မြင်လျှင် ရှင်လန်းလှသော စိတ်ဖြစ်၍ သစ်ပင်တခုသို့ တက်ပြီးမှ သစ်ခက်ဖျား၌ မြူးစားကခုန် လေသော် နင်းသောသစ်ခက် ကိုင်သောသစ်ခက်တို့သည် ကျိုး၍ ရှားငုတ်ထက်ကျသဖြင့် ထိုခဏ၌ ကံကုန်လေ၏။ ထိုပျားအုံလှူသော ကုသိုလ်စေတနာကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ဗိမာန်၌ အရံနတ်သမီးတထောင်ရှိသော နတ်သားအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ဘုရားသခင်သည် ဆင်မင်း၏ အလုပ်အကျွေးကို ခံလျက် ထိုတောယံ၌ ဝါကပ်တော်မူသော အခြင်းအရာကို ဇမ္ဗူဒီပါတကျွန်းလုံးပင် ထင်ရှားလေသတည်း။

ဒါယကာတို့သပိတ်မှောက်ကြခြင်း

ကောသမ္ဗိပြည်၌ ရှိရစ်ကြသော ကလဟဝိဝါဒရဟန်းတို့သည်လည်း ဘုရားကြွ၍ တလလွန်သော အခါ ဒါယကာတို့သည် ဤသို့တိုင်ပင်ကုန်၏။ “ဤရဟန်းတို့ကားဘုရားသာသနာသို့ဝင်လျက် ဘုရား ရှင်ဆုံးမသည်ကို မလိုက်နာ၊ မာနထောင်လွှား ခေါသများလျက် တဦးအားတဦး နှိပ်နှင်းခြင်း ကိုသာ လုံ့လပြုကုန်သည်။ ဂန္ဓဓုရ၊ ဝိပဿနာဓုရတည်းဟူသော ရဟန်းကိစ္စကို လုံ့လမပြုကုန်၊ ဤရဟန်းတို့ကြောင့်ပင် ဘုရားသခင်ကို ငါတို့မဖူးမြော်ရ တောဌာနသို့ ကြွရှောင်လေသည်။ ယင်းသို့ဆိုးသွမ်းသော ရဟန်းယုတ်တို့ကို လှူသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ထိုသူတို့အား ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ ဆွမ်းကွမ်းကို လှူဒါန်းခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်” ဟု တိုင်ပင်၍နေကြကုန်၏။ အလှူခံလာသော် များစွာ ကဲ့ရဲ့လိုက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့လည်း လှူဒါန်း ရှိညွတ်သူမရှိလျှင် သတိရကြ၍ “ငါတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကြအံ့” ဟု အချင်းချင်း တဦးထံ တဦးဝန်ချ၍ တညီတမျှတည်း ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုသို့ သမဂ္ဂဖြစ်သော အခြင်းအရာကို ဒါယကာတို့အား ပြောကြားပါသော်လည်း ဒါယကာ တို့က “ရှင်ပင်တို့... ဘုရားသခင်ထံသွား၍ လျှောက်ကြကုန်၊ ဘုရားကြွလာမှ ရှေးအခါကဲ့သို့ အရှင်တို့ကို ပြုပေအံ့” ဟုဆို၍နေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာဘုရားပင့်ကြပုံ

ရဟန်းတို့လည်း ဝါကျွတ်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ကပ်၍ အရပ်ရပ်ကို ဝန်ချပြီးသော် “ရှင်တော်ဘုရားကို သွား၍ပင့်ပါ”ဟု လျှောက်၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှလည်း အနာသပိဏ်သဌေး၊ ဝိသာခါအစရှိသော ဥပါသကာတို့သည် ဘုရားကိုပင့်စေခြင်းငှါ ရှင်အာနန္ဒာ၏အထံသို့ တမန်စေလွှတ်ကြ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း ငါးရာသော သင်္ဃာတော်အရံနှင့်တကွ ကြွလေ၍ နေတော်မူသော တောအုပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ “တပါးတည်းသာ နေတော်မူသော ဘုရားရှင်ထံသို့ အရံသံဃာတော်နှင့် တကွကပ်ခြင်းသည် မသင့်ချေ”ဟု ကြံ၍ အခြံအရံ ရဟန်းတို့ကို သင့်ရာ၌ ထားပြီးသော် တပါးတည်းသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ဝင်လေ၏။

ဆင်မင်းလည်း အဝေးမှလာသော ရှင်အာနန္ဒာကိုမြင်လျှင် လှင်ကန်ကိုငင်၍ လျှင်စွာ ပြေးသွား၏။ ဘုရားသခင်က “ဆင်မင်း.. သင်မတားမြစ်လင့်၊ ဤသူကား ငါဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးပေတည်း”ဟု မိန့်တော်မူမှ လှင်ကန်ကို ချခဲ့၍ ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ပရိက္ခရာတို့ကို လှမ်းယူပြီးသော် ကိုယ်တော်၏အနီး၌တား၏။

ရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား ခြေပောက်ကို ဦးတိုက်၍ ညွတ်ငိုက်ကာ နေလေသော် ရှင်တော်ဘုရားကလည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ...သင်တပါးတည်းသာ လာသလော”ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား...ငါးရာသော ရဟန်းတို့နှင့်ပင် လာပါသည်၊ အလိုတော်ကို မသိသောကြောင့်သာ လျှင် ဝေးရာ၌ ထားခဲ့ပါသတည်း”ဟု နားတော်လျှောက်လျှင် “ယင်းသို့တပြားကား သင်၏အဖော်တို့ကို ခေါ်ချေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခေါ်ရလေ၏။

ခင်ပွန်းကောင်းမှ မွန်မြတ်ကြောင်း

သံဃာ ငါးရာတို့ရောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း ကြည်လင်ဝမ်းသာစွာ ပဋိသန္ဓာရ စကားဖြင့် မိန့်ကြား ဟောပြောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့ကလည်း “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော တရားမင်းသည် အလွန်ချမ်းသာခြင်း၏ တည်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျက် မျက်သစ် တံပူ ကပ်အံ့သောသူမျှမပါ၊ ကိုယ်တော်တည်းသာ တဝါတွင်းလုံး သီတင်းသုံးတော်မူခြင်းသည် အလွန် ဆင်းရဲလတ္တံ့”ဟု လျှောက်တင်သော် ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားတို့.. ငါတပါးတည်းသာ ဆင်းရဲစွာနေရသည် မဟုတ် ဤပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သာမဏေကဲ့သို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှကို နေ့ည၌ ဆောင်ရွက်လျက် ငြိမ်သက်စွာနေရပေသတည်း၊ ဤသို့သော ခင်ပွန်းကောင်းကို ရမူ အဖော်နှင့် နေရခြင်းသည် လျှောက်ပတ်၏”ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ—

သစေ လဘေထ နိပက္ကံ သဟာယံ၊
သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိံ ဓီရံ—

အစရှိသော သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နိပက္ကံ၊ ရင့်သော ပညာရှိသော။ သဒ္ဓိံ စရံ၊ တက္ကကျင့်ဖော်ဖြစ်သော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ကောင်းစွာနေလေ့ရှိသော။ ဓီရံ၊ တည်ကြည်သော။ သဟာယံ၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို။ သစေ လဘေထ၊ အကယ်၍ ရသည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ရသည်ရှိသော်။ တေန၊ ထိုခင်ပွန်းကောင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္က။ အတ္တမနော၊ နှစ်လို

ဝမ်းသာ။ သဗ္ဗာနိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပရိဿယာနိ၊ အတွင်းအပဘေးရန်တို့ကို။ အဘိဘုယျ၊ နှိပ်စက်၍။ သတိမာ၊ သတိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

နိပက္ကံ၊ ရင့်သော ပညာရှိသော။ သဒ္ဓိစရံ၊ တကွ ကျင့်ဖော်ဖြစ်သော။ သဟာယံ၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို။ နောစေလဘေတ၊ အကယ်၍ မရမူကား။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းကားဖြစ်သော။ ဝိဇိတံ၊ နိုင်ငံကို။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ စရတိဣဝ၊ သွားလာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ အရညေ၊ တော၌။ မာတင်္ဂါ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသည်။ ဧကော၊ တစီးတည်း။ စရတိဣဝ၊ သွားလာသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဧကော၊ ဝဲယာရှေ့နောက် ဖော်မလှောက်ပဲ တယောက်တည်းသာလျှင်။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဧကံစရိတံ၊ တယောက်တည်း နေခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၌။ သဟာယတာ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ နုတ္တိ၊ မြတ်သည်ဟူ၍မရှိ။

ဤသို့သော တရားကို ဟောကြားတော်မူလျှင် ရဟန်းငါးရာတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ဆင်မင်းဝမ်းနည်းပြီး ကံကုန်ပုံ

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာလည်း အနာထပိဏ်သဋ္ဌေးသော ဥပါသကာတို့ လျှောက်မှာသော သတင်းစကားကို နားတော်ပန်တင်၍ “အရှင်မြတ် ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ယင်းသို့တပြားကား ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရား၏ သပိတ် သက်န်းကို ယူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုနေရာမှ ကြွတော်မူလေလျှင် ပါလိလေယျကဆင်မင်းလည်း ပြင်းစွာသော အသံကို မြည်လျက် လမ်း၌ ဖီလာနေ၏။

ရဟန်းတို့ကလည်း “အရှင်ဘုရား...ဆင်မင်းသည် အသို့ ပြုလိုသနည်း” ဟု လျှောက်သော် ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သားတို့...ဤဆင်သည် သင်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုသေးသောကြောင့် တားမြစ်သတည်း။ ဤဆင်သည် နေ့ရက်ရှည်လျား ငါဘုရားအား များစွာ ကျေးဇူးပြုပေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးကို မဖျက်စကောင်းပေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ခရီးမှ နှစ်၍ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆင်မင်းသည် ဟိမဝန္တာတွင်း၌ ဖြစ်သော ငှက်ပျော ပိန္နဲစသော သစ်သီး သစ်ဥတို့ကို များစွာ ဆောင်ယူ၍ နောက်နေ့သောအခါ သံဃာတော်တို့အား ကပ်လှူ၏။ သံဃာတော်တို့လည်း ဘုဉ်းပေးကြ၍ ကိစ္စပြီးသောအခါ သက်န်းပရိက္ခရာတို့ကို ပြင်ဆင်လျက် ဘုရားသခင်အား “အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူခြင်းငှါ အချိန်သင့်ပါပြီ” ဟု လျှောက်ထား၍ ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်နှင့် တကွ ကြွတော်မူလေလျှင် သံဃာတော်တို့၏ အကြားအကြားဖြင့် သွား၍ ဘုရားရှေ့တော်မှ ဖီလာနေပြန်၏။

ထိုအကြောင်းကို သံဃာတို့ လျှောက်ကြသော် “သင်တို့ကို လွှတ်လိုက်၍ ငါဘုရားအား ပြန်နစ်စိမ့်သောငှါ တားရှာသည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဆင်မင်း၏ ဦးခေါင်းကို လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်၍ “အချင်း ပါလိလေယျက...သင်သည် ငါဘုရားအား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရပြီ။ ဤ၌ ရှည်မြင့်စွာ ငါနေငြားသော်လည်း သင့်အား ကျေးဇူး မဘူးနိုင်ရပြီ။ ဤဘဝတွင် သင်ကား ဈာန်တရား မဂ်ဖိုလ်တရားကို ရခြင်းငှါ မထိုက်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နေရစ်လော့။

ငါ၏ သွားခြင်းသည် မပြန်နစ်ဖော သွားခြင်းတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြွလေလျှင် ဆင်မင်းသည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော စိတ္တဇဝေဒနာဖြင့် နှာမောင်းကို ခံတွင်း၌ သွင်းပြီးလျှင် ပြင်းစွာ ငိုယိုလျက် နောက်တော်မှ တစိုက်စိုက်လိုက်၍ ရွာအနီးသို့ ရောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း “အချင်းပါလိလေယျက...ဤဒေသကပင် သင်ပြန်ဦးလော့၊ လူတို့၏အနီးမည်သည်ကား များစွာသော ဘေးရန်ရှိချေသည်”ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ ကြွခဲ့လေလျှင် ဆင်မင်းလည်း ဘုရားသခင်ကို မြင်ကောင်းသမျှ ဒေသပတ်လုံး ရပ်တန့်ကာ ဖူးမြော်၍ ကိုယ်တော်ကို မမြင်ရသောအခါ နှလုံးကြေကွဲသော အနာဖြင့် ခန္ဓာကုန်လေ၏။

ထိုသို့သော စေတနာကြောင့် ခန္ဓာကုန်ခဲ့သော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာသုံးဆယ် ကျယ်သော ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သမီး အရံတထောင်နှင့်တကွ ပါလိလေယျကမည်သော နတ်သား ဖြစ်လေ၏။

ခိုက်ရန်ပြုရာ ပြစ်များစွာ

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကြွ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လေသော် ကောသမ္မိပြည်သား ဖြစ်သော ကလဟ ဝိဝါဒ ရဟန်းတို့လည်း ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ခြင်းငှါ လာကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီး ကြားလေလျှင် ဘုရားသခင်အား ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...သူတော်ကောင်းတရားမရှိသော ဤဝိဝါဒရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ် တားမြစ်လိုပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “မင်းကြီး...ဤရဟန်းတို့သည် မြတ်သော တရား၌ကား တည်ပေ၏။ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ရာ၌ ငါဆုံးမ၍ မလိုက်နာသော အပြစ်တခုသာ ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မတားမြစ်ကြလင့်၊ လာပါစေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အနာထပိဏ်သဌေးလည်း ဤနည်းတူပင် လျှောက်ကြား၍ ဘုရား မြစ်တော် မူရ၏။

ထိုကောသမ္မိရဟန်းတို့ ရောက်၍ တဆောင်သောကျောင်း၌ တည်းနေစေသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်သားဖြစ်သော လူ ရဟန်း အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းဖြဖြ လာကုန်ကြ၍ ဒေါသစောင်မာန် ခက်ထန်လှသော ရဟန်းဟူသည် ဤသူတို့လော၊ ဤသူတို့လော ဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြကြည့်ကြကုန်ရကား ထိုငါးရာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းမျှ မချီဝံ့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သားတို့...ခိုက်ရန်ပြုခြင်းမည်သည်ကား သူတပါးတို့ မျက်ဝါးထင်ထင် ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်၏။ တမလွန်ဘဝ ပြောင်းရသော အခါ၌ လည်း ငရဲရွာသို့ ရောက်တတ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း မိဘစည်းစိမ်နှင့် တကွဖျက်ဆီးသော သူကိုလျက် အမျက်မပြန် သည်းခံဘူးသေး၏။ သင်တို့ကား အမျက်ကို ပယ်ရှားသော ငါဘုရား သာသနာ၌ ကောင်းစွာဝင်ကြပြီးလျက် အမျက် မူကြခြင်းသည် အလွန်ဝန်လေးစွာတကား”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ၊ မယမေတ္တ ယမာမသေ။
 ယေ စ တတ္ထ ဝိဇာနန္တိ၊ တတော သမ္ပန္နိ မေဓဂါ—

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပရေ၊ ပညာမဲ့ငြား သူတပါးတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤလောက၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ယမာမသေတိ၊ သေမင်း၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ရကုန်လတ္တံ့ ဟူ၍။ န ဝိဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ တတော၊ ထိုသို့မသိခြင်းကြောင့်။ မေဂေါ၊ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံခြင်းတို့သည်။ န သမ္ဗန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။ တတ္ထ၊ ထိုသံဃာ့အလယ်၌။ ယေ စ၊ အကြင် ပညာရှိသော သူတို့သည်ကား။ ဝိဇာနန္တိ၊ သေမင်း နိုင်ငံသို့ လိုက်ရလတ္တံ့ ဟု သိကုန်၏။ ဟတော၊ ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့်။ ဟေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ မေဂေါ၊ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံခြင်းတို့သည်။ သမ္ဗန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ရဟန်းငါးရာတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန် သတည်း။

ဤကား ဒေသမဝါ ကပ်တော်မူသော အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

[ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ လာ၏။]

၆၉-နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကို ချွတ်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားလည်း သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်း စံပယ်တော်မူ၍ တနေ့သောအခါ အနာထပိဏ်သဌေးသည် ညချမ်းသောအခါ ကျောင်းသို့လာ၍ တရားနာပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်တကွ ငါးရာမျှသော သံဃာတော် တို့သည် နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ပြန်ခဲ့၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သည်းခံတော်မူလျက် ထိုည၌ထွက်၍နံနက်သောအခါဝယ် မဟာ ကရုဏာ သမာပတ်ဖြင့် တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ ချွတ်အပ်သော ဝေနေယျကို နိစ္စရူမ္မိတိုင်း ရှုတော်မူလျှင် နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းသည် ဉာဏ်ကုန်ရက် အတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ စာနာဆင်ခြင်တော် မူသည်ကား—“ဤ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးသည် ရှည်လျားသော ဘဝကုသိုလ်ဟူသော ဥပနိဿယရှိသူ ဖြစ်လျက် ဒုဂ္ဂတိဘာသို့ ရောက်သောကြောင့် အမျက်စောင်မာန် ကြီးသဖြင့် ရေမနီးသောမျိုးသည် အစို့မထိုးနိုင်ဘိသကဲ့သို့ တဏှာအိုင်၌ နစ်ဘိ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအဖြစ်သို့ ရောက်ချေသည်။ ငါကြံသွား၍ ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်ကို နှိပ်နှံဆုံးမစေရမူ အစလသဒ္ဓါဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော မျိုးသည် ဖွံ့ဖြိုးစွာပေါက်လတ္တံ့” ဟု မြင်ဘော်မူသဖြင့် ထိုည၌ မိုးသောက်လတ်သော် ကိုယ်တော်ကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ....ငါးရာသော သံဃာတော် တို့ကို နှိုးဆော်ဘိလော့၊ ယနေ့ ငါဘုရားသည် နဂါးတို့နေရာ မြင်းမိုရ်ညာသို့ ဒေသစာရီကြွချီတော် မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဆဋ္ဌဘိည ဝသီပတ္တ ဖြစ်ကုန်သော ရဟန္တာငါးရာတို့အား အကြောင်းကို ကြား၍ ဘုရားရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်စည်းဝေးမိသော် ရှင်တော်ဘုရားလည်း ထိုငါးရာသော သံဃာနှင့်တကွ အာကာသခရီးဖြင့် ပျံလျက် နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်း၏နေရာ ဗိမာန်ပေါ်သို့ ကျော်၍ ကြွတော်မူ၏။

နဂါးမင်းစည်းစိမ်ခံနေစဉ်

ထိုနေ့ နံနက်ယံ၌ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးလည်း များစွာသော မှူးမတ်ပရိသတ် ခြံရံလျက် အဖျော်သောက်သဘင်ခံအံ့သောအခါနှင့် ကြိမ်၍ ဣန္ဒနီလာ မသာရဂလ် ဝင်သဝဏ်ရဲ့ ပုလဲပတ္တမြား ခုနစ်ပါးသော ရတနာမျက်မြတ်တို့ဖြင့် ခြယ်တပ် စီရင်သော နတ်ကုန်းဥကင် ပလ္လင်ရတနာဝယ် မင်္ဂလာရှိသော ထီးဖြူ စိုက်ဆောက်လျက် ခြောက်ထောင် ခြောက်ထောင်မျှလောက်သော စည်စောင်းပတ်သာ တူရိယာတို့ကို နဂါးကညာတို့သည် လက်ဝဲ၊ လက်ယာမှ သာယာစွာ တီးမှုတ် လျက် မကြီးသက်ရွယ် နုနယ်ချောမြ သွယ်ဖွယ်လှသော ကချေသည် နဂါးမအပေါင်း ဝန်းရံ၍ နတ်ဌာနံ၌ဖြစ်သော နှစ်သက်စဖွယ် ဆန်းကြယ်ထူးမြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်အရသာတို့ကို သုံးဆောင်ကာ စံစား၍ နေသတည်း။

တန်ခိုးဖြင့် နတ်ပြည်ကို ကွယ်ထားပြီ

ယင်းသို့ စံနေရာအပေါ်သို့ သံဃာတော်များတို့ ကြွသွားသည်ကို နဂါးမင်းမြင်လျှင် အမှင်ရဲရဲ တောက်ဆဲသောမီးပုံကို လေဟုန်ခတ်သကဲ့သို့ မတန်ရှပ်နိုင်အောင် မျက်မာန်ပေါက်၍ စိုက်ဆောက် အပ်သော ထီးဖြူကို လှည်းပြီးလျှင် “ဤ ဦးပြည်ရဟန်းတို့သည် အခန်းခန်း အပြတ်ပြတ် အစပ်စပ်သော အဝတ်ကိုဆီးလျက် ကြီးသူ မြတ်သူဟူ၍ မချင့်တွက်၊ ငါ့ဦးခေါင်းထက်သို့ ကျော်၍ အပေါ်၌ ဖဝါးမြေမှုန့်ကို ကြဲဖြူးကာ မကြာမကြာ ဝတ် သာသို့ လူးလာခတ် ကူးသန်းကြသည်။ ယနေ့မှစ၍ ထိုသူတို့၏ အသွားအလာကို ငါ ခွင့်မပေးအံ့။ အကယ်၍ မရှောင်ကွင်းမှ ငါ့ခံတွင်း၌ သေစေအံ့” ဟု ကြံ၍ မိမိစံရာ ရတနာပလ္လင်မှ သက်ပြီးလျှင် ကြီးစွာသောကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင် လုံးရပ်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို အရင်းမှ အဖျား တိုင်အောင် ကိုယ်အခွေဖြင့် ခုနစ်ဆင့်ပတ်ရစ်လျက် တောင်ထိပ်ထက်တည်သော တာဝတိံသာ ပြည်အလုံးကို ပါးပျဉ်းဖြင့် အုပ်ဖုံးကာနေ၏။

ဆုံးမခွင့် တောင်းကြပုံ

သံဃာတော်မြတ်တို့လည်း ယုဂန္ဓုရ်တောင်ထုတ်နှင့် မျှသော မိုးလတ်သို့ရောက်၍ ပြာသာဒ် ဝေဇယန် ဗိမာန်တံဆောင်တို့ကို မမြင်လျှင် အရှင်ရဋ္ဌပါလ-က ဘုရားသခင်အား ဤသို့ နားတော် လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...တပါးသောအခါ အကျွန်ုပ်တို့လာ၍ ဤ ဌာန သို့ ရောက်လျှင် မြင်းမိုရ်တောင်ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။ နတ်တို့၏နေရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို လည်းကောင်း၊ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်ကို လည်းကောင်း၊ စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့ကို လည်းကောင်း မြင်ရပါသည်။ ယခုအခါ ဘယ်နေရာကိုမျှ မမြင်ရပါ။ စိမ်းမြည့်မှောင် မျက်စဉ်းတောင်ကဲ့သို့သာ ထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုအာရုံကို မမြင်လေသနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်တင်သော် ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သားရဋ္ဌပါလ... နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးသည် သင်တို့အား အမျက်ရှိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ဖြင့် မြင်းမိုရ်တောင်ကို ခုနစ်ပတ်ရစ်လျက် နတ်ပြည်အလုံးကို ဖုံးလွှမ်း၍ နေသောကြောင့် မမြင်ရလေသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...နဂါးကို အကျွန်ုပ် တန်ခိုးပြ၍ ဆုံးမ ပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခွင့်ပေးတော်မမူ။

ထို့နောက် ရှင်ရာဟုလာ၊ ရှင်ဘဒ္ဒိယ စသော မထေရ်တို့သည် အသီးအသီး ခွင့်တောင်းကြသော် လည်း ခွင့်ပေးတော်မမူလေလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထ၍ “လောကမှန်ကူ ဖြစ်တော်မူသော

အရှင်ဘုရား သားကြီးဟူသမျှသည် မိဘတို့ဝန်ကို ကြူးလွန်၍ ဆောင်ထိုက်သကဲ့သို့ တပည့်ကြီး ဟူသမျှသည် ဆရာဝန်ကို အလွန်ဆောင်ထိုက်လှပါသည်။ တိရစ္ဆာန်သာဖြစ်သော ဤနန္ဒော- ပနန္ဒ နဂါးကို အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် မဆုံးမသင့်ပါ။ အကျွန်ုပ် ဆုံးမပါမည်” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် တန်ခိုးပြိုင်ပုံ

ဘုရားသခင်လည်း “သင်ပင် ဆုံးမလော့” ဟု ခွင့်ပေးတော်မူ၍ သံဃာတော်အစုံနှင့် ယုဂန္ဓိရုံ တောင်ထိပ်ထက် တက်၍ ရပ်တန့်တော်မူ၏။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်လည်း စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား တော်မူပြီးလျှင် ဣဒ္ဓိဝိဓအဘိညာဉ်ကိုပွား၍ နဂါးကြီး၏ သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းလျက် နဂါးမင်း၏ အထက်၌ တဆယ့်လေးထပ် ပတ်ရစ်ပြီးသော် နဂါးခေါင်းပေါ်၌ မိမိ၏ ပါးပျဉ်းကို အုပ်လျက် မလှုပ် မလှန်နိုင်အောင် မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ညှစ်၍ ကြိတ်၏။

နန္ဒောပနန္ဒလည်း အမျက်ပြင်းစွာထ၍ ကိုယ်မှ အခိုးအလှုံကို လွှတ်၏။ ရဟန္တာနဂါးလည်း “သင်သာ အခိုးလွှတ်နိုင်သည် မဟုတ်၊ ငါလည်း လွှတ်နိုင်သည်သာတည်း၊ ငါ၏ အခိုးအလှုံ ကိုလည်း ခံဦးလော့” ဟု ဆို၍ ထိုအလှုံထက် ကဲလွန်၍ လွှတ်ပြန်၏။ နဂါး၏ အလှုံသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မနှိပ်စက်နိုင်၊ အရှင်မြတ်၏ အလှုံသာလျှင် နဂါးမင်း၏ အရေအသားကို ဖောက်ခွဲ၍ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်လေ၏။

နဂါးနှစ်ဦးတို့၏ အခိုးအလှုံကြောင့် ရွှေဆိုင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် တဝင်းဝင်း တထိန်ထိန် အရှိန်ပြောင်ပြောင် လောင်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးလည်း “ငါ့အား မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ကြိတ်၍ နှိပ်စက်လာသည်ကား အသူနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါကား ဘုရားသခင်၏ လက်ဝဲတော်ရံဖြစ်သော ရှင် မောဂ္ဂလာန် မထေရ်တည်း” ဟု ဆိုသော် “ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ရဟန်းအသွင်ကို သင်ပြဦးမှ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်အံ့” ဟု ဆိုလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ဖန်ဆင်းသော နဂါးအသွင်ကို ဖျောက်၍ ရဟန်းအသွင်ကို ပြ၏။

နဂါးမင်းကလည်း လူသားဖြစ်လျက် ငါ့အမျက်ကို ဤသူခံနိုင်အံ့လော့ဟု အံ့သွားကြိတ်လျက် အဆိပ်နှင့်တကွသော နှာခေါင်းလေကို မှုတ်၏။ အရှင်မြတ်လည်း မတုန်မလှုပ် တည်သည်ကို မြင်လျှင် “ခံတွင်းတွင် ကြေစေအံ့” ဟု ကြံ၍ တဖန် ခံတွင်းဖြင့် ဟပ်မျှ၏။

မြတ်စွာဘုရား သတိပေးခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် .. ဤ နန္ဒောပနန္ဒကား တန်ခိုး ကြီးလှ၏။ စတုတ္ထဈာန်သမာပတ်ကို ကြပ်ကြပ် နှလုံးသွင်းဘိလော့” ဟု သတိပေးတော်မူ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း “အရှင်ဘုရား... စိုးရိမ်တော်မမူပါလင့်၊ အကျွန်ုပ်ကား လေးပါးသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကို မပြတ် လေ့လာပြီးပါတည်း၊ ဤနဂါးထက် တန်ခိုးသာသော နဂါးအရာ နဂါးအထောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ် ဆုံးမနိုင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ခံတွင်းဖြင့် ဝင်လျက် လက်ယာနားတွင်းမှလည်း ထွက်၏၊ လက်ဝဲ နားတွင်းမှလည်း ထွက်၏။ လက်ယာနားတွင်းမှ ဝင်လျက် လက်ဝဲနားတွင်းမှလည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်မှလည်းကောင်း ထွက်၏။ ခံတွင်းကို ဟလျှင် ထိုခံတွင်းမှဝင်လျက် ဝမ်းတွင်း အူအစဉ်ဖြင့် စကြဲကြဲ၏။

နဂါးမင်းကလည်း “ဝင်စဉ်က ငါမမြင်လိုက်၍သာ သင်ရဟန်း ချမ်းသာသည်။ ထွက်သော အခါ ငါ၏ အစွယ်ဖျား၌ ကြေစေအံ့”ဟု ကြံ၍ “ရှင်မောဂ္ဂလာန်...ပြန်၍ထွက်လှည့်ဦး၊ အံ့မှူး ဖွယ်လိ ရှံရှာရှိသော ဝမ်းတွင်း၌သာ မနေပါလင့်”ဟု ဆိုလျှင် အရှင်မြတ်လည်း ထွက်လာ၍ အစွယ်နှစ်မြွှာကို ပုတ်ခတ်လျက် အပြင်သို့ ထွက်၏။ နဂါးမင်းလည်း ပြင်းစွာသော နှာခေါင်း လေးကို မှတ်၍ တမုဟုတ်ချင်း ကိုက်ပြန်လျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ခံတွင်းသို့ဝင်၍ လျှာပေါ် တွင် စကြံကြံပြီးမှ သွားကိုပုတ်ခတ်လျက် ထွက်၏။

နဂါးမင်းရှုံး၍ ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူပုံ

နဂါးမင်းလည်း ပြင်းစွာသော ဒေါသဖြင့် အစွမ်းရှိသမျှ ညှဉ်းဆဲပါသော်လည်း အရာမထင်၊ မွှေးညင်းတပင်မျှ မတုန်လှုပ်သည်ကို မြင်လျှင် “ဤအရှင်ကား တန်ခိုးကြီးမားလှ၏။ ငါပြုသမျှ သည် မောဃဘာဂီသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဤရဟန်းနှင့် တန်ခိုးပြိုင်၍ မနိုင်ပေရာ၊ ပြေးမှသာ ဖြစ်မည်”ဟု ကြံ၍ နဂါးကြီးသဏ္ဌာန် ပယ်လျက် နဂါးငယ်အသွင်ဖြင့် သီတာရေပြင်သို့ သက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ဂဠုန်အဟန် ဖန်ဆင်း၍ လိုက်၏။ နဂါးက လူသားအဟန် ဖန်ဆင်း၍ နေလျှင် အရှင်မြတ်လည်း နတ်ဘီလူးကြီးသဏ္ဌာန်ဖြင့် ကိုက်စားဟန်ကို ပြု၏။ ထိုအခါမှ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးလည်း အလွန်ကြောက်လန့်ရကား လုလင်အဟန် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်ကား မှားခြင်းကြီး မှားချေပြီ၊ ဤနေ့မှစ၍ အရှင်မြတ်တို့အား လေးမြတ်ရိုကျိုး ကိုးကွယ်ပါတော့မည်”ဟု ဝန်ခံလျက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ခြေရင်း၌ ဦးဖြင့်တိုက်၍ နေ၏။

အရှင်မြတ်ကလည်း “အချင်းနန္ဒောပနန္ဒ...ထလော့ ထလော့၊ လူသုံးပါးတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို လွန်စွာ ဆောင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား သနားကရုဏာဖြင့် ကြွတော်မူ လာ၍ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်ဝယ် စံပယ်တော်မူသည်။ သင်လိုက်ခဲ့လော့”ဟု ခေါ်၍ ရှေ့တော်သို့ ဆောင်လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း နဂါးနှင့် လျှောက်ပတ်သော ဓမ္မကထာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမတော်မူ၍ ဥပါသကာ၏ အဖြစ်ကို ယူစေ၏။ ယင်းသို့ နဂါးမင်းကို နှိမ်နင်း ချေချွတ်တော်မူပြီးသော် သံဃာတော် ငါးရာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေ၍ အနာထပိဏ်သဌေးအိမ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

သဌေးကြီးလည်း ခရီးဦး ကြိုဆိုလျက် “ကိုယ်တော်မြတ်သည် အဘယ် အကြောင်းဖြင့် နေမြင့်မှ ကြွတော်မူပါသနည်း”ဟု လျှောက်ပြန်လေသော် “နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးအား သွား၍ ချေချွတ်တော်မူရသောကြောင့် နေမြင့်သတည်း”ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်၍ ဟောကြားတော်မူ ပေ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သဌေးကလည်း “ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အကျွန်ုပ်အိမ်၌ ကိုယ်တော်မြတ် ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၍ လုပ်ကျွေးပြုစု၏။

ဤကား နန္ဒောပနန္ဒနဂါးကို ဆုံးမတော်မူသောအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြုတ်တည်း။

၇၀-ဗကဗြဟ္မာကို ချွတ်တော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူ၍ တနေ့သောအခါ အာဘဿရဘုံ၌ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော ဗကဗြဟ္မာကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုဗြဟ္မာကား ရှေးလူ၏အဖြစ်၌ အနှစ်တသိန်း မျှလောက် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ လောကီဈာန်သမာပတ်တို့ကို မပြတ်လေ့လာသဖြင့် ခန္ဓာကြွ လတ်သော် ဝေဟပျိုလ်ဘုံ၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုံ၌ မဟာကပ်ငါးရာပတ်လုံး ဗြဟ္မာတို့၏ ချမ်းသာကို ခံစားပြီး၍ စုတေခဲ့သော် ခြောက်ဆယ့်လေးကမ္ဘာ အသက်ရှည်သော သုဘကိဏ်ဘုံ၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှ စုတေပြန်သော် ရှစ်ကမ္ဘာအသက်ရှည်သော အာဘဿရဘုံ၌ ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မာကြီး အယူလွဲနေပုံ

ယင်းသို့ အခေဂမန ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း အထက်အထက်ဘုံမှ စုတေရသော နာမ်ရုပ်အစဉ် ကိုလည်း မမှတ်မိ၊ ပဋိသန္ဓေကိုလည်း မထင်၊ အတိုင်းပင် တည်သည်ဟု မှတ်ရကား “ ငါတို့၏ ဗြဟ္မာဇာတ်ကား မြတ်သော မြဲသော နိစ္စဓုဝ ချမ်းသာပင်တည်း၊ ဤအဖြစ်ထက် လွန်၍ရှာရန် နိဗ္ဗာန်မည်သည် မရှိပြီ၊ ဤဗြဟ္မာ့ကိုယ်လည်း အိုခြင်း နာခြင်း စသော ဆင်းရဲမရှိ၊ အတိသုခဖြစ် သော နိဗ္ဗာန်ပင်တည်း” ဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏ အနီးအပါးဖြစ်သော ခုနစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်သော ဗြဟ္မာတို့လည်း ဤသို့ပင် အယူရှိကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်မြင်တော်မူ၍ ထိုအယူကို ဖျောက်ခြင်းငှါ ပစ္ဆာဘတ္တအခါ၌ ကွေးထားသောလက်ကို ရုတ်ချင်းဆန့်သကဲ့သို့ တမုဟုတ်ချင်း ကြွ၍ ဗြဟ္မာ့ရွာ၌ ထင်စွာရပ်တော် မူ၏။ ဗကဗြဟ္မာမြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့ ဗြဟ္မာ့ရွာသို့ ကြွလာတော်မူသလော၊ အရှင်၏လာခြင်းကား အလွန်ကောင်းသော လာခြင်းတည်း၊ ဤဗြဟ္မာ့ရွာသို့ ကြွလာသော အလှည့်သည် ကြာမြင့်မှ ဖြစ်၏တကား” ဟု ဆို၍ ကိုယ်တော်၏အနီး၌ နေ၏။

ထိုသို့ နေပြီးလျှင် “အရှင်ဂေါတမ...လုံ့လပြု၍ ကျင့်တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြဟ္မာ့ရွာ၌ဖြစ်လျှင် စင်စစ် ဆင်းရဲခြင်း ကင်းပါတော့သည်၊ မအို မသေ အမြဲနေသော ရွှေပြည်နိဗ္ဗာန် မှန်ပါတော့ သည်” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားမြတ်စွာ တရားဟောပုံ

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း ထက်ဝန်းကျင်မှ လာကြကုန်သော ဗြဟ္မာတို့ အား သက်သေထား၍ တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေးတော်မူခြင်းငှါ “ အို များစွာသော ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ ... ဤ ဗကဗြဟ္မာသည် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော မှောင်တိုက်သို့ ဝင်ဘိ၏တကား၊ မြူးတွင်း၌ရှိသော ငှက်သည် လွတ်ထွက်ပြီးသော သတ္တဝါကို ချမ်းသာလိကြလျှင် ငါ့ထံသို့ လာလှည့်ဟု ခေါ်ဘိသကဲ့သို့ ချော်ချွတ်သော မိစ္ဆာဉာဏ်ဖြင့် ဗြဟ္မာ့သဏ္ဍာန်ကို နိဗ္ဗာန်ထင်မှတ် ဘိ၏တကား၊ မိမိအား ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘေးကို မမြင်၊ အနိစ္စကိုပင် နိစ္စ၊ အသုခကိုပင် သုခဟု ပြောပရှာဘိ၏တကား၊ ဝဋ်တရား၏ ကင်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် ကေန်ရှိလျက် မသိရှာလေ တကား” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗကဗြဟ္မာ ငြင်းဆန်ရာ

ယင်းသို့ အမိန့်ကို ကြားသောအခါ ဗကဗြဟ္မာလည်း ဥပမာအားဖြင့် ခိုးသားကို ရိုက်ခတ်၍ စစ်သော် ငါ၌သာ ခိုးပြစ်ရှိသည်မဟုတ်၊ ဤသူလည်း ခိုးသူပင်တည်းဟု ဖော်သကဲ့သို့ ရှင်တော် ဘုရား၏ အပြစ်တင်ချက်ကို ရှက်နိုးရကား မိမိနှင့်အလားတူ စွဲယူသောဗြဟ္မာတို့ကို ဖော်ပြခြင်းငှါ-

ဒွါသတ္တတိ ဘော ဂေါတမ ပုညကမ္မာ-

အစရှိသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-ဘုရားရှင် ဂေါတမ...ဤ သဿတဝါဒကို အကျွန်ုပ်တယောက်မျှသာ ယူသည် မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ရှေးကောင်းမှုပြုဖော်ဖြစ်သော ဗြဟ္မာဇာတ် ခုနစ်ကျိပ် နှစ်ယောက်တို့ပင် ဤသို့ အယူရှိကြပါသည်။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ ကင်းလွတ်ကြသောကြောင့် နိစ္စထာဝရတည်သော နိဗ္ဗာန်ပင်ဟု ထင်မှတ်ပေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့အား အများ နတ်ဗြဟ္မာတို့ လွန်စွာချီးပ ပူဇော်ကြလျက် နိစ္စထာဝရတည်ပေသော အရှင် ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ငါတို့ဖြစ်လိုပါသည်ဟု ပတ္တနာပြုကြကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဗြဟ္မာ၏ အပြစ်ကို စင်စစ် နိဗ္ဗာန်ဆိုပေသတည်းဟု လျှောက်၏။

နောက်ထပ်တရား ဟောဖော်ကြားပုံ

ဘုရားသခင်လည်း ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူခြင်းငှါ-

အပ္ပမ္ဘိ ဟိ ဧတံ န ဒိဿာယု-

အစရှိသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-ချစ်သား ဗက...ဤဗြဟ္မာ့ရွာ၌ သင် ကြာသော ကာလကား အန္တရကပ် အရေအတွက်အားဖြင့် တသိန်း သုံးသောင်းခြောက်ထောင်လေးရာသုံးဆယ်နှစ်ကပ်သာ ဖြစ်သည်။ နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် နိရဗ္ဗုဒ္ဓ တသိန်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏကိုလည်း မလွန်ရချေသေး၊ စုတေရမည် မချွတ်ဟု ငါမြင်တော်မူ၏။ သင် ပညာကင်းသောကြောင့် အသက်ကြွင်းကိုမျှ မမြင်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

နိရဗ္ဗုဒ္ဓမှတ်ချက်

ဤစကား၌ နိရဗ္ဗုဒ္ဓအရေအတွက်ကား တဆယ်ဆယ်လီကို တရာ၊ ဆယ်ရာကို တထောင်၊ ဆယ်ထောင်ကို တသောင်း၊ ဆယ်သောင်းကို တသိန်း၊ ဆယ်သိန်းကို တသန်း၊ ဆယ်သန်းကို တကုဋေ၊ ကုဋေပေါင်းသိန်းတရာကို ပကောဋ္ဌိ၊ ပကောဋ္ဌိပေါင်း သိန်းတရာကို ကောဋ္ဌိပကောဋ္ဌိ၊ ၎င်းပေါင်း သိန်းတရာကို နဟုတ၊ နဟုတပေါင်း သိန်းတရာကို နိန္ဒဟုတ ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဤမျှလောက်ကိုသာ သင်္ချာတတ်သော လောကီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရေတွက်နိုင်သည်။ ဤထက်အလွန်ကိုကား ဘုရားရဟန္တာတို့မှ ရေတွက်နိုင်သည်။ နိန္ဒဟုတ တသိန်းတို့၏ တရာသည် အက္ခောဘဏီ မည်၏။ အက္ခောဘဏီ တသိန်းတို့၏ တရာသည် ဗိန္ဒုမည်၏။ ဗိန္ဒုတသိန်းတို့၏ တရာသည် အပ္ပုဒမည်၏။ အပ္ပုဒ

တသိန်းတို့၏ တရာသည် နိရဗ္ဗာန် မည်၏။ ဤနိရဗ္ဗာန်ပေါင်း တသိန်းသည် ဗကဗြဟ္မာ၏ ရှည်ကြာသော အသက်တည်း။

ဗကဗြဟ္မာ၏ ရှေးဘဝများ

ယင်းသို့ ဟောပြုသော် ဗကဗြဟ္မာလည်း “ရှည်မြင့်စွာ မြင်ပေသော အရှင်ဘုရား...ဤဗြဟ္မာ့ ရွာ၌ ရှည်မြင့်စွာ နေရသော ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်း ရှေးကောင်းမှုကို မိန့်ဆိုတော်မူပါ။ ထိုအကြောင်း ကို အမှန်ဟောကြားနိုင်လျှင် ဘုရားဟု ယုံကြည်ပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း တပ်အပ်ပြတော်မူခြင်းငှါ—

ယံ တံ အပါယေသိ ဗဟူ မနုဿေ—

အစရှိသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား—အချင်း ဗက... သင်တို့ ဗြဟ္မာဖြစ်ရသောအကြောင်း ရှေးကောင်းမှုကား ဤသို့တည်း။ သင်သည် ဤမည်သော ကမ္ဘာဝယ် လူတို့နေရာ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကေသဝမည်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်ဖြစ်၍ သရာဝါသ၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် တောဝင်၍ ရသေ့ပြုပြီးသော် တေ့က ကသိုဏ်းဝန်းကို မှီလျက် လောကီဖြစ်သော ဈာန်သမာပတ်တို့ကို မပြတ်လေ့လာသတည်း။ ထိုအခါ သင့်အား လူအများတို့လည်း ကေသဝရသေ့ ဟု သမုတ်ကုန်၏။ ထိုရသေ့သည် သိမ်မွေ့ ညံ့နု သဲအစရှိသော မရုကန္တာရ၏အနီး တောအုပ်ကြီးတခု၌ နေသောအခါ ငါးရာမျှလောက်သော လှည်းကုန်သည်အပေါင်းတို့သည် ထိုဘဲကြောင်းကန္တာရကို ကူးခတ်သော် အရပ်မျက်နှာကိုမသိ မျက်စိလည်ကုန်လျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မထွက်နိုင်ကြသဖြင့် ပါသမျှသော ရိက္ခာ ဆန်ရေတို့ ကုန်၍ အလုံးစုံသော လှည်းသားတို့သည် “ငါတို့အား သေရအံ့သည် မချွတ်ပြီ” ဟု လှည်းမှနွားကို ချွတ်၍ မှတ်သိပ်ပူပင်လှသောကိုယ်ဖြင့် ထိုထိုသော လှည်းအောက်၌ အခွေအခွေအိပ်နေကြသည်ကို ကေသဝရသေ့ မြင်သော် ကြင်နာသနားလှသဖြင့် ဤသတ္တဝါအများတို့သည် ငါ၏ အပါး၌ မပျက်ပြားစေသတည်းဟု ကြံ၍ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သောက်ချိုး၍ မကုန်နိုင်စေသော ဂင်္ဂါ မြစ်ရေကို စီးစေ၍ အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော တောအုပ်ကိုလည်း အပါးတွင် ဖန်ဆင်း၏။ ထိုအခါမှ များစွာသော လူတို့သည် ရေကိုသောက်ချိုး၍ အမျိုးမျိုးသော သစ်သီးတို့ကို စား လျက် နွားတို့ကို အားပြည့်စေပြီးမှ အသီးအသီးလိုအပ်သော မြို့ရွာသို့ ချမ်းသာစွာ သွားကြ၏။ ဤကား ရှေးဦးစွာသော သင်၏ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း။

တရံသောကာလ ထိုကေသဝရသေ့သည် တခုသော ပစ္စန္ဒရွာကိုမီ၍ ဧကီမည်သောမြစ်၏ ကမ်း အနီး၌နေသောအခါ မြို့ရွာကိုဖျက်ယူတတ်သော ခိုးသူငါးရာတို့သည် ထိုပစ္စန္ဒရွာကို တိုက်ဖျက် ၍ ဥစ္စာ စီးပွား ကျွဲ နွား လူသူကို သိမ်းယူပြီးလျှင် တောင်ကြီးအထက်သို့တင်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ကင်းစောင့်ထားလျက် ခိုးသားတို့ ထမင်းချက်၍ နေကြသော် ခေါ်ဆောင်လေသော မိန်းမ ယောက်ျား၊ သူငယ်တို့သည် ငိုယိုသဖြင့် ထိုအသံကို ချွင်ရသေ့ကြားသော် “ငါ့အပါးတွင် သို့စင် သော သတ္တဝါတို့ မပျက်ပါစေသတည်း” ဟု ကြံ၍ မိမိသဏ္ဌာန်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် မြင်း၊ ဆင်၊ ရဲမက်၊ လက်နက်ကိုင်ကာ ဗိုလ်ပါအရံနှင့်တကွသော မင်း၏သဏ္ဌာန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ချင်းတို့အနီးသို့ တိုက်စည်တီးကာ ကြော်ငြာဟစ်ကြွေးလျက် သွားကြ၏။ ကင်းထားသော သူတို့မြင်လျှင် ပြည့်ရှင် မင်းသည် ငါတို့ကိုဖမ်းခြင်းငှါ လိုက်လာချေပြီထင်၍ လျင်စွာသွား၍ ခိုးသားတို့ကို ပြောသော်

“ဤလောကတွင် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့်စစ်ဖက်၍ မပျက်စီးသော ခိုးသူမည်သည် မရှိ”ဟု မိမိတို့ ထမင်းကိုမျှ ခံတွင်းသို့ မကျပဲ ထ၍ပြေးလေကုန်၏။ ရသေ့လည်း ကျန်ရစ်သော ကျွဲ နွား လူသူတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးမှ မိမိဌာန၌ ချမ်းမြစွာ နေစေကုန်၏။ ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက်သော သင်၏ ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း။

တရံရာအခါ ထိုမြစ်ကမ်းအနီး နေရာဝယ် ဗာရာဏသီပြည်မှ ငါးရာသော အမတ် မင်းချင်း တို့သည် မြင်းကောင်း ဆင်ကောင်းကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ များစွာသော လှေတို့ကို ဖောင်ဖွဲ့၍ အထက်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးကိုပြု၍ တစုတည်း မျှောခဲ့ကြသဖြင့် ထိုကေသဝရသေ့၏ နေရာအနီး၌ ဆိုက်ပြီးသော် အသီးအသီးသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်၍ ကြွင်းသော စားဖတ် အညစ်အကြေးတို့ကို မြင်ထဲသို့ ချလေ၏။ ထိုအခါ မြစ်တွင်း၌နေသော ဂင်္ဂေယျနဂါးမင်းသည် “ချင်းတို့ စားဖတ် အညစ်အကြေးကို ငါ့ဦးခေါင်းထက် ပစ်ရသလော”ဟု ဒေါသပြင်းစွာထွက်၍ ဖောင်ထက်၌ ပါသော လူအပေါင်းတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ ကြီးစွာသော ကိုယ်ကိုဖန်ဆင်းလျက် ပါးပျဉ်းဖြန့်၍ ရှေးရှုလာလတ်သော် ဖောင်ပေါ်၌ရှိသော လူအပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်း ရုတ်ရုတ် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြောက်မက်စွာသော အသံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ရှင်ရသေ့ မြင်လျှင် “ငါ၏အပါးတွင် ဤသူများ မပျက်စီးပါစေလင့်”ဟု ကြံ၍ ဂဠုန်ငှက်ဟန် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် နဂါးကြီးအား ခြိမ်းခြောက်၍ ပြေးစေ၏။ ထိုအခါမှ ငါးရာသော လူအပေါင်းတို့သည် ဘေးဘျမ်းကင်းကွာ၍ ချမ်းသာစွာ သွားရကုန်သတည်း။ ဤကား သုံးကြိမ်မြောက်သော သင်၏ ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း။

အချင်းဗက ...သင်သည် ကေသဝရသေ့ ဖြစ်သောအခါ ငါသည် သင်၏ အန္တောသိက တပည့် ဖြစ်သော ကပ္ပရရသေ့ ဖြစ်ဖူး၏။ တရံသောအခါ ဟိမဝန္တာ၏ အနီးဖြစ်သော တောအုပ်ကြီး၌ ငါနေသော် သင့်အား ဗာရာဏသီမင်းသည် ပင့်၍ ချီးမြှင့်ပူဇော်ပါသော်လည်း မြို့ရွာ၏ အနီး၌ သင် မပျော်ပိုက်ခြင်းကြောင့် တောအုပ်၌နေသော တပည့်ရသေ့ထံသို့သာ လာ၍နေလေလျှင် သင့်အား ပင့်လျှောက်ခြင်းငှါ နာရဒအမတ်လာ၍ “မင်း၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ကေသဝ...ကျွန်ုပ် တို့၏ ဗာရာဏသီမင်းသည် လွန်မင်းစွာ ချီးမြှောက်ပါလျက် မြို့ရွာ၏ အနီး၌ မပျော်ပိုက်ပဲ တောကြီးထဲ၌သာ အဘယ့်ကြောင့် နေလာပါသနည်း။ ပြည်သူပြည်သား အများတပည့်တို့၏ လုပ်ကျွေးခြင်းကို မခံ၊ တဦးတည်းထံ၌ အဘယ့်ကြောင့် စံလိုသနည်း၊ ပြည်သို့သာ ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်လေသော် ကေသဝရသေ့ကလည်း “အမောင် နာရဒ...ရဟန်းဟူသမျှသည် တောဌာန၌သာ ထူးမြတ်စွာသော စျားနံ့သမာပတ် စည်းစိမ်မြတ်ကို ရအပ်သတည်း၊ တောရပ်သမီး ဇနီးအဝင် သစ်ပင်တို့က လုပ်ကျွေးကြသော အာဟာရသာလျှင် ပြစ်ဆာကင်းဘိ ဘေးမရှိ၍ အဘိ-ရမဏီယ ဖြစ်သတည်း။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား ရွာသူများတို့၏ လှည့်ဖျားသော ကာမဂုဏ် အာရုံ ခြောက်ဖြာမှ ဝေးကွာလှဘိ၍ ဝိတက်သုံးပါး ယင်ရဲများတို့သည် ငါ့အား မခဲနိုင်သတည်း။ တူသောအကျင့် အခွင့်သိငြား ငါ့အားကြည်ညို ငါ့လိုလိုက်လှ ပိယဝါစာ ဆိုတတ်စွာ၍ လိမ္မာလှသော ကပ္ပရမည်ရှောင်း တပည့်ကောင်းနှင့် ပေါင်းရခြင်းကြောင့်လည်း တောတွင်း၌သာ ငါ မွေ့လျော်သတည်း”ဟု ဆိုပေသော် ထိုနာရဒ အမတ်လည်း “အရှင်မြတ်၏ တရားသည် ဖြောင့်သား ဟုတ်မှန်လေစွ”ဟု ချီးပူဇော်၍ ပြန်လေ၏။

“အချင်းဗက...သင်သည် လူ့ပြည်က ကြီးကျယ်လှသော ဇီဝိတဒါန အများချမ်းသာကို အခါခါပြုခဲ့ဖူးသော ကံထူးပုညကြောင့် ဤမြဟွာပြည်၌ မြင့်ရှည်စွာ သင်နေရသတည်း။ ထိုမျှ

ကောင်းမှုပြုသောအခါ ငါဘုရားသည် ဆင်၏တပည့်ဖြစ်၍ နှစ်သက်စွာ ညီညာယိုင်းပင်းခဲ့သတည်း။ သင်အောက်မေ့လော့” ဟု ရှေးအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ကာ ဗြဟ္မာအများတို့အား ကြားသိစေလို၍ ပြဆိုတော်မူ၏။

ဗကဗြဟ္မာကြီး အမြင်မှန်ရပြီ

ထိုအခါ ဗကဗြဟ္မာလည်း မိစ္ဆာဝါဒမှ ကင်းဝင်ပ၍ ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်းလိုရကား “အဒ္ဓါပဇာနာတိ” အစရှိသော ဂါထာကိုဆို၏။

မြန်မာဘာသာကား— “အို ဗြဟ္မာနတ်များတို့... လူသားဖြစ်သော ဤ ရှင်ဂေါတမသည် လောကသုံးရှာဝယ် နှိုင်းခိုင်းစရာမရှိသောတန်ခိုး၊ လူသုံးမျိုးကို အုပ်စိုးနိုင်သောဘုန်း၊ အလုံးစုံကို မြင်နိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ ဘဝအများ လွမ်းထားဘိသော ငါ၏ခန္ဓာ ရုပ် နာမ်ကိုလည်း ကေန် သိမြင်တော်မူပေတတ်၏။ ကြာမြင့်စွာသော ငါ၏ အသက်ကိုလည်း အမှန်ရေတွက်၍ မျက်မှောက် ဆိုနိုင်ပေ၏။ ထိုသို့ ပညာရှိလှစွာသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှဖြစ်သော ရောင်ခြည်သည် ကုန်လည်တောက်ထွန်း ပေသတည်း။ ဤသို့သော ပညာရှိ၏ တပည့်ပြုရခြင်းသည် ရုတ်ချင်း ကောင်းမြတ်သည်သာတည်း” ဟု ချီးမွမ်းပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား... ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်တို့ အယူကို ပယ်ပါးတော့မည်၊ အရှင်ဟောသောတရားကို အားထုတ်ပါတော့မည်” ဟု လျှောက်ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဗကဗြဟ္မာအား သစ္စာလေးပါး မြှိုက်တရားကို ဟောကြား၍ ပြန်လည်တော်မူခဲ့၏။

[ဤဗြဟ္မာကို ချွတ်တော်မူသော အကြောင်းကား သတ္တနိပါတ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ လာ၏။]

၇၁-မြတ်စွာဘုရား ဒက္ခိဏဂိရိကျောင်း၌ ဝါကပ်တော်မူခြင်း

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေပြီးသော် ကြွတော်မူမြဲသော ဒေသစာရိယဝတ်ကို မချွတ်မယွင်းစေရန် ကြွတော်မူလေ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နွေလပတ်လုံး နေခဲ့ပြီးသော် ဝါလနီးသောအခါ များစွာသော ပုဏ္ဏားတို့ လျှောက်ကြားပင့်ဖိတ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏တောင်မျက်နှာ သုံးဂါဝုတ်ကွာသော ဌာန၌ နာဠ မည်သော ပုဏ္ဏားရွာ ကို အမှီပြု၍ ဒက္ခိဏဂိရိကျောင်းကြီး၌ ဝါကပ်တော်မူလေ၏။

အကြောင်းကား— ထိုနာဠပုဏ္ဏားရွာ၌ လယ်လုပ်သော အမှုဖြင့် အသက်မွေးဘိသော ကသိ-ဘာရဒွါဇ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် များစွာသော ဥစ္စာ ရှေ့ငွေ ဆန်ရေစပါးလည်းရှိ၏။ သား မြေး ကျေးကျွန် အခြွေအရံတို့နှင့်လည်း အလွန်ပြည့်စုံ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုသောအခါတို့၌ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်အပ်ကုန်သော ထွန်တုံး ထွန်သန် နှင်တံ ငါးရာတို့၌ သုံးထောင် မျှလောက်သော တန်ဆာဆင်ပြီးသော နွားကြီးတို့ကို အလှည့်အလှည့် က-ကုန်လျက် ငါးရာမျှလောက်သော ယောက်ျားတို့ကို ထွန်နှင့်စေ၍ နွဲ့၊ ပြေ၊ စောင်း၊ ငြင်း၊ ဒုံမင်း၊ ပတ်သာတို့ကို တညီတညာတည်း ရင့်နှံလျက် ပျော်ပွဲသဘင်ကို ဖြစ်စေ၏။

လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ပုံ

လုံးရပ် သဏ္ဍာန် ဗေကြန် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သုံးထောင်သော နွားလားတို့၏ ကိုယ်၌ ညိုသောပုဆိုးဖြင့် အချိုကို လွှမ်းသည်။ နိုသောပုဆိုး၊ ရှေ့သောပုဆိုး၊ ပြာသောပုဆိုး၊ နက်သောပုဆိုးတို့ဖြင့် အချိုကိုလွှမ်းသည်။ ဦးချိုအခွေတို့၌ ရှေ့စင်ကတော့တို့ဖြင့် စုပ်သည်။ ရှေ့ကြယ်ငွေ့ကြယ်စီသော ကတ္တီပါကြိုးတို့ဖြင့် ပါးသိုင်းနားသိုင်း ထည့်ကုန်သည်။ ထိုနွားတို့၏ခွာ၌ သာခွာငွေ့ပြားကို ခတ်၍ ဝတ်ကုန်သည်။ အဆင်းငါးပါး ရှိကုန်သော ပန်းကုံးခြူးကုံးတို့ဖြင့် ရစ်ဖုံးဆင်ယင်ကုန်သည်။ ချောမွေ့သေသပ် ပွတ်လုပ်အပ်သော ထွန်တုံးထွန်သန် လှင်ကန် သမ်းပိုးတို့၌လည်း ပြိုးပြိုးပြက်တောက်ပသော ကျောက်ကောင်းစိန်ကောင်းဖြင့် ခြယ်သော ရှေ့ကြယ်ငွေ့ကြယ်တို့ကို လည်ကာ လည်ကာ စီကုန်၏။ ထိုထွန်နွားတို့ဖြင့် အရွယ်သင့်သော ယောက်ျားငါးရာတို့သည် အစာမခြေသော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်လျက် ဘယက်၊ စည်ပေါင်း၊ နားတောင်း၊ ခြူးမြွာတို့ကို ကောင်းစွာဆင်၍ ထွန်နှင့်စေကုန်၏။ နွားလားရှစ်စီး က-သောထွန်ကြီးကို ရှေ့ကထားလျက် နွားလေးစီးကသော ထွန်ငယ်ကို ရံကာ ရံကာ ဆယ်ရှဉ်းတစုစီသာပြု၍ ထွန်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကသိဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားလည်း အသပြာငါးရာထိုက်သော ပုဆိုးတထည်ကို ဆင်ငတ်၍ အသပြာတထောင်ထိုက်သော ပုဆိုးကို စလွယ်တင်ပြီးလျှင် ခြသေ့ခံတိုင်းခံလျက် အလှူ တခြည်ခြည်သော ကျောက်စိ နားတောင်း ဦးခေါင်းမကိုဋ်စုပ်လျက် အလျှပ်လျှပ် တောက်ပသော ကျောက်စိလက်ကြပ် လက်စုပ်ဒွါဒရာ ရတနာ ခါးကြိုးတို့ဖြင့် ဆင်ယင်၍ ပုဏ္ဏားလုလင်အပေါင်း ခြံရံလျက် လယ်ထွန်သူတို့ကို ရှုမျှော်ကာနေ၏။ ထို ကသိဘာရဒွါဇ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားမသည်လည်း လှပသန်စင် တန်ဆာဆင်ပြီးသော် ချစ်ခင်စဖွယ် အရွယ်ကောင်းလှသော ပြာဟ္မဏဒါရိကာ ရှေ့ငါးရာတို့ဖြင့် နို့ သနာထမင်းကို စီရင်လျက် ပျား၊ တင်လဲ၊ ထောပတ်တို့နှင့် ဖက်စပ်စေ၍ ရှေ့ခွက်တို့ဖြင့် ထည့်ကာ ထည့်ကာ ဆာမုတ်သမျှသော သူတို့အား ကျွေးမွေးကာနေ၏။

ဘုရားမြတ်စွာ ဆွမ်းရပ်လာပုံ

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း နေ့စဉ်မပြတ် ပြုမြဲသော ဗုဒ္ဓကိစ္စ ငါးတန်တွင် ပစ္စိမယံကိစ္စ၌ ချီးမြှောက်ထိုက်သောဝေနေယျကိုရှုတော်မူရာဝယ် ကသိဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား၏ဥပနိဿယကိုမြင်တော်မူသဖြင့် “ဤပုဏ္ဏား၏ လယ်ထွန်ရာဌာနသို့ ငါကြွတော်မူရသော် ထူးမြတ်သော ဓမ္မကထာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ပုဏ္ဏားလည်း ငါ့တရားကို နာရလျှင် ကုဋေရှင်ဆယ်သော ဥစ္စာကို သာသနာတော်၌ ချမှတ်၍ ဥက္ကဋ္ဌပဋိပဒါဖြင့် ရဟန္တာစစ် ဖြစ်ပေလတ္တံ့” ဟု သိတော်မူ၍ ထိုနေ့ ဆွမ်းခံချိန်အခါ၌ ပစ္စာသမဏမခေါ် ကိုယ်တော်တည်းသလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြင်၍ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုရာဌာနအနီးသို့ ကြွ၍ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရတနာရွှေရည် ရောင်ခြည်လျှံဝါရှိသော နေဝန်း လဝန်းတို့၏ အရောင်ထက် ထောင်သောင်းမက ထွန်းပ ကွန်မြူးသော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်ကို တပြိုင်တည်း လွှတ်တော်မူရကား ကသိဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏား၏ လယ်ထွန်သဘင် စီရင်ရာ ဌာန၌ ရှိသမျှသော တံကွန်းမဏ္ဍပ် ဇရပ်သစ်ပင် မြေအပြင်တို့သည် ရှေ့စင်နီဖလံ ပုစုန်ခံတို့ဖြင့် လိမ်းကျပ်ကပ်ဖျန်း မှမ်းဘိသကဲ့သို့ နှစ်မြို့စဖွယ် တင့်တယ်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထွန်ရာဌာန၌ စည်းဝေးကြသော လူခပ်သိမ်းတို့သည် ထမင်းစားဆဲသော သူသည် လည်း ထမင်းကို ဖြတ်လျက် ထွန်ယက်ဆဲသော သူသည်လည်း ထိုအမှုကို ပစ်ထားလျက် ဘုရား ရှိရာ မျက်နှာပြု၍ ကြည့်မျှော်ကာ နေကြကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်ပြီ

ကသိဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားလည်း ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ ဆွမ်းရပ်သည်ကို မြင်လျှင် မရွံ့သော နှလုံးဖြင့် ညှိုးချုံးပင်ပန်းလျက် “ဤရဟန်းဂေါတမကား ငါ့အမှုလုပ်တို့ကို ဆုတ်ယုတ်လစ်လပ်စီမံ သောငှါ လာသည်တကား၊ နတ်သိကြားကဲ့သို့ ထူးပြား ထွန်းပသော ရောင်ဝါကျက်သရေ ဂုဏ် အမြုတေတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဤသူမြတ်သည် လူ့ ရပ်လူ့ ရှာ၌ နေ၍ လယ်လုပ်ကုန်သွယ် ရောင်း ဝယ်ခြင်း စသည်၌ ငါတို့ကဲ့သို့ လုံ့လပြုမှုကား ဤ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းပြင်ဝယ် ဘယ်သူမျှ မယှဉ်နိုင်သော လူအများတို့၏ ပတ္တမြားဦးသျှောင်ကျင် ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလျက် လူပျက် လူဖျင်း လူမစွမ်းတို့၏ ထုံးတမ်း ဓလေ့ဖြင့် မသေ့ရဟန်းပြုလေ၍ ဘုန်းကျက်သရေ ခြွေရွှေစည်းစိမ် ကင်းလျက် စားရန်ထမင်းကိုမျှ တောင်းလာရသည်တကား” ဟု ကြံလျက် -

အဟံ ခေါ သမဏ-

အစရှိသော ဂါထာကို ဆိုသတည်း။

အဓိပ္ပါယ်ကား—“ပျိုထွားသက်ရွယ် ရှုချင်ဖွယ်သော ရှင်ရဟန်း...ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင် ကဲ့သို့ နှစ်မြို့စလောက် လှခေါင်ရောက်သော ခြောက်သွယ်ရောင်ဝါ လက္ခဏာကြီးငယ် အံ့ချိုးဖွယ်တို့နှင့် တင့်တယ်ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပဲလျက် ပြုလုပ်အပ်သော လူတို့ကမူ စာရိတ္တ ၌ လုံ့လပြုသဖြင့် စည်းစိမ်သခင် ဖြစ်တုံ့သေး၏။ အရှင်ကဲ့သို့သော သူသည် ငါတို့ကဲ့သို့ လုံ့လပြုမှုကား အဘယ်အကျိုး မပြည့်ဖို့ပဲ ရှိရာအံ့နည်း၊ မပေါ့မပျင်း လူချင်းတူအောင် ကြံဆောင်ကြိုးကုတ် လုပ်ကောင်းပါလျက် သူတောင်းစားတို့ အလေ့၌သာ ဘယ်ကြောင့် မွေ့လျော်ပါသနည်း” ဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

မြတ်စွာဘုရား လယ်မှုဖြစ်ကြောင်း

ထိုပုဏ္ဏား၏ စကားကို ကြားတော်မူလျှင် ဘုရားသခင်လည်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အသံတော်ဖြင့် ကျူးရင်၍ -

အဟမ္မိ ခေါ ဗြာဟ္မဏ ကသာမိ-

အစရှိသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား—“ပုဏ္ဏားဘာရဒွါဇ...လယ်ထွန်ခြင်းကိစ္စကို သင်သာလျှင် ပြုရသည် မဟုတ်၊ ဝိမုတ္တိဖလကို မြင်ရခြင်း၏ အကြောင်း လယ်ကောင်းမြေတာကို ငါလည်း ပြုလုပ် သည်ပင်တည်း” ဟူလိုသည်။

ထိုစကားကို ပုဏ္ဏားကြားလေလျှင် အင်္ဂဝိဇ္ဇာ တတ်လိမ္မာ၍ ပညာရှိသူ ဖြစ်ရကား “ဤရဟန်း သည် ဖြစ်ဆန်းမျှသာ မုသာဝါဒကိုလည်း ဆိုမည့်သူ မဟုတ်၊ လယ်လုပ်မှုကို မပြုပဲလျက် ငါလည်း လယ်လုပ်၏ ဟု ဆိုခြင်းသည် ဘယ်ကို ရည်၍ ဆိုသနည်း၊ ငါမေးဦးအံ့” ဟု ကြံ၍ -

န ခေါ် မယံ ဘောတော ဂေါတမဿ -

အစရှိသော ဂါထာကို ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-“ရှင်ဂေါတမ...သင်သည် လယ်လုပ်၏ဟု ဆိုပြီ၊ သင်၏ လုပ်ရာ လယ် တာ ခိုင်မြဲ၊ လမိုင်းကြီးကိုလည်း ငါမမြင်၊ ထွန်သန်ထွန်သွား ကျွဲနွား လူသူ ကူပံ့သမှု ပြုကြသည်ကိုလည်း ငါမမြင်၊ သို့စင်ဖြစ်လျက် ဘယ်အနက်ကြောင့် လိုက်ဖက်ကာသာ မုသာဝါဒ အရာကျအောင် ပြောပြဘိလနည်း၊ သင့်လုပ်နက်ကို အချက်ကျအောင် ပြောပြဘိလော့” ဟု ဆို၏။

ယင်းသို့ လျှောက်ကြားသော် ဘုရားသခင်ကလည်း “သဒ္ဓါ ဗီဇံ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် “ဘာရဒ္ဓါဇ ပုဏ္ဏား...ငါသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယသန္နိသိတသီလ တည်းဟူသော လယ်မြေအပြင်ကို တီထွင်ထွန်ယက်၍ ထက်သန်သော သဒ္ဓါမျိုးကို စိုက်ပျိုးပစ်ချသဖြင့် သမထ ဝိပဿနာ ဟူသော ရသကို နေ့ညပွားစေလျက် အရိယာ မဂ်ဖိုလ် တည်းဟူသော အသီးကို ပြီးစီးရင့်မာစေသတည်း၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ တည်းဟူ သော ထွန်တုံး ထွန်သွားဝယ် သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယာမ ဟူသော နွားကို က-လျက် သမ္မာဒိဋ္ဌိ စသော နှင်တံဖြင့် အဖန်ဖန် ထွန်ယက်ရကား ငါဘုရားလည်း တရားလယ်မှူးပင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဝက်ထွဒေသနာကို ဆောင်တော်မူလျှင် ဘာရဒ္ဓါဇပုဏ္ဏားလည်း ကြီးမား သော ပါရမီဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ရကား လေးပါးသော သစ္စာကို ရှေးဦးစွာ မြင်တတ်သော သောတာ- ပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ယင်းသို့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်အား လျှောက်ပတ် သော နေရာသို့ ပင့်တင်၍ ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးသော် “ရှင်တော် ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ယနေ့မှစ၍ ဥပါသကာ မှတ်တော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ် သားမယားနှင့်တကွ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါတော့မည်” ဟု သရဏဂုံယူ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ပုဏ္ဏားလည်း ဘုရားသခင်ကို အလွန်ကြည်ညို၍ “ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤအရပ်၌ ဝါကပ်တော်မူပါ၊ သံဃာတော်အပေါင်းတို့အားလည်း ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် အကျွန်ုပ် ချီးမြှောက် ပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း မစင်ကြယ်သော အမှုအကျင့်ရှိကုန်သော ပုဏ္ဏား တို့အား တရားရသကို ဝေငှတော်မူလျက် ထိုနာဠာ၏အနီး ဒက္ခိဏဂိရိ ကျောင်းကြီး၌ ဝါကပ် တော်မူသည်။ ဝါကျွတ်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ပင် ပြန်လည် ကြွရောက်တော်မူ၏။

ဤကား ကောဒသမ ဝါကပ်တော်မူသော အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

၇၂-မြတ်စွာဘုရား ဝေရဇ္ဇာပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူခြင်း

ထို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေပြီးသော် သာဝကကြီးတို့နှင့်တကွ ငါးရာမျှလောက် သော သံဃာအရံပါလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ဝါလ နီးသောအခါ ဝေရဇ္ဇာ ပြည်သို့ ရောက်လေသဖြင့် ထို ပြည်နှင့် မဝေးမနီး တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ နုဋ္ဌေရု ဘီလူးမင်းသည် မှီတင်း စောင့်ကြပ်လျက် ဝနပွတိ အမည်တွင်သော တမာပင်ကြီးရင်းဝယ် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ဝေရဉ္စပုဏ္ဏား၏ ပြဿနာများ

ထိုသို့ နေကြောင်းကို ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ တဆင့်စကားဖြင့် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ကြားသိလေသော် ပြည်သူတို့ကိုခေါ်၍ နှိုးဆော်တိုင်ပင်သည်ကား - “လူများ အပေါင်းတို့ ..ထီးဆောင်းမင်း အပေါင်းတို့၏ ညွတ်ကြွဦးနှိမ်ရာ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ဂေါတမအနွယ်တော် ဖြစ်သော ဘုရားသခင်သည် သံဃာတော် ငါးရာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလာ၍ ငါတို့ ဝေရဉ္စာပြည်၏ အနီး တမာပင်ကြီးရင်းတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသတတ်၊ ထို အရှင်ဂေါတမ၏ အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အစရှိသော ကျေးဇူးဂုဏ်သည် အလုံးစုံသော လောကဓာတ်ကို ထုတ်ခတ် ကြေငြာလျက် နတ်ဗြဟ္မာအမျိုးကို လွှမ်းမိုးနှိမ်နင်း၍ တက်၏။ ထိုဘုရားမြတ်စွာသည် နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော လူအပေါင်းတို့အား အပါယ်လမ်းကြောင်းကို မြင်ဘိ၍ အာဒိကလျာဏ၊ မဇ္ဈကလျာဏ၊ ပရိယောသာနကလျာဏဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရားစကားကို ဟောကြားပြသလျက် မြတ်လှသော ကျင့်ဝတ်လမ်းကြောင်းကို ကောင်းစွာ ပြည့်စုံပေးသတတ်၊ ထိုအရှင်မြတ်အား ဆည်းကပ်ပူးမြော် ပူဇော်ရမှု အဆအရာ ကောင်းမြတ်စွာ၏။ ငါတို့သွား၍ ညွတ်တွား ဆည်းကပ်ကြကုန်အံ့” ဟု တိုင်ပင်၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြပြီးသော် ကိုယ်တော်၏အနီး၌ အသီးသီးသော စကားကို လျှောက်ကြား၍ နေကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော ခမ္မကဏာဖြင့် ကောင်းစွာဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေရဉ္စ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားသခင်ကို အပြစ်တင်လို၍ “အရှင်ဂေါတမ...အရှင်သည် ဆွေစစ်မျိုးရိုး ဘေးဘိုးဝံသအားဖြင့် ဗြာဟ္မဏအစစ် ဖြစ်ကုန်သော၊ မင်း-နှစ်ဆက်-သုံးဆက်ကြာ အောင် ချမ်းသာ စည်းစိမ်မပျက် အသက်ရှည်ကြာ ရောဂါမရှိ ပကတိ အိုမင်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ပညာရှိ ပုဏ္ဏားတို့ကို သူတပါးကဲ့သို့ ညွတ်တွားခိုကျိုး ရှိခိုးခြင်းကို မပြုဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခရီးမှလာသော် နေရာခင်းခြင်း၊ သုံးခု သောက်ရေတည်ခြင်းစသော ဝတ်ကို မပြုဟူ၍လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် ရှေးက ကြားဖူး၏။ ထိုမျှသော သတင်းစုသည် ယခု မျက်မြင်နှင့် ညီညွတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အရှင်ဂေါတမသည် သူတော်ကောင်း လူလိမ္မာ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လျက် ဂုဏ်ဝုခို၊ ဝယဝုခို မဟာလ္လက ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားမြတ်တို့အား ရိုညွတ်ခြင်း ရှိခိုးခြင်း စသည်ကို ဘယ်ကြောင့် မပြုပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်းဝေရဉ္စပုဏ္ဏား...ငါဘုရားသည် ဝပ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုးထိုက်သော လူနတ်ဗြဟ္မာကို သုံးရှာသော လောက၌ တစုံတယောက်မျှ မြင်တော်မမူ၊ အကြင်သူအား ငါရှိခိုး ငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ဦးထိပ်တို့သည် ခုနစ်စိတ်ကဲ့၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်ဘိရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ ရှိမခိုးသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားလည်း ဘုရားကို အပြစ်တင်လို၍-
 အရသရူပေါ ဘဝံ ဂေါတမော-

အစရှိသော စကားကို ဆို၏။

မြန်မာဘာသာကား- ဘုရားဂေါတမ...အရှင်သည် အနှစ်အရသာကင်းသောသဘော ရှိ၏။ အညီအညွတ် ခံစားအပ်သော စည်းစိမ်မှလည်း ကင်း၏။ ကောင်းသောအမှုကိုပင်

မပြုအပ်ဟူသော အကိရိယဝါဒလည်း ရှိ၏။ ကောင်းမှု၏အကျိုးကို ဖြတ်တတ်သော ဥစ္စေဒဝါဒလည်း ရှိ၏။ ပညာရှိတို့ ဆုံးမခြင်းငှါလည်း ထိုက်သေး၏။ သူ၏နှလုံးကို ပူပန် စေတတ်သော အကျင့်လည်း ရှိ၏။ နတ်ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေနေကြောင်းမှလည်း ကင်း၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်သည် ရိုသေလေးမြတ် ဆည်းကပ်ထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဟူ၍ ဆိုပြန်၏။

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုစကားကို တိုက်ရိုက်အားဖြင့် မပယ်ပဲ ပရိယာယ်ဖြင့်သာ ဖြေတော် မူခြင်းငှါ -

အတ္ထိ ခေသ ဗြာဟ္မဏ ပရိယာယော-

အစရှိသော စကားဖြင့် -

“ပုဏ္ဏားဝေရဉ္စ...သင်သည် ငါဘုရားအား အရသာမရှိဟူသော စကားကိုဆို၏။ ထိုအကြောင်း ကား ဆိုထိုက်ပေသည်တကား။ ငါဘုရားသည် အကြင် ရူပရသ၊ သဒ္ဓရသ၊ ဂန္ဓရသ၊ ရသ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရသတည်းဟူသော ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော ရသတို့ကို ပယ်ချအပ်ကုန်ပြီ။ ရူပါရုံကို ခံစား ခြင်း၊ သဒ္ဓါရုံကို ခံစားခြင်း၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ခံစားခြင်းတို့ကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ပယ်အပ်ကုန်ပြီ။ ဤအကြောင်းကို ရည်၍ဆိုမှု ဆိုထိုက်လှပေ၏။ အဘိဝါဒန စသည်ကို မပြုခြင်း ကြောင့်သာ ဆိုမှု မဆိုထိုက်။ အကိရိယဝါဒ ရှိသည်ဆိုရာ၌ ငါဘုရားသည် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါး တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤမှတစ်ပါး များစွာသော မကောင်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း မပြုကျင့်အပ်ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ဥစ္စေဒဝါဒ ရှိ၏ဟု ဆိုရာ၌ ငါဘုရားသည် ဣဋ္ဌ၊ ဣဋ္ဌမဇ္ဈတ္တဖြစ်သော ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၌ စုံမက်တပ်ငြိခြင်း တည်းဟူသော ရာဂတရား ပြစ်မှားခြင်း တည်းဟူသော ဒေါသတရား၊ တွေဝေခြင်း တည်းဟူသော မောဟ တရား၊ ဤမှတစ်ပါး များစွာသော အကုသိုလ်မေတ္တတို့ကို ပယ်ချ ခုတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ များစွာဟောတော် မူ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းတို့ကို ရည်၍ဆိုမှု ဆိုထိုက်ပေ၏။ အဘိဝါဒန စသည်ကို မပြုခြင်း ကြောင့်သာဆိုမှု မဆိုထိုက်ချေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် -

“အချင်း ဝေရဉ္စ... ဥပမာဖြင့် ငါဆိုဦးအံ့။ ဤလောက၌ ကြက်မတို့သည် ရှစ်လုံး ကိုးလုံးမျှ လည်းကောင်း၊ ဆယ်လုံး ဆယ်တစ်လုံးမျှလည်းကောင်း ဥကြလေပြီးသော် ထိုဥပေါ်၌ ဝပ်လျက် ကြက်၏ ရင်ငွေ့ အတွေ့ အနံ့တို့ကို ထိုစေသဖြင့် အလုံးစုံသော အရေသည် ခြောက်ကပ်၍ လွှမ်းအပ်သော ဥခုံလွှာ ပါးသဖြင့် သားငယ်ဖြစ်သော ကြက်တို့သည် ထက်စွာသော နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်၍ပေါက်၍ ဖောက်ထွက်လာကြကုန်၏။ ထို ပေါက်သမျှသော ကြက်သားငယ်တို့တွင် အကြင် ရှေးဦး ကြက်သားငယ်ကို အဘယ်သို့ ခေါ်အပ်သနည်း၊ အကြီးဟူ၍ ခေါ်အပ်သလော၊ အငယ် ဟူ၍ ခေါ်အပ်သလော” ဟူ၍ မေးတော်မူ၏။ “အရှင် ဂေါတမ...ရှေးဦးစွာ ပေါက်သောကြက်ကို အကြီးဟူ၍ ဆိုအပ်ပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် -

ပုဏ္ဏားကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ

“အချင်း ဝေရဉ္စ... ဤလောကသုံးရွာ၌ သတ္တဝါတို့သည်လည်း အဝိဇ္ဇာဟူသော ဥခုံသည် မြေးယုက်၍ မထွက်နိုင်ပဲ မြင့်မြဲစွာ ဖြစ်ကြသည်တွင် ငါဘုရားသည် အများတို့ ရှေးဦးစွာ အဝိဇ္ဇာ ဟူသော ဥခုံကို ဖျက်၍ ဖောက်ထွက်နိုင်သော သူတည်း။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ထက် ငါသာ

ကြီးမြတ်စွာ၏။ သူတကာတို့ ရခြင်း သိခြင်းငှါ မထိုက်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါ တရားအထူး ကိုလည်း ရတော်မူ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဝိတ္တာရတရား ဟောကြားသည်ကို နာရလျှင် ဝေရဇ္ဇ ပုဏ္ဏားလည်း “အရှင်ဘုရားပင် စင်စစ် ကြီးမြတ်သည် မှန်ပေ၏။ တရားဒေသနာလည်း လွန်စွာ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပေ၏။ ဖုံးခမှောက်ဝှက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှစ်လှန်၍ ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခရီးမှားသောသူအား ပြောင့်သားစွာ လမ်းညွှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ညဉ့်လယ် မိုက်မှောင် ဝယ် တန်ဆောင်ဆီမီး ထွန်းညှိဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း သိသာလှပေသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိပေသည်” ဟု များစွာချီးပရ၍ တေဝါစိက သရဏဂုံကို ခံယူလေ၏။

ဝေရဇ္ဇာပြည် ငတ်မွတ်ပုံ

ယင်းသို့ ဥပါသကာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော် “ရှင်တော်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့အား သနားတော်မူသဖြင့် ဤဝေရဇ္ဇာတိုင်း၌ ဝါကပ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ လျှောက်ပတ်သောနေရာ ကျောင်းကန်ကို စီမံလှူဒါန်း၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဝါကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝေရဇ္ဇာပြည် အရပ်သည် ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးဖြင့် နိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ လူလေးမျိုးတို့သည် အရိုး ဖွေးဖွေးဖြူမျှ သေကြကုန်၏။ စပါးကောက်ပဲ စိုက်ကြပါသော်လည်း သီးနှံမထွက် ရိုးတံချက်သာ ဖြစ်ကုန်၏။

မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြစ်မှားနှိပ်စက်လိုသော အကြံဖြင့် နိယံစောင့်လင့်ရာ ထိုအခါ အခွင့်ရလေ၍ ဝေရဇ္ဇပုဏ္ဏားနှင့်တကွ ပြည်သားပြည်သူ ဟူသမျှတို့ကို ဘုရားကိစ္စ၌ သတိမရအောင် မေ့လျော့စေရကား သံဃာအများတို့သည် သပိတ်ဆွဲကာ ဆွမ်းကိုခံပါသော်လည်း တထပ်စာမျှ ဝလောက်ရုံသော ဆွမ်းကိုမျှ မလှူဒါန်းကြကုန်။

ထိုအခါ ဥတ္တရာပထတိုင်းမှ မြင်းကုန်သည် ငါးရာတို့သည် မြင်းရောင်းခြင်းငှါ လာ၍ ဝေရဇ္ဇာ မြို့၏ အနီး၌ ကြီးစွာသော တင်းကုပ်ပြု၍ နေကြ၏။ ထိုမြင်းကုန်သည်တို့က တကွမ်းစား တကွမ်း စားသော မုယောဆန်ကို သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းဝတ်တည်သတည်း။

သံဃာတော်တို့လည်း နံနက်ကပင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြင်လျက် ဝေရဇ္ဇာမြို့တွင်း၌ လှည့်ပတ်၍ တဇွန်းတယောက်မသော ဆွမ်းကိုမျှ ရေကြသောကြောင့် မြင်းတင်းကုပ်သို့ ကပ်ကြပြီးသော် တကွမ်းစားမျှသော ဆန်ကို ခံယူခဲ့ကြကုန်၍ ဆုံငယ်ဖြင့် ထောင်း၍သာ ဘုဉ်းပေးရှာကြကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မိမိအလိုငှါ တကွမ်းစား၊ ဘုရားသခင်အလိုငှါ တကွမ်းစားသော မုယောဆန်ရင်းကို မြင်းကုန်သည်တို့၏ ထံမှ ခံခဲ့၍ ကျောက်ထက်၌ ညက်စွာ ကြိတ်ပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရားအား ကပ်ပေ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထက်ဝက်မျှသာ ဘုဉ်းပေး၍ တဝက်ကို ရှင်အာနန္ဒာအား ပေး၏။ ယင်းသို့ သံဃာတို့ ထောင်းကြသော ဆုံသံကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိ တော်မူလျက်ပင် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ...များစွာသော ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

[ဘုရားတို့ ဓမ္မတာကား အခါကိုချင့်၍ မသင့်သော အခါ၌ သိလျက်လည်း မေးတော် မူ၊ တရားဟောခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း သင့်တင့်သောအခါဖြစ်မှ သိလျက်ပင် မေးတော်မူမြဲတည်း။]

အရှင်အာနန္ဒာလည်း “သံဃာတော်ဆွမ်းမရ၍ တကွမ်းစားပမာဏ ရခဲ့သော မုယောဆန်ကို ဆုံဖြင့်ထောင်း၍ သုံးဆောင်ကြပါသည်”ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ...သာဓု သာဓု၊ ယခု သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော သင်တို့သည် ငြိုငြင်ဆင်းရဲစွာလျက် သိက္ခာပုဒ်ကို မဖျက်ပဲ အသက်မွေးမြူကြခြင်းသည် ငါဘုရား၏ သာသနာ၌ နောင်လာလတ္တံ့သော ရဟန်းအပေါင်းတို့အား ကောင်းစွာချီးမြှောက်သည် မည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား ထို နောက်သားရဟန်းတို့သည် သားဖြင့်ပြုမိသော သလေးဆွမ်းကို မထေမဲ့မြင်ပြုရအောင် ဝပြောရန်သတ္တံ့သတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို တားမြစ်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဘုရားထံသို့ ကပ်ပြီးသော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော တရားမင်းဖျား...ဤပြည်သူ့ ပြည်သားတို့သည် ရှားပါးငတ်မွတ်ခြင်း ပြင်းလှကုန်သည်။ သေအံ့လော၊ ရှင်အံ့လောဟု တွေးတောခြင်း နှလုံးကြောင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကုန်သည်။ အရိုးဖွေးဖွေးဖြူမျှ သေကြကုန်သည်။ သံဃာတော်တို့လည်း အလွန်ပင်ပန်းကုန်သည်။ သို့အရာ၌ ကျွန်ုပ်ကြံမိသည်ကား ဤမဟာပထဝီနှစ်စုတွင် ပံသုပထဝီ၏အောက် ကျောက်မြေ၏ အထက်၌ မြွေးယှက်ကာတည်သော ပျားလပွဲပမာ သနာစိုင်အသွင် သန့်ရှင်းကောင်းမြတ်စွာ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မြေလွှာသည် ရှိ၏။ ထိုမြေလွှာကိုယူ၍ လူရဟန်းတို့အား ပေးရမူ ချမ်းသာ ကြရာ၏’ဟု ကြံမိပါသည်။ ထိုအရာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်သနားပါမူ ကျွန်ုပ်ယူ၍ ကျွေးပါအံ့”ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်...ဤမြေကိုမိ၍ နေကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အဘယ်သို့ သင်ပြုအံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤအရေးကား မခဲခက်ပါ။ အကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးတဖက်ကို ဤကျွန်းမြေထက် ကျယ်သော မြေအပြင် ဖန်ဆင်း၍ မြေ၌မိတင်း သမျှ သတ္တဝါတို့ကို ပြောင်းလဲကာ နေစေပြီးသော် ဤမြေကြီးကို လက်တဖက်ဖြင့်လှန်၍ မြေဆီ အရသာကို ယူပါအံ့”ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် ရှင်တော်ဘုရားလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်...သင် ကြံတိုင်း ယူနိုင်မည်ကို ငါသိတော်မူ၏။ သို့သော်လည်း ဤသို့ယူခြင်းကို အလို့မရှိလင့်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား ဤဒုဗ္ဘိက္ခကပ် မည်သည်ကား ယခုအခါသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ နောင်သောအခါလည်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ ငါ၏ သာသနာ၌ ဘုန်းသမ္ဘာ နှုကုန်သော ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့သည် မြေလွှာကို မယူစွမ်းနိုင်သဖြင့် ပင်ပန်းကြကုန်သော် ထိုထိုလူအပေါင်းတို့သည် ‘ရှေးသူတော်ကောင်းဖြစ်သော ရဟန်းသူမြတ်တို့ရှိသောအခါ ဤကဲ့သို့ အရာ၌ မြေလွှာကိုယူ၍ သုံးဆောင်ကြကုန်သည်။ ယခုမူကား သူတော်ကောင်း ရဟန်းစစ်မရှိ၍ မိမိတို့နှင့်တကွ မှတ်သိပ်ခြင်းဒုက္ခကို ခံကြရကုန်သည်’ဟု ကြည်ညိုခြင်း ပျက်စီးဘိရာ၏။ ထို့ကြောင့် မြေလွှာဩဇာယူခြင်းငှါ အလို့မရှိလင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက်တဖန် ရှင်မောဂ္ဂလာန် လျှောက်ပြန်သည်ကား- “အရှင်ဘုရား...တပည့်သား သံဃာတော်တို့သည် ဆွမ်းအဖျော်ဖြင့် မပင်ပန်းစိမ့်သောငှါ မြောက်ဥတ္တရကုရုကျွန်း၌ ဆွမ်းခံစေလိုပါသည်။ သီဒါခုနစ်တန် သတ္တရဘန် ခုနစ်ထပ် ရံချပ်ကာတည်သော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို

ဖောက်၍ သမုဒ္ဒရာထုတ်ချောက်ဖြင့် တလျှောက်တည်း ကျွန်ုပ်တံတားသွယ်ပါမည်၊ ထိုအမှုကို ခွင့်ပြု တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း မောဂ္ဂလာန်... ဤအကြံကိုလည်း သင် အလိုမရှိလင့်၊ ထိုထိုသတ္တဝါတို့ ဝိပလ္လာသဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ၊ ဤမျှသော ဆင်းရဲကို သည်းခံကြလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ သာသနာတည်စေလိုပုံ

တရံသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ ကိန်းဝပ်တော်မူစဉ် ဆင်ခြင်မိ သည်ကား— “ရှေးရှေးသော ဘုရားတို့သည် များစွာ ပွင့်ကြလေကုန်ပြီ၊ ထိုဘုရားတို့တွင် ဘယ်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်သည် ရှည်မြင့်စွာ တည်တံ့သနည်း၊ ဘယ်ဘုရားတို့၏ သာသနာသည် ရှည်မြင့်စွာ မတည်တံ့ သနည်း၊ တည်ကြောင်း မတည်ကြောင်းကား အဘယ် နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအကြံကို မိမိ၏ဉာဏ်ဖြင့် အကုန်အစင် မမြင်နိုင်ရကား ဘုရားရှင်သို့ ကပ်ပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...ရှေးပွင့်၍သွားကုန်သော ဘုရားသခင်တို့ တွင် အဘယ်ဘုရားသခင်၏ သာသနာသည် ရှည်မြင့်စွာ တည်ပါသနည်း၊ အဘယ်ဘုရားသခင်၏ သာသနာသည် ရှည်မြင့်စွာ မတည်ပါသနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ရှင်တော်ဘုရားကလည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ... ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ပွင့်တော်မူသော ဝိပဿီဘုရား၊ ၎င်းနောက် ပွင့်တော်မူသော သီခီဘုရား၊ ဝေဿဘူဘုရားတို့၏ သာသနာသည် ရှည်မြင့်စွာမတည်၊ သာဝက နှစ်ဆက်လွန်က ကွယ်ပလေကုန်သတည်း၊ ဤကမ္ဘာ၌ ကျသော ကကုသန် ဘုရား၊ ကေဏာဂုံ ဘုရား၊ ကဿပ ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာကား ရှည်မြင့်စွာ တည်ကုန်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်—

“အရှင်ဘုရား...ထို ဝိပဿီစသော ဘုရားတို့၏ သာသနာသည် အဘယ်ကြောင့် ရှည်မြင့်စွာ မတည်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ “ချစ်သား သာရိပုတြာ...ထို ဝိပဿီ အစရှိသော နောင်တော် ဘုရားတို့သည် တရားဟောခြင်း၌ ပင်ပန်းနိုးကုန်သည် ဖြစ်၍ သာဝကတို့အား များစွာလည်း တရားမဟောကုန်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း များစွာ မပညတ်ကုန်၊ အာဏာ ပါတိမောက်ကိုလည်း မပြုကုန်၊ သုတ္တ၊ ဂေယျ၊ ဂါထာစသော ဒေသနာတို့လည်း အနည်းငယ်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဘုရားတို့၏ တည်သား သံဃာတော်တို့သည် ခြောက်နှစ်တကြိမ်သာ ဘုရားထံသို့ လာ၍ သြဝါဒပါတိမောက်ဖြင့် ဥပုသ်ပြုအံ့ကုန်၏။ ဥပုသ်ပြုအံ့သောအခါ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော ကျောင်းတို့၌တည်သော သံဃာတို့ကို ဥပုသ်နှိုးဆော်သော နတ်တို့ သည် ပြုအပ်သော နေ့ရက်နီးလျှင် “အရှင်မြတ်တို့...နက်ပြန် ဥပုသ်နေ့ကြိမ်ပြီ၊ သိမ်သို့ သွားခြင်းငှါ ပြင်ဆင်ကုန်လော့” ဟု နှိုးဆော်၍ နတ်တို့ အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ပြီးလျှင် ဘုရားသခင်ထံသို့ ရောက်ခေကုန်၏။ ထိုအခါ သံဃာတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ရှေးဘုရားတို့၏ ပြုမြဲဖြစ်သော သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။ ဤသို့ ဆုံးမဟောကြားသော တရားဒေသနာသည် အနည်း ငယ်သာ ဖြစ်ရကား ထိုဘုရားတို့၏ သာသနာသည် မြင့်ရှည်စွာမတည်၊ သာဝက တဆက် နှစ်ဆက်သာ တည်၍ ကွယ်ပျောက် လေသတည်း၊ ချစ်သား သာရိပုတြာ ...ကကုသန်၊ ကေဏာဂုံ၊ ကဿပ ဟူသော ဘုရားသုံးဆူ တို့ကား သာဝကတို့အား ပညတ်ဟောကြားသော တရား ဒေသနာသည် များစွာရှိကုန်သည်၊ သံဃာတော်တို့အား လခွဲတကြိမ် ဥပုသ်ပြုစေကုန်သတည်း။

တရား ဒေသနာတို့သည် သီတံချည်ဖြင့် ကုံးသိအပ်သော ပန်းကဲ့သို့ ပရမ်းပုတာ မရှိကုန်၊ ထို့ကြောင့် ထိုဘုရားတို့၏ သာသနာသည် ရှည်မြင့်စွာ တည်လေသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့သော စကားကို ကြားရလောအခါ အရှင်သာရိပုတြာလည်း သာသနာ ထားမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန်လိုရကား ငါးပါသော အဓိမတ္တတို့ဖြင့် ညွတ်ခန့်ခိုးလျက် “ဘုန်းတော်ကြီး လှသော မြတ်စွာဘုရား...တဆူတဆူသော ဘုရားသခင်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည် အလွန်ခဲယဉ်းသော ဒုလ္လဘတရားဖြစ်ပါသည်။ သာသနာအရှည်တည်မှု သတ္တဝါများတို့ စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ပါမည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ သာသနာသည် ရှည်စွာထွန်းပအောင် သာဝကတို့အား ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူပါ။ တရားဒေသနာကို များစွာဟောတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

သိက္ခာပုဒ်တော် ပညတ်ကြောင်း

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ... ငံ့ဦးလော ငံ့ဦးလော့၊ ပညတ်သင့်သောအခါကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏။ ယခုအခါ သံဃာပရိသတ်သည် ထွတ်မြတ်စင်ကြယ်သေး၏။ အညစ်အကြေး ပြုသူ မရှိ၊ ပစ္စိမက ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သောတာပန်သာ ဖြစ်၏။ အကြင် နောင်သောအခါ သာသနာ၌ များစွာသော အမျိုးသားတို့သည် သက်ဝင်ကြသဖြင့် အာသာတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့သည် ပွားစီးကုန်လတ္တံ့။ လာဘ်ပူဇော်သက္ကဋ်ကို တောင်တ၍ လည်းကောင်း၊ အခြွေအရံကို တောင်တ၍လည်းကောင်း၊ ဗဟုကိစ္စ ဗဟုပျာပါရအဖြစ်ကို တောင်တ၍လည်းကောင်း အကုသိုလ် ဖြစ်ကြောင်း မကောင်းမှု တရားကို ပွားစေကုန်လတ္တံ့ ထိုအခါ ထိုအပြစ်တို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ရလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားဆွမ်းကျွေးခြင်း

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဝါကျွတ်၍ ပဝါရဏာပြုပြီးသော် ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ မိန့်တော်မူသည်ကား “ချစ်သားအာနန္ဒာ... လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားသခင်တို့သည် အကြင် အရပ်၌ အကြင် ဒါယကာတို့ ပင့်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဝါကပ်ကုန်၏။ ဆိုဒါယကာတို့အား မပန် ကြားပဲ သွားတော်မူမြဲ မဟုတ်ချေ။ ဖိတ်သော ဒါယကာအား ပန်ကြား၍သာ သွားမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေသစာရီ ကြံချီခြင်းငှါ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားအား ပန်ကြားဦး” ဟု မိန့်တော်မူ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် တရက်နေ့ နံနက်တွင် သင်္ဃိတသင်္ကန်းကို ပြင်လျက် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။

ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားလည်း ခင်းထားသော နေရာထက်၌ နေစေပြီးသော် ထံတော်ပါး၌ ရှိခိုးလျက် နေ၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်း ဝေရဉ္စ... သင်သည် ပင့်ဖိတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဝါကပ် သော အမှုသည် ယခု ဝါပြည့်ချေပြီ။ ငါဘုရားသည် အပေတပါးသို့ သွားလိုသော ကြောင့် သင့်ကို ပန်ကြားလာသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်ကား ပင့်ဖိတ်သည်မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ပင့်ဖိတ်ပါသော်လည်း တခုသော အလှူဒါနကိုမျှ မလှူရသေး။ ထိုသို့လှူရခြင်းသည်လည်း ဒါတဗ္ဗဝတ္ထုမရှိသည်လည်း မဟုတ်။ သမ္ပုဒ္ဓ မြတ်စွာ ဘုရားအား မသဒ္ဓါ မကြည်ဖြူ၍ လှူသည်လည်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့လူမည်သည်ကား အလွန်များသော ကံ ကိစ္စရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မေ့လျော့လျက်သာ ရှည်ကြာပေသတည်း။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့် သားသံဃာတော်နှင့်တကွ နက်ဖြန်ကျွန်ုပ်အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ် သည်းခံ၍ ပြန်တော်မူခဲ့လျက် နံနက်သောအခါ သံဃာ တော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်း သင်္ကန်း အလှူကို ခံတော်မူ၏။ ဝေရဉ္စ ပုဏ္ဏား လည်း ရဟန်းတပါးတပါးလျှင် အသပြာ ငါးရာစီထိုက်သော သင်္ကန်းအစုံဖြင့် ပူဇော်၏။ ဘုရားသခင်ကိုကား အဖိုးများစွာ ထိုက်သော တိစိဝရိတ် သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်၏။ ကိုယ်တော် မြတ်လည်း တရားအနုမောဒနာ ပြုပြီးသော် ကြွတော်မူခဲ့၍ နောက်တနေ့ငင် ဝေရဉ္စာတိုင်းမှ ဒေသစာရီကြူချီလာ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ဤကား-ဒွါဒသမ ဝါကပ်တော်မူသော အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်တည်း။

[ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော်, အဋ္ဌကထာတို့၌ ကျယ်စွာ လာ၏။]

၇၃- သူစိလောမ,ခရလောမ ဘီလူးနှစ်ယောက် တို့ကို ချွတ်တော်မူခြင်း

တေရသမာဂါကို စာလိယတောင် ချရားတော၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။ စုဒ္ဓသမဝါကို သာဝတ္ထိ ပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။ ထိုအခါ ဂယာရွာ၏ အပါး၌နေသော သူစိလောမ, ခရလောမ အမည်ရှိသော ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့အား ချွတ်တော်မူရသော အကြောင်းကား ဤသို့တည်း-

သူစိလောမဘီလူး

ကဿပဘုရားသခင်၏ လက်ထက်တော်၌ ရဟန်းတဦးသည် လွန်ကြူးသော မာန်မာန ရှိ၏။ သူတပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတတ်၏။ ထိုရဟန်းသည်တရံသောအခါ ခရီးဝေးစွာမှ လာသည်ဖြစ်၍ အညစ်အကြေး ချွေးစေးသော ကိုယ်ရှိလျက် မိမိဆရာတို့နေရာ ကောင်းမွန်စွာ ခင်းထားအပ် သော သံဃိကဖြစ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ထက်၌ အနီးမခံပဲလျက် တက်၍ အိပ်နေမိ၏။

ထိုရဟန်းသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသောအခါ မိမိ၏ မာန, မက္ခ, ပလာသ အဟုန် ကြောင့် အထက်နတ်တို့သို့ မလားပဲ မဟာပောဓိပင်၏ အပါး၌ တည်သော ဂယာရွာကြီး၏ တံခါးဝယ် များစွာသော မသန့်မသက် တံမြက်အမှိုက်စွန့်ရာဖြစ်သော မြေအရပ်၌ နတ်ဘီလူး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ သံဃိက ညောင်စောင်းထက်၌ အိပ်စက်ခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ကိုယ်အလုံး၌ ကထိန်သင်္ကန်းချုပ်သော အပ်နှင့်တူသော အမွှေးတို့သည် ထွေးယှက်ကာ တည်ကုန် ရကား သူစိလောမ ဟူသော အမည်ကို ရသတည်း။

ခရလောမဘီလူး

ထိုကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ တဦးသော ဥပါသကာသည် ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်း ကပ်လျက် မြတ်သောသရဏဂုံသီလကို ဆောက်တည်၏။ သံဃာတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလည်း လှည့် ပတ်ကာ ယူလေ့ရှိ၏။ တနေ့သောအခါသံဃာတို့ မဝေဖန်သေးသော ဆီကိုယူ၍ ကိုယ်၌လိမ်းမိ၏။ ကောင်းမွန်ဆန်းကြယ်သော ခင်းနီးတို့ဖြင့် ခင်းထားအပ်သော သံဃိကနေရာထက်၌ မရှိမသေ အိပ်စက်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုမကောင်းမှုကြောင့် စုတေခဲ့သောအခါ ဂယာရွာ၏ တံခါးဝ၌ သူစိလောမ ဘီလူး၏နေရာ အနီး၌ပင် နတ်ဘီလူးဖြစ်လေ၏။ မိကျောင်းကျောက်ကုန်း, ဖွတ်ကျောက်ကုန်းကဲ့သို့ ရုန့်ရင်း

ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ရှိရကား ခရလောမ ဟူသော အမည်ကိုရ၏။ ထိုဘီလူးနှစ်ဦးတို့သည် ကြည် နူးသော မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်ကြသတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူ၍ တနေ့သောအခါ မဟာကရုဏာ သမာ ပတ်ဖြင့် ချွတ်အပ်သော ဝေနေယျကို ရှုတော်မူသော် ဉာဏ်တော်၏ ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ဘီလူး နှစ်ဦးတို့ ဝင်လာ၍ ထိုသတ္တဝါတို့အား ငါသွား၍ ချီးမြှောက်တော်မူအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် တိမ်နီလာ အဆင်းနှင့်တူသော သင်္ကန်းကို ရှုတော်မူလျက် ရတနာဂူမှ ထွက်သော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ တပါး ချင်းကြွတော်မူ၍ လူ့၊ ဆင်၊ မြင်း၊ နွား စသည်တို့၏ အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ပြည့်လှောင်းလျက် မကောင်းသော ရန်ရှိသော မြေအရပ်ကိုပင် မြတ်သော ဂန္ဓကုဋ်ကဲ့သို့ ဝင်၍ ထိုင်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဘုရားသခင်ဝင်၍ ထိုင်သည်ကို သူစိလောမဘီလူးသည် မမြင်၊ ခရလောမဘီလူးသည် ရှေးဦးစွာမြင်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သော သူစိလောမဘီလူးအား ဤသို့ပြောကြား၏။ “အချင်းသူစိ လောမ...အလွန်အဆင်းလှသော ရဟန်းတဦးသည် သင်၏ ဗိမာန်သို့ ဝင်လာသည်။ သင်မမြင် သလော” ဟု ဆို၏။

ဘီလူးခြောက်လှန့်ပုံ

ထိုအခါ သူစိလောမ ထ၍ကြည့်သဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုမြင်လျှင် “အရှင် ခရလောမ...ဤရဟန်း ကား ရဟန်းယောင်မျှသာတကား၊ ငါတို့၏ တန်ခိုးစွမ်းအားကို မသိရှာ၍ ဝင်လာဘိသည်။ သိအောင် ငါပြလိုက်အံ့” ဟု ဆိုပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ကိုယ်သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ခံတွင်းကျယ်ကြီးကိုဖွင့်၍ ထန်းသီးနှင့်မျှလောက်သော မျက်လုံး၊ ဆုံးအောင်သောလျှာကို ထုတ်လျက် တမိုက်မျှလောက်သော ရှည်သောအမွှေးတို့ကိုထောင်စေပြီး လျှင် ဘုရားသခင်အနီးသို့ကပ်၍ မိမိကိုယ်ဖြင့် ဟပ်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လေခတ်သော မီးလျှံကဲ့သို့ အတန်ငယ်မျှ ရွှေလျှား၍ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးကလည်း “အရှင်ရဟန်း...အကျွန်ုပ်ကို ကြောက်သလော” ဟု မေး၏။ ဘုရား သခင်ကလည်း “အချင်း သူစိလောမ...ငါကား သင့်ကိုမကြောက်၊ သင်၏ ကိုယ်အတွေ့သည် အလွန် ကြမ်းတမ်းယုတ်မာစွာ၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ်သော မစင်စုကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝက်စွာသော သံဆူးပုံကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်၍ ငါ၏ကိုယ်တော်ဖြင့် တွေ့ခြင်း ထိခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်သော ကြောင့်သာ ငါ ရှားတော်မူသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘီလူးသည် “ငါ့အား ယုတ်မာသော အတွေ့ရှိသည်ဟူ၍ ဤရဟန်း ဆိုရမည်လော” ဟု ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လျက် ဆွဆွဖြူသော မျက်နှာ၊ နက်ကြုတ်စွာသောကိုယ်၊ စိမ်းညိုသော ခြေလက်၊ ပြူးပြူးထွက်သော မျက်လုံး၊ မီးကျိုးတုံးကဲ့သို့သော သွား၊ ရှည်လျားသောလျှာတို့ဖြင့် ကြောက် မက်ဖွယ်သော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ညှဉ်းပန်း ကိုက်စားအံ့သကဲ့သို့ ပြုပြန်၏။ ဘုရားသခင် လည်း “သင်ပြလိုသမျှ ပြငြားသော်လည်း ငါဘုရား မထိတ်လန့်ချေ” ဆို၍ပြုံးရယ်ကာနေတော်မူ၏။

ဘီလူ ဖမ်းစားပုံ

ဘီလူးလား သူတပါးတို့အား ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အရုပ်အဆင်းကိုပြု၍ ထိတ်လန့် အော်ဟစ်လျှင် မိမိလက်ကို ထိုသူ၏ခံတွင်းသို့ သွင်း၍ နှလုံးသားကိုသော်လည်း ဆုပ်နယ်သည်။

အူ အသည်းကိုသော်လည်း ယူသည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့ ရူးသွပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသွေးလွန်၍ သေခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း ထိုနည်းတူပြုခြင်းငှါ လွန်စွာ ခြောက်လှန့်လေသတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း မထိတ် မလန့် တည်တံ့တော်မူသည်ကို မြင်လျှင် “ရင်မဟုန်း...သင်သည် တည်တံ့ပေ၏။ သတိ ပညာများစွာ ရှိမည်ထင်၏။ သိချင်သောပြဿနာကို ငါ မေးဦးအံ့၊ အကယ်၍ မဖြေနိုင်လျှင် သင်၏စိတ်ကိုသော်လည်း ပစ်လွှင့်အံ့၊ နှလုံးသားကိုသော်လည်း ငါ ခွဲအံ့၊ ခြေကို ဆွဲငင်၍ သမုဒ္ဒရာထဲသို့သော်လည်း ချအံ့” ဟု ဆိုပြန်၏။

ဘီလူး၏အမေးပြဿနာ

ဘုရားသခင်ကလည်း “သင် ဘီလူးကိုမျှ မဆိုထားဘိ၊ သုံးဆယ့်တစ်နှစ် ခုနစ်ကုန်သော လူ၊ နတ်၊ နဂါး၊ သိကြား၊ အသူရာ၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့တွင် အကြွင်းမဲ့ တစ်စုံတယောက်သောသူမျှ ငါဘုရား၏စိတ်ကို ပစ်လွှတ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခြေကိုငင်ဆွဲ၍ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ချနိုင်သောသူကို လည်းကောင်း တစ်စုံတယောက်မျှ ငါမြင်တော်မမူ၊ သို့ရာတွင် သင်သိချင်သောပြဿနာကိုပင် မေးဦးလော့၊ သိအောင် ငါဖြေအံ့” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူစိလောမလည်း အားရ ဝမ်းသာစွာ ပြဿနာကို မေးလိုရကား—

ရာဂေါ စ ဒေါသော စ ကုတောနိဒါနာ။ အရတိ ရတိ လောမဟံသော ကုတောဇာ။
ကုတော သမုဋ္ဌာယ မနော ဝိတက္ကာ၊ ကုမာရကာ ဝေမိဝေါဿဇ္ဇန္တိ—

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အနက်ကား—ဘော သမဏ၊ အိုရဟန်း။ အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ သန္တာနေ၊ ခန္ဓာအစဉ်၌။ ပဝတ္ထော၊ ဖြစ်သော။ ရာဂေါ စ၊ ရာဂသည်လည်းကောင်း။ ဒေါသော စ၊ ဒေါသသည် လည်းကောင်း။ ကုတော နိဒါနာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လေသနည်း။ အရတိ စ၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ရတိ စ၊ မွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ လောမဟံသော စ၊ ကြက်သီး မွေးညှင်းထခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ကုတောဇာ၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ကုမာရကာ၊ ရွာသူ သားငယ်တို့သည်။ ဝေမိ ဝိတက္ကာ၊ ဝိတက္ကာ၊ မိစ္ဆာဝိတက်တို့သည်။ ကုတော သမုဋ္ဌာယ၊ အဘယ်တရားမှ အကြောင်း ရှိသောကြောင့်။ မနော၊ ကုသိုလ်စိတ်ကို။ ဩဿဇ္ဇန္တိ၊ စွန့်လွှတ်ကုန်ဘိသနည်း။

ဗုဒ္ဓ၏ဖြေကြားချက်

ဤသို့ သူစိလောမဘီလူး မေးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အကျယ်အပွား ထင်ရှားစွာ ဖြေတော်မူသော်လည်း ဤဘီလူး မမှတ်ယူနိုင်ရာဟု ပုစ္ဆာသို့ အစဉ်လိုက်သော သင်္ခေပဒေသနာ ဖြင့် ဖြေတော်မူခြင်းငှါ—

ရာဂေါ စ ဒေါသော စ ဣတောနိဒါနာ၊ အရတိ ရတိ လောမဟံသော ဣတောဇာ။
ဣတော သမုဋ္ဌာယ မနော ဝိတက္ကာ၊ ကုမာရကာ ဝေမိဝေါဿဇ္ဇန္တိ—

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ယက္ခ၊ သူစိလောမ ဘီလူး။ တုမ္မာကံ၊ သင်တို့၏။ သန္တာနေ၊ ခန္ဓာ အစဉ်၌။ ပဝတ္ထော၊ ဖြစ်သော။ ရာဂေါ စ၊ တပ်မက်မောခြင်းတည်းဟူသော ရာဂသည် လည်းကောင်း။ ဒေါသော စ၊ ကြမ်းတမ်းပြစ်မှားခြင်းတည်းဟူသော ဒေါသသည် လည်းကောင်း။ ဣတောနိဒါနာ၊ ဤအတ္တဘော တည်းဟူသော အကြောင်းရှိ၏။ အရတိ စ၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ရတိ စ၊ မွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ လောမဟံသော စ၊ ကြက်သီးပွေးညင်း ထခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဣတောဇာ၊ ဤအတ္တဘော ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကုမာရကာ၊ သူငယ်တို့သည်။ ဧကံ၊ ကျီးကို။ ဂဟေတွာ၊ ဖမ်း၍။ သြဿဇ္ဇန္တိ ဣဝ၊ ကြီးရှည်များလျား လွတ်ထားကုန်ဘိသကဲ့သို့။ ဝိတက္ကာ၊ ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသဝိတက် တည်းဟူသော ဝိတက်သုံးပါးတို့သည်။ ဣတော သမုဠာယ၊ ဤအတ္တဘောမှ အကြောင်းရှိသောကြောင့်။ မနော၊ ကုသိုလ်စိတ်ကို။ သြဿဇ္ဇန္တိ၊ စွန့်လွှတ်ကုန်၏။

ဤသို့ ဖြေတော်မူသည်ကို ကြားလျှင် ဘီလူးသည်လည်း အားရဝမ်းသာစွာလျက် ဒေသနာတော်၏ အနက်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်သေးရကား တွေ့မြင်လျက်သာ အနုမောဒနာ မပြုပဲ နေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထင်စွာပြတော် မူပြန်လို့၍—

သေ့ဟဇာ အတ္တသမ္ဘူတာ -

အစရှိသော နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ယက္ခ၊ သူစိလောမ ဘီလူး။ တောနိ၊ ထို ရာဂ၊ ဒေါသ အစရှိသော တရားတို့သည်။ သေ့ဟဇာ၊ ချင်ခင်သာယာ တဏှာဟူသော အစေးအညှိကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ နိဂြောဓဿ၊ ပညောင်ပင်၏။ ခန္ဓဇာ ဣဝ၊ ပင်စည်မှဖြစ်သော မြစ်ပျဉ်းကဲ့သို့။ အတ္တသမ္ဘူတာနိ၊ အတ္တဘောကို စွဲ၍သာ လွန်စွာ ပွားစီးကုန်၏။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝိသတ္တာ၊ ပင်စည်အခက် အောက်ထက်လွှမ်းအုပ် မြွေးယှက်ချုပ်သော။ မာလုဝ၊ မာလောနွယ်ကဲ့သို့။ ပုထူ၊ များစွာကုန်သော ကိလေသာတို့သည်။ ကာမေသု၊ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်တို့၌။ ဝိတတာ၊ ပြင်းစွာငြိတယ် ယှက်နှယ် လွှမ်းမိုးကုန်၏။

ယက္ခ၊ ဘီလူး။ သုဏောဟိ၊ နားထောင်။ ယေ၊ အကြင်ပညာရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ယတောနိဒါနံ၊ အကြင် အတ္တဘောဟူသော အကြောင်းရင်းရှိသော။ နံ၊ ထိုရာဂ အစရှိသော ဒုက္ခသစ္စာကို။ ပဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ တေ၊ ထို သိကုန်သော သူတို့သည်။ နံ၊ ထိုဒုက္ခ၏ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာကို။ ဝိနောဒေန္တိ၊ ပယ်ဖျောက်ကုန်၏။ တေ၊ ထို ပယ်ဖျောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဒုတ္တရံ၊ ကူးမြောက်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းစွာထသော။ အတိဏ္ဍပုဗ္ဗံ၊ မကူးမြောက်ဖူးသော။ ဣမံ သြဿံ၊ ဤသံသရာတည်းဟူသော အယဉ်ကို။ တရန္တိ၊ ကူးမြောက်ရကုန်၏။ အပုနဗ္ဗဝါယ၊ တဖန် ဘဝသစ်၌ မဖြစ်ခြင်းငှါ။ ဟောဘိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့သော တရားကို ကြားနာရလျှင် သူစိလောမ ဘီလူးသည် ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးကို မြင်သော သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်ကိုရ၍ ပဌမ ဖလဋ္ဌာန် ဖြစ်လေ၏။ ဖိုလ်ကိုရသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော ရုပ်အဆင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အပ်သွားကဲ့သို့သော

အမွေးတို့သည် လည်းကောင်း ကွယ်ပ၍ လှပသော အရေအဆင်းဖြင့် ကြီးမားသော ဘုမ္မစိုး နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ရလေ၏။ ထို့ သူစိလောမအား ဟောသောတရားကို နာရလျှင် ခရလော မလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်လေ၏။

[ဤအကြောင်းကား သဂါတာဝဂ္ဂ ယက္ခသံယုတ်၌ လည်းကောင်း၊ သုတ္တနိပါတ်၌ လည်းကောင်း လာသည်။]

၇၄-အင်္ဂုလိမာလကို ဆုံးမတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်သည် အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရသော ခိုးသူကို ဆုံးမတော်မူသော အကြောင်းကား ဤသို့တည်း -

အဟိံ သက ဖွားမြင်ပြီ

ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်၌ ပသေဒနီကောသလမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော အန္တက ပုဏ္ဏားသည် ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏား၏ မယားကား မန္တာနီမည်သော ပုဏ္ဏားမတည်း။

တရံသောအခါ ထိုမန္တာနီပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေ ငြိတုယ်၍ ဆယ်လစေ့သောအခါ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော သားယောက်ျားကို ညဉ့်အခါ၌ ဖွား၏။ ထိုသားဖွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် အလုံးစုံသော ပြည်သူတို့၏ သုံးဆောင်ရာ လက်နက် ကိရိယာတို့သည် အလျှံအဝါ တောက်ပကုန်၏။ မင်း၏ နန်းတော်၌ ထားအပ်ကုန်သော ဓား၊ လှံ၊ သန်လျက် လက်နက်တို့၏ အရောင်အဝါသည်လည်း ပြောင်ပြောင် တောက်ပကုန်၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်လည်း သားဖွားသော ခဏ၌ ထွက်၍ နက္ခတ်ကို ရှုကြည့်သော် စောရ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သည်ကို မြင်၍ “ငါ့အိမ်၌ ဖွားသော သားသည် ခိုးသူကြီးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၍ မိမိ အန္တရာယ်မရှိခြင်းကို ပြုလိုရကား နံနက်သောကာလ ကောသလမင်းကြီးထံသို့ ဝင်၍ “အရှင်၊ မင်းမြတ်...ယနေ့ချမ်းမြေ့စွာ အိပ်တော်မူရပါ၏လော” စသည်ဖြင့် မေးလျှောက်၏။ မင်းကြီး လည်း “ဆရာ...ချမ်းသာစွာကား အိပ်ရ၏။ သို့ရာတွင် နန်းတော်ဝန်းကျင်၌ ထားသော ဓား၊ လှံ၊ သန်လျက် လက်နက်အပေါင်းတို့ အလျှံအဝါ တောက်ပကုန်သည်၊ အကြောင်းအသို့ရှိအံ့နည်း၊ အသက် အန္တရာယ်လော၊ ပြည်၏ အန္တရာယ်လော” ဟု မေး၏။

ပုဏ္ဏားကလည်း “အရှင်မင်းကြီး...စိုးရိမ်တော် မမူလင့်၊ မင်း၏ အန္တရာယ်လည်းမဟုတ်၊ ပြည်၏ အန္တရာယ်လည်း မဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်၏ အိမ်၌ ယနေ့ည၌ သူငယ်ကို ဖွား၏။ ထိုသူငယ်သည် ခိုးသူ ဖြစ်လတ္တံ့ သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း၊ နန်းတော်တွင်ရှိသော လက်နက် ကိရိယာသာ အရောင် အဝါ တောက်ပသည်မဟုတ်၊ ပြည်အလုံး၌ရှိသော လက်နက် ဓား လှံတို့ပင် အရောင်အဝါ တောက်ပ ၏” ဟု ပြောပေသော် “အချင်း ပုရောဟိတ်...ထိုသူငယ်သည် တယောက်တည်းသော ခိုးသား ဖြစ်အံ့လော၊ ခြေရံအများနှင့် တိုင်းကားနိုင်ငံကို ပုန်ကန်သော ခိုးသား ဖြစ်အံ့လော” ဟု မေးပြန် ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...တယောက်တည်းသော ခိုးသား ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် “အရှင် မင်းမြတ်.. နောင်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ် ဆိုတော် မမူရအောင် ယခုက ဤခိုးသား ငယ်ကို ပယ်တော်မူလော့” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးကလည်း “တယောက်တည်းသော ခိုးသားဖြစ်မှု အဘယ်မျှ၍ ဂရုပြုတော့အံ့နည်း၊ စပါးတသိန်းထွက်သော လယ်၏ အတွင်း၌ တနံ့တည်း အဖျင်းသီးသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ရာသည်မဟုတ် လော၊ ကောင်းမွန်စွာလျှင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါမှစ၍ ပုဏ္ဏားလည်း ကြောင့်ကြမဲ့ မွေးမြူ၏။ အမည်ကို မှည့်အံ့သောအခါဝယ် ဤသူငယ် သည် ငါတို့အမျိုးအနွယ်ကို မညှဉ်းဆဲလတ္တံ့ ဟူသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ယူ၍ အဟိံသက ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ပညာသင် လွတ်ခြင်းအကြောင်း

ထိုသူငယ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ အတတ်ပညာကို မိမိပင် သင်ပြနိုင်သော်လည်း အဝေး မြို့ရွာ၌ ထားရခြင်းသည် ဇာတိမာန် ကျခြင်း၊ ပညာကို လုံ့လပြု၍ သင်ခြင်း၊ မိတ် ခင်ပွန်းတို့နှင့် လိုက်လျောတတ်ခြင်း၊ အရပ်ဒေသကို ကျွမ်းကျင်ခြင်း စသော အကျိုးများသောကြောင့် အမျိုးကောင်းသားဘို့သည် မိဘနှင့် ဝေးခြားရာ၌သာ ပညာသင်စေမြဲ ဖြစ်ရကား ဝတ္ထုသို့သ် ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာထံ၌ ဓမ္မန္တေဝါသိကပြု၍ အတတ်သင်ချေဟု စေလိုက်၏။

[ဓမ္မန္တေဝါသိက ဟူသည်ကား—ဆရာစား အခမပေးပဲ ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ပြု၍ သင်သော တပည့်တည်း။]

ပညာတော်၍ မနာလိုခံရပုံ

အဟိံသက သတို့သားသည်လည်း မိဘတို့ စေလိုက်တိုင်း သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာထံသို့ ရောက်လျှင် တိုးဝင်ဆည်းကပ်၍ အတတ်ပညာကို သင်၏။ ဆရာ့အစည်းအပွားဖြစ်သော ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်တို့ကိုလည်း အလွန်ဆောင်ရွက်၏။ ဆရာနှစ်ဘက်ဖွယ်သော စကားကိုသာ ဆိုလျက် ဆရာ့အလိုသို့ လိုက်သော အနီးနေတပည့်ပြုလျက် တနော့ရက်မျှ မပြတ်မလပ်အောင် အတတ်ပညာကို မှတ်နု သင်ယူ၏။ ထိုသူ ရောက်သည်မှစ၍ တပါးတပည့်များတို့သည် ဆရာ့ကိုစွဲ ကို ဆောင်ရွက်၍ မရ၊ ပြင်ပဗာဟိရသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာလည်း အဟိံသကအား ရင်ထွက်သားကဲ့သို့ သနားလေးမြတ်သည်ဖြစ်၍ အတတ်အမျိုးမျိုးတို့ကိုပင် သင်စေရကား သူတပါးထက် ကဲလွန်၍ တတ်၏။

ထိုအခါ ရှေးဦးစွာ နေလင့်သော တပည့်တို့သည် ဤသို့ တိုင်ပင်ကုန်၏ - “ဤ အဟိံသက ရောက်သည်မှစ၍ ဆရာသည် ငါတို့အား သတိမရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဤသူ့ကို ဆရာနှင့်ကွာအောင် ငါတို့ အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း၊ အလုံးစုံသော တပည့်တို့ထက် ထက်သောဉာဏ်ပညာ ရှိရကား ဒုပ္ပညဟူ၍ ဆိုခြင်းငှါလည်း မတတ်ကောင်း၊ ဆရာ့ဝတ်၌ အလွန်ကြည်ညွတ် လိမ္မာသူ ဖြစ်ရကား ဝတ်နှင့်မပြည့်စုံဟု ဆိုခြင်းငှါလည်း မတတ်ကောင်း၊ အမျိုးမြင့်မြတ်သူ ဖြစ်ပေရကား အမျိုးညံ့ ဟူ၍ ဆိုခြင်းငှါလည်း မတတ်ကောင်းချေ၊ ဤသူ မနေရအောင်မှာ ဆရာ၏ မယားနှင့် ယိုးစွပ်၍ ပြောဆိုမှသာလျှင် သင့်ရာတော့မည်” ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် လူကိုသုံးစွဲခဲ့၍ တစုသောသူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်သောအခါ ဆရာ့ထံသို့ကပ်၍ ရှိခိုးလျက် ရပ်ကုန်၏။

ဆရာက “တပည့်တို့ အဘယ်ကြောင့် လာကြသနည်း” ဟု မေးသော် “ကျွန်ုပ်တို့သည် တခု သော စကားကို လျှောက်ကြားခြင်းငှါ လာပါသည်” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကို ကြားလိုသနည်း” ဟု

မေးလျှင် “ဆရာချစ်သော အဟိံသကသည် ဆရာ့မိန်းမနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်၍ ဆရာကိုပင် ပြစ်မှား အံ့ကြံသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ပါသည်” ဟူ၍ လျှောက်၏။

ဒီသပါမောက္ခဆရာလည်း မယုံမနာ ပြင်းစွာအမုက်ထွက်၍ “ဟယ် သူယုတ်တို့...ငါ့သားကို ငါနှင့် ကွဲပြားအောင် အဘယ်ကြောင့် ကုန်းတိုက်ကြသနည်း” ဟု ဆို၍ တံတေးဖြင့် ထွေးလိုက်၏။

ထို့နောက် တသင်းသော တပည့်တို့လည်း ထိုနည်းတူပင် ပြောဆိုကြ၏။ တတိယအသင်းလည်း ထိုနည်းပင် ပြောဆိုကြ၏။ ပြောဖန်များသောအခါ ဆရာလည်း အဟိံသက၏ အမှုအရာကို ကြည့်ရှုကာ ဆင်ခြင်၏။ ထိုအဟိံသကကိုကား ဆရာသာလျှင် ချစ်ခင်သည်မဟုတ်၊ ဆရာ့မယား၊ သမီး၊ သားနှင့်တကွ ချစ်ခင်ကြရကား ကျွမ်းဝင်ရောပြွမ်းသည်သာ ဖြစ်၏။

အင်္ဂုလိမာလ၏စွမ်းရည်

ဆရာလည်း ရောပြွမ်းသော အမှုအရာကိုမြင်လျှင် ဟုတ်နိုးအံ့ထင်၍ သတ်ချင်သော စိတ်သည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ငါသည် ဤအိမ်တွင် အဟိံသကကို သတ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဒီသပါမောက္ခဆရာ သည် မိမိထံမှာ အတတ်သင်လာသော တပည့်ကိုပင် သတ်ရာသည်ဟု အရပ်ရပ်ကြေညာ ၍ ငါ၏ ထံသို့ တပည့်တို့ မရောက်လာလတ္တံ့ ၊ ဤသို့ မရောက်ငြားက ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာသည် ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့ ၊ တစုံတခုသော ပရိယာယ်ဖြင့် ဤသူငယ် ငါ့ထံမှခွါသွား၍ သူတပါး သတ်လွယ် အောင် ပြုတော့အံ့ဟုကြံ၍ တရံသောကလ အဟိံသကကိုခေါ်ပြီးလျှင် “ချစ်သား အဟိံသက... သင်ကဲ့သို့ အမျိုးမြတ်စွာ ပညာလျင်လျား ဝတ်တရား၌ လိမ္မာသော တပည့်ကောင်းကို အလွန် ရခဲ၏။ ယုံကြောင့် သင်အား အကြွင်းမထားပဲ လွန်ကဲထူးမြတ်စွာ ငါသိသမျှ အတတ်ကိုသင်အံ့၊ သို့ရာတွင်မူ ပူဇော်ဖွယ်အထူးဖြင့် လွန်စွာပူဇော်မှ ငါ အကုန်သင်ထိုက်ချေသည်၊ သင် ပူဇော်နိုင်အံ့ လော” ဟု ဆို၏။

ထိုအဟိံသကလည်း “ဆရာ...အဘယ်သို့ ပြုရမည်ကိုသာ ပြောပါလော့၊ ကျွန်ုပ်ပူဇော်ပါအံ့” ဟု ဝန်ခံလျှင် “သင်ချစ်သားသည် ငါ့အား လူ၏ လက်ညှိုးတထောင်ဖြင့် ပူဇော်မှ သင်ရချိမ့်မည်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် အဟိံသကလည်း “ဆရာ...မစိုးရိမ်လင့်၊ လျင်စွာပြည့်စုံစေအံ့” ဟု ဆို၍ ဆရာကို ရှိခိုးပြီးသော် ကြီးစွာသော သန်လျက်၊ လှံ၊ ဓား၊ လေး-မြား၊ မီးပေါက် ဟူသော လက်နက်ငါးပါးကိုစွဲလျက် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ တခုသော တောအုပ်၌နေပြီးလျှင် ခရီးသွားကုန်သော မိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့အား ဖမ်းကာ ဖမ်းကာ သတ်လျက် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကိုသာယူ၏။ ပြုကတော့ အားဖြင့် အလွန် ပညာရှိသောသူဖြစ်လျက် ပါဏာတိပါတ၌ လေ့လာခြင်းကြောင့် စိတ်ပျံ့လွင့်လေရကား ရသောလက်ချောင်းကိုမျှ မရေတွက်ပဲ ဆင်ခက် သစ်ခွ စသည်တို့၌သာ စုထူး၍ ကျီးငှက်စသည်တို့ စားသဖြင့် ထားတိုင်း ထားတိုင်း ပျောက်ပျက်သည်သာ ဖြစ်လေ သော် ဤသို့ထားသဖြင့် မသင့်ချေသေး၊ ရသမျှလက်ညှိုးကို ကြိုးဖြင့်သီရုံး၍ ပန်းကုံးကဲ့သို့ လည်တွင်ဆွဲထားမှ ငါ့အား ပြည့်စုံလွယ်ချိမ့်မည်ဟုကြံလျက် တဖန် သတ်၍ရသမျှ လက်ချောင်းကို ကောင်းစွာသိ၍ လည်၌ဆွဲထား၏။

ထိုအခါမှစ၍ အင်္ဂုလိမာလဟူသော အမည်ကို လူတို့ခေါ်ဆိုကြ၏။ ထိုတောအုပ်သို့ ထင်းခုတ် ဟင်းရှက်ခူးမှု သွားဝံ့ကြသောသူ မည်သည် တစုံတယောက်မျှ မရှိ၊ အလုံးစုံသော တောအုပ်သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသားလည်း ခရီးသွား လူသူမရှိလျှင် ညဉ့်အခါ၌ ရွာတွင်းသို့ဝင်၍ အိမ်တွင် ပိတ်ထားသော ဆူးတပ်တံခါးကို ခုန်လွှားဖျက်ဖောက်၍ ယောက်ျားမိန်းမ ဖမ်းမိ သမျှသော သူကိုသတ်၍ လက်ညှိုးနှစ်ခုကို ယူ၏။ လူတို့စည်းဝေး၍ လိုက်သောအခါ လျင်စွာ သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးဘိ၍ မိမိတောအုပ်သို့ ဝင်နေ၏။ သုံးယူဇနာရှိသော ခရီးကိုလည်း တဟုန်တည်း ပြေးနိုင်သော စွမ်းပကားသတ္တိ ရှိရကား မည်သူမျှ လိုက်လံဖမ်းဆီးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တစုံတယောက်သော သူကိုမြင်လျှင် လက်တွင်စွဲမြဲသော ဓား သန်လျက်ကို စက်ရဟတ်ကဲ့သို့ ပတ်ပတ်ချာချာ လည်စေလျက် ကြွက်သို့ ရှေးရှုလိုက်သော ကြောင် သား ကောင်ကို ရှေးရှုလိုက်သော ကျားကဲ့သို့ ကုန်လွှားခုန်ပျံ၍ နံဘေးတင်သားကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လျက် တမုဟုတ်ခြင်း ပြေးလာ၍ ဦးခေါင်းကိုသာ ဖြတ်လေ၏။

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ညဉ့်၌လည်းကောင်း၊ နေ့၌လည်းကောင်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ယူလေရကား ကျေးရွာငယ်အများ ပျက်စီး၍ ရွာကြီးနိဂုံးသို့ ပေါင်းရုံး၍ နေကြကုန်၏။ ရွာကြီးတို့၌ ထို့အတူ ဝင်၍ ယူပြန်လျှင် လူပုယင်တို့သည် သားငယ် မြေးတံ့ ပြေးလွှဲကြလတ်၍ သာဝတ္ထိမြို့၏ အနီး၌သာ ဆူးတပ်လံ့စွာဖြင့် ကာရံ၍ နေကြ၏။

ထိုသို့ နေပြီးသော် မင်းကြီးထံသို့ ကပ်၍ “အရှင်မင်းမြတ်...အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသား သည် မြင်မြင်သမျှသော မိန်းမ ယောက်ျားတို့ကိုသတ်၍ အရပ်ရပ် ကျေးရွာတို့ များစွာ ပျက် စီးကုန်ပြီ၊ ဤခိုးသူကို ဖမ်းယူပယ်ရှားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ကောသလမင်းလည်း သတင်း ကြားသည်နှင့် အလွန်ထိတ်လန့်ရကား မဖမ်းဝံ့ငြားသော်လည်း ပြည်သူပြည်သားတို့ နှလုံးသက် သာစိမ့်သောငှါ “သင်တို့ မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် နက်ဖြန် မြင်းစီးသူရဲ ငါးရာနှင့် အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းယူစေအံ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

မိခင်၏စေတနာ

ထိုစကားကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြားလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာ၍ မန္တာနိပုဏ္ဏေးမအား ဤသို့ ပြော၏။ “ရှင်မ...ယခု လူတို့ကိုသတ်၍ လက်ညှိုးကိုဖြတ်ယူသော ခိုးသူ အင်္ဂုလိမာလ ဟူသည် ကား အခြားသူမဟုတ်၊ ရှင်မ၏သားပင်တည်း၊ ထိုခိုးသူကို နက်ဖြန် ငါတို့မင်းကြီးသည် မြင်း ငါးရာဖြင့် သွား၍ ဖမ်းယူလတ္တံ့” ဟု ပြော၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပုဏ္ဏေးမက “အမောင်... ထိုသို့ ဖြစ်တပြီးကား အမောင်သားကို သွား၍ ခေါ်ပါချေ” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားက “ငါမသွားဝံ့” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်မသွားဝံ့သော် အကျွန်ုပ်ပင် သွား၍ခေါ်ပါအံ့” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားကလည်း “ရှင်မ...သူမိုက်တို့အားလည်းကောင်း၊ ခိုးသူတို့အားလည်းကောင်း ငါ့သား၊ ငါ့တူ တော်သည် ဟူ၍ အကျွမ်းမဝင်ရာ၊ မင်းညီမင်းသားတို့ကိုလည်း ငါ့အား ချစ်ခင်သည်ဟူ၍ ဂရုမမူ အကျွမ်း မဝင်ရာ၊ မိန်းမတို့ကိုလည်း ငါ့အလိုသို့ လိုက်လှသည်ဟူ၍ ချစ်ကျွမ်း မဝင်ရာဟု ရှေးပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်သည်၊ သင့်သားယုတ်သည် ကြမ်းကြုတ် လွန်ကျူးသောသဘော ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ငါမသွားစေချင်” ဟု ဆို၏။

မိခင်တို့၏ သဘောလည်း သားသမီးကို အလွန်စုံမက်ခြင်းရှိရကား “အကျွန်ုပ်အား သတ်လို သော်လည်း သတ်ပစေ၊ သား၏သေခြင်းကို မမြင်လိုပါ” ဟု ဆိုလျက် နံနက်သောအခါ ဆေးစွာ ထမင်းစားပြီးလျှင် သားအင်္ဂုလိမာလရှိရာ တောအရပ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။

အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသားလည်း မကောင်းသော စားခြင်း၊ မပျော်သောအိပ်ခြင်းဖြင့် ဆင်းရဲ ခံရသည် မြင့်ရှည်လှ၍ စိတ်ဆန့်ကျင်ရကား မိမိရသော လက်ညှိုးကို ရေတွက်၍ကြည့်သော် တထောင်ပြည့်မည် တယောက်သာ လိုတော့သည်ဟု သိ၍ “ယနေ့ ငါသည် ရှေးဦးမြင်သောသူ တယောက်ယောက်ကိုသတ်၍ လက်ညှိုးတထောင် ပြည့်စေသဖြင့် ဆရာအား ပူဇော်ပြီးလျှင် ကြီးမြတ်သောအတတ်ကို လျင်စွာသင်၍ မိခင် ဖခင်တို့ထံ ပြန်တော့အံ့” ဟု ကြံလျက် တောအုပ် လယ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ကွယ်ဝှက်လောက်ရုံသော တော၏အဝ တခုသောဌာန၌ နေ၏။

မိခင်ဖြစ်သော မန္တာနီပုဏ္ဏားမလည်း တောအနီးသို့ ရောက်သောအခါ “ချစ်သား အဟိံသက...ကောသလမင်းကြီးသည် ယနေ့ မင်းကိုဖမ်းယူခြင်းငှါ မြင်းငါးရာဖြင့် ထွက်လာ လတ္တံ့၊ လောလောရက်ရက် ခုတ်ဖျက်သတ်ညှစ်ခြင်းကို မင်းခံရတော့မည်၊ မိခင်ထံသို့ အမြန် လာခဲ့လော့” ဟု ဟစ်ကြော်၍ သွား၏။ ခိုးသား အင်္ဂုလိ မာလလည်း အဝေးက လာသည်ကိုမြင် လျှင် ဤမိန်းမကိုပင်သတ်၍ လက်ညှိုးကို ဖြတ်ယူအံ့ဟု ကြံလျက် နေလင့်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဒေသနာ

ဘုရားသခင်လည်း ထိုနေ့ နံနက်ထ၍ ခလကကိုရှုတော်မူလျှင် အင်္ဂုလိမာလ၏ ဥပနိဿယ သမ္ပတ္တိကို မြင်၍ “ယနေ့ ငါသွား၍ တရားဟောရမူ လေးပုဒ်ရှိသော တဂါထာဖြင့် အင်္ဂုလိမာလ လည်း သစ္စာလေးဝကို မြင်သဖြင့် ရဟန်းခွင်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ငါမသွားဘိမူ မိခင် ကိုသတ်၍ အနန္တရိယကံကို ရသဖြင့် အဝီစိငရဲ၌ မြင့်မြဲစွာခံရလတ္တံ့” ဟု မြင်တော်မူ၍ ရတနာ ဂူမှ ထွက်သော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ဂန္ဓကုဋ်တိုင်းမှ ထွက်ပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ပြင်၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲပြီးသော် ကိုယ်တော်တည်း သာလျှင် အင်္ဂုလိမာလ ရှိရာတောအုပ်သို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူ၏။ ခရီးအပါး၌ အမှုလုပ်၍ နေသော သူတို့က မြင်လျှင် “အရှင်ဘုရား .. ဤခရီးကို သွားတော်မမူပါလင့်၊ တောအုပ်၌ရှိသော အင်္ဂုလိမာလခိုးသားသည် ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူး ဂုဏ်ကိုလည်း မသိ၊ တွေ့မိသမျှသော လူရဟန်း တို့ကို သတ်၍ လက်ညှိုးကို ဖြတ်ယူ ပါသည်” ဟု လျှောက်ကြ၏။

ဘုရားသခင် ကလည်း “အင်္ဂုလိမာလကို ငါဆုံးမတော်မူမည်၊ သင်တို့ မကြောက်ကြလင့်” ဆို၍သာ သွားသဖြင့် တော၏အပါးသို့ ရောက်သောအခါ သားထံသို့ ရှေးရှုလာသော မန္တာနီ ပုဏ္ဏားမနှင့် အင်္ဂုလိမာလအကြားသို့ စကြံသွားတော်မူ၏။

အင်္ဂုလိမာလလည်း မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်လာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ဤရဟန်းကိုပင် သတ်တော့အံ့ဟု ကြံလျက် ပုန်းဝှက်ရာမှ လျင်စွာထ၍ ပြေးလာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း ခိုးသားမမိနိုင်မိမ့်သောငှါ ဣဒ္ဓါဘိသင်္ခါရကို စီရင်၍ ထက်ဝန်းကျင်သော မြေသည် ရေ၌ လှိုင်းတံပိုး ရောက်သကဲ့သို့ မောက်တုံနိမ့်တုံ ခလုခလုထသဖြင့် အင်္ဂုလိမာလသည် ခြေမျှမလှမ်း နိုင်ရှိ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်မူကား စည်မျက်နှာအလားကဲ့သို့ ညီညွတ်သော မြေပြင်အလယ်၌ သပ္ပာယ်စွာ ကြွတော်မူ၏။ အင်္ဂုလိမာလကို မြေညီရာ အစသို့ ရောက်စေ၍လည်း ကိုယ်တော်သည် အလယ်ဌာနဖြင့် ကြွတော်မူ၏။

ယင်းသို့ မြေညီအစသို့ရောက်လျှင် အင်္ဂုလိမာလလည်း ကြုံးဝါသံပ၍ ငါမျှသော သူကို အဘယ်မူ၍ ခံနိုင်အံ့နည်း။ ဤမြေညီဝယ် အမှီလိုက်ပြီးလျှင် ရဟန်းကြီး၏ လက်ညှိုးကိုဖြတ်အံ့ဟု လက်ပမ်းပေါက် ခတ်ပြီးသော် တောမီးလောင်သကဲ့သို့ အာခေါင် အာရင်းသံကို ဟစ်လျက် အားကုန် သွန်သဖြင့် တဟုန်တည်းပြေး၍ လိုက်ပါသော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် အလယ် သား ဌာနမှ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ကြွသည်ကို မမီနိုင်၊ အတန်ငယ် နီး၍ လာလျှင်လည်း ကြီးစွာ သော ချောင်းမြောင်းကြိမ်ပိုက်ခြားသကဲ့သို့ အပါးသို့ မကပ်နိုင်ဖြစ်၏။

ဤနည်းဖြင့် လိုက်လာ၍ သုံးယူဇနာ ခန့်လောက် ခရီးရှည်လေလျှင် အင်္ဂုလိမာလသည် အလွန်ပန်းလှရကား ခံတွင်းမှ တံတေး တို့သည် ခြောက်၍ ချွေးပေါက် ချွေးစေးတို့သည် ကိုယ် အလုံးမှ ယိုစီးကုန်၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလလည်း ဤသို့ ကြံ၏- “ရှေးအခါက ငါလိုက်ရမူ လျင်မြန်လှသော သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ ယုန်၊ ကြောင်မှလည်း ငါ့လက်က မလွတ်နိုင်၊ ယခုမှာမူ လျင်စွာ သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးခုန်၍ လိုက်ပါငြားသော်လည်း ဖြေးဖြေးသာသွားသောဤရဟန်းကို ငါ မမီနိုင်ချေ၊ အံ့ဖွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲပေတကား” ဟု ကြံလျက် အတန်ငယ်ရပ်ပြီးလျှင် “အရှင် ရဟန်း ... ရပ်ဦးလော့ ရပ်ဦးလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “ငါကား ရပ်၏၊ သင်သာ မရပ်သည်” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင် ရဟန်း... သင်သည် မတန်မနား သွားလျက်ကိုပင် ငါ ရပ်၏၊ အကျွန်ုပ်ရပ်နေသည်ကို သင်ကား မရပ်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုပါသနည်း၊ မုသာဝါဒသည် ရဟန်းတို့၏ အလေ့အထပင်လော” ဟု ဆိုပြန်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်း အင်္ဂုလိမာလ... ငါသည် ပါဏာတိ ပါတစသော မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့၌ မလိုက် မစား ကြည့်ရှောင်ရှားသည်ဖြစ်၍ အပါယ်လားခြင်းမရှိ၊ သုဂတိတို့၏ အထွတ် အထိပ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်လမ်းဝဋ်သာ တည်ရကား ရပ်သောသူမည်၏။ သင်ကား ဒုစရိုက်တရား တို့ကို များစွာ ပြုလေ့ရှိသည်၊ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့အား သနားချစ်ခင်ခြင်းမရှိသည်၊ ကောင်းသော အကျင့်စာရိတ္တ မရှိသည်ဖြစ်၍ စုတေသောအခါ ငရဲ၊ ပြိတ္တာ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသူရကာယ် ဟူသော အပါယ်လေးခွင်သို့စင်စစ် သွားအံ့သောသူဖြစ်ရကား ရပ်နားသည်မမည်၊ သွားသည်ပင်မည်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါကားရပ်၏၊ သင်ကား မရပ်ဟူ၍ ငါဆိုသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အင်္ဂုလိမာလ မဂ်ဖိုလ်ရ

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အင်္ဂုလိမာလလည်း အနှစ်သာရ ရှိပေလှ၍ အသက်တည်သမျှ အောက် မေ့ထိုက်သော ဤကဲ့သို့သော စကားကို ဆိုတတ်ပေသော သူကား လူသာမည မဟုတ်၊ သုဒ္ဓေါနေမင်းကြီး ညာထား သိရီမဟာမာယာမိဖုရား၏ ရွှေရင်တော်နှစ် သားတော်ချစ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်တော်ပင် ဖြစ်ရာပေသည်၊ မြင့်ရှည်စွာ ငါ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရားကို ကျင့်မှားနေဘိ၍ ဒုဂ္ဂတိသို့ လားအံ့သောအရာကို မြတ်စွာဘုရား သနားတော်မူလှ၍ ဤတောကြီးမြိုင်ဝသို့ ကြွလာတော်မူပေသည်ဟု မှတ်ယူလျက် အလွန်ကြည် ညွတ်သောစိတ်ရှိရကား ပီတိငါးပါးဖြင့် နှံ့သောကိုယ်ဖြင့် ရိုသေကျိုးနွံစွာ မြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေတော်၌ ဝပ်လျက် “အရှင်မြတ်သည် အကျွန်ုပ်အား သနားချီးမြှောက်တော်မူပါ၊ ယုတ်မာ

သော အကျင့်ဟူသမျှကို ပယ်ချပစ်တော့မည်” ဟု လျှောက်ကြား၍ လည်၌ဆွဲဆောင်ထားသော လက်ညှိုးတလောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လက်နက်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း တခုသောအိုင်ကြီး၌ ပစ်လေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အင်္ဂုလိမာလအား အထူးထူးသော တရားတို့ကို ဟောကြားပြသ တော်မူလျက် မဂ္ဂါနုလောမဉာဏ်ဖြစ်သည်ကို မြင်ဘိသော်-

ဟေ ဘိက္ခု၊ သမ္မာ စရထ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ-

ဟု သုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူသဖြင့် လူဝတ် လူစား ဆံ မုတ်ဆိတ်တို့သည် အကုန်ကွယ်ပ၍ သပိတ် သင်္ကန်း ရဟန်းပရိက္ခရာ အစုံနှင့်တကွ ခိပေါဘိညရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

[ဆုံးမတော်မူသော တရားကို စာသွားရှည်မည်ကြောင့် အကျယ်မဆိုလိုက်ပြီ၊ အလိုရှိ မှု မဇ္ဈိမနိကာယ် အင်္ဂုလိမာလသုတ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တို့၌ ယူပါကုန်။]

ဘုရားသခင်လည်း အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား ကိုယ်တော်၏ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာကိုလွယ်စေပြီးသော် နောက်တော်ဖြင့်ခေါ်၍ ကျောင်းတော်သို့လာခဲ့၏။ မန္တာနီ ပုဏ္ဏားမလည်း သားရဟန်းဖြစ်သည် ကိုမြင်လျှင် ရှင်လန်း ငမ်းသာစွာ ဥသဘခဲ့ကွာသော နောက်တော်မှလိုက်၍ “ချစ်သား အဟိံ သက...မိခင်နှင့် ကဲ့ရသည်ကား နှစ်လ ရှည်ကြာပြီ၊ အဘယ်မှာ ချစ်သားနေသနည်း၊ အဘယ်သို့ စားရပါသနည်း၊ အဘယ်သို့အိပ်ရပါသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ချစ်သား ပြုဘိသနည်း၊ ယခု မိခင်အိမ်သို့ မဝင်ပြီလော” စသည်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ မေးမြန်း၍လာ၏။

အရှင် အင်္ဂုလိမာလလည်း ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ “ယခု ငါ့အား ဘုရားသခင် သာလျှင် မျက်မြင်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း သုခကြီးရောက်အောင် ချီးမြှောက်တော်မူပေသည်၊ ဘုရားနောက်တော်သို့သာ လိုက်တော့အံ့” ဟု ဆို၏။

ကောသလမင်းကြီး အံ့ဩရပုံ

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့အား ထင်ရှားသိစေခြင်းငှါ မြို့၏အနီး ဖြစ်သော ခရီးဖြင့်လာ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းလည်း ထို သတင်းကိုကြား၍ ဘုရားသခင်ထံသို့ အခြံအနံ့များစွာနှင့် လာပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရားအား အကြောင်းအကျိုးကို မေးမြန်း လျှောက်ထား၍ နေ၏။

ထိုသို့နေစဉ် အင်္ဂုလိမာလသည် ဘုရားရှင်အား ဝတ်ပြုခြင်းငှါထွက်၍လာသော် များစွာသော မှူးမတ်မင်းချင်းအပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းရုတ်ရုတ် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြောပြလျက် ထ၍ ပြေးပုန်းရှောင်ရှားကြကုန်၏။

ကောသလမင်းကြီးကလည်း “အရှင်ဘုရား... လူတတောင်မျှသတ်လေသော ခိုးသူအား ရဟန်း ပြုသဖြင့် မသင့်လျော်ပါ၊ အကျွန်ုပ် စီရင်ပါမည်” ဟု လျှောက်ထား၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “သင်မင်းကြီး မစီရင်ထိုက်ပြီ၊ ဤသူ၏ ကံရင်းသည် အကြွင်းမဲ့ပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ အထူးထူးသော တရားရသကို ဝေငှတိုက်ကျွေးတော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီး လည်း ချီးပအံ့ဩ၍ ပြန်ခဲ့၏။

အင်္ဂုလိမာလပရိတ်တော်

နောက်နောက်သော နေ့တို့၌ အရှင်အင်္ဂုလိမာလ မြို့တိုင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်လျှင် မြင်သမျှသော လူတို့သည် “ဤသူပင် ငါတို့အဖကို သတ်၏၊ ငါတို့သားကို သတ်၏” စသည်ဖြင့် ပြောပြလျက် အချို့ အိမ်တံခါးဝကို ပိတ်လင်းကုန်သည်။ အချို့လည်း ရှောင်ရှားပြေးလွှဲကုန်သည်။ အချို့လည်း အုတ်ခဲလှင်ကန်တို့ဖြင့် ပစ်ကုန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆွမ်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ယာဂုကိုမျှ မလောင်းကြကုန်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သံဃာတော်တို့ကသာ မျှတကာ သုံးဆောင်ရကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်သိတော်မူသော် အင်္ဂုလိမာလကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အင်္ဂုလိမာလ...သင့်ကို ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အံ့သွား တခဲခဲဖြင့် ပြေးလွှဲ ရှောင်ရှားကြခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ခု ယာဂု ဆွမ်းကိုမျှ မလှူဒါန်းခြင်း ဟူသော အကျိုးသည် ယခုဘဝ၌ တထောင်မျှသော လူကိုစင် သင် သတ်ခဲ့သော ပါဏာတိပါတကံ၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးဆက်ပင်တည်း။ သင်၏ သန္ဓေဥပက သတ္တမဇော စေတနာသည်လည်းကောင်း၊ အလယ်ဇော ဟူသော အပရာပရိယ စေတနာသည် လည်းကောင်း အဟောသိကံသာ ဖြစ်လေကုန်ပြီ” ဤသို့စသည်ဖြင့် တရားဓမ္မကို ပြတော်မူ၍ အသက်မွေးရခြင်း လွယ်စိမ့်သောငှါ-

ယတောဟံ ဘဂိနိ အရိယာယ-
ဇာတိယာ ဇာတော နာဘိဇာနာမိ
သဉ္စိစ္စ ပါဏံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတာ၊
တေန သစ္စေန သောတ္ထိံ တေ ဟောတု သောတ္ထိံ ဂဗ္ဘဿ-

ဟူသော ပရိတ်တော်ကို သင်တော်မူ၏။

အရှင်အင်္ဂုလိမာလလည်း ထိုပရိတ်တည်းဟူသော ဆေးဖြင့်သာလျှင် ချမ်းသာစွာ ကိုယ်ဝန်မှ မထမြောက်ကုန်သော မာတုဂါမတို့အား ပရိတ်တရားကို ဟော၍ ချမ်းသာစွာ ထမြောက်စေ၏။ ထိုအခါမှ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့လည်း အရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် တန်ခိုးကြီးပေစွာဟု သဒ္ဓါ ပသန့ဖြစ်၍ လှူဒါန်းပူဇော်ကြကုန်သတည်း။

အင်္ဂုလိမာလကံမှတ်ချက်

ဤစကားအစဉ်၌ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ကံတို့သည် အရဟတ္တမဂ် ခဏ၌ အကြွင်းမဲ့ ပြတ်သည်ဖြစ်လျက် အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံ၊ ထိုကံ၏ အကျိုးတို့သည် အသို့ ကြွင်းကျန်ရာသနည်း ဟူငြားအံ့။

ဥပပဇ္ဇကံနှင့် အပရာပရိယကံ နှစ်ပါးသာလျှင် မဂ်ခဏ၌ ကုန်သည်။ ဒိဋ္ဌဓမ္မကံမူကား ကြွင်းကျန်၍ ရှိသည်ပင်တည်း ဟူပေ။ ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၌-

ထေရဿ ပန ဥပပဇ္ဇဝေဒနီယဉ္စ အပရာပရိယဝေဒနီယဉ္စာတိ ဣမာနိ ဒွေ
ကမ္မာနိ ကမ္မက္ခယကရေန အရဟတ္တမဂ္ဂေန သမုတ္တိဂ္ဂတနိ၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယံ ပန
အတ္ထိံ၊ တံ အရဟတ္တပုတ္တဿာပိ ဌတှာ ဝိပါကံ နေတိယေဝ-

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ထေရဿ ပန၊ အရှင် အင်္ဂုလိမာလ ထေရ်အားကား။ ဥပပဇ္ဇဝေဒနီယဉ္ဇ၊ အခြားမဲ့၌ ခံစားအပ်သော ကံလည်းကောင်း။ အပရာပရိယ ဝေဒနီယဉ္ဇ၊ အဆက်ဆက်၌ ခံစားထိုက်သော ကံလည်းကောင်း။ ဣတိ ဣမာနိ ဒွေ ကမ္မာနိ၊ ဤ နှစ်ပါးသော ကံတို့ကို၊ ကမ္မက္ခယကရေန၊ ကံ၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော။ အရဟတ္တမဂ္ဂေန၊ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့်။ သမုတ္တိဋ္ဌိတာနိ၊ အကြွင်းမဲ့ ပယ်အပ်ကုန်၏။ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကမ္မံ ပန၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံသည်ကား။ အတ္ထိ၊ ရှိသေး၏။ တံ၊ ထိုဒိဋ္ဌဓမ္မကံသည်။ အရဟတ္တပုတ္တဿာပိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော သူအားလည်း။ ဌတု၊ တည်၍။ ဝိပါကံ၊ အကျိုးကို။ ဒေတိယေဝ၊ ပေးသည်သာတည်း။

[ဒိဋ္ဌဓမ္မကံရှိ၏ ဆိုသော်လည်း ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် နှစ်ပါးတို့တွင် ကုသိုလ်ကံသာရှိသည်၊ အကုသိုလ်ကံကား မရှိ၊ အကျိုးဆက်သာ ရှိသည်ဟု ယူမှ ပရမတ္ထဒေသနာနှင့် ညီမည်။]

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း သတ္တမပိုင်း ပြီးပြီ။

အာဠာမပိုင်

၇၅-မြတ်စွာဘုရား အာဠာမပိုင်ဘိလူးကို ချွတ်တော်မူခြင်း

ဘုရားမြတ်စွာသည် သောဠာသမဝါဝယ် အာဠာမပိုင်၌ ဝါဆိုသောအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။
အပိုင်စားရခြင်း

မဇ္ဈိမဒေသ၏ အရှေ့မြောက်စွန်း ဟိမဝန္တာ၏ အနီး၌ တည်ရှိသော တိုင်းကြီးသည် လူတို့ ဝတ်ဆင်ရာ တန်ဆာ အထူးတို့၏ ဖြစ်ထွန်းရာဖြစ်၍ “အလံ ဝိဘူသနံ တ္ထောတိ အာဠာမပိုင်” ဟူသော အဘိဓာန်ဋီကာပါ၌ မိန့်အပ်သည်နှင့်အညီ အာဠာမပိုင်တိုင်းမည်၏။ ထိုတိုင်းအတွင်း မင်းနေပြည်ကြီး နှင့် ခရီးမဝေးမနီး ဗာဂါဝုတ်ကျော်ကွာသော အရပ်၌ ကြီးစွာသော ညောင်ပင်သည်ရှိ၏။ ထိုညောင် ပင်၌ အာဠာမပိုင်ဘိလူးသည် “စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့၏အထံ၌ ကျိုးနွံယဿဖြင့် မှန်းတည့်ကာလ ဤညောင်ရိပ်နွံသမျှအရပ်သို့ ကပ်ရောက်ခိုင်လှသော သတ္တဝါတို့အား သင်စာပိုင်စေတော့” ဟု ခွင့်ရသောကြောင့် ထိုညောင်ပင် အောက်သို့ ရောက်လာသမျှသော သတ္တဝါတို့၏ အသားကို စားလျက် မပြတ် နေစမှတ်ပြုသတည်း။

ဘိလူး၏ ဗိမာန်ကား ညောင်ပင်အနီး တောကြီး၏အတွင်းဝယ် သန့်ရှင်းသော မြေအပြင်၌ တည်၏။ လူတို့နေရာ ကောင်းစွာ တည်လုပ်အပ်သော မြို့ကဲ့သို့ တံတိုင်း မြို့ရိုး ပြအိုး ပစ္စင် ရင်လျှောက် ရင်တား တံခါး ကျုံးမြောင်းလည်းရှိ၏။ အပြန်အားဖြင့် ငါးယူဇနာ၊ အစောက် အားဖြင့် သုံးယူဇနာရှိသော ဗိမာန်အထက်၌ ကြေး ကွန်ရက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာ တံတင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ လုံခြုံ၏။

မင်းကြီးတာကထွက်

တရံသောအခါ အာဠာမပိုင်ကို အစိုးရသော မင်းသည် သင်းပင်း ကျေးကျွန် ခြွေရံမှူးမတ် တို့နှင့်တကွ ခုနစ်ရက်မျှလောက်ပင် တောကစားထွက်တော်မူသော် တောအုပ်၌ တရံသော ဧကီသမင်ကို မြင်၍ “ငါတို့ ဗိုလ်ပါအပေါင်းတွင် အကြင်သူ၏အထံမှ သမင်သည် ထွက်ပြေးအံ့၊ ထိုသူ၏တာဝန်ဖြစ်စေ” ဟု ကတိကဝတ်ပြု၍ ထက်ဝန်းကျင် ဝန်းရံကြ၏။

ထိုအခါ လိမ္မာသော ဧကီသားလည်း မင်းကြီး၏ နံပါးဖြင့် ထွက်၍ပြေးလေဘိ၏။ မင်းကြီး လည်း လေး မြား၊ သန်လျက်တို့ကို ကိုင်၍ လိုက်လေသဖြင့် ထိုဧကီသားလည်း သုံးယူဇနာမျှသာ ပြေး၍ ပင်ပန်းသောအခါ နေ့ရှိရာသို့သက်၍ တည်လေ၏။ ဧကီသမင်ကို သန်လျက်ဖြင့် ပိုင်း၍ အသားကို အလိုမရှိသော်လည်း မိမိ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော အမတ်တို့ ပြက်ရယ်ပြုမည်စိုးသော ကြောင့် ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းဆောင်၍ လာခဲ့သော် အာဠာမပိုင်ဘိလူးနေသော ညောင်ပင်ကို မြင် သဖြင့် အပင်အပန်း ပြေအံ့သောငှါ ဝင်၍ နားလေ၏။

ဘိလူးသည် မင်းကြီးဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ စားခြင်းငှါ အနီးသို့ကပ်၏။ ထိုသို့ကပ်လာသည်ကို မင်းကြီးမြင်လျှင် အလွန်ကြောက်လန့်ရကား “ဤသမင်သားကို စား၍ ကျွန်ုပ်အား လွှတ်ပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ ဘိလူးလည်း “မင်းကြီး... သင်သည် ဥစ္စာရှင်၏ဘဏ္ဍာဖြင့် ဥစ္စာရှင်ကိုပဏ္ဍာပြု၍ လှည့်ပတ်သကဲ့သို့ ငါ့ကို လှည့်ပတ်ဘိသည်တကား၊ ငါ့ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ သင်သည်လည်းကောင်း၊ ဤအသားသည်လည်းကောင်း ငါ့အစာသာ မဟုတ်လော” ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း “ဘိလူးမင်း... သင်သည် တနေ့စားရသော အစာထက် နေ့ရက်ရှည်စွာ စားခြင်းကို အလိုမရှိပါသလော၊ ငါကား ဤ အာဠဝီပြည်ကို အစိုးရသော မင်းတည်း၊ ယနေ့ ဤအသားကိုသာ စား၍ ငါ့ကိုလွှတ်ပါမူ လူတယောက်နှင့် ထမင်းတံအိုးကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သင့်ထံသို့ ပို့စေအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုဘိလူးလည်း “သင့်ကို လွှတ်၍ နန်းသို့ရောက်လျှင် မင်းစည်းစိမ်ကို ခံလျက် ရာဇမာန် ဝင်သဖြင့် သင်မေ့လျော့စွာ နေလတ္တံ့၊ ငါလည်း ဤညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောသူကိုမှ စားခွင့်ရချေသည်။ သင် မပိုလာသော် သင့်ကို ငါ အဘယ်လို အောင်နိုင်အံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ မင်းလည်း “ဤလူတယောက်နှင့် ထမင်းတံအိုးကို အကြင်နေ့၌ ငါ မပို့လည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုလည့်နေ့ နန်း၌နေသော ငါ့ကို သင် စားပိုင်စေလော့” ဟု ကတိကဝတ်ပြု၏။ ထိုအခါမှ အာဠဝကလည်း “သင်ဆိုတိုင်း မှန်စေ၊ သွားလေလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။

ဘိလူးထံ အစာဆက်ရပုံ

မင်းလည်း မြို့သို့ ရှေးရှုလာခဲ့သော် ဗိုလ်ပါအများပျံ့ ခရီးအကြား၌ သစ်ခက်တဲဖြင့် နေလင့်ကြသည်နှင့် မင်းကြီးလာသည်ကို မြင်လျှင် ဦးတင်ကြို၍ အကြောင်းကို မေးမြန်း ပြောဟောလျက် မြို့သို့ ဝင်တော်မူ၏။ နန်းသို့တက်၍ နံနက်ထမင်းစားပြီးသော် မြို့ဝန်ကို ခေါ်၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။

မြို့ဝန်လည်း “အရှင်မင်းကြီး... အဘယ်မျှ နေ့ရက် အပိုင်းအခြား ကားခဲ့သနည်း” ဟု မေး၏။ “အပိုင်းအခြားကို ငါမထားမိခဲ့ချေ” ဟု ဆိုပေသော် “အပိုင်းအခြားမရှိမူ ဘိလူးကို နှစ်လရှည် ကြာ ကျွေးရချိမ့်မည်၊ ဤအာဠဝီပြည်အလုံးသည် သင်ဓုန်းသွားထက်၌ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သင်မင်းကြီး ကြောင့်ကြမဲ့သာ စံနေတော်မူ၊ သူတပါးကို မသိစေလင့်၊ ဤအရေးကို အကျွန်ုပ်ဆောင်ပါအံ့” ဟု ဆို၍ နောင်အိမ်သို့ သွင်းပြီးသော သတ်ထိုက်သော အပြစ် ရှိသူတို့ကို ခေါ်၍ “သင်တို့ အသက်ရှည်လို့မူ ထွက်လှည့်ကြ” ဟု ခေါ်၍ ရှေးဦးစွာ လာသောသူကို ရေချိုးစေပြီးသော် ထမင်းကျွေးမွေး၍ “ဤထမင်းချက်အိုးကို ညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ချေ၊ ပြီးလျှင် သင်လိုရာ အရပ်သို့ သွားလေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုယောက်ျားလည်း စေသောအတိုင်းသွား၍ ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘိလူး၏ အာနုဘော် စွမ်းအင်ကြောင့် ပင့်ကူမျှင်ဖြင့်ရစ်သော ပိုးကဲ့သို့ မလှုပ်ချောက်နိုင်၊ ကိုယ်အလုံးသည် ထောပတ်စိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ အာဠဝကဘိလူးလည်း ဆင်း၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့ ရှုပ်ရှုပ်ဝါး၍ စားလေ၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စေလွှတ်၍ ရောက်သမျှသော သူအား ဘိလူးစားလတ် သည်ကို လူတို့သိကုန်လျှင် “ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးသည် ခိုးသူကို ဘိလူးစား ကျွေးဘိသည်” ဟု

အလွန် ကြောက်ရွံ့ကြ၍ ခိုးဝှက်ဆိုးသွမ်းခြင်းကို မပြုဝံ့ကြကုန်။ ကာလရှည်လတ်သော် ခိုးသူ ဟောင်းတို့ ကုန်၍ နှောင်အိမ်သည် ဆိတ်ငြိမ်လေ၏။ ထိုအခါ ဥစ္စာထုပ်ကို အိမ်ကြား အိမ်ဝ လမ်း မှန်ထွက် စသည်တို့၌ ချထား၍ ကောက်သသကဲ့ မိန်းယူ၍ ပို့လေကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ပြည်သား ပြည်သူတို့ သိပြန်လျှင် ဥစ္စာထုပ်ကို လက် ခြေဖြင့် တိုဝံ့သမျှ မရှိကြ၍ ခိုးသူ လူစွမ်း မရနိုင်သော် အမတ်ဘို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေး၍ ဤသို့ ကြံကြကုန်၏- “ပြည်အလုံးသည် အရှင့် ကျေးဇူး တော်ကို ခံရသူ ဖြစ်သော ဖြစ်သည်။ အမျိုးနိမ့်မြင့် အစဉ်အတိုင်း တယောက် တယောက်သော သူအိုဘို့ကို လေ့လာကြကုန်အံ့။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ သူအိုတို့သည် အလိုလိုပင် သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ဆင်းရဲဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စုံမက်ရာ မရှိပြီ” ဟု ဆို၏။

ထို့စကားကို မင်းကြီးကြားသော် “ဤအရေးကား မသင့်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ မိဘ ဘိုးဘေးဘို့၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်သော သူတို့သည် ငါတို့၏ ဘိုးဘေးကို ဘီလူးစာ ကျွေးပြီဟု ပြည်အလုံးသည် ချောက်ချားရာလတ္တံ့၊ ပို့သသူတို့လည်း အပြစ်ကြီးစွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါမနှင်သက်” ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ ဖြစ်သဖြင့်ကား “ပုခက်တွင်း၌ ပက်လက်အိပ်တတ်ကာဖြစ်သော သူငယ်တို့ကို ပို့စေ ကုန်အံ့၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ထိုသူငယ်အား မိဘများလည်း လွန်စွာမချစ်ခင်သေး၊ ငါ့မိ၊ ငါ့ဖဟူ၍လည်း သူငယ်က မသိသေး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အာဠဝီမင်းလည်း ဤအရေးသင့်ပြီဟု ခွင့်ပြုလေသော် နေပြည်တော်၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း သူငယ် ကိုယ့်၍ ပို့လေကုန်၏။ ထိုအခါ သားငယ် သမီးငယ်ရှိသော မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်သော မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း အရပ်တပါးသို့ပြေး၍ မွေးမြူကြပြီးလျှင် သူငယ်ကြီး ရင့်မှသာ လာဝံ့ကုန်၏။

သားအရင်းကို ဘီလူးစာကျွေးပြီ

ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် တဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင်ရှိ၍ လူပေါင်း လေးထောင်သုံးရာနှစ်ဆယ် ကုန်လသော် အာဠဝီပြည်တွင်း၌ တယောက်သောသူငယ်ကိုမျှ ရှာ၍ မရလေရကား အမတ် တို့သည် မင်းကြီးထံသို့သွား၍ “အရှင်မင်းတရား... ယမန်နေ့က ဖွားသော အာဠဝကကုမာရမု ကား သူငယ်ကား မရှိချေပြီ” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း “ဤလောက၌ မိမိကိုယ်ထက် စုံမက် ချစ်ခင်အပ်သောသူကား မရှိချေ၊ သားကိုတွယ်က ငါ အန္တရာယ်ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု နှလုံးပြု၍ ငါ့သားကို ပို့ကြလေ” ဟု စေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဖုရားလည်း သားတော်ကို တန်ဆာဆင်၍ ရင်ခွင်ထက်၌ နေစေပြီးသော် အထိန်း အယ မောင်းမကိုယ်လုပ်ဘို့အား ခန့်ထားစီမံ၍ နေစဉ်အတွင်း မင်းချင်းယေးကျားတို့သည် မင်း၏ အာဏာဖြင့် အာဠဝက မင်းသားကို တောင်း၍ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော မောင်းမ နို့ထိန်းဘို့နှင့်တကွ မိဖုရားကြီး ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင် ယူငင်၍ သွားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား အာဠဝကထံကြပုံ

ဤသို့ အာဠဝကမင်းသားကို ဘီလူးစားခံ နက်ဖြန်ပို့ရမည် ပြုသည်တွင် ရှေးနေ့ နံနက်သော အခါကပင် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မဟာကရုဏာ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ သဗ္ဗညုတ ညာဏစက္ခုဖြင့် လောကကို ရှုတော်မူသော် အာဠဝကမင်းသား၏ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်လတ္တံ့

သောအကြောင်း၊ အာဠဝကဘိလူး၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လတ္တံ့သော အကြောင်း၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့၏ တရားရအံ့သော အကြောင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ လဆုတ်ပက္ခ လက္ခယနေ့ ညချမ်းသောအခါ၌ ကိုယ်တော်တည်းသာလျှင် ပရိက္ခရာရှစ်ဖော်ကို ဆောင်တော်မူလျက် သာဝတ္ထိမြို့မှ ယူဇနာ သုံးဆယ်ကွာသော အာဠဝိပြည်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ အာဠဝကဘိလူး၏ ဗိမာန်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အာဠဝကဘိလူးလည်း ဟိမဝန္တာဝယ် များစွာသော နတ်တို့၏ အစည်းအဝေးသို့ သွားခိုက်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင် ဗိမာန်တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူသည်ကို တံခါးစောင့်ဖြစ်သော ဂဒြဘ ဘိလူးမြင်လျှင် ကြည်လင်မြတ်နိုး ရှိခိုးချဉ်းကပ်လျက် “အရှင်ဘုရား...အဘယ်ကြောင့် ညဉ့်အခါမှ ကြွလာတော်မူသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အကြောင်းရှိ၍ပင် ငါလာသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ “အချင်း ဂဒြဘ...သင် ဝန်မလေးမူ တညဉ့်မျှ ဤဗိမာန်တွင် ငါ တည်းချင် ပါသည်” ဟု မိန့်တော်မူသော် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကား ဝန်မလေးပါ။ အာဠဝကမည်သော ဤဗိမာန်ရှင် ဘိလူးသည် အထူးသဖြင့် ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်လှပါသည်။ မိဘဆရာကိုမျှ ရိုသေ မြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်းကို မပြုပါ။ ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကိုလည်း မသိချေ။ ထို့ကြောင့် ဤ၌တည်းခိုခြင်းကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း ဂဒြဘ...အာဠဝက၏ ကြမ်းတမ်းသောအဖြစ်ကို ငါသိ၏။ သင်ကဲ့အာဠဝကကြောင့် ငါ့အား အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ရာ၊ သင် ဝန်မလေးမူ တညဉ့်မျှသာ တည်း ပါရစေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဂဒြဘလည်း “အရှင်ဘုရား...ဤ အာဠဝကကား ပူပြင်းလှသော မီးအိုးကင်းနှင့် တူပါသည်။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ရတနာသုံးပါး၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍ ထောက်ထား ညာဘာခြင်းမရှိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းမသိပါ။ သူ့ နေရာသို့ ရောက်လာသော သူတို့အား စိတ်ဖောက် ပြားခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ပါသည်။ နှလုံးသားကိုလည်း ခွဲတတ်ပါသည်။ ခြေကိုကိုင်၍ သမုဒ္ဒရာ တဘက် စကြဝဠာနားသို့သော်လည်း ပစ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မတည်းခိုပါလင့်” ဟု လျှောက် လေလျှင် ဘုရားသခင်လည်း “အာဠဝက၏ အကြောင်းကို ငါ သိတော်မူ၏။ အချင်း ဂဒြဘ... သင် ဝန်မလေးသည်ဖြစ်က တညဉ့်မျှသာ ငါ တည်းခိုမည်” ဟု မိန့်တော်မူသော် “အကျွန်ုပ်ကား ဝန်မလေးပါ။ သို့ရာတွင် ‘တည်းခိုလော့’ ဟု ဆိုချေမူ အကျွန်ုပ်ကို သတ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုတော်မူလိုလျှင် အာဠဝကထံ အကြောင်းပြန်ပါဦးမည်” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “သင် ကြားလိုလျှင် ကြားချေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဗိမာန်တွင်းသို့ ဝင်၍ နတ်ပွဲသဘင် မင်္ဂလာပြုသောအခါ အာဠဝကဘိလူးတက်နေ၍ နတ်၏အသရေကို ခံစံရာ ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသော ရာဇပလ္လင်ထက်သို့ တက်၍ တခဲနက် ရွှေသောရောင်ခြည်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ အာဠဝက၏ မောင်းမမိသံတို့သည် ဘုရားထံသို့လာ၍ ရိုသေစွာရှိခိုးလျက် ခြံရံကာနေကြကုန်သော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုသူတို့နှင့် လျှောက်ပတ်သော တရားစကားဖြင့် “သင်တို့ကား ရှေးရှေးသော ဘဝက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို လွန်စွာဆည်းပူး၍ ပူဇော် ထိုက်သောသူကို ပူဇော်ဖူးသောကြောင့် ထူးမြတ်သော နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ရသည်။ သူတပါး အား သနားခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း ကြောင့်လည်း အဆင်းအရောင်လှပသည်။ ယခုဘဝ၌လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုစုအားထုတ်ကြကုန်၊ အချင်းချင်း၌ ငြူစူခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ ကိုယ်ဖြင့် ထိပါးခြင်း၊ ချွတ်ချယ်ပြစ်မှားခြင်း စသည်ကို မပြုကုန်လင့်” ဟု ပြီးပြမ်းသော တရားတို့ကို

ဟောကြားဆုံးမ ပြသနေတော်မူ၏။

ဂဗြဘ ဘိလူးလည်း နတ်တို့၏ ဇည်းဝေးရာ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေးရှုသွားလေ၍ အာဠဝက ဘိလူးအား ဘုရားသခင် ဗိမာန်တွင် ဝင်၍နေကြောင်းကို လျှောက်လေသော် ထိုအာဠဝကလည်း “အချင်း ဂဗြဘ... ငါကဲ့သို့သော သူ၏ ဗိမာန်ကို မရှုံ့ မလေးစား ဘုရားဆိုသူ ဝင်၍ နေခြင်းသည် ကြားတွင်းမျှ မတင့်တယ်၊ ရှက်ဖွယ်ရှိလှပါသည်တကား၊ ဆိတ်ဆိတ်သာ သင်နေ၊ သူ မသိစေလင့်၊ ပြုခွင့်ရှိသမျှကို ငါပြုမည်” ဟု ဆို၏။

နတ်သဘင်တွင် သတိပေးကြခြင်း

ထိုခဏ၌ သာတာဂိရိနတ်၊ ဟေမဝတနတ်မင်းတို့သည်လည်း မိမိပရိသတ် အခြံအရံနှင့် တကွ နတ်အစည်းအဝေးသို့ ဝင်အံ့သောငှါ ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ဂဠုန်ယာဉ် စသည်တို့ကို စီးလျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာကြကုန်သော် အာဠဝက ဗိမာန်၏ အပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရား သခင် အာနုဘော်ကြောင့် မကျော်မသန်းနိုင်ပဲ ပစ်လိုက်သောခဲ ကျသကဲ့သို့ စီးသောယာဉ် နှင့်တကွ မြေပြင်သို့ ကျလေလျှင် ငါတို့ အစဉ်သွားမြဲ ခရီးဖြင့်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ကျသနည်းဟု ကြည့်ရှုလတ်သော် ရှင်တော်ဘုရား ထိုဗိမာန်၌ စံနေလင့်သည်ကို မြင်၍ ဝင်ကြ ပြီးသော် ပူဇော်မြတ်နိုး ရှိခိုးခယလျက် “ယနေညဉ့် ဒေဝတာ သန္နိပါတ်ဖြစ်၍ ထိုအစည်းအဝေးသို့ အကျန်ပီတို့ သွားပါဦးအံ့” ဟု လျှောက်ကြား၍ သွားကြလေသဖြင့် ထိုနတ်တို့၏ အစည်း အဝေးသို့ ရောက်လတ်သော် အာဠဝကလည်း နေရာမှ ထ၍ “ဤ၌ နေတော်မူ” ဟု နေရာဖြင့် ညွှန်းလင့်၏။

ထိုအခါ သာတာဂိရိနတ်၊ ဟေမဝတနတ် တို့က “အဆွေ အာဠဝက...ယနေသင့်အား ရတော် ငြားပေစွ၊ ဘုရားသခင်သည် သင်၏ ဗိမာန်၌ စံနေတော်မူသည်၊ မြန်စွာသွား၍ ညွတ်တွား ပျပ်ဝပ် ဆည်းကပ် ပူဇော်လေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် သီလမရှိသော သူအား သီလစကားကို ကြားလျှင် နားနှစ်ဘက်တွင်း၌ တံသင်းနှက်ဟန် ထင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပိတ် ဆို့ ဝန်တိုသောသူအား အလှူစကားကို ကြားလျှင် နားပါးနှင့်၍ သွားလင့်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထို့အတူ ကြည့်ရှုခြင်း သဒ္ဓါတရား မရှိသော အာဠဝကသည်လည်း ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးစကားကို ကြားလျှင် မျက်နှာထားမရှင် ခါးချဉ်သောဒေါသစိတ်ကြွ၍ ပူလှသော အိုးကင်း၌ ချလိုက်သော ဆားကဲ့သို့ အမျက်အားဖြင့် ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် “မရည်ခင် ငါဗိမာန်တွင် ဝင်၍နေသော ဘုရား ဟူသည် ဘယ်သို့သောသူနည်း၊ သတ်မည်၊ စားမည်၊ ထွားထွားကြေစိမ့်မည်” ဟု ကြုံးဝါးလေ သော် သာတာဂိရိ၊ ဟေမဝတတို့ကလည်း “အချင်းအာဠဝက...သင်သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာ ဘုရားကိုမျှ မသိလေ၊ ထိုဘုရားသည် တုသိတာ နတ်ပြည်ငယ် စံနေတော်မူရာမှ နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ တောင်းပန်သည့် အရာကြောင့် လူ့ပြည်သို့လာ၍ ပဋိသန္ဓေ ယူတော်မူသည်၊ ယင်းသို့ ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ၊ ဖွားတော်မူသောအခါ၊ တောထွက်တော်မူသော အခါ၊ ဘုရား ဖြစ်တော်မူသောအခါ၊ ဓမ္မစကြာတရားဟောကြားတော်မူသောအခါ ဤအခါတို့၌ စကြဝဠာ တိုက် တသောင်းလုံး တုန်လှုပ်သည်၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်၊ ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်ဆရဲ မဖြစ်စဖူးမြဲသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်ကို သင် မမြင်ပါသလော့” ဟု မေး၏။

အာဠဝကလည်း ဒေါသကြီးသောအားဖြင့် ထင်ရှား သိမြင် လိုက်လျက် ကွယ်ဝှက်ဖုံးဖိ၍ “ငါ မသိမမြင်” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သာတာဂိရိနတ်တို့ကလည်း “အချင်း အာဠဝက...သင်မြင်သည်

ဖြစ်စေ၊ မမြင်သည်ဖြစ်စေ သင်၏ မြင်ခြင်း၊ မမြင်ခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ သမ္မုဒ္ဓစစ် ဖြစ်တော်မူသော ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သင်ကား အသို့ ပြုနိုင်အံ့နည်း၊ ဘုရားရှင်နှင့် သင့်ကို စာ၍ ဥပမာဆင်သော် ကောင်းကင်၌ သွားလာသော အာဇာနည် နွားလားဥသဘနှင့် ဖွားသစ်စ နွားငယ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားဗိုလ်ခြေ ကုဋေတသိန်း၏ အားကိုဆောင် သော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ အပါး၌ ဖွားသစ်စဖြစ်သော ဆင်ငယ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သားတကာတို့ ညွတ်ကြို့ ဦးနှိမ်ရာ ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ အနီး၌ မြေခွေးအိုကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ယူဇနာတရာငါးဆယ် ရှည်သွယ် ကြီးပြင်းသော ဂဠုန်မင်း၏ အနီး၌ အတောင် ပြတ်သော ကျီးကဲ့သို့လည်းကောင်း ထို့အတူသာ သင်ဖြစ်ပါသည် တကား၊ သင့်စွမ်းအားကို ဘုရားရှင်၌ သင် စမ်းလိုရာပင် စမ်းလေလော့” ဟု ဆိုကြ၏။

အာဠဝကတိုက်ခိုက်ပုံ

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အာဠဝကလည်း ဒေါသ ပြင်းထန်စွာထ၍ ဆေးခန်း မြင်း သီလာ ကျောက်ဖြာအထက်၌ လက်ဝဲခြေဖြင့် နင်း၍ “နတ်မင်းတို့ဆရာ ဂေါတမရဟန်းနှင့် ငါ့ စွမ်းအားသည် မည်သူက တန်ခိုးသာ မသင်္ကာ ကြည့်ရှုကာ နေကြကုန်” ဟု ကြုံးဝါး၍ အလျား အစောက် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ကေလာသတောင်ထွတ်ကို လက်ယာခြေဖြင့် နင်းလိုက်လျှင် ပန်းပဲဖိုတွင်း၌ ရဲရဲဝင်းသော သံတော့ကို ပေ၌တင်၍ ရိုက်သောအခါ အလွှာလွှာကွာ၍ စဉ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ကေလာသတောင်ထွတ်သည် အချပ်အချပ် အလွှာအလွှာ ကွာ၍ ဖရိုဖရဲ တကဲ့စီဖြစ် သွားလေသည်။

ထို့နောက် ထိုကေလာသ တောင်ထိပ်၌ ရပ်လျက် “ငါ အာဠဝက ဘိလူးတကား” ဟု ကြုံးဝါး ဟစ်အော်သော အသံသည် ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံးကြား၍ အိမ်ပါး အိမ်ပတွင် ဟစ်သကဲ့သို့ ထင်ကုန်သည်။ အလျား အနံ ယူဇနာသုံးထောင်ရှိသော ဟိမဝန္တာတောနေ မြေပြင်အလုံးသည် ကြုံးဝါးသော အသံကြောင့် အလွန်တုန်လှုပ်သည်။ ထို့နောက် “ရဟန်းဂေါတမကို ပြင်းပြသော လေဖြင့် လွင့်စေအံ့” ဟု ကြံ၍ သည်းထန်စွာသော လေမုန်တိုင်းကို လာစေသော် ထိုလေအဟုန် သည် အလုံးစုံသော ဟိမဝန္တာ၌ တယူဇနာ နှစ်ယူဇနာ သုံးယူဇနာရှိသော တောင်ထွတ် ချောက် ကမ်းတို့ကို ဖြန်းဖြန်းကွဲပြိုစေလျက် တောချိုသစ်ပင်တို့ကို နှိပ်စက်၍ အာဠဝီပြည်တွင်းသို့ ဝင်ပြီး သော် ဆင်တင်းကုပ်၊ မြင်းတင်းကုပ်၊ အုပ်ကြွပ်အိမ်ဟောင်း တို့ကို အပူနှံ့ဟောင်းထောင်း ဖြစ်စေလျက် ဘုရားထံသို့ ရောက်လတ်သော် သင်္ကန်းတော်အနားမှ မလှုပ်ရှားနိုင် ကြေကွဲ ပျောက်ဆုံးလေ၏။

ထို့နောက် ရေအယဉ်ဖြင့် လွှမ်း၍ “ရဟန်းဂေါတမကို သေစေအံ့” ဟုကြံ၍ ကမ္ဘာပျက်မိုးကဲ့သို့ မိုးကို ထစ်ကြိုး ပြင်းထန်စွာ ရွာပြန်စေသော် မိုးရေအယဉ်သည် သစ်ပင် တောင်ကမ်းတို့ကို နှစ်လွှမ်း ကွဲပျက်စေလျက် သွားသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့ဆုတ်သော် နှင်းပေါက်မျှ မစုတ်ပဲ လွတ်ရာသို့ ရှောင်လေ၏။

ထို့နောက်မှ သီးသီး၊ ဥသျှစ်သီးမျှလောက်သော ကျောက်စစ်မိုးတို့ကို ရွာပြန်စေလျှင် မြေ အပြင်၌ ပဲတင်တော်ဟည်းလျက် တောင်ကြီး ကမ်းကြီးအထွတ်တို့သည် ကြေပြတ် ပြိုကွဲလျက် သွားသဖြင့် ဘုရားထံသို့ရောက်လေသော် နတ်ပေါက်ပေါက်ပန်းတို့သည် ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောက်မှ တဖက်သွား နှစ်ဖက်သွားရှိသော သင်ဓုန်း၊ လှင်ကန်၊ သန်လျက်မိုးတို့ကို အခိုးအလုံ့နှင့်တကွ ရွာစေသည်။ ထို့နောက်မှ ရဲရဲညီညီသော မီးကျိုးမိုး၊ ပြာပူမိုး၊ သလဲမိုး၊ ညွန်ပျောင်းမိုးတို့ကို အခိုးအလုံ့နှင့်တကွ ရွာစေသည်။ ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် ပေါက်ပေါက် ပန်းကောင်း နံ့သာပျောင်း နံ့သာမှုန့်တို့သာ ဖြစ်လေကုန်၏။ ထို့နောက်မှ “ရဟန်းဂေါတမသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ ပြေးလေစေ” ဟု လေးထွေသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော အမိုက်တိုက်ကို ဖြစ်စေပြန်သော် ကိုယ်တော်မြတ်ထံသို့ရောက်လျှင် နေရောင်ဖြင့် ဖျောက်အပ်သော အမိုက်တိုက်ကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက်ကွယ်လေ၏။

ဤသို့လျှင် အာဠဝကလည်း ကိုးပါးသောပိုးလက်နက်တို့ဖြင့် တိုက်ဖျက်၍ ဘုရားရှင်၌တစုံတခုမျှ အပြစ်မရှိသည်ကို မြင်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ဆွဲငင်နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလိုရကား များစွာသော ဘိလူးစစ်သည်အပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ အထူးထူးအပြားပြားသော ကိုယ်သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းလျက် အထူးထူးအပြားပြားသော လက်နက်တို့ကို ကိုင်စေပြီးလျှင် ဝင်ကြကုန် ဖမ်းကြကုန် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ကြကုန်ဟု အော်ဟစ်၏။ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ကုမ္ဘာဘိလူးအပေါင်းတို့ နောက်က ပါပါသော်လည်း အာဠဝကသည် အလုံ့ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သော သံတွေခဲကို ယင်ရဲတို့ မတိုးဝံ့သကဲ့သို့ ဘုရားထံရင်းသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ချေ။ အဝေးကနေ၍သာ အာဏာတန်ခိုးပြ၏။

ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ဆန်း

ဤသို့သော နည်းဖြင့် ညဉ့်ဦးမှသည် သန်းခေါင်ယံ ကုန်အောင် ကြံဆောင် ဖျက်ဆီးငြားသော်လည်း ဘုရားရှင်၏ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသည်ကို မြင်သော် “ဤအရှင်ဂေါတမကား ကြီးမားသော တန်ခိုးရှိသည်။ ဘွဲ့ဖြူလက်နက်မှသာ တတ်နိုင်ရာတော့သည်။ ဤ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ကား ငါအမျက်ထွက်၍ ကောင်းကင်ထက်သို့ ပစ်သော် တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးမရွာနိုင် ဖြစ်ရာသည်။ မြေသို့ ပစ်သော် သစ်ပင်အပေါင်းတို့သည် တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး သုဉ်းဖျင်းသွေ့ခြောက်၍ အညွန့်မပေါက်ပဲ ရှိရာသည်။ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ပစ်သော် ရှစ်သောင်းလေးထောင် နက်ချောင်း ကျယ်ဝန်းသော ရေအထူသည် အိုးကင်းပူ၌ချလိုက်သော ရေပေါက်ကဲ့သို့ ခန်းခြောက်လေရာသည်။ ဤသို့သော အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော လက်နက်ကို လွှတ်တော့မည်” ဟု ကြံယူ၍ ဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးကို ပစ်လွှတ်လိုက်သော် ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ ရောက်လေလျှင် ခြေသုတ်ပုဆိုးဖြစ်၍ တည်လေ၏။

ယင်းသို့သောအခါ စကြာဝဠာ တသောင်း၌ နေကုန်သော နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် “ယနေကား ဘုရားသခင်သည် အာဠဝကကို ဆုံးမလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့လည်း တရားတော်ကို နာရလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ အထံတော်သို့ လာကြကုန်သည်။ အချို့သော နတ်တို့လည်း အာဠဝကနှင့် လူသား ဘုရား နှစ်ပါး၏ စစ်ထိုးခြင်းကို ရှုအံ့ဟု နှလုံးပြုကာ စည်းဝေးလာကြကုန်သည်။ ယူဇနာ လေးသောင်း နှစ်ထောင် ရှိသော ကောင်းကင်ပြင်အရပ်သည် နတ်ပရိသတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးပပုံ

အာဠဝကလည်း ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ဖြင့် ပစ်၍ ဘေးမျှ မရှိသည်ကို မြင်လျှင် အစွယ်ကျွတ်သော ဆင်၊ ချိုရှင်ကျိုးသော နွားဥသဘာ အဆိပ်ကျသော မြေကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ခြင်း မာန်စောင်ကို ချလျက် ဂေါတမရဟန်းကို ဘွဲ့ဖြူလက်နက်စင်လျက် မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်းသည်ကား

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု ဆင်ခြင်လေသော် “သဗ္ဗေ သတ္တာ အဝေရာ ဟောန္တု” စသော မေတ္တာ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားကို ပွားစေ၍နေသောကြောင့် ဖြစ်ချေသည်ဟု သိသဖြင့် ပွားလင့်သော မေတ္တာဗြဟ္မဝိဟာရ ပျက်အောင် အမျက်ကို ဖြစ်စေအံ့ဟု ကြံ၍ ဘုရားထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “ရှင်ဂေါတမ...ငါအရှင်မပြုပဲ ငါ့ဗိမာန်သို့ ဝင်၍ အိမ်ရှင်ကဲ့သို့ မောင်းမတို့၏ အလယ်၌ အဘယ်ကြောင့် နေဘိသနည်း၊ အရှင်မလိုသော ဗိမာန်၌ နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဤအကြောင်းများသည် ရဟန်းသားတို့နှင့် လျော်သလော့၊ သူတော်ကောင်းဟု သင်ဝန်ခံလျက် မတော်မတန်သော နေရာ၌ နေဘိသည်၊ လျင်စွာ ထွက်လော့”ဟု ဆို၏။

ဘုရား သင်လည်း ခက်ထန်သောသူကို အကြမ်းဆုံးမချေက ကိုက်ထုတ်သောခွေးကို မကိုက်မြဲသောငှါ တံဖျာနှင့် ရိုက်လျှင် တိုး၍သာ ကိုက်ချင်ရာသကဲ့သို့ ထိုအတူ တိုး၍ စိတ်ဆိုးကြမ်းကြုတ်လေရာသည်။ သာယာသော စကားဖြင့် ဆုံးမမှ အာဠဝက နှလုံးနှူးညွှ၍ မင်္ဂလိရခြင်းငှါ ထိုက်တော့မည်ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးမှ “အချင်း အာဠဝက... သင်က မနုစေလိုလျှင် ယခုပင် ငါထွက်မည်”ဟု ဆို၍ ထွက်သောအခါ အာဠဝကလည်း ဤသို့ ကြံ၏—“ဤရဟန်းကား တခွန်းသော စကားဖြင့်ပင် ထွက်ပေသည်၊ ငါဆိုသော အရာကို နာယူလွယ်ပေသည်၊ ဤသို့ နာလွယ်သော ရဟန်းကို မစူးမစမ်း အငမ်းတကြီးမှတ်၍ တညဉ့်လုံး ငါစစ်ထိုးခြင်းကို ပြုမိပေသည်၊ ထိုသို့ ထွက်ငြားသော်လည်း ‘ငါ့စကားကို နာလွယ်၍ပင် ထွက်သည် အမျက်ခံ၍ပင် ထွက်သည်’ဟု မသိသာသေး၊ အရေးကို ကုန်စင်အောင် စမ်းဦးမည်”ဟု ကြံပြီးလျှင် “အရှင် ရဟန်း...ငါ၏ဗိမာန်သို့ ဝင်လာဦးလော့”ဟု ဆိုပြန်၏။ ဘုရားသင်လည်း အလွန်လျှင် ပူသော ရေဆူကျက်ကျက်ကို သရက္ခန်စန္ဒကူးဖြင့် ချလျှင် ခဏချင်း အေးစေသကဲ့သို့ ထိုအတူမာကြမ်းတမ်းစွာသော အာဠဝက၏ အမျက်ကို ရုတ်တရက် ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ ချမ်းမြေ့စွာသော မေတ္တာစကားဖြင့် “ငါ့အား သင် ဝင်စေလိုလျှင် ငါဝင်ဦးမည်”ဟု ဝင်တော်မူပြန်သော် ဝဇန်စမ်းလို၍ “ရဟန်းဂေါတမ...ထွက်ဦးလော့”ဟု ဆိုပြန်လျှင် “သင်မနေစေလိုက ထွက်ရမည်ပင်”ဟု အလျင် ထွက်တော်မူသည်။

အကယ်၍ အာဠဝကဆိုတိုင်း မလိုက်နာသော် ကြမ်းတမ်းစွာသော စိတ်သည် မနိမ့်မပြိုလေရာ၊ တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာ ဟောငြားသော်လည်း ကျောက်သား၌ ရေမဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏။ ဥပမာဆိုသော် ငိုတတ်သောသားကို “နင်ကား ငိုဦးမည်လော”ဟု ရိုက်ခတ်က ဖယ်၍ အလွန် ငိုရာသည်၊ အမိစကားလည်း သား၌ မတည်လေရာ၊ လိမ္မာသော အမိသည် ငိုဘိသော သားကို သာယာသော စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစာပေး၍လည်းကောင်း ချောမော့လျှင် အငိုတိတ်သည်၊ မိခင်စကားလည်း သား၌ တည်လေသည်။ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမရာ၌ လိမ္မာတော်မူလှသော လူသုံးပါးတို့ အဖူးသည် ဘီလူး၏ ဒေါသစိတ်ကို ဆိုတ်တားဖြစ်၍ ဟုတ်တည်လွယ်စိမ့်သောငှါ အာဠဝက၏အလိုသို့ လိုက်တော်မူသဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ထွက်ခြင်း ဝင်ခြင်းကို ပြုတော်မူသည်။

ထို့နောက်မှ အာဠဝကလည်း—ဤရဟန်းကား ငါ့စကားကို နားထောင်လွယ်သူ မှန်ပြီ၊ ဤသို့လွယ်ချက်ကို အထက်က သိရမူ တညဉ့်လုံး ထွက်စေ ဝင်စေ၍ မေပန်းလှလေမှ ခြေနှစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် မြစ်တဘက်သို့ ပစ်ရသော် မပင်ပန်းရ၊ လှလှ ငါအောင်ဘိရာ၏၊ ယခု တကြိမ်ထွက်ကာမှ ခြေကိုကိုင်၍ ငါပစ်တော့မည်ဟု ကြံပြီးလျှင် “ရှင်ကြီးရဟန်း...ထွက်ဦးလော့”ဟု

ဆို၏။ ထိုအခါ ဘုရားပြတ်စွာက “ငါမထွက်လိုပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အဘယ့်ကြောင့် မထွက်လို သနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင် “သင်ဘိလူးကား ငါဘုရားအား ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကိုင်လျက် မြစ် တဘက်သို့ ပစ်အံ့ဟု ကြံသောကြောင့် ငါမထွက်လိုသည်” ဟု မိန့်တော်မူသော် အာဠဝကလည်း “ဤရဟန်းကား တန်ခိုးကြီးမားရုံသာမက ငါ့စိတ်အကြံကိုလည်း သိနိုင်ပေသည်။ ထိုသို့ ပညာရှိသော သူမြတ်ကို ပြဿနာဖြင့် မေးရသော် ကောင်း၏။ ယင်းသို့ ပြဿနာကို ကောင်းစွာမဖြေနိုင်သော ကာလမှ မိတ္တပိက္ခေပကိသော်လည်း ပြုအံ့။ သူ့အသက်ကိုသော်လည်း ခွဲအံ့။ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ သော်လည်း ပစ်အံ့” ဟု ပြော၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ကြံသနည်း ဟူမကား--ရှေးသောအခါ ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလာသော ဆဋ္ဌဘိည ရသေ့တို့သည် အာဠဝက၏ ဗိမာန်ကိုမြင်၍ အရှင်အသူ ဖြစ်လေသနည်း။ ဤဗိမာန်ကား ရွှေလော ငွေလော ပတ္တမြားလောဟု ကြည့်ရှုအံ့သောငှါ လာလတ်ကုန်သော် ပြဿနာကိုမေး၍ ထိုရသေ့ကို မဖြေနိုင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်သော ရုပ်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ သော်လည်း ရောက်စေသည်။ တန်ခိုးအဟုန်ဖြင့် အလွန် သိမ်မွေ့သော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ရင်အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးမှ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို ဆုပ်နယ် နှိပ်စက်၍ စိတ်ပျက် ရူးသွပ်ခြင်း ပျံ့လွင့်ခြင်း ကိုသော်လည်း ဖြစ်စေသည်။ ထိုသို့ ရူးသွပ်သောအခါမှ ရင်လွှာကိုခွဲ၍ အသည်းကိုသော်လည်း စားလေသည်။ ခြေကိုကိုင်လျက် မြစ်တဘက်သို့သော်လည်း ပစ်လွှင့်လေသည်။ ထို့အတူသာ မြတ်စွာဘုရားကို ပြစ်မှားလိုသဖြင့် ပြဿနာကို မေးအံ့ဟု ကြံသတည်း။

ပြဿနာမေးဖြေခန်း

ဤသို့သောအကြံကို သိတော်မူလျှင် ဘုရားသခင်လည်း သဗ္ဗညုတ အသာဓာရဏ အညာသဒိသ ဖြစ်သော အာနုဘော်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ “အချင်းအာဠဝက .. နတ်ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော လောက သုံးရွာတွင် အကြင်သူသည် ငါဘုရားအား ထိပါးနှံ့နှိပ်လျက် စိတ်တော်ကိုလည်း ပျံ့လွင့်အောင်၊ နှလုံးတော်ကိုလည်း ကွဲစေအောင် ပြုနိုင်ရာ၏။ ထိုသို့ ပြုနိုင်သောသူကိုလည်းကောင်း၊ ငါဘုရား၏ ခြေကိုကိုင်၍ ပစ်နိုင်မည့်သူကိုလည်းကောင်း သုံးဆယ့်တဘုံတွင် တစုံတယောက်ကိုမျှ ငါမမြင်။ သင်မေးလိုသမျှသော ပြဿနာကိုလျှင်စွာမေးလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အာဠဝကလည်း-

ကိံ သူဝ ဝိတ္တံ ပုရိသဏ သေဠံ၊ ကိံ သု သုစိက္ကော သုခမာဝဟတိ။
 ကိံ သု ဟဝေ သာရုတရံ ရသာနံ၊ ကထံ ဇီဝိံ ဇီဝိတမာဟု သေဠံ-

ဟူသော ဂါထာဖြင့် တန်းလျက်-

“ရဟန်းဂေါတမ...လောကသုံးပါး၌ ယောက်ျား၊ မိန်းမဟူသမျှတို့၏ မြတ်လှစွာ တေနာကား အဘယ်နည်း၊ မလှကျက်ခြင်းတကာဝယ် အဘယ်မည်သော အလေ့အကျက် သည် ချမ်းသာကို ဆောင်ပါသနည်း၊ အရသာတို့တွင် အဘယ်အရသာကို သာလွန် ကောင်းမြတ်သည်ဟု ဆိုအပ်ပါသနည်း၊ အသက်မွေးခြင်းတို့တွင် အဘယ်မည်သော အသက်မွေးခြင်းကို မြတ်သည်ဟု ဆိုပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ရှေးဘုရား တရားတော်

ဤပြဿနာကို အာဠဝကသည် အဘယ်မှ ရလေသနည်း ဟူမူကား-
ကဿပဘုရား လက်ထက်တော်က အာဠဝက၏ အမိ အဖဖြစ်သော ဘိလူးနှစ်ယောက်
တို့သည် ဘုရားရှင်ထံ၌ လုပ်ကျွေး ဆည်းကပ်၍ ဤပြဿနာကို အဖြေနှင့်တကွ သင်ခဲ့ကြ
ပြီးသော် သားအာဠဝက ငယ်စဉ်ကပင် သင်အံ့ဆောင်ရွက်စေသည်။ ကာလရှည်သဖြင့်
အဖြေကို မေ့လေလျှင် မေးစဉ် ပုစ္ဆာမျှကိုသာ မမေ့ရအောင် ရှေ့ပြားထက်၌ ဆေးဒန်း
မြင်းသီလာဖြင့် သေချာစွာ ရေးကူး၍ ဗိပာန်ဦး၌ ထားလေသတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း ယခင်မေးအပ်သော ပုစ္ဆာလေးရပ်ကို ကဿပဘုရား ဖြေတော်မူသော
နည်းအားဖြင့် မြွက်ကြား ဖြေဆိုတော်မူခြင်းငှါ-

သဒ္ဓိဓ ဝိတ္တံ ပုရိသဿ သေဠံ၊ ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟတိ။
သစ္စံ ဟဝေ သာမုတရံ ရသာနံ၊ ပညာဇီဝိ ဇီဝိတမာဟု သေဠံ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား - အော အာဠဝက၊ အို အာဠဝကဘိလူး။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။
ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည် များစွာ သတ္တဝါ၏။ သဒ္ဓါ၊ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်၌
မတုန်မလှုပ် စုပ်စုပ်သက်ဝင် ခင်မင်ကြည်ညိုခြင်းသည်။ သေဠံ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ
ချမ်းသာပေးတတ် အလွန်မြတ်သော။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာပင်တည်း။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းမွန်လှစွာ
လေ့လာ ကျင့်သုံးအပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးသည်။ သုခံ၊
လူ့ပြည်နတ်ရွာ နိရောဓာဟု ချမ်းသာသုံးပါးကို။ အာဝဟတိ၊ မချွတ်နိုင်အောင်
ရွက်ဆောင်ပေ၏။ သစ္စံ၊ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်သော စကားသည်။ ဟဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်
အားဖြင့်။ ရသာနံ၊ ချိုချစ်စပ်ဖန် ခါးငန့်ခြောက်ဖြာ အရသာတို့တွင်။ ဝါ၊ အရသာတို့ထက်။
သာမုတရံ၊ အလွန်ကောင်းမြတ်သော အရသာမည်၏။ ဇီဝိတံ-ဇီဝန္တာနံ၊ အသက်မွေးခြင်း
တကာတို့တွင်။ ပညာဇီဝိ၊ ပညာဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို။ သေဠံ၊ မြတ်၏ဟူ၍။ ကုသလာ၊
လိမ္မာကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြဿနာလေးပါးကို ဘုရားဖြေတော်မူသောအခါ အာဠဝကသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်
လှသည်ဖြစ်၍ ကြွင်းသေးသော ပြဿနာကို ထပ်ကာမေးပြန်လိုရကား-

ကထံသု တရတိ ဩဃံ၊ ကထံသု တမုတိ အဏ္ဏဝံ။
ကထံသု ဒုက္ခမစေတိ၊ ကထံသု ပရိသုဇ္ဈတိ-

ဟူသော ဂါထာဖြင့်-

“အရှင်ဂေါတမ...အဘယ်သို့သော အကြောင်းအရာဖြင့် သံသရာတည်းဟူသော
ဩဃကို ကူးမြောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အဘယ်သို့သော အပြားအားဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲတည်း
ဟူသောသမုဒ္ဒရာကို ကောင်းစွာလွန်မြောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့်
ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကောင်းစွာ လွတ်ပါမည်နည်း။ အဘယ်ရေအေးဖြင့် ကိလေသာ
ဟူသော အညစ်အကြေးကို ဆေးကြော သုတ်သင်၍ စင်ကြယ်ပါမည်နည်း” ဟု
မေးလျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း အစဉ်အတိုင်း ဖြေတော်မူခြင်းငှါ-

သဒ္ဓါယ တရတိ ဩသံ၊ အပ္ပမာဒေန အဏ္ဍဝံ။
ဝီရိယေန ဒုက္ခမစေတိ၊ ပညာယ ပရိသုဇ္ဈတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား- ဘော အာဠဝက၊ အို အာဠဝကဘိလူး။ သဒ္ဓါယ၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့်။ ဩသံ၊ သံသရာတည်းဟူသော ဩသကို။ တရတိ၊ ကူးမြောက်နိုင်၏။ အပ္ပမာဒေန၊ ကုသိုလ်ပြုပြု ကောင်းမှုပျော်မွေ့ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်။ အဏ္ဍဝံ၊ သမုဒ္ဒရာ ပမာယက်က ဝဋ်ဆင်းရဲကို။ တရတိ၊ လွန်မြောက်နိုင်၏။ ဝီရိယေန၊ ပါရမီဆယ်ပါး တရားဝီရိယ မြတ်ဓမ္မ၌ နိစ္စကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်းဖြင့်။ ဒုက္ခံ၊ ဇာတိဇရာ ဗျာဓိမရဏ စသည်သောင်းသောင်း ဆင်းရဲအပေါင်းကို။ အစေတိ၊ လွန်စေနိုင်၏။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာဆယ်ပါး ဉာဏ်တရားဖြင့်။ ပရိသုဇ္ဈတိ၊ ကိလေသာမြှူမှူး အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြေတော်မူသော ဒေသနာကို ကြားရလျှင် အာဠဝကလည်း ပါရမီ သမ္ဘာရ ရှိသည့် ဖြစ်၍ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါး၊ တဆယ်ခြောက်ပါးသော ယုံမှားခြင်း ကင်းကွာလျက် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုသို့တည်ပြီးမှ ဒုတိယ ဂါထာဝယ် “ပညာယ ပရိသုဇ္ဈတိ”ဟူသော ပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မကျဉ်းမကျယ် သိလွယ်စိမ့်သောငှါ မိမိပညာဖြင့် ကြံ၍ တဖန် မေးလျှောက်ခြင်းငှါ-

ကထံသု လဘတေ ပညံ-

အစရှိသော ဂါထာကို ဆိုသတည်း။

အဓိပ္ပါယ်ကား- မြတ်စွာဘုရား.... အဘယ်သို့သော အကြောင်းအားဖြင့် ထူးပြားသော ပညာကို ရရာပါသနည်း။ အဘယ်အရေးဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း ဥစ္စာကို ရရာပါသနည်း။ အဘယ်သဘောဖြင့် ကောင်းသောသတင်း ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်ပါသနည်း။ မိတ်ဆွေ ကောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုအပ်ပါသနည်း။ မျက်မှောက်ဘဝ ဤလောကမှ တမလွန်ဘဝ သွားရသောအခါဝယ် အဘယ်အမှုမျိုးဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းရပါသနည်း-

ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ဖြေတော်မူခြင်းငှါ-

သဒ္ဓဟာနော အရဟတံ၊ ဓမ္မံ နိဗ္ဗာနပတ္တိယာ။
သုဿသံ လဘတေ ပညံ၊ အပ္ပမတ္တော ဝိစက္ခဏော။
ပတိဂ္ဂုပကာရီ ဓုရဝါ၊ ဥဋ္ဌာတာ ဝိန္ဒတေ ဓနံ။
သစ္စေန ကိတ္တိံ ပပေါတိ၊ ဒဒံ မိတ္တာနိ ဂဏတိ။
ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ သဒ္ဓဿ သရမေသိနော။
သစ္စံ ဓမ္မော မိတိ စာဂေါ၊ သ ဝေ ပေစ္စ န သောစတိ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူပေ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား- ချစ်သားအာဠဝက....ပူဇော်ထိုက်သော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝက တို့သည် ဟောပြုအပ်သော နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်ဆောတရားကို ယုံမှားမရှိ

အတိပသန္နသဒ္ဓါဖြင့် လွန်စွာယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ နှစ်နှစ်သက်သက် စုံမက်မြတ်နိုးစွာ မှတ်နာ ကျင့်ဆောင်လေ့ရှိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့သော သတိရှိခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ စုံစမ်း တိုင်းထွာ စာနာကြံစည်လေ့ ရှိခြင်းသည်လည်းကောင်း ဤအကြောင်းသုံးပါးဖြင့် ထူးပြားသောပညာကို ရရာဘိသတည်း။

သင့်တင့် ကောင်းမြတ်သောအခါ၌ ကောင်းမြတ်စွာသော မိတ်ဆွေနှင့်ပေါင်းလျက် ကောင်းမြတ်သောအမှုကို ဂရုကတ လုံ့လပြုလေ့ရှိသောသူသည် လောကီဥစ္စာ လောကုတ္တရာဥစ္စာ ဤနှစ်ဖြာကို ရရာသော အကြောင်းဖြစ်၏။ ရှေ့ဆိုနောက်ပျက် ယှဉ်းကက် မရှိ ပကတိဟုတ်မှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုခြင်းသည် ကျေးဇူးသတင်းကျော်စောခြင်း သို့ ရောက်၏။ မိမိစီးပွား သူစီးပွား၌ လိုလားမျှတ ဝေငှပေးခြင်းသည် မှီတင်းကိုးစားရာ ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရကြောင်းကော် အမှန်ဖြစ်၏။

အကြင်သူအား ဖြောင့်သားဟုတ်မှန်စွာသော သစ္စာတရား၊ အပါယ်လားမှု ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်လှလျက် နိစ္စကြီးကုတ် အားထုတ်အပ်သော ပုညကိရိယာ ဓမ္မာဆယ်ပါး၊ စီးပွားနှစ်ဖြာ ထိုအရာ၌ လွန်စွာ ဆည်းပူးအပ်သော ဓိတိတရား၊ သူ့အားစွန့်ကြဲ ဝေခွဲ ပေးကမ်းခြင်းဟူသော စာဂတရား ဤလေးပါးကို ပွားများစေသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသသူအား လူ၏ဘောင်တွင် အိမ်ထောင်ရာထား သားမယားနှင့် ပျော်ပါး၍နေသည်ပင် ဖြစ်သော် လည်း စင်စစ် တမလွန်ရှာ၌ စိုးရိမ်စရာ မရှိလေပြီ။ ယုတ်ညံ့သော ဂတိမှ လွတ်ကွာ၍ လူ့ရွာနတ်ထံ၌ ကော်ပြစ်လတ္တံ့သည်သာတည်းဟု ဖြေတော်မူ၏။

ဤသို့ ပဉ္စမပညာကို ကောင်းစွာ ဖြေတော်မူပြီး၍ “အချင်း အာဠဝက...ငါမှတပါး ဘုရားဟု ဝန်ခံကုန်သော ပုရဏကဿပ အစရှိကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားအများတို့ကိုလည်း လျှောက်ထား စုံစမ်းလေဦးလော့”ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

အာဠဝက တရားရပြီ

အာဠဝကလည်း ယုံမှားသံသယနှစ်ခွေသာ ဝိစိကိစ္ဆာကို သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့်ပယ်၍ နှစ်သွယ် သော အကျိုးကို မြင်ပြီးသသူဖြစ်ရကား “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်ကား သူတပါး၌ လျှောက် ထားခွင့်မရှိပါပြီ၊ တသက်ပတ်လုံး ယူကျုံးမှတ်ပိုက် အောက်မေ့ထိုက်သော သဒ္ဓရသ၊ အတ္တရသ ရှိပေလှသော ဓမ္မရတနာကို ကောင်းစွာသိရပါပြီ၊ အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ အကျိုးစီးပွား များစေခြင်းငှါ ဖြစ်တော်မူလာပေသည်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်ပေသည်၊ သံသရာဝဋ် ဟူသော တောအုပ်ကြီး၌ ခရီးမှား၍ ပျက်ပြားရလတ္တံ့သော အကျွန်ုပ်တို့အား ဟုတ်မှန်သော လမ်းကို ညွှန်ငင်၍ ကယ်တင်တော်မူပေသည်၊ အရှင်ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို တဗိမာန်မှသည် တဗိမာန်သို့၊ တနိုင်ငံမှသည် တနိုင်ငံသို့၊ နတ်ဘုံစံရာ တဘုံမှသည် တဘုံသို့ ဆောင်၍ ပျံ့နှံ့အောင် အကျွန်ုပ်ဖော်ထုတ်ချီးကျူးကာ လှည့်လည်ပါအံ့”ဟု လျှောက်၍-

အဇ္ဇာဒိံ ကတာ တုမ္မာကံယေဝ ပရာယဏံ ကရောမိ။
သော အဟံ ဝိစရိဿာမိ၊ ဂါမာ ဂါမံ ပုရာ ပုရံ။
နမဿမာနော သမ္ပဒ္ဓံ၊ ဓမ္မဿ စ သုဓမ္မတံ-

ဟူသောစကားဖြင့် သရဏဂုံယူ၏။ [ဤသရဏဂုံကား တပုရာယဏ သရဏဂုံတည်း။]

မင်းသားကို ပို့လာကြပြီ

ယင်းသို့ အာဠဝကအား ဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော တရားဒေသနာ၏ ပြီးဆုံးခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ ထိုညဉ့်ကုန်၍ နေအရုဏ်တက်လျက် မိုးသောက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တရားနာလတ်သော နတ်အပေါင်းတို့၏ ကောင်းချီးအုတ်အော် ကြွေးကြော်ကြခြင်းသည်လည်း ကောင်း၊ အာဠဝီပြည်သားတို့သည် အာဠဝကမင်းသားကို ဘီလူးစာအလိုငှါ ပို့လာ၍ ရောက် ခြင်းသည်လည်းကောင်း တပြိုင်နက် ဖြစ်လေသတည်း။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့လည်း နတ်တို့၏ ကောင်းချီးပေးသောအသံကို ကြားရ၍ “ဘုရားရှင်မှ တပါး အခြားသော သူ၏ အကြောင်းကြောင့် ဤသို့သော ကောင်းချီးသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ဘုရားကြွလာသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ ဗိမာန်အဝမှကြည့်ရှုလေသော် ရှင်တော်ဘုရားကို မြင်၍ ယခင်နေ့တို့၌ကဲ့သို့ တုန်တို ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိပဲ ဗိမာန်သို့ဝင်၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘီလူးထံသို့ ချဉ်း၍ “ဘီလူးမင်း.... သင့်အလိုငှါ ဆောင်ခဲ့ပါသော ဤမင်းသားကို စားလို သော်လည်း စား၊ ထားလိုသော်လည်း ထား၊ သင် အလိုရှိသမျှပင် ပြုတော်မူ” ဟု ဆို၍ သူငယ်ကို ဘီလူးလက်သို့ ထည့်၏။

သူငယ်ကို ဘုရားအားလှူခြင်း

အာဠဝကဘီလူးလည်း သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အကျိုးအပြစ်စကားကို ဟောကြား ဆုံးမသော ဘုရားရှေ့တော်တွင် ဖြစ်သောကြောင့် လည်း ကောင်း အလွန်ရှက်နိုးရကား မျက်နှာထားမတင့်တယ်၊ သူငယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချီငင်၍ “အရှင်ဘုရား.... ဤသူငယ်ကား အကျွန်ုပ် အလိုငှါ လာပို့၍ ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဤသူငယ်ကို အလိုရှိရာ ပြုတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ် ကပ်လှူပါအံ့” ဟု ဆို၍ ဘုရားသခင်လက်တော်သို့ ထည့်ပြီးသော်-

ဣမံ ကုမာရံ သတပုညလက္ခဏံ၊ သဗ္ဗင်္ဂပေတံ ပရိပုဏ္ဏဗျဉ္ဇနံ။
ဥဒဂ္ဂစိတ္တော သုမနော ဒဒါမိ တေ၊ ပဋိဂ္ဂဟ လောကဟိတာယ စက္ခုမ-

ဟူသော ဂါထာကို လျှောက်၏။

အနက်ကား—ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ သတပုညလက္ခဏံ၊ အရာမက ပြီးပြီးပသော ဘုန်းလက္ခဏာလည်း ရှိထသော။ သဗ္ဗင်္ဂပေတံ၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံထသော။ ပရိပုဏ္ဏဗျဉ္ဇနံ၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်ပြီးသော အသွင် သဏ္ဍာန်လည်း ရှိထသော။ ဣမံ ကုမာရံ၊ ဤမင်းသားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥဒဂ္ဂစိတ္တော၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ သုမနော၊ ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍။ ဒဒါမိ၊ လှူပါ၏။ စက္ခုမ၊ ငါးဖြာမျက်စိ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တံ၊ အရှင် ဘုရားသည်။ လောကဟိတာယ၊ လူတို့၏ အစီးအပွားအလိုငှါ။ ပဋိဂ္ဂဟ၊ ခံတော် မူပါမလော့။

မင်းကြီးထံပြန်ပို့ကြပုံ

ဘုရားသခင်သည် ချီငင်ခံတော်မူ၍ နတ်လူအပေါင်းကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ဖြစ်စေခြင်းငှါ-

ဒီဃာယုကော ဟောတု အယံ ကုမာရော၊
တုဝဉ္စ ယက္ခ သုခိတော ဘဝါဟံ၊
အဗျာဓိတာ လောကဟိတာယ တိဋ္ဌထ-

ဟူသော ဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

[ဤ ဂါထာကား သုံးပါဒသာ၊ အနက်မှာ သိသာပြီ။]

ဤသို့ ကောင်းချီးပေးတော်မူပြီးသော် မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ကို ခေါ်၍ “ဤမင်းသားကို သင်တို့ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် ကြီးရင့်သည့်ကာလမှ ငါ့အထံသို့ ဆောင်ခဲ့” ဟု မိန့်တော်မူလျက် မင်းချင်းတို့လက်သို့ ကမ်းတော်မူ၏။ ဤသို့ မင်းချင်းတို့လက်မှသည် အာဠဝက ဘိလူးလက်သို့ ဘိလူး လက်မှသည် ဘုရားရှင်လက်သို့ ဘုရားရှင်လက်မှသည် မင်းချင်းတို့လက်သို့ တဖန် ရောက်ပြန်၍ ရသောကြောင့် ထိုမင်းသားကို အမည်အားဖြင့် ဟတ္ထာဠဝကမင်းသား ဟု ခေါ်ကုန်သတည်း။

မင်းချင်းတို့လည်း မင်းသားငယ်ကိုယူ၍ ပြည်သို့ပြန်လာကြသော် ခရီးလမ်းဝယ် လယ်ထွန် ယာခုတ် အမှုလုပ်သည့်အပေါင်းတို့မြင်လျှင် အရှင်သားသည် ငယ်လွန်းလှသောကြောင့် ဘိလူး ကမစားလို၍ ပြန်ခဲ့ရသလောဟု တွေးတော၍ ကြောက်လန့်လှသဖြင့် မေးမြန်းလင့် ကြကုန်၏။ မင်းချင်းတို့ကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရားမြတ်စွာသည် ကြွတော်မူလာ၍ ချမ်းသာ ရကြောင်းကို ပြန်ကြားလျှင် ပြည်သားပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီး ပေးကုန်လျက် တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံသည် ဖြစ်၏။

မင်းအိမ် နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ အာဠဝမင်းကြီးလည်း မင်းချင်းတို့ကို မြင်လျှင် ရင်တုန်ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိလျက် “အချင်းတို့...ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် မင်းသား ငယ်ကိုယူ၍ ပြန်လာသနည်း။ ငယ်သောကြောင့် ဘိလူးမစားလိုသလော” ဟု မေး၏။ မင်းချင်းတို့ ကလည်း “အရှင်မင်းကြီး...လောကသင်းကျစ် ခမ္မရာဇ်မြတ်စွာသည် အာဠဝကဘိလူး ဗိမာန်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ ထိုအာဠဝကကို ဆုံးမ ချေချွတ်တော်မူသဖြင့် ဥပါသကာ၏ အဖြစ်၌ တည်စေသည် ဖြစ်၍ အရှင်သားကို မစားပဲ မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လျှူ၍ ဘုရား လက်တော်မှ ရခဲ့ပါသတည်း” ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အာဠဝမင်းကြီးလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ဖြစ်၏။

အာဠဝက အပူဇော်ခံရပြီ

ဘုရားသခင်လည်း ကိုယ်တော်တွင်ပါသော သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာတို့ကို အာဠဝကဘိလူး အား ယူစေတော်မူ၍ ဆွမ်းခံ ဝင်အံ့သော အခါတိုင်လျှင် အာဠဝက၏ ဗိမာန်မှ ထွက်ခွဲ၍ အာဠဝ ပြည်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလာသော် အာဠဝကသည် မြို့၏အနီးသို့ရောက်လျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ရှက်နိုးရကား တရွေ့တရွေ့ နောက်ချန်ကားန၏။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း အာဠဝက၏ အထာကို သိတော်မူ၍ “ချစ်သား အာဠဝက...မြို့တွင်းသို့ဝင်ခြင်းမှ သင် ရှက်သလော” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် ငါတို့အမိ၊ ငါတို့အဖ၊ သား၊ မြေး စသည်ကို စားသောက်

နှိပ်စက်၍ ဤဘီလူး နေသည်ဟု လူအပေါင်းတို့သည် ထောင်းထောင်း အမှက်ထ၍ တုတ်, အုတ်, လှိုင်ကန်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ် နှင်ထုတ်ကြလတ္တံ့ ။ ဤသို့ နှင်ထုတ်ခြင်းမှ အကျွန်ုပ် ကြောက်ရွက်လှပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား အာဠဝက... ငါဘုရားတို့နှင့်တကွ ပါလျက် အဘယ်သူ ပုတ်ခတ်ခြင်းငှါ ဝံ့အံ့နည်း။ သို့ရာတွင် သင် ရှက်နိုးလျှင် ဤမြို့ပြင်က ပြန်လေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အာဠဝကလည်း မြို့တံခါးဝတိုင်အောင် လိုက်၍ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်ခိုက်ပြီးမှ ပြန်လေသည်။

ဘုရားသခင်လည်း မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံတော်မူပြီးသော် ဝင်တော်မူခဲ့သော တံခါးဖြင့်ထွက်၍ မြို့၏အနီး ကြီးကျယ်သော အရိပ်ရှိသော သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ပြည်သူများမတ်နှင့် အတူတကွ အာဠဝီ မင်းကြီးလည်း ခရီးဦးကြိုခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်းစသော ပဋိ-သန္တာရကို ပြု၍ ထံတော်ပါး၌ ခစားပျပ်ဝပ်လာ၏။ ဆွမ်းဘုဦးပေးပြီးသောအခါ များစွာသော ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း ရုံးပေါင်း စုဝေးလာ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် ထိုမင်းကြီးက “အာဠဝက အား အဘယ်သို့သော အပြားအားဖြင့် နှိမ်နင်းဆုံးမတော် မူပါသနည်း” ဟု လျှောက်ထားသော စကားစပ်တွင် စစ်ယှဉ်ခင်းကျင်းတော်မူသော အခြင်းအရာမှစ၍ အလုံးစုံသော အာဠဝကသုတ် ဒေသနာကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှသော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်သတည်း။ ထိုအခါမှ အာဠဝီပြည်သားတို့သည် အာဠဝကအား ဝေပာဝဏ် နတ်မင်း၏ နေရာအနီး၌ထား၍ ညွတ်တူးပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

အာဠဝီမင်းလည်း ဘုရားသခင်အား မိမိပြည်တွင် သီတင်းသုံးပါမည့် အကြောင်းကို ခွင့်တောင်း ပြီးသော် ဘိုးတော် ဘေးတော်တို့၏ အမေ့ဥစ္စာဖြစ်သော သာလဝတီ ဥယျာဉ်ဝယ် တင့်တယ် ကောင်းမွန်စွာ ကျောင်းတော်ကို ဆောက်လုပ်ရာ ဘုရားသခင်လည်း အလျှင် ပြန်တော်မူ၍ ဝါလ နီးသော အခါမှ ငါးရာသော တပည့်သံဃာတို့နှင့်တကွ ကြွ၍ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ဝါကျွတ်သောအခါ ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူမြဲဖြင့် ကြွတော်မူလေ၏။

အနာဂါမ်ဥပါသကာကြီး

ဟတ္ထာဠဝက မင်းသားလည်း အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ မူးမတ်အပေါင်းတို့က “အရှင်မင်းသားသည် ဘုရားသခင်ကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာပေသည်။ မြတ်ဘုရားရှင်ထံ ကပ်နွဲ့ မှီဝဲလေ” ဟု တိုက်တွန်းကြသဖြင့် အခြံအရံ ငါးရာနှင့်တကွ ဘုရားရှိရာလာ၍ ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်လေသော် မကြာမြင့်မီပင် အနာဂါမ်ဖိုလ်၌တည်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်ကြား တတ်မြောက်လျက် ငါးရာသော ဥပါသကာတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံ နိယံမပြတ် ခစားဆည်းကပ်၏။

တရံသောအခါ ဥပါသကာ သုံးဦးနှင့်တကွ ဘုရားရှင်ထံသွား၍ ခစားဆည်းကပ်သည်တွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေအမှုအရာ ရှိသည်ကို မြင်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာဠဝက... သင်၏ ပရိသတ်ကား ကောင်းမြတ်ယဉ်ကျေးပေစွ တကား။ အဘယ်တရားဖြင့် သင်ကား ချီးမြှောက် ဘိသနည်း” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်ကား ဒါနတရား၌ ပျော်ပါးနှစ်သက်သော သူကို အလှူပေးခြင်း၌ အကျိုးစကားဖြင့် ချီးမြှင့် သင်္ဂြိုဟ်ပါသည်။ ချစ်ဖွယ်သော စကား၌ ပျော်ပါးနှစ်သက်သော သူကို ကြည်ညိုချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားဖြင့် ချီးမြှင့်သင်္ဂြိုဟ်ပါသည်။

ဘေးရန်ကိစ္စကို မ, စ ကယ်ထုတ်ခြင်း၌ နှစ်သက်သောသူကို ထိုအမှုဖြင့် ချီးမြှင့်သင်္ဂြိုဟ်ပါသည်။ ကိုယ်တူထပ်မျှ ချီးပခြင်း၌ နှစ်သက်သောသူကို ကိုယ်တူ ထားသဖြင့် ချီးမြှင့်သင်္ဂြိုဟ်ပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်သော်-

တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ စတူဟိ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ ပရိသံ သင်္ဂဟန္တာနံ ယဒိဒံ ဟတ္ထာဠာကော-

ဟူ၍ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

အနက်ကား-ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ စတူဟိ၊ လေးပါးကုန်သော။ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ဝတ္ထုတို့ဖြင့်။ ပရိသံ၊ ပရိသတ်ကို။ သင်္ဂဟန္တာနံ၊ သင်္ဂြိုဟ် ချီးမြှင့်တတ်ကုန်သော။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ဥပါသကာတို့တွင်။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဟတ္ထာဠာကော၊ အကြင် ဟတ္ထာဠာကမင်းသားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေသော ဟတ္ထာဠာကော၊ ဤဟတ္ထာဠာက မင်းသားသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊ ကဲလွန်မြတ်မေ့၏။

သီတင်းသည် မှတ်ချက်

ဤ ဟတ္ထာဠာက မင်းသားကား တပည့်ယောက်ျားအစုံတွင် အကျုံးဝင်သော သူပေတည်း။

သည်ကို ရည်၍-

ငါးရာ ငါးရာ၊ အရံပါသား၊ ထိုခါသင်းမှူး၊ သီတင်းဦးဟု၊ မည်ထူးခေါ်လောက်၊ ခုနစ်ယောက်တွင်၊ လက်မြောက်တွင်ကျယ်၊ စိတ်သူကြွယ်နှင့်၊ လူဝယ်လူဆန်း၊ မာန်ဖြင့် ကျန်းသား၊ မြတ်မှန်းမသိ၊ ရှင်မုနိအား၊ ပြစ်မှားရှေးဦး၊ စားမှူးမှူးဝယ်၊ ဘီလူးအာဠာက၊ လှူ၍ရသား၊ အာဠာကရွာစား၊ မင်း၏သားလျှင်၊ ရှည်လျားကြီးပြင်း၊ မိုက်မျက်ကင်း၍၊ သီတင်းဦးကြီး၊ မည်သီးထင်စွာ၊ ထိုအခါ၌၊ ဟတ္ထာဠာက၊ ခေါ်တွင်ကြအံ့၊ နန္ဒမာတာ၊ ဥတ္တရာဟု၊ ဒကာမိန်းမ၊ တကုန်စုံစုံ၊ တရားယုံလည်း၊ ဥသ္မံပရိသတ်၊ လေးပါးမှတ်လျက်၊ ချေချွတ်ပဲ့တွင်၊ မည်ရည်ထင်အံ့၊ သဘင်တလင်း၊ ဤသူခင်းသည်၊ ခပင်းစုံစုံစေ့စေ့တည်း-

ဟူ၍ အရှင်သီလင်္ဂသအကျော် စပ်တော်မူလေသည်။

ပရမတ္ထဇောတိကာမည်သော သုတ္တန်ပါတ် အဋ္ဌကထာ အာဠာကသုတ်အဖွင့်၌ အာဠာကီ တွင် ဝါဆိုတော်မူကြောင်းကို မလာ၊ အင်္ဂုတ္တိရ်အဋ္ဌကထာ, ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ, အပဒါန် အဋ္ဌကထာတို့၌သာလျှင် -

သောဠာသမံ အာဠာကံ ဒမေတွာ စတုရာသီတိပါဏသဟဿာနိ အမတပါနံ ပါယေတွာ အာဠာကိယံ ဝဿံ ဝသိ-

ဟု လာသောကြောင့် ဝါကပ်တော်မူကြောင်းကို သိရသည်။

ဤကား သောဠာသမ ဝါဆိုသောအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြက်တည်း။

၇၆-ဒေဝဒတ် သံသာတော်ကို သင်းခွဲခြင်း

သတ္တရသမဝါကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌၊ အဋ္ဌာရသမဝါ၊ ကျေနုဝိသတိမဝါတို့ကို ထိုပြည်နှင့် မနီးမဝေးဖြစ်သော စာလိယတောင်၌၊ ဝိသတိမဝါကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဒေဝဒတ် ပြစ်မှားလေသောအကြောင်းကို အရင်းမှစ၍ ပြဦးအံ့။

ရှင်ဒေဝဒတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံ

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗိပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၊ ပါဝါရိကာရုံကျောင်း၊ ကုက္ကုဒ္ဓာရုံကျောင်းတို့၌ ကိန်းအောင်းတည်စံတော်မူသောကာလ ဃောသကသဌေး အစရှိကုန်သော ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာ အပေါင်းတို့သည် ကျောင်းတော်သို့ ဆည်းကပ်ကြကုန်သော် သံသာတော်တို့ကို အမည်ဖြင့် အသီးအသီးခေါ်၍ အရှင်သာရိပုတြာကား အဘယ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးသနည်း၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကား အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာကား အဘယ်မှာနည်း-ဤသို့ စသည်ဖြင့် မေးမြန်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်ဖွယ်နှင့်တကွ အသီးအသီး ဆည်းကပ်ကြကုန်သည်။ ကနားမဏ္ဍပ် ဇရပ်ပွဲပြင် အလှူသဘင်တို့၌ မင်္ဂလာပြု၍ စည်းဝေးသောအခါ၌လည်း “ရှင်သာရိပုတြာကား ငါတို့ဆရာတည်း၊ အလွန်ပညာကြီးကျယ်၏။ ငါတို့ဆရာကား အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တည်း၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့၌ သို့စင်အံ့ဩဖွယ် ရှိ၏” ဤသို့ စသည်ဖြင့် အသီးအသီး ချီးမွမ်းပြောပကြကုန်သည်။ ဒေဝဒတ်ကို မူကား မည်သူတယောက်မျှ မေးမြန်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်လာသူလည်း မရှိ၊ ချီးမွမ်းပြောဆိုအံ့သောသူလည်း မရှိ။

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကပ်ပြီးသော် ဤသို့ ကြံ၏- “ဤကောသမ္ဗိပြည်သားတို့သည် ငါ့အား မေးမြန်း၍ အကျွမ်းတဝင် ပြုလာသောသူမည်သည် တစုံတယောက်မျှ မရှိကြကုန်၊ သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်၊ အာနန္ဒာ စသော သူတို့၏ အထံသို့သာ သွားလာဝင်ထွက်ကြကုန်သည်။ ငါလည်း သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူဖြစ်ပါလျက် ဒါယကာတို့ မကြည်ညွတ်ခြင်း၊ မဆည်းကပ်ခြင်းသည် ဘုရားရှင်က ငါ၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားကို ဒါယကာတို့အား ပြောကြားသည် ဖြစ်ရာလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားမြတ်စွာနှင့် ငါ အတူနေ၍ မသင့်ပြီ၊ ဤမှတစ်ပါး အခြားမြို့ရွာ၌ ငါ့အား ကိုးကွယ် ချီးမြှောက်မည့် ဒါယကာကို ဖွေရှာမှီတင်း၍ နေတော့အံ့၊ သို့ရာတွင် ထက်ဝန်းကျင်သော ထီးဆောင်းနန်းနေ ပဒေသရာဇ် မင်းအများတို့သည် ဘုရားသခင်၏ အလုပ်အကျွေး ဥပါသကာချည်း ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသားကား ငယ်လည်း ငယ်သေး၏။ ကိုးကွယ်သောဆရာလည်း မရှိသေး၊ နောင်ရေးလည်း အလွန်ကောင်း၏။ ထိုမင်းသားကို ငါ့အား ကြည်ညိုစေ၍ ဆရာပြုရသော် များစွာသော လာဘသက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုလာဘသက္ကာရကို မှီ၍ ပရိသတ် လေးပါးတို့သည် ပြန့်ပွားစည်ပင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အကြံပြု၏။

အဇာတသတ်အား ဖြားယောင်းပုံ

ထိုသို့ ကြံပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရားထံမှ ခွါ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့၏။ ပြည်၏ အနီးသို့ ရောက်လျှင် မိမိရသော ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ရဟန်းအသွင်ကို ပယ်၍ သူငယ်၏သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဦးခေါင်းထက်တွင် မြွေတစင်းကို ပါးပျဉ်းဖြန့်စေလျက် လက်နှစ်ဘက်၌ မြွေ

နှစ်စင်း၊ ခြေနှစ်ဘက်၌လည်း မြေနှစ်စင်း၊ ဤမြေငါးစင်းကို အမြီးချင်းယှက်ထိုး၍ ခါးကြိုးကဲ့သို့ ဆင်ပြီးမှ ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရင်ပြင်ထက်၌ သက်ဆင်း၏။ မင်းသားလည်း အလွန်ကြောက်လန့်ရကား သည်းစွာ ဟစ်အော်၍ ထ၏။

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်က “မင်းသား...ကြောက်သလော”ဟု မေး၏။ မင်းသားကလည်း “ငါကား အလွန်ကြောက်၏။ သင်အသူနည်း၊ လူလော နတ်လော နဂါးလော”ဟု ဆိုလျှင် “သင်မင်းသား...မကြောက်လင့်၊ ငါကား ဒေဝဒတ်ပင်တည်း။ သတ္တိစွမ်းအင်ကို မြင်စေလို၍ ပြသည်”ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်ဒေဝဒတ် ဖြစ်ဘိက ပကတိသော ရဟန်းအသွင်ကို ပြပါ”ဟု တောင်းပန်လျှင် ထိုဖန်ဆင်းသော သူငယ်၏အသွင်ကို ဖျောက်၍ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့်တကွသော ရဟန်းအသွင်ကို ပြပေ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားလည်း “အရှင်ဒေဝဒတ်ကား ကြီးမားသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိ၏။ နာနာသာဝ ရူပကာယကိုလည်း ပြခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ခမည်းတော် ကိုးကွယ်သော ဘုရား သော်မှ ဤကဲ့သို့မပြနိုင်”ဟု အလွန်သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ရကား မင်းသားလည်း ရထားငါးရာ တို့နှင့် ဆရာဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ ညဉ့် နံနက် ဆည်းကပ်၏။ ငါးရာမျှလောက်သော ဆွမ်းဝတ်တို့ကို လည်းတည်ပေ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အသီးအသီး ချီးမြှောက်ပူဇော်ကြ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဒေဝဒတ် အား များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ အခြံအရံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်လည်း လာဘ်ပူဇော်သက္ကာတို့၌ တပ်ကြိုက်ပျော်မြူးသည်ဖြစ်၍ မာန်ယစ် လေရကား ဘုရားသခင်ကို ပယ်ရှား၍ တပည့်သားဖြစ်သော သံဃာအပေါင်းကို ငါဆောင်အံ့ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် အထက်ရရင်းဖြစ်သော ဈာန်အဘိညာဉ်သည် ကွယ်လေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အလုပ်အကျွေး ကောလိယသဋ္ဌေး၏ သားဖြစ်သော ကုက္ကုဋ္ဌနတ်သားသည် ဒါယကာသည် ကြမ္မာကုန်၍ စတုမဟာရာဇ်ဘုံ၌ နတ်သား အဖြစ်ကို ရလေ၏။ ထိုနတ်၏ကိုယ်ကား သုံးဂါဇုတ် ပမာဏ ကြီးသတည်း။

ထို ကုက္ကုဋ္ဌနတ်သားသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရှိရာ ကောသမ္ဗိပြည်သို့လာ၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုး ပြီးသော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ဝဲတော်ရံ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား...ရဟန်းဒေဝဒတ်သည် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာ၌ လွန်စွာ တောင့်တခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ်တရား၌ အားထုတ်လိုခြင်း ကင်းသော စိတ်ရှိလျက် ရဟန်းသံဃာကို ငါဆောင်အံ့ဟု စိတ်အကြံသည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြံသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ရှင်ဒေဝဒတ်၏ သန္တာန်၌ ရှိရင်းဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့သည် ရေတွင် ကျသော မီးတောက်ကဲ့သို့ ပျောက်ပျက် သုဉ်းဖျင်းလေပြီ”ဟု လျှောက်လာ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ဘုရားရှိရာသို့ လျင်စွာကပ်ပြီးသော် နတ်သား လျှောက်တိုင်းသော အကြောင်းစကားကို ဘုရားရှင်အား နားတော်လျှောက်ပေသော် ကိုယ်တော်ဘုရားလည်း “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်...သင်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ကုက္ကုဋ္ဌနတ်သားသည် မိမိစိတ်ဖြင့် သူတပါး၏စိတ်ကို သိသည်ဖြစ်၍ သိစေလင့်ခြင်းငှါ သင့်အား ကြားလျှောက် လာပေသည်။ ဣဿာပကတဖြင့် ပြောပြသော စကားဖျင်းဟု သင် မမှတ်လင့်၊ နတ်လျှောက်တိုင်း မှန်သည်

သာတည်း၊ သို့ရာတွင် သင်ဆိတ်ဆိတ်သာ နေဦးလော့၊ မမြင့်မီပင် ထိုအခြင်းအရာသည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ-

အပူဇော်ခံရသော ဆရာငါးမျိုး

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်...ဤလောက၌ အပူဇော်ခံကြရသော ဆရာကား ငါးမျိုးပြား သတည်း၊ ငါးမျိုး ဟူသော်ကား-

- ၁။ မိမိ၌ စင်ကြယ်သော သီလမရှိပဲလျက် စင်ကြယ်သော သီလရှိယောင်မူ၍ သူတထူးအား လွန်ကြူးစွာ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချလျက် မြတ်သောသီလသည် ငါ၌သာရှိ၏ဟု ဝန်ခံ၍ အခြံအရံ အလုပ်အကျွေးတို့ကို သွေးဆောင် ဖြားယောင်းတတ်သော ဆရာလည်း တမျိုး၊
- ၂။ မိမိ၌ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း မရှိပဲလျက် စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိယောင်မူ၍ သူတထူးအား လွန်ကြူးစွာ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် မြတ်သော အာဇီဝသည် ငါ၌သာ ရှိ၏ဟု ဝန်ခံ၍ အပူဇော်ခံသော ဆရာလည်း တမျိုး၊
- ၃။ မိမိ၌ မစင်ကြယ်သော အယူစကား တရားဒေသနာ ရှိလျက် စင်ကြယ်စွာ ရှိယောင်မူ၍ သူတထူးအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် မြတ်သော အယူဝါဒ ဓမ္မဒေသနာသည် ငါ၌ ရှိ၏ဟု ဝန်ခံ၍ အပူဇော်ခံသော ဆရာလည်း တမျိုး၊
- ၄။ မိမိ၌ မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိလျက် စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏ဟု ဝန်ခံ၍ အခြံအရံကို သွေးဆောင်ကာ ဆရာပြုနေသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း တမျိုး၊
- ၅။ မိမိ၌ မစင်ကြယ်သော ဗျာကရိုဏ်းသင်ခြင်းရှိလျက် စင်ကြယ်သော ဗျာကရိုဏ်းသင်ခြင်းရှိ၏ဟု ဝန်ခံ၍ အခြံအရံကို သွေးဆောင်ကာ ဆရာပြုနေသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း တမျိုး။

ဤသို့ ငါးမျိုးပြားသတည်း။ ထိုဆရာတို့အား မိမိတို့၏တပည့်ပင် ဆင်ခြင်မိသော ကာလ သိကုန်ကြသဖြင့် ဂရဟိတ အနာဒရ ဖြစ်လေကုန်သတည်း။

ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်...ငါဘုရားမူကား စင်ကြယ်သော အကျင့်ဟုဆိုအပ်သော ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ စင်ကြယ်သော အယူစကား တရားဒေသနာ၊ ဗျာကရိုဏ်း သင်ခြင်း၊ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိသည် ဖြစ်၍ ငါသည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းသော သီလ အာဇီဝ ဓမ္မဒေသနာ ဝေယျာကရဏ ဉာဏဒဿန ရှိ၏ဟု ဝန်ခံသတည်း။ ထို့ကြောင့် တပည့်သာဝကတို့သည်လည်း ငါ့အား အတိဂါရဝ ပသံသတို့ဖြင့် ဆည်းကပ်ကြကုန်သတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လာဘ်များခြင်းသည် ပျက်စီးရန် ဖြစ်ပုံ

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုကောသမ္မိပြည်မှသည် ကုန်းလည်ထွက်ကြကာ ဒေသစာရီ ချီတော်မူခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်တော်မူသော် ဖူးမြော်ခြင်းငှါ လာကုန်သော သံဃာတော်တို့သည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်ကုန်၏ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ

ဘုရား...ယခုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် အရှင်ဒေဝဒတ်အား ဆရာပြု၍ ကိုးကွယ်ဖိတ်ကြားလျက် ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် မပြတ် ဆည်းကပ်ပေသည်။ ငါးရာမျှလောက်သော ဆွမ်းဝတ်တို့ကို တည်သည်ဖြစ်၍ သံဃာတော်တို့ ချမ်းသာရပေသတည်း”ဟု နားလော်လျှောက်ကြ၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သားရဟန်းတို့... ဤမျှလောက်သော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာတို့ ပြန်ပွားလာခြင်းသည်ကား ဒေဝဒတ်အား ကောင်းကျိုးစီးပွား များစေခြင်းငှါ ဖြစ်လာသည် မဟုတ်၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါသာ ဖြစ်လာသတည်း။ ချစ်သားရဟန်းတို့...လောကုပမာ သိဖွယ်ရာကား ကြမ်းကြုတ်စွာသော ခွေး၏ နှာဝ လျှာစဉ် ခါးလှသော သည်းခြေအိတ်ကို ခွဲသည်ရှိသော် လွန်ကဲ၍ ကြမ်းကြုတ်ပြန်သကဲ့သို့ ညဉ့်အမြင်နည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထံမှောက်သို့ ရောက်သော လာဘ်ပူဇော် အခြံအရံသည် မှန်မြတ်သော အကျင့်သီလကို ဖျက်ခြင်းငှါ၊ တရားဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ အကုသိုလ်ပွားများခြင်းငှါသာဖြစ်၏။ ဥပမာတပါးလည်း ချစ်သားတို့... ဝါးပင်၊ ပေပင်၊ ကျူပင်တို့သည် မိမိကိုသေစေခြင်းငှါ အသီးဖြစ်လာသကဲ့သို့ အာဇာနည် မြင်းမသည် မိမိကို သေစိမ့်သောငှါ သားဖွားလာသကဲ့သို့ ပညာနည်းသော ဒေဝဒတ်အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာတို့ ပြန်ပွားလာခြင်းသည် မိမိကိုညှဉ်းဆဲခြင်းအကျိုးငှါ အပါယ်လေးပါးသို့ လားစေခြင်းငှါသာ ဖြစ်ပွားလာသတည်းဟု” မိန့်တော်မူပြီးမှ-

ဖလံ ဝေ ကဒလိံ ဟန္တိ၊ ဖလံ ဝေဠု ဖလံ နဠု။
သက္ကာဏေ ကာပုရိသံ ဟန္တိ၊ ဂဗ္ဘော အဿတရိ ယထာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား— ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကဒလိံ၊ ငှက်ပျောပင်ကို။ ဖလံ၊ မိမိအသီးသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဟန္တိ ယထာ၊ သတ်လေသကဲ့သို့။ ဝေဠု၊ ဝါးပင်ကို။ ဖလံ၊ ဝါးသီးသည်။ ဟန္တိ ယထာ၊ သတ်လေသကဲ့သို့။ နဠု၊ ကျူပင်ကို။ ဖလံ၊ မိမိအသီးသည်။ ဟန္တိ ယထာ၊ သတ်လေသကဲ့သို့။ အဿတရိံ၊ အဿတိုရိ မြင်းမကို။ ဂဗ္ဘော၊ မိမိကိုယ်ဝန်သည်။ ဟန္တိ ယထာ၊ သတ်လေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ကာပုရိသံ၊ နှလုံးသွင်းယုတ်သော ယောက်ျားကို။ သက္ကာဏေ၊ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာသည်။ ဟန္တိ၊ သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးတတ်၏။

ဗုဒ္ဓကိုရန်ငြိုးထားပြီ

ဤသို့စသည်ဖြင့် ပရိသတ်လေးပါးတို့အား တရားတိုက်ကျွေးလျက် နေတော်မူစဉ် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ ဘုရားထံသို့လာ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးသော် ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ကိုယ်တော်ကား အသက်အရွယ်ကြီးပါပြီ၊ အိုမင်းခြင်းသို့ ရောက်ပါပြီ၊ မျက်မှောက်ချမ်းသာ ခံစားကာဖြင့် ကြောင့်ကြမဲ့သာ စံတော်မူပါ။ ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမဖြစ်သော တပည့် ဒကာ သာဝက အပေါင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်အား လွဲထားအပ်နှင်းတော် မူပါလော့၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ထိုသံဃာအပေါင်းကို ကောင်းစွာဆောင်ပါအံ့”ဟု လျှောက်ထား၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား ဒေဝဒတ်...ဤအခွင့်ကား မသင့်ချေသေး၊ သင်၏ ကိုယ်ရေး ကိုသာ အားထုတ်ဦးလော့၊ သံဃာတို့ကို ဆောင်ခြင်းငှါ သင် အလိုမရှိလင့်” ဟု ပယ်တော်မူ၏။ အရှင်ဒေဝဒတ်လည်း ထပ်ကာထပ်ကာ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် လျှောက်လေသော် ဘုရားကိုယ် တော်မြတ်က “ချစ်သား ဒေဝဒတ်... အယုတ်အလတ် အမြတ်အားဖြင့် သုံးပါးရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ငါဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုကုန်သည်သာဖြစ်ရကား သူတထူးအား လွှဲထား ခြင်းငှါ မလျော်သည်ဖြစ်၏။ စင်စစ် သာဝကတို့၏ အထွတ်သို့ ရောက်သော သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုမျှ သာဝကသံဃာကို ငါမအပ်သေးတုံ၏။ သူတထူး ပစ်ထွေးသော တံတေး ချွေးပေါက်ကို ကောက်၍ မျိုသေးသော သင့်အား အများသံဃာကို အဘယ်သို့ အပ်နှံအံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအမိန့်ကို ကြားလျှင် ရှင်ဒေဝဒတ်လည်း “မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်များ၏ အလယ်၌ ရှက်စဖွယ်သောကားဖြင့် ငါ့အား ရှုတ်ချတော်မူသည်၊ သူစိမ်းမျိုးခြား ဆင်းရဲသားဖြစ်သော သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသာ လှူစွာချီးမြှောက်လေသည်၊ ငါကား ယနေ့မှစ၍ ယောက်ဖ တော်ဂေါတမ၏ ကောင်းကျိုးကို မကြံပြီ” ဟု နှလုံးပြု၍ ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးကို ထားလျက် ဘုရားထံတော်မှ ခွါခဲ့၏။

ဤကား ရှေးဦးစွာသော ရန်ငြိုးထားခြင်းတည်း။

၇၇-ဒေဝဒတ်သည် အဇောတသတ်နှင့် တိုင်ပင်၍
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေခြင်း

ပကာသနီယကံပြုခြင်း

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း “ဒေဝဒတ်သည် အဇောတသတ် မင်းသားအား မတရားသဖြင့် နည်းပေး၍ ဘေးရန်ကြီးစွာဖြစ်လတ္တံ့” သည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် သံဃာတို့ကို စည်းပေးစေတော် မူ၍ “ချစ်သားတို့...သင်တို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ သွား၍ ပရိသတ်အများတို့ ကြားသိ စေခြင်းငှါ ပကာသနီယကမ္မဝါဖြင့် ထင်စွာပြုကြချေကုန်၊ ပြုရာသောကမ္မဝါ အဓိပ္ပါယ်ကား- “အများသံဃာတို့...ဆရာဒေဝဒတ်သည် ရှေးသောအခါ သဘောထားနှင့် ယခု သဘောထား မတူပြီ။ ထိုသူပြုသော ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ သုံးပါးသည် ဘုရားနှင့် အလိုတူ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားနှင့်အလိုတူ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာနှင့် အလိုတူ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း မယူမမှတ်ကုန်လင့်၊ ဤသို့သော ကမ္မဝါဖြင့် ပကာသနီယကံကို ပြုချေကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သံဃာတော်တို့လည်း ဘုရားအမိန့်တော်အတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့သွား၍ ထင်ရှားပြုလေကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ကြားသောအခါ သဒ္ဓါတရားနှင့် မပြည့်စုံကုန်သော၊ ပညာမရှိကုန်သော အချို့သော သူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားတပည့် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဒေဝဒတ် ၏ လာဘသက္ကာရကို အလွန် ငြုစုကုန်စွတကား” ဟု ဆိုကုန်၏။

သာသနာ၌ သဒ္ဓါပသန္န ရှိကုန်သော အဆင်အခြင်ပညာ များကုန်သော အချို့သော လူတို့ကား “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ဒေဝဒတ်အား ပကာသနီယကံကို ပြုခြင်းသည် တစုံတခုသော အကြောင်း အရေးအခင်းကို မြင်တော်မူသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ချီးမွမ်း ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေပုံ

ထို့နောက် များမကြာ ဆရာဒေဝဒတ်သည် အဇာတ်သတ်မင်းသားအိမ်သို့ သွားပြီးသော် မင်းသားကို ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ခေါ်၍ မလျော်သော သြဝါဒဖြင့် အဆုံးအမပေးသည်ကား “အရှင် သား...ရှေးသောအခါ လူများစွာတို့ပင် ရှည်ကြာသော အသက်ရှိကုန်၏။ ယခု ကာလကား ကမ်းစွန်းဖျား၌ တည်နားသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ အလွန်လျှင် အသက်တိုကုန်သည်။ မင်းသား၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အသက်အရွယ် နုနယ်ပျိုမုတ်လှသေး၏။ ဖခင်မင်းကြီး အသက်အရွယ်ကုန်၍ လွန်သောအခါမှ အဖရိုက်ရာဖြစ်သော ဤရွှေထီးရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်း၍ မင်းလုပ်မည် ဖြစ်မှုကား မင်းသားသည် အိုမင်းရင့်ရော်သောအခါမှ မင်း၏ချမ်းသာကို ခံစံရသော် မင်း၏ စည်းစိမ်မည်သည်လည်း ခြောက်ပိန်ကြုံလှိသော သတ္တဝါ၏ အသားကို စားရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်း ရသာကင်းသော ထမင်းမုန့်ငါး သစ်သီးများကို စားရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း နှစ်မြို့စလောက် ဝမ်းမြောက်စဖွယ် မရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် အဆင်းအရွယ် တင့်တယ် စွာလှ ခုနယ်ကလျှင် အဖရိုက်ရာဖြစ်သော ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို စံရအောင် အဖဖြစ်သော မင်းကြီးကို ပယ်ရှား၍ မင်းသား မင်းပြုဘိလော့၊ ငါလည်း ယောက်ဖတော် ဂေါတမကို သတ်၍ ဘုရားလုပ်အံ့” ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းသားလည်း “ငါ့ဆရာ ဒေဝဒတ်ကား ကြီးမြတ်သော တန်ခိုး အာနုဘော်ရှိ၏။ အမြော်အမြင် ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဆရာ ဆိုတိုင်းလိုက်နာသော် ကောင်း ရာ၏” ဟု နှလုံးထား၍ တနေ့သ၌ သန်လျက်ဇားကို ပေါင်ကြား၌ ငှက်ပြီးသော် နန်းတော်၌ ပရိသတ် လုပ်လတ္တံ့သော နေ့မွန်းယိမ်းအချိန်တွင် မင်းအိမ်သို့ ဝင်လေ၏။ တံခါး၌ အစောင့် ထားသော ယောက်ျားတို့မြင်ရုံ မင်းသားကို ဖမ်းပြီးလျှင် စုံလင်စွာကြည့်ရှုသော် ပေါင်၌စည်း၍ ပါသော သန်လျက်ကို မြင်သဖြင့် “သင်မင်းသား...ဘယ်အလို့ငှါ ဝင်လာသနည်း” ဟု စစ်မေး၍ မင်းအားလုပ်ကြံခြင်းငှါ လာသည်ကို သိရလျှင် “သင်မင်းသားအား ဘယ်သူသင်ပြစီမံ၍ ဤ အကြံကို ကြံဘိသနည်း” ဟု မေး၏။ “ဆရာဒေဝဒတ် တိုက်တွန်းသောကြောင့် ကြံမိပေသည်” ဟု ဆိုသော် ထိုမေးစစ်သော အမတ်တို့တွင် အချို့သော အမတ်တို့က “မကြံအပ်သည်ကို ကြံရကား မင်းသားကိုလည်း သတ်သင့်သည်၊ ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်သင့်သည်၊ ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလည်း သတ်သင့်သည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့ကလည်း “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုသာ သတ်သင့်သည်၊ ရဟန်းသံဃာ တို့ကို မသတ်သင့်၊ သံဃာတို့ကား မင်းကြီးအား မပြစ်မှားပေ” ဟု ဆိုကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့ကလည်း “ငါတို့မင်းမြတ်သည် သားသတ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို ဝမ်းတွင်းအောင်းစကပင် သိလျက် ဖြစ်သည်၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မသတ်ကြလင့်ဦး၊ မင်းကြီးအား သံတော်ဦးတင်၍ မင်းအာဏာဖြင့်သာ စီရင်သင့်သည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုစကားအတိုင်းပင် မင်းသားကို ယူငင်၍ မင်းကြီးထံသို့ ဝင်လေသော် ခမည်းတော် မင်းကြီးလည်း သားကိုခေါ်၍ “ချစ်သား...အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို သတ်လိုသနည်း” ဟု မေး၏။ “ရွှေထီးရွှေနန်း စည်းစိမ်ကို လိုသောကြောင့် သတ်မည် ကြံပေသည်” ဟု လျှောက်သော် “သားတော် သင့်ကို ငါမွေးမြူခြင်းသည် မင်းစည်းစိမ်ကို ပေးလို၍သာ မွေးသည် မဟုတ်လော”

ဟုဆို၍ မင်းသားကို သတ်လိုသမျှသော မှူးမတ်တို့အား ရာထူးမှ နုတ်ထား၍ အလိုတူသော မှူးမတ်များနှင့်တကွ မင်းအဖြစ်ကို ဆောက်နှင်းပေ၏။

ထိုအလုံးစုံသော အကြောင်းကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ ကြားသိသောအခါမှ “မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်အား ပကာသနိယကံကို ပြုတော် မူခြင်းသည် ဘေးကင်းအောင် ကြံပေသည်တကား” ဟု များစွာ ချီးမွမ်း အံ့ဩကြကုန်၏။

အဇာတသတ် ဘုရင်ဖြစ်ပြီ

အဇာတသတ်မင်းလည်း မင်း၏အဖြစ်ကို ရလျှင် ဆရာဒေဝဒတ်ထံသို့ သွား၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်ကိစ္စကား ပြီးမြောက်ပါပြီ၊ အရှင်အရေးသာ လိုပါတော့သည်” ဟု လျှောက်၏။ တနေ့သ၌ ဒေဝဒတ်လည်း အဇာတသတ်မင်းထံသို့လာ၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ပြီးသော် “တကတော် မင်းသား... အသို့ပြုဘိသနည်း၊ ယခုအနေသည် မြေဟောက်ကို ခါးပိုက်ဖြင့် ဆောင်သောသူ ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြေခွေးကို အတွင်းဝှက်၍ ကြက်အပ်သော စည်ငယ်ကို လွယ်၍ တီးမှားသော သူကဲ့သို့လည်းကောင်း အမှုကောင်းစွာ မပြီးပဲလျက် ပြီးသည်ဟု မှတ်တော်မူသလော၊ သုံး၊ လေးရက်ကြာလျှင်ပင် သင်၏ ဖခင်ကြီးသည် သင့်အား ဖျက်ဆီးဘိ၍ မိမိစည်းစိမ်ကို ယူလတ္တံ့ ၊ လူတို့ဓမ္မတာပင် ကောင်းခိုက်ကို ကြင်နာ၍ ဆင်းရဲသောအခါ မုန်းမြဲသာတကား” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရား... အသို့ပြုရ အံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “မင်းကြီး သစ်ပင်တို့သည် အမြစ်အရင်း အကြွင်းမရှိ ပယ်ဖျောက်မှ မပေါက်လာနိုင်သကဲ့သို့ ရန်ကိုအဆုံး ရောက်အောင်ပြုမှ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြစ်မည်” ဟု ဆို၏။

ဗိဗ္ဗိသာရမင်း အဖမ်းခံရပုံ

ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းကလည်း “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးအား ဓားဖြင့် မသတ်ထိုက်သည် မဟုတ်ပါလော၊ ဘယ်သို့ သေစေရအံ့နည်းဟု မေးလျှင် “သင်မင်းမြတ် ဆိုတိုင်း ဓားဖြင့် မသတ်ထိုက်သည်မှန်၏။ လူသံ ဆိတ်ငြိမ်သော နှောင်အိမ်၌ ထားပြီးလျှင် စားသောက်ခြင်း ထမင်းအာဟာရကို ဖြတ်၍ သတ်ရသော် အပြစ်မရှိ” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်လည်း ကျဉ်းကျပ်လုံခြုံသော နှောင်အိမ်ကိုပြုပြင်စေပြီးလျှင် “ဖခင်မင်းကြီးကို သွင်းထား၍ ငါ၏ မယ်တော် မိဖုရားမှ တပါး အခြား လူရှင်သည် မဝင် မမြင်စေလင့်၊ တစုံတခုသော အာဟာရကိုလည်း မကျွေးမပေးလင့်၊ ပေးသောသူသည် ဤမျှသော မင်းဒဏ်ကို ခံစေ” ဟု ဆို၍ အာဏာသားတို့ကို မြဲမြံစွာ အစောင့်ထား၏။

ဗိဗ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း “သားတော်ကို ငါမင်းမြှောက်ပေပြီ၊ ငါ့သား စီရင်တိုင်း ခံရပေမည်” ဟုသာ ကြည်စွာနှောင်အိမ်၌ဝင်၍နေ၏။ ဝေဒေဟီမိဖုရားလည်း သားကို ပြောဆို ဆုံးမလျက် ခွင့်မရလေလျှင် ရွှေခွက်၌ ထမင်းထည့်၍ ခါးပိုက်ဖြင့် ဆောင်ကြဉ်းလျက် မင်းကြီးအား ကျွေးမွေး၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုအာဟာရဖြင့်သာ မျှတလျက် ငါ့သား အမျက်ပြေသော အခါ ချမ်းသာရလတ္တံ့” ဟု စိတ်ချကျောနေ၏။

ဆယ်ရက်၊ လခွဲ ကြာသော် အဇာတသတ်မင်းလည်း အစောင့်အကြပ်ဘို့ကိုခေါ်၍ “ငါ့မည်းတော် မသေသေးသလော” ဟု မေး၏။ မသေသေးကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “အဘယ်

အာဟာရဖြင့် မျှတသနည်း”ဟု မေး၏။ မယ်တော်မိဖုရား ရွှေခွက်ဖြင့်ဆောင်၍ ကျွေးကြောင်းကို လျှောက်သော ကာလ “ခါးပိုက်ကို ကြည့်ရှုလော့၊ အာဟာရပါလျှင် မဝင်စေလင့်”ဟု အာဏာပေးပြန်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မင်းအာဏာအတိုင်း မြစ်လေသော် ဝေဒေဟီမိဖုရားလည်း လေးပါးသော စတုမရုဖြင့် ပြုအပ်သော မုန့်လုံးကို ဆံထုံး၌ထည့်၍ ဆောင်ယူကာ မင်းကြီးအား ကျွေးမွေးပေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုအာဟာရဖြင့် မျှတကာနေ၏။

တဖန် လခွဲကြာ၍ “ငါ၏ မည်းတော် မသေသေးသလော”ဟု မေးသဖြင့် “မသေသေးကြောင်း မယ်တော် ဆံထုံးဖြင့် ဆောင်၍ ကျွေးကြောင်း”ကို လျှောက်လျှင် “မယ်တော်” နှောင်အိမ်သို့ ဝင်သောကလံ ဆံပင် ဖားလျားချ၍ ဝင်စေ”ဟု အာဏာပေးပြန်၏။ ထိုအာဏာကို ကြားသော် မယ်တော် မိဖုရားလည်း အပြားပြားသော မုန့်ထမင်းကို ရွှေခြေနှင်း၌ ဖုံးလွှမ်းပြီး လျှင် စီးနင်းဝင်သဖြင့် ထိုတွင်ပါသော အာဟာရတို့ကို ကျွေးမွေး၏။

တဖန် ခုနစ်ရက်ကြာသော် “ခမည်းတော် မသေသေးသလော”ဟု မေးပြန်၍ မသေသေးကြောင်း “မယ်တော် ခြေနှင်းဖြင့် ဆောင်၍ ကျွေးကြောင်း”ကို လျှောက်ကြလျှင် မယ်တော် ဝင်သောအခါ ခြေနှင်း မပါစေလင့်”ဟု အာဏာပေး၏။ မိဖုရားလည်း ထိုအာဏာကို ကြားသော် ကိုယ်တော်ကို နံ့သာရေဖြင့် သွန်းချိုး၍ ပျစ်ပျစ်သော စတုမရုရည်ဝယ် နံ့သာဖြင့် နှောင်အိမ်ကို ကိုယ်ဝယ် လိမ်းကျံပြီးမှ သန့်ပြန်လှသော အဝတ်ကို ဆင်လျက် နှောင်အိမ်သို့ ဝင်ပြီးသော် လင်မင်းကြီးအား ခြစ်၍ ခြစ်၍ ပေး၏။ မင်းကြီးလည်း မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် ပြစ်လှသောကြောင့် ခြစ်၍ရကောင်းသော မုန့်အာဟာရဖြင့် အားမရနိုင်ရကား မိဖုရားကိုယ်၌ကပ်သော နံ့သာကို လျှာဖြင့် လျက်၍ မျှ၏။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်ရကုန်သော နှောင်အိမ်စောင့်လူတို့သည် သည်းအူပြောင်းပြန် လန်ဘနန်းမျှ သနားကြ၍ တသ ငိုယိုကုန်သည်သာတည်း။

ဝေဒေဟီမိဖုရားကြီး ပူဆွေးပုံ

နောက် လေး ငါးရက်ကြာသော် အဇာတသတ်မင်းလည်း “ခမည်းတော် မသေသေးသလော”ဟု မေးပြန်၍ မသေသေးကြောင်း သနားဖွယ်ဖြစ်သော အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ကြသော် “ငါ့မယ်တော်ကို နှောင်အိမ်သို့သွား၍ မဝင်စေလင့်”ဟု ဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ ဝေဒေဟီမိဖုရားလည်း နှောင်အိမ်သို့သွား၍ တံခါးဝ၌ ရပ်ပြီးလျှင်—

ဆံပင်ကို ကြဲဖြန့်လျက် အနည်းနည်းသော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုးလျက်—

“လူလေးမျိုးတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လွန်စွာပြုပြင်သော အရှင်ဗိမ္ဗိသာရ မင်းမြတ်... မိမိကို သတ်လတ္တံ့သော သားကိုလျက် မဖျက်မဆီးရ ချီးပူမွှေးမြှူချင်သော ကြောင့် မမြင်ဘဲသော ဆင်းရဲအစကို ယခု ခတော်မူရချေသည်။ အရှင်သား မင်းယုတ်သည် အကျွန်ုပ်ကိုမျှ ဝင်ရခြင်းငှါ ခွင့်မပေးပါပြီ။ ဤအခါမှ နောက်ကာလ၌ ပြည်ပသခင် ကျွန်အရှင်ကို ဖူးမြင်ရုံမျှ မရလတ္တံ့။ ယခု ဖူးမြင်ခြင်းကား အဆုံးစွန်သော ဖူးမြင်ခြင်း ပါတည်း။ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးဖြင့် ညွတ်ကျိုးဝန်လျှော့ ကန်တော့ ပူဇော်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၌ ကံရွံ့ထိုက်သော အပြစ်ရှိမူ သည်းခံတော်မူပါလော့” —

ဟု ဆို၍ ငိုယိုကာ အကြိမ်များစွာ ရှိခိုး ပြီးမှ ပြန်ခဲ့၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ထိုနေ့မှစ၍ စိုးစဉ်းမျှသော ထမင်းကိုမျှ မမှီဝဲရငြားသော်လည်း ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ မိမိ၏ မင်္ဂလိယျမ်းသာကို ခံစားကာ လူးလာလူးလာ စကြံကြွ၍ မျှတတော်မူရကား အရေ အသားတို့သည် ရှေးကထက် အလွန်ပင် တင့်တယ်တော်မူ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဓားခွဲခံရပုံ

နောက် ခုနစ်ရက်ခန့် ကြာသော် အဘတသတ်မင်းလည်း “ခမည်းတော် မသေသေးသလော” ဟု မေးပြန်၍ မသေသေးကြောင်း ၊ ရှေးကထက် အလွန်ပင် တင့်တယ်ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “ငါ့ဖခင်သည် သို့စင်ချမ်းသာအောင် ဘယ်အာဟာရဖြင့် မျှတသနည်း”ဟု မေး၏။ “တစ်စုံတစ်ခုကို မမှီဝဲရ၊ စကြံကြွသဖြင့် မျှတနိုင်ပါသည်”ဟု လျှောက်သော် “ခမည်းတော်ကို စကြံ မသွားနိုင်အောင် သားလီးမားဖြင့် ဖဝါးကို မှမ်းပြီးလျှင် ဆားလူး၍ မီးကင်လေ”ဟု စေတော်မူ၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့လည်း နှောင်အိမ်သို့ သွား၍ သားတော် အာဏာပေးလိုက်သော အကြောင်းကို လျှောက်လျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း “သင်တို့မင်း စီရင်တိုင်းပင် ပြုကြကုန်”ဟု ခြေအစုံကို ဆင်း၍ပေး၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့လည်း မင်းကြီးအား ရှိခိုးလျက် “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်အား အမျက်သားတော်မမူလင့်၊ အရှင်သားတော်၏ အာဏာပါတည်း”ဟု ဆို၍ ဖဝါးကို အမြှာမြှာမှမ်း၍ ဆားနယ်ပြီးသော် မီးကျိုးစုဖြင့် ကင်လေ၏။

ဓားခွဲခံရခြင်း၏ အကြောင်းမှတ်ချက်

ဤသို့သော အပြစ်ကို ခံရခြင်းသည် မင်းကြီး၏ ရှေးသောအခါ နံ့သာပန်း စသည် တို့ဖြင့် ပူဇော်ရာဖြစ်သော စေတီပြင်၌ ခြေနင်းစီး၍ သွားဖူးသော မကောင်းမှု သံသာ တို့၏နေရာ အလို့ငှါ ကောင်းစွာခင်းထားသော အခင်းနေရာကို မြူလွှာရွံ့ညှန် ကပ်သော ခြေဖြင့် နင်းဖူးသော မကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်တည်း။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ပြင်းထန်သော ထိုဝေဒနာဖြင့် လွန်စွာတုန်လှုပ်လျက်—
အဟော ဗုဒ္ဓေါ၊ အဟော ဓမ္မော၊ အဟော သံသော—

ဟူသော အသံကို အဖန်ဖန် နှလုံးပြုလျက် စုတိကျလေသော် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်ဝယ် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဇနဝသဘ အမည်ရသော နတ်သားဖြစ်လေ၏။

သဝဏ်လွှာ ၂-စောင်

နှောင်အိမ်၌ စောင့်သော ယောက်ျားတို့လည်း မင်းကြီး ကံကုန်ကြောင်းကို တင်လျှောက်ခြင်းငှါ သဝဏ်စာရေး၍ နန်းတော်သို့ ဆောင်လေသော် နန်းတော်တံခါးဝ၌ အဇာတသတ်မင်း၏ မိဖုရားဝယ် သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒကို မျက်နှာမြင်၍ ထိုအကြောင်းကို သံတော်ဦး တင်ခြင်းငှါ လာသောသူတို့နှင့် ဆိုင်မိ၍ သင်တို့တင်လွှာကား အမင်္ဂလာစကား ဖြစ်သည်၊ ငါတို့ တင်လွှာကား သုမင်္ဂလာစကားတည်း၊ ထို့ကြောင့် သင်တို့ ဤကဆိုင်းလင့်ဦးဆို၍ သားတော် ဖွားကြောင်း တင်လွှာကို ဦးစွာဆောင်၍ မင်း၏ရှေ့တွင်ဖတ်လေသော်ကြားတော်မူသော နေ့၌ အဇာတသတ်မင်းသားအား သား၌ ချစ်ခြင်းအဟုန်သည် အလုံးစုံသော ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို စိမ့်၍ နှစ်သိမ့်ဘိရကား သတိရသဖြင့် ခမည်းတော်မင်းလည်း ငါ၌ချစ်ခြင်းသည် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ကောင်း

ရာ၏။ ချစ်, မချစ်ကို မယ်တော်ကို မေးဦးအံ့ဟု ကြံ၍ မယ်တော်ထံကပ်ပြီးသော် “သားတော် ဖွားကြောင်းကို ကြားရသော် အကျွန်ုပ်အား အလွန်သော ချစ်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ် ဖွားသော အခါက ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ဤကဲ့သို့ချစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏လော”ဟု မေး၏။

အဇာတသတ်မင်း သံဝေဂရပုံ

ထိုအခါ မယ်တော်ဘုရားလည်း—

“ဟယ်...မင်းယုတ် မင်းမိုက်...သင့်ကိုယ်၌ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား အတုမျှသာ တကား၊ သင့်အဘ၏ ပိယစေတနာမှ နှိုင်းယှဉ်စရာမရှိ အံ့ဩဖွားဖွားဖွယ်ရှိလှ၏။ သင့် ငါ့ဝမ်းခေါင်း၌ သန္ဓေအောင်းလျှင်ပင် မင်းကောင်းဗိမ္ဗိသာရ၏ လကျာလက်ရုံးသွေးကို ကိုက်ဖောက်၍ သောက်ချင်ခြင်းသည် ပြင်းစွာဖြစ်ရကား မတင်ဝံ့အားပဲ မစားမစက်နိုင် သည်ကို သိတော်မူလျှင် ရုတ်ခြင်းပင် လက်ရုံးမှသွေးကို ဖောက်၍ သောက်စေတော်မူ သည်။ ပညာရှိတို့အား ထိုအကြောင်းကို ကြားသော် မိဖုရားဝမ်း၌ကိန်းသောသူငယ်သည် မင်းအား မချွတ်သတ်လတ္တံ့ဟု နိမိတ်ဖတ်သောကြောင့် အဘသတ်သားကို ငါကား မမွေးလိုပြီဟု ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ဆီးငြားသော်လည်း သား၏ မျက်နှာကိုမျှ မြင်ပါရစေ၊ ငါ့ကိုသတ်လိုလည်း သတ်ပါစေ၊ မဖျက်ချေလင့်ဟု အခါခါ တောင်းပန်သောကြောင့် လူ့ထံသို့ သင်ရောက်ရသည်။ ဖွားမြောက်၍လာလျှင် ဝါဂွမ်းကို ဆီထိသကဲ့သို့ ပီတိပြန့် ပွားလျက် စားတော်မူ မခေါ်နိုင်ပဲ ဖက်လဲ ဖက်ယမ်း မီးနေနန်း၌ ပင်ပန်းစွာ စောင့် တော်မူသည်။ သင်ငယ်စဉ်က လက်မ၌ နှုနာပေါက်၍ ဆောက်တည်ရာမရ ပြည်ကိုက်လှ သည်ကို သင့်အဘ မင်းကြီးသည် ခံတွင်းဖြင့်ငံ့၍ ပြည်ယူပေသည်။ သို့စင်မျှလောက် ချစ်ခင်မောက်၍ ချီးမြှောက်ပေသော မွေးသည့်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို နှင်သတ်ရက်သည်၊ နှင့်ထက် ယုတ်သောသူကား ဤလူ့ပြည်တွင် မရှိပြီ”ဟု ဆို၍ ခြိမ်းမောင်း၏။

အဇာတသတ်မင်းလည်း မယ်တော်ဆိုသော ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခမည်းတော်အား သနား စုံမက်သောစိတ်ရှိ၍ မိခင်ထံမှ ထခဲ့ပြီးသော် မင်း၏နေရာသို့ လာပြီးလျှင် “ငါ၏ခမည်းတော်ကို နှောင်အိမ်မှ ထွက်စေ”ဟူသော အမိန့်ကိုပြန်၏။ ထိုခဏ၌ပင် ယခင်အာဏာသားတို့က မင်းကြီး ကံကုန်ကြောင်း သဝဏ်စာကို ဆက်လာ၍ အခြင်းအရာမျိုးကို ကြားသော် ငါကား မပြစ်မှားထိုက် သောသူကို ပြစ်မှားမိချေပြီဟု သံဝေဂပြင်းလျက် သည်းတုန်းလှိုက်ဆူ အိုက်ပူပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အမတ်တို့ကလည်း “အရှင် ငိုကြွေးကသသော်လည်း မရနိုင်ရာပြီ၊ ခမည်းတော် အလောင်းကို ကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ်လျှင် ထိုအပြစ် ကင်းလွတ်ရာသည်၊ အဘကျေးဇူး အထူးသိရာ ရောက်တော့သည်”ဟု လျှောက်ကြသဖြင့် ဘခင် အလောင်းကိုသာ ကောင်းစွာ ပြုပြင်ခင်းကျင်း လျက် သင်္ဂြိုဟ်ဖုတ်ကြည်းပေ၏။

၇၈-ဒေဝဒတ် ဘုရားရှင်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း

လေးသည်တော်များ စေလွှတ်ပုံ

ထိုသို့နှလုံးမသာဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာဒေဝဒတ်ကြားသော် လျင်လျားစွာလာ၍ များစွာသော ပရိယာယ်စကားဖြင့် မင်းအား ဖြေဖျောက်ပြောဆို၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းကလည်း “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကိစ္စကား ပြီးပြီ၊ အရှင်အရေးသာ လိုပါတော့သည်” ဟု လျှောက်သော် “မင်းကြီး...ယောက်ဖတော် ဂေါတမကို လုပ်ကြံရန်ကိစ္စ၌ ဘုရားသတ္တိရှိသော ယောက်ျားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်ခန့်ကိုလိုသည်” ဟု ဆိုလျှင် “အလိုရှိတိုင်း ယူတော်မူ” ဟု လူတို့ကို အပ်နှင်းပေ၏။ ဒေဝဒတ်လည်း ထိုယောက်ျားတို့ကို ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် တဦးသော ယောက်ျားကို “သင်ကား ဤခရီးဖြင့်သွား၍ ဘုရားဂေါတမကိုသတ်ပြီးလျှင် ဤခရီးဖြင့်ပြန်ခဲ့” ဟု စေလိုက်၏။ ထို့နောက် ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ခေါ်ပြီးလျှင် “သင်တို့ ဤခရီးဖြင့်သွား၍ ဘုရားထံမှ ပြန်သော လူကို သတ်လေ” ဟု စေပြန်၏။ လေးဦးသော ယောက်ျားတို့ကို ဤနည်း ထပ်ကာထပ်ကာ အချင်းချင်း သတ်စိမ့်သောငှါ စေ၏။ ယင်းသို့ အဆင့်ဆင့် စေခြင်းသည် ဘုရားရှင်အား သတ်သူ မထင်ရှားစိမ့်သောငှာ စေသတည်း။

ရှေးဦးစေလိုက်သော ယောက်ျားလည်း သန်လျက် လေး မြားတို့ကို ပြင်ဆင်လျက် ဘုရား သခင်ရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် မနီးမငေးကနေ၍ လေးဖြင့် ပစ်လွှတ်၏။ ပစ်လွှတ်သမျှသော လေး မြားသည် ဘုရားထံတော်သို့ မရောက်ပဲ လမ်းတွင်သာ ပျောက်လေသော် “ဪ...ငါကား မှားခြင်းကြီး မှားလေစွာ၊ အဝိညာဏက ဖြစ်သော မြားမှ ဘုရားရှင် ကျေးဇူးတော်ကို သိသေး၏။ အဝိညာဏကဖြစ်သော ငါတို့ မသိပါလေ” ဟု ဆင်ခြင်လျက် ရင်တွင်းမှ လှိုက်ဆူလျက် ပင်ပန်း ကြီးစွာ ကြက်သီးဝှန်မျှ ကြောက်လန့်ရကား ဘုရားခြေရင်းသို့ကပ်၍ တံဝပ်ရှိခိုးလျက် “အကျွန်ုပ် မိုက်မှားမိသော ကံကို သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်လေသော် ရှင်တော်ဘုရားလည်း ထိုသူနှင့် လျှောက်ပတ်သော တရားဒေသနာဖြင့် သက်သာရာ ရစေတော်မူ၏။ လမ်းမှ အတန်တန် စောင့်နေသော နှစ်ဦးသော ယောက်ျား၊ လေးဦးသော ယောက်ျား၊ ရှစ်ဦးသော ယောက်ျားတို့ သည်လည်း ကာလလျား၍ သတ်ထိုက်သောယောက်ျား မပေါ်လာသဖြင့် လမ်းသို့ မျှော်ကာ မျှော်ကာ သွား၍ ဘုရားရှိရာသို့ ရောက်ကြလေလျှင် ရှင်တော်ဘုရားက တရားဖြင့် ဆုံးမ၍ သရဏဂုံ တည်ကြီးလေသော် ဥပါသကာချည်း ဖြစ်လေကုန်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ပြီးသော် ကိုယ်တော် မြတ်ထံမှ ပြန်လာ၍ ဆရာဒေဝဒတ်အား ဤသို့ လျှောက်ကြား၏- “အရှင်ဒေဝဒတ်...အကျွန်ုပ်တို့ သည် ဘုရားသခင်အား သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးမားသော တန်ခိုး အာနုဘော် ရှိ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ ပစ်လွှတ်သမျှသော လက်နက်သည် ပျောက်ပျက်လေသည် သာတည်း” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ကျောက်စက်ယန္တယား ဆင်ပြီ

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်လည်း “ငါကိုယ်တိုင် သတ်မှ ကိစ္စပြီးချိမ့်မည်” ဟု ကြံလျက် အရံလူသူ တို့ကို ခေါ်ပြီးသော် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ အရှေ့တောင်ရိပ်ဘက်၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ယန္တယားစက်ဆင်၍ ကြီးစွာသောကျောက်ကို လှိမ့်ချ၏။ ကျောက်တုံးသည် ရှေးရှုလိမ့်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားအနီးသို့ရောက်သော် ကျောက်အတိပြီးသော

တောင်ထွတ်နှစ်ခုတို့သည် မြေမှထွက်၍ ခံကုန်၏။ ထိုခံသောကျောက်နှင့် တိုက်ခတ်သဖြင့် ကျောက်ချပ်ကွာ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေပေါ်သို့ ကျသောကြောင့် ခြေမတော်သည် ဖြန်းဖြန်း ကွဲလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဒေဝဒတ်ကို မြင်တော်မူလျှင် “ငါ့ရှင် ဒေဝဒတ်... သင်သည် သူမြတ် တို့၏ အရောင်အဝါဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်ပါလျက် အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒဖြင့် အဓမ္မမှုကို အဘယ်ကြောင့် ပြုကျင့်ဘိသနည်း၊ ငါသို့စင်သော ဘုရားကို သတ်က သင့်ကို သူမြတ် သူတော်ကောင်းဟု ဘယ်သူ ဆိုအံ့နည်း၊ အဝီစိမ့်မည်သော ငရဲရွာကို ကြာတော ထင်မှတ်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသော အကြောင်းကို သံဃာတော်အပေါင်းတို့ ကြားလျှင် ဘုရားရှင်နေရာသို့ လာ၍ တုတ် တောင်ဝှေးကို ကိုင်ကာဖြင့် စောင့်နေကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင် မြင်တော်မူလျှင် “သင်ချစ်သားတို့... ငါ့အား မကြောင့်ကြကုန်လင့်၊ ပါရမီတော်ကြောင့် ရအပ်သော ဘုရားသခင်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖျက်ဆီးလိမ့်သော သူ့ဘာပီးတို့၏ ပယောဂကြောင့် ပျက်စီးရအံ့သော အကြောင်းမဟုတ်သည် သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆရာဇီဝကကို ခေါ်၍ ခြေမတော်၌ ကျောက်ကြိတ်မိရာဝယ် မကောင်းသောသွေးကို ထုတ်စေမှ ဆေးစည်းတော်မူသဖြင့် နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာလျှင်ပင် ကျန်းမာတော်မူရကား ငေးအခါကဲ့သို့ များစွာသော သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ယုဂန္ဓါရိ တောင်ညွန့်မှ ထွက်ကွန်ပထွန်းသော လဝန်းစကြာ၏အလား ဘုရားသခင်တို့၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို ဆောင်လျက် မြို့လယ်ကောင်မင်းလမ်းဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့် တိုက်ပုံ

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်သည် မတည်ရပ်နိုင်သော အာဇာတမာန်ဖြင့် တဖန်ကြံပြန်သည်ကား- ဘုရားရှင်ဂေါတမသည် တင့်တယ်လှပသော အသရေဂုဏ်ကြောင့် ဤလူ့ဘုံ၌ တစုတယောက်မျှ ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချင့်သောသူ မရှိပြီ၊ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နာဠာဂိရိ အမည်ရှိသော မင်းကြီး ဆင်တော်သည်ကား ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း မသိ၊ ကြမ်းလည်း ကြမ်းကြုတ်၏၊ လူကို သတ်တတ်၏၊ ထိုဆင်ဖြင့် ရှင်ဂေါတမကို တိုက်သတ်မှ လတ်တလော အသက်ကုန်မည်ဟု ကြံပြီးလျှင် မင်းကြီးနန်းတော်သို့ ဝင်လေ၍ “နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့် ရှင်ဂေါတမကို တိုက်သတ်ပါ” ဟု ဆို၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း ဆင်ထိန်းတို့ကို ခေါ်၍ “နက်ဖြန် ဆင်တော်ကို အရက်ပြင်းစွာ တိုက်၍ ရှင်ဂေါတမ ကြွလာသောအခါ ရှေးရွာကာလွတ်လေ” ဟု စေတော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်လည်း ညချမ်းသောအခါ ဆင်ထားရာ တင်းကုတ်သို့သွား၍ “အချင်းဆင်ရံသားတို့... ငါကား မင်း၏ဆရာဖြစ်၍ ငါတို့ဆိုတိုင်း မင်းကြီးလိုက်နာသည်၊ အရာငယ်သူကိုလည်း အရာ ကြီးအောင် စည်းစိမ်ငယ်သူကိုလည်း စည်းစိမ်ကြီးအောင် ငါ ချီးမြှောက်နိုင်သည်၊ ငါ့အလို ပြည့်အောင်သာ သင်တို့ လုံ့ လပြုကုန်လော့၊ သင်တို့အား ငါ မှစအံ့၊ နေ့တပါးတို့၌ ဆင်တော်ကို ဘယ်မျှ အရက်တိုက်သနည်း မေး၍ ရှစ်လုံးစီတိုက်ပါသည်ဟုဆိုလျှင် “နက်ဖြန် တဆယ်ခြောက်လုံး ထက်စွာသော အရက်ကိုတိုက်၍ ရိုက်ခတ်ပြီးမှ ရှင်ဂေါတမလာသော ခရီးကိုလွတ်လေ” ဟု ဆို၏။ ထိုဆင်ထိန်းတို့ကလည်း “အရှင်ဘုရား... မစိုးရိမ်လင့်၊ ရှင်ဂေါတမ အသက်သည် နက်ဖြန် ဆင်စွယ် ဖျားထက်သို့ ရောက်လတ္တံ့” ဟု ဆို၍ ဝန်ခံလိုက်၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း မင်းချင်းတို့ကို

ခေါ်၍ “ဤနေပြည်တော်၌ နေကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် နက်ဖြန် နံနက်ကာလ၌ မိမိတို့ အိမ်မှ ဌာနအထူးသို့ သွားလာခြင်းကို မပြုကုန်လင့်” ဟု စည်လည်စေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ ကြားသိလေသော် ဘုရားရတနာ၌ လွန်စွာ မြတ်နိုးသောသူတို့သည် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား .. ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် တိုင်ပင်၍ အရှင်မြတ် ကြွတော်မူသောအခါ နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ပါလိမ့်မည်။ နက်ဖြန် ဆွမ်းခံဝင်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့သာ ကျောင်းသို့လာ၍ လုပ်ကျွေးပါမည်” ဟုလျှောက်၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် ဘုရားသခင်လည်း ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် “ဥပါသကာတို့ .. နက်ဖြန်နံနက်သောအခါ ငါသည် နာဠာဂိရိဆင်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမ၍ ကြွတော်မူလတ္တံ့ ၊ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ကျောင်းသို့လာ၍ ဆွမ်းဩဇာ ကပ်ရလတ္တံ့ ၊ ထိုအခါမှ ငါ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ထိုနေ့ ပဌမညဉ့်ယံ၌ များစွာသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောဘိ၍ မဇ္ဈိမယံအခါ၌ ပြဿနာဖြေပြီးလျှင် ပစ္ဆိမယံတွင် သုံးဖို့ဖို့၍ ရှေ့တဖို့ကာလ၌ သီဟသေယျ ဖြင့် ကျိန်းအောင်းတော်မူ၍ ဒုတိယအဖို့၌ ဖလသမာပတ်ကိုဝင်စား၍ တတိယအဖို့၌ ကရုဏာသမာပတ် ဝင်စားပြီးသော် နေမျှော်သော ကြာမုံရင့်ကဲ့သို့ ချွတ်သင့်သော သတ္တဝါတို့ကို ရှုတော်မူလျှင် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဆုံးမရာ၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ ဓမ္မာဘိသမယ ဖြစ်ကြအံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ယင်းစင်မိုးသောက် ရောက်သောအခါ ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး ကျောင်းကြီး တဆယ့်ရှစ်ရပ်၌ နေကုန်သော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ငါဘုရား၏ နောက်တော်မှ ခြံရံ၍ ဆွမ်းခံဝင်ရအောင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဝ၌ စည်းဝေးကြစေကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း သံဃာတို့ကို နှိုးဆော်၍ ကျောင်းတော်ဦး၌ စည်းဝေး၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတို့ စည်းဝေးမိသည်ကို မြင်လျှင် ထိန်လွင်တောက်ပစွာ မြင်းသီလာဂူမှ ထွက်ပြုကုန်မြူးသော ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကိုးသောင်းသော ဟင်္သာတို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်စွာ စံပယ်သော ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း အသောင်းအသိန်းမကသော ဘုရား၏ အသရေကို ဆောင်၍ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကို တပြိုင်တည်း ကွန်မြူးစေလျက် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှထွက်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အချက်ဖြစ်သော မင်းလမ်းဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ဆင်ထိန်း ဆင်ဆရာတို့လည်း ဆရာဒေဝဒတ် မှာလတ်သောအတိုင်း နာဠာဂိရိဆင်ကို စီရင်၍ လွှတ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား လူအများတို့တွင် သဒ္ဓါတရားရှိသော သူတို့သည် “ယနေ့ကား ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်၏ တိရစ္ဆာန်ဆင်ပြောင်ကို အောင်တော်မူခြင်းကို လက်ငင်း ရှုရကုန်အံ့” ဟု ကြံ၍ နံရံ သစ်ပင် ပစ္စင် ပြအိုး မြို့ရိုး သူရဲပြေး ဆိုင်ဈေး မဏ္ဍပ် ပြာသာဒ် တိုက်မိုးတို့၌ တိုးဝှေ့ ထပ်ရှည် ပတ်ပတ်လည်မျှ အပြည့်အနက် နေကုန်သည်။ ဘုရားရတနာ၌ သဒ္ဓါနည်းပါး ပညာရှားပါးသော စိတ္တိယသာဝကတို့ကလည်း “နှစ်လ ရှည်မြင့်စွာ ငါတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူး အသရေကို နှိပ်စက်သော ရှင်ပျက် ဂေါတမ၏ အနိစ္စဖြေအံ့သော အရာကို ငါတို့ မြင်ရတော့မည်” ဟု ရည်မှတ်လျက် ပြာသာဒ် အိမ်မိုးထက် စသည်၌ နေကုန်သတည်း။

နာဠာဂိရိဆင်လည်း ဘုရားသခင် ကြွလာသည်ကို ဝေးစွာကမြင်လျှင် ကောင်းကင်မိုးလုံး ထစ်ချုန်းရိုက်ဟည်း ပဲ့တင်လည်းမျှ သည်းစွာသော ကြိုးကြာသံဟစ်လျက် ရပ်ရှစ်မျက်နှာ ဖီလာ ဆိုဝိုင်း မုန်ဘိုင်းလေကြမ်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်လှုပ် မှောင်ကြီးအုပ်သကဲ့သို့ မြေဖုတ်မြူညက်တို့ကို ဝဲယာ အောက်ထက် ဖြန့်ပက်လွင့်ဆောင် မှောင်စေပြီးမှ လမ်းအနီး၌ရှိသော အိမ်ဆိုး အိမ်ဟောင်း တို့ကို ထောင်းထောင်း ဖျက်ချိုးလျက် ကျူရိုးကိုင်းမီး ညီးညီးပြောင်ပြောင် လောင်လာသော လား မျက်ပွားဒေါမနသ် ကြည်းသံထပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ ရှေးရှုလာ၏။

ယင်းသို့ ဆင်းပြေးလာသည်ကို မြင်သောအခါ သံဃာတော်အချို့ကလည်း “အရှင်ဘုရား... ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် အလွန်လျှင် ကြမ်းကြုတ်လှ၏။ ဘုရားကျေးဇူးဂုဏ်ကိုလည်း မသိတတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးလွဲ၍ ကြွစေချင်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “သင်တို့ မကြောက်ကြလင့်၊ နာဠာဂိရိဆင်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ငါ ဆုံးမတော်မူမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတြာ လျှောက်သည်ကား— “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ဤ လောက၌ အမိအဖတွင် ကိစ္စရှိငြားက သားကြီးသာ ဆောင်ရွက်ထိုက်ပါသကဲ့သို့ ဤနာဠာဂိရိ ဆင်ကို အရှင်ကိုယ်စားလုပ်၍ အကျွန်ုပ် ဆုံးမပါရစေ” ဟု လျှောက်၏။ ရှင်တော်ဘုရားကလည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ... သာဝကတို့၏ အစွမ်းလည်း တပုံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏ အစွမ်းလည်း တပုံ သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော သာဝကကြီးတို့လည်းအသီးအသီး ခွင့်တောင်းကြ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ ခွင့်ပေးတော်မူ။ ဘုရားထံသို့ ရှေးရှု၍ ပြေးလာသော နာဠာဂိရိဆင်ကိုမြင်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာ လည်း မြတ်စွာဘုရား၌ အားကြီးသော ချစ်ခြင်းဖြင့် “သင်ညှဉ်းဆဲလိုလျှင် ငါ့ကိုသာ ရှေးဦးစွာ ညှဉ်းဆဲစေ၊ သတ်လိုလျှင် ငါ့ကိုသာ သတ်စေ၊ အသက်ဖြင့် ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်အံ့” ဟု ကြံ၍ ရှေ့ထံတော်သို့ တက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်ဘုရားကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ရှားလော့ ရှားလော့၊ ငါဘုရားသာ ရှေးဦးစွာ ခံတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား... ဆင်ကား အလွန်ကြမ်းကြုတ်၏။ ဗုဒ္ဓ ဓမ္မ သံသဂုဏ်ကိုလည်း မသိ၊ မူးယစ်ဘိလျက် လာပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကို သာ ဦးစွာ သတ်ပါစေဦး၊ နောက်မှ အရှင်ထံသို့ ရောက်ပါစေ” ဟု ဆို၍ မဆုတ်မနစ်ပဲ နေလေ သော် ရှင်တော်ဘုရားလည်း တန်ခိုးတော်အားဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ပယ်ရှား၍ ဆင်အပါးသို့ ကပ်တော်မူ၏။

နာဠာဂိရိ ဆုံးမခန်း

ထိုခဏ၌ သားငယ်မိခင် မိန်းမသည် အလွန်ကြောက်လန့်ရကား ဘုရားရှေ့တော်ဝယ် သားငယ် ကို ချ၍ ပြေးလျှင် ဆင်လည်း ထိုမိန်းမသို့ ရှေးရှုလိုက်၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ရပ်တန့် တော်မူကာ သြဓိသမေတ္တာဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဖျန်းတော်မူလျက် ချိုမြတ်သာယာ ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံဖြင့် ကျူးရင့် မိန့်တော်မူသည်ကား “ချစ်သား နာဠာဂိရိ... သင့်အား တဆယ့်ခြောက်လုံးသော သေအရက်တို့ကိုတိုက်၍ လွတ်လိုက်သောအရေးသည် အိမ်ဈေးသဘင် လူရှင်အများ သူတပါးတို့ကို ပျက်ပြား သတ်ဖြတ်စိမ့်သောငှါ လွတ်ပေသည်မဟုတ်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မည်တော်ရသော ငါဘုရားကို မျက်ဝါးလတ်လတ် သတ်စိမ့်သောငှါသာ လွတ်ပါပေသည်တကား၊ သင့်အရှင်၏စကားကို လိုက်နာလိုငြားက ငါဘုရားထံသို့သာ လျှင်စွာလာလော့” ဟု ခေါ်တော် မူ၏။

ဆင်လည်း လိုအသံကိုကြားလျှင် မှတ်ထားသော မျက်စိကိုဖွင့်၍ ကြည့်ရှုသဖြင့် ဘုရားရှင် အသရေတော်ကို မြင်လျှင် ကြည်လင်သော စိတ်စေတနာဖြစ်ရကား သေယမ်ခြင်း ပျောက်ဘိ၍ သတိရသဖြင့် အမြီးနားရွက်တို့ကို ချလျက် ခံတွင်းဝသို့ နှာမောင်းကိုသွင်း၍ ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းတုပ်ပျပ်လေ၏။

ထိုအခါမှ နာဠာဂိရိဆင်၏ ဦးကင်းကို လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်လျက် “ဆင်မြတ် နာဠာဂိရိ... သင်သည် ယနေ့မှစ၍ ကြမ်းတမ်းရန်ရင်းခြင်းကို မပြုလင့်၊ လူတို့အား သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမှုကို မပြုမူ၍ မေတ္တာစိတ်ကိုသာ လွန်စွာ ပွားစေလော့၊ မေတ္တာမပွား သူ့အားနှိပ်စက် ဖျက်ဆီး တတ်သော သတ္တဝါတို့သည် လူ့ရွာဘဝ ပစ္စုပ္ပန် များလှသော ဘေးရန်တို့ကိုလည်း အတန်တန် တွေ့ကြုံတတ်၏။ ဘဝဂတိ ပြောင်းလဲဘိသော်လည်း ဒုက္ခတိဘဝ ပါယ်လေးဝ၌သာ ကာလ ရှည်စွာ ခံရှာရချေ၏” ဤသို့စသည်ဖြင့် ဓမ္မဒေသနာကို ထင်ရှားစွာ ဟောပြောတော်မူသော် ဆင်တော် နာဠာဂိရိလည်း ပီတိဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အမြိုက်ရေဖြင့် သန်းသကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ကြည်သာ သဒ္ဓါတက်ပွားလျက် ဘုရားခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ နှာမောင်း ဖြင့် ပိုက်လျက် ခြေတော်ရင်း၌ရှိသော မြေကိုယူ၍ မိမိဦးခေါင်း၌ ကြဲဖြန့်ကာ သရဏဂုံပဉ္စသီကို ယူ၏။ လူဖြစ်မှုကား ထိုခဏ၌ပင် သောတာပန် တည်ပေရာ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား လူတလွှားတို့သည် အားရဝမ်းသာ ကြော်ငြာဟစ်ကြွေး ကောင်းချီးပေးလျက် ဦးယှက်တိုက်ကာ အနီးသို့လာ၍ ရတနာနေ့စပါးတို့ဖြင့် ကြဲမြှောက် ပူဇော်ကုန်သည်။ ထိုသို့ စုပုံကြသော ရှေ့၊ ငွေ့၊ ကျောက်သံ ရတနာတို့သည် နာဠာဂိရိဆင်၏ ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းမိလေသတည်း။ ထိုအခါမှစ၍ နာဠာဂိရိဆင်လည်း ဓနပါလ ဟု အမည်တွင်၏။ ထိုဆင်မင်းအား တရားဟောရာ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ် တရားကို ရကြလေကုန်သတည်း။

နာဠာဂိရိဆင်သည် ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ကို ပူဇော်ဦးခိုက်လျက် မြင်ထိုက်သမျှသော ဇေတီ၌ ပုဆစ်တုပ်၍ နောက်ဆုတ်သွားပြီးလျှင် မိမိတင်းကုပ်သို့ ဝင်၍ ယဉ်ကျေးနူးညံ့စွာ မည်သည့် သတ္တဝါကိုမျှ မညှဉ်းဆဲမှု၍ နေလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုနေရာတွင် ရပ်တော်မူကာ “ပူဇော်သမျှသော ဤရတနာသည် ဥစ္စာရှင်လက်သို့သာ ရောက်စေသော” ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ဆွမ်းခံ တော်မမူပဲ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ များစွာသော ဆွမ်း အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။ ထိုနေ့ ညချမ်းသောအခါ သံသာတော်တို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ မြတ်စွာဘုရား၌ အားကြီးသော ချစ်ခြင်းရှိပေသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူး ပြောဆိုကြသော စကားစပ်တွင် စူဠဟံသဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

၇၉-ဒေဝဒတ်ကို မြေမျိုခြင်း

ယင်းသို့ ဘုရားသခင်ကို ဆင်ဖြင့် တိုက်သည်မှ စ၍ ဒေဝဒတ်အား ပြည်သူပြည်သားတို့သည် များစွာကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ “ဤ ဒေဝဒတ်သည် ငါတို့အရှင် ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း သတ်စေပြီ၊ ဘုရားသခင်ကိုလည်း မိမိပင် သတ်အံ့ဟု လုံ့လပြုလေပြီ၊ နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့် ဘုရား သခင်အား တိုက်သတ်ပြန်ပြီ၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမြတ်လှသော အရှင်ဖြစ်၍သာ ချမ်းသာတော့သည်၊ ယင်းသို့ ယုတ်မာသော အကျင့်အကြံရှိသော ဒေဝဒတ်အား မြတ်သော သူတော်ကောင်းတရား

သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း၊ တရားမရှိသောသူကို ပေးလှူ၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအပြစ်တင်ကြ၍ ဒါနကို ဖြတ်လေကုန်ရကား စားလောက် ဝတ်လောက်ရုံကိုမျှ ရွာမရ၍ ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်းခံ လှည့်လည်၍ စားရ၏။ ဘုရားသခင်၌သာ များစွာသော လာဘ် ပူဇော်သက္ကာသည် ဖြစ်၏။

သင်းခွဲဘက်ရှာပုံ

ယင်းသို့ ဒါယကာတို့ ထံ၌ တောင်းခံ၍ စားကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူလျှင် သံဃာအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ “အဆွေမတော်သော ဒါယကာ၊ မဖိတ်သော ဒါယကာတို့၏ ထံ၌ မတောင်းခံအပ်၊ တောင်းခံသော် အာပတ် သင့်စေ”ဟု ပညတ်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ဆရာ ဒေဝဒတ်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ခွဲခြားလိုသော အကြံရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ အဆွေဖြစ်သော ကောကာလိက၊ ကဋ္ဌမောဒကတိဿ၊ ခဏ္ဍဒေဝိယ၊ သမုဒ္ဒဒတ္တ ဤလေးဦးသော ရဟန်းတို့ထံ ကပ်ပြီးလျှင် “ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် ယောက်ဖတော် ဂေါတမနှင့် သင်းခွဲတော့မည်၊ သင်တို့ ညီညာကြ လော့”ဟု ဆို၏။

ထို ကောကာလိကတို့ကလည်း အရှင်ဒေဝဒတ်... မြတ်စွာဘုရားဂေါတမကား အလွန် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီး၏။ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သံဃာကဲ့ပြားခြင်းကို ပြုနိုင်အံ့နည်း” ဟုမေးကြလျှင် “ငါ့ရှင်တို့ ဤအကြောင်းကား ခဲယဉ်းသည်မဟုတ်၊ ဘုရားလုပ်၍ သူကျင့်သော သိက္ခာကိုလည်း ငါတို့ သိရပြီ၊ သံဃာတို့အား ဟောကြား ဆုံးမသော နည်းနာကိုလည်း ငါတို့ကြားရပြီ၊ ဤထက် သာ၍ ခြိုးခြံစွာ သော သိက္ခာပုဒ်ငါးရပ်ကို ငါခွင့်တောင်းအံ့၊ ထိုအကျင့်ကို အခွင့်မပေးပဲ နေလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ငါတို့သည်အကျင့်ကို မှီတင်း၍ ပြင်းစွာအားထုတ်ကုန်အံ့၊ လူတို့ဓမ္မတာလည်း သူတကာထက် ထူး၍ ပြောဆိုကျင့်ကြံသော သူကိုသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကုန်ကြ၏။ ထို့ ကြောင့် ဤကျင့်ဝတ်ငါးပါးဖြင့် ခွဲခြားရမှု ကဲ့ပြားနိုင်သည်သာတည်း” ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ကောကာလိကတို့ကလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံကြ၏။

တနေ့သောအခါ ဆရာဒေဝဒတ်လည်း မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်ပြီးလျှင် အရှင် ဘုရား...တပည့်သံဃာတော်တို့အား ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ကို ပညတ်တော်မူပါ—

ဒေဝဒတ်တောင်းသော အကြောင်းငါးပါး

- ၁။ သာသနာသို့ သက်ဝင်၍ ရှင်ရဟန်းပြုသော သူတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အာရညကင် ဓုတင် ကိုသာ ဆောင်ပါစေ။ အကြင်ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်း၌ နေအံ့၊ ထို ရဟန်းကို ဂရုဏအာပတ်သို့ ရောက်စေရ၏။
- ၂။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းခံ၍သာ သုံးဆောင်ပါ စေ။ အကြင်ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့ ပို့လာသောဆွမ်း၊ ဖိတ်သောဆွမ်းတို့ကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဂရုဏအာပတ်သို့ရောက်စေရ၏။
- ၃။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သုသာန်တစ သင်းချိုင်းဝ၌ ရအပ်သော ပုံသကူ သင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်ဆင်ပါစေ။ အကြင်ရဟန်းသည် ဒါယကာ တို့လှူအပ်သော သင်္ကန်းကို ဝတ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဂရုဏအာပတ်သို့ ရောက်စေရ၏။

- ၄။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သစ်တပင်အောက် ဝါးတပင် ရင်း ကပ်ချဉ်း၍ ရုက္ခမူသာ နေပါစေ။ အကြင်ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့ ဆောက် လှူသောကျောင်း၌ နေငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်စေရ၏။
- ၅။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ငါး အမဲကို မသုံးဆောင်ပဲ မြေမှပေါက်သော ငတ္တုကိုသာ စားပါစေ။ အကြင်ရဟန်းသည် ငါး အမဲကို စား ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်စေရ၏။

အရှင်ဘုရား... ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့သည် အလိုနည်းခြင်းငှါ၊ ရောင့်ရဲခြင်းငှါ၊ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ၊ ကိလေသာကို ခါတုတ်ခြင်းငှါ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်းငှါ သင့်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာတို့အား ပညတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည် “ချစ်သား ဒေဝဒတ်... သင် တောင်းပန်အပ်သော အကြောင်းကား သာသနာရှည်မြင့်စွာ တည်ရာသော အကြောင်းမဟုတ်၊ မုဒိန္ဒိယ၊ ဒွါကာရ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တိက္ခိန္ဒိယ၊ သွာကာရ ဖြစ်ရအောင် ဆောင်အံ့သော အကြောင်းလည်း မဟုတ်ရကား ဤငါးပါးကို ငါဘုရား ပညတ်၍မသင့်၊ ဆင်းရဲမှလွတ်ခွင့်ကို အလိုရှိသောသူတို့အား လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဖြစ်သော မဇ္ဈိမပဋိပတ် တရားကို ငါဘုရား ပညတ်တော်မူပြီ၊ တပည့် သံဃာတော်သည် အာရညကင်ဓုတင် ယူဆောင်၍ တော၌ နေလိုသူလည်းနေစေ၊ ရွာနီးကျောင်း၌ နေလိုသူလည်း နေစေ၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ဆောင်လိုသူလည်းဆောင်စေ၊ ဒါယကာတို့ ဖိတ်မန်သောဆွမ်းကို သာယာလိုသူလည်း သာယာစေ၊ ပုံသကူ ဆောင်လိုသူလည်း ဆောင်စေ၊ ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်လိုသူလည်းဝတ်စေ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်မှစ၍ နယုန်လပြည့်တိုင်အောင် ရှစ်လ၏ အတွင်း၌ သစ်တပင်ရင်း နေခြင်းတည်းဟူသော ရုက္ခမူဓုတင်ကိုလည်း ငါ ပညတ်တော်မူပြီ၊ လူတို့တန္တိ သတ်လေဘိသည်ကို မိမိကိုယ်ထင်မမြင်ထသော၊ ရည်၍သတ်ခြင်း သတင်းကိုလည်း မကြားထသော၊ ငါ့ကိုရည်ကာ သတ်သည်သာဟု ရှုံရှာခြင်းလည်း မရှိထသော ဤသို့ အားဖြင့် အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်သော အသားကိုသာ စားစိမ့်သောငှါကိုလည်း ငါ ပညတ်တော်မူပြီ၊ အလိုရှိရာ ကျင့်ကြပါစေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သင်းခွဲစကားပြောကြားပုံ

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်ကလည်း “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ တောင့်တအပ်သော စကားကိုပင် ဆိုပေသည်” ဟု အားရဝမ်းသာ နေရာမှထပြီးသော် အကျွမ်းဝင်သော သံဃာပရိသတ်တို့ကို ခေါ်၍ ငါ့ရှင်တို့...သင်တို့ဆရာ ဂေါတမသည် ဒုက္ခကင်းကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကောင်း ငါးတန်ကို တောင်းပန်ပါသော်လည်း မလိုက်မနာ၊ သက်သာရာကိုသာ လိုက်စား၍ တပည့်ပွားစိမ့်သောငှါ သာ ကျင့်သည်၊ လာဘ်များစိမ့်သောငှါသာ ကျင့်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းကို ကျင့်၊ ထို့ကြောင့် ယောက်ဖတော် ဂေါတမနှင့် သင်းခွဲတော့အံ့၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်လိုသော သူတို့သည်၊ ငါ့ထံသို့ လိုက်လှည့်ကုန်၊ ငါ့ကျင့်တိုင်း ကျင့်လှည့်ကုန်” ဟု ဆို၍ သံဃာတော်တို့ကို သွေးဆောင်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင် ကြားတော်မူ၍ ဒေဝဒတ်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “သင်သည် ငါ၏ အာဏာစက်ကို ဖျက်ခြင်းငှါ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းငှါ အားထုတ်၏”ဟု ငါကြားတော်မူသည်။

မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်လည်း မှန်ပေကြောင်းကို လျှောက်လျှင် “သင်သည် ဤကဲ့သို့သော အမှုကို မပြုလင့်၊ ဤအမှုကား ဂရုကဲသော တည်သတည်း” ဟု ပြတော်မူခြင်းငှါ-

အလံ ဒေဝဒတ္တ မာ တေ ရုစို သံဃတေဒေါ၊ ဂရုကော ခေါ ဒေဝဒတ္တ သံဃတေ-
ဒေါ၊ ယော သမဂ္ဂံ သံဃံ ဘိန္နုတိ၊ ကပ္ပုဋ္ဌိယံ ကိဗ္ဗိသံ ပသတိ၊ ကပ္ပံ နိယေမိ ပစ္စတိ။
ယော စ ခေါ ဒေဝဒတ္တ ဘိန္နံ သံဃံ သမဂ္ဂံ ကဏေတိ၊ ဗြဟ္မံ ပုညံ ပသတိ၊ ကပ္ပံ သဂ္ဂမ္ပိ
မောဒတိ-

ဟူသော ဒေသနာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဒေဝဒတ္တ၊ ဒေဝဒတ်။ အလံ၊ မသင့်။ တေ၊ သင့်အား။ သံဃတေဒေါ၊
သံဃာကဲ့ပြားခြင်းကို။ မာ ရုစို၊ အလို မရှိလင့်။ ဒေဝဒတ္တ၊ ဒေဝဒတ်။ သံဃတေဒေါ၊
သံဃာကို သင်းခွဲသောသူသည်။ ဂရုကော ခေါ၊ ငန်လေးလှချေ၏။ ယော၊ အကြင်သူ
သည်။ သမဂ္ဂံ၊ ညီညွတ်သော။ သံဃံ၊ သံဃာကို။ ဘိန္နုတိ၊ သင်းခွဲ၏။ တဿ၊ ထိုသူအား။
ကိဗ္ဗိသံ၊ သည်းတောင်း ပြင်းပြ ခံရစေတတ်သော။ ကပ္ပုဋ္ဌိယံ၊ တကမ္ဘာပတ်လုံး တည်
သော။ အပုညံ၊ မကောင်းမှုသည်။ ပသတိ၊ ပွားစီး၏။ ကပ္ပံ၊ တကမ္ဘာပတ်လုံး၊ နိယ-
ယမိ၊ အဝီစိငရဲ၌၊ ပစ္စတိ၊ ကျက်ရ၏။

ဒေဝဒတ္တ၊ ဒေဝဒတ်။ ယော စ ခေါ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဘိန္နံ၊ ကွဲလေပြီးသော။
သံဃံ၊ သံဃာကို။ သမဂ္ဂံ၊ ညီညွတ် သင့်မြတ်အောင်။ ကဏေတိ၊ ပြုဘိ၏။ တဿ၊
ထိုသူအား။ ဗြဟ္မံ၊ မြတ်သော။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုသည်။ ပသတိ၊ ပွားစီး၏။ ကပ္ပံ၊
တကမ္ဘာပတ်လုံး။ ဝါ—အာယုကပ်ပတ်လုံး။ သဂ္ဂမ္ပိ၊ နတ်ပြည်၌။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။

ဤဒေသနာဖြင့်လည်းကောင်း၊ တပါးသော ဒေသနာဖြင့်လည်းကောင်း ကောင်းစွာဆုံးမ
ဟောပြတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဆုံးမပါသော်လည်း ကိုယ်တော်မြတ်၌ ရန်ငြိုးထားခြင်းအားကြီး
ရကား ဒေဝဒတ်၏ နှလုံးကြား၌ လှံသွားဖျားဖြင့် မွေ့သကဲ့သို့ ထင်လျက် လျင်စွာထ၍
သွားလေ၏။

နောက်တနေ့သောအခါ အရှင် အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေသည်ကို
ဒေဝဒတ်မြင်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာ၏အနီးသို့ကပ်၍ “အချင်းအာနန္ဒာ...ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ဘုရား
သခင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားတပည့်ဖြစ်သော သံဃာတို့နှင့်လည်းကောင်း ဥပုသ်ပဝါရဏာမှစ၍
ကံကြီး ကံ့ယံတို့၌ အတူတကွမပြုပြီ၊ ဤနေ့မှစ၍ သင်းခွဲတော့အံ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

တပည့်များမွေးခြင်း

ထိုအကြောင် ကို အရှင်အာနန္ဒာပြန်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားအား နားတော်လျှောက်သော် ကိုယ်
တော်မြတ်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ သောအရေးကို ရှုတော်မူလျက်—

သုကရံ သာဓုနာ သာဓံ၊ သာဓံ ပါပေန ဒုက္ခရံ။
ပါပံ ပါပေန သုကရံ၊ ပါပံ မရိယေဘိ ဒုက္ခရံ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား—ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာဓုနာ၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်သောသူသည်။ သာဓု၊ ကောင်းသောအမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်သည်။ သာဓု၊ ကောင်းသောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းသောအမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ အရိယေဘိ၊ သူတော်သူမြတ်တို့သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းသောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏။

ဤဒေသနာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် တရားရသကို သေက်ရကုန်သတည်း။

ဒေဝဒတ်လည်း ထိုဥပုသ်နေ့၌ ဝေသာလီပြည်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့အား နားပါးချသွင်း၍ သင်းခွဲစားရေတံကို ယူစေပြီးလျှင် ဂယာသီသသို့သွား၍ ငါးပါးသောကျင့်ဝတ်ကို ဆောက်တည်လျက် နေကြကုန်၏။ တလ နှစ်လခန့် ရှည်လတ်သော် အဖော်သံဃာငယ်တို့သည် စားဖွယ်သောက်ရန်၏ ခေါင်းပါးခြင်း၊ အဝတ်သင်္ကန်း၏ ခေါင်းပါးခြင်း၊ အရိပ်သင်္ခန်း၏မရှိခြင်း စသည်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်လေရကား လျော့ပါး ကြုံလိုသော ကိုယ်စိတ်ရှိကုန်လျက် လူဆွက်ခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှေ့ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူလျှင် အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားတို့...ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်စေခြင်းငှါ သာသနာသို့ဝင်ပါလျက် မလိမ္မာသော အဖော်သဟဲကိုရ၍ ပျက်စီးကြလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်၏ အသင်းသို့ပါသော သံဃာငယ် ဤအား သင်တို့မသနားကြပြီလော၊ ထိုသံဃာငယ်တို့အား တရားလမ်းမကို ညွှန်ပြပါချေကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးလည်း ဘုရားရှင် အမိန့်တော်အတိုင်း ဂယာသီသသို့ သွားကြလေသော် ဒေဝဒတ်လည်း အဝေးမှလာသော အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို မြင်လျှင် မိမိအပါးတွင်နေသော ကောကာလိကအား ဤသို့ပြောကြား၏— “ချစ်သား ကောကာလိက...ရဟန်းဂေါတမ၏ သာဝကကြီးဖြစ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါ၏ထံသို့ လာကြကုန်ပြီ၊ ဤသူတို့သည် ငါ့တရားကို နှစ်သက်ကုန်၏” ဟု ဆိုသော် ထိုကောကာလိကလည်း “ဆရာ.....သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို လက်ခံ၍ အကျွမ်းမဝင်လင့်၊ ဤသူတို့သည် ယုတ်မာသော အကြံအစည်ရှိကုန်၏” ဟု ဆိုလျှင် “ငါ့ရှင် ကောကာလိက...ရှေးအခါကဖြစ်လျှင် သင်တို့ဆိုသော စကားအတိုင်း မှန်၏၊ ယခုကား ကောင်းသော လာခြင်းပင်တည်း” ဟု ပြော၏။

ရှင်ဒေဝဒတ် သွေးအန်ပြီ

ဤသို့ပြောကြစဉ်ပင် အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ အနီးသို့ရောက်လာသော် သင့်လျော်စွာနေရာကို မိမိအပါး၌ခင်း၍ “ဤသို့လာလှည့်” ဟု နေရာဖြင့်ဖိတ်၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း ခင်းသောနေရာသို့ မတက်ပဲ တခုသောနေရာသို့ တက်ပြီးလျှင် ဒေဝဒတ်ဟောသော တရားကိုနာ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ၏။ ဒေဝဒတ်လည်း တပည့် ပရိသတ်တို့အား တရားဟောပြု၍ ညဉ့်ဦးယံလွန်လျှင် “ငါ့ရှင် သာရိပုတြာ.....ငါကား ညောင်းညာပြီ၊ သင်သာလျှင် သံဃာတို့အား တရားဟောဦးလော့” ဆို၍ အိပ်လေ၏။

ရှင်သာရိပုတြာလည်း မြတ်စွာဘုရားသင်သောနည်းဖြင့် သစ္စာလေးပါးနှင့် စပ်သော မဇ္ဈိမ ပဋိပတ် ဓမ္မအာဏာဒေသနာ ပါဠိဟာရိယာနုသာသနိယအားဖြင့် သြဝါဒ ပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် အရှင် မောဂ္ဂလာန်လည်း ဣဒ္ဓိပါဠိဟာရိယာနုသာသနိယအားဖြင့် သြဝါဒ ပေးတော် မူ၏။ ထိုဒေသနာတို့ကို ကြားရလျှင် ထိုငါးရာသော ရဟန်း ငယ်တို့သည် လေးသွယ်သော သစ္စာကို မြင်၍ အစဉ်သော ဝိပဿနာဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေကုန်၏။

နံနက်သောအခါ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ ဆရာဒေဝဒတ်.....အကျွန်ုပ်တို့ သွားတော့အံ့၊ ဘုရားတရားကို နှစ်သက်သောသူတို့လည်း ဘုရားထံသို့လိုက်ပါစေ၊ ရှင်ပင့်တရားကို နှစ်သက်သော သူတို့လည်း ရှင်ပင့်ထံ၌ နေရစ်ပါစေ” ဟု ဆို၍ ပြန်ခဲ့လေလျှင် ထိုသံဃာပါးရာတို့သည် မိမိတို့၏ ပရိက္ခရာကိုပြင်၍ အရှင်သာရိပုတြာတို့၏နောက်သို့ လိုက်လာကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဒေဝဒတ် မြင်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်း၏စည်းစိမ်မှ လျှောက်ကျသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ ကြီးမားသော စိတ်ဒုက္ခဖြင့် ခံတွင်းမှ သွေးအန်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။

အရှင် သာရိပုတြာလည်း ထိုရဟန်း ငါးရာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် “ အရှင်ဘုရား....ဤဘေဒါနုတ္တက ရဟန်းတို့အား အသစ်ပဉ္စင်းခံရဦးအံ့လော” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “ ချစ်သား သာရိပုတြာ....ငါ့နည်း၌ မလိမ္မာခြင်းကြောင့် ငါဘုရား၏တရား မှတ်၍သာ ဒေဝဒတ်၏ သင်းခွဲရာသို့ ပါရှာလေသော ဤရဟန်းတို့အား ကံမထားပါလင့်၊ ထုလွှစွည်းအာပတ်ကိုသာ ဒေသနာကြားစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ် မြေမျိုပုံ

ဒေဝဒတ်လည်း မိမိပရိသတ်တို့ ပျက်စီးသောနေ့မှစ၍ ရင်မှ သွေးအန်သော ဝေဒနာသည် တနေ့ထက်တနေ့သာ ဧည့်ကားလျက် ကိုးလ လွန်သောအခါ “ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြစ်မှားခြင်း ကြီးသောကြောင့် ဤမျှလောက်သော ဒုက္ခကို ခံရချေသည်၊ ကန်တော့မှသာလျှင် ထိုအပြစ်ကင်းတော့မည် ” ဟု ကြံ၍ မိမိထံ၌ရှိရစ်သော ကောကာလိက အစရှိသော ရဟန်း ရှစ်ဦးဘို့အား “ ဘုရားထံသို့ ငါ့ကို ရောက်အောင် ဆောင်ပါ” ဆိုလျှင် ထိုရဟန်းတို့လည်း အိပ်ရာ ညောင်စောင်းကိုပင် ထမ်းစင်ပြု၍ ဘုရားရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာခဲ့သော် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏အနီး ရေကန်ကြီးအပါးသို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်ကို ရေသန့်စင်ဦးမည်ဟု ထမ်းစင်ကို ချစေ၍ ရေသို့သက်ခြင်းငှါ အားထုတ်လတ်သော် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် “ သတ္တရဘန်သီဒါ လေးဖြာအဏ္ဏဝ ဒီပလေးသွယ် ကျွန်းငယ်အရံနှင့်တကွ ဆတ်ဆတ်ခါမျှ ကြည်းဟည်းလျက် အသီးသီးသော ရေမြေ တောတောင်ကို ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ ငါ့စွမ်းနိုင်၏။ သင်ကဲ့သို့သော သူယုတ်သူပျက်သည် ငါ့အထက်၌နေသည်ကို ငါမခံလိုပြီ” ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကို ကြော်ငြာလျက် နင်းရာအရပ်မှ ကျွံ၍ တသွန်တည်း အဝီစိငရဲသို့ ရောက်လေ၏။

၈၀-အဇာတသတ် ဘုရားရှင်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်၍ သရဏဂုံတည်ခြင်း

အဇာတသတ်ထိတ်လန့်နေခြင်း

ယင်းသို့ ဒေဝဒတ်အား မြေမျိုလေသောအကြောင်းသည် တသောင်းသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အပြင်၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဇာတသတ်မင်းလည်း ခမည်းတော်အား ပြစ်မှား

မိသောနေ့မှစ၍ ကြီးမြတ်လှသောမင်း၏ ချမ်းသာကို ကျဉ်းကျပ်စွာသော နှောင်အိမ်ကဲ့သို့ ထင်၍ မရွှင်မပျော် စက်တော်မူရာ နေလေရာ၌ အခါခါ လန့်ထိတ်လျက် ထက်စွာသော ဓားသွား လှံဖျား၌ တည်နားရသကဲ့သို့ဖြစ်၍ စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။ ဤသို့ဖြစ်ရင်း အနေတွင် ဒေဝဒတ်အား မြေမျိုကြောင်းကိုကြားလျှင် “ငါလည်း ဒေဝဒတ်၏ စကားကြောင့် ဘုရားသခင်ကို ပြစ်မှားမိချေသည်။ ဤမြေကြီး ငါ့ကို မျိုဦးအံ့လည်းမသိ” ဟု တွေးဆလျက် အတိုင်းထက်အလွန် ပင် မရွှင်မပျော်နိုင် ဖြစ်၏။

ကိုးကွယ်ရန် ဆရာရှာပုံ

တရံသောအခါ ကြာခေါင်းလောင်း ပွင့်တုန်းဖြစ်သော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့ည၌ မှူးမတ်များစွာတို့ ညီလာခံစဉ်တွင် မိမိပူင်သော အခြင်းအရာကို ပြန်ကြားလျက် “ကြီးမားသော ငါ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို အဘယ်ပညာရှိတို့သည် ပျောက်ပြေအောင် ကြံဆောင်နိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ပူရဏကဿပဆရာကို ကိုးကွယ်သော အမတ်အချို့တို့ကလည်း မိမိတို့ ဆရာဂုဏ်ကို ချီးပလျက် “ပူရဏကဿပဆရာသည် အတိတ် အနာဂတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကိုပင် အမှန် သိမြင်၏။ ထိုဆရာသည် ဖြေဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။ ကေသကမ္မလကို ကိုးကွယ်သော အမတ်တို့ကလည်း ကေသကမ္မလကို ညွှန်ကြားသည်။ နာဠပုတ္တကို ကိုးကွယ်သော အမတ်တို့ကလည်း နာဠပုတ္တကို ညွှန်ကြားသည်။ ပကုဓကစွာယနကို ကိုးကွယ်သော အမတ်တို့ကလည်း ပကုဓကစွာယနကို ညွှန်ကြားသည်။

ဤသို့ အသီးအသီး ညွှန်လတ်သော်လည်း မယူမနာ။ အဇာတသတ်မင်းကား ဘုရားသခင်ထံသို့ ကပ်လိုသော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားအလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဆရာဇီဝက၏ စကားကိုသာ ကြားနာလိုသတည်း။ ထိုဇီဝကလည်း “ငါ့ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကိုကား သူတပါးတို့ ဆရာကဲ့သို့ လွယ်လင့်ကာ ငါ မညွှန်သင့်ချေသေး” ဟု ကြံလျက် စကားမပြန်နေ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းက “အချင်းဇီဝက...အဘယ့်ကြောင့် သင်ဆိတ်ဆိတ်နေသနည်း။ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ရာဆရာကို ညွှန်ကြား၍ သူတပါးပြောဆိုကြသည်ကား နားမဆံ့မျှ ငှိုလေပြီ။ သင့်မှာ မှူးမတ် စည်းစိမ်ကင်းသော သူဆင်းရဲဖြစ်၍ တစုံတယောက်သော ဆရာကိုမျှ မကိုးကွယ်နိုင်သလော။ ခမည်းတော်ဘုရား ချီးမြှောက်စား၍ ထားသောသူ ဖြစ်ပါလျက် သဒ္ဓါ ဝီရိယ သဇ္ဇနဂုဏ် မပြည့်စုံသောကြောင့် တစုံတယောက်သော ဆရာကိုမျှ မကိုးကွယ်ပါသလော” ဟု မေး၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဆရာဇီဝကလည်း နေရာမှ ထပြီးသော် ရှင်တော်ဘုရားရှိရာသို့ ငါးဖြာသော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်ကား အဘမဲ့သားကဲ့သို့ ညွှန်ကြားအပ်သော ဆရာကင်းသူ မဟုတ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်သာမန်တို့ကဲ့သို့ ယံဝါတံဝါ ပြောပြခြင်းငှါ မသင့်၍သာ ဆိုင်းလင့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဆရာကား သုံးရွာသော လောက၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်၌ တစုံ တယောက်သောသူမျှ အတုမရှိ အသဒိသစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရှင် ခမည်းတော်ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပါတည်း။ အရှင်မင်းမြတ်လည်း ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တော်မူပါ။ လိုသမျှအရေးကို မေးလျှောက်တော်မူပါ။ ဖြစ်လတ်သော စိတ္တဇဝေဒနာသည် လွင်စွာ သက်သာရာ ရလတ္တံ့” ဟု လျှောက်တင်၏။

ဘုရားရှင်ထံ ဆည်းကပ်ရန်

မင်းကြီးလည်း ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးစကားကိုကြားရလျှင် ရှင်လန်းငမ်းမြောက်စွာ ငါးဖြာသော ပီတိဖြင့် ဝလျက် ထိုခဏ၌ပင် သွားချင်သော အာသာဖြစ်ရကား “ဆရာဇီဝက...ငါ့ကို ယခုပင် ဘုရားရှင်ထံသို့ ပို့ဆောင်ပါလော့၊ သွားခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော ဆင်မြင်းရထား ဗိုလ်ပါများကိုလည်း လျင်လျားစွာ စီရင်လေလော့” ဟု ဧ၏။ ဆရာဇီဝကလည်း တသောင်းမျှ လောက်သော မင်းချင်းပုဏ္ဏား၊ တသောင်းမျှလောက်သော မှူးမတ်ယောက်ျားတို့ကို ငတ်စား တန်ဆာ တင့်တယ်စွာဆင်စေလျက် ပြည်သူအပေါင်းတို့အား “ငါတို့မင်းဖျားသည် ဘုရားထံ တော်သို့ ဖူးမြော်ရန် ယခုထွက်လတ္တံ့၊ နှစ်သက်သောသူတို့ လိုက်လှည့်ကုန်” ဟု စည်လည်စေ၏။ ပြည်သူအလုံးလည်း ရုန်းရင်းဆန်မျှ ရှင်လန်းကြလျက် “ဘုရားခြေရင်းသို့ မင်းကြီးကြွလျှင် မြတ်လှသော တရားစကားကို ဟောကြားတော် မူလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ သာယာလှစွာသော တရားစကားကို ငါတို့ ကြားနာရလတ္တံ့” ဟု ကြံလျက် ခြံရံကလိက်လာကုန်သည်ကား အလွန် များ သတည်း။

အဇာတသတ်မင်းလည်း သင်းပင်းပရိသတ်နှင့် တကွ ထိုည၌ပင် ပြည်မှထွက်လေ၍ သရက် ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားသခင် စံပယ်တော်မူရာသို့ ကပ်လျက် မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော် ၍ နားတော်လျှောက်တင်၏။ ဘုရားသခင်လည်း သားညဖလသုတ် ဒေသနာဖြင့် များစွာသော ပရိသတ်တို့အား တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းကား လွန်မင်း သော ပိတုဇာတက ကံကြောင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ မရောက်ပဲ ဥပါသကာမြောက်ပုံသာ သရဏဂုံ ပဉ္စသိ၌ တည်၏။

အဇာတသတ် ကန်တော့ချိန်

မှာထားချက် - ဤအကြောင်းတို့ကား ဝတ္ထုစကား မခြားမကွာ စိမ့်သောငှါသာ စီစဉ်ကာဆိုလိုက်သည်။ နှစ်လ ကား ကွာခြားရှည်လျားဟန်ရှိသည်။ ကျမ်းဂန်၌ကား မည် သည့်နှစ် မည်သည့်ဝါဟု အသေအချာမရှိ။ ယုတ္တိကိုစာနာသော် သတ္တရသမဝါ၊ ဝိသတိမပါတို့ ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ကပ်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ထိုအခါပင် ဟု ထင်ပေသည်။ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကသာ၌အဇာတသတ်မင်း နန်းတက်သည့်နောက်ရှစ်နှစ်မြောက်၌ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံဂေဟ် မှုသည်ဟု ဆိုသောစကားနှင့် ဆင်ခြင်သော် ဘုရားသခင်ဝါတော် သုံးဆယ့် ခုနှစ်ဝါရှိမှ ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကံကုန်၍ အဇာတသတ်မင်း နန်းတက်သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။ ထိုအခါဖြစ် လျှင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ဘုရားမရှိ။ သာဓဇ္ဇိပြည်၌သာ နိယမပါဖြင့် စံပယ်တော် မူသည်။ နွေလအခါ ဒေသစာရီ လည်စဉ်ဖြစ်သည်ဟု ယူမည်လည်း “သာရကောမုဒိယာ = ကြာခေါင်းလောင်းပွင့်တုန်း တန်ဆောင်မှန်း လပြည့်နေ့၌ ဘုရားရှင်ထံ ကပ်သည်” ဟု ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၊ သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ၌ လာသောကြောင့် ဒေသနာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် မဆိုင်ချေ။ စာပေသိမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရာသာ ဖြစ်သည်။

၈၁-ဆရာဇီဝက၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ဆရာဇီဝက၏ အကြောင်းကို အရင်းမှ စနစ်ပြလိုက်ဦးအံ့—ငါတို့ဘုရားပွင့်တော် မူအံ့သောအခါ ဝေသာလီပြည်သည် အလွန်စည်ပင် ပြန့်ပြောခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာနေထိုင်ဆယ်

ခုနစ်ဆောင်သော မင်းနေပြာသာဒ် မဏ္ဍပ်ကနား တရားရုံး တိုက်အိမ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုပြည်၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြူးထူးခြင်းအကျိုးငှါ အမ္ပပါလိကာ အမည်ရှိသော မိန်းမကို ပြည့်တန်ဆာမ အရာဖြင့် ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ထား၏။ ထိုမိန်းမကား သရက်ပင်၌ ကိုယ်ထင် စွဲကပ်၍ ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသောသူတည်း။ အရွယ်လည်းငယ်၏။ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ် လှပသော အဆင်းအရောင်လည်းရှိ၏။ ကခြင်း သီခြင်း မြူးထူးခြင်းတို့၌လည်း လွန်မင်းသော မာယာပရိယာယ် တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုမိန်းမအား ပျော်ပါးပေါက်ရောက်လိုသော လူတို့သည် တညဉ့်အခါ၌ အသပြာ ငါးဆယ်ပေး၍ ပျော်ပါးရကုန်၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမကြောင့်လည်း ဝေသာလီပြည်သည် အတိုင်း ထက် အလွန်ပင် မြူးရွှင်ပျော်ပါးဖွယ် ဖြစ်သတည်း။

တရံသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသော သူကြွယ်ကြီး တဦးသည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းငှါ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သော် အံ့ဩဘုန်း ထူးဆန်းသောသော ပြည်၏ အသရေကို လည်း ကောင်း၊ အမ္ပပါလိကာ မည်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ အကြောင်းခြင်းရာကို လည်းကောင်း စေ့စွဲ စွာသိမြင်လေ၏။ ထိုသူကြွယ်ပြန်လာ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ထံသို့ ကပ်၍ ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏ - “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်သည် ဝေသာလီပြည်သို့ တခုသောကိစ္စကြောင့် ရောက်ပါချေသည်။ ထိုပြည်သည်ကား အလွန်ပြန့်ပြောစည်ပင်၏။ ခုနစ် ထောင့် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆယ် ခုနစ်ဆောင်မျှလောက်စင်သော တိုက်ရုံးပြာသာဒ် မဏ္ဍပ်ကနား တံတား ဥယျာဉ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် နှစ်မြို့စဖွယ် အရွယ်မကြီး နတ်သမီးတမျှ တင့်တယ်လှပသောအမ္ပပါလိကာကိုလည်း ပြည့်တန်ဆာမပြု၍ထား၏။ ထိုမိန်းမကြောင့်လည်း နေ့ည၌ မယုတ် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အတိုင်းတက်အလွန် သာယာ၏။ အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇဂြိုဟ်၌လည်း ထိုနည်းတူစွာ ပြည့်တန်ဆာမ ထားရသော် အခါတပါးထက် သာယာ၍ ပျော်ပါးဖွယ်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းကြီးလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ထားရန် သင့်သောသူကို ရွေးချယ်သော် မင်းနွယ်စိုးမျိုး စပ်သော သာလဝတီ အမည်ရှိသော မိန်းမသည် လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သော အဆင်းအရောင်လည်း ရှိ၏။ ကခြင်း သီခြင်းစသော မိန်းမတို့၏ အမူအရာနှင့်လည်း လွန်စွာ ပြည့်စုံ၏။ ထိုသာလဝတီအား မင်းကြီးမှ အသပြာတသိန်း၊ ပြည်သူတို့မှ အသပြာ နှစ်သိန်း အားဖြင့် သုံးသိန်းသော အသပြာတို့ကိုပေး၍ ဆင် မြင်း ထမ်းစင် ဥယျာဉ် ဗိမာန်နှင့်တကွ ချီးပ၍ ထားပေ၏။ ပျော်ပါးလိုသော သူတို့သည် တညဉ့် အခါ၌ အသပြာတရာပေး၍ ပျော်ပါးရကုန်၏။

ဇိဝက၏ မိခင်

သာလဝတီသည် ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သားတော်ဖြစ် သော အာဟယမင်းသားသည် ပျော်ပါးဝင်ထွက်ရာ သန္ဓေတည်လေ၏။ ထိုအခါ သာလဝတီလည်း မိမိ၌ သန္ဓေရှိသောအဖြစ်ကို ယောက်ျားတို့ မသိရှိမိသောငှါ မကျန်းမာယောင် ဆောင်ပြီးသော် တံခါးစောင့်ကို ခေါ်၍ “အချင်း တံခါးစောင့်... သူတပါးတို့ ငါ့ကိုမေးမြန်းလျှင် မကျန်းမာရှိသည် ဆို၍ တံခါးကို ပိတ်လင့်လော့၊ မည်သည့်သူမျှ ငါ့ထံသို့ မဝင်စေလင့်” ဟု မှာ၍ လုံရာတိုက်ခန်း ၌သာ နေ၏။ ဆယ်လစေ့သောအခါ တင့်တယ်စွာသော သားယောက်ျားကို ဖွား၏။

သာလဝတီလည်း သားငယ်ရှိသော မိန်းမတို့အား ယောက်ျားတို့ မနှစ်သက်ချေ၊ မနှစ်သက် လေကလည်း ငါ့အား လာဘ်သပ်စည်းစိမ် ဆုတ်ယုတ်ရာချေသည်ဟု ကြံ၍ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်ပြီး

လျှင် “ သူငယ်ကို ဗန်းဝယ်သိပ်၍ မြို့ပြင် တံမြက်ချေး စွန့်ရာ၌ ပစ်ချေ ” ဟု စေလိုက်၏။ ကျွန်မ တို့လည်း ဆိုတိုင်းပင် ပစ်စွန့်လေ၏။

ထိုနေ့ အဘယမင်းသားသည် စောစောထလျက် မင်းခစားအံ့သောငှါ နန်းတော်သို့ လာလတ်သော် လမ်း၏အနီး၌ ကျီးငှက်ဝန်းရံ၍ နေသည်ကို မြင်လျှင် နောက်တွင်ပါသော ယောက်ျားတို့ကို သွား၍ကြည့်စေသဖြင့် သူငယ်ဖြစ်ကြောင်းလျှောက်လျှင် “ အသက်ရှင်ပါသေး ၏လော ” ဟု မေး၏။ ရှင်ပါကြောင်း လျှောက်သော် “ ငါနှင့် ထိုက်လျော်၍ တွေ့ချေသည်၊ ငါမွေးမြူအံ့၊ ယူခဲ့လော့ ” ဟု ဆို၍ မိမိအိမ်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် နို့ထိန်းမတို့ကို ဖွပ်နှင်း၍ မွေးမြူ လေ၏။ အမည်မှည့်အံ့သောကာလ ထိုသူငယ် အသက်ရှင်သေး၏လောဟု မေးဖူးသော စကား ကြောင့် သူငယ်အား ‘ ဇီဝက ’ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ အဘယမင်းသား ကောက်ယူ မွေးမြူခြင်းကြောင့်လည်း ‘ ကောမာရာစွ ’ ဟု တွင်သတည်း။

ထိုဇီဝကသည် သိကြားလိမ္မာသော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သဟာယဖြစ်သော သူငယ်တို့နှင့် ကစားကြ၍ ငြင်းခုံခိုက်ရန် ဖြစ်လတ်သော် အဖော်သူငယ်တို့က “ အမိမဲ့သား၊ အဖမဲ့ သား အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ကောက်၍ ရသောသူ ” ဟု ဆဲရေးကြသော စကားကို ကြားရ သဖြင့် လည်းကောင်း၊ တပါးသော သူငယ်တို့မှာ ကစားရာ၌နာ၌ပင် အစ်ကို အစ်မ မိထွေး မိကြီး စသောသူတို့သည် စားဖွယ်သောက်ရာ ပေးကမ်းလာသည်ကို မြင်သဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်ခြင်ကြံဆလျက် အဖဖြစ်သော အဘယမင်းသားအား သနားဖွယ်သောအမှုကို ပြုပြီးလျှင် “ အရှင်သား... အကျွန်ုပ်၏ မိဘတို့ကား အသူနည်း ” ဟု မေး၏။ အဘယမင်းသားကလည်း “ ချစ်သား ... သင်၏မိခင်ဖခင်ကို စင်စစ်အားဖြင့် ငါမသိ၊ ငါကမူကား မွေးမြူသော အဖပေတည်း ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားရသော ဇီဝကလည်း ဤသို့ကြံ၏— “ ဤမင်းအိမ်၌ နေရခြင်းသည် ထမင်း ဝရံ ခါးလှရုံသာဖြစ်သည်။ လူတို့ရှာ၍ အတတ်ပညာမရှိက အသက်မွေးခက်လှချေသည်။ ဝစုံ တခုသော ပညာကိုတတ်မှ လူပေသိမ်းလည်း ရှိသေမည်။ အသက်မွေးလည်း သက်သာမည်။ တခုခု သော ပညာကို ငါသင်ဦးအံ့၊ သို့ရာတွင် ဆင်အတတ်၊ မြင်းအတတ်၊ လေးလံအတတ် စသော အတတ်မျိုးသည် သူတထူးအား ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်ခြင်းနှင့် မကင်းသော အတတ်သာ များသည်။ ဆေးအတတ်မူကား သတ္တဝါတို့အား သနားခြင်း ကရုဏာနှင့်လည်း ယှဉ်၏။ သူ့အကျိုးစီးပွားကို လည်း ဆောင်နိုင်၏။ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားလည်း များ၏။ ဘုရားသခင်တို့အားလည်း သူတပါး မလုပ် မကျွေးသော ဆေးပစ္စည်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပူဇော်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးအတတ်ကို သင်ရသော် ကောင်း၏ ” ဟု ကြံပေ၏။

ဇီဝက၏ ချေးဆုတောင်း

ထိုဇီဝကကား ကမ္ဘာတသိန်း၏ အထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ တဦးသော ဥပါသကာဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတို့အား ဆေးပစ္စည်းဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ မေးလိုတိုင်းသော ပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားလျက် များစွာသော မင်းပုဏ္ဏား သဌေးတို့၏ စုဝေးပူဇော်ရာဖြစ်သော သီလဝအမည်ရှိသော ဆေးသမားကြီးကို မြင်သဖြင့် “ ငါလည်း ဤသူကဲ့သို့ ဘုရားရှင်တို့၏ အလုပ်အကျွေး ဆေးသမားကောင်းအဖြစ်ကို ရောက်စေ

သော”ဟု တောင့်တလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကိုပေး၍ တရားတော်ကို နာပြီးမှ “အကျွန်ုပ်သည် နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ဤဆရာကဲ့သို့ ဖြစ်စေသော”ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုအကြောင်း ကံသည် စီမံတိုက်တွန်း အပ်သည် ဖြစ်၍ ဆေးအတတ်ကိုသင်အံ့ ဟူသော ထိုအကြံကို ကြံမိလေသတည်း။

ဆေးအတတ် သင်ကြားပုံ

ထိုသို့ ကြံပြီးသော် အရပ်ရှစ်မျက်နှာ မြို့ကျေးရွာမှ ရောက်လာကုန်သော ကုန်သည်တို့အား “သင်တို့ကုန်၌ သမားကောင်း ရှိ၏လော့ မရှိလော့” ဟု စောကြောမေးမြန်းခြင်းကိုပြု၏။ တရံသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ လာသော ကုန်သည်တို့က “အကျွန်ုပ်တို့ အရပ်ဝယ် ဆေးအတတ်၌ အတတ်အထိပ်သို့ရောက်သော ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ရှိပါသည်”ဟု ပြော၍ ကြားရသဖြင့် ထိုဒီကာလည်း အားဖြစ်သော အဘယမင်းကိုမျှ မပန်ကြားပဲ ကုန်သည်တို့နှင့် လိုက်သွားသဖြင့် ထိုဆရာထံသို့ ရောက်လေသော် ရိုးသစ္စာ ချဉ်းကပ်၍ အဘတ်ကို သင်လိုပါကြောင်းဖြင့် ခွင့်တောင်း၏။

ဒိသာပါမောက္ခဆရာလည်း “ချစ်သား...သင်သည် အဘယ်ပြည်၊ အဘယ်အမျိုးအရိုးကနည်း” ဟု မေး၏။ ဇီကာလည်း “အကျွန်ုပ်ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အစိုးရသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ မြေးပါတည်း” ဟု ဆိုပေ၏။ “ချစ်သား...အဘယ်အဘတ်ကို သင်လိုသနည်း” ဟု မေးလျှင် “ဆေးအဘတ်ကို သင်လိုပါသည်” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သား သင်လော့” ဟု အခွင့်ပေး၏။

ဇီကာလည်း သင်ခွင့်ရသော အခါမှစ၍ နေ့ညဉ့်မယုတ် လုံ့လထုတ်လျက် အကုတ်တပတ် ဆရာထံကပ်၍ မှတ်သားသင်ကြား၏။ တပါးသောမင်းသားတို့မူကား ဆရာအား များစွာ ရွှေငွေ ပေး၍ ဆရာကိစ္စကို စိုးစဉ်းမျှမဆောင်ပဲ အဘတ်ကိုသာ သင်၏။ ဇီကာမူကား ဆရာစား အခမပေးရခြင်းကြောင့် “ငါ့ကို ဆရာချစ်ကြင်မှ ပညာတတ်လွယ်ချိမ့်မည်” ဟု ကြံလျက် ပရိကံကိစ္စ ရှိသမျှကို နေ့ညဉ့်ဆောင်ရွက်၍ လပ်သော အကွက်အခါ ကာလ၌သာ ပညာကိုသင်ရ၏။ ထိုသို့ပင် သင်ရသော်လည်း ဉာဏ်ပဋိဘာန် ထက်သန်လှသောကြောင့် များစွာလည်း သင်နိုင်သည်။ သင်တိုင်းသင်တိုင်းလည်း မှတ်နိုင်သည်။ သူတပါးတို့ တဆယ့်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် သင်ရသော အဘတ်ကို ဇီကာသည် ခုနစ်လဖြင့် ကုန်စင်အောင် တတ်မြောက်၏။

သိကြားမင်းလည်း “ဤဒီကာကား ဘုရားသခင်၏ အလုပ် အကျွေး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ကိုယ်၌ မှီကပ်၍ အတတ်သင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဇီကာဆရာကား ကံကုန်သော အနာကို ချန်ခြင်း၍ ကြွင်းသမျှ စိတ္တဇ၊ ဥတုဇ၊ အာဟာရဇ အနာတို့ကို တကြိမ် ဆေးပေးကာမျှဖြင့် ပျောက်ပကင်းရှင်းစေတတ်သော ဆေးအဘတ်ကို တတ်၏။

ဆေးအတတ် တတ်ပြီ

ယင်းသို့သင်၍ ခုနစ်နှစ်ရှိသောအခါ “ငါသည် ဆေးအဘတ်ကို အလျှ်အလျားများစွာလည်း သင်ပါသည်။ သင်သမျှကို ဗည်း မေ့လျော့ရသည်ရှိ မှတ်မိပါသည်။ ယခု ခုနစ်နှစ်တိုင်ချေပြီ။ ဤဆေးအဘတ်သည် အဆုံးတိုင်မည်ပင် မထင်ချေ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဤ သို့ကြံခြင်းသည်လည်း သိကြားမင်းဆရာကိုယ်၌ ပူးကပ်ရာမှ လွတ်လျှင်ပင် ကြံမိသတည်း။ ယင်းသို့ ဤပြီ မှ ဆရာထံ

ကပ်ပြီးသော် “ဆရာ.....အကျွန်ုပ်သည် သူတပါးထက် လွန်၍ မှတ်သားသင်ကြားပါသည်။ သင်တိုင်းလည်း မမေ့မလျော့ရပါ။ နုနစ်နှစ်လည်းကြာချေပြီ၊ ဤဆေးအတတ်၏ အဆုံးကိုလည်း မထင်ပါ။ အဘယ်အခါမှ ဆုံးနိုင်ပါအံ့နည်း”ဟု မေး၏။

ဆရာကလည်း “ဤသူငယ်သည် ငါ၏ အာနုဘော်ကြောင့်သာ တတ်လိမ္မာသည် မဟုတ်၊ နတ်ဘို့၏အာနုဘော်ကြောင့်လည်း တတ်ချေသည်”ဟု သိ၍ “အချင်းဇီဝက.....တူးရှင်းတစင်းကို ယူလျက် တံခါးလေးမျက်နှာမှ ထွက်၍ လေးရက်စေ့အောင် တက္ကသိုလ်ပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း၌ ဆေးမဝင်သော သစ်ပင်ကို သင်လှည့်၍ရှာလေ”ဟု စေလိုက်၏။

ဇီဝကလည်း ဆရာဆိုတိုင်း ထွက်၍ ရှာလေသော် ပြည်လေးမျက်နှာ တယူဇနာ အတွင်းတွင် ဆေးမဝင်သော သစ်ပင်တစ်ခုကို မတွေ့ရ၍ ဆရာထံသို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် “ဆရာကြီးဆိုတိုင်း ကျွန်ုပ် ရှာပါသော် ဆေးမဖော်ရသောသစ်ပင်သည် တစုံတခုမျှ မတွေ့ပါ”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဒိသာ-ပါမောက္ခ ဆရာကလည်း “အချင်းဇီဝက.....သင်သည် ဆေးအတတ်ကို တတ်မြောက် လေပြီ၊ ဤအတတ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးလော့”ဟု ဆို၍ အနည်းငယ်သော ရိက္ခာကိုသာ ပေး လိုက်၏။

[အဘယ့်ကြောင့် အနည်းငယ်သာ ပေးသနည်းဟူမူကား-“ဤဇီဝကကား မြင့်မြတ် သောသူ၏ သားတည်း၊ ရောက်လျှင် မိဘတို့ထံမှ များစွာသော လာဘ်ပူဇော်ကို ရလတ္တံ့ ၊ ထိုသို့ရလျှင် ငါသင်လိုက်သော ဆေးအတတ်၏ ကျေးဇူးကို အထူးမသိရှိလတ္တံ့ ၊ ခရီး အကြား၌ ရိက္ခာကုန်၍ ဆေးကုရသည်ရှိသော် မိမိအတတ်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ပြည့်စုံစွာ သိလတ္တံ့ သတည်း”ဟု ကြံ၍ အဘန်ငယ်သော ရိက္ခာကိုသာ ပေးလိုက်သတည်း။]

သတင်းစကား

ဇီဝကလည်း ထိုအနည်းငယ်သော ရိက္ခာကို ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့သော် ခရီးအကြား ဖြစ်သော သာဓကတပြည်သို့ ရောက်လျှင် မိမိတွင် ရိက္ခာကုန်ပြတ်၍ ဆေးကုအပ်သော သူနာကို ရှာဖွေမေးမြန်းသော် သာဓကတပြည်၌ တဦးသော သဌေးမယားဝယ် နုနစ်နှစ်လည်းပြီး သော ဦးယဉ်းခေါင်းခဲနာသည်ရှိ၏။ ထိုအနာကို ဆရာသမားတို့ကို များစွာ ကုသစေသော်လည်း ရွေးငွေရိတ်သာကုန်၍ တစုံတရာမျှ သက်သာခြင်း မဖြစ်နိုင်။

ဇီဝကလည်း ထိုသဌေးမ၏ သတင်းစကားကို ကြားသဖြင့် အိမ်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ဤအိမ်တွင် ရောဂါဖြစ်သူရှိသလော”ဟု မေး၏။ ကျေးကျွန်တို့ကလည်း “ကျွန်ုပ်တို့သဌေးမဝယ် နုနစ်နှစ်ကာလ ကြာပြီးသော ဦးယဉ်းခေါင်းခဲနာသည် ရှိ၏။ ထိုအနာကို ဆရာကုနိုင်ပါအံ့လော့”ဟု မေး၏။ ဇီဝကလည်း “ငါကုနိုင်၏။ သင်တို့အရှင် သဌေးမကိုသာ ကြားလျှောက်ချေ”ဟု စေ၏။

တံခါးစောင့်တို့လည်း သဌေးမအား အကြောင်းကို ကြားလျှောက်လေလျှင် “သင်တို့ဆေး သမားသည် ဘယ်မျှလောက် အရွယ်ရှိပြီနည်း”ဟုမေး၏။ “အရှင်မ...ဆေးသမားကား ငယ်ပါ သေး၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိပါလတ္တံ့”ဟု ဆိုလျှင် “အချင်းတံခါးစောင့်...သမားငယ်မူ ဘယ်မှာ ကုသနိုင်အံ့နည်း၊ ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်၍ ကျော်စောထင်ရှားသော သမားကြီးတို့ပင် ကုသ၍ မတတ်နိုင်၊ ရွှေငွေသာ များစွာပြုန်းတီးကုန်သည်”ဟု ဆို၏။ ထိုတံခါးစောင့်လည်းပြန်ခဲ့၍ သဌေးမ ဆိုလိုက်သောစကားကို ဇီဝကအား ကြား၏။

ဇိဝကလည်း “အချင်း တံခါးစောင့်.... အသက်ကြီးသည် ငယ်သည်ဆိုရာမှာ ပမာဏမဟုတ်၊ အတတ်ပညာသာ ပမာဏဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကုမရွှ် ရောဂါ မပျောက်လျှင် တချင်ရွေးမျှ အခမယူပါ။ ပျောက်သော်သာ ယူပါမည်ဟု သင်တို့သဋ္ဌေးမကို ပြောဆိုပါချေဦး” ဟူ၍ ဖော်ပြန်၏။ တံခါးစောင့်သည်လည်း ထိုအတိုင်းပြန်ကြားလေသျှင် “ယင်းသို့ဖြစ်တပြီးကား သင်တို့သမားကို ခေါ်ခဲ့လော့” ဟုဆို၏။

ပဌမအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

တံခါးစောင့်သည်လည်း နှစ်လိုဝမ်းသာအခေါ်လာ၍ ဆရာဇိဝကသည် သဋ္ဌေးမရှိရာသို့ ရောက်လေ၏။ ဆရာလည်းအနာဖြစ်ဟန်ကိုမြင်လျှင် “အရှင်သဋ္ဌေးမ...တလက်ဆွမ်း(လက်ခုပ်တဖက်ဆန့်) မျှသော ထောပတ်ကို အလိုရှိပါ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသဋ္ဌေးမလည်း ထောပတ်ကို ပေးစေ၏။ ဇိဝကလည်း တလက်ဆွမ်းမျှသောထောပတ်ဝယ် အသွယ်သွယ်သောဆေးတို့ကို ရောနှောလျက် ကောင်းစွာချက်ပြီးမှ သဋ္ဌေးမကို ညောင်စောင်းထက်၌ ပက်လက်အိပ်စေ၍ ထိုဆေးရည်ဖြင့် နှာနှပ်၏။ ထိုနှာရည်သည် နှာခေါင်းဖြင့်ဝင်လျက် ခံတွင်းမှ အန်ထွက်၏။ သဋ္ဌေးမလည်း ထူးခံဖြင့်ခံ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို “ဂွမ်းဖြင့် တို့၍ ယူလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအမှုအရာကို ဆရာဇိဝကမြင်လျှင် ဆင်ခြင်ပတ်သည်ကား—“ဪအံ့ဖွယ်ရှိစွာ ဤသဋ္ဌေးမသည် ကြီးကျယ်လှသော စည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်လျက် ခံတွင်းမှထွက်သော ထောပတ်ကိုမျှ မလွင့်ပါးရအောင် ဝါဂွမ်းတို့ဖြင့် ယူပြန်လေ၏။ အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သောဆေးကို ငါ ပေးပါသော်လည်း ငါ၏ဆေးသာကုန်၍ တစုံတရာမျှ ငါ့အား ပေးမည်မထင်” ဟု ဆင်ခြင်တိုင်းထွာလျက် မျက်နှာညှိုးညှိုးနေ၏။

ထိုသို့နေသည်ကို သဋ္ဌေးမမြင်လျှင် ပညာရှိသူဖြစ်ရကား ဆရာဇိဝက၏ နှလုံးထားကို ကြံမိ၍ “ဆရာ ...အဘယ်ကြောင့် နှလုံးမသာ မျက်နှာမရွှင်ရှိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆေးဝါးကုသသော ဆရာ့ကျေးဇူးကို သိတတ်ပါ၏။ ဤထောပတ်သည် အကျိုးမနပ်() မကုန်သင့်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အား ခြေပူနာ သုတ်စရာလည်း ကောင်းသေး၏။ ဆီမီးညှို့ထွန်းစရာလည်း ကောင်းသေး၏ဟု နှလုံးပြု၍သာ ယူစေပါသည်။ ဝေဒနာပျောက်က ဆရာ့ကျေးဇူးကို အထူးဆပ်ပါမည်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါမှ ဆရာဇိဝကလည်း “ဤသဋ္ဌေးမကား ပညာရှိပေစွ၊ အခွင့်သိပေစွ” ဟု ရွှင်ပဝမ်းသာရှိ၏။

ယင်းသို့ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင်ကြာသော ဦးယဉ်းခေါင်းခဲနာကို တခါတည်း နှာနှပ်သောဆေးဖြင့် ကင်းဝေးချမ်းသာစေ၏။ သဋ္ဌေးမလည်း ရောဂါချမ်းသာသော် အသပြာ လေးထောင်မျှ ဆေးခပြု၍ပေး၏။ သဋ္ဌေးမ၏သားလည်း “ငါ့မိခင်အား အနာကင်းစေပေသည်” ဟု အသပြာ လေးထောင်ပင်ပေး၏။ ချွေးမလည်း အသပြာ လေးထောင်၊ သဋ္ဌေးကြီးကလည်း အသပြာလေးထောင်၊ ဤမှတစ်ပါး ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း တို့ကိုလည်း ပေး၏။ ဆရာဇိဝကလည်း ထိုတသောင်းခြောက်ထောင်မျှသော အသပြာနှင့် ယူရာသမျှသော ကျွန်သမီး၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ လာခဲ့၏။

ရောက်သောကာလ အဘယမင်းသားထံကပ်၍ “အရှင်သား...ယခုပါသော လာဘ်သပ်ပကာ ဥစ္စာကျေးကျွန်စုသည် တကြိမ်သာဆေးကု၍ရသော လာဘ်ဦးပင်တည်း၊ ကျွန်ုပ်ကို မွေးပေသော

ကျေးဇူးအားဖြင့် အရှင်သားပင် သိမ်းတော်မူပါ ” ဟု လျှောက်ထား၏။ အဘယမင်းကလည်း “ အချင်းဇီဝက...သင်ရဲ့သော ဥစ္စာသည် သင့်အဖို့သာ ဖြစ်စေလော့၊ သင်မူကား ငါ့အိမ်တော်သို့ ဝင်၍ နေလှည့်” ဟု ဆိုပေ၏။ ဇီဝကလည်း အဘယမင်း၏ အိမ်တော်သို့ ဥစ္စာကျေးကျွန်တို့ကို သွင်း၍ အတွင်းသားပြု၍နေ၏။

ထိုအခါ ပိမ္မိသာရမင်းကြီးအား မြင်းသရိုက်ရောဂါ စွဲရကား ဝတ်လဲတော်တို့၌ သွေးအလိမ်း လိမ်း ကပ်သည်ဖြစ်၍ မိဖုရားမောင်းမတို့မြင်လျှင် “ ငါတို့အရှင် မင်းကြီးအား မီးယပ်သွေး မပြတ် လာသည်၊ အဘယ်အခါ သန္ဓေယူလိမ့်နည်း” ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုကျီဖယ် စကားကြောင့် ရှက်နိုးရကား မျက်ညှိုးတမုန်မုန်ရှိရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

တနေ့သောအခါ ပိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် အဘယမင်းကို ခေါ်၍ “ သားတော် အဘယ... ငါ့အား သွေးမြင်းသရိုက်အနာသည် ညှဉ်းဆဲ၍ ဝတ်လဲတော်တို့၌ သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်သည်၊ မိဖုရားတို့ ငါ့အား ကျီဖယ်လှသောကြောင့် မျက်နှာထားရာမရ ရှိခဲ့သည်၊ ထိုဝေဒနာ ချမ်းသာ အံ့သော ဆေးကို မေးမြန်း၍ ငါ့ကိုဆက်ပါ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဘယ မင်းသားကလည်း “ အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်တို့၏ ဇီဝကသည် ဆေးကုသသော ပညာ၌ အလွန်တတ်မြောက်၍ လာသည်၊ ထိုဇီဝကကိုကုစေရသော် မလျော်လော့” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း “ သင်၏ ဇီဝကကို ငါ့ထံသို့လာစေလော့” ဟု ဆို၍ ထိုအနာကို ဆေးကုစေသော် လက်သည်းပေါ်၌ ပါသော ဆေးကို တကြိမ်တည်း လိမ်းစေကာမျှဖြင့်ပင် ထိုဝေဒနာ ကင်းလွတ် လေ၏။

မင်းကြီးလည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်လှရကား မောင်းမငါးရာတို့ဆင်ယင်သော ကန်ဆာကို စပုံ စေ၍ ဤရွှေငွေရတနာ တန်ဆာအစုတို့ကို “ ဇီဝက သင်ယူလော့” ဟု ဆုပေးတော်မူ၏။ မင်းကြီး၏ နှလုံးဟော်ကား ဤဥစ္စာတို့ကို အကယ်၍ ယူသည်ဖြစ်အံ့ သင့်တင့်သောအရာ၌သာ ထား၍ မြောက်စားအံ့၊ အကယ်၍ မယူမူကား အတွင်းသားပြု၍ ချီးမြှောက်အံ့ဟု အကြံရှိ၏။

ဇီဝကလည်း “ အရှင်မင်းကြီး... အဘိုးအဘွားတို့၏ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ကျွန်ုပ်ယူခြင်းငှါ မသင့်၊ သက်တော်ရှည်သမျှ ကျွန်ုပ် ကုသသော ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်သက်လောက်သော နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးတော် ဘိုးတော်တို့၏ အမှုဖြစ်သော သရက်ဥယျာဉ်ကိုလည်း ကောင်း၊ တနှစ်လျှင် တသိန်းအခွန်ပေးသော မြို့ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ထူးမြတ်သော အသုံး အဆောင်တို့ကိုလည်းကောင်း ပေး၏။ “ အချင်းဇီဝက... ငါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်းမခိသ် တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့ကိုလည်းကောင်း ဆေးဖြင့် လုပ်ကျွေး မစလော့” ဟု ဆို၏။ ဇီဝကလည်း “ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

တတိယအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

တရံသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ မြောက်မျက်နှာ၌ နေသော မဟာသာက သဋ္ဌေးအား ခုန်နှစ်ရှိသော ဦးယဉ်းခေါင်းခဲနာသည် လွန်စွာ တိုးပွား၍ ကျော်စောထင်ရှားသော သမား

ကြီးတို့ကိုခေါ်၍ ကုသပါသော်လည်း ချမ်းသာမရ ရှေ့ငွေဥစ္စာကိုသာ များစွာယူကြပြီးသော် ဤသဋ္ဌေးကား ဆေးကု၍ မဖြစ်သာပြီ၊ ဤဝေဒနာဖြင့်သေလတ္တံ့၊ ကြာလှပါမှ ငါးရက်သာခံတော့ မည်ဟု အချို့က ဆို၏။ အချို့ဆရာကလည်း ခုနစ်ရက်သာ ခံတော့မည်ဟုဆို၏။

ထိုအခါ နိဂုံးရှာ၍နေသော အဆွေသူကြွယ် တဦးသည် ဤသို့ ကြံ၏-“ဤဦးယဉ်းခေါင်းခဲ နာရှိသော သဋ္ဌေးကြီးကား မင်းကြီးအားလည်း များစွာ ကျေးဇူးရှိပေသည်၊ ကျေးရှာနေသူတို့ အားလည်း များစွာကျေးဇူးရှိပေသည်၊ သေခွင့်မရောက်လျှင် ဟမြောက်ပါစေဦး၊ ငါတို့မင်းကြီး၏ ဆရာဇီဝကသည် ဆေးကုသသော ပညာ၌ အလွန်လိမ္မာသည်ဟု ကြားသည်၊ လိုသမားကို မင်း ကြီးအား သံတော်ဦးတင်၍ ခေါ်ပြီးမှ ကုစေရသော် ကောင်းရာ၏”ဟု ကြံပြီးလျှင် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံသို့ ကပ်လေ၍ သဋ္ဌေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လျှောက်ဆိုပြီးသော် “အရှင်မင်းကြီး...ဆရာ ဇီဝကကို ကုသရန် စေလွှတ်တော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ မင်းကြီးလည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ ဇီဝကကို သဋ္ဌေးအား ဆေးကုခေါ်ဟု ငစေလိုက်၏။

ဇီဝကလည်း သူ့နာသဋ္ဌေးရှိရာလိုက်လာ၍ ရောက်သော် ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို စေ့စုံစွာ ကြည့်ရှုပြီးမှ “သဋ္ဌေးကြီး...သင်၏ရောဂါကို ကင်းကွာအောင် ငါကုမည်၊ ငါ့အား ဘယ်မျှ ဆေးခပေးအံ့နည်း”ဟု မေး၏။ သဋ္ဌေးကြီးကလည်း “ဆရာ...အလုံးစုံသော ငါ၏ဥစ္စာသည်ဆရာ့ ဥစ္စာ ဖြစ်စေအံ့၊ သားမယားနှင့် တကွသော ငါသည်လည်း ဆရာ၏ကျွန်ပြုအံ့”ဟုဆို၏။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် “သင်သဋ္ဌေးသည် လက်ဝဲနံတောင်းဖြင့် ခုနစ်လ ပတ်လုံး အိပ်နိုင်ပါအံ့လော” ဟု မေး၏။ “အိပ်နိုင်ပါ၏”ဟု ဝန်ခံလျှင် ထို့နောင် “လက်ယာနံတောင်းဖြင့် ခုနစ်လ ပတ်လက်လည်း ခုနစ်လ အိပ်နိုင်ပါအံ့လော”ဟု မေးပြန်၏။ “အိပ်နိုင်ပါ၏” ဟု ဝန်ခံလျှင် “ယင်းသို့တပြားကား ငါကုစားတော့အံ့”ဟုဆို၍ သဋ္ဌေးကို ညောင်စောင်းငယ်ထက် အိပ်စေပြီးသော် နှာ၏ အာနုဘော် ဖြင့် အိပ်ပျော်စေ၍ ဦးခေါင်းရေကို ဓားငယ်ဖြင့်လှစ်၍ ဦးနှောက်ကို စားသော ပင်ကူပမာဏ ရှိသော ပိုးနှစ်ကောင်ကိုထုတ်၍ လူ့အများအားပြု၏။ “အချင်းတို့... ဗျူကြလော့၊ ဤပိုးနှစ်ကောင် တွင် အကြီးဖြစ်သော ပိုးသည် ဦးနှောက်ကို စားပြားက ငါးရက်နှင့် ကုန်ရာသည်၊ ဤအကြောင်း ကိုမြင်သဖြင့် ယခင် သမားကိုက ငါးရက်နှင့် သေမည်ဟု ဆိုပေကုန်သည်။ ဤပိုးငယ်သည် ဦး နှောက်ကို စားခဲ့သော် ခုနစ်ရက်နှင့် ကုန်ရာသည်၊ ဤအကြောင်းကို မြော်တွက်၍ ခုနစ်ရက်နှင့် သေမည်ဟု ဆိုပေကုန်သည်။ ထိုသမားတို့လည်း သိမြင်ပေစွ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ပိုးကိုပစ်စေ၍ ဦးရေကို စေ့မြဲ ဖွဲ့ပြီးမှ ဆေးလိမ်းလေလျှင် ခုနစ်ရက်နှင့်ပင် ချမ်းသာ၏။ ခုနစ်ရက်သုံးလီစေလျှင် ပြုကတော့သာ ကျန်းမာလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဇီဝကက “သဋ္ဌေးကြီး...သင်၏ဝေဒနာသည် ခုနစ်ရက်သုံးလီကြာလျှင် ချမ်းသာ လတ္တံ့” ဟု ငါသိ၏။ သို့သော်လည်း သင်နဲ့ နာစိမ့်သောငှါသာ ခုနစ်လသုံးခါဖြင့် ငါပိုင်းခြားသတည်း၊ ယခုကား သင်၏ဝေဒနာသည် ချမ်းသာရပြီ၊ ဆေးခပေးရန်ကိုသာ ကြံလော့”ဟုဆိုလျှင် ထိုသဋ္ဌေး ကလည်း “အကျွန်ုပ်ဝန်ခံသော အတိုင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ လယ်၊ ယာ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ သားမယားနှင့်တကွ ဆရာ့ဥစ္စာချည်းဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာ့ကျွန်ဖြစ်စေ၊ သိမ်းယူပါလော့”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဆရာဇီဝကကလည်း “သဋ္ဌေးကြီး...ဤမျှသောဥစ္စာကို ငါမယူလို၊ သင့်ကိုပင်ငါပြန် ပေးအံ့၊ နိုင်ငံသားတို့ကိုသာ သင် မှစပါလော့၊ ယခုမှာမူ ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား တသိန်းသောဥစ္စာ၊ ငါ့အားလည်း တသိန်းသောဥစ္စာတို့ကိုသာ ပေးလော့”ဟု ဆို၍ နှစ်သိန်းသော အသပြာတို့ကိုသာ

ဆောင်၍ ပြန်လာသဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား အသပြာတသိန်း ပေးဘိ၍ မိမိလည်း တသိန်းသော အသပြာတို့ကိုယူ၏။

စတုတ္ထအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

ထို့နောက်အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော သဌေးသား တယောက်အား ဦးစောက်ဆောက်၍ ကစားရာ အူထုံးသော ဝေဒနာသည်ဖြစ်၍ စားသောက်သမျှသော ထမင်း ယာဂု ခဲဖွယ်တို့သည် ဝမ်းဝယ်မတင် ပြင်သို့သာ အန်ထွက်၏။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့လည်း ဖြောင့်စွာ မဖြစ်ကုန်ရကား တနေ့တပါး သွေးသားခန်းခြောက်သော ရောဂါသည်ဖြစ်၏။

ဗာရာဏသီသဌေးလည်း သား၏ ဝေဒနာကို ချမ်းသာစေခြင်းငှါ အရပ်မျက်နှာ၌ ထင်ရှားသော သမားဟူးရူးတို့ကို ခေါ်၍ ကုသသော်လည်း ချမ်းသာမရ ရှိလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ရှိသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဆရာဇီဝကကို ကုစေမှသင့်တော့မည်ဟု ကြံ၍ အမြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်၏သား... ဤသို့သောရောဂါ ဖြစ်လာပါသည်။ ဆရာဇီဝကကိုလိုက်၍ ကုသရန် စေလွှတ်တော်မူပါ” ဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ဇီဝကကို ခေါ်၍ ကုသချေ ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

ဇီဝကဆရာလည်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် သဌေးသားကိုယ်တိုင် ဖြစ်သော ဝေဒနာတို့ကို တိုင်းထွာဆင်ခြင်မိ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ တင်းတိမ်အရံကို ထားလျက် ပရိသတ်တို့ကိုရှားစေပြီးသော် သဌေးသား၏ မယား၊ မိဘတို့ကိုသာ ခေါ်၍ မူးမော်မေ့လျော့စေတတ်သော ဆေးကိုပေးပြီးမှ ဝမ်းကိုဖောက်ခဲ့၍ အူထုံးကို ငင်ပြီးလျှင် မိခင်၊ ဖခင်၊ မယားတို့အား “သတို့သား၏ အနာကို ကြည့်ကြလော့၊ ဤအူထုံးသော အနာကြောင့် အစာမဝင်၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်မဖြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤအူထုံးမပြေလျှင် မချွတ်သေရတော့မည်” ဟုဆိုပြီးမှ အူထုံးကို ဖြေပြီး၍ ဝမ်းတွင်းသို့သွင်းမြဲသွင်းလျက် အပေါ်အရေကိုချုပ်ပြီးမှ ဆေးဖြင့်လိမ်းကြံသော် နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိလျှင် ပကတိအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

သဌေးသားလည်း သေဝပါးနီးသော ငါ၏ ရောဂါကို ချမ်းသာအောင် ကုသပေးသည်တကား ဟု ဇီဝကဆရာအား တသောင်း ခြောက်သောင်းသော ဥစ္စာတို့ကိုပေး၏။ ဆရာ ဇီဝကလည်း ထိုမျှလောက်သော ဥစ္စာတို့ကို ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လာ၏။

ပဉ္စမအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

ထိုအခါ စမ္မာနဂိုရ်ပြည်ကို အစိုးရသော စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းအား မစားမသောက်နိုင်သော ဖြောင့်တော့သော အနာသည်ဖြစ်၍ အရပ်မျက်နှာ၌ ထင်ရှား ကျော်စော ကုန်သော ဆရာသမားတို့ကို ခေါ်၍ ကုသစေသော်လည်း ဝေဒနာသည် ချမ်းသာရာမရ၊ တလထက်တလ တိုးပွား၍သာ လာလေလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းထံသို့ တမန်စေလွှတ်လိုက်၏- “အကြည်တော် ဗိမ္ဗိသာရ ... ကျွန်ုပ်တို့ ကပ်ငြိသောရောဂါကို များစွာသော ဆေးသမားတို့ကို ကုစားစေသော်လည်း ရှေ့ငွေတက္ကာသာ ကုန်၍ တစုံတရာမျှ ချမ်းသာရာမရ ရှိချေသည်။ အကြည်တော်က မဟာမိတ် ဖြစ်ကြသည်နှင့် ညီစွာ ဆရာဇီဝကကို ကုသရန် စေလွှတ်တော်မူပါ” ဟု ရာဇသံဖြင့် လျှောက်လာ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဇီဝကကိုခေါ်၍ “ငါ၏ အဆွေတော်ဖြစ်သော စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းအား သင် သွား၍ ကုပါချေ” ဟု စေလိုက်၏။ ဆရာဇီဝကလည်း စက္ကပဇ္ဇောတမင်းထံသို့ ရောက်လျှင်

အနာပြင်းထန် ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို ဆင်ခြင်၍ “အရှင်မင်းကြီး ထောပတ်နှင့် ဆေးကိုချက်၍ သောက်ရချိမ့်မည်” ဟု ဆို၏။ မင်းကလည်း “အချင်း ဇီဝက... ငါသည် ထောပတ် နှင့် မသင့်၊ ထောပတ်ကင်းလျက် ချမ်းသာအံ့သော ဆေးကိုသာ သင်ဖွမ်းနိုင်လျှင် တိုက်ပါလော့” ဟုဆို၏။

ကင်းနှင့်ထောပတ် ပဋိပက္ခ

[ထိုမင်းကား သန္ဓေဖြစ်ရင်းကပင် ကင်းမြီးကောက်ကို စွဲ၍ဖြစ်၏။ ထိုမင်း၏မယ်တော် သည် စက်တော် ခေါ်အံ့သောအခါ အင်္ဂါထက်၌ တက်၍သွားသော ကင်း၏အတွေ့၌ တပ်ကြိုက်သော တဏှာဖြင့် သန္ဓေလာ၏။ ထိုကင်းဆိပ်သည်လည်း ထောပတ်နှင့်ဆန့်ကျင် တက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထောပတ်ကို စက်ဆုပ်လှရကား ဤ သို့သော စကားကို ဆိုသတည်း။ ထိုမင်းသည် မယ်တော်ကဲ့သို့ ကာမဆန္ဒ အလွန်အားကြီးသည်။ သုက် ပြောသည်ဖြစ်၍ ဆန္ဒရှိသောအခိုက် လက်ရုံးကိုဖောက်သော် ထိုဖောက်ရာမှ သုက်လာ သည်ဟု တေရသကဏ်၌ ဆို၏။]

ဆရာ ဇီဝကလည်း ဤမင်း၏အနာသည် ထောပတ်နှင့် ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ထောပတ်ကိုသာ အဆင်း အနံ့ အရသာပျက်အောင် ဖန်ရည်ကဲ့သို့ချက်၍ ဆက်သွင်းရတော့မည်ဟု ကြံ၍ အဖန် အခါး စသော အထူးထူးသောဆေးတို့ဖြင့်ရော၍ ထောပတ်ကို ချက်၏။ ထောပတ်၏ အဆင်းအနံ့ ကုန်လေလျှင် ဇီဝကလည်း ဤသို့ကြံ၏- “မင်းကြီးအား ဤဆေးကိုသောက်စေ၍ အစာကြေသော် လေကြို့တက်သဖြင့် အနံ့အသက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ပြင်းစွာသောဒေါသ သည် ထွက်၍ ငါ့အား သတ်သော်လည်း သတ်လတ္တံ့။ မဆွကပင် ပန်ကြား၍ ရှောင်ရှားမှ သင့်မည်- ဟု ကြံ၍ မင်းကြီးထံ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်တို့ သမားမည်သည်ကား အလိုရှိက တဏှာချင်း ဆေးမြစ်၊ ဆေးရွက်တို့ကို ရှာရချေသည်။ ဆင်တင်းကုပ်၊ မြင်းတင်းကုပ်တို့၌လည်း ကောင်း၊ တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း ဇီဝက အလိုရှိရာယူစေ၊ ထွက်စေ၊ ဝင်စေဟု အမိန့် ပေးထားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း သား၊ တံခါးသားတို့ကို ဆင့်ဆို၍ထားရ၏။ ထိုမင်းကြီးအား ရှေးကောင်းမှုကြောင့် လျင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ငါးဦးသော ယာဉ်ရတနာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါးဦးသော်ကား-

ဇဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ ယာဉ်ငါးပါး

- (၁) ယူဇနာ ငါးဆယ်ရှိသောခရီးကို နေ့ချင်းရောက် သွားနိုင်သော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မတဦး၊
- (၂) ယူဇနာ တရာရှိသော ခရီးကို နေ့ချင်းရောက် သွားနိုင်သော နာဠာဂိဗိုဆင်ပြောင်တဦး၊
- (၃) ယူဇနာ တရာနှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် သွားစွမ်းနိုင်သော စေဠကဏ္ဍ အမည်ရှိသော မြင်းတဦး၊
- (၄) မုဠကသီ ဖူးမည်ရှိသော မြင်းတဦး၊
- (၅) တနေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်တိုင်တိုင် သွားစွမ်းနိုင်သော ကာကမည်သော ဂျှန် လည်း တဦး-

ဤငါးဦးတည်း။

စက္ကပဇ္ဇောတမင်းရှေးကောင်းမှု

[ဤစက္ကပဇ္ဇောတမင်းကား-ငါတို့ဘုရားမပွင့်မီ ဗာရာဏသီပြည်၌ တဦးသော အမျိုးသား ဖြစ်၍ တနေ့သ၌ တဦးသောသူ၏ အိမ်တွင် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆွမ်းရုပ်လာ၍ ကြွလာသည်ကို မြင်လျှင် အိမ်ရှင်ကို ခေါ်ပြီးသော် သင်တို့အိမ်ဝ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆွမ်းရုပ်လာ၍ ကြွရှာလေပြီဟု ပြော၏။ အိမ်ရှင်ကလည်း “အချင်းယောက်ျား...သင်သည် လျင်စွာလိုက်၍ သပိတ်ကို ဆောင် ပါချေ” ဟု စေ၏။ ထိုယောက်ျားလည်း လျင်လျားစွာလိုက်၍ သပိတ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ရှင် တို့အား အပ်လေ၏။ အိမ်ရှင်ယောက်ျားလည်း စားအံ့ဟု ပြင်ဆင်သော ထမင်းကို ဟင်းလျာ နှင့်တကွ သပိတ်တော်၌ လောင်းလိုက်၏။ ယခင်ယောက်ျားလည်း လျင်စွာ လိုက်သွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကပ်လျှူပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် အလျှူဒါယကာ၏လည်း ကောင်း၊ အရှင်မြတ်၏လည်းကောင်း ဝေယျာဝဇ္ဇကို ရှက်ဆောင်ရသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် သံသရာခေတ် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းဘဝ၌ အလွန်လျင်သော ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လိုသော” ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဝေယျာဝဇ္ဇ ဆောင်သော ယောက်ျားသည် စက္ကပဇ္ဇောတမင်း ဖြစ်လာ၍ လျင်စွာသွားသော ယာဉ်ငါးပါး တို့ကို ရလေသတည်း။]

ဆရာဇီဝကလည်း ချက်ပြီးသော ထောပတ်ကို ယူပြီးလျှင် မင်းကြီးထံသို့ ကပ်၍ “အရှင် မင်းမြတ်...ဤဖန်ရည် သောက်တော်မူလော့” ဟု ပေး၏။ ယင်းသို့ ထောပတ်ကို တိုက်ပြီးလျှင် ဆင်တင်းကပ် နို့သွား၍ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကို စီးပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ခရီးဖြင့် ပြေးလေ၏။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

စက္ကပဇ္ဇောတမင်းလည်း သောက်သောဆေး မှေ၍ လေကြို့ တက်သောအခါ ထောပတ်နို့ လာသောကြောင့် “ပျက်လှစွာသော ဆရာဇီဝကသည် ငါ့အား ထောပတ်နှင့်တကွသော ဆေးကို ပေးလေပြီ” ဟုသိ၍ “ဇီဝကကို ကြီးလှစွာသော မင်းဒဏ်ပေးအံ့၊ ရှာကြကုန် ရှာကြကုန်” ဟု အမတ်တို့ကိုစေ၏။ အမတ်တို့ကလည်း ဇီဝကသည် ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကို စီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ခရီးသို့ ထွက်ပြေးလေပြီဟု လျှောက်ကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း နတ်ဘီလူးနှင့် လူမိန်းမ အိမ်ရာသင့်၍ရသော ကာက အမည်ရှိသော ခြေလျင် ယောက်ျားကို ခေါ်၍ “ကျွန်တော်ကာက...သင်သည် လျင်စွာလိုက်၍ ငါ့အာဏာဖြင့် ဆရာ ဇီဝကကို ခေါ်ချေလော့၊ သို့အရာတွင် ဆေးသမားတို့၏ တံထွာသည် များစွာလှည့်ပတ်တတ်၏။ စဉ်းလဲ စဉ်းစားများ၏။ တခုခုသော စားဖွယ်ကို ပေးသော်လည်း မစားလင့်” ဟု မှာ၍ လျင်စွာ လိုက်စေ၏။

ကာကလည်း အားထုတ်ကာ လိုက်လေ၍ ကောသမ္မိပြည်၌ နံနက်စာထမင်းကို စားအံ့ဟု ပြင်၍နေသော ဆရာဇီဝကကို မှီလေသော် “ဆရာ...ငါတို့မင်းကြီးက ဆရာ့ကို အမှီလိုက်၍ခေါ်ချေ စေသောကြောင့် လိုက်လာရသည်၊ ပြန်၍ ကြွဦး” ဆို၍ လက်ကို ငင်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဇီဝကလည်း “အချင်း ကာက...တခဏမျှ ထမင်းစားဦးအံ့၊ ငံ့ပါဦး၊ သင်လည်း ထမင်းစားဦးလော့” ဟု ဆို၏။ ကာကလည်း “ဆရာ ... ငါတို့မင်းကြီးက တစုံတခုသော အာဟာရ ကို ပေးသော်လည်း မစားလေလင့် ဟု မှာချေသည်၊ ထို့ကြောင့် ငါမစားလို” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို

ကြားသောအခါ ဆရာဇီဝကလည်း လက်သည်းကြား၌ ဆေးကိုထည့်၍ သျှိသျှားသီးတခြမ်းကို စား၍ ရေသောက်၏။ ကာကအားလည်း ထက်ဝက်သော သျှိသျှားသီးကိုပေး၍ “သင်လည်း ရေသောက်ဦးလော့” ဟု ဆို၏။ ကာကလည်း ဤဆရာပင် ထက်ဝက်စားပြီး ဖြစ်သည်။ ငါစားသော်လည်း အန္တရာယ်မဖြစ်ရာပြီဟု ထက်ဝက်သာရှိစေသော သျှိသျှားသီးကိုစား၍ ရေသောက်၏။ ပြီးစီး၍ ပြန်ခြင်းငှါ ပြင်ဆင်သော် ထိုနေရာတွင်ပင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဖြစ်၍ ဝမ်းသွန်လေ၏။

ကာကလည်း အလွန်ကြောက်လန့်လှလျက် “ဆရာ...ငါ့အသက် ရှင်ပါဦးအံ့လော့” ဟု မေး၏။ “အချင်း ကာက...မကြောက်လင့်၊ သင်၏ ရောဂါကိုချမ်းသာအောင် ငါကုအံ့” ဟု ဆို၍ ဆေးပေးပြီးမှ သင်တို့၏ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် အလွန်ကြမ်းကြုတ်၏။ ငါလိုက်လျှင် “သင် ထောပတ်ကို တိုက်ရာသလော့” ဟု ငါ့အား ညှဉ်းဆဲ ရိုက်ခတ်ခြင်းကိုပြုလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ငါမပြန်လိုပြီ၊ ဤဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မကိုသာ သင်ယူ၍ ပြန်ပါလေတော့” ဟု ချော့မော့ ပြောဆို၍ ကာကကိုသာပြန်စေ၏။

ဇီဝကလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ အရောက်သွား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အကြောင်းကို ကြားလျှောက်ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း “အချင်းဇီဝက...သင်လာခဲ့သည်ကား ကောင်းလှပြီ၊ အကယ်၍ မပြန်ချေလျှင် သင့်အား စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် ညှဉ်းဆဲသော်လည်း ညှဉ်းဆဲဘိရာ၏။ သတ်သော်လည်း သတ်ဘိရာ၏” ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစက္ကပဇ္ဇောတမင်းလည်း ရောဂါကင်းပြီးသော် “ဆရာအား ပူဇော်လိုပါသည်။ အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာခဲ့ပါ” ဟု ဆရာဇီဝကထံသို့ တမန် စေလိုက်၏။ ဇီဝကလည်း “အရှင်မင်းကြီး...ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ် မလာနိုင်ပြီ” ဟု စကားပြန်လိုက်၏။ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းလည်း သိဝိရစ်တိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးကောင်း ရာစု ထောင်စု သိန်းစုတွင် အထွတ်အမြတ် တိုး၍ အဖိုးများစွာ ထိုက်သော ပုဆိုးကောင်း တစ်စုံကို ဇီဝကအား ပို့လာစေ၏။ ဆရာဇီဝကလည်း “ဤကောင်းမြတ်လှသော ပုဆိုးတို့သည် ဘိုးတော်ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး အခြားသူတို့နှင့် မထိုက်ဘန်ပြီ” ဟု ကြံရွယ်ကာ ထားပေ၏။

သတ္တမအကြိမ် ဆေးကုခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကိုယ်တော်၌ ခက်ချော်ထူပြောသော ဂေါသရိရကား အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါ ဘုရားသည် ဝမ်းလျှောဆေး သုံးတော်မူလိုသည်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင် အာနန္ဒာလည်း ဆရာဇီဝကအိမ်သို့ ကြွ၍ “အချင်း ဇီဝက...လောကသနင်းသည် စမြင်းဒေါသ ပြောသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းလျှောဆေး သုံးတော်မူလိုသည်” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဆရာဇီဝကလည်း “အရှင် အာနန္ဒာ...မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ၌ ဆီဖြင့်သာ ရောယှက်၍ သုံးရက်တိုင်အောင် ဝမ်းနူးပါစေဦး၊ လေးရက်စေ့မှ ဆေးကပ်ပါမည်” ဟု လျှောက်လိုက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဆရာဇီဝက လျှောက်သောအတိုင်း ဘုရားရှင်ထံ အကြောင်းပြန်၍ ဝမ်းနူးကြောင်း တောဇဉ်ကောင်းကို ဆီလောင်း၍ ကပ်ပေ၏။ ဘုရားသခင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလျှင် လုတ်တိုင်း လုတ်တိုင်း နတ်ဩဇာထည့်ကုန်သည်။ ဆီမည်သည်လည်း အလုံးစုံသော စမြင်းဒေါသကို နှံ့၍ စိုစွတ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် သုံးရက်တိုင်အောင် ဆီဖြင့် ဝမ်းနူးပါစေဟု လျှောက်လိုက်သတည်း။

သုံးရက်စေ့သောအခါ ဆရာဇီဝကလည်း ရုန့်ရင်းသော ဆေးဖြင့် ဘုရားသခင်အား ဝမ်းလျှော စေခြင်းငှါ မသင့်ချေ။ သိမ်မွေ့သော ဆေးဖြင့်သာ လျှောစေရာသည်ဟု ကြံ၍ ကြာသုံးလက်၌ အထူးထူးသော ဆေးကို ထိုစေပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံသို့ လာ၍ ရှေးဦးစွာ ကြာတလက်ကိုကပ်၍ “အရှင်ဘုရား.... ဤကြာလက်ကို သုံးကြိမ် နမ်းတော်မူပါ။ ရုန့်ရင်းသော စမြင်းဒေါသတို့ ဆယ်ကြိမ် သက်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက်မှ ဒုတိယကြာလက်ကို ကပ်ပြန်၏ “တဖန် ဤကြာ လက်ကို သုံးကြိမ် နမ်းတော်မူပါ။ အလတ်သော စမြင်းဒေါသတို့သည် ဆယ်ကြိမ် သက်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက်မှ တတိယ ကြာလက်ကိုကပ်၍ “တဖန် ဤကြာလက်ကို သုံးကြိမ်နမ်း တော်မူပါ။ နမ်းတော်မူလျှင် သိမ်မွေ့သော ဒေါသတို့သည် ဆယ်ကြိမ်လျှောပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက် ၏။ ယင်းသို့ အကြိမ် သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစိမ့်သောငှါ ကြာသုံးလက်ကို ကပ်ပြီးသော် ကိုယ်တော် မြတ်ကို ခိုခိုးလျက် ကျောင်းတော်မှ သက်ခဲ့၏။

ကျောင်းတော်တံခါးသို့ရောက်လျှင် ဆင်ခြင်ပြန်သည်ကား ဘုရားသခင်အား အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းလျှောစိမ့်သောငှါ ကြာသုံးလက် ငါကပ်ခဲ့ရာ၌ တတိယကြာတွင် ဆေးဩဇာတပါးယုတ်ချေသည် နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်သာ သက်ချိမ့်မည်။ ဘုရားသခင် ဆင်ခြင်တော်မူမိ၍ ရေသပ္ပာယ်ပါလျှင် အကြိမ် သုံးဆယ် စေ့လတ္တံ့ ဟုကြံ၍ သွားလေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဇီဝက၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ ကြာလက်ကိုနမ်းသဖြင့် ဝမ်းလျှော၍ နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်စေ့ သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာ ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ ချစ်သားအာနန္ဒာ....ရေနှေးစီရင်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ လည်း လျင်စွာ ရေနှေးစီရင်၍ ကပ်ပေ၏။ ထိုရေနှေးကို သပ္ပာယ်တော်မူသဖြင့် အကြိမ်သုံးဆယ် စေ့လေ၏။

လူတို့လှူသောသင်္ကန်းကိုခွင့်ပြုပုံ

နံနက် အရုဏ်တက်သောအခါ ဇီဝကဆရာလည်း ယာဂုတို့ကိုစီရင်၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ လာပြီး သော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်လျှောက်ခဲ့သောအတိုင်း ဝမ်းလျှော ပါ၏ လော့” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “သင် တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ငါကပ်ခဲ့သော ကြာသုံးလက်တွင် တတိယကြာ၌ ဆေးဩဇာတပါး ယုတ်သည်ဖြစ်၍ အကြိမ်သုံးဆယ် မစေ့ရာ ရေသပ္ပာယ်မှ သုံးဆယ် ပြည့်ရာ၏ဟု သင် အကြံဖြစ်သည် မဟုတ်လော့။ သင်၏အကြံကို ငါသိတော်မူ၏။ ရေနှေးနှင့် သပ္ပာယ်သဖြင့် အကြိမ်သုံးဆယ်စေ့လေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ယနေ့ဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မကျန်းမာသည်မှာ မည်သို့ ဆွမ်း နှင့်မှ လျော်သနည်းဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် သောဏသဌေး၏ ထမင်းကိုမြင်လျှင် တန်ခိုးအစီရင် ဖြင့် လျင်စွာကြွ၍ သောဏသဌေး၏ ပြာသာဒ်ဦး၌ရပ်၏။ သောဏသဌေးလည်း သပိတ်တော်ကို ယူ၍ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းလေ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ပြန်အံ့သော အခြင်းအရာ ကို ပြုလျှင် “အရှင်ဘုရား ဘုန်းပေးတော် မူဦးလော့” ဟု လျှောက်၏။ သဌေးသားဤဆွမ်း ကား ငါ၏အလိုငှါ မဟုတ် ဘုရားသခင်သုံးဆောင်တော်မူရန်ခံလာသည်”ဟု ဆိုပေလျှင် “အရှင် ဘုရား....ဘုန်းပေးတော်မူပါ။ ဘုရားသခင် အလိုငှါလည်း လှူဒါန်းပါမည်” ဆို၍ ဘုန်းပေးပြီးမှ သပိတ်တော်ကို နှံ့သာရေဖြင့် ဆေး၍ ပျံ့မွှေးလှိုင်းကြူသော ဆွမ်းကို လှူဒါန်းလိုက်၏။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုဆွမ်းကို မြန်စွာဆောင်ခဲ့၍ ကိုယ်တော်မြတ်အား ကပ်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဘုရားကိုယ်တော် မကျန်းမာကြောင်းကို ကြား၍ လျင်လျားစွာ လာခဲ့သော် ကျောင်းတော် အနီးသို့ ရောက်လျှင်ပင် ယခင်ဆွမ်းအနံ့သည် သင်းပျံ့လှသောကြောင့် စားချင်သော အာသာဖြစ်ရကား ဘုရားသခင်လည်း မင်းကြီး၏ အာလယကို သိသဖြင့် သင့်ရုံသော ထမင်းကို မင်းကြီးအားပေးစေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုထမင်းကို စားရလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤ ဆွမ်းသည် မြောက်ကျွန်းမှ ဆောင်ခဲ့သော ဆွမ်းလော၊ တာဝတိံသာမှ ဆောင်ခဲ့သောဆွမ်းလော” ဟု မေးလျှောက်၏။ “မင်းကြီး...မြောက်ကျွန်းမှဆောင်ခဲ့သော ဆွမ်းလည်းမဟုတ်၊ နတ်ပြည်မှ ဆောင်ခဲ့သော ဆွမ်းလည်းမဟုတ်၊ မင်းကြီး၏ နိုင်ငံတွင်း၌ နေသော သောဏ သဋ္ဌေး၏ဆွမ်းတည်း” ဟု ဆို၍ သောဏသဋ္ဌေးစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ထင်စွာ ကြားသိပေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုသဋ္ဌေး၏အကြောင်းကို ကြားလျှင် တွေ့မြင်လိုသော အာသာရှိလှ၍ ရှစ်သောင်းသော သူကြီးတို့နှင့်တကွ သောဏသဋ္ဌေးသားကိုလာစေသတည်းဟု တမန်စေလိုက်၏။

[သဋ္ဌေးသားရောက်၍ ရဟန်းပြုသည် တိုင်အောင်သော စကားကို အထက်က ပြဆိုခဲ့ပြီ။]

ဘုရားသခင် ဆွမ်းဘုဦးပေးတော် မူပြီးသော် ဇီဝက ဆရာလည်း ကောင်းမြတ်လှစွာသော သိဝိရစ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတစ်ကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာ ကပ်ပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရား...အကျွန်ုပ်အား တပါးသော ဆုကို သနားတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ “ဇီဝက...ဘုရား သခင်တို့ နှစ်သက်အပ်သော ဆုပင်လော”ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား...အပြစ်မရှိ ကောင်း ကျိုးများဘိသော ဆုပါတည်း”ဟု လျှောက်၏။ “ဇီဝက...ထိုသို့တပြီးကား ကြားလျှောက်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆရာဇီဝကလည်း “အရှင်ဘုရား...ဤ ပုဆိုးအစုံသည်ကား စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် ဆောက်နှင်းအပ်သော လက်ဆောင်ပါတည်း၊ ဤပုဆိုးအစုံကိုလည်း ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ရန် အလှူခံ တော်မူပါ၊ တပည့်သံဃာတို့မှာလည်း ပုံသကူ သင်္ကန်းကိုသာ ဆောင်ကြရ၍ နှမ်းနယ်လှပါသည်၊ ဒါယကာတို့ ကုသိုလ်ဖြစ်စိမ့်သောငှါ လှူလာသော သင်္ကန်းကို သံဃာတော်တို့ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “သင်၏အလိုကို ပြည့်စေရတော့အံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ လှူသော ပုဆိုးအစုံကိုလည်း ခံတော်မူ၏။ သံဃာတော်တို့အားလည်း ဂဟပတိ- စီဝရကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း သံဃာတော်တို့အား ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပြီဟု ကြားလျှင် ရှင်လမ်းဝမ်းသာကုန်သည် ဖြစ်၍ ငါတို့ ယခုကောင်းမှုပြုရပေတော့မည်ဟု ရုံးစုတိုင်ပင်ကြလျက် တရက် နှစ်ရက်ချင်းဖြင့် အသောင်းအသိန်း မကသော ပုဆိုးတို့ကို စုဝေး၍ သင်္ကန်းအလှူပေးကြကုန်၏။

[ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကား- မြတ်စွာဘုရား လေး ငါးဝါ ရစဉ်ကပင် ဖြစ်သည်၊ ရှေးက စကားအလျဉ်းမသင့်၍ မဆိုရသေးသောကြောင့် ဤမှာမှ ထုတ်ပြလိုက်သည်။]

၈၂-ဝေသာလီပြည် ပျက်စီးခြင်းအကြောင်းကို ပြခြင်း

အဋ္ဌာရသမဝါ၊ ဧကုနုဝိသတိမဝါတို့ကို စာလိယတောင် ချယားတော၌ ဝါကပ်တော်မူသည်၊ ဝိသတိမဝါကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ဝါကပ်တော်မူသည်၊ ထို့နောက် နှစ်ဆယ့်ငါးဝါကိုကား

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတို့၌သာ ဝါကပ်တော်မူသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကား နေ့လအခါ၌သာ ရံခါ ကြွနေတော်မူသည်။ ဝါတော် လေးဆယ်ကျော်သောအခါ ဝေသာလီပြည် ကြီး ပျက်စီးရာသော အကြောင်းဖြစ်သည်ကား ဤသို့တည်း-

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ဝေသာလီပြည်၏ အကြား၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည်ရှိ၏။ ထိုမြစ်၏ ကမ်းနား၌ ရွာကြီး တရွာသည် ရှိ၏။ ထိုရွာဆိပ်မှစ၍ လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ အာဏာစက်နွဲ့ရာ အခွန်ခံရာဌာနသည် ယူဇနာခွဲ ဖြစ်၏။ အဇာတသတ်မင်း၏ အာဏာနွဲ့ရာ အခွန်ခံရာဌာနသည်လည်း ယူဇနာခွဲဖြစ်၏။

ဝဿကာရပုဏ္ဏား ဘုရားထံ ဆည်းကပ်ခြင်း

တရံသောအခါ အဇာတသတ်မင်း၏ အာဏာအပ်နှံရာဌာန၌ ကျရောက်လာသော ကုန်သည် တို့၏ အခွန်ဘဏ္ဍာကို ဝေသာလီမင်းတို့သည် နှစ်နှစ်တိုင်အောင် ခံယူ သုံးဆောင်လေကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို အဇာတသတ်မင်း ကြားသော် ပြင်းစွာအမုက်ထွက်၍ စစ်မက်ပြုခြင်းငှါ အကြံ အစည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဤသို့ဆင်ခြင်၏ “တိုင်းတပါးကို စစ်မက်ထိုးခြင်း မည်သည်ကား အလွန်ဝန်လေး၏။ သူရဲ သူမက် ရဲမက် အပော်မရှိပဲ တယောက်တည်းလည်းမဖြစ်၊ စစ်ရေး စစ်ရာ၌ လိမ္မာမြော်မြင်သော ပညာရှိတို့နှင့်ကင်း ၍လည်း မဖြစ်၊ ပညာရှိတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ပြုမူသာလျှင် အပြစ်ကင်းစွာ လိုရာသို့ရောက်ချိမ့်မည်။ ဤလောက၌ ဘုရားနှင့်ဘူသော ပညာရှိ မည်သည်လည်း တစုံတယောက်မျှမရှိပြီ၊ ငါစစ်ထိုး၍ အကျိုးရှိမည် ဖြစ်လျှင် ဘုရားရှင် ဆိတ်ဆိတ် နေလိမ့်မည်၊ အကျိုးမရှိလျှင်လည်း အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူလိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍ တရားစီရင်ရန် ထားသော ဝဿကာရပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍ “အချင်းပုဏ္ဏား...သင်သည် ဘုရားရှင် ထံသို့သွား၍ ငါ၏စကားဖြင့် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လျှောက်ကြားချေ၊ ‘ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကျန်းခံသာယာ အနာမရှိ ပကတိသောကိုယ်ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားကာ နေရပါ၏လော၊ အရှင်၏ ဒကာတော်ဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ခြေတော်ကိုဦးဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးလိုက်ပါသည်၊ ကျန်းခံသာယာ အနာမရှိခြင်းကို မေးလျှောက်ပါသည်ဟု’ လျှောက်ချေ၊ ထိုမှတပါးလည်း ‘အရှင်ဘုရား ဒကာတော်ဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးစွာလျက် အတတ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဝေသာလီ လိစ္ဆဝီ မင်းတို့အား ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုလိုပါသည်’ဟု လျှောက်ခဲ့၊ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားသခင်က တစုံတခုသောစကားကို ဆိုတော်မူလိမ့်မည်၊ ထိုစကားကို ရိုသေစွာမှတ်သားခဲ့” ဟူ၍ စေလိုက်၏။

အမတ်ကြီးလည်း ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ် စီး၍ သွားသော် ဘုရားနေတော်မူသော ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်သို့ ရောက်လျှင် ခြေလျင်ဖြင့်သာ သွား၍ ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် မင်းကြီးမှာလိုက်သော အတိုင်း ဘုရားသခင်အား လျှောက်ပေ၏။ ထိုအခါ အရှင် အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ‘ထံတော်ပါး၌ စေားယပ်ခတ်လျက်နေသည်နှင့် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားအား တစုံတခုသော စကားကို မပြန်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုသာလျှင် လှည့်ကာ လှည့်ကာ ကြည့်တော် မူလျက်-

ဘုရားရှင်ပြဿနာ ခုနစ်ချက်

- ချစ်သား အာနန္ဒာ...သင်အသို့ ကြားဖူးသနည်း-
- (၁) ဤဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် တနေ့တခါ ညီညွတ်စွာ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြသည်ဟု ကြားဖူး၏လော၊
- (၂) မင်းတို့ပြုဖွယ်ကိစ္စဟူသမျှ၌ အညီအညွတ်သာ ပြုကြ၏ဟု ကြားဖူး၏လော၊

- (၃) ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ရှေးရှေးမင်းတို့ မပညတ်အပ်သော အရာကို ထပ်ကာ မပညတ်ကုန်၊ ရှေးမွေးမင်းတို့ ပညတ်ပြီးသောအရာကိုလည်း မဖျက်ဆီးကုန် ဟူ၍ ကြားဖူး၏လော။
- (၄) ထို ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မိမိတို့ထက် အသက်သိက္ခာ ကြီးရင့်ကုန်သော သူတို့ကို အရိုအသေ ပြုကုန်၏။ အလေးအမြတ် ပြုကုန်၏။ ကြီးသောသူတို့၏ စကားကို နားထောင်ကုန်၏ ဟူ၍ သင်ကြားဖူး၏လော။
- (၅) ထိုဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အနှယ်အရိုး အမျိုးဆင်းဝါနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့၏ သမီးငယ် တို့ကို အနိုင်အထက် နှိပ်စက် သိမ်းပိုက်ခြင်းကို မိမိလည်း မပြုကုန်၊ မူးမတ်ကျေးကျွန် တို့ကိုလည်း မပြုစေကုန်ဟူ၍ သင်ကြားဖူး၏လော။
- (၆) ထို ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မြို့တွင်း မြို့ပြင်၌ စောင့်နေကုန်သော နတ်တို့၏ နေရာ စေတီတို့ကို ရိုသေ မြတ်လေး လုပ်ကျွေးချီးမြှောက်ခြင်းကို မပြတ်ပြုကုန်၏ ဟူ၍ သင်ကြားဖူး၏လော။
- (၇) ထိုမတပါးလည်း ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မိမိတို့မြို့ရွာသို့ မလာရောက် ကုန်သေးသော သီလဝန် ဂုဏဝန် ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထင်ရှား ကျော်စောစွာသော ပညာရှိရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်းကောင်း လာရောက်စီမံသောငှါ ကောင်းစွာ လုံ့လ ပြုခြင်း၊ လာရောက်ကုန်ပြီးသော အရှင်ကောင်း ဆရာမြတ်တို့ကိုလည်း အရပ်တပါးသို့ မသွားမခွါစေခြင်းငှါ သင့်လျော်စွာသော အစောင့် အရှောက်တို့ကို ပြုကုန်၏ ဟူ၍ သင်ကြားဖူး၏လော -

ဟုမေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား...ဝဇ္ဇီမင်းသားတို့သည် ခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်ဓမ္မ တို့နှင့် ပြည့်စုံလှသည်ဟူ၍ အကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်ပေ၏။

အပရိဟာနိယတရား ၇-ပါး

“ချစ်သား အာနန္ဒာ...အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွတ် ဝည်းဝေးတိုင်ပင်ခြင်း၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှ၌ အညီအညွတ်သာ ပြုကြခြင်း၊ ရှေးမင်းတို့ ပညတ်သော အရာကို ထပ်ကာလည်း မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးကိုလည်း ဖျက်ဆီး၍ အသစ်မပြင်ခြင်း၊ မိမိထက်အသက် သိက္ခာကြီးသော သူတို့ကို အရိုအသေပြုခြင်း၊ သူကြီးတို့၏ စကားကို နာယူခြင်း၊ ပြည်သူတို့၏ သမီးကို ဖိစီးနှိပ်စက်၍ မသိမ်းမပိုက်ခြင်း၊ မြို့စောင့်နတ်တို့ကို ရိုသေမြတ်လေး လုပ်ကျွေးပသခြင်း၊ သီလဝန် ဂုဏဝန် ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တတ်သိလိမ္မာသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကို မြှောက်စား ချီးပခြင်း တည်းဟူသော အပရိဟာနိယဓမ္မ ခုနစ်ပါးကို အားထုတ် ဖြည့်ကျင့်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပျက်သုဉ်းယိုယွင်းခြင်းသည် မဖြစ်ရာ၊ ကြီးပွားစည်ပင်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူပြီးမှ ဝဿကာရပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍ “ဒကာ ပုဏ္ဏား...ငါဘုရားသည် တရံသော အခါဝယ် ဝေသာလီပြည်၌ သာနန္ဒရ အမည်ရှိသော နတ်၏နေရာ၌ နေတော်မူသော် ဝဇ္ဇီမင်းသား တို့သည် ငါဘုရားရှိရာသို့ လာကုန်၍ ကျင့်သောတရားကို လျှောက်ထားကြသဖြင့် ထိုမင်းတို့အား ငါဘုရားသည် အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူဖူး၏။ ပုဏ္ဏား...အကြင်

မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အပရိဟာနိယဓမ္မနှင့် တည်ကြံကုန်အံ့၊ ထိုမျှလောက် သော ကာလ ပတ်လုံး ပျက်သုဉ်းယိုယွင်းခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ကြီးပွားစည်ပင်သည်သာဖြစ်လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝဿကာရပုဏ္ဏားလည်း “အရှင်ဘုရား...တပါး တပါးမသာ အပရိဟာနိယဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံသော ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားလည်း ကြီးပွားခြင်းသည် ဖြစ်ရာသေး၏။ ခုနစ်ပါးသော အပရိဟာနိယဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံကြမှုကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း၊ အရှင် ဘုရား...ဒကာတော် အဇာတသတ် မင်းသားသည် ဖြားယောင်းခြင်းဖြင့် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ အညီအညွတ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကိုထား၍ တပါး သော စစ်မက်ပြုခြင်းဖြင့် မတတ်နိုင်ရာချေ” ဟု လျှောက်၏။

ဝဿကာရ၏ ဘေဒဥပါယ်

[ဘုရားသခင်သည် ဤ သို့သော ဆိုဖွယ်ရာ အမြက်စကားဖြင့် ပုဏ္ဏားနည်းရမည်ကို သိလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိန့်တော်မူသနည်း ဟူမူကား-ဘုရားသခင်၏ နှလုံးတော်သည် “ငါသည် ဤ သို့သော စကားကိုမျှ မိန့်တော်မူချေသော် ဤလတွင်ပင် ခပ်သိမ်းသော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အဇာတသတ်မင်း ဖမ်း၍ ညှဉ်းပန်းကုန်လတ္တံ့၊ ဤစကားကို ဆိုရမူကား ညီညွတ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးလျက် သုံးနှစ်လွန်မှ ဖမ်းယူလတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး မိမိတို့၏ ကိုးကွယ်ဆောက်တည်ရာဖြစ်သော ကုသိုလ်ပုညကို အားထုတ်ရ မူကား အကျိုးများစွာဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံတော်မူ၍ မိန့်တော်မူလေသတည်း။]

ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားလည်း ဘုရားအထံတော်မှ ပြန်လာ၍ မင်းထံသို့ရောက်သောအခါ အဇာ တသတ်မင်းက “ဆရာ...မြတ်စွာဘုရားသည် အသို့မိန့်တော်မူသနည်း” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားကလည်း “အရှင်မင်းကြီး ဘုရားစကားတော်မှာ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အပရိဟာနိယဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံကြသော ကြောင့် နှိမ့်ချဖျက်ဆီးခြင်းငှါ တစုံတယောက်သောသူသည် မတတ်နိုင်ရာ၊ စင်စစ်သော်ကား ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်၍ အညီအညွတ်ကို ဖျက်ဆီးမှသာ စွမ်းနိုင်ရာ၏ ဟူသော အရိပ်မျှသာ ရှိချေသည်” ဟူ၍ လျှောက်၏။

မင်းကြီးကလည်း “ဆရာ...ထိုသို့ တပြီးကား ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ဆရာ အသို့ကြံအံ့နည်း” ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားကလည်း “အရှင်မင်းကြီး...အလိုတော်ရှိသော် ကျွန်ုပ်ကြံပါမည်၊ ပရိသတ်များစွာ ညီလာသဘင် ဝင်သောအခါ ဝေသာလီမင်းတို့သည် အရှင်နှင့်ထိုက်တန်သော ဘုဏ္ဏားကို သိမ်းယူ လေသော အခြင်းအရာမှစ၍ ပေါသဖြစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုတော်မူပါ၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် လယ်လုပ်ကုန်သွယ်၍ အသက်မွေးကုန်သလော” ဟု ဆိုပါမည်၊ ထိုအခါ အရှင်က အမျက်ရှိယောင်ပြု၍ အကျွန်ုပ်အား နှင်တော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်အမျက်ဖြင့် ထ၍သွားပါ မည်၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်အပြစ်ကို များစွာဆိုတော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ညဉ့်အခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ထံသို့ တမန်စေလွှတ်၍ လက်ဆောင်တင်ပို့ပါမည်။ အရှင် မကောင်းကျိုးကို ပြောပါမည်၊ ထို အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်အား အခင်းထား၍ ဦးဆံရိတ်စေပြီးမှ နောင်ကြီးထည့်၍ ပြည်မှထုတ် တော်မူပါ၊ ဝေသာလီပြည်သို့သွား၍ မင်းသားတို့၏ အထံ၌ ခစားပါမည်၊ ထိုမင်းတို့၏ သင့်တင့် ညီညွတ်ခြင်းကို ကုန်းစကားဖြင့် ဖျက်ဆီးပြီးမှ အရှင်မင်းကြီးအား အကျွန်ုပ်လျှောက်လိုက်ပါမည်၊ ထိုအခါ စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ချီ၍ သိမ်းယူတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုအရေးကို နှစ်သက်တော်မူ၍ ပုဏ္ဏား စီမံတိုင်းပြုလေ၏။

လိစ္ဆဝိမင်းတို့လည်း ဝဿကာရပုဏ္ဏား လာ၍ ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ရောက်သည်ဟု ကြားလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ကို မကူးစေလင့်၊ ဆီးတားကုန်ဟု စည်လည်၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်ဘက်၌ နေသော သူတို့က “ပုဏ္ဏားသည် အရှင်သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ပြောဆို ကျင့်ကြံလေသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်” ဟု ဆိုကြကုန်သော် “ယင်းသို့ဖြစ်တပြီးကား လာပါစေလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။

ပုဏ္ဏားလည်း သွားလေ၍ မင်းသားတို့ထံသို့ ရောက်သော် လိစ္ဆဝိမင်းတို့အား အဇာတသတ်မင်း နှင်လိုက်သော အခြင်းအရာကို အလုံးစုံ လျှောက်ကြားလေ၏။ လိစ္ဆဝိမင်းတို့လည်း “ဆရာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသောအခါ ဘယ်အရာ၌ တည်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အကျွန်ုပ်ကား တရားဆုံး ဖြတ်သော အမတ်ပင်တည်း” ဟု လျှောက်ပေသော် “ငါတို့လည်း ထိုနည်းပင် ချီးမြှောက်မည်” ဆို၍ တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်အရာကိုပေးကုန်၏။

ထိုဝဿကာရပုဏ္ဏားလည်း တနှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်ကာလပတ်လုံး လိစ္ဆဝိမင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို များစွာ အလိမ္မာဟန်ဖြင့် ကျင့်၍ နောက်သောအခါ တဦးသောမင်းသည် တဦးသောမင်းနှင့် မသင့် မတင့်စိမ့်သောငှါ မေတ္တာ ပျက်စိမ့်သောငှါသာ ပြောဆို၏။ အလုံးစုံသော မင်းတို့သည် ချစ်ခင် ခြင်း ပျက်စီး၍ ခရီးတကြောင်း၌ နှစ်ဦး သုံးဦးပေါင်း၍မျှ မသွားလိုကြ ဖြစ်လေ၏။

ဝဇ္ဇီတိုင်းပြိုကွဲပုံ

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းထံသို့ တမန်စေလိုက်၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုသတင်းကို ကြားလျှင် များစွာသော စစ်သည်တို့ကို ရုံးစု၍ချီလာ၏။ ထိုသို့လာသည်ကိုကြား၍ တားမြစ် ပိတ်ဆီးခြင်းငှါ ညီညွတ်ပါသော်လည်း ကြင်နာခြင်း မရှိကြ၍ ရုံးစုမရ အထမမြောက် နေသဖြင့် ဝေသာလီပြည်၏ အနီးသို့ ရောက်လေ၏။

ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ထိတ်လန့်ခြင်း ရှိကုန်၍ မြို့တံခါးတို့ ပိတ်လော့၊ သူရဲသူခက် လက်နက် ဓား လှံဖြင့် ခံကုန်လော့ဟု စည်လည်ပါသော်လည်း မင်းတဦး၏ အာဏာသည် မင်းတဦးမှာ မတည် လေရကား တံခါးဟင်းလင်းရှိသဖြင့် လွယ်လင့်တကူသာလျှင် အဇာတသတ်မင်း၏ စစ်သည်တို့ ဝင်၍ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ဖမ်းယူလေကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဝေသာလီပြည်သည် ရာဇဂြိုဟ်မင်း၏ လက်နက် နိုင်ငံဖြစ်လေသတည်း။

[စကားစပ်၍ အဆုံးသတ်အောင် ဆိုလိုက်သည်။ ထိုပျက်စီးခြင်းကား ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ကာလမှဖြစ်သည်။]

ဘုရား ကိုယ်တော် မြတ်လည်း ဝဿကာရပုဏ္ဏား သွား၍ မမြင့်မီပင် ရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော် မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အမှီပြု၍ နေကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို တရား မဏ္ဍပ်၌ စည်းဝေး စေကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော် မူ၍ ဝိုင်း သံဃာတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဘုရားသခင်အား ကြားလျှောက်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ် လည်း ကြံတော်မူလာ၍ သံဃာအပေါင်းတို့အား ဤသို့သော အပရိဟာနိယသုတ်ကိုဟောတော် မူ၏။

အပရိဟာနိယသုတ်တော်ပါဠိအနက်

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အဘိဏ္ဍံ သန္နိပါတာ သန္နိပါတ ဗဟုလာ ဘဝိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဠိကင်္ခါ နော ပရိဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ သမဂ္ဂါ သန္နိပတိဿန္တိ၊ သမဂ္ဂါ ဝုဠဟိဿန္တိ၊ သမဂ္ဂါ သံဃကရဏီယာနိ ကရိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ။ပ။ နော ပရိဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အပညတ္တံ န ပညပေဿန္တိ၊ ပညတ္တံ န သမုစ္ဆိန္ဒိဿန္တိ ယထာ ပညတ္တေသု သိက္ခာပဒေသု သမာဒါယ ဝတ္တိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ။ပ။ ဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ထေရာ ရတ္တညူ စိရပဗ္ဗဇိတာ သံဃပိတရော သံဃပရိနာယကာ၊ တေ သက္ကရိဿန္တိ၊ ဂရံ ကရိဿန္တိ၊ မာနေဿန္တိ၊ ပူဇေဿန္တိ၊ တေသဉ္စ သောတဗ္ဗံ မညိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ။ပ။ ဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ ဥပ္ပန္နာယ တဏှာယ ပေါနောဗ္ဗဝိကာယ န ဝသံ ဂစ္ဆိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ ။ပ။ ဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အာရညကေသု သေနာသနေသု သာပေက္ခာ ဘဝိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ ။ပ။ ဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ ပစ္စတ္တညေဝ သတိံ ဥပဋ္ဌာပေဿန္တိ၊ ကိန္တိ၊ အနာဂတာ စ ပေသလာ သဗြဟ္မစာရိ အာဂစ္ဆေယျ၊ အာဂတာ စ ပေသလာ သဗြဟ္မစာရိ ဖာသု ဝိဟရေယျန္တိ၊ ဝုခိယေဝ ။ပ။ ဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ၊ ဣမေ သတ္တ အပရိဟာနိယာ ဓမ္မာ ဘိက္ခူသု ဌဿန္တိ၊ ဣမေသု သတ္တသု အပရိဟာနိယေသု ဓမ္မေသု ဘိက္ခူ သန္နိဿိဿန္တိ၊ ဝုခိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဠိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

အနက်ကား။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ အဘိဏ္ဍံ၊ မပြတ်။ သန္နိပါတာ၊ စည်းဝေးကြကုန်လည်း။ သန္နိပါတ-ဗဟုလာ၊ စည်းဝေးခြင်းများကြကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုခိယေဝ၊ အကျိုးစီးပွား ကြီးပွားခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်။ သန္နိပတိဿန္တိ၊ စည်းဝေးကြကုန်လတ္တံ့။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်။ ဝုဠဟိဿန္တိ၊ စည်းဝေးရာမှ ထကြကုန်လတ္တံ့။ သမဂ္ဂါ၊ စိတ်တူကိုယ်မျှ ညီညွတ်ကြလျက်။ သံဃကရဏီယာနိ၊ သံဃာ၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုခိယေဝ၊ ကြီးပွားခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္ဇ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခု။ ရဟန်းတို့သည်။ အပညတ္တံ၊ ငါဘုရား မပညတ်သည်ကို။ န ပညပေဿန္တိ၊ မပညတ်ကုန်လတ္တံ့။ ပညတ္တံ၊ ငါဘုရား ပညတ်ပြီးသည်ကို။ န သမုစ္ဆိန္တိ၊ မဖျက်ကုန်လတ္တံ့။ ယထာ ပညတ္တေသု၊ ငါ ဘုရားပညတ်တိုင်းကုန်သော။ သိက္ခာပဒေသု၊ သိက္ခာပုဒ်တို့၌။ သမာဒါယ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍။ ဝတ္တိဿန္တိ၊ ကျင့်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္ဇ၊ ထိုမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ ကြီးပွားခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္ဇ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခု။ ရဟန်းတို့သည်။ ယေ ဘိက္ခု၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည်။ ထေရာ၊ မဟာထေရ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရတ္တညူ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိကုန်၏။ စိရပဗ္ဗဇိတာ၊ ရဟန်းပြု၍ ကြာမြင့်ကုန်၏။ သံသပိတရော၊ သံဃာ၏ အဖသဘွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ သံသပရိနာယကာ၊ သံဃာ၏ အကြီး အမှူးဖြစ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမထေရ်ကြီးတို့ကို။ နဝါ၊ သီတင်းငယ်တို့သည်။ သက္ကရိဿန္တိ၊ အရိအသေပြုကုန်လတ္တံ့။ ဂရံ၊ ကရိဿန္တိ၊ အလေးပြုကုန်လတ္တံ့။ မာနေဿန္တိ၊ မြတ်နိုးကုန် လတ္တံ့။ ပူဇေဿန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့။ တေသံ၊ ထိုမထေရ်ကြီးတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သောတဗ္ဗန္တိ၊ နားထောင်သင့်ပေ၏ ဟူ၍။ မညိဿန္တိ၊ အောက်မေ့ ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္ဇ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ အကျိုးစီးပွား ကြီးပွားခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္ဇ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခု။ ရဟန်းတို့သည်။ ဥပ္ပန္နာယ၊ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော။ ပေါနောဗ္ဗဝိကာယ၊ တဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော။ တဏှာယ၊ တဏှာ၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ န ဂစ္ဆိဿန္တိ၊ မလိုက်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္ဇ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့ အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ လျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္ဇ၊ လုံး။ ဘိက္ခု။ ရဟန်းတို့သည်။ အာရညကေသု၊ တောကျောင်း ဖြစ်ကုန်သော။ သေနာသနေသု၊ ကျောင်းတို့၌။ သာပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ တာဝကီဝဉ္ဇ၊ လုံး။ ဘိက္ခုနံ၊ တို့အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ လျှင်။ ပါဠိကင်္ခါ၊ ၏။ ပရိဟာနိ၊ ကို။ နော၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ ယာဝကီဝဉ္ဇ၊ လုံး။ ဘိက္ခု။ ရဟန်းတို့သည်။ ပစ္စတ္တညေဝ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌သာလျှင်။ သတိံ၊ သတိကို။ ဥပဋ္ဌာပေဿန္တိ၊ ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ကိန္တိ၊ အသို့နည်း။ အနာဂတာ၊ မလာကုန်သေးသော။ ပေသလာ၊ သီလကို ချစ်တတ်ကုန်သော။ သဗြဟ္မစာရီ၊ သီတင်းသုံးဖော် တို့သည်။ အာဂစ္ဆေယျံ၊ လာပါကုန်အံ့လော။ အာဂတာ၊ လာရောက်ကုန်ပြီးသော။ ပေသလာ၊ သီလကို ချစ်တတ်ကုန်သော။ သဗြဟ္မစာရီ၊ သီတင်း သုံးဖော်တို့သည်။ ဖာသု၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝိဟရေယျံ၊ နေကုန်အံ့လော။ ဣတိ၊ သို့။ သတိံ၊ သတိကို။ ဥပဋ္ဌာပေဿန္တိ၊ ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ တာဝကီဝဉ္ဇ၊ လုံး။ ဘိက္ခုနံ၊

တို့အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ ကြီးပွားခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဠိကင်္ဂါ၊ အလိမ္မိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။ နော ပါဠိကင်္ဂါ၊ အလိမ္မိအပ်။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ အပရိဟာနိယာ၊ မဆုတ်ယုတ်စေတတ်ကုန်သော။ ဣမေ ဓမ္မာ၊ ဤတရားတို့သည်။ ဘိက္ခုသု၊ တို့၌။ ဗုဒ္ဓိယန္တိ၊ တည်ကုန်လတ္တံ့။ သတ္တသု၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ အပရိဟာနိယေသု၊ မဆုတ်ယုတ်တတ်ကုန်သော။ ဣမေသု ဓမ္မေသု၊ ဤတရားတို့၌။ ဘိက္ခု၊ တို့သည်။ သန္တိသိသန္တိ၊ ထင်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခုဝေ၊ တို့။ တာဝကီဝဉ္စ၊ လုံး။ ဘိက္ခု၊ တို့အား။ ဝုဇ္ဇိယေဝ၊ လျှင်။ ပါဠိကင်္ဂါ၊ ၏။ ပရိဟာနိ၊ ကို။ နော ပါဠိကင်္ဂါ၊ အလိမ္မိအပ်။

ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တရားရသကို သောက်ရလေကုန်သတည်း။

နာဠန္ဒမြို့နှင့် ပါဠိလိရွာ

ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်လည်း အမ္မလဠိက၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူပြီးသော် သံဃာတော် အပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ နာဠန္ဒမြို့၌ ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုနာဠန္ဒမြို့၌ ပါဝါရ သဌေး၏သရက်ဥယျာဉ်ဝယ် စံပယ်တော်မူ၏။ ထိုနာလန္ဒမြို့၌ မွေ့လျော်သမျှ နေပြီးသော် ညီတော်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဂင်္ဂါမြစ်၏ အနီးဖြစ်သော ပါဠိလိရွာသို့ ဒေသစာရိကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါဠိလိရွာ၌ နေကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် ဘုရားကြွတော်မူလာကြောင်းကိုကြား၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်ကုန်ပြီးသော် “အရှင်မြတ်သည် ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဇရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ပါဠိလိရွာသားတို့သည် ဘုရား နေတော်မူခြင်းငှါ သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ဇရပ်အပြင်၌ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသော ခင်းနှီးကော်ဇော တို့ကိုခင်းထား၍ သောက်ရေတည်ခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းခြင်းတို့ကို ပြုပြီးမှ ဘုရားသခင်အား သီတင်းသုံးစေ၏။

သီလမရှိ ဒုဿိလပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ် ၅-ပါး။

နံနက်သောအခါ ဥပါသကာတို့သည် ဆွမ်းဩဇာဖြင့် ကောင်းစွာ လှင်ကျွေးကြပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်၏အနီး၌ ခြံရံကာ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း သင့်လျော်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပြီး၍ ဒုဿိလပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပြစ်ငါးပါး၊ သုဿိလပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျိုး ငါးပါးကို ထင်ရှားပြတော်မူခြင်းငှါ-

ပဉ္စိမေ ဂဟပတယော အာဒီနဝါ ဒုဿိလဿ သီလဝိပတ္တိယာ၊ ကတမေ ပဉ္စ၊ ဣမေ ဂဟပတယော ဒုဿိလော သီလဝိပဇ္ဇော ပမာဒါဧကဋ္ဌဏံ မဟတိံ ဘောဂဟာနိံ ဝုတ္တတိ၊ အယံ ပဌမော အာဒီနဝေါ ဒုဿိလဿ သီလဝိပတ္တိယာ-

အစရှိသော ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အဓိပ္ပါယ်ကား— များစွာသော ဥပါသကာတို့...သီလမရှိသော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အား သီလ ပျက်ခြင်း၏ အပြစ်တို့သည် ငါးပါးတို့တည်း၊ ငါးပါးဟူသော်ကား ဤလောက၌ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် သီလ၌ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့်—

- (၁) များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥဇ္ဇာစီးပါးတို့၏ ပျက်ခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။
- (၂) ယုတ်မာသော မကောင်းသော ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။
- (၃) အကြင် သို့သော မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏား ပရိသတ်၊ သူကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ် တို့သို့ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ ဆည်းကပ်သမျှ၌ မလှသော မျက်နှာဖြင့် ကြောက်ရွံ့လျက် သာလျှင် ကပ်ရကုန်၏။
- (၄) မိန်းမောတွေဝေလျက်သာလျှင် သေလွန်ရခြင်းသို့ရောက်၏။
- (၅) ကိုယ်မနွှာ ပျက်သည်၏ အခြားမဲ့၌လည်း အပါယ်လေးပါး လားခြင်းသို့ရောက်၏။

ဤကား သီလမရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်ငါးပါးတည်း။

သီလစောင့်ထိန်းသူ၏အကျိုး ၅-ပါး။

များစွာသော ဥပါသကာတို့ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ငါးပါးသော အကျိုးတို့သည် ထင်ကုန်၏။ ငါးပါးဟူသော်ကား ဤလောက၌ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည်—

- (၁) အကြင် ကောင်းသော သီလ၌ လုံ့လပြုခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် များ စွာသော လူအပေါင်းတို့သည် အလိုလိုပင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ် ချမ်းသာ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာကိုလည်း ရ၏။
- (၂) ကောင်းမြတ်သော ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသို့လည်း ရောက်၏။
- (၃) အကြင်သို့သော မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သဌေး၊ သူကြွယ် ပရိသတ် ရဟန်းပရိသတ်တို့သို့ ဆည်း ကပ်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ ဆည်းကပ်လေသမျှ၌ လှပတင့်တယ်စွာ သာယာသဖြင့် ဆည်းကပ် ရ၏။
- (၄) ကြောက်လန့်ခြင်း မိန်းမောတွေဝေခြင်း ကင်းလျက်သာလျှင် သေလွန် စုတေရ၏။
- (၅) ခန္ဓာပျက်သော အခါ၌လည်း နတ်ရွာ သုဂတိဘာသို့ လားရရောက်ရ၏။

ဤကား သုသီလပုဂ္ဂိုလ်၏ အကျိုးငါးပါးတည်း။

ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် အကျိုးငါးပါးကို အလိုရှိမှုကား သုသီလ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ သာလျှင် ကောင်းစွာအားထုတ်ရာ၏။ ဤသို့အစရှိသော နည်းနာဖြင့် ပါဠိလိဂ္ဂာသား အပေါင်းတို့အား ကောင်း-မကောင်းသော သီလစကားတို့ဖြင့် များစွာဟောပြတော်မူ၏။ ဥပါသကာတို့လည်း ကာလကုန်မှ ဘုရားသခင်အား ရှိခိုးပြီးသော် အသီးသီးပြန်ကြကုန်၏။

မြို့သစ်တည်ကြပုံ

ယင်းသို့ ပါဠိလိရွာသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူသော အခါသည်ကား အဇာတသတ် မင်း၏ ပုရောဟိတ်ဖြစ်ကုန်သော သုန်ဓပုဏ္ဏား၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏား နှစ်ဦးတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ အခွန်ခံလာခြင်းကို တားမြစ်ခြင်းငှါ သူရဲသူခက်တို့နှင့်တကွလာ၍ လုံခြုံစွာသောမြို့ကို ဖန်ဆင်း စီရင်ခိုက်ကြံသတည်း။

ထိုသို့စီရင်ရာဝယ် များစွာသော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည် မိမိနေရာမှပြောင်း၍ သင့်တင့်သော ဒေသ၌ နေကြကုန်၏။ တန်းခိုးကြီးသော နတ်၏ နေရာ၌ မင်း၊ မင်း၏အမတ်စသောသူတို့၏ နေရာကို သတ်မှတ်၏။ အလတ်သော တန်းခိုးရှိကုန်သော နတ်တို့၏ နေရာ၌ သဌေး၊ သူကြွယ်တို့၏ အိမ်ရာကို သတ်မှတ်၏။ တန်ခိုးငယ်သော နတ်တို့၏နေရာ၌ သူဆင်းရဲ၊ ကုန်သည်တို့၏ အိမ်ရာကို သတ်မှတ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာ ကို ခေါ်ပြီးသော် “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤပါဠိလိရွာ၌ အဘယ်သူတို့လာ၍ မြို့ဖန်ဆင်းသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား... ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အဇာတသတ် မင်း၏ အမတ်ကြီးဖြစ်သော သုန်ဓပုဏ္ဏား၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဖန်ဆင်းလာပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်လေသော် “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤအမတ်တို့သည် တာဝတိံသာ နတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်၍ စီရင်ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးနေလင့်သော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၏ နေရာ၌ လျော်စွာ လျော်စွာ အိမ်ရာတဲကွန်း ပြုမိကြလေသည်။ “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤပါဠိလိမြို့သည် ယခုအခါမှစ၍ နောင်သောအခါ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ လာကုန်သော ကုန်သည်အပေါင်းတို့၏ ရောင်းဝယ်ရာ ဥစ္စာထုပ်ကိုဖြေရာ သာသနာတော်တည်ရာ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ ကိန်းအောင်းမိုးခိုရာ ပါဠိလိပုတ် အမည် ရှိသော မင်းနေပြည်ကြီးသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၏။ မိုးသောက်သော အခါ ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ သွားတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်ကို ငြိမ်းချမ်းလျက် ဆွမ်းခံအံ့သော အခါကို ငုံ့လင့်တော်မူ၍ နေ၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား တိုင်ပင်ခြင်း

သုန်ဓ၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့ကလည်း ငါတို့ အရှင်မင်းကြီး၏ ဆရာဖြစ်သော ရှင်ဂေါတမသည် ယခု ကြွတော်မူလာပေသည်။ ငါတို့မင်းလည်း အလွန်ကြည်ညိုရှိသေသည်။ သင်တို့၏ မြို့အစီအရင်ကို အရှင်ဂေါတမအား တိုင်ပင်၏လောဟု မေးသည်ရှိသော် မတိုင်ပင်ဟု ဆိုငြာအံ့။ ငါတို့အား မင်းကြီး အပြစ်တင်လေရာသည်။ အရှင်ဂေါတမ ရောက်ရာဌာန၌ ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါတို့သည် ဖဲခွါရပေကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့ မြို့စီရင်ရာ၌ မင်္ဂလာကြီး ဖြစ်စိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကုန်အံ့။ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ဘုရားသခင် တည်းတော် မူရာ ဇရပ်သို့ ကပ်လေ၍ မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ဘုရားသခင်နှင့်တကွသော သံဃာ တော်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။

ပြီးစီးသောအခါ သင့်ရာဒေသ၌ နေကြကုန်သော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လျှောက်ပတ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြား ပြသတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍—

ယသ္မိံ ပဒေသေ ကပေတိ၊ ဝါသံ ပဏ္ဍိတဇာတိယော။
သီလဝန္တေတ္ထ ဘောဇေတွာ၊ သညတေ ဗြဟ္မစရိယေ။

ယာ တတ္ထ ဒေဝတာ အာသံ၊ တာသံ ဒက္ခိဏမာဒိသေ။
တာ ပူဇိတာ ပူဇယန္တိ၊ မာနိတာ မာနယန္တိ နံ။

တတော နံ အနုကမ္ပေန္တိ၊ မာတာ ပုတ္တံ ဩရသံ။
ဒေဝတာနုကမ္ပိတော ပေါသော၊ သဒါ ဘဒြာနိ ပဿတိ—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား— သုနိဓ ဝဿကာရာ၊ သုနိဓပုဏ္ဏား၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့။ ယသ္မိံ ပဒေသေ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပဏ္ဍိတဇာတိယော၊ ပညာရှိသော အမျိုးသားသည်။ ဝါသံ၊ နေရာထိုင်ခင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို။ ကပေတိ၊ ပြုလို၏။ ဧတ္ထ၊ ဤပြုရာအရပ်၌။ သညတေ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်တတ်ကုန်သော။ ဗြဟ္မစရိယေ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလသမာဓိရှိသော ရဟန်းတို့ကို။ ဘောဇေတွာ၊ ဆွမ်းကျွေး၍—

ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ယာ ဒေဝတာ၊ အကြင်နတ်တို့သည်။ အာသံ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုနတ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူ၏ အဖို့ကို။ အာဒိသေ၊ ရည်မှတ်၍ ပေးဝေရာ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမကား။ ပူဇိတာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်သော။ တာ ဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ နံ၊ ထိုပူဇော်သူကို။ ပူဇယန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်၏။ မာနိတာ၊ မြတ်နိုးအပ်ကုန်သော။ တာ ဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ နံ၊ ထိုမြတ်နိုးသူကို။ မာနယန္တိ၊ မြတ်နိုးကုန်၏။

တတော ကသ္မာ ကာရဏာ၊ ထိုသို့ အမျှပေးဝေခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ နံ၊ ထိုသူကို။ မာတာ၊ အမိသည်။ ဩရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အနုကမ္ပတိ ဣဝ၊ အစဉ်စောင့်တိသကဲ့သို့။ အနုကမ္ပေန္တိ၊ အစဉ် စောင့်ကုန်၏။ ဒေဝတာနုကမ္ပိတော၊ နတ်တို့သည် အစဉ်စောင့်အပ်သော။ ပေါသော၊ သတ္တဝါသည်။ သဒါ၊ အခါပေသိမ်း။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းမြတ်သော အာရုံတို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တာသံ၊ ထိုနတ်တို့အား။ အာဒိသေ၊ အမျှပေးဝေရာ၏။

ယင်းသို့ တရားဟောကြားပြီးသော် သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွသွားတော်မူ၏။ သုနိဓ-ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ဦးဖျားစွာ မင်္ဂလာနိမိတ်ကို ယူခြင်းငှါ နောက်တော်မှ လိုက်လာ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အကြင်တံခါးဖြင့် ထွက်၏။ ထိုတံခါးကို ‘ဂေါတမတံခါး’ တွင်စေဟု သမိုက်၏။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အကြင်ဆိပ်ဖြင့် ကူး၏။ ထိုဆိပ်ကို ‘ဂေါတမဆိပ်’ တွင်စေဟု သမိုက်၏။

ထိုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ကမ်းနားမှနေ၍ ကျီးသောက်လောက်အောင် ရေပြည့်သောအခါ ဖြစ်ရကား လူအချို့တို့သည် ပွိုခြင်းငှါ လှေရှာကြ၏။ အချို့ကား ဝါးဖောင် သစ်ဖောင်စသည်တို့ကို ဖွဲ့ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖွဲ့စဉ်ပင် ဘုရားသခင်လည်း အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကူး၍ထားသော လက်ကိုဆန့်သကဲ့သို့ တန်ခိုးတော်အားဖြင့် တခဏခြင်း ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ကြွရောက်တော်မူလေ၏။

လှေဖောင်ရှာသော ဒါယကာတို့မြင်၍ ရှင်လန်းစွာ အံ့အာသရဲဖြစ်သည်တိုင် ဘုရားသခင်လည်း ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ယေ တရန္တိ အဏ္ဏံ သရံ၊ သေတုံ ကတောန ဝိဿဇ္ဇ ပလ္လလာနိ။
ကုလ္လံ ဟိ ဇနော ဗန္ဓတိ၊ တိဏ္ဏာ မေဓာဝိနော ဇနာ။

အနက်ကား— ယေ အရိယပုဂ္ဂလာ၊ အကြင် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အဏ္ဏံ၊ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော။ သရံ၊ တဏှာမြစ်ကို။ တရန္တိ၊ ကူးကုန်၏။ တေ အရိယပုဂ္ဂလာ၊ ထို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သေတုံ၊ အရိယာမဂ်ဝည်းဟူသော တံတားကို။ ဝါ—ဖောင်ကို။ ကတော၊ ဖွဲ့သည်ကိုပြု၍။ ပလ္လလာနိ၊ ညွှန်ပျောင်းတို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇ၊ စွန့်၍။ တရန္တိ၊ ကူးကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ နဒိံ၊ မြစ်ကို။ တရိတုကာမော၊ ကူးလို့သော။ ဇနော၊ လူများသည်။ ကုလ္လံ၊ သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်ကို။ ဗန္ဓတိ၊ ဖွဲ့၏။ မေဓာဝိနော၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇနာ၊ အရိယာဖြစ်သော သူတို့သည်။ ကုလ္လေန၊ လှေဖောင်နှင့်။ ဝိနာယေဝ၊ ကင်း၍သာလျှင်။ တိဏ္ဏာ၊ ကူးမြောက်နိုင်ကုန်၏။

အမ္မပါလိကာ

ဤကံမြစ်ဆိပ်မှ ကြွတော်မူလေ၍ ကောဋိဂါမသို့ ရောက်တော်မူလေသည်။ ထိုမှသည် နာဋိက အရပ်သို့ ထိုမှသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ အမ္မပါလိကာ မည်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏။

ပြည့်တန်ဆာမလည်း ဘုရား ကြွရောက်ကြောင်းကို ကြားလျှင် အားရဝမ်းသာ ပူဇော်ရာ ဝတ္ထုတို့ကို ပြင်လျက် မြင်းက၊ သော ရထားယာဉ်စီးလျက် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လာ၏။ ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ရသည်တိုင်အောင် ရထားဖြင့်လာ၍ မြင်သောကာလ ရထားမှ သက်ပြီးလျှင် ခြေဖြင့်သာ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ရောက်သော် ကိုယ်တော်ကို ရှိခိုးလျက် မြတ်နိုးရိုသေစွာ နေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။ အမ္မပါလိကာလည်း တရားနာပြီးသော် သံဃာတော်နှင့်တကွ ကိုယ်တော်မြတ်အား ဆွမ်းဖိတ်၍ ပြန်ခဲ့၏။

လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့လည်း ဘုရားကြွလာကြောင်းကို ကြားသော် မြင်းရထားစီးကုန်လျက် ပြည်မှ ထွက်လာကြ၏။ ထိုမင်းတို့တွင် အချို့ကား ညိုသော အဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာကို ဆင်ယင်ကုန်လျက် အချို့ကား ရွှေသော အဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာကို ဆင်ယင်ကုန်လျက်၊ အချို့ကား နီသောရင်လွှမ်းပန်းခက် ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒရာကို ဆင်ယင်ကုန်လျက်၊ အချို့ကား ဖြူသော ရင်လွှမ်းပန်းခက် ဘယက်တန်ဆာဒွါဒရာကို ဆင်ယင်ကုန်လျက် ထွက်လာကုန်ရကား စစ်သဘင်ကျင်းပရာသို့ ထွက်သော နတ်သားကဲ့သို့ ထူးခြားရှုဖွယ် လွန်တင့်တယ်သော မင်း၏အသရေသည် ဖြစ်၏။

အမ္မပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမလည်း ငယ်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ရထားစွန်းကို မိမိရထားစွန်းဖြင့် တိုးဝှေ့ထိခိုက်စေ၍လာ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့က “ဟယ်အယုတ်မ... အဘယ့်ကြောင့် မင်းသားငယ်တို့၏ ရထားစွန်းကို သင်၏ရထားစွန်းနှင့် ထိစေဘိသနည်း၊ သင်၏ အဖက်မှတ်သလော” ဟု ဆို၏။ အမ္မပါလိကာလည်း “အရှင်သားတို့... ဘုရားသခင်ကို နက်ဖြန် အကျွန်ုပ် ဆွမ်းကျွေးခွင့် ရသောကြောင့် မင်းသားတို့ကို ရှောင်ရှားရမည် သတိမရပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် မင်းသားတို့ကလည်း “ဟယ် အမ္မပါလိကာ....သင် ဖိတ်ခဲ့သော ဆွမ်းကို ငါတို့အား အသပြာတတောင်နှင့် ရောင်းပါဦးလော” ဟု ဆိုကြ၏။ “အရှင့်သားတို့.... အကျွန်ုပ်ကား ဇနပုဒ် နိဂုံး အလုံးစုံ အရံနှင့်တကွသော ဝေသာသီပြည်ကို ပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်မရောင်းပြီ” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့လည်း “အချင်းတို့.... အမ္မပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည် ငါတို့ကို အောင်လေစွ၊ ငါတို့ထက် များစွာ လိမ္မာရာ ရောက်လေစွ” ဟု အံ့ဩပြောပ၍ ဘုရားရှိရာသို့ လာကြသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လိစ္ဆဝီမင်း တို့ကို အဝေးကမြင်လျှင် သံဃာတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့.... တာဝတိံသာ နတ်ပရိသတ်တို့ကို မမြင်ဖူးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုလိစ္ဆဝီမင်း ပရိသတ်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့၊ ဤမင်းတို့သည် တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့် အလားတူပေစွ” ဟု ချီးပ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ရူပါရုံ၌ သုဘနိမိတ်ကို ယူစေခြင်း မှတ်ချက်

[ဘုရားမြတ်စွာသည် အရာမကသော သုတ်ဖြင့် ရူပါရုံကို မခင်မင်ထိုက်ကြောင်းဖြင့် ဟောတော်မူလျက် ဤအခါဝယ် အဘယ့်ကြောင့် ရူပါရုံ၌ သုဘနိမိတ်ကို ယူစေသနည်း ဟူမူကား—ရဟန်းတို့ အကျိုးစီးပွားများမည်ကို ရည်၍ ယူစေသတည်း၊ ရဟန်းပရိသတ် တွင် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် နည်းသော လှူလပညာရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား နတ်စည်းစိမ်ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ထိုမင်းတို့သည် မမြင့်မီ အဇာတသတ်မင်း၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်၍ ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ရဟန်း တို့သည် ရှေးအခါက တာဝတိံသာ နတ်အလားကဲ့သို့ ခံစားရသော မင်းတို့သည်လျှင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ချေသေး၏။ ဘုန်းတန်ခိုးငယ်သော ငါတို့သည်ကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟု ဓမ္မသံဝေဂ ဖြစ်စိမ့်သောငှါလည်းကောင်း ရူပါရုံ၌ သုဘ နိမိတ်ကို ယူစေသတည်း။]

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်သောအခါ ခြေဖြင့်သာလျှင် ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်လေ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးသော် တရားစကားတော်ကို နာကြ၏။ ပြီးဆုံးသောကာလ ဘုရားသခင်အား သံဃာတော်နှင့်တကွ ဆွမ်းဖိတ်ကြားလေသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း “အမ္မပါလိကာသည် ဦးစွာပင် ပင်ဖိတ်လေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း “အမ္မပါလိကာသည် ငါတို့ကို အောင်လေစွ” ဟု လက်ဖျားခါ၍ ချီးပပြီးလျှင် ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးလျက် လက်ယာရစ် သုံးပတ် လည်၍ ပြန်ခဲ့ကုန်၏။

နံနက်သောအခါ အမ္မပါလိကာလည်း သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးသော် တည်းခို တော်မူသော ဥယျာဉ်ကို ရေစက်သွန်း၍ ဘုရားသခင်အား လှူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၍ များစွာသော ဝေနေယျတို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေး တော်မူကာ ချမ်းသာရှာ၍ မွေ့လျော်သမျှ ကာလပတ်လုံး သီတင်းသုံးခဲ့၍ တဖန် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူပြန်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း အဋ္ဌမပိုင်း ပြီးပြီ။

နိဗ္ဗာန်

၈၃-ဝေဠုဝဂ္ဂသို့ ဝါကပ်တော်မူခြင်း

လောကသုံးရွာ၌ သတ္တဝါတို့၏ ပညာစက္ခုကို ပြုပေတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သက်တော် ခုနစ်ဆယ်ကိုး၊ ဝါတော် လေးဆယ်လေးဝါ ပြည့်တော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝံခါနိနိးသော အခါ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူ၍ ထိုပြည်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေပြီးသော် ဝေသာလီပြည်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အကြား ဂင်္ဂါမြစ် နား၌ တည်သော ဝေဠုဝဂ္ဂသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုရွာသားတို့လည်း ဘုရားကြွလာသည်ကို မြင်လျှင် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက် ကျောင်းကန်ဆောက်၍ ပင့်လျှောက်ကြသည်နှင့် ထိုဝေဠုဝဂ္ဂတွင် ဝါကပ်တော်မူ၏။

ကိုယ်တော်နှင့် အတူပါသော ရဟန်းများကိုလည်း “ချစ်သားတို့ သင်တို့သည် ငါနှင့် မဝေးမနီး ဝေသာလီပြည်ကြီးကို မှီ၍သာ သင့်တင့်ရာ၌ ကပ်ကြလေကုန်လော့” ဟု လွှတ်တော် မူ၏။

ရဟန်းများကို မနီးမဝေးမှာ နေစေပုံ

အဘယ့်ကြောင့် လွှတ်တော်မူသနည်း ဟူမူကား—ဝေဠုဝဂ္ဂသည် ငယ်သည်ဖြစ်၍ ကျောင်းလည်း မလောက်၊ ဆွမ်းလည်း မလောက်၊ ရဟန်းတို့ ပင်ပန်းရာသော အကြောင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေကြစိမ့်သောငှါ လွှတ်တော်မူသည်။ အဝေးမြို့ရွာသို့ကား အဘယ့်ကြောင့် မလွှတ်သနည်း ဟူမူကား—ဘုရားသခင်သည် ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏။ “ငါသည် ဤလမ္ဗနောက်ဆယ်လမြောက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလတ္တံ့၊ ထိုကာလရဟန်းတို့မဖူးမြင်ရမှ သံဝေဂကြီးစွာဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤဝေသာလီပြည်၌သာ နေရပါမူကား တလ ရှစ်ကြိမ်လာ၍ တရားတော်ကို နာကြသဖြင့် အယူကို သိကုန်လတ္တံ့” ဟု ကြံတော်မူ၍ အဝေးသို့မလွှတ် သတည်း။

ယင်းသို့ ဝေဠုဝဂ္ဂသို့ ဝါကပ်တော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၌ကြမ်းတမ်းပြင်းပြစွာသွေးသွန် လှသော ရောဂါအနာသည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ဘိသော်လည်း သတိသမ္ပဗ္ဗ အမြဲယှဉ်လျက် ငြိငြင် ဆင်းရဲခြင်း မရှိပဲ ပကတိ သည်းခံတော်မူ၏။ ထို သွန်သော သွေးအညစ်အကြေးကိုလည်း သိကြားမင်းသည် ရတနာပန်းတောင်းဖြင့် ခံ၍ သမုဒ္ဒရာ၌ သွန်ပေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဤသို့ ကြံတော်မူ၏—ငါသည် တပည့်သံဃာတို့ကို မခေါ် မပန်ပဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်ချေ၊ ဝေဒနာ ရောဂါကို သမာပတ်အဟုန်ဖြင့် ဖျောက်၍ ဇီဝိတိန္ဒြေကို ကောင်းစွာတည်စေဦးအံ့” ဟု ကြံလျက် ခုနစ်တန်သော ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကိုလည်း ပွားစေတော် မူ၏။ ရူပသတ္တက အရူပသတ္တကတို့ကိုလည်း အထွေးအယှက် မရှိစေပဲ တဆယ့်လေးပါးသော

အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဝိပဿနာရှု၍ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဝေဒနာရောဂါ သည် ငြိမ်းလေ၏။

ဝိပဿနာတို့၏စွမ်းအင်များ

ရှေးရှေးသော ကာလ၌လည်း ဖလ သမာပတ်ကို ဝင်စားသည် မဟုတ်လော ဟူငြား အံ့။ ဝင်စား၏။ ဝင်စားသော်လည်း ကာလပရိစ္ဆေဒဖြင့် ခဏိကသမာပတ်ကိုသာ ဝင်စား ရကား သမာပတ်၏ အတွင်း၌သာ ရောဂါကွာသည်။ သမာပတ်မှ ထသောအခါ ရောဂါ လွှမ်းမိုးလွှမ်းပြန်လေသည်။ ဥပမာကား - ထူထပ်သော ရေညှိမှော်စုထဲ၌ ခဲ လှင်ကန်ကို ချဘိသကဲ့သို့တည်း။ မဟာဝိပဿနာဖြင့် သမာပတ် ဝင်စားသော အခါ၌ကား အားရှိ သော ယောက်ျားသည် မှော်ရေညှိကို ပယ်ရှားသဖြင့် ကာလရှည်လျားစွာ ကွာဘိသကဲ့သို့ ပကတိ ဝေးကွာတော်မူ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ထိုအနာမှ ထမြောက်တော်မူသော် ကျောင်းတော်မှသက်၍ အနောက်ဘက် ကျောင်းရိပ်၌ ခင်းအပ်သော နေရာထက် နေတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုပုံ

ထိုသို့နေစဉ် အရှင်အာနန္ဒာသည် ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကျန်းခံသာသာ အနာမှ ထမြောက် ခြင်းကို ကျွန်ုပ်မြင်ရပေပြီ။ အရှင်ဘုရား၏ လေးလံပင်ပန်းခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် အကျွန်ုပ် ကိုယ်ပင်ပန်းသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြင်းပြစွာ ဝေဒနာခံရခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ် အား အရပ်မျက်နှာတို့သည် မထင်မြင်နိုင် ရှိပါသည်။ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မုပဓာန်စသော တရားတို့ သည်လည်း မထင်မြင်နိုင်ပါသည်။ စင်စစ်သက်ကား ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုမျှ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မသိနိုင် ရှိပါသည်။ အရှင်ဘုရား ဟုန်းတော်ကို ဟောနိုင်သမျှသော ကာလပတ်လုံး ရှေ့ပြည် နိဗ္ဗာန် မစံသည်ကိုသာ မြင်လိုကြပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားအား အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် တောင့်တဘိသနည်း။ သတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွား များအံ့သော အကြောင်းတရားကို ငါဘုရားသည် အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပ၌လည်းကောင်း အကြွင်းမထားမူ၍ ငါဟောတော်မူအပ်ပြီ။ သုတ် အဘိဓမ္မာကိုလည်းကောင်း၊ ဝိနည်းတရားကိုလည်းကောင်း ငါထားတော်မူအပ်ပြီ။ ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားသည် ရှည်လျားသော အခွန်သို့ ရောက်ပြီ။ အိုမင်းရင့်ရော် မှည့်ပျော်သော အရွယ်သို့တိုင်ပြီ။ ဘုရားတကာတို့ တည်မြဲဓမ္မတာဖြစ်သော အာယုကပ်ကို ငါးခုပြု၍ လေးစုကုန် လျက် သက်တော်ရှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီ။ လှပတင့်တယ်စွာ စီရင်အပ်သောလှည်းသည် အိုမင်းဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့သော အခါကာလ စီးကြဲခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဝန်တင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း မလျှောက် ပတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါ၏ရူပကာယတော်သည် အိုမင်း၍ ယိုယွင်း ပျက်စီးချေပြီ။ ချစ်သား အာနန္ဒာ... အကြင်အခါ၌ ငါဘုရားသည် အလုံးစုံသော အာနုခြောက်ပါးကို မလိုက်စားမူ၍ သင်္ခါရတရားတို့ကို အာရုံပြုသောအရဟတ္တ ဖိုလ်စိတ်နှင့် ယှဉ်သော သမာဓိကို ဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ ၏။ ထိုအခါ ငါ၏ကိုယ်တော်သည် အထူးသဖြင့် ချမ်းသာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ၏သာသနာ၌ တည် သော သင်တို့သည်လည်း မိမိကိုယ်ကိုသာ မှီရာပြု၍ နေကုန်လော့။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ

အစရှိသော ကိလေသာတို့ကို ဖျောက်၍ ရူပကာယ၌ ဆံအစရှိသော ကောဠာသ အပေါင်းကို အဖန်တလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့” ဤသို့ အစရှိသော တရားစကားကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူ၏။

၈၄-ရှင်သာရိပုတြာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း ဝေဠုဝရ္လာ၌ ဝါမှတပြီးသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူအံ့ဟူ၍ လာသော ခရီးဖြင့် ပြန်တော်မူလျက် အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ဝင်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝတ်ပြု၍ ဆွမ်းခံရှာမှ ဖဲခဲပြီးသော် နေ့သန့် တော်မူမြဲဖြစ်သော အရပ်၌ သမာပတ် ဝင်စားတော်မူ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံရာဌာန

ထိုသမာပတ်မှ ထပြီးသော် ဤသို့ အကြံကော် ဖြစ်၏- “ဘုရားသခင်တို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာ နိဗ္ဗာန်ဝင်ကုန်သလော၊ အဂ္ဂသာဝကတို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာ နိဗ္ဗာန်ဝင်ကုန်သလော” ဟု အကြံ တော် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ရှေးဦးစွာ နိဗ္ဗာန်ဝင်မြဲ ဖြစ်သည်ဟု သိ၍ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကို ဆင်ခြင်သော် ခုနစ်ရက်အတွင်း၌သာလျှင် ငါ၏ အာယုသင်္ခါရသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု သိ၍ အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရအံ့နည်းဟု ကြံပြန်သော် ဘုရားသခင် တပည့်တော်ကြီး ဖြစ်သော အရှင်ကောဏ္ဍညသည်လည်း ဟိဝေဠောတော မန္တာကိနီအိုင်၏ အနီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။ သားတော် ရာဟုလာသည်လည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ငါမူကား အရပ် တပါး၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ မသင့်ချေ၊ ငါ၏မယ်တော်သည် သားလေးယောက် သမီးသုံးယောက် အားဖြင့် ခုနစ်ပါးသော ရဟန္တာတို့၏ အမိဖြစ်လျက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့၌ မကြည်ညို၊ ထို ငါ့မယ်တော်ကား ဤဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်ရအံ့သောအကြောင်း ရှိပါသလောဟု တွေးတောဆင်ခြင်ပြန် သော် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ ဥပနိဿယကို မြင်သဖြင့် ငါ့မိခင်အား ငါမှတပါး အမြိုက်တရားကို ပေးအံ့သောသူ မရှိပြီ၊ ဤကိစ္စ၌ ငါ ကြောင့်ကြမဲ့ ဖြစ်ချေအံ့၊ “အရှင်သာရိပုတြာသည် တပါးသော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာသာ ဖြစ်နိုင်၏။ မယ်တော်၏ မှားသော အယူဝါဒကို ပယ်ချခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ” ဟု အများဆိုရာ ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် မယ်တော်၏ မိစ္ဆာဝါဒကို ကင်းစိမ်း သောငှါ ငါဖွားရာ တိုက်ခန်း၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်၍ ယနေ့ပင်လျှင် ဘုရား သခင်ကို ခွင့်တောင်း၍ ထွက်တော့အံ့ဟု နှလုံးပြုလျက် ညီတော်စုန္ဒကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင် စုန္ဒ... မိဘတို့ ရွာသို့ သွားကြကုန်အံ့၊ ရဟန်းငါးရာတို့အား အရှင် အမှတ်သညာကိုပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအရှင်စုန္ဒလည်း အရှင်သာရိပုတြာ၏ တပည့်ငါးရာတို့အား “အရှင်တို့... သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်၍ လာလတ်ကုန်လော့၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် နာဠကရွာသို့ ကြွတော်မူလိ၏” ဟု ကြား ပေ၏။ ငါးရာသော ရဟန်းတို့လည်း သပိတ်သင်္ကန်း ပြင်ဆင်လျက် ရှင်သာရိပုတြာ၏ထံသို့ ကပ်ကြ ကုန်၏။

ဘုရားရှင်ထံခွင့်တောင်းပြီ

ရှင်သာရိပုတြာလည်း ထိုရဟန်းငါးရာခြံရံလျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်ပြီးသော် “ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ... အကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်ချိန် တန်ပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည် သင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုချေတော့ဟု မိန့်တော်မူချေသော် သေခြင်း၏ ကျေးဇူးကို ချီးကျူးတိုက်တွန်းရာ ကျချိမ့်မည်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်လည်း အမြိုက်တရားကို ပိတ်ပင်ရာ ကျချိမ့်မည်ဟု နှလုံးပြု၍ ထိုစကား နှစ်ပါးကို မိန့်တော်မူပုံ “ချစ်သားသာရိပုတြာ... သင် အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား...မဂဓရဇ်တိုင်း နာဠက ရွာ၌ ကျွန်ုပ်ကိုဖွားရာဖြစ်သော တိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်လေလျှင် ဘုရား သခင်ကလည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ...သင်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ရာကို သင်သာ သိနိုင်သည်၊ သင်၏ တပည့်ကြီး တပည့်ငယ်တို့သည် သင်ကဲ့သို့သော ဆရာကို ဖူးမြင်ရခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဆည်းကပ် ရခြင်းငှါလည်းကောင်း အလွန်ရခဲ၏၊ ထို့ကြောင့် တရားဟောဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ တန်ခိုးပြပုံ

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတြာလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းလျှင် ပဓာနရှိသော တရားဒေသနာကို အလိုတော်ရှိချေသည်ဟု သိ၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးလျက် “ထန်းတဆင့်မျှသော ကောင်းကင်သို့တက်၍ မြေသို့ သက်ပြန်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍ တဖန် ထန်းနှစ်ဆင့်မျှသော ကောင်းကင်သို့ တက်ပြန်၍ တဖန် မြေသို့ သက်ပြန်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍” ဤသို့ တကြိမ်ထက်တကြိမ် လွန်ကာ ထန်းခုနစ်ဆင့်မြင့်သော ကောင်းကင် ထက်သို့ ပြန်တက်၍ ကောင်းကင်ထက်၌ တည်လျက် အထူးထူးသော တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကိုပြု၍ လူရဟန်းအပေါင်းတို့အား တရားဟောပြုလေ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည် အလုံးသည် ရုန်းရင်းခတ်မျှ စည်းဝေးကြ၏။

အရှင်သာရိပုတြာလည်း ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်း၍ ဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဦးတိုက်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား .. အကျွန်ုပ် သွားပါတော့အံ့” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း နေတော်မူရာမှ ထ၍ ဂန္ဓကုဋိတိုက်၏အပါး ပတ္တမြားစီသော အင်းပျဉ်ထက်၌ ရပ်တော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတြာ လည်း လက်ယာရစ် သုံးကြိမ်လည်၍ ရှိခိုးပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် တသချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း၏ အထက်၌ အနောမဒဿိ ဘုရားသခင်၏ စက်ပြင်တော်ရင်း၌ ဝပ်၍ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်၊ တောင်းသောဆုသည် ယခုပြည့်ဝ၍ အရှင်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရပေပြီ၊ တရားရသကိုလည်း သောက်ရ ပေပြီ၊ ဤ ယခု ဖူးမြင်ခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သော ဖူးမြင်ခြင်းပါတည်း၊ တဖန် ကိုယ်တော် မြတ်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မလာနိုင်ပြီ၊ ဤရှိခိုးခြင်းသည် အဆုံးစွန်သော ရှိခိုးခြင်းပါတည်း၊ ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် လေးလံစွာသော ခန္ဓာဝန်ကို အကျွန်ုပ် ချပါတော့မည်” ဟု လျှောက်၍ ဘုရား မြင်လောက်သမျှ ဌာနတိုင်အောင် နောက်ဆုတ်သာ ကြွလေ၍ ဒဿနုပစာရ လွန်သောအခါမှ နာဠကရွာသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကြည်းဟည်းလျက် တုန်လှုပ်၏။

နာဠကရွာသို့ကြွပြီ

ဘုရားသခင်လည်း အရှင်သာရိပုတြာကို ခြံရံကာ နေကုန်သော ရဟန်းတို့အား “ချစ်သားတို့... သင်တို့၏ အစ်ကိုကြီးကို လိုက်၍ပို့ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းပရိသတ်တို့လည်း မြတ်စွာဘုရား တပါးကိုသာခြင်း၍ အကြွင်းမဲ့ ထွက်လေကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်သားတို့သည်လည်း

အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားကိုပန်၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်အံ့သောငှါ ကြံချေပြီ၊ ဤအခါမှ နောက်ကာလ၌ ငါတို့သည် မဖူးရကုန်လတ္တံ့ဟု ပန်းနံ့သာ လက်စွဲကုန်လျက် ဖြန့်ကြဲသော ဆံ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ဟစ်ကြွေးငိုယိုကာ လျင်စွာ နောက်တော်သို့ လိုက်ကြကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာလည်း မြို့၏ ဥပစာအလွန်၌ ရပ်တော်မူ၍ လူရှင်ရဟန်း အပေါင်းတို့အား “သင်တို့သည် ဘုရားသခင်ကိုလည်း မမေ့ကုန်လင့်၊ သင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သဘောရှိသော အဖြစ်ကိုလည်း မမေ့စေကုန်လင့်”ဟု သြဝါဒပေး၍ ပြန်ကြစေ၏။ ထိုမှလည်း အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူ၍ ခရီးအကြား၌ လူတို့အား တရားဟောတော်မူကာ ခုနစ်ရက် ကြာသော် ညချမ်းအခါ၌ နာဠကရွာသို့ ရောက်၍ ရွာတံခါးအနီး ပညောင်ပင်ကြီး၏ အပန်း၌ ရပ်တော် မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာ၏ တူဖြစ်သော ဥပရေဝတသည် ရွာ၏အပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် ရှင်သာရိပုတြာကို မြင်လျှင် မှုင်လန်းမြတ်နိုး ရှိခိုးလျက် ရပ်လင့်၏။ အရှင်မြတ်လည်း ဥပရေဝတ ကို ခေါ်၍ “အချင်း ဥပရေဝတ .. သင်၏အဖွားသည် အိမ်၌ ရှိပါ၏လော”ဟု မေး၏။ “အရှင် ဘုရား...ရှိပါ၏”ဟု လျှောက်သော် “သင် မြန်စွာ သွား၍ ငါတို့လာသော အဖြစ်ကို ကြားချေ၊ ဘယ်ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးလျှင် မိခင်အိမ်၌ ညဉ့်ကျိန်းဝပ်လို၍ လာသည်၊ ဖွားရာ တိုက် ခန်းကို သုတ်သင် ပြင်ဆင်လော့၊ ငါးရာသော ရဟန်းတို့၏ နေရာကိုလည်း ပြင်စေလော့”ဟု ဆို၍ စေလိုက်၏။

ထိုဥပရေဝတလည်း အဖွားအိမ်သို့ သွား၍ “အဖွားကြီး .. ငါတို့ ဦးရီးဖြစ်သော အရှင်သာရိ ပုတြာ ယခု ကြွလာသည်”ဟု ဆို၏။ အဖွားကလည်း “ယခု ဘယ်မှာ ရှိသနည်း” ဟု မေးလျှင် “ရွာပြင်ပညောင်ပင်ရင်း၌ ရှိပါသည်”ဟု ဆို၏။ “ငါ့သား တပါးတည်းလော အခြားသူ ပါသလော” ဟု မေးပြန်သော် “ရဟန်း ငါးရာ ပါလာသည်”ဟု ဆိုပေ၏။ “အဘယ်ကြောင့် ကြွလာသနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင် အရှင် သာရိပုတြာ မှာလိုက်သောအတိုင်း “ယနေ့ အိမ်တွင် ကျိန်းဝပ်လိုသည်၊ ဖွားရာ တိုက်ခန်းကို သုတ်သင်ရမည်၊ ရဟန်းငါးရာတို့၏ နေရာကိုလည်း ပြင်ဆင်ရမည်ဟု မှာလိုက် ပါသည်” ဟူ၍ ဆို၏။

မယ်တော်တိုက်ခန်းရောက်သော်

ထိုစကားကို ကြားသော် မယ်တော် ရူပသာရိ ပုဏ္ဏေးမလည်း ဤမျှလောက်သော ရဟန်း တို့၏ နေရာကို ဘယ်မှာ သုတ်သင်ရအံ့နည်း၊ ငယ်ရွယ် ပျိုမျှစ်သော အခါက ရဟန်းပြု၍ ယခု ကြီးရင့်သောအခါမှ လူထွက်ခြင်းကို အလိုရှိပြန်လေသလောဟု တွေးတောမြည်တမ်းကာ ဖွားရာ တိုက်ခန်းကိုလည်းကောင်း၊ ငါးရာသော ရဟန်းတို့၏ နေရာကိုလည်းကောင်း ပြုပြင်စေ၍ ဆီမီး တိုင်တို့ကို တပြိုင်တည်း ညှိထွန်းပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ ထံသို့ စေလိုက်၏။ အရှင်မြတ်လည်း ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ ပြာသာဒ်သို့တက်၍ ဖွားရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်လျက် နေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ကိုလည်း သင်တို့၏ နေရာသို့ သွားကုန်လော့ဟု လွှတ်လိုက်၏။ ညီတော် စုန္ဒ နှင့် မယ်တော် ပုဏ္ဏေးမသာလျှင် အနီး၌ တည်၏။

ရဟန်းတို့သွား၍ မမြင့်မီပင်လျှင် အရှင် သာရိပုတြာအား ကြမ်းတမ်းကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သွေးအန်သော ဝေဒနာသည် ရောက်ခဲ့၏။ ညီတော်စုန္ဒသည် ခွက်ကြီး ခွက်ငယ်တို့ဖြင့် အလှယ်လှယ်

ခံ၍ သွန်သည်။ ခံသောခွက်မျှ မဆံ့နိုင်အောင် ရှိချေ၏။ ဝေဒနာကို အာရုံမပြုပဲ သည်းခံ ပါသော်လည်း တက်ဆန်လာသော လေကြောင့် ရေပွက်မှုတ်သကဲ့သို့ တရှုတ်ရှုတ် ပျံ့အန်၏။

ထိုအခါ ရူပသာရီ မည်သော မယ်တော် ပုဒဏ္ဍားမသည် ငါ့သား၏ ဖြစ်ရအောင်ကို မိခင်မမြင်ဝံ့ ပြီဟု ရင်ကို လက်ဆုပ်ဖြင့် ခတ်လျက် တိုက်တံခါးကို မှီ၍ ရပ်၏။

နတ်ဗြဟ္မာတို့ ဆည်းကပ်လာပုံ

စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့လည်း ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ လျင်စွာလာပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ ၏ ခြေတော်ကို ဆုပ်နယ်၏။ “သင်တို့ အသိနည်း”ဟု မေးလျှင် “အရှင်ဘုရား...စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ပါတည်း”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “အဘယ်အလိုငှါ လာသနည်း”ဟု မေးလျှင် “အရှင်မြတ် နာသည်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ လာပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ငါ့အား လုပ်ကျွေးသူ ရှိပြီ သွားကြကုန်လော့”ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သိကြားမင်းသည် ရောက်လာ၍ စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့၏ အတူ ပြု၏။ ထိုနောက် သုဃာမနတ်မင်း၊ ထိုနောက် စူဠရုထနတ်မင်း၊ ထိုနောက် ဗြဟ္မာမင်းတို့လာ၍ စာတု မဟာရာဇ် နတ်တို့၏ အတူ ပြုပေ၏။

မယ်တော် ဆည်းကပ်လာခြင်း

မယ်တော် ပုဒဏ္ဍားမလည်း နတ် ဗြဟ္မာတို့၏ လာခြင်း၊ သွားခြင်းကို မြင်လျှင် “ဤသူများတို့ သည် ငါ့သားကို ရှိခိုးကာ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် သွားလာပါလိမ့် အံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ သားတော် ထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “ချစ်သား စုန္ဒ...အကြောင်း အသိနည်း”ဟု မေး၏။ အရှင် စုန္ဒ ကလည်း နတ်ဗြဟ္မာတို့လာသော အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား၏ မယ်တော် ဖြစ်သော ဒကာမကြီးသည် အနီးသို့ လာပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

အရှင်သာရိပုတြာလည်း “အခါမဟုတ်သည့်၌ အဟယံ့ကြောင့် လာသနည်း”ဟု မေး၏။ မယ်တော်က “ချစ်သားကဲ့ ဖူးမြင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ရောဂါ သက်သာကြောင်း မသက်သာ ကြောင်းကို သိခြင်းငှါလည်းကောင်း လာပါသည်”ဟု ဆို၍ “ချစ်သား... ကိုယ်အရောင်အဝါ တင့်တယ်စွာဖြင့် ရှေးဦးစွာလာသောသူတို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း”ဟု မေး၏။ “ဒကာမကြီး... စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့တည်း” ဟု ဆိုလျှင် “ချစ်သားသည် ထိုနတ်မင်းကြီး လေးပါး ထက် ကြီးမြတ်သလော့”ဟု မေး၏။ “ဒကာမကြီး... ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် အရံ အစောင့်နှင့်သာ တူ၏။ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိသန္ဓေယူသည်မှစ၍ သန်လျက်စွဲလျက် စောင့်ရကုန်သည်။ တပည့်သာဝကတို့ကိုလည်း ထိုနည်းတူ စောင့်ရကုန်သည်” ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား... ထိုနောက် လာသောသူကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးပြန်သော် “မယ်တော်... နတ် တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းပင်တည်း”ဟု ဆိုသော် “ထိုသိကြားမင်းထက်လည်း ချစ်သားသည် ကြီးမြတ်သလော့”ဟု မေးပြန်၏။ “မိခင်...သိကြားမင်းသည် သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူသော လူ သာမဏေငယ်နှင့်သာ တူ၏။ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာမှ သက်သောအခါ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူကာ လိုက်ရ၏”ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား... ထိုနောက် ပြောင် ပြောင်တောက်သော ကိုယ်အလျှံအဝါဖြင့် လာ၍ စားလတ်သည်ကား အဘယ်သူနည်း”ဟု

မေးပြန်၏။ “ဒကာမကြီး... ဒကာမကြီးတို့၏ ကိုးကွယ်သော ဆရာ၊ ဘုန်းအာနုဘော် ကြီးကျယ် စွာသော ဗြဟ္မာမင်းတို့တည်း” ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား... သင်ချစ်သားသည် ငါတို့ဆရာ ဗြဟ္မာ ကြီးထက်လည်း ကြီးမြတ်သလော” ဟု မေး၏။ “ဒကာမကြီး... ထိုဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူသည့်နေ့ပင် ရတနာရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ခံကြကုန်သည်။ ဥပါသကာ ပရိသတ်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်ကုန်သည်” ဟု ဆိုပေ၏။

မယ်တော်ကျတ်တမ်းဝင်ပြီ

ထိုအခါ၌ ရူပသာရီ မယ်တော်က ငါ့သား၏ ဘုန်းအာနုဘော်သည် ကြီးမြတ်ပေစွာ စင်စင်ကား ငါ့သား၏ ဆရာဖြစ်သော ဘုရားသခင်၏ ဘုန်းအာနုဘော်မှာ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟု ကြံ၍ ငါးခုပသောမိတိတို့ဖြင့် ကိုယ်အလုံးကို နှံ့လေ၏။ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ငါ၏မယ်တော် အား များစွာသော နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်ပြီ၊ ဤယခုအခါ၌ တရားဟောခြင်းငှါ သင့်ပြီ” ဟု ကြံပြီးလျှင် “မိခင်.. အဘယ်သို့ နှလုံးထားသနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါ့သား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှေးဦးစွာ မိခင် အောက်မေ့ပြီးမှ ငါ့သား၏ ဆရာကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် အောက်မေ့ပါသည်” ဟု ပြောသော် “မယ်တော်... ငါ၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရား သည် ဖွားတော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ တေ ထွက်တော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုဘဏ္ဍကို ရတော်မူသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကြောတရား ဟောတော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း တသောင်းသော မလာကဓာတ်တို့ ပဲ့တင်ထပ်မျှ တုန်လှုပ်သည်။ သီလ ပညာ သမာဓိအရာ၌လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်အမြင်၌ လည်းကောင်း ဘုရားသခင်နှင့်တူသူ မရှိပြီ၊ ဣတိပိသော အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏” ဤသို့ ဘုရားဂုဏ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူသော် မယ်တော်ရူပသာရီလည်း ဤဒေသနာ၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းကွာလျက် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ “ချစ်သား... အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကောင်းမြတ်သော အမြိုက်တရားကို မိခင်အား ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မဟောမကြား နေဘိသနည်း၊ မိခင်အား ချစ်ခြင်းနည်း လေသလော” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “ငါ၏အဆင်း အသရေကို ဆောင်ပေ တတ်သော မယ်တော်၏ မွေးကျေးသော နို့ဖိုးကျေးဇူးကို အထူးငါဆပ်မပြီ၊ ဤမျှဖြင့် ပြီးစေ တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ “ဒကာမကြီး သွားဦးတော့” ဟု ဆို၍ မယ်တော်ကို လွှတ်လိုက်၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီ

ထို့နောက်မှ “ငါ့ညီစုနွ... ဘယ်အချိန်တိုင်ပြီနည်း” ဟု မေး၏။ “မိုးသောက် အားကြီးရှိပါပြီ” ဟု လျှောက်သော် “ငါ့ညီစုနွ... ငါ့ကိုထူလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်စုနွလည်း နောင်တော်ကို မ-၍ ထစေပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်၍ “ငါ့ရှင်တို့... ငါသည် လေးဆယ့်လေးနှစ်တို့ပတ်လုံး သင်တို့ နှင့်အတူတကွ သွားလာကြသည် ထိုမျှလောက်သောအခါ၌ ငါ၏ကာယကံကြောင့်ဖြစ်သော အမှု အရာကိုလည်းကောင်း၊ ဝစီကံကြောင့်ဖြစ်သော အမှုအရာကိုလည်းကောင်း သင်တို့ မနှစ်သက် ရှိကုန်အံ့၊ ထိုအမှုကို သည်းခံကြပါကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တပည့်တို့ကလည်း “အရှင်ဘုရား... ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အရှင်၌ အကျွန်ုပ်တို့ မနှစ်သက်ဖွယ်မည်သည် မရှိ၊ အရှင်ဘုရားသာ အကျွန်ုပ်တို့အား သည်းခံတော်မူပါ၊ ကံသုံးပါးဖြင့် ကန်တော့ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာလည်း တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ည၌ ပစ္စိမယံအချိန်တွင် မယ်တော်အိမ် တိုက်ခန်း၌ ခေါမသင်္ကန်းကို ရုံတော်မူ၍ လက်ယာနံပါးဖြင့် လျောင်းလျက် ဈာန်သမာပတ်၊ ဖလသမာပတ်တို့ကို မပြတ်ဝင်စားတော်မူလျက် စတုတ္ထဈာန်၏ အထက်၌ ဤမြေကို ပဲ့တင်ထပ် စေလျက် ဝိပါက်ကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။

မယ်တော် ရူပသာရီလည်း မဟာပထဝီ လှုပ်သောအခါ အနီးသို့လာ၍ “ချစ်သား စုန္ဒ...အသို့ တုံ့နည်း၊ ငါ့သားကြီး ဥပတိဿသည် တခွန်းသော စကားကိုမျှ မဆိုပြီတကား” ဟု ခြေတော်ကို ဆုပ်နယ်သုံးသပ်သော် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝိယူသောအဖြစ်ကို သိ၍ သည်းစွာသောအသံကို ဟစ်လျက် “ချစ်သား ဥပတိဿ...ရှေးကာလက ငါ့သား ကျေးဇူးဂုဏ်အင်ကို မိခင် မသိရပါ၊ ယခုမှသာ သိလိုက်ပါတော့သည်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ များစပါလျက် သားရဟန်း ကို အမွန်ထား၍ ဘုရားသခင်နှင့် တကွ အသိန်းမကသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို မိခင်အိမ်မှာ တကြိမ်မျှ စည်းဝေး၍ မလုပ်မကျွေး မလှူဒါန်းရပါလေ၊ တထည်သောသင်္ကန်း၊ တဆောင်သော ရိပ်ငှမ်းကိုမျှ မလှူဒါန်းရပါလေ” ဟု ငိုကြွေး၏။

မယ်တော်ကုသိုလ်

မိုးသောက်သောအခါ အရာမျှလောက်သော ပန်းထိမ်သည်တို့ကို ခေါ်၍ လှော်ပြီးသော ရွှေစင်တသိန် ကို အပ်လျက် စုလစ်မွမ်းချန်တပ်သော ပြာသာဒ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ စေတီ တလား ငါးရာတို့ကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်စေ၏။

သိကြားမင်းလည်း ဝိသင်္ကြံနတ်သားကို ခေါ်၍ “အချင်း ဝိသင်္ကြံနတ်သား...တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်ယူရာ၌ တင့်တယ်စွာသော ပြာသာဒ်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍ ပေးချေ” ဟု စေလိုက်၏။ မယ်တော်က လုပ်ဆောင်သော ပြာသာဒ်တထောင် ဝိသင်္ကြံနတ်သား ဖန်ဆင်းသော ပြာသာဒ်တထောင် ဤနှစ်ထောင်သော ပြာသာဒ်တို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။

ထို့နောက်မှ မြို့လယ်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဆောက်စေ၍ ထိုမဏ္ဍပ်တွင်း၌ ပြာသာဒ်နှစ်ထောင်ကို စီကာစဉ်ကာထား၍ တပါးသော ပြာသာဒ်မှသည် တပါးသော ပြာသာဒ်သို့ ပြောင်းကာ ပြောင်းကာ များစွာ ပူဇော်ကုန်၏။ နတ်တို့သည် လူတို့၏အကြား၌ လူတို့သည် နတ်တို့၏ အကြား၌ သွားလာလှည့်ပတ်ရကုန်၏။

ရေဝတီနတ်သမီး

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ရေဝတီ အမည်ရှိသော မိန်းမသည် အဖိုးများစွာထိုက်သော ရွှေပန်းသုံးခိုင်ကို စီရင်၍ အရှင်မြတ် အလောင်းတော်ကို ပူဇော်လာ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း နှစ်ကုဋေငါးသန်းသော နတ်ကချေသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဆင်းသက်လာ၍ ပူဇော်ကုန်၏။

များစွာသော လူတို့သည် သိကြားမင်းကိုမြင်လျှင် ကြောက်ငြင်ကြရကား နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် သွားကြ၏။ ရေဝတီကား ရှောင်ရှားပါသော်လည်း မရှောင်သာသဖြင့် လူတို့၏ အကြား၌ လဲလေ၏။ ထိုလဲရာ၌ လူများစွာတို့သည် ထပ်ကာ ထပ်ကာ နင်းသဖြင့် ရုတ်ချင်း စုတေလေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီးအခြံအရံ ငါးရာနှင့်တကွ သုံးဂါဝုတ်မျှသောကိုယ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ ကိုယ်တွင် ဆင်ယင်အပ်သော ထိုနတ်သမီး၏ ဘယက် တန်ဆာ ချွါဒရာတို့ကား လှည်းအစီး ခြောက်ဆယ်တိုက်ခန့် ရှိ၏။ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်လျက် ကိုယ်ထင်ဖြစ်လာသည်ကို မြင်လျှင် ထက်ဝန်းကျင် ရံနေသော နတ်သမီးတို့သည် ကြေးဒုံကို ရွှေက ပြုကြကုန်၏။

ရေဝတီလည်း မိမိ၏ စည်းစိမ် အသရေကို မြင်လျှင် သို့စင်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငါရ ခြင်းသည် အရှင်မြတ်၏ ကျေးဇူးပေတကားဟု သိ၍ လူအပေါင်းတို့အား ထင်ရှားပြခြင်းငှါ ဗိမာန်နှင့်တကွ သက်သာ၍ နာဠက ရွာသူတို့သည် “အကြောင်းအသို့နည်း၊ ယနေ့ပင် နေနှစ်စင်း ထွက်လေသလော”ဟု တွေးတော မျှော်ရှုစဉ်ပင် စုလစ်မုမ်းချွန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရွှေဗိမာန်သည် ထင်ရှား၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ထင်းတလားထက်၌ မှပ်လေ၏။ ရေဝတီ နတ်သမီး လည်း ဗိမာန်ကို ကောင်းကင်၌ထားလျက် မိမိကား မြေသို့သက်၍ အလောင်းတော်ကို ပူဇော် ပေ၏။

လူအများတို့က “သင်ကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးကြကုန်လျှင် “အရှင်မြတ်၏ အလောင်းကို ရွှေပန်းသုံးခိုင်ဖြင့် ပူဇော်လာသော ရေဝတီပင်တည်း၊ သင်တို့နင်း၍ ငါ သေလွန်ရသည်၊ ထိုခဏ၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ကို ခံစားရသောကြောင့် သင်တို့ကို ပြအံ့ သောငှါ ငါ သက်လာသည်၊ သင်တို့လည်း များစွာ အလှူကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်လော့” ဟု တိုက်တွန်း၍ အရှင်မြတ်အလောင်းကိုထားသော ထင်းတလားငုံကို လက်စုံယှက်ကာ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်ပြီးမှ နတ်ပြည်သို့ ပြန်တက်လေ၏။

လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ကောင်းချီးပေးကာ လွန်ဝမ်းသာလျက် နံသာအမျိုးမျိုးတို့ကို ရုံးစုယျက် ပြုကြသော ထင်းပုံကား ကိုးဆယ်ကိုးတောင် မြင့်သည်၊ အလောင်းတော်ကို ထိုစင်းပုံထက်၌ တင်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ပြီးမှ မီးတိုက်ကြကုန်၏။ သင်းချိုင်း၌ တည၌ ပတ်လုံး တရားနာခြင်း အလှူပေးခြင်းကို ပြု၏။

ဓာတ်တော်များ ဘုရားရှင်ထံရောက်၍ စေတီတည်ထားခြင်း

အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် နံသာရေဖြင့် မီးကို ငြိမ်းစေ၏။ အရှင်စုန္ဒသည် ဓာတ်တော်ကို ရှေ့စင် ကြွတ်ဖြင့် ထည့်ဆောင်၍ နောင်တော်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းကို ဘုန်းသခင်အား လျှောက်ကြား အံ့ဟု အရှင်သာရိပုတြာ၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာခဲ့၏။

ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ မဝင်ဦးပဲ လေးထောင့်ကန်၌ ရေချိုး၍ ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံပြီးမှ ဘုရားသခင်တို့မည်သည်ကို ကျောက်ထီးကဲ့သို့ အလေးအမြတ် ပြုအပ်လှချေသည်။ ငါ ဘုရားရှင်ထံ အဖြောင့်သွား၍ လျှောက်ကြားခြင်းငှါ မသင့်သေး၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ၏ထံသို့ ကပ်၍ ထိုအရှင်မြတ်နှင့်တကွ ဘုရားထံတော်သို့ ဝင်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်

အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ သွား၍ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်၏ နောင်တော်ကြီးသည် ပရိနိဗ္ဗာန် လွန်ချေပြီ၊ ဤကား သပိတ် သက်န်းတည်း၊ ဤကား ဓာတ်တော်တည်း” ဟု လျှောက်ကြား၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း အရှင်စုန္ဒနှင့်တကွ ဘုရားထံတော်သို့ ကပ်၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိအလုံးစုံကို လျှောက်ကြားလျက် ဓာတ်တော်၊ သပိတ်များကို ပြ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ နှာမောင်းတော်နှင့်တူသော လက်ရုံးတော်ကို ဆန့်လျက် လက်ဝါးပြင်၌ ဓာတ်တော်ကိုထားပြီးမှ “ချစ်သားရဟန်းတို့...ယမန်နေ့၌ပင် ရှေ့တော်တွင် တန်ခိုး ပြာဠိဟာကိုပြု၍ လူရဟန်းတို့အား တရားဆုံးမပေသော ငါ့သားတော်ကြီးသည် သင်္ခါရမီး ငြိမ်းခဲ့ရကား ဓာတ်အစမှသာ ယခု ထင်ချေတော့သည်။ သင်တို့လည်း မပေါ့မလျော့ကုန်လင့်၊ ဤချစ်သား သာရိပုတြာသည် တသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီဖြည့်သဖြင့် အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်သို့ ရောက်လာရကား ပညာအရာ၌ ငါဘုရားကိုထား၍ တိုင်းစားထိုက်သောသူသည် စကြဝဠာ အပေါင်း တသောင်းအတွင်း၌ တစုံတယောက်မျှ မရှိ၊ ဤသူသည် ကြီးသောပညာလည်း ရှိ၏၊ ရှင်သောပညာ၊ လျင်သောပညာ၊ ထက်မြက်ထိုးထွင်း တဏှာချင်း မြင်နိုင်သော ပညာလည်း ရှိ၏၊ အလိုနည်း၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မေ့လျော့၏၊ သူတော်ကောင်းလှ၏၊ အကျိုးစီးပွား၌ အားထုတ် သော လုံ့လရှိ၏၊ မကောင်းမှုပြုသူတို့ကို ကဲ့ရဲ့တတ်၏၊ မြေကြီးနှင့်တူသော သည်းခံခြင်းရှိ၏၊ စောင်မာန် ကင်းဘိမုကား ဦးချိုကျိုးသော နှားဥသဘနှင့် တူ၏၊ ချစ်သားတို့...သို့စင် ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံသော ငါ့သား သာရိပုတြာ၏ ဓာတ်တော်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့” ဟု ဂါထာ ငါးရာတို့ဖြင့် ရှင်သာရိပုတြာ၏ ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူသည်ကို ကြားလျှင် အသည်းကြားမှ လှိုက်၍ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေး၏။ ဘုရားသခင်လည်း “အချင်း အာနန္ဒာ...ရှေးမဆွက သင့်အား ငါ ဟောကြားဖူးပြီ မဟုတ်လော၊ ဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း၊ အမိ အဖ၊ နှမ အစ်ကို အစရှိသော ချစ်ခင်အပ်သောသူတို့နှင့် နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝဟု ဆိုအပ်သော ရှင်သဖြင့် ကွေ့ကွင်း ရခြင်း၊ သေသဖြင့် ကွေ့ကွင်း ရခြင်းသဘောသည် လောက၌ ဖင်ရှားရှိ၏၊ ထိုသဘောတရားကို ခန္ဓာငါးပါး ရှိသေးသမျှ တွေ့ကြရသည်များတည်း၊ ငါဘုရားသော်မှလည်း တောင့်တ၍သာ မဖြစ်လေရာ၊ ထို့ကြောင့် ငိုကြွေးမည်တမ်းခြင်းဖြင့် မသင့်သည်သာတည်း” ဟု တရားဓမ္မ ပြတော် မူ၍ သက်သာရာ ရစေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဓာတ်တော်တို့ကို သာဝတ္ထိပြည်တွင် စေတီတည်စေ၏။

၈၅-အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း

ထို့နောက်မှ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ ရောက်တော်မူ၍ မကြာမြင့်မီ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့၌ပင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်။

အကြောင်းကား—ဘုရားသခင် ဝေဠုဝဂ္ဂါ၌ ဝါဆိုတော်မူသော အခါကပင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီးဖြစ်သော ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါး ကာဠမည်သော ကျောက်ဖျာ

ထက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တရံတရံသော အခါ၌လည်း အထက် နတ်ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီ၍ နေ့သန်းတော်မူသည်။ တရံတရံသော အခါ၌လည်း ငရဲရွာသို့ ကြွတော်မူသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် လုပ်ကြံခံရပုံ

ယင်းသို့ ကြွတော်မူရာ အထက်နတ်ရွာ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် ကြီးကျယ်လှသော စည်းစိမ် ဗိမာန်ဖြင့် ပျော်စံရသည် ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ လူ့ပြည်သို့ လာသောအခါ မည်သည့် ဥပါသကာသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ မည်သည့် ဥပါသကာသည် ယာမာ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ် ကို ခံစားရ၏ဟု လူတို့ကို ပြောကြား၏။ ငရဲပြည်မှ ပြန်လာသောအခါလည်း အညတိတ္ထိယတို့၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မည်သည့် ဒါယကာသည် သိဉ္ဇိုင်းငရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရသည်ကို ငါ မြင်ခဲ့၏။ မည်သည့် ဒါယကာ မည်သည့် ဒါယိကာမတို့သည် ကာဠသုတ်ငရဲ၌ ဆင်းရဲခံရသည်ကို ငါမြင်ခဲ့၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် လူတို့အား ပြောကြား၏။

ထိုစကားကို လူတို့ကြားရသော် ဘုရားရှင် အယူဝါဒသို့သာလိုက်၍ သာသနာတော်၌သာ ကြည်ညို လေးမြတ်ကုန်၏။ တိတ္ထိတို့ကို မကြည်ညို မလှူဒါန်းကုန်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင် တပည့်သား သံဃာတော်တို့၌သာ များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာဖြစ်၍ တိတ္ထိယသာဝကတို့ ကား စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုအခါ တိတ္ထိအများတို့သည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးထား၍ “ဤရဟန်း သေမှသာလျှင် ငါတို့၌ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ ရှိချေတော့မည်။ မသေမကြေ အသက်ရှည်မှု ငါတို့ ဒါယကာများပင် ငါတို့အား သဒ္ဓါ ပျက်ချိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို သတ်စေခြင်းငှါ ရဲရင့်သန်စွမ်းသော ခိုးသူကိုရွာသော် ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာ ရတနာသုံးပါး ကျေးဇူးကို မသိသော သမဏဂုတ္တိကမည်သော ခိုးသားကိုတွေ့၍ ထိုသူအား အသပြာတထောင်ဖြင့် ငှါ၏။ သမဏဂုတ္တိက ခိုးသားလည်း များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ညဉ့်အခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။ အရှင်မြတ်လည်း ခိုးသားလာကြောင်းကို သိလျှင် စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားလျက် ကောင်းကင်၌ စကြံကြွ၍ နေတော်မူ၏။ ခိုးသားတို့လည်း အရှင်မြတ်ကို မတွေ့၍ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ညဉ့် တဖန် သွားကြပြန်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ညွန့်သို့ကြွ၍ နေတော်မူ၏။

ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး ခိုးသားတို့ သွားသော်လည်း တန်ခိုးတော် ဖြင့်သာ ရှောင်ရှားလျက် ခုနစ်ရက် မြောက်သောအခါ ရှေး အပရာပရိယဝေဒနီယ ဖြစ်သော ဥပပိဋကကံသည် နိပင်ခြင်းငှါ အခွင့်သာလေရကား မရှောင်ရှားနိုင်ပဲ ခိုးသားတို့ ညဉ့်ဆဲသည်ကို ခံရလေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဝဋ်ကြေး

ထိုအရှင်အား အဘယ်သို့သော ရှေးဝဋ်ရှိလေသနည်း ဟူမူကား ရှေးသောအခါ မဂဓရွာ၌ တဦးသော အမျိုးသားဖြစ်၍ မလိမ္မာသော မယားစကားကို နားထောင် မှားသဖြင့် မျက်စိ မမြင်သော မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ခြင်းငှါ ရွာတပါးသို့ သွားလိုသော အခြင်းအရာဖြင့် ယာဉ်သာထက်

တင်၍ ဆောင်လေ၏။ တောအုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခိုးသူလာသော အမှုအရာကိုပြု၍ မိဘ နှစ်ပါးတို့အား ရိုက်ခတ်၏။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း “ချစ်သား...ငါတို့အား ခိုးသား ရိုက်ခတ်လေပြီ၊ အမောင်သာ လွတ်ရာသို့ ပြေးလေလော့” ဟု ဆို၍ သားကို မရိုက်စိမ့်သောငါ တောင်းပန်ကာ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ ငါ၏မိဘတို့သည် ဤမျှလောက် နာကျင်ငြားသော်လည်း ငါ၏အလိုငါသာ တောင်းပန်ကာ ငိုကြွေးပေကုန်၏။ သို့စင် ချစ်ခင်သော ကျေးဇူးရှင် နှစ်ပါးတို့အား ငါပြစ်မှား ခြင်းသည် မသင့်ပေစွဟု ကြံပြန်၍ ခိုးသူတို့ သွားဟန်ပြုပြီးမှ မိဘ မျက်မမြင် နှစ်ပါးကို ကြည်နူး စုံမက်စွာ သက်သာရာကိုရစေ၍ ခြေလက် ဆုပ်နယ်ခြင်းကို ပြုပြီးမှ လှည်းထက်သို့တင်၍ အိမ်သို့ တဖန် ဆောင်ခဲ့ပြန်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပုံ

ထိုမကောင်းမှုကံသည် ကမ္ဘာရှည်လျားစွာ အကျိုးပေးခွင့်မသာပဲ ပြာလွှမ်းသော မီးကျိုးစုကဲ့သို့ ရှိ၍ ဤပစ္စိမဘဝ၌ အကျိုးပေးခွင့် ရလေရာကား သိကြားမင်းနေရာ ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကိုလျက် ခြေမတော်ဖျားဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ နန္ဒောပနန္ဒ စသော သူတို့ကိုလျက် နှိပ်စက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးတော်အဟုန်သည် ကုန်ခန်းလေသဖြင့် အသေသတ်ခြင်းငှါ လာသော ခိုးသူတို့၏ လက်ထဲ၌ ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ခံရလေ၏။ အရိုးတော်တို့သည် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေ၍ ဂွမ်းအိတ်ကဲ့သို့နေမှ သေပြီဟူသော အမှတ်ဖြင့် ပစ်ထား၍ ခိုးသားတို့ သွားကြလေကုန်၏။

ထိုခိုးသားတို့လည်း မိမိအိမ်သို့ မရောက်မီပင် အရှင်မြတ်ကို ပြစ်မှားမိသော အာနန္ဒရိယ ကံကြောင့် ကောင်ကမ်းပါးယံကြားတွင် မြေမျို၍ အဝီစိငရဲသို့ ရောက်လေ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် လည်း အတန်ငယ် သတိရသောအခါ ဈာန်သမာပတ်အဟုန်ဖြင့် အသုံးစုံသော ကံ့ယံကို ကျန်းခံ စေလျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ လာပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ရှိခိုးကန်တော့လျက် “အကျွန်ုပ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခါတန်ချေပြီ၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြား၍ ထိုဣသိဂိလိတောင်နံပါး၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်လေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဓာတ်တော်ကို စေတီတည်ဇာတ်ခြင်း

ထိုခဏ၌ စာတုမဟာရာဇ်စသော နတ်ပြည် ခြောက်ရွာဝယ် ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်သော အရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချေပြီဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တပြိုင်နက်သော ကောလာဟလ သည် ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့လည်း သောင်းသောင်းငြာမျှ စည်းဝေးကြ၍ ပန်း၊ နံ့သာ စသည်ဖြင့် ပူဇော်ကုန်သည်။ ထင်းတလားစသည်ကို စုပုံကုန်သည်။ စန္ဒကူး ထင်းပုံ ကား ကိုးဆယ်ကိုးတောင် အမြင့်ဆောင်၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြပ်မ၍ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂြိုဟ်ရာဌာနမှ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာမျှသော အရပ်၌ နတ်တို့၏ ပန်းမိုး၊ နံ့သာမိုး ရွာကုန်သည်။ လူတို့၏အကြား၌ နတ်တို့ သွားလာသည်ကို မြင်ရကုန်သည်။ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ချီးပပြီးမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်တော်မူသည်။ ထိုဓာတ်တော်ကို ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်ဝ၌ စေတီတည်စေသည်။

ယင်းသို့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြပ်မ၍ သင်္ဂြိုဟ်သော အရာကို သံဃာ တော်တို့ ချီးမွမ်းသော စကားစပ်တွင် သင်တို့၏ အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သော ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်၏ အလောင်းကို ကောင်းမြတ် ကြီးကျယ်စွာ ယခုဘဝသာလျှင် ငါသင်္ဂြိုဟ်ရသည်မဟုတ်၊ ရှေးသော အခါ ငါဘုရားသည် သရဘင်္ဂ ရသေ့ဖြစ်၍ မောဂ္ဂလာန်သည် ကံသဝတ္ထရသေ့ ဖြစ်သောအခါ ၌လည်း ဤနည်းတူသာ ငါသင်္ဂြိုဟ်ရဖူးပြီဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြ၍ သရဘင်္ဂဇာတ်ကို ဟောတော် မူသည်။

ဤအကြောင်းကား စတ္တာလိသ နိပါတ်၌ လာ၏။

၈၆-မာရ်နတ် ဘုရားထံသို့ကပ်၍ အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူရန် တောင်းပန်ခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူခဲ့၍ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ အစဉ်လျှောက်ကာ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသဖြင့် နတ်တော် လပြည့်နေ့၌ ဥက္ကဏ္ဍစေလသို့ ကပ်တော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ကြွတော်မူပြန်သဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်ခတ်မူသည်။ နံနက်အခါ၌ ဝေသာလီပြည်တွင် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီး သောအခါ ဝေသာလီပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ စာပါလစေတီအရပ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...စမ္မဒဏ် (သားရေပိုင်း)ကို ခင်းလော့၊ ဤအရပ်၌ နေအဖို့ နေဦးအံ့”ဟု မိန့်တော် မူ၍ ခြံရံလျက်ပါသော သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဤ ဝေသာလီပြည်သည် အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ရှေးလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ခင်းကျင်းစီမံ၍ ထားအပ်သော ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့ ဝပ်တွားစည်းဝေးရာဖြစ်သော ဥတေနနတ်၏နေရာ (နတ်ကွန်း) စေတီသည်လည်း အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ဂေါတမအမည်ရှိသော နတ်၏နေရာဖြစ်သော ဂေါတမစေတီသည်လည်း အလွန်သာယာ၏။ သတ္တမ္မအမည်ရှိသော နတ်၏နေရာဖြစ်သော သတ္တမ္မစေတီသည်လည်း အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဗဟုပုတ္တိက အမည်ရှိသော နတ်၏ နေရာ ဖြစ်သော စေတီသည်လည်း အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိပေ၏။ သာနန္ဒရ အမည်ရှိသော နတ်၏ နေရာဖြစ်သော စေတီသည်လည်း အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသာသနာ၌ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားစေ၍ အဖန်တလဲလဲ အလေ့အလာ ပြု၍ နေဌားအံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုရှိသည် ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း တည်နိုင်ရာ၏။ ထို့ထက်အလွန်လည်း တည်နိုင်ရာ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဟောတော်မူသော ဗောဇ္ဈင်တရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားစေ၍လည်းကောင်း၊ အဖန်တလဲလဲ အလေ့ အလာပြု၍လည်းကောင်း နေဌားအံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ အသက်တရာကျော်သည် တိုင်ရုံလည်းကောင်း တည်နိုင်ရာ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည်လည်း အလိုတော်ရှိ၍ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ အဓိပတိ လေးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားကိုသာ လေ့လာပွားစီး၍ နေသည် ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူနိုင်၏။ ထို့ထက်အလွန် တကမ္ဘာပတ်လုံးလည်း တည်တော် မူနိုင်၏”ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ အမြက်အရိပ် နိမိတ်ဩဘာစကားကို မိန့်ကြားတော်မူသော်လည်း အရှင် အာနန္ဒာ သည် တောင်းပန်ခြင်းငှါ သတိမရ၊ “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် လူနတ်တို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” ဟု မတောင်းပန်မိလေ၊ ရှိခိုးလျက် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ...တည်းခိုခြင်းငှါ သင့်သောအရပ်သို့ သွားကုန်ဦးအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုစာပါလစေတီနှင့် မနီးမဝေး အေးချမ်းသာယာသော အရိပ် ရှိသော သစ်ပင်ရင်းသို့ ကြွ၍နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်မင်းသည် နတ်ပြည်မှ ဆင်းလာ၍ အရှင် အာနန္ဒာ ရေဆောင်ခြင်းငှါ သွားသည့် အခိုက်တွင် ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်၍ လျှောက်ပတ်ရာ၌ နေပြီးသော် -

ပရိနိဗ္ဗာတု ဒါနိ ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ ပရိနိဗ္ဗာတု သုဂတော--

ဟူသော စကားဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...အရှင်မြတ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခါ တန်ပါပြီ၊ ယခု ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ ရှေးသောအခါ အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော စကားကို ဆိုဖူးပါသည်—

“အချင်း မာရ်နတ်... အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ၏တပည့်သား သံဃာ တို့သည် ထူးမြတ်သော တရားအရာ၌ မလိမ္မာကုန်သေး၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးကိုလည်း မဆုံးမနိုင်ကုန်သေး၊ သင်ကြားအပ်သော ပရိယတ္တိသည်လည်း မများကုန်သေး၊ လောကုတ္တရာ တရားတော်အား လျော်သော အကျင့်ကိုလည်း မကျင့်နိုင်ကုန်သေး၊ သူတပါး အား ဟောကြား သင်ပြခြင်းငှါလည်း မစွမ်းနိုင်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် မစံလိုသေး” ဟူ၍ ဆိုဖူးပါသည်။ ယခုမူကား အရှင် ဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတို့သည် လိမ္မာခြားနားကုန်ပြီ၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးကို ဆုံးမနိုင်ကုန်ပြီ၊ အသင်အကြားများ၍ ရဲရင့်တည်ကြည်သော အပြစ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်ကုန်ပြီ ၊ လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သော အကျင့်ကို မိမိတို့လည်း ကျင့်နိုင်ကုန်ပြီ၊ သူတပါးတို့အားလည်း သင်ကြားပြသနိုင်ပြီ၊ ဤလည်း အကြောင်းတပါး၊

“အချင်းမာရ်နတ်...ငါဘုရား၏ အဆုံးအမကို ခံကုန်သော ရဟန်း မိန်းမ ဥပါသကာ ယောကျ်ား၊ ဥပါသကာ မိန်းမတို့လည်း အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးကို မဆုံးမနိုင်ကုန်သေး၊ အသင်အကြားများသဖြင့် ရဲရင့်တည်ကြည် ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်သေး၊ လောကုတ္တရာ တရားအား လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်နိုင် ကုန်သေး၊ သူတပါးအား ဟောကြားဆုံးမ ပြသခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် မစံလိုသေး” ဟူ၍လည်း ဆိုဖူးပါသည်။ ယခု မူကား ထိုသုံးပါးသော ပရိသတ်တို့ပင် လိုအပ်သောအကျိုး ပြည့်စုံကြပါပြီ၊ ဤလည်း အကြောင်းသုံးပါး၊

“အချင်း မာရ်နတ်...ငါဘုရား၏ ဆုံးမဩဝါ သာသနာသည် အကြင်မျှလောက်သော အခါပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၌ များစွာမပျံ့နှံ့သေး၊ များစွာ ပသိဆေး၊ မပြည့် စုံသေး၊ ထိုမျှလောက်သော အခါပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မစံလိုသေး” ဟု ဆိုဖူးပါသည်။

ယခုမှာ အရှင်ဘုရား သာသနာသည် စကြဝဠာအပြည့်ပင် ပျံ့နှံ့၍ရှိပါပြီ။ လူ့နတ် ဗြဟ္မာ သိ-ကြားပါပြီ၊ ပြည့်စုံပါပြီ၊ ဤစကားငါးဦး ဆိုဖူးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သော် ယခု ပြည့်စုံစွာရှိရကား အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါတန်ပါပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပါလော့” —

ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်ပွင့်လေကုန်သော နောင်တော်ဘုရားတို့၏ အာယုသင်္ခါရသည် အဘယ် မျှကည်တုံသနည်းဟု ရှုတော်မူသော် ရှေးနောင်တော်ဘုရားတို့ ပွင့်သောကာလ လူတို့၏ အသက် တမ်းကို ငါးဖို့ပျ၍ လေးစုမျှသာ တည်တော်မူသည်ကို မြင်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ထုံးတမ်းကို ငါလည်း မလွန်ထိုက်ချေဟု နှလုံးပြုတော်မူလျက် “ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်...သင် အဘယ်ကို စိုးရိမ်သနည်း၊ မကြောင့်ကြလင့်၊ မမြင့်မီပင် ငါ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူအံ့။ ဤကာလမှ သုံးလလွန်သောအခါ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ မာရ်နတ်လည်း ထိုအကြောင်းကို တောင်းပန် ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှ ကွယ်ခဲ့၏။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုအရပ်ဌာန ထိုခဏတွင်ပင် သတိသမ္ပဗ္ဗာန်ယှဉ်တော်မူကာ အာယုသင်္ခါရကို လွတ်ခြင်းငှါ အာရုံရှိသော သမာပတ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုသမာပတ်၏ အာနု-ဘော်ကြောင့် မြေပေါ်ကောင်းကင် ရေပြင်သမုဒ္ဒရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကြောက်မက် ထိတ် လန့်ခြင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကြည်းဟည်း တုန်လှုပ်၏။ ဘဝဂ်မိုးပြင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ဘော်လည်း၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤသို့သော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။—

တုလ မတုလဉ္စ သမ္ဘဝံ၊ ဘဝသင်္ခါရ မဝဿဇိ မုနိ။
အဇ္ဈတ္တရတော သမာဟိတော၊ အဘိန္နိ ကဝစ မိဝတ္တသမ္ဘဝံ။

အနက်ကား- မုနိ၊ မောနေယျပဋိပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားသည်။ သမ္ဘဝံ၊ ဘဝအသစ် ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်ထသော။ ဘဝသင်္ခါရံ၊ ဘဝတဖန် ပြုပြင်လတ္တံ့သော။ တုလဉ္စ၊ ကာမကုသိုလ် ရူပကုသိုလ်ကံကိုလည်းကောင်း။ အတုလဉ္စ၊ အရူပ ကုသိုလ်ကံကို လည်းကောင်း။ အဇ္ဈတ္တရတော၊ မိမိသန္တာန်၌ အဖန်ဖန်မွေ့လျော်စေပြီး၍။ သမာဟိ-တော၊ တည်ကြည် ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိလျက်။ အဝဿဇိ၊ စွန့်ပစ်ထွေးအန် ပယ်လှန် အောင်မြင်အပ်ပြီ။ အတ္တသမ္ဘဝံ၊ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော မာရ်အပေါင်းကို။ မဟာယော-ဇော၊ သူရဲကြီးသည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေအရပ်၌။ ကဝစံ၊ လွှားကာကို။ အဘိန္နိဏ္ဏံ ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ အဘိန္နိ၊ အကြွင်းမဲ့ ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။

ယင်းသို့ ပြင်းစွာ မြေလှုပ်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ် ဖူးမြဲ လွန်ကဲကြောက်မက်ဖွယ်သော ဤမြေလှုပ်ခြင်း တော်လည်းခြင်းကား အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်သေသနည်း၊ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသောသူတို့ကား သိနိုင်ရာတော့မည် မဟုတ်ပြီ။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြားအံ့ဟု ကြံ၍ ကိုယ်တော်မြတ်ထံသို့ ကပ်ပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ယခု မြေ ပြင်းစွာ လှုပ်ခြင်းကား အဘယ် အကြောင်း ပါနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

မြေလှုပ်ကြောင်း ရှစ်ပါး

ဘုရားသခင်လည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ... မဟာပထဝီလှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကား ရှစ်ပါး ရှိသတည်း၊ ရှစ်ပါးဟူသော်ကား—

- (၁) ချစ်သား အာနန္ဒာ... ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်းရှိသော ဤမြေကြီးသည် ရေထု အထက်၌ တည်၏၊ လိုရေသည် လေထု၏ အထက်၌ တည်၏၊ ထို့လေသည် ကောင်း ကင်ပြင်၌ တည်၏၊ ထိုသို့တည်ရာ၌ အောက်ပါယောဇာတ်သည် အလွန်မှတ်လေက အထက်ရေ လှုပ်သည်၊ ရေလှုပ်သဖြင့် မြေလှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်၊ ဤသို့လှုပ်ခြင်းလည်း အကြောင်းတပါး၊
- (၂) ဤလောက၌ တန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော စျာန်အဘိညာဉ်၌ လေ့လာ ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၍ အလို အတိုင်းပြီးကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏား နတ်သားတို့သည် မိမိတို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် လှုပ်စေကုန်၏၊ ဤလည်းအကြောင်းတပါး၊
- (၃) ဘုရားလောင်းတို့သည် နတ်ပြည်မှ စုတေလာ၍ မယ်တော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသော အခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီးပေးလေသောအားဖြင့် လှုပ်သည်လည်း အကြောင်းတပါး၊
- (၄) ဘုရားလောင်းတို့ မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားသောအခါ သတ္တဝါတို့ကို သိစေသော အားဖြင့် မြေလှုပ်သည်လည်း အကြောင်း တပါး၊
- (၅) ဘုရားသခင်တို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရသောအခါ သာဓုနုမော် ခေါ်ဘိသကဲ့သို့ အံ့ဩချီးမြှောက်ခြင်းငှါ မဟာပထဝီလှုပ်သည်လည်း အကြောင်းတပါး၊
- (၆) ထိုဘုရားတို့ တရားမမှစကြာ ဟောသောအခါ မင်္ဂလာအထူး ဖြစ်စိမ့်သောငှါ မဟာပထဝီလှုပ်သည်လည်း အကြောင်းတပါး၊
- (၇) ဘုရားသခင်တို့ နိဗ္ဗာန်ဝင်အံ့သောငှါ အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူသည်ကို ထိုထို လူနတ်တို့ ငြုပွတ်သိကြ သံဝေဂကို ရစိမ့်သောငှါ မဟာပထဝီ လှုပ်သည်လည်း အကြောင်းတပါး၊
- (၈) ဘုရားသဗ္ဗညုတို့သည် အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသောအခါ ထိတ်လန့် လေသော အခြင်းအရာဖြင့် မဟာပထဝီလှုပ်သည်လည်း အကြောင်းတပါး—

ဤရှစ်ပါးတို့ပင်တည်း။

အရှင်အာနန္ဒာ တောင်းပန်ခြင်း

“ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရဦးအစ သတ္တ သတ္တာဟတို့တွင် အဇပါလ၌ နေတော်မူသော အခါကပင် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သားသည် ငါဘုရားထံသို့ကပ်၍ ‘အရှင်မြတ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပါ’ဟု လျှောက်လာဖူး၏၊ ထိုအခါ ငါဘုရားကလည်း ‘ဟယ် မာရ်နတ်... သတ္တဝါအပေါင်းကို ကောင်းမြတ်သော အမြိုက်ရေအေးဖြင့် တိုက်ကျွေး

ကယ်တင်လို၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီ ငါဖြည့်ခဲ့သည်။ ယခု ငါဘုရား ဖြစ်မြောက် သော်လည်း တစ်တယောက်သောသူကိုမျှ ငါသိသော ဓမ္မရသကို မတိုက်ကျေးရသေး။ ငါ၏ သာသနာသည် ပြန့်ပွားစွာ မရှိသေး။ ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ ယောက်ျား၊ ဥပါသိကာ မိန်းမတို့ကို ငရဲဘေးမှ ပိတ်ပင်လျက် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် လမ်းမှန်ကောင်းရာကို ငါ မပြ ရသေး။ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလိုသေး’ ဟု ငါဆိုလိုက် သတည်း။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ယခု စာပါလစေတံအနီး သစ်ပင်ကြီးရင်း၌ နေတော်မူရာ၌လည်း ထိုမာရ်နတ်သည် ငါထံသို့ကပ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပါဟု လျှောက်လာပြန်သတည်း။ ယင်းသို့ လျှောက်ရကား ‘ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်...သင် မစိုးရိမ်လင့်၊ ဤကာလမှနှောက် သုံးလမြောက် လွန်သောအခါ ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူအံ့’ ဟု အာယုသင်္ခါရကို လွတ်တော်မူ လိုက်သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်သာ မဟာပထဝီ ဤမြေနှစ်သိန်းသည် ကြောက်ကြိမ်းဖွယ်ပြု၍ လှုပ်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အရှင်အာနန္ဒာလည်း “မဟာဓမ္မရာဇ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား...လူနတ်တို့၏ အကျိုးစီးပွား များစိမ့်သောငှါ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ပါလျက် လျှင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မမူပါလင့်၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်လေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များ

ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ယခုအခါ သင် တောင်းပန်လာခြင်းသည် အခွင့်မဟုတ်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တောင်းပန်လေလျှင် “ချစ်သား အာနန္ဒာ...သင်သည် ငါဟောကြားသော မဂ်ဉာဏ်လေးပါးကို နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားဟူ၍ ယုံကြည်၏လော” ဟု မေး၏။ “ယုံကြည်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိုးစဉ်းမြင်ပါ၏” ဟု လျှောက်လျှင် “အာနန္ဒာ...အကြင်သူသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး တရားကို ပွားစေ၍ အာယုကပ်ပတ်လုံးကို လည်းကောင်း၊ ထို့ထက်အလွန် လည်းကောင်း တည်လိုသော် တည်နိုင်ရာ၏။ ထို့အတူ ငါဘုရားသည်လည်း ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားတို့ကို များစွာပွားစေ၍ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ ထို့ထက်အလွန်ဖြစ်စေ နေတော်မူလိုသော် အလိုရှိသမျှ နေနိုင်၏ဟူ၍ ငါ မိန့်တော်မူသည်ကို သင် ယုံကြည်၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...ယုံကြည်ပါ၏” ဟု လျှောက်သော် “ချစ်သား အာနန္ဒာ...သင်သည် ငါဘုရား ဒေသနာကို ပညာဖြင့် နှစ်လို၍ သို့စင် ယုံကြည်သောသူဖြစ်လျက် နိမိတ် သြဘာစကား မြက်ကြား တော်မူသောအခါ ငါဘုရားကို မတောင်းပန်၊ ထိုသို့မတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏ဝန်၊ သင်၏ ချွတ်ယွင်းခြင်းပင်တည်း။ အကယ်၍ သင် တောင်းပန်မှုကား ငါဘုရားသည် သင်၏စကားကို နှစ်ကြိမ်သာ ပယ်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက် မပယ်ပေရာ၊ လိုက်နာသည်သာဖြစ်လတ္တံ့။ ယခုမှ တောင်းပန် ခြင်းသည် သင်၏ ချွတ်ယွင်းခြင်းပင်တည်း။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသော အခါ၌လည်း နိမိတ်သြဘာ စကားကို သင့်အား ငါ မိန့်တော်မူဖူး၏။ အာနန္ဒာ... ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ဤဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သည်လည်း သူတော်ကောင်းတို့ ရှည်မြင့်စွာ ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား အများသတ္တဝါတို့လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူသို့ လိုက်ကြသည်သာ များသေး၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ငါမိန့်ဖူးသည် မဟုတ်လော၊ ထိုအခါ သင်တောင်းပန်ပါမူ နှစ်ကြိမ်မြောက်သာ သင့်စကားကို ငါပယ်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်

အောင် မပယ်ဘဲ၊ လိုက်နာသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါက မတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏ ချစ်သားခြင်းပင်တည်း” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် များစွာ မိန့်တော်မူပြီး၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆိုအပ်ပြီးသော စကားကို တဖန် ပြင်ပြန် ခြင်းသည် အကြောင်းမသင့် အခွင့်မဟုတ်ချေ” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ပြင်းစွာသော ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်၏။

ဩပါဒဒေသနာတော်

ထို့နောက်မှ “အာနန္ဒာ....မဟာဝန ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ကြွသွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ကိုယ်တော်မြတ် ရှေးက နေဖူးသော ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ကြွတော်မူ၏။ ရောက်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့ မိန့်တော် မူ၏—“ချစ်သား အာနန္ဒာ....ဝေသာလီပြည်ကို မှီ၍နေကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို တညီ တညွတ်တည်း စည်းဝေးစေကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဗျာဒိတ်တော် အတိုင်း နှိုးဆော်၍ ရဟန်းတို့ စည်းဝေးမိကြသော် ကိုယ်တော်မြတ်အား ကြားလျှောက်ပေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံသာတို့ထံသို့သာ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေပြီးသော်—

တသ္မာ တိဟ ဘိက္ခဝေ ယေ တေ မယာ ဓမ္မာ အဘိညာ ဒေသိတာ-

အစရှိသည်ဖြင့် ဩပါဒပေးတော်မူ၏။

ပြန်မာဘာသာကား—“ချစ်သားရဟန်းတို့...ငါဘုရားသည် သင်တို့၏ အကျိုးစီးပွားအလိုငှါ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းတည်းဟူသော သာသနာကို ကောင်းစွာ ထားအပ်ကုန်ပြီ၊ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့ မြဲမြံစွာ သင်ကြား၍ အဖန်တလဲလဲ ပွားများကြလေကုန်၊ ဤသို့ ပွားများကြသော် ငါဘုရား သာသနာတော်သည် ရှည်မြင့်စွာ ထွန်းပ၍ သိဿာနုသိဿပရမ္ပရ ဖြစ်သော လူ နတ် အများတို့သည် အကျိုးစီးပွားများခြင်းငှါ ဖြစ်လေရာ၏။ သာသနာတော်၏ ကာလအရှည် တည်ထွန်းပေရာသော အကြောင်းတရားကား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး ဤတရား အစုပင်တည်း၊ ထိုတရားတို့ကိုလည်း အထူးထူးသော ပရိယာယ်အားဖြင့် သင်တို့အား ဟောကြားအပ်ပြီ၊ ဤတရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်းကာ သင်္ခါရတရားတို့၏ ကုန်တတ်၊ ပျက်တတ်သော သဘောကို ရှုကြကုန်လော့၊ ငါဘုရားသည် ဤလမ္ပနောက် သုံးလမြောက် လွန်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မိုးသောက်၍ တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သပိတ်သင်္ကန်းကိုပြင်လျက် အရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွဲပြီးသော် ပြည်၏ အနီး၌ ရပ်တော်မူ၏။ “ချစ်သား အာနန္ဒာ....ဝေသာလီပြည်ကို ငါကြည့်ဦးအံ့၊ ဤကြည့်ခြင်းသည် အဆုံးစွန်သော ကြည့်ခြင်းပင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက် လည်သကဲ့သို့ ဝေသာလီ ပြည်သည် လှည့်လည်၍ တည်ပေ၏။

အရိုးခတ်တော် ဆက်စပ်ပုံများ

[ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကြည့်ခြင်းဟူသည်ကား လူအများတို့၏ အရိုးသည် အစွန်းချင်း ထိ၍ တည်ကုန်သည်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အရိုးသည် ချွန်းတောင်းချိတ်သကဲ့သို့ တည်ကုန်

သည်။ ဘုရားသခင်တို့ကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ သံကွင်းဆက်သကဲ့သို့ တစပ်တည်း တည်ရကား နောက်သို့ ကြည့်လိုသောအခါ လည်တော်ကို လှည့်၍ကြည့်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကိုယ်လုံးလှည့်၍ ကြည့်ရသကဲ့သို့ ထိုအတူ ကိုယ်လုံးလှည့်၍ ကြည့်တော်မူလေသတည်း။ ဝေသာလီပြည်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်တော်မူ သနည်း ဟူမူကား—ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မကြာမြင့်မီ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန် လတ္တံ့၊ ဘုရားသခင်ရပ်၍ ကြည့်တော်မူရာကို ‘နာဂါပလောကိတ’မည်သော စေတီတည်၍ ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုပူဇော်ခြင်းသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ကြလတ္တံ့ ဟု ကြံ၍ ကြည့်တော်မူသတည်း။]

ကု-မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဘဏ္ဍဂါမသို့ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ကြွတော်မူ၏။ ထိုသို့ ရောက်တော်မူလျှင် သံဃာတော်တို့ကို ခေါ်၍—

စတုန္ဒံ ဘိက္ခဝေ အရိယသစ္စာနံ အနန္တဗောဓာ—

အစရှိသော တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုဘဏ္ဍဂါမ၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူ၍ တဖန် ဟတ္ထိဂါမ၊ အဗ္ဗဂါမ၊ ဇမ္ဗဂါမ၊ ဘောဂနဂရသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သံဃာတော်တို့အား မဟာပဇေသ လေးပါးကို ညွှန်ကြား ဆုံးမတော်မူ၏။ ထို ဘောဂနဂရ၌ မွေ့လျော်သမျှ နေပြီးသော် ပါဝါပြည်သို့ ကြွတော်မူပြန်၏။

ဝမ်းသွေးသွန်တော်မူခြင်း

ထိုပါဝါပြည်၌နေသော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ်သော စုန္ဒ အမည်ရှိသော ဒါယကာသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝလျက် ရှေးကာလ ဘုရားကြွတော်မူသော အခါကပင် သောတာပန်ဖြစ်၍ ရှင်ချစ် ဘုရားအား အလွန်ကြည်ညိုခြင်း ရှိရကား မိမိ ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ လှူသတည်း။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုပါဝါပြည်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ယခင် နေဖူးသော စုန္ဒဒါယကာ၏ သရက် ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ဒါယကာ စုန္ဒလည်း သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ဘုရားကြွလာကြောင်း မိမိဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေကြောင်းကို ကြားရလျှင် ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လျှောက်ပတ်သော နေရာမှ ရှိခိုးပူဇော်ကာ နေ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း လျှောက်ပတ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော်မူ၏။ ထို စုန္ဒဒါယကာလည်း တရားနာပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...နက်ဖြန် သံဃာတော် တို့နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ် သည်းခံတော်မူလျှင် ရှင်လန်းဝမ်းသာစွာ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လှည့်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မိမိအိမ်သို့ သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကောင်းမြတ်လှစွာသော ‘ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ဘုရားသခင်အား လုပ်ကျွေးတော့အံ့’ ဟု ကြံ၍ ချက်ပြုတ်ရန် ပရိကံတို့ကို ရုံးစု စီရင်ပေလျက် နံနက်သော အခါဝယ် ငယ်လည်း မငယ်လွန်း ကြီးလည်း မကြီးလွန်း ပြည့်ရွန်းသားဆီ တညီပြင်ဖြစ်သော ဝက်ပျိုသားကို

ဝယ်၍ အသွယ်သွယ်သော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံလှိုင်လျက် သားပြွမ်းဆွမ်း ချက်လေ၏။ ထိုအခါ စကြာဠာအတွင်း၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် ထူးမြတ်သော သြဇာဟူသမျှကို ထည့်ကြ ပေကုန်၏။ အလုံးစုံ စီမံခင်းကျင်းပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်အား ကြားလျှောက်စေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ စုန္ဒအိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ စုန္ဒ ဒါယကာလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဝက်သားဖြင့်ပြွမ်းသော ဆွမ်းကို လုပ်ကျွေး၍ တပည့်သံဃာ တော်တို့အား တပါးသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့်သာ လုပ်ကျွေးပေ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ စုန္ဒ ဒါယကာကို ခေါ်တော်မူ၍ “အချင်း စုန္ဒ...ငါဘုရားအား လုပ်ကျွေးသော သားပြွမ်းဆွမ်း ကြွင်းကို တွင်း၌ မြှုပ်ဘိလော့။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား-ဤသားပြွမ်းဆွမ်းကို စားသော် ငါဘုရားမှ တပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အစာမကြေနိုင်လေရာ၊ အစာကြေ နိုင်အံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်ပြည် ခြောက်ရွာ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်နှင့် တကွသော သြကာသလောက၌ တစုံတယောက်သော သူကိုမျှ ငါ မမြင်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ စုန္ဒ ဒါယကာလည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း တွင်းတူး၍ မြှုပ်ပြီးသော် ရှေ့တော်၌ ရှိခိုး၍နေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်သော ဓမ္မဒေသနာဖြင့် ဆွမ်း အနုမောဒနာပြု၍ ကြွတော်မူ၏။

တည်းခိုတော်မူသော ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ သည်းထန်ပြင်းပြစွာ ဝမ်းသွေးသွန်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်တော်မူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း သတိပညာတော်ဖြင့် ဆင်ခြင်လျက် ကြောက်ငြင် ဖွယ်သော ထိုဝေဒနာကို ကောင်းစွာ သည်းခံတော်မူ၏။

ဝက်ပျိုသားမှတ်ချက်

[ထို သားပြွမ်းဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသောကြောင့်သာ ထိုဝေဒနာ ရောက်သည်မဟုတ် စင်စစ်သော်ကား-ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၌ ဤဝေဒနာ မချွတ် ရောက်လတ္တံ့ပင် ဖြစ်သည်။ သားပြွမ်း ဆွမ်းကို မဘုဉ်းပေးရသော် အလွန်ပြင်းပြစွာ ခံရဘိရာသည်။ ဘုဉ်းပေးရသောကြောင့်သာလျှင် အားတော်ခိုင်မာ၍ ရှည်စွာသော ခရီးကိုလျက် ခြေတော်ဖြင့်သာ ကြွနိုင်သေးသည်ဟု မှတ်ရမည်။]

ကုသိနာရုံသို့ ကြွတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤပါဝါပြည်၌ နေ၍ မသင့်သေး၊ ကုသိနာရုံပြည်သို့ သွားကြကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော် မူလေ၏။ ခရီးတယူဇနာခန့် ရောက်သောအခါ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည် ခွန်အား ကုန်ခန်း၍ ပင်ပန်းတော်မူလှသည်။ ဤလမ်းခရီး၏ အနီး သစ်ပင်ကြီးရင်း၌ ဒုက္ခတော်ကို လေး ထပ်ပြု၍ ခင်းလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း လျင်စွာ သစ်ပင်ရင်းကို သုတ်သင်၍ ဒုက္ခတော်ကို လေးခေါက်ပြု၍ ခင်းလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ထိုတွင် လည်းလျောင်းတော်မူ၏။

ရေကြည်တော်ရှာစေပုံ

ထိုသို့ လျောင်းပြီးသော် အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါ ရေမှတ်တော် မှုသည်၊ ချမ်းကြည် အေးမြသောရေကို ရှာဆောင်ချေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ သွား၍ ရှုပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား...ယခုအခါ မလ္လာ

မင်းတို့ လှည်းငါးရာဖြင့် ကူးသွား၍ ဤမြစ်ငယ်ရေသည် မကြည်လင်ပါ။ ကကုမာမည်သော မြစ်သည် ရှေ့အနီးတွင်ပင် ရှိပါသည်။ ချမ်းကြည် အေးမြသော ရေလည်းရှိပါသည်။ ဆိပ်ခင်းလည်းကောင်းပါသည်။ ထိုမြစ်သို့ရောက်မှ သုံးဆောင်ရမှု ပူဆာသော ဒုက္ခ ငြိမ်းပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်၏။

[မလ္လာမင်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် လှည်းဖြင့် ကူးသွားသနည်း ဟူမူကား ဤကုသိနာရုံပြည်ကို မလ္လာမင်းတို့သည် အလှည့်အလည် မင်းပြုကုန်သည်။ အလှည့်မကျသော မင်းသားတို့ ကုန်ရောင်းသွား၍ အသက်မွေးကုန်သည်။ ပုဏ္ဏုသမည်သော မင်းသားသည် လှည်း လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်ရောင်းအံ့သောငှါ ပါဝါပြည်သို့ သွားသည်နှင့် ခရီးဆိုင်မိကြ၍ ယခင်စကားကို လျှောက်သတည်း။]

ဘုရားသခင်လည်း အရှင်အာနန္ဒာက ရေနောက်ပါသည်ဟု လျှောက်သော်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ရေယူခြင်းငှါ တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း အာဏာတော်ကို မဆန်သာ၍ ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ သပိတ်တော်ကို ယူ၍ သွားလေသော် နွံနှစ်မွေသကဲ့သို့ နောက်ကျလှသော ရေသည် ထိုခဏခြင်း သန့်ရှင်းကြည်လင်စွာဖြင့် စီး၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဪ... မြတ်စွာဘုရားတို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော် မည်သည်ကား အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏တကား၊ အသက်မရှိသော ရေစင်လျက် အလိုတော်အတိုင်း ကြည်လင် ရပေသည်။ မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲလှစွာ၏တကားဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ သပိတ်တော်ဖြင့် ရေကို ဆောင်ယူခဲ့၍ ဘုရားသခင်အား ကပ်ပေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း မှတ်သိပ်ခြင်း ပြေပျောက်လေ၏။

ဈာန်သမာဓိတန်ခိုး

ထိုအခါ ကာလာမ အမျိုး၌ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့၏ တပည့်ဖြစ်သော မလ္လာမင်းသား ပုဏ္ဏုသသည် ဘုရားသခင် သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံး နေသည်ကို မြင်၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်ပြီးသော် “ရှေ့ဘုန်းတော်ရှင် သခင်ဘုရား...ရဟန်းသံဃာတို့ ငြိမ်သက်တင့်တယ်စွာ ဈာန်သမာပတ်ဖြင့် နေတော်မူခြင်းသည် အလွန်ကြည်ညိုဖွယ် ရှိလှ၏တကား၊ ရှေးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် အခွံ့ရှည်သော ခရီးကိုသွားသော် ခရီးမှဖဲ၍ လမ်း၏အနီး သစ်ပင်ကြီးရင်း၌ နေခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါ ငါးရာသော လှည်းတို့သည် ရှင်ရသေ့ကို မှီ၍ လွန်ရကုန်၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားတယောက်သည် လှည်းတို့၏နောက်မှ လိုက်လာ၍ အာဠာရ ရသေ့အား “အရှင်ဘုရား...လှည်းသမားငါးရာ ရှေ့ကသွားသည်ကို မြင်ပါသလော”ဟု ဆိုလျှင် ‘ဒါယကာ...ငါမမြင်’ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်ရသေ့...လှည်းကိုမမြင်သော် အသံကိုလည်း ကြားပါသလော”ဟု မေး၏။ ‘အသံလည်း ငါမကြား’ဟုဆိုလျှင် အရှင်ရသေ့သည် အိပ်ပျော်သလော’ဟု မေးပြန်၏။ ‘ဒါယကာ...ငါ အိပ်ပျော်သည်လည်းမဟုတ်’ဟု ဆိုပြန်လျှင် ‘အရှင်ရသေ့...အသို့ဖြစ်သနည်း၊ သညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏လော’ဟု မေးပြန်၏။ ‘ဒါယကာ... သညာနှင့်လည်း ငါပြည့်စုံ၏’ဟု ဆိုပြန်လျှင် ‘အရှင်ရသေ့သည် နီးလည်းနီးလျက် သညာလည်းရှိပါလျက် လှည်းငါးရာလုံးနှင့် သွားသည်ကိုမျှ မမြင်မကြားခြင်းသည် အကြောင်းအသို့နည်း’ဟု မေး၏။ ‘ဒါယကာ...ငါ၏သင်္ကန်း၌ မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်သည် မှန်၏’ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားလည်း ဪ...ရဟန်းတို့မည်သည် အလွန်အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ မိမိတို့၏ဈာန်သမာပတ် တရားကိုသာ ပွားစီးကာ နေနိုင်ပေ၏တကားဟု ကြံအောက်မေ့လျက် အာဠာရ ရသေ့၌ ထိုယောက်ျားသည် အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုခြင်း

ဖြစ်သတည်း၊ ဤသို့သော ရှေးအကြောင်းစကားကို ပုက္ကသမင်းသားသည် ဘုရားသင်အား လျှောက်ကြား၏။

သမာဓိအင်အား

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ပုက္ကသအား တရားဟောတော်မူလို၍ “အချင်း ပုက္ကသ....သင့်ကို ငါ မေးဦးအံ့၊ အကြင်သူသည် သတိပညာ ပြည့်စုံစွာလျက် မအိပ်စက်ပဲ လှည်းငါးရာတို့နှင့် လာသည်ကို မမြင်မကြားလိုက်၊ အကြင်သူလည်း ထိုနည်း သတိပညာရှိလျက် မအိပ်စက်ပဲ ထိုင်နေလျက်ပင် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပဲ့တင်ဟည်း၍ မိုးကြီးရွာလျက် လျှပ်စစ်ပြက်၍ သုံးချက်မိုးကြိုးကျလတ်သည်ကိုမျှ မမြင် မကြားလိုက်၊ ထိုသူနှစ်ဦးတို့တွင် ဘယ်သူသာ၍ ခဲယဉ်းစွာ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား....ကြီးစွာသောမိုး ရွာသွန်းဖိုးလျက် မိုးကြိုး ထစ်သည်ကို မကြားသောသူသာလျှင် အဆအရာသာ၍ ခဲယဉ်းမည် ထင်ပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်သော် “အချင်း ပုက္ကသ....တရံ သောအခါ ငါဘုရားသည် အာတုမ မည်သော ပြည်ဝယ် ကောက်နယ်တလင်းခန့်မျှသော တဲအံ့၌ သမာပတ် အာရုံဖြင့် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကြီးစွာသောမိုးသည် ရွာလတ်၍ လျှပ်စစ်တိမ်မီး လေကြီးမုန်တိုင်းသံတို့နှင့်တကွ သုံးချက်သော မိုးကြိုးတို့သည် ကျ၍ ငါနေသောဌာန၏ အပါး၌ ယောက်ျား ညီနောင်တို့ လေးကောင်သော နွားတို့ဖြင့် လယ်ထွန်နေရာ၌ နွားသတ္တဝါတို့ သေလေ ကုန်၏။ ထိုသေရာသို့ အာတုမပြည်သား လူအများတို့သည် အုန်းအင်းတက်မျှ လာကြကုန်သည်။ မိုးစဲသောအခါ ငါဘုရားသည် တဲအံ့ပါး၌ စင်္ကြံသွား၍ နေတော်မူစဉ် တဦးသောယောက်ျားသည် ငါ၏ ထံပါးသို့ကပ်၍ တုံဝပ်ရှိခိုးကာ နေလာ၏။ ထိုယောက်ျားကို ငါဘုရားသည် ဤသို့ မေးတော်မူ၏။ “ဒါယကာ....ဤများစွာသော လူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် စည်းဝေးလာကြသနည်း” ဟု မေးလျှင် ‘အရှင်ဘုရား....ယခု မိုးကြီးအရွာတွင် မိုးကြိုးကျလာ၍ နွားလေးခုတို့ သေရှာ သောကြောင့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ စည်းဝေးကြပါသည်၊ အရှင်ဘုရား ဘယ်မှာရှိပါ၍ မသိသနည်း’ ဟု မေး၏။ “ဒါယကာ....ငါလည်း ဤတဲအံ့မှာပင်နေ၏” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်မြတ်သည် လျှပ်စစ် တိမ်မီးဖြင့် မိုးကြီးရွာသည်ကို မမြင်သလော” ဟု မေး၏။ “ဒါယကာ....ငါမမြင်” ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား....အသို့နည်း၊ မိုးကြိုးသံကို မကြားသလော” ဟု မေးပြန်၏။ ဒါယကာ....ငါမကြား လိုက်” ဟု ဆိုလျှင် ‘အရှင်ဘုရား....အသို့တုံနည်း၊ အိပ်ပျော်သလော’ ဟု မေး၏။ ‘ငါအိပ်ပျော် သည်လည်းမဟုတ်’ ဟု ဆိုလျှင် ‘အရှင်ဘုရား....အသို့တုံနည်း၊ သညာရှိပါ၏လော’ ဟု လျှောက်ပြန် ၏။ ‘ဒါယကာ....သညာလည်းရှိ၏’ ဟု မိန့်တော်မူပြန်လျှင် အရှင်ဘုရား....နိုးလည်းနိုးကြားလျက် သညာလည်း ရှိလျက် လျှပ်ပြက်၍ မိုးရွာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကြိုးထစ်သည်ကိုလည်းကောင်း မမြင် မကြားလိုက်ခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲလေစွတကား၊ အရှင် မြတ်တို့သည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်လှစွာ သမာပတ်ချမ်းသာဖြင့် နေနိုင်ကုန်စွတကား’ ဟု ငါဘုရား အား အတိုင်းထက်အလွန် ချီးပ၍ ခုယ ပူဇော်ကာ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၍ သွားလေ၏။ ဤသို့သော အကြောင်းစကားကို ဘုရားမိန့်တော်မူလေသော် မလ္လမင်းသား ပုက္ကသလည်း “အရှင် ဘုရား.... အကုန်ပင်သည် ရှေးသောအခါက အာဠာရ ရသေ့၏ သိမ်မွေ့ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုပင် အလွန်ကြည်ညိုပါသည်၊ ယခုအခါ အရှင်ဘုရား၏ ဣန္ဒြေတော်ကို ကြားရသော် ရှေးကထက် အဆအရာသာလွန်၍ ကြည်ညိုစိုက်ပါသည်၊ အရှင်မြတ်သည် ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြား၍ သုံးပါးသော သရဏဂုံတို့ကို ဆောက်တည်၏။

ထို့နောက်မှ ပုက္ကသ မင်းသားလည်း ယောက်ျား တယောက်ကို ခေါ်၍ “အချင်းယောက်ျား.... သင် ငါ၏အိမ်သို့ သွားတည့်ချေ၊ သင်္ဂီ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ရံခါရံခါ ဆောင်အပ်သော နူးညံ့ သိမ်မွေ့ ချောမြေ့ ပြေပြစ်လှသော ပုဆိုးအစုံကို ယူတည့်ချေ” ဟု စေလိုက်၏။ ထိုယောက်ျားလည်း လျင်စွာသွား၍ ပုဆိုးအစုံကို ဆောင်ယူအပ်နှင်း၏။ ပုက္ကသ မလ္လာမင်းလည်း ဘုရား ခြေရင်းသို့ ကပ်ပြီးသော် “ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ဤ ပုဆိုးအစုံကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်တော်မူပါ” ဟု ကပ်လှူ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း “အချင်း ပုက္ကသ....ပုဆိုးတထည်ကို ငါဘုရားအား လှူ၍ တထည်ကို အာနန္ဒာအား လှူလော့” ဟု မိန့်တော် မူလေ၏။ ပုက္ကသလည်း ဘုရားအမိန့်တော်အတိုင်း လှူလေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ သင်္ကန်းအလှူခံရခြင်း မှတ်ချက်

[အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား ချီးမြှောက်အပ်သော လာဘ်ကို ပယ်၍ လုပ် ကျွေးသူ ဖြစ်လျက် ထိုပုဆိုးကို ခံလတ်သည်ကား ဥပဋ္ဌာက ကိစ္စ အပြီးသို့ ရောက်သော ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ လုပ်ကျွေးပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံမှ တခုသော လာဘ်ကိုမှ မရရှာစဖူးဟု သူတထူး ကဲ့ရဲ့ခြင်း ကင်းစိမ့်သောငှါလည်းကောင်း ခံတော်မူသည်။]

မြတ်စွာဘုရားလည်း မလ္လာမင်းအား တရားဒေသနာကို များစွာ ဟောတော်မူလိုက်၍ သွား လေ၏။ ပုက္ကသမင်းသားသွား၍ မကြာမြင့်မီ သင်္ဂီရွှေအဆင်းနှင့်တူသော နူးညံ့သိမ်မွေ့ချော မြေ့ပြေပြစ်လှစွာသော ပုဆိုးကို အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လှူ၏။ ကိုယ် တော်မြတ်လည်း တထည်ကို ဝတ်၍ တထည်ကို ရံတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဝတ်ရုံတော်မူလျှင် ရှင်တော် ဘုရား၏ အဆင်းသည် ဝင်းဝင်းညီးညီး တောက်လောင်ပြီးသော မီးကျိုး၏ အလှုံကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ယုဂန္ဓါရံတောင်ဦးမှ ကုန်းမြူးထွက်ပြုသော သူရိယာစက်ဝန်းသို့ လည်းကောင်း၊ အသောင်းအသိန်းသော လူ နတ် ပရိသတ်တို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်စွာ စံပယ်သော အာဘဿရ ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း ချီးသောင်းတုတ်ကျ၍ မဆုံးမကုန်နိုင်အောင် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်သည် တပြိုင်တည်းပွင့်၍ တင့်တယ်ခြင်းအထွတ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထူးသောရောင်ခြည်တော်များ

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....အရှင်မြတ်၏ ကိုယ်တော်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြင်ဖူးမြဲ ထူးကဲတင့် တယ်လှ၏ တကား၊ ကိုယ်တော်ရောင်တို့သည် ပြောင်ပြောင်ညီးညီး ယိုစီးဘနန်း ဖြစ်သည်တကား” ဟု နားတော် လျှောက်တင်သော် ဘုရားသခင်ကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ.... ထွန်းခါစဖြစ် သော တန်ဆောင်ဆီမီးသည်လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းခါနီးဖြစ်သော ဆီမီးသည်လည်းကောင်း ကြီး စွာသော အလှုံဖြင့် အလွန် ထွန်းပခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည်လည်း ဗောဓိ ပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို ရ၍ ဘုရားဖြစ်ဦးစအခါ၌လည်းကောင်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူရအံ့သော နေ၌လည်း ကောင်း ဤကာလနှစ်ပါး၌ ထူးခြား၍ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို ဆောင်လေသတည်း၊ အာနန္ဒာ ယနေ့ကုန်မြောက်၍ မိုးသောက်ယံအခါ၌ ကုသိနာရုံပြည်ဝယ် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းပင်စုံ အကြား၌ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ နေရာကို

သိမ်းလော့၊ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ကြွတော်မူလေသဖြင့် ရေခံတက်ပင် ရောက်သော ကကုဓာမြစ်သို့ ရောက်လေသော် “ရေလည်းသောက်တော်မူလိုသည်၊ သပ်လည်းသပ္ပယ်တော်မူလိုသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်တိုင်ဆင်းလျက် မြစ်တွင်း၌ ရေသပ္ပယ်တော်မူ၏။ ထိုမြစ်မှ တက်၍ကမ်း၏ အထက်၌ သရက်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူသည်။

အကျိုးကြီးသောဆွမ်းနှစ်ပွဲ

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ရေသနပ်တော်ကို ညှစ်၍ ကျန်ရစ်လေရကား အရှင်စုန္ဒသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံပါး၌ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား စုန္ဒ... ငါ့ကိုယ်တော်ပင်ပန်းလှ၏။ ဤဌာနတွင်ပင် တခဏလျောင်းတော်မူဦးအံ့၊ ဒုက္ခကို ခင်းလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်စုန္ဒလည်း ဒုက္ခတော်ကို လေးထပ်ပြု၍ ခင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဒုက္ခထက်တွင်ပင် ခြင်္သေ့မင်း၏ လျောင်းခြင်းကဲ့သို့ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူ၏။ အရှင် အာနန္ဒာရောက်လာသော အခါ ကောင်းစွာခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားသည် ယခုဝမ်းလေးရခြင်းဟူသော အကျိုးဖြစ်လေသောကြောင့် ရှေ့ပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ်သော စုန္ဒဒါယကာအား နှလုံးမသာရှိလေရာသည်၊ သူတထူး အပြစ်တင်လေရာသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒ၏ ဝက်သားဆွမ်းကို စားရသောကြောင့် ရောဂါကြီးပွား၍ နိဗ္ဗာန်လားရလေသည်။ ကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် မရှိလေပါဟု နှလုံးမသာဖြစ်လေရာသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သားအာနန္ဒာ စုန္ဒဒါယကာ၏ နှလုံးမသာခြင်းကို သင်ဖျောက်လေလော့၊ အသို့ဖျောက်ရာသနည်း ဟူမူကား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် စုန္ဒဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီးမှ နိဗ္ဗာန်ကို ကြွတော်မူသည်။ စုန္ဒဒါယကာအား များစွာသော အကျိုးရှိပေစွာဟု မိန့်တော်မူသောစကားကို ဘုရားရှင် မျက်မှောက်တော်မူ ငါကြားလိုက်ရ၏။ ဘုရားဖြစ်အံ့သောနေ့ ကပ်လှူရသော သုဇာတာ၏ ဘနာနိဆွမ်းသည်လည်းကောင်း၊ ရွှေပြည် နိဗ္ဗာန် စံအံ့သောနေ့ ကပ်လှူသော စုန္ဒဒါယကာ၏ ဆွမ်းသည်လည်းကောင်း ဤဆွမ်းနှစ်ပါးသည် အခြားကာလ၌လှူရသော ဆွမ်းတို့ထက် ကဲတက် ထူးမြတ်သောအကျိုးရှိ၏။ ငါဘုရား၏ အားအင်ဗလကို ကုမထောက်ပံ့၍တည်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို ငါကြားလိုက်ရ၏ ဟူ၍ သင် ဟောဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့မှာထားလျက် နားနေတော်မူပြီးသော် ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤနေရာတွင် မနေသင့်သေး၊ ဟိရညဝတီမြစ်၏ ထိုမှာဘက်သို့ ကူးကြကုန်အံ့၊ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ဝင်ကြကုန်အံ့” ဟုမိန့်တော်မူသော် ကိုယ်တော်၏အားသည် လျော့ပါးလေရကား ရှေ့ယိမ်း နောက်ယိမ်းဖြင့် ကတိမ်းကပါး ရှိတော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရှင်စုန္ဒသာလျှင် လက်ယာ လက်ဝဲဖြင့် တွဲမ၍ ထူရ၏။

ယင်းသို့ နေနားကာ ကြွတော်မူလာသဖြင့် ကုသိနာရုံပြည်၏ အနီးသို့ ရောက်သော် မလ္လာမင်းတို့၏ ပျော်ခင်းအလို့ငှါ ကောင်းစွာပြုပြင်၍ထားသော မြို့၏ အနောက်တောင်ပါး တာငါးရာခန့် ကွာသောအရပ်၌ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ အင်ကြင်းပင်စည်တို့၏ အကြား၌ မလ္လာမင်းတို့၏ နေနားခြင်းငှါထားသော ရတနာညောင်စောင်းကို မြင်လျှင် ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါဘုရားသည် အားတော်ကုန်ခန်း၍ ပင်ပန်းလှချေပြီ၊ ဤညောင်စောင်းကို ယူ၍ အင်ကြင်းပင်စုံတို့၏ အကြား၌ မြောက်သို့ ဦးခေါင်းထား၍ လျင်လျားစွာ ခင်းဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား၌ သနားစုံမက်ခြင်း ပြင်းလှသည်နှင့် ယောက်ျားဗိုလ်ခြေ ကုဋေတသောင်း ဆင်ပေါင်း ကုဋေတထောင် အားကိုဆောင်သော နောင်တော်ဘုရားသည် အားတော် ကုန်လှလေပြီ။ ဤယနေ့ပင် နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့ ဝင်လိမ့်ယောင်တကားဟု ချောက်ချား ပူပင်လှသော နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရရှိလျက် ယိုထွက်သော မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ ဒုက္ခတော်ကို ခင်းလျက် အင်ကြင်းပင်စုံတို့၏ အကြား၌ ညောင်စောင်းကို ထားပေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထို ညောင်စောင်းထက်တွင် ရွှေခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ဖြည်းညှင်းသာယာစွာ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူလေ၏။

မြောက်သို့ ဦးခေါင်းထားပုံ မှတ်ချက်

ပရိနိဗ္ဗာန်သုတ် ပါဠိတော်၌ ‘ဥတ္တရသီသကံ မဉ္ဇံ ပညပေသိ’ဟု လာရှိသည် ဖြစ်လျက် အချို့ဆရာတို့က (မျက်နှာဘော်ကိုသာ မြောက်သို့ ထားသည်၊ ဦးခေါင်းကား အရှေ့ကိုပင် ပြုသည်)ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း (ပြုဗျတ္တရာ၊ ရပ်ဒိသကံ၊ လျောင်းကာတူရူ၊ ဦးခေါင်းမူ၍)ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုစကားကို ကိုးစားလောက်သော ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင် မရှိလေ။ (ဥယျာဉ်တွင်း၌ အင်ကြင်းပင်ပျို နှစ်ပင်ကား တောင်မြောက်ယှဉ်လျက် ယှက်တင်သော အကိုင်း အခက် အရှက် အညွန့် ရှိသည်။ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သည်။ ထို အပင်၏ အကြား၌ မြောက်အပင်ကို ခေါင်းရင်းထား၍ ခင်းသည်)ဟု အဋ္ဌကထာ လာသည်။ ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သည် သုံးဂါဝုတ်သာ ကွာသည်။ ယင်းသို့ နီးစွာလျက် မြတ်စွာဘုရားသည် အားတော်ကုန်လှလေရကား ခရီးအကြား၌ နှစ်ဆယ့်ငါးကြိမ် နေနား၍ အလွန်သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကြွတော်မူရချေသောကြောင့် ညနေချမ်းမှပင် အင်ကြင်းကောသို့ ရောက်တော်မူနိုင်သည်။ ဘုရားသခင်သည် အပင်ပန်းသည်းစွာ ခံလျက် ဤ ကုသိနာရုံပြည်သို့ အဘယ့်ကြောင့် ကြွတော်မူသနည်း၊ တပါးသော တိုင်းနိုင်ငံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုကောင်းသလော ဟူမူကား တပါးသော အရပ်၌လည်း နိဗ္ဗာန်ယူခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသည်ပင်။ ယင်းသို့ တတ်ကောင်းသော်လည်း ဤအရပ်၌ နိဗ္ဗာန်ယူခြင်းသည် မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောခွင့် သင့်ခြင်း၊ သုဘဒ် ပရိဗိုဇ်ကို ဆုံးမတော်မူရခြင်း၊ ဓာတ်တော်ကို လုယက်ကြသော ကလဟဝိဝါဒ၌ ဒေါနပုဏ္ဏား ဖြေဖျန်၍ ဝေဖန်အံ့သော အကြောင်းရှိခြင်း ဤအကြောင်းသုံးပါးကို မြင်တော်မူ၍ ကြိုးစားအားထုတ်ကာ ကြွလာ တော်မူသတည်း။

ကုသိနာရုံပြည်မှန်

ဘုရားမြတ်စွာသည် ရတနာသလွန် ညောင်စောင်း၌ မြောက်သို့ ဦးခေါင်းပြု၍ လျောင်းတော် မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရား...ဤကုသိနာရုံပြည်သည် မကြီးမကျယ် ပြည်ငယ်တိုင်းငယ်သာ ဖြစ်ပါသည်တကား။ ဝန်းလျားကျယ်စွာ မဟာရာဇဌာနီ ဖြစ်ကုန်သော စမ္မာနဂိုရ်ပြည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ သာဝတ္ထိပြည်၊ သာကေတပြည်၊ ကောသမ္မိပြည်၊ ဗာရာဏသီပြည် စသော ပြည်ကြီးတို့၌သာလျှင် နိဗ္ဗာန်စံယူ ခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည်။ ထိုပြည်ရွာတို့၌ ခတ္တိယ မဟာသာလ၊ မြာဟ္မဏ မဟာသာလ၊ ဂဟပတိ မဟာသာလ ဖြစ်ကုန်သော ဥပါသကာများတို့သည်လည်း အရှင်မြတ်အား အလွန်

ကြည်ညိုပါကုန်သည်၊ ချီးမြှောက်ပူဇော်လိုကုန်သည်၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြို့ရွာတို့၌သာလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်လားတော်မူစေချင်ပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဤကုသိနာရုံပြည်ကို ငယ်သည်ဟူ၍ သင်မှတ်သလော၊ ရှေးသောအခါ စကြာရတနာဖြင့် လေးကျန်းလုံးကို လှည့်ပတ်သော သုဒဿန စကြာမင်း ငါဖြစ်သောအခါ ဤပြည်ရွာသည် ကုသဝတီဟူသော အမည်ဖြင့် စည်ပင်ပြန့်ပြော အံ့ဩစရာ မဟာရာဇဌာနိဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု အကြောင်းရင်းပြ၍ သုဒဿနစက္ကဝတ္တိသုတ်ကို ဟောတော် မူသည်။

ပန်းအမျိုးမျိုးပွင့်ကြပြီ

ယင်းသို့ ရတနာညောင်စောင်းထက် လျောင်းစက်တော်မူသောကာလ ခြေရင်းမှလည်းကောင်း၊ ခေါင်းမင်းမှလည်းကောင်း တည်သော အင်ကြင်း ပင်ပျိုတို့သည် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပူဇော်ခြင်း ငှါ အခါမဲ့ဖြစ်လျက် အသစ်အသစ်သော အပွင့်အင့်တို့ဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပွင့်ကုန်လျက် ဝတ်မှုန် ဝတ်ဆံတို့သည် ကိုယ်တော်ထက်သို့ ကြွေသက်ကုန်၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ ရှိကုန်သော သစ်ပင်အပေါင်း တို့သည်လည်း နှာမောင်း ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဘုရားရှံရာသို့ ရှေးရှုညွတ်လျက် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ကုန်၏။

ထိုဥယျာဉ်၌ သစ်ပင်တို့သည်သာ ပွင့်ကုန်လာသည် မဟုတ်၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ တိုက်တွင်း၌ ခပင်းသစ်ပင်တို့သည်လည်း နှစ်လိုစဖွယ် ငယ်ငယ်ကြီးကြီးသော အသီးအပွင့်တို့သို့ ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပင်စည် အခက် အရှက် အခွဟူသမျှ၌ ပဒုမာကြာသဏ္ဍာန် ဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန် နှင့်တကွ ခန္ဓပဒုမာ၊ သာခပဒုမာ၊ ပတ္တပဒုမာ၊ ဝိဇ္ဇပ ပဒုမာမည်သော ပန်းတို့သည် ပြည့်လျှမ်းစွာ ထွက်၍ ထွက်၍ ပွင့်ကုန်၏။

ယူဇနာ သုံးထောင်ကျယ်သော ဟိမဝန္တာတောင်မင်းနှင့်တကွသော တောအုပ်သည် တပေါင်း တည်းစု၍ စည်းအပ်သော ဥဒေါင်းမြီး ယပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အကြားမလပ် စီလုပ်အပ်သော ပန်းဆိုင် ကွန်နက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြာသွတ်အိုး၌ တပေါင်းတည်း စိုက်အပ်သော ကြာကဲ့သို့ လည်းကောင်း တင့်တယ်စွာဖြစ်၍ အလွန်မွှေ့လျော် ပျော်ပါးဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုဥယျာဉ်၌ နေကုန်သော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်လည်း ပန်းဝတ်မှုန်ကို ဆွတ်၍ ကိုယ်တော်မြတ် ကို ဖြန့်ကြဲကုန်၏။ အထက်ဘုံ၌နေသော နတ်တို့သည်လည်း ရွှေသားအဆင်း ဝင်းဝင်းညီးညီး ထီးရွက်ပမာဏ ပွင့်ဝတ်ကြွလျက် ကုဋျံမျှသော ဝတ်မှုန်ရှိသော မန္တာရဝမည်သော နတ်ပန်းတို့ဖြင့် ကြဲဖြန့်ပူဇော်လာကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော အထုံအခိုး မွှေးမျိုးနံ့သာတို့ဖြင့်လည်း ကြဲဖြန့် ပူဇော် လာကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာတို့ဖြင့်လည်း တီးမှုတ်ကာ ပူဇော်လာကြ ကုန်၏။

နတ်တို့သာလျှင် ပူဇော်လ ကြကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ မြင်းမိုရ်တောင်ခြေ၌ နေကုန်သော နဂါး ဂဠုန် ကုမ္ဘက်များစွာ အသုရာတို့သည်လည်း ထူးမြတ်သော ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရတနာ ပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ချီးမြှောက်ကာ ပူဇော်လာကုန်သတည်း။

နတ်ပန်းကုံးကြီးဖြင့် ပူဇော်ခြင်း

အသက်ရှည်စွာ ဝေဟာသဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဝရုဏဝါရုဏ မည်သော နတ်တို့သည် ယောက်ျား မြတ်သည် လူ့ပြည်၌ ဖြစ်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ကြားစကပင် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားတော်မူသောအခါ ငါတို့သွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ပန်းကုံးကြသည်။ ထိုနတ်တို့ ပန်းကုံးစဉ်ပင် ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားတော်မူသည်။ တပါးနတ်တို့က ဘုရားလောင်း ဖွားတော်မူပြီ။ ‘သင်တို့ဘယ်သူကို ပူဇော်ရန် အလို့ငှါ ပန်းကုံးပါသနည်း’ဟု မေးသော် ‘ငါတို့ ပန်းကုံး၍ မပြီးသေး၊ တောထွက်သောနေ့မှ ပူဇော်တော့အံ့’ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် တိုင်၍ တောထွက်တော်မူပြီဟု ကြားလျှင် ဘုရားဖြစ်သောနေ့မှ သွား၍ ပူဇော်တော့အံ့ဟု ဆိုပြန် ကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီဟု ကြားပြန်လျှင် ငါတို့ ပန်းကုံးကား မပြီးချေသေး၊ ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူသော နေ့မှသွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ ဓမ္မစကြာတရားဟော၍ ပြီးပြီဟု ကြားပြန်လျှင် ယမိုက်ပြာဠိဟာတို့ပြသော နေ့မှ သွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ ပြာဠိဟာပြု၍ ပြီးပြီဟု ကြားလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ တရားဟောသောအခါမှ ငါတို့သွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ တရားဟောပြီး၍ သင်္ကဏ္ဍနဂိုရ်ပြည်သို့ သက်ဆင်းပြီဟု ပြောကြလျှင် အာယုသင်္ခါရ လွတ်သောနေ့မှ သွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ မာရ်နတ် တောင်းပန်သဖြင့် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူပြီဟု ကြားပြန်သော် ပန်းကုံး၍ မပြီးသေး၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်တော်မူသောနေ့မှ သွား၍ ပူဇော်အံ့ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ဝင်သောနေ့သို့ ရောက်သောအခါ များစွာသောနတ်တို့က ‘ယနေ့ ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်ဝင်လတ္တံ့ ဟု ရတနာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော်မူပြီ။ သင်တို့ သည် ဘယ်သူအလို့ငှါ ပန်းကုံးပါသနည်း’ဟုမေးကြသော စကားကို ကြားရသော် ဤဘုရားသည် ဘယ်သူ့ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ ယခုပင်လျှင် မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားမြင်၍ ယခုပင်လျှင် တောထွက်တော် မူသည်၊ ယခုပင်လျှင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်၊ ယခုပင်လျှင် ဓမ္မစကြာတရားဟောသည်၊ ယခုပင် လျှင် တန်ခိုးပြသည်၊ ယခုပင်လျှင် နတ်ပြည်က သက်သည်၊ ယခုပင်လျှင် အာယုသင်္ခါရ လွတ်သည်၊ ယခုပင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ဝင်သည်ဟု ဆိုသည်မှာ နံနက်အခါ၌ ယာဂု တသောက်ခန့်မျှသာ တည်ပါသည်တကား၊ ပါရမီဆယ်ပါးကို ရှည်လျားစွာ ဖြည့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရသော ထိုဘုရားအား ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် မသင့်မလျောက်ပတ်ပါတကားဟု ဆို၍ အလိုအတိုင်း မပြီး သေးသော ပန်းကုံး ကိုပင် လျှင်စွာယူ၍ လာခဲ့သော် နတ် ဗြဟ္မာ ပရိသတ်တို့ ဝန်းပတ်ခြင်း အားကြီးသောကြောင့် စကြာဝဠာတိုက်တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါအခွင့်မရ၊ စကြာဝဠာအနားရေးမှသာ ရပ်မျှော်၍ အထံတော်သို့ ရောက်အောင် တယောက်လက်မှသည် တယောက်လက်သို့ ကမ်းလျက် ပူဇော်ရကုန်၏။

ပူဇော်မှုအမှုန်မြတ်ဆုံး

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂဠုန်နဂါး သိကြား ဗြဟ္မာ နတ်များစွာတို့၏ ပူဇော်လာခြင်းကို မြင်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ဤစကြာဝဠာတိုက် တသောင်း တွင်း၌ ရှိနေကုန်သော ပန်းသစ်ပင် အပေါင်းနှင့် တကွ များစွာသော နတ် ဗြဟ္မာတို့ဝ ည် အထူး ထူးသော ပူဇော်သက္ကာတို့ဖြင့် ငါဘုရားအား ပူဇော်ကုန်ပြီ။ ဤသို့ပူဇော်ကာမျှဖြင့် ငါဘုရားအား ညွတ်တွား ပူဇော်သည် မမည်သေး၊ မြတ်နိုးရတနာ ပြုသည်မမည်သေး၊ လောကုတ္တရာအားလျော်စွာ သော အမှုကို ပြုသည် မမည်သေး။ ‘ချစ်သားအာနန္ဒာ...အကြင် ဥပါသကာ ဥပါသိကာမတို့သည်

လည်းကောင်း၊ ရဟန်း ယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း ငါပညတ်တော်မူအပ်သော ဝါရိတ္တသီလ စာရိတ္တ သီလတို့ကို ရိုသေစွာ ကျင့်ဆောင်ကုန်၏။ ဓမ္မာနုဓမ္မပုဂ္ဂိုလ် ဟု ဆိုအပ်သော လောကုတ္တရာ တရားအားလျော်သော အကျင့်တို့ကို ရိုသေစွာ ကျင့်၍ နေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် ငါဘုရားကို ရိုသေ လေးမြတ်သည် မည်၏။ ချစ်ကြည်မြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်သည် မည်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ၏သာသနာ၌ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော ဥပါသကာ ဥပါသိကာ ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီ အများတို့သည် လောကုတ္တရာတရား၏ ရှေ့အဖို့ဖြစ်သော ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်ကိုသာ ရိုသေစွာ ကျင့်သုံးကုန်ရာ၏” ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ပါဠိတော်ကား—

ယော ခေါ အာနန္ဒ ဘိက္ခုဝါ ဘိက္ခုနီဝါ ဥပါသကောဝါ ဥပါသိကာဝါ ဓမ္မာနုဓမ္မပုဂ္ဂို-
 ပန္နော ဝိဟရတိ သာမိစိပုဂ္ဂိုပန္နော အနုဓမ္မစာချံ၊ သော တထာဂတံ သက္ကဏေတိ၊ ဂရူ-
 ကဏေတိ၊ မာနေတိ၊ ပူဇေတိ၊ အပစိယတိ ပရမာယ ပူဇာယ၊ တဿာတိဟာနန္ဒ ဓမ္မာနု-
 ဓမ္မပုဂ္ဂိုပန္နော ဝိဟရိဿာမ သာမိစိပုဂ္ဂိုပန္နော အနုဓမ္မစာရိနေတိ၊ ဧဝံ ဝေါ အာနန္ဒ သိက္ခိ-
 တဗ္ဗန္တိ -

ဟူသည်တည်း။ (အနက်မှာ ရှေ့အဓိပ္ပါယ်အတိုင်းပင်။)

မြတ်စွာဘုရားသည် တပါးသော အရာ၌ ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးကိုဆင်ခြင်လျက် ပန်းတပွင့် မျှပင် စင်လှူ ရခြင်းဖြင့် အပ္ပမေယျ မနှိုင်းဆ နိုင်သော အကျိုးရှိဟန်ကို ပြည့်စုံတော်မူပါလျက် ဤအခါဝယ် အာမိသပူဇာကို အဘယ်ကြောင့် ပယ်တော် မူသနည်း ဟူမူကား- သာသနာတော်၏ မြင့်ရှည်စွာ တည်ခြင်းကို အလိုတော် ရှိလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်လေးပါး တို့အား ချီးမြှောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း မိန့်တော်မူသတည်း။ အကယ်၍ ပယ်တော်မမူငြားအံ့၊ နောက် သား သတ္တဝါတို့သည် စာရိတ္တ ဝါရိတ္တ သီလ အရာ၌လည်းကောင်း၊ သမာဓိ ဝိပဿနာ အရာ၌ လည်းကောင်း လွန်စွာ အားမထုတ်ပဲ လှူဒါန်းခြင်း ပေးကမ်းခြင်းကိုသာ များစွာ ပြုကြကုန် လတ္တံ့။ ထိုသို့ပြုကြခြင်းသည် သာသနာတော်၏ အမြစ်မူလ မဟုတ်ရကား ဆုတ်ယုတ်ခြင်း လျင်စွာ ဖြစ်လေရာသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းသော ကျင့်ဝတ် သိက္ခာတို့ကို လွန်စွာ အားထုတ် စိမ့်သောငှါ၊ နောင်လာ နောက်သားတို့ မဂ်ဖိုလ် တရား နိုးစိမ့်သောငှါ အာမိသပူဇာကို ပယ် ခွါ၍ မိန့်တော်မူသတည်း။

(ဤကား - အဋ္ဌကထာ၌ လာသော အဓိပ္ပါယ်တည်း။)

နတ်ဘို့ပူဇော်ခွင့်ရခြင်း

ယင်းသို့ ရတနာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော် မူသောအခါ အရှင်ဥပဝါဏသည် ဘုရား ရှေ့တော်၌ ယပ်ခတ်ကာ နေ၏။ ဘုရား သခင်လည်း ‘ရှင်ဥပဝါဏ ရဟန်း...ရှားလော့၊ သွားလေ လော့၊ ငါ၏ရှေ့တော်ဘွင် မနေလင့်’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှင်ဥပဝါဏလည်း တခွန်းသော စကားဖြင့် ပင် လက်တွင်ကိုင်သော ယပ်ကိုချ၍ လျှောက်ပတ်ရာ ဌာန၌ နေ၏။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒက အရှင်ဥပဝါဏကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပယ်ရှားတော် မူပါ လိမ့်နည်း ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ ကပ်ပြီးသော် ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...ဤ အရှင်ဥပဝါဏသည် ပဌမဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော ဝါတော်နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ အရှင်ခြေရင်းဝယ်

ဝပ်စင်းစား၍ ရှည်လျားစွာ လုပ်ကျွေးဘူးသောသူ၊ အနီး၌သာ နေပေသောသူ ဖြစ်ပါလျက် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဤအခါ၌ ငါ၏ ရှေ့ပါးတွင် မနေလင့်၊ ရဟန်း သွားဦးလော့ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပယ်ရှားတော်မူပါသနည်း'ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း 'ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါ့တပည့်ဖြစ်သော ဥပဝါဏ၌ အပြစ် မရှိ၊ ယေဘုယျအားဖြင့် တသောင်းသော လောကဓာတ်မှလာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ငါ့ဘုရားမျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ စည်းဝေးရှာကြကုန်၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤဥယျာဉ်မှ စ၍ တဆယ်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်အတွင်း၌ ပြကတေ့နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းရကား သားမြီးတမျှင်တွင်မျှ နှစ်ကျိပ်လည်းကောင်း သုံးကျိပ်လည်းကောင်း တန်ခိုးဖန်ဆင်း၍ နေကြရကုန်သည်။ မြက်နှယ် သစ်ပင် ကောင်းကင်ပြင်မျှ မလပ်ရအောင် အထပ်ထပ် စည်းဝေးနေကြကုန်သည်။ ရှင်ဥပဝါဏကား ကိုယ်ကြီးလှသည်၊ တန်ခိုးအဘိညာဉ်လည်း ကြီးလှသည်။ ဥပဝါဏ၏ ပြင်ဘက်က နေရကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ငါ့ဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်နှင့် မရသောကြောင့် 'ငါတို့ကား ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အဝေးစကြဝဠာမှ လာပါကုန်သည်။ ဤအရှင် ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်ကာ၍ မျက်နှာတော်ကိုမျှ မဖူးရပါ'ဟု များစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ ငြူစူကြကုန်သည်။ နတ်တို့၏ မျက်စိသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ကိုယ်ကိုသာ ထွင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်သည်။ ရဟန္တာတို့၏ ကိုယ်ကိုကား ထွင်းဖောက်၍ မမြင်နိုင်။ ဤဥပဝါဏကား ဆင်ဖြူ ပမာဏ ကြီးလှသော ကိုယ်လည်း ရှိသည်။ တန်ခိုးကြီးသော ရဟန္တာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်တို့ ငြူစူခြင်းကင်းစိမ့်သော ငှါ ဥပဝါဏကို ရှားလေလော့ဟု ငါဆိုတော် မူသတည်း'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရှင်ဥပဝါဏထေရပုတ္တိ

[ထို အရှင်ဥပဝါဏကား အဘယ် ပုညကြောင့် ကြီးလှသော ကိုယ်၊ ကြီးလှသော တန်ခိုး ရှိသနည်း ဟူမူကား-ရှေးဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသော အခါ ဤဥပဝါဏ၏ အလောင်းသည် တဦးသော သူကြွယ်၏ အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ဝိပဿီ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် လားတော်မူ၍ တခဲနက် ကျန်ရစ်သော ဓာတ်တော်တို့ကို လူအများတို့သည် အလျားတတောင်၊ အနံတထွာ၊ အထူလက်နှစ်သစ်ရှိသော ရွှေအုတ်တို့ဖြင့် အပြန်အစောက် တယူဇနာရှိသော ရွှေစေတီကို တည်လုပ် ကြကုန်သည်။ ထိုနောက်မှ ဘုမ္မစိုး နတ်တို့က တယူဇနာ၊ အာကာသစိုး နတ်တို့က တယူဇနာ၊ မိုးနတ်သားတယူဇနာ၊ တိမ်နတ်သား တယူဇနာ၊ စာတု မဟာရာဇ်နတ်တို့ တယူဇနာ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့ တယူဇနာစီ ထပ်မံကာတည်ကြကုန်သဖြင့် ခုနှစ်ယူဇနာရှိသော စေတီတော်သည်ဖြစ်၏။ လူတို့ ပူဇော်ခြင်းငှါ ပန်းနံ့သာ ပုဆိုး စသည်တို့ကိုယူ၍ လာသော် စေတီတွင် စောင့်သော နတ်တို့က လူတို့မြင်စဉ် စေတီတော်သို့ တင်၍ ပူဇော်ကုန်သည်။ ထိုအခါ ရှင်ဥပဝါဏ၏ အလောင်းဖြစ်သော သူကြွယ်သည်လည်း ရွှေအဆင်းရှိသော ပုဆိုးတို့ကို ယူ၍ ပူဇော်ခြင်းငှါ စေတီသို့ လာသည်တွင် ဆင်းဝါကောင်းမြတ်သော စေတီစောင့်နတ် တဦးသည် ပုဆိုးကိုလှမ်းယူ၍ စေတီတော်ကို ပူဇော်ပေ၏။ သူကြွယ်လည်း ထိုနတ်ကိုမြင် သဖြင့် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ 'ငါလည်း ဤကဲ့သို့ နောက်နောင်ဘဝ၌ ဖြစ်ရ စေသော'ဟု ဆုတောင်း၏။ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်ပြည်၌ နတ်၏ အဖြစ်ကိုရ၏။ ထိုမှစ၍ လူ့ပြည်နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာသာ အစဉ်အလာပြီးမှ 'ကဿပ

ဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဓာတ်တော် စေတီစောင့်နတ် ဖြစ်သတည်း၊ ကဿပ ဘုရား သာသနာလွန်သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ရွာ၌ ဖြစ်လေ၏၊ ငါတို့ဘုရားပွင့်တော် မူသောကာလ လူတို့နေရာ သာဝတ္ထိပြည်ရပ် မြတ်သော အမျိုး၌ဖြစ်လာ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သာသနာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုသဖြင့် မမြင့်မီပင် ရဟန္တာဖြစ်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် အရှင်ဥပဝါဏသည် အဆင်းလည်းလှသည်၊ ကိုယ်လည်းကြီးသည်၊ တန်ခိုး လည်း ကြီးမားသတည်း။]

နတ်ဗြဟ္မာတို့ငိုကြွေးကြခြင်း

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ နားတော်လျှောက်ပြန်၏။ “အရှင်ဘုရား.... တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်၌ အသပ်ထပ် စည်းဝေးလာသော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ နှလုံး သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ကုန်သနည်း၊ အဘယ်စကားကို ဆို၍ ပူဇော်ကုန်သနည်း” ဟု လျှောက်ကြား သော် ‘ချစ်သား အာနန္ဒာ... မြေမိုးကောင်းကင် ထက်ဝန်းကျင်မှ စည်းဝေးကြသော ဤ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပေတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်လားလွယ်စေတကားဟု တောင့်တ၍ ဦးခေါင်း၌ဆံကို ဖရိုဖရဲကြဲဖြန့် လျက် တရွှိုက်မက်မက် ငိုကြွေးကုန်သည်၊ ပြင်းစွာ လူးလဲကုန်သည်’ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် ရဟန်းတော်

“အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ မာတုဂါမတို့ ဆည်းကပ်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့ ကျင့်ပါ ရအံ့နည်း” ဟု နားတော်လျှောက်ပြန်၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ... ကိလေသာကို ပယ်ခွါလိုသော ရဟန်း သည် စည်းစောင်ရန်း လုံခြုံရာ၌နေသော နွားကဲ့သို့ တိုက်တံခါးလုံခြုံသော ကျောင်း၌သာ ကိန်း အောင်း၍ နေရာ၏။ မာတုဂါမတို့ ရောက်လာသော်လည်း အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဆင်းကို မမြင်ရ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရုန့်ရင်းတပ်မက်သော ရာဂသည် မဖြစ် နိုင်ရာ၊ မြင်ရသော်သာလျှင် ပြင်းစွာသော ရာဂသည် ဖြစ်လွယ်၏။ ထို့ကြောင့် မမြင်ရရာ၌ နေခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်သော ပဋိပတ်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား.... အကယ်၍ ဆွမ်းခံသောအခါ ဆွမ်းလှူလာသော အခါ၌ မြင်ချေမှုကား အသို့ ကျင့်အပ်ပါနည်း” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ... မာတုဂါမတို့ကို အကယ်၍ မြင်ကုန် ငြားအံ့၊ စကားမပြောနေခြင်းသည်ပင် မြတ်သောပဋိပတ်တည်း၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ=ထက်စွာ သော သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ငါနှင့် စကားဆိုမှုကား သင်၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု ဆို၍ ရပ်လာ သောယောက်ျားနှင့် စကားပြောခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ မာတုဂါမတို့အား စကားပြောဆိုခြင်း သည်မမြတ်၊ ငါ့ကိုခေါ်မှုကား သင်၏အသားကို ထွင်း၍ စားအံ့ဟူ၍ ရပ်လာသော ဘီလူးမအား စကားမဟောပြောခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ ချစ်ဖွယ်ရှိသော မာတုဂါမတို့အား စကားပြောခြင်း သည် မမြတ်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမှုကား မာတုဂါမတို့နှင့် စကားဟောပြောရသည် ရှိသော် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်ရှိသော် နှစ်သက်ခြင်း ရာဂသည် ဖြစ်၏။ ရာဂဖြစ်သည် ရှိသော် အထူးထူးသော ကိစ္စကို ကြံခြင်းဟူသော သက်ပွရာဂသည် ဖြစ်၏။ သက်ပွရာဂ ဖြစ်သည်ရှိသော် တဏှာ ဥပါဒါန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတဏှာ ဥပါဒါန် ဖြစ်သည်

ရှိသော် သီလ၏ ညစ်ညူးပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၍ အပါယ်လေးပါးသို့ လားခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စကားပြောရခြင်းသည်မမြတ်'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား-မာတုဂါမတို့သည် ပြဿနာကို မေးခြင်းငှါ ကျောင်းသို့လာ၍ တနေ့ပတ်လုံး သော်လည်း မေးလျှောက်၍ နေငြားအံ့၊ သီလသီတင်း ဖြည့်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း တောင့်တငြားအံ့၊ တရားတော်ကိုလည်း နာလို၍ တောင်းပန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့နှင့် လျှောက်ပတ်သော ကံကိစ္စကို သော်လည်း ရွက်ဆောင်၍ နေလာငြားအံ့၊ ထိုအခါ တစုံတခုသော စကားကိုမျှ မပြောခဲ့ရ သော် ရဟန်းတို့သည် ဆွံ့အသည်၊ နားပင်းသည်၊ လောကအရာ မလိမ္မာသည်၊ ပညာမရှိသည်ဟု ဆိုလိမ့်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် စကား ပြောဟောရချေသော် အဘယ်သို့ နှလုံးထားအပ်ပါသနည်း' ဟု နားတော်လျှောက်ပြန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း ‘ချစ်သား အာနန္ဒာ-ကျောင်းသို့ ရောက် လာသော မာတုဂါမတို့အား စကားပြောလိုသည် ရှိသော် အမိလောက်ရှိသော မိန်းမတို့၌ အမိ ဟူသောစိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၊ နှမမျှလောက်ရှိသော မိန်းမတို့၌ နှမဟူသော စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၊ သမီးမျှလောက်ရှိသော မိန်းမတို့၌ သမီးဟူသော စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၊ အာနန္ဒာ-မာတုဂါမတို့ အား စကားပြောဟောသော အခါ၌ သတ်ပညာကို လွန်စွာ ဖြစ်စေကုန်လော့’ဟု သြဝါဒ ပေး တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ကြရန်

ထို့နောက်မှ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဤသို့ နားတော် လျှောက်ပြန်၏ ‘အရှင်ဘုရား-ကိုယ် တော်မြတ် နိဗ္ဗာန်လားခဲ့သော် အလောင်းတော်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို အဘယ်သို့ ပြုရပါ အံ့နည်း'ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ‘အာနန္ဒာ-ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ခြင်း စသည်၌ သင်တို့ မကြောင့်ကြလင့်၊ မိမိ၏ အစီးအပွားဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် ရခြင်းငှါသာ များစွာ လုံ့လပြုကုန်-လော့၊ ကိုယ်အသက်ကို ကွက်ခြင်း မရှိပဲ သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့်သာ ငါ၏ သာသနာကို ရွက်ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ငါ၏အလောင်းတော်ကိုကား ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုကုန်သော မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ သဌေးမျိုး၊ သူကြွယ်မျိုးဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိ ဒါယကာတို့သည် မီးပူဇော် ကုန်လတ္တံ့’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား-ထိုအမျိုးလေးပါး ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိ ဒါယကာတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ ၍ အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းတော်ကို အဘယ်သို့ သင်္ဂြိုဟ်ရပါအံ့နည်းဟု မေးကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ အဘယ်သို့ နည်းပေးရပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ စကြဝတေး မင်း၏ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ဖူးသော ထုံးဟောင်းကား အလောင်းတော်ကို ကောင်းမွန် စွာသော ကာသိကရစ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးဖြင့် ထုပ်ပိုးပတ်ရစ်၍ ညက်စွာ နစ်အပ်သော ဝါဂွမ်းကို လွှမ်းပြီးသော် အပေါ်၌ နူးညံ့စွာသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြန်၏။ ဤသို့အဖန်များစွာ ငါးရာသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးသော် လှော်ပြီးသော သိင်္ဂီနီကံရွှေတလားသို့ သွတ်သွင်း၍ နံ့သာထင်းပုံထက် တင်ပြီးမှ မီးတိုက်၏။ အရိုးကို ယူပြီးသော် ခရီးလေးကြောင်း ဆုံရာ၌ ကောင်းစွာစေတီတည်လုပ်၏။ ဤသို့ စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ် သကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏။ ဓာတ်တော်တို့ကို လည်း ခရီးဆုံရာ၌ ကောင်းစွာ စေတီတည်အပ်၏။ ထိုစေတီကို ပူဇော် ချီးမြှောက်ရသော လူ နတ်အများတို့သည် စီးပွားချမ်းသာ လွန်စွာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ... စေတီတည်

ခြင်းငှါ ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ငါဘုရားတပါး၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်းတပါး၊ ရဟန္တာလည်း တပါး၊ စကြာဝတေးမင်းလည်း တပါး ဤလေးပါးသာတည်း။

အဘယ်အကျိုးထူးကို စွဲ၍ စေတီတည်ခြင်းငှါ ထိုက်သနည်း ဟူမူကား-အကြင် ဒါယကာတို့ သည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အလိုလို သိမြင်တော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော် တည်ရာပေတကားဟု စေတီ၌ ကြည်ညိုခြင်း လေးမြတ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့ ၊ အထူးထူး သော ပန်းနံ့သာ ပူဇော်ရာဝတ္ထုတို့ဖြင့် ငါဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ပြုပြင် ချီးမြှောက်ကုန် လတ္တံ့ ၊ ထိုဒါယကာတို့သည် ဤကြည်ညိုသော စေတနာကြောင့် ခန္ဓာပျက်ကြွေသောအခါ နတ် ရွာ သုဂတိသို့လည်း တက်ရကုန်လတ္တံ့ ၊ သဌေး သူကြွယ် ပဒေသရာဇ်စသော လူကောင်း လူ မြတ်၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာကိုလည်းရကုန်လတ္တံ့ ၊ ထိုသို့ အကျိုးထူးရှိသည်ကို စွဲ၍ စေတီတည် မြင်းငှါ ထိုက်သတည်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ၊ စကြာမင်းတို့၏ စေတီ၌လည်း ဤနည်းအတူပင် လူတို့ အကျိုး စီးပွားများဘိရာသတည်း'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ယင်းသို့ စေတီတည်ထိုက်သည့် လေးပါးကို ဟောတော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဖလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် ဆိတ် ငြိမ်စွာ နေတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာငိုကြွေးပုံ

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာကား ဤသို့အကြံဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်သည် သံဃာတော်တို့အား မှာ ကြား ဆုံးမထိုက်သမျှသော တရားစကားကို ငါ့ကို အမှူးထား၍ ဟောကြား ဆုံးမတော်မူပြီ။ ဤည၌ ဧကန် နိဗ္ဗာန် ယူချေတော့မည်။ နက်ဖြန်ခါပင် သွန်သင်ပြသဆုံးမပေသော အသံ တော်သည် ဆိတ်ချေတော့မည်။ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကွဲပြားရချေတော့မည်ဟု ကြံ အောက်မေ့လျက် ဆွေးမြည့်သော နှလုံးဖြင့်ယူကျုံးမရဖြစ်ရကား ဘုရားရှင် အနီးမှခွါ၍ မလွှာ မင်းတို့၏ တည်းခိုရာ ကောင်းစွာ ဆောက်တားအပ်သော မင်းကွန်းဇရပ်၏ တံခါးတိုင်ကိုကိုင် လျက် ငိုကြွေး၏။ ငါသည် သောတာပန်ဖြစ်၍သာ အထက်မဂ်အလို့ငှါ ပြုရာကံစွ ရှိချေသေး၏။ မိုက်မြေးထူလှသော ငါ့ကို အဖန်တလဲလဲ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင် ပေသော နောင်တော် ဘုရား သည် ငါ့ကို ထား၍ ယနေ့ကား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူချေတော့မည်။ နက်ဖြန်မှစ၍ အဘယ်သူအား မျက်သစ် ဒန်ပူ ကပ်လှူရပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သူ၏ ခြေကိုဆေးရပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သူ၏ နေ ဇရာကို ခင်းရပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သူ၏ နေဇရာကို သုတ်သင် ရပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သူ၏ သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာကို ငါဝတ်ပြုရ ပါအံ့နည်း၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် တ,သ မြည်တမ်းကာ လွန်စွာ ငို၍နေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော် တို့အား ကြည့်၍ ရှင်အာနန္ဒာကို မမြင်လျှင် 'ချစ်သားတို့.... အာနန္ဒာသည် အဘယ်မှာ နေသနည်း'ဟု မေးတော်မူ၏။ 'မင်းကွန်းတံခါးတိုင်ကို ကိုင်လျက် ပြင်းပြစွာ ငိုကြွေးနေပါသည်'ဟု နားတော် လျှောက်ကြလျှင် 'ချစ်သားတို့....အာနန္ဒာကို လျင် စွာခေါ် ဘိလော့'ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခေါ်ရလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်သော အခါ ရှင်အာနန္ဒာအား ကြည့် မိန့်တော်မူ၏။ 'ချစ်သား အာနန္ဒာ- ငါဘုရားသည် သင်တို့အား စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်း၌ အကျိုး မရှိသည်ကို မိန့်တော်မူဘူးပြီး မဟုတ်လော၊ ဤလောက၌ ဖြစ်ရကုန်သော လူ နတ် အပေါင်းတို့ပင် ခင်မင်စုံမက် နှစ်သက်အပ်ကုန်သော မိဘဆွေရင်း သားချင်း ဖြစ်ကုန်သော သူတို့နှင့် အတူမနေ သေလွန်သဖြင့် ကွဲပြားရခြင်း တည်း

ဟူသော နာနာဘာဝ၊ ဒေသတခြားလွင့်ပါး ဝေးကွာရခြင်း တည်းဟူသော၊ ဝိနာဘာဝ ရှေးက စည်းစိမ်ဖြင့် ရိပ်ငြိမ်ပျော်စံလျက် တသက် ပန်တိုင် ငြိုငြင်ဆင်းရဲ ပြန်ခြင်း တည်းဟူသော အညဿဘာဝ ဤဒုက္ခတို့ကို ခံရမြဲဓမ္မတာသာဖြစ်၏။ လွတ်လွဲခြင်းငှါ အဘယ် မှာ တတ်နိုင်ကြအံ့နည်း။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...အကြင် ကိုယ်ခန္ဓာသည် တဏှာဟူသော အကြောင်း တရားကြောင့် ထင်ရှား ဖြစ်တတ်၏။ ထိုဖြစ်သမျှ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပျက်မြဲဓမ္မတာသာတည်း။ တစုံ တယောက်သော ဗြဟ္မာ သိကြား ဘုရားတို့မှလည်း မပျက်စီးရအောင် တောင့်တ၍ မဖြစ်နိုင် သည်သာဟု ငါ ဟောတော်မူပြီ မဟုတ်လော။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...သင်သည် ငါဘုရားအား ရှည်လျားစွာသော ကာလပတ်လုံး မေတ္တာစိတ်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်သော မျက်သစ် ဒန်ပူ ကပ်လှူ ခြင်း၊ နေဆင်းခြင်း၊ တုံ့ဝပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးခြင်း စသော ကာယကံဖြင့် လည်းကောင်း ဤရေကို သုံးဘော်မူပါ။ ဤနေရာ၌ နေတော်မူပါ စသည်ဖြင့် မြွက်ဟ ချီးကျူးသော မေတ္တာ ဝစီကံဖြင့် လည်းကောင်း ဘုရားကိုယ်တော်သည် သက်တော်ရှည်စေတည်း စသည်ဖြင့် တောင့်တသော မေတ္တာ မနောကံဖြင့် လည်းကောင်း ငါဘုရားအား ခစားလုပ်ကျွေးပေပြီ။ ဤသို့ပြုအပ်သော သင်၏ မေတ္တာကံသုံးဖြာသည် စကြဝဠာနှင့် နှိုင်းဆသော် ယူဇနာ တသန်း နှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ့ ငါးဆယ် ကျယ်သော စကြဝဠာအဝကား ကျဉ်းသေး၏။ သင်၏မေတ္တာ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံသာ ကျယ်ဝန်း၏။ ယူဇနာ ခုနစ်ကုဋေ တသန်း ရှစ်သိန်း ငါးသောင်း ခြောက်ထောင် အမြင့်ဆောင်သော ဘဝဂ်ဟု ဆိုအပ်သော နေဝသညာနာသညာဘုံသည် နိမ့်သေး၏။ သင်၏ မေတ္တာ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံသာ လွန်စွာ မြင့်မောက်၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ . သင်သည် ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီကောင်းမှုရှိ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ လွန်စွာ လုံ့ လပြုလော့။ မကြာမြင့်မီ အာသဝေါကင်းကွာ၍ ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ရှေးသောအခါ အာနန္ဒာသည် ဆင်းရဲစွာသောပုဏ္ဏား ဖြစ်၍ ပေါက်ပင်စောင့် နတ်သားဖြစ်သော ငါဘုရားအား ခစားလုပ်ကျွေးသဖြင့် သဌေးစည်းစိမ် ကိုရအောင် ငါ မ-စ ဘူးပြီ။ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ရောက်သော ငါဘုရားအား ခစားလုပ်ကျွေးရရာ၌ အဘယ်မှာ ရဟန္တာမဖြစ် ရှိတော့အံ့နည်း’ဟု ရှေးအဖြစ်ကိုဖော်၍ ဇာတ်တော်ကိုလည်း ဟောတော်မူ၏။

ထို့နောက် အစောက် နှစ်သိန်းလေးသောင်းရှိသောမြေကို ထက်အောက်လှန်ဘိသကဲ့သို့ အရှင် အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးတော်ကိုဖော်၍ မိန့်တော်မူခြင်းငှါ သံဃာတော်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ‘ချစ်သာ တို့ ရှေးနောင်တော် ဘုရားတို့၏အထံ၌ နိရန္တရ လုပ်ကျွေးကြသော သူမြတ်တို့ကဲ့သို့ အာနန္ဒာသည် ငါဘုရားအား ခစားလုပ်ကျွေးပေသည်။ ဤအာနန္ဒာကား ပညာလည်းကြီး၏။ လုံ့ လဝီရိယလည်း ရှိ၏။ သတိ သမာဓိနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ခန္ဓာ အာယတန စသော ပရမတ္ထ-ဓမ္မအရာ၌လည်း အလွန်လိမ္မာ၏။ အာနန္ဒာ ဤအခါကား ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ငါဘုရားကို ခစား ဆည်းကပ်သောအခါတည်း။ ဤအခါကား ရဟန်းမိန်းမမျှာ.တို့ ခစား ဆည်းကပ်သော အခါ တည်း။ ဤအခါကား ဒါယကာ ယောကျ်ားတို့ ခစားဆည်းကပ်သော အခါတည်း။ ဤအခါကား ဒါယိကာ မိန်းမမျှားတို့ ခစားဆည်းကပ်သော အခါတည်း။ ဤအခါကား နတ် ဗြဟ္မာ ပရိသတ်တို့ ခစား ဆည်းကပ်သော အခါတည်း။ ဤအခါကား တံတို့ယသာဝကတို့ ဆည်းကပ်ကြသော အခါ တည်းဟု တိုင်းထွာမှတ်သားလျက် ပရိသတ်အား လျော်သောအမှုဖြင့် ပြုပြင်ချီးမြှောက်တတ် ၏’ ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ ‘ချစ်သား ရဟန်းတို့...အာနန္ဒာကား လေးပါးသော အံ့ဘွယ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ လေးပါးဟူသော်ကား—

- (၁) အဝေး အနီး မြို့ရွာမှ ရောက်လာကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ား ပရိသတ်တို့သည် အာနန္ဒာထေရ်မြတ်၏ အဆင်းအသွင်ကို ဖူးမြင်၍ လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုသော တရားစကားသံကို နာခံ၍ လည်းကောင်း မရောင့်ရဲနိုင်သည့် အံ့ဖွယ်တပါး၊
- (၂) ရဟန်းမိန်းမ ပရိသတ်တို့သည် အာနန္ဒာထေရ်မြတ်၏ ရုပ်ဝါ သွင်ပြင်ကို ဖူးမြင်၍ လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုသော တရားစကားသံကို နာခံ၍ လည်းကောင်း မရောင့်ရဲနိုင်သည့် အံ့ဖွယ်တပါး။
- (၃) အဝေးအနီးမှ လာသော ဥပါသကာ ပရိသတ်သည် အာနန္ဒာထေရ်မြတ်၏ အဆင်းအသွင်ကို ဖူးမြင်၍ လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုသော တရားစကားသံကို နာခံ၍ လည်းကောင်း မရောင့်ရဲနိုင်သည့် အံ့ဖွယ်တပါး၊
- (၄) အဝေးအနီးမှ လာသော ဥပါသိကာ ပရိသတ်သည် အာနန္ဒာထေရ်မြတ်၏ အဆင်းအသွင်ကို ဖူးမြင်၍ လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုသော တရားစကားသံကို နာခံ၍ လည်းကောင်း မရောင့်ရဲနိုင်သည့် အံ့ဖွယ်တပါး၊

ဤသို့အားဖြင့် လေးပါးသော အံ့ဖွယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံပေတည်း။ ချစ်သားတို့ လေးကျွန်းလုံးကို ပိုင်သသော စကြာဝတေးမင်း၌လည်း လေးပါးသော အံ့ဖွယ်တို့သည် ပြည့်စုံကုန်၏။ လေးပါး ဟူသော်ကား—

- (၁) စကြာဝတေးမင်းသည် ရှေး ဘုန်းပါရမီအလျောက် အလွန်လည်း အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ အသံလည်း သာယာ၏။ သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းကျိုးစီးပွားကိုလည်း ကြားပေတတ်၏။ ကောင်းကင်ဖြင့်လည်း သွားနိုင်၏။ တရားနှင့် ညီညွတ်သော စက္ကဝတ် ဓမ္မရာဇ်လည်း ဖြစ်လေ၏ဟု ကြားရပေသဖြင့် မင်းပရိသတ်တို့သည် အဝေးအနီးရပ်ရွာမှ ဖူးမြင်လာကုန်သော် အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း အသံတော်ကို ကြားသဖြင့် လည်းကောင်း အဆုံးအမတော်ကို ခံရသဖြင့်လည်းကောင်း မရောင့်ရဲနိုင်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တပါး၊
- (၂) ပုဏ္ဏား ပရိသတ်တို့သည် အဝေးအနီး ရပ်ရွာမှ ဖူးမြင်လာကုန်သော် အဆင်းကို မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသံတော်ကို ကြားသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမတော်ကို ခံရသဖြင့် လည်းကောင်း ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်နိုင်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တပါး၊
- (၃) သူကြွယ် ပရိသတ်တို့သည် အဝေးအနီးရပ်ရွာမှ ဖူးမြင်လာကုန်သော် အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသံတော်ကိုကြားသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမတော်ကို ခံရသဖြင့် လည်းကောင်း ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်နိုင်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တပါး၊
- (၄) ရသေ့ ရဟန်း ပရိသတ်တို့သည် စကြာဝတေးမင်းမြတ်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရောက်လာကုန်သော် အဆင်းကို မြင်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသံတော်ကို ကြားသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တရားစကား ပြောကြားနားနှောရသဖြင့် လည်းကောင်း ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်နိုင်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တပါး၊

ဤလေးပါးသော အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသော ကျေးဇူးတရားသည် စကြာမင်းအား ပြည့်စုံတိ သကဲ့သို့ ချစ်သားအာနန္ဒာလည်း လေးဖြာသော အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသော ကျေးဇူးဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသတည်း”ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

မလ္လာမင်းတို့ ဘုရားဖူးလာကြပြီ

ထို့နောက်မှ ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ...ကုသိနာရုံပြည်သို့ သွား၍ မလ္လာမင်းတို့အား အကြောင်းကိုကြားချေ၊ ဝါသေဠအနွယ်ဖြစ်သော မင်းများတို့...ဘုရားသခင် သည် ယနေ့ည၌ မိုးသောက်ယံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့၊ ဖူးမြင်လိုပါမူ လျင်စွာသွားကြကုန် လော့၊ နောင်သောအခါ ငါတို့ဂါမခေတ်၌ အရှင်ဘုရား နိဗ္ဗာန်လားသည်ကိုမျှ ငါတို့ မဖူးမြင်ရ ဟု နှလုံးမသာ မရှိစေကုန်လင့်ဟု ပြောကြားချေ”ဟူ၍ စေလိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဗျာဒိတ်တော်ရှိတိုင်း တပါးတည်းသာ လာခဲ့၍ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ဝင် လေ၏။ မလ္လာမင်းတို့လည်း ပြုခြင်းကိစ္စရှိခြင်းကြောင့် မိမိတို့ စည်းဝေမြဲ မင်းကွန်း၌ စည်းဝေး၍ နေကြကုန်ရာ၌ အရှင်အာနန္ဒာ လည်း ဘုရားမှာခေတ်မူလိုက်တိုင်း ပြောကြားပေ၏။ မလ္လာမင်း များတို့လည်း သားမယား ဆွေမျိုးတို့အား ထိုအကြောင်းကို သိစေသော် ပြည်သူပြည်သားနှင့် တကွသော မင်းဆွေစိုးမျိုးတို့သည် သမုဒ္ဒရာ မြစ်ရိုး၌ လှိုင်းတံပုံးအသံကဲ့သို့ သောင်းသောင်းညံ့မျှ ငိုကြွေးကြလျက် “လောကသုံးပါး၏ စီးပွားချမ်းသာကို လွန်စွာရွက်ဆောင်ပေတတ်သော မြတ် စွာဘုရားသည် လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့၏တကား၊ ငါတို့ကို ပစ်ထား၍ သွားတော်မူအံ့သည် တကား”ဟု များစွာ မြည်တမ်းကြကုန်၏။

ထို့နောက်မှ မလ္လာမင်းများလည်း သားမယား ဆွေမျိုးနှင့်တကွ ဥယျာဉ်သို့လာကြ၍ ရှင် အာနန္ဒာသံသို့ ကပ်ကုန်၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဤမလ္လာမင်းတို့ကို အသီးအသီး ရှိခိုးသေသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤည၌ကုန်၍ နေအရုဏ်တက်လေရာသည်၊ တမျိုးတမျိုးစီသာဝင်၍ ရှိခိုးစေတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် မိမိတောင်ပါသော ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ တဦးစီတဦးစီ ဆောင်၍ “အရှင်ဘုရား...ဤမည် သော မလ္လာမင်းသည် ခြေရင်းတော်၌ ဦးတိုက်၍ ရှိခိုးပါသည်”ဟု လျှောက်ပေ၏။ ဤသို့သောနည်း အားဖြင့် ပဌမယံ၌သာလျှင် မလ္လာမင်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခံစွကို ပြီးစေ၏။

နောက်ဆုံးသာဝက

ထိုအခါ သုဘဒ္ဒအမည်ရှိသော ပရိပိုဇ်ရဟန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်၌ နေ၏။ ထိုသုဘဒ္ဒပရိပိုဇ် သည် ယနေ့ည၌ပစ္စိမယံ၌ပင်လျှင် ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့အံ့ဟူသော သတင်းကိုကြား၍ ဘုရားရှိရာသို့ လျင်စွာလာခဲ့ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အထံသို့ကပ်၍ ဤသို့ တောင်းပန်၏- အရှင်အာနန္ဒာ...အကျွန်ုပ်သည် အသက်အရွယ် အနွယ်အားဖြင့် ကြီးကုန်သော အစဉ်အဆက်ကို ပြောဆိုဘတ်ကုန်သော ဆရာ၏ဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ပရိပိုဇ်ကြီးတို့၏အထံမှ ဆုံးမသံစကားကို ဤသို့ ကြားဖူးပါသည်။ “ဤလောက ဤလူ့ ရွာယ် ကိလေသာရန်ခင်းကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သင်၍ လေးအင်သောသစ္စာကို ကောင်းစွာသိမြင်တော်မူပေသော သယမ္ပူ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တရံ တခါမျှ ဖြစ်လာခြင်းငှါ အလွန်ရှားသည်၊ အကယ်၍ ဖြစ်လာငြားက ထိုဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ သံသယရှိသမျှကို ပျောက်ပကျေနပ်အောင် ပြုရာသည်ဟူသော စကားကို ကြားရဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်တို့ ဆရာဂေါတမ၌ အကျွန်ုပ် အလွန်ကြည်ညိုပါသည်။ ယင်းသို့ ကြည်ညိုလျက်

လည်း တရက်တညဉ့် တခဏမျှ မဆည်းကပ်ရသေး၊ ယနေ့ည မိုးသောက်ယံ၌ပင် အရှင် ဂေါတမသည် နိဗ္ဗာန်ယူလတ္တံ့ဟု ကြား၍ ငါ၏ယံမှားခြင်းကို အရှင်ဂေါတမသာ ပယ်ဖျောက်နိုင် ရာသည်၊ ကြာလျှင် မတွေ့ရာချေပြီဟု ကြံ၍ လျင်မြန်စွာ ကျွန်ုပ်လာပါသည်၊ အရှင်အာနန္ဒာ... ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဂေါတမကို ဖူးမြင်ချင်လှပါသည်၊ အခွင့်ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

အရှင်အာနန္ဒာကလည်း သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့၏အယူကိုသာ မြဲမြံစွာ ယူကုန်သည်၊ ထိုအယူကို ပယ်ရှားအောင် တရားဟောရသော် ဘုရားကိုယ်တော် ပင်ပန်းရင်းတွင် ထူး၍ ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်တော်မူပါလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့၍ “ငါ့ရှင် သုဘဒ္ဓိ... အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားကို မညှဉ်းဆဲလိုလင့်၊ ကိုယ်တော်မြတ် ပင်ပန်း လှသည်”ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုသုဘဒ္ဓိ ပရိဗိုဇ်ကလည်း အခွင့်ကို အလိုရှိသောသူမည်သည် သူ ကြည် ညွတ်အောင် ပြုအပ်ပေသည်ဟု နှလုံးထား၍ ဝပ်တူး ခ၊ ယစွာ အရှင်အာနန္ဒာကို သုံးကြိမ် မြှောက်အောင် တောင်းပန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း အခွင့်မပေးပဲ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တားမြစ်၏။

ထိုသုဘဒ္ဓိ တောင်းပန်သောစကားကို ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြားတော်မူလျှင် သုဘဒ္ဓိ ပရိဗိုဇ်၏ အကျိုးငှါသာ ပြင်းစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် လာတော်မူသည် ဖြစ်သောကြောင့် “ချစ်သား အာနန္ဒာ...မတားမြစ်ပါလင့်၊ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ပါစေ၊ ဤသုဘဒ္ဓိသည် ပြဿနာကို မေးလိုသော်လည်း မေးပါစေ”ဟု ခိုနှိပ်တော်မူ၏။ ထိုသို့ခိုနှိပ်တော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာလည်း “ငါ့ရှင်သုဘဒ္ဓိ...မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား ခွင့်ပေးတော်မူပြီ၊ ဝင်လော့ ဝင်လော့”ဟု ဆိုပေ၏။

သုဘဒ္ဓိပရိဗိုဇ်လည်း အားရဝမ်းသာ ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်အား ပဋိသန္ဓာရစကားကို လျှောက်ထားပြောဆိုပြီးမှ “အရှင်ဂေါတမ...အကျွန်ုပ် သံသယတခု ရှိပါ သည်၊ ထိုပြဿနာကို သိသာအောင် ဖြေတော်မူပါ၊ ဤလူ့ရွာ၌ ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်၍ ကျော်စော ထင်ရှားကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ အဇိတ၊ ပကုဓကစွာယန၊ သဗ္ဗယ၊ နိဂဏ္ဌ ဤသူတို့သည် မိမိတို့ ဝန်ခံသောအတိုင်း အလုံးစုံသောတရားကို သိပါကုန်သလော၊ မသိပဲပင် လွန်ကဲစွာ ဝင့်ဝါလေသလော၊ အချို့သောတရားကိုလည်း သိလေသလော”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း “အချင်းသုဘဒ္ဓိ...ဤစကားကို ငါဘုရား ဖြေခြင်းငှါ အကြောင်းမသင့် အခွင့်မဟုတ်ပြီ၊ ဤစကားကို ထားဘိလော့၊ သင့်အား ငါဘုရား ဟောကြားအံ့၊ အကြင် တိတ္ထိ တို့သည် ကိလေသာတည်းဟူသော အညစ်အကြေး ကင်းသဖြင့် သန့်ရှင်းဖြူဖင်စွာ အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော မဂ္ဂင်ဓမ္မကို မရ၊ မကျင့်တတ်၊ ထိုတိတ္ထိတို့ သာသနာ၌ သောတာပန် ရဟန်းကိုလည်း ကောင်း၊ သကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမ် ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ လေးယောက် မြောက်သော ရဟန္တာကိုလည်းကောင်း အခါခပ်သိမ်း မရအပ်သေး၊ ယင်းသို့ မဂ္ဂဋ္ဌာန် ဖလဋ္ဌာန်မှ တရံတခါ မရလာသောကြောင့် ခန္ဓာပျက်ကြွ သေလွန်ငြားသော်လည်း အမြိုက်တရားကို မရ ကုန်၊ ငါဘုရား၏ သာသနာ၌သာလျှင် ကိလေသာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကို ကင်းဝေး စေတတ်သော အဋ္ဌဂီက မဂ္ဂပဋိပတ်ကို ရအပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် စွန့်ပစ်အပ်သော တရားကို ပယ်ခွာလျက် သောတာပန် ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမ် ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန္တာကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာရအပ်၏၊ ထို့ကြောင့်

ခန္ဓာပျက်ကြွ သေလွန်သောအခါ အမြိုက်ချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ရလေကုန်၏။ အကယ်၍ တိတ္ထိတို့၏ သာသနာ၌ မဂ္ဂါနုလောမ ပဋိပန္န ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး၊ ဖလဋ္ဌာန် ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါးအားဖြင့် တကျိပ်နှစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရသည့်ဖြစ်အံ့၊ ဤလောက၌ ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်နိုင်ရာ။ အချင်းသုဘဒ်... ငါဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်တရားကို မြင်လို သည်ဖြစ်၍ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ကပင် တောသို့ဝင်လျက် သာမညပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျင့်လိုခဲ့လှသော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် ရှည်မြင့်စွာ နေတော်မူသည်။ ရဟန်းပြုသည်မှစ၍ ငါးဆယ့်တနှစ် ပတ်လုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံပြုဘိ၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ် တော်မူသည်။ ထိုပျားလက်သော ကာလအတွင်း၌ ငါ၏ သာသနာတော်မှ ကင်းလျက် သန့်ရှင်းသော အကျင့်အယူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ မဂ်ဖိုလ်လမ်းမှန် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ် တယောက်မျှ ငါမြင်တော်မမူ” ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

တိတ္ထိဘောင်မှ ခြောင်းလာသူများကျင့်ဝတ်

သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်လည်း ထိုဘုရားစကားကို ကြားနာရသော် “အရှင်ဘုရား... အလွန်ခြားနား ကောင်းမြတ်ပေစွာရေးမှားသောသူကို ဆောင်ယူ၍ ခရီးမှန်မှာချသကဲ့သို့ ကျေးဇူးကြီးလှပေသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်အား လည်းကောင်း၊ တရား သံဃာတော်တို့အား လည်းကောင်း၊ လည်းလျောင်းဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါ၏။ အရှင်ဘုရားသာသနာ၌ အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုလိုပါ သည်” ဟု လျှောက်လေသော်ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း “ငါ့ရှင်သုဘဒ်... တိတ္ထိဖြစ်ဖူးသောသူသည် ငါ၏ သာသနာသို့ ဝင်လိုမူ လေးလပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရသည်။ လေးလလွန်၍ အဗ္ဘာန်သွင်း ပြီးမှ ရှင်ရဟန်း ပြုရချေသည်။ သို့ရာတွင်မူကား ငါဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကိုလည်း သိတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား... အရှင်တပည့်သား သံဃာတော်တို့သည် အကယ်၍ ရဟန်းပြု ပါသည် ဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ် လေးလကို မဆိုသေး၊ လေးနှစ်ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေပါအံ့သည်” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ... အာသဝအလွန်ရှိပေ သော ဤသုဘဒ်ကို ယခုပင် ရဟန်းပြုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း သင့်ရာသို့ ခေါ်ဆောင်၍ ဆံ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ရိတ်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းဝတ်စေ၍ သမုဏဂုံ ပေးပြီးမှ ဘုရားထံ တော်သို့ ဆောင်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ပဉ္စင်းခံစေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေးတော်မူလိုက်၏။ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် လည်း ထိုဥယျာဉ်တွင်း၌ပင် စကြိုသွားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်ကို အားထုတ်သဖြင့် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး၊ အဘိညာဏ်ခြောက်ပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအရှင် သုဘဒ်ကား ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်တော်၌ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ရဟန္တာသာဝက တည်း။

အရှင်သုဘဒ်ထေရ် မှတ်ချက်

[ဤသုဘဒ်ပရိဗိုဇ်ကား ဥဒိဇ္ဇမဟာသုလ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ တဘက်ဖြူစည်း၍ ပရိဗိုဇ်ရဟန်း ပြုလေသောသူဟူ၍ ဒီသနိကာယ်၌လာသည်။ မေ့ပဒအဋ္ဌကထာ၊ တေရသကဏ်ဋီကာ တို့၌ကား ဝက်ဖနပုဒ်၌ မုဆိုးသိုး စပါနှင့် ဥပက သင့်မြတ်ရာတွင် ဖွားမြင်သောသူ

ဟူ၍ဆို၏။ ထိုသုဘဒ်၏ပြဿနာကိုလည်း ကောင်းကင်၌ ခြေရာထင်ပါ၏လော၊ သာသနာတော် အပ၌ မဟုန်းရှိပါ၏လော၊ သင်္ခါရ တရားတို့သည် မြဲပါအံ့လောဟူသော ပြဿနာ သုံးပါးကို မေးသည်ဟု လာ၏။

ဤသုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၏ ရှေးအကြောင်းကား ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါဝယ် မဟ ကာလစူဠကာလအမည်ရသောသူကြွယ်ညီနောင်နှစ်ဦးတို့ဖြစ်၍ညီစူဠကာလသည် တနှစ်လုပ်သောစပါး၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား မျိုးဦးအလှူ၊ မုန့်ဆန်းဦးအလှူ၊ ရိတ်ဦးအလှူ၊ ဆုပ်ဦးအလှူ၊ လှိုင်းဦးအလှူ၊ နယ်ဦးအလှူ၊ ချင့်ဦးအလှူ၊ ရောင်းဦးအလှူ၊ စားဦးအလှူ အားဖြင့် ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အလှူကြီးပေး၏။ နောင်ဘုရားတို့၏သာသနာ၌ ရှေးဦးစွာတရားရစေသောဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ငါတို့ဘုရား တရားဓမ္မစကြာ ဟောသောအခါ၌ ရှေ့ဦးစွာ တရား၍ အညာသိကောဏှည မဇေ ရှိဖြစ်၏။ အစ်ကိုသူကြွယ်မူကား နောက်မှ အလှူပေး၍ တရားတော်ကို ကျင့်သောကြောင့် ငါတို့ဘုရား သာသနာတော်၌ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် ဖြစ်လာ၍ နိဗ္ဗာန်စံယူနိုးသောအခါမှ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

ဘုရားသခင်ကို ရန်ညှိုး၍သော သုဘဒ်ရဟန်းကား အာတုမပြည်၌ ဆတ္တာသည်၏ သားတည်း၊ ထိုအကြောင်းကို အထက်၌ ဆိုလတ္တံ့။]

ဘုရားရှင် အမြဲတမ်းတည်ရှိနေကြောင်း

ယင်းသို့ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်အား တရားရစေပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါ၏ သာဝကဖြစ်သော သံဃာတော်အများတို့သည် ငါဘုရားလွန်ပြီ၊ မရှိပြီဟု ထင်မှတ်လိမ့်မည်၊ ယင်းသို့ကား မမှတ်အပ်၊ အကြင် သုတ် အဘိဓမ္မာကိုလည်း ငါဘုရားဟောအပ်ပြီ၊ ဝိနည်းတရားတော်ကိုလည်း ငါပညတ်အပ်ပြီ၊ ထိုအလုံးစုံသော သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာတရားသည် ငါဘုရားလွန်သဖြင့် သင်တို့၏ဆရာဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားရှိသည်သာ” ဟု ကောင်းစွာ မှတ်အပ်၏။

ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးမှာထားချက်များ

ချစ်သားအာနန္ဒာ... ငါပညတ်တော်မူအပ်သော ရဟန်းတို့၏ သိက္ခာအစုတိုင် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကဖြစ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ကား အလွန်လည်းများပြား၏။ အပါယ်လားကြောင်းလည်းမဟုတ်၊ ထိုခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကကို နုတ်ချသော်ကား နောက်သားသံဃာတို့ သက်သာရာရလတ္တံ့၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားရှိစဉ် သံဃာတို့သည် အချင်းချင်း ‘အာဝုသော’ ဟူသော စကားဖြင့် ခေါ်ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားအတိုင်း ငါဘုရားလွန်သည်နောက် တယောက်သည် တယောက်အား မခေါ်ဝေါ်ကုန်လင့်၊ သိက္ခာ ငါကြီးသော မဟုန်းသည် သိက္ခာငယ်သော ရဟန်းအား အနှုတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ‘အာဝုသော’ ဟူသော စကားဖြင့်လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်အပ်၏။ ငယ်သောရဟန်းသည် ကြီးသော ရဟန်းအား ‘ဘန္တေ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘အာယသ္မာ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်အပ်၏။ မခေါ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်သင့်စေဟု ပညတ်တော်မူသည်။ ချစ်သားအာနန္ဒာ...ဆန္ဒရဟန်းကိုလည်း ငါဘုရားလွန်တော်မူသောအခါ ဗြဟ္မဒဏ်ပေးကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား... အဘယ်သို့ ဗြဟ္မဒဏ် ထားအပ်ပါသနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်ပြန်သော် “အာနန္ဒာ...သံဃာ

အပေါင်းတို့ စည်းဝေး၍ ဆိုနိုင်ခက်လှသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် သူ့ဆိုလိုသမျှ ဆိုသည်ကို တပါးသော ရဟန်းတို့ မဆိုမဆုံးမကြဲလင့်၊ ဤသူ၏ စကားကိုလည်း လေးစားမပြုကြလင့်ဟူ၍ ဗြဟ္မဒဏ်ပေးအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင် မေးခွင့်ပေးခြင်း

ထို့နောက်မှ ရဟန်းအများကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားတို့...အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရား တရားသံသာ၌လည်းကောင်း၊ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်၌လည်းကောင်း ယုံမှားတွေးတောခြင်း ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါဘုရားကို ယခု မေးလျှောက်လိုက်ကြကုန်၊ နောင်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရလျက် မမေးလိုက်ရဟု နောင်တ ပူပန်ခြင်းမဖြစ်စေလင့်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ရဟန်းတို့လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြကုန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် မိန့်တော်မူသည်။ သို့မိန့်သော်လည်း တစုံတယောက်မျှ မလျှောက်ထားကြ၊ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြကုန်ရကား “ချစ်သား ရဟန်းတို့... ငါ့ကို ရိုသေသောအားဖြင့် ယခု မလျှောက်ထားဝံ့ခဲ့သော် အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ပြောကြားဘိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးဩဝါဒ

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော်လည်း တစုံတယောက်မျှ မလျှောက်ထားကြ၊ ရဟန်းတို့ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြကုန်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာက ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား...ဤအစည်းအဝေး၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည် သာသနာ၌ ယုံမှားမရှိကြပါပြီ” ဟု လျှောက်သော် ရှင်တော်ဘုရားကလည်း “ချစ်သား အာနန္ဒာ...ယုံမှား ရှိ မရှိသောအရာကို ငါလည်း ပစ္စက္ခအားဖြင့် သိတော်မူသည်သာတည်း၊ ဤအစည်းအဝေး၌ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သံဃာသည် သောတာပန်သာ ရှိပေသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍-

ဟန္တဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ၊ ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ-

ဟု အဆုံးစွန်သော စကားကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။

အနက်ကား-ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဟန္တ၊ အကျဉ်းအားဖြင့်။ ဝါ- ငါ၏အလိုတော်ရင်းဖြင့်။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ အာမန္တယာမိ၊ မှာထားတော်မူ၏။ သင်္ခါရာ၊ ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရတည်း ဟူသော အကြောင်းလေး ဂါး အစုတို့သည် ပြုပြင်၍ ဖြစ်သမျှသော သင်္ခါရတရားတို့သည်။ ဝယဓမ္မာ၊ ပျက်တတ်သောသဘော ရှိကုန်၏။ တုမေ၊ သင် ဘို့သည်။ အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့မလစ်သဖြင့်။ သမ္မာဒေထ၊ ပြည့်စုံစေကုန်လော့။

သမာပတ်များကို ဝင်ခားခြင်း

ဤပစ္စိမစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ ဒုတိယဈာန်၊ ထို့နောက်မှ တတိယဈာန်၊ ထို့နောက်မှ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထို့

စတုတ္ထဈာန်မှ ထ၍ အာကာသာနဉာယတနဈာန်ကို ထို့နောက်မှ ဝိညာဏဉာယတနဈာန်ကို ထို့နောက်မှ အာကိဉ္ဇညာယတနဈာန်ကို ထို့နောက်မှ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ ဝေဒနာ၊ ဘညာတို့၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရှင်အနုရုဒ္ဓါအား ဤသို့မေး၏- “အရှင်အနုရုဒ္ဓါ... မြတ်စွာဘုရား သည် ငြိမ်သက်တော်မူလှသည်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူချေပြီလော” ဟု မေး၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ထေရ်ကလည်း “ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ... ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသေး၊ နိရောဓသမာပတ်ကိုသာ ဝင်စားတော် မူသေးသည်” ဟု ဆို၏။

ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသောစိတ်

ဘုရားသခင်လည်း ထိုဝင်စားတော်မူသော နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ နေဝသညာ- နာသညာယတနဈာန်ကို၊ ထို့နောက်မှ အာကိဉ္ဇညာယတနဈာန်ကို၊ ထိုမှထ၍ ပဌမဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စားတော်မူ၏။ ထိုပဌမဈာန်မှ ထ၍ ဒုတိယဈာန်ကို ထို့နောက်မှ တတိယဈာန်ကို ထို့နောက်မှ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

ထိုစတုတ္ထဈာန်မှ ထ၍ ဈာန်အင်္ဂါတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော ပစ္စဝေက္ခဏာဇောတို့သည် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ဘိ၍ ဝိထိတုက်ရေ ကုဋေနှစ်သန်း လေးသိန်းသော သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးမှ စတုတ္ထဈာန်အင်္ဂါကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာပီထိ၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၏ ကုန်ငြိမ်းရာ နိရောဓသစ္စာကို အာရုံပြုသော မဟာဝိပါက် ပဌမ အသင်္ခါရိက အဗျာကတဒုက္ခသစ္စာဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူချိန်

ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအားဖြင့် ဘုရားသခင်သည် လူ့တွင်မှတ်စစ် သက္ကရာဇ် ၁၄၈-ခု ရတု ဂံမှ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ ညဉ့်ဦးယံဝယ် ပလ္လာမင်းတို့အား တရားညွှန်ပြ၍ သန်းခေါင်ယံ ကာလ၌ သုဘဒ်ပရိပိုဇ်ကို ဆုံးမ၍ မိုးသောက်ယံကျသောအခါ ရဟန်းသံဃာတို့ကို များစွာ ဆုံးမ တော်မူ၍ အရုဏ်တက်နိုး လင်းအားကြီး ယံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူသည်။

သံဂေဂေါသာများ

ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန် ဝင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကြောက်မက် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီး မွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ဤနှစ်သိန်း လေးသောင်း အထုရှိသော မြေသည် အိုးထိန်း စက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၏။ ကောင်းကင်အလုံး ထစ်ချိုးရိုက်ဟီးလျက် ကော်ပဲ့တင် လည်း၏။ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမဲ့ လွန်ကဲသော ဖိတ်နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ယင်းသို့ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် နားသောအခါ သဟဗ္ဗတိဗြဟ္မာသည် စကြာဝဠာ အလုံးကို ကြားစေလျက်—

သဗ္ဗေ နိက္ခိပိဿန္တိ၊ ဘူတာ လောကေ သမုဿယံ။
ယတ္ထ လောဒိသော တတ္ထာ၊ လောကေ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော။
ဟထာဂတော ဗလပ္ပဇ္ဇော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ပရိနိဗ္ဗုတော—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား—ဘောဇ္ဇော၊ အရှင်တို့။ ယတ္ထ ယသ္မိံ လောကေ၊ အကြင် သတ္တုလောက၌။ ပရိယာပဇ္ဇော၊ အကျုံးဝင်သော။ တောဒိသော၊ ဤသို့ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူထသော။ သတ္တာ၊ လူနတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော။ အပ္ပဋ္ဌိပုဂ္ဂလော၊ တုဘက် မရှိသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ထသော။ ဗလပ္ပတ္တော၊ အားတော် ဆယ်သန်၊ ဉာဏ်တော် ဆယ်ပါးသို့ ရောက်တော်မူပြီးသော။ သဗ္ဗဒ္ဓေါ၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အလိုလို သာလျှင် သိမြင်ကော်မူပြီးထသော။ တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။ ပရိ- နိဗ္ဗာတော၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူချေသေး၏။ အညော၊ ဘုန်းကံနည်းရှား သူတပါး မှုကား။ မရဏတော၊ သေခြင်းမှ။ ကုတော မုစ္စတိ၊ အဘယ်မှာ လွတ်သာချေတော့ အံ့နည်း။ တတ္ထ တသ္မိံ လောကေ၊ ထိုသတ္တလောက၌။ ပရိယာပဇ္ဇော၊ အကျုံးဝင်ကုန်သော။ သပ္ပေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သမုဿယံ၊ ခန္ဓာ ငါးပါးဟု ဆိုအပ်သော အတ္တဘောကို။ နိက္ခိယန္တိ၊ မချွတ် ပစ်ချရကုန်လတ္တံ့ သတည်း။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်လည်း—

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယခမ္မိနော။
ဥပ္ပဋ္ဌိတာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကေသံ ဝုပသမော သုခေါ—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အနက်ကား—ဘောဇ္ဇော၊ အရှင်တို့။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ အနိစ္စာ ဝတ၊ အမြဲမရှိ ကုန်စွတကား။ ဥပ္ပါဒဝယခမ္မိနော၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း သဘောရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဋ္ဌိတာ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီး ၍။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်တတ်ကုန်၏။ ကေသံ၊ ထိုသို့ ဖြစ်တတ် ပျက်ဟတ်သော သဘောတရားတို့၏။ ဝုပသမော၊ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။

[ရဟန္တာတို့ အသီးအသီး ရွတ်ကြသော ဂါထာကား များသေး၏။]

အားလုံး ငိုကြွေးကြခြင်း

ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်ဝင်သည်ရှိသော် အထံတော်၌ တည်နေကုန်သော ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သက်ကြီးရွယ်တင် ပင်ပန်းလှုပ် ဦးခေါင်းထက် လက်တင်၍လည်းကောင်း၊ လူးလဲမြည့်အမ်းကာလည်းကောင်း ပြင်းစွာ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ အနာဂါမ် ရဟန္တာတို့သာလျှင် သင်္ခါရဓမ္မကို နှလုံးသွင်း၍ သည်းခံနိုင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင် အနုရုဒ္ဓါက သံဃာပေော်တို့အား သံဝေဂတရားကိုပြု၍ သက်သာရာရစေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း “အရှင်အနုရုဒ္ဓါ.... ငါတို့ လူသား ရဟန်းများလည်း ချောက်ဖျား ပင်ပန်း လှလေကုန်ပြီ၊ ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေနေသော နတ်အများတို့သည် အဘယ်သို့ နှလုံးသွင်းကြကုန် သနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ.... အာကာသ၌ဖြစ်သော ဥပပတ်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဤအရပ်သို့ စည်းဝေးလာသော ကာမာဂရေ နတ်အများတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဆံကို ဖင်ဖိုရေ ကြဲကုန်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ကာ မြှောင်ကာ ငိုရှူကြကုန်၏။ ရွှေတန်းတော်ရှင် ဘုရားသခင်သည် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားကို ကျင့်ဆောင်၍ တရားညီအောင်ပျ မပေးပါ။ ထွက်လာ သော နေမင်းသည် ရွတ်ချင်း ဝင်သကဲ့သို့ လူနတ်တို့၏ အလင်းမရအောင် တစ်ဖန်ချင်းဖြင့်

ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်’ ဟု မြည်တမ်းကြကုန်သည်။ အနာဂါမ်, ရဟန္တာဖြစ်သော နတ်တို့သာ လျှင် သင်္ခါရသဘောကို နှလုံးရည်၍ တည်တံ့နိုင်ကြသည်” ဟု ပြောပေ၏။

မလ္လာမင်းတို့ ဦးဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း

ဤသို့ပြောလျှင် သံသာတော်တို့လည်း ထိုညဉ့်ကြွင်းကို နှလုံးသွင်းအပ်သော တရားစကားဖြင့် သာ လွန်စေကုန်၏။ လင်းစင်သောအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ “ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ... ကုသိနာရုံပြည်တွင်းသို့ သွား၍ မလ္လာမင်းတို့အား ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ယူကြောင်း ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စကို လာ၍ ဆောင်ရွက်ကြအံ့သော အကြောင်းကို ကြားချေ” ဟု စေတော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း လျှင်စွာသွား၍ မလ္လာမင်းတို့အား ကြားလေသော် ဆွေမျိုး သားမယားနှင့် တကွသော မလ္လာမင်းတို့သည် ရုန်းရင်းတမျှ ငိုကြွေးကြကုန်သည်။

ထို့နောက်မှ ယောက်ျားတယောက်ကိုခေါ်၍ “အချင်းယောက်ျား... ငါတို့ပြည်၌ စည်စောင်း ငြင်း တီးကုန်သော အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပန်နံသာ အထုံအခိုး မွှေးမျိုး ရောင်းချကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်ငင်ရာ ဌာနသို့ စည်းဝေးကြစေကုန်” ဟု စေလိုက်၏။

ယောက်ျားသည် ပြည်အနှံ့ လှည့်သွား၍ ထိုစကားကို ကြွေးကြော်လေသော် ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်ရာရာ နံ့သာဆိုင်၊ ပန်းဆိုင်စသော ပူဇော်ဖွယ် အများတို့ကို ဆောင်၍ တောင်တံခါး၏အကျွေဖြစ်သော အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ငင်လေကုန်၏။

ရောက်ကြသောအခါ ထိုမလ္လာမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို အကျော်, စမ္မာ စသောပန်းနံသာတို့ဖြင့် မွှမ်းလျက် ထူးဆန်းသာယာသော ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် အသစ်စက်စက်သော ပုဆိုးဗိတာန် ပုဆိုးမဏ္ဍပ်တို့ကို စီရင်ကုန်လျက် နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့ကို လွန်စေကုန်၏။

ထို့အတူ ပူဇော်ခိုးမြောက်လျက် ခြောက်မက်လွန်၍ ခုနစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မလ္လာ မင်းတို့သည် ဤသို့ကြံကြကုန်၏- “ငါတို့သည် ဤအလောင်းတော်ကို ပူဇော်ခိုးမြောက်ကာ ထေဇာ ပြာသာဒ်ထက်၌တင်၍ မြို့ပြင်ကိုသာ လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၍ ပြည်၏ တောင်စူးစူးဖြစ်သော ဤအရပ်၌သာ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ကုန်အံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုသို့ကြံပြီးနောက် ရှစ်ယောက်သော ခွန်အားကြီးသော မလ္လာမင်းတို့သည် သန့်ရှင်းသော အဝတ်သစ်ကို ဝတ်ကုန်လျက် ဘုရားအလောင်းတော်ကို ချီကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ခြေရင်း ခေါင်းရင်းမှ ရံလျက် ချီကြကုန်သည်။ ချီကြခြင်းငှါ မဝတ်နိုင်ကုန်။

ထိုအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါအား ဤသို့ လျှောက်ကြကုန်၏- “အရှင်အနုရုဒ္ဓါ... အကျွန်ုပ်တို့သည် သုသာန်သို့ဆောင်ခြင်းငှါ အလောင်းတော်ကို ချီပါသော်လည်း မချီကြနိုင်ပါ ကုန်၊ အကြောင်းအဘယ်သို့ ရှိပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါကလည်း “ဒါယကာတို့... သင်တို့၏ အကြံလည်းတပါး၊ နတ်များတို့၏ အကြံ လည်း တပါး၊ ဤသို့သွားသောကြောင့် မကြံနိုင်သည်” ဟုဆိုလျှင် “အရှင်ဘုရား... နတ်တို့၏ စိတ် အလိုကား အဘယ်သို့ပါနည်း” ဟုလျှောက်ပြန်၏။ “မလ္လာမင်းတို့... သင်တို့၏အကြံမှာ မြတ်စွာဘုရား

အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ဖွယ် အသီးသီးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ပူဇော်ကာ မြို့ပြင်ဖြင့်သာ ဆောင်၍ မြို့တောင်အရပ်၌ မီးပူဇော်အံ့ဟု ကြံသည်။ နတ်တို့၏ အလိုကား ဘုရားအလောင်းတော်ကို နတ်တို့ စေ င်းကြီးတူရိယာ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် မြို့အနောက်ဘက်ဖြင့် ယုဆောင်၍ မြောက် တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ မြို့လယ်သို့ ဝင်လာ၍ အရှေ့တံခါးသို့ ထွက်ပြီးလျှင် မင်းတို့၏ မင်္ဂလာပြုရာဖြစ်သော မကုလဗန္ဓုနအရပ်၌ တောဇာဓာတ် လောင်စေလိုသော အကြံရှိသည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မလ္လာမင်းတို့လည်း ‘အရှင်ဘုရား....နတ်တို့၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါစေ’ဟု ဆို၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အလောင်းသွေးရာကို သန့်ရှင်းစွာ သုတ်သင်စေ၏။ ထိုသို့ သုတ်သင်သော မြေအရပ်၌ နတ်တို့သည် မန္တာများ မည်သော ထင်ရှားပန်းဖြင့် ကြဲဖြန့်လေရကား လူသွားလောက်သမျှသော ဌာနာယ် ပုဆိပ်အိုး ကျွဲနစ်မျှလောက်ရှိ၏။ လူတို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ ထက်ဝန်းကျင်မှ သဘင်ပွဲလမ်းတို့ ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် မြို့အနောက်မှသည် မြောက်မျက်နှာ တံခါးဖြင့် ဝင်၍ မြို့လယ်ကောင်သို့ ဆောင်ယူခဲ့၏။ လူတို့၏အကြံ ၌ နတ်တို့သွားလာသည်ကိုလည်း ထင်ရှားစွာမြင်နေကုန်၏။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ မယားဖြစ်သော မလ္လိကာသည် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို ဆောင်ယူ၍ လာသည်ဟု ကြားလျှင် မိခင်လင် သေသည်မှစ၍ မဆင်ယင်သော ဝိသုခါ၏ တန်ဆာနှင့်တူသော မဟလ္လဘာ တန်ဆာကို မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်အံ့ဟု ကြံ၍ တန်ဆာကို နံ့သာရေဖြင့် ဆေးပြီးသော် မျှော်လင့်ကစား၏။ အိမ်တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ “အမောင်တို့ ချပါဦး”ဆို၍ ကိုယ်တော်မြတ် အလောင်းဝယ် ဦးခေါင်းမှာ၍ ဖဝါးတိုင်အောင် စွဲလှူ ပူဇော်၏။

သိင်္ဂနိက်ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ကိုယ်တော်ဝယ် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ရစ်ထင်စိမံသော တန်ဆာကို ဆင်လတ်သော် အလွန်လျောက်ပတ် တင့်တယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မလ္လိကာလည်း “ဤ တန်ဆာကို လှူနေသော ပုညကြောင့် ဘဝတိုင်း ဘာတိုင်းဝယ် တန်ဆာမဆင်ပဲ တင့်တယ် သောသူ ဖြစ်စေသော”ဟု ဆုတောင်း၏။ ထို့နောက်မှ အလောင်းတော်ကိုချီ၍ အရှေ့တံခါးမှ ထွက်ပြီးလျှင် မင်္ဂလာပြုရာဖြစ်သော မကုလဗန္ဓုန အမည်ရှိသောအရပ်၌ လျှောက်ပတ်စွာ ထား၏။

ထိုအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာအား “အရှင်ဘုရား....အလောင်းတော်ကို အဘယ်သို့ သင်္ဂြိုဟ်ပါရမည်နည်း”ဟု လျှောက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း “စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သကဲ့သို့ သင်္ဂြိုဟ်ကုန်လော့”ဟု ဆိုပေ၏။ “အရှင်အာနန္ဒာ....စကြဝတေးမင်း အလောင်းကို အဘယ်သို့ သင်္ဂြိုဟ်ထုံး ရှိပါသနည်း”ဟု လျှောက်လျှင် “သင် ဝါသေဋ္ဌ အမျိုးမျိုးတို့....စကြာမင်း၏ အလောင်းကိုကား ကစီ မချသေးသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် ရစ်လှမ်းပြီးသော် နုနယ်သော ဝါဂွမ်းဖြင့် ရစ်လျက် အထက်၌လည်း ပုဆိုးထည် ပါးရာတို့ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာထုပ်ပြီးလျှင် ရွှေစင်ဖြင့် ပြုအပ် သော ကျင်း၌ထည့်၍ ဆီလောင်းပြီးမှ တနေသော ရွှေကျင်းဖြင့် ဖုံး၍ အလုံးစုံ တန်ဆာဆင် အပ်သော ထင်းစုထက်တင်၍ မီးတိုက်ကုန်သည်။ အရိုးကို စေတီတည်ကုန်သည်။ ထိုအတူ လှူသုံးပါးတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်အပ်သည်”ဟု ဆိုပေ၏။ မလ္လာမင်းတို့လည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍ အရှင်အာနန္ဒာ စီမံသောအတိုင်း ပြုပြင် ပြီးမှ စန္ဒကူးထင်းပုံထက်သို့ တင်ကုန်၏။

အရှင်မဟာကဿပ ကုသိနာရုံသို့ ကြွလာခြင်း

ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ကြွလာ၏။ ထိုသို့ ကြွလာရာ၌ တပည့် သံဃာတို့ စည် မွန်းတည့်အခါ ပုလ္လစွာသော ကျောက်နှင့် တူသော မြေပူကို နင်း၍လာခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းစွာရကား ရှင်မဟာကဿပလည်း ညချမ်းအခါမှ ကုသိနာရုံမြို့သို့ ရောက်အောင်သွား၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်တော့အံ့ဟု ကြံလျက် ခရီးမှ သက်၍ တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နားနေကြ၏။

ယင်းသို့ နားနေသောအခါ တယောက်သော တက္ကတုန်းသည် ကုသိနာရုံမှ ခွက်ကြီးပမာဏ ရှိသော မန္တာရဝမည်သော ထင်ရှားပန်းကို ထီးကဲ့သို့ဆောင်းလျက် ပါဝါပြည်သို့ လာ၏။ အရှင် မဟာကဿပ မြင်လျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏— “ဤတက္ကတုန်း၏ လက်၌ပါသော မန္တာရဝပန်းသည် အခါခပ်သိမ်း ငါတို့လူ့ပြည်၌ မထင်၊ အကြင်တန်ခိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖန်ဆင်းသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားအလောင်းတို့ ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဖွားသော အခါ စသည်တို့၌ လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ယခုအခါမူကား မည်သူ့လည်း တန်ခိုးမဖန်ဆင်း၊ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တရားဓမ္မစကြာကို ဟောတော်မူပြီးပြီ၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုလည်း ပြုတော်မူပြီ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှလည်း သက်တော်မူပြီ၊ အာယုသင်္ခါရလည်း လွှတ်တော်မူပြီ၊ ဤအခါကား ဘုရားကေန ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤတက္ကတုန်းကို ငါမေးရသော် ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ဤနေရာကနေ၍ မေးချေလျှင် ဘုရားသခင်ကို မရှိသေရာ ကျလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ ပဏ္ဍိတမြားစီတပ်သော ချပ်တန်ဆာကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား သနားတော် မူသောပံသုကုဒုကုဋ်ကိုရုံ၍ လက်စုံယှက်ကာ ထိပ်ထက်၌တင်ပြီးသော် “ငါ့ရှင်အာဇီဝက...ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သင်ကား သိပါသလော”ဟု မေး၏။

တက္ကတုန်းကလည်း “ငါ့ရှင်...ငါသိပါ၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ ယနေ့ ခုနစ်မုက် ရှိပြီ၊ ဤမန္တာရဝပန်းသည် ရဟန်းဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူရာကပင် ငါရခဲ့သတည်း”ဟု ပြောပေ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ငါးရာသော ရဟန်းတို့တွင် ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန် သော ရဟန်းတို့သည် ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်ကို အရှင်မဟာကဿပ သိ-မသိ မှတ်ချက်

ဤအရာတွင် ရှင်မဟာကဿပသည် ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြောင်းကို မသိ၍ပင် မေးသလော၊ သိလျက်ပင် မေးသလော ဟူမူကား ရဟန္တာတို့၏ သိခြင်းသည် နှလုံးသွင်း သတိနှင့်သာ စပ်သည်။ ဤအရာကို နှလုံးမမူမိမသိ၍သာ မေးသည်ဟု အချို့ ဆရာတို့ ဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း အရှင်မဟာကဿပသည် ညဉ့်၌ လည်းကောင်း၊ နေ့၌ လည်းကောင်း၊ သမာပတ်ကိုသာ မပြတ် လေ့လာသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား နိဗ္ဗာန်လား သည်ကို မသိ၊ ထိုသို့ မသိသောကြောင့်ပင် မေးသည်ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုစကားကို မယူအပ်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား- ဘုရားသခင်၏ နိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်းသည် အလွန် တင်ရှားရကား တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် ဆတ်ဆတ်ခန့်အောင် တုန်လှုပ်၏။ အံ့ဖွယ်သရဲသော တိတ်နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်တုန်၏။ ထို့ကြောင့် သိသည်သာတည်း။ ထိုသို့ မိမိသိသော်လည်း အထံတွင်ပါသော သံဃာပရိသတ်တို့တွင် အချို့လည်း ဘုရားသခင်ကို

မြင်ဖူးကုန်၏။ အချို့လည်း မမြင်ဖူးကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဖူးမြင်ခြင်းကို အလွန် အလိမ္မာကြကုန်သည်။ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ရောက်၍မူ ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ရခဲ့သော် ဆောက်တည်မရ အချို့ လူးလဲ၍ မိန်းမတို့ကဲ့သို့ ငိုကြွေးကြကုန်ရာသည်။ ထိုသို့ ငိုကြွေးသောအခါ ငါ၏ ဣန္ဒြေသည် မဲလတ္တံ့ ၊ ယခု တောတွင်းကပင် သိရသည် ဖြစ်မူကား အကယ်၍ ငိုကြွေးငြားသော်လည်း အပြစ်ကို ဆိုအံ့သောသူ မရှိ၊ မိမိတို့အလျောက်သာ ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ ကြားစ မြင်စ ဟူသည်လည်း စိုးစိမ်ခြင်း ပြင်းပြတတ်သည်ဟု နှလုံးပြု၍ မိမိနှင့်ပီသော ရဟန်းသို့ သတိရစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရား နိဗ္ဗာန်ယူကြောင်းကို သိလျက်ပင် ပေးတော်မူသည်ဟု မှတ်ရမည်။]

ယင်းသို့ ရဟန်းအများတို့က “ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ငါတို့အား ခြွင်းချန်၍ အမြန်နိဗ္ဗာန်ကို ယူတော်မူခဲ့ချေပြီ၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ပင်ပန်းစွာ လာပါသော်လည်း ငါတို့ မဖူးမြင်ရပြီ” ဟု မြည်တမ်း တ၊ သ ငိုကြွေးကြကုန်သော် ကြီးပွ ရဟန်းပြု၍ အာတုမပြည်မှ လိုက်လာသော သုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် ဤသို့ဆို၏- “ငါ့ရှင်တို့...အတတ်ကြောင့် စိုးစိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး တ၊ သ ကြသနည်း၊ ငါတို့သည် ဂေါတမရဟန်း၏ လက်မှ လွတ်ထွက်ကြကုန်ပြီ၊ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါတို့အား ဤအမှုကိုကား ပြုအပ်၏၊ ဤအမှုကိုကား မပြုအပ်၊ မည်သည့်အာပတ်သင့်စေ စသည်ဖြင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲလှလေပြီ၊ ဤယခုကား ငါတို့ ပြုလိုသမျှပြုရတော့မည်၊ မပြုလိုချင် နေရတော့မည်” ဟု ဆို၏။ ယို သုဘဒ်ရဟန်းကား ဘုရားသခင်၌ ရန်ငြိုးရှိသောကြောင့် ဤစကားကို ဆိုသတည်း။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား သုဘဒ်ရဟန်း ရန်ငြိုးထားပုံမှတ်ချက်

[အဘယ်သို့ ရန်ငြိုး ရှိဖူးသနည်း ဟူမူကား - ဘုရားသခင် ထင်ရှားရှိသောအခါ သံဃာတော် တထောင်နှင့်ရော့ငါးကျိပ်နှင့်တကွ ဇေယစာရီ ကြွချီတော်မူရာတွင် အာတုမပြည်သို့ ရောက်အံ့သောအခါ ဆတ္တာသည် ဖြစ်ဖူးသော ဤသုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် အာတုမပြည်၌ နေသည်နှင့် ဘုရားထောက်အံ့သော သတင်းကိုကြားလျှင် ယာဂု ကပ်လှူချင်ရကား မိမိသားဖြစ်သော သာမဏေနှစ်ပါးကို ခေါ်၍ “ငါ့သားတို့...ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တထောင်နှင့်ရော့ငါးကျိပ်သော သံဃာတို့နှင့်တကွ ကြွတော်မူလာသတည်း၊ ငါတို့ ယာဂု လှူရအောင် နှမ်း ဆန် ဆီ စသည်ကို ရှာကြချေကုန်၊ သင်တို့၏ သင်ဇနန်းအိတ် ပရိက္ခရာကို ယူ၍ လှူကောင်း သူကောင်းတို့ အိမ်တိုင်း တက်ပြီးမှ ဆတ္တာသည် ကိစ္စကို ပြုကြချေကုန်” ဟု ဆို၏။ ထိုသာမဏေတို့သည် အဖဆိုတိုင်း လှည့်ပတ်လေသော် ချေငံသာယာ ယူငှါသော အသံစကားရှိသော သူငယ်တို့ကိုမြင်၍ မှတ်ဆိတ် ဆံ ပြင်လိုသောသူ မပြင်လိုသောသူ အများကပင် “ချစ်သားတို့...အဘယ်မျှ အေးပေးရမည်နည်း” ဟု မေးလျှင် “သခင်တို့... ကျွန်ုပ်တို့ကား ဘုရားကြွလာရာ၌ ယာဂု လှူချင်သည် ဖြစ်ပါ၍ ဆီ နှမ်း ဆန်တို့ကိုသာ လိုပါသည်” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် မထွက်မလိုက်မူ၍ ယူနိုင်သမျှပေးကုန်၏။ နှမ်း၊ ဆီ၊ ဆန် စုမိသောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အာတုမပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ဖိုလလင်း တင်းကပ်၌ တည်းတော်မူ၏။ သုဘဒ်ရဟန်းလည်း ညချမ်းသောအခါ ဗါယကာ တို့ကိုခေါ်၍ ကျောင်းတလင်း၌ ထင်း၊ ခနောက်တို့ကို ဝီရင်ငြိုးလျှင် အိုးကြီး အိုးငယ် တို့ဖြင့် ယာဂုကို ချက်စေ၏။ မိုးမူကား မည်းညစ်သော သက်နှီးကို ဝတ်ရုံ၍ သူပိုကြောင်း၌ သွားလှာလှည့်ပတ်ကာ ဤမှာ ဆီသည်လော့၊ ဤမှာ နှမ်းထည့်လော့ စသည်ဖြင့် တညှဉ်

ပတ်လုံး စီရင်၏။ တသိန်းမျှလောက်သော အသပြာကို စွန့်လွှတ်၏။ ထပ်ထပ်သော ယာဂု တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားလူးပေါက်ပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြီးစေ၏။ ထိုယာဂု၌ ထောပတ် တင်လဲအမဲရည် ငါးရည် သစ်သီးရည် စသည်တို့ကိုလည်း ထည့်အပ်၏။ အလွန် ကောင်းသော ရနံ့ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း နံနက် စောစောကပင်လျှင် ကိုယ်လက် သုတ်သင်၍ သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံကြွအံ့သောငှါ အာတုမရွာသို့ ရှေးရှုကြွလာ တော်မူ၏။ ယာဂုကို ချက်သောသူတို့မြင်သော် “အရှင်သုဘဒ်...ဘယ်သူ့အလိုငှါ ဤယာဂု ကို ချက်ဘိသနည်း။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်နှင့်တကွ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူပြီ” ဟု ပြောကြ၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် သုဘဒ်တောထွက် ရဟန်းကြီးလည်း ဝတ်တိုင်းရုံတိုင်း သော သင်္ကန်းညစ်ဖြင့် လက်ယာလက်မ ယောက်မ၊ လက်ဝဲလက်မ ဟင်းချိုကိုကိုင်ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ဘုရားထံသို့ကပ်၍ ငှုပ် ခိုးပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား... အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ယာဂု အလှူကိုခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ငါ့ရှင်သုဘဒ်...သင် အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဤယာဂုကိုစီရင် သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ အလုံးစုံ အားထုတ်ရသော အကြောင်းစကားကိုကြားလျှောက် ၍ သိတော်မူလျှင် “ငါ့ရှင် သုဘဒ်သည် တရားနှင့်မလျောက်ပတ် မအပ်သော အမူအရာဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဖွေရှာ၍ အားထုတ်သနည်း။ တရားနှင့် မလျော်သော ပစ္စည်းကို လှူ၍ လည်း အကျိုးမရှိ၊ သုံးဆောင်ဘိသော်လည်း ဓမ္မကပရိဘောဂ မဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သားရဟန်းတို့...ဤယာဂုကို အလှူမခံကြကုန်လင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဝိညာပန သိက္ခာပုဒ်နှစ်ရပ်ကို ပညတ်တော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဆွမ်းခံရွာသို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် နှလုံးမသာ မျက်နှာမလှဖြစ်၍ ရှင်ဂေါတမ သည် အလုံးစုံကို သိသောသူဟူ၍ ကျော်စောသည်။ အကယ်၍ ငါ့အလှူကို မခံလိုလျှင် တယောက်ယောက်သောသူကို စေကြားအပ်ပါသည်။ ကျက်ပြီးသော အစာမည်သည်လည်း အခါလေးမြင့်ထား၍ မသင့်လျော်လေပြီ။ ဤမျှလောက်သော အဆောက်အဦကိုလည်း တသက်ပတ်လုံး ငါ့ရှာမိုးရသည်။ သနားခြင်းကြီးသူဆိုပါလျက် ငါ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုလေ သည်။ ငါ့အရှက်ကို ခွဲလေသည်။ အလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးလေသည်ဟု ဘုရားသခင်အား ရန်ငြိုးထား၏။ ထိုသို့ ထားသော်လည်း ဘုရားထင်ရှားရှိသောအခါ ဤဂေါတမကား မြင့်မြတ်လှသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူ ဖြစ်ပေသည်။ တစုံတခုသော စကားကို ငါဆိုမိငြားက ငါ့အား ခြိမ်းခြောက်ရာချေသည်ဟု နှလုံးပြု၍ တစုံတခုသော စကားကိုမျှ မဆိုဝံ့ရကား နိဗ္ဗာန်ယူပြီဟု ကြားမှ သက်သာရာရသကဲ့သို့ နှလုံးဝမ်းသာလျက် “ငါတို့ ရဟန်းဂေါတမ လက်မှ လွတ်ပြီ။ သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်” ဟု ဆိုသတည်း။]

ယင်းသို့ သုဘဒ်ဆိုသော စကားကို ရှင်မဟာကဿပကြားလျှင် အသည်းကြားဝယ် မယ်နဖြင့် နှက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဦးထိပ်ထက်၌ မိုးကြိုးစက် ကျသကဲ့သို့လည်းကောင်း အောက်မေ့တော် မူ၍ အလွန်သော ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်၏။ “ယခု ဘုရားသခင်လွန်၍ ခုနစ်ရက်မျှသာရှိသေးသည်။ မျှောအဆင်းနှင့်တူသော အလောင်းတော်ပင် ထင်ရှားရှိသေးသည်။ သို့ပါလျက် မကောင်းသော သူတို့ မကြည်ဖြူသောစကားကို ဆိုချေသည်။ ထိုသူတို့ ပွားများခဲ့သော် သာသနာတော်ကို မမြင့်မီ ဖျက်ဆီးနိုင်ချေရာသည်။ ငါသည် ဤသုဘဒ်ရဟန်းကြီးကို ဤလမ်းခရီး၌ပင် ပုဆိုးနှမ်းကို ဝတ်ဆင် လျက် ထိပ်ထက်၌ ပြာပုံ၍ နှင်ထုတ်စေသည်ဖြစ်အံ့။ အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်သားတို့သည် ကိုယ်တော်

မက္ခယမိကပင် အချစ်အကြင်မရှိ၊ ဝိဝါဒကလဟ များကုန်သည်။ ထေရ်ကြီးသည် ထေရ်ငယ်အား နှိပ်စက်ကုန်သည်ဟု ငါတို့အား လူအများတို့ ကဲ့ရဲ့ကြလတ္တံ့။”ဟု ကြံ၍ သည်းခံတော်မူ၏။

သံဂါယနာတင်လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာပုံ

ထို့နောက်မှ အရှင်မဟာကဿပသည် ဤသို့ ကြံပြန်၏ - “ကြီးသီတံတို့ဖြင့် မကုံးသီအပ်သော ပန်းတို့သည် ပရမ်းပတာ ဖရိုဖရဲ ကြဲကုန်သကဲ့သို့ လှူအတူ ဘုရားပညတ်တော်မူအပ်သော ဝိနည်း သိက္ခာသုတ် အဘိဓမ္မာ တရားအပေါင်းကို ကောင်းစွာရုံးစု၍ သံဂါယနာမတင်ခဲ့သော် မသူတော်ဖြစ် သော ရဟန်းဆိုး ရဟန်းညစ်တို့လည်း ပစ်ပယ်ချေဖျောက်၍ တရွေ့ ရွေ့ ပျောက်ပျက်ကုန် ရာသည်။ သံဂါယနာတင်ရမှုကား မလှုပ်မရွှား မပျောက်ပျက်နိုင်ရာ၊ စကြာမင်းတရားသည် သားကြီးရတနာအား စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်ရွာတိုင်းကားကို သိမ်းဆည်းစိမ့်သောငှါ မင်းမြောက် တန်ဆာနှင့် အရာအထူးကို ပေးဘိသကဲ့သို့ ထို အဘူ သယမ္ဘူဘုရားသည် တရားတော်ကို စောင့်ထိန်းစေခြင်းငှါ အစွာက သုံးဂါဝုတ်တိုင်တိုင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ငါ့ကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူသည်။ ကိုယ်တော် ဝတ်ရုံသော ဒုက္ခသင်္ကန်းဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူပေသည်။ တရားတော်ကို သံဂါယနာမတင်မှု ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် မပြေရှိပေရာသည်။ မရှည်ကြာမီ သံဂါယနာ တင်ရအောင် ငါ လုံ့လပြုအံ့ဟု တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ မပြောပဲ စိတ်ထဲကသာ ကြံတော်မူ၏။

ငိုယိုတသသော ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလည်း “ငါ့ရှင်တို့ ...သင်္ခါရတရားတို့၏ ပျက်ပြားမြဲသဘောကို ဘုရားသခင်လည်း ဟောတော်မူပြီးသည် မဟုတ်လော၊ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ အညထာဘာဝ သဘော၌ သောကမီးကို မဖြစ်စေကုန်လင့်”ဟု ဆုံးမ၍ သက်သာရာ ရစေတော်မူ၏။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြပုံ

ကုသိနာရုံပြည် သင်းချိုင်းတော်မှာလည်း မလ္လာမင်း လေးယောက်တို့သည် ငါတို့မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ပူဇော်အံ့ဟု ကြံ၍ အတောင် တရုဒ္ဒုတ်ဆယ်မြင့်သော စန္ဒကူးထင်းပုံ ထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် မီးတိုက်ကြကုန်သည်။ တစုံတခုကိုမျှ မလောင်ချေ။

ထို့နောက်မှ ရှစ်ယောက် တကျိပ် ခြောက်ယောက် စသည် ပွား၍ များစွာကုန်သော မလ္လာ မင်းတို့သည် ထင်းတို့၏အကြား၌ များစွာသော ဆီထောပတ် မီးလောင်တတ်သော ဝတ္ထုကို စု၍ အကြိမ်ကြိမ် မီးတိုက်ကြသော်လည်း တစုံတခုကိုမျှမလောင် ရှိလေလျှင် အရှင် အနုရုဒ္ဓါ၏ အထံသို့ ကပ်ကြ၍ “အရှင်မြတ်...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားအလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ပါသော် လည်း မီးမစွဲနိုင်ပါ အကြောင်းဘယ်သို့ရှိပါသနည်း”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါကလည်း “မလ္လာမင်းတို့...နတ်တို့၏ အလိုဆန္ဒ မပြည့်သေးသောကြောင့် မီးမစွဲ နိုင်သည်”ဟု ဆိုပေ၏။ “နတ်တို့၏အလို ဘယ်သို့ရှိပါသနည်း”ဟု မေးပြန်လျှင် “သင်မင်းသား တို့၏ အဘသေလွန်၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော ရှစ်ယောက်သော မလ္လာမင်းတို့သည် တတိယ သာဝကကြီးဖြစ်သော အရှင် မဟာကဿပ၌ အလွန်ကြည်ညိုကုန်သည်။ ထို အရှင်မဟာကဿပ သည် ယခုကြွလာ၍ လမ်းခရီးမှာရှိပြီ။ ထိုအရှင် မဟာကဿပသည် ဘုရားသခင် အလောင်း တော်ကို မပူဇော် ရုံမခိုးရသေးသမျှကို ဤထင်းပုံ၌ မီးမလောင်စေသတည်းဟု နတ်တို့ အဓိဋ္ဌာန် ကြသောကြောင့် မီးစ၍ မစွဲနိုင်သည်”ဟု ဆိုပေ၏။

အရှင်မဟာကဿပ အလောင်းတော်ကိုပူဇော်ပုံ

ထိုကားကိုကြားလျှင် လူအပေါင်းတို့ကလည်း အရှင်မဟာကဿပသည်ကား ဘုရားတပည့်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ကြာလေသနည်း၊ နတ်တို့ပင် အရှင် မဟာကဿပ၏ နှလုံးအလိုကို ဖြည့်ရပေသည်၊ ထိုအရှင်ကား ဘယ်သူ့ထံ ထူးမြတ်သနည်း၊ ဖြူသလော၊ မည်းသလော၊ မြင့်မြင့်လော၊ နိမ့်နိမ့်လော၊ ဘယ်လောက်ကြာမှ လာပါလိမ့်မည်နည်း စသည်ဖြင့် ပြေးဆိုမျှော်တ အချို့ကလည်း ခရီးဦးကြိုလင့်သည်၊ အချို့ကလည်း လမ်းပြင်လင့်သည်၊ အချို့ကလည်း နေရာပြင်လင့်သည်၊ ထိုသို့ဖြစ်ဘဲအခါဝယ် အရှင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ လင်းချိုင်းသို့ ရောက်လာသတည်း။

ထိုသို့ရောက်၍ အလောင်းတော်ကို ထင်းတလားတွင်း၌ သွင်းထားသည်ကို မြင်လျှင် ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ လက်အုပ်အိုလျက် စန္ဒကူးထင်းပုံကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်လည်၌ ပူဇော်ပြီးမှ ဤဌာနကား ဦးခေါင်းတော်ထားရာတည်း၊ ဤဌာနကား ဖဝါးတော်ရှိရာတည်းဟု မှတ်၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေတော်အစုံကိုမျှ ငါမဖူးမမြင်ချပြီတကားဟု နှလုံးထား၍ ဖဝါးတော်သို့ ရှေးရှုရပ်လျက် စတုတ္ထ သမာပတ်ကို ဝင်စားပြီးသော် “ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေတော်အစုံသည် လွမ်းမြို့သမျှကိုဖောက်သွက်၍ ဦးခေါင်းထက်၌ တည်စေသော” ဟု မနောဓိဋ္ဌာန်ကြံတော်မူ၏။

ထိုကော၌ အကန်တဖန်တောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော တရားရှစ်ကွက်သော စက်လက္ခဏာတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဖဝါးတော်အစုံသည် လွမ်းမြို့ရစ်ပတ်သော ဝါဂ္ဂမိလ္လာနှင့် ငါးရာသော ပုဆိုးထပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သိုမှီးအပ်သော ရွှေကျင်းကိုလည်းကောင်း၊ စန္ဒကူးထင်းပုံကိုလည်းကောင်း ဖောက်ထွင်း၍ တိမ်တိုက်အတွင်းမှ ထွက်သော လက်သို့ အရှင် မဟာကဿပ၏ ဦးခေါင်းထက်၌ တည်လာ၏။ အရှင် မဟာကဿပလည်း ပွင့်သင့်စဖြစ်သော ပဌမာကြာနှင့်ဘူသော လက်အုပ်အစုံကိုဆန့်၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်အစုံနှစ်ဘက်ကို ဖမုက်တိုင်အောင် ကိုင်လျက် မိမိဦးခေါင်းထက်၌ထား၍ ရှိခိုး၏။ ငါးရာသောရဟန်းတို့လည်း အနည်းနည်း ရှိခိုးကြကုန်၏။

လူအမျိုးမျိုးတို့လည်း တိုအံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင် ဝမ်းသာလျက် သည်းစွာသော အသံကို ဟစ်ကြော်၍ ပူဇော်ဖွယ်အသီးအသီးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ပူဇော်ကုန်၏။ ယင်းသို့ ပူဇော်ပြီးကာမျှ၌ တဖန် အဓိဋ္ဌာန်ခြင်း ကိစ္စမရှိပဲ ပကတိသာလျှင် အရှင် မဟာကဿပလက်မှ လွတ်၍ ထင်းပုံ တလားတို့ကို မလှုပ်ရှားစေပဲ တည်မြဲတိုင်းဝင်၍ တည်လေ့ကုန်၏။

ထိုသို့ ခြေတော်အစုံတို့ ထွက်ကုန် ဝင်ကုန်သော်လည်း အလောင်းတော်၌ လွမ်းသော ဝါဂ္ဂမိပုဆိုးတို့သည် စိုးစဉ်းမျှ မယိုယွင်းကုန်၊ ပြုကတေ့အတိုင်းသာ တည်ကုန်သည်။

တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းပုံ

ယင်းသို့ ခြေတော်ကွယ်သောအခါ များစွာသော လူရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းရွှိုက်ငင်လျက် ယက်ဝန်းကျင် ငိုယိုကြရကား နိဗ္ဗာန်ယူသည့် ကာလထက်ကဲ၍ သနားဖွယ်ဖြစ်ကြ၏။ ပရိသတ်တို့ ငိုကြွေးကြကုန်စဉ် ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်တည်ရာ နံသာထင်းပုံသည် တစုံတယောက်သောသူမျှ မီးမညှိရပဲ ရဲရဲပြောင်ပြောင် မီးရောင်ချီးချီး ထွက်သဖြင့် အထက်မှစ၍ ကျွမ်းလေ၏။

မီးလောင်ပြီးသော် ကိုယ်တော်၏ အရေအသား အရိုးတို့သည် တပေါင်းတစုတည်း မထင်ပြီ၊ ရွှေစင်တကဲ့ ပုလဲဥလား ဝျားစေ့ အဆင်းရှိသော ဓာတ်တော်တို့သည်သာလျှင် ရှိစိတ်ပမာဏမျှ တည်ကုန်၏။

ဓာတ်တော်များမှတ်ချက်

[ရှေးရှေးသော ဘုရားတို့ကား မပြီမကဲ့ တခဲနက်ပင် တည်လေကုန်သည်။ ငါတို့ ဘုရားမှာကား သက်တော်တိုသောအခါဖြစ်၍ သာသနာပြန့်ပွားသဖြင့် လူတို့ အကျိုး စီးပွား များစိမ့်သောငှါ ပတ္တနာသော အာနုဘော်ကြောင့် စွယ်တော်လေးဆူ ညှပ်ခိုး တော်နှစ်ဆူ နဖူးသင်းကျစ်တော် တဆူ ဤခုနစ်ဆူသော ဓာတ်တော်တို့သည် မပြီမကဲ့ တည်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသမ္ဘိန္ဒဓာတ်မည်သည်ကြွင်းသော ကိုယ်တော်မှာ အကြီး ပဲနောက် ပမာဏ၊ အလတ် ဆန်ကျိုးပမာဏ၊ အငယ် မုန်ညင်းစေ့ပမာဏဖြင့် စိတ်ဖြာလျက် တည် ကုန်သည်ဖြစ်၍ သမ္ဘိန္ဒဓာတ်မည်သည်ဟု ဆိုကုန်၏။]

ဓာတ်တော်ပူဇော်ကြပုံ

စန္ဒကူးထင်းပုံကို အကုန်မီးလောင်၍ ပြီးလျှင် ကောင်းကင်ပြင်မှ လက်ရုံးဖျားမျှလောက် သော မေ့အယုတ်သည် သက်ဖျန်း၍ ငြိမ်းစေ၏။ အင်ကြင်းပင်ပျို၏ အခွံမှလည်းကောင်း၊ ထက် ဝန်းကျင်သော မြေအပြင်မှလည်းကောင်း ထွန်တုံးပမာဏရှိသော ရေအလုံးသည်တက်၍ ထင်းပုံ ထက် ဆွတ်ဖျန်းကုန်၏။

မီးငြိမ်းပြီးသောအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် ဓာတ်တော်ကို ယူ၍ ရွှေအတ်ဖြစ်သော အိုးဖြင့် ထည့်ပြီးသော် အလောင်းတော်ကို ကျင်းပပူဇော်ရာဇရပ်၌ ထူးမြတ်ကောင်းမွန်သော ကော်ဇော ကမ္မလာတို့ကိုခင်း၍ ထိုသင်းမွှေးကြိုင်စွာ နံ့သာပျောင်း နံ့သာမှုန့်တို့ကို ပက်ဖျန်းလျက် ကြက် အပ်သော ပုခိုးပိတောက်ရှိသော ရတနာပလ္လင်ထက်တင်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ယမား၊ ကွန်ချော၊ နံ့သာဆိုင်တို့ကို ဆွဲလျက် လေး၊ လှံ၊ သန်လျက် လက်နက်စုံကုန် သော ယောက်ျားတို့ကို အစောင့်အရှောက်ထား၍ များစွာသော ပွဲလမ်းသဘင် ပဉ္စင်တူရှိသော တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။

ထိုနောက်မှ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကျောက်ထက်၌ ဓာတ်တော်ကို ရတနာ ပန်းတောင်းဖြင့် ထင်ပြီးသော် ထီးဖြူအုပ်ကာလျက် လက်ဝဲလက်ယာ နောက်မျက်နှာတို့မှ ဦးကင်းချင်း ယှက်ကာယှက်ကာ ညီညာစွာ ရံစေသော ဆင်တထပ်၊ လည်ချင်း ယှက်ကာယှက်ကာ ကောင်းစွာ ရံစေသော မြင်းတထပ်၊ နားပန်းချင်း စပ်ကာစပ်ကာ ကောင်းစွာရံစေသော ရထား တထပ်၊ လက်ရုံးချင်းထိကာထိကာ တညီတညာ ကောင်းစွာရံစေသော ခြေသည်သူရဲ လက်နက်စုံ တထပ် ဤသို့ အထပ်ထပ် ရံပတ်ခင်းကျင်းလျက် မြို့တွင်းသို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် ပွဲသဘင်တို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ကြကုန်၏။

သာဓုကိဋ္ဌနု ကစားခြင်းမှတ်ချက်

[အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် ပူဇော်သနည်း ဟူမူကား ထိုမလ္လာမင်းသားတို့သည် ရှေးနှစ်သတ္တဝါဟ၌ ရဟန်းသံဃာတို့ တည်းခိုရာ ဌာနကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းကိစ္စကိုလည်း

ကောင်း လုံ့လပြုရသည် ဖြစ်၍ ကစားခွင့်မရသေး၊ ထို့ကြောင့် ဓာတ်တော်ကိုသာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်၍ ကစား ပျော်ပါးကြကုန်သည်။ ငါတို့ မေ့လျော့စဉ်အခါဝယ် တပါးမြို့ရွာမှ မင်းများတို့ မယူသွားနိုင်စေသတည်း ဟု နှလုံးပြု၍ စတုရင်္ဂိက ထိုမျှ လောက်သော ဆင်၊ မြင်း၊ ရဲမက်ဘို့ကို ရံလျက်ပင် အမြဲနေစေသတည်း။]

အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ သောကပူဆွေးငိုကြွေးပုံ

ထိုအခါရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဇာတသတ်မင်း၏ အမတ်တို့သည် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ယူကြောင်းကို ကြားလျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်တိုင်ပင်ကြကုန်၏- “ပုထုဇဉ်၏ သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းတွင် ငါတို့ အရှင်မင်း နှင့်ဖူး၍ ကြည်ညိုသောသူ မရှိပြီ။ ဤမင်းသည် ဘုရားလွန်တော်မူကြောင်းကို ကြားရလျှင် တခဏခြင်း နှလုံးကွဲ၍ သေရာသည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် မင်း၏အသက်ကို စေ့ငံ့သင့်ပေ သည်” ဟု ကြံ၍ လျောင်း တန်ခိုးသော ရွှေကျင်းသုံးခုကိုယူ၍ စတုမရုဖြင့် ပြည့်စေပြီးသော် မင်းကြီး ထံသို့ကပ်၍ ဤသို့လျှောက်ကြ၏- “အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အိပ်မက်ကို မြင်ပါသည်။ ထိုအိပ်မက်ကို ဖျောက်ဖျက်စေချင်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးသည် ဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကိုပတ်၍ နှာခေါင်းဝမျှကို ဖော်စေလျက် ဤစတုမရုကျင်းထဲ၌ အိပ်စက်တော်မူပါ” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အဇာတသတ်မင်းကြီးကလည်း “ငါ၏အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်လို၍ ဆိုသည်ကို ဘယ်မှာနားမထောင်ရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဆို၍ ထိုအမတ်တို့ လျှောက် ထားတိုင်း အိပ်ပေ၏။

ထိုအခါ အမတ် တယောက်သည် ဘုရား နိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ အရပ်ဆီသို့ လက်အုပ်ချီပြီးသော် “အရှင်မင်းကြီး ...ကိုယ်တော်၏ သံသယကို ပျောက်ပ ကျေနပ်စေတတ်သော ဘုန်းတော်အာနု ဘော်တက်၍ အသက်ကို ရှည်စေတတ်သော ရှိသေလေးမြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံပြည်အပါး၌ နိဗ္ဗာန်လားတော်မူချေပြီ” ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုကားကိုကြားလျှင်ပင် သစ်ပင်ထက်မှ ကျသောသူကဲ့သို့ သည်းအူလှိုက်ဖို လျက် ကိုယ်အလုံး တုန်ဘိ၍ သတိမရ၊ တ၊ သ မိန်းမော၍ မြောလေ၏။ စိမ်အပ်သော စတုမရု ပင် ကျိုက်ကျိုက်ဆူ၍ အငွေ့ ထွက်၏။ အမတ်တို့လည်း မင်း၏ကိုယ်ကိုချီ၍ တခုသောကျင်း၌ သိပ်ပြန်ကြသဖြင့် သတိရလဲာသောအခါ “အမေ င်တို့...အဘယ်ကိုဆိုကြသနည်း” ဟု မေးပြန် လျှင် “အရှင်မင်းကြီး... မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လားချေပြီ” ဟု လျှောက်ကြ၏။ မင်းကြီးလည်း ရှေးနည်းတူ မိန်းမော၍ မြောပြန်သဖြင့် တတန်သောကျင်းသို့ ပြောင်းရ၏။ သတိမရသောအခါ “အဘယ်အကြောင်းအရာကို ဆိုကြသနည်း” ဟု မေးပြန်၍ ဘုရားနိဗ္ဗာန် စံလွန်ကြောင်းကို လျှောက်ပါသည်ဟုဆိုလျှင် ယခင်နည်း မိန်းမောပြန်လေ၏။

အမတ်တို့လည်း မင်းကိုချီ၍ ရေချိုးစေပြီးမှ နံသာရေတို့ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းရ၏။ အဇာတသတ် မင်းလည်း သတိရလတ်သော် ဦးခေါင်းမှဆံတို့ကို ဖခိုဖရဲ ကြဲဖြန့်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော လက် နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ရင်ကိုခတ်တီး၍ သက်ကြီးရှိုက်ငင် ငိုကြွေးလျက် ခရီးမသို့သက်၍ သူရူး၏အလား ကဲ့သို့ ပြေးသွား၏။ တန်ဆာဆင်အပ်သော ကချေသည် မောင်းမတို့သည် နောက်မှ ဝန်းရံကာ လိုက်ရ၏။

မြို့မှထွက်၍ ဝိဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ရောက်သောအခါ မိအား တရားဟောတော် မူစူးသောနေ့ပွဲ ဝိုကြည့်စေ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးကြီးတော်မူသော ခြောက်စွာတရား သည် ဤအရပ်၌နေ၍ အကျွန်ုပ်အား ဝိပဿနာတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ အကျွန်ုပ်၏ကြောက် လန့်ညှိုးပိန်စိုးရိမ်ခြင်း တည်းဟူသော ခြောက်စွာတရားတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ အကျွန်ုပ် သည် ဖခင်အဖွဲ့က လွန်ကဲအောင် ချွတ်စေသည် ဆည်းကပ်ပါသည် မဟုတ်လော၊ အကျွန်ုပ် အား စကားတို့ပြန် တရားသံမျှ လှူ၍ မခံပိုင်ပြီဟောကား” ဟု ဆို၍ အစဉ်တလဲလဲ ဝိပဿနာတရား သင်တန်း ပေးတော်မူခြင်း သိသာစွာ ပြန်လျက် နိုင်ငံသားများ ပြည်ကြီးအရပ်ရပ်သို့ လှည့်ပတ်သောအခါ ကြံချီတော်မူသည်ကိုသာ ကြားရပါသည်။ ယခုမှာမူကား တစ်ပြည်ပြည်နယ်တစ်ခုတစ်ခုခြား သတင်းမျှကိုသာ ကြားရပါတော့သည်။ ဤသို့သာဖြင့် တရားခြည်တမ်း ကာ ခြောက်ဆယ်သောဂါထာတို့ကို ကျူးရင့်၏။

ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ ဓာတ်တော်ပေတောင်းပုံ

ထိုနောက်တဖန် ကြံပါသည်ကား ငါသည် ဝိပဿနာတရား နေ့ပွဲဖြင့် အစဉ်မပြု နိုင်ရာအတွက် အမွေ အနှစ်ဖြစ်သော ဓာတ်တော်ပေတောင်းပုံ သဘောတရား သိရှိရန်အတွက် မလ္လာမင်းတို့ထံသို့ တမန်စေလိုက်၏ “အဆွေမလ္လာမင်းထံ မလ္လာမင်းတော်မူ၍ ဘုရားသခင်သည် ပေးသောဓမ္မတရားတော်ဖြင့် အသမ္ဘိဒ ခတ္တယဟု ဝံသမပြတ် ခြံစံပေးသော မင်းမျိုးပေတည်း။ ငါတို့လည်း ထိုနည်း သက် မင်းသော မင်းမျိုးဖြစ်ရကား ဝေတော်တို့သောင်း မင် ကောင်းတို့၏ ဓာတ်အရိုးကို ကိုးကွယ်ချီးမြှင့်အပ်ပေသည်။ ထို့ပြင် ဝေတော်တို့ကား ဓာတ်တော်များကို ငါတို့အဖို့ ရထိုက် ပါသည်။ စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ရမည်။ ဝေတော်တို့ကို ငါတို့အား ဝေန်ပင်” ဟု တမန်စေ လိုက်၏။

သော ဝိပဿနာ လိစ္ဆဝိမင်းတို့လည်း ထိုနည်းတူ မလ္လာမင်းတို့ထံသို့ တမန် စေလိုက်၏။

ကပ္ပလဝတ်ပြည်၌ နေကုန်သော သာကီဝင်မင်းတို့လည်း ကုသိဒ္ဓိရုံ ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန် တော်မူကြောင်းကို ကြား၍ မလ္လာမင်းများ အထံသို့ တမန်စေလိုက်သည်ကား “မလ္လာမင်း များသို့... မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အဖို့ အဆွေမလ္လာမင်း အခြေတစ်ဆက် အပြန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ အမွေအနှစ်ကို စင်စစ် ငါတို့ထိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်တော်များကို ငါတို့အား အဖို့ ပေးပါ။ ငါတို့ပြည်၌ စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ရမည်” ဟု စေလိုက်၏။

အလှူကပ္ပပြည်၌နေကုန်သော ဗလအမည်ရှိသော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရာဟုလ၌ နေကုန် သော ကောလိပ မင်းမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝေဠုပတိုင်၌ နေကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်၌ နေကုန်သော မလ္လာမင်းတို့သည် လည်းကောင်း ထိုနည်းတူ တမန်စေ၍ မွေတော် ဓာတ်တော်တို့ကို တောင်းကြကုန်၏။

တမန်စေ၍ များမကြာမီ အစုတသတ်မင်းသည် ဝေသင်္ဃနီပတီတို့ကို ရုံးစု၍ ငါ တမန်စေ တိုင်း ပေးသော်လည်းပေးစေ၊ မပေးဘဲမှ ပြည်အသံကို ထွားထွား ညက်ညက် ဖျက်ဆီး၍ ဓာတ်တော်ကို ယူဆွဲဘုကြံလျက် ကိုယ်တော်တိုင် လျှောက် ချီသောအခါ ကုသိဒ္ဓိပြည်သို့ ရောက် သောအခါ မြို့ကို ဝန်းရံကာနေ၏။

ဝေသာလီမင်း၊ ကပိလဝတ်မင်း အစရှိသော ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်လည်း ထိုနည်းစစ်ချီ၍ ရံလေကုန်၏။ ထိုသို့ရံပြီးမှ တဖန် အကြပ်အတည်း လွတ်ကြ၍ “ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်ကိုတည်း ပေအံ့လော၊ စစ်သော်တည်း ထိုးအံ့လော”ဟု ဆိုစေ၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မလ္လာမင်းတို့ကလည်း ဤသို့ ပြန်လိုက်၏။ “ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ပြည်၌နေရာဝယ် ငါတို့ပင့်ခေါ်သည်လည်း မဟုတ်၊ သတင်းစကားမျှ မှာထားလိုက် သည်လည်းမဟုတ်သေး၊ အလိုလိုသာ ကြွရောက်လာ၍ ငါတို့ပြည်၌ နိဗ္ဗာန်ယူသည်၊ ငါတို့ကိုး ကွယ်ထိုက်၍သာ ရသည်၊ သင်တို့ပိုင်သော ဂါမခေတ်၌ တစ်တခုသော ရွှေငွေရတနာ ဖြစ်ထွန်း လာသော် ငါတို့အား သင်တို့မပေးကုန်ရာ၊ လောကသုံးရှာ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသော ရတနာ မည်သည်မရှိ၊ ထိုသို့ အသဒိသ အစစ်ဖြစ်သော ရတနာကို ငါတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့အား ပေးအံ့နည်း၊ သင်တို့သာ အမိန့်ကို စိုရသလော၊ ငါတို့ကား အမိန့်ကို မစိုရသလော၊ သင်တို့သာ ယောက်ျားပေလော၊ ငါတို့ကား ယောက်ျားမဟုတ်သလော၊ သင်တို့သာ အသက် ရှိသလော၊ ငါတို့ကား အသက်မရှိသလော၊ ဖြစ်လိုသမျှဖြစ်စေ၊ ဘုရားဓာတ်တော်ကို မပေးဝေ” ဟု ကြုံးဝါးသံပ၍ မာန် မာနဖြင့်သာ ပြန်လိုက်၏။

[ထို မင်းတို့သည် အကယ်၍ စစ်ထိုးငြားအံ့၊ မလ္လာမင်းတို့သာ အောင်ဘိရာ၏၊ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ ဓာတ်တော်ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ လာသော နတ်တို့သည် မလ္လာမင်းတို့၏ အသင်းအပင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။]

ဒေါဏပုဏ္ဏားဓာတ်တော်ဓေပုံ

ထိုမင်းတို့သည် အချင်းချင်း ကြုံးဝါးသံပ၍ ငြင်းခုံကြရာတွင် ဒေါဏအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား သည် လာ၍ သင့်ရာအရပ်က နေလျက် နှစ်ဘာဏဝါရ ခန့်သော စကားဖြင့် ကြုံးဝါး၍ ဆုံးမ ၏။ ထို နှစ်ဘာဏဝါရဘို့တွင် ပဌမ ဘာဏဝါရကိုကား အငြင်းသံများ၍ မကြားလိုက်ကုန်၊ ဒုတိယ ဘာဏဝါရ အဆုံး၌သာ ငါတို့ဆရာ၏ အသံကဲ့သို့ ထင်သည်ဟု အလုံးစုံသော မင်းတို့ပင် အသံ ဆိတ်လေ၏။ ထိုဒေါဏ ပုဏ္ဏားကား ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအပြင်၌ ထင်ရှားသော မင်းပုဏ္ဏားတို့သည် တပည့် မဖြစ်ဖူးသောသူ မည်သည် မရှိ၊ ဖြစ်ဖူးဘိသည်သာတည်း၊ ထို့ကြောင့် ဆရာကို ရိုသေ ခြင်းဖြင့် ထိုမင်းတို့ အသံဆိတ်လေသတည်း။ ထိုသို့ အသံ ဆိတ်သောအခါ ဆရာ ဒေါဏ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းအများကို ဆုံးမလို၍—

သုဏန္တု ဘောန္တော မမ ကေဝါစံ၊
အမှာကံ ဗုဒ္ဓေါ အဟု ခန္တိဝါဒေါ—

အစရှိသော ဂါယာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား— ‘မင်းများတို့...ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ ပါရမီကို ဖြည့် တော်မူသောအခါ၊ ခန္တိဝါဒီ ရှင်ရသေ့ဖြစ်သော အခါ၊ ဓမ္မပါလမင်း ဖြစ်သောအခါ၊ မဟာ သီလာမင်း ဖြစ်သောအခါ၊ ဘူရိဒတ်နဂါး၊ စမ္မေယျနဂါး၊ သင်္ခပါလ နဂါးမင်း ဖြစ်သောအခါ၊ မဟာကပိမ္ပောက်မင်းဖြစ်သောအခါကလည်းကောင်း၊ ထိုမှ တပါး များစွာသော ဇာတ်ဘဝ တို့၌လည်းကောင်း သူတထူးအား အမျက်မထွက်မူ၍ သည်းခံခြင်းကိုသာ ပြုလေ့ရှိပါသည်။ ခန္တိပါရမီကိုသာ အမြတ်ပြု၍ ချီးမွမ်းပါသည်။ ယခုမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။’

ကိုယ်တော်၏ အသက်ကို ဖျက်ဆီးအံ့သော ဒေဝဒတ်ကိုလျက် ဝံ့ပက်သနားတော်မူသေးသည်။ ဤသို့ ကျင့်တတ် ပြတ်ဟုသေး ၊ တုနားသင်၏ ဓာတ်တော်ကို ပူဇော်လိုခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုဖြစ်ပွားအောင် ခိုက်နှုန်းများခြင်း စစ်ယုံ့ဖြင့် ဖြင့် မသင့်စေချင်ဟူသော၊ တုနားရှင်ထံ ကျိုးခဲ့သည့်ကပ်ကြံသော ဥပါသက ချည်း ဟကား၊ အညံ့ဟုညွတ်သာ ဖြစ်ပါကုန်လော့၊ အချင်းချင်း ချစ်ခင်လျက် အရှင်မြတ်ဓာတ်တော်ကို ကြည်ညိုကိုးကွယ် ကြကုန်လော့၊ တညီဟမျှ ကိုးကွယ်ရအောင် အဗ္ဗဘာဂပြု၍ ကျွန်ုပ်ပေးဖန်အံ့ဟု ဆို၍ ဖြေပျန်၏။

ထိုစကားကို ကြားရမှ ဒေါဏပုဏ္ဏား ရှိရာသို့ လာ၍ “ဆရာပင် မဝေန်ပါလော့”ဟု အပ်နှင်း၏။

ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ထိုမင်းတို့၏ စကားကိုရလျှင် ဓာတ်တော်ကို ဝေဖြိုးငှါ ရတနာကိုးပါးတို့ဖြင့် မိအပ်သော ရွှေအိုးကိုလှမ်းသော် ရှစ်ခိတ် ပမာဏရှိ လျက် ရွှေအားပြိုးသော ဓာတ်တော်တို့ကိုမြှင့်သဖြင့် “ဈေးအခက် တုနားသင်၏ ရွှေအိုးအစင်းရှင်တို့သော ကိုယ်တော်တို့သာ ဖူးမြင်ရမိ၍ မြှင့်ပါသျက် ယခု မှာကား ဓာတ်တော်များကိုသာ မြှင့်ပါ တော့သည် တကား”ဟု မျှာစွာ တ ဆို၍ ဝံ့ပကြား၏။ မင်းရှင်ဦးတို့လည်း ဟိုညှင်းပင် ဝံ့ပကြံပြု၏။

ဒေါဏ ပုဏ္ဏားကလည်း မင်းများအမှူးအချင်း အဘိဝယ် လက်ယာ ဝှမ်းတော်ကိုယူ၍ မိမိ၏ ဦးဖျား ဦးခွံ ဝှက်ကား၏။ ထိုနောက်မှ ရှင်အေး ပြု၍ ဝေန်၏။ ထိုစု တခုလျှင် ပြုကတော့သော ကွမ်းစားဖြင့် တဆယ့်ခြောက် ကွမ်းစားစီ ရ၏။ ငါတို့ခြံနိမာဝေါဟာရဖြင့် တခိတ်ရှိသည်။

ပုဏ္ဏား ဓာတ်တော်ကို ဝေန်ခွင့်ပင် နတ်ဘုရင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် လက်ယာ ဝှမ်းတော်ကို အဘယ်သူယူသနည်းဟု ကြည့်လေလျှင် ဒေါဏ ပုဏ္ဏားဦးရှင်ကြား၌ ဝှက်ထားသည်ကိုဖြင့်၍ ဤပုဏ္ဏားသည် အနုပညာ ကိုးကွယ်နိုင်ပါသည်လော့ဟု ရှုမှန် ဖျင် မကိုးကွယ်နိုင်အံ့သည်ကို မြင်၍ နတ်တို့၏အာနုဘော်ဖြင့် ဝှမ်းတော်ကိုယူ၍ ဣန္ဒာမာဏိစေတီ၌ ဌာပနာလေ၏။

ဓာတ်တော်မရလိုက်ကြသူများ

ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ဓာတ်တော်ကို ဝေန်ပြီးသောကာလ မိမိဝှက်ထားသော ဝှမ်းတော်ကို ကြည့်လျှင် မမြင်အောင်တော့ကား မိမိလည်း ဝှက်ထားသောကြောင့် သူတပါး ကိုလည်း မသိအောင်၊ ငါ၏အဖို့ကို ပေးဦးဆိုရမည်လည်း မိမိ ခေယူဖြစ်သောကြောင့် မသင့်ဟူကား “အို မင်းများတို့... ငါ့အား ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးကို ပေးပါကုန်လော့” ဟု တောင်း၏။ မင်းတို့ကလည်း ဓာတ်တော်ချင့်သော ဝှက်ခွက်ကိုသာ ပေးကုန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ထိုဝှက်ခွက်ကိုပင် ဓာတ်တော်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်လျက် မိမိမြို့တွင်း စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေ၏။

ထို့နောက်မှ ပိပ္ပလိဝနန္တ နေသော မောရိယမင်းတို့သည် ယခင် ခုနစ်ကြိမ် ဝှက် မိမိတို့ကို မညွှာမင်းတို့ အထံသို့ တပန်စေ၍ ဓာတ်တော်ကို တောင်း၏။

မလ္လာမင်းတို့ကလည်း ဓာတ်တော်ကို ဝေန်၍ ကုန်လေပြီ။ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်သော စန္ဒကူး မီးသွေးသာ ကြွင်းပါတော့သည်။ ဤမီးသွေးကိုသာ ကိုးကွယ်ပါလေတော့ဟု ပေးလိုက်၏။ ထိုမောရိယမင်းတို့လည်း စန္ဒကူးမီးသွေးကိုသာ စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ကြကုန်၏။

ဓာတ်တော်စုစုပေါင်း မှတ်ချက်

[ဘုရားသခင် ဓာတ်တော် ရှစ်စုစုဆိုသည်မှာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ ဒေါဏသဒ္ဓါကို စရုတ်ဟု မြန်မာပြန်ကြသော ရှေ့ဥမင်ဆရာ၊ နန်းကျောင်း၊ ဒက္ခိဏဝန် ဆရာတော်တို့၏ အလိုတည်း။ ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ကား အဘိဓာန်နိဿယ၌ “စတုရော ပတ္တာ၊ လေးကွမ်းစားတို့သည်။ အာဠကော၊ တပြည်မည်၏။ စတုရဠကံ၊ လေးပြည်သည်။ ဒေါဏံ၊ တစိတ်မည်၏” ဟူ၍ မြန်မာပြန်သည်။ ဝိမတိဋီကာ၊ သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၊ သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာတို့၌လည်း “စတုရောအာဠကော၊ လေးပြည်တို့သည်။ ဧကံ ဒေါဏံ၊ တစိတ်မည်၏။ စတ္တာရံ ဒေါဏာနိ၊ လေးစိတ်တို့သည်။ ဧကော မာနိကာ၊ တတင်းမည်၏” ဟူ၍ မိန့်သောကြောင့် ဒေါဏသဒ္ဓါကို ‘စိတ်’ ဟူ၍ မြန်မာပြန်ခြင်းသည် အလွန်သင့်မြတ်သည်။ နုလားဥဓာတုဝင်တွင် ဘုရားရှင် ဓာတ်တော်သည် တင်းအားဖြင့် နှစ်တင်းရှိသည်။ ဒေါဏအားဖြင့် ရှစ်ဒေါဏရှိသည်။ စလယ်ဟူသော ကွမ်းစားဖြင့် တရားနှစ်ဆယ့်ရှစ်စလယ် ရှိသည်ဟု ပြလိုရကား- “စက္ခုမန္တဿ ဘဂဝတော သရီရဓာတု အဋ္ဌဒေါဏမတ္တံ၊ သုဝဏ္ဏနာဠိယာ ဧကသတအဋ္ဌဝိသတိ နာဠိကာ အဟောသိ” ဟူ၍ ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် ဓာတ်တော်ကို ယခု လူတို့သုံးဆောင်သော တင်းဖြင့် နှစ်တင်းရှိ၏ဟု မှတ်ရာသည်။]

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပွဲ ၂၁-ရက်

ဤသို့ ဘုရားသခင်သည် လူတောင်မှတ်စစ် သက္ကရာဇ် ၁၄၇-ခု ရတုဂိမ္မိ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ရက် နံနက်မိုးသောက်ယံတွင် နိဗ္ဗာန်ဝင်တော်မူ၍ ပြည်သူပြည်သားအများ သံဃာတော် အပေါင်းတို့ အလောင်းကို ပူဇော်သက္ကာရ ပြုကြသော ပဌမခုနစ်ရက်သည် သာဓုကီဠနသတ္တာဟ မည်၏။ ထို့နောက် သင်းချိုင်းတော်သို့ ဆောင်၍ စန္ဒကူးထင်းစင်သို့ တင်ပြီးမှ မီးလောင်သော ခုနစ်ရက်သည် စိတကသတ္တာဟ မည်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်တော်ကို ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် များစွာ ချီးမြှောက်လျက် ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့ ဝေဖန်သည်တိုင်အောင် ခုနစ်ရက်သည် ဓာတုပူဇာသတ္တာဟ မည်၏။ ဤသို့ သတ္တာဟအကုန် နယုန်လဆန်း ငါးရက် တနင်းလာနေ့တွင် ဓာတ်တော်ကို ဝေဖန်၍ ပြီးဆုံးသတည်း။

ထိုအခြင်းအရာကိုကား—

ဘဂဝါ ဟိ ဝိသာခပုဏ္ဏမာယံ ပစ္စုသကာလေ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ အထဿ သတ္တာဟံ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏံ သရီရံ ဂန္ဓမာလာဒီဟိ ပူဇယံ သု၊ ဧဝံ သတ္တာဟံ သာဓုကီဠနဒီဝသာ နာမ အဟောသံ၊ တတော သတ္တာဟံ စိတကာယ အဂ္ဂိနာ စျာယံ၊ တတော သတ္တာဟံ သတ္တိပဉ္စရံ ကတွာ သန္ဓာဂါရသလာယ ဓာတုပူဇံ ကရိ သူတိ ဧကဝိသတိ ဒီဝသံ ဇာတံ၊ ဇေဠမူလသုက္ကပက္ခ ပဉ္စမိယံ ပန ဓာတုယော ဘာဇယံ သု—

ဟူ၍လာသော သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ပါဠိဖြင့် သိအပ်၏။ အနက်မှာ အဓိပ္ပါယ်အတိုင်းပင်။ ဤအရာဝယ် ဝိနည်းအဋ္ဌကထာနှင့် သုတ္တန်အဋ္ဌကထာ မည်သည်ကို ဋီကာဆရာ ညီညွတ်၍ ပြသည်ကား များသေး၏။ ရှုပ်အံ့စိုး၍ မရေးလိုက်ပြီ။ အဇာတသတ်မင်းတို့ ဓာတ်တော်ကို ဆောင်ယူလေသော အကြောင်းကို အထက်မှာမှ တသမတ်တည်း ပြတော့အံ့။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း နဝမပိုင်း ပြီးပြီ။

အသမ္ပိုင်း

ဂဂ-အရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာ ပဌမသံဂါယနာတင်ခြင်း

သုံးလောက သင်းကျစ် ဓမ္မရာဇ်မှန်ကူ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် ဘိုးတော် အဇ္ဈနမင်းကြီး ဖြိုခွင်းသက္ကရာဇ် ၆၈-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူ၍ ၁၀၃-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော် သက်တော်ရှစ်ဆယ် စေ့ သဖြင့် ၁၄၈-ခု ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ရက် နံနက် မိုးသောက်ယံတွင် နိဗ္ဗာန်လားတော်မူ၍ အလောင်းတော်ကို လပြည့်ကျော် တဆယ့်နှစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ တေဇောဓာတ်လောင်သဖြင့် ထို့နောက် တသတ္တာဟကုန်သော် နယုန်လဆန်း ငါးရက်နေ့ဝယ် ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ ဓာတ်တော်ကို ဝေဖန်၍ ပြီးမြောက်သည်။

အရှင်မဟာကဿပ၏ ကြေငြာချက်

ထိုနေ့ပင် အရှင်မဟာကဿပလည်း သုဘဒ်ရဟန်းကြီးဆိုသော စကားကို နှလုံးထားတော်မူ လျက် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်း ကိစ္စကြောင့် စည်းဝေးလာသမျှသော သံဃာတော် ခုနစ်သိန်း တို့အား ဓာတ်တော်ထားရာ ဇရပ်၌ တညီတညွတ်တည်း စည်းဝေးစေ၍ ဤသို့ ဆိုတော်မူသည်- 'ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးမားလှစွာသော မဟာကရုဏာစိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ အပါယ်ရှာ တံခါးပိတ်အောင် သိက္ခာပုဒ်အများကို မိန့်ကြားပညတ်တော်မူပါသည်ကို မလိမ္မာသော လူ ရဟန်းတို့သည် သော့သွမ်းသောစကားဖြင့် ပယ်ရှား တွန်းလှန်ကြကုန်သည်၊ ဘုရားလွန်ပြီဟု ထင်မှတ်ကြကုန်သည်၊ ငါ့ရှင်တို့....ငါသည် ပါဝါပြည်မှ ဤ ကုသိနာရုံပြည်သို့ သံဃာငါးရာနှင့်တကွ လာခဲ့ရာတွင် ခရီးအကြား၌ တဦးသော အာဇီဝကသည် မန္ဓာရဝမည်သော ပန်းကို ဆောင်၍ လာသည်ကို မြင်သဖြင့် 'ငါ့ရှင်.. သင်သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သိပါသလော့'ဟု မေးသော် 'ကျွန်ုပ် သိပါ၏၊ သင်တို့ဆရာ ဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်၍ ယနေ့ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဤပန်းကား ရှင်ဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူရာ ဌာနမှ ရခဲ့သော ပန်းပင်တည်း'ဟု ဆို၏၊ ထိုအစီဝက၏ စကားကိုကြားလျှင် ရဟန်းအများတို့ ပြင်းစွာငိုယိုကြကုန်သည်၊ ထိုအခါ အာတုမ ပြည်သားဖြစ်သော သုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် ငါ့ရှင်တို့....အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးကြကုန်သနည်း၊ ရဟန်းဂေါတမလက်မှ ငါတို့ ယခုလွတ်ထွက်ပြီတကား၊ ဤ ဂေါတမရဟန်းကြီးသည် ငါတို့အား နှိပ်စက်သည်များလှပြီ၊ ဤအခါမှစ၍ ငါတို့အလိုရှိတိုင်း နေရတော့မည်'ဟု ဆိုသည်၊ ငါ့ရှင်တို့ ဤသုဘဒ်ရဟန်းကဲ့သို့သော သူယုတ် သူဖျင်းတို့သည် မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ပေးပေသော ကျေးဇူးရှင်ကိုလျက် ရန်သူထင်မှားသော ယောက်ျားကဲ့သို့ ချုပ်ချယ် ထိပါးလျက် ပြောဆိုကြကုန်သည်၊ ဤ သူဖျင်းတို့သည် အသင်းအပင်းကို ရကုန်သည်ရှိသော် သူတော်ကောင်းတရား တည်းဟူသော ဘုရားဩဝါဒသည် မကြာမီကွယ်လေရာသည်၊ စင်စစ်သော်ကား အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သုတ်, အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်းတရားသည် တည်၏၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ

ပတ်လုံး ဘုရားမလွန်သေးသည်သာတည်း၊ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား မသူတော်တို့၏ တရားသည် မပြန်ပွား မတောက်ပမီ သူတော်ကောင်းတို့၏တရားသည် မရွှေ့မရှား မပျောက်မပျက်မီ အလဇ္ဇီသူယုတ်တို့ ပြုလုပ်ပညတ်အပ်သော အဝိနယဓမ္မသည် ပထွန်းပ မပြန်ပွားမီ ဝိနည်းတရား သည် မပျက်ပြား မယိုယွင်းမီ အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်များသည် အားမကြီးမီ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇီ သူတော်ကောင်းများသည် အားမနည်းမီ ဤ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာကို သံဂါယနာတင်ကြ ကုန်အံ့” ဟု ဆိုပေ၏။

သံဂါယနာတင်ရန် ရဟန္တာငါးရာ

ထိုစကားကို ကြားသော် သံဃာတော်အပေါင်းတို့ကလည်း “အရှင်မဟာကဿပ...ဤ အကြောင်းကား အလွန်ကောင်းလှ၏။ သံဂါယနာတင်ကြခြင်းငှါ အရှင်သာ အားထုတ်တော် မူပါလော့၊ လျှောက်ပတ်သော သံဃာကို ဖွေရှာရွေးကောက်တော်မူပါလော့” ဟူ၍ လျှောက် ကြ၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပလည်း အလုံးစုံ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော ပရိယတ္တိသာသနာကို ဆောင်ကုန်သော အရာ အထောင် အသောင်း အသိန်း မကကုန်သော ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ဈာန် ရသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ချန်ထား၍ များသောအားဖြင့် ဘုရား တေဒင် မိန့်မြှောက်ချီးကျူးတော်မူအပ်သော သုံး ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တည်းဟူသော ပရိယတ္တိဓမ္မကို နေ့ည၌ သရဇ္ဈာယ်ကာ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ တေဝိဇ္ဇာ၊ ဆဋ္ဌဘိည ဖြစ်ကုန်သော ရဟန္တာသခင် အရှင်ငါးရာ တို့တွင် တပါးလျော့၍ ရွေးကောက်တော်မူ၏။

သံဃာငါးရာ မပြည့်ပုံ မှတ်ချက်

[အဘယ့်ကြောင့် တပါးလျော့သနည်း ဟူမူကား— ရှင်အာနန္ဒာကို သွင်းခြင်းငှါ လျော့၍ ထားသတည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာကို သွင်းလိုသနည်းဟူမူကား— ရှင်အာနန္ဒာသည်မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌သာ သုတ္တ ဂေယျစသော ပိဋကတ် သုံးပုံကို အကုန် သင်ရ၏။ မျက်ကွယ်၌ သင်ရသော မည်သည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ရှင် အာနန္ဒာနှင့်ကင်း၍ သံဂါယနာတင်ခြင်းငှါလည်းမထိုက်၊ အဇဉ်တစိုက် သွင်းရမည်လည်း ထို အရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပန်သာ ဖြစ်သေး၏။ ရဟန္တာ မဟုတ်သေး၊ ထိုသို့ လျက် မိမိအလိုဖြင့် ရေတုက် ကောက်ယူငြားအံ့၊ သူတပါးတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဖြစ်ဘိလေရာ သည်၊ ဤအကြောင်းသာလည်း မဟုတ်၊ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရှင်မဟာကဿပသည် အလွန် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြ၏။ ဆုံးမပြောဆိုဖွယ်သော အရေ အရာရှိလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ သက် တော် ခြောက်ဆယ်ကျော်၍ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆံဖြူရောက်သည်တိုင်အောင်ပင် ‘ဤသူ ငယ်သည် အတိုင်းအရှည်ကိုမျှ မသိသေး’ ဆို၍ ‘သူငယ်’ ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့်သာလျှင် ဆုံးမလေ့ပြု၏။ ဤသို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်ရကား— အရှင်မဟာကဿပသည် ဆန္ဒာဂတိ သို့ လိုက်သောအားဖြင့် ရဟန္တာအများ ရှိပါလျက် သောတာပန်သာ ဖြစ်သေးသော အရှင်အာနန္ဒာကို ရွေးကောက်တော်မူလေသည်ဟု သူကထူး ကဲ့ရဲ့မည်ကို ကြံ၍လိုသော ကြောင့်လည်း ခြွင်းတော်မူသည်။ ထိုသို့ ခြွင်းသော်လည်း သံဃာတော်တို့၏ အလို နှင့် သွင်းရအံ့သည်ကို မြင်တော်မူလျက်ပင်တည်း။]

ထိုအခါ သံဃာတော်တို့က ဤသို့ တောင်းပန်ကြ၏။ ‘အရှင်ဘုရား... ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကား အကယ်၍ သေက္ခသာ ဖြစ်ငြားသော်လည်း တရားတော်မြတ် ပိဋကတ်အရာဝယ် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာကို ဘုရားရှေ့တော်မှောက်၌သာ သင်၍ နှုတ်တွင် ဆောင်သားသူဖြစ်ပေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကင်း၍ သံဂါယနာတင်ခြင်းငှါ မလျှောက် ပတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာကို ရွေးကောက်တော်မူပါလော့’ဟု တောင်းပန်ကြ၏။

ပဌမသံဂါယနာတင်ရာအရပ်

ထိုအခါမှ အရှင်မဟာကဿပလည်း အရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ သံဃာငါးရာပြည့် ရွေးကောက် တော်မူပြီးလျှင် ‘ငါတို့သည် အဘယ်မြို့ရွာ၌ ဝါကပ်၍ သံဂါယနာတင်ရသော် သင့်လျော်ပါ အံ့နည်း’ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုအခါ သံဃာတော်တို့သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် ကျယ်သော ဆွမ်းခံရွာလည်းရှိ၏။ မှီခိုရာကျောင်းလည်း များ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ရတနာသုံးပါးအရေး၌ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ၍ သဒ္ဓါနှင့် ပြည်စုံကြ၏။ ငါတို့မှတစ်ပါး အခြားသံဃာတို့ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမကပ်လာမှ သံဂါယနာတင်ခြင်းငှါ သင့်မြတ်လှ၏ဟု အကြံဖြစ်၏။ အဘယ် ကြောင့် ဤသို့ကြံသနည်းဟူမူကား ငါတို့ စီမံလတ္တံ့ သော သံဂါယနာကံသည် ထာဝရဖြစ်သော ကံကြီးတည်း။ တစ်တယောက်သော ဝိသဘာဂ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မဆိုမမြစ် မပစ်ပယ်သော်သာ ကောင်းမြတ်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ပစ်ပယ်မူကား အားထုတ်ကျိုး မရှိလတ္တံ့ ဟု အကြံဖြစ်လေသတည်း။ ထိုသို့ကြံပြီးမှ အရှင်မဟာကဿပသည် ဤသို့သော ဥတ္တိဒုတိယကမ္မဝါစာကို ရွတ်၏—

သုဏာတု မေ အာဝုသော သံဃော၊ ယဒိ သံဃဿ ပတ္တကလ္လံ၊ သံဃော ဣမာနိ ပဉ္စဘိက္ခုသတာနိ သမ္ပန္နေယျ ရာဇဂဟေ ဝဿံ ဝသန္တာ ဓမ္မဉ္စ ဝိနယဉ္စ သံဂါယိတုံ၊ နာညေဟိ ဘိက္ခုဟိ ရာဇဂဟေ ဝဿံ ဝသိတဗ္ဗန္တိ။ သော ဥတ္တိ။

သုဏာတု မေ အာဝုသော သံဃော ။ ပ ။ မံ သံဃော ဓာရေတု—

ဟူသည်တည်း။

အဓိပ္ပာယ်ကား— ‘ယခုစည်းဝေးကြသော အရှင်ရဟန်းတို့.... သံဃာသည် ငါ၏စကားကို နာကုန်လော့၊ သံဃာတော်အား သင့်လျော်ညီညွတ်သော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ သံဃာ တော်သည် ငါ ရွေးကောက်အပ်သော ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါကပ်၍ သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းတရားတော်ကို သံဂါယနာတင်ခြင်းငှါ သမ္ပတိပေး၏။ ဤငါးရာမှ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆို၍ နေခြင်းကို မရအပ်။ ဤသည်ကား အများ ကိုသိစေခြင်းတည်း’ဟု ဆိုလိုသည်။

ရဟန္တာ ငါးရာ ကြွလာကြပုံ

ယင်းသို့ ဥ တ်ကမ္မဝါ ရွတ်ပြီးသောအခါ အရှင် မဟာကဿပသည် သံဃာတော်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ “ငါ့ရှင်တို့ .. ယနေ့သည် ဘုရားနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်မှ နှစ်ဆယ်တရက်လွန်ပြီ၊ နွေလတို့၏ အထက်၌ အရက်လေးဆယ်မျှသာ ကြွင်း၍ ဝါကပ်ခြင်းလည်း နီးချော်ပြီ၊ ဤမှ နောက်ကာလ၌ ဤမည်သော ပလိဗောဓသည် ရှိကြပါသည်ဟု မဆိုရအောင် ရက်လေးဆယ်၏ အတွင်း၌သာ အနာရောဂါကြောင့်ဖြစ်သော ပလိဗောဓ၊ ဆရာတို့ကြောင့်ဖြစ်သော ပလိဗောဓကို ထမြောက်

စေကုန်လော့၊ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်း သပိတ်ဖုတ်ခြင်း စသော မိမိကိစ္စကိုလည်း ပြီးကြစေကုန်လော့” ဟု ဆိုဘိ၍ မိမိတပည့်ငါးရာ သံဃာအပေါင်းနှင့် တကြောင်းသော ခရီးဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရှေးရှုကြလေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာစသော သာဝကကြံ တို့သည်လည်း မိမိ၏ တပည့်သံဃာအပေါင်းနှင့် တကြောင်းသော ခရီးဖြင့် သွားကြ၏။ ပုဏ္ဏထေရ်မူကား ခုနစ်ရာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဘုရားနိဗ္ဗာန်လွန်သော ဌာနဝယ် ရောက်လာသမျှသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောခြင်းငှါ ကုသိနာရုံပြည်တွင် တည်ရစ်ရ၏။

အရှင်အာနန္ဒာထေရ်ကား မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိသော အခါကဲ့သို့ သင်္ကန်းသပိတ် ပရိက္ခရာတော်ကို ကောင်းစွာ ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည် ခရီးဖြင့် ရဟန်းငါးရာ အခြံအရံနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာရောက်ရာ ရောက်ရာဖြစ်သော ဇနပုဒ် နိဂုံးတို့၌ အလုံးစုံသော လူတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာကိုမြင်လျှင် ပူပင် လှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ငင်လျက် ‘အရှင်အာနန္ဒာ...ရှေးရှေးသောအခါ စောမြတ်စွာနှင့် အတူသာ လာမြဲဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ သုံးလူ့ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို အဘယ်မှာထားခဲ့၍ အရှင်ဘုရား တပါးတည်းသာ ကြွလာဘိသနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ရပြီလော့’ ဟု ဆို၍ ခြေတော်သို့ ဖက်ရမ်းလျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ငိုကြွေးကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း များစွာသော ထိုလူအပေါင်းတို့အား သင်္ခါရဘုရားတို့၏ သဘောကို ဟောပြု၍ သက်သာရာရစေ၏။

အစဉ်သဖြင့်လာ၍ သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သော် ဘုရားကိန်းဝပ်တော်မူမြဲဖြစ်သော ဂန္ဓကုဋ်တိုက် တံခါးကိုဖွင့်၍ ဖို့လင့်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ထုတ်လှန်းလျက် ရိနှမ်းသော အဝတ်၊ ပန်းမိုက်ဘို့ကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် ဘုရားသခင် သက်တော်ထင်ရှားရှိသောအခါက မျက်နှာသစ်တော်မူသော အခါကဲ့သို့ နေမြဲနေရာ၌ ခင်းထားခြင်း၊ သောက်တော်ရေတည်ခြင်း စသော ဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငှေချိုးတော်မူရာ၌ ရေတည်ခြင်း ဝစ္စကုဋ် ပဿာဝကုဋ်တို့ကို သုတ်သင်ခြင်း၊ ကျောင်းကို ပြုပြင်ခြင်းစသော ဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ဤအခါကား မျက်နှာသစ်တော်မူသော အခါပါတည်း၊ ဤအခါကား တပည့်သားတို့ကို တရားပြသ၍ သြဝါဒပေးတော်မူသော အခါပါတည်း၊ ဤအခါကား ရောက်လာသောပရိသတ်တို့အား တရားဟောတော်မူသော အခါပါတည်း” ဤသို့ ယေညံ့ဖြင့် ကိစ္စအလုံးစုံတို့ကို ငိုကာငိုကာ လျှောက်၍ ပြုလေ၏။

ထိုသို့ပြုသည်ကို ကျောင်းတော်စောင့် နတ်တယောက်မြင်လျှင် “အရှင်အာနန္ဒာ... သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသော အရှင်ဘုရားတို့မှ ဤမျှလောက် တချောက်ချားချား တမျှင်ငင်ငင် ပူပင်ငိုယိုဘိမူသူဘုရားတို့မှာ အဘယ်သို့ သက်သာရာ ရနိုင်ပေတော့အံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့နတ်သား ကြားလျှောက်သောအခါမှ ရှင်အာနန္ဒာလည်း သတိပညာဖြင့် ကောင်းစွာ ချုပ်တည်းတော်မူ၏။

ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်သည်မှ၍ ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း သွားလာခြင်းများသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်၌ ပြောသော သလိပ် သည်းခြေငှိကောင်း နို့ ရည်ဖြင့် ဖျော်သော ဝမ်းလားဆေးကို ဘုန်းပေးတော်မူ၏။

ထိုနောက် မိုးသောက်သောနေ့၌ တောဒေယျ ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် အရှင်အာနန္ဒာ ကြံရောက်လာရာ၌ ငါသည် အဖူးအမြင်သွားသော် ကျောင်းတော်၌ ပရိသတ် အသွန်များ၍ တရားတော်ကို မန ရရှိလတ္တံ့၊ အိမ်သို့ပင့်ပြီးမှ ကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ တရားတော်ကို နာသော ကောင်း၏ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အထံသို့ တမန်လွှတ်၍ လျှောက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း “ငါကား ယနေ့ အနည်းငယ်သောဆေးကို ဘုဉ်းပေးမိသည်၊ နက်ဖြန်လာနိုင်ငြားအံ့လည်းမသိ” ဟု မိန့်လိုက်ပြီးမှ ဒုတိယနေ့ နံနက်သောအခါ စေတကထေရ်ကို ပစ္စာသမဏပြု၍ သုဘလုလင်၏အိမ်သို့ ကြံပြီးလျှင် ဒီဃနိကာယ်၌ သုဘသုတ်ကို ဟော ပေ၏။

ထိုနောက်မှ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ပရိဘောဂစေတီဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ကျိုးသည် ပျက်သည်များကို ပြုပြင်ပြီးသော် ဝါလနီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ လေ၏။ အရှင် မဟာကဿပထေရ် အရှင်အနုရုဒ္ဓါထေရ်တို့သည်လည်း မိမိတို့ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ အရောက်ညီကြသော် ပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ တည်သော တဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ကျောင်းကြီးတို့၌ ပျက်စီးယိုယွင်းလော့သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကျသော အမှိုက်သ ရိုက်တို့ကို လည်းကောင်း သုတ်သင် ပြုပြင်ကြကုန်၏။

ကျောင်းများ ပျက်စီးရခြင်း မှတ်ချက်

[အဘယ့်ကြောင့် ထိုကျောင်းကြီးတို့သည် ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း ငိုလေသနည်းဟူမူကား- ရဟန်းတို့သည် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ယူသည်ဟု ကြားသော် ကျောင်းတို့ကို ပစ်ထား၍ မိမိတို့၏ သက်နိုး သပိတ် ပရိက္ခရာနှင့်သာ ကုသိနာရပြည်သို့ လာကြသောကြောင့် စိုးစဉ်း ကျိုးပျက်လေသတည်း။]

အဇာတသတ်မင်း သာသနာပြုပုံ

ကျောင်းတို့ကို သုတ်သင်ပြီးသော် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ဥပုသ်ပြုကြ၍ လပြည့်ကျော် တရက်နေ့၌ စည်းဝေး၍ ငါကပ်ပြီးမှ ဤသို့ တိုင်ပင်ကြ၏။ ငါတို့၏ ပုဗ္ဗကိစ္စကား ပြီးပြီ၊ ယခုအခါ သံဂါယနာ တင်ကြခြင်းငှါ စည်းဝေးရာ မဏ္ဍပ်သာ လိုတော့သည်၊ ဤအရာကို အဇာတသတ်မင်းအား ကြားကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်လျက် နောက်နေ့ နံနက်သောအခါ သံဃာတော် ရှစ်ဦးတို့ မင်းအိမ်သို့ ကြွတော်မူကြကုန်၍ မင်းကြီးအား ဤသို့ ဆိုကြလေကုန်၏။ ‘ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်...ငါတို့ပြုအပ်သော ဝိဟာရ ပဋိသင်္ခရဏ စသော ကိစ္စသည် ပြီးပြီ၊ ယခုအခါ တရားဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို သံဂါယနာ တင်ရန်သာလိုတော့သည်’ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုမင်းကလည်း “အရှင်ဘုရားတို့...မဂ္ဂံ မထိတ် စိတ်တော်ရှိတိုင်း လွတ်လွတ်သာ ပြုတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏ အာဏာစက်လည်း ဖြစ်ပါစိမ့်မည်၊ အရှင်ဘုရားတို့ မေ့စက်ကိုလည်း ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အရှင်တို့၌ မပြည့်စုံသော အကျွန်ုပ်တို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စကား အဘယ်နည်း” ဟု လျှောက်၏။ ‘မင်းကြီး... ငါတို့ သံဃာငါးရာ စည်းဝေးခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော မဏ္ဍပ်ကို အလိုရှိချေ၏၊ ထိုမဏ္ဍပ်ကိုကား စရည်းပင် ရောက်သော လိုက်ဝ၌ ပြုစေချင်သည်’ဟု ဆိုလျှင် ‘အရှင်ဘုရား...ကောင်းပါပြီ၊ အကျွန်ုပ် ဆောက်လုပ်ပါတော့မည်’ဟု ငန်ခံ၍ မြန်စွာ သစ်ဝါးတို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီးသော် ညီညွတ်ပြီးသော မြေအပြင်တခု၌ ဝိသကြုံနတ်သားသည် ဖန်ဆင်းအပ်သည်နှင့် တူသော အကြီး အငယ် ကျဉ်းကျယ် နိမ့်မြင့် အသင့်ဝေဖန်အပ်သော နံရံ သည်တိုင် စောင်းတန်းရှိသော

ခြူးပန်း ခြူးနွယ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ရေးခြယ်စီခင်းလျက် မင်းအိမ်နန်းတော်၏ ကျက်သရေကို နှိပ်စက်လေသကဲ့သို့ မြင်းမိုရ်ထိပ်ဖျား သိကြားဗိမာန် ဝေဇယန်ကို ပြိုင်စံ၍ ပြက်ရယ်ပြုသည့်ပမာ အံ့ဖွယ်စွာသော ဗြဟ္မာမင်း၏ ဗိမာန်နှင့် တူထသော ရှုဖွယ်ဘနန်း အံ့မခန်းသော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးလျှင် သံဃာတော်တို့၏ နေရာများ၌ များစွာအဖိုးထိုက်သော အခင်းတို့ကို ခင်းကျင်းစီရင်လတ်၍ မဏ္ဍပ်၏ အလယ်ချာ၌ ဘုရားတို့သာ နေခြင်းငှါ ထိုက်သော ဓမ္မာသနကို ဆင်စွယ်ယပ်နှင့် တကွထား၍ တောင်ဘက်နံပါးက မှီကာ ဥတ္တရာမှအဖြင့် သံဃာ့ထေရ်ကြီးတို့၏ နေရာကိုထား၍ ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ စီမံပြီးသော် သံဃာတော်တို့အား “အရှင်ဘုရားတို့... အကျွန်ုပ်ကိစ္စ ပြီးပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်အာနန္ဒာရဟန္တာဖြစ်ပုံ

ထိုအခါ ဝါခေါင်လဆန်း တဆယ့်လေးရက်သို့ ကျ၍ သံဃာတော်တို့ကလည်း လပြည့်နေ့ပင် စ၍ သံဂါယနာတင်ကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုအခါ အချို့သော သံဃာတို့သည် အရှင် အာနန္ဒာကိုရည်၍ “ငါတို့ အစည်းအဝေးဝယ် ကိလေသာတည်းဟူသော ဆိပ်နွဲ့ တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်လျက် ထွက်လာ ဝင်လာလတ္တံ့သော သူတဦး ရှိသည်တကား” ဟု ပြက်ရယ်စကား ဆိုကြ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း ငါမှတပါး ကိလေသာတည်းဟူသော ဆိပ်နွဲ့ လှိုင်လျက် ထိုင်လတ္တံ့သောသူ မည်သည် မရှိပြီ။ ဤရဟန်းတို့သည် ငါ့ကို ရည်၍ပင် ဆိုချေသည်တကားဟု ကြီးမားသော သံဝေဂဖြစ်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့ကလည်း “အရှင်အာနန္ဒာ... နက်ဖြန်ပင် သံဃာအစည်းအဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အရှင်ကား သေကွသာဖြစ်၍ အထက်မဂ် အလို့ငှါ ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိချေသေး၏။ မခေ့မလျော့ အားထုတ်တော်မူပါ။ ရဟန္တာ ပရိသတ်သို့ ဝင်ရပါလတ္တံ့” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အရှင်အာနန္ဒာလည်း ငါသည် သေကွသာဖြစ်လျက် ရဟန္တာပရိသတ်သို့ ဝင်ခြင်းငှါ မသင့်၊ အားထုတ်၍ကျင့်က အရဟတ္တဖိုလ် စိတ်သည် မျက်စိမှိတ် တခတ် လျှပ်ပြက် တခန့်သာတည်း။ ငါ၏ ကိစ္စသည် ယနေ့ည၌ ပြည့်စုံစေအံ့ဟု ကြံလျက် ညဉ့်ဦးယံကပင် စကြံသို့ တက်၍ လူးလာလူးလာ သွားလျက် ကာယဂတာသတိ-ဟုဆိုအပ်သော ဒွတ္တိံ သာကာရ ကို အနုလောမအားဖြင့် စီးဖြန်း၍ သန်းခေါင်ယံ ကုန်ခန်း၏။ မိုးသောက်ယံသို့ လှမ်း၍မျှ တရားအထူးကို ရခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေသော် ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည်ကား—မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သား အာနန္ဒာ... သင်ကား ဖြည့်ပြီးသောပါရမီ ရှိ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ကောင်းစွာအားထုတ် လော့၊ မမြင့်မီ ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူဖူးပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားတို့ စကားလည်း ဖောက်ပြား ချွတ်ယွင်းသော မည်သည် မရှိစဖူး။ လွန်ကျူးသော ဝီရိယကြောင့်ပင် သတိ၊ သမာဓိကို မရပဲ ငါ့အား ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်လေသလော့၊ ယခုအခါ ဝီရိယနှင့် သမာဓိကို မျှစေဦးအံ့ဟု ကြံလျက် စကြံမှ သက်ဆင်းပြီးသော် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ အပင်ပန်း ဖြေတော်မူခြင်းငှါ အိပ်ရာညောင်စောင်းထက် ထိုင်၍ ငါးခိုင်သော ခန္ဓာတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်တော်ကို လျောင်းလိုက်သော် ရေတော်ကို မြေမှအကြံ ဦးခေါင်းတော် အုံးသို့ မကျမီ အထက်မဂ် သုံးတန်ကိုရ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

[ထို့ကြောင့် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ လျောင်းစဉ်လည်းမဟုတ်၊ ထိုင်စဉ် လည်းမဟုတ်၊ ရပ်စဉ်လည်းမဟုတ်၊ သွားစဉ်လည်းမဟုတ်၊ ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှ လွတ်

ကွာလျက် ရဟန္တာဖြစ်သည်ကား အသူနည်းဟု မေးလျှင် ‘အရှင်အာနန္ဒာပေတည်း’ ဟု ဖြေအပ်၏။)

ယင်းသို့ ရှင်အာနန္ဒာရဟန္တာဖြစ်သည့်နောက် မိုးသောက်သောနေ့၌ လေးရာ့ကိုးကျိပ်ကိုးပါး သောရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား၍ပြီးကြသော် သပိတ် သင်္ကန်းကို သိုမှီး၍ မဏ္ဍပ်သို့ ကပ်ပြီးလျှင် ထေရ်စဉ် နေရာဖြင့် ကောင်းစွာ စည်းဝေးကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ အလို့ငှါလည်း နေရာကို ထားကြ၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့ကလည်း ဤနေရာကား အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ နေရာနည်းဟု မေးကြလျှင် အရှင် အာနန္ဒာ၏ နေရာပေတည်းဟု ပြောလင့်၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မိမိ၏ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းကို သိစိမ့်သောငှါ သံဃာတို့နှင့်အတူ မလိုက်ပူ၍ သံဃာတို့ တောင့်တသောအခါမှ မဟာပထဝီကို ပင်လျှိုး၍ ဖြင့် ထားလင့်သော နေရာထက်၌ ရုတ်ခြည်း ကိုယ်တော်ကိုပြပေ၏။ ထိုသို့ပြသောအခါမှ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းကို သံဃာတော်အပေါင်း တို့ သိကြသတည်း။ တရံသောအခါလည်း အာကာသခရီးဖြင့် သွား၍ နေရာ၌ ထင်ရှား ပြသတည်း။

ပဌမသံဂါယနာတင်ပုံ

သံဃာတို့စည်းဝေးခံကြသောအခါ အရှင်မဟာကဿပလည်း “ငါ့ရှင်တို့ သုံးပုံသော ပိဋကတ် တို့တွင် ဝိနည်းကိုတည်း ရှေးဦးစွာ သံဂါယနာတင်ကြအံ့လော့၊ သုတ် အဘိဓမ္မာကိုတည်း ရှေးဦး စွာ သံဂါယနာတင်ကြအံ့လော့” ဟု မေး၏။ သံဃာတော်တို့ကလည်း “အရှင်ဘုရား ဝိနည်းတရား မည်သည်ကား သာသနာတော်၏ အသက်တည်း၊ ဝိနည်း တည်သော်သာလျှင် သာသနာတော် တည်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းကို ရှေးဦးစွာ သံဂါယနာ တင်သင့်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ “ဝိနည်းကို တင်ကြအံ့ဆိုသော် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှူးထား၍ တင်သင့်သနည်းဟု မေးပြန်၏။ “အရှင်ဥပါလိကို အမှူးထား၍ တင်ကြကုန်အံ့” ဟု လျှောက်၏။ “အသို့နည်း အရှင်အာနန္ဒာ မစွမ်း နိုင်သလော့” ဟု မေးပြန်လျှင် “အရှင်အာနန္ဒာလည်း မှမ်းနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်ဥပါလိကိုမူ ကား မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် အရှင်ဥပါလိကို ဝိနယဓရ အရာ၌ တေဒဂ် ထားတော်မူချေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဥပါလိကို အမှူးထားသင့်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ယင်းသို့ မေးမြန်းညှိနှိုင်းကြသောအခါ အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင် ဥပါလိတို့သည် သမ္မုတိ ဥတံကိုထားကြ၏။ ထို့နောက်မှ အရှင်ဥပါလိသည် ဆင်စွယ်ဖြင့်စီသော ယပ်ကို ကိုင်လျက် တရားပလ္လင်ထက်၌ အရှေ့သို့မျက်နှာမူ၍နေ၏။ အရှင်မဟာကဿပလည်း တောင်ဘက်နံရံကိုမိုလျက် မြောက်သို့ မျက်နှာမူကာ ထေရာသန၌ နေပြီးသော် ဤသို့မေးတော်မူ၏။ “ငါ့ရှင် ဥပါလိ ပဌမ ပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်ကို ဘုရားမြတ်စွာသည် အဘယ်ပြည်ရွာ၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း” ဟု မေး၏။ အရှင်ဥပါလိကလည်း “အရှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ဣလန္ဒ သဌေးသားဖြစ်သော သုဒိန်သည် မိမိမယားဟောင်း၌ မေထုန်မှီဝဲခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ပညတ်တော်မူပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် အလုံးစုံသော သိက္ခာပုဒ်တို့၏ ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ နိဒါန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပညတ်ရင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနုပညတ်ကို လည်း ကောင်း၊ အာပတ္တိဝါရကိုလည်းကောင်း၊ အနာပတ္တိဝါရကိုလည်းကောင်း၊ ပဒဘာဇနီကိုလည်း ကောင်း မေး၏။ မေးတိုင်းမေးတိုင်း၌ အရှင်ဥပါလိလည်း ဖြေဆို၏။ ထိုသို့မေးဖြေကြပြီးမှ ဤမျှ

သော သိက္ခာပုဒ်စုကား ပါရာဇိကကဏ္ဍတည်း၊ ဤမျှကား သံဃာဒိသိသ်တည်း၊ ဤမျှကား အနိယ တတည်း၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် ပါရာဇိကလေးပါး၊ သံဃာဒိသိသ်တဆယ့်သုံးပါး၊ အနိယဟန့်ပါး၊ နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်သုံးဆယ်၊ သုဒ္ဓပါစိတ်ကိုးဆယ်န့်ပါး၊ ပါဠိဒေသနီလေးပါး၊ သေခိယခုနစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ အဓိကရဏသမထခုနစ်ပါးအားဖြင့် ပေါင်း နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသော တရားအဖုကို အိက္ခာ ဝိဘင်း ဟူသော အမည်ဖြင့်ထား၍ မဟာနိမိန်းမတို့အား ပညတ်တော်မူအပ်သော ပါရာဇိကရှစ်ပါး၊ သံဃာဒိသိသ်တဆယ့်ခုနစ်ပါး၊ နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်သုံးဆယ်၊ သုဒ္ဓပါစိတ် တရာ့ခြောက်ဆယ့်ခြောက် ပါး၊ ပါဠိဒေသနီရှစ်ပါး၊ သေခိယခုနစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ အဓိကရဏသမထ ခုနစ်ပါးအားဖြင့် သုံးရာ တဆယ့်တပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အိက္ခာနိဝိဘင်းဟူသော အမည်ဖြင့်ထား၍ ကြွင်းသော တရား အစုကို မဟာဝါခန္ဓက၊ စူဠဝါခန္ဓက၊ ပရိဝါ ဟူသော အမည်ဖြင့် သီးသန့်၍ထားပြီးမှ ရဟန္တာ ငါးရာလုံး ပေါင်းရုံး၍ သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်၏။

ဝိနည်းကို သံဂါယနာတင်ပြီးသော် အရှင်မဟာကဿပလည်း “ငါ့ရှင်တို့ သုတ်အဘိဓမ္မာကို သံဂါယနာတင်ရာဝယ် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှူးထား၍ တင်သင့်သနည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “အရှင် အာနန္ဒာကို အမှူးထား၍ တင်သင့်ပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် ရှင်အာနန္ဒာကို ရှင်ဥပါလိ၏ နေရာ သို့ တက်စေ၍ ဤသို့ မေးပြန်၏။ “ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို အဘယ် ဒေသ၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပါသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မဟာကဿပ ဤဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒမြို့၏ အကြားသို့ ဘုရားကြွတော်မူလာသောကာလ သုပ္ပိယပရိဗိုဇ်နှင့် ဗြဟ္မဒတ်လုလင်တို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း ချီးမွမ်းခြင်းဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် အလုံးစုံသော သုတ္တန်ပိဋကတ် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့ကို အရှင်မဟာကဿပ မေးတော်မူသည်၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်းလည်း အရှင်အာနန္ဒာ ဖြေတော်မူသည်။

ဤသို့ မေးဖြေကြပြီးမှ ရှည်သော ပမာဏရှိသော သုံးဆယ့်လေးသုတ်ကိုပေါင်း၍ ဒီသနိကာယ် ဟု သမုတ်သည်။ အလယ် ပမာဏရှိသော တရာ့ငါးဆယ့်နှစ်သုတ်ကို ပေါင်း၍ မဇ္ဈိမနိကာယ် ဟု သမုတ်သည်။ ငယ်သော ပမာဏရှိသော ခုနစ်ထောင်ခုနစ်ရာ့ခြောက်ဆယ့် ငါးသုတ်ကို ပေါင်း၍ သံယုတ္တနိကာယ်ဟု သမုတ်သည်။ အင်္ဂါတပါးလွန် သုတ်စု ကိုးထောင်ငါးရာ့ငါးဆယ့်ခုနစ်သုတ် ကိုပေါင်း၍ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်ဟု သမုတ်သည်။ ခုဒ္ဒကပါဌ၊ ဓမ္မပဒ၊ ပုဒါနိ၊ ဣတိဝုတ်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ ဝိမာနဝတ္ထု၊ ပေတဝတ္ထု၊ ထေရဂါထာ၊ ထေရီဂါထာ၊ ဇာတ်၊ နိဒ္ဒေသ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် အပဒါနိ ဗုဒ္ဓဝင်၊ စရိယပိဋကအားဖြင့် တဆယ့်ငါးကျမ်းသော သုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်း ဝိနည်း ငါးကျမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း ထိုမှကြွင်းသော ဘုရားစကားတော်တို့ကိုလည်းကောင်း ပေါင်းချုပ်၍ ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဟု သမုတ်သည်။ ဤသို့ အမည်အရည် သီးသန့်မှတ်ပြီးမှ ရဟန္တာငါးရာလုံး ပေါင်း ရုံး၍ ရွတ်အံသရဇ္ဈာယ်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့်—
 သမောဓာနေတွာ ဂါယန္တိ ဧတ္တာတိ သံဂါယနာ—
 ဟူသော ဝစနတ္တနှင့် ညီစွာ သံဂါယနာမည်၏။

အနက်ကား—တ္ထေသမယေ၊ ဤအခါ၌။ ဝါ-ဤအစည်းအဝေး၌။ သမောဓာနေတွာ၊ ပေါင်း၍။ ဂါယန္တိ၊ ရွတ်ကြကုန်၏။ ဣတိတဿာ၊ ထိုသို့ ပေါင်းရုံး၍ ရွတ်ရာဖြစ်သော သတ္တိကြောင့်။ သံဂါယနာ၊ သံဂါယနာမည်၏။ (သံ ရှေးရှိသော ဂါ-ဓာတ်၊ ယု-ပစ္စည်း။)

ယင်းသို့ သံဂါယနာတင်၍ ပြီးဆုံးသောအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီးပေးသည့် ပမာ မဟာသမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိသည်ကို ပြု၍ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၏။ သုရာ ဂဠုန် ကုမ္ဘဏ်အများ သိကြား ဗြဟ္မာတို့၏ ကြော်ငြာဟစ်ကြွေး ကောင်းချီးပေးသော အသံ တို့သည် ညံညံညှန်းညှန်း အုန်းအင်ခတ်မျှ ရှိကုန်၏။ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲသော တိတ်နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ပဌမ သံဂါယနာကား ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တရက်နေ့မှ စ၍ တင်သည်။ တပေါင်း လပြည့်တိုင်ရောက် ခုနစ်လမြောက်မှ ပြီးဆုံးသတည်း။

ဂဇ-ဘုရားရှင်ဓာတ်တော်ကို ရှင်မဟာကဿပနှင့် အဇာတသတ်မင်းတို့ဌာပနာခြင်း

သက္ကရာဇ်မြို့ခြင်း

သံဂါယနာပွဲ ပြီးသောအခါ အဇာတသတ်မင်းလည်း အရှင်မဟာကဿပနှင့် ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြ၍ ဘုရားသာသနာတော်နှင့် ကောဇာ တညီတည်းရှိစိမ့်သောငှါ တရားလေးဆယ့် ရှစ်ခုသော သက္ကရာဇ်ကို ချေ၍ ကိန်းသစ်ထားလေ၏။

ဓာတ်တော်အားလုံးကို စုရုံး၍ စေတီတည်ခြင်း

ထို့နောက်မှ အရှင်မဟာကဿပသည် အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူသော် အသီး အသီး စေတီတည်၍ ပူဇော်ကြလေသော ဓာတ်တော်တို့၏ အန္တရာယ်သည် နောင်သောအခါ ဖြစ်ရာလတ္တံ့သည်ကို မြင်၍ မင်းအိမ်သို့ဝင်ပြီးသော် အဇာတသတ်မင်းအား ဤသို့ဆိုပေ၏။ “မင်းကြီး...ဓာတ်တော်ကို ဝေပြီးလျှင် အသီးအသီး ပင့်ဆောင်၍ မိမိတို့ ပြည်ချာ၌ အလွယ် တကူသာ စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ကြခြင်းသည် မသင့်ချေသေး။ ဘေးရန် မရှိနိုင်အောင် ဤပြည်သို့ ဆောင်၍ တစုတပုံတည်းသားမှ ရှည်လျားစွာ တည်နိုင်ရာသည်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းကလည်း “အရှင်ဘုရား...ဓာတ်တော်တို့ကို သိုမှီးရမည့် အမှုမှာ အကျွန်ုပ်တာဝန် ဖြစ်ပါစေ။ တိုင်းတပါးတို့သို့ ပါသွားလေသော ဓာတ်တော်တို့ကို ဤပြည်သို့ ရောက်အောင်မှာ အကျွန်ုပ် မကြံနိုင်ပါ” ဟု လျှောက်၏။ အရှင်မဟာကဿပလည်း “ဤဓာတ်တော် တို့ကို ဆောင်ခြင်းကိစ္စသည် ငါ့ဝန်ပင် ဖြစ်စေ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ယင်းသို့ ဝန်ခံပြီးသော် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကြွလေ၍ ထိုထိုသော မင်းတို့၏ ပြည်၌ တည်လေ သော စေတီ၏အတွင်းဝယ် ကိုးကွယ်ပူဇော်ရရှိ အနည်းငယ်သော ဓာတ်တော်တို့ကို ခြွင်း၍ ကြွင်းသော ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူလေ၏။ ရာမရွာ၌ရှိသော ဓာတ်တော်တစ်စုကို နဂါးတို့ စောင့်ရှောက်သောကြောင့် အန္တရာယ်မရှိပဲ နောင်သောအခါ လင်္ကာဒီပ၌ မဟာဝိဟာရတိုက်တွင် မဟာစေတီ၌ တည်ထားလတ္တံ့ဟု နှလုံးပြု၍ မယူဆောင်လေ။ ကြွင်းသော ပြည်ထောင်မင်းတို့၏

ထံမှသာ ဆောင်ယူ၍လာသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်သော် မြို့၏ အရှေ့တောင် ကုန်းခေါင် မြင့်မောက်ရာအရပ်၌ တည်ရပ်တော်မူ၍ “ဤဌာန၌ မညီ မလှသော ကျောက်တို့သည် ကွယ်ပျောက် စေသော၊ မြေမှုန့်သက်သက်သာ ဖြစ်စေသော၊ တူး၍ နက်သော်လည်း ရေမထွက်သည် ဖြစ်စေသော” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုအရပ်ကို တူးစေ၍ တူးရှင်းစာ မြေကို အုတ်လုပ်စေပြီးလျှင် တွင်း၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ ရှစ်ကျပ်သော မဟာသာဝကတို့၏ စေတီသို့ စီမံ တည်ထား၏။

အဘယ့်ကြောင့် တည်ထားသနည်း ဟူမူကား—မင်းကြီးသည် ဤစေတီကို ပြုပြင်ခြင်းငှါသာ မြေကိုတူးသတည်းဟု ထင်စေ၍ ဓာတ်တော်ထားကြောင်းကို တစ်တယောက်သောသူမျှ မသိ စေခြင်းငှါ သာဝကရှစ်ကျပ်တို့၏ စေတီကို တည်လုပ်လေသတည်း။

တူးသောတွင်းသည် အတောင်ခြောက်ဆယ် နက်လတ်သော် အောက်၌ သံပြားကို ခင်းစေ၍ ထိုသံပြားပေါ်၌ သီဟိုဠ်ကျွန်း ထူပါရုံစေတီ ပမာဏရှိသော ကြေးနီဖြင့်ပြီးသော ကျောင်းကို ပြုစေ၍ ထိုအတွင်း၌ သာယာစွာ ခင်းကျင်းပြီးသော် ဓာတ်တော်တို့ကို စန္ဒကူးကြုတ် ရှစ်လုံးတို့၌ သွင်း၍ ထိုအထက်၌ ရှေ့ကြုတ်၊ နောက်ကြုတ် မှမ်းခံပြီးလျှင် ထပ်ကာထပ်ကာ ရတနာကိုးပါးဖြစ်သော ကျောက်တို့ကို ထွင်း၍ အထပ်ထပ်သွင်းပြီးမှ အပေါ်ကမူကား ပတ္တမြားပြောက် ကျောက်ကို စေတီပြု၍ ထား၏။ ထိုစေတီ၏အပေါ်၌ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော ကျောင်း၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော ကျောင်း၊ ဖန်ဖြင့်ပြီးသော ကျောင်းကိုလည်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပြုလုပ်စေရကား ပြင်ဆုံးဖြစ်သော ကြေး ပြာသာဒ်သို့ ရောက်အောင် အထပ်ပေါင်း တရားခြောက်ဆယ်ရှိလေသတည်း။

ထိုဓာတ်တော် ဌာပနာရာတိုက်၌ ရတနာဖြင့်ပြီးသော သဲတို့ကို ကြဲဖြန့်၍ ရေပန်း ကြည်းပန်း အပေါင်းတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ ခင်းထားလျက် နံပါး ရှစ်ဖက်တို့၌လည်း ငါးရာ့ငါးဆယ်သော ဇာတ်ရုပ်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၊ သီရိမဟာမာယာမိဖုရား၊ ဖွားဖက်တော်သားတို့၏ အရုပ်ကိုလည်းကောင်း ရှေ့အတိုကို သွန်းလုပ်၍ ထားပေ၏။

ထိုအကြား၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရံလျက် ရွှေတံခွန် ငါးရာ၊ ငွေတံခွန် ငါးရာ၊ ရှေ့ပြုတာ ငွေပြုတာငါးရာတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ ဆောက်စေ၏။ ရွှေဆီမီးတိုင် ငါးရာ၊ ငွေဆီမီးတိုင် ငါးရာ တို့ဖြင့်နံ့သာဆီမီးကိုလည်း တညီတည်း ပူဇော်၏။ အထို အခိုး မွှေးမျိုးအပေါင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ ကြဲဖြန့်၏။

ထိုသို့ စီရင်ပြီးမှ အရှင်မဟာကဿပသည် မွှေးကြူလှသော ကြာညိုပန်းကို စိုက်ပြီးမှ “ဤ ပန်းသည် နောင်သောအခါ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ဓာတ်တော်ကို ပင့်ဆောင်၍ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းကို ဖြန့်လတ္တံ့ ၊ ထိုအခါတိုင်အောင် ပန်းမညှိုးနိုင်သည် ဖြစ်စေသော၊ နံ့သာမျိုးတို့သည် အခိုး ရနံ့ မပြယ်သည်ဖြစ်စေသော၊ ဆီမီး မငြိမ်းသည် ဖြစ်စေသော” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ ရှေ့ပေ၌ အက္ခရာကို ရေးသား၍လည်း ထားစေ၏။ အက္ခရာကား—

အနာဂတေ ပိယဒါသော နာမ ကုမာရော ဆတ္တံ ဥဿာပေတွာ အသောကော နာမ ဓမ္မရာဇာ ဘဝိဿတိ၊ သော ကုမာရော ဓာတုယော ဂဟေတွာ ဝိတ္တာရိကာ ကရိဿတိ—
ဟူသတည်း။

အနက်ကား— အနာဂတေ၊ နောင်သောအခါ၌။ ပိယဒါသော နာမ၊ ပိယဒါသအမည်ရှိသော ကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ ဆတ္တံ၊ ဇမ္ဗူဒိပ်လုံး သိမ်းကျုံးစိုးလစ် ကေရာဇ်ထီးဖြူ ကို။ ဥဿာပေတွာ၊ စိုက်ဆောက်၍။ အသောကောနာမ၊ အသောက အမည်ခံသော။ ဓမ္မရာဇာ၊ မင်းတရားသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့ ။ သော ကုမာရော၊ ထို အသောက မင်းသားသည်။ ဣမာဘာယော၊ ဤခတ်တော်တို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ဝိတ္တာရိကာ၊ နှံ့စေသည်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုလတ္တံ့ ။

ထို့နောင် အဇာတသတ်မင်းသည်လည်း အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ကို ပူဇော်ပြီးမှ တံခါးဝတို့ ကို အစဉ်အတိုင်း ပိတ်လျက် အထက်ဆုံး ဖြစ်သော ကြေးနီတံခါးဝယ် ကြီးကျယ်သော မင်းတုပ် ကို ဖွဲ့၍ နှစ်ဆယ့်လေးကုဋေ အဖိုးထိုက်သော ပတ္တမြားကို တံခါးဝ၌ ထားပြီးသော် “နောင် သောအခါ ဆင်းရဲစွာသော မင်းတို့သည် ဤပတ္တမြားကိုယူ၍ ခတ်တော်တို့ကို ပူဇော်စေ သတည်း” ဟု အက္ခရာတို့ကို ရေးသား၍ ထားစေ၏။

ယန္တရားစက် တပ်ဆင်ထားခြင်း

ထို့နောက်မှ ဘုတဝါဟန ယန္တရားစက် ဆင်တတ်သော သူကို ရှာ၍ ဆုလဘာများစွာပေးပြီး လျှင် အသက်ရှင်သော လူယောကျ်ားကဲ့သို့ သစ်သားဖြင့် ပြီးသော အရုပ်တို့သည် ကြောက်မက် ဖွယ်သော လက်နက်ကို စွဲကုန်လျက် ထားလေ၏။ လေအဟုန်ကဲ့သို့သော လျင်ခြင်းဖြင့် အဆင့်ဆင့် လည်စေလျက် ထားပေ၏။

[ဓာတုဝင်၌ကား— သိကြားက စေ၍ ဝိသကြုံနတ်သားသည် ယန္တရားစက်ရုပ်ကို စီရင် ၍ ထားလာသည်ဟု ဆို၏။ ထိုစကားသည် ဒီပဝင်, မဟာဝင်စသော ကျမ်းတို့နှင့် မညီ၊ ဥပစာယူသော်ကား သင့်ရာ၏။]

ယင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ယန္တရားစက်ကို ထားပြီးမှ အထက်၌ တခုသော ကျောက်ဖျာ ဖြင့် ဖုံး၍ ထိုကျောက်ဖျာပေါ်၌ မြေမှုန့်တို့ကို ဖုံးပြီးသော် အပေါ်၌ ကျောက်စေတီကို ပြုပေ၏။ ဤသို့ ခတ်တော်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ သိမ်းပြီးသော် သာဝကကြီး ဖြစ်သော အရှင်မဟာကဿပ လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် လွန်တော်မူ၏။ ထိုမှ ကြွင်းသော အရှင်တို့လည်း အသက်အတိုင်း တည်၍ နိဗ္ဗာန် ယူလေကုန်၏။ အဇာတသတ်မင်းလည်း အစဉ်အတိုင်း မင်းပြု၍ မင်းစည်းစိမ် သုံးဆယ့် နှစ်နှစ်ရှိသောကာလ သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒ လုပ်ကြံ၍ ကံကုန်လေ၏။

အဇာတသတ်မင်း

[ထိုမင်းကား ဘုရား နိဗ္ဗာန်မလွန်မီ ရှစ်နှစ်, နိဗ္ဗာန်လွန်ပြီး နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် အားဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် မင်းမူရသတည်း။]

အဇာတသတ်မင်းသည် တိဟိတ် ပဋိသန္ဓေ နေသောသူဖြစ်လျက် အဆွေခင်ပွန်းယုတ်ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်နှင့် ပေါင်းမိသောကြောင့် ပိတုဘာတကကံကို ပြုမှား၍ ရှည်လျားစွာ အဝီစိငရဲ၌ ခံထိုက် သူ ဖြစ်လျက် ဘုရားရတနာ၌ အလွန်သဒ္ဓါ၍ သာသနာကို ချီးမြှောက်ပေးရကား အဝီစိအနီးအပါး ဖြစ်သော လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ အနှစ်ခြောက်သောင်း ခံ၍ လွတ်ပြီးလျှင် မေတ္တေယျ ဘုရားရှင် အကြား၌ ဝိဇိဟာမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လတ္တံ့ သတည်း။

၉၀-ဒုတိယသံဂါယနာတင်ခြင်း

ဥဒယဘဒ္ဒမင်း စည်းစိမ် တဆယ့်ခြောက်နှစ် သက္ကရာဇ် ၄၀-တွင် သားတော် အနုရုဒ္ဓါ လုပ်ကြံ၍ မင်းပြုပြန်သည်။ ထိုအနုရုဒ္ဓါကို သားတော် မုဏ္ဍု လုပ်ကြံ၍ မင်းပြုသည်။ ထိုမင်းနှစ်ဦး စည်းစိမ်ရှစ်နှစ် သက္ကရာဇ် ၄၈-ခု ရှိသောအခါ သားတော် နာဂဒါသသည် ခမည်းတော် မုဏ္ဍုကို လုပ်ကြံ၍ မင်းပြုသည်။ နာဂဒါသ စည်းစိမ် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် သက္ကရာဇ် ၇၂-ခုရှိသောအခါ အဖသတ် မင်းမျိုး ငါးဆက်ကို ဖြတ်၍ သုဿနာဂ အမတ်ကြီးကို ပြည်သား အပေါင်းတို့ မင်းမြှောက်ကြသည်။

ကာလာသောကမင်းကြီး

သုဿနာဂအကြောင်းကား-ဝေသာလီပြည်၌ မင်းပြုသော လိစ္ဆဝီမင်းမျိုးတို့သည် ပြည်ရွာ ဆိတ်ငြိမ်သောကြောင့် အမတ်ပညာရှိတို့နှင့် စည်းဝေး၍ “ငါတို့၏ မြို့ရွာသည် မြို့အင်္ဂါလေးပါး ပြည်ကြီးအင်္ဂါရှစ်ပါး စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်ဘိသနည်း”ဟု မေး၏။ အမတ်ပညာရှိတို့ကလည်း ပြည့်တန်ဆာ မရှိသောကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်သည်ဟု ပြောလျှင် မိမိတို့၏ အမျိုးတွင် အဆင်းပြင်လျာ လှပသော မင်းသမီးတယောက်ကို ပြည့်တန်ဆာအရာ၌ ထား၏။ အသပြာ ငါးရာပေးမှ နွေလျော်ရလေ၏။ ပြည်သားတို့သည် များစွာ ပျော်ရွှင် ကြလေသော် အမျိုး၏ ကျက်သရေကို စောင့်သော လိစ္ဆဝီမင်း တဦးသည် ယူ၍ သိမ်းထား၏။

ထိုမင်းသမီးလည်း လိစ္ဆဝီမင်းနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ပဋိသန္ဓေပါလေ၏။ အခါစေ့၍ ဖွားလေသော် သားတစ် ဖွားရကား အိုးသစ်တွင် ထည့်၍ လုံစွာပိတ်ပြီးမှ မြို့အပူသို့ ပစ်စေ၏။ ထိုအခါ နဂါးကြီးတစ်ခုသည် အိုးကို ချွတ်၍ ပါးပြင်းမိုးလျက် စောင့်နေ၏။ သားတစ်သည် ရင့်၍ သတို့သားဖြစ်သောအခါ ပြည်သူတို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လာ၍ ကြည့်ရှုကြသဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ကြားလေသော် သွား၍ အိုးကိုယူစေ၏။ ဖွင့်၍ ကြည့်လေသောအခါ ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သားကို မြင်၍ ရင်ထွက်သား အမှတ်ဖြင့် မွေးလေ၏။

[နဂါးကြီးသည် လူတို့ ယူလာသောအခါ ‘သူ-သူ’ ဟူသော အသံကိုပြု၍ ပြေးလေသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ‘သုဿနာဂလုလင်’ဟု ခေါ်ကုန်၏။]

ထိုသုဿနာဂ ခုနစ်နှစ်ရွယ် ငယ်သော အခါကပင် အဇာတသတ်မင်း ချီ၍လုပ်ကြံလာသဖြင့် ဝေသာလီပြည် အလုံးကိုရ၍ စုံမက်လောက်သမျှသော လူသူဘဏ္ဍာတို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆောင်လေ၏။ ထိုအခါ သုဿနာဂသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ အမတ်စစ်သူကြီးနှင့်အတူ ပါလာလေ၏။ အရွယ်ရောက်သောအခါ အလွန်လိမ္မာသော သတ္တိ ဗျတ္တိ ရှိပေရကား စစ်သူကြီးသည် သားပြု၍ မွေးလေ၏။ အဘစစ်သူကြီး အနိစ္စရောက်လျှင် ဖခင်အရာဖြင့် စစ်သူကြီး ဖြစ်လေ၏။

ထို သုဿနာဂ စစ်သူကြီးသည် ဘုန်း၊ လက်ရုံး၊ ပညာ၊ သဒ္ဓါ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံလှ၍ ပြည်သူတို့ အလွန်ကြည်ညိုရကား အဘသတ် မင်းယုတ်ဖြစ်သော နာဂဒါသကို ပယ်ဖျောက်၍ သုဿနာဂ စစ်သူကြီးကို မင်းမြှောက်လေ၏။ ထို သုဿနာဂ မင်းဖြစ်လေလျှင် ဝေသာလီပြည်တွင် နေတော်မူ၏။ ထိုမင်းစည်းစိမ် တဆယ့်ရှစ်နှစ် သာသနာသက္ကရာဇ် ၉၀-ရောက်သောအခါ သုဿနာဂမင်း အနိစ္စရောက်၍ သားတော် ကာလာသောကမင်း မင်းဖြစ်တော်မူသည်။ ထိုမင်း

နန်းစံ၍ ဆယ်နှစ်ရှိသောအခါ သက္ကရာဇ် တရာပြည့်၍ ရှင်မဟာယသတို့ ဒုတိယ သံဂါယနာ တင်တော်မူသည်။

ဝဇ္ဇီတိုင်းသားရဟန်းဆိုးများ

တင်ရသော အကြောင်းကား—ဝေသာလီပြည်၌ ဝဇ္ဇီတိုင်းသားဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို ဆရာတို့၏အထံ၌ နည်းခံခြင်း မကျနသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ပြောထူ၍ မသူတော်တို့၏ စရိုက်သို့ လိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း ဘုရား ဝိနည်းတော်ကို ပျက်ပြားစေ၍ ဆယ်ပါးသော အဓမ္မဝါဒကို ထင်ရှား ပြကြကုန်၏။

အဓမ္မဝါဒ ဆယ်ပါး ဟူသည်ကား—

- (၁) ရဟန်းတို့အား ယမန်နေ့ အကပ်ခံသော ယာဝဇီဝက ဝတ္ထုကို ဤနေ့ ဆွမ်း စသော ယာဝကာလိကနှင့် ရော၍ သုံးဆောင်သော် သန္နိဓိကာရက ပ်စိတ် သင့်သည်ဟု ပညတ်တော်မူပါလျက် သားချိုဖြင့် သိုမှီး၍ထားသော အကပ်ခံ ပြီးသော ဆားကို နောက်နေ့တခါ စားသုံးရန် မရှိခဲ့သော် ဆွမ်းနှင့် ရော၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ အပ်၏။ သန္နိဓိ မဖြစ်ဟု အယူရှိသည်လည်း တပါး။
- (၂) နေရိပ် လက်နှစ်သစ် မွန်းလွဲသည်တိုင်အောင် ဆွမ်းစားကောင်း၏ဟု အယူရှိသည်လည်း တပါး။
- (၃) ရွာတရွာသို့ သွားလိုသော ရဟန်းသည် ပဝါရိတ်သင့်လျက် အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ ဆွမ်းစားခြင်းသည် အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၄) တသိမ်တည်း၌နေလျက် နှစ်စု သုံးစုသော သံဃာတို့ ဥပုသ် ပဝါရကာ စသော ကံပြုခြင်းသည် အပ်၏။ ဝဂ် မဖြစ်ဟု အယူရှိသည်လည်း တပါး။
- (၅) မလာသေးသော ရဟန်းတို့၏ အလိုကို လာသောအခါမှ ယူအံ့ဟူ၍ မလာမီက သံဃာ့ကံကို ပြုခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၆) ဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အလေ့အကျင့် ဟူသမျှသည် အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၇) နို့ ရည်အဖြစ်မှ လွန်၍ နို့ ဓမ်းအဖြစ်သို့ မရောက်သေးသော နို့ ကို ဘုဉ်းပေး၍ ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုပဲ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၈) မရင့်သေးသော သေနုကို သောက်ခြင်းငှါ အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၉) အဆာမရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။
- (၁၀) သံဃာကိုရည်၍ လှူသော ရွှေ ငွေသည် အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တပါး။

အရှင်မဟာယသ ကြီးစားတော်မူပုံ

ဤဆယ်ပါးသော အဓမ္မဝါဒကို လူရဟန် တို့အား ပြ၍ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကောသမ္ဘိ ပြည်၌ နေသော ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော ရှင်မဟာယသသည် ရဟန်းတို့၏

ပါမောက္ခ ဝိနယဓရ သံဃာ့ထေရ် ဖြစ်၏။ ထို အရှင်မဟာယသသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိလေသော် မသူတော်ဖြစ်သော ဝေသာလီပြည် အလဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင် ဝိနည်းတော်ကို ဖျက်၍ သာသနာ၌ ငြောင့်တံသင်း နှက်သကဲ့သို့ ပြုချေပြီ။ ဤအလဇ္ဇီတို့ အပင်းအသင်းကို များစွာ ရသော် ဘုရားသာသနာကို လျင်စွာ ကွယ်လေတ္တံ့ဟု အလွန်သော မေ့သံဝေဂ ဖြစ်ရကား တရားပြခြင်းငှါ မိမိကိုယ်တိုင် လာ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သော် ဘုရား နေတော်မူဖူးသော မဟာဝနကုဋ္ဌာဂါရ၌ နေ၍ ထိုအလဇ္ဇီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမှုအရာကို နာခံကြည့်ရှု၏။

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့လည်း ဥပုသ်နေ့ကြိမ်လျှင် ဥပုသ်အိမ်ဝ၌ ရှေ့ဖြင့်ပြည့်သော ကြေးနီခွက် ကြေးနီအိုးတို့ကို ထား၍ ရောက်လာသမျှသော ဒါယကာတို့အား စွမ်းနိုင်သမျှ မူးစ မတ်စ ဖြစ်သော အသပြာကိုလည်း လှူကြကုန်၊ ထည့်ခွဲကြကုန်၊ တစုံတခုသော သံဃာ့ကိစ္စ၌ သံဃာတို့၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ ယူ၏။

အရှင်မဟာယသလည်း ထိုသို့ ပြုကြသည်ကို မြင်လျှင် ထိုသံဃာတို့အား လည်းကောင်း၊ ဒါယကာတို့အား လည်းကောင်း “အချင်းတို့... ဤသို့ ရွှေ ငွေကို ခံခြင်း သိမ်းဆည်းခြင်း သုံးဆောင်ခြင်းသည် မအပ်၊ ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်” ဟု တားမြစ်၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လိမ္မာသော ဒါယကာတို့ ရှောင်ရှားကြ၏။ ထိုအခါ အလဇ္ဇီရဟန်းတို့က အရှင် မဟာယသအား မပေါင်းဖက် မဆက်ဆံကြလင့်ဟု ဥက္ခေပနိယကံကို ထား၍ ပယ်ရှားကြ၏။

ယင်းသို့ ပယ်ရှားကြလေလျှင် အရှင်မဟာယသလည်း မိမိ၏ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇီသူတော်ကောင်း၏ အဖြစ်ကို ရဟန်းတဦးအား ထင်ရှားသိစေ၍ အလဇ္ဇီတို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ထို အကြောင်းကို သိလျှင် အလဇ္ဇီတို့က အရှင်မဟာယသရှိရာ ကျောင်းသို့လာ၍ တုတ်တောင်ဓား ကိုင်ကာဖြင့် များစွာ ဝန်းရံကြ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာယသလည်း ဖတုဗ္ဗဈာန်ကို ဝင်စားပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ လာခဲ့၏။ ရောက်သော် သံဃာတို့နှင့် စုရုံးတိုင်ပင်၍ ပါဝေယျကဘိုင်း၊ အဝန္တီတိုင်း၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့ထံ တမန်စေလွှတ်၏။ အသီးအသီးသော တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေကုန်သော ရဟန္တာကြီးတို့၏ အထံသို့လည်း တမန်စေလွှတ်၏။

ထိုသို့စေပြီးသော် မိမိမူကား အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်သို့သွား၍ ထို၌နေသော သမ္ဘူတ ထေရ်အား အကြောင်းမျိုးစုံကို ပြန်ကြား၍ သံဃာတော်များအား စည်းဝေးစေ၏။ ပါဝေယျက တိုင်း၌နေသော ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြားမြို့ကျေးရွာ၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း အဟောဂင်္ဂါသို့ချည်းလာ၍ ကိုးသောင်းသော သံဃာတို့ စုဝေးမိကြ သော် သောရေယျတိုင်း၌နေသော ရေဝတထေရ်၏ အထံသို့ တမန်လာကြ၍ ခြင်းရာစကားကို ပြောကြားတိုင်ပင်ပြီးလျှင် သံဂါယနာတင်ခြင်းငှါ ရဟန္တာအပေါင်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်သို့ချည်း ကြွလာကြကုန်၏။

ကာလာသောကမင်းကူညီခြင်း

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ဖြစ်ကုန်သော အဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာတို့လာကြောင်းကို သတင်း စကားဖြင့် သိလင့်လေလျှင် ကာလာသောကမင်းကြီးထံသို့ ဝင်၍ “ပြည့်ရှင်မင်းကြီး... ငါတို့သည် ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရတည်းဟူသော ဂန္ဓကုဋ်ကို စေတီကြီးထင်မှတ်၍ မပြတ်ကိုးကွယ် စောင့်ရှောက်ပါသည်ကို အဝေးအာဂန္တုက

ဖြစ်သော တပါးတိုင်းသား ရဟန်းများတို့သည် ငါတို့အားနှိပ်စက်၍ အနိုင်အထက်ယူမည်ဟု လာကြချေသည်။ ဤအရာ၌ ဒကာမင်းကြီး တားမြစ်ပါမှ ငါတို့လည်း ချမ်းသာတော့မည်၊ ဂန္ဓကုဋ် လည်း မပျက်စီးရှိတော့မည်” ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် ကာလာသောကမင်းသည် အဆင်အခြင် ပညာနည်းသောသူ ဖြစ်ရ ကား အလဇ္ဇီတို့၏ စကားကို ယုံမှတ်၍ အမတ်တို့ကို ရဲမက်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ သင်တို့သွား၍ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား တားမြစ်ချေကုန်၊ တားမြစ်၍ မနိုင်သော သံဃာတို့အား ညှဉ်းဆဲ ရိုက်ခတ်လေကုန်ဟု စေလိုက်၏။ သွားလေသောအမတ်တို့လည်း သာသနာစောင့်နတ်တို့ အာနု- ဘော်ကြောင့် မျက်စိလည်၍ ခရီးလွဲလေကုန်၏။

ကာလာသောကမင်းလည်း ထိုည၌တွင် အိပ်မက် မက်သည်ကား ကြီးမားကြမ်းကြုတ် အရုပ် ဆိုးလှသော ဘီလူးတကျိပ်တို့သည် ထီးဖြူရိပ်၌နေသော မင်းကြီးကို အတင်းယူငင်၍ မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောကာလ အလှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မယ်နုဖြင့်ဖိ၍ လောဟကုမ္ဘီ ငရဲ အိုးသို့ ဇောက်ထိုးချမည်ဟု မြင်မက်၏။ နံနက်သောအခါ မင်းဆရာ ပရောဟိတ်တို့ကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်ပါသော်လည်း သင့်လျော်စွာ မဖတ်နိုင်ကြလေလျှင် ကြောက်ငင်တုန်လှုပ်လှရကား စားတော်မခေါ်နိုင်ရှိ၏။

ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီး၏ နှမတော်ဖြစ်သော အာသဝေါကင်းပြီးသော နန္ဒာထေရီ ဘိက္ခုနီမ သည် သိလေလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာ၍ ကာလာသောကမင်းကြီးအား ဤသို့ဆိုပေ၏- “မောင်တော်မင်းကြီး...သင်သည် အလွန်ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုဘိသည်တကား၊ အဓမ္မဝါဒီ ဖြစ်သော အလဇ္ဇီရဟန်းတို့ကို အဖော်အပေါင်းပြု၍ ရဟန်းကောင်းတို့ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှါ ကြံမှား ရှာဘိသည်တကား၊ အကယ်၍ ဤကံသည် ထမြောက်သည်ဖြစ်အံ့၊ စင်စစ် လောဟကုမ္ဘီငရဲသို့ လားလတ္တံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ပင်တည်း၊ လျင်စွာ သွား၍ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇီရဟန်းတို့ကို ကန်တော့ ပူဇော်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါမှ ကာလာသောကမင်းလည်း ရုတ်ခြည်း သတိရ၍ မိမိကိုယ်တိုင် မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရုသို့သွား၍ လာရောက်သမျှသော သံဃာတော် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေး စေ၏။ နှစ်သင်းသော သံဃာတို့ စုဝေးမိသောအခါ ဝိနည်းပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ ဝါဒ နှစ်ဦးကို တိုက်ဆိုင်သော် ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့၏ ဝါဒသည် အဓမ္မဝါဒဖြစ်ကြောင်းကို သိ၍ မိမိသည် ဓမ္မဝါဒီတို့၏ အသင်းအပင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားလျက် “အရှင်ဘုရားတို့သည် တရားမှန်ရာကိုသာ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ ဓမ္မဝါဒီတို့ ဘေးရန် မရှိစိမ့်သောငှါ များစွာသော အစောင့်အရှောက်တို့ကိုလည်း ထား၍ ပြန်ခဲ့၏။

စည်းဝေးမိသော သံဃာတော်တို့လည်း ရေဝတထေရ်၊ သဗ္ဗကာမိထေရ်တို့အား တရားကို ဆုံးဖြတ်စေ၏။ ထိုအရှင်နှစ်ပါးတို့လည်း ဘုရားပညတ်တော်ကိုပြု၍ ဥဗ္ဘာဟိက ကံဖြင့် ထိုဆယ်ပါး သော အဓမ္မဝတ္ထုကို ပယ်လှန်၍ တရားဖြောင့်မှန်ရာ၌သာ တည်စေပြီးမှ မင်းကြီးအား သံဂါယနာ တင်လိုသောအကြောင်းကို ကြား၏။

ကာလာသောကမင်းလည်း သံဃာတို့ စည်းဝေးရန် အလို့ငှါ ကြီးကျယ်ကောင်းမွန်စွာသော မဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတို့၏ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်သော ကျောင်းကိုလည်းကောင်း ကောင်းမွန်စွာ

ဆောက်လုပ်၍ ပေးပေ၏။ ထိုကျောင်းရာသည် ခတ်အပ်သော ငွေပြား အခင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော သဲတို့ကို ကြဲဖြန့်ဘိရကား ဝါလိကာရုံဟု တွင်၏။

ဒုတိယသံဂါယနာတင်ပြီ

တရားဆုံးဖြတ်၍ ပြီးလျှင် သံဃာတော်တို့လည်း ဝါလိကာရုံသို့လာ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တခီဏာသဝ ဖြစ်သော ရဟန္တာ ခုနစ်ရာကို ရွေးချယ်ပြီးမှ အရှင်မဟာကဿပတို့ ပဌမ သံဂါယနာ တင်လေဘိ သကဲ့သို့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အကုန်ထပ်မံ၍ သံဂါယနာ တင်ပြန်ကုန်၏။ ထိုသံဂါယနာကား ရှစ်လ မြောက်မှ ပြီးဆုံးသတည်း။

အဓမ္မာဒိ အလဇ္ဇီရဟန်း တသောင်းတို့သည် အချို့လည်း လူထွက်ကုန်သည်၊ အချို့လည်း ပြေးလွှဲကုန်သည်၊ အချို့လည်း ထပ်မံ၍ ရဟန်းခံကြကုန်သည်။

ဒုတိယ သံဂါယနာတင်ရာ၌ သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်သော သက်တော် တရာ့ရှစ်ဆယ်ရှိသော ရေဝတ ထေရ်၊ သဗ္ဗကာမိထေရ်၊ သာဠထေရ်၊ ခုဇ္ဇသောဘိတထေရ်၊ မဟာယသထေရ်၊ သမ္ဘူတထေရ် အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော မထေရ်ကြီးတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်တို့တည်း။ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လိုက်ရကုန်၏။ ဝါသဘဂါမိထေရ်၊ သုမနထေရ် နှစ်ဦးတို့သည် ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်တို့တည်း။ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လိုက်ရကုန်၏။

ဤကား ဒုတိယ သံဂါယနာ တင်ခြင်းတည်း။

၉၁-မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်၏ အကြောင်း

ယင်းသို့ ဒုတိယ သံဂါယနာ တင်ပြီးသော် ရဟန္တာကြီးတို့သည် ဤသို့သော သာသနာတော်၏ အညစ်အကြေး ဘေးရန်သည် နောင်သောအခါ ဖြစ်ရာဦးအံ့လောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် သာသနာ တော် နှစ်ရာ့တဆယ့်ရှစ်နှစ်ရောက်သောအခါ ဇမ္ဗူဒီပါတကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော ဓမ္မာသောက မင်းသည် ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုရ၍ သာသနာတော်ကို အလွန်ချီးပလတ္တံ့၊ ထိုအခါ သံဃာတို့၌ လာဘသက္ကာရ အလွန်ပြန့်ပြောသဖြင့် တိတ္ထိတက္ကတန်းတို့သည် ရှင်ရဟန်းပြုကြ၍ ကြီးစွာသော အဓိကရုဏ်းကို ပြုလတ္တံ့ဟု မြင်တော်မူ၏။

တိဿဗြဟ္မာကြီး

ထိုအခါ ငါတို့မျက်မှောက် ဖြစ်ပါဦးအံ့လောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်ရာသော သူကို ကြည့်လတ်သော် နတ်နှင့်တကွသော လူ့ဘုံတွင် တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ မမြင်၍ ဗြဟ္မာ့ရပ်ခွင်သို့ ရှုပြန်သော် နည်းသောအသက် ကြွင်းရှိလျက် အသက် ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ လားလတ္တံ့သော တိဿဗြဟ္မာကြီးကို မြင်၍ ဤတိဿဗြဟ္မာကို ငါတို့ တောင်းပန်ရသော် မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလာ၍ အရွယ်ရောက် သောအခါ ရဟန်းပြု၍ ပိဋကတ်ခတ်ကို သင် သဖြင့် လေးအင်သော ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ထိုသူသာလျှင် သာသနာတော်၌ဖြစ်သော အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ၍ သံဂါယနာ တင်သဖြင့် သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ပေလတ္တံ့ ဟု သိ၍ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ တက်ပြီးလျှင် တိဿဗြဟ္မာကြီးအား ဤသို့ တောင်းပန်ကြ၏- “အချင်း

တိဿ.... ငါတို့ လွန်သည့်နောက် တရားတဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်သောကာလ ဘုရားသာသနာ၌ ကြီးစွာသော ဘေးရန်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သာသနာတော်၏ အညစ်အကြေးကို သုတ်ဆေး ရှင်းလင်း၍ ချီးမြှောက်နိုင်အံ့သောသူကို ကြည့်ရှုပါသော် လူ့ ရုပ် နတ်ရွာ ဗြဟ္မာ တဆယ့်ခြောက် ခွင်၌ သင် တိဿကို ထား၍ တပါးသောသူ တစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်ပါကုန်၊ ထို့ကြောင့် သင် သူတော်ကောင်း သာလျှင် လူ့ ရွာ ရုပ်ဌာန်၌ ပဋိသန္ဓေယူလာ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား ဩဝါ သာသနာကို ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ပါလော့” ဟု တောင်းပန်၏။

တိဿဗြဟ္မာလည်း ရဟန္တာကြီးတို့၏ တောင်းပန်သော စကားကိုကြားလျှင် “ငါကား သာသနာတော်၏ ဘေးရန်ကို ပယ်လွန်သန်ရှင်း၍ ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ တကား” ဟု အလွန် အားတက် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

ရဟန္တာကြီးတို့လည်း လူ့ ပြည်သို့ပြန်လာခဲ့၍ သိက္ခာငယ်သေးသော သိဂ္ဂဝထေရ်၊ စန္ဒဝဇ္ဇီထေရ် အမည်ရှိသော ရဟန္တာနှစ်ဦးကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင်တို့... ငါတို့၏ အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းရာ သံဂါယနာ ကိစ္စဝယ် အဖော်မျှ မဖြစ်ပါကုန်၊ ထို့ကြောင့် သင်တို့အား ဤသို့သော ဒဏ်အမှုကို ငါတို့ ပြုလိုသည်” ဟု ဆိုပေသော် ထိုရဟန်းတို့လည်း “အရှင်ဘုရားတို့ ထားတိုင်းဒဏ်ကို အကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်သော် “မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏား၏အိမ်၌ တိဿဗြဟ္မာသည် သန္ဓေယူလာလတ္တံ့၊ ထိုသူကို သင်နှစ်ဦးတို့တွင် တဦးသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းဖြစ်အောင် ကြံဆောင်၍ ပြုလေလော့၊ တဦးသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ပိဋကတ်ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားလေလော့” ဟု ဒဏ်ထား၏။ ရဟန္တာနှစ်ပါးလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကြ၏။ ထိုရဟန္တာကြီးတို့လည်း ဤသို့ စီမံခဲ့ပြီးမှ အသက်အတိုင်းတည်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေကုန်၏။

ကန်တော့ဆွမ်း ရခဲ့ခြင်း

တိဿဗြဟ္မာကြီးသည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ဝေသာလီပြည်၏ အနီးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ မြို့ကြီးဝယ် မောဂ္ဂလိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူလာ၏။ သိဂ္ဂဝ မထေရ်သည်လည်း ပဋိသန္ဓေနေသောနေ့မှ စ၍ ပုဏ္ဏားအိမ်၌ နေစဉ်မပြတ် ဆွမ်းရပ်၍ ခုနစ်နှစ် ပတ်လုံး ကြာသော်လည်း တလုတ်စာသော ဆွမ်း တငွန်းတယောက်မသော ယာဇုကိုမျှ မရေဖူး လေ၊ တနေ့သောအခါ၌ကား အိမ်ရှင် ပုဏ္ဏားလည်း အခြားဌာနသို့ သွားခိုက်ကြွမ်၍ အိမ်၌ ဆွမ်းရပ်ခံရာ ‘ကန်တော့ပါ၏’ ဟူသော စကားကိုသာ ရပေ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း တပါးသောဌာနမှ ပြန်လာသဖြင့် အရှင်သိဂ္ဂဝနှင့် ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ကြလေလျှင် “အရှင်ရဟန်း... ယနေ့ ငါတို့အိမ်၌ ဆွမ်းရခဲ့၏လော့” ဟု မေး၏။ “ရပါ၏” ဟု ပြောပေသော် ပုဏ္ဏားလည်း အိမ်သို့လာ၍ သားမယားတို့ကို “သင်တို့ ယနေ့ဆွမ်းခံလာသော ရဟန်းအား ဆွမ်းပေးလိုက်သလော့” ဟု မေး၏။ မည်သည်ကိုမျှ မပေးကမ်းလိုက်ကြောင်းကို ဆိုလျှင် “သင်တို့ မပေးမကမ်းပဲလျက် ရဟန်းက စိုးစဉ်းမျှ ရခဲ့၏ဟု ပြောချေသည်၊ နက်ဖြန် မုသာဝါဒကံဖြင့် ရဟန်းကို ငါဆိုဦးအံ့” ဟု ကြံ၍နေ၏။

အရှင်သိဂ္ဂဝမထေရ်လည်း ဒုတိယနေ့၌ ဆွမ်းခံကြ၍ ပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ပုဏ္ဏားသည် အပါး၌ရပ်၍ “အရှင်ရဟန်း...ယမန်နေ့က ငါတို့အိမ်က တစ်တယူ မပေးလျက် မှ၏ဟု

သင်ဆိုသည်၊ ရဟန်းတို့အား မဟုတ်မမှန်သော စကားသည် အပ်သလော”ဟု မေး၏။ သိဂ္ဂဝ မထေရ်ကလည်း “ပုဏ္ဏား.... သင်၏အိမ်၌ ငါ ဆွမ်းရပ်သည်ကား ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ကန်တော့ပါ၏ ဟူသော စကားကိုမျှ မရစဖူးပါ။ ယမန်နေ့ကမူကား ကန်တော့ပါ၏ဟူသော ပဋိသန္ဓာရ စကား မျှကို ရသောကြောင့် ရခဲ့၏ဟု ဆိုသတည်း”ဟု ပြော၏။

ပုဏ္ဏားလည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဤအရှင်တို့ကား ဤမျှလောက်သော စကားကို ရရုံမျှပင် အားရဝမ်းသာ ချီးမွမ်းရှာသေး၏။ တဇ္ဇန်းတယောက်မမျှသော ဘောဇဉ်ခဲဖွယ်တို့ကို ရဘိမ္မကား အဘယ်မှာ မချီးမွမ်းပဲ ရှိတော့အံ့နည်းဟု ကြံဆင်ဗြင်လျက် ရှင်လန်းသဒ္ဓါသော ဇိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မိမိစားခြင်းငှါထားသော ထမင်းတဇ္ဇန်းကိုယူ၍ “အရှင်ရဟန်း... ဤမျှလောက်သော ဆွမ်း ကိုကား နေ့တိုင်းပေါလတ္တံ့”ဟု ဆို၍ လောင်းပေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ တနေ့ထက်တနေ့ ကြည်ညိုချက်ကား အိမ်ပေါ်သို့ ပင့်လတ်၍ တထပ်စာသော ဆွမ်းကို နေ့တိုင်းမပြတ်လှူပေ၏။ မထေရ်လည်း အတန်ငယ် အတန်ငယ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ သွားပေ၏။

တိဿဗြဟ္မာ ပဋိသန္ဓေယူရာမှ ဖွားသော သူငယ်သည်လည်း တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်သို့ ရောက်သော် ယွန်းဘောက် လျင်မြန်သောဉာဏ်ဖြင့် သင်၍ ဗေဒင်သုံးကျမ်းကို ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်နိုင်လေ၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လာသောသူဖြစ်၍လည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရကား သူငယ်၏ အိပ်ရာနေရာ၌ တစုံတယောက်သောသူမျှ အိပ်ရာနုရသောသူမည်သည်မရှိ၊ အာစရိယတို့အိမ်သို့သွား သောအခါ သူငယ်၏အိပ်ရာကို ဖြူစွာသော အဝတ်ဖြင့် လွှမ်းလျက် အထက်၌သာ ဆွဲထားရ၏။

တိဿလုလင်သာမဏေဝတ်ပြီ

တနေ့သ၌ အရှင်သိဂ္ဂဝသည် ဤသို့ကြံ၏- “သူငယ်အိမ်၌ ငါဆွမ်းရပ်သည်ကား တဆယ့်ခြောက် နှစ်မျှ ကာလကြာပြီ၊ ဤသူငယ်အား ရှင်ရဟန်းပြုခြင်းငှါလည်း လျှော်ပြီ၊ ဤသူငယ်နှင့် တစုံတခု သော စကားကိုမျှလည်း ငါမပြောရသေး၊ ယနေ့ပြောဆိုရအောင် သူငယ်၏နေရာမှတပါး အခြား နေရာကို ဤအိမ်မှာရှာ၍ မရစေသတည်းဟု အဋ္ဌာန်၍ ဆွမ်းခံကြွလေ၏။ အိမ်သို့တက်မိသော အခါ အိမ်မှ ရှိလင့်သော သူတို့လည်း ဤသူငယ်၏ နေရာမှ တပါး အခြား ခင်းပို့ရာကို မမြင်၍ သူငယ်၏ အိပ်ရာကိုပင် အရှင်သိဂ္ဂဝအား ခင်းပေး၏။ အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း ထိုနေရာထက် ငြိမ်သက်စွာ နေလေ၏။

တိဿသူငယ်သည် ဆရာ့ထံမှ ပြန်လာ၍ ဗိမိနေရာထက်၌ အရှင်သိဂ္ဂဝ နေလင့်သည်ကို မြင်လျှင် မရွှင်မသာသော နှလုံးရှိလျက် အမျက်ထွက်ဘိရကား “ဦးပြည်းရဟန်းအား ဤနေရာကို အဘယ်သူ ခင်းလင့်သနည်း” စသည်ဖြင့် ဆိုမြည် ရှေ့ရုတ်၏။ အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးခြင်း ကိစ္စကို ပြုပြီး၍ သူငယ် အမျက်နည်းသော အခါ “အမောင်လုလင်... သင် ဗေဒင် သင်သည်ကား စိုးစဉ်းမျှ တတ်ပါပြီလော”ဟု မေး၏။

တိဿလုလင်ကလည်း “အရှင်ရဟန်း... အကျွန်ုပ်မှ မတတ်သော် အဘယ်သူ တတ်တော့ အံ့နည်း”ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုပြီးလျှင် “အရှင်ရဟန်းကား ဗေဒင်တတ်ပါ၏လော”ဟု မေး၏။ ‘တတ်သည် မတတ်သည်ကို မေးလိုသမျှ မေးလော့၊ မေးလျှင် သိရလတ္တံ့ သတည်း’ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် တိဿလုလင်လည်း မိမိသင်ခဲ့သမျှ ပညာ၌ ခဲရာခဲဆစ် ဟူသမျှကို မေး၏။ အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း ရဟန္တာမဖြစ်မီကပင် ဗေဒင် သုံးကျမ်း၌ ကမ်းတဘက်ကူးသူ ဖြစ်ရကား ရဟန္တာဖြစ်သောအခါ မည်သည့် ပညာမျှ ထွေးယှက်ခြင်း မရှိ၊ ယုတ္တိအာဂုံနှင့် တကမေးသမျှကိုပင် တခဏချင်း ဖြေဆို၏။ ထိုသို့ ဖြေဆိုနိုင်သော ကာလ တိဿလုလင်သည် အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။

ထို့နောက်မှ အရှင်သိဂ္ဂဝသည် ဤသို့ဆိုပြန်၏- “လုလင်...သင်သည် ငါ့အား မေးသော ပြဿနာကို ငါ များစွာ ဖြေဆိုပြီ။ သင့်ကိုလည်း တခုသော ပြဿနာကို ငါမေးလို၏။ ထိုပြဿနာကို သင်ဖြေပါအံ့လော့” ဟု မေး၏။ “ရှင်ရဟန်း...မေးလော့၊ ဖြေပါအံ့” ဟု ဝန်ခံလျှင် အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း စိတ္တ ယမိုက်၌-

ယဿ စိတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ န နိရုဇ္ဈတိ၊ တဿ စိတ္တံ နိရုဇ္ဈိယတိ န ဥပ္ပဇ္ဇိယတိ၊
ယဿ ဝါ ပန စိတ္တံ နိရုဇ္ဈိယတိ နုပ္ပဇ္ဈိယတိ၊ တဿ စိတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ န နိရုဇ္ဈတိ-

ဟူသော ပြဿနာကို မေး၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ဖြစ်ဆဲ၊ ချုပ်ဆဲမဟုတ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ချုပ်လတ္တံ့ မဖြစ်လတ္တံ့ လော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ချုပ်လတ္တံ့ မဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ဖြစ်ဆဲ၊ ချုပ်ဆဲ မဟုတ်လော ဟုလိုသည်။ သန္နိဋ္ဌာန် ပုဒ်ကား- ရဟန္တာတို့၏ စုတိဝိတ်၏ ဥပ္ပါဒက္ခဏ၊ သေက္ခပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်၏ ဥပ္ပါဒက္ခဏဖြင့် ဖြေအပ်၏။ သံသယကား- ရဟန္တာ၏ စိတ်သာတည်း။

ထိုပြဿနာကို ကြားရသော် တိဿလုလင်လည်း မိမိသင်သော ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ အထက်ကို လည်းကောင်း၊ အောက်ကိုလည်းကောင်း အောက်မေ့ တွေးတောကာ ဆင်ခြင်ပါသော်လည်း ထိုပြဿနာ၏ အနက်ကို အမြွက်မျှ မမြင်ရကား “အရှင်ရဟန်း...ထူးဆန်းလှသော ဤဗေဒင်ကား အဘယ် ဗေဒင်နည်း” ဟု မေး၏။ “လုလင်... ဗုဒ္ဓဗေဒင်မည်၏” ဟု ဖြေပေသော် “အရှင်ဘုရား... ဤဗုဒ္ဓဗေဒင်ကား အဘယ်မျှလောက် များပြား ကျယ်ဝန်းပါသနည်း” ဟု မေး၏။ “လုလင်... ငါတို့ ဗုဒ္ဓဗေဒင်ကား ရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက် များ၏။ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့မှ မြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော ဓမ္မသဘာဝကိုလည်း သိရတတ်၏” ဟု ဆိုပေသော် “ထိုသို့ဖြစ်စေပြီးကား အရှင် ရဟန်း... ဤဗေဒင်ကို အကျွန်ုပ်အား သင်ပါလော့” ဟု တောင်းပန်၏။

အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း “အချင်းတိဿ... ငါကဲ့သို့ ရဟန်းအသွင်ဖြင့် နေသော သူကိုသာ ငါသင် နိုင်၏” ဟု ဆိုလျှင် “အရှင်ရဟန်း... ကောင်းပါပြီ။ အကျွန်ုပ်ရဟန်းအသွင်ဖြင့် နေ၍ သင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်၍ မိဘတို့ ထံသို့ ကပ်ပြီးသော် “မိခင်ဖခင်တို့... ဤရဟန်းသည် ဗုဒ္ဓဗေဒင်ကို တတ်၏။ မိမိကဲ့သို့ သင်္ကန်းဝတ်သော သူကိုသာလျှင် သင်အံ့ဟု ဆိုချေသည်။ ထိုဗေဒင်ကို သင်ယူရအောင် အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်း၏။

မိဘတို့ကလည်း ငါတို့သားသည် ဗေဒင်တတ်ရုံသင်ပြီးလျှင် လူ့ ခွင့်သုံးပြန်လာလတ္တံ့ ဟု နှလုံး ထား၍ “ချစ်သား... ကောင်းပြီ ရဟန်းပြုလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ အခွင့်ရလေလျှင် အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ချ၍ ရှင်ပြုလေ၏။ ရှင်ဖြစ်ပြီးသော် တစပဉ္စက စသော ကာယဂတာသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသင်၍ မမြင့်မီပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သိဂ္ဂဝလည်း ဤသို့ကြံ၏- “ဤတိဿကား ပဌမဖိုလ်သို့ရောက်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လတ္တံ့သော အကြောင်းမရှိပြီ။ အလီလီသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေရသော် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်အံ့သည်ကား မချွတ်ပြီ။ ယခု စက္ကဝဠိထေရ်၏ အထံသို့စေလွှတ်ရန် တန်ပြီဟု ကြံအောက် မေ့လျက် သာမဏေကိုခေါ်ပြီးလျှင် “ငါ့ရှင်တိဿ...ဤမည်သောဌာန၌ ငါ၏အဆွေ ငင်ပွန်းဖြစ် သော စက္ကဝဠိထေရ်၏ အထံသို့သွား၍ ဘုရားရှင် စကားတော်ကို သင်ချေ၊ ငါ၏စကားဖြင့်လည်း ထိုအရှင်အား အနာကင်း” ခြင်း ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို မေးလေလော့။ ထိုအရှင်က သင်၏ဆရာ အသုနည်းဟု မေးသော် ကျွန်ုပ်၏ဆရာကား သိဂ္ဂဝထေရ်ပါတည်းဟု လျှောက်၊ ငါ့အမည်ကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေးသော် အရှင်၏အမည်ကို အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ သိပါ၏ဟု လျှောက်၊ ဆရာ၏အမည်ကို ရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်၍ ခေါ်ခြင်းမည်သည်ကား မရှိမညွတ်ရာရောက် သည်။ သင် ထုတ်ဖော်၍ မခေါ်မပြောလင့်” ဟု သင်လိုက်၏။

တိဿသာမဏေ ပညာသင်ပြီ

တိဿသာမဏေလည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု ဝန်ခံ၍ ဆရာထံပူဇော်ခဲ့ပြီးလျှင် အရှင် စက္ကဝဠိထေရ် ရှိရာသို့လာခဲ့၏။ ရောက်သောအခါ သင့်တင့်ရာအရပ်မှ ရှိခိုးလျက် ကပ်လေသော် စက္ကဝဠိထေရ် ကလည်း “သာမဏေ... သင်အဘယ်အရပ်မှ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် လာသနည်း” ဟု မေး၏။ “အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အရှင်ဘုရားထံ၌ကပ်၍ ပိဋကတ်ကို သင်ချေဟု စေလွှတ်သော ကြောင့် လာပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် “သင်၏ဆရာကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “သိဂ္ဂဝထေရ်မည်ပါသည်” ဟု လျှောက်ပေသော် “ငါ၏အမည်ကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ ‘အရှင်ဘုရား၏အမည်ကို အကျွန်ုပ်၏ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသိပါ၏’ ဟုလျှောက် ပြန်၏။ ‘သာမဏေ... ထိုသို့ဖြစ်တပြီးကား သင်၏သပိတ်သင်္ကန်းကို သိုမှီးလော့’ ဟု အခွင့်ပေး၏။ သာမဏေလည်း မိမိ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို သိုမှီးလျက် ထိုသို့အိပ်စက်၍ နံနက်သောအခါ စောစွာထ၍ ကျောင်း အာရာမ၌ တံမြက်လှည်း ပြီးသော် မထေရ် ထသောအခါ မျက်သစ်ရေ ဒန်ပူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာသုတ်ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း ကပ်ပေ၏။

စက္ကဝဠိထေရ်လည်း သာမဏေငယ်၏ သည်းခံခြင်း ရှိ-မရှိကို သိခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အခွင့် အရာ၌ လိမ္မာသည် မလိမ္မာသည်ကို သိခြင်းငှါလည်းကောင်း ကပ်လာသော ရေကိုလည်း သွန်၍ ဒန်ပူကိုလည်း ပယ်ရှား၍ တပါးသော ရေ ဒန်ပူကိုသာ ယူ၍ သုံးဆောင်၏။ တံမြက်လှည်းရာ၌ ထပ်၍သာ တံမြက်လှည်း၏။ သာမဏေလည်း နေ့စဉ် မချွတ်ပဲ ပြုမြဲတိုင်းသော ဝတ်ကိုသာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပြု၏။

ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ သာမဏေကို ခေါ်ပြန်၍ “သင်သည် ငါ့ထံသို့ အဘယ်အကျိုးငှါ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ သာမဏေလည်း ရှေးလျှောက်ထားမြဲအတိုင်းပင် လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ စက္ကဝဠိထေရ်ကလည်း ဤသာမဏေကား တော်တည့်မှန်ကန်သော စကားလည်း ရှိ၏။ ဝတ်နှင့် ပြုသည့်စုံလှလျက် သီလသိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း ဂရုပြု၏။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့က ထားသော ဒဏ်ကိုလည်း သည်းခံလေ၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွား၍ တောင်းပန်ရသော တိဿ ဗြဟ္မာ စင်စစ် ပင်တည်းဟု သိ၍ ပိဋကတ်တော်ကို သင်စိမ့်သောငှါ အခွင့်ပေး၏။

သာမဏေလည်း ရိုသေစွာ သင်မှတ်သဖြင့် သုတ္တန် ပိဋကတ် အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်တို့ကို အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ သာမဏေစဉ်ကပင် အာဂုံဆောင်နိုင်၏။ ဝိနည်း ပိဋကတ်ကိုကား ပဉ္စင်းဖြစ်မှ

သင်သည်၊ တဝါမပြည့်မီပင် သုံးအင်သော ပိဋကတ်တို့ကို အဆုံးသတ် ဆောင်နိုင်၏။ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော သိဂ္ဂဝထေရ်၊ စဏ္ဍဝဇ္ဇိထေရ်တို့သည်လည်း အလုံးစုံသော ပိဋကတ်တို့ကို အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်၏ လက်၌ ထားပြီးသော် အသီးသီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူလေကုန်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ ထေရ်လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကို လွန်စွာ အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအရှင် သင်္ဘောထေရ် မြောက်သောအခါ သိရီဓမ္မာသောက မင်းဖြစ်လာသည်နှင့် ဆိုင်မိလေသတည်း၊ ဤကား သာသနာဝံသ အစဉ်တည်း။

[ရာဇဝင်အစဉ်ကို ဆိုဦးအံ့—ဒုတိယသံဂါယနာ တင်ပြီးသည့်နောက် တဆယ့်ရှစ်နှစ် မြောက်သောအခါ ကာလာသောကမင်း အနိစ္စရောက်၍ သားတော် ဘတ္တသေန မင်းပြု၏။ ထိုနောက် ကောရဏ္ဍဝဏ္ဏမင်း၊ ထိုနောက် မဓရမင်း၊ ထိုနောက် သဗ္ဗသမင်း၊ ထိုနောက် ဇာလိယမင်း၊ ထိုနောက် ဥဿာသမင်း၊ ကုဉ္ဇသမင်း၊ ကောရမ္ပရမင်း၊ နန္ဒိဝစုနမင်း၊ ပဉ္စမက မင်း—ဤညီနောင် တကျိပ်တို့သည် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မင်းပြု၍ အဆုံးဖြစ်သော ပဉ္စမကမင်းကို ခိုးမှုကြီး ငနန္ဒာသတ်၍ ဥက္ကသေန ဟူသောအမည်ဖြင့် မင်းပြုလေ၏။ ထိုဥက္ကသေနမင်း၌ ညီရှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ရှစ်ယောက်တို့၏ အမည်ကား- ပဏ္ဍုကာ- နန္ဒမင်း၊ တိဿနန္ဒမင်း၊ ဘူတပါလနန္ဒမင်း၊ ကောဓိဿာနန္ဒမင်း၊ ဖုဿဝိဓိကနန္ဒမင်း၊ ကောလိယနန္ဒမင်း၊ ရာဃနန္ဒမင်း၊ ဓနနန္ဒမင်းတည်း။ ထိုညီနောင် ကိုးယောက်တို့သည်လည်း နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ မင်းပြု၍ သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၆၂-နှစ် ရှိသောအခါ စန္ဒဂုတ္တကို ဇာနက္ခပုဏ္ဏား မင်းမြောက်၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။]

၉၂-ဇာနက္ခပုဏ္ဏား၏ အကြောင်းကို ပြခြင်း

ကျေးဇူးကို သိတတ်သူ

ထို ဇာနက္ခပုဏ္ဏား အကြောင်းကား—တက္ကသိုလ်ပြည်၌ “ဇာနက္ခ” မည်သော ပုဏ္ဏားသည် ဗေဒင်သုံးပုံကိုလည်း တတ်မြောက်၏။ မန္တရား ဆေးဝါးတို့၌လည်း လိမ္မာ၏။ ဥပါယ်တမျှ၌ တို့၌လည်း လိမ္မာ၏။ အလှည့်အပတ် ပရိယာယ်ဝေဝဝစ်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်၏။ ဉာဏ်ပဋိဘာန်လည်း လျင်လျား၏။ အထူးထူးသော ထုံးပုံနိဒါန်းကိုလည်း ဆောင်နိုင်၏။ ထီးဖြူဆောင်းထိုက်သော ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟူ၍လည်း ကျော်စော၏။ အဖမရှိ၍ အမိဖြစ်သော ပုဏ္ဏားမကို လုပ်ကျွေး ပေသော သူဟူ၍လည်း လူအများ ကြည်ညို၏။

တရံသောကာလ၌ အမိ ပုဏ္ဏားမသည် သား၏ မင်းဖြစ်လတ္တံ့သော ကျော်စောခြင်းကို ကြားသော် ငါ့သား မင်းဖြစ်သည်ရှိက ငါ့ကို ချစ်ခြင်းနည်း၍ ကျွေးမွေးခြင်းကို မပြုရာ၊ ငါ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့၍ ငိုမြည်တမ်းလေ၏။ ဇာနက္ခပုဏ္ဏားလည်း “မိခင်... အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း” ဟု မေး၍ အကြောင်းကို ပြန်ကြားလေလျှင် “မိခင်.. ကျွန်ုပ်၌ မင်းဖြစ် ထိုက်သော ကျက်သရေ အဘယ်၌ တည်သနည်း” ဟု မေး၏။ အမိကလည်း “ချစ်သား... အစွယ် လေးချောင်း၌ တည်၏” ဟု ပြောပေသော် ဇာနက္ခပုဏ္ဏားလည်း “ငါမင်းဖြစ်ရသောထက် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးရခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏” ဟု အစွယ်ကိုချိုး၍ မွေးမိခင်ကို လုပ်ကျွေးလျက် နေ၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် လူအပေါင်းတို့သည် “ဤပုဏ္ဏားကား မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍လည်း မိခင်ကို လုပ်ကျွေးပေသည်၊ ကျေးဇူးကို အလွန်သိတတ်ပေသည်” ဟု ချီးမွမ်းလျက် စုံမက် ရိုသေကြ၏။ ထိုဇာနတ္တပုဏ္ဏားကား အဆင်းမလှ ကိုယ်သဏ္ဍာန် မကောင်းချေ၊ တရံသောအခါ ဇာနတ္တပုဏ္ဏားသည် အမေးပုစ္ဆာကို ရှာမှီး၍ အစဉ်လှည့်လာသဖြင့် ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

မဆင်ခြင်တတ်သောဘုရင်

ထိုပြည်၌ ဓနနန္ဒမင်းကား ကုဋေရှစ်ဆယ်မကသော ဥစ္စာလည်းရှိ၏၊ ဝန်လည်း တို၏၊ ဥစ္စာတို့ကို သူတပါး မရနိုင်အောင် မြေထဲ ရေထဲ၌ ခက်ခဲစွာ ထား၏၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကန်သင်း ဆည်ပြီးသော် အလယ်၌ တွင်းကြီးစွာတူး၍ ရွှေငွေလေးပြီးမှ ကျောက်ဖျာ ကြီးစွာကို ပိတ်၍ အပေါ်သို့ ရေသွားစေ၏။ နိုင်ငံတိုင်ဖြစ်သမျှ မြက်ထင်းမှစ၍ အဖိုးအခွန် ခံသည်ချည်းတည်း။

တရံသောအခါ ထိုမင်းသည် လှူဒါန်းပေးကမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ မင်းရင်ပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကနား ဆောက်စေပြီးသော် ပုဏ္ဏားကြီးအား တသိမ်းတန်၊ ပုဏ္ဏားငယ်တို့အား တတောင်တန်သော ဝတ္ထုတို့ကို စီရင်၍ လှူ၏။ ထိုအလှူနှင့် ကြိမ်ကြိုက်ရကား ဇာနတ္တပုဏ္ဏားလည်း ပုဏ္ဏားကြီးတို့ အညာက နေ၏။

ထိုအခါ ဓနနန္ဒမင်းသည် များစွာသော မင်း၏စည်းစိမ် အခြံအရံနှင့်တကွ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ဝင်လာ၍ ဇာနတ္တပုဏ္ဏားကိုမြင်လျှင် မကြည်လင်သောစိတ် ရှိရကား “ဤပုဏ္ဏားကို နှင်ချေ” ဟု စေလိုက်၏။ အလှူစီမံသူတို့သည် မနှင်အပ်ကြောင်းကို လျှောက်ပါသော်လည်း မင်းကြီး မကြိုက်လွန်းသည်ဖြစ်၍ “နှင်ထုတ်လေ” ဟု အဖန်ဖန်စေ၏။

ဘုရင်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း

မင်းစေလုလင်တို့လည်း မင်း၏အာဏာ ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍မျှ မဆိုဝံ့ရကား ပုဏ္ဏား၏အနီး၌ ထိုင်၍ “ပေးလှူသူ မနှစ်သက်ပဲလျက် ပစ္စည်းကို စုံမက်၍ နေမှားသည်၊ ပစ္စည်း၌ တပ်မက်သော တဏှာသည် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏” ဟု တဏှာကိုသာ အပြစ်တင်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းချင်းတို့၏ စကားကိုကြား၍ ငါ့အားရည်မှတ်၍ ဆိုလာချေသည်ဟု သိသဖြင့် ရှက်ကြောက်ဘိရကား ထ၍သွားခဲ့၏။ လည်၌ဝတ်သော ချည်မျှင်ကိုလည်း အထုံးအထုံးဖြတ်၍ မိမိကိုင်သော ရွှေကရားကို တံခါးတိုင်၌ ပုတ်ခွဲပြီးသော် “မြေပြင်အလုံး၌ ဓနနန္ဒမင်း၏ အစီးအပွားမဲ့သာ ဖြစ်စေသော” ဟု ကျိန်ဆဲ၍ ထွက်ခဲ့၏။

ကျိန်ဆဲကြောင်းကို မင်းကြီးသိသော် “မိအောင်ဖမ်း၍ သတ်လော့” ဟု စေလိုက်၏။

မင်းလောင်းရှာပြီ

ပုဏ္ဏားလည်း အဝတ်မဆီး အချည်းနှီးကျင့်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယောင်ဖြင့် ပုန်းရှောင်လေ၏။ ဓနနန္ဒမင်း၌ ‘ပဗ္ဗတ’မည်ခသော သားတော်တယောက်သာ ရှိ၏။ ထိုသားကိုလည်း မင်းကြီးက ကြီးကြပ် လုံခြုံစွာ ထား၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းသားရှိရာသို့ မြေဥမင်တူး၍ ဝင်ပြီးသော် သွေးဆောင်ဖြားယောင်း၍ ခေါ်လေ၏။ ပဗ္ဗတမင်းလည်း ပုဏ္ဏားကို ယုံကြည်သောအားဖြင့် သုံးစားရိက္ခာ ဘဏ္ဍာနှင့်တကွ ထွက်၍လိုက်လေ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း မင်းသားနှင့်တကွ ထွက်ကြပြီးသော် ဂိဇ္ဈာဒ္ဓဝီမည်သော တောကြီး၌ နေ၍ မိမိ တတ်လိမ္မာသော အစွမ်းဖြင့် ဟကျပ်ဟန်ဥစ္စာကို သပြာတထောင်တန်အောင် ပြု၍ ဖြည့်တင်းစရာ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ဆည်းပူး၏။ ထူးမြတ်သော ခေးမန္တရားတို့ဖြင့်လည်း ရွှေငွေတို့ကို ပြုလုပ်၏။ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှလောက်သော ရွှေ ငွေအစုအပုံတို့သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုဥစ္စာတို့ကို သိမ်းပြီးသော် ပဗ္ဗတ သတို့သားမှ တပါးသော မင်းဖြစ်ထိုက်သော ဘုန်းလက္ခဏာရှိသောသူကို ရှာပြန်၏။

ထိုသို့ ဥစ္စာကို များစွာစုရုံးခြင်း၊ မင်းလောင်းကိုရှာခြင်းသည် နေ့နန္ဒမင်းအား ပြင်းစွာသော အာသာတရှိ၍ မိမိလုပ်ကြံသောအခါ မနွှတ်အောင်မြင်စိမ့်သောငှါ ကြီးစွာ အားထုတ်လေ သတည်း။

ထို့ကြောင့် ပြည်ကြီးသနင်း မင်းတို့သည် အမျက်ရှိငြားသော်လည်း သူတပါးတို့ထက် သိုဝှက် သိမ်းဆည်းရာ၏။

စန္ဒဂုတ္တသတို့သား

ဇာနတ္တပုဏ္ဏားလည်း ပဗ္ဗတ သတို့သားနှင့်တကွ မင်းဖြစ်ထိုက်သောသူကို ရှာလေသော် ‘စန္ဒဂုတ္တ’ သတို့သားကို တွေ့လေ၏။

ထိုစန္ဒဂုတ္တအကြောင်းကား—ဖြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူ၍ ဝိဋ္ဌဗျူဟသည် သာကီဝင် မင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးလေသောအခါ အချို့သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် အသက်လွတ်လို၍ တော အုပ်သို့ ခိုလျက် နေလေ၏။ ထိုအရပ်သည် ဥဒေါင်းသံ၊ ကြိုးကြာသံတို့နှင့် နှစ်လို မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိရကား ‘မောရိယမြို့’ဟု တွင်၏။

အခါတပါး ထိုမောရိယမြို့ကို ရန်သူတို့ ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးလေလျှင် မောရိယမင်းကြီး၏ မိဖုရားသည် ဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေနှင့်တကွ မောင်းမတော်တို့ပါ ပြေးလာ၍ ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်လျှင် သားကိုဖွားမြင်၍ ပင်ပန်းဆင်းရဲသော အနိက်ဖြစ်၍ သားငယ်ကို မမွေးမြူလိုရကား ထိုသားကို အိုးသစ်၌သွင်း၍ နွားတို့နင်းစိမ့်သောငှါ ဖြင့်၍ ထားလေ၏။

နတ်တို့ စောင်မရကား “ဃောသက သတို့သား” ကဲ့သို့ ‘စန္ဒ’မည်သော နွားလားသည် တပါးနွားတို့ မထွက်မီ ထွက်လာ၍ ကောင်းစွာ စောင့်နေ၏။ နွားထိန်းယောက်ျားလည်း သတို့သားကိုမြင်သော် ချစ်ခင်စုံမက်စွာ ယူ၍ မွေးမြူလေ၏။ စန္ဒမည်သော နွားလားဥသဘ စောင့်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ စန္ဒဂုတ္တဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ထိုစန္ဒဂုတ္တ သတို့သားသည် နွားကျောင်းသားအချွယ် ရှိသောအခါ မုဆိုးတယောက်မြင်၍ ချစ်ခင်စုံမက်သောအားဖြင့် နွားထိန်းတို့ထံမှ တောင်း၍ မွေးပြန်၏။ စန္ဒဂုတ္တသတို့သားက နွားကျောင်းသားတို့နှင့် ကစားသော် မင်း၏ အဟန်ဆောင်၍ သူငယ်ပေးများကို အိမ်ရှေ့မင်း အဟန်၊ စစ်သူကြီးအဟန်၊ မူးမတ်တို့အဟန်၊ အပါးတော်စေအဟန် ပြုစေ၍ ခိုးသူတယောက်ကိုမိ၍ ဆက်လာသောအဟန် ပြုစေပြီးသော် အပြင်ရှိမဲ့ကို မေးမြန်းစီစဉ်၍ ဤသူကို လက်ခြေ ဖြတ် ထိုက်၏။ ဤသူကို သတ်ထိုက်အံ့ဟူ၍ တရားသူကြီးတို့ ဆုံးဖြတ်လျှင် ထိုဆုံးဖြတ်တိုင်း မင်းမှာ လျှောက်လေ၏။ မင်းက လက်ခြေ ဖြတ်စေဟု ခေ၏။ စေသူတို့လည်း မိမိကိုင်သော လှင်ကန်၊ တုတ်၊ ဓား အဟန်ပြု၍ စန္ဒဂုတ္တ၏ အာဏာတော်ဆိုင်၍ ဖြတ်ကြ၏။ ခံရသူတို့ကလည်း လက်ခြေ

ပြတ်ဟန်ကို ပြုရ၏။ စန္ဒဂုတ္တ၏ ဘုန်းအားဖြင့် ပကတိ ရှိစေပြန်သတည်း ဆို၍လည်း ရှေးအတိုင်း ဖြစ်ပြန်စေ၏။

စန္ဒဂုတ္တ၏ စွမ်းရည်

ထိုသို့သော အကြောင်းကို ဇာနက္ကပုဏ္ဏား ကြားမြင်လေသော် အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်၏တကားဟု အားရဝမ်းသာလျက် ဥစ္စာတထောင် မုဆိုးအားပေး၍ ငါ ဗေဒင်သင်အံ့ဟု ဆို၍ ယူမေးလေ၏။ လက်သို့ရောက်လျှင် တထောင်တန်သော ရွှေနပေတန်ဆာကိုလုပ်၍ တမုတ်ကြိုးနှင့် သိပြီးလျှင် လည်၌ ဆင်ပေ၏။ ‘ပဗ္ဗတ’ သတို့သားကိုလည်း ထိုးည်းငင် ဆင်ပေ၏။ မင်းသားနှစ်ပါးတို့လည်း ရှည်လျားစွာ ပုဏ္ဏားလက်၌ ကြီး၏။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော် အသီးအသီး အိပ်မက်မြင်သဖြင့် မိမိတို့အိပ်မက်ကို ပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြားသော် ပဗ္ဗတကား မင်းမဖြစ်၊ စန္ဒဂုတ္တသာ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်း၌ မင်းဆုံးဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၏။ ထိုသို့ သိငြားသော်လည်း မင်းသားတို့ကို မကြားသိစေပဲ ခပ်မဆိတ်နေလေ၏။

တရံသောအခါ တခုသော တောခန်းဝါ၌ အိပ်ကြလေသော် ဇာနက္ကပုဏ္ဏား ရှေးဦးစွာနိုး၍ ပဗ္ဗတသတို့သားကို နှိုးပြီးလျှင် လက်တွင် သန်လျက်ကိုထည့်၍ စန္ဒဂုတ္တလည်တွင် ဆင်သော တန်ဆာကြိုးကို မဖြေ မချွတ် မဖြတ်ပဲ ရအောင် ယူဈေ့ဟူ၍ ငေ၏။ ပဗ္ဗတလည်း ယူအံ့ဟု သွားပြီး သော် မဖြေ မချွတ် မဖြတ်ပဲ မရသေးဟု ပြန်ခဲ့၏။

အခါတပါး ထိုအတူ ၎င်းအိပ်ပြန်သော် စန္ဒဂုတ္တကို ရှေးကဲ့သို့ စေပြန်လေ၏။ စန္ဒဂုတ္တလည်း ဓားကိုကိုင်ကာ သွား၍ ပဗ္ဗတ သတို့သား အိပ်ရာအနီး၌ ထိုင်ပြီးသော် “မဖြေ မချွတ် မဖြတ်ပဲ ရအောင်ကိုကား သတို့သားလည်ကို ဖြတ်မှသာ ရရာတော့မည်” ဟု ကြံ၍ သန်လျက်ဖြင့် ပဗ္ဗတ၏ လည်ကိုဖြတ်၍ လည်၌ဝတ်သော တန်ဆာကို ယူခဲ့၏။ ဆရာပုဏ္ဏားလည်း ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော် ပညာရှိပေစွာ ရဲစွမ်းရှိပေစွာ ချီးမွမ်းလျက် ခပ်မဆိတ်နေလေ၏။

စန္ဒဂုတ္တလည်း အရွယ်သို့ရောက်လေသော် ဗေဒင်အတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်စီး၊ မြင်းစီး စသော အတတ်မျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း သင်ကြား၍ အပြီးတိုင် တတ်မြောက်၏။ လုပ်ရည် ကြံရည်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သော ဇာနက္ကပုဏ္ဏားက မိမိမြှုပ်ထားသော ရွှေငွေဥစ္စာတို့ကို ဆောက်နှင့်၍ ပြည်ထဲရေးကို လုပ်ကြံစိမ့်သောငှါ ဗိုလ်ပါကို စုရုံးစေ၏။ မိမိ မူကား “ဤအရာသည် အထ မမြောက်သည်ရှိသော် ခဲယဉ်းစွာ၏” ဟု ရှောင်ရှားကာ နေလေ၏။

စန္ဒဂုတ္တလည်း တံစိုးပုဏ္ဏာဖြင့် ဗိုလ်ပါကို ပေါင်းစည်း၍ ဓနုနန္ဒမင်းအား စစ်ပြုလေ၏။ အစွန်အဖျားနေသော မြို့ရွာတို့က အဆစ်အဆစ် ဆီးဆို့ တိုက်ဖျက်လေသောကြောင့် စန္ဒဂုတ္တ မင်း၏ ရဲမက်တို့သာ ပျက်စီးချေ၏။ ထိုအခါ စနုနန္ဒ တဘောင် နာစေသော် ရွာစွန်နေ မုန့်သည် တယောက်သည် မုန့်လုပ်ရာ သားငယ်သည် အမိပေးသောမုန့်ကို စားသော် အနား ဝန်းကျင်က စ၍မစားပဲ အလယ်သားကို ထွင်း၍စားသဖြင့် မစားနိုင်၊ ပူသောကြောင့် ချီတုချီတု ပြု၏။ အမိလည်း သားငယ်အပူကိုမြင်လျှင် “နင်မုန့်စားသည်ကား စန္ဒဂုတ္တပြည်ထဲရေးကို လုပ်ကြံ သည်နှင့် တူ၏ တကား” ဟု ဆို၏။ သားငယ်ကလည်း “အမိ...စန္ဒဂုတ္တမင်း အဘယ်သို့ ပြုသနည်း၊ ငါနှင့် အဘယ်သို့ တူသနည်း” ဟု မေး၏။ “ချစ်သား... စန္ဒဂုတ္တမင်းသည် ပြည်ထဲရေးကို လုပ်ကြံရာ၌ ကျေးကျွန် ရွာလက်တို့ကို အလျင်မဖျက်ဆီးပဲ မင်းနေပြည်ကြီးကို ဦးစွာ လုပ်ကြံသောကြောင့်

မင်းအဖြစ်ကို မရ၊ သင် ချစ်သားလည်း မုန့်ကို အနားမှ စ၍ မစားပဲ အလယ်ပူရာကို ထွင်း၍ စားသောကြောင့် မစားနိုင်လေ၊ ထို့ကြောင့် တူသည်ဟု ငါဆိုသတည်း”ဟု ပြော၏။

ထိုစကားကို စနည်းနာသုတို့ကြား၍ စန္ဒဂုတ္တ မင်းနှင့် ဇာနည်ပုဏ္ဏားအား လျှောက်ကြားလေသော် “ဤအကြောင်း ဟုတ်လှပေသည်”ဟု တဖန် ဗိုလ်ပါးရုံးပြန်၍ ပြည်စွန့်ရွာနားမှ စ၍ တစတစ သိမ်းယူပြီးလျှင် ပုဗ္ဗပုရပြည်ကိုရံ၍ ခနနန္ဒမင်းအား စစ်ပြုသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရလေ၏။

စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီး

ဇာနည်ပုဏ္ဏားလည်း မိမိကရားကို ပုတ်ခွဲ၍ လည်တွင်ဆွဲသော စလွယ်ကို ဖြတ်ပြီးသော် ခနနန္ဒမင်းကြီး၏ စီးပွားမဲ့ကိုသာ ငါပြုတော့အံ့ ဟူသော အကြံသည် မြောက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း စန္ဒဂုတ္တမင်းအား အဘိသိက် မသွန်းသေးပဲ ခနနန္ဒမင်း ခဲယဉ်းစွာ ဥစ္စာထားရာကို သိသော တံငါကြီးကို မင်းမြှောက်လေ၏။ ထိုတံငါကြီးလည်း အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် ဥစ္စာရွှေငွေတို့ကို ဖော်ယူ၏။ ထိုသို့ယူပြီးသောအခါမှ တံငါကြီးကိုပယ်ရှား၍ စန္ဒဂုတ္တအား ရာဇာဘိသေက ခံစေ၏။

[ဤသို့ ခနနန္ဒမင်းကြီး၏ ထုံးစံကိုထောက်၍ မင်းတို့ မည်သည်ကား အမျိုးလေးပါး တို့နှင့် မဆန့်ကျင် စိမ့်သောငှါသာ ကျင့်ရာ၏။ သင်္ဂဟတရား လေးပါးနှင့် ညီညွတ်စေ ရာ၏။ သာယာသော စကားကိုသာ ဆိုရာ၏ဟူ၍ မှတ်ရာသည်။]

ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီး

ဇာနည်ပုဏ္ဏားလည်း စန္ဒဂုတ္တမင်းအား စားတော်၌ ဆေးထည့်သော် အန္တရာယ် မဖြစ်စိမ့် သောငှါ စားသောက်ရာ ဟူသမျှတို့၌ တစတစ အဆိပ်နှင့် ရော၍သာ စားစေ၏။ မိဖုရားတို့နှင့် မစပ်စေပဲ အသီးအခြားသာ စားစေ၏။

[ထိုမင်း၏ မိဖုရားကား မောရိယပြည်မှ မယ်တော်နှင့်အတူ ပုဗ္ဗပုရသို့ ရောက်လာ သော ဦးရီးတော်၏ သမီးရင်းတည်း။]

တရံသောအခါ ထိုမိဖုရား၌ ရင့်ပြီးသော ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် မင်းကြီး စားတော်ခေါ်ရာဝယ် တလုတ်မျှ ခံတွင်းသို့ သွင်းမိ၏။ မင်းကြီးလည်း “ထွေးလော့ ထွေးလော့”ဟု ဆိုပါသော်လည်း မထွေးခင် လည်ချောင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုသို့ဝင်ကြောင်းကို သိလျှင် မိဖုရားလည်ကို သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်၍ ဝမ်းမှ သားကို ထုတ်ပြီးသော် ဆိတ်မကြီး၏ ဝမ်းကိုဖောက်၍ ထည့်ရ၏။ လေးဆယ့် ကိုးရက် ပတ်လုံး ဆိတ်မအလှည့် အလှည့်သာ အောင်းစေလျက် နေ့ရက်စေ့သောအခါမှ နို့ထိန်းတို့ကို အပ်၍ မွေးစေ၏။ ကိုယ်တော်သည် ဆိတ်သွေးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံရကား အရေလွှာ တို့သည် အပိမ့်အပိမ့် ပေါက်သည်ဖြစ်၍ မင်းသားအား ဗိန္ဒုသာရ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုမင်းသား အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ခမည်းတော် စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီး နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် မင်းမူ၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။

ဖုတ်ဝင်နေသော ဘုရင်ကြီး

အနိစ္စရောက်ကြောင်းကား-မင်းကြီး၏ကိုယ်၌ ဒေဝကုမ္ဘဏ် ဘီလူးဝင်၍ နေသောကြောင့် အမှုအရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်အနံ့တို့သည်လည်းကောင်း ဖောက်ပြန်ကုန်၏။ တယောက်ချင်း အိပ်နေသော အခါလည်း ဖောက်ပြန်စွာ ဖြစ်၏။ ပညာရှိသော အမတ်တို့သည် သမားဟူးရား

ပုဏ္ဏားတို့ကို စူးစမ်းသော် ဘီလူးဝင်လေသော အဖြစ်ကို သိ၍ ဗိန္ဒုသာရမင်းအား “အရှင် ခမည်းတော် မချိုပြီ၊ ဘီလူးသာဝင်၍ မင်းမူနေတော့သည်” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ အဟုတ်အဟတ် သိအောင်ပြုပြီးမှ ဘီလူးကို သတ်ခြင်းငှါ ဥပါယ်တမျှင့်ဖြင့် ကြံ၍ မင်းချင်းနှစ်ယောက်ကို လက်နက်လှဟန် ပြုစေ၏။ သူတပါးတို့ မြစ်တားသော်လည်း မရ၊ မင်း၏ ရွှေတော်တိုင်အောင် ရောက်လေ၏။

ဗိန္ဒုသာရလည်း ဘီလူးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖခင်ကဲ့သို့ ပြု၍ အနီး၌ ခစားကာနေ၏။ လက်နက် လုယူသော နှစ်ဦးကို ဘီလူးမြင်လျှင် ‘ငြိမ်းအောင်ပြုဘိ’ ဟု မင်းသားအား စေ၏။ မင်းသားလည်း အကြိမ်ကြိမ် သွား၍ မတားဆီးနိုင်ကြောင်းကို ဆိုလျှင် ဘီလူးက ‘ငါ့ထံသို့ ခေါ်ခွဲ’ ဟု ဆို၏။ “မင်းချင်းတို့လက်တွင် လက်နက်ပါရှိသောကြောင့် မချဉ်းလာစေသည်” ဟု ပြောသော် “လာစေ လော့၊ ငါ ငြိမ်းအောင် ပြုအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုသူနှစ်ဦးတို့လည်း ဘီလူး၏ အပါးသို့ လက်နက်နှင့်တကွ ချဉ်း၍ သန်လျက်ပေးဟန် ပြုပြီးမှ ဘီလူးအား ခုတ်သတ်လေ၏။ ဘီလူးသေလျှင် ဖခင်မင်းကြီး အလောင်းကို ကောင်းစွာ ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

၉၃-ဗိန္ဒုသာရမင်း၏ သားတော် ဓမ္မာသောကမင်းဆက် အကြောင်းကို ပြခြင်း

ဓမ္မာသောကမင်းသား

စန္ဒဂုတ္တမင်းကား နန်းစည်းစိမ် နှစ်ဆယ့်သေးနှစ် သာသနာ တရားရှစ်ဆယ့်ခြောက်ခုတွင် အနိစ္စရောက်၍ သားတော် ဗိန္ဒုသာရ မင်းဖြစ်တော်မူသည်။ ထိုမင်းမိဖုရားကား မောရိယပြည်မှ သာသနာဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်သော ဓမ္မာမင်းသမီးကို မိဖုရားမြှောက်၏။ ထိုဓမ္မာမိဖုရားဝယ် ဓမ္မာသောက မင်းကို ပဋိသန္ဓေရလေလျှင် ချင်ခြင်းငါးပါးသည် ဖြစ်၏။

ချင်ခြင်း ငါးပါးကား—

- (၁) ခြေတဘက်ကား နေဝန်းကို၊ ခြေတဘက်ကား လဝန်းကို နင်းလိုခြင်းတပါး၊
- (၂) ကောင်းကင်၌ရှိသော ကြယ်တို့ကို စားချင်သည် တပါး၊
- (၃) ကောင်းကင်၌ရှိသော မြွေသော တိမ်ညွန့်တို့ကို စားချင်သည် တပါး၊
- (၄) မြေထဲ၌ရှိသော တီကို စားချင်သည် တပါး၊
- (၅) မြေထက်၌ ရောက်သမျှသော အညွန့်တို့ကို စားချင်သည် တပါး။

ဤသို့ ချင်ခြင်းငါးပါးဖြစ်ကြောင်း မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ပညာရှိ တို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ဤအာသာ ငြိမ်းအောင်ပြုလေ၏။ မိဖုရားလည်း မိမိ၏ဆရာ အတတ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော စရဏဇီဝကအား မေးပေ၏။ ထိုဆရာလည်း ဤသို့ ဟောပေ၏—

- (၁) မိဖုရားဝမ်းတွင်ရှိသော သန္ဓေကား ယောက်ျားဖွားမြင်၍ မင်းစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုသို့ မင်းဖြစ်သော်လည်း မင်းမည်ကာမျှ မဟုတ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအပြင်ဝယ် ထင်ရှားထွန်းပသော မင်းတို့ကို နှိမ်နင်းသော မင်းဆုံးဖြစ်လတ္တံ့ သော နိမိတ်ကြောင့် နေ့လတို့ကို နှိမ်နင်းလိုသော ချင်ခြင်းဖြစ်သတည်း။

- (၂) ကြယ်တို့ကို စားချင်သောနိမိတ်ကား ညီအစ်ကို တဖသားချင်း မင်းဟူသမျှတို့ကို သတ်ရလတ္တံ့ သောကြောင့်တည်း။
- (၃) တိမ်အဖျားတို့ကို စားချင်သော နိမိတ်ကား- ဘုရားရှင်သာသနာတော်၏ အညစ် အကြေးဖြစ်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ကို ဖျောက်လတ္တံ့ သော အကြောင်းတည်း။
- (၄) မြေ၌ကျစ်သော တိတို့ကို စားချင်သော နိမိတ်ကား- မြေကြီးအထဲ တယူဇနာ တိုင်အောင် ဖိုးပိုင်လတ္တံ့ သော အကြောင်းတည်း။
- (၅) သစ်ပင်၌ သစ်ညှန်တို့ကို စားချင်သော နိမိတ်ကား- အထက်ကောင်းကင်သို့ တယူဇနာတိုင်အောင် အာဏာစက်နွံရာသော အကြောင်းတည်းဟု ဟောပေ၏။

မိဖုရားလည်း အားရဝမ်းမြောက်စွာ ဆရာဟောပေသော စကားကို ရွှေပြားတွင် ရေးတင်၍ ထား၏။ ဆရာဟောတိုင်းမှန်ပါမူ ရတနာအတိ ဝိသော ရွှေထမ်းစင်ဖြင့် ဆရာကိုပင်၍ ကြီးစွာ သော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုပါအံ့ဟု ဆို၏။ မိဖုရားလည်း နေ့လစော့သောအခါ တင်တယ်စွာသော သတို့သားကို ဖွားမြင်၍ ‘အသောက’ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ သတို့သားထိုင်တတ်သော အရွယ်သို့ရောက်လျှင် မင်းရင်ပြင်သို့ဆောင်၍ မင်းကြီး၏ တင်ထက်၌ နေစေ၏။ မင်းကြီး လည်း ခရုသင်းလက်ယာဖက်ကို ကိုင်၍နေစဉ် မင်းသားသည် ခရုသင်းအတွင်းဝယ် ကျင်ငယ် သွားတည့်၏။ မင်းကြီးလည်း ခရုသင်းနှင့် ကျင်ငယ်ရေကို သားတော်ထံပို့၍ သွန်းမိလေ၏။

မိဖုရားလည်း ဆရာစရဏဇီဝကကို ခေါ်၍ အကြောင်းကို မေးသော် “သားတော်ကို ယခု အဘိသိက်သွန်းသည်မည်၏။ မချွတ် မင်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုပေ၏။ ဤသို့ဆိုပြီးမှ “ငါဟောသည့် အတိုင်းမှန်လျှင် ငါ့ပျိုရုလာ၍ပင်စေ” ဟု ဆိုပြီးမှ စရဏဇီဝကဆရာလည်း ယူဇနာတရာဝေးသော အရပ်သို့သွား၍ နေလေ၏။ ဓမ္မာသောကမင်းသား အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် မည်းတော်က အိမ်ရွှေအရားပေး၍ အဝန္တီတိုင်း ဥဇ္ဇေနီပြည်ကြီးကို စားစေ၏။

ဓမ္မာသောကမင်းလား

တရံသောအခါ “အမောင်စားသောမြို့သို့ သွား၍နေလေ”ဟု စေလိုက်၏။ ဓမ္မာသောက မင်းသားသည် ယူဇနာတရာဝေးခြားသော ဥဇ္ဇေနီပြည်ကို သွားလေသော် ခရီးအကြား ယူဇနာ ငါးဆယ်ရှိသောအရပ်၌ ဝိဇ္ဇုဠာဘဘေးကြောင့် သာကီဝင်မင်းတို့ ပြေးပုန်း၍ နေလာသော ဝေဒိသမည်သော မြို့သည်ရှိ၏။ ထိုမြို့၌နေသော သာကီဝင် သဠေးသမီးဖြစ်သော ဝေဒိသဒေဝီကို ယူခဲ့၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကြီး၌ မင်း၏စည်းစိမ်ကိုခံစား၍ နေလေ၏။

သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး

ဝေဒိသဒေဝီကိုယူ၍ မကြာမြင့်မီ မဟိန္ဒမင်းသားကို ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။ ထိုမင်းသားကိုဖွား၍ ဖဝါးမြေပြင်၌ သွားလတ်သော် သမီးတော် သင်္ခမိတ္တာကို ဖွားမြင်ပြန်၏။ အခါတပါး မည်းတော် ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီးသည် နာတော်မူကြောင်းကို ကြား၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်မှ အလျှင်အမြန် ပြန်ခဲ့ ပြီးသော် ဝေဒိသဒေဝီနှင့် သမီးတော် သားတော်တို့ကို ဝေဒိသပြည်တွင် ထားခဲ့၍ မိမိချည်းသာ ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ လာခဲ့၍ ခမည်းတော်အား လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီးလည်း နန်း

လက်စည်းစိမ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် နှစ်ရာတဆယ့်လေးခုတွင် အနိစ္စရောက်တော် မူ၏။ မေည်းတော် ခန္ဓာပြုမ်းခဲ့သော် ပြည်အလုံးကို သိမ်းယူ၍ မင်းပြုတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို နောင်တော်သုမနမင်းသား ကြားလေသော် ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်သော ညီနောင်တို့နှင့်တကွ သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းထိသကဲ့သို့ စစ်ကြီး စီမံ၍လာပြီးလျှင် ပါဠိလိပုတ်ပြည်ကို ဝန်းရံလေ၏။ ဓမ္မသောကမင်းကြီးလည်း မြို့ဘုန်းရှိ ရဲမက်နှင့်တကွ ရုံးစည်း၍ တိုက်လေလျှင် နောင်တော် ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်ကိုရ၍ သတ်လေ၏။

နောင်တော်သုမနမင်း ၏ မိဖုရား သုမနဒေဝီလည်း မင်းသားသေကြောင်းကို ကြားလျှင် မှင့်သောကိုယ်ဝန်နှင့်တကွ မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့် ပြေး၍ မနီးမခဝးသော ဒွန်းစက္ကားတို့၏ ရွာသို့ သွားလေ၏။ မောက်လျှင် ထိုရွာ၏ အနီး ပညောင်ပင်ကြီး၌ စောင့်နေသော နတ်သည် သုမနဒေဝီအား 'ဤသို့ လာလော့'ဟု ခေါ်နှင့်ပေ၏။ မိဖုရား ချဉ်းကပ်မိလျှင် တခုသောဇရင်ကို ဖန်ဆင်း၍ နေစေ၏။

သုမနဒေဝီလည်း ဇရင်သို့ ရောက်သောနေ့ပင်လျှင် သတို့သားကို ဖွားမြင်၏။ ထိုသားကို ပညောင်ပင်ကောင့်နတ် မ-စ-သည်ကို အကြောင်းပြု၍ နိဂြောဓ လုလင်ဟု သမုတ်လေ၏။ ဒွန်းစက္ကားအကြီးလည်း ထိုမိဖုရားကို မြင်သည်မှပ၍ မိမိ အရှင်သမီးကဲ့သို့ မှတ်လျက် လုပ်ကျွေး ပြုစုလေ၏။

နိဂြောဓသတို့သား ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လေသော် မဟာဝရုဏမည်သော ရဟန္တာသည် သူငယ်၏ ရဟန္တာဖြစ်အံ့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ သုမနဒေဝီအား တရားစကား ဟောကြား ဆုံးမပြီးလျှင် သတို့သားကိုယူ၍ ရဟန်းပြုစေ၏။ နိဂြောဓ လုလင်လည်း ဦးခေါင်းရိတ်စဉ် ကပင် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ကြားသဖြင့် သင်ဇုန်းဓားအဆုံး၌ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးကား မိမိနှင့် တပေ ဖတည်းဖြစ်သော ညီတော် တိဿကို ထား၍ တဖသားချင်းဖြစ်သော နောင်တော် ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်ကို ဖျောက်၍ လေးနှစ်တိုင်တိုင် အဘိသိက်မခံပဲ ပြည်ထဲရေးကိုသာ သုတ်သင်မိရင်လျက် သက္ကရာဇ် ၂၁၈-ခုနှစ် ရောက်သောအခါမှ ရာဇာဘိသေက ခံတော်မူ၏။ ညီတော် တိဿကုမာရကိုလည်း အိမ်ရှေ့ ပေးတော်မူသည်။ ဝေဒိသ ဒေဝီလည်း မဟိန္ဒမင်းသားနှင့် သမီးတော် သင်္ခမိတ္တာကို ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ ပို့စေ၏။ မိမိကား ဝေဒိသပြည်၌ပင် နေလေ၏။

ဘုရင့်ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားပုံ

သိရိဓမ္မာသောကမင်းလည်း ရှေးကောင်းမူ၏ အာနုဘော်၊ အဘိသိက်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းပေါ်၌ တယောက်တည်းသော မင်းဒေ ဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ အောက်မြေ အထဲကိုလည်း တယူဇနာထွင်း၍ ကောင်းကင်ကိုလည်း တယူဇနာတက်၍ အာဏာစက်တော်နှံ့၏။

အနောတတ်အိုင်မှ တနေ့ ရှစ်ထမ်းသော ရေတို့ကို နတ်တို့သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပို့ဆက် လာကုန်၏။ ထိုရေ တဆယ့်ခြောက်လုံးတို့တွင် ရှစ်လုံးသော ရေတို့ကို သံဃာတော်တို့အား ကပ်လှူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေတို့ကို ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်သော ရဟန်းတို့အား လှူတော် မူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေတို့ကို အသန္နိမိတ္တာ မိဖုရားကြီးအား ပေးတော်မူသည်။ နှစ်လုံးသော

ရေတို့ကို တသောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့အား ပေးတော်မူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေတို့ကို ကိုယ်တော် သုံးဆောင်သည်။

ထိုမှတပါး ဟိမဝန္တာတောမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ကွမ်းရိုး ဒန်ပူကို လည်းကောင်း၊ ဆေးဖြင့်ပြီးသော သျှိသျှားသီး၊ သဖန်းခါးသီးတို့ကို လည်းကောင်း နတ်တို့သည် ပို့ဆက်လာကုန်၏။ ထိုမှတပါး အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော သရက်သီးမှည့်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အနီးဖြစ်သော ပဒေသာပင်မှ အဆင်းငါးပါးရှိသော ဝတ်စရာ၊ ရုံစရာ အထည်တို့ကို လည်းကောင်း၊ လိမ်းကျံစရာ နံ့သာပျောင်း နံ့သာမှုန့် တို့ကို လည်းကောင်း၊ ချည်ဖြင့် ရက်သော မုလေးပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြောက်ရှိသော အပေါ်ရုံ ပုဆိုး တို့ကိုလည်းကောင်း နတ်တို့သည် ပို့ဆက်လာကုန်၏။

မြတ်သောသူတို့သာ ထိုက်သော မျက်စဉ်းတို့ကိုလည်း နဂါးတို့ ဆက်လာကုန်၏။ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အနီးဖြစ်သော သလေးစပါးတို့ကိုလည်း ကျေးသား၊ ငှက်၊ ခါ အစရှိသော ငှက်တို့သည် ချီဆောင်၍ အလှည်း ကိုးထောင်တိုင်တိုင် ဆက်လာကုန်၏။

အချင်အဘွယ် မှတ်စု

[အလှည်းကိုးထောင် ဟူသည်ကား- လေးဆုပ်ကို တကုချုံ၊ လေးကုချုံကို တကွမ်းစား၊ လေးကွမ်းစားကို တပြည်၊ လေးပြည်ကို တစိတ်၊ လေးစိတ်ကို တတင်း၊ အတင်း နှစ်ဆယ်ကို တဝါဟ၊ တဝါဟကို တလှည်း၊ ဤလှည်းပေါင်း ကိုးထောင်တည်း၊ ဤကား- သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ စသည်တို့၌ လာသော ဝေါဟာရတည်း။

ဂဏန်ကျမ်း တို့၌ကား- လေးတင်းကို တတို့၊ လေးတို့ကို တပုတ်၊ လေးပုတ်ကို တကက်၊ လေးကက်ကို တကြ၊ လေးကြကို တကျ၊ တင်းပေါင်းလေးဆယ်ကို တဝါဟ မည်၏ဟု ဆိုကုန်သည်။ ယခုသုံးစွဲသော တင်းဖြင့် ရေဘွက်သော် အလှည်းကိုးထောင်သည် တင်းပေါင်း သုံးသောင်း ခြောက်ထောင် ရှိ၏။]

ထိုသို့ ကျေးငှက်တို့ ဆောင်ခဲ့သော စပါးကို ညဉ့်အခါ ရှဉ့်၊ ကြွက်၊ ပွေး စသော သတ္တဝါ တို့သည် ဆန်လုံးမပျက်စေပဲ ဖဲ့နု ဖဲ့ကြမ်းကိုသာ နှာ၍ စားကုန်၏။ ထိုဆန်ဖြင့် အရိယာသံဃာတို့ အားလည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ မင်း၊ မိဖုရား၊ မောင်းမ၊ မိဿ၊ ခြွေရုံ၊ မူးမတ် တို့ကိုလည်း ရိက္ခာစားနပ် ပေးတော်မူ၏။

ထိုမှတပါးလည်း ပျားကြီး ပျားငယ်တို့သည် နီးရာနီးရာ အရပ်၌ အသက်မငိုပဲ လပို့သာ စွဲလာကုန်၏။

တော၌နေသော ဝံ့ မျောက် စသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း ပန်းပဲဖိုသို့ ဝင်၍ နေ့ညဉ့်မပြတ် တူပေ ကိုင်၍ ပုတ်ခတ်ရကုန်၏။

ကရဝိက်ငှက်တို့သည်လည်း နန်းတော်ထက်ဝန်းကျင်မှ သာယာသောအသံဖြင့် ကျူးရင့် လာကုန်၏။

ဘုရား ၄-ဆူတို့၏ ပုံတော်များ

ဤသို့ ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော တက်သစ်သော နေမင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော သိရီဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် အစဉ်အဆက်မှီကုန်သော မူးမတ်တို့စကားဖြင့် ဘုရားသခင်၏ အသွင်အပြင်ကို ဖူးမြင်လိုရကား ဘုရားလေးဆူကို မိလိုက်သော အသက် တကမ္ဘာပတ်လုံးရှည်သော ကာလနဂါးကိုခေါ်လို၍ ရွှေခြေချင်း အဖွဲ့ကို သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ချလိုက်၏။ ထိုခြေချင်းသည် ကာလနဂါးမင်းနေရာသို့ ရောက်လေသော် ထိုနဂါးနေရာလည်း မြေအောက်တယူဇနာ အတွင်း၌ဖြစ်၍ မင်း၏ နိုင်ငံတော်ဖြစ်သောကြောင့် မနေဝံ့ရကား လျင်လျားစွာ လာရ၏။

ဓမ္မာသောကမင်းကြီးလည်း ကာလနဂါး ရောက်သောအခါ တီးဖြူမိုးကာသော ရတနာ ပလ္လင်၌ နေစေ၍ ကြက်သရေရှိသော ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေပန်း ငွေပန်း ပေါက်ပေါက်ပန်း တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပူဇော်၍ ရှုမျှော်ဖွယ်သော ကချေသည် အပေါင်းတသောင်း ခြောက်ထောင် တို့ကို ခြံရံစလျက် နဂါးမင်းအား ဤသို့ဆို၏။ “အဆုံးမရှိသော အားတော် ဆယ်တန် ဉာဏ်တော် ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကြာဝတေးမင်း၏ ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် တူသော ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး တရားရတနာနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော ဘုရားသခင်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ဖူးမြင်ရသည်။ ငါမူကား မဖူးမြင်ရပါ။ ထိုဘုရားသဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ငါ့အားပြပါလော့” ဟု ဆို၏။

နဂါးမင်းလည်း “အရှင်မင်းကြီး....အစိန္တေယျ လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ကံလေသာ ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင် သဏ္ဍာန်ကို အကျွန်ုပ်တို့ဖန်ဆင်း၍ ဘယ်မှာတူနိုင်အံ့နည်း မပြစွမ်းနိုင်ပါ” ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ‘ပီပြင်စွာ မပြနိုင်သော်လည်း တစိတ် တဒေသမျှ ပြပါလော့’ ဟု ဆိုလျှင် ကာလနဂါးလည်း သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောက်ျား မြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်၊ ရောင်ခြည် ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော လူ နတ် နဂါး သိကြား ဗြဟ္မာ တို့၏ မျက်စိအရသာ တည်ရာဖြစ်သော ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ ကဿပ၊ ဂေါတမ ဟူသော ဘုရားလေးဆူတို့၏ အသွင်တော်ကို ပြပေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုသို့သော အဆင်းတော်ကို ရှုလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မျက်စိဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ သိရီဓမ္မာသောက မင်းကြီးကား အဘိသိက်ခံပြီးမှ လေးနှစ်တိုင်တိုင် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော လောကီစည်းစိမ်ကိုသာ များစွာဆည်းပူးတော်မူလျက် လေးနှစ်လွန်သော အခါမှ သံသရာအကြောင်းကို တိုင်းတွာ၍ ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့ကို ရှာ၏။

သိရီဓမ္မာသောကမင်းကြီး ကိုးကွယ်ရာရပုံ

တရံသောအခါ ငါသည် ဇမ္ဗူဒိပ်တကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော မင်းကေရာဇ်၏ စည်းစိမ်ကို ရာဇတင်္ဂမူသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို ပဋိသန္ဓေနေစဉ်က တရံတခုသော တိတ်နိခိတ် တင်ဘူးသလောဟု မက်ကော်ဖြစ်သော ဓမ္မာဓိပုရားအား မေးတော်မူ၏။ မယ်တော်လည်း ရွှေပေ၌ ရေးထားသော အက္ခရာကို ပြပေ၏။ မင်းကြီးမြင်လျှင် ယခင် နိမိတ်ဖတ်ဖူးသော ဆရာစရဏဒီဝကကို ပူဇော်သက္ကာရပြုလို၍ ရတနာအတိပြီးသော ထမ်းစင်ဖြင့် တင်ဆောင်ရလေ၏။

ဆရာလည်း အပူဇော်ခံခြင်းငှါ လိုက်လာ၍ ခရီးအကြား၌ အသ ဂုတ္တရဟန္တာကိုတွေ့၍ တရားတော် ကို နာရလျှင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ အပူဇော်မခံလိုပဲ ထိုအရှင်ထံ၌ပင် နေလေ၏။

ထိုခင်း ခမည်းတော် ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏာ တို့အားလည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားယိုးဖြစ်သော ပါသဏ္ဍာအယူရှိသော သင်္ကန်းယောင် ပုဆိုးဝတ်သော ပုဏ္ဏရန်တိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက် ဆယ်ပါးကိုသာ ရှောင်လျက် ရဟန်းယောင် ပြုနေသော ပရိဗ္ဗာဇက တိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ အဝတ်မဆီး အချည်းနှီးနေသော အစလက တိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း ငါတို့အား ကိလေသာ တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မရှိ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဟု ဝန်ခံလျက် ထူတပါးထံ အလှူခံ၍ များစွာ သော ပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ယူတတ်သော နိဂဏ္ဍတိတ္ထိ၊ ငါတို့ရောသား ထာဝရဘုရား တည်း၊ ထိုဘုရားကို ကိုးကွယ်မှု လူတို့၏ မခကောင်းသော အကျင့်ဟူသမျှကို ထာဝရဘုရားသာ ကိုယ်စား ခံစေသည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှု မရှိပြီဟုယူသော နတ္ထိကတိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း ဤသို့စသည်ဖြင့် ပြားသော ခြောက်သောင်းမျှလောက်သော တိတ္ထိတို့အား ဝတ်သား၍ လုပ်ကျွေးပြုစု၏။

သီရိဓမ္မာသောက မင်းလည်း ခမည်းတော် ကျွေးမြှေးသောဝတ်ကို မချွတ်စေပဲ အိမ်တော်၌ အမြဲ လုပ်ကျွေး၏။ ကနေ့သ၌ ခြေသုံးခံသော လေသာနန်းတံခါးကို လှုပ်ရှားကြည့်တော်မူသော် လျှပ်ပေါ် သော ဣန္ဒြေဖြင့် နေထိုင်စားသောက်ကြသော ထိုတိတ္ထိ၊ ပရိဗ္ဗာဇတို့ကိုမြင်၍ ဤသို့တို့၌ မြတ်သော တရားသည် မရှိရာ၊ သွားလာ နေထိုင်ခြင်းကိစ္စ၌ ငြိမ်သက် မြတ်ဗွေခြင်းမရှိ၊ ပကတိသော လူတို့ ကဲ့သို့ပင်တကား၊ မြတ်လှသော အလှူခံတို့ကို ရှာကြံရှေးချယ်၍ လှူမှသာလျှင် အကျိုးရှိသည် တကားဟု ကြံမိလေ၏။

ထိုသို့ ကြံပြီးသော် အမတ်တို့ကိုခေါ်၍ 'အမောင်ဘိညာဉ် သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်သော အလှူခံမြတ်တို့ကိုရှာ၍ ပင့်ခံကုန်၊ ငါအလှူပေးလိုသည်' ဟု ဆို၏။ ထိုအမတ်တို့လည်း တိတ္ထိပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို ပင့်ဆောင်၍ 'အရှင်မင်းကြီး...ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား အကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ ရဟန္တာပါတည်း' ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း သူမြတ်မဟုတ်မှန်းသိ၍ ထိုတက္ကတန်းတို့နှင့် လျော်သော ပူးဇော် သက္ကာရကိုသာပြု၍ သွားစေ၏။

ဤသို့ အလှူခံမြတ်ကို ဖွေရှာ၍နေစဉ် တနေ့သ၌ နိဂြောဓ သာမဏေသည် နံနက်အခါ ဆရာ တို့၌ ပြုဆိုက်သော ဝတ်ကို ပြုခဲ့ပြီး၍ သပိတ်သင်္ကန်းပြင်လျက် မယ်တော်အိမ်သို့ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ မြို့၏ တောင်မျက်နှာမှ ဝင်လာ၍ အစွေမျက်နှာသို့ ရှေးရှုသွားသတည်း၊ မယ်တော်အိမ်ကား မြို့၏ အရှေ့၌ရှိသည်။

ထိုအခါ သီရိဓမ္မာသောကမင်းလည်း လေသာနန်းတံခါးဝ၌ ရပ်၍ အရှေ့အရပ်သို့ မျှော်စဉ် မင်းရစ်ပြင်သို့ လှမ်း၍လာသော နိဂြောဓ သာမဏေဝယ်ကိုမြင်လျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။ ငြင်ငြင် သမျှသော လူအပေါင်းကား မသည်ကြည်သော နှလုံးမရှိ၊ တုန်လှုပ်လှုပ်ပေါ်သော ဣန္ဒြေရှိ၏။ ကျေးကင်း၌မိသော သမင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျီး၏ မျက်နှာကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိ၏။ ဤ နန်းရင်ပြင်ဖြင့် သွားသော သူငယ်နှစ်ယောက် အသွေးတည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိ၏။ ရှေ့သို့ထက်ခြင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း၊ တူရှုကြည့်ခြင်း၊ တခောင်းကြည့်ခြင်း၊ လက်ခြေတို့၏ ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း စသော အမှုအရာတို့သည် တင့်တယ်သိမ်မွေ့စွာ ရှိ၏တကား၊ ဤသူငယ်၏ ကိုယ်တူငံ၌ မြတ်သော တရားသည် ရှိထူပေ၏ဟု ကြံပြီးလျှင် အလွန်ချစ်ခင် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၏။

ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြောင်းတရား ၂-ပါး

အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား—ရှေးကောင်းမှု ပြုကြသောအခါ နိဂြောဓ သာမဏေ သည် အစကိုကြီး၊ ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းသည် ညီအလတ်၊ သိရီဓမ္မာသောကမင်းသည် ညီအထွေး ဖြစ်ဖူးသောကြောင့် မြင်တော်မူလျှင်ပင် လွန်စွာသော ကြင်နာစုံမက်ခြင်းသည် ဖြစ်သတည်း။ ထိုသို့ ရှေးဘဝ၌ တကွ ကောင်းမှု ပြုဖူးသောကြောင့်လည်းကောင်း မျက်မှောက်သော အဖြစ်ဝယ် နှစ်သက်ဝမ်းသာ စီးပွားချမ်းသာကို ဆောင်ပေသောကြောင့်လည်းကောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါး ဖြင့် ချစ်ခြင်းတရားသည် ဖြစ်သတည်း။

ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင်လည်း—

ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား—ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးဘဝကလျှင်။ သန္နိဝါသေန၊ အတူတကွ မိဘ ပေါက်ဖော် တော်စပ်နီးကာ ကောင်းမှုပြုရှာသောကြောင့်လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန် ဟိတေန ဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးစီးပွားကို ရှက်ဆောင်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော အကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့်။ တံပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဥပ္ပလံ၊ ကြာသည်။ ဥဒကဉ္စ၊ ရေကို လည်းကောင်း။ ကဒ္ဒမဉ္စ၊ ညွှန်ကိုလည်းကောင်း။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ဇာယတေယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။

မင်းကြီးလည်း သာမဏေအား ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့် အားကြီးသော မြတ်နိုးခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ‘သာမဏေကို မြန်စွာလိုက်ပင့်ချေ’ဟု အမတ်တို့ကို စေလိုက်၏။ အမတ်တို့ လိုက်၍ပင့်စဉ် မင်းကြီးလည်း ကြာသည်ဟူ၍ တဖန်ထပ်၍ အမတ်တို့ကို စေပြန်၏။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်၍ အမတ်တို့ကို ပင့်စေသော်လည်း သာမဏေသည် လျှင်စွာမကြွမူ၍ ပြကတေ့သော လာခြင်းဖြင့် သာ လာ၍ မင်းအိမ်သို့ တက်မိသော် ‘သင်နှင့် သင့်လျော်သောနေရာ၌ နေလော့’ဟု ဆိုတော် မူ၏။

သာမဏေလည်း ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုသော် ယခုအခါ ငါ့ထက် သိက္ခာဝါကြီးသော ရဟန်းသည် ဤမင်းအိမ်ထက်၌ မရှိပြီဟု ကြံပြီးလျှင် ထီးဖြူအုပ်သော ရာဇပလ္လင်ထက်သို့ တက်အံ့သော အခြင်း အရာကို ပြုလျက် မင်းကြီးလက်သို့ သပိတ်ကိုကမ်း၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ဤသာမဏေငယ်သည် ယနေ့ ငါ၏ အိမ်တော်အလုံး၌ အရှင်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ကြံ၍ သပိတ်တော်ကို လှမ်း၏။

သာမဏေကလည်း ရာဇပလ္လင်ထက်သို့ တက်၍ထိုင်လေလျှင် မင်းကြီးလည်း အထူးထူးသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို သပိတ်၌ လောင်း၍ ကပ်၏။ သာမဏေလည်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်၏။ ပြီးစီးသောအခါ မင်းကြီးက ဤသို့ မေးလေ၏။ ‘သာမဏေ-သင်၏အမျိုးအနွယ်ကား အဘယ်သူ၏ အမျိုးအနွယ်နည်း၊ အဘယ်သူ၏ အဆုံးအမကို ခံသနည်း၊ သင်၏အယူကား အဘယ်သို့ ယူသနည်း’ ဟု မေးလျှောက်၏။

သာမဏေလည်း ‘ငါ၏အမျိုးအနွယ်ကား ဥေယျဝံတရား ငါးပါးကို အကုန် သိမြင်သော သဗ္ဗညုဘုရား၏ အနွယ်တည်း၊ ထိုဘုရား၏ အဆုံးအမ၌သာ ငါတည်သတည်း၊ ငါ၏ အယူလည်း အဆူဆူသော ဘုရားသခင်တို့ ထောက်ဝင်ပျော်စံရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံပြုသတည်း’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးလည်း ‘သင်တို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကိုသိလျှင် ငါ့အား ကြားပါ’ဟု ဆို၏။ သာမဏေလည်း ‘မင်းကြီး-ငါအတန်ငယ်မျှသာ သိပါသေးသည်၊ နာလိုမှုကား ဟောအံ့ဟု ဆို၍ ဓမ္မပဒ၌ အပ္ပမာဒဝဂ်ကို ဟော၏။’

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစုနော ပဒံ—

အစရှိသော ဂါထာကို ကြားလျှင်ပင် မောင်မှိုင်သာမဏေ...ငါသိပြီ စုံလင်စွာဟောပါဦး” ဟူ၍ တောင်းပန်၏။ သာမဏေလည်း အပ္ပမာဒဝဂ် ဆုံးအောင်သောတရားကို ဟောပေ၏။ ယင်းသို့ ဟုတ်ကို နာရပြီးသော် မင်းကြီးလည်း ‘ရှင်သာမဏေ-ရှစ်ဝတ်သောဆွမ်းတို့ကို အကျွန်ုပ်နေ့တိုင်း မပြတ် သင့်အားလှူ၏’ဟု ဆိုလေ၏။ သာမဏေလည်း ‘ဒကာတော်မင်းကြီးလှူသော ဆွမ်းရှစ် ဝတ်ကို ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအားလှူအံ့’ဟု ဆိုပေ၏။

သာသနာတော်ချီးမြှောက်ပုံ

မင်းကြီးလည်း ‘ဥပဇ္ဈာယ်ဟူသည် အဘယ်သို့သောသူနည်း’ဟု မေးပြန်၏။ ‘မင်းကြီး-အပြစ်ကြီး ငယ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့ဆုံးမ၍ ဤသို့ကျင့်အပ်၏။ ဤသို့ဆိုအပ်၏ဟု သွန်သင်ပြသပေးသောသူတည်း’ဟု ပြောပေ၏။ မင်းကြီးကလည်း ‘ချစ်သား သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်၊ ချစ်သား အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်လှူ၏’ ဟု ဆိုတော်မူပြန်၏။

သာမဏေလည်း ‘မင်းကြီး...ငါ့အဖို့ကို ငါ့ဆရာအား လှူအံ့’ ဆိုပြန်၏။ ‘ချစ်သား ဆရာဟူ သည် အသို့သောသူနည်း’ဟု မေးပြန်သော် ‘မင်းကြီး...ဆရာဟူသည်ကား ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင် ပေးသောသူတည်း’ဟု ပြောပေ၏။ မင်းကြီးကလည်း ‘ချစ်သား သင်၏ဆရာအားလည်း ဆွမ်း ရှစ်ဝတ်၊ သင့်အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ် လှူ၏’ဟု ဆိုတော်မူပြန်၏။

သာမဏေလည်း “မင်းကြီး ငါ့အဖို့ကို သီတင်းသုံးဖော် သံဃာတော်တို့အား လှူအံ့” ဟု ဆိုပြန်၏။ ‘ချစ်သား သီတင်းသုံးဖော် သံဃာတော်ဟူသည် အဘယ်သို့သောသူနည်း’ဟု မေးပြန် သော် “မင်းကြီး...သံဃာဟူသည်ကား ငါ့အား ရဟန်းပြုပေးသောသူ အဘူတကွ သီလဆောက် တည်ဖက်ဖြစ်သော သူတည်း”ဟု ပြောပေ၏။ “ချစ်သား...သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းရှစ်ဝတ်၊ ချစ်သားအားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်လှူ၏”ဟု ဆိုပြန်၏။ မင်းကြီးလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိတော်မူ၏။ နိဂြောဓ သာမဏေလည်း ‘ကောင်းပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍ ကြွတော်မူ၏။

မိုးသောက်သောခန့်၌ ရှစ်ဝတ်လေးလီ သုံးဆယ့်နှစ်ဝတ်သော ဆွမ်းတို့ကို သုံးကျိပ်နှစ်ပါး သော ရဟန္တာတို့အား ပင့်ခေါ်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် မင်းကြီး က နိဂြောဓ သာမဏေကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား... ယနေ့ကြွလာသော ရဟန္တာ သုံးကျိပ်နှစ်ပါး ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး သုံးကျိပ်နှစ်ပါးကိုလည်းကောင်း ပင့်ခေါ်၍ နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ပြန်၏။

ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပွားစေ၍ တိတ္ထိခြောက်သောင်းတို့အား လှူ
သော ဆွမ်းဝတ်ကို ဖြတ်လျက် ခြောက်သောင်းသော ရဟန္တာတို့အား နန်းတော်တွင်း၌ အမြဲ
လုပ်ကျွေးပေ၏။

သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလည်း နိဂြောဓ သာမဏေအား ပုထုဇဉ်တို့၏ ကြည်ညိုခြင်းပင်
လွန်စွာကြည်ညိုတော်မူ၏။ သာမဏေလည်း ပရိသတ်နှင့်တကွ မင်းကြီးအား သုံးပါးသော
သရဏကိုလည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော သီလ၊ ရှစ်ပါးသော သီလ၌ လည်းကောင်း တည်စေ၏။
မင်းကြီးလည်း သံဃာတို့ နေစိမ့်သောငှါ အသောကာရာမကျောင်းကို ဆောက်စေ၍
ခြောက်သောင်းသော ရဟန္တာမြတ်တို့အား ဆွမ်းဝတ်နှင့်တကွ လှူတော်မူ၏။

ညီတော်တိဿ ရဟန်းပြုပုံ

မင်းကြီးလည်း အဘိသိက်ခံ၍ လေးနှစ်မြောက်သောအခါ နန်းလျှာ အိမ်ရှေ့ထားသော
မင်းညီတော်ဖြစ်သော တိဿမင်းသားသည် တောကစားအံ့သောငှါ သွားလေသော် တောအုပ်
တွင်း၌ အချင်းချင်း ပျော်ပါး မြူးထူးကုန်သော သမင် အပေါင်းတို့ကို မြင်၍ ဤသို့ကြံ၏။ မြက်
သစ်ရွက်ကို စားရကုန်သော သမင်တို့လျက် အမှုကိစ္စမရှိ၊ မိမိတို့ အလျောက်သာ နေသဖြင့်
ပျော်ပါးမြူးထူးကြသေး၏။ သိမ်မွေ့သော အစာကိုသုံးကာ သိမ်မွေ့သော အိပ်ရာ၌ အိပ်ကာ နေ
ကုန်သော ရဟန်းတို့မူကား အဘယ်မှာ မမြူးထူးပဲ ရှိတော့အံ့နည်းဟု ကြံမိ၏။

ထိုသို့ကြံမိ၍ တောကစားရာမှ ပြန်လာသော် နောင်တော်မင်းကြီးအား ထိုအကြောင်းကို
လျှောက်ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် အရာမဟုတ်သည်ကို ကြံဘိ၏
တကားဟု မသက်မသာ ရှိတော်မူ၍ ထိုအကြံကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် သိစေလို၍ တနေ့သ၌ တစ်
တခုသောအကြောင်းဖြင့် အမျက်လိုသကဲ့သို့ ပြု၍ ‘အမောင်သည် ခုနစ်ရက် မင်းပြုဘိလော့၊
ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် သင့်ကို ငါသတ်တော့အံ့ဟု ခြောက်ခြိမ်း၍ အကြောင်းကို သိစေ၏။ အိမ်ရှေ့
မင်းလည်း ခုနစ်ရက် လွန်သောနေ့၌ နောင်တော်သည် ငါ့ကိုသတ်လတ္တံ့ဟု မစားမသောက်ပဲ
တချောက်ချားချား နေသောကြောင့် ခေါင်းပါးသောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်စေ့သော
အခါ၌ မင်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့မင်းကိုခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။ ‘ညီတော်-သင်ကား အဘယ်ကြောင့်
ခေါင်းပါး ညစ်ညူသော ကိုယ်ရှိသနည်း’ဟု မေးတော်မူ၏။ ‘အရှင်မင်းကြီး သေဘေးကို ကြောက်
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်’ဟု လျှောက်သော် ‘ညီတော်- သေအံ့သောနေ့ရက်ကို မြင်နိုင်သေးလျက်
မမြူးထူးနိုင် ရှိသေး၏။ အရှင်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့မှာမူကား အာနာပါနှင့်စပ်သော
သေခြင်းတရားကို နေ့ည၌ ရှုကုန်လျက် အဘယ်မှာ မြူးထူးနိုင်ကုန်အံ့နည်း’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။
အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သာသနာတော်၌ အလွန်ကြည်ညို၏။

တနေ့သ၌ တောကစားသွားရာမှ ပြန်လေသော် ဆင်ပြောင်တစ်စီးသည် အင်ကြင်းခက်ကိုကိုင်၍
အရှင် ယောနကမဟာရက္ခိတထေရ်အား ယပ်ခတ်၍နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ
၍ ငါသည်လည်း ဤမဟာထေရ်ကဲ့သို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို အဘယ်အခါမှ ရပါအံ့နည်း ဟု တောင်တ
၏။ မဟာထေရ်သည်လည်း အိမ်ရှေ့မင်း အကြံရှိသည်ကိုသိ၍ ထိုမင်းမြင်စဉ်လျှင် ကောင်းကင်သို့
ပျံတက်လေ၍ အသောကာရာမ ကျောင်းကြီး၏ အနီး၌ လေးထောင့် အပြင်ရှိသော ကန်၏အနီး
ဝယ် ရပ်လျက် သင်္ကန်းကို ကောင်းကင်၌ဆွဲ၍ ရေချိုးအံ့သောငှါ သက်၏။

ထိုမဟာထေရ်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကိုမြင်၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုခြင်းသည်ဖြစ်၍
အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ပြည်သို့ပြန်၍ မင်းကြီးထံ ခွင့်တောင်းလေ၏။ မင်းကြီး

လည်း မြတ်နိုးတော်မူသော နှလုံးတော် ရှိသည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော တောင်းပန်ခြင်းဖြင့် တောင်းပန်တော်မူ၏။ ထိုသို့ တောင်းပန်ငြားသော်လည်း မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ အသောကာရာမကျောင်းသို့သွားသော ခရီးကို တန်ဆာဆင်စေ၍ အထူးထူးသော ချပ်တန်ဆာ မိန့်ညှိ မောက်တို့ မောက်ရှည် ဆင်ယင်သော စစ်သည်အပေါင်း ခြံရံစေ၍ ကျောင်းသို့သော်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း အခြေအချ် တသိန်းနှင့်တကွ အရှင်မဟာရက္ခိတထေရ်မြတ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏။

[အိမ်ရှေ့မင်းသည် အခြံအရံတသိန်းနှင့်တကွ ရဟန်းပြုလေသည် ဟူ၍ ပြည်သူတို့ ကြားလေလျှင် လိုက်၍ ရဟန်းပြုလေသော သူကား မရေတွက်နိုင် ဖြစ်သတည်း။]

သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီး၏ တူတော် ဖြစ်သော ‘အဂ္ဂိဗြဟ္မာ’ အမည်ရှိသော မင်းသားကိုလည်း သမီးတော် သင်္ဃမိတ္တာနှင့် ထိမ်းမြား၍ သားတော် သုမနမင်းကို ရသဖြင့် ဘရာဝါသ၌ ငြီးငွေ့လေရကား အိမ်ရှေ့မင်း ရဟန်း ပြုပြီဟု ကြားလျှင် မင်းကြီး၏ ထံတော်သို့ သွား၍ ‘အကျွန်ုပ်လည်း ရဟန်းပြုပါရစေ’ဟု တောင်းပန်၏။ မင်းကြီးကလည်း ခွင့်ပေးတော် မူ၍ ထိုနေ့ပင် ရဟန်း ပြုလေ၏။

စေတီများတည်ဆောက်လိုပုံ

ကနေ့သ၌ မင်းကြီးသည် အသောကာရာမကျောင်းသို့ သွား၍ ခြောက်သောင်းမျှလောက်သော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အလှူကို ပေး၍ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်၏။ ဤသို့လည်း မေးလျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရားတို့...ကုရားသခင် ဟောတော်မူသော တရားတော်ကား အတိမ္မ ရှိသနည်း”ဟု လျှောက်ပေ၏။

ရဟန္တာမြတ်တို့လည်း ‘ဓမ္မဝိနယအားဖြင့် နှစ်ပါး၊ ပိဋကတ်အားဖြင့်သုံးပါး၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးပါး၊ အင်္ဂါအားဖြင့် ကိုးပါး၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာအားဖြင့် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိသည်’ဟု ပြောပေ၏။

မင်းကြီးလည်း တရားတော်၌ အလွန်ကြည်ညိုစွာရကား တပါးတပါးသော ဓမ္မက္ခန္ဓာကို ရည်၍ စေတီ တဆူ တဆူ တည်တော်မူလိုသော အကြံကော် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်၏ သရီရဓာတ်တော်တို့ကို တောင်တ၏။

သံဃာတော်တို့လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဇာတသတ်မင်း ခဲယဉ်းစွာ မြှုပ်ထား၍ ကိုးကွယ်တော်မူသော သရီရဓာတ်တော် ခုနစ်စတုရတို့ကို မင်းကြီးရ၍ စေတီ တည်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း ငမ်းမြောက်တော်မူလှ၍ ဓာတ်တော်ထားရာကို သိသောသူသည် အသပြာ တထောင်ထုပ်ကို ယူလေ—ဟူ၍ ဆင်ဘွင်တင်ကာ မြို့ထက်ဝန်းကျင်ကို လည်းပေး၏။ မည်သူမျှ သိသည်ဟူ၍ မပေါ်ထွက်ကုန်၊ ရက်လည်သော နေ့၌ ရဟန်းမိန်းမတယောက်သည် သိကြောင်းကို ဆိုလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထို ရဟန်းမိန်းမကိုပင့်၍ မေး၏။ ရဟန်းမိန်းမကလည်း ‘ငါ ခုနစ်နှစ် အရွယ် သာမဏေဖြစ်သောအခါ ငါ့ဆရာနှင့် ဆီမီးပန်းနံ့သာကို ကိုင်၍ လိုက်ရဖူးသည်။ ငါ့ဆရာ ရဟန်းမလည်း နိမ့်သော မြေအဖို့တွင် နံ့သာပန်း ပူဇော်၍ ရှိခိုးရဖူးသည်’ဟု ပြောပေ၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည်လည်း ရဟန်းမိန်းမ ပြော၍ စေတီ တည်ရာကို သိလျှင် မိမိ၏ များမတ် ပရိသတ်နှင့်တကွ သွားလေ၍ ဓာတ်တော်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ များစွာသော

ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ တူးဖော်စေသည် ရှိသော် ကျောက်အင်္ဂတေ အမိုးတို့ကိုမြင်၍ ထုတ်ငင်
မလေ၏။

ထို့နောက် အုတ်ကြွပ် အမိုး၊ ထို့နောက် သံအမိုး၊ ထို့နောက် ကြေးဖြူအမိုး၊ ထို့နောက်
ကြေးနီအမိုး၊ ထို့နောက် သလုံဖြူအမိုး၊ ထို့နောက် သလုံမည်း အမိုးတို့ကိုလည်း အစဉ်အတိုင်း
ထုတ်ယူစေ၍ အမိုးကုန်လျှင် အလုံးစုံ ရတနာ အတ်ပြီးသော ပြာသာဒ်၏ တံတိုင်းခုနစ်ထပ်
အတွင်းဝယ် ဝင်းဝင်းညီသား ဓား လှံ သန်လျက်ကို ဆွဲငင်၍ အသက်ရှင်သော လူကဲ့သို့
ပြေးသွားကာနေသော ယန္တရားစက်ရုပ်တို့ကို မင်းကြီးနှင့်တကွသော လူအပေါင်းတို့ မြင်လျှင်
ရင်သပ်လက်တီး ချီးမွမ်း အံ့ဩကြကုန်လျက် တစိုက်မက်မက် ကြည့်မျှော်လျက်သာ
နေကြကုန်၏။

ထို့နောက်မှ မင်းကြီးသည် ဤသို့ အကြံရ၏။ အထက်က စီရင်တတ်သောသူ မရှိပဲ
အဇာတသတ်မင်းသည် ဤယန္တရားကို မထားနိုင်လေရာ၊ တတ်သော အဆက်အနွယ်ကိုသာ ရှာဦး
အံ့ဟု အသပြာ တထောင်ထုပ်ကို ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ တင်၍ ‘အကြင်သူသည် ယန္တရား
စက်ကို ဖျက်နိုင်တုံအံ့၊ ထိုသူသည် ဤအသပြာကိုယူသော’ဟု ကြွေးကြော်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို
လည်စေ၏။ ထိုအခါ အထက် ရောမတိုင်းကလာ၍ ဤစေတီကို စီရင်ခဲ့သော ဆရာ၏သားမြေးတို့
ကြားလေသော် ငွေထုပ်ကို သိမ်းယူပြီးလျှင် မင်းကြီးအထံသို့ သွားလေ၏။

၉၄-အဇာတသတ်မင်း တည်ထားသော ဌာပနာတိုက်ကို
ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြခြင်း

ယန္တရားစက်ဆရာ

ထိုဆရာကြီးတို့၏ အကြောင်းကား ရောမတိုင်း၌ ဘူတာဝါဟန ယန္တရားအတတ်ကို တတ်ကုန်
သောသူတို့သည် မိမိအမည်ကို ပေါင်၌ စာရင်း ထိုး၍ မှတ်သား၏။ တပါးနိုင်ငံသို့ သွားလျှင်
ယန္တရား အတတ်ဖြင့် လိုက်၍ သတ်လေကုန်၏။ တရံသောအခါ ပါဠိလိပုတ် ပြည်သား တယောက်
သည် ရောမတိုင်း၌ အဖိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်သော ယန္တရားအတတ်ကို ငါ့ဆောင်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်
ရောမတိုင်းသို့ သွားလေ၍ ထိုအတတ်ကို တတ်သောသူ၏ သမီးကို ဥစ္စာရွှေ ငွေ စုနှင်း၍ မယား
ပြုလေ၏။ ဆရာလည်း သားမက်အား အလုံးစုံသော အတတ်ကိုသင်၍ ပေါင်တွင် စာရင်းထိုးလေ၏။
နှစ်၊ လ ရှည်လျား၍ သားသူငယ် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် “ငါသည် ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့သွားအံ့၊
ဤတိုင်းသားတို့သည် သွားကြောင်းကိုသိလျှင် ကောင်းကင်ဖြင့်လိုက်၍ ငါ့ကို သတ်လတ္တံ့၊
သင်မူကား ငါ၏အကောင်ဝယ် ပေါင်တွင်ရှိသော အတတ်ကို ထုတ်ယူ၍ ငါ၏ဆွေမျိုးထံ၌
ဤအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးလေလော့”ဟု သားကိုမှာ၍ ပြေးခဲ့လေ၏။ ပြေးကြောင်းကိုသိလျှင်
ထိုတိုင်းသားတို့ လိုက်လံဝန်းလျား၍ သတ်လေ၏။ သားလည်း အဖမှာခဲ့သော အတိုင်း
အတတ်ကိုယူ၍ အဖအလောင်းကို သဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ နေလေ၏။ အဇာတသတ်မင်း
သရီရဇာတ်တော်ကို ထားသောအခါ ထိုဆရာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ခေါ်၍ စီရင်လေ၏။ ထိုသူ၏
အနွယ်ဖြစ်သော သား၊ မြေးတို့ကို တွေ့လေသတည်း။

ဓာတ်တော်များရရှိ စေတီများတည်ခြင်း

မင်းကြီးလည်း ထိုသူတို့ကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အသပြောတလောင်ပေး၍ ယန္တရား စက်ကို ဖျက်စေ၏။ ထိုနောက်မှ ခြေကုတ်တူး၍ တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ပယ်ရှား လျက် ရဟန်းသံဃာ ပါသမျှသေ မှူးမတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ ဓာတ်တော်ပြာသာဒ်ကို လက်ယာ ရစ် သုံးကြိမ်သုည့်၍ ဖူးမြော်လေလျှင် အရှင်မဟာကဿပ အဓိဋ္ဌ နှင့်ထွန်းသောဆီမီးလေးတိုင်၌ မီးမသေသည်ကိုမြင်၍ အလှန်အံ့ဩလျက် ပြာသာဒ်တိုင်းသို့ဝင်၍ ရှေ့စင်အပေါ်လှုပ်သော မြင်း ရုပ်ကို ယန္တရားအကျည်ဖြင့်ဖွင့်သော် မြင်း၏ဝမ်းတွင်း၌ထားသော ငဇီဖုန်ကဲ့သို့ ထွန်ယောက် လျက်တည်သော ဓာတ်တော်အားကို မင်းကြီးမြင်လျှင် ရှင်ကြည်လှစွာသော စိတ်တော်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော် ချီးမြှောက်ပြီးမှ ပြာသာဒ်၊ မြင်းရုပ်တို့ကိုထုတ်၍ ကောင်းစွာသုတ်ဆင် ဆင်ယင်ပြီးသော် တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွားတို့ဖြင့် စီရင်လျက် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ပြာသာဒ်ဦးကင်၌ ထားတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ယူပြီးမှ မိမိပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးသော် ခရီးဓာတ်တော်တို့ကို ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ အမြဲကိုးကွယ်စေခြင်းငှါ ရှစ်သောင်းလေးယောင်သော မြို့နိုင်ငံတို့၌ တမြို့တမြို့လျှင် စေတီတဆူ တဆူ တည်လေဟူ၍ ကိုးဆယ်ခြောက်ကုဋေသော ပူဇော် ပြာတို့ကို အမတ်တို့အားအပ်၍ စေတီ တည်စေ၏။ ကျောင်းလည်းတဆောင်စီ ဆောက်စေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထို ကျောင်း၊ စေတီတို့ကို လုပ်စေမည့်အခါ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိ သော ဣန္ဒဂုတ္တ အမည်ရှိသော ရဟန္တာမြတ်ကို တောင်းပန်၏။ ထိုအရှင်လည်း မိမိတန်ခိုးစွမ်း အင်ဖြင့် စောင်မ၍ ခြောက်လရှိလျှင် အလုံးစုံသော ကျောင်း၊ စေတီတို့သည် ပြီးကုန်၏။ ထိုစေတီ ကိုတည်သောအခါ လူကို ရာဟုဖမ်းသည့်နေ့ ပပိုင်နက် တည်ကုန်၏။ လူကို ရာဟုဖမ်းသည့် နေ့ တပိုင်နက်ပြီးကုန်၍ ပြီးကျောင်းကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ကမ္မည်း ဆက်စာနှင့် တပိုင်တည်း ရောက်လာကြကုန်၏။

မဟာစေတီနှင့် ရှင်ဥပဂုတ်

တဖို့သော ဓာတ်တော်တို့ကို ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ မြစ်နားဝယ် တကောသခွဲအရပ်ကို လက်ဝါး ပြင်ကဲ့သို့ ညီညွတ်စေ၍ အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်လျက် မဟာစေတီ တည်လေ၏။ တည်ပြီးသော် ခုနစ်လ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြီးစွာသော ပူဇော်ပွဲကို ပြုအံ့ဟုကြံ၏။ ထိုအခါ အနုမောဒနာပွဲ၏ အန္တရာယ်သည် စဉ်းငယ်မျှ မရှိစိမ့်သောငှါ အရိယာ သံဃာတို့ကို တောင်းပန်အံ့ဟု မှူးမတ်တို့နှင့်တကွ အာသောကာရာမကျောင်းသို့ လာ၍ သံဃာတော်တို့အား ခိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သံဃာ့ထေရ်အား ဤသို့လျှောက်၏။ ‘အရှင်ဘုရား—အကျွန်ုပ်ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို တန်ခိုးဖြင့် တာမြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ရဟန်းတိုင်းကို စေတော်မူပါ’ဟု လျှောက် ၏။ သံဃာ့ထေရ်လည်း ‘မင်းကြီး တန်ခိုးရှိသော ရဟန်းကိုရှာဦးအံ့’ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းကြီး လည်း နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။

ရဟန်းသံဃာတို့လည်း စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြသည်ရှိသော် ‘မာရ်နတ်သားသည် ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို ပြုအံ့သည် မချွတ်ဖြစ်သည်။ ထိုမာရ်နတ်ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ ငါ့ရှင် အားထုတ်ပါ’ ဟု သံဃာ အစဉ်အတိုင်း တိုက်တွန်းကြသော်လည်း တယောက်သော ရဟန်းမျှ ဆုံးမမည့်သူ မထွက်၊ ဤသုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ သံဃာစည်းဝေးသောကာလ နဂါးပြည်မှ နဂါးမင်းတယောက်

သည်သံဃာတို့ကို ရှိခိုးအံ့ဟု လာ၍ သံဃာ့အစည်းအဝေးကို ရှိခိုး၍ နေစဉ် ကောင်းကင်ဖြင့် လာသော ဂဠုန်မင်းသည် နဂါးကိုမြင်၍ ဖမ်းအံ့သောငှါ မြေသို့သက်လာသော် လေ၏အဟုန် ဖြင့်သိ၍ နဂါးမင်းသည် ကြောက်လန့်လှလျက် သံဃာ့ထေရ်၏ ခြေတော်ကြားသို့ဝင်၍ ‘အကျွန်ုပ် အသက်ကိုကယ်ပါဟု လျှောက်၏။ သံဃာ့ထေရ်လည်း ဒုတိယထေရ်ကို ဤသို့ဆို၏’ ငါသည် ဇရာ ဒုဗ္ဗလဖြစ်၍ ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အရှင်သည် နဂါးမင်းကို ဂဠုန်ဘေးမှ ကယ်ပါ’ဟု ဆို၏။ ထိုဒုတိယထေရ်လည်း တတိယထေရ်ကို ထိုအတူ တိုက်တုန်း၏။ ဤနည်းဖြင့် အဆင့်ဆင့် တိုက်တုန်းသော် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော သာမဏေငယ် တဦးက ‘ကျွန်ုပ် ဂဠုန်ကို ဆုံးမပါမည်’ ဟု ဝန်ခံ၍ မျှော်လင့်ကာ နေ၏။

ဂဠုန်လည်း နဂါး၏ အထက် တညမျှလောက်ရောက်လျှင် သံဃာကြီးတို့က ‘ငါ့ရှင် သာမဏေ-ထပါလော့၊ ထပါလော့ဟုတိုက်တုန်းကြ၏။ သာမဏေငယ်လည်း စတုတ္ထဈာန်ကို မြန်စွာဝင်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်လျှင် ဂဠုန်မင်း၏ လျှင်ခြင်းအဟုန်သည် ကုန်၍ ထူလှစွာသော ကျောက်ဖျားကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ပြေးရှောင်ရလေ၏။ နဂါးမင်းလည်း သံဃာတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သာမဏေကိုလည်းကောင်း ကြည်ညိုစွာ ရှိခိုးလျက် နဂါးပြည်သို့ သွားလေ၏။

ရဟန်းအပေါင်းတို့လည်း သာမဏေကို ဤသို့မိန့်တော်မူကုန်၏ ‘သာမဏေ သင်သည် ငါတို့ တောင်းပန်သည်ကို တကြိမ်တည်း ဝန်ခံသည်ဖြစ်၍ ဒဏ်ထားလိုသည်’ဟု ဆို၏။ “အဘယ် ဒဏ်ကို ထားလိုသနည်း”ဟု သာမဏေက လျှောက်လျှင် သီရိဓမ္မာဓိသာကမင်းကြီးသည် ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စေတီပူဇော်ခြင်းကို ပြုသောအခါ မာရ်နတ်သည် ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့၊ ထိုမာရ်နတ်ကို သင်နိုင်အောင်တားပါ’ဟု မိန့်ကုန်၏။

သာမဏေကလည်း ‘အကျွန်ုပ်မတတ်နိုင်၊ အကျွန်ုပ်ထက် တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းကို ညှဉ်းပါအံ့၊ ထိုအရှင်သာ တားနိုင်ပါလတ္တံ့’ဟု လျှောက်၏။ ‘အဘယ်နည်း’ဟု မေးသော် မဟာ သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ ရေအစုကိုထွင်း၍ ရတနာပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ထိုပြာသာဒ်ထက် နေတော်မူသော တိဿနာဂ အမည်ရှိသော ရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်သည် ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့် များစွာ သော နေ့ရက်တို့ကို လွန်စေ၍ အစာမစားပဲ နေတော်မူသည်။ ထိုအရှင်နှင့်တူသော မာရ်နတ်ကို ဆုံးမနိုင်သောသူ မည်သည် မရှိ၊ ထိုအရှင် ဆုံးမမည့်အကြောင်းကိုလည်း ဘုရားသခင်သည် ဤသို့ ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသည်။

ရှင်ဥပဂုတ်မှတ်စု

[ဘုရားမြတ်စွာသည် ရားဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသောအခါ သူငယ်တို့သည် မြေမှုန့်ကစား၍ နေကုန်၏။ ထိုသူငယ်တို့တွင် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော ပိယဒဿိ အမည်ရှိသော သဌေးသားသည် ဘုရား၌ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်၌ရှိသော မြေမှုန့်ကို လှူအံ့ဟု ကြံ၍ အခြေအရံ သူငယ်တို့ကို ခေါ်ပြီးသော် လက်၌ရှိသော မြေမှုန့်ကို လှူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုသူငယ်ကိုမြင်လျှင် ရှင်သော နှလုံးတော်ဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း သပိတ်တော်ကို ကပ်လျှင် သူငယ်လောင်းအပ်သော မြေမှုန့်ကို ခံယူတော်မူ၍ ရှင်အာနန္ဒာအား တဖန်ပေးပြီးမှ ပြုံးတော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာက ပြုံးတော်မူသော အကြောင်းကို လျှောက်သော် “ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤပိယဒဿိ သတို့သားသည် မြေမှုန့်လှူသော အကျိုးအားဖြင့် နတ်ပြည်၌

စံစားပြီးသော် သာသနာတော် နှစ်ရာတဆယ့်ရှစ်နှစ် ရောက်သောအခါ ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ ဗိန္ဒုသမုမင်း၏ တရားကယောက်သော သားတို့တွင် အသောကမည်သော ဗလစကြာမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ဝါ၏သာသနာ၌ သဒ္ဓါခြင်း အားကြီးသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်လ ခုနစ်ရက် တိုင်တိုင် အလှူကြီးကို ပေး၍ မိမိကိုယ်ကို နံ့သာဆီဖြင့် ဆွတ်သော ဝါဂွမ်းဖြင့် ရစ်၍ မီးညှိုကာ ပူဇော်လတ္တံ့။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ဖျက်ဆီးအံ့သည်ကို ဥပဂုတ္တတိဿနာဂ မည်သော မထေရ်သည် တန်ခိုးအားဖြင့် တားပေးလတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။]

၉၅-ဥပဂုတ္တတိဿနာဂထေရ် မာရ်နတ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်း

ရှင်ဥပဂုတ်၏ တန်ခိုး

ယင်းသို့ သာမဏေဆိုသော စကားတို့ ကြားလျှင် များစွာသော သံဃာတော်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ခေါ်၍ ရဟန်းတော်နှစ်ဦးအား ‘ရှင်ဥပဂုတ်ကို သွား၍ ပင့်ချေ’ဟု စေလိုက်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ဦးတို့သည် ခြေကိုငုတ်လျှိုး၍ သွားသဖြင့် ရောက်လျှင် ပြာသာဒ်အပြင်က အသံပြုကြ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း သမာပတ်မှထ၍ ‘အကြောင်း အသို့နည်း’ဟု မေး၏။ ရဟန်းတို့ကလည်း ‘သံဃာတို့ အစည်းအဝေး ပင့်လိုသည်’ဟု လျှောက်၏။ သံဃာတို့ကို ရိုသေသဖြင့် ‘ငါလာခဲ့အံ့၊ ငါ့ရှင်တို့ ကြွနှင့်ဝေလော့’ဟု ဆို၍ လွတ်လိုက်ပြီးသော် မိမိသည် တန်ခိုး အဟုန်ဖြင့် လျင်စွာလာ၍ သံဃာတို့ အစည်းအဝေး၌ မထေရ်ကြီးတို့ကို ရိုခိုးလျက်နေ၏။ ရှေး လာနှင့်သော ရဟန် တို့သည် နောက်မှရောက်၍ ရှင်ဥပဂုတ်ကိုမြင်လျှင် ဤအရှင်ကား တန်ခိုး ကြီးပေစွ၊ ငါတို့နောက်မှ လာလျက် ဦးစွာရောက်နှင့်ပေသည်ဟု အံ့ဩကြကုန်၏။

သံဃာ့ထေရ်တို့ကလည်း “ငါ့ရှင်ဥပဂုတ် .. သင်သည် လဆန်း လဆုတ် ပက္ခတို့၌ ဥပုသ်ပြုခြင်း ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာ့အစည်းအဝေးကိုလည်းကောင်း မရောက် မလာ၊ မိမိချမ်းသာကိုသာ အလေးပြုတိ၏။ သံဃာ့အမှုကို အလေးမပြု၊ ဤကဲ့သို့နေရာ၌ မြတ်စွာဘုရားလည်း မဟာကပ္ပိန္နဲ ထေရ်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သင့်ကို အထိထိ ခြင်းငှါ ထိုက်၏”ဟု ဆိုကုန်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ကလည်း ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးပြီးသော ကောကနဒမည်သော ကြေးပန်းကို တန်ဆာ ဆင်သကဲ့သို့ “အရှင်တို့ထားသောဒဏ်ကို ဦးဖြင့် ခံပါအံ့၊ အဘယ့်ဒဏ်ကို ပေးလိုကြသနည်း”ဟု မေး၏။

သံဃာ့ထေရ်လည်း “ငါ့ရှင် ဥပဂုတ် .. သာသနာ့ ဒါယကာဖြစ်သော အသောကမင်းကြီးသည် ရဟန်းတို့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သည်။ ယခု အခါ ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်တိုင်အောင် စေတီကျောင်း ပူဇော်ပွဲ ပြုလိုသည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်လာ၍ ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့။ ထိုမာရ်နတ် ကို ငါ့ရှင် ဆုံးမပါ”ဟု မိန့်၏။

ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍ ရှင်ဥပဂုတ်က ဆွမ်းမဘုဦးပေးရသေးကြောင်းကို ဆိုလျှင် ရဟန်းတဦးက ‘ကျွန်ုပ်အား ရှေးကောင်းမှုကြောင့် ဆွမ်း လေးသပိတ်ကို နေ့တိုင်းမပြတ် ရသည်။ တသပိတ်ကို အကျွန်ုပ်အဖို့ ချန်၍ သုံးသပိတ်ကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ပါ’ဟု လျှောက်၏။

ရှင်ဥပဂုတ်က ‘အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် သင်ရသနည်း’ဟု မေးလျှင် ‘အကျွန်ုပ် ရှေးသော အခါ ဤပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ သဌေးသားဖြစ်၍ မိဘချစ်မြတ်နိုးသော တယောက်တည်းသောသား

ဖြစ်လျက် ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းဘက်မိသဖြင့် ရဟန်းပြု၍ သီလ ဘာဝနာကို လွန်စွာ အားထုတ်၏။ မိဘတို့ နေ့ဘိုင်း ဆွမ်းစားပင်လျှင် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်းလေးပါးတို့ကို ပင်ခေါ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဆွမ်း လေး သပိတ်ရသည်ဟူ၍ မိန့်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ကလည်း 'သင်၏ဆွမ်းသည် မစင်ကြယ်၊ သဒ္ဓါ၍လှူသောဆွမ်း မဟုတ်၊ သား၏ချစ်ခြင်း ဖြင့် လှူသော ကောင်းမှု၏ အကျိုးသာဖြစ်သည်။ ငါအလိုမရှိ'ဟု မိန့်၏။

ရဟန်းတယောက်က ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏။ 'အရှင်ဥပဂုတ်-အကျွန်ုပ်ကောင်းမှုကြောင့် ရသော ဆွမ်းသည် ရှိ၏။ ထိုဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ'ဟု လျှောက်၏။ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရသနည်းဟု မေးလျှင် 'အရှင်ဘုရား-အကျွန်ုပ်သည် ရှေးသောအခါ ဤ ပါဠိပုတ်ပြည်၌ ဗေဒင် တတ်သော ဆရာဖြစ်၍ များစွာသော လူတို့သည် စတုမဂ္ဂနှင့်ယှဉ်သော ဘေဇဉ်ကို လုပ်ကျွေး၍ စားပြီးလျှင် မြို့ပြင်သို့ထွက်၍ ကန်ရိုးသို့သွားသောအခါ ခွေးမငယ်တစ်ခုသည် အကျွန်ုပ်၏ရှေ့ တွင် လက်အုပ်ချီ၍ အသံပြုသည်ကိုမြင်လျှင် ကြင်နာသနားလှသော စိတ်ရှိရကား ကျွန်ုပ် စားပြီးသောအစာကို အံ့၍ ကျွေးဖူး၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဤဘဝ၌ ရေမရေသော သနာ ဆွမ်း စတုမဂ္ဂနှင့်ယှဉ်သော ဆွမ်း နှစ်သပိတ်ကိုရသည်။ အရှင်ဘုရားအား တသပိတ်လှူပါမည်'ဟု လျှောက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ပြုံးတော်မူ၍ 'ငါ့ရှင်-သင်၏ဆွမ်းကား အော့ဖတ်စော် နံလတ္တံ့၊ ငါ အလိုမရှိ၊ ငါ့အလိုအလျောက် ဆွမ်းခံ၍ စားအံ့'ဟု ဆို၍ နေ၏။

တနေ့သ၌ အသောကမင်းသည် ကျောင်းသို့လာ၍ သံဃာ့ထေရ်၏ အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် 'အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့သော မာရ်နတ်အား မြစ်နိုင်အံ့သော ရဟန်းကို ရပါပြီလော'ဟု လျှောက်၏။ သံဃာ့ထေရ်ကလည်း 'မင်းကြီး ရပြီ၊ တယောက်ကို မဆိုထားဘိ တသောင်းသော မာရ်နတ်ကိုလည်း ဆီးတားနိုင်သော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသော တိဿနာဂဥပဂုတ္တ အမည်ရှိသောသူသည် ဤသူပင်တည်း'ဟု ပြောလေသော် မင်းကြီးလည်း အရှင်ဥပဂုတ် အနီးသို့ကပ်၍ ဖူးမြော်လျှင် အလွန်ကြမ်းသော မလှသော အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့် ဤအရှင် တတ်နိုင်ပါအံ့လောဟု ကြံလျက် နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။ မိုးသောက်သော အခါ စူးစမ်းအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် နေလင့်၏။

အရှင်ဥပဂုတ်လည်း နန်းတော်ကို ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဆွမ်းလှူလိုက်၍ ကြွလာ သောကာလ အမုန်ယစ်သော ဆင်ဖ.စီးကိုလွှတ်၏။ ထိုဆင်လိုက်၍ အနီးသို့ရောက်သောအခါ အရှင်မြတ်လည်း မင်းကြီးကလွှတ်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ ကြွစဉ် အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလျှင် ထိုဆင်သည် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ နှာမောင်းချီလျက် ရပ်လေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း မကြည့်ပဲ ကြွတော် မူ၏။

မင်းကြီးလည်း အမှူးအမတ်နှင့်တကွ ဆင်၏အနီးသို့သွား၍ ကျောက်တိုင်ဖြစ်သည်ကိုမြင်လျှင် ထိုအရှင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို အံ့သြကြကုန်လျက် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆင်သည် လျက် ကျောက်တိုင်ဖြစ်ချေ၏။ မာရ်နတ်တို့အား မချွတ်ဆုံးမနိုင်လတ္တံ့ ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခြံရံကာလိုက်လေ၏။ 'အရှင်ဥပဂုတ်-အရှင်ကို နှိပ်စက်လို၍ မပြုပါ၊ စူးစမ်းလို၍သာ ပြုပါသည်။ အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ'ဟု ကန်တော့၏။

အရှင်ဥပဂုတ်လည်း 'မင်းကြီး....ချမ်းသာသောကိုယ် ရှိပါစေ၊ ဆင်လည်း ပြုကတေ့အတိုင်း ဖြစ်စေ'ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဆင်သည် မိမိနေရာသို့သွားလေ၏။ ထိုအခါ များစွာသော လူအပေါင်းတို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သိရီခမ္ဘာသောက မင်းကြီးလည်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကျောင်း၊ စေတီတို့ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ မြို့အလုံးကို စည်လည်စေ၏။ ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ဓမ္မဟိပူဇော်ခြင်း သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ပြည်တွင်း ပြည်ပ၌နေသော လူအပေါင်းတို့သည် သုံးပါးသော သရဏဂုံနှင့် တကွ ရှစ်ပါးသော သီလကို ဆောက်တည်၍ စေတီပူဇော်ကြကုန်ဟု နှိုးဆော်စေ၏။ ခုနစ်ရက် လွန်သောနေ့၌ တန်ဆာဆင်အပ်သော အက္ခောဘိဏီဗျလောက်သော စစ်အင်္ဂါအပေါင်းခြံရံလျက် သိကြားမင်း၏နေရာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိသော ပြည်တော်ကို လကျာ ရစ်သုံးပတ်လှည့်ပြီးမှ အသောကာရာမကျောင်းသို့သွား၍ ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌နေပြီးမှ မဟာ စေတီ၏ ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာခွဲအရပ်ကို ဆီမီးညှိသွန်းစေ၏။ စေတီတော်ကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းငှါ လာကုန်သော ရဟန်းသံဃာ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း စည်းဝေးကြကုန်၏။

စစ်ဟပ်ဖွဲ့စည်းပုံမှတ်စု

အက္ခောဘိဏီဆိုရာ၌ အရေအတွက်ကား - ဆင်တစ်ထောင် ဆင်စီးသူရဲတစ်၊ ကုန်းလည်စီး တစ်၊ နောက်ပွဲစီးတစ်၊ လှံကမ်း လကျာတစ်၊ လက်ဝဲတစ်၊ ဆင်ခြေဖုံးလေး၊ ဆင်မြီးစောင့် တစ်၊ ဆင်ကံကျွေးတစ်၊ ပေါင်းသော် တကျိပ်သုံးယောက်တည်း။

ရထားတစ်ထောင် ရထားသူရဲတစ်၊ နားပန်းစောင့် လကျာ တစ်၊ လက်ဝဲ တစ်၊ လှံကမ်း လကျာ တစ်၊ လက်ဝဲတစ်၊ ပေါင်း ငါးယောက်တည်း။

မြင်းတစ်ထောင် မြင်းစီးသူရဲတစ်၊ လှံကမ်း လကျာ တစ်၊ လက်ဝဲတစ်၊ မြင်းကံကျွေး တစ်၊ ပေါင်း လေးယောက်တည်း။

ဆင်တစ်ကို ရထားတရာ ငုံ့သည်။ ရထားတစ်ကို မြင်းတရာရုံသည်။ မြင်းတစ်ကို သူရဲကောင်းတရာရုံသည်။ သူရဲကောင်း တယောက်ကို သမီးကညာ တရာရုံသည်။ သမီးကညာ တယောက်ကို အလုပ်အကျွေး မိန်းမတရာရုံသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆင် ကိုးထောင်၊ ရထား ကိုးသိန်း၊ မြင်း ကိုးကုဋေ၊ သူရဲကောင်း ကုဋေကိုးရာ၊ သမီးကညာ ကုဋေ ကိုးသောင်း၊ အလုပ်အကျွေး မိန်းမ ကုဋေကိုးလန်း အလင်းစုံကိုပေါင်းသော် အက္ခောဘိဏီ ဖြစ်သည်။ ဤအက္ခောဘိဏီကား မင်းတို့၏ စစ်အင်္ဂါ ကျင်းပရာ၌ သုံးစွဲခါပေါ် ရိုးတည်း။ (ကစ္စည်းကျမ်း၌လာသော အက္ခောဘိဏီကား အသက်ရှည်စဉ်ကဖြစ်သော လူတို့၏ခေါ် ဝေါ်မှတ်သားသော သင်္ချာပည်း။)

ရှင်ဥပဂုတ်နှင့်မာရ်နတ်

ထိုအခါ၌ ရဟန်းသံဃာတို့လည်း ကုဋေရှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် စည်းဝေးမိ၏။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ရဟန္တာကို ရွေးကောက်သော် တသိန်း အရေအတွက်ရ၏။ ထိုသူတို့ အသံသီး ဆီမီးညှိသော အခါ မီးသေစိမ့်သောငှါ မာရ်နတ်သားလည်း ငြင်းစွာသောလေကိုလာစေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း တန်ခိုးတော်ဖြင့်ယူ၍ အဝေးသို့လွှင့်ပေ၏။ ဟဖန် မာရ်နတ်သားလည်း ဘဲမိုး ကျောက်စင်မိုး၊

ကျောက်ဖျာမိုး၊ မီးကျိုးမိုး၊ ချေးမိုးတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ရွာစေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း အဓိဋ္ဌာန် တန်ခိုးဖြင့်ခံ၍ စကြာဝဠာတံတိုင်းအပ၌ စွန့်ပေ၏။

မာရ်နတ်သားလည်း မိမိလွတ်သော လက်နက် မရောက်သည်ကို မြင်လျှင် အမျက်ထွက်၍ ကြီးစွာသော နွားဥသဘ အဟန် ဖန်ဆင်း၍ မီးကိုငြိမ်းစေခြင်းငှါ ပြေးလာ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ကျားအဟန်ဖန်ဆင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကိုမြည်လျက် လိုက်၏။ လူအပေါင်းတို့လည်း ကြည့်ကြကုန်၏။

မာရ်နတ်သားလည်း နွားဥသဘအဖြစ်ကို စွန့်၍ ဦးခေါင်း ခုနစ်လုံးရှိသော နဂါးအဟန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ကျားကို ကိုက်အံ့သောငှါ လိုက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ကျားအသွင်ကိုစွန့်၍ ဂဠုန် အဟန် ဖန်ဆင်းပြီး နဂါးကို ဖမ်းလေ၏။

မာရ်နတ်သားလည်း နဂါးအသွင်ကို စွန့်၍ ဘီလူးကြီးအဟန် ဖန်ဆင်း၍ ထန်းပင်ရှိလောက် ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံ လှင်ကန်ကို ကိုင်လျက် ဦးခေါင်းကို ရိုက်အံ့သောငှါ လာ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ဂဠုန်အသွင်ကိုစွန့်၍ မာရ်နတ်သားထက် နှစ်ဆထက်ကြီးသော ဘီလူးကြီး အဟန် ဖန်ဆင်း၍ ဝင်းဝင်းညီသော သံ လှင်ကန် နှစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် မာရ်နတ်ကို ရိုက်နှက် ခြင်းငှါ လာ၏။

မာရ်နတ်သားလည်း အလွန် ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ အရောင်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော လူ၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ရှင်ဥပဂုတ်၏ရှေ့မှ ရပ်လေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ပိုးလောက်အတိပြည့်သော စက်ဆုပ် ရှုံရှာဖွယ်ရှိသော ခွေးကောင်ပုပ်ကို လည်၌ဆွဲ၍ တစုံတယောက်သော နတ် သိကြား ဗြဟ္မာတို့သည် မချွတ်နိုင်အောင် အဓိဋ္ဌာန်၍ မာရ်နတ်ကို လွှတ်လိုက်၏။

မာရ်နတ်လည်း စတုလောကပါလ နတ်သားတို့ကို ‘ချွတ်ပါ’ဟု ဆို၏။ ထိုနတ်တို့က ‘အဘယ်သူ ဆွဲသနည်း’ဟု မေး၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ဆွဲကြောင်းကို ဆိုသော် ‘ထိုအရှင်ဆွဲသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ မချွတ် နိုင်ပါ’ဟု ဆိုလျှင် မာရ်နတ်လည်း သိကြား၊ သုယာမ၊ သန္တုသိတ၊ သုနိမ္မိတ၊ ဝဿဝတ္တိ နတ်မင်း တို့၏ အထံသို့သွား၍ ‘ချွတ်ပါ ချွတ်ပါ’ဟု တောင်းပန်၏။

နတ်မင်းတို့ကလည်း ‘ထိုအရှင်သည် တန်ခိုးကြီးလှ၏။ ငါတို့မချွတ်နိုင်ကုန်’ဟု ဆိုလျှင် မာရ်နတ် လည်း ဗြဟ္မာ့ထံသို့ကပ်၍ ‘အကျွန်ုပ်အား သနားကြပါသဖြင့် အရှင်ဗြဟ္မာမင်းတို့သည် ဤ ခွေး ကောင်ပုပ်ကို ချွတ်ပါ’ဟု ဆို၏။ ထို ဗြဟ္မာမင်းတို့ကလည်း “မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တော်ကြီး ဖြစ်သော ရဟန္တာမြတ် ဆွဲထားလတ်သည်ကို ငါတို့လည်း မချွတ်နိုင်ချေ။ သင်သွား၍ ထိုအရှင် အား တောင်းပန်လေ။ အရှင်မြတ်ပင် ဖြေချွတ်လတ္တံ့”ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မာရ်နတ်လည်း အရှင်ဥပဂုတ်ထံသို့ လာ၍ “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်ငြိုးပါပြီ။ ဤခွေးကောင်ပုပ်ကို ချွတ်တော်မူပါ’ဟု လျှောက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း မာရ် နတ်သားကို ခေါ်၍ တောင်ကြီးတလုံးအပါးသို့ ကပ်ပြီးသော် မာရ်နတ်၏ လည်၌ ခွေးကောင် ပုပ်ကို ချွတ်ပြီးလျှင် ခါးပန်းတော်ကို ရှည်အောင်ဖန်ဆင်း၍ ခါးပန်းနှင့်ချည်ပြီးမှ တောင်၌မြဲမြံ စွာ ချည်၍ “မာရ်နတ်သား သင်တပါးသို့မသွားလင့်။ ဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ပူဇော်ပွဲ မပြီး မချင်း ဤအရပ်၌နေရစိ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မာရ်နတ်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာ ခံနေ၏။

မာရ်နတ်မင်းဘုရားဆုပန်ပုံ

အရှင်ဥပဂုတ်လည်း အလိုရှိရာ၌ ချမ်းသာစွာ နေလေ၏။ ခုနစ်လ ခုနစ်ရက် လွန်၍ စေတီ ပူဇော်ပွဲပြီးသောအခါ မာရ်နတ်ရှိရာသို့ သွား၍ အသံကို နားထောင်သော် မာရ်နတ်သားက ဘုရားကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့မိသဖြင့် ဤသို့ဆို၏။

‘ငါသည် ရှေးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား များစွာ ဖောက်ပြန်သောအမှုကိုပြုသည်။ မြတ် စွာဘုရားသည် ငါ့အားတစုံတခုသော အပြစ်ကိုမပြု၊ ယခု သာဝကသည် သနားခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ ငါ့အား ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ဘိသည်’ဟု မြည်တမ်းလျက် တောင်ဝှမ်းကို အစဉ်လည်၍ နေ၏။ ဘဖန် အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ‘ငါသည် ရှေးရှေးသော ဘဝကလည်း ဘုရား ဂုဏ်အောင်ပူဇော် ပညာ အစု ကောင်းမှု အထူးကိုဆည်းပူးခဲ့လှပြီ။ ဤကုသိုလ်တို့၏ အာနိသင်ကြောင့် နောင်သောအခါ ဘုရားဆုကိုသာ ရလိုပါ၏။ သတ္တဝါတို့အား သနားခြင်းမရှိသော သာဝက မဖြစ်လိုပါ’ ဟု မြည် တမ်း၏။ ထိုသို့မြည်တမ်းစဉ်လျှင် အရှင်ဥပဂုတ်လည်း အလျင်တဆောလာ၍ ခါးပန်းတော်ကို ဖြေပြီးမှ ‘မာရ်နတ်သား...ငါ့အား ခည်းခံလော့၊ ငါသည် သင်၏ အကျိုးကိုလည်း ပြီးစေပြီ မင်းကြီး၏ ကောင်းမှုကိုလည်း အန္တရာယ် ခင်းစေပြီ။ ယနေ့မှစ၍ သင်သည် ဘုရားဆုကို ယူပေသူ ဖြစ်သောကြောင့် သင့်ကို ပူဇော်ထိုက်ပေသည်’ ဟု ဆို၏။

မာရ်နတ်မင်း ဘုရားရှင်ပုံ ဖန်ဆင်းပြခြင်း

ထိုအခါ မာရ်နတ်ကလည်း ‘အရှင်ဥပဂုတ် ခင်တို့ သာဝကသည် သနားခြင်းမရှိ၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ် အတိသာများ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် သာဝကအဖြစ်ကို မဖြစ်လိုပြီ။ သာဝကဟူက သင် ကဲ့သို့ သနားခြင်း မရှိသည်သာကည်းဟု’ ဟု ဆို၏။ အရှင်ဥပဂုတ်ကလည်း ‘မာရ်နတ် သင်သည် နှလုံးမသာ မရှိလှ၊ ငါ၏အာနုဘော်ကြောင့်ပင် ခင်ဘုရားထံကို တောင်း၏။ တောင်းသည့် အတိုင်းလည်း မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘုရားသခင်လည်း ဗျာဒိတ်စကားကို ကြာ တော်မူဘူး၏’ ဟု မိန့်ပြီးလျှင် ‘မာရ်နတ် ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ သင်မြင်ရဘူးသည် ငါမမြင်ရဘူးပါ။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ကိုယ်တော်ဟန်ကို သာဝက အခြွေအရံနှင့်အတူ ငါ့အား ဖန်ဆင်းပြပါ’ ဟု ဆို၏။

မာရ်နတ်သားလည်း ‘အရှင်ဥပဂုတ် အကျွန်ုပ်ကို ရှိမခိုး မှုကား ပြုပါအံ့’ ဟု ဆိုလျှင် အရှင် ဥပဂုတ်ကလည်း ‘ကောင်းပြီ’ ဟု ဝန်ခံ၍ မြန်စွာ ဝမ်းသာတတ်တို့ကို စည်ဝေးစေ၏။ ဘုရား အသွင်ကို ဖူးမြင်လိုသမျှသော လူတို့လည်း ပန်းနံ့သာ လက်စွဲလျက် ရဟန်းတို့ကို ခြံရံ၍ လိုက်ကြ ကုန်၏။

မာရ်နတ်လည်း တခုသော တေးအုပ်သို့ဝင်ပြီးမှ ထွက်လာသောအခါ ဘုံးဆယ်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်အပ် သော တလံမျှလောက်ပေ ဧရာဝတီမြစ်တော်အဝန်းဖြင့် တောက်လွန်းသော ဘုရားသခင်အသွင် တော်ကို ဖန်ဆင်းလျက် လကျှာရုံ လက်ဝဲရုံ အဂ္ဂသမာဓကအစုံ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ ခုယမ်းပုံနှင့်တကွ အလုံးစုံတောက်ပသော ဘုရားအဆုရေ အဆင်တော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြပေ၏။

ရှင်ဥပဂုတ်လည်း မတုန်မလှုပ်သော သက်ဝင်ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်၍ မာရ်နတ်သားအား ပေး အပ်သော ပဋိညာဉ်ကို မအောက်မေ့နိုင်၊ ဝေးမြင်မိန့်မောက်က သဒ္ဓါအလွန် ပွားရကား ငါးပါး

သော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုး၏။ ပါလာသမျှသော မင်းမှူးမတ် ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည်လည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်ညိုစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

မာရ်နတ်သားလည်း ဘုရားအသွင်ကိုကွယ်စေ၍ ‘အရှင်ဥပဂုတ် ... အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးသနည်း’ ဟု မေး၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ကလည်း ‘သင့်ကိုငါမရှိခိုး၊ မျက်မှောက်သော သာသနာ ရှစ်ကျိပ်နှင့်တကွသော ဘုရားသခင်ကိုသာ ငါရှိခိုးသည်’ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါမှစ၍ မာရ်နတ်လည်း သာသနာ၌ သဒ္ဓါနှူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိနေရာသို့ပြန်လေ၏။

ကိုယ်ကိုမီးတိုက်ပူဇော်ခြင်း

ရှင်ဥပဂုတ် စသော ရဟန္တာအပေါင်းတို့လည်း ကြံကြ၏ ‘မင်းကြီးသည် မိမိပြုသော ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကောင်းမှုအလုံးစုံကို အကုန်ပြင်သည်ရှိသော် ဘုရားသာသနာတော်၌ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်လာတ္တံ့’ ဟု ကြံ၍ မိမိတို့စျားနံကို ဝင်စားပြီးလျှင် ဣဒ္ဓိဝိဓ အဘိညာဉ်ဖြင့် ရုပ်ထက်ဝန်းကျင် မင်းလွင်မြို့မှူး ညစ်ကြေး ကုန်ကင်း၍ အကြွင်းမဲ့မြင်စေတတ်သော လောကဝိစရာဏမည်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုပေ၏။

မင်းကြီးသည် အသောကာရာမကျောင်းတော်ထက် ရပ်လျက်ပင် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မျက်နှာကို ရှုမျှော်သော် သမုဒ္ဒရာအပိုင်းအခြားရှိသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကိုလည်းကောင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် အရေအတွက်ရှိသော စေတီကျောင်းတော်တို့ကိုလည်းကောင်း လက်ဝါးပြင်တွင် တင်၍ကြည့်သကဲ့သို့ မြင်ဟော်မူသော် အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံး၌ ရအပ်သော မင်းစည်းစိမ်ဖြင့် ပူဇော်တော်မူ၏။

ထို့နောက်မှ သရီရဓာတ် စေတီမြတ်ကို ပရမတ္ထဒါနဖြင့် ပူဇော်ခြင်းငှါ မိမိကိုယ်ကို ဝါဂုမ်းဖြင့် ရစ်၍ နံသာဆီ၌နှစ်ပြီးမှ ဆီမီးညှိထွန်းလျက် ပူဇော်ပေ၏။ ထိုဆီမီးလှံသည် ခုနစ်သုမ္ပလောက်သော ကောင်းကင်သို့တက်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဣတိပိသော အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် နှစ်သက်ခြင်း ပီတိအဟုန်ဖြင့် မတုန်မလှုပ် နေတော်မူရကား မီးအလှံသည် ကိုယ်တော်၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို တစုံတခုမျှမဖြစ်စေပဲ စန္ဒကူးဖြင့် လိမ်းကျံသကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်ပူဇော်ပြီးမှ နံသာရေဖြင့် ချိုး၍ တန်ဆာဆင်ပြီးသော် မှူးတော်မတ်တော်တို့ခြံရံလျက် လကျောရစ်သုံးပတ်လည်၍ စေတီကို ပူဇော်ပြီးမှ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ တဆူးတော်ကို နာပြီးသော် နန်းတော်သို့ ပြန်လာ၏။

၉၆-ယန္တရားစက်ဆရာကိုသတ်ရန် ဆက်သခြင်းနှင့် မဟိန္ဒမင်းလား သစ်မိတ္တာမင်းသမီးတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ယန္တရားစက်ဆရာ ငသဆုံးရပုံ

ယင်းသို့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် အဇာတသတ်မင်း ယန္တရားစက်ဖြင့် ခဲယဉ်းစွာ ထားသော ဓာတ်တော်တို့ကို ယူ၍ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော စေတီတို့ကို တည်လုပ်လေသော အကြောင်းစကားကို ရောမတိုင်းကို အစိုးရသော မင်းကြီး ကြားလေသော် အဘယ်သူသည် ယန္တရားစက်ကို ဖျက်လေသနည်းဟု မှူးမတ်တို့ကိုမေး၍ မှူးမတ်တို့က “အကျွန်ုပ်တို့၏

ကျွန်းနိုင်ငံတွင် အတတ်သင်လာဖူးသောသူ၏ သားတယောက်သည် ပါဠိလိပုတ်ပြည်တွင် ရှိ၏။ ထိုသူကို ဖျက်ဆီးစေပါသည်”ဟု လျှောက်လျှင် ထိုသူကို သတ်အံ့ဟု ကြံ၍ သံဖြင့်ပြီးသော ယန္တရားတံတင်းကို လုပ်စေပြီးလျှင် ဖုတ်သွင်းသော ယောက်ျားရုပ်ကို သန်လျက် စွဲကိုင်လျက် တံတင်းထဲ၌ ထည့်၍ အပေါ်က လျှို့ဝှက်သော ယန္တရားအပုံးကိုပြု၍ “ရတနာတံတင်းလက်ဆောင် သလိုက်ပါသည်”ဟု ဓမ္မာသောကမင်းကြီးအား ဆက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဆက်လာသော သံတို့ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ တုံ့ပြန်၍ ထိုတံတင်းကို ယန္တရား တတ်သော ဆရာကိုပြု၍ “သင် ဖွင့်လော့”ဟု စေ၏။ ဆရာလည်း မိမိပညာဖြင့် တိုင်းထွာ၍ စူးစမ်းသော် ရတနာ တံတင်း မဟုတ်ကြောင်း။ မိမိရန်သူ ပါကြောင်းကို သိ၍ “အရှင်မင်းကြီး... ဤတံတင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို သတ်စိမ့်သောငှါသာ ဆက်လာပါသည်။ ရတနာတံတင်း မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘူတာဝါဟန် ယန္တရားစက် တတ်သောသူကို ဤဓမ္မုဒိင်ကျွန်း၌ အလွန် ရောက်ခဲ ရခဲ့ပါသည်။ အကျွန်ုပ် ဖခင်သည် ဤအတတ်ကို ရောမတိုင်းသို့သွား၍ အသက်ကို စွန့်စားသဖြင့် သင်ယူရပါသည်။ ယခု အကျွန်ုပ်ရှိကြောင်းကိုသိ၍ သတ်ခြင်းငှါ ဆက်ရောက်လာပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို သနားတော်မူပါ”ဟု လျှောက်လျှင် မင်းကြီးကလည်း “သင့်အား ပေးလိုက်သည် မဟုတ်။ ငါ့ကိုသာ ဆက်သသည် အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သင့်ကို သတ်အံ့နည်း”ဟု မေးပြန်သော် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော တရားမင်းမြတ်... ဖုတ်သွင်းအပ်သော လူရုပ်သည် ထိုးခုတ်ရန် လက်နက် နှင့်တကွ ဤတံတင်းအတွင်း၌ ပါပါသည်။ ဖွင့်မိလျှင် မြန်စွာသတ်၍ သူ့အရပ်သို့ ပြန်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးက “အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သင်သိသနည်း”ဟု မေးလျှင် “ဥပါယ်တမ္ပဉ်ဖြင့် ပြုသည်ကို မြင်၍ သိပါသည်”ဟု သံတော်ဦးတင်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက အမတ်တို့ကို “အဘယ်သို့ ပြုသင့်သနည်း”ဟု တိုင်ပင်ပြန်၏။ အမတ်တို့ကလည်း “ဤသူစကားကို မယုံကြည်အပ်။ လေးမြတ် ရှိညွတ်စွာ ဆက်လာသည်ဖြစ်ရကား ရတနာတံတင်းသာ ဖြစ်ရာသည်”ဟု လျှောက်ကြ၏။

ဆရာယောက်ျားကလည်း မိမိကို သတ်အံ့သောငှါသာ လာကြောင်းကို လျှောက်ပြန်သော် အမတ်တို့က “အဘယ်သို့ ပြုသင့်သနည်း”ဟု မေး၏။ မီးပုံကြီး၌ ပစ်ချသင့်ကြောင်းကို ဆိုသော် ထိုအမတ်တို့က မင်းကြီးအား ဤသို့ လျှောက်ကြ၏—“အရှင်မင်းမြတ်... ယန္တရားတတ်သော ဆရာသည် အရာမဟုတ်သည်၌ တွေးတော၍ ကြောက်ဘိ၏။ ဤသူ ကြံတိုင်း ဖုတ်မည်မထင်ပါ” ဟူ၍ လျှောက်ကြ၏။

မင်းကြီးလည်း အမတ်၏စကားကို ယုံကြည်တော်မူ၍ ထိုသူကို “တံတင်း ဖွင့်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသူလည်း အိမ်သို့သွား၍ သားမယားတို့ကို ဥစ္စာပုဇွန်ပေး၍ မှာထားပြီးလျှင် မင်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၍ မိမိရာထူးကို မင်းကြီးအား ဆောက်နှင်း၍ တံတင်းကို ကိုင်ကာ ရတနာ သုံးပါးကို အောက်မေ့လျက် သော့ချက်ဖြင့် ဖွင့်လေ၏။ ဖွင့်သောဏေ၌ တံတင်းထဲမှ လူသည် ထွက်လေ၍ ထိုသူကို ဝါးညွန့်ကဲ့သို့ ဖြတ်၍ ရောမတိုင်းသို့ ပြန်လေ၏။ သိရှိဓမ္မာသောကမင်း ကြီးလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍ အမတ်တို့ကို များစွာ အပြစ်တင်တော်မူ၏။

သာသနာ့အမွေခံသိုက်သူ

တနင်္ဂနွေအခါ မင်းကြီးလည်း စစ်အင်္ဂါလေးပါး ခြုံလျက် အသောကာရာမကျောင်းသို့ ထွက်တော်မူ၍ သံဃာတော်တို့၏အလယ်၌ နေပြီးလျှင် သံဃာတော်တို့အား ဤသို့ မေးလျှောက်၏—

“အရှင်ဘုရားတို့...လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ အဘယ်သူသည် အကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ကြီးကျယ်စွာသော ပရိစ္ဆာဂဖြင့် ချီးမြှောက်ကြပေးသနည်း၊ အဘယ်သူ၏ စွန့်ကြဲခြင်းသည် ကြီးမြတ်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ သံဃာတော်ဘို့က အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်အား ‘ဖြေတော်မူပါ’ ဟု တိုက်တွန်းကြ၏။ အရှင်မြတ်လည်း ‘ဒကာတော်မင်းကြီး... ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိသည်မှစ၍ ယခုကာလတိုင်အောင် ဘုရားသာသနာ၌ ဒကာတော်မင်းကြီး၏ စွန့်ကြဲခြင်းနှင့် တူသော စွန့်ကြဲခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ဒကာတော်မင်းကြီး၏ စွန့်ကြဲခြင်းသည်သာလျှင် သာလွန်ကြီးမြတ်သတည်း’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကိုကြားရသော် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်တော်ရှိလှ၍ ဤသို့ မေးပြန်၏- “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက်သော ဒါနကို ပြုရသဖြင့် သာသနာတော်၏ အမွေကို ခံရပါအံ့လော” ဟု လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ-ကလည်း “မင်းကြီး... ဤသို့ ပစ္စည်းကို စွန့်ကြဲကာမျှဖြင့် သာသနာ့ အမွေခံ မဖြစ်ချေသေး၊ ဤမြေမှသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ပစ္စည်းလေးပါးကို ဖုပုံ၍ လှူငြားသော်လည်း ဘုရားရှင်သာသနာ၌ အမွေခံမဖြစ်ချေသေး” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား... အဘယ် သို့သော ကောင်းမှုပြုမှ သာသနာ့အမွေခံ ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်သော် “ဒကာတော် မင်းကြီး... မိမိရင်၌ဖြစ်သော သားသမီးတို့ကို ရဟန်း ပြုစေခြင်းသည်သာလျှင် သာသနာတော်၏ အမွေခံဖြစ်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သားတော် သမီးတော်တို့ ရဟန်းပြုကြပုံ

မင်းကြီးလည်း “ငါသည် ဤမျှလောက်သော အလှူကြီးကို ပေးပါလျက် သာသနာတော်၏ အမွေကို မခံရချေသေး၊ သာသနာတော်၏ အမွေခံဖြစ်အောင် အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု အောက်မေ့လျက် ထိုမှ ဤမှ ကြည့်သော် သားတော် မဟိန္ဒသည်လည်း မင်း၏အပါးတွင် နေသည် ကိုမြင်၍ ကြံဆင်ခြင်လတ်သည်ကား— အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော ညီတော်တိဿသည် ရဟန်းပြုလေသော် သားတော်မဟိန္ဒကို အိမ်ရှေ့အရာထားမည်ဟု အကြံတော်ရှိ၏။ ထိုသို့ရှိသော်လည်း အိမ်ရှေ့မင်း၏ အဖြစ်ထက် ရဟန်းအဖြစ်သည် မြတ်၏ဟု ကြံတော်မူ၍ “ချစ်သား မဟိန္ဒ... သင်သည် ရဟန်းပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့လော” ဟု မေး၏။ မင်းသားလည်း အိမ်ရှေ့မင်း ရဟန်းပြုသည်မှစ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်တလျက်နေသောကြောင့် ခမည်းတော်၏ စကားကို ကြားလျှင် ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိလှ၍ “အရှင်မင်းမြတ်... အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုနိုင်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြု၍ သာသနာ့အမွေကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

သမီးတော် သဿိတ္တာလည်း အပါးတော်တွင် ရှိသည်နှင့် “ချစ်သမီး... သင်သည်လည်း ရဟန်းပြုနိုင်ပါအံ့လော” ဟု မေး၏။ မင်းသမီးကလည်း “အကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းဖြစ်သော အဂ္ဂိဗြဟ္မာမင်းသားသည် ရဟန်းပြုသည်မှ စ၍ အကျွန်ုပ်လည်း ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်တလျက် နေပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း သားတော် သမီးတော်တို့ လျှောက်သောစကားကို ကြားသိတော်မူလျှင် ရှင်လှသော နှလုံးတော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား “အရှင်ဘုရားတို့... ဤသတို့သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ရဟန်းပြု၍ အကျွန်ုပ် သာသနာတော်၏ အမွေကို ခံပါရစေ” ဟု လျှောက်၏။

သံဃာတော်တို့လည်း မင်းကြီး၏စကားကိုကြားလျှင် မဟိန္ဒမင်းသားအား အရှင်မောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿထေရ် ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မဟာဒေဝထေရ် သရဏဂုံ ဒေသသီလပေး၍ မဇ္ဈန္ဒိကထေရ်ကား အနုသာသနဆရာ ပြု၍ မင်းသား အသက် နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပဉ္စင်းခံလေ၏။ မဟိန္ဒမင်းသားကား ကမ္မဝါစာ၏ အဆုံး၌ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

သင်္ဃမိတ္တာ မင်းသမီးကား အသက် တဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ဖြစ်၍ ပဉ္စင်းမခံပဲ သာမဏေပြု၏။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကား ဓမ္မပါလိထေရီတည်း။ သရဏဂုံ ဒေသသီလပေးသော ဆရာကား အာယုပါလိ ထေရီတည်း။

ဤသို့ သားတော် သမီးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုသောအခါ မင်းကြီး အဘိသိက်ခံ၍ ခြောက်နှစ်မြောက်ဖြစ်သော သက္ကရာဇ် ၂၂၅-ခုတည်း။ အရှင်မဟိန္ဒလည်း ရဟန်းဖြစ်သောနေ့မှ စ၍ မိမိဥပဇ္ဈာယ်ဆရာထံ၌ ပိဋကတ်သုံးပုံဖြစ်သော ဘုရားစကားတော်ကို သင်ကြားသဖြင့် သုံးနှစ် ရှိသောကာလ ထေရဝါဒနှင့်တကွ တတ်မြောက်၍ တထောင်သော သံဃာတို့၏ ပါမောက္ခ ဖြစ်သတည်း။

ရှင်ဥပဂုတ် မှတ်ချက်

[ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ နိဒါန်း၌ စေတီပူဇော်ပွဲပြုသောနေ့ပင် သံဃာတော်တို့အား “ကျွန်ုပ် သာသနာ့အမွေခံ ဖြစ်ရပါအံ့လော” ဟု လျှောက်ကြောင်းကိုဆိုရာ အရှင်ဥပဂုတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစသည်ကို မဆို၊ ယင်းသို့မဆိုသော်လည်း ထိုအဋ္ဌပ္ပတ္တိကို စူဠဝင် မဟာဝင် ဋီကာတို့၌ ထင်ရှားစွာလာသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကစွည်းကျမ်း၌ပင် ‘ဥပဂုတ္တေန မာရော ဗန္ဓော’ ဟူသောပါဠိကို ဥဒါဟရဏ် ပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း ပမာဏ ပြုလောက်သော စကားဖြစ်၍ သွင်းဆိုလိုက်သည်။ အဋ္ဌကထာ၌ မလာသည်ဟူ၍ မဟုတ် မယူသင့်။ အကျဉ်းသာစီရင်သောကြောင့် စကားကြွင်းလေသည်ကို ဋီကာဆရာတို့ သွင်းရသည်လည်း အများပင် ဖြစ်သည်။]

စတုမဂ္ဂ လှူဒါန်းထားခြင်း

သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး အဘိသိက်ခံ၍ ရှစ်နှစ် ရှိသောအခါ ကောန္တပုတ္တတိဿထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

ထို မထေရ်ညီနောင်တို့၏ အကြောင်းကား- ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ နေသော မုဆိုးတယောက်သည် တောကစားသွားရာ၌ ‘ကောန္တိ’ မည်သော ကိန္နရီမနှင့် သင့်မြတ်ကြ၍ သားငယ်နှစ်ယောက် ရသတည်း။ အကိုကြီးကိုကား ကောန္တပုတ္တတိဿ’ဟု မှည့်၏။ အငယ်ကိုကား ‘သုမိတ္တ’ဟု မှည့်၏။ ထိုသားငယ်တို့ကို ဓမ္မာသောကမင်းကြီး ယူ၍ မွေးမြူလေသဖြင့် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ‘အရှင် မဟာဝရဏ’မည်သော ရဟန္တာမြတ်ထံ၌ အပ်နှံ၍ ရဟန်းပြုလေသဖြင့် မမြင့်မီပင်လျှင် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြ၏။

တရံသော အခါ အရှင်ကောန္တတိဿထေရ်အား အားကြီးစွာသော လေအနာသည် ဖြစ်၍ ဆေးကုအံ့သောငှါ တလက်ဆွမ်းမျှလောက်သော ထောပတ်ကို ရှာ၍ မရတည့်သော် ညီတော် သုမိတ္တထေရ်သည် ပါဠိလိပုတ်ပြည် အလုံးကို လှည့်ပတ်၍ ဆွမ်းခံဝတ်ဖြင့် ရှာပါသော်လည်း

မရနိုင်၍ ပြန်လာခဲ့လျှင် ကောင်းကင်ပြင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ သံဃာတော်တို့အား အပ္ပမာဒ တရားဖြင့် ဟောကြားဆုံးမလျက် တေဇောဓာတ်သမာပတ်ဝင်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

ဓမ္မာသောကမင်းကြီးလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားတော်မူသော် “ငါ့သို့သောသူ သာသနာ၌ သဒ္ဓါပသန္နရုံသော မင်းကေရာဇ်၏ လက်ထက်၌ တလက်ဆွမ်းမျှသော ထောပတ်ကိုမျှ သံဃာတို့ မရ ရှိရာအံ့လော” ဟု သံဝေဂဖြစ်၍ မြို့ လေးမျက်နှာ၌ တမျက်နှာ တမျက်နှာဝယ် ကျယ်သော ကန်ကြီး တကန်စီ တူးပြီးလျှင် တကန်ကို ထောပတ်၊ တကန်ကို ပျား၊ တကန်ကို တင်လဲ၊ တကန်ကို သကာဖြင့် ပြည့်စေလျက် ဆေးအလို့ငှါ သံဃာတော်တို့အား ဖိတ်လှူ၏။

ကောန္တတိဿထေရ် မှတ်ချက်

ကေစိ ဆရာတို့ကား - ကဋ္ဌဝါဟနမင်းမျိုးဖြစ်သော ကုဏ္ဍအမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် ဂဋ္ဌုန်ငှက် ယန္တရား ဆင်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျော်ပါးလျက် တောကစားလေသော် ပါဠိလိပုတ်ပြည်မှ မုဆိုးတဦးနှင့်တွေ့၍ သံဝါသဖြစ်သဖြင့် ကုဏ္ဍပုတ္တနှင့် သုမိတ္တကို ရသည် ဆို၏။ ဒီပဝင်ကျမ်း၌လည်း ကုဏ္ဍပုတ္တတိဿထေရ်၏ အနာကို ကင်းကိုက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်ဟု ဆို၏။

ရဟန်းဆိုးတို့ပေါ်လာကြပုံ

ထိုမင်း၏လက်ထက် ပါဠိလိပုတ်ပြည်၏ တံခါး လေးမျက်နှာတွင် တမျက်နှာ တမျက်နှာမှ အသပြာ တသိန်းစီသော အခွန်ကို နေ့တိုင်းရ၏။ မြို့လယ် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌လည်း ကွမ်းဖိုး တနေ့ လျှင် တသိန်းရ၏။ ဤငါးသိန်းသော အသပြာတို့မှ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော ဧတီတော်တို့၌ ပန်းနံ့သာ ပူဇော်အံ့သောငှါ တသိန်း၊ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းတို့အား တသိန်း၊ တရားတော်ကို သင်ကြားဆောင်ရွက်သော ရဟန်းတို့အား တသိန်း၊ တံခါးလေးမျက်နှာ၌ ထောပတ် ပျား တင်လဲ အလို့ငှါ တသိန်း၊ နိဂြောဓသာမဏေအား တသိန်း၊ ဤငါးသိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ သာသနာတော်၌ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၏။ နတ်တို့မှဆက်သော ပုဆိုးတို့ကို သင်္ကန်းပြု၍ တနှစ်လျှင် သုံးကြိမ် ဆင်နှင့် တင်၍ အရှင်နိဂြောဓသာမဏေအား လှူတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ ရဟန်းသံဃာ တို့ ဝတ်ရုံသော သင်္ကန်းဟူသမျှတို့သည် နိဂြောဓသာမဏေ၏ သင်္ကန်းသာ များ၏။

ဤသို့ ဘုရားသာသနာ၌ ပြန့်ပြောစွာသော လာဘသက္ကာရသည် ဖြစ်လတ်သော် တိတ္ထိတို့သည် စားရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့ ဖြစ်ကုန်ရာကား ရဟန်းခွင်သို့ ခိုဝင်လာကြ၏။ ရဟန်းပြုကြပြီးလျှင် မိမိတို့၏ အယူဝါဒ ကို ထင်ရှားပြုကြလျက် အဓမ္မကို ဓမ္မဟု ပြဆိုကုန်၏။ ရဟန်းကောင်းတို့က လက်မခံဘိသော် မိမိအလိုလို ဦးပြည်ရိတ်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ကုန်လျက် ထိုထိုသောကျောင်း တို့ကိုလည်၍ ဥပုသ်ပဝါရဏာ၌ ဝင်ကုန်၏။ ရဟန်းကောင်းတို့ကလည်း ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဥပုသ်ပဝါရဏာ မပြုကြကုန်။

၉၇-ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ် တတိယသံဂါယနာတင်ခြင်း

ထိုအခါ မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်သည် အဓိကရုဏ်း ကြီးစွာဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို မြင်၍ အရှင်မဟိန္ဒအား သံဃာအပေါင်းကို အပ်ခဲ့ပြီးသော် မိမိသည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော အရပ်သို့ ကြွ၍

နေတော်မူ၏။ ရဟန်းခွင်သို့ဝင်လာကြသော တိတ္ထိတို့သည်လည်း ပိဋကတ်တော်ကို မသင်မကြား၊ မိမိတို့၏ အလေ့အကျင့်အား လျော်စွာသာ ကျင့်၍ အချို့ကား မီးကို လှုပ်ကျွေးကုန်သည်၊ အချို့ကား ပဉ္စာတပ အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သည်၊ အချို့ကား နေကို အတူလိုက်၍ ကျင့်ကုန်သည်၊ အချို့ကား တရားမဟုတ်သည်ကို ကျမ်းဂန်ပြုလုပ်ကုန်သည်။ ရဟန်းသံဃာတို့ကား ထိုတိတ္ထိတို့နှင့် အတူတကွ ဥပုသ်ပဝါရဏာစသော ကံကြီး ကံငယ်ကို မပြုကြကုန်၊ အသောကာရုံကျောင်း၌ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဥပုသ်ပဝါရဏာ ပြတ်ကုန်၏။

အမတ်မိုက်၏အမှား

ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားသိလေသော် အမတ်တယောက်ကို ခေါ်၍ “အချင်းအမတ်... ကျောင်းတော်သို့သွား၍ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းအောင် စီရင်ချေ၊ သံဃာတော်တို့အား အညီအညွတ် ဥပုသ်ပြုစေလော့” ဟု စေလိုက်၏။ အမတ်လည်း အကြောင်းကို မင်းကြီးအား ပြန်ကြား၍ စေစုံစွာ မလျှောက်ဝံ့သောကြောင့် အမတ်တယောက်ကို ဤသို့မေး၏ “အမတ်ကြီး... အကျွန်ုပ်ကို မင်းကြီးက ရဟန်းတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေဟု စေတော်မူသည်၊ အဘယ်သို့ စီရင်အံ့နည်း” ဟု မေး၏။ ထိုအမတ်လည်း “လောကုပမာကား ပစ္စန္ဒရစ်မြို့ရွာကို ငြိမ်းစေလိုသော် ခိုးသူဓားပြတို့ကို သတ်ရ ကုန်၏၊ အာဏာကို မခန့်ညားသောသူအား ပယ်ရှားရကုန်၏၊ ထိုအတူ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ် ပြုဆို၍ မပြုလိုသော် ထိုရဟန်းတို့ကို သတ်စေလိုသတည်း” ဟု ပြော၏။ စေသောအမတ်လည်း ထိုစကားကို ဟုတ်မှန်၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကျောင်းသို့သွားလေပြီးသော် သံဃာတို့ကို “အညီအညွတ် ဥပုသ်ပြုကြကုန်လော့” ဟု တိုက်တွန်း၏။ ရဟန်းကောင်းတို့က “တိတ္ထိတို့နှင့် အတူတကွ ငါတို့ ဥပုသ် မပြုကုန်” ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုအခါ သံဃာ့ထေရ်ကြီးမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လေ၏။ ထိုသို့ သတ်သည်ကို အိမ်ရှေ့မင်း ပြစ်ဖူးသော တိဿထေရ်မြင်လျှင် မင်းကြီးသည် ဤအမှုကို မစေလေရာ၊ အမတ်မိုက်၏ ချွတ်ယွင်းခြင်းသာ ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု အကြံတော်ရှိ၍ မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့် ကပ်လာ၍ အမတ် နှင့် နီးစွာသော နေရာ၌ နေတော်မူ၏။

အမတ်လည်း ဤရဟန်းကား မင်းကြီး၏ ညီတော်ဖြစ်ပေသည်ဟု မသတ်ဝံ့ရကား မင်းကြီးအား ပြန်၍ နားတော်လျှောက်၏- “အရှင်မင်းကြီး... ဥပုသ်ပြုပါဟု လျှောက်သည်ကို မပြုလိုသော ရဟန်း တို့အား သတ်ခဲ့လေပြီ၊ ညီတော်တိဿ၏ အလှည့်လည်း ကျချေပြီ၊ အသို့ပြုရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘဝင်လှိုက်ခုန်လျက် တုန်လှုပ်သော စိတ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍ “ဟယ် အမတ်မိုက်... သင့်အား ရဟန်းတို့ကို သတ်ချေဟု ငါမစေပဲလျက် အဘယ်ကြောင့် သတ်ဘိ သနည်း” ဟုဆို၍ တောက်တပိုထပြီးသော် အတန်ငယ်သော ပရိသတ်တို့ကိုခေါ်၍ ကျောင်းတော်သို့ လာခဲ့၏။ ရောက်လျှင် သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန္တာထေရ်တို့အား ဤသို့လျှောက်၏- “အရှင် ဘုရားတို့... ဤအမတ်သည် အကျွန်ုပ် သတ်ချေဟု မစေပဲလျက် ဤသို့သောအမှုကို ပြုဘိ၏၊ ထိုမကောင်းမှုသည် အဘယ်သူအား အကုသိုလ်တရား ဖြစ်ရာသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။

ထိုအခါ အချို့သော သံဃာတို့ကလည်း “ဤအမတ်သည် မင်းကြီး၏ ကောင်းပြင် ပြုလေရကား မင်းကြီးအားသာ မကောင်းမှု ဖြစ်ရာချေသည်” ဟု ဆို၏။ အချို့သော ထေရ်တို့ကလည်း “မင်းအား လည်းကောင်း၊ အမတ်အားလည်းကောင်း မကောင်းမှု ဖြစ်ရာသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော

မထေရ်တို့ကလည်း “မင်းကြီးသည် သတ်လိုသော စေတနာဖြင့် အမတ်အား ရဟန်းတို့ကို သတ်ချေဟု မစေဖြစ်သောကြောင့် မင်း၌ မကောင်းမှု မရှိ”ဟု ဆိုကုန်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ် ကြွလာပုံ

မင်းကြီးလည်း အသီးအသီး ဆိုကြသော မထေရ်တို့၏စကားကို ကြားရသော် နှလုံးတော် နှစ်ခုဖြင့် ယုံမှားသင်္ကာ ရှိလှသည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုမှ ကြောက်လန့်ရကား သံဃာတော်တို့အား ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏— “အရှင်ဘုရားတို့...ကျွန်ုပ်၏ ယုံမှားသံသယကို ပျောက်ပ စင်ကြယ်အောင် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖျောက်ပါအံ့နည်း၊ သာသနာကိုလည်း ချီးမြှောက်နိုင်ပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်ပြန်လျှင် သံဃာတော်တို့ကလည်း “ဒကာတော် မင်းကြီး၏ ယုံမှားသင်္ကာကို ပယ်ခွါနိုင်အံ့ သောပုဂ္ဂိုလ်ကား အဟောဂင်္ဂါမည်သော မြစ်ညာ၌နေသော အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်တည်း။ ထိုအရှင်သာလျှင် သံသယပယ်ခွါ၍ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူကြကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုနေ့ပင်လျှင် ရဟန်းတထောင်စီ အရံရှိသော ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ် လေးဦးတို့ကို လည်းကောင်း၊ သူရဲတထောင်စီ အရံရှိသော အမတ်လေးဦးတို့ကိုလည်းကောင်း စေလွှတ်၍ ပင့်လေ၏။ စေလိုက်သော လူတို့လည်း “မင်းကြီး ပင့်ခေါ်ပါသည်၊ ကြွတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿလည်း မကြပဲ နေတော်မူ၏။ ပင့်သူတို့က မကြွကြောင်းကို လျှောက်သော် တဖန် ရှစ်ဦးသော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ယောက်သော အမတ်တို့ကို လည်းကောင်း ထပ်မံ၍ စေပြန်၏။ ပင့်သူလည်း ရှေးနည်းအတူ လျှောက်သဖြင့် မကြပဲ နေပြန်၏။

လှိုဏ်ခါ မင်းကြီးသည် သံဃာတော်တို့၏ အထံသို့သွား၍ “အရှင်ဘုရားတို့၏ ဆရာကို အကျွန်ုပ် ပင့်ပါသည်၊ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ မကြွလာပါ”ဟု လျှောက်သော် သံဃာထေရ်တို့လည်း “မင်းကြီး ပင့်ခေါ်သည်ဟု မလျော်သော စကားဖြင့် လျှောက်သောကြောင့်သာ မကြွလာ ဖြစ်ရာသည်၊ သာသနာဟော်၌ ကြီးစွာသော ဘေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘေးရန်ကို သုတ်သင်ပြီး၍ သာသနာ တော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ကြွတော်မူပါဟု လျှောက်လျှင် ကြွလတ္တံ့ သတည်း”ဟု မိန့်ကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် တကျိပ် ခြောက်ပါးသော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တကျိပ် ခြောက်ယောက်သော အမတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ထိုစကားအတိုင်း သင်ကြား၍ သောကျားအရံ တထောင်စီနှင့်တကွ ပင့်စေပြန်၏။ သံဃာတော်တို့အားလည်း ဤသို့ မေး၏— ‘အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်သည် အနွယ်အဘယ်မျှ ရှိပြီနည်း၊ အိုမင်းပြီလော၊ ငယ်သေး၏ ‘လော’ဟု မေးလျှောက်၏။ ‘မင်းကြီး...သက်တော် ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အိုမင်းပြီ’ဟု ဆိုလျှင် ‘အရှင်မြတ်သည် ယခုကိုလည်းကောင်း၊ ထမ်းစင်ကိုလည်းကောင်း စီးလတ္တံ့ လော’ဟု မေး၏။ ‘မင်းကြီး...မစီးလတ္တံ့’ဟု ဆိုပေသော် ‘လှေအများတို့ကိုဖောင်ဖွဲ့၍ ပင့်ချေ’ဟု စေတော် မူ၏။ ပင့်သောသူတို့ရောက်၍ “သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ကြွတော်မူပါ”ဟု လျှောက်လျှင် အရှင်မြတ်ကလည်း “ငါသည် သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါသာလျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေလာ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူသည်။ ထိုအခါသည် ယခု ရောက်ချေပြီ”ဟု ဆို၍ ဓမ္မခဏ်ကို ခါတုကပြီးမှ ထ၍ လိုက်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ စုန်လာ၍ ပါဠိလိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်အံ့သောနေ့ ညဉ့်၌ မင်းကြီး အိပ်မက် မြင်တော် မူသည်ကား--ကိုယ်အလုံးဖြူသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ၍ မင်းကြီး၏

ဦးခေါင်းမှသည် လက်ယာလက်ရုံး တိုင်အောင် နှာမောင်ဖြင့် သုံးသပ်သည်ဟု မက်၏။ ခိုးသောက် သောကာလ အိပ်မက်ကို ကြံတတ်သောသူတို့အား အကြောင်းကို ပြန်ကြားလျှင် “အရှင်မင်းကြီး.... ရတနာဆင်ဖြူနှင့်တူသော ရဟန္တာမြတ်သည် ကြွရောက်၍ လက်ယာလက်ရုံးကို သုံးသပ်လတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

များမကြာမီပင် အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ် ကြတော်မူလာပြီဟု ကြား၍ မြစ်နားသို့ လာပြီးလျှင် မင်းကြီးသည် လည်တိုင်အောင်သော ရေသို့ ဆင်းသက်၍ မထေရ်၏လက်ကို လှမ်းတော်မူလင့်၏။ မဟာထေရ်လည်း မင်းကြီးလက်ကို ကိုင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ကိုင်သည်ကို သန်လျက်စွဲသော သက်တော်စောင့်တို့ မြင်လျှင် မထေရ်၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု သန်လျက်ကို အအိမ်မှထုတ်၍ နတ်အံ့ဟု မိုးသည်ကို ရေအရိပ်တွင် မင်းကြီးမြင်လေသော် “ဟယ် အချင်းတို့.... ရှေးဦးလည်း ရဟန်း သံဃာတို့အား ပြစ်မှားခြင်းကြောင့် နှလုံးတော်မသာ ငါ့မျိုး၊ ယခုလည်း အရှင်ဘုရားအား ပြစ်မှားခြင်းကို မပြုကုန်လင့်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် လမ်းညွှန် လျက် ဥယျာဉ်သို့ ပင့်ဆောင်လေ၏။

ဘုရင့်လက်ကို မကိုင်ရမှတ်ချက်

[အကြင်သူသည် မင်း၏လက်ကို ကိုင်၏။ ထိုသူအား သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်ရခြင်းသည် မင်းမျိုးတို့၌ဖြစ်သော စာရိတ္တပင်တည်း။ အရှင်မြတ်လည်း ထိုစာရိတ္တကို သိလျက် အဘယ်ကြောင့်ကိုင်လနည်း ဟူမူကား “မင်းကြီးသည် ငါ့အား ပြဿနာ မေးခြင်းငှါ ပင့်လျှောက်လာသည်ပင် ဖြစ်၍ ငါ၏ ဓမ္မန္တေပါသိကပင်တည်း၊ ငါ ချီးမြှောက်သင့်ပေ သည်” ဟု နှလုံးပြု၍ ကိုင်တော်မူသတည်း။]

တန်ခိုးပြာဠိဟာ

ယင်းသို့ အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်ကို ဥယျာဉ်၌ သီဟင်းသုံးစေ၍ သူ့ရဲသူခက်တို့ကို သုံးထပ်တိုင်အောင် ဝန်းရံ စောင့်နေစေ၏။ မင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အရှင်မြတ်၏ ခြေတော်ကို ဆေးသပ်ပြီးမှ အနီး၌နေလျက် “ဤအရှင်သည် ငါ၏ ဗိုလ်မှားသက်ကို ဖျော့ကပ်၍ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့လော” ဟု စုံစမ်းခြင်းအကျိုးငှါ “အရှင်ဘုရား.... တခုသော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို အကျွန်ုပ် ဖူးမြင်လိုပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿလည်း “ဒကာတော်မင်းကြီး.... အဘယ်သို့သော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို မြင်လိုသနည်း” ဟု မေးလျှင် “အရှင်ဘုရား... မဟာပ... င်၏ တန်လှုပ်ခြင်းကို မြင်လိုပါသည်” ဟု လျှောက်သော် “မင်းကြီး.... အလုံးစုံသော မြေ၏ လှုပ်ခြင်းကို မြင်လိုသလော၊ တစိတ်တစေ့သော မြေ၏ လှုပ်ခြင်းကို မြင်လိုသလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား.. အဘယ် လှုပ်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းပါသနည်း” ဟု လျှောက်ပြန်သော် “ရေပြေပြေညှိညှိသော တခုသော ခက်၌ အလုံးစုံသော ရေ၏ လှုပ်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းသလော၊ တစိတ်တစေ့သော ရေ၏ လှုပ်ခြင်းသည် ခဲယဉ်း သလော” ဟု မေးပြန်၏။ “တစိတ်တစေ့သော ရေ၏ လှုပ်ခြင်းသက်သာလျှင် ခဲယဉ်းပါသည်” ဟု လျှောက်သော် “ဒကာတော်မင်းကြီး... ဤအဘယ် လှုပ် ခဲယဉ်းသော ရေ၏ လှုပ်ခြင်းသည် မခဲခက် တစိတ်တစေ့သော မြေ၏ လှုပ်ခြင်းသည်သာ ခဲယဉ်းစွာနိ” ဟု မိမိတို့ “အရှင်ဘုရား.... ထိုသို့ ဖြစ်တပြီးကား တစိတ်တစေ့သော မြေ၏ လှုပ်ခြင်းကိုပင် မြင်ချင်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး...ယင်းသို့ မြင်လိုမှ တယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်ကို သတ်မှတ် ဧည့်ခြား၍ အရပ်လေးပါးတွင် အရှေ့မျက်နှာ၌ ကြီးစွာသော ရထားကို အတွင်းမှ ဘီးနှစ်ခု၊ အပြင်မှ ဘီးနှစ်ခု ချပြု၍ တည်စေ၊ တောင်မျက်နှာ၌ တစီးသောမြင်းကို အတွင်းမှ ခြေနှစ်ဘက်၊ အပြင်မှ ခြေနှစ်ဘက်ထောက်၍ နေစေ၊ အနောက်မျက်နှာ၌ တဦးသောယောက်ျားကို အတွင်းမှ ခြေတဘက်၊ အပြင်မှ ခြေတဘက်ထောက်၍ နေစေ၊ မြောက်မျက်နှာ၌ တခုသော ရေခွက်ကို ထက်ဝက်စီပြု၍ တည်စေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း အရှင်မြတ် စီရင်တိုင်း တည်ထားပေ၏။

မထေရ်မြတ်လည်း အဘိညာဉ်၏ အခြေခံဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားလျက် ထိုဈာန်မှ ထ၍ တယူဇနာမျှလောက်သော အတွင်း၌ မြေလှုပ်ခြင်းကို အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ အဓိဋ္ဌာန်သည် နှင့် တပြိုင်နက် မှတ်သားထားသော ရပ်ကွက်၏အတွင်း၌ မြေပြင်းစွာလှုပ်၍ ရထားဘီး မြင်းခြေ၊ လူခြေ၊ ရေထက်ဝက်တို့သည် သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်ကုန်၏။ အပ၌ တည်သော လှည်းဘီး၊ မြင်းခြေ စသည်တို့သည် မတုန်မလှုပ်ကုန်။

ပြဿနာမေးဖြေခန်း

ဤသို့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မင်းကြီးမြင်ရလျှင် “ဤအရှင်ကား ငါ၏ ယုံမှားသင်္ကာကို ဖျောက်၍ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ဖွမ်းနိုင်ရ၏” ဟု အောက်မေ့ ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် အမတ်တယောက်အား ကျောင်းသို့သွား၍ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပြီးလျှင် သံဃာတော်တို့ တညီတညွတ် ဥပုသ်ပြုကြပါစေဟူ၍ ဧည့်သော အမတ်မိုက် သည် ဤမျှလောက်သော ရဟန်းတို့ကို သတ်လာချေသည်။ အရှင်ဘုရား...ဤ မကောင်းမှုသည် အဘယ်သူအား ဖြစ်ရာသနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ-ကလည်း “ဒကာတော်မင်းကြီး... ဤအမတ်တို့သည် သံဃာတို့အား နှိပ်စက် သတ်ညှစ်စေသတည်းဟု သင် စိတ်ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “အကျွန်ုပ် စိတ်မရှိပါ” ဟု လျှောက်လျှင် “မင်းကြီး...သတ်စေလိုသော စိတ်မရှိက သင်၌ မကောင်းမှု မရှိ၊ အမတ်၌သာ မကောင်းမှုရှိ၏။

[ဤ အကြောင်းကို ဘုရားသခင် ဟောတော်မူသော တိတ္ထိရဇာတ်ဖြင့် သိအပ်၏။]

တိတ္ထိရဇာတ်တော်

မင်းကြီး-ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်သည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တခုသော တောအုပ်၌ နေသတည်း၊ တခုသော ပစ္စန္ဒရစ်ရွာ၌ မုဆိုးတဦးသည် ခါတိန်ညင်ကိုမွေး၍ လိမ္မာစွာသင်ပြီးသော် ထိုခါတိန်ညင်ဖြင့် တော၌ရှိသော ခါအပေါင်းတို့ကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ တောသို့ လာပြီးသော် သင့်ရာ၌ ခါတိန်ညင်ကိုထား၍ အပါး၌ ညွတ်ကင်းတို့ကို ထောင်၏။ ခါတိန်ညင် တွန်ကျူးသော အသံကိုကြား၍ ခါအများတို့ လာလျှင် ညွတ်၌ မိလေသဖြင့် မုဆိုးသည် ဖမ်း၍ သတ်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် အသက်မွေး၍ တနေ့သ၌ ခါတိန်ညင်ကို ပိုက်လျက် တောအုပ်၌နေသော ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်လေလျှင် ခါအိမ်ကို ကျောင်းဝ၌ထား၍ မုဆိုးကား ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုနေ၏။

ထိုအခါ ခါတိန်ညင်က ရှင်ရသေ့အား ဤသို့မေးလျှောက်၏ - “ရှင်ရသေ့... အကျွန်ုပ်တို့သံကို ကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဆင်းကို မြင်သဖြင့်လည်းကောင်း တော၌ရှိသော ခါအပေါင်း တို့သည် ငါတို့ အဆွေအမျိုးရှိချေသည်ဟု လာကြ၍ မုဆိုး၏ ညွတ်ကွင်း၌သာ မိလေသဖြင့် ခါအများတို့ အသတ်ခံရလေသည်။ ဤမကောင်းမှုကို ကျွန်ုပ် ခံရလတ္တံ့လော၊ လွတ်ပါလတ္တံ့ လော” ဟု မေးလျှောက်၏။

ရသေ့ကလည်း “ခါတိန်ညင်... သင်သည် ရောက်လာသော ခါတို့ကို သေစေလိုသောစိတ် ရှိသ လော” ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် သေစေလိုသောစိတ် မရှိပါ။ တွန်မြဲတိုင်း ဖြစ်၍သာ တွန်ပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် ရှင်ရသေ့က ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ -

သစေ တေ နတ္ထိ စိတ္တံ၊ နတ္ထိ ပါပံ၊ စေတယန္တမေဝ ဟိ ပါပံ ဖုသတိ၊
နာစေတယန္တဿ-

အစရှိသောပါဠိဖြင့် “ခါတိန်ညင်...သေစေလိုသောစိတ် မရှိက သင့်အား မကောင်းမှု မရှိ၊ စိတ် စေတနာနှင့်တကွ ပြုသောသူအားသာလျှင် မကောင်းသောအကျိုး ဖြစ်သတည်း၊ ခါတိန်ညင်... သိမြင်လိမ္မာသော ပညာရှိတို့သည် စေတနာကိုသာလျှင် ကံဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါး၌ဖြစ်သော အမှုအရာသည် စေတနာလျှင် အကြောင်းဖြစ်၏” ဟု ဖြေပေ၏။

[ထိုအခါ ခါတိန်ညင်သည် အရှင်ရာဟုလာဖြစ်၍ ရသေ့သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာ ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြန်သော် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် လျော်သောအကြောင်းဖြစ်၍ ဤတံ့တို့ရ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသတည်း]

“မင်းကြီး...ဤတိတ္ထိရာဇာတ် ဥပဒေကို သက်သေပြုထားသဖြင့် သတ်စေလိုသောစိတ် မရှိ သော် မင်းကြီးအား အရဟန္တဇာတက ပါဏာတိပါတကံ မရှိဟု မှတ်တော်မူဟူ၍ ဟောပေ၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန်ဝမ်းသာလျှက် သင်္ကာယနာင်း၍ ထိုအရှင်ထံရင်းတွင်ပင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအဆုံးအမဖြစ်သော အယူတော်ကို သင်ကြား၏။

ရဟန်းတုရဟန်းယောင် ခွဲခြားနည်း

တတ်မြောက်သောအခါ အသောကာရာမကျောင်းသို့ လာ၍ သံဃာတော်တို့ကို ဝါဒတူရာ တူရာ၌ စည်းဝေးစေပြီးလျှင် တသင်း တသင်းကို ဝင်စေ၍ “အရှင်ရဟန်းတို့...ဘုရားသခင်သည် အဘယ်သို့ အယူတော်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။

အချို့ကလည်း သဿတဝါဒ ရှိပါသည်ဟု ပြော ၏။ အချို့ကလည်း ကေစ္စသဿတဝါဒ ရှိပါ သည်ဟု ပြော၏။ အချို့ကလည်း အမရာဝိက္ခေဝါဒရှိပါသည်ဟု ပြော၏။ အချို့ကလည်း အဓိစ္စ- သမပ္ပန္နဝါဒ၊ အချို့ကလည်း သညီဝါဒ၊ အသညီဝါဒ၊ နေဝသညီနာသညီဝါဒ၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒ၊ ဒိဋ္ဌ- ဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒ ရှိပါသည်ဟု ပြော၏။

ဓမ္မာဒဿကမင်းကြီးလည်း မိမိသည် အယူကို သိမြင် တတ်မြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဤသူ တို့ကား ဘုရားတပည့်စစ် မဟုတ်၊ တိတ္ထိတို့သာတည်းဟု သိ၍ အဝတ်ဖြူဆီး၍ လူပြုစေပြီးသော် ကျောင်းကြီးမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့ကား ခြောက်သောင်းမျှ အရေအတွက်ရှိ၏။

ထို့နောက် တခုသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...ဘုရားသခင်သည် အဘယ်သို့ အယူရှိသနည်း” ဟု မေးပေသော် “ဒကာတော် မင်းကြီး...ဘုရားမြတ်စွာကား ကမ္မဝါဒီ ဝိဘဇ္ဇဝါဒီ တည်း” ဟု ဖြေလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...ဟုတ်မှန်ပေပြီ၊ ဤယခု အခါ၌ သာသနာတော် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ပါပြီ၊ ဥပုသ် ပဝါရဏာကို ပြုပါကုန်လော့” ဟု လျှောက်ကြား၍ သံဃာတော်အများကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် တညီတညွတ်တည်း ဥပုသ်ပြုစေ၏။ ထိုအစည်းအဝေး၌ သံဃာတော် အပေါင်း တို့ကား ခြောက်သန်း အရေအတွက် ရှိကုန်၏။

ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်

အရှင် မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ ဘေရ်လည်း သံဃာ့အလယ်၌ အသွယ်သွယ်သော အဓမ္မဝါဒကို နှိမ်နင်းလျက် တရားမင်းဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ နှုတ်နက် ရှစ်ချက်သော မာတိကာကို အမှီပြုလျက် ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ဟောတော်မူပေ၏။

တတိယသံဂါယနာတင်ခြင်း

ထိုနောက်မှ ခြောက်သန်းမျှလောက်လော သံဃာတို့တွင် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ တေဝိဇ္ဇာ ဆဋ္ဌဘိည တိပိဋကဓရဖြစ်သော ရဟန္တာ တထောင်ကို ရွေးကောက်တော်မူလျက် အသေကာရာမ ကျောင်း ထက်တွင် အရှင် မဟာကဿပ၊ အရှင်မဟာယသတို့ ပဌမ၊ ဒုတိယ သံဂါယနာ တင်ကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားစကားတော်ဖြစ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံ အလုံးစုံကို ရွေးချယ် သန့်ရှင်းလျက် နယုန်လမှ စ၍ ကိုးလတိုင်တိုင် သံဂါယနာ တင်တော်မူကြပြန်သတည်း။

သံဂါယနာတင်နှစ် မှတ်ချက်

[ဤ တတိယ သံဂါယနာကား—မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဖံတော်မူသည်မှ နှစ်ရာ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်သော တပို့တွဲလ၌ ပြီး၏။ အချို့ဆရာတို့ကား နှစ်ရာ့ တဆယ့်ရှစ်နှစ် မြောက်၌ သံဂါယနာတင်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုဆရာတို့ကား အဋ္ဌသာလိနီ၌—

ဘဂဝတော ပရိနိဗ္ဗာနတော အဋ္ဌာရသာဓိကာနံ ဒွိန္ဒံ ဝဿသတာနံ မတ္တကေ—
ဟူသောပါဌ်ကို သံဂါယနာတင် သက္ကရာဇ် မှတ်၍ ဆိုဟန်ရှိသည်။ ထိုပါဌ်ကား ဓမ္မာ-
သောက မင်းဖြစ်လတ္တံ့ သည်ကို ရည်၍ ဆိုသောပါဌ်တည်း။ အချို့ဆရာကား နှစ်ရာ့
သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်တွင် သံဂါယနာ တင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစကားလည်း ပါရာဇိကဏ်
အဋ္ဌကထာ၌ အရှင် မဟာမဟိန္ဒတို့ သီဟိုဠ်သို့ သာသနာပြု ကြွရောက်သည့် အခါကို
ပြဆိုသော စကားတည်း။ ထိုစကားကို ထောက်ထား၍ ဆိုဟန် ရှိသည်။ စင်စစ်
သော်ကား နှစ်ရာ့သုံးဆယ့် ငါးနှစ်အကျ နယုန်လမှ စ၍ သံဂါယနာတင်သည်။ ကိုးလ
မြောက်ဖြစ်သော တပို့တွဲလ၌ ပြီးဆုံးကြသည်။ အရှင် မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿကား ရှင်မဟိန္ဒ
စသော ရဟန္တာကြီးတို့အား ကိုးတိုင်း ကိုးဌာနသို့ သာသနာပြုစေလုတ်သဖြင့် အရှင်
မဟိန္ဒသည် နှစ်ရာ့ သုံးဆယ့် ခြောက်ခုနှစ် နယုန်လ၌ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကြွရောက်တော်
မူသည်ကို ဆိုသောစကားတည်း။]

၉၀-နိဂုံးကို ပြခြင်း

ဒန္တဒမ္မကဏ္ဍာရိတ္တေန၊ သုပါသကင်္ဂသမ္ပုဏ္ဏေန။
ခန္တိတပါဒိပူရဏေန၊ နိဝေရကေနုပါသကေန။

ပုနပုနံ အဇ္ဈေသိတော၊ မုနိန္ဒာဘိဓဇဇေန။
ပါကဋ္ဌေ ဂဏဝါစကေ၊ နိဒ္ဒိသေ ဝါစကန္တရေ။

ဇိနတ္ထပကာသနီ နာမ ပကရဏေ ဒသမကဏ္ဍော နိဋ္ဌိတော။

ဒန္တဒမ္မကဏ္ဍာရိတ္တေန၊ ဆုံးမခြင်းငှါ ခဲယဉ် စွာသော ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ လှူသာ၊ ဥပါရမ္မ စသည်ညစ်ကျ၊ မကောင်းမှုကို ဂရုကတ ဆုံးမပယ်ပစ် ကံမြစ်လေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ စင်စစ် ယဉ်ကျေး သော ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါး၏ အကျင့်ရှိတသော။ သုပါသကင်္ဂသမ္ပုဏ္ဏေန၊ ဧဏ္ဍာလ၊ မလ၊ ပတိကိဋ္ဌ သုံးဝအင်္ဂါ ကင်းလွတ်ကွာလျက် သာသနာ၌ သဒ္ဓါပသန္တ သံဃမ္ပတိ ဒိဋ္ဌိသန့်စင် ကံလျှင်ယုံကြည် သုံးမည်ရသော ဆရာမှတ်တင် ငါ့ပါးအင်ကြောင့် လူတင်အမြတ် သမုတ်အပ် သော ဥပါသက ရတန ပဒုမုဏ္ဍာရီ ဂုဏ်သုံးလိဖြင့် စုံညီ ပြည့်ဖြိုးစွာသော။ ခန္တိတပါဒိပူရ- ဏေန၊ ကိုယ် နှုတ် ဥပာ အော်သုံးဖြာဖြင့် ကျူးလာပြစ်မှား သူတပါးကို ရန်စားမလို မျက်ငြို မဖန် မာန်ကိုနှိမ်နင်း သည်းခံခြင်း အစရှိသော ပါရမီသမ္မာရကိုလည်း လွန်စွာ ဆည်းပူးလေ့ရှိ ထသော။ နိဝေရကေန၊ တွင်းပဘေးဒဏ် ရန်မာရ်နှစ်သင်း သူထက်ကင်း၍ ဦးရန်ကင်း အမည်ရှိ ထသော။ ဥပါသကေန၊ အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်လောက်စွာ ရတနာ၌ လွန်စွာလေးမြတ် ဆည်းကပ် လေ့ရှိသော ဒါယကာသည်-

ပုနပုနံ၊ အပန်တလဲလဲ။ ဝါ၊ အကြိမ်ကြိမ်။ အဇ္ဈေသိတော၊ ရှိသေးလေးမြတ် တောင်းပန် အပ်သည် ဖြစ်၍၊ မုနိန္ဒာဘိဓဇဇေန၊ ပုနိန္ဒာဘိဓဇ ဟူသော အမည်ဖြင့်၊ ပါကဋ္ဌေန၊ ထင်ရှား စွာသော။ ဂဏဝါစကေန၊ ရပ်သေးမျက်နှာ မြို့ရွာရွာက ရောက်လွှာဝင်နား စာသင်သားတို့အား သင်ကြားပို့ချ နည်းနာပြုသည့် ဂဏဝါစကလည်း ဖြစ်ထသော။ မယာ၊ ငါသည်။ သာသနော- ဒယကာရုဏံ၊ သာသနာတော်၏ စည်ပင်ပြန့်ပွား ရှည်လျားထွန်းလင်းအံ့သော အကြောင်းကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်၍။ ဝါစကန္တရေ၊ စာပေပို့ချသောအကြား အားခိုက် လပ်ခိုက်၍။ နိဒ္ဓိသေ၊ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ ဂန္ထန္တရ အဝဝကို နှိုင်းဆရှုတင် စီရင်ရေးသားအပ်သော-

ဇိနတ္ထပကာသနီ နာမ ပကရဏေ၊ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ကြောင်းလျားကို ထင်ရှားပြရာပြကြောင်း ဖြစ်၍ ဇိနတ္ထပကာသနီ အမည်ရှိသော အကျမ်း၌။ ဒသမကဏ္ဍော ဆယ်ခုမြောက်သော အပိုင်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊ အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။

အမှာ။ ။အဝယဝတ္ထ နိဂုံးမျှဖြင့်၍ ဂန္ထဗန္ဓုမ္ပသာ ဆိုလိုက်သည်။ 'ပါကဋ္ဌေ ဂဏဝါစကေ' တို့ကား သူတိဓံလာ အကျိုးငှါ 'ဗဒ္ဓမာဒိ ဓျာနတေဒေ' တို့ကဲ့သို့ ငါတို့အားပေး ဇိနတ္ထ-၌ အတ္ထ-သဒ္ဓါကား-

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း

အတ္တော ပယောဇနေ သဒ္ဓါ-ဘိဓေယျေ ဝုဇိုယံ ဓနေ။
ဝတ္ထုမ္ပိ ကာရဏေ နာသေ၊ ဟိတေ ပစ္ဆိမပဗ္ဗတေ-

ဟူသော အဘိဓာန်နှင့် အညီ “သဒ္ဓါယ အတ္တော သုလဒ္ဓေါ” စသည်၌ကဲ့သို့ ကာရဏတ္ထ၊
ဇိနဿ ပဝတ္တော အတ္တော ဇိနတ္တော (မဇ္ဈေလောပ ဆဋ္ဌိတပ္ပုရိသ်)၊ ဇိနတ္ထဿ ပကာသနီ
ဇိနတ္ထပကာသနီ-ဟု ကမ္မတ္ထဆဋ္ဌိတပ္ပုရိသ်သမာသ် တွဲလေ။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း ဒသမပိုင်း ပြီးပြီ။

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း
ပြီးပြီ။

ဇိနတ္ထပကာသနီ

မ္ဗတ်သားဗွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[အ]

အင်္ဂုရနှင့် ဣန္ဒက	၃၁၃
အက္ခရာဝေခံအတတ်	၁၈
အကျပ်အတည်းကျပုံ	၂၅၉
အကျိုးကြီးသော ဆွမ်းနှစ်ပုံ	၄၈၆
အကျိုးရှိရှိ အသက်ရှည်လိုပါသည်	၉၁
အကျွန်ုပ် သည်းမခံလိုသေး	၂၁၆
အကြံဉာဏ်ပေါ်လာပုံ	၉၂
အကြိမ်တရာဖတ်အပ်သော လဲဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့	၂၂၇
အကြိမ်များစွာ ဆိုလှာသော စကားကို	၁၂၁
အခါမဲ့ပွင့်သောပန်း	၅၃
အခါမဲ့ မိုးကြီးစေ့သည်တွင်	၄၀
အခေါင်အဖျား ရှေးသွားအမှူး၏	၂၁၈
အချင်အတယ်မှတ်စု	၅၄၅
အချည်းနှီးသော ရွှေခွက်ကို	၁၁၉
အခြံအရံနှင့်တကွ ကြီးပွားရ၏	၁၃
အင်္ဂီရသံ	၁၉၀
အင်္ဂုလိမာလ၏ စွမ်းရည်	၃၉၃
အင်္ဂုလိမာလကို ငါဆုံးမတော်မူမည်	၃၉၅
အင်္ဂုလိမာလ မင်္ဂုလိရ	၃၉၆
အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော်	၃၉၈
အဂ္ဂသာဝက ဆုပန်ပုံ	၉၆
အဂ္ဂေါဟမသို့ လောကဿ	၉
အစလသပ္ပတိဋ္ဌိတ မဖြစ်	၁၄
အစိန္တေယျ	၂၉၇
အစွာရဒ္ဒဝီရိယ	၃၆
အစောင့်ထားပုံ	၃၀၅
အဆအရာ သဒ္ဓါပသန္န ရှိရကား	၁၈၇
အဆိပ်ဆေးကို ငွေပေး၍ ဝယ်သကဲ့သို့	၁၆၂
အဆွေကောလိတ မြင်လျှင်	၈၀

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[အ]

အဇာတသတ်အား ဖြားယောင်းပုံ	၄၁၆
အဇာတသတ် ကန်တော့ချိန်	၄၃၇
အဇာတသတ် ထိတ်လန့်နေခြင်း	၄၃၅
အဇာတသတ် ဘုရင် ဖြစ်ပြီ	၄၂၂
အဇာတသတ်မင်း သာသနာပြုပုံ	၅၂၁
အဇာတသတ်မင်းကြီး သောကပူဆွေး ဗိုကြွေးပုံ	၅၁၂
အဇာတသတ်မင်း သံဝေဂရပုံ	၄၂၅
အတိလီနဝီရိယ	၃၃
အတိသုရော	၄
အတုမရသော အသရေဖြင့်	၂၉
အတုမရှိသော ပြည်ကြီး ဖြစ်လတ္တံ့	၂၀၄
အတိုင်းမသိသော နတ်ချမ်းသာကို ခံစားပြီးမှ	၂၆၁
အတိုင်းမသိ ပြည့်စုံသည်သာ ဖြစ်၏	၂၁၉
အတ္တသမ္ဘဝံ	၄၇၇
အတ္ထိဇေသဗြာဟ္မဏ	၃၈၂
အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့်	၂၀၇
အဓိကာရ	၃
အနာဂတံသ အဘိညာဉ်	၃၄
အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍	၉၈
အနာဂါဓေပရိဗ္ဗဇေ	၂၃၄
အနာဂါမ် ဥပါသကာကြီး	၄၁၄
အနာဒေယျဝါစာ	၃
အနန္တရိယကံအကျိုး မှတ်ချက်	၃၄၀
အနန္တကပ္ပသဉ္ဇိတ	၁
အနန္တဇိန	၄၈
အနန္တဂေါစရံ	၃၉
အနန္တညာတော မာတာပိတူဟိ	၁၁၃
အနုပိယာကို အမိအရာထား၍	၂၀၅

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အနုပလိတော	၄၆
အနုလောမဉာဏ်	၃၅
အနုဏ္ဏတော	၆၁
အနုရုဒ္ဓါ၏ဖခင် ရှင်းချက်	၁၂၈
အနော်မာမြစ်	၂၅
အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရား	၉၅
အနောက်မျက်နှာ လေသာနန်းတံခါးကို ဖွင့်၍	၁၅၇
အနုဘာရ၏ ဥစ္စာဟုဆို၍ ယူလေကုန်	၁၂၉
အပရာဇိတပလ္လင်တော်	၃၀
အပရိဟာနိယသုတ်တော် ပါဠိအနက်	၄၅၅
အပရိဟာနိယတရား ၇-ပါး	၄၅၂
အပါကဋ္ဌသုကြွယ်	၁၂၃
အပူဇော်ခံရသော ဆရာငါးမျိုး	၄၁၈
အပိုင်စားရခြင်း	၄၀၀
အပျော်ကစားရန် ရေကန်တော်	၁၅
အဖဥစ္စာဟူက သားရဲမြဲဓမ္မတာ	၁၁၂
အဖိုးတသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာကို အပ်ပြီးလျှင်	၂၃၃
အဖိုးတသိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်	၂၂
အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်သော ပတ္တမြားရတနာကို ပေး၏	၂၂၅
အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်သော ယောက်ျား ပေတကား	၂၃၂
အဖိုးထိုက်သော ရတနာတို့ကား အလွန်များ၏	၂၂၄
အဖျော်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေး၍	၁၂၈
အဘိပတ္တယိ	၃
အဘိပါရက တရားပြပုံ	၃၂၄
အဘိနိဇ္ဈာယိတတ္ထ	၃၇
အဘိသိက်ခံ စည်းစိမ်တော်စံပုံ	၁၉
အဘယ်ကို ရည်မှန်း၍ ပြုရသနည်း	၈၂
အဘယ်ကြောင့် စန္ဒကူးနံ့ ကြာဝတ်နံ့ တို့ဖြင့်လှိုင်ပျံ့သနည်း	၁၅၅

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အဘယ်သို့ ဆိုးရည်ကျိုရတုံအံ့နည်း	၇၃
အန်ကစားရာမဏ္ဍပ်သို့ရောက်သောအခါ	၁၁၉
အမိတောဒနမင်း၏ သားဖြစ်၍	၁၃၄
အမောင်ကားအလွန်စိမ်းကားရက်စက်၏	၃၄၁
အမတ်မိုက်၏အမှား	၅၆၅
အမွပါလိကာ	၄၆၁
အမျိုးသမီးနှင့်ရဟန်းတော်	၄၉၂
အမျက်စောင် မာန်ကြီးသဖြင့်	၃၆၉
အမျက်ရန်ငြိုးအခိုးအလှံကို လွှတ်၏	၇၁
အမြဲမရှိသောသဘော	၃၄
အမြိုက်တရားဟောကြား ပြသတော်မူလျက်	၂၄၈
အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလေ၏	၁၅၈
အရုဏ်တက်သောအခါကပင်	၂၅၇
အရုဏ်မတက်မီပြန်ကြွသဖြင့်	၇၂
အရူပဈာန်များရတော်မူခြင်း	၃၂
အရောရောဆွမ်းကို မြင်တော်မူ၍	၂၆
အရိုးဓာတ်တော်ဆက်စပ်ပုံများ	၄၈၀
အရွယ်တူမျှသော ယောက်ျား တပါးနှင့်သာလျှင်	၁၆၁
အရှင်အဿဇိကိုတွေ့သည့်မှစ၍	၈၄
အရှင်အာနန္ဒာ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များ	၄၇၉
အရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးပုံ	၄၉၄
အရှင်အာနန္ဒာ တောင်းပန်ခြင်း	၄၇၈
အရှင်အာနန္ဒာ ဘုရားပင့် ကြပုံ	၃၆၆
အရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုပုံ	၄၆၄
အရှင်အာနန္ဒာ ရဟန္တာဖြစ်ပုံ	၅၂၂
အရှင်ဥပါလိ၏ သြဝါဒများ	၁၄၆
အရှင်ကစ္စာယန ဥဇ္ဇေနိပြည်ပြန်ခန်း	၁၈၃
အရှင်စုန္ဒနှင့်တကွဘုရားထံတော်သို့ကပ်၍	၄၇၂
အရှင်စူဠပန် ရဟန္တာဖြစ်ပုံ	၁၉၂
အရှင်စူဠပန်၏ အဘိညာဉ်တန်ခိုး	၁၉၃
အရှင်ပိဇ္ဇာလကို မြင်လျှင်	၂၉၄

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အရှင်ဘဒ္ဒိယ	၉၀
အရှင်မဟာနာမ	၉၀
အရှင်မောဂ္ဂလာန်တန်ခိုးပြိုင်ပုံ	၃၇၁
အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဝဋ်ကြေး	၄၇၃
အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုတားမြစ်ခြင်း	၃၈၄
အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဘေတီတော်ကို စေတီတည်ထားခြင်း	၄၇၄
အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပုံ	၄၇၄
အရှင်မောဂ္ဂလာန် လုပ်ကြံခံရပုံ	၄၇၃
အရှင်မဟာကဿပ၏ ကြေငြာချက်	၅၁၇
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတံသာ ထေရ်ကြွလာပုံ	၅၆၆
အရှင်မဟာယသကြိုးစားတော်မူပုံ	၅၂၉
အရှင်ဝပ္ပ	၉၀
အရှင်သာရိပုတြာတန်ခိုးပြပုံ	၄၆၆
အရှင်သာရိပုတြာသာသနာတည်စေလိုပုံ	၃၈၅
အရှင်သုဘဒ်ထေရ်မှတ်ချက်	၄၉၉
အရှင်သောဏမထေရ်ကိုခေါ်စေ၍	၂၀၈
အလုပ်အကျွေး မထေရ်များ	၁၃၅
အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သုမနထေရ်ကို	၁၆၈
အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့၏	၁၂၀
အလှူညီးညီး ယိုစီးဘနန်းသော	၂၄၇
အလှူရွံ့ရွံ့ ပုလဲမြသား ခြယ်စီထားသည့် ပတ္တမြားနားတောင်းလည်း-	
ရှိုကုန်ထသော	၁၄၃
အလောင်းတော်ကပိလပုဏ္ဏားသည်	၂၀၄
အဝတ်မဆည်း အချီးနှီးသော	၇၅
အဝိဇာတိတဋ္ဌာန	၃၀၃
အဝိဇာကုန်ရက်ကိုပယ်ဖျက်စွန့်ခွာလေပြီ	၂၇၀
အသပြာပေါင်းရှစ်ဆယ့် ခုနစ်ကုဋေရှိ၏	၁၆၁
အသပြာတထောင်ထိုက်သော ပုဆိုးကိုပေး၏	၁၅၅
အသုဘာယ	၂၆၅
အသာရေ သာရမတိနော	၉၉

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အသာရေထွာ	၆၁
အဟောသုခံဟူသော ဥဒါန်းကို မြည်တမ်းမိပါသည်	၁၃၀
အာကာတိမ်ညွန့်မှ	၉
အာဂတပါက သဌေးဟုတွင်၏	၁၆၇
အာတုရံ	၂၆၅
အာယုပရိစ္ဆေဒကို ဆင်ခြင်ပြန်လျှင်	၁၁
အာလောက ကသိုဏ်းကို ပွားစေ၍	၃၆
အာသဝေါကင်းပြီးသော နန္ဒာထေရီ ဘိက္ခုနီမ	၅၃၁
အာသဝေါကင်းလတ် ရဟန္တာမြတ်ဖြစ်၍	၁၄၄
အာဠဝက အပူဇော်ခံရပြီ	၄၁၃
အာဠဝက တရားရပြီ	၄၁၁
အာဠဝက တိုက်ခိုက်ပုံ	၄၀၅
အာဠဝိပြည်ကို အစိုးရသောမင်းသည်	၄၀၀
အားလုံး ငိုကြွေးကြခြင်း	၅၀၃
အေးလှသော ရေချမ်းဖြင့်	၁၉၅
အံ့ဩဖွယ်သရက်ပင်	၃၀၅
အိုး၏ အတွင်း၌ပါမူ ငါ၏ ဥစ္စာတည်း	၂၃၁
အိပ်မက်ကြီးငါးပါးကား	၂၈
အိမ်ရှေ့နှင်းမည်ဟု ကြံ၍	၁၀၈
အိမ်ထောင်မပြုလိုပုံ	၁၅၉
အောင်သွယ်မုဆိုးကြီး	၃၂၇
[ဣ-ဤ]	
ဣစ္ဆိတံ ပဋိတံ တုယံ	၁၂၆
ဣဒ္ဓါဘိသင်္ခါရကို စီရင်၍	၃၉၅
ဣန္ဒြေမဖောက်မပြားပဲ အပါးကသာ လိုက်၏	၃၆၂
ဣဿာတရားတို့ကို မပွားစေအပ်	၂၁၇
ဤ ထမင်းချက်အိုးကို ညောင်စောင့် နတ်အား ပူဇော်ချေ	၄၀၁
ဤမျှလောက်ဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းကို မပြုပါလင့်	၂၇၂
ဤရဟန်းကား တန်ခိုးကြီးမားရုံမက	၄၀၈

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဥ]

ဥစ္စာနှစ်ကို စွန့်ပစ်မခွာ စောင်မ ကာလျှင်	၂၂၂
ဥစ္စာရှင်လက်သို့သာ ရောက်စေသော	၄၃၀
ဥက္ကာကရဇ် နွယ်မြစ်တော်ရိုး မင်းအမျိုးမှ	၁၈၂
ဥက္ကာကရဇ် မင်းစစ်ကေနိ	၁၂၀
ဥတေနမင်း၏နေရာ ကောသမ္မိပြည်၌	၁၁၄
ဥတေနမင်း လေးနှင့်ခွင်းပုံ	၃၅၇
ဥတ္တိဋ္ဌေ နပုမဇ္ဇေယျ	၁၀၆
ဥတ္တရာအမည်ရှိသော ခင်ပွန်းအား	၂၇၈
ဥတ္တရာသဋ္ဌ နက္ခတ်	၆
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်	၃၄
ဥပကဝတ္ထု	၄၆
ဥပညိဿံ	၆၀
ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ	၇၉
ဥပတိဿပရိပိုင်သည်	၈၁
ဥပနိ ဝတ္တတိ	၆၃
ဥပရေဝတသာမဏေ၏ တင့်တယ်ခြင်း	၁၆၉
ဥပါလိဆတ္တာသည်	၁၂၂
ဥပါသိကာမ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ	၃၀၇
ဥမ္မာဒန္တိအလှ	၃၂၂
ဥယျာဉ်တွင်း၌ သီတင်းသုံးတော် မူသော	၁၄၇
ဥယျာဉ်တော်အတွင်းမှာ ပူဇော်ကာ	၁၅၈
ဥရုဝေလ တော၏အနီး	၂၈
ဥရုဝေလာယံ	၁၀၁
ဥသိရဒ္ဒဇတောင်	၆
ဥသျှောင်ထုံးမင်္ဂလာ	၁၀၈

[ဦ-ဦး]

ဦနောဒရော	၆၂
ဦးခေါင်းမှ ဆံတို့ကို ဖြတ်စေပြီးလျှင်	၁၈၄
ဦးဆံဖားရား ကြဲကုန်လျက်	၆၄

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဇ-ဇ]

ကေသာဋ္ဌကဘဝ	၁၅၀
ကောဒသမမြောက်သော မဟာသမ္မတ မင်းမှ စ၍	၂၀၃
တေဒဂ်ရသော ထေရီမကဲ့သို့	၂၈၂
တေဒဂ် ၅-တန် ရှင်အာနန်	၁၃၉
ညွှန်သည်မြတ်စွာဘုရား	၇၀
ဩဒါတကသိုဏ်းကို စီးဖြန်းလျက်	၁၈၇
ဩဝါဒဒေသနာတော်	၄၈၀

[က]

ကကုသန်ဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ	၉၃
ကစ္စာယန ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းပြု၍	၁၈၅
ကစ္စာယန ပုရောဟိတ်	၁၈၂
ကဏ္ဍကမြင်းတော်	၂၅
ကမ္မလာနီ အဆင်းရှိသော အုတ်တို့ဖြင့် ရံလျက်	၁၅၅
ကမ္မလာသင်္ကန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်း ပူဇော်၏	၂၀၃
ကမ္မက္ခယကရေန	၃၉၉
ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာကို စီးဖြန်းရာတွင်	၂၀၇
ကပိရာဇဇာတ်	၁၁၅
ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌	၁၁၄
ကတိကဝတ်ကိုဖျက်၍	၄၉
ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ	၂၁၄
ကဿပဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ	၉၃
ကဿပတို့ တပည့်ခံကြပုံ	၇၆
ကလ္လဝါဠ ရှာကြီး၏အတွင်း	၈၅
ကာမချမ်းသာကို မြှန်နှိုး၍	၄၈
ကာမဂုဏ်ဟူသော အမှိုက်ကိုစု၍	၂၉၀
ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းကို အလို မရှိပါ	၁၅၉
ကာမပင်္ကောတိဏ္ဍေ	၁၁၀
ကာယိကသုခသည် သောမနဿ	
ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း	၃၂

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကာလာသောကမင်း ကုညီခြင်း	၅၃၀
ကာလာသောကမင်းကြီး	၅၂၈
ကာဠုဒေဝီလရသေ့ နိမိတ်ဖတ်ပုံ	၁၁
ကာဠုဒေဝီလရသေ့အကြောင်း	၁၂
ကာဠုဒါယီ ပင့်ခဲပုံ	၁၀၁
ကာဠုဒါယီ မထေရ်ကျော်သည်	၁၈၃
ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးခုနစ်ယောက်	
တို့တွင်	၂၆၈
ကိကီမင်းသမီးဘဝ	၃၂၁
ကိလေသာစိတ် မဆိတ်ညံ့သည်	၂၁၇
ကိလေသာမှောင်လွမ်းလျက်	၉၅
ကုသိနာရုံပြည်မှန်	၄၈၇
ကုသိနာရုံသို့ ကြွတော်မူခြင်း	၄၈၂
ကုက္ကုဋ္ဌနတ်သားသည် မိမိစိတ်ဖြင့်	၄၁၇
ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုနှင့် နိယာတ	
ဗျာဒိတ်	၂၀၁
ကုသိုလ်ကို ရောင်း၍မရ	၁၂၆
ကုသိုလ်ဆယ်ပါး ပွားများလတ္တံ့	၂၆၉
ကုသိုလ်နှင့် ဗျာဒိတ်ရပုံ	၂၁၃
ကူးမြောက်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းစွာ	
ထသော	၃၉၀
ကောကနဒိ	၁၉၁
ကောဏာဂုံဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ	၉၂
ကောန္တတိဿထေရ် မှတ်ချက်	၅၆၄
ကောသလမင်းကြီးအံ့ဩရပုံ	၃၉၇
ကံကောင်းပေါ်လာပြီ	၃၂၉
ကန်တော့ဆွမ်းရခဲခြင်း	၅၃၃
ကောက်ဦးဒါနများ	၈၉
ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွ၍	၁၀၄
ကောင်းကင်အလုံးမှ ချီ၍	၁၀၅
ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားသော	
ဝိဇ္ဇာဓိရုံ	၂၃၀
ကောင်းကင်မှ ကြွတော်မူပုံ	၁၇၆

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကောင်းစွာကြက်အပ်သော ကုန်ရက်	
ဗိတန်နှင့်	၁၈၁
ကောင်းကင်သို့ မပျံပါလင့်	၂၉၃
ကောင်းမြတ်သော သုတမင်လာကို	၂၄၀
ကင်းနှင့် ထောင့်တ် ပဋိပက္ခ	၄၄၆
ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်ပြီ	၂၇၄
ကပ်ဝေးကြောင့် ပြေးကြရပုံ	၃၄၈
ကိုးစားယုံမှတ်လောက်အောင်	၅၆၀
ကိုးကွယ်ရန် ဆရာရှာပုံ	၄၃၆
ကိုယ်ကို မီးတိုက်ပူဇော်ခြင်း	၅၆၀
ကိုယ်လုံးလျှော့၍ ကြည့်တော်မူားတည်း	၄၈၁
ကျီးအာသီးနှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းသည်	၂၁၆
ကျေးဇူးသိတတ်သူ	၅၃၇
ကျက်သရေတိုက်ခန်း၌ ရှိပါ၏	၂၂၉
ကျောက်စက်ယန္တရားဆင်ပြီ	၄၂၆
ကျောက် စပိတ် လေးလုံးကို လှူပြန်၏	၄၁
ကျောင်းတဆောင်ကျစ် ဆောက်စေ၏	၁၃၃
ကျောင်း၌သံဃာတို့ကား အလွန်များ၏	၁၉၄
ကျောင်းများပျက်စီးရခြင်း မှတ်ချက်	၅၂၁
ကျောင်းရောက်ချပုံ	၃၀၂
ကျွန်များ တောင်လှန်စေကြ၍	၁၆၃
ကျွန်းကြီးလေးရပ်ကို အုပ်ကွပ်စိုးမိုး	
နိုင်လတ္တံ့	၁၅၆
ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် ဝန်းဆောင်ပတ်ရံ	
တိုင်းနိုင်ငံ၌	၁၄၃
ကြီးစွာသော တင်လဲရည်အိုးကိုထား၍	၁၉၅
ကြီးမားသောအကျိုးပင် ရှိသော်လည်း	၁၁၃
ကြီးမားသော သာဝကပါရမီဉာဏ်၏	၈၅
ကြေးမှံသဏ္ဌာန် အလှိုလက်သော	၁၆၉
ကြင်နာစုံမက်သော သားပါတကား	၁၂၁
ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်မာန်	
ဒေါသကြီး၏	၁၂၂
ကြည်ညိုချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားဖြင့်	၄၁၄
ကြုံလို့သောကိုယ်ရှိသော ရသေ့ငါးရာတို့၏	၇၇

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က-ခ]	
ကြုံးဝါးသံ ၃-ခွန်း	၉
ကြုံးရှည်များလျား လွတ်ထားကုန်ဘိ သကဲ့သို့	၃၉၀
ခမည်းတော် အနာဂါမ်တည်ခြင်း	၁၁၃
ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ အရိယာဘဝ	၁၀၆
ခရလောမဘိလူး	၃၈၇
ခရီးသွား အာဂန္တုသာ ဖြစ်သည်	၂၉၉
ခေမမိဂဒါ ဥယျာဉ်၌	၁၄၀
ခေမာချွတ်ခန်း	၂၆၄
ခေမာနိုးသော်	၁၁၅
ခေမာအမြိုက် နိဗ္ဗာန်ဆိုက်အောင်	၂၆၆
ခန္တိဝါဒီ ရှင်ရသေ့ ဖြစ်သောအခါ	၅၁၄
ခက်ခဲသောအရာ၌ သင်္ကာယနုရိ၍	၁၃၈
ခုဇ္ဈတ္တရာ ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ	၃၅၅
ခုနစ်အိမ်ပြန်အောင် ကိုယ်နို့မွှေးကြူ၏	၁၆၀
ခုနစ်ပြည်ဆောင်မင်းတို့ ဓာတ်တော်ဝေ ဆုတောင်းပုံ	၅၁၃
ခုနစ်ရာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ	၅၂၀
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေး၍	၂၆၀
ခါးပန်းတော်ကိုရှည်အောင် ဖန်ဆင်း၍	၅၅၈
ခင်ပွန်းကောင်းမှ မွန်မြတ်ကြောင်း	၃၆၆
ခေါင်းပါးသောအကျင့်	၁၇၄
ခိုက်ရန်ပြုရာ ပြစ်များစွာ	၃၆၈
ချေးညွှန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်သဖြင့်	၁၉၂
ချော်ချွတ်မိသော မိစ္ဆာဉာဏ်ဖြင့်	၃၇၃
ချင်ခြင်းငါးပါး ဖြစ်ပါသည်	၇၈
ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြောင်း တရား ၂-ပါး	၅၄၈
ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်ရိုသေခြင်း ရိုသဖြင့်	၂၈၁
ချစ်လင်ပုဏ္ဏ	၂၇၃
ချမ်းအေးစွာသော နံ့သာရည် ပျောင်းကဲ့သို့	၂၇၇
ခြေရာလက္ခဏာ	၃၅၃

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ခ]	
ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသော အသံဖြင့်	၁၉၄
ခြောက်ပါးသော နတ်ဘုံသော်လည်း အကုန်ပျက်သုဉ်းဘိရာ၏	၁၄၅
ခွေးလိမ္မာကလေး	၃၄၂
[ဂ-ဃ-င]	
ဂဇင်္ဂလနိဂုံရွာ	၆
ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကြွလေပြီးသော်	၂၂၁
ဂရုဓမ္မတရား ရှစ်ပါး	၂၅၁
ဂဠုန်ငှက်ဟန် ဖန်ဆင်းပြီး	၃၇၆
ဂဠုန်ယာဉ်ပျံ	၃၃၅
ဂီဟိသမ္ပတ္တိကို ခံစားပြီးမှ	၂၃၁
ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော	၅၈
ဂေါတမောသကျပုဂံဝေါ	၁၄၂
ဂေါတမဘုရားနှင့် ပြိတ္တာများ	၉၃
ဂေါတမရဟန်းကြီးထံ နည်းခံ၍	၇၇
ဂေါပါလမင်းသားဟူသော အမည်ကို မှည့်၏	၁၈၅
ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်း မသိပါ	၄၀၃
ဂုဏ်ဝါတုမျှသော သာကီဝင် မင်းသား တို့နှင့်	၁၁၈
ဃဇ္ဇေသိ	၁၇၈
ဃနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံ	၂၈
ဃနာနို့ဆွမ်းရှင်းချက်	၂၉၆
ငရဲသဘော	၃၃၉
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်	၇
ငလျင် တော်ဟိန်းသကဲ့သို့	၂၉၄
ငါကား ဒေဝဒတ်ပင်တည်း	၄၈၇
ငါနှင့်ကြုံက တုန်လှုပ်ရမည်	၂၅၆
ငါဘုရားထံသို့သာ လျင်စွာလာလော့	၄၂၉
ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မစံလိုသေးဟု ဆိုဖူးပါသည်	၄၇၆
ငါ၏သင်္ကန်း၌ မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်သည် မှန်၏	၄၈၃

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၁]

[၂]

ငါ့ဦးခေါင်းသော်လည်း ခုနစ်စိပ်ကွဲရာ၏ ၂၇၇
 ငါ့ကိုကြင်နာမှု ငါနှင့်အတူ သင်
 မှဟန်းပြုပါ ၁၂၁
 ငါ့ရင်နှစ်စုံလည်း ရှင်ချစ်ဘုရား
 ယူလေပြီ ၂၁၉
 ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ မြန်စွာထွေးသော
 ငါးဆယ်လေးကုဋေ ကြွယ်ဝသော
 ငါးမိကျောင်း၏ ဦးခေါင်းတူပြီ
 တောကိုမိ၍ ၁၁၆
 ငါးရာမျှသော ဒေဝစွာရာ
 ငါးရာသာ သူခစားတို့၏
 အကြီးဖြစ်သော ၁၁၉
 ငါးရာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား
 ကျေးမွေး၏ ၂၂၂
 ငါးရပ်သော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့်
 ငယ်ဖော်ဆန္ဒကို အမြီးကဆွဲစေလျက်
 ငြိုငြင်စွာ ကျင့်ရထသော ၆၀

စာပါဟူသော သမီးငယ်တယောက် ၄၆
 စိတ္တကတံ ၂၀၁
 စိတ္တသတို့သားဟူသောအမည်ကို မှည့်၏ ၂၁၄
 စိတ်တူသော ဇနီးမောင်နှံ ၂၂၀
 စုလမ်းပွန်းချွန်တဝင်လော ဇနပ်
 ကျောင်း၌ ၁၁၃
 စုဋ္ဌကလ မဟာကာလ ၈၉
 စုဋ္ဌပန္နက ၁၈၉
 စုဋ္ဌနံ၏ လူထွက်ရန် အကြံ ၁၉၁
 စုဋ္ဌပန်သည် ယခုမှသာ ဉာဏ်လေးသည်
 မဟုတ် ၁၉၉
 စုဋ္ဌာမဏိပုထိုးတော်တည်၍ ၂၂
 စေတီများ တည်ဆောက်လိုပုံ ၅၅၁
 ဝင်အင်္ဂါလေးပါး ဝန်းရံလျက် ၁၂၂
 စေတင်ပွဲစဉ်ပုံ မှတ်စု ၅၅၇
 စစ်သူကြီးကတော် ၃၂၃
 ဝင်ချွန်အား ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း ၁၉၉
 ပကြိုဦး၌ လဲတော်မူသည် ၂၇
 စကြာဝတေးမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်လတ္တံ့ ၂၅၄
 စကြာမင်းအဖြစ် အကြိမ်တထောင် ၁၃၄

[၃]

[ဆ]

စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး ၉
 စတုမရနှင့်ယှဉ်သော ဘောဇဉ်ကို
 လုပ်ကျွေး၍ ၅၅၆
 စတုမရ လှူဒါန်းခြင်း ၅၆၃
 စတုရာသီတိပါဏသဟဿာနိ ၄၁၅
 စတုတ္ထအကြိမ် ဆေးကျခြင်း ၁၄၅
 စတုတ္ထဗျာန်အဘိညာဉ်ကိုဝင်စားပြီးလျှင် ၁၉၃
 စတုတ္ထဗျာန်မှ ထတော်မူ၍ ၃၂
 စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း၏ ယာဉ်ငါးပါး ၄၄၆
 စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်း ရှေးကောင်းမှု ၄၄၇
 စန္ဒာနီရီဇာတ်တော်ကို ဟောခြင်း ၁၀၇
 စန္ဒဂုတ္တမင်းကြီး ၅၄၁
 စန္ဒဂုတ္တ၏ စွမ်းရည် ၅၄၁
 စန္ဒဂုတ္တသတို့သား ၅၄၉
 စာပါလစေတီအရပ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ ၄၇၅

ဆဋ္ဌမာအကြိမ် ဆေးကျခြင်း ၄၄၇
 ဆတ္တံ ဥဿာပေတွာ ၅၂၆
 ဆရာအထံသို့ ကျိုးနွံပူဇော်ခြင်းငှါ ၈၄
 ဆရာအား ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုခြင်း ၁၉၇
 ဆရာမိဝကကိုပို့၍ ၁၁၅
 ဆရာသက်လွန် ပညာချွန် ၈၁
 ဆရာဒေဝဒတ် တိုက်တွန်းသောကြောင့်
 ကြံမိလေသည် ၄၂၁
 ဆရာသင်အပ်သော ဂါထာကို
 ကောင်းစွာ သရဇ္ဈာယ်၏ ၁၉၈
 ဆာဗုဒ္ဓိကိုမဲ့ ဆင်းရဲခြုံငြင်သော
 နှလုံးဖြင့် ၂၇၉

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဆ]

ဆီမီးတိုင် တထောင်ဖြင့်	၁၂၄
ဆီမီး၊ ထီးဖြူ၊ တံခွန်တို့ဖြင့်	၂၄၆
ဆီမီးနှစ်ထောင် ပူဇော်ပြန်သောကြောင့်	၁၂၅
ဆုတောင်းမှုနှင့် ဗျာဒိတ်တော်	၃၂၀
ဆေးဒန်း မြင်းသီလာကို နံ့သာရည် တို့ဖြင့် သွေးပြီးလျှင်	၁၅၄
ဆေးအတတ် တတ်ပြီ	၄၄၀
ဆေးအတတ် သင်ကြားပုံ	၄၄၀
ဆံပင်ရောင်း၍ ဆွမ်းကပ်ပုံ	၁၈၄
ဆန္ဒအမတ်ကို လိုက်စေပြီးလျှင်	၂၃
ဆန်မွှေးစီမံပုံ	၂၀၅
ဆင်စွယ်ဖြင့်စီသော ယပ်ကို	၅၂၃
ဆင်မင်း ဝမ်းနည်းပြီး ကံကုန်ပုံ	၃၆၇
ဆုံးမခွင့်တောင်းကြပုံ	၃၇၀
ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုသောကာလ	၁၆၇
ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပုံ	၂၆
ဆွမ်းခံ၍ မျှတတော်မူခြင်း	၂၇
ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်း	၁၀၅
ဆွေမျိုးဘဝနိုး၍ ချစ်ကြပုံ	၃၃၃
ဆယ်ပါးသော သီလကို ဆောက်တည်၍	၉၂

[ဇ]

ဇဋ္ဌိလဟူသော အမည်ကို မှည့်၏	၂၃၁
ဇဋ္ဌိလသဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်လာခြင်း	၂၃၂
ဇနပဒကလျာဏီဟူသော အမည်ဖြင့်	၂၈၃
ဇနပဒကလျာဏီမှာလိုက်ပုံ	၁၀၈
ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် ကျယ်ဝန်းပါသေး၏	၈၁
ဇမ္ဗူဒေရွှေစဉ်ကဲ့သို့	၁၈၂
ဇမ္ဗူရစ်ရွှေတို့ကို ပန်းခိုင် ပြုလုပ် သောကြောင့်	၂၃၅
ဇမ္ဗူ သပြေသီးစသည်	၇၃
ဇာတိမာန်ဖြင့် ခက်ထန် တင်းမာလှ ပါသည်	၁၂၂
ဇီဝက၏ မိခင်	၄၃၈

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဇ-ဈ-ည]

ဇီဝက၏ ရှေးဆုတောင်း	၄၃၉
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်	၃၀၀
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍	၂၂၀
ဇေတဝန်ပုဗ္ဗာ လှည့်လည်ကာဖြင့်	၁၁၅
ဇေတဝန်မှတ်ချက်	၃၀၁
ဇေဋ္ဌောဟမသို့ လောကဿ	၉
ဇောတိကပစ္စည်း လှူ၍မရပုံ	၂၃၇
ဇောတိပါသာဏကျောက်တို့၏ ရောင်ဟုန်ကြောင့်	၂၂၇
ဈာနလာဘီရဟန်းသည်	၄၅
ဈာယနီတေဒဂ်အရာ၌ ထားတော် မူသတည်း	၂၈၈
ဈာန်သမာဓိတန်ခိုး	၄၈၃
ဈာယန္တိ	၄၈
ညချမ်းအခါ ပန်းနံ့သာလက်စွဲလျက်	၁၂၃
ညီတော်မင်းနန် သပိတ်ထမ်းရပုံ	၁၀၈
ညီတော်တိဿ ရဟန်းပြုပုံ	၅၅၀
ညစ်ကြေး သမ်းမို့ ခြင်းမရှိ	၉
ညည်းတွားမြည်တမ်းလျက်	၄၇
ညောင်စောင်းကြား၌ အလျား မှောက်၍သာ	၂၈၀
ညာဏ်ကွန်ရက်အတွင်းသို့ ဝင်လာ၍	၃၆၉

[တ]

တဉ္ဇတုမှသည် တဉ္ဇတုသို့	၆၄
တအူချာဆင်း လင်ရင်းဥပဇာဇ်	၂၈၄
တခုသော သံသယကို ကင်းစေလျက်	၂၉၂
တချောက်ချားချား တမှုက်ငင်ငင်	၅၂၀
တန်ခိုးပြာဋိဟာ	၅၆၇
တန်ခိုးပြာဋိဟာပြတော်မူခြင်း	၁၀၄
တန်ခိုးဖြင့် နတ်ပြည်ကို ကွယ်ထားပြီ	၃၇၀
တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုကြား၍	၁၉၀
တစပဉ္စကကို သင်စေ၍	၂၁၃
တပည့်ကြောင့် ချီးမွမ်းခံရပုံ	၂၁၀

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[တ]

[တ]

တဆယ့်ငါးကြိမ်မြောက်သော	၁၁၇
တဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော အရပ်၌	၁၂၉
တဆယ့်လေးလံကွာ	၄၃
တဏှာ၁၀၀၀ရိက္ခိဏံ	၂၃၄
တတိယအကြိမ် ဆေးကျခြင်း	၄၄၃
တတိယ သံဂါယနာတင်ခြင်း	၅၇၀
တထောင်မျှလောက်သော ဘိက္ခုနီမ တို့ထံ၌	၂၆၇
တပါးသောဆုကိုသာ ငါပေးအံ့	၉၂
တပည့်များမွေးခြင်း	၄၃၃
တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူ၍	၈၈
တရားဦးနာ၍ သိရန်ဆုတောင်း	၈၈
တရားစကား ပြောကြားခြင်း	၃၃၈
တရားကောင်း နာကြားကြပြီ	၃၃၄
တရားတော်ကို အကျယ်ဟောခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ	၈၂
တရားတော်ဂမ္ဘာရဖြစ်ပုံ	၃၁၉
တရားဓမ္မစကြာကို ဟောတော်မူပြီးပြီ	၅၀၆
တရားရေချမ်းဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းတော်မူအံ့	၁၇၈
တရိုက်မက်မက်ပြန်ခဲ့၍	၂၇၉
တလျှပ်လျှပ်တညီးညီးအံ့ချီးစဖွယ်ဖြစ်၍	၁၅၂
တာဝတိံသာ ကြွတော်မူပြီ	၃၁၁
တိဏသန္ဓေခံ	၄၂
တိတ္ထိဘောင်မှ ပြောင်းလာသူများ ကျင့်ဝတ်	၄၉၉
တိတ္ထိရဇာတ်တော်	၅၆၈
တိဿဗြဟ္မာကြီး	၅၃၂
တိဿသာမဏေ ပညာသင်ပြီ	၅၃၆
တိဿလုလင် သာမဏေဝတ်ပြီ	၅၃၄
တုဏ္ဏိလဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍	၉၁
တုန်လှုပ်လှုပ်ပေါ်သော ဣန္ဒြေရှိ၏	၅၄၇
ဘူလကာရီအမည်ရှိသော မြောက်ကျွန်းသူ	၂၃၇

တူးတိုင်းတူးတိုင်းပင် ရွှေအိုးငွေအိုး တို့ကိုသာ၍	၂၄၁
တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းပုံ	၅၁၀
တေလပနာဠိနိဂုံး၌နေသော သဌေးသမီး	၁၈၅
တောချုံသစ်ပင်တို့ကိုနိုင်စက်၍	၄၄၅
တော်ပုံတင်ဟည်းလျက်	၁၇
တံခွန်ကုက္ကား မုလေးပွားတို့ဖြင့်	၂၄၃
တင့်တယ်ကောင်းမြတ်သော အကျုံးဖြင့်	၂၇၈
တောင်မျက်နှာ ရှစ်ပယ်စာခန့်တွင်	၁၅၅
တောင်းလာမှုကြည်ဖြူသော စေတနာဖြင့်	၂၆၈
တိုင်းကားနိုင်ငံကို ပုန်ကန်သော ခိုးသားဖြစ်အံ့လော	၃၉၁
တွေဝေတတ်သော မောဟကို လည်းကောင်း	၁၉၄

[ထ-ဒ]

ထမင်းအိုးမှ ခူးသည်ကို မမြင်ဖူး သောကြောင့်	၁၂၀
ထမင်းဖြစ်ရာမသိကြရှာ	၁၁၉
ထမင်းပို့မသွားဝံ့ ကြပုံ	၂၃၈
ထူးဆန်းလှပသော မိန်းမငယ်၏ သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်း၍	၂၈၅
ထူးမြတ်သောနတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကိုရသည်	၄၀၃
ထူးသောရောင်ခြည်တော်များ	၄၈၅
ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကို ပြုပေ၏	၂၇၅
ထွန်းတိုးထွန်းသန် နှင်တံငါးရာ	၃၇၇
ထွန်းပစ်ပယ် လွန်တင့်တယ်သည်	၁၉၁
ဒန္တော ဒန္တောဟိ	၇၈
ဒဗ္ဗသမ္ဘာရာနိစ	၂၁၈
ဒမ္မကံ	၁
ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်အရာ၌	၁၂၄
ဒိဗ္ဗစက္ခုတေဒဂ်ရ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ	၁၂၃
ဒိဗ္ဗစက္ခု၏စွမ်းအား	၃၃

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၁]

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ရတော်မူပုံ	၃၃
ဒါယကာတို့ သပိတ်မှောက်ကြခြင်း	၃၆၅
ဒိယစုရတနံ	၄၃
ဒီဃကေသာအမျိုးသမီး	၁၈၄
ဒီဃာဝုက္ခမာရဇာတ်	၃၆၁
ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ်က	၁၁၃
ဒုဗ္ဗရိတတို့ကိုပယ်ပစ်၍	၂၁၄
ဒုတိယရှိခိုးခံရခြင်း	၁၄
ဒုတိယသံဂါယနာတင်ပြီ	၅၃၂
ဒုတိယအကြိမ်ဆေးကျခြင်း	၄၄၃
ဒုရဘိဗမ္ဘဝံ	၆၀
ဒုဿိမာရ်နတ်ဝတ္ထု	၃၃၈
ဒေဝဓမ္မရာလှကညာ	၁၀၉
ဒေဝဒဟပြည်	၁၆
ဒေဝဒတ်တောင်းသောအကြောင်းငါးပါး၄၃၁	
ဒေသစာရီ ချီတော်မူခဲ့၍	၁၁၈
ဒေါဏပုဏ္ဏားဓာတ်တော်ဝေပုံ	၅၁၄
ဒေါသဖုံးလွှမ်း၍ နှလုံးမသာရှိရကား	၂၁၆

[၂]

ဓဇေနာနေန သုဇ္ဈန္တိ	၁၄၇
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ	၄၁
ဓမ္မဒိန္နာဟူသော အမည်ကိုမူည့်၏	၂၆၈
ဓမ္မရာဇ်ထွတ်ထား	၁၃
ဓမ္မကာဘိကသဌေးတဦးကိုမြင်၍	၂၁၃
ဓမ္မာသောကမင်းတရား	၅၄၃
ဓမ္မာသောကမင်းသား	၅၄၂
ဓမ္မောဟဝေရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ	၈၉
ဓမ္မဉ္စရေ သုစရိတံ	၁၀၇
ဓမ္မိကပရိဘောဂ မဖြစ်နိုင်	၅၀၈
ဓုတင်္ဂခရဆုကိုပန်	၁၅၀
ဓုတဝါဒါနံ ယဒိဒံ နိသဘော	၁၄၉
နဟင်္ဂနတ်ချက်	၆၂
ဓုပရိဘောဂဝသေန	၁၁၇

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၃-န]

ဓာတ်တော်အားလုံးကိုစုရုံး၍ စေတီ	
တည်ခြင်း	၅၂၅
ဓာတ်တော်စုစုပေါင်းမှတ်ချက်	၅၁၆
ဓာတ်တော်မရလိုက်ကြသူများ	၅၁၅
ဓာတ်တော်များမှတ်ချက်	၅၁၁
ဓာတ်တော်များ ဘုရားရှင်ထံရောက်၍	
စေတီတည်ထားခြင်း	၄၇၁
ဓာတ်တော်များမရ၍ စေတီများတည်ခြင်း	၅၅၃
ဓားခွဲခံမရခြင်း၏အကြောင်းမှတ်ချက်	၄၂၄
နဂါးကို ဆုံးမပုံ	၇၁
နဂါးမင်းစည်းစိမ်ခံနေစဉ်	၃၇၀
နဂါးမင်းရှုံး၍ ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူပုံ	၃၇၂
နန္ဒအသင်္ချေ	၂
နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုပြီ	၁၀၉
နန္ဒိယမည်သော ဥပါသကာသည်	၆၈
နဖူးက ချွေးယိုသောကြောင့်	၁၉၃
နာဠက ရဟန်းပြုခြင်း	၁၁
နာဠကရွာသို့ ကြွပြီ	၄၆၆
နာဠန္ဒမြို့နှင့် ပါဠလိရွာ	၄၅၇
နာဠရ အမည်ရှိသော ဘီလူးသည်	
စောင့်ရှောက်အပ်သော	၁၁၄
နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့် တိုက်ပုံ	၄၂၇
နာဠ ဂိရိ ဆုံးမခန်း	၄၂၉
နဂဏ္ဌအယူရှိသော သူတို့၏ အထံ၌	၂၅၄
နိဂြောဓခရံကျောင်းဝယ် စံပယ်တော်	
မူသောအခါ	၂၄၉
နိဗ္ဗတ္တိတော ပုရေတရမေဝ	၂၅၄
နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်	၃၄
နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ	၈၆
နိရဗ္ဗဒ မှတ်ချက်	၃၇၄
နေစက်ထွန်းတောက် မိုးသောက်သော	
အခါ	၂၉၇
နေဝန်းတထော ထွက်သကဲ့သို့	၁၇၉
နံနက်၌ မင်းခစားခြင်းငှါ သွားလေလျှင်	၂၆၆

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[န]

[ဝ]

နံ့သာဆီတို့ကို ပွတ်လိမ်းလျက်	၂၀၆
နံ့သာလေးပါးတို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းလျက်	၂၀၆
နားထွင်းမင်္ဂလာတို့ကို ပြုလျက်	၂၇၄
နားရာဇရပ်၌ပင် ဥပဒ်ကင်းအောင်နေရ၏ ဝဂဂ	
နတ်ကည ကဲ့သို့သော မင်းခိန်းမ ငါးရာ	
ခြံရံလျက်	၁၁၉
နတ်ချစ်တရားတော်	၃၁၉
နတ်တို့က ပေးအပ်သော ရွှေအိုးတို့ကို	
ဖော်စေ၍	၂၄၀
နတ်တို့ ပူဇော်ခွင့်ရခြင်း	၄၉၀
နတ်ပန်းကုံးကြံ ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း	၄၇၉
နတ်ဗြဟ္မာတို့ ငိုကြွေးကြခြင်း	၄၉၂
နတ်ဗြဟ္မာတို့ ဆည်းကပ်သောပုံ	၄၆၈
နတ်မျက်စိအလား ဝေးခြားစွာဘိ	
တည်ရှိလေတုံ	၁၂၃
နတ်သဘင်တွင် သတိပေးကြခြင်း	၄၀၄
နတ်သမီးရည်မှန်း ကမဋ္ဌန်း	၁၁၀
နောက်ဆုံးသာဝက	၄၉၇
နောင်တော်ဘုရားထံ လိုက်၍	၁၂၀
နှစ်ဂါဝုတ်ကျယ်သော ဂန္ဓကုဋီကို	
ဆောက်လုပ်၏	၂၂၃
နှစ်သက်ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်ခြင်း၏	၂၆၄
နှိပ်စက်ဖူးသော ဝိပါက်ကြောင့်	၁၉၁
နှားလားဥသဘ တဘွန်ကွာ	၄၄

[ဝ]

ပကာသနီယကံ ပြုခြင်း	၄၂၀
ပကုဓကစွာယန	၂၉၃
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပြစ်မှားပုံ	၁၄၅
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘေရ်ငါးရာ	၃၃၀
ပစ္စည်းမပျောက်ရန် ဆုတောင်း	၂၂၅
ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာသော ဘဝ၌	၁၄၆
ပစ္စိမာဘိမုခေါ	၄၂
ပဉ္စမအကြိမ် ဆေးကျခြင်း	၄၄၅

ပဉ္စသီမေဓကို နိစ္စစွဲသုံးလျက်	၂၃၆
ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးနှင့် တွေ့ခြင်း	၂၇
ပညာမရင့်သေးသော သမင်အဖြစ်	
ကပင်	၁၇၂
ပညာတော်၍ မနာလိုခံရပုံ	၃၉၂
ပညာသင်လွတ်ခြင်းအကြောင်း	၃၉၂
ပဌမအကြိမ် ဆေးကျခြင်း	၄၄၂
ပဌမ ရှိခိုးခံရခြင်း	၁၀
ပဌမသံဂါယနာဘင်ပုံ	၅၂၃
ပဌမသံဂါယနာတင်ရာအပုပ်	၅၁၉
ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာထက်၌	၁၁၃
ပဏ္ဍုကမ္မလာဘင်း၍ အကြောင်းကို	
ရှုမြင်လျှင်	၂၂၆
ပထမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏	၁၄
ပထဝိန္ဒရနဂါးမင်းဖြစ်၏	၁၆၇
ပထဝိန္ဒရမင်းသားဘဝ	၁၇၁
ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား	၈၇
ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသော	
ကာလ	၂၁၃
ပဒုမုတ္တရဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌	၂၀၈
ပရိကံအထူးမပြုရပဲ	၃၃
ပရိခိုင်ရဟန်းပြုကြခြင်း	၈၀
ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီ	၄၆၉
ပရိနိဗ္ဗာန် စံရာဌာန	၄၆၅
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပုံ ၂၁-ရက်	၅၁၆
ပလလည်းဆင်မင်း ဆည်းကပ်ပုံ	၃၆၄
ပလလည်းတောသို့ ကြွတော်မူပြီ	၃၆၄
ပါဏံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတာ	၃၉၈
ပါတိမောက္ခ စသံဝရော	၈၆
ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော	၁၉၇
ပါလိလေယျကတောအုပ်၌	၁၁၆
ပိဏ္ဍစာရိကရဟန်းကိုခေါ်၍	၁၉၀
ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး	၂၀၈
ပုဏ္ဏကဘိလူးကိုလျက်	၅၄

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ပ-ဖ]	
ပုဏ္ဏမိစေ့ အင်္ဂါနေ့တွင်	၁၁၆
ပုဏ္ဏသဋ္ဌေးကြီးဖြစ်ပုံ	၂၇၁
ပုဏ္ဏားကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ	၃၈၀
ပုဏ္ဏားတို့ဖတ်သော နိမိတ်စကားကိုမြင်၍	၁၁၂
ပုဏ္ဏား ဂ-ယောက်တို့ လက္ခဏာဖတ်ကြပုံ	၁၂
ပုထုဇဉ်သေက္ခဖြစ်သော သတ္တဝါ	၆၁
ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ရတော်မူပုံ	၃၃
ပုဗ္ဗဗုဒ္ဓသု	၃
ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်မြတ်၌	၁၁၅
ပုဇော်မူ အမွန်မြတ်ဆုံး	၄၈၉
ပုရဏကဿပ သေဆုံးပုံ	၃၀၆
ပုပန်ဆင်းရဲ ကြေကွဲသောနုလုံး ငိုပါသည်	၁၁၃
ပေါက္ခရဝဿမည်သောမိုးကြီးသည် ရှား၏	၂၄၇
ပုံသကူ ကောက်တော်မူပုံ	၇၃
ပန်းအမျိုးမျိုး ပွင့်ကြပြီ	၄၈၈
ပန်းနေရာ အနုမောဒနာကို ပြုလော့	၉၆
ပျားပိတုံး ကျေးငှက် ထွေးကာယှက်၍	၂၆၃
ပျူငှါဆန်းကြယ် သက်ရွယ်မကြီး နတ်သမီးအပေါင်းတို့ဖြင့်	၂၁၁
ပျိုမျှစ်နုနယ်သော အသက်အရွယ် ဂိုကုန်သော	၆၈
ပြန်ပွားကျော်စောသော ဂုဏ်သတင်း မဖြစ်ရအောင်	၂၉၆
ပြဿနာတခုကို မေးလိုပါသည်	၂၅၇
ပြာသာဒ်ဗိမာန်ဝေဇယန်ဘုံကြီး၌	၂၀၁
ပြာသာဒ်လေးထောင့်၏ အနီး၌လည်း	၂၂၇
ပြုံးပြုံးပြက် ထွန်းတောက်သော ပတ္တမြားတောင်ကို	၁၅၂
ဖခင်၏ ဣန္ဒြေကို ငံ့လင့်၍ သည်းခံတော် မူ၏	၉၁
ဖုဿမာသပုဏ္ဏမိယံ	၁၀၁
ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော် မူသောအခါ	၁၇၁
ဖိုတ်ဝင်နေသောဘုရားကြီး	၅၄၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဖ-ဗ-ဘ]	
ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လေပြီ	၁၅၆
ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဆီးလျက်	၂၄၉
ဖွားဖက်တော်ဖြစ်ရပြီ	၁၃၄
ဖွားဖက်တော် ၇ ပါး	၁၀
ဖြောင့်သားဟုတ်မှန်သောသစ္စာတရား	၄၁၁
ဗကဗြဟ္မာကြီး အမြင်မှန်ရပြီ	၃၇၇
ဗကဗြဟ္မာကြီး ငြင်းဆန်ရာ	၃၇၄
ဗကဗြဟ္မာ၏ ရှေးဘဝများ	၃၇၅
ဗဟုပုတ္တကမည်သော ပညောင်ပင် ရင်းဝယ်	၁၆၄
ဗဏ အမည်ရှိသော မင်းတို့သည် လည်းကောင်း	၅၁၃
ဗန္ဓုလစင်္ဂသုကြီး၏ မယားဖြစ်သော မလ္လိကာသည်	၅၀၅
ဗိန္ဒုသဘရမင်းကြီး	၅၄၁
ဗိမ္ဗိမင်းကို လင်းစေမျက်မှောက်	၁၀၃
ဗိမ္ဗိသာရမင်း အဖမ်းခံရပုံ	၄၂၂
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဓားခွဲခံရပုံ	၄၂၄
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေပုံ	၄၂၁
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ	၄၁
ဗုဒ္ဓကို ရန်ငြိုးထားပြီ	၄၁၉
ဗုဒ္ဓကောလာဟလ	၅
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား တိုင်ပင်ခြင်း	၄၅၉
ဗုဒ္ဓသရီရဖြစ်သော ဘုရားကိုသာ	၂၃၅
ဗောဓိအောက်ပြင် ရွှေပလ္လင်မှ	၈၇
ဗျာဒိတ်တော်ကိုကြား၏	၁၇၀
ဗျာဒိတ်တော်ရပုံ	၁၂၉
ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူခြင်း	၉၇
ဗြဟ္မဒေဝဉ္စ	၄
ဗြဟ္မာကြီးအယူလွဲနေပုံ	၃၇၃
ဘင်္ဂဉာဏ်	၃၄
ဘယဉာဏ်	၃၄
ဘဏ္ဍာတို့ကို အသီးအသီး ဝယ်စေပြီးလျှင်	၁၉၆

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဘ]

[ဘ-မ]

ဘဒ္ဒကမ္ဘာမပေါ်လာမီ ရှေးကမ္ဘာဝယ်	၄၁၄
ဘာရဒွါဇ သုလင်္ဂ	၁၈၀
ဘာဝနာ၌ပွေလျော်ချာကိစ္စဖြင့်	၁၂၃
ဘာသိတဿ	၁၈၆
ဘိက္ခုနီမ တန်ခိုးပြနိုင်ပုံ	၃၀၈
ဘိလူး၏အမေးပြဿနာ	၃၈၉
ဘိလူးကြီးအဟန့် ဖန်ဆင်း၍	၅၅၈
ဘိလူးခြေ ကံလှန်ပုံ	၃၈၈
ဘိလူးဖမ်းစားပုံ	၃၈၈
ဘိလူးထံ အစားဆက်ရပုံ	၄၀၁
ဘုရင်ကို ရန်ငြိုးခြင်း	၅၃၈
ဘုရင့်ဘုန်းဟန်ခိုးကျွေးစားပုံ	၅၄၄
ဘုရင့်လက်ကို မကိုင်ရမှတ်ပုံ	၅၆၇
ဘုရားကို လုပ်ကျွေးကြခြင်း	၉၂
ဘုရားကိန်းအောင်းတော်မူသော	
အခါနှင့်	၂၁၁
ဘုရားခုတ် ခုပွင့်ပေသည်	၃၀
ဘုရား ၄-ဆူတို့၏ ပုံတော်များ	၅၄၆
ဘုရားစင်စစ် ကြိုတော်မူပြီ	၁၁၈
ဘုရားမြတ်စွာ ကြိုဆိုလာ	၁၆၄
ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးဩပါဒ်	၅၁၁
ဘုရားရှင်၏နေ့စဉ်ဆုံးမှတ်များ	၅၀၁
ဘုရားရှင်ထံ ဆည်းကပ်ရန်	၄၃၇
ဘုရားငင်ထံသို့ သွားပြီးသော်	၁၆၈
ဘုရားရှင်ပြုသော ခုနစ်ချက်	၄၅၁
ဘုရားရှင်အလောင်းတော်ကိုပူဇော်ကြရန်	၄၉၃
ဘုရားထံသို့ ငါ့ကိုဆုတ်အောင်ဆောင်ပါ	၄၃၅
ဘုရားထံမှောက် ဖူးမြော်ခရောက်	၁
ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ	၉၇
ဘုရားသခင်တို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို	၁၉၄
ဘုရားသခင်လည်း ရွှင်လှသော	
မျက်နှာဖြင့်	၂၅၉
ဘုရားကြီးကိုလွယ်ပုံ	၂၁၅
ဘုန်းရှိသောယောကျ်ားဖြစ်ပေသည်	၁၁၉

ဘုန်းဝတ်စားကို ရှုကြပါကုန်လော့	၂၉၅
ဘေသကသာ မိဂဒါဝုန်တော၌	၁၁၄
ဘောဂသမပွဲတော	၂၂၀
ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ဆန်း	၄၀၆
မက္ကဋကောဝ	၂၆၅
မကောင်းကြံက မကောင်းခံမု	၃၃၅
မကောင်းသောမာနတ်	၂၄
မင်္ဂလာနိမိတ်ကိုယူခြင်းငှါ	၄၆၀
မင်္ဂလာရှိသောအင်ကြင်းပင်ကြီး၏	၉
မဏ္ဍအသင်္ချေ	၂
မဏိကုဏ္ဍလာ	၂၉၈
မတ္တညူတာ စ	၈၇
မနုဿေ လဒ္ဓါဒ ဝိတ္တံ	၁၇၇
မပျက်စီးသေးသောကာလ၌	၂၅၈
မမြင်ဖူး၍သာကြည့်ကပ်သည်ပဟုတ်	၁၂၇
မယားသာရိတာကိုခေါ်၍	၂၃၃
မယားအလိမ္မာနှင့်ဆုတောင်းခံပုံ	၁၂၅
မလ္လာမင်းတို့ ဦးဆောင်သည့်ပုံခြင်း	၅၀၄
မလ္လာမင်းတို့ ဘုရားဖူးလာကြပြီ	၄၉၇
မဟာပုလားနိ	၃၁၄
မဟာဥပေါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်	၁၁၄
မဟာကပ္ပိန္နဲထေရ်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူဖူး၏	၅၅၅
မဟာစေတီနှင့် မျင်ဥပဂုတ်	၅၅၃
မဟာပညာနံ ဘိက္ခုနီနံ	၂၆၇
မဟာပန္နက	၁၈၈
မဟာပန္နက ရဟန္တာဖြစ်ပုံ	၁၉၀
မဟာဓနအမည်ရှိသော သဋ္ဌေးကြီးသည်	၁၈၉
မဟာဓမ္မပါလသဋ္ဌေး	၁၁၃
မဟာဓမ္မပါလသဋ္ဌေးဖြစ်သောအခါ	၁၁၃
မဟာနိသဗ္ဗာဇင်မြတ်လှည့် ထပ်တင်	
သက်န်းပြင်လျက်	၁၄၉
မဟာဗောဓိရွှင်းချက်	၄၄
မဟာဝလှကားအဆင်းနှင့်ပူဇော်	၁၅၈
မဟာဝလှကားပန်းတို့ကို ဆွတ်ချေ၍	၂၀၉

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[မ]		[မ]	
မဟာဝနေ ကုဋ္ဌာဂါရသာလာယံ	၁၁၆	မိခင်ရင်ခွင်ထက်၌နေပြီးလျှင်	၁၁၉
မဟာသမဏော	၈၃	မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့	၄၆
မဟာသာလအမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေနေရ၍	၁၇၉	မိဖုရားကြီးဖြစ်ရပုံ	၃၄၉
မဟာသာလဟူသော အမည်ကိုရ၏	၂၀၂	မိဖုရား ရာထူးမှကျပုံ	၃၂၉
မဟာသေနမထေရ်အားဤသို့လျှောက်၏	၂၂၃	မိစ္ဆာသက်ပွဲခါစရာ	၉၉
မာဂဏ္ဍီကုန်းတိုက်ခြင်း	၃၂၆	မိတ်ဆွေကိုတိုက်တန်းခြင်း	၉၇
မာဂဏ္ဍီ အငြိုးသားပုံ	၃၅၄	မိတ်ဆွေ၏စကားကို တပ်မက်ယောင်မှား	
မာတုဂါမစသော သတ္တဝါ၌	၅၅	သောကြောင့်	၁၆၈
မာနကြီးကြွား မောဟပွား၍	၅၆	မိတ္တသန္တဝအဖြစ်သည်	၁၆၄
မာရဓိတရော	၄၀	မိမိတို့ထုံးနည်းအတိုင်းသာ အကျွန်ုပ်တို့	
မုစလိန္နသတ္တာဟ	၄၁	ကျင့်ပါအံ့	၂၅၅
မုစ္စိတုကမျတဘဏ္ဍ	၃၅	မီးလုံစိမ့်သောငှါ မီးမယ်ဖျူး	
မုတ်ဆိတ်ဆံပြင်လိုသောသူ	၅၀၇	ငါးရာတို့ကိုလည်း	၇၄
မောနေယျအကျင့်ကိုဟောခြင်း	၆၀	မီးသဂြိုဟ်ကြပုံ	၅၀၉
မောနေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာထသော	၅၈	မုန့်လောင်းတမ်းအန်ကစားကြကုန်သော်	၁၁၈
မောနေယျအကျင့်ရှင်းချက်	၁၂	မန်ကျည်းပင်အောက်သို့လာ၍	၂၄၀
မဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီ	၃၅	မန္တာနိပုဏ္ဏေးမ၌	၅၉
မင်းကြီးတာကထွက်	၄၀၀	မာန်မာနကျစိမ့်သောငှါ	၁၀၄
မင်းကြီးထံပြန်ပို့ကြပုံ	၄၁၃	မာရ်နတ်ကိုနှင်ထုတ်ပုံ	၃၃၇
မင်းပယ်မှတ်ချက်	၃၀၃	မာရ်နတ်၏တဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော	
မင်းခလောင်းရှာပြီ	၅၃၈	အရေး	၃၈
မင်းသားတို့နှင့်ကစားပွဲထူးကြရာ	၁၁၉	မာရ်နတ်ယုတ်မာပုံ	၃၃၉
မင်းသားတို့တတ်အပ်သော ပညာ		မာရ်နတ်မင်း ဘုရားဆုပန်ပုံ	၅၅၉
၁၈-ရပ်ကိုပြခြင်း	၁၉	မာရ်နတ်မင်းဘုရားရှင်ပုံ ဖန်ဆင်းပြခြင်း	၅၅၉
မင်းသမီးခုနစ်ယောက်တို့၏အမည်ကား	၂၆၁	မာရ်နတ်ရန်တား မြတ်တရား	၃၃၈
မင်းသားကို ပို့လာကြပြီ	၄၁၂	များစွာသောလက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ဖြင့်	၂၄၆
မယ်ကာက ထမင်းပို့သွားပြီ	၂၃၉	မျက်ချိုသွေး၍ ဆောင်လေပြီ	၉၉
မယ်တော်က ပရိကပ္ပကားမျှဖြင့်	၁၂၁	မျက်မှောက်အကျိုးရပုံ	၁၅၂
မယ်တော်ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီ	၄၆၉	မျောက်ငယ်ဒါနပြုပုံ	၃၆၅
မယ်တော်ဆည်းကပ်လာခြင်း	၄၆၈	မျောက်အိုမနှင့် ဇနပဒကလျာ	၁၀၉
မယ်တော်ကုသိုလ်	၄၇၀	မြူလွှာလိမ်းကျံသောကိုယ်ဖြင့်	၂၅၀
မယ်တော်တို့ကိခန်းရောက်သော်	၄၆၇	မြေအပြင်ကို ငုပ်လျှိုး၍ သွားသဖြင့်	၁၃၂
မောင်ရင်းနှမစုံဖက်၍	၂၈၃	မြေကိုညက်အောင် ထွန်ယက်ရာ၏	၁၂၀
မိခင်၏စေတနာ	၃၉၄	မြေပြင်ရိုက်ဟည်းလျက်	၇

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[မ]

[ယ-၇]

မြေလှုပ်ကြောင်း ရှစ်ပါး	၄၇၈
မြေးတော် ရာဟုလာနန်းမှာကျန်ရစ်၍ မြို့တံခါးလေးဝယ် အလှူမဏ္ဍပ် ဆောက်၍	၁၆၆
မြို့တော်ဝင်ခန်း	၃၃၀
မြို့သစ်တည်ကြပုံ	၄၅၉
မြင်းမိုရ်ဟောင်မှ	၅
မြင်းမိုရ်တောင်ကို နှိုင်းစာသကဲ့သို့	၉၅
မြစ်နားကမ်းခိုင် ပွဲသဘင်သို့	၈၀
မြတ်စွာဘုရား အာဠဝကထံကြပုံ	၄၀၂
မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းငှါ လာခဲ့၍	၂၀၉
မြတ်စွာဘုရား စျာန်ဝင်စားပုံ	၃၀၉
မြတ်စွာဘုရား သတိပေးခြင်း	၃၅၁
မြတ်စွာဘုရား သီတီးပွဲကြပုံ	၇၂
မြတ်စော တရားကို ကြားနာခဲ့ရသည့်	၈၃
မြောက်ကျွန်းမှ ဆောင်ခဲ့သောတမ်း လည်းမဟုတ်	၄၅၈
မြောက်သို့ဦးခေါင်းထားပုံ မှတ်ချက်	၄၈၇
မိန်းမတို့မည်သည်မှာ ပညာအလွန်နဲ့၏	၂၃၀
မိန်းမလှ ရတနာ	၁၆၀
မှန်ကန်ပြောဆိုပတ်သော စကားသည်	၄၀၉
စမ်းသည် စာပေ ဖြစ်ရအောင်	၁၀၀
စွဲသော ကောင်းကိုးလှောင်သောဆိုးကဲ့သို့	၂၈၇

[ယ]

ယမကောဋိမည်းသာ နတ်ဘီလူးသည်	၂၃၆
ယန္တရာဇာတ်အရာ	၅၅၂
ယန္တရာဇာတ်အရာသေဆုံးရပုံ	၅၆၀
ယန္တရာဇာတ် ဝယ်ဆင်သားခြင်း	၅၂၇
ယထာ အင်္ဂါရုံ ဒုစွန့်	၁၁၁
ယသလှဌာနားကို မြင်လျှင်	၆၅
ယသလှဌာနား မိဗ္ဗာဒေဝီ	၁၉
ယသလှဌာနားကို မိန်းမ	၁၀၇
ယုဇနာမြေပျက်ဆယ်၍သော	၈

ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘင်္ဂါ	၈၃
ယုံမှားက အပါယ်လားတတ်ကြောင်း မှတ်ချက်	၂၂၄
ယောက်ဖတော် ဒေဝဒတ်သည်	၁၁၅
ရတနသုတ်တော်ဖွမ်းရည်	၂၄၅
ရတနာခုနစ်ပါးအစားပြီးသော	၂၂၆
ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသောအုတ်တို့ဖြင့်	၅၀
ရတနာစံတပ်သော ထန်းရွက်လက်ဖြင့်	၂၂၉
ရဋ္ဌပါလသတို့သား ဟူသောအမည်ကိုရ၏	၁၇၃
ရမ္မ. သုရမ္မ. သုဘ	၁၆
ရတ္တညူတေးဒဂ် အရာ၌ထား၍	၂၅၂
ရသေ့ညီနောင်တို့အားလျော်လည်း	၈၇
ရဟန္တာငါးရာ ကြွလာကြပုံ	၅၁၉
ရဟန္တာဖြစ်လပြီ	၁၁၀
ရဟန္တာ ဖြစ်၍ဖောဇဂ်ရပုံ	၁၆၆
ရဟန္တာသိန်းမမြှင့်ပြီ	၃၃၃
ရဟန်းကိုမြင်ရပုံ	၂၁
ရဟန်း ၂-ပက္ခ ကဲ့ပုံ	၃၅၉
ရဟန်းငါးရာ ပါလာသည်ဟု ဆိုပေ၏	၄၆၇
ရဟန်းဆိုးတို့ ပေါ်လာကြပုံ	၅၆၄
ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောင်ခွဲခြားနည်း	၅၆၄
ရဟန်းတော်တဝရောက်ပြီ	၁၆၅
ရဟန်းပြုကြပြီ	၁၂၂
ရဟန်းပြု၍ ပဋ္ဌည်းများကွယ်ပြီ	၂၃၇
ရဟန်းပြုရန် တိုင်ပင်ကြပုံ	၁၂၀
ရဟန်းပြုရန် အဖော်ညှိပုံ	၁၂၁
ရဟန်းပြုနှင့်မရအဖြစ် အနုပြခြင်း	၁၇၄
ရဟန်းများကို မနီးမဝေးမှာ နေစေပုံ	၄၆၃
ရာဂငမ္ဘက်ဖြင့်	၈
ရာဂေါ သမာဓိ ဝိဇ္ဇာတိ	၁၁၁
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် အလွန်	
ရွှေလျော်ဖွယ်ရှိ၏	၁၇၉
ရာဇဝယ်တနင်္ဂနွေ	၁၁
ရာဟုလာ ရှင်ပြုရပုံ	၁၁၂

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၇]

[၇]

ရာဟုလာနှင့် မခြား သနား
 စုံမက်တော်မူသဖြင့် ၂၉၀

ရာဟုလာဖြစ်လာပြီ ၁၇၂

ရူပကာယ သမ္ပတ္တိကို မြင်သော် ၁၇၃

ရူပစျာန်များ ရတော်မူပြီ ၃၁

ရူပါရုံ၌သုဘနိမိတ်ကို ယူစေခြင်းမှတ်ချက် ၄၆၂

ရေကြည်တော်မှာစေပုံ ၄၈၂

ရေငုပ်ဖန်များက နားချိုတဲ့ရသည် ၅၉

ရေမီးအစုံ တန်ခိုးတော်အဖုံဖုံ ၃၁၀

ရေဝတီနတ်သမီး ၄၇၀

ရဲရင့်တည်ကြည်ခြင်းသို့
 မရောက်ကုန်သေး ၄၇၆

ရံခါမလပ်ပွားစေအပ်သော ၁၁၁

ရင်တီးလက်မ အံ့ဩကြပြီးလျှင် ၂၃၂

ရန်ငြိုးထားခြင်း အားကြီးရကား ၄၃၃

ရန်သူထင်မှားသော ယောက်ျားကဲ့သို့ ၅၁၇

ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်သည် ၁၀၆

ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကို ဝ.ပြိုင်
 တည်း လွှတ်တော်မူလျက် ၁၇၉

ရွှေဉာဏ်နှစ်ပါး ရခဲ၊ ကွယ်ခဲ့ကြောင်း
 ရှင်းချက် ၃၅

ရွှေး ဘုရားတရားတော် ၄၀၉

ရွှစ်တန်သော ဝီထိဟူသည်ကား ၃၇

ရွှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါ
 တို့ကို ၁၁၇

ရွှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်၌ ၁၆၆

ရွှင်ဂေါတမ ငါ့ထံသို့မလာမူ ကောင်း၏ ၁၀၂

ရွှင်ဥပဂုတ်၏ တန်ခိုး ၅၅၅

ရွှင်ဥပဂုတ်နှင့် မာရ်နတ် ၅၅၇

ရွှင်ဥပဂုတ်မှတ်ချက် ၅၆၃

ရွှင်ဥပဂုတ်မှတ်စု ၅၅၄

ရွှင်ဥပဝါဏ ထေရုပ္ပတ္တိ ၄၉၁

ရွှင်တထောင်တို့အကျင့် ၇၀

ရွှင်ဒေဝဒတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံ ၄၁၆

ရွှင်ဒေဝဒတ် မြေမျှိုပုံ ၄၃၅

ရွှင်ဒေဝဒတ် သွေးအန်ပြီ ၄၃၄

ရွှင်မဟာ ကဿပအား ဒုက္ခိကို
 ပေးတော်မူ၏ ၁၆၅

ရွှင်ယသ၏ ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများ ၆၇

ရွှေအိုးတလုံးသည် တဂါဂုတ် ပမာဏ
 ရှိသည် ၁၀

ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံး ရှင်းလင်းချက် ၁၀

ရွှေကြွတ် ငွေကြွတ် မှမ်းမံပြီးလျှင် ၅၂၆

ရွှေခွက်ကို မျှောလိုက်သော် ၃၀

ရွှေခြေနှင်းတို့ကို စီးလျက် ၆၅

ရွှေစင်ရုပ်ပမာ မိန်းမရှာ ၁၅၉

ရွှေတန်ဆောင်းကြီးကဲ့သို့ ၁၆၉

ရွှေအမ်းစင် စီးပြီးလျှင် ၈

ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစား၍ ၁၃၀

ရွှေယောက်မကို ကိုင်ပြီးလျှင် အနီး၌
 စောင့်နေလျက် ၂၆၉

ရွှေရုပ်နှင့် တကွသော ပဏ္ဏာကာရကို
 သိမ်း၏ ၁၆၀

[၈]

လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်သွယ် ၅၅

လဠုကိကဇာတ် ၃၆၁

လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသော ရွှေမျက်နှာ
 တော်ဖြင့် ၂၁၀

လပြည့် လဝါ ထန်းမှည့်ညှာကဲ့သို့ ၈၃

လစ္ဆဝိမင်းတို့သည် လယ်လုပ်
 ကုန်သွယ်၍ ၄၅၃

လစ္ဆဝိဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏ ၂၄၃

လုလင်တို့သည် ရင်ခတ်လက်တီး
 အံ့ဩကြ၍ ၁၆၁

လူအများ စောင့်စားနေကြပုံ ၃၁၂

လူ၏ ဘောင်၌ နေ၍ ၁၁၈

လူ၏ အရုပ်အဝါကို ဖန်ဆင်းလျက် ၁၆၈

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[လ]

[လ-၀]

လူတို့လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုပုံ	၄၄၉
လူထွက်လာအောင် ဖျောင်းဖျကြပုံ	၁၇၅
လူနတ် ဗြဟ္မာဟို ကဲ့ပြီ	၃၆၀
လူနှင့်မမျှ နတ်ထက်လှသော မိန်းမ ကညာကို	၂၆၄
လူရဟန္တာမ	၂၆၆
လူဝတ်လဲလိုကြောင်း	၁၀၉
လူ့ပြည် ဆွမ်းခံကြခြင်း	၃၁၅
လူ့ပြည်အဘိဓမ္မာ	၃၁၆
လူ့ဘဝဖြင့် တေဒဂ်ရသူ	၂၂၀
လူ့ရွာဘဝ ပစ္စုကွဉ်	၄၃၀
လေသာ လေပြေ မြူးသည်	၇
လေးအတတ်များကို ပြခြင်း	၁၇
လေးပါးသောဂမ္ဘီရုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ ချေသည်	၂၇၀
လေးပါးသော နက်နဲခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော	၂၅၉
လေးထောင့်ကန် ပမာ	၁၇
လေးပစ်ခန်း ရှင်းချက်	၁၈
လေးဖြာသော ပရိသတ်တို့ဖြင့် မဆိတ်ညံ့	၁၃၆
လေးသည်တော်များ စေလွှတ်ပုံ	၄၂၆
လောကဝိဝရဏတန်ခိုး	၃၁၈
လောကသနင်း တရားမင်း ဖြစ်တော် မူသော	၂၄၅
လောလော ရက်ရက် ခုတ်ဖျက် သတ်ညစ်ခြင်းကို	၃၉၅
လုံ့လမှီးလျက်	၄
လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာအရောင် တို့သည်	၂၂၆
လက်ယာ နံတောင်းဖြင့်	၄၄၄
လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်၏	၉၁
လင်းလွန်းပင်ရင်း၌	၄၁

လည်၌ ဆွဲဆောင်ထားသော လက်ညှိုး တထောင်တို့ကို လည်းကောင်း	၃၉၇
လာဘ်များခြင်းသည် ပျက်စီးရန်ဖြစ်ပုံ	၄၁၈
လယ်ခေါင်ရန်းပန်း အဆင်း ကဲ့သို့	၂၄၂
လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ပုံ	၃၇၈
လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် လူမှုကိစ္စ	၁၂၀
လယ်သမားဘဝ	၃၂၅
လုပ်ကြံမှုကြီးပေါ်ပြီ	၁၉၉
လွင်တီးခေါင်၌ စကြံကြံ၍	၆၅
လွန်စွာလေးမြတ်သောသူဖြစ်လျက်	၁၁၃
လှူသောပုဆိုးအစုံကိုလည်း ခံတော်မူ၏	၄၅၀
လှော်ပြီး ဦးပြီးသော ရှေ့ဇမ္ဗူရစ်ကို	၂၈၉
ဝဇ္ဇီတိုင်း ပြိုကွဲပုံ	၄၅၄
ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းဆိုးများ	၅၂၉
ဝရကမ္ဘာ၌ အနောမဒဿိ အမည်ရှိသော ဝသဝတ္တိ	၂၀၀ ၅
ဝဿကာရပုဏ္ဏား ဘုရားထံ ဆည်းကပ်ခြင်း	၄၅၁
ဝဿကာရပုဏ္ဏား၏ ဘေဒဥပါယ်	၄၅၃
ဝါဆိုစဉ်လင်္ကာ	၁၁၅
ဝါလဝေဓိအတတ်	၁၈
ဝိဇ္ဇာသုံးပါး ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး	၅၇
ဝိနည်းဓိုရ် ဆရာတို့အား	၅၁
ဝိပဿနာကို ရှုတော်မူ၍	၃၃
ဝိပဿနာဉာဏ် ဆယ်ပါး	၃၄
ဝိပဿနာ၏ စွမ်းအင်များ	၄၆၄
ဝိပဿနာပညာဆယ်ပါး ဉာဏ်တရားဖြင့်	၄၁၀
ဝိပဿီဘုရား ပွင့်တော်မူ၏	၈၉
ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သည်	၇
ဝိတိဝတ္တာနိ	၄
ဝေဒေဟိ မိဖုရားကြီးပူဆွေးပုံ	၄၂၃
ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏား ဆွမ်းကျွေးခြင်း	၃၈၆
ဝေရဉ္စာပုဏ္ဏား၏ ပြဿနာများ	၃၈၁
ဝေရဉ္စာပြည် ငတ်မှုတ်ပုံ	၃၈၃

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဝ]	
ဝေသာလီပြည်	၂၄၄
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်	၂၆၂
ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တွင်း၌	၇၉
ဝက်ပျိုသားမှတ်ချက်	၄၇၂
ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ဘုရားသခင်အား လုပ်ကျွေးတော့အံ	၄၇၁
ဝမ်းသွေး သွန်တော်မှုခြင်း	၄၇၁
ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်စေခြင်းငှါ	၄၃၄
သကျနာယကံ	၂၉၁
သက္ကရာဇ်ဖြိုခြင်း	၂၅၂
သစ္စကပရိပိုဇ်	၂၅၆
သဝိတ္တပရိယောဒပနံ	၇၆
သညာဝိဝဋ္ဌ တေဒဂ်အရာ၌	၂၀၀
သညာရှိပါ၏လောဟု လျှောက်ပြန်၏	၄၇၄
သတ္တမအကြိမ် ဆေးကျခြင်း	၄၇၄
သတ္တဌာန ရှင်းချက်	၄၁
သန္တစိတ္တံ သမာဟိတံ	၁၄၇
သန္တာအဆင်းရှိသော ညှို့ဖြင့်ဖွဲ့လျက်	၁၇
သန္တုသိတ နတ်သားရှင်းချက်	၁၄
သန္တုသိတ	၅
သန္တာအဆင်းကဲ့သို့သော သားတစ်စိုင်ကို မြင်၏	၂၄၂
သတင်းစကား	၄၄၁
သတပုညလက္ခဏံ	၄၁၂
သတသဟဿေန	၁၄၂
သတိသံဝေဂ ရကြပြီ	၇၀
သဋ္ဌေးသုံးဦး ကျွတ်တမ်းဝင်ခြင်း	၃၅၀
သဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်ရပြီ	၃၄၇
သဋ္ဌေးသမီးကို ရပုံ	၃၄၆
သဋ္ဌေးကြီး မွေးစားပြီ	၃၄၃
သဋ္ဌေးဘဝ ဗျာဒိတ်ရ	၁၇၉
သဒ္ဓဝေမိအတတ်	၁၇
သဒ္ဓါသီလတို့နှင့် ပြည့်စုံရကျိုး	၂၁၉
သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတာနံ	၁၇၇

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]	
သမ္ပုဋ္ဌိစ္စ တုဝံ မုနိ	၁၄၂
သမ္ပသနဉာဏ်	၃၄
သမီးကိုပယ်၍ တရားဟောခြင်း	၃၅၃
သမိ.ကို ရဟန်းနှင့် ပေးစားလိုပုံ	၃၅၂
သမန္တပါသာဒိက တေဒဂ်အရာ၌	၂၀၉
သမိတ္တာအမည်ရှိသော သတို့သမီးဖြစ်၍	၂၇၇
သမန္တစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူလျှင်	၂၅၇
သမုဋ္ဌာပေတိ ဖြစ်ပွား ကြီးမြင့်စေ၏	၁၉၇
သမာပတ်များကို ဝင်စားခြင်း	၅၀၁
သမာဓိအင်အား	၄၇၄
သမိဇ္ဈတု	၁၂၆
သမာဓိကို မရနိုင်သောကြောင့်	၉၆
သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရကြ၏	၉၅
သဗ္ဗပါဌိကမည်သော ရဟန္တာတဦးအား	၁၄၁
သဗ္ဗညုဘုရားသာ ဖြစ်ချေရာ၏	၉၅
သဗ္ဗဘူတေသုတာဒိနော	၅၄
သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်တော်မူခြင်း	၃၅
သဗ္ဗညုမိပတိမုနိအစစ် ဓမ္မရာဇ်	၁၇၃
သရဝေမိအတတ်	၁၇
သရဏဂုံပဉ္စသီလကို ဆောက်တည်လျက်	၂၁၁
သရဏဂုံ ပဉ္စသီကို	၅၉
သရဒလုလင်အမည် ရှိ၏	၉၄
သဝဏ်လွှာလဲ၍ ပို့ကြခြင်း	၁၆၀
သဝဏ်လွှာ ၂-စောင်	၄၂၄
သာကီဝင်မင်းသား ၆-ပါး	၁၂၂
သာကီဝင်မင်းတို့ မာနကျပြီ	၁၀၅
သာဂရ အသင်္ချေ	၂
သာတာဂိရိနတ်သည်	၅၂
သာတာဂိရိမည်သော တောင်၌	၅၂
သာဓုကီဋ္ဌနကစားခြင်းမှတ်ချက်	၅၁၁
သာမာဝတီတို့ ကျွတ်ဘမ်းဝင်ပုံ	၃၅၅
သာမာဝတီတို့ ကံမှတ်ချက်	၃၅၉
သာမာဝတီ သဋ္ဌေးသမီးဘဝရောက်ပြီ	၃၄၉

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[သ]

သာမာဝတီ၏ ဆရာဖြစ်သော

ခုဇုတ္တရာကို

၂၇၂

သာမဏေတန်ခိုးပြုနိုင်ပုံ

၃၀၈

သာရီမည်သော ပုဏ္ဏားမ၏ဝမ်း၌

၂၁၂

သာဝတ္ထိပြည်၏ တောင်မျက်နှာ

ရှစ်ပယ်စာခန့်တွင်

၁၁၅

သာသနာ၌ ကြည်ညွတ်သောစိတ်ဖြစ်၍

၂၈၄

သာသနာ့အမှု ခံထိုက်သူ

၅၆၁

သာသနာတော် ချီးမြှောက်ပုံ

၅၄၉

သာသနာဝယ် ရဟန်းပြု၍

၉၀

သာသနာပြု လွှတ်တော်မူခြင်း

၆၈

သိကြား

၅

သိကြားမင်းဗျာဒိတ်ရလေပြီ

၁၇၁

သိကြားမင်းအလှူနှင့် ဆုတောင်း

၁၇၀

သိကြားမင်းကို တိုက်တွန်းပုံ

၁၇၀

သိက္ခာပုဒ်တော်ပညတ်ကြောင်း

၃၈၆

သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကို ကစေလျက်

၂၀

သိဒ္ဓတ်မင်းသား သံဝေဂရတော်မူပုံ

၂၃

သိရီဓမ္မာသောကမင်းကြီး

ကိုးကွယ်ရာရပုံ

၅၄၆

သိရီဓမ္မာသောကမင်းကြီး

၅၄၃

သိရိဝဇုန် အမည်ရှိ၏

၉၄

သိရိဝဇုန် ဗျာဒိတ်ရပုံ

၉၈

သိရိမာအမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာမကို

၂၇၆

သိရိမာ သောတာပန်ဖြစ်ပြီ

၂၇၇

သိဝိဇာတ်တော်

၃၂၂

သိဝိဘုရင်ကို ဖမ်းစားပုံ

၃၂၃

သိဝိဘုရင်ရှူးရပြီ

၃၂၄

သိဝိမင်းကြီး သတိရပြီ

၃၂၅

သီတင်းသည်မှတ်ချက်

၄၁၅

သီလစောင့်ထိန်းသူ၏ အကျိုး ၅-ပါး

၄၅၈

သီလမရှိ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ် ၅-ပါး

၄၅၇

သီလပရိပူရဏမေတ္တာသဟဂတစေတနာ

၁၅၀

သီလဆောက်တည်ခဲ့ကြပုံ

၉၁

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[သ]

သီဟောက္ကန္တိကာနုဿရဏဟု

ဆိုအပ်သော

၃၃

သုခပဋိဘာန်

၁

သုဇာတပုဏ္ဏား

၁၄၀

သုဒတ္တအမည်ရှိသော သဌေးသည်ရှိ၏

၂၉၆

သုဒတ္တပုဏ္ဏား

၂၇

သုနိမ္မိတ

၅

သုနန္ဒအသင်္ချေ

၂

သုဘဒ္ဒ

၄၈

သုယာမ

၅

သုသိမမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏

၂၄၈

သုဿုသံ လဘတေ ပညံ

၄၁၀

သုအိုကို မြင်ရပုံ

၂၀

သု၏ပရိကံကို ပြုဦးမှ

၈၂

သုခိုးသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့လော

၂၂၆

သုငယ်ကို ဘုရားအားလှူခြင်း

၄၁၂

သုမိလောမဘိလူး

၃၈၇

သုဆင်းရဲမ သင်္ကန်းလှူပုံ

၃၂၁

သုတပါးမကောင်းကြံ ကိုယ်ခံရ

၃၄၅

သုနာကို မြင်ရပုံ

၂၁

သုရဲသူခက် ရဲမက်အဖော်မရှိပဲ

၄၅၁

သုသေကို မြင်ရပုံ

၂၁

သေကြောင်းကြံစည်ခံရပုံများ

၃၄၄

သေဌောဟမသ္မိ လောကဿ

၉

သဲကိုလည်း လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးပြီးသော်

၁၇၂

သောကော ရာဂေါ စုပဒ္ဒဝေါ

၆၉

သံခိတ္တေန

၁၈၆

သံဂါယနာတင်ရန် ရဟန္တာငါးရာ

၅၁၈

သံဂါယနာတင်လိုစိတ်

ပေါ်ပေါက်လာပုံ

၅၀၉

သံဃာတို့ စည်းဝေးမိသည်ကို မြင်လျှင်

၄၂၈

သံဃာငါးရာ ပြည့်ပုံမှတ်ချက်

၅၁၈

သံဃာရာမသိဒ္ဓိဖလံ

၁၄၂

သံဃာတော်များ ကြွလာခြင်း

၉၆

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]	
သံဃာတော် တသိန်းနှင့်တကွ	၉၆
သံဝေဂ ဂါထာများ	၅၀၂
သံဝေဂရ ရဟန်းပြုကြ	၁၅၈
သံသန္တိတော၊ နိုးနှောနှိုင်းစာ၍	၁၇၈
သားအင်္ဂုလိမာလရှိရာ တောအရပ်သို့	၃၉၄
သားအရင်းကို ဘီလူးစာကျွေးပြီ	၄၀၂
သားချင်း ဆွေမျိုး ကိုးစားရာမရှိ	၁၇၆
သားတော် သမီးတော်တို့ ရဟန်းပြုကြပုံ	၅၆၂
သားတော်ငါးရာ	၃၂၈
သားနန္ဒနှင့် ထိမ်းမြားလိုပါကြောင်း	၂၇၄
သားမြေးတို့၌ ချစ်ခြင်းသည်	၁၁၃
သားရဟန္တာ အပဉ္စပါသကာ	၆၆
သားသမီးမရနိုင်ကြောင်း	၃၃၆
သက်ဝင်ကြည်ညိုခြင်း ပြင်းစွာရှိရကား	၂၂၂
သင်အသက်မွေးခြင်းငှါ	
တတ်ကောင်းရာလတ္တံ့	၁၉၈
သင်၏မန္တာန်ကို ငါ့အားသင်ပါ	၁၉၉
သင်၏ပန်းကုံးညှိုးက သင်ရာဂစိတ်	
ဖြစ်သည်ကို သိရလတ္တံ့	၁၆၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ-ဟ]	
သင်တို့ ဆိုင်းလင့်ကုန်	၂၃၅
သင်္ကန်းလျှာ လှူရကျိုး	၁၅၆
သင်္ကဿကို သတ်မှတ်ပြီ	၃၁၇
သင်ကား သာဝကဝေနေယျမဟုတ်	၁၉၂
သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်	၃၅
သင်္ဂါယနာဝင်ကျမ်းတို့နှင့် ညီညွတ်သည်	၃၀၄
သစ်ပင်သစ်ခက်တို့ကို အကျွန်ုပ်	
ရှင်းပါမည်	၁၉၅
သင့်ဘုန်းနှင့်သာ ရှာကြံလေတော့	၁၅၅
သန့်ရှင်းချေငံ ဗြဟ္မာသံကဲ့သို့	၅၆
သင်းခွဲဘက်ရှာပုံ	၄၃၁
သင်းခွဲစကား ပြောကြားပုံ	၄၃၂
သုံးကြိမ်မြောက် မပယ်ပေရာ	၄၇၉
သုံးဂါဝုတ်မျှ ကြီးကျယ်လှသော	၁၁၁
သုံးဆယ်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့	
ထင်ကုန်သည်	၄၀၄
သုံးယူဇနာလောက် ခရီးရှည်လေလျှင်	၃၉၆
သျှိသျှားသီးပမာဏရှိသော	၂၂၃
ဟဒယဝတ္ထုရှိလျက်	၃၃

ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း

မှတ်သားဖွယ် နာမည်အက္ခရာစဉ်

နာမည်အက္ခရာစဉ် [အ]	စာမျက်နှာ	နာမည်အက္ခရာစဉ် [အ]	စာမျက်နှာ
အဂ္ဂိဗြဟ္မာမင်းသား	၅၅၁	အပရာဇိတသဌေး	၂၂၄
အဂ္ဂိဝေဿန	၂၅၇	အပရိဟာနိယသုတ်	၄၅၅
အက္ခဏဝေဓိ	၁၇	အဘယမင်းသား	၄၃၈
အက္ခရ	၃၁၃	အဘိပါရကစစ်သူကြီး	၃၂၂
အင်္ဂတိုင်း	၁၀၂	အမိတာမိဖုရား	၁၀
အင်္ဂလိမာလ	၃၉၁	အမိတာထေရီ	၁၃၀
အစေလကတိတ္ထိ	၅၄၇	အမိတောဒနမင်း	၁၃၄
အစွတသဌေး	၃၀၃	အမ္မဂါမ	၄၈၁
အဇာတသတ်မင်းသား	၂၂၈	အမ္မဋ္ဌကကျောင်း	၂၁၈
အဇာတသတ်မင်း စစ်ရှုံးခြင်း	၂၃၆	အမ္မပါလိကာ	၄၃၈
အဇိတ	၄၉၈	အရိဋ္ဌပူရမြို့	၃၂၂
အဉ္ဇသကေရာဇ်မင်း	၄၄၄	အရုဏမည်သောကြာပန်း	၃၂၁
အညာသိကောဏ္ဍည	၅၀၀	အလ္လကပ္ပပြည်	၅၁၃
အနဂ္ဂတပါကသဌေး	၁၆၇	အဝန္တိတိုင်း	၁၈၂
အနာထပိဏ်သဌေး	၁၁၄	အဝိဇဟိတဌာန	၃၀၃
အနိမိသသတ္တာဟ	၃၇	အဝိစိငရဲ	၃၀၆
အနုပိယနိဂုံး	၁၁၈	အသမာထေရီ	၁၃၀
အနုပိယာမင်းသမီး	၂၀၃	အသန္တိမိတ္တာ မိဖုရား	၅၄၄
အနုရုဒ္ဓါမထေရ်	၂၀၈	အသိတလုလင်	၁၂
အနုရုဒ္ဓါမင်းသား	၁၂၀	အသုရာ	၄၈၈
အနောတတ်အိုင်	၃၁၅	အသောကာရာမကျောင်း	၅၅၀
အနောမ (အရှင်)	၉၅	အဿဂုတ္တရဟန္တာ	၅၄၇
အနောမဒဿိ(ဘုရား)	၉၆	အဿဇိ(အရှင်)	၈၄
အန္ဓဘာရ ဆင်းရဲသား	၁၂၅	အဟောဂင်္ဂါတောင်	၅၃၀
အန္ဓဘာရ	၁၂၈	အဟိံသက သတို့သား	၃၉၂
အန္တက ပုဏ္ဏား	၃၉၁	အာနန္ဒာမင်းကြီး	၁၃၁
အပရာဇိတ	၂၂၂	အာဠဝက(ဘီလူး)	၁၁၄
အပရာဇိတ ဒါယကာ	၂၂၄		

နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]		[ဥ]	
အာဠဝီပြည်	၁၁၄	ဥပဂုတ်	၅၅၃
အာကာသစိုးနတ်	၄၉၁	ဥပဂုတ္တတိဿနာဂထေရ်	၅၅၅
အာဂတပါကသဌေး	၁၆၇	ဥပတိဿ	၇၉
အာစာရက	၂၅၅	ဥပရိဋ္ဌမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၁၂၅
အာတုမပြည်	၄၈၄	ဥပရေဝတ	၄၆၇
အာနန္ဒာ	၂၅၀	ဥပရေဝတသာမဏေ	၁၆၉
အာဘဿရဗြဟ္မာမင်း	၄၈၃	ဥပဝါဏရဟန်း	၄၉၀
အာဘဿရဘုံ	၃၇၅	ဥပသေဋ္ဌိသဌေး	၂၀၅
အာဠာရရသေ့	၄၈၄	ဥပသေန	၂၀၉
အာဠဝကကုမာရ	၄၀၂	ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမ	၃၃၃
[ဣ]		ဥပ္ပလဝဏ်မင်းသမီး	၂၆၁
ဣန္ဒက	၃၁၃	ဥပ္ပလနတ်ဘီလူး	၂၂၇
ဣန္ဒနီလာတောင်မင်း	၃၁၁	ဥပ္ပလရွှေအိုး	၁၀
ဣသိဒတ္ထထေရ်	၂၁၅	ဥပါလိ	၁၃၆
[ဥ]		ဥဗ္ဗေဂါပီတိ	၃၀၅
ဥက္ကာ ကရာဇ်မင်း	၂၀၁	ဥမ္မာဒန္တိ	၃၂၂
ဥက္ကာကရာဇ်မင်းမျိုး	၁၇၁	ဥရုဝေလ(တော)	၁၀၃
ဥက္ကာ မုခမင်း	၂၀၃	ဥရုဝေလ(ရသေ့)	၁၀၂
ဥဂ္ဂသဌေး	၃၀၃	ဥရုဝေလကဿပ(ရသေ့)	၈၇
ဥဂ္ဂသေနမင်း	၅၃၇	ဥဿာသမင်း	၅၃၇
ဥဇ္ဇေနီပြည်	၂၃၁	ဥသိရဒ္ဓဇတေဘင်	၆
ဥတေနမင်း	၁၁၄	[ဦး-ဧ]	
ဥတ္တရကုမာရ	၁၃၀	ဦးရန်ကင်း	၁
ဥတ္တရကုရကျန်း	၃၁၅	ဧကသာဠက	၁၅၁
ဥတ္တရာနတ်သမီး	၃၄၇	ဧဠရွှေအိုး	၁၀
ဥတ္တရာပထတိုင်း	၃၈၃	[က]	
ဥတ္တရာ သတို့သမီး	၂၇၁	ကကုဓာမြစ်	၄၈၃
ဥဒကရသေ့	၄၅	ကကုသန်ဘုရား	၉၃
ဥဒယဘဒ္ဒမင်း	၅၂၈	ကစ္စာယန ပုရောဟိတ်	၁၈၂
ဥဒိစ္စမဟာသာလပုဏ္ဏားမျိုး	၄၉၉	ကဉ္စနဥယျာဉ်	၁၈၅
ဥပက	၄၆		

နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]		[က]	
ကဉ္စနသပျိုသား	၁၈၂	ကိသာဂေါဟာမီ	၂၂
ကဉ္စနုနတ်ဘီလူး	၂၂၇	ကညာညွန့်	၄၁၇
ကဉ္စမောဒကတိဿ	၄၃၁	ကုမ္ဘာဋ္ဌာပူကျောင်း	၃၅၂
ကဋ္ဌဝါဟနမှို	၃၃၆	ကုဏ္ဍုဒ္ဓကဋ္ဌေး	၃၅၀
ကဏ္ဍကမြင်း	၂၅	ကုဋ္ဌာပင်း	၅၃၇
ကဏ္ဍကမည်သောသူ	၃၀၅	ကုဋ္ဌာပင်ကေသိ	၂၆၂
ကဏ္ဍသရက်ပင်	၃၀၄	ကုဋ္ဌတိုင်း	၁၇၃
ကပိလပူဇာ	၂၀၄	ကုသဝါပျို	၄၈၀
ကပိသရသေ့	၂၄၀	ကုသိနာရီပြည်	၄၈၅
ကပိလဝတ်	၁၄၈	ကုဋ္ဌာဂါယာရပ်	၂၄၉
ကပိလမိဖုရား	၁၅၉	ကေမာသမာပေတင်	၃၁၂
ကပိလပူဇာ	၁၆၀	ကေမာပေပူဇာ	၃၇၅
ကပိလဝတ်ပြုပြင်	၈	ကေမာပေရ	၃၇၅
ကပိလဝတ်မင်း	၅၁၄	ကေမာကမ္ဘာ	၂၉၇
ကပ္ပယ ရသေ့	၃၇၆	ကေသာပူဇာပြုသော	၂၆၅
ကရေရီကုဋ္ဌိ	၃၀၅	ကောကားအမည်သော နို့ ပြုစုသော	၃၇၅
ကလ္လာငွေရွာ	၈၅	ကောဋ္ဌဗျူဟာ	၁၂၉
ကံသန္ဓကနတ်ဘီလူး	၂၂၇	ကောသလဂိုဏ်း	၉၃
ကသိဘာရဒွါဇပူဇာ	၃၇၇	ကောသလပူဇာ	၁၃
ကဿပဘုရား	၂၃၅	ကောဇိယနန္ဒမင်း	၅၃၇
ကာကကျန်	၄၄၆	ကောဇိယရေကပ္ပ	၄၄၉
ကာကဏ္ဍကပူဇာ	၅၂၉	ကောဇိယမင်းကြီး	၁၇၆
မယ်ကာက	၂၃၉	ကောဇိယမင်း	၃၃၇
ကာကဝလိယသဋ္ဌေး	၂၃၈	ကောလိယဗြူ	၁၂၁
ကာလာဒသာကမင်း	၅၃၀	ကောလိယအရှင်	၅၅
ကာလိနတ်သမီး	၂၅၀	ကောလိယ	၅၆
ကာဋ္ဌပေဝိလ	၁၁၂	ကောလိယနန္ဒမင်း	၃၇၆
ကာဋ္ဌိဒဂါခါဒီဖုရား	၁၂၉	ကောလိယမင်း	၃၃၃
ကာဋ္ဌုဒါယီထေရ်	၁၀၃	ကောသမ္မကဏ္ဍဋ္ဌေး	၁၁၄
ကာဋ္ဌုဒါယီအမတ်	၁၁	ကောသမ္မကကုဋ္ဌိ	၃၀၁
ကိကီမင်း	၂၆၁	ကောဇိယပြည်	၄၇၇
ကိကီမင်းသမီး	၃၂၁	ကောဇိယသဋ္ဌေး	၃၃၃
ကိမိလ	၁၂၂	ကောသလတိုင်း	၃၆၀
ကိမိလမင်း သား	၁၁၉	ကောသလမင်းကြီး	၃၀၄

နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]		[ဃ]	
ကောသိယပုဏ္ဏား	၁၆၀	ဃောသကသဋ္ဌေး	၃၄၁
ကောသိယပုဏ္ဏား မိဖုရား	၁၅၉	ဃောသကသဋ္ဌေးသမီး	၃၄၉
[ခ]		ဃောသကသတို့သား	၅၃၉
ခန္တိဝါဒိ ရှင်ရသေ့	၅၁၄	ဃောသိတာရုံကျောင်း	၃၅၂
ခရလောမဘိလူး	၃၈၇	[ဝ]	
ခုဇ္ဇာအထိန်း	၁၆၀	ဝကြဝဋ္ဌာ	၃၀၈
ခုဇ္ဇာ သောဘိတထေရ်	၅၃၂	ဝကြဝတေးမင်း	၁၂၉
ခုဇ္ဇာတ္ထရာ	၃၄၈	ဝကြာမင်း	၁၂၅
ခေမာထေရီ	၂၆၇	ဝဏ္ဏပဇ္ဇောတမင်း	၁၈၂
ခေမမိဂဒါ ဥယျာဉ်	၁၄၀	ဝဏ္ဏဝဋ္ဌိထေရ်	၅၃၆
ခေမာမိဖုရား	၂၆၀	ဝဏ္ဏမိမုဆိုး	၄၇
ခေမာမင်းသမီး	၂၉၂	ဝန္ဒကိန္နရီ	၁၀၈
ချယင်းတော	၁၁၃	ဝန္ဒကုမာရဇာတ်	၁၁၅
[ဂ]		ဝန္ဒကူး နံသာတော	၃၁၅
ဂင်္ဂါမြစ်	၄၈၂	ဝန္ဒဝတီပြည်	၉၅
ဂင်္ဂေယျနဂါးမင်း	၃၇၆	ဝန္ဒာမိဖုရား	၂၀၃
ဂင်္ဂေယျနဂါး	၆	ဝမ္မာနဂိုရ်ပြည်	၂၀၅
ဂဏန်းကျမ်း	၃၁၄	ဝမ္ဗေယျနဂါး	၅၁၄
ဂဗြဘဘိလူး	၄၀၃	ဝဏ္ဏဇီဝက	၅၄၂
ဂန္ဓကုဋီ	၃၀၀	စာတုမဟာဆုဇ်နတ်	၄၉၁
ဂန္ဓမာဒနတောင်	၂၅၂	စာပါ	၄၆
ဂမိကဆွမ်း	၃၀၂	စာမရီ သားမြီးယပ်	၃၁၈
ဂမိကယာဂု	၃၀၂	စာလိယတောင်	၃၈၇
ဂယာကဿပ	၇၀	စိတြဝေဒကီ လက်သမား	၃၃၅
ဂယာရွာ	၃၈၇	စိတ္တကုဋီတောင်	၃၁၂
ဂရုဓမ္မတရား	၂၅၁	စိတ္တဒါယကာ	၂၁၈
ဂဝံပတိ	၆၇	စိတ္တသဋ္ဌေး	၂၁၅
ဂဟပတိ မဟာသားလ	၄၈၇	စိတ္တသတို့သား	၂၁၄
ဂိလာနုပဋ္ဌာကဘတ်	၃၀၂	စိတ္တသုကြယ်	၂၁၃
ဂိလာနုပဋ္ဌာကယာဂု	၃၀၂	စိတ္တာမိဖုရား	၂၀၃
ဂေါပါလမင်းသား	၁၈၅	စုန္ဒထေရ်	၂၁၂
ဂေါတမဘုရား	၈၈	စုန္ဒဒါယကာ	၄၈၁
ဂေါတမီ	၂၈၉	စုန္ဒသာမဏေ	၂၁၃

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[၈]

[၉]

စူဠအနာထပိဏ်

၃၀၄

ဇေဋ္ဌကဒါသီကျွန်မ

၂၅၂

စူဠကသဌေး

၁၉၄

ဇေတမင်းသား

၃၀၀

စူဠကာလသုကြွယ်

၈၉

ဇေတင်္ဂကျောင်း

၂၂၀

စူဠပန်

၁၈၆

ဇောတိက

၂၂၁

စူဠသုဘဒ္ဒါ

၃၀၁

ဇောတိပါသာဏ-ခနောက်

၂၂၇

စူဠာမဏိစေတီ

၅၁၅

ဇောတိမန္တပုဏ္ဏား

၁၃

စေတကထေရ်

၅၂၁

[၁၀]

စေတီယတိုင်း

၁၂၃

တက္ကသိုလ်ပြည်

၅၃၇

စေဋ္ဌကဏ္ဍမြင်း

၄၄၆

တပုဿ

၄၁

[၁၁]

တာဝတိံသာ

၁၁၆

ဆဖဿာယတနိကမည်သော ငရဲ

၃၃၉

တိရိတဝတ္ထမည်သော သဌေးကြီး

၃၂၂

ဆတ္တာသည်

၅၀၇

တိဿဘုရား

၉၁

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း

၅၀၆

တိဿနန္ဒမင်း

၅၃၇

ဆန္ဒရဟန်း

၅၀၀

တိဿဗြဟ္မာကြီး

၅၃၂

ဆန္ဒအမတ်

၁၀

တိဿလုလင်

၅၃၄

ဆေးဒန်းမြင်းသီလာကျောက်မြေ

၃၁၅

တိဿသာမဏေ

၅၃၆

[၁၂]

တိမ်နတ်သား

၄၉၁

ဇဋ္ဌိလမထေရ်

၂၃၄

တုဏ္ဏိလဝက်မင်းဇာတ်

၉၁

ဇနပဒ ကလျာဏီ

၂၈၃

တုလကာယီ

၂၂၇

ဇဋ္ဌိလသဌေး

၂၃၀

ကေမိဇာတ်

၁၁၄

ဇဋ္ဌိလရသေ့

၁၃၄

တေလပနာဋ္ဌိနိဂုံး

၁၈၃

ဇန္တုရွာ

၁၃၅

[၁၃]

ဇမ္ဗူဂါမ

၄၈၁

ထုလ္လကောဋ္ဌိကနိဂုံး

၁၇၃

ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း

၅၁၄

ထူဏ

၆

ဇမ္ဗူသပြေပင်

၃၀၈

ထူပီရုံ

၅၂၆

ဇမ္ဗူရစ်ရွှေ

၁၈၂

[၁၄]

ဇယသေနမင်း

၂၀

ဒက္ခိဏဂိရိကျောင်း

၃၃၇

ဇနဝသဘနတ်

၄၂၄

ဒက္ခိဏဝန်ဆရာတော်

၅၁၆

ဇာနက္ကပုဏ္ဏား

၅၃၇

ဒန္တကဏ္ဍိယသား

၁၉၇

ဇာလိနိမိဖုရား

၂၀၃

ဒိသာပါမုခမည်သောနတ်ဘီလူး

၂၂၇

ဇာလိယမင်း

၅၃၇

ဒိသာပါမောက္ခ

၁၉၅

ဇီဝက

၄၃၆

ဒီယတာလမည်သောဘီလူး

၂၃၉

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာပျက်နှာ

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာပျက်နှာ

[၅]

[၆]

ဒိဗ္ဗကေသာ အမျိုးသမီး	၁၈၄
ဒိဗ္ဗနဝပရိဗိုဇ်	၈၆
ဒိဗ္ဗာဝုမင်းသား	၃၆၂
ဒိဗ္ဗိတံမင်း	၃၆၁
ဒုဿိမည်သေမာရ်နတ်	၃၃၈
ဒေဝကုမ္ဘဏ်ဘီလူး	၅၄၁
ဒေဝစ္ဆရာ	၁၀၉
ဒေဝဒေဝ ပြည်	၈
ဒေဝဒတ်	၁၁၅
ဒေဝလထေရ်	၁၃၀
ဒေဝလပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၁၄၅
ဒေဝါနိပိယတိဿမင်း	၅၄၈
ဒေဝိလရသေ့	၁၀၅
ဒေါဏပုဏ္ဏား	၄၈၇

[၇]

ဇေယျဏား	၁၃
ဇတရဋ္ဌ	၁၆၈
ဇနညာနိသဋ္ဌေးသမီး	၂၆၁
ဇနနန္ဒမင်း	၅၃၇
ဇနပါ ပဆင်	၄၃၀
ဓမ္မာကြာတရား	၄၈၉
ဓမ္မဒိန္နာ	၂၆၂
ဓမ္မပါလမင်း	၅၁၄
ဓမ္မာမင်း	၅၄၂
ဓမ္မာသကာမင်းသမီး	၅၃၂
ဓမ္မသေနာပတိ	၃၁၆

[၈]

နက္ခလပိတာသုကြွယ်	၃၃၃
နက္ခလမာတာသုကြွယ်မ	၃၃၃
နဂါး	၄၈၈
နတ္ထိကဘိတ္ထိ	၅၄၇
နဒိကဿပ	၇၀

နန္ဒ	၁၁၀
နန္ဒနမင်း	၁၄၆
နန္ဒမာတာဥတ္တရာဥပါသိကာမ	၂၇၁
နန္ဒဝိသဘလ	၃၀၉
နန္ဒာထေရ်ဘိက္ခုနီမ	၅၃၀
နန္ဒိယ သတ္တိသား	၁၅၅
နန္ဒဝစ္စနမင်း	၅၃၇
နန္ဒဘလနန္ဒ နဂါးမင်း	၃၆၉
နဋ္ဌေရဘိလူးမင်း	၃၈၀
နာဂဒါသမင်း	၅၂၈
နာဂသမာဓလထေရ်	၁၃၅
နာဂိတထေရ်	၁၃၅
နာဂလတာမည်သော ကွမ်းရိုးဒန်ပူ	၃၁၅
နာဂါပလောကိတမည်သောစေတီ	၄၈၁
နာဋပုတ္တ	၂၉၃
နာရဒအမတ်	၃၇၆
နာလန္ဒမြို့	၁၆၄
နာဋပုဏ္ဏား	၁၁၄
နာဋကဋ္ဌာ	၄၆၆
နာဋကထေရ်	၅၉
နာဋန္ဒရဋ္ဌာ	၂၀၉
နာဋဘင်္ဂရိဆင်	၄၂၇
နာဋိကဇရုံကျောင်း	၁၁၄
နိကေသိအမျိုးသမီး	၁၈၄
နိဂြောဓာရုံကျောင်း	၁၀၈
နိဂြောဓ သာကိဝင်မင်းသား	၁၀၄
နိဂြောဓလုလင်	၅၄၄
နိဂြောဓသာမဏေ	၅၄၇
နိဗ္ဗာန်	၁၃၆
နိသဘအရှင်	၉၅
နိသဘထေရ်	၉၇
နေရဋ္ဌရာမြစ်	၃၀
နတ်သုဓာ	၃၁၅
နွား	၄၈၄

နာမည်အက္ခရာစဉ်

[ပ]

ပကုဏေစွာယန	၄၉၈
ပဋ္ဌာစာရီ	၂၆၂
ပထဝိန္ဒရနဂါးမင်း	၁၆၈
ပထဝိန္ဒရမင်းသား	၁၇၁
ပဏ္ဍုကာနန္ဒမင်း	၅၃၇
ပဏ္ဍုကမ္မလာ	၃၁၅
ပဏ္ဍုရက်တိတ္ထိ	၅၄၇
ပက္ခိကယာဂူ	၃၀၂
ပက္ခိကဆွမ်း	၃၀၂
ပဒုမဝတီမိဖုရား	၂၅၄
ပဒုမဝတီနတ်သမီး	၃၂၆
ပဒုမတ္တရဘုရား	၃၂၀
ပဒုမဒေဝီ	၁၅၇
ပဘဿရကြောမင်း	၁၈၂
ပရိဗိုဇ်	၁၄၀
ပရိဗ္ဗာဇကတိတ္ထိ	၅၄၇
ပရိဘောဂဒေဝီ	၅၂၁
ပလလည်းဆင်မင်း	၁၁၄
ပလလည်းတော	၃၆၄
ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး	၃၉၁
ပင်လယ်ကသစ်ပင်	၃၀၀
ပဉ္စရူပတံခွန်	၃၀၁
ပဉ္စမကမင်း	၅၃၇
ပဉ္စဂင်္ဂီ	၈၁
ပဉ္စသီခနတ်သား	၃၁၈
ပစ္စတ္တဝေဒနိယငရဲ	၃၃၉
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၂၀၂
ပစ္စန္ဒရစ်ရွာ	၈၉
ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်	၁၃၁
ပဗ္ဗတမင်း	၅၃၈
ပလ္လင်္ကသတ္တာဟ	၃၇
ပါစိနဝံသဗျူ	၁၂၃
ပါဠိပုတ်ပြည်	၅၃၂
ပါလိလေယျကဆင်မင်း	၃၆၄

နာမည်အက္ခရာစဉ်

[ပ]

ပါလိလေယျကရွာ	၃၆၄
ပါလိလေယျကတော	၁၁၄
ပါလိလေယျကမည်သော နတ်သား	၃၆၈
ပါဝါပြည်	၄၈၁
ပါဝါရိကာရုံကျောင်း	၃၅၂
ပါဝါရိကသဌေး	၃၅၀
ပါဠိယကျတိုင်း	၅၃၀
ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ	၁၈၀
ပိဏ္ဍောလမထေရ်	၁၇၈
ပိပ္ပလိလုလင်	၁၄၈
ပုဏ္ဏရိကရွှေအိုး	၁၀
ပုဏ္ဏထေရ်	၅၂၀
ပုဏ္ဏသဌေး	၂၇၄
ပုဏ္ဏသတို့သား	၂၇၃
ပုဏ္ဏသုဆင်းရဲ	၂၇၁
ပုဗ္ဗပုရပြည်	၅၄၁
ပုဗ္ဗရုံ	၁၁၇
ပုက္ကသမင်း	၄၈၃
ပုရဏကဿပ	၄၉၈

[ဖ-ဗ]

ဖုဿဘုရား	၂၆၈
ဖုဿရထား	၁၅၆
ဖုဿဝိဇိကနန္ဒမင်း	၅၃၇
ဗကဗြဟ္မာ	၃၇၃
ဗန္ဓုမတီပြည်	၁၅၀
ဗန္ဓုမမင်း	၁၅၂
ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး	၅၀၂
ဗလမင်း	၅၁၃
ဗြဟ္မဒတ်မင်း	၃၆၁
ဗဟုပုတ္တက	၁၆၄
ဗာရာဏသီမင်း	၁၃၄
ဗာရာဏသီပြည်	၁၅၅
ဗာဟိရမိန်းမ	၂၇၇

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဗ]

[မ]

ဗိမ္ဗိသာရမင်း
ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီး
ဗုဒ္ဓဃောသထေရ်
ဗေလုဝနတ်စောင်း
ဗောဓိမင်းသား

၂၉၇
၅၄၁
၃
၃၀၈
၃၃၅

မကုဋ္ဌတောင်
မက္ခလိဂေါသဘလ
မဂတိုင်း
မင်းနန် (ညီတော်)
မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့

၁၁၆
၄၉၈
၁၀၂
၁၀၈
၂၁၄

[ဘ]

ဘဒရမင်း
ဘဂုထေရ်
ဘဂ္ဂတိုင်း
ဘဂ္ဂါသယဇနပုဒ်
ဘတ္တသေနမင်း
ဘဒ္ဒကာပိလာနိထေရီ
ဘဒ္ဒကဉ္စနာထေရီ
ဘဒ္ဒကမ္ဘာ
ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ (မင်းသားများ)
ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ
ဘဒ္ဒဝတီသဌေး
ဘဒ္ဒယမြို့
ဘဒ္ဒယ (အရှင်)
ဘဒ္ဒယမင်းသား
ဘလ္လိက
ဘိုးတော်အဉ္စန
ဘာရဒွါဇလုလင်
ဘာရိတာ သူဆင်းရဲမ
ဘိက္ခုဒါယိကာမင်းသမီး
ဘီလူးမ
ဘုမ္မစိုးနတ်
ဘူတပါလနန္ဒမင်း
ဘူရိဒတ်နဂါး
ဘေဒကလာမိဂဒါဂုန်
ဘေသကသတောအုပ်
ဘဲမြို့လက်နက်

၂၀၃
၃၆၄
၁၁၆
၁၁၄
၅၃၇
၂၇၁
၂၉၀
၂၈၂
၈၇
၄၄၆
၃၄၈
၃၄၈
၉၀
၁၂၀
၄၁
၆
၁၈၀
၂၇၁
၂၆၂
၄၉၂
၄၈၈
၅၃၇
၅၁၄
၁၁၆
၃၃၃
၄၀၆

မဂဓရစ်တိုင်း
မဓရမင်း
မဒ္ဒရာဇ်မင်း
မန္တာနိပုဏ္ဏေးမ
မန္တာရဝနတ်ပန်း
မလ္လာတိုင်း
မလ္လာမင်း
မလ္လိကာ
မဟာဥမင် (ဇာတ်)
မဟာကုဋ်မင်းထေရ်
မဟာကပ္ပိ မျောက်မင်း
မဟာကပ္ပိန္နားထေရ်
မဟာကဏ္ဍ (ဇာတ်)
မဟာကဿပ
မဟာကာလ (သူကြွယ်)
မဟာစေတီ
မဟာဇနက (ဇာတ်)
မဟာတိတ္ထမည်သောပုဏ္ဏားရွာ
မဟာဓနသဌေး
မဟာဓမ္မပါလ (သဌေး)
မဟာနာမ် ထေရ်
မဟာနိသဘထေရ်
မဟာပဇာပတိဂေါတမီ
မဟာပဒုမပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
မဟာပန်
မဟာယသထေရ်
မဟာဝန ကုဋ္ဌာဂါရ
မဟာဝန်ကျောင်း
မဟာပုန် (တော)

၁၁၆
၅၃၇
၂၆၂
၃၉၁
၄၈၈
၃၄၁
၄၈၂
၃၀၄
၁၁၄
၁၈၁
၅၁၄
၅၅၅
၁၁၄
၁၁၂
၈၉
၅၂၅
၁၁၄
၁၈၉
၁၁၃
၂၁၅
၁၄၉
၂၅၄
၁၅၉
၁၁၄
၁၁၃

နာမည်အက္ခရာစဉ်
[မ]

မဟာသာလသဌေး	၄၄၃
မဟာသာလသဌေးသမီး	၂၆၁
မဟာသာလသတို့သား	၂၀၂
မဟာသုခသဌေး	၂၀၂
မဟာသုဒဿနသုတ်	၄၈၇
မဟာသုဘဒ္ဒါ	၃၀၁
မဟာသုမန	၁၂၇
မဟာသုဝ (ဇာတ်)	၁၁၅
မဟာသီလဝမင်း	၅၁၄
မဟာသေနထေရ်	၂၂၃
မဟိန္ဒမင်းသား	၅၄၃
မာဂဏ္ဍီမိဖုရား	၃၅၂
မာဂဓ (တိုင်း)	၉၉
မာတလိနတ်သား	၃၁၈
မာရ်နတ်	၄၇၅
မိဂဒါဝုန် (တော)	၁၀၁
မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်	၁၇၆
မိထွေးတော် ဂေါတမီ	၂၅၂
မုဉ္ဇကာသီမြင်း	၄၄၆
မုဏ္ဍမင်း	၅၂၈
မေသိယထေရ်	၁၃၅
မေဏ္ဍကသဌေး	၂၃၂
မေတ္တေယျဘုရား	၅၂၇
မောဂ္ဂလာန် (ရှင်)	၉၉
မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏေးမ	၅၃၂
မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်	၅၃၂
မောရိယမင်း	၅၁၅
မောရိယမြို့	၅၃၉
မိုးနတ်သား	၄၉၁
မြင်းမိုရ်တောင်	၄၈၈

နာမည်အက္ခရာစဉ်
[ယ]

ယညပုဏ္ဏား	၁၃
ယမကပါဠိဟာရိယ	၃၁၁
ယမကောလိမည်သော နတ်ဘီလူး	၂၂၇
ယသ သဌေးသား	၆၄
ယသောဓရာ ဗိမ္ဗာဒေဝီ	၂၈၉
ယုဂန္ဓုရ်တောင်	၄၈၅
ယောနကမဟာရက္ခိတထေရ်	၅၅၀

[ခ]

ရဋ္ဌပါလထေရ်	၁၆၆
ရဋ္ဌပါလ ရဟန္တာ	၁၇၁
ရတနစင်္ကြံမသတ္တာဟ	၃၈
ရမ္မပြာသာဒ်	၁၆
ရမ္မဝတီပြည်	၂၈၈
ရဿနန္ဒမင်း	၅၃၇
ရာဇဂြိုဟ်	၁၂၃
ရာဇဂြိုဟ်သဌေး	၂၉၂
ရာဇထေရ်	၄၃၅
ရာမပုဏ္ဏား	၁၃
ရာမရွာ	၅၁၃
ရာဟုလာ	၂၉၀
ရူပနန္ဒာ	၂၈၃
ရူပသာရီ ပုဏ္ဏေးမ	၄၆၇
ရေဝတထေရ်	၅၃၀
ရေဝတီနတ်သမီး	၄၇၀
ရောမတိုင်း	၅၅၂
ရှင်ဒေဝဒတ်	၄၁၆
ရှင်ပိဏ္ဍောလ	၂၉၂
ရှင်သာရိပုတ္တရာ	၂၄၉
ရွှေမြို့တာ	၃၀၁

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

နာမည်အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[လ]

[ဝ]

လက္ခဏပုဏ္ဏား	၁၃
လင်္ကာဒိပ	၁၀၂
လိစ္ဆဝိမင်း	၂၄၆
လောကဝိဝရဏတန်ခိုး	၃၁၈
လင်းနို့သား ရဟန်းငါးရာ	၃၁၆

ဝဏ္ဏမင်း	၂၀၃
ဝေဿဘူဘုရား	၃၈၅
ဝေဿန္တရာမင်းကြီး	၁၀၅

[သ]

[ဝ]

ဝဇီရ နတ်ဘီလူး	၂၂၇
ဝနပုတိ မည်သော တမာပင်	၃၈၀
ဝရုဏဝါရဏနတ်	၄၈၉
ဝသာတ္ထိမာရ်နတ်	၁၁၄
ဝါလိကာရုံ	၅၃၂
ဝါသဘဂါမိထေရ်	၅၃၂
ဝိဇီတာ မည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၅၂၇
ဝိဓုရထေရ်	၃၃၈
ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရား	၃၀၃
ဝိမလာဒဒဝိ နဂါးမ	၃၂၁
ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး	၃၆၆
ဝိသာခါ မိဖုရား	၂၀၃
ဝိသာလ သဌေး	၂၉၇
ဝေဇယန္တာ ရထား	၂၀၁
ဝေဌဒိပတိုင်း	၅၁၃
ဝေဒိသမြို့	၅၄၃
ဝေဒဟ ဥပါသကာ	၁၅၀
ဝေဒေဟိမိဖုရား	၄၂၂
ဝေရဉ္ဇာတိုင်း	၃၈၃
ဝေရဉ္ဇာပုဏ္ဏား	၃၈၁
ဝေသာလီပြည်	၄၈၁
ဝေသာလီမင်း	၅၁၄
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်	၂၈၉
ဝေဟပိုလ်ဘုံ	၃၇၃
ဝင်္ကဇနပုဒ်	၄၉၉
ဝင်္ကန္တပုဏ္ဏား	၂၀၉
ဝဇ္ဇီတိုင်း	၅၂၉

သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်	၃၃၃
သင်္ခါလ နဂါးမင်း	၅၁၄
သင်္ခါသီ မင်းသမီး	၁၇၁
သင်္ခမိတ္တာ မင်းသမီး	၅၄၃
သင်္ခရွှေအိုး	၁၀
သစ္စကပရိဇိဇ်	၂၅၄
သဉ္ဇီဝထေရ်	၃၃၈
သန္တုသိတနတ်	၁၃
သဗ္ဗကာမိထေရ်	၅၃၁
သမဏဂုတ္တမည်သော မင်းသမီး	၃၂၁
သမဏိမင်းသမီး	၂၆၁
သလ္လဝတီမြစ်	၆
သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ	၅၀၂
သဘင်္ဂဝင်မင်းသား	၁၀၄
သဘကေတပြည်	၄၈၇
သဘဂတထေရ်	၁၃၅
သဘဂလမြို့	၁၆၀
သဘမာဝတီ မိဖုရား	၃၄၇
သဘဝတ္ထိပြည်	၁၃၅
သိကြားမင်း	၂၀၁
သိခိဘုရား	၃၈၅
သိင်္ဂန် ဇမ္ဗူရစ်	၃၁၈
သိဂ္ဂဝထေရ်	၅၃၃
သိန္ဒတ္တကုမာရ	၁၃
သိဒ္ဓတ္တ မြတ်စွာဘုရား	၂၁၁
သိရီဓမ္မာသောကမင်း	၅၃၇
သိရီမဟာမာယာမိဖုရားကြီး	၃၃၄
သိရီဝဇ္ဇနသဌေး	၃၀၃
သိရီသုဒ္ဓေါဒနမင်း	၆

နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	နာမည်အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]		[သ]	
သီရိ သုမန	၂၉၇	သုမင်္ဂလသဌေး	၃၀၃
သီဝိရာဇ်မင်း	၃၂၃	သုမေဓာရှင်ရသေ့	၂၈၈
သီလဝံသ (အရှင်)	၁၀၃	သုမေဓာ သဌေးသမီး	၂၆၁
သီဟ ဟနုမင်း	၂၀	သုယာမ ပုဏ္ဏား	၁၃
သုက္ကောဒနမင်း	၁၁၈	သုရမ္မ ပြာသာဒ်	၁၆
သုဇာတ ပုဏ္ဏား	၁၄၀	သုစိလောမ ဘီလူး	၃၈၇
သုဇာတထေရ်	၁၃၀	သေနသုကြွယ်	၂၂၂
သုဇာတာ မိဖုရား	၁၃၀	သေနာမင်းသမီး	၂၀၃
သုဒ္ဓေါဒနမင်း	၃၃၄	သောဏသတို့သား	၂၀၅
သုဒတ္တ ပုဏ္ဏား	၁၃	သောဏုတ္တရမထေရ်	၂၀၈
သုဒတ္တ အနာထပိဏ်	၃၀၃	သောဘနဉ္စယျာဉ်	၁၄၁
သုဓမ္မထေရ်	၂၁၆	သံသုမာရဂီရိပြည်	၁၁၄
သုဓမ္မာမင်းသမီး	၂၆၂		
သုနက္ခတ္တရဟန်း	၁၃၅	[ဟ]	
သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း	၁၀	ဟတ္ထာ မိဖုရား	၂၀၃
သုဘလုလင်	၅၂၁	ဟတ္ထာဠဝက မင်းသား	၄၁၃
သုဘပြာသာဒ်	၁၆	ဟိမဝန္တာတော	၃၁၅
သုဘဒ်ပရိပိုင်	၄၈၇	ဟိမဝန္တာတောင်မင်း	၄၈၈
သုမနမင်းသား	၁၃၄	ဟိရညဝတီမြစ်	၄၈၆
သုမနထေရ်	၁၃၂	ဟံသာဝတီပြည်	၂၀၁
သုမနသဌေး	၁၂၅	ဟုံ ဟုက်	၄၀

အလိမ္မာ စာမ္မာရီသည်

လူကောင်း လူတော် ဖြစ်အောင်

လူ့သဘာဝ စရိုက်ဆိုးများကို ပယ်ရှားပြီး
စရိုက်ကောင်းများကို ဖော်ဆောင်မည့်

သာသနာပေးဦးစီးဌာန

ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များကို ဖတ်ပါ

သာသနာပေးဦးစီးဌာန၌ ရိုက်နှိပ်ပြီးသော

မြန်မာပြန် ကျမ်းများ

၁။ ဒိဃနိကာယ် (၅၅၀)	ပါဒါတ၊	(၃-ကျမ်း)	၃-အုပ်
၂။ မဇ္ဈိမနိကာယ် (၃၂၀)	။	(၃-ကျမ်း)	၃-အုပ်
၃။ သံယုတ္တနိကာယ် (၃၀၀)	။	(၅-ကျမ်း)	၃-အုပ်
၄။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် (၁၂၀)	။	(၁၁-ကျမ်း)	၃-အုပ်
၅။ ခုဒ္ဒကနိကာယ် (ကျမ်း-၃၀) မှ		ဝိနည်း(၅-ကျမ်း)	၅-အုပ်
		အလိမ္မာ(၄-ကျမ်း)	၅-အုပ်
		အခြားသုတ္တန်(၁၄-ကျမ်း)	၇-အုပ်

တိပိဋက ပါဠိ-မြန်မာ အဘိဓာန်ကြီး

အတွဲ ၁၀-တွဲ ထွက်ပြီ။

မဟာဗုဒ္ဓဂိ

ပ-တွဲ ၂-အုပ်။ ဒု-တွဲ ၁-အုပ်။ တ-တွဲ ၁-အုပ်။ စ-တွဲ ၁-အုပ်။

မ-တွဲ ၁-အုပ်။ ဆ-တွဲ ၂-အုပ် ထွက်ပြီ။